This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

3 3433 08161527 4

Digitized by Google

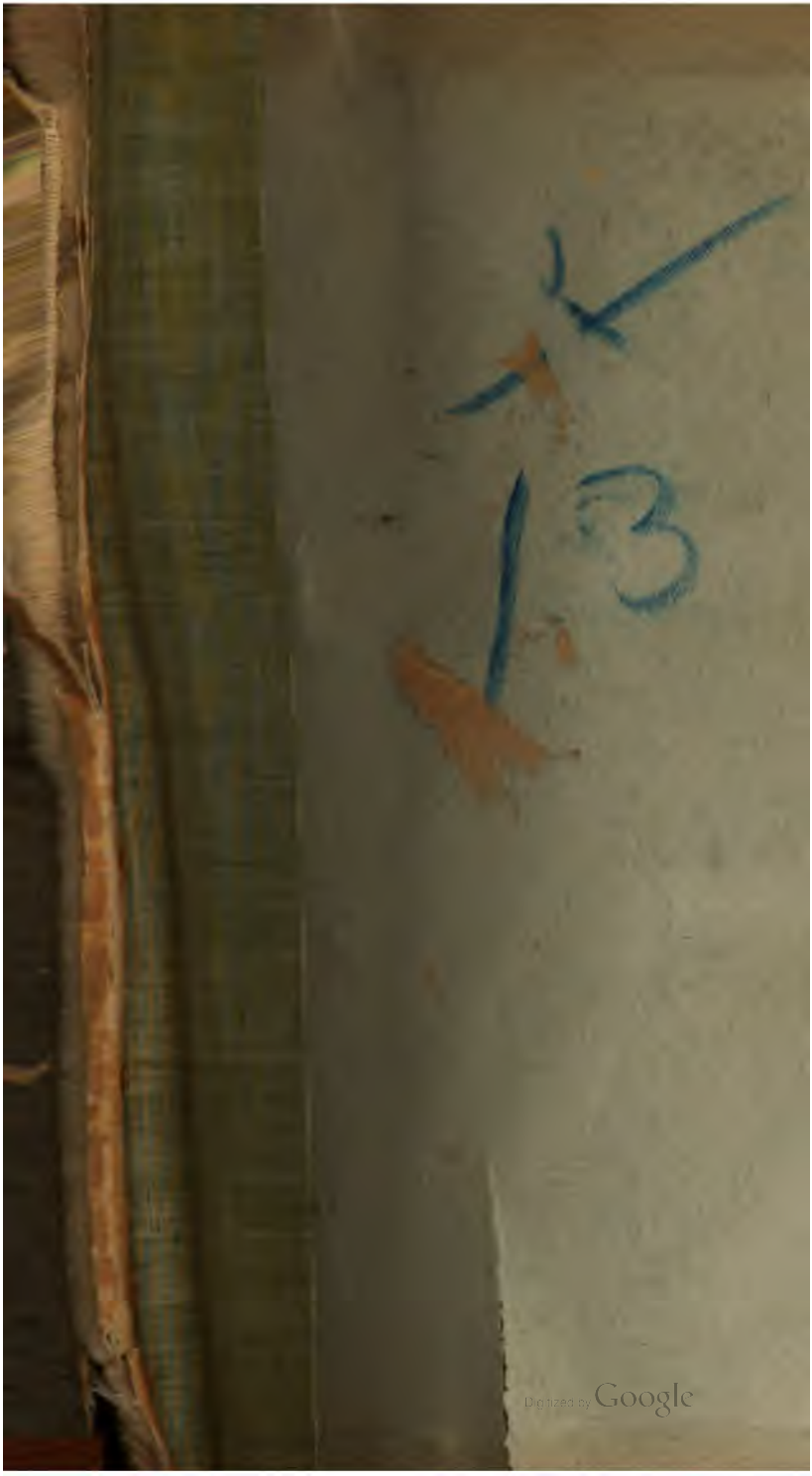
Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

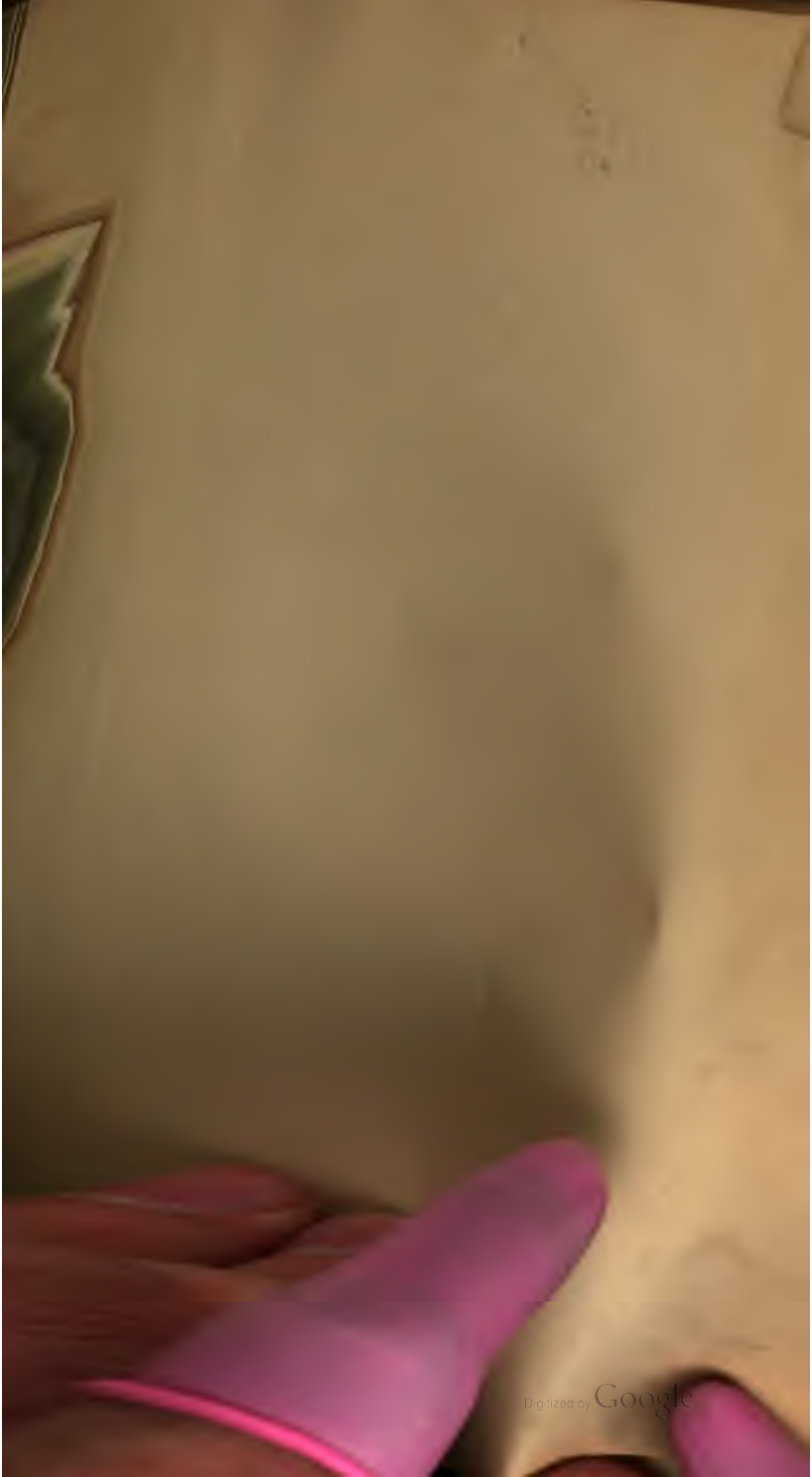
Digitized by Google

Digitized by Google

ORPHICA

CVM NOTIS

H. STEPHANI A. CHR. ESCHENBACHII

I. M. GESNERI TH. TYRWHITTI

RECENSVIT

GODOFREDVS HERMANNVS

ASTOR LIBRARY
NEW-YORK

LIPSIAE

SVMPTIBVS CASPARI FRITSCH

CIↃIↃCCCV

Digitized by Google

Digitized by Google

ORPHICA

PARS PRIMA

NEW YORK
PUBLIC
LIBRARY

Digitized by Google

NEW YORK
PUBLIC
LIBRARY

Digitized by Google

PRAEFATIO EDITORIS.

Si mea sponte eligendus mihi fuisset scriptor, in quo edendo operam meam collocarem, in quemcumque alium facilius, quam in Orpheum incidissem. Sed quum C. Fritschius diuenditis Gesneriani Orphei exemplis noua editione opus esse intelligens, me, vt eam curarem, rogasset: quamuis molestum negotium, vt viro honestissimo satisfacerem, detrectare nolui. In hoc scriptore edendo qua ratione versatus sim, paucis indicandum est. Atque etsi intelligebam plurima, quae Gesnerus, timidus senex, et Latini quam Graeci sermonis peritior, attaliisset, sine cuiusquam detrimento omitti posse: seruandas tamen et huius et Eschenbachii adnotationes duxi omnes, ne, si quid meo arbitratu deleuisse viderer, desiderium excitaretur superioris editionis. Versiones tantummodo Argonauticorum et Lithicorum, a Gesnero factas, omisi, quae, nisi correctae, inutiles, correctae autem pueris tantum vtiles videbantur. Scaligeri versionem hymnorum, quae haud raro, quam ille probauerit

Digitized by Google

lectionem, indicat, seruandam censui. Argonauticorum versionem adieci, quam fecit Latinis versibus Cribellus, praestantissimo codice vsus: quae versio veteris codicis instar est. In Lithicis Thomae Tyrwhitti, doctissimi viri, notas addidi omnes. Ruhnkenius quae ad Orpheum contulit, nunc ipsis eius verbis repetii, nunc tantummodo commemoraui. Praeterea Schneiderus, qui nuper Argonautica edidit, etiam de hac mea editione optime meritus est. Hic vir, in quo par doctrinae humanitas est, quum vltro, quae collegisset, se mihi concessurum significasset, misit exemplum Orphei Gesneriani, cui quum aliorum, tum suas emendationes adscripserat. Hinc, maxime in hymnis, non pauca lectores correcta animaduertent. In Argonauticis quidem non potui, quin aliquoties ab eo dissentirem: in quo opere: quum festinantius versatus esse videatur, factum est, vt nec variis lectionibus vbique fides haberi possit, et in notis quaedam negligeret. Variae quidem lectiones codicum e Schneideri editione hauriendae mihi fuerunt, praeterquam vbi vel a Gesnero vel ab Ruhnkenio indicatae erant. Codices Augustanos ipse olim diligentissime contuleram. Hi codices ab eadem manu, eaque recentissima scripti, vno volumine continentur, quod est in indice Reiseri p. 69. n. 45. Quo in volumine scripti sunt versus priores 137 Argonauticorum; de-

Digitized by Google

inde poſt alia quaedam ſcripta leguntur priores Argonauticorum verſus 305. Lectiones horum codicum ex perantiquo et optimae notae libro ductas eſſe ex eo intelligitur, quod fere cum codice Voſſiano conueniunt. Voſſianus enim et Moſcovienſis, quem Matthaeius Ruhnkenio donauerat, a quo Schneiderus et ego Ruhnkenianum vocauimus, tam etiam Vindobonenſis, optimi ſunt et antiquiſſimi codices. Inferiorem ordinem tenent Pariſienſis, Vratislauienſis, Askewianus. In eumdem cenſum veniunt veteres editiones, quae cunctae ex editione principe fluxerunt. Editiones has, principem dico, quae Florentiae edita eſt a. 1500. Aldinam a. 1517. Iuntinam a. 1519. Cratandrinam a. 1523. ipſe inſpexi, quarum Florentinae principis vſum e bibliotheca Gottingenſi Heynius, Iuntinae e Dresdenſi Electoris Saxoniae bibliotheca Dassdorfius, vterque ad adiuuandas litteras paratiſſimus, mihi conceſſerunt. Hae edd. litteris P. A. I. C. in variis lectionibus indicantur. Quaedam lectiones harum editionum, ſub ipſo textu omiſſae, vbi plerumque varias lectiones ex iis a Geſnero notatas adſcribere ſatis habebam, in addendis, ne quis eas deſideraret, adiectae ſunt.

Textum Argonauticorum, Hymnorum, et Lithicorum, ita, vt corrigendus mihi videbatur, refinxi. In Argonauticis quidem, corruptiſſimo opere, ſi quid fortaſſe audacius mutatum videa-

Digitized by Google

tur, aequi lectores non modo multitudinem vitiorum et magnitudinem reputabunt, sed illud etiam recordabuntur, haud paullo difficilius esse, malum, quam bonum scriptorem emendare. In Hymnis multa non monito lectore correxi, sed indicata vbique lectione vulgata. Lithica quum iam essent typis descripta, legi Ioannis Tzetzae exegesin in Homeri Iliadem, quae adhuc inedita exstat in codice Homeri bibliothecae Paulinae. Ibi complures versus Lithicorum, qui in editionibus corrupti legebantur, emendatissime scriptos vidi, ita vt, quae Tyrwhittus aliique coniectura assequuti erant, nunc certissima auctoritate firmare liceat. Hos igitur versus, quos in illo scripto attulit Tzetzes, in addendis huic praefationi subiunctis commemoraui. Aliquanto minorem curam fragmentis adhibui, quorum in obscuritatem me implicare non operae pretium ducebam. Addidi tamen hic illic aliquid, maxime ex illa Tzetzae exegesi in Iliadem, seruata codicis scriptura. Facillime enim pleraque a quocumque emendari possunt: idque tacens feci in indice fragmentorum. De fragmentis Ἔργων καὶ ἡμερῶν Orphei qui disputauit, Lenzius, (vide *neues Magazin für Schullehrer von Ruperti und Schlichthorst* II. 2. p. 359. seq.) non vicit, vt carmen istud diuersum esse a Maximi poemate credam. Indicem Gesneri plurimis vocabulis auxi. Alios indices, vt, quae in

Digitized by Google

commentariis dispersa sunt, facile inueniri possent, addidi.

Pauca adiiciam de quibusdam rebus, quae ad orthographiam spectant. Litteram ν paragogicam in fine versuum, etiam vbi aberat ab libris, adscripsi, quemadmodum olim censui faciendum in libro I. de em. rat. Gr. gramm. p. 22. Quam rationem etiam Wolfio in nouissima Iliadis editione placuisse video. Causa, quare ita scribi debeat, late patet. Nunc quidem satis habeo haec duo commemorare. Vnum, cuiusmodi alia inueniuntur multa:

κλῦθί μευ, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, ἤτε μοι αἰεὶ
ἐν πάντεσσι πόνοισι παρίστασαι.

Non dixit αἰέν. Alterum, versus antistrophicos a tragicis maximam partem longa syllaba terminari, exclusa ancipiti, quae, si quid video, non nisi certis conditionibus admittitur: quas si dicam erui posse ex Aristot. Problem. XIX. 15. vereor, ne id perpauci intellecturi sint. Sed haec persequi non est huius loci.

In accentibus sicubi a grammaticorum doctrina discessi, sciens feci: cui rei argumenta alibi dicta sunt. Cur, qui aliis in rebus, vt in originibus verborum quaerendis, grammaticos deserimus, non idem audeamus in accentibus? in quibus quae ratio grammaticis placet, saepenumero quum aperte falsa est, tum etiam ad

Digitized by Google

ambiguitatem vitandam incommoda, vt Iliad. XXIII. 663.

αὐτὰρ ὁ νικηθεὶς δέπας οἴσεται ἀμφιπύπελλον·

quod Attici sermonis est, quum Homerici sit αὐτὰρ ὃ νικηθείς.

Contraria ratio est interpunctionis. In qua vellem magis obtemperassem antiquis: quod quantum referat, nuper summus criticus in praefatione ad nouissimam editionem Homeri, vt solet, paucis multa complexus docuit. R. Porsonus, quem non latuerunt veterum de hac re praecepta, si eo animum aduertisset in iis, quae in praefatione ad secundam editionem Hecubae de quinto pede trimetri tragici disputat, multum lucis attulisset rei aliter inextricabili.

Caeterum Orphica tractanti non erat praetereunda illa disputatio, quae est de aetate horum carminum, praesertim quum haec controversia a doctis viris summa cum contentione agitata esset. Ac constitueram de hac re in ipsa praefatione ad hanc Orphicorum editionem differere explicatius: vnde semel et iterum, v. c. ad Lith. 594. lectores ad praefationem ablegaui. Sed textu iam impresso, quum intelligerem, primum volumen, si tantae amplitudinis praefatio accederet, ad nimiam magnitudinem auctum iri, mutato consilio hanc omnem disputationem adieci alteri volumini. Itaque lectores de hac re admonitos volui.

Digitized by Google

ADDENDA ET CORRIGENDA.

ARGONAVTICA.

Meminerint lectores de multis Argonauticorum locis ſecundum ordinem verſuum disputari in diſſertatione de aetate iſtius carminis p. 811 — 826.

VI. 1. In var. lectt. adde: Παρνασίδα P.

4. In V. L. dele aut Pr. aut P.

9. Aliud exemplum, in quo ὁτόταν indicatiuo iunctum eſt, exſtat in Analect. Brunck. T. III. p. 144. X. ὁπότόταν ἔντεα ταῦτα θεὸς πόρεν ἀνέρι τῷδε. Cod. Vat. ὅσσοτ' ἄν. Loquitur Helenus de armis Achilli a Minerua datis. Scribe:

τὶ ῥίγιον ἔσσεται ἄλγος
αἰνομόροις Τρώεσσι, καὶ Ἕκτορι, καὶ γενετῆρι,
ὅσσομ', ὅτ' ἔντεα ταῦτα θεὸς πόρεν ἀνέρι τῷδε.

20. Scribe ἔασιν.

25. Corrige ὄργιά τ'.

33. Ἐδάην defendi poſſe putabat Burgeſſius ad Daweſii Miſc. crit. p. 495. Male.

36. In not. p. 20. a. l. 5. a fine ſcribe παιδάκρυτ'.

58. In not. p. 24. b. l. 21. poſt δολερόν adde: ESCH.

67. Lege τεκτήνατο.

81. In V. L. adde: Μινύεσσι P.

87. In V. L. adde: ἀταρπιάς P.

92. Erraui de vocabulo λιτός, quod hac ſignificatione, quam Heſychius atque alii grammatici memorant, apud Pindarum exſtat Olymp. VI. 132. Pyth. IV. 385. Neglexeram enim locum Alexandri Aetoli apud Athenaeum VII. p. 296. quem opportune mihi per litteras indicauit Schneiderus:

Digitized by Google

ἦν ἠελίῳ Φαέθοντι
ἐν μακίρων νήσοισι λιτὴ φύσι εἴαρι γαῖα.

H. Stephanus in indice Thesauri λιτὴν γαῖαν in hoc Alexandri versu putat incultam terram significare. At metrum repugnat. Neque enim λιτός, tenuis, prima breui legisse memini, nisi apud Nonnum Dion. XVII. 59. si lectio sana est. Videtur Alexander pariter atque Orpheus λιτὴν γαῖαν ab aliquo antiquiore poeta accepisse, et fortasse ab illo, cuius verba λιτὴ χθὼν apud Hesychium exstant, apud quem quidem corrupte legitur λιτήχθων. Sed nisi aliquid turbatum est in Hesychio, male is explicationis caussa addit: ἀπὸ τῆ προσκυνεῖσθαι καὶ λιτανεύεσθαι. Orphei locus, aeque vt Alexandri, longinquam terram intelligi postulat. Quare adducor, vt λιτὸς obsoletum vocabulum esse putem, deductum ab λίω, remoueo, vnde λιάζειν et λίαν, proprie longe significans, deriuata sunt.

Vs. 115. Lege ϛεῖνον.

130. In V. L. adde: χαονίκην ὑποφῆτὸν PAI. χαονίκην ὑτὸ φῆγὸν C.

140. In V. L. post Aug. vterque adde: PAIC. ἀντεπόρησε vulgo.

141. In not. p. 39. a. l. penult. lege Teleontis.

181. Vitiosa lectio τρηχείην non in τρηχεῖαν, ne vltima syllaba metrum corrumpat, sed aut in τρηχαλέην, aut in τρηχεινὴν mutanda est. Suidas: τραχεῖα καὶ τραχεινὴ ὁδὸς ἡ αὐτή, ἠγῶν τραχεῖα. Ita αἰτὺς et αἰτεινός.

206. Lege Ταιναριεύς.

218. In V. L. pro προλιπον τ' δ' ἰήθεα Iunt. scribe: προλιπόντ' ἰδ' ἤθεα PAIC.

221. In V. L. post Aug. a. adde: PAIC.

224. In not. p. 53. a. extr. post a. v. λ. adde: Ita

240. In textu dele comma post ἐχλίζειν. In V. L. adde: ἐφημοσύναισινόο P. ἐφημοσύναι σινὸ AI.

245. Dele comma post ἕκασος.

Digitized by Google

Vſ. 263. In nota p. 61. a. l. 25. poſt Schneiderus adde: Exempla vide ad hymn. LXXVIII. 4. quibus adde Heſiod. Theog. 826.

265. In V. L. ſcribe: Ante Geſn. ἔργα προλιτοῦσα.

272. In V. L. adde: Δὲ abeſt PAIC.

280. In V. L. pro cod. ante Steph.] ſcribe: edd. ante Steph.

296. Lege ἀπερρόθησαν.

314. In not. adde: πλεκτοῖς ἐν ταλάροισιν Iliad. XVIII. 568. Odyſſ. IX. 247.

344. Similiter Paullus Silentiarius Ἐκφρ. templi S. Soph. I. 198.

καὶ δὴ νὺξ τετέλεστο προηγέτις εὐπόδος Ἠοῦς.

355. Vulgatam lectionem, quae in textu eſt, ita corrigi velim: οἳ δ' αὐτίχ' ὁμοφροσύνῃ κατένευσαν. In V. L. pro numero 335 repone 355.

378. In V. L. ſcribe editum.

379. In V. L. adde: ἀθρῆτε PAIC.

420. Adde Nonn. XLIV. 84. εἰς φόνου ἀναθέος νόον ἀνέρος οἶνος ἐγείρει.

464. In V. L. adde: ἐναύλα vulgo.

478. In V. L. adde: ἀμφανδὸν P.

494. De lapide perforato, ad quem naues alligabantur, adde Nonnum III. 48.

495. In V. L. lege: Sed ἐνθάδε iam PAIC.

504. Rara eſt contractio litterarum εων in vnam ſyllabam in genitiuis, vbi praecedens ſyllaba breuis eſt. Sed ita tamen ἑλίσσων Iliad. XXIII. 112. Idem iam obſeruaui de genitiuo ſingularis numeri in lib. I. de em. rat. Gr. gramm. p. 33.

542. In V. L. adde: παραστάτυμα PAI.

550. In V. L. adde; ὑπερχθονίοισι PAIC.

571. In V. L. pro Ald. Crat. lege PAIC.

579. Pro ἔμμεν' lege ἔμμεν.

599. Proba forma eſt μήρινθα, quam v. 1102. inconſiderate in μέρμιθα mutaui. Sic Homerus πείρινθα.

Digitized by Google

VI. 606. Lege *εὐοίνοις*. In V. L. lege: Vulgo *μεμίξαντο εὐοινίσοις ἐπὶ λοιβαῖς*.

630. In V. L. post Wrat. adde: Sic etiam PAIC.

631. In not. p. 121. b. l. 8. lege *νηὸν*.

633. In not. p. 122. a. l. 9. adde: cum.

661. In V. L. pro 651. lege 661. et post Wrat. adde: PAIC.

675. In not. p. 127. b. l. 21. adde: cum.

677. In V. L. adde: *Καὶ* ante *ὀπωπότας* abest in PAIC.

681. Lege *δρύμα*.

714. In not. p. 133. a. l. 19. lege *ἐπεκλώσαντο*. Adde Quint. X. 331. *ὡς γάρ οἱ ἐπέκλωσαν Διὸς αἶσα*. XI. 140. *ἕνεκα Μοῖραι μακρὸν ἐπ' ἀμφοτέροισι βίοι τέλος ἐκλώσαντο*. Antip. Sid. ep. 70. *ἐκλώσασθε ἀοιδῷ*. Epigr. 66. in Huschkii Analect. crit. p. 299. *τοὶ ἐπεκλώσαντο*.

728. In V. L. post Ruhnk. adde: PAIC.

729. Lege *ἐπανισσόμεθ'*.

731. In V. L. lege *κεχᾶσθαι*.

734. Vide p. 793.

745. In not. p. 140. a. l. 23. lege *Μόσσυνας*.

751. Quintus V. 77.

ἀμφὶ δ' ἄρ' ὑδρηλοί τε καὶ αὐθαλέες λειμῶνες.

783. In V. L. adde: *Μηθαίας* vulgo.

789. Vide p. 755.

796. In V. L. adde: *δὲ ἕκλυζε* PAIC.

864. Nonnus quidem et reliqui huius classis poetae *πάϊς*, etiam quum breuis est vltima, dixerunt. Vt certa exempla afferam, vide Nonn. Dionys. IX. 231. epigr. incert. 673, 8. Itaque etiam in Nonni Dion. IX. 167. X. 134. et alibi, et in poematis, quae inter *σύμμικτα ἡρωϊκὰ* in Analectis Brunckii sunt n. 22, 4. 32, 3. 6. *πάϊς* bisyllabum seruari debet. Sic etiam in lyrico quodam fragmento apud Hephaest. p. 47. De Homero, vt ego sentiebam, ita placet etiam Wolfio in praefatione ad nouissimam editionem p. 71. Tametsi dubitare coepi, an in

Digitized by Google

Iliade certe παῖς semper duabus breuibus syllabis diceretur. Nam non solum quidam sunt loci, in quibus παῖς contractum in vnam syllabam aliquid de elegantia numerorum detrahit, vt IX. 57. XI. 389. XIII. 54.

ἦ μὴν καὶ νέος ἐσσί, ἐμὸς δέ κε καὶ παῖς εἴης,
ἐκ ἀλέγω, ὡς εἰ μὲ γυνὴ βάλοι ἢ παῖς ἄφρων,
Ἕκτωρ, ὃς Διὸς εὔχεται ἐρισθενέος παῖς εἶναι·

sed in tanta locorum multitudine, in quibus hoc nomen occurrit, nullus est, qui παῖς in arsi; nullus, qui in fine versus habeat; paene etiam dicam nullus, in quo, si totum vocabulum in thesi est, non sequatur vocalis. Ex quo genere vnum proferam exemplum, VIII. 271.

αὐτὰρ ὁ αὖτις ἰὼν, παῖς ὡς ὑπὸ μητέρα, δύσκεν,

ne quis huic loco plus, quam par est, tribuat. Nam etiam si licebat παῖς vna syllaba pronunciare, non dixisset poeta ὡς παῖς. Necessario contractum παῖς in Iliade bis tantum inuenitur, VII. 44. XXI. 216.

τῶν δ' Ἕλενος, Πριάμοιο Φίλος παῖς, σύνθετο θυμῷ,
εἴ τοι Τρῶας ἔδωκε Κρόνου παῖς πάντας ὀλέσσαι.

Quibus addi forsitan potest XIV. 346.

ἦ ῥα, καὶ ἀγκὰς ἔμαρπτε Κρόνου παῖς ἦν παράκοιτιν.

Aliter in Odyssea, in qua non modo in thesi contractum legitur παῖς XVIII. 174. XIX. 86. sed etiam in arsi IV. 817. VII. 300. XVIII. 215. XIX. 530. et vocatiuus XI. 552. Quid ergo? Tantumne tribuemus his locis, qui in Iliade contractum habent παῖς, vt id aeque Homericum ac πάϊς esse credamus, an, quemadmodum ἐὺς duabus breuibus syllabis legitur Iliad. XIII. 246. 691. XXIII. 528. 860. 888. ita Κρόνου πάϊς ἀγκυλομήτεω, et quae sunt huic exemplo similia, tamquam magis Homerica, probabimus? Equidem in hanc partem inclino, vt πάϊς vtraque correpta praeferendum putem. Paucorum enim locorum, qui e contraria parte stant, non potest magna au-

Digitized by Google

ctoritas esse in tanta perturbatione Homericorum carminum. Et omnino, si de constantia et aequabilitate in vsu verborum apud Homerum quaeritur, ea triplex est; vna cuiusque poetae, cuius carmina Homericis operibus intexta sunt; secunda poetarum illorum omnium, vel maioris certe partis eorum; tertia grammaticorum. Sic forsitan grammaticis debetur, quod nusquam in Homero ἔπω reperitur: qua forma quum recentiores epici interdum vtantur, videndum est, vtrum eam, vt alia quaedam, e grammaticorum doctrina, an ex antiquioribus poetis hauserint: vt fortasse hic versus,

ὄφρ' εἴπω, τά μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει,

non indigeat fabuloso auctore. In hoc igitur genere quum mirificas turbas tum diascuastae tum grammatici excitauerint, artem criticam in quibusdam rebus etiam vltra Alexandrinos progredi posse arbitror, non vt continuo textum mutare audeat, sed vt certe, quae non sint Homerica, demonstret. Quid enim? Quantumuis mutatum et a pristina specie diuersum acceperimus Homerum, pleraque tamen integra et genuina sint necesse est: quia aliter neque omnino Homerum haberemus, neque ingentem illam discrepantiam, quae non modo in dictione, quo nomine plura quam vsum quorumdam verborum comprehendimus, sed in rebus ipsis, in conformatione poeseos, in toto colore carminum, alicubi etiam in ipso consilio poetarum est, notare possemus. Quae si vera sunt, non laderet fortasse criticus, qui male diuulsas partes nectere, et, soluta, quae nunc est, rhapsodiarum compage, pristinam carminum formam indicare conaretur. Nam vt in antiquis statuis, qui in hoc genere versati sunt, facile dignoscunt, si vel ab alio artifice aliquid adiectum, vel amissum membrum alii statuae impositum est, ita quidni in Homero, si eum accurata lectione cognitum habeas, nec mutationes, ἀθετήσεις, ἀπορίας grammaticorum, aut opportune monita apud scholiastas et Eustathium fastidiosius contemnas, aliquando etiam, sed rarius, digamma Aeolicum, quo nimirum solo non

Digitized by Google

expugnabitur Ilium, ſpectes; quidni igitur iis quidem in locis, qui non ſunt nimiis mutationibus perturbati,

inuenias etiam disiecti membra poetae?

Sed abeſſe debet a tali quaeſtione pariter inanis hariolatio, atque indecora dubitandi ambiguitas. Sic quaedam, quae nunc inepta, frigida, diſſona ſunt, apta, grauia, concinna videbuntur. Quantum lucis magnae parti Iliadis afferri poterat, ſi vel de hoc verſu,

βέβληταί δὲ καὶ Εὐρύπυλος κατὰ μηρὸν ὀϊστῷ,

quae operae pretium erant, disputarentur. Quod exemplum praetuli aliis, quia quae diligentes Homeri lectores ſponte vident, eximie confirmantur quum conſenſu grammaticorum in obſeruatiuncula quadam ad XVI. 25. tum praecipue quadam memorabili adnotatione ſcholiaſtae Veneti ad eum locum, bis terue ad alios etiam Euſtathii.

Vſ. 868. In not. p. 161. b. l. 18. poſt Prolegom. ad Hom. adde: p. 247.

901. Pro ταῖσι lege τῇσιν.

902. Pro περὶ lege πέρι.

914. Lege ἔν, et ſic etiam v. 917.

922. Pro ἐπὶ lege ἔπι.

923. In V. L. lege: ἰδὲ vulgo pro καί.

941. Vide p. 793. In V. L. adde: ὡς κέ νιν vulgo.

959. Lege ἀδύτοιο.

964. Lege ἔπι τε.

966. In V. L. pro φιτρῆσιν lege φιτροῖσιν.

972. Ἀίσσασαι defendi poſſe cenſebat Burgeſſius ad Daweſ. Miſc. crit. p. 495.

984. In not. p. 183. b. l. a fine 6. dele numerum 317.

1005. In V. L. poſt Ruhnk. adde PAIC.

1009. In V. L. poſt Pariſ. adde PAIC.

Digitized by Google

Vf. 1029. In V. L. lege: ἀλλά ἑ P. et inde a Stephano.

1031. Lege πορείην pro πορείαν, quae vulgata est.

1050. In V. L. adde: μήσαντο vulgo.

1054. In V. L. lege ἀπλώτοισι et ἀπλάτοισι.

1060. Lege Τιτῆν. In V. L. adde: ἅπτορε P. ἔπτορε AI.

1079. Lege Φέρεσιν.

1084. In V. L. post Ruhnk. adde: PAI.

1102. Vide supra ad v. 599.

1115. In V. L. adde: μυνὸς PAI.

1130. In V. L. adde: ἐπισχιάουσα μεσημβρινὸν P. ἐπισχιάζουσα μεσημβρινὸν AIC.

1135. In V. L. adde: δείναισι PAIC.

1139. Lege σχερόν. In notis p. 208. b. l. 3. lege ϝχερόν.

1142. In V. L. adde: ἠρήρηται PAIC.

1143. Lege ἕν. In V. L. adde: αὐ δὲ PAIC.

1146. Lege οἵ εἰσι.

1158. Lege ἓκ.

1160. In V. L. adde: πονείατο PAIC.

1165. Numerus in margine 1065. debet esse 1165.

1179. In V. L. adde: ἦ μεν PAI.

1191. In V. L. pro AI. lege PAI.

1193. In V. L. post Ruhnk. adde: PAIC.

1199. Vide p. 793.

1213. Aeaeam insulam Circes memorat etiam scriptor de viribus herbarum v. 188.

1218. Lectionem a nobis repositam habuisse videtur Cribellus.

1222. In nota ad h. v. pro 1222 lege 1222.

Digitized by Google

Vs. 1248. In V. L. ante Crat. adde: PAI.

1250. In not. p. 227. a. l. 7. 8. lege Promuntorium.

1256. In V. L. lege: Λιλύβηον PAIC. Wrat.

1258. Vide p. 793.

1262. In V. L. lege: αὐτόθι κατέσχεν edd. ant.

1264. In V. L. lege ἀλάλητο.

1270. Lege οἳ.

1276. In V. L. lege: ἄκεϊ Aſk. PAIC.

1299. Lege ἴκανεν.

1303. Falſum eſt, quod in nota ad h. v. dixi, κραίνειν, *imperare*, cum genitiuo tantum dici. Is tragicorum vſus eſt. Datiuo iungit noſter v. 477. 722. Ἰθυσίνῃσι noſter etiam v. 1239. ἰθυσύνῃ Nicander Ther. 346. ἰθρείῃσι Quintus XIII. 38. Neſcio tamen an melius ſcribatur, τοῖσιν δ' ἄρ' ἐπιφροσύνῃσι. Certe ἐφημοσύνῃσιν et ἐπιφροσύνῃσιν permutata inueniuntur apud Apollon. Rhod. IV. 1115.

1332. Lege γυναιξίν.

1352. Adde πείσματα λυσάμενοι apud Leon. Tarent. 89. coll. 88.

1358. In V. L. dele verba: ὅσσα τ' vulgo.

HYMNI.

Εὐχὴ v. 32. In V. L. adde: τε abeſt vulgo.

III. 3. In V. L. adde: κυανανγὴ P.

7. In V. L. adde: ὑμνοδότειρα P. Ibidem κυχανγὴς P.

VIII. 6. In V. L. adde: ῥοιζωτὴρ P.

8. In V. L. adde: μάσιγι λιγυρῇ etiam P.

IX. 2. In V. L. adde: νυκτιδρόμα vulgo.

9. In V. L. dele P. poſt Aſk. et repone P. ante Ald.

Digitized by Google

X. 22. Quum notam ſcriberem ad hunc verſum, non memineram Procli, qui ῥύμα a ῥύω *fluo* deductum, prima breui poſuit in hymn. I. 4.

ὑψόθεν ἁρμονίης ῥύμα πλύσιον ἐξοχετεύων.

Omiſſum hoc vocabulum eſt in lexicis, pariter ac νεόῤῥυτος, a ῥύω, *traho*, deriuatum, et proinde penultimam longam habens. Vtitur eo vocabulo Aeſchylus in Agamemnone v. 1362. quem locum male intelligunt interpretes.

28. In V. L. adde: τάδε μένη τεύχεις PAL

XI. 12. In V. L. lege: κεράτες PAI.

XII. 16. In V. L. adde: ἐπίπεμπε etiam P.

XIV. 11. In V. L. adde: φιλόδρομε vulgo.

XV. 4. In V. L. lege: ὑψηχέες vulgo.

XVII. 7. In V. L. adde: ἔλαμες P.

9. In V. L. poſt Aſ. adde P.

XVIII. 13. Ἀποσπάδιον ſubſtantiuum, ſi locus vitio careret, eſt in Philippi epigr. 20.

15. In V. L. poſt Aſ. adde P.

XIX. 22. In V. L. pro: 21 Vulgo omiſſus lege: 22. vulgo omiſſus.

XXV. 4. In V. L. adde: τά τε ὄντα vulgo.

6. In V. L. poſt Voſſ. adde P.

XXVI. 11. In V. L. adde: σὺν ὀλβίοισιν vulgo.

XXIX. 16. In V. L. poſt Aſ. adde P.

XXX. 5. In V. L. poſt Aſ. adde P.

XXXI. 2. In V. L. poſt Aſ. adde P.

XXXV. 3. In V. L. adde: λαμῶσα P.

XXXVIII. 14. In V. L. ante Ald. adde P.

XLI. 1. In V. L. adde: Ἀνταία vulgo.

6. In V. L. adde: λαμῶσα P.

XLV. 5. Pro θυρσαχθὴς aliquando in mentem veniebat legere θυρσαυχής. Sed cum MSS. Regii et alii apud

Digitized by Google

Gesnerum θυρσεχθὴς habeant, sic potius corrigam: θυρσεγχὴς, βαρύμηνι, τετιμένε πᾶσι θεοῖσι. Hymn. 51. vs. 11. Παιὰν χρυσεγχής. RUHNK. Parum quadrat χρυσεγχής. Aptius vsus esset Ruhnkenius nomine θυρσέλογχον, quod illustrauit Casaubonus ad Strabonem p. 37. Athenaeus V. p. 200. D. de Baccho: εἶχεν ἐν ταῖς χερσὶ θυρσόλογχον χρυσῶν. Diodorus Siculus IV. 4. de eodem: κατὰ δὲ τὰς στρατείας γυναικῶν πλῆθος περιάγεσθαι, καθοπλισμένων λόγχαις τεθυρσωμέναις. Dionysius Periegetes 1155. ἐφ δὲ σίδηρον θύρσοι μαιμώωντο.

XLVI. 2. In V. L. post Thr. adde PA.

3. In V. L. adde: νυμφῶν vulgo.

L. 9. In V. L. adde: ἀθανάτων ἐπιφαύσκων vulgo.

LI. 7. In V. L. adde: πολύανθοι vulgo.

LIII. 5. In V. L. ante Ald. adde P.

LV. 23. In V. L. adde: ἅρματι vulgo.

LVII. 8. In V. L. pro 7 lege 8. et dele P. atque adde: ὑπνοδώτιρα P. vt fortasse idem sit in Ask.

LXI. 12. In V. L. ante Ald. adde P.

LXIV. 8. In V. L. post Paris. α. adde PA.

LXV. 9. Lege ποθέων.

LXIX. 6. In V. L. lege: ἐπαυάζεσαι vulgo.

9. In V. L. post As. adde: τῶσε P.

LXXIII. 4. In V. L. adde: εἰςέλθῃ PA.

LXXVI. 10. In V. L. ante Καλλιόπη adde: 10. et ibidem post vulgo adde: et P.

LXXVIII. 3. In V. L. adde: θεᾶ Τιτᾶνος· ἀγαυᾶ μεγάλοιο Paris. α. P. A.

LXXX. 4. In V. L. ante Ald. adde P.

LXXXI. 3. In V. L. ante Ald. adde P.

LXXXII. 6. In V. L. ante Ald. adde P.

LXXXIV. 6. In V. L. adde: ἀΐδια PA. vulgo.

Digitized by Google

LXXXV. 6. In nota p. 550. b. l. 6. pro legitur scribe: legerit.

LXXXVI. 3. In V. L. ante Ald. adde P.

15. In V. L. ante Ald. adde P.

LXXXVII. 2. In nota p. 552. a. l. 7. lege ὄσσον.

LITHICA.

Vs. 7—12. affert Tzetzes exegeſ. in Iliad. MS. fol. 7. b. in quibus v. 7. ἀγαλλομένας, quae Tyrwhitti emendatio eſt; v. 9. ἦξεν, v. 11. vbi recte animaduerſum vulgatae lectionis vitium male correxi, veriſſime ταναὴν ὑπὲρ αἰθέρα exhibet.

13. 14. Idem Tzetzes affert fol. 9. b. in quibus χαίροντες ſcriptum, quod ex Ruhnkenii emendatione recepimus.

17. In V. L. pro 16. lege 17.

48—53. Affert idem fol. 22. b. in quibus v. 48. habet ῥοιζέν τε τῆσαι χαμαὶ, et v. 49. ἰὸν, et v. 50. Φῶτα χόλῳ πίπτοντα σελήνης, et v. 52. ταθηπότος, ἦκεν ἐρεμνῇ ἐξ ἄϊδος προμολοῦσα ποτιχρίμπτηται ἑκάστῳ: ex quibus lectionibus certe ποτιχρίμπτηται genuinum puto.

57. Tzetzes ibidem affert fol. 9. b. in quo verſu habet, vt Tyrwhittus emendauit, ὅς τ' ἀφίκηται: et addit: τετέσιν, ὃν καταλήψει γένηται, ὃν Ἑρμῆς ἐδίδαξεν.

63. Tzetzes ibidem affert fol. 16. b.

68—74. Tzetzes ibidem affert fol. 6. b. in ſcholiis. Scholia enim illi opuſculo addidit, pariter vt Antehomericis. Ibi v. 68. exhibet ἀγρῶν, Ruhnkenii coniecturam; v. 70. 71. πεπυσμένον ἡμιθέοισιν ἔργον, ἀργαλέος δὲ καὶ ἀπεχθής; v. 72. ᾧ κεν ἐπωνυμίην λαοὶ τεύξωσι μάγοιο. καὶ ῥ' ὁ μὲν ἐν κονίῃ ἐπ' ὄορι πρατὸς ἀμερθεὶς λευγαλέῳ θανάτῳ διὸς φῶς ἐκτετ.... Verba ἄ δειλοὶ — ἔργον etiam fol. 22. a. et verba ὄλετο δὲ — ἔργον fol. 9. b. eodem modo ſcripta leguntur. Eodem reſpicit fol. 26. a. in his: τὴν δὲ μαγικὴν τὸ πορφύρεον καὶ πρῶτον μέρος ἢ μέλλον γέ-

Digitized by Google

νος ὗσαν τῆς μαντικῆς, Ὀρφεὺς ἀποδύρεται ὡς ἀρίτην μὲν ὗσαν τεχνῶν ἁπασῶν, ἀπολωλυῖαν δὲ κακίαις ἀνθρώπων ἀσόφων καὶ φθονερῶν.

Vſ. 81. Ornantium epithetorum per copulam iunctorum aliud exemplum habet Leonidas Tarent. 14. Sed in Eurip. Phoen. 671. miror patienter tuliſſe criticos languidiſſimam orationem, ἵνα γε νοτὶς ἐπέρχεται γύας Δίρκας χλοηφόρους καὶ βαθυσπόρους. Qui varias lectiones illo in loco diligenter conſiderauerit, aſſentietur mihi, vt ſpero, ita corrigenti:

καλλιπόταμος ὕδατος ἵνα τε
νοτὶς ἐπέρχεται γύας
Δίρκας χλοηφόρους
γᾶς βαθυσπόρου.

Quare ſic, non χλοηφόρου γᾶς βαθυσπόρους ſcribi debeat, intelligent, qui ſermonis poetici rationem cognitam habent. In Medea v. 821. 822. ed. Porſ. bis in hoc genere laborat lectio, verſibus etiam immodulate incedentibus. Satis habeo locum, vt ſcribi debere mihi videtur, apponere:

ὦ τὸ παλαιὸν Ἐρεχθεῖδαι θεῶν
ὄλβιοι παῖδες μακάρων, ἱερᾶς χώ-
ρας ἀπορθήτας ἀποφερβόμενοι
κλεινοτάταν σοφίαν.

Apparet iam, quid ſibi velit optima cod. Florent. lectio ἀπορθήτας. Et magis etiam apparet, ſi quis conſideret Aeſchyli locum in Agam. 1536. quem locum ad iſtos Euripidis verſus emendauit Porſonus. In duobus primis verſibus vulgata lectio manifeſta interpretatio eſt.

91—94. Tzetzes exeg. MS. in Iliadem affert fol. 8. a. nulla cum varietate, niſi quod perperam ὑπὲρ pro ἤπερ ſcriptum. Cauſſa, in qua hoc loco vtitur Tzetzes, oſtendit Argonautica ei, certe quum haec ſcriberet, ignota fuiſſe. Sic enim ſcribit: ὁ δὲ γὲ Ὀρφεὺς ὁμόχρονος ἦν

Digitized by Google

Ἑλένῳ καὶ Ἕκτορι, καὶ τοῖς καθ' ἡλικίαν αὐτῶν, ὡς ἐν τοῖςδε τοῖς ἔπεσιν αὐτὸς ὑποδείκνυσι· μᾶλλον ἐγὼ — (v. 91—94) εἶτα καὶ τῦτον παρεισάγει τὸν Θεσσάμαντα λέγοντα· ἤματα — (v. 360—362) ἐξ ὧν πάντων εὐσύνοπτον δείκνυται, ὅτι ἦν ἐπὶ τῶν Τρωϊκῶν ἢ καὶ μικρὸν ὕστερον. Et paullo post de Lino et Pronapide: ἐδὲ γὰρ ἐνέτυχον τισὶ τέτων ποιήμασι· τῦ δὲ Ὀρφέως πολλὰ μὲν ἐλέχθη μοι καὶ ἔτι λεχθήσεται. Et fol. 7. b. αὐτὸς δὲ ὁ Ὀρφεὺς τὸν Ἡρακλέα ἐπὶ τῇ μαγίᾳ ὑπεραίρων, ἐ μόνον αὐτῦ παλαιότερον, ἀλλὰ καὶ τῦ Κρόνε υἱῦ Διὸς τῦ μάγε σχεδὸν πρότερον ἀποδείκνυσιν, ἐν τοῖς λιθικοῖς αὐτῦ λέγων συγγράμμασιν· τῷ δ' αὐτῷ — (v. 7—12.)

Vs. 169. Vide p. 800.

204. Lege ἔρξεις.

246. Ἄν κεν, animaduersione dignum, apud Homerum legitur Iliad. XIII. 127. et saepius, in formula ὄφρ' ἂν μέν κεν; v. Heyn. ad Iliad. XI. 187.

267. In not. p. 388. l. a fine 7. lege χρήσιμος.

273. In V. L. pro ἔνισε lege ἔνιδε.

354—356. Tzetzes exeg. MS. in Iliadem affert fol. 7. a. in quibus lectiones, quas recepimus, habet, σιδηρίτην, et ἔμψυχον ὀρείτην. Scholion additum, quod mutilum e lacero codice damus: περὶ τῦ σιδηρίτε τέτε λί..... ὀρείτε φησὶν ὁ Ὀρφεὺς ἐν τοῖς ..... ὡς εἴτις ἐπὶ δέκα ἡμέρ..... κῶν συνεσίας ἀγνεύσειε .... λοετρῶν. ἔτι δὲ καὶ ἄψ ..... καὶ ἀποῤῥυπωτηγή .... ἤττοι καθαροῖς σπαργαν ..... περ παιδίον. καὶ ἐπεύχ ..... ἐν καθαρῷ καλλίαν πνία ..... κηρὸς ἢ λυχνίαν, μετ' ἐ ..... ἐρωτήσας, παρ' ἀ ..... ἀνθρωπίνῃ φωνῇ λέγοντος νεο ...., παιδαρίε, περὶ ὧν αὐτ ..... πλὴν φησὶν ὡς ἐάν τις δαλ ..... ῥίψῃ αὐτὸν, μεγάλης ... ἐκιτεύξεται βλάβης ..... γαίως καὶ τληκαρδίως τις αὐτῷ κατακέσειε, λήγοντος ἤδη τῦ λέγειν, προσπελάσας αὐτὸν τοῖς ὀφθαλμοῖς, ἴδοι ἂν ὥςπερ ἀπονενκρῦ μένον: scribe, ἀπονενκρέμενον.

Digitized by Google

Vſ. 360—362. Tzetzes ibidem affert fol. 8. a. vbi τρεῖς ἐφ' ἑπτὰ βῆς, et, quod repoſuimus, καὶ μίμνειν ἀμίαντον, legitur.

392—396. Tzetzes ibidem fol. 7. a. affert ſine varietate, niſi quod ἀκαμπεσόμης habet.

462. Lege ἔμμεν.

512. Scribendum videtur ἦν τε.

FRAGMENTA.

P. 501. LIII. Habet eadem Photius quoque in Lex. MS. quód, quum iſta imprimerentur, non ad manum erat. Varietatem lectionis Photianae adſcribam. Ἀπόλλωνα τότε καλεῖν γονεῖς αὐτῶν ἐπίσαντο οἱ τότε οἱ ἄνθρωποι. — Φανόδημος δὲ ἐν ω... φησὶν ὅτι μόνοι Ἀθηναῖοι θύουσι καὶ εὔχονται. — Ἀμαλείδην — Πρωτοκρέοντα. — ὁ δὲ ἐξηγητικὸν ποιήσας — φησὶν αὐτὸν εἶναι ὀνόματα δὲ αὐτῶν Κόττον, Βριάρεων, Γύγην.

Orphicis carminibus adnumerandos putat Heerenius tredecim verſus Hermeti tributos apud Stobaeum Ecl. Phyſ. I. 6. p. 174. Aliud fragmentum Orphicum e Proclo, omiſſum in collectione fragmentorum, commemoravit Geſnerus ad hymn. IX. 8.

AD DISSERTATIONEM DE AETATE SCRIPTORIS ARGONAVTICORVM.

P. 688. Quae de differentia numerorum Homeri et Homeridarum dixi, nolim ſic accipi, ac ſi partes eas Homericorum carminum, quae minus cultae atque elaboratae ſunt, omnium antiquiſſimas eſſe putem. Immo has partes ab iis eſſe factas, quos Homeridas vocamus, in iisque a quibusdam negligentioribus, certa euincunt indicia. Sanctum illud Homeri nomen, ſiue id vni debetur, ſeu plures comprehendit, immune eſt ab illa incuria. Itaque

Digitized by Google

non poterunt isto argumento vti, qui Hesiodum ante Homerum fuisse existimant.

P. 696. Parcius, ac debebam, mentionem feci Paulli Silentiarii. Itaque adiiciam nunc, quae praetermissa fuerunt. Apud hunc caesura trochaica in quarto pede inuenitur in his, part. II. Ἐκφρ. templi S. Sophiae v. 311.

ἐκ δὲ κελεύθου
εὐρυτέρης κατὰ βαιὸν ἐς ὀξὺ κόρυμβον ἀνέρπει.

Scribendum videtur ὀξυκόρυμβον. Similiter v. 459.

εἰσὶ μὲν ὀξυκάρηνα, περιτροχάουσι δὲ κύκλοι
εὐρύτεροι κατὰ βαιόν, ἕως ἐπὶ λοίσθιον ἔλθῃς
ἄντυγος.

P. 698. l. penult. pro earum lege eorum.

P. 720. Quum vix in hiatibus numerari dicerem, si longa vocalis vel diphthongus in arsi est ante vocalem, addere debebam, id tamen, si crebro fieret, displicere: veluti,

τέσσαρες ἀθλοφόροι ἵπποι αὐτοῖσιν ὄχεσφιν.

Disceptabitur aliquando, vt speramus, quid sit, quod Homericus Nestor Homero horridius loquatur, praesertim eo in carmine, in quo non casu excellit Agamemno.

P. 754. Vt in Io. Gazaeo, sic in Paulli Sil. Ἐκφράσει templi S. Sophiae part. II. 51. ἀπονευμέναι ἤθεσι τέχνης legendum. Ibidem v. 351. τὰ pro ἃ scribendum esse quiuis intelligit. Et v. 107. in his,

ἤτινα πεύκην,
οὐκ ἐλάτην ἐνόησεν ἐπαρκέα οἶκον ἐρέψαι,

scribi debet ἐπαρκέας.

P. 756. Neglexi quasdam correptiones ante mutam cum liquida apud Homerum, vt Iliad. XI. 571. ὄρμενα πρόσσω. 696. εἵλετο κρινάμενος. XII. 94. τῶν δὲ τρίτων. 95. Πριάμοιο· τρίτος. XIV. 403. τέτραπτο πρὸς ἰθύ οἱ.

Digitized by Google

468. ὕδεϊ πλῆντ'. XV. 142. ἵδρυσε θρόνῳ. XVI. 193. τῆς δὲ τρίτης. XVIII. 388. φωνήσασα πρόσω. XX. 121, δὲ κράτος. Aliam correptionem Iliad. XVI. 554.

ὦρσε Μενοιτιάδαο Πατροκλῆος λάσιον κῆρ,

in nouissima editione sustulit Wolfius, constantiae caussa, de qua re monuit in praefatione p. 57. Sed hae omnes correptiones sunt in syllaba finali. Rarius aliae syllabae hanc veniam habent, vt prima in Ὀτρυντείδην, Ὀτρυντῆϊ, Ὀτρυντείδη Iliad. XX. 383. 384. 389. Huiusmodi correptio, quam non debebam praeterire, inuenitur Iliad. VIII. 323.

ἤτοι ὁ μὲν Φαρέτρης ἐξείλετο πικρὸν ὀϊστόν,

quae correptio etsi leue, aliquod tamen momentum gravioribus caussis addit, quibus demonstrari posse puto, pugnae illius descriptionem neque ab illo poeta factam esse, qui Aiacis et Hectoris certamen cecinerat, neque ab his, qui, magna nimirum vrgente necessitate, victores Graecos, trepidantibus Troianis, admirabili prouidentia murum condidisse magis indicarunt, quam narrarunt.

P. 762. Plerumque Nonni sectatores hanc correptionem in fine dactyli habent. Et sic Paullus Sil. in Ἐκφρ. S. Soph. I. 39. 260. II. 28. vbi scribendum puto,

πῇ φέρομαι; τίς μῦθον ἀνήρπασε πλαγκτὸς ἀήτης;

154. 161. 236. 239. 296. 365. 379. 388. 399. 461. 524. 572. Sed I. 253. in his, γλεύκια, χρυσεότευκτα, scribendum videtur λευκά. Et II. 470. in his, ἄλλα δὲ πρός, fortasse δὲ poterit omitti, vt v. 475. seq. Quamquam ante πρὸς correptionem saepe admisit, vt II. 154. 161. 171. 173. 265. Particula δὲ omittenda fortasse etiam corrigendus v. 587. Male etiam affectus est versus 76. in parte I.

μυρία καρφομένων ὅτε χεύματα τίξεν ἀναύρων.

Scribe τίξεν. Rarius inuenietur correptio in secunda dactyli syllaba apud hos poetas. Quamquam huius quoque

Digitized by Google

licentiae exempla aliquot exstant in isto Paulli carmine, vt I. 100. 106. 263. II. 60. 171. 173. 245. vbi pro *εἶκε κλαδίσκοις* scribendum *εὖτε κλαδίσκοις*, veluti: vide quae attuli p. 759. Porro v. 265. 522. Alii loci excusationem habent a vocabulis, quae sine correptione versum non ingrediuntur, vt I. 154. 198. (II. 500) II. 52. (314) 202. 343. 415. 518. 585.

P. 774. Tertius ille locus Homeri, in quo *κὲν* correptum ante *οἱ* legitur, est Iliad. XXI. 567.

P. 777. De Aeolica littera in Homero non cogitasse grammaticos, cum primis docent commenta de illo *δαΐς οἱ*, relata ab Eustathio p. 514, 3.

P. 778. Non omittendum est, ex Iliad. V. 338. ab Eustathio p. 552, 38. *τόν οἱ* afferri. Qui quum p. 553, 5. *ὃν* in eodem versu scribit, credi potest suo, non Homeri vocabulo vsus esse, praesertim quum ibi *οἱ* omiserit. Temerarii tamen esset, hoc solo argumento suspicari, istud *τόν οἱ* e veteri quadam lectione manasse. Nam etiam alibi Eustathius Homeri verba afferens poeticis formis vtitur, quum in Homero communes sint, vt paullo post p. 554, 27.

Ibidem. Quum rarissime librarii addant *οἱ*, (vide p. 789. 791. 807.) paene adducor, vt etiam in Odyss. V. 483. codicis Harleiani scripturam verioris lectionis vestigia continere putem, praesertim quum caussa nulla sit, quare aliquis ibi *οἱ* potuerit addere. Locum adscripsi, quemadmodum a poeta profectum suspicor, melius etiam distinctum:

> *ἄφαρ δ' εὐνὴν ἐπαμήσατο χερσὶ φίλῃσιν*
> *αὐρείαν, (φύλλων δέ οἱ ἦν χύσις ἤλιθα πολλή)*
> *ὅσσον τ' ἠὲ δύω ἠὲ τρεῖς ἄνδρας ἔρυσθαι*
> *ὥρῃ χειμερίῃ, εἰ καὶ μάλα πῦρ χαλεπαίνοι.*

Nisi ita interpungitur, quod sequitur *τὴν μὲν ἰδών*, ad *χύσιν φύλλων* referre necesse est; quo omnis narratio perturbatur. Additum reperitur *οἱ* ab Eustathio in Iliad.

Digitized by Google

V. 310. p. 550, 26. ex praua quadam, vt videtur, grammaticorum lectione. Pertinet ad hanc quaestionem etiam Iliad. XV. 469.

P. 799. Apud Quintum III. 733. οἵ de Achille intelligi, et cum ὕπασσε construi, docet Iliad. XXIII. 92.

P. 812. ad v. 13. Λοχεύειν metaphorice apud Paullum Sil. Ἐκφρ. S. Soph. I. 247. II. 225. et ἐκλοχεύειν II. 190.

Ibidem ad v. 57. Optatiuus post praesens apud eundem poetam est I. 176.

P. 814. ad v. 222. Ταρσὸς apud Paull. Sil. Ἐκφρ. S. Soph. II. 363. 397. 446. 581.

P. 816. ad v. 393. Ἠθεσι τέχνης Paull. Sil. Ἐκφρ. S. Soph. II. 51.

Ibidem ad v. 439. Ὑποκλάζειν Paull. Sil. Ἐκφρ. S. Soph. I. 64. 112. Vt Longus hoc verbo tamquam actiuo vsus est, ita passiua forma et significatio occurrit apud Paullum Sil. I. 118. II. 318.

Ibidem ad v. 459. Φᾶρος ἐφαπλώσαντες Paullus Sil. Ἐκφρ. S. Soph. II. 343.

P. 818. Locis e Paulli Ἐκφρ. S. Soph. de correpta prima in καλὸς allatis adde eiusdem carminis II. 291.

P. 820. ad v. 543. Paullus Silentiarius Ἐκφρ. S. Soph. apud Salmasium Exerc. Plin. p. 851. a. (neque enim hoc, et quae idem ibidem p. 495. b. affert, in edito textu leguntur)

ἔνθα σοφῶν ἀνάγεσι θεηγόρα δίνεα βίβλων.

Male δίνεα apud Salm. et in notis Cangii p. 590. in Byzantin. ed. Paris.

Ibidem ad v. 562. Δὲ post secundum vel tertium vocabulum vitare solet Nonni secta. Habet tamen Paullus Silent. Ἐκφρ. S. Soph. I. 180.

Digitized by Google

P. 821. ad v. 614. Verba in adnotatione ad v. 614. scripta: in quibusdam nominibus tamen vsitata haec forma est, vt in χείλεσι, deleri velim. Haec aliud agens addidi, vt patebit regulam consideranti, quae in nota sub textu ad v. 614. proposita est. Spectat autem haec regula ad epicos, in iisque ad antiquos. Quatenus hos sequuti sint lyrici, alius disputationis est. Nisi fallor, apud hos facilius duplicatio litterae σ, vbi simplex apud veteres epicos est, quam contra, inuenietur: cuiusmodi est ἔντεσσιν apud Pindarum Ol. XIII. 28. Χείρεσιν male vulgo legebatur etiam Iliad. XVI. 704. Pro αἴγεσιν Iliad. X. 486. αἴγεσσ', haud scio an rectius, legisse videtur Eustathius, quem vide p. 819, 60. 820, 4.

P. 822. ad v. 722. Antiquos ἐπώνυμος, recentiores Φερώνυμος dixisse iam Eustathio obseruatum ad Hom. p. 776, 48. 1567, 55.

P. 823. ad v. 824. Ἔκποθεν restituendum Paullo Silent. Ἐκφρ. templi S. Soph. II. 398.

Digitized by Google

PRAEFATIO

GE. CHRISTO. HAMBERGERI.

Per aliquot annos auide a viris doctis expectatum opus, in lucem tandem prodit, cuius auctor immortalis, cum mors cita et dira calamum ipsi e manu excuteret, mihi praefandi prouinciam imposuit, et quibus subsidiis instructus ad hoc opus accesserit, explicare iussit. Hoc officio paucis fungi licet. Quod quidem ad auctorem operis, quod Gesneri studio iam cultius editur, attinet, de eo dicere opus non habeo, cum Gesnerus ipse de eo quid sibi videretur, de carminibus, quae nomine eius feruntur, et de vniuerso eorum argumento, in Prolegomenis Orphicis, quae posti hanc praefationem leguntur, sententiam suam copiose, et accurate, vt solebat, expoluerit, eandemque etiam paucis in opere ipso dixerit, e. g. Argon. v. 310. Hymn. 1. Lap. 18. item Arg. v. 420. 856. Illud tantummodo monendum censeo, consilium habuisse Gesnerum, ex historiae Orphicae, et disciplinae variis periodis, et rationibus, dilucidius, quam in Prolegomenis egit, declarare, qui factum sit, vt iam multa Orphei apud veteres mentio esset, carmina tamen ipsa vix ac ne vix quidem veteres scriptis suis intexuerint, et multa praeclara, quo penitius sese in hanc rem penetrauerat, docturus videbatur; sed mors consilium interrupit.

De subsidiis, quibus in ornando, et politius finiendo Orpheo vsus est Gesnerus, haec habeo. Et

Digitized by Google

ea quidem partim scripta sunt, partim impressa. Inter prioris generis primo loco commemoranda est Collatio codicis Vossiani in Bibliotheca Lugduno-Batava extantis. Haec beneficio Viri harum literarum apud Anglos consultissimi, Ant. Askew, M. D. qui illam a. 1745 instituerat, ad Gesnerum peruenit. De aetate Codicis, vt ad Arg. v. 50. patet, Gesnero nihil constabat. Vitiis scribae inquinatissimus est, apertissimis etiam, quae tamen cum aliis minutiis editor, in Argonauticis hunc in finem laboriose enotare sustinuit, vt iis ipsis intelligeretur, lectiones, quas hic Codex probabiles habet, non a correctore esse, non critico ingenio deberi, sed antiquam scripturam servare. Ex hoc Codice multiplex, et salutaris medicina carminibus Orphicis adhibita est, vt quicunque librum euoluerit, facile deprehendet, tam quoad singulas voces, tam integros versus, qui inde auctori suo diu exulantes restituti sunt, Arg. 51. et 1276. Idem Codex habet in margine lectiones quasdam adscriptas, quae, notante Gesnero, plerumque lectionem Eschenbachianam exhibent, non tamen semper, easque dedit Gesnerus v. g. Arg. 396, 455, 476 etc. Quotiescumque igitur in varietate Marginis mentio occurrit, de eo intelligi debet: ipse vero Codex sigla *Voss.* indicatur. Caeterum hic codex carmen de lapidibus non habet. Idem carmen deest in altero codice scripto, quem doctissimus Anglus, cuius nomen supra posuimus, e Graecia secum in Angliam deportavit, et vnus e trecentis variis codicibus est, quibus bibliothecam suam instruxit. Huius itidem lectiones cum Gesnero, vt erat eius valde studiosus, communicauit. In epistola, qua ipsi eas offert, aetatem satis magnam, sed non definitam, tribuit suo codici possessor, et nunquam collatum esse commemorat. Varietates tamen eius minus quam Vossianae ad emendandum textum profuerunt. Sigla *Ask.* hunc codicem designat. Quem *Chiuaeanum* codicem vocat Gesnerus, exemplum est Aldinae editionis, quod

Digitized by Google

ante aliquot annos ex auctione librorum Chiuaeana, apud Batauos habita, in bibliothecam noſtram academicam immigrauit. In eius margine, ab ignota manu, adſcriptae erant lectiones variae, quae modo cum Askeano codice, v. g. Arg. 24. 133 modo cum Voſſiano, Arg. 56 conſpirant. Probabilem lectionem propriam in contextum recepit Geſnerus, Arg. 226, aliam dignam vt recipiatur, in annotatione ad v. 193 laudat. Alia ſcripta ſubſidia non habuit Geſnerus. In procurandis quidem codicum Pariſienſium Mſſ. lectionibus operam ſuam obtulerat Geſnero Vir apud Argentinenſes Clariſſimus Elias Stoeberus, et rogauit etiam ille, deſcribi ſibi quinquaginta aut decem verſus de codice, qui N. 2678. et alterd, qui N. 2764. in Catalogo Mſſ. regio habet, ſed in ſchedis, quae in manus meas venerunt, nullum veſtigium, neque indicium deprehendi, perlatum eſſe eorum aliquid ad Geſnerum. Nec ſtuduit Geſnerus valde multa habere, ne res longa fieret, et hanc ob cauſſam ne oblatis quidem per Ruhnkenium V. Cl. cuius ingenium et doctrinam quanti ipſe fecerit, non vnus locus in his Orphicis declarat, vti voluit, potius ſuo ſolius remigio rem gerere, forte etiam quod metuebat, ne ſibi ſimile iterum accideret, quod in Scriptoribus rei ruſticae factum eſt. Ruhnkenio tamen V. Cl. debentur Fragmenta inedita, et Collatio carminum Orphicorum cum Codd. Regiis Pariſ. 2763, 2764 et 2765. quae in manibus Viri incomparabilis Erneſti erant, cuius ſuaſu et conſilio editioni Geſnerianae adiectae ſunt.

Ad editiones veniendum eſt. De primis quidem quid generatim ſtatuendum ſit, tum Henricus Stephanus ad Arg. 420. et Geſnerus ad v. 791. docet. Huic ad manus fuit e bibliotheca academica editio omnium prima, quam ſigla P. in varietate lectionis deſignat, et forma quadrata, non vero, vt quidam tradunt, literis quadratis, excuſa eſt. In fine legitur: *Anno ab incarnatione MCCCCC. die XIX Se-*

Digitized by Google

ptembris. Impreſſum Florentiae impenſa Philippi Iuntae bibliopolae. Si quos errores in hoc opere lector inuenies, qui properantes oculos noſtros ſubterfugerint, eos pro iudicio tuo emendabis. vix fieri poteſt, vt non tales interueniant. Quis curauerit hanc editionem, quae Argonautica et Hymnos habet, non conſtat; liber ipſe omni praefatione deſtituitur, vnde forte aliquid liceret diſcere, quod huc faceret. Caeterum hanc primam editionem eſſe, et fruſtra iactatam a viris doctis editionem a Conſtantino Laſcari curatam, probatum dedit b. Geſnerus in ſchedula, quae partem ſuae praefationis conſtituere debebat. En eam:

„Interim facere non poſſum, quin mentionem faciam illius opinionis, qua primum a Conſtantino Laſcari edita eſſe Orphei certe Argonautica, cum viris doctis ſuſpicatus ſum. In Bibliothecae Taurinenſis Catalogo p. 375 inter MSSos Graecos nr. CCLXI. f. 109 habetur titulus, Κωνσταντίνου τοῦ Λασκάρεως προλεγόμενα τῶν σοφῶν Ὀρφέως, additurque ea edita eſſe in prima parte marmorum Taurinenſium. Et habetur ſane P. I. n. X. explicando marmori, Orphea a Bacchis diſcerptum repraeſentanti, a p. 93—104 Conſtantini Laſcaris libellus hoc titulo ex MS. editus, ſed ita ipſe leuis et Graeculae vanitatis plenus, ita porro negligenter et vitioſe deſcriptus, vti talem quidem e Laſcaris officina prodiſſe, nullo modo ſit probabile, neque dignus mihi viſus ſit, qui in hoc Syntagmate locum habeat, e quo alioquin etiam excluſi, quidquid non ad carmina, quae habemus, pertinet. Caeterum qui locus proprie cum quaeſtione noſtra de primo editore coniunctus eſt, clauſulam ipſius libelli huc ponere placuit, corrupte quidem et ipſam, ſed vnde tamen illud, de quo hic agitur, confici videtur poſſe, ſi quis praeſertim emendationes noſtras recipiendas putaret. Sic ergo p. 104 Τὰ δὲ τῶν Ὀρφέως, (de Argonauticis in primis ſermonem eſſe apparet) διὰ τὴν πολυστίχιαν, καὶ τὴν δυσυχίαν γένους (intelligit, cre-

Digitized by Google

do; calamitates Graeciae a barbaris) τοσοῦτον ἠφάνισται, ὥστε μόλις εὑρίσκεσθαι (f. εὑρίσκεσθαι) ὀλίγα τινὰ, καὶ ταῦτα διεφθαρμένα καὶ ἀνέξητα (f. ἀνεξίτητα). Τὰ (f. Ταῦτα) γὰρ ἐν τῷ μόλις (f. τῇ πόλει) τῷ Μεδιολάνῳ εὗρον, ἔγραψά τε, καὶ τοῖς ἄλλοις κοινώσας (f. κοινωνήσας) καὶ ἐδάξας, ἐδὲ δύναμαι εὑρεῖν οἷς παρόντα διορθώσαιμι ἐν πολλοῖς ἀμφίβολα ὄντα. Apparet Lascarin hoc egisse, vt ederet Orphei Argonautica, h. e. praelegeret, explicaret, dictaret, et, si fieri posset, typis quoque expressa daret: deinde, inuenisse illum Mediolani exemplum, illud descripsisse, *docuisse* h. e. praelegisse, ita fere vt *docere fabulam* dicitur, qui in scenam profert; sed cum in multis dubiae esset lectionis, invenire non potuisse, vnde illud emendaret. Haec sunt, quae dicit, nihil aliud. Vtrum voti postea compos factus mereri vltra de Orpheo potuerit, hinc non discimus. Sed ex his, quae Boernerus de doctis hominibus Graecis etc. diligenter exquisita posuit, constat, Mediolani fuisse Lascarin ab A. 1454—1460, quo tempore inuenisse ibi debet Argonautica: tum Florentiae aliquamdiu, post Neapoli, Messanae autem ab A. 1465: ibi discipulum habuisse Bembum 1492, et paullo post diem suum obiisse A. 1493 vel 1494. Iam Mediolani edita Argonautica vix fugere poterant doctiss. Argelatum, qui tamen nullam eius rei mentionem facit in Bibliotheca Mediolanensi; licet in MSS. Ambrosianae Bibliothecae referat in praemissa historia typographiae literaria p. CLXXVI, D. *In Prolegomena Orphei*, qui sine dubio libellus ipse est, de quo hic egimus. De raritate Codicum Orphei MSS. illud modo, quoniam hic sumus, adiicimus, in MSS. Bibliothecae S. Marci Venetae, qui memorantur omnes esse Saeculi XV. Vtrum exstet hodie, et prodesse futuris editoribus possit, non habeo dicere, ille quem in Bibl. Vindobon. Catal. Nessel. P. IV c. CLIII p. 86 laudari video; *Codex membranaceus antiquus et optimae notae, in quarto, constatque foliis triginta, et ad Io. Sambuci Bibliothecam olim*

Digitized by Google

pertinuit, quo continentur Orphei Thracis, vnius ex Argonautis, Argonautica. Sed haec praeter consilium atque institutum, qui illa solum commemorare praesidia velim, quae mihi praesto fuere."

Florentinam excipit editio, quae Venetiis in aedibus Aldi et Andreae soceri mense Nouembri M. D. XVII. charta octies plicata prodiit. Praemissum est Musaei carmen cum versione latina. Orphica carmina exhibet omnia, et in hoc differt a Florentina, quae carmine de lapidibus destituitur. Presso fere pede sequitur eius lectiones, vt a doctis viris obseruatum est. Praefationis nihil ibi legitur, nec versionem latinam habet. Post Aldinam editionem eadem opuscula, sed insertis post hymnos Orphei, quatuor Procli, et adiectis in fine sententiis ex variis poetis, et Homeri Batrachomyomachia, prodierunt Florentiae per haeredes Iuntae 1519. 8vo. Ponam de hac editione, quae Gesnerus in fronte libri sui posuit: *Aldi Ro. praefationem etiam paucis immutatis describit Ant. Barchineus. Et videtur ad singulas literas haec ab Aldina expressa esse. Certe quae obseruaui typographorum peccata, ea sunt communia; nisi quod Argon.* 18. *proprium habet Iunt.* λυρῳὸν, *cum recte Ald.* λυγρὸν, *sed talia possunt esse plura, et tamen verum quod posui. Liber de lapidibus habet quaedam propria.* Conf. quae ad v. 656 leguntur. Hanc editionem sigla I. indicat. Quarta editio, qua vsus est Gesnerus, hunc titulum habet: *Orphei poetarum vetustissimi Argonauticῶν opus Graecum, cum interpretatione latina incerti autoris, recens addita, et diligentius, quam hactenus emendata. Apud inclytam Germaniae Basileam anno domini* 1523. *In fine: Basileae in aedibus Andreae Cratandri mense Iunio a. d.* 1523. Haec editio per Illustrem Schoepflinum ad Gesnerum venit. Quis eam curauerit ignoramus. Ad primam Iuntinam vel Florentinam graeca expressa esse, communia vitia, apertissima etiam, declarant, sunt tamen

Digitized by Google

quaedam emendata, et obseruauit Gesnerus, eam aliquoties secutam lectionem vulgata meliorem, ex codice, vt putat, potius, quam e coniectura. Versio latina ea est, quam adspoton cum suo Valerio Flacco ediderat Io. Baptista Pius, et dedit etiam cum suo Valerio Pet. Burmannus. Esse eam a Mediolanensium Cribellorum quodam factam, docet is, qui ad editionem Valerii Aldinam Venet. 1523. 8vo vulgatam praefatus est. Hunc Cribellum viri docti eum habent, qui Leodrisii nomen gerit, de quo videri potest Argelatus in Bibliotheca SS. Mediol. h. v. quamquam hic vir doctus in eo fallitur, cum ibi ad auctoritatem editionis prouocat, et scribit: *Leodrisio expresse adscribitur in eadem* (Aldina) *praefatione a me inspecta.* Certe non accurate inspexerit Argelatus, nisi alium librum habuerit, quam ego. In meo sane exemplo nullum vestigium Leodrisiani nominis video, quin negat auctor, se scire nomen. Ponam ipsa verba: *Adiunximus — Orpheum per Mediolanensium Cribellorum quendam* (nomen non habere potuimus) *latinum factum.* Ante Argelatum de eodem nomine etiam Barthius, Stat. Theb. III, 352. ad auctoritatem Aldi prouocauerat. Variis his editionibus parum adiutus Orpheus, medicinam et salutem adhuc expectabat. Illam ipsi adhibuit de graecis literis omnium optime meritus Henricus Stephanus, qui licet codicum adminento destitutus, suo tamen ingenio, quo gaudebat felicissimo, et exquisita doctrina, inopiam ita compensauit, vt eiectis priorum editionum vitiis, deterfisque scribarum maculis, Orpheo fere integritatem suam redderet, et iure sospitator eius habeatur. Ita purgatum inter suos Poëtas graecos principes heroici carminis, a. 1566. sacrum poëtam edidit Stephanus, post cuius diligentiam a sequentibus duobus editoribus, Lectio, et iuuene Eschenbachio, quorum libros Gesnerus pariter consuluit, eius annotationes suae editioni inseruit, vix quicquam immutatum, vel praeclari aliquid in his

Digitized by Google

carminibus praestitum est. Ad hanc Henrici editionem suam carminum Orphicorum recensionem instituit b. Gesnerus, ita vt suadentibus vel codicum auctoritatibus, vel aliis rationibus, meliorem lectionem coniecturasque felices vel suas vel aliorum virorum doctorum lectioni vulgatae, si opus videretur, substitueret. Sed quanta modestia, quanta timiditate hic rem gesserit Gesnerus, quam etiam in hoc auctore in partem cautiorem more suo peccare, et vulgatam lectionem retinere maluerit, quam temeritatis criticae incusari, et aliquid ponere, quod non res ipsa posceret, vel de quo non constaret, veteris scriptoris esse, satis apparet. Ipse in interpretatione auctoris officium editoris primarium collocabat, a quo interdum studiose refugere critici ipsi videbantur, vt impunius vrerent, secarent, interpolarent. Sed redeamus in viam. In hymnis vsus est Gesnerus etiam Lectionibus variantibus ad aliquot hymnos Orphei e codice Augustano, quam cum ζωροατρειων τε και πλατωνινων δογματων συνκεφαλαιωσει τε πληθωνος edidit Valentin. Hermannus Thryllitius, Viteberg. 1719. 4to. Eas varietates ad vnam omnes studiose annotauit editor, et ex illa syluula etiam petita est, quae p. 182. v. 26. sine auctore exhibetur lectio. Inter multas alias cogitationes videtur Gesnerus Siglam omisisse, quod idem accidit Lap. p. 328. v. 96. vbi in varietate ἀλλωμενος, ex Esch. et p. 338. v. 64. λαβεθρα συν ex Ald. et Iunt. editione est. In carmine de lapidibus praesidii aliquid exspectabat Gesnerus noster a paraphrasi et scholiis Hannardi Gamerii, sed vana spe lactatum esse docent, quae de hoc libro in schedulam coniecit, quam hic exhibemus.

„Quam B. Fabricius memorat Hannardi Gamerii Paraphrasin, cum eius Scholiis et D. Wendalini Cronobachii Medici animaduersionibus vulgatam Leodii 1578. 8 non vidi. Sed communicatum est mecum de Bibliotheca Regia Hannouerana exemplum antiquioris editionis, cuius notitiam breuem dabo: Titulus ita

Digitized by Google

habet, *Orpheus antiquiſſimus et optimus poëta, Philoſophus Trismegiſtus, de Lapidibus, nunc demum Latio iure donatus,* M. Hannardo Gamerio *Poëta laureato interprete.* (Scholae Tungrenſis Rectorem ſe vocat.) *Acceſſerunt eiusdem* Hannardi ſcholia, *quae et rei medicae ſtudioſis vtilia iucundaque futura ſunt, et quae quibusdam locis obſcurioribus plurimum lucis adferent.* (Neutrum ego praeſtiterim. Citantur loca veterum et recentiorum quaedam, vbi eadem nomina lapidum leguntur: quid lucis exſpectari hic poſſit, mox ſpecimine vel vno declarabitur.) *Acceſſit praeterea argumentum in Orphei libellum* (Demetrii Moſchi) Renato Perdrierio *interprete. Leodii ex officina Gualteri Morberii* 1576. 4. Iam de praefatione vnam alteramque notitiam ponam: „Comperi Argonautica feliciſſime latinitate donata, in quibus ſinguli verſus latini ſingulis graecis aptiſſime reſponderent. Inueni quoque dicta Argonautica et Hymnos, cum opuſculo de lapidibus ad verbum in Latinum verſa Renato Perdrierio Parrhiſienſi interprete, ſed nequaquam pari felicitate cum ea, quam de Dei gratia et beneficio in Argonauticis, carmine Heroico pulcherrimo redditis, quidam *Caſtellio (Cribellum* voluit haud dubie, vacillante memoria) praeſtitit. Huius enim in vertendo dexteritatem ſuſpicio, illius vero ſolum conatum, beneuolentiam, diligentiamque collaudo.“ Haec eadem fere ſunt, quae laudari in noſtro Gamerio bona fide videntur poſſe. Equidem cupide cum inſpicerem libellum, aliquamdiu deſideratum, mox animaduerti, non eſſe quod poeniteret, non eſſe, quod deriuari in hoc Syntagma lectorum, quos mihi opto, intereſſet. Vnum ſpecimen ponam, locum, in quo aliquid lucis inuenire optabam. Euoluat mihi aliquis de Lapp. Pro. v. 67 — 74 in quo quam laborem, in notis indicaui. Hunc bonus Gamerius ita transtulit:

Digitized by Google

At ſanos homines inſani ſaepe fatigant,
Et cogunt patrios miſeros ex vrbibus ire,
Mercurioque Deo paſſim conuicia dicunt:
Quod cum ſemideis olim verſatus, iniquum
Humano generi ſubito ſe praeſtitit hoſtem,
Difficilemque magum vulgato nomine fecit,
Quem penes et cultus et diuum oracla manerent.
Ipſe quidem fortis, multo certamine victor
Caedibus exultans claram Ioue praeſide lucem,
Et velut accenſo maiorem lumine reddit.
Sed genus hoc hominum etc.

Equidem hic, et in pluribus, quae inſpexi locis, plane quid ſibi vir voluerit, non intelligebam, relinquendumque ſtatuebam opuſculum his, qui de tota illa lapidum philoſophia quidquid vsquam eſſet, non nollent cognoſcere.“

Haec ſunt, quae dicenda habuimus. Tu quisquis poſthac opera Geſneri vteris, viri de literis graecis et latinis optime meriti nomini et gloriae faue.

Digitized by Google

I. M. GESNERI

PROLEGOMENA ORPHICA

IN SOC. SCIENTT. GOTTING. PRAELECTA

A. D. IX. IVN. 1759.

Cum de nauigationibus veterum extra columnas Herculis disputarem, non potui non de Argonautarum fabula, et quid in ea esset historicum, paullo quaerere diligentius. In ea autem re ne tolerabilis quidem futura erat disputatio, si non adhiberem illud aureolum carmen, quod Argonauticôn Orphei nomine circumfertur. Cum vero sic longo post interuallo ad scripta redirem, quae iuuenis cursim legeram, ne expers essem tanti nominis, tantae, quantam prae se fert, antiquitatis: videbar mihi plura, ac facilius aliquanto, quam olim intelligere, eaque ipsa re ad accuratius cognoscendum inuitari. Quid quaeritis AA. Sensi me paullatim ita, forte vetere quadam Orphei arte, demulceri Orphicarum rerum consideratione, vt statuerim otii quantum contingeret, vno alteroue

Digitized by Google

anno illis impendere. Sed placuit eius diligentiae primitias quasdam vestro AA. submittere iudicio, vt eo vel confirmatus, vel ab ingrato labore reuocatus, in consilio deinde certo consistam. Ante omnia vero suis quibusdam finibus circumscripsimus operam nostram, ne nimis multa complexi, eo facilius destinatis excidamus. Difficile sane est pauca de Orpheo et in Orphea dicere, de quo viro, quo plura passim videmus commemorari, eo pauciora forte sciuntur; nisi scire sit, fexcentas narrationes legisse, male inter se, vel cum aliis veri vbiuis terrarum fusi particulis cohaerentes, quae falsae non temere possint esse omnes, omnes verae esse nequaquam possint.

Accidisse videmus in Orpheo, quod in Belo, Ioue, Hercule, ceteris, quos facinorum magnorum et gentium insignium auctores vanitas illa generi humano propria infinitum quantum multiplicauit, cum ad magna nomina referre origines suas vniuersi cupiant. Sed cum illae genealogiae post aliquot saecula fidem et auctoritatem soleant amittere funditus, contra ea illud studium ad Orphea referendi sententiarum suarum primordia a plurium saeculorum pene obliuione resuscitatum est, ad illius auctoritatem certamine velut inito prouocantibus hinc Iudaeis atque Christianis, hinc de noua Platonis schola Philosophis, quorum facile princeps est Proclus Lycius. Sed hoc de studio Orphei in suas partes trahendi, deinde aliquid dicetur. Hic arctiori fine circumscripsi disputationem de Orpheo. Considerare placet illum cultus omnis humani et religionum auctorem, qua parte relata est in scriptis, quae nomen viri hodieque praeferunt, illius sapientia: vt si quis de Pythagorae non temporibus, non vita, non miraculis, non dogmatum systemate, sed de aureis carminibus, et si qua alia illius fragmenta supereſſe dicantur, disputet. Igitur ante omnia, an fuerit aliquis Orpheus, ad quem,

Digitized by Google

quae exſtant hodie, carmina referri poſſint, quaerendum erit. Ne opus quidem fuerit quaerere, ſi vaquequaque vere apud Ciceronem (de N. D. I. c. 38), *Orpheum poëtam docet Ariſtoteles nunquam fuiſſe:* quo inducti eruditi homines plane nullum vixiſſe hoc nomine hominem arbitrati ſunt: Voſſius inprimis, qui (de Arte Poët. c. 13 p. 78) putat, *Trium viros iſtos poëſeos, Orphea, Muſaeum, Linum, non fuiſſe, ſed eſſe nomina ab antiqua Phoenicum lingua, qua vſi Cadmus, et aliquamdiu poſteri.* Iunxerat tria iſta nomina etiam Celſus apud Orig. l. I. p. 14. Λῖνον, καὶ Μουσαῖον, καὶ Ὀρφέα, καὶ τὸν Φερεκύδην, καὶ τὸν Πέρσην Ζωροάστρην, καὶ Πυθαγόραν Φήσας περὶ τούτων (de Dis et religionibus) διειληφέναι, καὶ ἐς βίβλους καταθέσθαι τὰ ἑαυτῶν δόγματα, καὶ τετηρηκέναι αὐτὰ μέχρι νεῦρο. Quibus reſpondet Origenes p. 15. Καὶ τῶν μὲν σοφῶν οὐ πάντων ἴσμεν μηδὲ τὰ βιβλία ἔτι σώζεσθαι, φυλαχθέντα ἂν, εἰ ἐ ἐντυγχάνων ἤσθετο ὠφελείας. Sed non negat noſter fuiſſe in hominibus Linum, Muſaeum, Orphea, Pherecyden, Zoroaſtrem, Pythagoram; an libri illorum ſuperſint, de eo dubitat. Conf. omnino L. 7. p. 367 et 368. Caeterum quid ſibi voluerit Ariſtoteles, ex ſcriptis viri, quae hodie ſuperſunt, non poteſt iudicari. Cicero quidem hoc dicit, niſi fallor, ſimulacra, εἴδωλα, ſpectra illa Epicureorum cogitari non poſſe, vbi de tali perſona ſermo ſit, de qua qui cogitant vel loquuntur, ipſi nihil certi et finiti habeant. Si enim non fuit Orpheus, idem Oeagri et Calliopes filius, idem poëta, idem Argonautarum ſocius, idem qui ſuam ab inferis reuocauit Eurydicen, idem ſcriptor carminum, quae hoc nomine veniunt; e quonam corpore velut deraſa atque euolantia illa εἴδωλα venient, ſine quibus nullam habemus, ſi fides Epicuro, rerum, quae extra nos ſunt, notionem? Non erat opus, pinguem iſtam Epicuri philoſophiam ſubtili argumento refellere. Sed conſtabit ſua vis argumento, etiam ſi fuit aliquis Or-

Digitized by Google

pheus, verum non vnus, non talis, in quem ea, quae narrantur, omnia conuenient. *)

Hoc sane videtur admittendum esse, nisi velimus dure et pene perfricta fronte omnem antiquitati fidem derogare, fuisse, quod modo dicebamus, vnum aliquem velut primigenium aut archetypum Orpheu, sapientiae et vanitatis, veri ac fabularum, religionum atque superstitionum inter Graecos auctorem, ad quem deinde cum referrent vulgo inuenta sua et commenta posteri, monstrosa inde, ficticia certe persona exstitit, temporibus, locis, factis ita diffidens, vt vna esse non potuerit, hoc est, talis vt Orpheus esse non potuerit. Et ille quidem, quem modo archetypum et primigenium dicebam, Orpheus, quando, vbi vixerit? quid docuerit? nescio an liquido expediri possit hodie: sed hoc videre mihi videor, post impensam non ignauam operam conquirendis et excutiendis Orphicis omnibus, quae superfunt de Argonautarum illo ficio fabulae et carmina, ea et inter se sic satis conuenire, et quam plurima habere intimioris doctrinae vestigia, quae mereantur obseruari, et vt nobilissima antiquae historiae particula in ea luce collocari, qua possint deinde etiam aliis doctrinae partibus prodesse. Hac ipsa vel opinione vel sententia commotus decreui, quae superfunt Orphica hodie, ea, quantum a me fieri poterit, emendata atque explicata edere. Ante omnia vero, quid de Orpheo ipso et de his reliquiis videatur, proponere placet, si possim forte ea re quasi audientiam facere patri poëseos, et aditum ad hominum eruditorum notitiam parare.

*) Inter Cl. Hanouii Disquisitiones sunt etiam analecta quaedam de Orpheo, vbi varia tentat, ad ostendendum, non negatum ab Aristotele, fuisse Orphea. Nihil hic definiri posse puto, cum locus Aristotelis non prolatus sit. Aristotelem non negasse historiam ὁμολογουμένην, nouimus.

Digitized by Google

Hoc igitur primum ſit et ὁμολογούμενον, fuiſſe omnino aliquem Orphea, magnum ſapientiae laude virum, Troianis temporibus paullo ſuperiorem, et propter longaeuitatem etiam excidio ſuperſtitem. Argonautarum quidem pars fuit: ſupermixiſſe tamen cladi Troianae in libro de lapidibus ponitur: quae nec abſurda eſt fictio, cui centum aetatis anni ſufficiant. Aequalia fere, certe ſuppar Onomacrito, ad quem probabiliter, vt videbimus, referunt Argonautica, Pindarus (Pyth. Δ, 313) Argonautis adiunxit Orphea, et Φορμικτὰν ἀοιδᾶν πατέρα appellat, h. e. auctorem carminum, ſ. verborum, quae cantantur. Ergo inſignis iam tum perſona Orpheus, nec potuit primum quaſi creatus eſſe, et in medium productus ab Onomacrito, qui vel aequalis, vt modo dicebam, vel haud multo maior fuiſſe poteſt Pindaro. Neque ſubito auctoritatem tales fabulae, cum primum vt fungi prodiere, ſolent nanciſci. Verbo, non laudaturus erat patrem carminum Pindarus, non daturus foras Onomacritus Orphei nomine carmina, niſi celebre iam tum Orphei, vt poëtae, nomen inter Graecos fuiſſet. Porro Orphica et Pythagorica inſtituta ſimilia Aegyptiis commemorat Herodotus (2, 81.) ὁμολογέουσι δὲ ταῦτα (inſtituta Aegyptia) τοῖσι Ὀρφικοῖσι καλεομένοισι καὶ Πυθαγορείοισι, niſi Orphea nobilem perſonam putaſſet, non minus quam Pythagoram, non ita dicturus. Niſi ita Athenienſes ſenſerunt, quid ſibi voluit Euripides, cum paſſim Orphei mentionem intexit Tragoediis ſuis, velut de carminis illius praeſtantia et miraculis Med. 543 et Iphig. in Aulide 1211: vel quod myſteriorum auctor eſſet (in Rheſo 943 Μυστηρίων τῶν ἀπορρήτων Φάνας ἔδειξεν) atque Rheſi conſobrinus: vel quod victum ſeueriorem et abſtinentiam ab animalibus docuerit, cum facit (Hippol. 952) Theſea exprobrare ſuo Hippolyto filio ἄψυχον βορὰν, cibum inanimatum, h. e. abſtinentiam ab animalibus, et quod Orphea ſibi regem feciſſet, eoque ſanctitatis et absti-

Digitized by Google

nentiae obtentu nouercam ſtupro polluere auſus eſſet. Num videntur probari in ſcena potuiſſe talia, niſi tum putaſſent homines, fuiſſe virum magnum Orphea, cuius inſtitutorum aemuli ſanctitatem affectarent praeter caeteros; vt nemo dubitare hodie poteſt, fuiſſe aliquem S. Franciſcum, Ordinis Minorum auctorem, licet quae in Libro Conformitatum de illo praedicantur, iis fidem minime habeat. Eadem eſt ratio, cum Ariſtophanes (Ran. 1064) ex perſona Aeſchyli, Ὀρφεὺς μὲν γὰρ, inquit, τελετὰς ἡμῖν κατέδειξε, φόνων τ' ἀπέχεσθαι, quem locum ita reddidiſſe videtur Horatius (A. P. 391): *Siueſtres homines ſacer interpresque Deorum Caedibus et victu foedo deterruit Orpheus.* Neſcio an Ariſtophanes φόνων, et Horatius *foedi victus* nomine humanas victimas, ἀνθρωποθυσίας, intellexerint. Euripides quidem βοθυσίας ab Orpheo damnatas voluit, et omnem ἐμψύχων vſum: et ſic Ὀρφικοὶ βίοι capiuntur apud Platonem (de Legib. 6 p. 626. A) ἀψύχων μὲν ἐχόμενοι πάντων, ἐμψύχων δὲ τἀναντίον ἀπεχόμενοι πάντων. Probabile eſt carnibus animalium abstinuiſſe Orphicos, certe boum aratorum, quod ſic agriculturae originem, Cereris Eleuſinae beneficium, commendare ciuibus ſuis vellent. Hinc poëtae ſignum aeneae aetatis, et fugae Aſtraeae cauſſam fecere βοθυσίαν, de quo dulcis locus eſt Arati Phaenom. 132 πρῶτοι δὲ βοῶν πάσαντ' ἀροτήρων. Socrates in Apologia ſua (Plato. p. 369. A) gaudium ſe praecipere ait ex colloquiis apud inferos inſtituendis cum Orpheo, Muſaeo, Heſiodo et Homero. Profecto non facilius poteſt negari Orphea aliquem fuiſſe, quam Pythagoram aut S. Franciſcum. Obſervemus et hoc, ſcripta monimenta ab Euripide tribui Orpheo. Canit Pheraeorum chorus (Alceſt. 968) nihil eſſe, quod vincere neceſſitatem poſſit, οὐδέ τι Φάρμακον Θρῄσσαις ἐν σανίσι, τὰς Ὀρφεὺς κατέγραψε γῆρυς. Scena fabulae eſt ex ipſa aetate, qua Orpheus ſenior, iunior Hercules, Alceſtis Peliae filia, ponitur: negat

Digitized by Google

chorus, remedium contra neceſſitatem Thraciis patriae ſuae tabulis ſcribendum dictaſſe Orphea. Fuerunt ergo, cum iſta in ſcenam ferret Euripides, carmina, quae Orphei eſſe dicerentur: et potuit forte. Euripides puer ſenem videre Onomacritum eum, quem carminum Orphicorum ſcriptorem faciunt fere antiqui Chriſtianae religionis apologetae, et Piſiſtratidarum temporibus aſſignant. Recte Herod. 7, 6 Qui Xerxem inuitabant ad bellum Graeciae inferendum Piſiſtratidae, habebant ſibi adiunctum Onomacritum, ἄνδρα Ἀθηναῖον χρησμολόγον τε καὶ διαθέτην χρησμῶν τῶν Μουσαίου. Placandus autem erat Onomacritus: ἐξηλάθη γὰρ ὑπὸ Ἱππάρχου τοῦ Πεισιστράτου ὁ Ὀνομάκριτος ἐξ Ἀθηναίων, ἐπ' αὐτοφώρῳ αἰλὸς — ἐμποιέων εἰς τὰ Μουσαίου χρησμὸν κ. τ. λ. Hac arte ſua recitandi tantum bona Xerxi, omittendi contraria, vt apud Regem vteretur Onomacritus, perfecerunt Piſiſtratidae. Non ita remotus erat Herodotus ab hac aetate, vt falli potuerit, aut voluerit fallere. Non carmina pauca, ſed aceruum librorum, βίβλων ὅμαδον Orphei, Platonis aetate proferebant homines quidam, Orpheoteleſtae, ex quibus ſacra expiatoria peragerent (vid. de Rep. 2 p. 424. D). De aetate Orphei plane non diſputat Plat. de LL. 3. pr. f. p. 585. E. χίλια ἀφ' ἡμῶν γέγονε, ἢ ὀλίγ τοσαῦτα ἔτη, τὰ μὲν Δαιδάλῳ καταφανῆ γέγονε, τὰ δὲ Ὀρφεῖ, τὰ δὲ Παλαμήδει κ. τ. λ.

Alterum, quod vniuerſim in hoc velut Orphicorum prooemio poſt aliquam conſiderationem non nimis defunctoriam pronunciare mihi poſſe videor, illud eſt: Quae hodie exſtant ſub Orphei nomine opuſcula, Argonautica, Hymnos, de Lapidibus, ea idem habere conſilium ac propoſitum videri, commendare ſcilicet cerimonias et myſteria, facere Orphea Deorum amicum et interpretem, qui ab his edoctus et morborum remedia, et expiatoria omnium praue factorum ſacra, et depulſoria periculorum, et

Digitized by Google

portentosa in rerum omnium desperatione auxilia, vel depromserit in ipso actu, vel vnde petenda essent etiam posteris ostenderit. Posset hoc per singula argumenta eundo facile planum fieri. Sed commodius fiet tum, vbi licebit ad singula nouae quam molior editionis prouocando in rem praesentem lectores deducere. Interea fidem ea in re haberi mihi postulare videor posse, vt et in illo, quod confirmo, nihil dum esse in his libellis a me animaduersum, quod repugnet illis temporibus, quibus fuisse dicitur Thracius ille Orpheus, qui in omnibus tanquam e sua persona loquens introducitur; non vrbium, non hominum nomina, non inuentorum, aut cuiuscunque rei denique mentionem, quam recentiorem esse Troianis temporibus, demonstrari queat. Sic μεγάλως σωτῆρας in εὐχῇ 21. esse Castora et Pollucem pulchre ostendit Hemsterh. quem ibi citaui: verba omnia vel Homerica, vel ea moneta percussa, quam in Homeri et vetustorum oraculorum verbis deprehendimus. Modeste hic agendum esse AA. sentio. Quis enim, ne de me dicam, cuius forte nec sentientis conuellere memoriam senectus incipit, quis integrae homo aetatis ita valet ista reminiscendi facultate, vt nihil illum in his tot minutis rebus queat fallere? quis ita intentum semper animum habere, ita semper vigilacem velut praestare attentionem potest, vti dormitet nunquam vel oculos deiiciat? Hoc quidem possum confirmare, ea me mente legisse Orphica, vt integrum me seruarem, quin vt in lucro ponere vellem, si quid se offerret, in quo deprehendi posset carminum nouitas. Nunc asseueratius possum agere, postquam ita saepe legi, tantamque familiaritatem contraxi cum his libellis. Et dabo auctorem, si quis alius, memorioſum, qui certe de Argonauticis idem affirmet, Dau. Ruhnkenium Ep. Crit. 2 p. 69, 15, „qui Argonautica Orpheo subiecit, siue Onomacritus fuerit, siue alius, scriptor certe meo iudicio est vetustis-

Digitized by Google

simus. Nam ne vllum quidem recentioris aetatis vestigium, quamuis diligenter animum attendas, per totum poema reperias: contra plura egregia, et quae priscum aeuum sapiant. Dictio fere est Homerica." etc.

Sed quid? si ipsa oratio et dialectus repugnat antiquo alicui Orpheo? Colligere quis tale quid possit ex Iamblicho (de vita Pythag. c. 34. p. 169 Kust.) qui in Pythagorica Doricae dialecti commendatione plerosque historicos ait tradidisse, κεχρῆσθαι τῇ Δωρικῇ διαλέκτῳ καὶ Ὀρφέα, πρεσβύτερον ὄντα τῶν ποιητῶν, Orpheum Thracem, poëtis (nobilibus, Homero, Hesiodo, ceteris) antiquiorem, etiam antiquissima dialecto Dorica vsum esse, cuius in Orphicis nostris vestigium ostendere difficile fuerit. Sed salua res est. Historici isti apud Iamblichum loquuntur de istis, quas Θρῄσσας σανίδας ab Euripida vocari, modo vidimus, de his quae ab ipso Orpheo in literas relata esse dicebantur. Haec porro quae nunc exstant, ab Athenienſi Onomacrito Pisistratidarum et Xerxis aetate literis ac libris mandata esse, communis plurium antiquorum sententia est, vt modo indicauimus. Hic Onomacritus potest vel conseruatis sententiis omnibus, et bona verborum parte, dialectum modo mutasse, Homerice et, vt sic loquar, Solonice loqui antiquum Orphea docuisse: vel pro suo arbitrio quae viderentur, addidisse, demsisse, quam illius circa oracula artem refert Herodotus (7, 6). Mihi quidem non fit probabile, simpliciter confingere omnia ausum esse, vel opus habuisse, vel potuisse adeo, Onomacritum. Debet iam magna in opinione fuisse Orpheus, debent iam circumlata tum esse varia eius carmina, ad quorum exemplum plura effingere ingenioso homini non difficile fuerit. Dorica quidem certe dialectus non magis debet valere ad

Digitized by Google

impugnandam Orphicorum, quae ſuperſunt, antiquitatem, quam Pelasgicae literae, quibus vſum Orphea, eſt apud Siculum Diodorum (3, 66 p. 236, 67).

Denique illud quoque ad vniuerſam de Orphicis disputationem pertinet, et hic velut praeſtruendum eſt. Non mirabor ego, ſi quaerat aliquis, Si antiqua ſunt, quae habemus Orphei carmina, ſi ad Onomacriti certe aetatem aſſurgunt: qui non frequentior illorum apud antiquos ſit mentio? Hic illud cogitemſus, primo laudari tamen vnum alterumque verſum a Platone (Cratylo p. 265, A), vbi philoſophiam Heracliticam et Orphicam inter ſe comparat, et quidem non ita, vt Ὀρφικοὶ vel τὰ Ὀρφικὰ memorentur: ſed diſerte, λέγει δέ πε καὶ Ὀρφεύς, laudari a Diodoro Siculo (1, 11. it. 12) qui certe et Chriſtianis omnibus, et recentioris ſcholae Platonicis antiquior eſt.

De fide noſtrorum Apologetarum, Clementis Alexandrini praeſertim, hic non diſputamus; qui vel primum Iliados verſum eſſe leuiter inflexum ex Orphico carmine (cf. Fragm. XVIII), vel Pythagoram ſuppoſuiſſe verſus ſuos, (Strom. 1. p. 397, 14. vid. Potter.) ex ſcriptoribus, qui tum exſtitiſſe debent, memorant: quale quid in mentem venire non potuit his, qui non iidem ante Pythagoram et Homerum exſtitiſſe verſus Orphei putarent. Sed ratio eſt in promtu, cur multa quidem debuerit eſſe Orphei apud poſteros mentio: carmina ipſa ab initio homines vix ac ne vix quidem ſcriptis ſuis intexuerint. Myſtica enim fuerunt pleraque omnia, pars religionum, orgiorum, myſteriorum, ſub ſancti ſilentii ſacramento commendata myſtis, quae diuulgari et referri ſalua pietate non poſſent. Itaque de Orpheo, vt inuentore omnium myſterio-

Digitized by Google

rum et cerimoniarum ac religionum auctore praedicare solent, a verbis, vt religione consecratis, fere abstinent (Herod. 2, 81. Paus. Boeot. 30. Celsus ap. Orig. 7 p. 367). Exorta Euangelii lux discussit illas tenebras, cum soluti prauis religionibus nostri nihil dubitarunt ἐξορχεῖσθαι (magnum crimen apud antiquos illos, et ipsi Alcibiadi funestum) et quae agerentur in mysteriis, vulgare: quo in genere Iustinus Martyr et Alexandrinus Clemens primi videntur. Ceterum via semel aperta, nec alieni a nostra persuasione dubitarunt publicare, quae latere diutius non posse viderent, et hoc modo agere, vt quae ad ignominiam, impietatem, turpitudinem traherent Christiani, ea vel ad rerum naturam declarandam, vel ad interiorem aliquam theologiam, seu metaphysicam dicere malis, referenda esse, persuadere hominibus studerent.

Operae autem pretium cum putarem, haec non ita modo vniuersim, post perlustratas cursim Orphicas reliquias, pronunciare, sed singula etiam seorsim considerare fragmenta; non contentus H. Stephani Eschenbachiique collectionibus, diligenter ex omni scriptorum genere, quaecunque reperire potui, Orphica verba collegi (qua in re mirum in modum Indicibus me Fabricianae Bibliothecae insertis adiutum, ingrati esset dissimulare) et meis in schedis, non modo a quibus ea auctoribus, sed quo libro et loco libri ea conseruata sint, annotaui, vt iam in procliui sit reperire, quis scriptor, quibus verbis, quo consilio quemque locum protulerit. Quae res cum laboris non nihil habuerit, hoc vicissim commodi feret, vti appareat, quantum veri ac solidi sit in illa virorum doctorum Cudworthi (Systems. intell. p. 247) et Moshemii (ad eum locum n. 37) suspicione, a Iudaeis et Christianis similem hic fraudem admissam eius, de qua circa

Digitized by Google

Sibyllinos libros verſata nemo temere hodie dubitat. Atque hunc fructum laboris non nullius noſtri, quem ſi abſoluere liceat, vltimam fore humanarum occupationum mearum non ſine cauſa ſuſpicor, tum demum proferre integrum erit, cum Orphica omnia vno volumine comprehenſa ac diſpoſita commode exhibere continget: quo facto, quod nunc nimis impeditum ac ſpiſſum eſt, nullo pene labore, ipſo velut oculorum coniectu arbitrari, qui volent, poterunt.

Digitized by Google

THOMAE TYRWHITTI
PRAEFATIO AD LITHICA.

Orphei nomen, poemati huic praefigi ſolitum, cur omiſerim, patebit ex notatis ad argumentum n. (2).

In caeteris editionem IO. MATTHIAE GESNERI, quae ſimul omnes priorum editorum notas continet, repraeſentare conſtitui, ſublata tamen praviſſima illa carminis in plures ſectiones distributione, quam ab auctore profectam nemo credat, et quae ad mentem eius obſcurandam magis quam illuſtrandam ſaepius eſt idonea. (1) Porro cum poema hoc poſt tot editiones, partim ob oeconomiam ipſius prorſus ignoratam, partim ob graues, quibus ſingulae ſcatent paginae, librariorum errores, etiamnum (ſecundum illud Ariſtotelis) ἐκδεδομένον καὶ μὴ ἐκδεδομένον iure cenſeatur, mihi praecipue laborandum duxi, vt oeconomiam eius, quoties a Geſnero male perſpecta eſt, plane et diſtincte exponerem, tum vero librariorum errores quibus poteram, ſiue meis ſiue aliorum ſubſidiis, tollere tentarem. Et in hac quidem altera et difficiliore opellae meae parte, quam viam inſtiterim, accuratius paulo dicendum eſt.

(1) Inter alia interpretationem Latinam, a Geſnero, vt titulus praefert, *vtcunque accuratam et emendatam*, recudendam dedi. Cuius iam poenitet. Sed profecto antequam ſchedas poſt typographorum operam corrigendas perluſtrarem, non animaduerteram, quam parum interpretatio illa ad auctoris noſtri illuſtrationem profutura eſſet.

Digitized by Google

Inter opera Orpheo tributa iu-edit. Philippi Iuntae, a. 1500. hic libellus *de Lapidibus* non comparet. Primum lucem vidit ex aed. Ald. a. 1517. ex MS. valde deprauato. Recuſus eſt ap. Haered. Iunt. a. 1519; ab H. Stephano, a. 1566. ab Eſchenbachio a. 1689. Harum omnium editionum varias lectiones fideliter, credo, enotauit Geſnerus, diligentia magis laudabili quam euentu proſpero, cum pleraeque earum ſint merae typographorum hallucinationes, et ſatis conſtet poſteriores editiones vel Aldinam expreſſiſſe, vel ab illa ſine auctoritate Codd. MSS. diceſſiſſe. Variis hisce lectionibus nonnullas etiam doctorum virorum coniecturas, hinc inde collectas, nonnullas, nec infelices, de ſuo addidit Geſnerus; neque ipſe tamen Codice vllo MS. vſus: Tandem poſt mortem ipſius, collatio Codicis Pariſienſis, a Ruhnkenio V. Cl. ſubminiſtrata, editioni quae Lipſiae prodiit a. 1764. laudabili ſane conſilio adiecta eſt; cum Codex ille, licet non optimae, vt videtur, notae, nouas quasdam et luculentas praebuerit emendationes, tum etiam plures leuioris momenti, quas Eſchenbachius ex coniectura tantum H. Stephani ediderat, auctoritate ſua confirmauerit.

His igitur ſubſidiis inſtructus, primum operam dedi, vt textum editionis Aldinae ex collatione MS. Pariſienſis quantum poteram emendatum ſiſterem, adhibitis etiam noſtri locis quae a Tzetze prolata ſunt, ex MS. alio certe et nonnunquam meliore. Quam vnicam poſui quaſi ex Stobaeo emendationem, ver. 75. Conradi Geſneri ingenio potius tribuendam reor. V. n. (1) [ad argum. Demetrii Moſchi] Sed cum veriſſima ſit, non magni intereſt. (2) Exhauſto hoc ex Codd.

(2) Re accuratius paulo inueſtigata, non dubito loca omnia noſtri quae in editionibus Stobaei poſt primam leguntur, a Conrado Geſnero interpolata fuiſſe. Simile quid obſeruauit Fabricius Bibl. Gr. VIII. p. 666. de locis *Simplicii*, *Gregorii Theologi*, *Pauli Silentiarii*, *Agathiae*, et *Agapeti*. „Nam ex Photio, qui auctorum, e quibus Stobaeus ſua ſelegit, texit

Digitized by Google

MSS. auxilio, cum plurima et grauissima adhuc restarent vitia, ad ea tollenda coniectura sola vtendum erat. Prouinciam autem hanc, lubricam sane at necessariam, ita administraui, vt eas doctorum virorum coniecturas, quae certae videbantur, id est, in quibus neque de vitio nec de remedio dubitare poteram, in textum admiserim, priore lectione in notis deposita; caeteras minus certas, in quibus scilicet aut de vitio aut de remedio dubitabatur, in notis memorare satis habuerim; nonnullas plane ineptas, quales etiam primariis disciplinae nostrae hominibus aliquando excidere solent, silentio praeterierim. Meas autem ipsius coniecturas in textum nunquam intuli, cum de illarum veritate ab aliis iudicari maluerim; quod quidem futurum erat, etiam si non maluissem.

Restat vt de aetate nostri auctoris paucis agam; nam de ipso quod dicam nihil prorsus habeo. Vnicus autem exstat locus, vt in n. ad ver. 70. innui, ex

nomina, exploratum est, nullum horum a Stobaeo testem citatum esse, verum loca illa ab alia manu, vt Agapeti ab editore Gesnero, accessisse." Equidem *loca illa omnia* (non solum Agapeti) a Gesnero inserta credo; vt et *Hymnos Procli* duo, p. 389. 390. et ex *Orphicis*, qui vocantur, quinque, ibid. et p. 100. tum etiam plures versus ex barbaro illo scriptore, qui nomen *Phocylidis* mentitus est. Ex vero scilicet Phocylide duo tantum fragmenta, opinor, conseruavit Stobaeus, p. 434. 496. — Vtinam exoriatur aliquis, qui genuinum nobis Stobaeum ex Codd. MSS. emendatum donet, aut saltem *Eclogas Physicas et Ethicas*, quae a Cantero ex codice mutilo et mendoso editae sunt. Quantum in his suppleri et emendari possit, ex MSS. Augustano et Leidensi, praeclarum specimen dedit Scriptor Anonymus in Miscell. Obseru. vol. VII. p. 181—196. ex quo hic tantum notare iuuat, versum integrum, et ad sensum apprime necessarium, *Hymno Cleanthis* restitui posse, post ver. 17. πλὴν ὁπόσα ῥέζουσι κακοὶ σφετέραισιν ἀνοίαις. Sic enim pergit MS.

ΑΛΛΑ ΣΥ ΚΑΙ ΤΑ ΠΕΡΙΣΣΑ ΕΠΙΣΤΑΣΑΙ
ΑΡΤΙΑ ΘΕΙΝΑΙ
καὶ κοσμεῖν τὰ ἄκοσμα. κ. τ. λ.

Digitized by Google

quo de aetate eius coniecturam aliquam saltem facere possumus. Is est ver. 73. 74.

καί κεν ὁ μὲν κονίῃσιν ὑπ' ἄορι κρατὸς ἀπεν[f. ἀμερ]θὴς
λευγαλέῳ θανάτῳ δῖος φῶς ἐκτετάνυσαι.

Hinc vero, vt mihi quidem videtur, verisimile fit, auctorem nostrum iis temporibus scripsisse, quibus Magia, velut crimen capitale, gladio vindicaretur. Hoc autem nulla lege sancitum inuenio ante imperium CONSTANTII. Tum demum, inualescente Christianismo, A°. scilicet C. 357. Constantii prodiit edictum de *Magis*, etc. *supplicio capitis feriendis.* (3) Sub Magiae autem nomine damnabantur *Aruspicinae*, *Vaticinia*, et artes omnes *Mathematicae* vulgo dictae; tum etiam *Theurgia* illa mystica, quam praecipue excolendam susceperant Philosophi, qui a Plotino vsque sapientiae Platonicae faecibus se ingurgitauerunt. (4)

Posito igitur (non dicam demonstrato) Scriptorem hunc in saeculo, quod legem illam Constantii

(3) V. Cod. Theod. IX. Tit. XVIII. 5. Constantio A. IX. et Iuliano C. Conss. „*Supplicio capitis ferietur*, gladio vltore prostratus, *quicunque iussis nostris obsequium denegauerit.*" Deinde recensentur, in quos lex lata est, „*Chaldaei et Magi, et caeteri quos maleficos ob facinorum magnitudinem vulgus appellat.*" Hi omnes vno verbo γόητες tunc temporis Graece vocabantur.

(4) V. Eunapium in *Vit. Philos.* et speciatim in vitis *Maximi* et *Chrysanthii*. Et Maximus quidem, *vir ingenti nomine doctrinarum* (vt a Marcellino vocatur l. XXIX. c. 1.) Iuliani Imp. olim praeceptor et familiaris, vetitam hanc circa res diuinas περιεργίαν morte luit, sub Valente correptus, ob oraculum quoddam scisciantibus expositum, et *capite truncatus.* Marcell. l. c. Eunap. v. Maximi. Quid igitur? (quoniam coniecturis agendum est) quid si ponamus auctorem nostrum ad hanc ipsam Maximi huius caedem tum recentem respexisse, et proinde sub Valente floruisse? Nihil certe video, quod coniecturae huic multum aduersari possit; non pauca, quae auxiliantur.

Digitized by Google

infecutum eſt, vixiſſe, facillimum erit difficultates nonnullas, quae ex vlla alia hypotheſi mihi vix ſolubiles videntur, explicare. Hinc enim patet, cur multorum lapidum virtutes tam medicas quam theurgicas apud noſtrum inuenimus, quorum de nomina quidem ab antiquioribus de hac materia ſcriptoribus, Theophraſto ſcilicet, Dioscoride, Plinio, aut Galeno, memorantur. (5) Hinc quoque ratio petatur, cur auctor non modo nomen ſuum operi nusquam inſcripſerit, ſed etiam ab omnibus rebus, quae indicium ſui facere poſſent, prudens, vt videtur, abſtinuerit; (6)

(5) Has lapidum virtutes, quae vocantur, ſiue poteſtates, vniverſas a Theophraſto aut ignoratas aut neglectas fuiſſe conſtat. Nonnullae a Dioscoride περὶ ὕλ. ἰατ. L. V. et a Galeno περὶ ἀπ. φαρμ. L. IX. recenſentur, praecipue medicae; plurimae omnis generis a Plinio N. H. L. XXXVII. qui etiam quaecunque in hoc libello leguntur non omiſſurus videtur, ſi ei alicunde innotuiſſent.

(6) Turbae illae ſub Valente, quae Maximo funeſtae fuerunt [V. ſupra n. (4)] copioſe ſatis enarrantur ab Amm. Marcell. L. XXIX. Primorum reorum crimen erat *nomen imperaturi poſt Valentem deteſtandis praeſagiis didiciſſe*. Procedente quaeſtione, inquit Zoſimus L. IV. p. 743. πρὸς ὀργὴν ἄμετρον ὁ βασιλεὺς ἀνάστας ὑπόπτως εἶχε πρὸς ἅπαντας τοὺς ἐπὶ φιλοσοφίᾳ διαβοήτους, ἢ ἄλλως λόγοις ἐντεθραμμένους. Interficiebantur igitur, praeter *Maximum*, ὁ ἐκ Φρυγίας ΙΑΜΒΛΙΟΣ, ὡς δὴ χρησμόν τινα λοξὸν εἰς τὸ σαφέστερον ἑρμηνεύσας· καὶ ΣΙΜΩΝΙΔΗΣ ἐπὶ τούτῳ· καὶ ΠΑΤΡΙΚΙΟΣ ὁ Λυδός· καὶ ὁ ἐκ Καρίας ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΣ· ἦσαν δὲ οὗτοι πάντες εἰς ἀκρὸν παιδείας ἐληλυθότες, καὶ φθόνῳ μᾶλλον ἢ ψήφῳ δικαίᾳ κατακριθέντες. Id. p. 744. Paulo aliter de *Hilario* Suidas in v. κατὰ παιδείαν μὲν ἦν ἀνὴρ ὁ γνώριμος· κοινωνεῖν δὲ αὐτῷ θεὸς ἐδόκει τῆς τῶ μέλλοντος προγνώσεως. ὥστε ἦν μάντις ἄριστος. Et de *Patricio* ſic, in v. ὃς τῆς ἀπὸ τῶν φαινομένων ἢ παραγεγονότων σημείων τεκμάρσεως ἀκριβὴς ἦν ἐξετασής. Scilicet cum Philoſophi Magiae operam darent, non mirum eſt Magos pro Philoſophis habitos. Incendium idem ſub Valente Libaniun pene corripuit [de vit. ſua p. 56.] qui etiam ob Magiae crimen ſaepe alias periclitatus eſt. [ibid. p. 57. 17. 34. 35.] Poſt multorum, *vt pecudum, vbique trucidationem* (inquit Marcellinus l. c.) *deinde congeſti innumeri codices, et acerui voluminum multi, ſub conſpectu*

Digitized by Google

eur denique libelli exemplaria tam pauca, quasi furtim, distributa fuerint, vt non mirandum sit, eum vel per octo saecula latuisse, vel tandem in Tzetzis manus sine vlla scriptoris sui memoria deueniisse. (7)

iudicum concremati sunt, ex domibus eruti variis, vt illiciti, ad leniendam caesorum inuidiam. Saepius autem accidit, vt, *signatis* reorum *domibus*, immitterentur, *qui inter scrutinia supellectilis poenis addicti incantamenta quaedam antilia vel ludibriosa subderent amatoria, ad infontium perniciem concinnata; quibus in iudicio recitatis, vbi non lex, non religio, non aequitas veritatem a mendaciis dirimebat, indefensi bonis ablatis, nullo contacti delicto, promiscue iuuenes aliique, membris omnibus capti, ad supplicia sellis gestatis ducebantur.* INDE FACTVM EST PER ORIENTALES PROVINCIAS, VT OMNES, METV SIMILIVM, EXVRERENT LIBRARIA OMNIA: TANTVS VNIVERSOS INVASERAT TERROR.

(7) Michael Psellus, qui centum annis ante Tzetzen vixit, et libellum scripsit de *Lapidibus* qui hodie exstat, nihil habet quod ex nostro certe deriuatum dicere possimus. Tzetzes tandem saeculo duodecimo (non *solus*, vt dixi in n. (1) sed) fortasse *primus* poema hoc sub titulo Orphei citauit; nam auctorem Epitomes (de qua V. ADDENDA [post praefat.]) ante Tzetzen vixisse non est cur credamus. Scriptorem autem nostrum in Tzetzis manus *ἀνώνυμον* venisse, et proinde Orphei nomine ab eo donatum fuisse, idcirco verisimillimum puto, quia video plures alios tractatus, quorum ne tituli quidem ab auctoribus vetustioribus memorantur, ab eodem, velut Orphei, fidenter laudari, tam in Chiliasi, quam in Commentariis ad Hesiodum et Lycophronem, quos etiam vnius Ioannis Tzetzis opera fuisse constat. [V. Fabric. Bibl. Gr. X. 245. seq.] Hic scilicet non solum vetustissimi vatis librum hunc ΛΙΘΙΚΑ inscriptum, sed etiam ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ, et ΔΩΔΕΚΕΤΗΡΙΔΑΣ, et ΓΕΩΡΓΙΑΝ ad manum habuit; cum aliorum plures versiculos ex variis locis citauerit, et *τὰς* ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ quasi *ταῖς* Hesiodi ΗΜΕΡΑΙΣ in toto opere praeferendas extulerit. *Comment. ad Hesiod.* HM. *princip.* Rem vero sic se habuisse suspicor. Incidit forte Tzetzes in librum omnia haec poemata simul continentem; in quo libro cum primum locum occuparent ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ v. g. quae, vtpote Musaeo inscriptae, ad Orphea auctorem pro more referendae viderentur, ipse pro-

Digitized by Google

Quod vero ad internos ſcriptionis characteras attinet, difficile dictu quantum lucis et energiae prooemio accedet, ſi ſupponamus auctorem id agere, vt mirabiles philoſophiae theurgicae poteſtates extollat, et ſimul queratur de noua illa religione quae his *deorum donis* mortales intercluderet. (8) Oratio autem,

peranter nimis et incaute caetera etiam in eodem libro poemata Orpheo tribuenda exiſtimauit. Nam, vt infra monui n. (2) [ad argum.] incredibile eſt quenquam, niſi ex tali errore, poema hoc περὶ λίθων Orpheo tribuere potuiſſe; et poema ΠΕΡΙ ΓΕΩΡΓΙΑΣ, ex quo, velut Orphei, multos verſus protulit Tzetzes, ſatis iam conſtat non aliud fuiſſe ab illo, quod vulgatum eſt a doctiſſimo Fabricio in Bibl. Gr. VIII. ſub vero eius titulo, ΜΑΞΙΜΟΥ ΠΕΡΙ ΚΑΤΑΡΧΩΝ. V. Weſſeling. *Probab.* c. 17. Quam parum autem in his rebus Tzetzes viderit, nihil attinet dicere; quam pronus vero in errorem fuerit, praeſertim de ſcriptis ſub Orphei nomine, ipſe clarum documentum dedit in *Prolegom. ad Lycoph.* vbi, poſtquam Orphea inter Hymnorum ſcriptores memorauit, ſubiicit: γράφει γὰρ ὁ Ὀρφεύς, χωρὶς τῶν ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΚΩΝ, καὶ ΕΠΩΔΙΚΩΝ, καὶ ΜΑΓΙΚΩΝ, καὶ τῶν ἑτέρων, καὶ ὕμνους εἰς Δία, καὶ τοὺς λοιπούς, ὅτω· Ζεὺς πρῶτος γένετο. κ. τ. λ. Qui talem ſcriptorum farraginem, velut Orphei, amplexus fuerit, eum omni iudicandi facultate caruiſſe manifeſtum eſt.

(8) V. ver. 22—53, in quibus nihil fere inuenias, quod non per ſcientias magicas et theurgicas fieri poſſe vulgo credebatur. Cum vero Chriſtianiſmus iam dominans, auxilio legum ſcientias has coerceret et tolleret, non certe incredibile eſt Poetam, religionis veteris cultorem, querela tali vſurum fuiſſe, ver. 67—81.

Οὐδέ τις οἶδε θεοῖς ὀπιζέμεν ἀθανάτοισι·
ἐκ δ' οἵγε πτολίων τε καὶ ἀνδρῶν ἤλασαν ἐσθλήν
(ἆ δειλοί) σοφίην, Ἐριούνιον ὑβρίζοντες. κ. τ. λ.

ΘΕΟΙΣ ſcilicet ΟΠΙΖΕΜΕΝ, vel ΘΕΟΥΣ ΘΕΡΑΠΕΥΕΙΝ, Ethnicorum, ſecundum ipſos, proprium erat; Chriſtiani ἀσεβεῖς, ἄθεοι, audiebant. Sic Eunapius, *Vit. Maxim.* p. 89. de Iuliano: πάντας μὲν λανθάνων, ὅτι ΘΕΡΑΠΕΥΕΙ ΘΕΟΥΣ· et p. 107. de Feſto: ὁ δὲ παρῆλθε μὲν εἰς τὸ τῶν Νεμέσεων ἱερόν· καί τοί γε οὐδέποτε φήσας ΘΕΡΑΠΕΥΕΙΝ ΘΕΟΥΣ, ἀλλ' οὓς ἐκόλασεν ἅπαντας ΔΙΑ ΤΟΥΤΟ ἀνηρηκώς. Hic autem Feſtus (vt id obiter moneam) Maximum capite truncari fecit, de quo ſupra n. (4). ΣΟ-

Digitized by Google

ſicut a Graeciſmo vetere et ſincero in tantum deflectit, vt facile ſatis credamus eam ab homine Aſiano poſt tempora Conſtantii profectam fuiſſe, ita nitidior eſt, et luminibus poeticis magis diſtincta, quam vt aetati multo ſeriori imputari poſſit. Ex his igitur omnibus ſimul perpenſis; ex materia, et forma, et fatis, et conſilio, et ſtylo huius poematis; mihi ſaltem veriſimile videtur, auctorem eius neque ante Conſtantium, nec multo poſt Valentem, vixiſſe. Iudicet Lector eruditus. (9)

ΦΙΗ porro hic eadem eſt cum *Philoſophia* illa, ſuper quam Iulianum ſic compellat Mamertinus in *Gratiarum actione*, c. XXIII. „*Tu PHILOSOPHIAM paulo ante ſuſpectam, ac nedum ſpoliatam honoribus, ſed ACCVSATAM ACREAM, non modo IVDICIIS LIBERATI, ſed amictam purpura, auro gemmiſque redimitam, in regali ſolio collocaſti. Suſpicere iam in caelum licet, et ſecuris aſtra contemplari luminibus*, etc.“ Similia habet Libanius *de Vit. ſua*, p. 40. 41, et in *Epitaph. in Iulian.* p. 291. Conſtantii enim lex, ſupra memorata, n. (3) Iuliano imperante irrita iacuit; mox autem ſub Valente acrius inſeuiebatur. V. n. (6).

(9) Rem non omnino ἀπροσδόκητον me facturum arbitror, ſi eidem iudicio hic ſiſtam coniecturas nonnullas, quae mihi inter ſcribendum ſubnatae ſunt, de aetate alterius etiam poematis Graeci anonymi, quod falſo, vt opinor, MANETHONI tributum eſt.

Libri iſtius ſcriptorem *antiquitatem mentitum fuiſſe* olim coniecit Lucas Holſtenius, *ex ſtylo et numeris*, vt ipſe ait. *Praef. Gronou.* ad Manethonem. Hanc autem viri doctiſſimi ſuſpicionem non ſine irriſu reprobans Gronouius, Manethonem quendam Aegyptium, bona fide vſum, Apoteleſmatica haec ſua regi Ptolemaeo, et quidem Philadelpho, inſcripſiſſe ſtatuit. *Ibid.* nec quenquam ex recentioribus me vidiſſe memini, qui ſententiae Gronouianae aduerſatus fuerit. Hic igitur nonnulla in medium proferam, quae me impulerunt vt crederem, poema hoc, Manethonis nomen falſo praeferens, ſub imperio Romano, et quidem ad occaſum properante, literis mandatum fuiſſe.

De *ſtylo et numeris*, ex quibus ſolis coniecturam ſuam duxiſſe videtur Holſtenius, nihil dicam, niſi quod certiſſimum eſt et hunc et illos a ſaeculi Ptolemaeorum conſuetudine quam longiſſime abhorrere. Ea potius breuiter perſequar, quae

Digitized by Google

auctorem *rerum* multo recentiorum notitiam habuisse testantur.

In lib. I. ver. 104.

Ἠέλιος δ' ὕπατον [ῥέζει]. Gronouius reddit: Sol *principem* [facit]. Noluit scilicet hominem Aegyptium, sub Ptolemaeo Philadelpho, de magistratibus Romanis familiariter loqui. Mihi vero non liquet vocem ὕπατον, substantiue positam, de alio quam *consule* intelligi posse.

Lib. IV. ver. 66. de Venere dicitur.

Φράζει τοι βιότην βαθυχρήμονα, ΧΕΙΛΙΑΛΑΣ τε ΑΡΧΑΣ. — Reddit Gronouius: *Millenaria imperia.* quae qualia sint prorsus nescio. Procliue erat reddere: *tribunatus militum.* Nam qui Romanis *tribunus militum*, a Graecis Χιλίαρχος vocabatur. Imperium autem aliud eiusdem nominis, aut militare aut ciuile, siue apud Graecos siue apud Aegyptios, extitisse nemo, opinor, tradidit. Nisi forte contendat aliquis auctorem respexisse ad illum Persarum et Macedonum Χιλίαρχον, de quo Diod. Sic. XVIII. 48.

Lib. IV. ver. 609.

Ἐξ ΑΠΕΛΕΤΘΕΡΙΗΣ βασιληΐδος ἥμισυ δοῦλοι. Gronovius vertit — *ex liberta regia* semiserui — quasi scriptum esset ἐξ ἀπελευθέρης. Sed ἀπελευθερίη, opinor, verti debet — *libertinitas*, i. e. status *libertinus*. Notum est libertinos homines, in Romanorum politia, tenuisse statum inter ingenuitatem et seruitutem medium, ita vt etiam principum liberti ἥμισυ δοῦλοι vocari possent. An talis hominum *ordo* in vlla alia politia extiterit, mihi nondum exploratum est.

Lib. II. ver. 263.

Ἄλλοι δ' αὖτε πέλονται ΑΠΑΓΓΕΛΕΕΣ βασιλήων,
πίστιν τ' ἀμφὶ δίκαισι θεμιστοπόλων ὑπ' ἀνάκτων
ἴσχουσιν, κεῖνο σφετέρῳ νόῳ ἰθύνοντες.

Ex hac descriptione satis patet meros principum *nuntios*, vel *cursores*, non intelligi. Mihi igitur suspicio est, auctorem loqui de iis hominibus, qui, sub imperatoribus Romanis, Latine *Agentes in rebus*, Graece Ἀγγελιαφόροι vocabantur. V. Valesii notam ad Am. Marcellin. L. XV. c. 3. Firmicus certe, qui sub Constantino scripsit, cum *Procuratoribus* et *Rationalibus* coniungit eos quibus *nuntiandi potestas conceditur*. Mathes. L. III. c. 4.

Lib. IV. ver. 561.

Ἔσται ΜΙΣΕΛΛΗΝ γενέθλῃ, τιμήν τε θεοῖσιν
οὐχὶ νέμων. κ. τ. λ.

Manifestum est sectam aliquam hic designari; aut Iudaeam, aut, vt ego quidem existimo, Christianam. Quibus aliis simul contigerit, vt exprobrarentur quasi *Hellenas odissent et*

Digitized by Google

Deos contemnerent, nusquam video. Ex his autem alterum vulgatissimum fuisse Christianorum opprobrium dixi supra n. (8); de altero nunc obseruandum est, nomen *Hellenis*, postquam inualuit Christianismus, non tam saepe *gentem* alicuius hominis quam *religionem* eius designare. Omnes a Christianismo alieni Ἕλληνες vocabantur. Luculentum exemplum est ap. Theophylact. Hist. V. 14. p. 232. Ed. Venet. vbi *Chosroes*, *rex Persarum*, de vxore Sira et seipso sic loquitur: ἐπειδὴ ἡ Σίρα Χριστιανὴ ἐστιν, κἀγὼ ΕΛΛΗΝ. Christianos igitur iis temporibus μισέλληνας, i. e. *ethnicorum*, seu *gentilium*, *osores*, proprie appellatos fuisse nemo dubitet. Sed neque in reliqua descriptione aliquid inueniatur, quod non iisdem ab inimicis suis saepius obiectatum est. Quod si quis tamen haec omnia a vero Manethone de Iudaeis Alexandrinis dicta intelligere malit, non omnino repugnem, modo ille ostendat caetera etiam, quae superius notaui, ab eodem profiscisci potuisse.

Atque haec hactenus de toto illo poemate quod Manethonis dicitur. Quibus adiiciam, me vehementer suspicari libros duos, primum et quintum, qui soli Manethonis personam praeferunt, ab alia et recentiore manu esse quam reliqui quatuor sunt. Hanc autem mihi suspicionem inprimis mouit scriptionis genus, si quid video, omnino diuersum. In quatuor enim illis libris, II, III, IV, et VI, oratio, pro aetate scriptoris, satis pura est; aliquando etiam nitida; versificatio proba, contra receptas prosodiae leges raro peccans, ita vt ipsa illa peccata librario vel interpolatori potius quam auctori imputanda videantur; ordo rerum, vt in partibus operis mutili, lucidus, et ab ipso auctore plerumque explicatus. In duobus contra libris, I, et V, oratio plerumque pinguis et scabra est, non raro barbara; peccata in metrum frequentia, et enormia; ordo plane nullus. Quin etiam in libris I, et V, singulari sane licentia, inter versus heroicos elegiaci crebro inseruntur; in reliquis quatuor libris ne vnus quidem occurrit versus elegiacus. Istorum porro librorum vtrique praefigitur putida ad regem Ptolemaeum, ex persona Aegyptii cuiusdam, allocutio; in caeteris nulla vsquam Ptolemaei mentio, nihil quod auctorem Aegyptium fuisse suadeat. Plura denique Apotelesmata, quae in hac operis parte, suo loco, secundum certam seriem, posita sunt, in libro I, extra ordinem leguntur, iisdem pene versibus expressa. Confer lib. I. ver. 308—338. cum lib. IV. ver. 50. 51. 395—413. 481—490. et agnosces opinor, haec omnia ab eodem auctore in eodem opere poni non potuisse; agnosces etiam, nisi fallor, libri I auctorem plagii crimine manifesto conuinci.

Digitized by Google

POSTSCRIPTVM.

Cum praefationem hanc Typographo iam traditurus essem, in manus meas tandem venit exemplar Orphei Gesneriani, quod mihi legauerat vir amicissimus, et omnibus qui has literas colunt desideratissimus, SAMVEL MVSGRAVE. In eius exemplaris marginibus reperi (omnino praeter spem meam) complures τῦ μακαρίτυ ad hoc poema coniecturas; de quibus ne plura dicam obstat inprimis, quod cum meis tam crebro consentiunt. Ex notula etiam ad ver. 292. didici (quod profecto me fugerat) KOENIVM, V. Cl. nonnulla nostri loci tractauisse in commentario eruditissimo ad *Gregorium de Dialectis*. Hic igitur vtriusque, tam KOENII quam MVSGRAVII, coniecturas simul subiiciam; mihi ipsi serio gratulaturus, si quantum de inuentionis gloriola amisisse videar, tantum roboris et firmitatis suspicionibus meis ex conspirante talium virorum iudicio accessisse existimetur. *)

ADDENDA

[In ed. Tyrwhitti p. 98]

Superiores notae iam scriptae, et maximam partem typis expressae erant, antequam Epitomen huius opusculi manuscriptam in Bibliotheca Bodleiana delitere comperi. In Catalogo sic describitur, inter plures tractatus qui in Cod. *Barocc.* 131. continentur; „Anonymi *Collectanea* quaedam medica a fol. 492. ad 498 b. Λίθος κρύσταλλος ὁ πᾶσι γνώριμος." Codicem autem ipsum inspicienti clare sese obtulit titulus hic, Ὀρφέως λιθικῶν —

*) Musgraui et Koenii coniecturae suis locis in notis nunc commemoratae sunt. ΗΡΑΜ.

Digitized by Google

cum tertia quadam voce, quam, literis ex madore chartae euanidis, legere nequiui. Neque vero, si titulus defuisset, Collectanea haec e nostro auctore praecipue deriuata (cum additamentis quibusdam ex Dioscoride, fortasse, aliisque) vlli dubium esse potuit. Ex hac igitur epitoma nonnulla proferre pergam, quae locis nostri obscuris et corruptis, aut lucem allatura sunt aut medelam; *) praemonito tantum Lectore, scriptorem hunc, quem Christianum fuisse constat, *Prooemium* totum neglexisse; *Episodia* etiam *Mythologica*, et alia quaedam mere *Theurgica*, prorsus omisisse, siue ob religionem, siue quod ea solum, quae ad medicinam spectabant, excerpere constituerat.

*) Haec quoque nunc in ipsis notis reposita sunt. HRAM.

Digitized by Google

ΟΡΦΕΩΣ

ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΑ

Digitized by Google

Digitized by Google

ΟΡΦΕΩΣ ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΑ.

Ὦναξ Πυθῶνος μεδέων, ἑκατηβόλε, μάντι,
ὃς λάχες ἠλιβάτου κορυφῆς Παρνησίδα πέτρην,
σὴν ἀρετὴν ὑμνῶ· σὺ δέ μοι κλέος ἐσθλὸν ὀπάσσαις·

In cod. Ruhnk. inscriptio nulla est, neque in Aug. 1. Sed in cod. Ruhnk. in fine est: τέλος τῶν ἀργοναυτικῶν ὀρφέως τοῦ ποιητοῦ. In Aug. 2. ὀρφέως ποιητοῦ βίβλος ἀργοναυτικῶν. In Wratisl. Ὀρφέως Ἀργοναυτικά. V. 1. Ἄναξ Ask. 2. παρνασίδα Ask. Wrat. παρνασσίδα vulgo.

3. Κλέος ἐσθλὸν ὀπάσσαις.] Haec verba ita hactenus interpretati sunt, ac si poeta proprii sui nominis famam extendi ab Apolline petat. Sed praeter hunc, longe alius horum verborum esse potest sensus. Nimirum in hac invocatione duo potissimum ab Apolline petit poeta: Primo, vt sibi vniuersam sequentis historiae seriem vere et ex ordine enarrare liceat, adiuuante et inspirante Deo; quemadmodum Virgilius: *Musa mihi caussas memora* etc. quam partem absoluit his duobus versibus:

Σὴν ἀρετὴν ὑμνῶ, σὺ δέ μοι κλέος ἐσθλὸν ὀπάσσαις,
Πέμπε δ' ἐπὶ πραπίδεσσιν ἐμαῖς ἐτυμηγόρον αὐδήν.

Deinde, vt eandem historiam dulcibus modulis et sonoro carmine pertractare possit, quam partem itidem duobus sequentibus versibus absoluit:

Ὄφρα πολυσπερέεσσι βροτοῖς λιγύφωνον ἀοιδὴν
Ἠπύσω, μούσης ἐφετμαῖς καὶ πηκτίδι πυκνῇ.

Τὸ igitur κλέος ὀπάσσαις, optime, mea quidem sententia, exponi hoc sensu posset per διαδεδομένην φήμην διήγησον, ita vt plane respondeat illi adducto Virgiliano: *Musa mihi caussas memora.* Quodsi tamen quis in priori sensu accipere velit haec verba, huic quidem non repugnabo, modo non cum vulgatis interpretibus haec verba a sequentibus seiungat, sed in sequenti versu τὸ δὲ pro copulatiua, (quod saepe ita apud hunc poetam occurrit) habeat: ita vt sensus sit: Tu mihi hanc gloriam largire, vt late dispersis hominibus etc. Τὸ κλέος τῶν μέσων esse, omnibus notum. Quemadmodum etiam *clarus* apud Sallustium accipitur: *Apud socios clari magis*

Digitized by Google

πέμπε δ' ἐπὶ πραπίδεσσιν ἐμαῖς ἐτυμηγόρον αὐδήν,
ὄφρα πολυσπερέεσσι βροτοῖς λιγύφωνον ἀοιδὴν
ἠπύσω, Μέσης ἐφετμαῖς, καὶ πηκτίδι πυκνῇ.

4. πραπίδεσιν Fr. P. A. I. ἐτημ. Af. 6. Μέσαις cod. Ruhnk.

quam honesti. Ὀπάζαν Hesychius exponit χαρίζεσθαι, Ὤπασεν, ἐχαρίζετο. Sic Prometheus apud Aeschylum: Πῦρ ἐγὼ σφιν ὤπασα, quod Horatius: *Intulit.*

Audax Iapeti genus
Ignem fraude mala gentibus intulit.

Alibi etiam ὤπασε exponitur ἐτύπωσε, vt apud eundem Aeschylum: ἑπτὰ ἐπὶ Θήβ. verſ. 498. Non equidem ignoro, inferius τὸ κλέος ἐσθλὸν ὀπάζειν occurrere alio ſenſu, ſed ibi τὸ ὀπάζειν refertur ad κλέος, et interpretandum per verbum *ſequi;* hic vero refertur ad σύ. ERSCHENB.

6. Ἠπύσω.] Vt hic ἐφετμαῖς correpta media, ſic ἐφετμοῖς, v. 67. Ἢ καὶ ὑπ' ἐλατίνοις ἐφετμοῖς ἁλιμυρίη βίνδη: ſic et alia multa ap. hunc poetam. H. STEPH.

6. Μέσης ἐφετμαῖς.] i. e. *carmine.* ἐφετμαῖς, nonnunquam pro ἀρμοῖ vel ἁρμοζόντως. et ita intelligunt interpretes Callimachum ἐς Δῆλον:

Ἀλλὰ Φίλη, δύνασαι γὰρ, ἀμώμονα πόντια δῶλοις
Τμετέροις, οἱ σεῖο πέδον πατέουσιν ἐφετμῇ.

Vbi τὸ ἐφετμῇ reddunt etiam *legitime.* Sed vt dicam quod res eſt, in hoc Callimachi loco non videtur recte verti *legitime* τὸ ἐφετμῇ, ſed σεῖο ἐφετμῇ coniungitur, tuo iuſſu terram peragrant. Iris nimirum et Mars, vt perſequantur Latonam, quemadmodum in Hymno Panis, qui Orpheo tribuitur.

Βαίνει γὰρ τάδε θεῖα πολύκριτα σοῖσιν ἐφετμαῖς.

Mediam in ἐφετμαῖς hic auctor corripit, vt et infra in ἐφετμαῖς et alibi ſaepe, quod tamen Henricus Stephanus iam obſeruauit. ESCH.

Πηκτίδι πυκνῇ.] τῶν πηκτίδων mentionem facit Ariſtoteles lib. VIII. c. VI. Politic. Athenaeus lib. IV. et XIV. Scaliger in Hiſtorico cap. XLVIII. haec refert; *Erat et πηκτὶς duobus tantum nervis. Pulſabant autem radiolo altera manu, quod pleotrum a percuſſione appellarunt: altera premebant nervos certis intervallis etc.* πυκνῇ, nimis craſſe reddunt: *lyram craſſam.* πυκνὸς a πύκα eſt, hoc autem ἀντὶ τοῦ ἐπισταμένως παραλαμβάνεται, teſte Aeſchyli Schol. ad ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις verſ. 151. vnde εὖ πυκάζω, exponit: ἐντέχνως καὶ ἐπισταμένως ἔντεινε τὸ τόξον. Quin ipſum verbum πυκάζω ornatus quandam et elegantiae ſignificationem habere videtur in verſibus illis Archeſtrati, qui citantur ap. Athenaeum lib. IV.

Digitized by Google

Νῦν γάρ σοι, λυροεργὲ, Φίλον μέλος ἀείδοντα
Θυμὸς ἐποτρύνει λέξαι, τάπερ ἔποτε πρόσθεν
ἔφρασε, ὅταν Βάκχοιο καὶ Ἀπόλλωνος ἄνακτος

7. ἀείδοντι cod. Rubnk. Vind, Aug. vterque. Probat Ruhnkenius. 8. ὁ ποτὲ Aug. 1.

Ἀεὶ δὲ τεφάνοισι κάρα παραδαῖτα πυκάζω
Παντοδαποῖς. οἷς ἂν γαίας πέδον ὅλβιον ἀνθοῖ.

Quid sit νῦς πυκνὸς, et ἀνὴρ πυκνὸς, notum est. ESCHNB.

6. Πηκτίδα instrumentum ab Lydis in Graeciam translatum, πολύχορδον καὶ πολυαρμόνιον, teste Platone de Rep. 3. p. 288. quodam a Sapphone inventum tradidisse memorat Schneiderus. Ab Orpheo nostro, more recentiorum poetarum, cum cithara permutatum esse.

7. Λυροεργέ.] Nescio cur hic interpretes λυροεργὲ malluerint exponere per *Lyrae inuentorem aut patrem*, quam simpliciter per *Lyristam*, cum tamen ipsum vocabulum graecum et fabula etiam hoc potius requirant. Mercurio enim huius instrumenti inventio tribuitur, quod ab inuentore acceptum Apollo, ad fistulae modulos, lineis, quibus ante erat instructum chordis exemtis, atque nerueis intentis, adaptasse tantum legitur. vid. Scaliger loco superius adducto. Et aperte Horatius l. I. Od. X. Mercurium vocat *curuae lyrae parentem*. ESCHENB.

7. Recte Eschenbachius, quod *Lyristen* hic potius quam lyrae inuentorem intelligit; sic enim γεωργὸς, ἐριουργὸς, ξευργὸς, κρευργὸς, e. i. g. a. non sunt, qui terram, lanam, deos, carnes inueniunt; sed qui tractant: sed hoc male, quod refert ad Apollinem, cuius mox v. 9 in tertia persona sit mentio. Breuiter, Musaeum suum alloquitur, ad quem directum totum carmen, satis ostendit v. 1344. (conf. 856. 884. 1189.) Canit Orpheus, quae discat Musaeus, quibus lyrae sonos accommodet. OESN.

8. Θυμὸς ἐποτρύνει λέξαι.] Pindaricum hoc est, ita enim Ol. 3, ἐς γαῖαν κομπεύειν θυμὸς ὥρμαινε· et paulo post: Ἐμὲ δ' ὦν πα θυμὸς ὀτρύνει φάμεν. Claudianus; *Mens concepta iubet*, et: *totum spirant praecordia Phoebum*. ESCH.

9—45. Hunc locum merito Bibliothecae graecae inseruit Fabricius 1, 29, 3. OESN.

9. Heynius malebat ὅτε, propter πίφαυσκον. Sed non solent facile epici in tali positura producere ultimam in ὅτε. Noster quidem maxime ab hoc licentiae genere abstinuit, quod non leue de aetate eius indicium est. Schneiderus excusari fortasse ὅταν posse putat exemplo Mimnermi apud Strab. p. 80. (125. ed. Sieb.)

Digitized by Google

10 κέντρῳ ἐλαυνόμενος, φρικώδεα πῆλα πιφαύσκων
θνητοῖς ἀνθρώποισιν, ἀχείματα δ' ὄργια μύσαις·
ἀρχαίῃ μὲν πρῶτα χάος ἀτέκμαρτον ἀνάγκην,

10. Vulgo πῆλ' ἐπίφασκον. Cod. Ruhnk. ἐπίφαυσκον. Schneiderus edidit πῆλα πιφαύσκων. 11. Vulgo ἄχη· μετὰ δ' ὄρκια Aug. 1. ἄχηματά δ' ὅρκια Aug. 2. ἄχηματα δ' ὅρκια. Pierſ. (v. N.) ἄχη μεγάλ', ὅρκια. 12. φάος Voſſ. Eamdem lectionem ex Aug. vtroque memorat Schneiderus, a me aut neglectam, aut conſulto praeteritam: niſi Schneideri error eſt. Diligentiſſime enim contuli illos codd. Ibidem libri omnes ἀμέγαρτον.

ἠδ' ὁκόταν μετὰ κῶας ἀνήγαγεν αὐτὸς Ἰήσων ἐξ Αἴης. Eò in verſu μέγα κῶας reponendum vidit Brunckius in Append. ad Apoll. Rh. I. 4. Sed praeterea ita corrigi debet iſte locus:

ἠδέποτ' ἂν μέγα κῶας ἀνήγαγεν αὐτὸς Ἰήσων
ἐξ Αἴης, τελέσας ἀλγινόεσσαν ὁδόν,
ὑβριστῇ Πελίῃ τελέων χαλεπῆρες ἄεθλον,
ἠδ' ἂν ἐπ' ὠκεανὸν καλὸν ἵκοντο ῥόον.

Itaque in Orpheo ſcripſi ὅταν πιφαύσκω. Comprehendit enim praeteritum praeſenti. Alius ſcriptor dixiſſet ὅτε πιφαύσκοιμι.

11. Io. Pierſon. Veriſ. I, 9. p. 103. coniicit pro μετὰ δὲ legendum eſſe μεγάλα, idque iungit cum ἄχη, ſicut v. 38. μέγ' ὄνειαρ, et 467. μέγα ὀφέλεσιφιν, v. v. Mihi magis placerent μεγάλ' ὄρκια, quae φρικτὰ θεοῖς, ἀῤῥήκτα βροτοῖσιν, vt v. 465. vocantur. Suſpicor, tria hic velut capita carminum Orphicorum conſtitui, πῆλα φρικώδεα Tela Deorum miſſa in Pythonem illum Parnaſſi poſſeſſorem, in Titanes, deinde curationes morborum, denique myſteria varia et ritus occultos, quod vltimum genus, vt ſuum proprium opus, latius explicat.

GESN.

11. Locum coniectura reſtituiſſe mihi videor. Hoc dicit: quum res referebam mortalibus caeteris horrendas, ſed easdem vacuas timore myſtis. Multa in hanc ſententiam apud veteres exſtant: v. Valcken. ad Hippol. 25. Ruhnk. ad hymn. in Cer. 478. 479. Ἀχείματος exſtat ap. Aeſch. Suppl. 143.

12. Ἀρχαίῃ μὲν πρῶτα χαος ἀμέγαρτον ἀνάγκην.] Per ἀνάγκην hic illa intelligitur neceſſitas, quam cauſſam omnium rerum multi ſtatuebant Philoſophi, vt Democritus et alii. Ideoque et Chao et terrae apponebant neceſſitatem. Et Pythagoras τὴν ἀνάγκην τῷ κόσμῳ περικεῖσθαι dicebat, vt auctor eſt Iamblichus in vita Pythagorae, quamobrem ἀνάγκη, ἡ πάντα κρατοῦσα, et, ſec. Ariſtotelem ἐκ ἄλλο τι λέγεται πλὴν ὁ θεὸς, ἀκίνητον οὐσίαν ὤν. Eam tamen ſubmittit Dei conſiliis Heſiodus ἔργ. v. 15.

Digitized by Google

καὶ Κρόνον, ὡς ἐλόχευσεν ἀπειρεσίοις ὑπὸ πόλποις

13. Ὡς est in cod. Ruhnk, Vind. Ask. Par. Wrat, Aug. vtroque, et Voss. teste Schradero in Emend. praef. p. IV. Vulgo ὃς. Et ita Stenchus de perenni philosophia VII. 10. p. 451. Cod. Ruhnk. ἀπειρεσίῃσιν. Aug. 2. ἀπερσίῃσιν. Voss. ἐλόχη ἀπειρεσιήσιν. Deinde Vulgo ὑφ' ὁλκοῖς. Sed codd. Ruhnk. Vind. Wrat. Ask. edd. Pr. A. C. ὑπ' ὀλκοῖς. Aug. vterque ὑπὸ ὀλκοῖς. v. N.

Οὔτις τήν γε φυλὴ βροτὸς, ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης
Ἀθανάτων, βυλῇσιν ἕῃν τιμῶσι βαρεῖαν.

Hanc de neceſſitate doctrinam recoxit nuper Spinoſa, qui ſentit omnia ſemper fuiſſe et eſſe neceſſaria. Ἀμίγαρτον, Heſychius ἀφθόνητον, ἀξύλωτον, ἢ πολὺ, ἢ μέγα· ὡς τὸ ἀμέργαρτε συβώτα, ᾧ οὐκ ἄν τις φθονήσειεν. Cuius magnitudo tanta eſt, vt inuidiam exuperet, quod Horatius lib. II. od. XX. dixerit *inuidia maior*. Catullus in eundem fere ſenſum:

Aut ne quis malus inuidere poſſit,
Cum tantum ſciat eſſe baſiorum.

Quemadmodum etiam in contrarium idem vocabulum accipitur de eo, quod ne quidem inuidiam meretur. Sic apud Aeſchylum in Supplic. v. 650. αἰδοῦνται δ' ἱκέτας Διὸς, ποίμναν τάνδ' ἀμίγαρτον. ad quae Scholia: Τὴν ὑμῶν σύστασιν ἀφθόνητον, διὰ τὸ ἀτελές. ita fortaſſis ἀμίγαρτον πόνον dixit Homerus Iliad. β. v. 420.

Ἀλλ' ὄγε δέκτο μὲν ἰφὰ, πόνου δ' ἀμίγαρτον ὄφελεν.

Aeſchyl. Prometh. Τὸ τῆς ἀνάγκης ἓν' ἀδήριτον δένος. Sed alio ſenſu. ESCENB.

12. Scripſi ἀτέκμαρτον. Vix enim commode ἀμίγαρτος ἀνάγκη dici poteſt. Secundam ſyllabam corripit noſter recentiorum more hic et infra v. 1155. Ita Ariſtoph. Av. 170. et in *dustékmartos* Sophocles Oed. T. 109.

13. Ἀπειρεσίοισιν ὑφ' ὁλκοῖς.] Ambo interpretes latini, ignoti nominis ἔμμετρος, et Renatus Perdrierius, hic legiſſe videntur: ἀπειρεσίαισιν ὑπ' ὠλκαῖς, forte non adeo male. Magis tamen arridet haec lectio, quippe quam omnia quae habui exemplaria excuſa ſeruant. Ὁλκος, ab ἕλκω, propriiſſima et proxima ſignificatione eſt *extenſio*, ſeu extractio, vt ita dicam, *in longum*. Vnde Scholiaſtes Nicandri ad illa ex Alexipharmacis:

— ἀμφὶ δὲ ὁλκὸς
Τέτρηχε γλώσσης νέατος ὑπαπάρφετα ἰδμός.

Ὁλκος, inquit περιφραστικῶς τὸ μῆκος καὶ ἡ παράτασις τῆς γλώσσης. Latinum Tractus commodiſſime huic graeco reſpondet: *Tractus* enim, (quod et Giphanio ad Lucretium obſeruatum eſt) fere eſt longa rerum extenſio, vt: *Tractus longi flammarum*, apud eundem Lucretium, quos Graeci

Digitized by Google

Αἰθέρα, καὶ δίφυῃ, πυρσωπέα, κυδρὸν Ἔρωτα.

14. Libri omnes περιωπέα.

alias διαῤῥοίας, minus tamen feliciter, et Aratus ῥυμὰς dicunt. Ita etiam Virgil. 1. Georg.

Flammarum longos a tergo albescere tractus.

Vnde Manilius speciem cometarum facit, quos *Tractos* ob extensionem caudae appellat. *Trahere vitam, tempus, aeuum,* non minus notae quam elegantes locutionis formae. Neque etiam infrequens ipsius verbi ἕλκω in Aethereis et coelestibus describendis apud auctores vsus est: Aratus in Phaenom. de naue. ὡς ἤγε πρύμνηθεν ἰησονὶς ἕλκεται ὀργώ. Vbi Scholiastes τὸ ἕλκεται simpliciter exponit per τὸ φέρεται. Cicero vertit:

At canis ad caudam serpens prolabitur Argo,
Conuersam prae se portans cum lumine puppim.

Idem statim ab initio Phaenom.

Οἱ μὲν ὁμῶς πολέες τε, καὶ ἄλλυδις ἄλλοι ἐόντες
Οὐρανῷ ἕλκονται πάντ' ἤματα συνεχὲς ἀεί.

Vbi rursus Scholia. Οὐρανῷ δὲ ἕλκονται, ἀντὶ τοῦ σὺν τῷ οὐρανῷ φέρονται. et Cicero lib. II. de Nat. Deor. reddit:

Caetera labuntur celeri coelestia motu.
Cum coelo simul noctesque diesque feruntur.

ESCHENB.

13. Vix dubito, quin vera huius loci lectio seruata sit a Steucho de perenni Philos. 7, 10. p. 431. pr. ἀπαιρεσίοις ὑπὸ κόλποις. Suadet hoc illa aspirationis absentia, quam in V. L. indicauimus: suadet illud, quod κόλποι καὶ λοχείαν, generationem, sunt sine dubio accommodatiores ὀλκοῖς, aut ὀλκάσι adeo. Κόλποι βαυβῶς Fr. 16, 3 quid sint, dubitari non potest. Ita Fragm. 6, 9 Ζηνὸς ἐν γαστέρι omnia nata sunt, et v. 36 ἱερὰ νηδὺς commemoratur. Add. Fr. 8, 4 et 8 it. 19: praesertim Fr. 22. Αὐτὰρ Ἔρωτα Ζεὺς καὶ πνεύματα πάντα τέκνωσε, vbi τέκνωσε plane respondet τῷ ἐλόχευσεν. Apud Aristoph. Auib. 696. Ἐρέβους ἐν ἀπείροισι κόλποις τίκτει Νύξ. GESN.

13. Probauit ὑπὸ κόλποις Ruhnkenius, recepit Schneiderus.

14. Mihi videtur, διφυῆ referri ad communionem vtriusque sexus, quam Dis tribuebant (vid. F. 6, 11); idque inductione probari posse locorum, quae Index s. Lexicon Orphicum ostendit. Res ipsa, de duplici sexu, plane Orphica. Sic Fr. 6, 11 Ζεὺς ἄρσην γένετο, ζεὺς ἄμβροτος ἔπλετο νύμφη. De Luna H. 8, 4 Σελήνης τε καὶ ἄρσην, quam διφυῆ dixerat v. 1. De Minerua H. 31, 10. Ἄρσην μὲν καὶ θῆλυς ἔφυς. H. 41, 5 Misen vocat Ἀρσένα καὶ θῆλυν, διφυῆ. Ceterum hic Ἔρως idem est quem πρωτογόνον διφυῆ vocat H. 5, 1.

GESN.

Digitized by Google

15. Νυκτὸς ἀειγνήτης υἷα κλυτόν· ὃν ῥα Φάνητα

15. ἀκειγενέτης Steuchus de per. phil. VII. 10. p. 431. Tum libri omnes πατέρα κλυτόν. Deinde Φανῆτα codd. Ruhnk. Aug. vterque.

14. Καὶ διφυῆ περιωπέα κυδρὸν ἔρωτα.] Τὸ διφυῆ, amori etiam tribuitur in Hymnis qui vulgo Orpheo adscribuntur, vbi in ἔρωτος θυμιάματι, v. 4. εὐπάλαμνον, διφυῆ, πάντων κληΐδας ἔχοντα. Scaliger reddit: *Caute, gemelle puer, qui cunctorum aedituus es.* L. Seneca in Hippolyto:

Diua, non miti generata ponto,
Quam vocat matrem geminus cupido.

Nil notius in Socratica schola quam διφυὴς hic amor, qui modo dicitur διπλοῦς θεὸς, vt apud Lucianum in Amoribus, pag. editionis nouae 899. modo δύο κάλλη, vt apud Achillem Tatium lib. II. de Clitoph. et Leucipp. Amor. et aliter aliis. Nam amorem alterum dicebant οὐράνιον, alterum πάνδημον, de quorum contraria inter se natura, vide praeter citatos auctores Platonem, Xenophontem in Sympos. Lucianum in Encomio Demosthenis, Apuleium et alios. Illum οὐράνιον Orpheus in hymnis vocat πρωτόγονον et ibidem etiam διφυῆ. per πρωτόγονον enim intelligitur ἔρως. Nam amorem omnium Deorum vetustissimum credebant Theologi, et illo tempore natum, quo nondum coelum ac dii erant, de quo vid. Hesiod. Theogon. et Platonem in Conuiuio. ESCH.

14. Πυρσωπέα ex emendatione Ruhnkenii receptum: qui πυρσαυγὴς comparauit, a Doruillio restitutum in hymn. XVIII. 1.

15. De Phanete plura hic non addimus. Orphica loca prodit volentibus Index in φάνης et ἠρικαπαῖος. GESN.

15. Ὃν ῥα Φάνητα.] Insignis locus apud Lactantium lib I. de falsa religione cap. V. de hoc numine. *Orpheus*, inquit, *qui et vetustissimus poetarum, et aequalis ipsorum deorum, (siquidem traditur inter Argonautas cum Tyndaridis et Hercule nauigasse) Deum verum et magnum πρωτόγονον, primogenitum appellat, quod ante ipsum nihil sit genitum; sed ab ipso sunt cuncta generata: eundem etiam Φάνητα nominat, quod cum adhuc nihil esset, primus ex infinito apparuerit, cuius originem atque naturam quia concipere animo non poterat, ex aere immenso natum esse dixit.*

Πρωτόγονος Φαέθων περιμήκεος ἠέρος υἱός.

Similem locum habemus in πρωτογόνου θυμιάματι, vbi praeter alia, quae apprime his conueniunt, illum πρωτόγονον suum Φάνητα etiam vocat et πρέκτον ἄνακτα. Vnde miror Scioppium, optime alias de Priapo meritum, hoc tamen Priapi nomen non ad-

Digitized by Google

ὁπλότεροι κλήζουσι βροτοί· πρῶτος γὰρ ἐφάνθη.
Βριμοῦς τ' εὐδυνάτοιο γονάς, ἠδ' ἔργ' αἴδηλα

16. κικλήσκουσι Codd. Ruhnk. Voss. Ask. Paris. Wrat. Aug. vterque. edd. PAI. Steuchus miro consensu. Vulgo καλέουσι. 17. Βριμοῦς τε — ἔργα Voss. ἔργ' Ask. γονὰς ἠδὲ Aug. 1.

vertisse, maxime cum Nonnus in explicatione historiarum, quarum meminit Nazianzenus, tam luculenter hoc numen describat: ἐν τοῖς ὀρφικοῖς ποιήμασι, inquit, συνεισήχθη τὰ δύο ταῦτα ὀνόματα, μετὰ καὶ ἄλλων πολλῶν, ὧν τὸν φάνητα εἰσφέρει αἰδοῖον ἔχοντα ὀπίσω περὶ τὴν πυγὴν, λέγουσι δ' αὐτὸν ἔφορον τῆς ζωογόνου δυνάμεως. ESCHENB.

15. Phanetem, siue Amorem Noctis patrem dici posse, quum omnino non est credibile Orphica consideranti, (v. fragm. ined. 7.) tum repugnat etiam epitheto ἀειγνήτης. Schneiderus υἱὸν coniicit. Debebat υἷα, qui mos est epicorum in tali verborum positura. Error facilis, ΠΡΑ et ΥΙΑ permutari. Ac P et I permutata sunt mox v. 33.

16. Probe antiquus Φάνης, si Noctis pater, e qua orta fere reliqua, docent Theogoniae v. g. Hesiodea 124. Atque haec quidem v. 120 antiquiorem facit Amorem: sed Aristophanica Auib. 697 Noctis filium et Erebi praedicat. Verum hanc abyssum non ingredimur. Ceterum hunc locum ex memoria laudauit auctor Etymol. M. obseruante Cl. Ruhnkenio Ep. crit. 2. p. 69 in haec verba, τὸν δὲ καλέουσι Φάνητα, ὅτι πρῶτος ἐν αἰθέρι φαντὸς ἐγένετο. GESN.

16. Quum libri veteres κικλήσκουσι consensu habeant, vix potest dubitari, quin καλέουσι aut explicatio sit, aut correctio. At propius accedebat κλήζουσι, et facilius poterat, quam καλέουσι, in κικλήσκουσι mutari. Itaque hoc reposui. Caeterum fallitur Ruhnkenius, hunc locum ab Oro laudatum putans. Nam neque ex Argonauticis affertur, et verba ipsa aliunde sumptum arguunt. Quae Orus habet, ita scripsisse videtur Orphicus poeta: τὸν δὴ καλέουσι Φάνητα, ὅττι πολὺ πρώτιστος ἐν αἰθέρι φαντὸς ἔγεντο.

17. Βριμὼ esse Hecaten non est dubium: sed eandem esse ex alia mythologia, alia relatione Cererem h. e. terram frugiferam, aeque constat. Apud Clem. Alex. Cohort. p. 13, 21 Potteri, memorantur Δηοῦς μυστήρια, καὶ Διὸς πρὸς μητέρα Δήμητραν ἀφροδίσιοι συμπλοκαί; καὶ Μῆνις — ἧς δὴ χάριν Βριμὼ προσαγορευθῆναι λέγεται. Totam fabulam, cuius certe cortices valde foedi sunt, ex ipso Clementis loco, vt videtur, repetit Arnobius adu. Gentes 5. p. 170. Breuiter, *Iupiter fit ex Deo taurus, — agit incestius res suas, — cognitus euolat: ardescit furiis atque*

Digitized by Google

Γηγενέων, οἳ λυγρὸν ἀπ' Οὐρανοῦ ἐκμάξαντο

18. Γηγενέων Voss. et margo Vind. tum etiam codd. Aug. vterque. Edd. vett. γιγάντων. Τιτάνων. coni. Piers. V. N. ἐπτάξαντο Aug. 1. ἐντάξαντο AIC. Vulgo ἐτάξαντο.

indignationibus mater, — nec fremitum continere irarum volens, ex continua possione Brimo *deinceps vt appelletur, assumsit* etc. Haec est μῆνις θεᾶς, quam cecinit Orpheus, vid. Fr. 18. 7. GESN.

17. Βριμοῦς.] i. e. Hecates. Apollon. Argon. III. v. 859.

Ἑπτὰ μὲν ἀενάοισι λοεσσαμένη ὑδάτεσσιν,
Ἑπτάκι δὲ Βριμὼ κουροτρόφον ἀγκαλέσασα,
Βριμὼ νυκτιπόλον, χθονίην, ἐνέροισιν ἄνασσαν
Λυγαίῃ ἐνὶ νυκτὶ σὺν ὀρφναίοις φαρέεσσι.

Et ibid. vers. 1210.

Βριμὼ κικλήσκων Ἑκάτην.

Lycophron Cassandr. v. 1175.

Περσέως δὲ πάρθενος
Βριμὼ τρίμορφος θύσεταί σ' ἐπωπίδα.

Dicitur autem Βριμὼ, διὰ τὸ φοβερὸν καὶ καταπληκτικὸν τῆς δαίμονος, καὶ φάσματα ἐπιπέμπειν τὰ καλούμενα ἑκαταῖα. καὶ πολλάκις αὐτὰ μεταβάλλειν τὸ εἶδος, διὰ τὸ ἔμπουσαν καλεῖσθαι. Ἢ παρὰ τὸν Βρόμον, τὸν τοῦ πυρὸς ψόφον. Ἡ γὰρ θεὸς λαμπαδοῦχος etc. vid. Apollon. Schol. ad lib. III. v. 859. Hic tamen potius per Βριμὼ terram intelligendam esse arbitror. Quemadmodum etiam infra vers. 427. sed, fateor, nunquam terram hoc nomine appellatam legisse me memini. ESCHENB.

17. Quod Eschenbachius dicit, se nusquam Βριμὼ pro *terra* reperisse, non videtur Tzetzen ad Hesiod. E. καὶ Ἡμ. 144. legisse: Βριμὼ δὲ, καὶ Ὀβριμὼ κυρίως ἡ Περσεφόνη, ἤγουν ἡ γῆ, καὶ ὁ θάνατος. RUHNK.

18. Γιγάντων locum habere non posse, pulchre vidit Piersonus. Blanda etiam emendatio quam proposuit, Verif. 1, 9 p. 103. Quam facile Γ et Τ confundantur, apparet vel ex dictis ad v. 11. Sed cum Vossiani Codicis lectio sit aeque certe probabilis, quam non ab ingenio correctoris profectam, suadent tot vitia, quae ob id ipsum non dissimulamus, vt hoc intelligatur; eam praeferendam duxi. De re ipsa dubitari non potest vel solius auctoritate Callimachi Lau. Pall. 8. Τεύχεα τῶν ἀδίκων ἦνθ' ἀπὸ γηγενέων, Schol. τῶν γιγάντων. Plura dabunt ad Hesych. VV. DD. Conf. infra v. 427. GESN.

18. Fraudi fuit hominibus ignoratio fabulae non abstrusae, quam Ouidii verbis ponemus Met. 1, 157. *Perfusam multo natorum sanguine Terram Immaduisse ferunt, calidumque animasse cruorem: Et ne nulla ferae stirpis monimenta manerent;*

Digitized by Google

σπέρμα γονῆς, τό τε πρόσθεν ὅθεν γένος ἐξεγένοντο
Θνητῶν, οἱ κατὰ γαῖαν ἀπείριτον αἰὲν ἔασι·
Θητείαν τε Ζηνὸς, ἐρεσσαιδρόμιά τε λατρείαν

19. Vulgo γονῆς τοπρόσθεν, ὅθεν. Schneidetus γονῆς, τοπρόσθεν ὅθεν. 21. ὀρσιδρόμια Aug. 2.

In faciem vertisse hominum etc. Sanguinem dixit generalius Naso, quod hic scriptor σπέρμα γονῆς. Fabulam similem de Coelo, Saturni patre vid. Lap. 18. de Haematite. GESN.

18. Οἱ λυγρὸν ἀπ' ἀρανῦ ἐσάξαντο σπέρμα γονῆς τὸ πρόσθεν.] Non capio hic interpretes nugas nobis vendentes. Perdrierius vertit: *qui exitium aduersus coelum struxerunt, semen generationis praecedens.* Primo τὸ λυγρὸν ad σπέρμα respicere quis non videt? et quis dixit ἀπ' ἀρανῦ in hac significatione? et quid illud semen generationis praecedens? sane sine sensu verba. Interpres ἔμμετρος nihilo felicior Perdrierio, reddit: *qui in superos aciem struxere nefandam.* Sed quid multis? nihil aliud vult dicere poeta, quam hos Gigantes ortos esse ex a Saturno reciforum testiculorum patris Coeli sanguine, qua de re Hesiodus prolixe in Theogonia. Ordo verborum hic est: οἱ ἀπ' ἀρανῦ ἐσάξαντο, (quasi guttatim delapsi sunt) σπέρμα λυγρὸν γονῆς τὸ πρόσθεν. editio Basileensis Andreae Cratandri pro ἐσάξαντο, legit ἐνσάξαντο. ESCHENB.

18. Merito miratur Schneidetus insolenter positum ἐσάξαντο pro ἔσαξαν. Neque Gesneri explicatio placet, quia certe cum Orphicis non videtur consentire. Nam in fragm. ined. 20. homines secundum Orphei sententiam ex fuligine combustorum ab Ioue Titanum ortos accipimus. Eschenbachium nemo sequi volet. Equidem ἐκμάξαντο dedi. Gigantes e Caeli sanguine procreatos etiam Orpheus norat: v. fragm. L. Sed σπέρμα γονῆς non est de sanguine isto vel semine Caeli intelligendum, verum de origine Gigantum. Vt hic Orpheus, ita Nicander loquutus est Ther. 740. de vespa:

ὃς δὴ Θρασαλέην γενεὴν ἐκμάσσετο ἵππων.

Quod Orpheus σπέρμα γονῆς, id hic γενεὴν dicit.

19. Τοπρόσθεν, vtcumque interpungas, vix commodum. Melius certe videbatur, siue ad significationem verbi, siue ad rem, τό τε πρόσθεν. Idque reposui. Et quae prima fuisset hominum origo, expoluisse se dicit. Fuit autem, vt ad precedentem versum notauimus, fuligo combustorum Titanum.

21. Θητείαν Ζηνὸς nondum inveni, nec memini quidquam de illo narrari simile Apollinis illi apud Admetum seruituti, quam

Digitized by Google

μητρός, ἅ τ' ἐν Κυβέλοις ὄρεσιν μητίσατο κούρην
Φερσεφόνην περὶ πατρὸς ἀμαιμακέτου Κρονίωνος·
Εὐβούλου τε καὶ Ἡρακλέος περίφημον ἄμυξιν·

22. ὄρεσι μητίατο Ask. 23. πέρι Gesnerus pro περὶ. 24. Vulgo Μήχου καὶ Ἡρακλῆος. Μήλου Ask. et Cliv. Μήλου τε καὶ. Paris. Wrat. Μήχου τε καὶ P. AIC. — Vind. et cod. Ruhnk καὶ Μηλου τε καὶ Ἡρακλέος. Voss. εὐ Μήλου et in marg. Μήχου. Aug. 1. εὐμήλου τε καὶ ἡρακλέος. Aug. 2. εὐμήλου τε καὶ ἡρακλέους. C. ἐρακ.

tangit noster v. 174. Quid si θητείαν interpretemur, non quam Iupiter praestet alii, sed quae ipsi exhibeatur, ministerium adeo et cultum religiosum? Certe λατρείαν matris Deorum sic intelligendam nemo negarit. GESN.

21. Λατρεία Cereris videtur intelligi debere seruitium apud Celeum, de quo in hymno Cereris Homerico est.

22. Quod in ὄρεσι ν ἐφελκυστικὸν omissum est in MS. illud non simpliciter negligentiae tribuendum esse, docent passim Ernestinae ad Homerum obseruationes. Certe versum satis hic vel caesura fulcit vel sequens liquida. Sed nec omissum σ in μητίατο temere. Fuit, credo, μητίετο, vt μήτιον 1330. GESN.

22. Ἐν Κυβέλοις ὄρεσιν.] Adi doctissimi Holstenii notas ad Stephanum, voce κυβέλεια, vnde et doctior et ditior redibis. ESCH.

Sed nihil ad h. l. GESN.

22. Schneiderus mauult κούρη Φερσεφόνη, *et quae virgo Proserpina contra Iouem machinata sit, concubitum eius appetentem.* Memorat eam in rem Zagreum, e Proserpina ab Ioue procreatum, teste Nonno Dion. VI. p. 184. quamquam id non sit factum in montibus Cybelis. Alium concubitum Iouis Plutonem simulantis cum Proserpina narrari in hymni LXX. v. 3. 4. videndum etiam Clem. Coh. p. 13. Si ea, quae Nonnus refert, spectauit Orpheus, retinenda erit vulgata lectio. Nam quae machinata est Ceres, de custodia Proserpinae intelligenda erunt, quam copiose descripsit Nonnus.

23. Leue est, sed ad intelligentiam et lucem loci facit, quod πέρι retracto accentu scribi iussi, vt intelligatur esse praepositionem casui suo postpositam; πατρὸς autem esse genitiuum, qui ad κούρην refertur. GESN.

24. De priori hemistichio haereo. Nec Μήχου quo pertinere possit, aut quid significare queat, video: nec quid Μήλωνος epitheton, a Polluce 1, 31 praesertim declaratum, hic sibi velit, assequor. Sed Herculis περίφημον ἄμυξιν non dubito referri ad illam lacerationem a Deianirae munere, peplo sanguine Nessi centauri infecto; ortam, furoris et mortis adeo illius causam, descriptam breuiter Apollodoro 2

Digitized by Google

25 ὄρνιά τ' Ἰδαίων, Κορυβάντων τ' ἄπλετον ἰσχύν·
Δήμητρός τε πλάνην, καὶ Φερσεφόνης μέγα πένθος·
Θεσμοφόρον θ' ὁσίην· ἠδ' ἀγλαὰ δῶρα Καβείρων·

25. ὄργια Schneiderus. Antea ὄρνια. 27. In libris est θεσμοφόρος θ' ὡς ἣν.

64. De fabula attulit Schneiderus Clement. Coh. p. 15. Nonn. Dion. V. 565. Arnob. VII. p. 202. Iul. Firmic. p. 23. Ipse Schneiderus Εὐμήλε τε καὶ Ἡρακλέος edidit, de nomine Εὔμηλος nihil constare fassus. Quod ego reposui, in eo nihil obscuritatis est. Εὔβουλος et Εὐβουλεὺς apud Orpheum forma, non significatu differunt. Tribuitur hoc nomen, vt alia multa apud Orpheum, pluribus diis, sed in his etiam Plutoni. Is Εὔβουλος dicitur in hymn. XVII. 12. Εὐβουλεὺς autem LXXI. 3. Nicander Alex. 14.

τόθι χάσμα δυσίδρομον Εὐβουλῆος,

vbi schol. Εὐβουλῆος δὲ τῷ ᾅδου, κατ' εὐφημισμόν. V. Hesych. Εὐβουλεύς. Loquitur autem Orpheus de celeberrima Herculis et Plutonis pugna, de qua v. Hom. Iliad. V. 495. seqq. Pind. Olymp. IX. 50. Pausan. VI. 25. vt alios praeteream.

25. Ὄρνια τ' Ἰδαίων.] Ambo interpretes hic legisse videntur ὄργια, quod non improbo. Alter Orpheus in ὕμνῳ Κορήτων:

Μητρὸς ὀφιομανοῦς συνοπάονες, ὀργιοφάνται.

ESCHENB.

25. Ὄρνια et ὄρνις adeo magnam cognationem habent cum ὀργίοις et τελεταῖς, vid. hic v. 465 ὄρνια φρικτὰ, et Fr. 5: quo minus illa hic damnare, vel in suspicionem adeo adducere meum est. Sed nec argumentum ipsum, et, res quae hic indicantur, explicari aliquis vltra postulet, quam ad versus ipsos intelligendos opus est. Ita de Idaeis hoc solum obseruamus, quod est apud Diod. Sic. 5, 64 ex Ephoro et aliis, ὑπάρξαντας γόητας ἐπιτηδεύσαι τάς τε ἐποιδὰς καὶ τελετὰς, καὶ μυσήρια — καὶ τὸν Ὀρφέα, φύσει διαφόρῳ κεχορηγημένον πρὸς ποίησιν καὶ μελῳδίαν, μαθητὴν γενέσθαι τούτων, καὶ πρῶτον εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐξενεγκεῖν τελετάς τε καὶ μυστήρια. GESN.

26. Luctus non Proserpinae ipsius, sed ob eam raptam a Cerere suaceptus. GESN.

27. Non dubitaui recipere elegantissimam emendationem Piersoni in Verisim. p. 104. θεσμοφόρον θ' ὁσίην.

27. Ἀγλαὰ δῶρα Καβείρων.] Hos et sequentes versus optime explicauit Strabo lib. X. et Apollonii Schol. ad lib. I. vers. 916. 917. ESCHENB.

27. Sanus mihi videtur hic versus. Cecinerat Orpheus, quomodo Coree fuerit in illo ipso

Digitized by Google

χρησμὲς ἀρρήτους Νυκτὸς περὶ Βάκχε ἄνακτος·
Λῆμνόν τε ζαθέην ἠδ' εἰναλίην Σαμοθρήκην,
Ζο αἰπεινήν τε Κύπρον, καὶ Ἀδωναίην Ἀφροδίτην,

28. Ἱερμὲς cod. Ruhnk. 29. Vulgo Σαμυθρᾴκην.

errore ſuo legifera, cum ſine eo frugifera eſſe non poſſet. Hanc duorum munerum Cereris coniunctionem eſſe inter argumenta Eleuſiniorum ſacrorum, ſatis conſtat. GESN.

28. Νυκτὸς.] Fortaſſis ſcripſerit auctor Νυσίῳ περὶ Βάκχε ἄνακτος, adhibita συνεκφωνήσει in voce Νυσίῳ, figura aliis quoque poetae noſtro valde familiari. Νύσιος vero ἄναξ Bacchus etiam dicitur ab Oppiano lib. IV. Cyneg. v. 306. vnde etiam apud Suidam νυσήϊον ὄρος ἐπὶ Διονύσου. νυσίαι ὀρχήσεις, αἱ διονυσιακαί. Sed nihil definio. Tu, lector, iudica. ESCH.

28. Nihil mutandum. Νὺξ eadem Maia, Iouis conſiliaria, de qua Fr. 10, conſilium et oracula videtur dediſſe etiam in Bacchi a Titanibus lacerati reſtitutione, quod argumentum ab Orpheo tractatum, indicat Clemens Alex. et Arnobius laudati ad Fr. 27. Illos porro χρησμὲς ἀῤῥήτους vocat, quod eſſent pars myſteriorum Bacchicorum. Denique ne miremur, χρησμὲς Nocti tribui, cogitemus, quid ſcripſerit antiquus auctor argumenti Pythiorum Pindari, medio: vbi de Apolline, εἶτα, inquit, ἔρχεται ἐπὶ τὸ μαντεῖον, ἐν ᾧ πρώτη Νὺξ ἐχρημῴδησεν, εἶτα Θέμις. Πυθῶνος δὲ κτέ συγκαθεσθέντος τῷ προφητικῷ τρίποδι, ἐν ᾧ πρῶτος ὁ Διόνυσος ἐθεμάτευσε κ. τ. λ. GESN.

28. V. fragm. X. et XLIX.

29. In Lemno appuliſſe Argonautas, et a mulieribus ibi depentos, narratur hic 469. ſq. Sed eadem forte occaſione hic inſtituit Orpheus ſacra Cabirorum, qui Vulcani filii dicebantur, antiqui Lemniorum dei. De his itaque, etiam in quantum ad Lemnum pertinent, copioſe Gutberlethus de myſteriis deor. Cabir. c. 12. Nobis ſufficiet hic Heſychii locus, Κάβειροι — πάνυ τιμῶντα ἐν Λήμνῳ ὡς θεοί, λέγονται δὲ εἶναι Ἡφαίστου παῖδες· Et Athenagorae Legat. c. 5. Διαγόρᾳ εἰκότως ἀθεότητα ἐπεκάλεν Ἀθηναῖοι, μὴ μόνον τὸν Ὀρφικὸν εἰς μέσον κατατιθέντι λόγον, καὶ τὰ ἐν Ἐλευσῖνι, καὶ τὰ τῶν Καβείρων δημεύοντι μυστήρια. Cic. de N. D. I, 42 ex veteri poeta, *Omitto Eleuſinam — Samothraciam, eaque, quae Lemni Nocturno aditu occulta coluntur* etc. De Samothrace peruulgata omnia, et diligenter inſuper collecta a laudato Gutberletho. Hic ſatis eſt inſpexiſſe hoc ipſum poema v. 464 ſq. et H. 37, 4. GESN.

30. Cyprum plenam religionibus, Veneris praeſertim fuiſſe conſtat. *Feſta piae Cereris ce-*

Digitized by Google

ὄργια Πραξιδίκης, καὶ ἀρείης νύκτας Ἀθήνης,

31. Vulgo ἀρείνης. Pro νυκτὸς in Voss. et Aug. vtroque est μητρὸς. Gesnerus coniecit νύκτας.

lebrabant annua matres etc. Ouid. Met. 10, 431. Vid. Steph. Byz. V. Ἀμαθοῦς. De Cinyra auctore co[illegible]dae Veneris passim nostri apologetae, v. g. Clem. Cohort. p. 12, 24 Pott. Quod autem Cypriorum Aegyptiorumque sacra etiam hic commemorantur, illud cum eo congruit, quod passim historici narrant, illum, quae ab Aegyptiis aliisque didicerat, ad Graecos transtulisse. vid. v. g. Diod. Sic. 1, 23. et 96. et hic v. 43. GESN.

30. Αἰπεινήν τε Κύπρον etc.] Alter Orpheus ὕμνῳ εἰς Ἀφροδίτην.

Εἴτ' ἐν Κύπρῳ ἄνασσα τροφῷ σεο, ἔνθα καλαί σε
Παρθένοι ἀμῆται νύμφαι τ' ἀνὰ πάντ' ἐνιαυτὸν
Ὑμνοῦσί σε μάκαιρα καὶ ἄμβροτον ἁγνὸν Ἄδωνιν.

Vid. Lucianum de Dea Syria. ESCH.

30. Nonnus XXXIII. p. 820. τὴν δὲ κατηφιόωσαν Ἀδωνιὰς ἔννεπε Κύπρις. Vide Cl. Larcheri elegantissimam Dissertationem, Gallice scriptam, de Venere p. 22. RUHNK.

31. Ὄργια πραξιδίκης.] Suidas, πραξιδίκη, θεὸς ἧς κεφαλὴν μόνην ἱδρύοντο. Hesychius: Πραξιδίκη. δαίμονά τινά φασι, τὴν ὥσπερ τέλος ἐπιτεθεῖσαν τοῖς τε λεγομένοις καὶ πραττομένοις. Conf. Pausaniam in Boeoticis et Laconicis, Scaligerum ad Festum, et imprimis Meursium in libro de Regibus Atticis, vbi copiose de hac Dea agit, et ostendit, Alalcomeniam Ogygi filiam, Mineruae nutricem potissimum intelligendam esse. ESCH.

31. Schneiderus Proserpinam intelligi putat, quae Πραξιδίκη vocatur in hymn. XXVIII. 5.

Καὶ ἀρείνης νυκτὸς Ἀθήνης.] Quid sit ἀρείνη Ἀθήνη, non capio, licet omnes editiones hanc lectionem fideliter seruent. ἀρείης melius legi, nemo dubitabit, qui Pausaniam euoluerit in Atticis, vbi de ἀρείᾳ Minerua eiusque templo agit. Quae vero est illa nox Mineruae Ariae, de qua hic auctor? Valde mihi verosimile videtur, respicere auctorem ad Sacra Eleusinia passim auctoribus celebrata, et de quibus Iustinus lib. II. cap. VI. his verbis: *Per ordinem deinde successionis regnum ad Erechtheum descendit, sub quo frumenti satio apud Eleusina a Triptolemo reperta est, in cuius muneris honorem* Noctes *initiorum sacrae.* Neque vero me mouet quod in Cereris honorem celebrata fuerint haec mysteria, ipsa enim Ceres seu Isis apud Apuleium omne dubium eximit, dum de se ipsa sic loquitur: *Me primigenii Phryges nominant* DEVM MATREM, *hinc Autochthones Attici Cecropiam* MINERVAM, *Eleusinii vetustam deam* CE-

Digitized by Google

θρήνους τ' Αἰγυπτίων, καὶ Ὀσίριδος ἱερὰ χύτλα.
ἀμφὶ δὲ μαντείης ἐδάης πολυπείρονας οἴμους

33. ἐδάης Codd. Voss. Ruhnk. Aug. vterque. Deinde οἴμους Voss. sed vulgo ὅρμους, quod etiam Vind. Wrat. et Augustani habent.

RERUM etc. Neque etiam quemquam mouere debet, quod ἀρείην hic Ἀθήνην dicat potius quam ἐλευσινίην, non magis quam verba Cereris Eleusiniae apud Apuleium, quibus se Mineruam Cecropiam, i. e. Atticam, dici ait. Nihil igitur hic aliud intelligo per ὄργια νυκτὸς ἀρείης Ἀθήνης, quam ὄργια νύχια Atticae seu Cecropiae Mineruae seu Cereris Eleusiniae; quae nihil aliud sunt, quam Mysteria Cereris, et, vt Iustinus ea vocat, Eleusinia sacra. De noctibus vero, quibus celebrata fuerint haec sacra, vide ea, quae ex Scaligero annotauit ad Iustini lib. II. cap. VIII. ὁ πάνυ Graevius. Denique de iisdem sacris Eleusiniis intelligo ego Crassum ap. Ciceronem lib. III. de Orat. vbi, *Athenis*, inquit, *diutius essem moratus, nisi Athenienſibus, quod mysteria non referrent, succensuissem.* ESCH.

31. Ἀρείης νύκτας Ἀθήνης, Gesneri coniecturam, probauit Toupius Em. in Suid. II. p. 95. recepit Schneiderus. Quamquam quae ista fuerint nocturna Mineruae sacra, ignorari fatentur. De Thesmophoriis cogitasse Heynium Schneiderus refert. Mineruae omnino rarior est in Orphicis mentio. Tum lectio trium atque optimorum codicum, μητρὸς, facit, vt scripsisse poetam suspicer, καὶ ὀρεινῆς (vel ὀρείης) μητρὸς ἀπήνην. Μήτηρ ὀρείη, quae supra v. 21. ὀρεσσίδρομος. Ἀπήνη autem, qua calathus in sacris Eleusiniis vehebatur. Vide Spanhem. ad Callim. h. Cer. 121.

32. Θρήνους τ' Αἰγυπτίων.] De his vide Lucian. de Dea Syria, pag. editionis nouae 658. itemque Iulium Firmicum libro de errore profanae religionis. Quid sint χύτλα, exponit Hesychius. Et magis accommodate ad hunc locum Apollon. Schol. l. I. v. 1075. ESCH. vid. Ind. GESN.

33. Πολυπείρονας ὅρμους.] per ὅρμους hic *vocem* aut aliud quid simile intelligi credo; sed, fateor, in tali significatione hoc vocabulum me legisse non memini.

ESCH.

33. In hoc versu ausus sum primo ἐδάην, quod adhuc editum est, auctoritate Vossiani codicis mutare in ἐδάης: cum proprie non enarret hic Orpheus, quid ipse didicerit, sed quid se docente cognouerit Musaeus. Sic Fr. 37, 1 Πάντ' ἐδάης, Μουσαῖε, et hic v. 46 δεδάηκας. Deinde pro ὅρμους, quod merito viris doctis displicuit, ex eodem codice οἴμους reposui, quod Synonymum est ἀταρποῖς v. 35. Hoc tanto fidentius admisi, quod vidi illud tanquam coniecturam in mentem venisse felicis ingenii

Digitized by Google

θηρῶν τ' οἰωνῶν τε, καὶ ἢ σπλάγχνων θέσις ἐςίν·
ἠδ' ὅσα θεσπίζουσιν ὀνειροπόλοισιν ἀταρποῖς
ψυχαὶ ἐφημερίων, ὕπνῳ βεβολημέναι ἦτορ·
σημείων τεράτων τε λύσεις, ἄςρων τε πορείας·

34. Τὲ post θηρῶν inseruit Slothower: vt v. 1013. fragm. XXXII. 6. 35. Codd. Ruhnk. Aug. vterque ἀταρπῆς. 36. ἐφημερίνω iidem tres libri.

viro Ruhnkenio epist. crit. 1 p. 19. qui etiam οἶμον illustrat ex Pottero ad Lycophr. 10. et totum h. l. ex Aeschyli Prom. 483. sq. et Spanh. ad Callim. in Lavacr. Pall. 123. Nempe Prometheus fatidicae omnis superstitionis auctor perhibebatur primus: cuius forte se inuenta publicare gloriabatur Orpheus. Video etiam placuisse vtramque emendationem Cl. Bernardo ad Demetr. Pepagom. p. 24. GESN.

35. Ὀνειροπόλοισιν ἀταρποῖς.] Quid sit ὀνειροπολεῖν, ostendit Scholiast. Aristoph. ad Nephel. Act. 1. Sc. 1. vbi differentiam ostendit inter ὀνειροπολεῖν et ὀνειρώττειν. Eustathius: ὀνειροπόλος, ὁ περὶ τοὺς ὀνείρους πολύμενος, καὶ ἢ ἐξ ὧν αὐτὸς βλέπει, ἢ ἐξ ὧν ἄλλοι, κρίνων. vnde, ni fallor, noster ὀνειροπόλοισιν ἀταρποῖς dixit, ad iudicii illius certitudinem indicandam ESCH.

36. Ψυχαὶ ἐφημερίων.] Ἐφημέριοι appellantur alias homines per contemtum, ἐφήμερον enim est animal quoddam vnum solum diem viuens, teste Hesychio. Euripid. Orest. πανδράκυτ' ἐφαμέρων ἔθνη. Aeschyl. Ἡρομ.

Ἐνταῦθα νῦν ὕβριζε, καὶ θεῶν γέρα
Συλῶν, ἐφημέροισι προςίθει·

Hippocrates lib. περὶ ἀρχῶν ait hominis vitam esse ἑπταήμερον, vt qui non diutius viuat alimento carens. ESCH.

36. Hoc nomine ἐφημέριος vel ἐφήμερος (vtrumque enim rectum) compellari homines fingunt poetae ab immortalibus, vt ab Aeschyli Prometheo, a Sileno Pindari, quem cum otis similitudine referret Socrates, Aristophanes inducit illum hac appellatione vtentem Nub. 222. auctore antiquo Scholiaste. GESN.

37. Σημείων τεράτων τε.] Σημεῖα proprie sunt ἃ παρὰ τόπον, ἢ παρὰ τὸ ὡς ἐπὶ πολὺ γίνεται· τέρας vero, τὰ παρὰ φύσιν γινόμενον παράπλασμα, τὸ παρὰ φύσιν τεχθέν. vnde non accurate Bisetus ad θεσμοφοριαζούσας Aristophanis τὸ τέρας per τὸ σημεῖον explicat. Etymologicon ineditum Bibliothecae Vltraiectinae: Σημεῖον τέρατος διαφέρει· Σημεῖον ἐςὶ τὸ ἐπὶ γῆς γινόμενον, τέρας τὸ ἐν τῷ ἀέρι. Sed melius in voce Τέρας. Τέρας, inquit, θαῦμα παρὰ φύσιν, παρὰ τὸ εἴρω τὸ λέγω, ὁ μέλλων, ἐρῶ, ἔρας καὶ τέρας. οἱ γὰρ μάντεις διὰ σημείων καὶ τεράτων τὰ μέλλοντα ἔλεγον· διαφέρει τέρας σημείῳ, τέρας λέγεται τὸ παρὰ φύσιν γινόμενον

Digitized by Google

αἰγυπόλον τε καθαρμόν, ἐπιχθονίοις μεγ' ὄνειαρ·
ἱλασμούς τε θεῶν, φθιμένων τ' ἐπινήχυτα δῶρα.
40 ἄλλα δέ σοι κατέλεξ', ἅπερ εἴσιδον ἠδ' ἐνόησα,
Ταίναρον ἠνίκ' ἔβην σκοτίην ὁδόν, Ἄϊδος εἴσω,
ἡμετέρῃ πίσυνος κιθάρῃ, δι' ἔρωτ' ἀλόχοιο·
ἠδ' ὅσον Αἰγύπτῳ ἱερὸν λόγον ἐξελόχευσα,

59. τ' ἐπὶ νήχυτα codd. Rubnk. Ang. a. τὰ ἐπὶ νήχυτα Aug. γ. 41. Ταινάρου coni. Geſn 43. ὅσεν Wrat. ὃσ' ἐν Pariſ. Αἰγυπτίων omnes. λόγον Wrat. Caeteri habent λόχον. In Codd. Voſſ. Aug. vterque eſt ἐξελόχησα.

πρᾶγμα, σημεῖον δὲ τὸ κατὰ τὴν κοινὴν συνήθειαν γενόμενον τέφας. Similia habes apud Euſtathium ad Iliad. β. vbi res exemplis declaratur. ESCHENB.

37. Ad hoc genus σημείων et περάτων forte referendi fuerint verſus LXVI. περὶ σταμῶν, qui Anthologiae Graecorum epigrammatum ſubiiciuntur. Aſtronomiae Orphicae ſpecimen habemus Fr. 9. Μήσατο δ' ἄλλην γαῖαν κ. τ. λ. GESN.

38. Καθαρμῶν exempla, ipſum hoc carmen Argonauticum ſuppeditat. Vid. 552. 1231. GESN.

39. Ἐπινήχυτα δῶρα.] Frequentia. vt infra v. 310.

— ἐν δ' ἄρ' ὕπερθε
Πέπλῳ παγκατέθηκα θεοῖς ἐπινήχυτα δῶρα.

Νήχυτος, vt vult Apoll. Schol. ad lib. III. v. 530. eſt πολύχυτος. ESCHENB.

39. Ἱλασμοὶ ſunt bona pars hymnorum: dona mortuorum, inferiae, quales hic 543 ſ. GESN.

41. Ταίναρον ἠνίκ' ἔβην.] De Taenaro vid. Stephan. de vrbibus, itemque Suidam. Ea vero quae auctor hic dicit, confirmat locus Virgilii Georg. IV. v. 467.

Taenarias etiam fauces, alta oſtia Ditis,
Et caligantem nigra formidine lucum
Ingreſſus, manesque adiit, regemque tremendum,
Neſciaque humanis precibus mansuescere corda.

Confer Senec. in Hercul. Fur. ESCHENB.

42. Ἡμετέρῃ πίσυνος κιθάρῃ.] Ita Aeſchyl. Perſ.

Πίσυνοι λεπτοδόμοις πείσμασι, λαοπόροις τε μηχαναῖς. ESCH.

43. Ἠδ' ὅσον Αἰγυπτίων ἱερὸν λόχον ἐξελόχευσα.] Reſpicit ad ſacra et ſacerdotia, quae in Aegypto ſe introduxiſſe et hic et inferius refert verſ. 100. Quamvis Orphaum ſacra et ſacerdotia in Aegypto inſtituiſſe nemo veterum dixerit, ſed potius ſacra Aegyptiorum didiciſſe et in Graeciam deportaſſe. vid. Diodor. Sicul. lib. I. Marsham. in canone Chronolog. Scholiaſt. Ariſtoph. ad Acharn. λόχος, ἔνιοι μὲν τὸ ἐξ ἀνδρῶν ὀκτὼ σύστημα,

Digitized by Google

Μέμφιν ἐς ἠγαθέην πελάσας, ἱερᾶς τε πόληας
45 Ἄπιδος, ἃς πέρι Νεῖλος ἀγαῤῥοος ἐφεφάνωται·
πάντα μάλ' ἀτρεκέως ἀπ' ἐμῶν στέρνων δεδάηκας.
Νῦν δ', ἐπεὶ ἠερόφοιτος ἀπέπτατο δήϊος οἶστρος,

44. Vulgo πελάσας cum Aug. 1. In Aug. 2. περχάσας. Voss. πεγάσας. quod Schneiderus recepit: v. ad v. 86. 47. Vulgo ἀερόφοιτος.

οἱ δὲ τὸ ἐξ ἀνδρῶν δώδεκα, οἱ δὲ τὸ ἀπὸ ἑκκαίδεκα ἀνδρῶν πλῆθος, ὃ καὶ τέλειόν φασι καὶ σύμμετρον. Elegans hic vsus verbi λοχεύω. Illorum enim sacerdotum, aut illius ἱερᾶ λόχυ quasi parentem se dicit. ESCHENB.

43. Lectionem λόγον commendare videtur versus 100. Αἰγύπτῳ Λιβύῃ τε βροτοῖς ἀνὰ θέσφατα φαίνων. BYHNK. Αἰγύπτῳ ex coniectura Schneideri repositum, quam firmant lectiones ὅσεν et ὅε' ἐν. Slothouwerus in Act. Soc. Trai. III. p. 150. ἠΐά σοι Αἰγυπτίων legendum putabat.

44. Non dubito, rectum esse περάσας, et dictioni huius poematis conuenientius, vt v. 650 Νηὸς ἔσω περάαν ingredi nauem, et L. 15, 72. Ἧ περάα ἅλα δῖαν, ingreditur. Sed peccare malui in partem cautiorem. OESN.

45. Non puto, aliud hic quaerendum esse, quam quod vnicuique in mentem statim venit, vrbes Apidis s. Osiridis cultum professas, verbo Aegyptias. OESN.

47. Νῦν δ' ἐπεί.] Quod apud nunc poetam de ἐκστάσει, seu ἐνθουσιασμῷ poetico dicitur, idem tribuit Apollonius menti multis magnisque affectibus distentae, nam Lib. III. v. 1150. Medeae Ψυχὴ γὰρ νεφέσσι μεταχθονίῃ πεπότητο. Nostri huic affine est illud poetae:

Iam furor humanos nostro de pectore sensus
Expulit, et totum spirant praecordia Phoebum.

ESCHENB.

47. Δήϊον οἶστρον intelligebam aliquando de enthusiasmo s. furore poetico propheticoque, quo agitatum se dicat Orpheus cetera, quae adhuc enarrata sunt protulisse atque effudisse: nunc, sedatiore animo velle narrare expeditionem Argonautarum. Nec deerat auctoritas nominis ita adhibiti Stat. Theb. 1, 32. quin ipsius nostri poetae κίνυρον Βάκχοιο καὶ Ἀπόλλωνος v. 11. Sed in alia omnia me induxit tum vsus vocis apud nostrum, tum illud, quod δήϊον vocat, inimicum, hostilem; praesertim vero, quod v. 101 dicit, se a matre seruatum ex ἀλητείης καὶ ἐξ οἴστρου, ex vitae superioris oberrationibus exiliisque, in quae tanquam ab oestro quodam incitatus et actus fuerit, nunc amare quietem. Nempe haec ipsa oestri s. asili vis est, vt velut stimulis quibusdam agat animal, neque patiatur quiescere: quare

Digitized by Google

ἡμέτερον δέμας ἐκπρολιπών, εἰς οὐρανὸν εὐρύν,
πεύσῃ ἀφ' ἡμετέρης ἐνοπῆς, ἃ πρὶν * ἔκευθον.
ὣς ποτε Πιερίην Λειβήθρων τ' ἄκρα κάρηνα
ἡρώων τε καὶ ἡμιθέων πρόμος ἐξεπέρησεν,

51. Hic versus additus e codd. Voss. Ruhnk. Aug. vtroque. Verterunt eum Perdrierius et Cribellus. εἰσεπέρησε requiri videtur Schneidero.

Virgilius Ge. 3, 152 furiosos illos lûs errores ab hoc insecto deriuat, *Hoc quondam monstro horribiles exercuit iras Inachiae Iuno pestem meditata iuuencae.* Graecam philologiam hic copiose dederunt Valens Germanus Guellius et La Cerda. Nihil accommodatius, quam oestro comparare illud studium per tot incommoda et pericula pervagandi orbem terrarum, quale fuisse in priscis illis et primis sapientiae heroibus, constat.

GESN.

49. Neque πρίν σε ἔκευθον, vt Gesnerus coniiciebat, nec πρὶν μάλ' ἔκευθον, vt Heynius, nec πρόσθεν ἔκευθον, vt Schneiderus et Slothouwerus in Act. Soc. Trai. III. p. 151. qui id v. 8. firmari putat, accommodatum est ad nostri consuetudinem. Videtur mihi ἃ πρὶν αἰὲν ἔκευθον scripsisse. Αἰὲν melius hic quadrat, quam, vbi est in libris, v. 252.

50. Ὣς ποτε.] Inter hunc versum et sequentem vnus desiderari videtur. H. STEPH.

50. Ὣς ποτε πιερίην.] Apollonii Schol. ad lib. I. v. 31. Πιερία ὄρος θρᾴκης, ἐν ᾧ διέτριβεν ὀρφεύς. Quae bene conueniunt cum Epitomatore Strabonis, licet hic paulo distinctius locum istum, in quo versatus olim Orpheus fuerit, nominet in Epitom. lib. VII. Ἔχει δ' ἡ πόλις, inquit, τὸ δίον, κώμην πλησίον, πίμπλειαν, ἔνθα ὀρφεὺς διέτριβεν. Et paulo post: μετὰ τὸ δίον, πόλιν, ὁ ἁλιάκμων ποταμός ἐστιν, ἐκβάλλων εἰς τὸν θερμαῖον κόλπον, καὶ τὸ ἀπὸ τούτου, ἡ πρὸς βοῤῥᾶν τοῦ κόλπου παραλία, πιερία καλεῖται· Vid. Apollonium ipsum lib. I. v. 25.

ESCH.

Λειβήθρων τ' ἄκρα κάρηνα.] Hos tres montes Thraciae coniungit Strabo lib. IX. ἐνταῦθα δ' ἐστὶ (de Helicone loquitur) τό τε τῶν μουσῶν ἱερὸν, καὶ ἡ ἵππου κρήνη, καὶ τὸ τῶν λειβηθρίδων νυμφῶν ἄντρον· ἐξ οὗ τεκμαίροιτ' ἄν τις, θρᾷκας εἶναι τοὺς τὸν ἑλικῶνα ταῖς μούσαις καθιερώσαντας· οἳ καὶ τὴν πιερίαν, καὶ τὸ λείβηθρον, καὶ τὴν πίμπλειαν ταῖς αὐταῖς θεαῖς ἀνέδειξαν. Ceterum, post hunc versum vnum desiderari, et suadet sensus, et Renatus Perdrierius interpres huius poetae; egoque nullus dubito, quin ita sonuerit desideratus versus:

Ἡμιθεῶν ἵκε, καὶ ἡρώων πρώτος ἰήσων.

Digitized by Google

λισσόμενός μ' ἐπίκυρον ἑοῦ νόστοιο γενέσθαι,
ποντοπόρῳ σὺν νηΐ πρὸς ἄξενα φῦλ' ἀνθρώπων,
ἔθνεα ἐς ἀφνειὸν καὶ ἀτάσθαλον, ᾧ ἐνὶ πραπίδες
Αἰήτης, υἱὸς Φαεσιμβρότου Ἠελίοιο.
Θέσφατα γὰρ Πελίης δειδίσσετο, μή οἱ ὄπισθεν
χειρὸς ὕπ' Αἰσονίδεω καθέλῃ βασιλήϊον ἀρχήν.
καί οἱ ὑπὸ πραπίδεσσι δόλα τρίβον ἠπεροπεύων

52. ἓξ μόχθοιο νέεσθαι coni. Heynii. κραῖεν. 56. Vulgo Πελίας, ἐπ' omnes. Aug. vterque Chiv. Vulgo ἐπ' Αἰσονίδα. 54. Vitium eſt codd. Aug. 57. ὑπ' Codd. Ruhnk. Voſſ.

Hocque colligo ex ipſa Perdrierii verſione, vtpote quae in omnibus tam pueriliter adhaeret vocabulis graecis, vt nec ſignificationis, nec conſtructionis latinae habita ratione, verba graeca plane vt ante oculos iacent, ex triualibus lexicis interpretetur. Is igitur poſt quinquageſimum verſum hunc habet: *Semidearum venit et Heroum primus Iaſon.* ex quo nos Graecum hunc deſumſimus. HASE.

51. (50) Etiam Cribellus hic inſerit verſum, *Semideûm, pariterque Heroum primus Iaſon,* qui videtur in ſuo codice habuiſſe, quem ex Voſſiano hic reſtituimus, nondum tamen plane aequo et indiſcreto iure, cum de aetate illius tanquam aſſertoris nondum nobis conſtet. HASE.

53. (52) Ἄξενα φῦλα alludit ad pontum ἄξεινον (v. mox v. 84) quem εὔξεινον, εὔξεινον, Euxinum, fecerunt Argonautae et aliae Graecorum coloniae. HASE.

57. (56) Auſus etiam hic ſum Voſſiani codicis et Chiueani auctoritate ἐπ' in ὑπ' mutare. Solet ἡ ὑπό apud noſtrum inſtrumentum deſignare, vel cum Genitiuo vt Lap. II, 5 μαχαονίης ὑπὸ τέχνης, vel cum Datiuo, vt mox v. 67 ὑπ' ἐρετμοῖς. Αἰσονίδα Nominatiuo caſu nihil habet inſolitum. Fabula de oraculo, vt Pelias ſibi caueret a μονοπεδίλῳ, late enarratur ab Apollonio I, 5 ſqq.

HASE.

57. Καθέλῃ non mutauerim ſine librorum auctoritate in καθέλοι. Ita enim ſolet noſter.

58. (58) Δόλα τρίβον.] Hebraiſmi ſpeciem habere videatur, ſed tamen alii quoque ita locuti ſunt: Oppianus II. Halieutic. v. 117.

— τότ' ἔπειτα δόλα πεπάσασα θύρετρα

Vbi δόλα pro δολερά, et alibi ἄρχην ὀλέθρου, pro ὀλέθριον. Ita hic δόλα τρίβον, pro δολερόν.

58. Slothouwero in Act. Soc. Trai. III. p. 151. in mentem venit τρέπων δόλον, quod firmare ſtudet Virgilii loco, Aen. I. 661. Vitioſam lectionem fortaſſe corrigi poſſe putabat Ruhnkenius inde, quod ὑπεροπεύσε ſit in codd. Voſſ. et Vindobonenſi, cuius loco Ruhnkenianum nominat Schneiderus, vtrumque Auguſta-

Digitized by Google

τάσσε γὰρ ἐκ Κόλχων χρύσειον κῶας ἐνεῖκαι
Θεσσαλίην εὔπωλον. ὃ δ' ὡς κλύεν ἔκνομον αὐδήν,
χεῖρας ἐπαντείνας ἐπεκέκλετο πότνιαν Ἥρην·
τήνδε γὰρ ἐκ μακάρων περιώσια κυδαίνεσκεν.
ἣ δέ οἱ εὐχωλῇσιν ἐφέσπετο κηδομένη περ·
ἔξοχα γὰρ μερόπων ἠγάζετο καὶ φιλέεσκεν
δεινοβίην ἥρωα περικλυτὸν Αἴσονος υἷα,
καί ῥα καλεσσαμένη ἐπετέλλετο Τριτογενείῃ.
ἥ οἱ Φηγινέην πρῶτον τεκτήνατο νῆα,

63. ἐφέσπ. καὶ φιλέεσκε Voss. marg. Schol. in marg. cod. Paris. n. 2763. πλέον, περισσῶς τῶν ἄλλων. παρείληπται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ μάτην, ὡς Ὅμηρος: οὔτε σε νεικείω περιώσιον οὔτε κελεύω. καὶ ἄλλῃ· Λερναίων ἀδύτων περιώσιος ἀργιοφάντης. v. Anthol. IV. p. 509. ed. Brod. vnde sumtus hic versus. Sed vtroque loco legendum ὀργιοφάντης. GEAN. 63. ἡ δὲ παρ' omnes. Pro κηδομένη περ Aug. vterque καὶ φιλέεσκεν, idque Voss. in margine habet. 65. αἰνοβίην coni. Heynii. 66. ἐπεκέκλετο cod. Ruhnk. 67. ὑπὸ Voss. Vulgo καί οἱ.

num addere oblitus. At hoc tritissimum scripturae vitium est, non variae lectionis indicium. Aut igitur noua quadam ratione ἠπεροπεύειν nostro est *fraudulenter machinari*, aut ἠπεροπῆα scripsit, vt ἠπεροπῆες ὄνειροι sunt apud Apollonium Rhod. III. 617. Tum vero aut versus excidit, aut δόλου verbi sedem occupauit. Ηπεροπεύειν τι dixit Homerus, sed vt esset *dolose persuadere aliquid*, Iliad. III. 399.

δαιμονίη, τί με ταῦτα λιλαίεαι ἠπεροπεύειν.

63. (62) Εὐχωλῇσιν ἐφέσπετο.] Quemadmodum Iliad. β. ἕσπεσθαι θάνατον est sponte et minime reluctando mortem sequi, ita hic ἐφέσπεσθαι aut παρεφέσπεσθαι εὐχωλαῖς, est promte et cum gaudio preces exaudire, quod interpres ἔμμετρος per: *Illa fauens iustis precibus*, longe melius interpretatus est, quam alter ille, qui satis pueriliter per *orationes sequi*. ESCH.

63. ἡ δέ οἱ εὐχωλῇσιν ex coniectura Schneideri editum. Saepius oblitteratum videbimus οἷ.

64. (63) Ἠγάζετο.] Ambo interpretes legisse videntur ἠγάπετο· nos τὸ ἠγάζετο non sine ratione praeferimus. ESCH.

67. Nauem Φηγινέην ex quercino ligno constructam intelligi debere obseruauit Schneiderus. A Valerio Flacco I. 203. alnum, I. 123. pinum nominari. Alia narrari apud Plinium XIII. 39. Φηγὸν esse esculum, auctore C. Sprengelio Antiq. Botan. Spec. I. p. 25. Ἥ οἱ scribendum fuisse, res ipsa docet: v. v. 270. et Apollon. I. 111.

Digitized by Google

ἦ οἱ ὑπ' εἰλατίνοις ἐρετμοῖς ἀλιμυρέα βένθη
πρώτη ὑπεξεπέρησε, τρίβες δ' ἤνυσσε θαλάσσης.
Ἀλλ' ὅτε δὴ συνάγειρεν ἀγακλειτὰς βασιλῆας,
Θρήκην εἰς εὔπωλον ἐπείγετο δῖος Ἰήσων,
καὶ μ' ἐκίχανε χέλυν πολυδαίδαλον ἐντύνοντα,

68. Vulgo ἦ καὶ ὑπ'. καὶ οἱ ὑπὸ εἰλατίνῳ ex Aug. 2. affert Schneiderus. A me nihil de ea lectione notatum, vt verear ne alius libri sit. In Aug. 2. est εἰλατείνης, cuius simillem lectionem εἰλατίνης e. cod. Ruhnk. attulit Schneiderus. 69. τρίβαν Codd. Voss. Ruhnk. Eamdem lectionem in codd. Augustanis esse Schneiderus notat, verene an secus, non dixerim. Ego nihil notaui: certe eodem versu ἤνυσσε Schneiderus affert e codd. Ask. Paris. Ruhnk. Wrat. Aug. vtroque et PAIC. quod Augustanorum primus tantum habet: in altero est δὲ ἤνισσε. 71. ἐπήγετο Voss. Si talia notatu digna sunt, etiam ἠπήγετο ex vtroque Augustano afferre debebat Schneiderus. 72. ἐκίχανε codd. Ask. Ruhnk. Wrat, Aug. 1. PAIC, ἐκίχανεν Aug. 2. κιθάρην omnes.

68. Hic quoque ἦ οἱ scribi debuisse, ineptum καὶ monstrat.

69. (68) Πρώτη ὑπεξεπέρησε.] Scholiastes Apollonii: ταύτην δέ φασιν πρώτην ναῦν γενέσθαι μαρτύρ· ἄλλοι δὲ λέγουσι, Δαναὸν διωκόμενον ὑπὸ Αἰγύπτου, πρῶτον κατασκευάσαι, ὅθεν καὶ Δαναΐς ἐκλήθη. Cum nostro facit Valerius Flaccus:

Prima Deûm magnis canimus freta perula natis.

Sed inferius sibi ipsi contradicere videtur auctor, vbi de Phaeacibus v. 1292. dicit, quod fuerint.

Ἰδρις εἰρεσίης καὶ ἀλιπλάγκτοιο πορείης.

Si hoc, certe Phaeaces priores Argonautis nauigarunt, illam enim dexteritatem et peritiam nauigandi ab Argonautis discere non poterant, quos nunquam antea viderant. Quin statim de ipsis Colchis subiicit:

Ἐν δ' ἄρ' ὑπειρεσίῃσιν ἐπειγόμενοι φορέοντο
Νηυσὶν ἀπειρεσίαις βριαρὸν λόχος αἰήταο.

Qui certe numerus nauium tam exiguo tempore, quod Argonautae in hoc itinere consumserunt, aedificari non potuit: si igitur ante aedificatae hae naues, in quem vsum? ESCHENB.

69 (68) Non ita parum memorem fuisse putem poetam nostrum, vti diceret repugnantia simpliciter his, quae habet v. 1292 et 1297, vbi aliquid de re dicemus. GESN.

69. Ingeniosa est Schneideri suspicio, ἤνοιξε substituendum esse.

72. (71) Κιθάρην πολυδαίδαλον.] Pindarus Ol. IV. ποικιλοφόρμιγγος mentionem facit, et φόρμιγγα ποικιλόγαρυν alibi nominat. *Citharae variatae*, Perdrierii somnia. ESCHENB.

72. Ob consensum tot librorum in lectione ἐκίχανε reposui χέλυν pro κιθάρην, quod voca-

Digitized by Google

ὄφρα κέ σοι μέλπων προχέω μελίγηρυν ἀοιδήν,
κηλήσω δέ τε θῆρας ἰδ' ἑρπετὰ καὶ πετεηνά.
ἡνίκα δ' εἰς ἄντρον πολυήρατον εἰσεπέρησεν,
μείλιχον ἐκ λασίων ςέρνων ἀνενείκατο φωνήν·
Ὀρφεῦ, Καλλιόπης τε καὶ Οἰάγρου φίλε κοῦρε,
Βιςονίῃ Κικόνεσσι πολυῤῥήνοισιν ἀνάσσων,
χαῖρ', ἐπεὶ Αἱμονίους ὀχέας πρώτιςον ἱκάνω,
Στρυμονίας τε ῥοὰς, Ῥοδόπης τ' αἰπεινὰ πρὸς ἄγκη.
εἰμὶ δ' ἐγὼ Μινύῃσι πανέξοχον αἷμα λελογχώς,
Θεσσαλὸς Αἰσονίδης· ξεῖνος δέ σοι εὔχομαι εἶναι.
ἀλλὰ φίλος, πρόφρων μ' ὑποδέχνυσο, καὶ κλύε μῦθον
μειλιχίαις ἀκοαῖς, καὶ λισσομένῳ ὑπάκουσον,
Ἀξένου ἐς πόντοιο μυχοὺς καὶ Φᾶσιν ἐραννὸν

73. σοι codd. Voss. Ruhnk. Aug. vterque. Vulgo τοι. 74. κηλήσω Voss. ἠδὲ Wrat. Aug. 1. 2. et omnes ante Gesnerum. πετεινὰ cod. Ruhnk. πετεεινά Aug. vterque. 75. πολύευκτον glossa cod. Par. 80. Libri omnes Στρυμονίους. Mutauit Schneiderus. Ροδόπης αἰπεινά τε ἄγκη laudat Dinnerus in epithetis Graecis v. ἄγκος, idque merito a Slothowero praeferri putat Schneiderus. At huius modi hiatum euitat noster. Voss. αἰπυνὰ. 81. Μινύισσι Wrat. Μινύαισι vulgo. 82. δέ τοι Voss. Ruhnk. Aug. 2. vt Schneiderus refert. 84. ἀκουαῖς Aug. vterque et Ruhnk. in quo punctum sub v. ὑπακουαῖς Voss. vtrum pro ἀκούαις, an pro ὑπάκουσον, nescio. 85. Libri omnes ἀξείνου πόντοιο et ἐρυμνόν.

bulum alterius explicatio est. Χέλυν infra dicit v. 88.

74. (73) Paruum est, et ideo tanto facilius forte neglectum, quod ἠδ' haesit in h. l. pro altero ἰδ' quod non minus Orphicum est atque Homericum. GESN.

78. (77) Βιςονίῃ κικόνεσσι.] vid. praeter Stephanum Apollonii Scholiast. ad lib. II. v. 706. Tzetzem ad Lycophronem, Herodotum lib. VII. et alios. ESCH.

79. (78) Χαῖρ'.] H. Stephani est haec emendatio, pro καῖρ' quod Aldus substituit pro Χαῖρ' et omnino recipienda. ESCH.

79. Interpretes ὀχέας *saltus* reddunt. Qua auctoritate, scire velim. Lege, ἐπεὶ Αἱμονίους ὄχθας πρώτιςον ἱκάνω. RVHNK. Gesnerus vulgatam interpretationem in indice defendere conatus est. Schneiderus etiam ὀχεὰς, *latibula*, scribi posse, vt apud Nicand. Ther. 139. putat. Eo fortasse νείατον κευθμῶνα referre liceret v. 92. Idem cum Heynio ὄχθους mauult.

85. (84) Ἀξείνου πόντοιο.] Strabo lib. VII. hoc mare ἄξεινον dictum scribit, διὰ τὸ δυςχείμερον καὶ τὴν ἀγριότητα τῶν περιοικούντων

Digitized by Google

νηῒ σὺν Ἀργῴῃ πελάσαι, δεῖξαί τε θαλάσσης
Παρθενίης ἀτραπούς, ἐπιήρανον ἡρώεσσιν,

86. περάσαι Gesneri coni. Libri πελάσαι. Wrat. πελάσας. mox θέλξαι τε coni. Piers. Veris. p. 104. 87. Libri ἐπιήρατον.

ἐθνῶν, καὶ μάλιστα τῶν Σκυθῶν ξεινοθυτούντων, καὶ σαρκοφαγούντων, καὶ τοῖς κρανίοις ἐκπώμασι χρωμένων· ὕστερον δ' εὔξεινον κεκλῆσθαι, τῶν Ἰώνων ἐν τῇ παράλίᾳ πόλιν κτισάντων. ESCH.

Μυχοὺς.] Ita hac voce vtitur Aristoph. in Θεσμοφορ.

Σύ τε πόντιε σεμνὲ Πόσειδον
Ἁλιμέδον, προλιπὼν
Μυχὸν ἰχθυόεντ' οἰσροδίνητον.

Etymologicon graecum elegantissimum Bibliothecae Vltraiectinae ineditum: Μυχὸς σημαίνει δύο, τὸν ἐνδότατον τόπον, καὶ γράφεται διὰ τὸ υ. γίνεται δὲ παρὰ τὸ νὺξ, νυχὸς, καὶ κατὰ τροπὴν τοῦ ἀμεταβόλου εἰς ἀμετάβολον μυχὸς, οἱονεὶ ὁ ἐνδότατος καὶ σκοτεινὸς τόπος, παρὰ τὸ μεμυκέναι· ἢ νύχιός τις ὤν, οἱονεὶ σκοτεινὸς, ἢ ἐκ τοῦ μύω, τὸ καμμύω, οὗ τὰ ἐνδότερα φωτὸς ἐστέρηται. ESCH.

85. (84) Pro ἐρυμνὸν malit Heringa Obss. 10 p. 79 ἐραννὸν, quo epitheto mactatur Phasis v. 788. Sed neque ἐρυμνὸν non potest defendi: *munitum*, altis ripis suis. GESN.

85. Omnium librorum lectionem Ἀξείνου πόντοιο in Ἀξένου ἐς πόντοιο mutaui ob sequens πελάσαι. Περάσαι, quod hic et alibi restituere voluerunt critici, activam significationem habet. Περῆσαι dicunt epici, quum *transire* significari volunt; περᾶσαι tragici. Itaque infra v. 661. ἐπερήσαμεν scribendum: varietas eadem apud Callim. h. Cer. 14. vbi legi debet ἐπέρησας. In Dionys. Perieg. 608. scribe: ἐκ τῆς δ' ἂν πελάσειας ἐπὶ τόμα Περσίδος ἅλμης, pro περάσειας. Porro ἐραννὸν pro ἐρυμνὸν dedi ex coni. Heringae. Non solum ἐραννὸς dicitur Phasis v. 790. et καλλιρέεθρος v. 759. quem locum non praeteriit Heringa, sed etiam καλλίροος v. 657. Ἐρυμνὸς et ἐραννὸς confusa etiam v. 898. 924. 990. Vide ad 154.

86. (85) Placeret mihi περάσαι non modo, quod πελάσαι potius tertio casu iungitur quam quarto: verum etiam quod περάσαι plus est. Non volebant accedere tantum mare, sed transire. Piersoni θέλξαι probarem, si iungeretur cum mari ipso, quatenus tumultuosum, procellosum est. Verum via maris non mulcetur, sed demonstratur. GESN.

87. (86) Omnino ἐπιήρανον reponi vult et *adiutorem* reddi, Piersonus Veris. p. 105. vsus praesertim auctoritate Hesychii, Ἐπιήρανα. ἐπικουρητικὰ τῆς ψυχῆς, ἢ ποδῶν, vbi manifeste declarat verba Vlyssis, Od. τ. 343 Οὐδὲ τί μοι ποδόνιπτρα ποδῶν ἐπιήρανα θυμῷ Γίγνεται, negat se valde amare pedum lotionem. Eustathius p. 699. 14 ἐπιήρανα dicit legendum, non ἐπίηρ' ἀνὰ θυ-

Digitized by Google

οἵ ῥα τεὴν μίμνουσι χέλυν καὶ θέσκελον ὀμφήν,
ἐλδόμενοι ξυνῶν πελάγει ἐπαρηγόνα μόχθων.
οὐ γὰρ δὴ πλεῦσαι πρὸς βάρβαρα φῦλα μέδονται
νόσφι σέθεν· καὶ γάρ ῥα ποτὶ ζόφον ἠερόεντα,
πείρατον εἰς κευθμῶνα, λιτῆς εἰς πυθμένα γαίης,
μῆνον ἀπ' ἀνθρώπων πελάσαι, καὶ νόσφιν ἀνευρεῖν

* * *

88. Θέσφατον codd. Ruhnk. Voss. Vind. Aug. vterque. 89. Libri ἱλπόμενοι ξυνὸν. 90. πλεῦσαι Voss. Aug. 1. Vulgo πλῶσαι. 91. Schneiderus pro γάρ ῥα edidit γάρ σε. Mihi veri similius vitium, excidisse versum post 93. 93. Gesnerus mauult πέλασαι et ἀνεῦρες. Tum etiam μῶνον scribi deberet. Μάνον Aug. a.

μῶ, et primitiuum, πρωτότυπον, esse vocis itidem Homericae ἐπίηρα, quae per apocopen inde facta sit. Hesychii ἐπικουρητικὰ fortasse ita accipiendum, vt apud Latinos *iuuare*, quae delectant. Itaque si legeretur etiam ἐπιήρατον, non tribuerem illi tamen hic certe aliam vim ab ea, quam habet illud frequentatum Homero ἐπήρατον, cui gemina εὐήρατον, μεγήρατον, πολυήρατον, quae rem ob vtilitatem suam, vel quacunque alia de causa amabilem et expetendam significant. Rogat Iason Orphea, ὑπάκουσον πελάσσαι κ. τ. λ. obsequere mihi vt venias, viam ostendas, quod optabile est Heroibus: secundum Personum; vt venias — adiutor et dux Heroibus: nam hoc significare ἤρατον et ἐπήρατον Hesychius docuit. Hanc notionem poeta noster statim v. 89 expressit per ἐπαρηγόνα μόχθων. cf. ad 821. ΟΕΣΝ.

87. Personi coniecturam, versu 99. firmatam, etiam Schneiderus recepit.

89. (88) Ingeniosae coniecturae Ruhnkenianae Epist. 2 p. 70. quae versum hunc forte cultiorem politioremque reddant: sed nihil habent necessitatis, et vnam alteramque Venerem excaecant. ΟΕΣΝ.

89. Ruhnkenius emendauit ἐλδόμενοι ξυνῶν πελάσαι ἐπαρηγόνα μόχθων: allato Apoll. Rh. 1. 110. αὐτὴ μὲν Τριτωνὶς ἀρειτέων ἐς ὅμιλον ὦρσεν Ἀθηναίη· μετὰ δ' ἤλυθεν ἐλδομένοισιν, Idem in Hesychio, ἐλελάσεται, ἐπιθυμεῖ, ita corrigit, ἐλέλσεται, ἐπιθυμεῖ. Ξυνῶν firmauit versu 350. et 292.

90. Fortasse scripsit, ὑ γάρ οἱ.

92. λιτῆς corruptum videtur Schneidero. Fortasse eo referri potest Hesychii λιτή, λιτανευτή, vt patria, expetita a peregrinante, intelligatur. Λιτήχθων, sed incertae fidei, est apud Hesychium.

94. (92) Μῶνον ἀπ' ἀνθρώπων.] Interpres ἥμισυς vertit: *de tot mortalibus vnus*, quod non verum est. Nam et Hercules et

Digitized by Google

95 ὧν ἕνεκα ξυνήν τε δύην Μινύῃσιν ἀρέσθαι,
καὶ κλέος, ἀνθρώποισιν ἐπ' ἐσσομένοισι πυθέσθαι.
Τὸν μὲν ἐγὼ μύθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
Αἰσονίδη, τί μ' ταῦτα παραιφάμενος ἐρεείνεις,
ὄφρά κεν ἐς Κόλχους Μινύαις ἐπιήρανος ἔλθω,
100 νηῒ σὺν εὐσέλμῳ πλείων ἐπὶ οἶνοπα πόντον;
ἤδη γάρ μοι ἄλις καμάτων, ἄλις ἔπλετο μόχθων,
ὧν ἱκόμην ἐπὶ γαῖαν ἀπείριτον ἠδὲ πόλιας,

95. ἕνεκα Voss. Vind. Ruhnk. Vulgo ἕνεκεν et Μινύασιν. 96. additum e codd. Ruhnk. Vind. Aug. utroque. In Vind. et Ruhnk. ἐπεσσομένοισι coniunctim scriptum. Aug. 2. πυθέσθαι. 99. σύνοδος gl. cod. Par. 100. πλείων cod. Ruhnk. πλεύσας vulgo. 102a. ἰδὲ Voss. Aug. 1.

Thesetus eo descenderunt. μῦνος ἀπ' ἀνθρώπων hoc loco est *solus, sine comite*. quod quidem leue dixerit is, cui non graue est contra veritatem loqui. ESCHENB.

94. (93) Quam proposui coniecturam de hoc versu emendando, vt video, non possum mihi vindicare. Nam Eschenbachiana versio plane ita habet: in qua etiam ille infinitiuus ἀρέσθαι recte imperatiuo modo expressus est figura plane Homerica. Vt autem κῦδος ἀρέσθαι Homero frequenter admodum significat parare et capere sibi gloriam: ita δύην ἀρέσθαι est suscipere et subire aerumnam. GESN.

94. Formulam μῦνον ἀπ' ἀνθρώπων, pro μῦνον ἀνθρώπων, etiam v. 184. 697. noster habet. Schneiderus ex Arato οἷος ἀπὸ προτέρων Phaen. 388. addidit. Heynius ἐπ' ἀνθρώπων, *hominum memoria* coniiciebat.

99. (96) Hic ἐπιήρανος quodammodo anceps et dubium videtur, vtrum ad ἐπιήρατον v. 86, an ad ἐπαρηγόνα v. 88 referatur. Sunt quidem natura sua haec inter se connexa et coniuncta: sed tamen magis ad auxilium hic respicitur. GESN.

100. (97) Νηῒ σὺν εὐσέλμῳ.] Scholiastes Apollon. ad lib. I. v. 528. Τὰς τῶν ἐρετῶν καθέδρας, τὰ σελιδώματα, καθόλου δὲ τὸ πλατὺ ξύλον σέλμα λέγεται καὶ σελίδωμα. Ὅθεν καὶ τὰς σελίδας τῶν ῥαψῳδιῶν διὰ τὸ πλάτος φαμέν. ESCH.

100. (97) Σὺν in significando instrumento plane vt Od. Ξ, 242 ἔβημεν Οἰχαλίην σὺν νήεσσι. GESN.

102. (99) Ὧν consueta syntaxi casum accommodauit ad praecedens μόχθων· ceterum requiritur οἷς vel σὺν οἷς. GESN.

102. Slothouwerus in Act. Soc. Trai. III. p. 150. f. ὡς legendum putat, et sic interpretandum: *vt veni in terram immensam et vrbes in Aegypto et*

Digitized by Google

Αἰγύπτῳ Λιβύῃ τε βροτοῖς ἄνα θέσφατα φαίνων.
καί ῥά μ' ἀλητείης τε καὶ ἐξ οἴστρου ἐσάωσεν
μήτηρ ἡμετέρη, καί ῥ' εἰς δόμον ἤγαγεν ἀμόν,
ὄφρα τέλος θανάτοιο κίχω μετὰ γήραϊ λυγρῷ.
ἀλλ' οὐκ ἔσθ' ὑπαλύξαι, ἃ δὴ πεπρωμένα κεῖται.
Μοιρῶν ἐννεσίῃσιν ἐπείγομαι. οὐ γὰρ ἄτιμοι
ἱκεσίου Ζηνὸς κοῦραι Λιταί. ἵξομαι ἤδη

103. ἀναθέσφατα Voss. Aug. 1. 2. PAIC. 104. καί ῥά μ' edidi. Legebatur καί με ἀλητείης. Melius ὄφρα μ', vel ἀλλά μ' esset. ἐξ Ἴστρου coni. Heynii. 105. ἁμὸν coni. Ruhnk. Libri ἄλλον. 107. οὐκ ἔθ' Voss. et, vt Schneiderus refert, Aug. 2. 108. ἐπειγόμενοι Voss. ἐπειγόμεναι Aug. 1. ἐπειγόμεναι Aug. 2. Ibidem ἔτιμοι codd. Voss. Ruhnk. non Aug. 2. vt Schneiderus refert, in quo est εἴτιμοι.

Libya (sitas), commate post Λιβύῃ τε posito.

103. (100) Αἰγύπτῳ Λιβύῃ τε.] Vide, an non melius Ἀιγύπτου Λιβύης τε. ESCHENB.

103. (100) Certe nihil insoliti esse, in regionum etiam nominibus praepositionem omitti, constat: et docuit huius ipsius loci causa Schrader. ad Musaeum c. 16 p. 275 sq. GESN.

104. (101) Ἐξοἴστρου.] Interpretes Aristoph. Οἶστρος, ἐρεθισμὸς, ἔκκαυσις, πύρωσις ἐμμανής. Καὶ οἶστρον καλοῦσιν πᾶσαν κίνησιν. Καὶ οἶστρος, ἐρεθισμὸς, ὁ λεγόμενος μυῖα, μανία ἀφροδισίων, λύσσα, φόβος, καὶ εἶδος πτηνοῦ, ὑφ' οὗ αἱ βοῦς κεντιζόμεναι σκιρτῶσιν, ὁ μύωψ καλεῖται. ESCH.

104. (101) Ἀλητεία est vitae genus, quale Vlyssi pluribus Odysseae locis tribuitur, et toto pene opere describitur. De illo oestro vid. ad v. 47. GESN.

105. Ἁμὸν ex emendatione Ruhnkenii receptum, de cuius veritate Schneiderus non debebat dubitare. Similia attulit Schaeferus ad Longum in indice v. στέρεσθαι.

107. (104) Ἀλλ' οὐκ ἔσθ' ὑπαλύξαι.] Euripid. Ione:

Ἀνοικτέον τόδ' ἐστὶ καὶ τολμητέον.
Τὰ γὰρ πεπρωμέν' οὐδ' ὑπερβαίη ποτ' ἄν. ESCH.

108. (105) Μοιρῶν ἐννεσίῃσιν.] Ἐννεσία est, cum vel Deus aliquis imperat menti, vel mens animo. Prior modus hic regnat, et frequens est apud auctores. De posteriore vide Hoelzlinum ad Apollon. lib. I. v. 7. ESCH.

Οὐ γὰρ ἄτιμοι.] Nam Vlysses apud Homer. Odyss. N.

Ζεὺς σφέας τίσαιτο ἱκετήσιος, ὅς τε καὶ ἄλλους
Ἀνθρώπους ἐφορᾷ καὶ τίνυται, ὅστις ἁμάρτῃ

Hesiodus ἔργ.

Ἰσόν δ' ὅσθ' ἱκέτην, ὅς τε ξεῖνον κακὸν ἔρξει. ESCH.

Digitized by Google

ὁπλοτέροις βασιλεῦσι καὶ ἡμιθέοις ἐναρίθμιος.
Καὶ τότε δὴ λίπον ἄντρον ἐπήρατον, ἠδ' ἐπέρησα
αὐτῇ σὺν Φόρμιγγι, καὶ ἐς Μινύας ἀφίκανον
λαιψηροῖσι πόδεσσιν, ὑπὲρ Παγασηΐδας ἀκτάς.
ἔνθα δ' ἀριστήων Μινυᾶν λόχος ἠγερέθοντο·
στεινὸν δὲ ψαμάθῃσι ὁμάδῳ, ῥηγμῖνά τ' Ἀναύρου·
ἀλλ' ὅτε δή μ' ἐνόησαν ἀταρπιτὸν ἐξανύοντα,
ἀσπασίως ἤγερθεν· ἐγήθεε δ' ἦτορ ἑκάστῳ.
αὐτὰρ ἐμυθεόμην, ἐρεείνων ἄνδρας ἀρίστους.
Πρῶτα δὲ εἶδα βίην Ἡρακλῆος θείοιο,

110. ἐν ἀριθμὸς Voss. 112. ἐς Voss. Ruhnk. Vulgo εἰς. 114. Μινυῶν cod. Ruhnk. 115. Libri δὴ ψαμάθῃ. Gesnerus coniicit, ἐπὶ ψαμάθῃ ὁμαδον. 119. εἶδον Cod. Ruhnk. εἶδον Aug. 2. δ' εἶδον Aug. 1.

111. (108) Respicit illud antrum Mercurii vere ἐπήρατον et πολυήρατον quod describitur de Lap. Prooem. 18 sqq. GESN.

113. (110) Τπὲρ Παγασηΐδας ἀκτάς.] Vnanimiter omnes, qui Argonautarum historiam describunt, hoc in loco conuenisse eos fatentur. Παγασαὶ autem ἀκρωτήριον Μαγνησίας. Ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ πεπῆχθαι τὴν ἀργώ, ἢ ἀπὸ τοῦ πηγαῖς περιῤῥέεσθαι τοὺς τόπους. Confer Strabonem lib. IX. ESCH.

113. Affert hunc versum ex Orphei Argonauticis Draco Stratonicensis περὶ μέτρων ποιητικῶν Ms. ap. Ruhnk. Ep. Crit. II. p. 229. seq.

115. (112) Ῥηγμῖνά τ' ἀναύρου.] Non προσηγορικῶς, sed κυρίως hoc loco interpretandus est Ἄναυρος. Vide Hoelzlinum ad Apollonii lib. I. v. 9. et de voce ῥηγμὶν ad lib. II. v. 438. ESCHENB.

115. Legendum, στεῖνον δὲ ψαμάθῃσι ὁμάδῳ, ῥηγμῖνα τ' Ἀναύρου. quod aliis etiam in mentem venisse video. Oppianus Halieut. IV. 397. πώεσι δ' εἰλομένοισι περιπλήθουσα μὲν αὐλὴ στείνεται. Q. Caleber VI. 642. πολλὸς δ' ἐστείνετο κῶρος, Ἀργείων ἰλιὸν ἐπ' ἀλλήλοισι πεσόντων. Lucan. IX. 35. quis pelagus victas artasse carinas? Ὁμαδος pro Argonautis est apud Apoll. Rh. I. 347. αὐτὸς ὅτις ξυνάγειρε, καὶ ἀρχεύοι ὁμάδοιο. RVHNK. Schneiderі erat ea correctio. Is addidit Apollon. Rh. IV. 335. αἱ δὲ δὴ ἄλλαι στεινόμεναι Κόλχοισιν.

118. (115) Infra v. 298 πεντήκοντ' ἐρέτας videmus indicari. Hic enarrantur octo et quadraginta. Addemus iis Iasonem ipsum et Orphea, et plenus exactusque erit ille numerus. Caeterum de singulis heroibus disputare, ge-

Digitized by Google

ὃν τέκεν Ἀλκμήνη Ζηνὶ Κρονίωνι μιγεῖσα,
ἦμος ὅτε τρισσὴν μὲν ἐλείπετο σείριος αἴγλην
ἠέλιος, δολιχὴ δ' ἐπεμαίετο πάντοθεν ὄρφνη.
Τῖφυν τ' Ἀγνιάδην, δολιχῆς ἰθύντορα νηός·

121. τῆμος Schneiderus e coni. Koenii ad Greg. Cor. p. 168. pro vulgato ἦμος. 122. αἴγλη pro ὄρφνη Voss.

nera eorum persequi, diuersas Apollodori et Valerii Flacci narrationes referre, aliorum Argonautarum nomina aliunde quaerere, nostri instituti non est: et habent studiosi Burmannianum Catalogum, magnum editionis Valerii Flacci ornamentum, et totius Argonauticae fabulae praesidium. GESN.

118. Ἐμυθεόμην sic nude positum magnopere displicet. Vereor ne scripserit: αὐτὰρ ἐθηεύμην.

121. (118) Non satis proprie loquitur: vno tantum splendore defecit sol, vnius diei luce caruit, vbi fierent tres noctes continuae, quam ob causam τριέσπερον λέοντα dixit Herculem Lycophron v. 33, vbi diuersas ea de re poetarum formulas collegit Meursius. Τρισσὸν vel τρισσὸς pro τρεῖς nec a nostri poetae vsu, nec a Romanorum consuetudine abhorret V. mox v. 130. GESN.

121. Non debebat mutari ἦμος, pro quo τῆμος etiam Slothouwerus in Act. Soc. Trai. III. p. 152. legendum putabat.

122. Δολιχὴ ineptum epitheton videtur Schneidero, maxime, quod in sequente versu repetitur. Itaque probat B. Slothouweri coniecturam δνοφερὴ, ductam e Q. Calabro II. 568. Repetitio ista ne per se quidem inusitata est in Graecis poetis, nedum mutata verbi significatione. Si mutare voluissent aliqua certe cum specie veri, licebat δολίη scribere. Ita fortasse etiam in Hom. hymn. Merc. 86. pro δολιχὴν legi δολιήν debebit. Hesiodus in Scuto Herc. 30. de Ioue ad Alcmenam proficiscente:

ὦρτο δ' ἀπ' Οὐλύμποιο δόλον
φρεσὶ βυσσοδομεύων.

Inde ea nox, vt fallendae Alcmenae caussa longior facta, δολιή dici potuisset. Caeterum haec ipsa fabula scriptorem prodit non vltimae antiquitatis, quae productam illam noctem videtur ignorasse.

123. (120) Ἀγνιάδην.] Falso Hoelzlinus ad Apollon. lib. I. v. 105. τὸ ἀγνειάδης deriuat ab Ἀγνεὺς, verius tamen ab ἄγνιος, quamquam ne hoc quidem, quum, si Apollodoro credimus, Ἄγνιος, vel Ἀγνίης pater fuit Tiphi, non ἀγνεὺς, vel ἄγνιος, vnde etiam et apud hunc et apud Apollonium scribendum potius ἀγνιάδην et ἀγνιάδης, spiritu aspero, quod vel ex Flacco discere potuissent, qui semper Hagniades, nunquam Agniades. Codex Palatinus A-

Digitized by Google

Θεσπιέων δ' ὅγε δῆμος ἐφ' ὕδασι Περμησσοῖο,
ἄγχυρον λαοῖς Σιφάεσι ῥεῖθρον ἄμειβεν·

124. Θεσπιέων codd. Ruhnk. Voss. Paris. Vind. Augg. Ibidem τῆμος libri omnes. Ibidem τελμισοῖο Ask. Wrat. PAIC. Sed cod. Ruhnk. τερμησσοῖο. Vind. τερμησοῖο. Aug. 1. τελμησσοῖο. Aug. 2. τελμησοῖο. 125. Vulgo ἄγχυρος λαοῖσι φαεσσίρρειθρον. Aug. 2. λαοῖσι φαεσίρειθρον. Aug. 1. λαοῖσι φαεσίρειθον.

pollodori, qui pro Ἀγκίου legit Ἀγρίου, corruptus est. ESCH.

123. (120) Cum omnes, quos consulere potui, non modo spiritum lenem appingant nomini, sed praecedentem τ' seruent, quae in θ mutanda erat: nihil mutandum puto. Quanta sit in Latinis codicibus circa adspirationem turba, nemini ignotum est. GESN.

124. (121) Θεσπεσιέων.] A Θέσπεια fit Patronymicon Θεσπιεὺς, Θεσπιακὸς et Θεσπικὸς, vnde mendum apparet, nempe Θεσπεσιέων perperam pro Θεσπιέων. Et, ne dubites, audi Apollonium lib. I. v. 106. de eodem Tiphy:

Τῖφυς δ' ἁγνιάδης Σιφάεα καλλιπε δῆμον,
Θεσπιέων.

ESCH. Viderat Holst. et Steph. GESN.

Τελμισσοῖς.] Τελμισσὸς, πόλις Καρίας, ὡς δὲ Φίλων καὶ Στράβων, Λυκίας, inquit Stephanus. Sed quid Cariae cum Boeotia? igitur et hic mendum subest, neque dubito, quin legendum sit τευμησσοῖο. τευμησσὸς enim, ὄρος Βοιωτίας et ἄστυ, vid. etiam Strabonem lib. IX. neque apud nostrum tantum hac scriptura peccatur, sed etiam apud Suidam Τελμίσια et Τελμισσὸς legitur corrupte pro Τευμησία et Τευμησσός. ESCH.

124. (121) Τευμησὸν vel Τευμησσὸν Boeotiae montem esse, et huc pertinere, dubio caret. Vid. Steph. Byz. et Sch. ad Eurip. Phoeniss. 1107. Sed cum in eo Euripidae loco non minus quam hic satis frequenter libri pro Τ primae Syllabae Λ et Ι in altera pro Η habeant, idemque factum etiam apud Pausa. Boeot. s. 9, 19 et Strabonem 9 p. 284, 13 videam: placet summi viri Valckenarii modestia, qui antiquitus corruptum vel variatum id nomen suspicatur. GESN.

125. (122) Φαεσσίῤῥειθρον.] Quid sit, non capio, sed et hic anguem in herba latere arbitror. Quid si scripsisset Orpheus: ἄγχυρος λαοῖς σιφαῖον ῥεῖθρον ἄμειβεν; Ita enim Apollonius loco paulo ante adducto (1, 106):

Τῖφυς δ' ἁγνιάδης Σιφάεα κάλλιπε δῆμον
Θεσπιέων.

Stephanus: Σίφαι, ἐπίνειον τῆς Θεσπιακῆς etc. Ita igitur duos hos versus lego et interpungo:

Θεσπιέων δ' ὅγε τῆμος ἐφ' ὕδασι (τευμησσοῖο
Ἄγχυρος λαοῖς) σιφαῖον ῥεῖθρον ἄμειβεν,

Digitized by Google

ὃς πέρι μὲν βύκτῃσι καὶ ἀργήεσσιν ἀέλλῃς

Nec dubito quin ita scripserit Auctor. ESCH.

125. (122) Io. Pierſonus Veriſ. I, 9 p. 107, probatis aliis Eſchenbachii cogitatis, legendum putat λαοῖς σιφάσι. Ego amplius ita, vt ſupra poſui, legendum arbitror, ac totum locum ita interpretor, Tiphys tum ad aquas fluuiorum ac maris Theſpienſium, prope montem et promontorium Teumeſſi, Siphaëenſibus (quorum vrbs ἐπίνειον τῆς Θεσπιακῆς Stephano) traiiciendi, transuehendique operam dabat. Nempe ῥεῖθρον ἁμείβειν vniuerſim ſignificare puto flumen, fretum, aquam quamcunque traiicere, et viciſſim ab vno litore ad alterum tranſire. Hic didicit nauigandi artem, vt poſtea maiora auderet. Si cui dura videatur ellipſis ἄγχι (τινός) ὕδατος, ille poterit ſuſpicari ἄγχ' ὕδατος, Homerica plane conſtructione, et emendatione blandiſſima. Porro in ipſum contextum recepi emendationes eas, quae cum neceſſariae ſunt, tum plane nihil mutant in ipſis literis, niſi quod ſibilantem altera geminat, altera caninam male geminatam ſemel tantum ponit: quo in genere quam frequentia peccata ſint, quam facilis mutanti aliquid venia, ἴσασιν οἱ μεμυημένοι. De interpunctione cauſam dicere nihil attinet: *Telmiſſum* reliqui ob rationem indicatam, quamuis *Teumiſſum* vſitatiorem eſſe ſcio. ESCH.

125. Geſnerus edidit, Θεσπιέων δ' ὄγε τῆμος ἐφ' ὕδασι, Τελμισσοῖο ἄγχ' ὕδατος, λαοῖς Σιφάσι ῥεῖθρον ἄμειβεν. Περμήσσοιο quod etiam apud Pauſaniam IX. 29, 3. Τερμήσσου ante Facium ſcriptum erat, Schneidero debetur, qui quidem in praefatione p. XXIV. aut oblitus emendationis ſuae, aut ea nondum facta, accuſat noſtrum imperitiae, qui montem Teumeſſum iunxerit ditioni Theſpienſium. Siphas a Steph. Byz. et Ptolemaeo ἐπίνειον τῆς Θεσπιακῆς perhiberi, a Pauſania autem Τίφαν πόλισμα Theſpienſium dici iam Schneiderus notauit. Idem ſcholion ineditum ad Apollonii locum, in quo Σιφαία δῆμον memorat, e cod. Pariſ. 2727. attulit: Σῖφαι, πόλις Βοιωτίας. Ἀπολλώνιος δὲ τοὺς Σιφαεῖς τῶν Θεσπιέων φησίν. ὁ δὲ Θερεκύδης Ποντέα· (ſcribendum putat Ποτνιέα) ἱστορεῖ τὸν Τίφυν εἶναι. Αἰσχύλος δὲ τὸν Τίφυν ἐν τῷ Ἀργοῖ Ἴφυν καλεῖ. Vidit Schneiderus δῆμον vel ſimile quid in Orphei loco requiri, ῥεῖθρον autem moleſtum eſſe, quum ὕδασι praeceſſiſſet. Leui mutatione vtrumque vitium ſuſtuliſſe mihi videor. *Theſpienſium vnus ad Permeſſi vndas* (habitans) *Tiphys vicinum Siphaenſibus fluuium* (Permeſſum) *tranſecit.* Δῆμον, Homerum Iliad. XII. 213. imitatus, de vno e ciuibus dixit. Ita conſentiet noſter cum Apollonio.

Digitized by Google

νῆα κατιθύνειν δεδάει πολυμήτιδι τέχνῃ.
Κάστορά θ' ἱππόδαμον Πολυδεύκεά τ' εἰσενόησα,
καὶ Μόψον Τιταρῆθεν, ὃν Ἄμπυκι νυμφευθεῖσα
Χαονίην ὑπὸ φηγὸν Ἀρηγονὶς ἐξελόχευσεν·
Πηλέα τ' Αἰακίδην, Αἰγίνης ἀγλαὸν υἱόν,
ὃς Δολόπεσσιν ἄνασσεν ἐνὶ Φθίῃ ἐριβώλῳ.

127. δέκαεν PAIC. ἔδαεν vulgo. 130. Χαονικὴν φαγὸν ex h. l. posuit Dinnerus.

127. Schneiderus, cui tempus et forma verbi δέδαεν displicet, ἐδάη scripsisse poetam putat. At ἐδάη non magis ferri potest, quod significaret *cognouit*, non *norat*. Itaque δεδάει, plusquamperfectum, reposui.

129. (126) Ὃν Ἄμπυκι νυμφευθεῖσα.] Quis non miretur hoc loco stupiditatem interpretum, inprimis Perdrierii, qui haec verba reddit: *quem reticulo nupta.* ridicule sane. nec tamen felicior alter interpres, nisi ignorantiam suam carmine celare conetur, sed frustra, hic vertit:

Et te Mopse adii Titaresie,
splendida cultu
Chaoniam peperit quem subter Aregonis alnum.

nugae! Μόψος Ἀμπύκου υἱὸς τοῦ Τιτάρωνος. ita dicunt omnes. videndum igitur, an non hic in Ἄμπυκι vitium lateat, quod tamen non arbitror. Saepe enim a reliquis noster recedit in Nominibus Propriis. Etiam Flaccus aliquoties *Ampycides* pro *Mopso*. ESCH.

130. (127) Ἀρηγονὶς.] Hoc in loco gratiae a me referendae sunt τῷ πάνυ Graeuio; quum enim τὸ ἀρηγονὶς Patronymicon esse pro certo ego haberem, et tamen Primitiuum, vt vocant, nullum inuenire possem, rescripsit mihi Vir Clarissimus: Hic nihil aliud cogitandum, quam, quam alii Chlorida dicunt, Orpheo vocari Ἀρηγονίδα, vt solent in multis fabulis veteres sibi non constare. Sic patriam eius alii Oechaliam, alii Titaronem vrbem esse dicunt. Sic Chloridis patrem alii Amphionem, alii Orchomenum dicunt fuisse. In matre igitur Mopsi ab aliorum sententia hic discedit Orpheus. In sequenti versu vides eandem sententiarum discrepantiam. Non mihi igitur Ἀρηγονὶς videtur esse Patronymicon, non magis ac Chloris. ESCHENB.

131. (128) Αἰγίνης ἀγλαὸν υἱόν.] Apollodorus lib. III. Endeiden, Chironis filiam, matrem Pelei et Telamonis facit. Aeginam vero Asopi, Aeaci ex Ioue matrem. ESCH.

132. (129) Ἐνὶ Φθίῃ ἐριβώλῳ.] Huc enim confugerat ob caedem fratris Phoci. Apollon. lib. I. v. 94. ESCHENB.

Digitized by Google

τρισσὴν δ' Ἑρμείαο κλυτὴν εἰσέδρακε γένναν,
Αἰθαλίδην, ἣν ἔτικτε περικλυτὴ Εὐπολέμεια,
Μυρμιδόνος θυγάτηρ, Ἀλόπῃ ἐνὶ πετρηέσσῃ.
ἠδ' Ἔρυτον, καὶ καλὸν Ἐχίονα, τέκε ποτε νύμφη
Λαοθόῃ Μενετοῖο παρευνηθεὶς ἐλόχευσεν
Κυλλήνης μεδέων χρυσόῤῥαπις Ἀργειφόντης.
αὐτὰρ Ἀλεκτορίδης καὶ βεφάγος ἦλθε Κόρωνος.

133. κλειτὴν cod. Ruhnk 134. ὃν ῥ' Voll. Aug. 1. ὃν ῥα Aug. 2. 135. Ἔῤῥυτον — ἐγχίονα Ask. Chiv. Ruhnk. Aug. vterque. ἐῤῥύτον Voll. 137. Μενετοῖο ex Reg. et Wrat. repositum. Vulgo Μηρετοῖο. Vind. Μετοῖο. Ibid. παρευνηθεὶς' vterque Aug. 139. αὐτίκα δ' Ἀλτορίδης omnes.

134. (131) Apollo. I, 54 de Aethalide, καὶ τὸν μὲν ἐπ' Ἀμφρύσσοιο φοῆσιν Μυρμιδόνος κούρη Φθιὰς τέκεν Εὐπολέμεια, vnde hoc certe colligas, Alopen ad Amphryſſum ſitam fuiſſe. ERSN.

134. Schneiderus, ὃν ῥ' ἔτεκεν περικλειτὴ Εὐπολέμεια corrigens, non animaduertit ita et verſum perimi, et morem violari epicorum.

136. (133) Poſui etiam hic varietatem manifeſto falſam, vel ob hoc, vt ea fidem faciat, bonas lectiones non ingenio librarii deberi, ſed exemplari, quo ille vſus eſt. Similem ob cauſam moneo, in exemplo varietatis e codice Voſſiano excerptae, quod beneficio Cl. Aſkew apud me eſt, adſcriptum eſſe, leg. ἔῤῥυτον. Ceterum de hoc nomine et homine etiam accuratiſſime egit in Catalogo Burmannus. ERSN.

137. (134) Λαοθόῃ Μηρετοῖο.] Apollonius Antianiram, Meneti filiam, matrem horum dicit lib. I. Laothoe alias Herculis et Chryſeidis, Theſei filia. Apollodor. lib. II. ESCH.

137. Μενετοῖο auctoritate Apollonii Rhod. I. 56. et Hygini fab. 14. p. 40. vbi pariter *Mereti* olim legebatur, firmarunt Burmannus in Catal. Arg. v. *Echion*, Ruhnkenius et Schneiderus.

139. (136) Βεφάγος ἦλθε Κόρωνος.] Ecce ſupinam interpretum rurſus ignorantiam. Perdrierius: *et Buphagus venit Coroni filius*, alter: *Buphage nate Corono.* Βεφάγος Herculis alias Epitheton, ad robur eius et ſtrenuitatem indicandam. idem Epitheton hic ob eandem cauſam Corono tribuitur, ob quam etiam Apollonio laudatur, lib. I. v. 57. ſeqq. quem cum Scholiaſta vide. ESCH.

139. Actorides quis ſit, ignoratur. Alias ita vocatur Menoetius: ſed hunc infra memoratum videmus. Itaque ſcripſi αὐτὰρ Ἀλεκτορίδης. Argum Areſtoridon Apollonius I. 226. in Argonautis numerauit. Eum Meziriacus ad Ovid. Ep. VI. 65. p.

Digitized by Google

140 Ἴφικλος αὖ Φυλάκου δῖον γένος ἀντεβόλησεν·

140. ἀντετόρησεν Voss. Ask. Vind. Wrat. Ruhnk. Aug. vterque. Hoc versu finitur Aug. prior.

571. (vel T. II. p. 69. seqq. ed. 1716.) Alectoriden ab Apollonio vocatum putabat, quia a Tzetze ad Lyc. 885. ὁ Ἀρέστορος ἢ Ἀλέκτορος υἱὸς diceretur. Arestoriden enim esse παντόπτην illum. In Tzetza quidem legitur ὁ Εστορος ἢ Ἀλέκτορος υἱὸς: sed lectionem, quae est apud Meziriacum, veram puto, praesertim quum firmari videatur corrupta in Orpheo lectione, Ἀκτορίδης. Argum enim intelligi ab Orpheo ex eo clarum est, quod quum hic nominetur infra v. 240. 269. 276. 609. in catalogo tamen Argonautarum, nisi hic esset intelligendus, omissus foret. Αὐτίκα, quod erat ineptissimum, in αὐτὰρ mutaui. Schneiderus hunc versum collocandum putat ante v. 771. in quo quum legatur ἤνειος Καινῆος ἀφίκετο, quae verba non possunt commode de ipso Caeneo intelligi, Coronum indicari censuit. Quod etsi non abhorret ab omni probabilitate, non possumus tamen non viri doctissimi inconstantiam mirari. Nam quum in notis reliquisse se vitium librorum dicat, in textu tamen edidit καὶ υἱὸς Καινῆος e coniectura Heynii, quam improbat: praeterea vero sic scriptum fuisse coniicit, versu nostro ante istum collocato:

υἱεὺς Εἰλατίδου Καινῆος, τόν ῥά τέ φασι,

et quae sequuntur, parum memor, et nominatiuum υἱεὺς, et numeros exemplis firmandos fuisse. Caeterum quae de numero Argonautarum disputat, quomodo hic computandus sit dicetur ad v. 171.

140. (137) Ἴφικλος αὖ Φυλάκου.] Consentiunt circa hanc genealogiam omnes, quos noui, auctores, excepto solo Apollodoro, qui hunc Iphiclum Thestii filium dicit. Obiter hic obseruandum, de Iphiclo hoc interpretandum esse illud fragmentum Hesiodi, quod exstat apud Eustathium:

Ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέεν, οὐδὲ κατέκλα.
Ἀλλ' ἐπὶ πυραμίνων ἀθέρων δρομάεσκε πόδεσσι.

Index est Apollonii Scholiast. qui, Ἴφικλος, inquit, υἱὸς ἦν Φυλάκου καὶ Κλυμένης τῆς Μινύου· τοῦτον Ἡσίοδος ἐπὶ πυρίνων ἀθέρων τρέχειν φησί. In quo fragmento vocem πυραμίνων frustra ex lexicis interpretari conaberis. Non autem de solo Iphiclo hoc dicitur, sed eandem celeritatem *Erichthonii equabus* tribuit Homerus Iliad. υ. Talis etiam apud Apollonium in 1. Argon. *Polyphemus*. Apud Virgil. in VII. Aen. *Camilla* fingitur. Apud Nonnum lib. 28. Dionysiac. *Damneus* quidam. Apud Ouidium Metamorph. X. tales sunt *Hippomenes et Atalanta*. Apud Q. Smyrn. l. 8. *equi Achillis*. ESCH.

140. (137) Quod ex Askacano et Vossiano attulimus ἀντετόρησεν,

Digitized by Google

Βούτης τ' Αἰνιάδης, ἴκελος χρυσάορι Φοίβῳ.
Κάνθος δ' Εὐβοίηθεν Ἀβαντιάδης ἐπέρησεν,
ὃν δὴ μοῖρ' ἐδάμασσε, τέλος δ' ἐπέθηκεν ἀνάγκη,
φθίσθαι ὑπὲρ Λιβύης, νόστου τ' οἴκονδε λαθέσθαι.
Ἄλκωνος δὲ Φάληρος ἀπ' Αἰσήποιο ῥοάων
ἤλυθεν, ὃς Γύρτωνος ἁλιστεφὲς ἔκτισεν ἄστυ.
Ἴφιτος αὖ μετὰ τοῖσιν ἐφέσπετο Ναυβόλου υἱός,
Φωκίδος ὅς ῥ' ἤνασσε καὶ εὐπύργοιο Τανάγρης.
Λαοδόκος, Ταλαός, καὶ Ἀρήϊος, υἱοὶ ἄμωμοι

141. Vulgo Αἰνειάδης. Cod. Ruhnk. Αἰνιάδης. Αἰνεάδης praefert Heynius, qui ante dixerat de h. l. ad Georg. Virg. IV. 355. et Aen. I. 157. 144. νόστον δ' οἴκοιο. Schneiderus ex coni. edidit νόστον τ'. 147. Ναυβόλου Voss. Ask. Aug. 2. Ante Eschenbachium ναβόλου. 149. Λαοδόμος τ' ἀγλαὸς cod. Ruhnk. τ' ἀγλαὸς etiam Aug. 2. Vulgo τ' ἀλαὸς in P. St. Lect. sed ταλαὸς AIC.

illud forte in mentem venit antiquo librario ex Ιλ. Ε, 337 quod ibi *perforauit* est, sed a V. Schol. explicatur per διῆλθε. Mihi neque hoc placet neque vulgatum, sed legam ἀντεπέρησεν, cuius simplice, et compositis aliis, perpetuo noster vtitur. Vid. ἐπερ. εἰσεπ. et ἐξεπ. in Indice. GESN.

140. Corruptum verbum in ἀντεβόλησε mutaui, quod congruit cum praecedentibus, ἤγερθεν, εἶδα, εἰσενόησα, εἰσέδρακα, et quasi transitum facit ad verba ἐπέρησεν, ἐφέσπετο, ἦλθεν, ἵκανεν, quibus deinde vtitur. Ruhnkenio placet Gesneri ἀντεπέρησε.

141. (138) Βούτης τ' αἰνειάδης.] Omnes, excepto hoc, Buten Teleontis filium faciunt. ESCH.

141. Edidi Αἰνιάδης e cod. Ruhnk. Caeteri scriptores Teleontis filium perhibent.

144. Νόστον οἴκοιο domum reditionem dicit, inquit Schneiderus, nouo exemplo. Vt possit sic dici, certe νόστου scribi debebat, quod quis non sentit, quam ingratum sit, sequente alio genitivo. Quod reposui, Homeri imitatione dictum videtur. Iliad. IX. 621. ὄφρα τάχιστα ἐκ κλισίης νόστοιο μεδοίατο. Etiam νόστου λαθέσθαι aliquoties apud Homerum.

146. (143) Ὃς γύρτωνος.] Dissentit hic a reliquis auctor noster, qui vrbem hanc conditam volunt vel ἀπὸ γύρτωνος, τοῦ Φλεγύα ἀδελφοῦ, vt Stephanus, vel ἀπὸ γυρτώνης τῆς Φλεγύου, vt Apollon. Schol. ad lib. I. v. 57. ESCH.

147. (144) Ἴφιτος.] Ita omnes. Corrigendus tamen Apollodorus lib. I. pag. editionis Tanaquill. Fabri 55. vbi legitur ἴριτος Ναυβόλου, pro ἴφιτος. ESCH.

149. (145) Λαοδόκος τ' ἀλαὸς.] Manifestum mendum, quod tamen stupiditas interpretum non

Digitized by Google

ἐκ δὲ λιπὼν Καλυδῶνα θοὸς Μελέαγρος ἔβαινεν,
Οἰνεὺς τόν ῥ' ἐλόχευσε καὶ Ἀλθαίη ῥοδόπηχυς.
Ἴφικλος αὖτ' ἐπέρησε λιπὼν Ἀτρακηΐδα λίμνην,
σύγγονος Ἀλθαίης· πέρι δ' αὖ τίεν ἔξοχα πάντων
εὐειδῆ Μελέαγρον, ἰδ' ἀγλαὰ ἔργ' ἐδίδασκεν.
Ἀστερίων δ' ἐπέρησε πάϊς κλεινοῖο Κομήτου,

In cod. Aug. 2. v. 158. 159. ita sunt in vnum coniuncti: ἄστυ λιπὼν Καλυδῶνα θοὸς Μελέαγρος ἔβαινεν, de qua re nihil commemorauit Schneiderus. Sed idem refert, Matthaeium monuisse, verba ἄστυ λιπὼν ἀφνειὸν in cod. Rulink. in lacuna esse. 161. Ἀτρακίδα Aug. 2. 162. αὖ τί' Wrat. 163. ἔργα δίδασκεν Aug. 2.

butum est Apollo. 2, 823: graminis autem hic 1052. Periclymenus hic Nestoris frater, quem in Argonautis ipsum quoque recenset Valerius Flaccus. De vtroque fratre diligenter egit Burmannus. Sed nihilo mihi obscurius, vtrum Ἀφνειὸν hic sit proprium vrbis? quae sint Colonae? quod epitheton situi illius aptius? GESN.

158. Schneiderus suspicatur in vocabulo ἀφνειὸν latere vrbis nomen, forsitan Ἀλφειόν, quoniam infra v. 214. eadem occurrat permutatio. Non opus, ad hanc coniecturam confugere. Ἄστυ ἀφνειὸν dicuntur Colonae. Sic in Hom. hymn. Apoll. 17.

κεκλιμένη πρὸς μακρὸν ὄρος
καὶ Κύνθιον ὄχθον.

Vide infra v. 604. Maior dubitatio de eo est, quomodo Periclymenus, Nelei filius, quem Pylium alii dicunt, ex Pallenae et Lipaxi confiniis venire potuerit. Atque hoc quoque mirum, Colonas in hac regione poni, ignotas aliis, nec memoratas Straboni p. 882. vbi vrbes, quae hoc nomen habuerint, enumerat. Itaque incognitos nobis auctores sequutus videtur noster. Nam quo minus aliquid excidisse existimemus, obstare videtur, quod v. 302. Argonautae dicuntur numero quinquaginta fuisse: de qua re vide ad v. 171.

159. Fortasse ἐν δὲ scripsit, vt paullo ante, et saepius.

162. (159) Σύγγονος ἀλθαίης.] Ἀλθαία καὶ ἴφικλος ἀδελφοὶ ἐκ δηϊδαμείας τῆς περιήρους. Schol. Apoll. vnde etiam Iphiclus Meleagri μήτρως dicitur ab Apollonio. ESCH.

162. Non plane iniuria displicet Schneidero αὖ, ita vt, si per metrum liceret, malit περὶ δ' ὃ τίεν. Sed αὖ videtur dici propterea, quod ante iam Meleagri mentio facta erat.

164. (161) Ἀστερίων.] Aut errat Apollodorus, aut libri corrigendi sunt in eo loco, vbi Argonautas recenset. Ἀστήριος Κομήτου dicit, falso. Ἀστερίων κομήτου legendum, nam Ἀστέριος δὲ καὶ ἀμφίων ὑπερασίου υἷες. teste Apollonio l. I. v. 176. quo in loco

Digitized by Google

165 Πειρεσίην ὃς ἔναιεν, ἵν' Ἀπιδανοῖο ῥεέθροις
Πηνειὸς μίσγων ξυνὸν ῥόον εἰς ἅλα πέμπει.
Εὐρυδάμας δ' ἐπέρησε λιπὼν Βοιβηίδα λίμνην,

165. Τειρεσίην Aug. 2. ὃς ῥ' ἔναιεν Voss. Vind. Ruhnk. Aug. 2. Deinde vulgo ἐπ' Ἀπιδανοῖο. Praepositio omissa in codd. Vind. et Ruhnk. Nec multum differt Aug. 2. in quo pro ἐπ' Ἀπιδανοῖο legitur εὐπιδανοῖο. B. Slothouwerus ὅθ' inseruit praepositionis loco, receptum a Schneidero. Leniorem ego emendationem adhibui. 166. Πηνείοιο ex Aug. 2. affert Schneiderus, quae lectio sine dubio ad v. 168. pertinet. ῥόον ἅλα Ask. 167. Ἐπόρευε Aug. 2. Vulgo ἐπόρευσε. Dein Φοιβ. Ask.

neque Scholiasta verus est, nam eodem libro vers. 35. iam Auctor dixerat:

Ἤλυθε δ' ἀστερίων αὐτοσχεδόν' ὃν ῥα νομῆτης
Γείνατο. etc. ESCH.

165. (162) Πειρεσίην.] Vide Doctissimi Holstenii Notas ad Stephanum voce Ἀστέριον. vbi tamen non assentior ei circa locum paulo ante ex Apollodoro adductum, quin ipsum Stephanum de Asterio conditore huius vrbis dubitanter loqui, satis clarum est. ESCH.

166. (163) Add. Holsten. ad Apollod. p. 363 Hoelzli. Caeterum post hunc versum quin vnus perierit, negat dubium esse Piersonus Verisim. 2, 5 p. 194. Et non cohaerere orationem, etiam mihi liquet. Et potest fieri, vt desit versus in elogio Apidani forte consumtus: sed necesse non est. Quid enim si dedit auctor Πηνειῷ ὃς μίσγων κ. τ. λ. De re ipsa, Apidanum miscere aquas suas Peneo, non est dubium, et ostendit charta Cellariana. Sed neque repugnat consuetudini nostri poetae, Πηνειῷ facere Dactylum: vt priorem in τοίην corripuit v. 841 et mediam in δίκαιον H. 63, 6. Et 997 Μήδεϊ' ἐνὶ στέρνοις incipit versum, et 1020 αἶψα δ' αἰήτης illum claudit. Add. H. 28, 12 Χαίρουσα πνοιῇσιν. Fr. 2, 2. Sed etiam Od. Π, 442 editur, Ἡμετέρῳ ἐπεὶ καὶ ἐμὲ κ. τ. λ. nemine repugnante. Denique ξυνὸν ῥόον et ad praecedens μίσγων et ad sequens πέμπει referri, aut μίσγων poni reciproca s. media significatione, nihil noui est.

OESN.

168. (165) Displicet Cl. Ruhnkenio Ep. crit. 2, 71 epitheton εὐλογέος, quod nesciat, an Meliboea leporibus abundarit, et an Grammaticis probetur forma εὐλαγής. Reponit, nisi intercedat Ernestus noster (amat enim nos quoque hic Phoebus, et malim ego omnes mihi emendationes meas, quam meum Ernestum eripi) εὐθαλέος, verbum bonum et aptum: sed quod necessarium esse nego. Primo enim, quidni dicatur εὐλαγὶς Meliboea vrbs ad radices Ossae sita, leporibusque opportuna, non minus quam Εὔβοια, εὔιππος, εὔμηλος, εὔπωλος· quod vltimum est ipsius nostri v. 59 vt

Digitized by Google

ἀγχόθι Πηνειοῖο καὶ εὐπελαγέος Μελιβοίης.
αὐτὰρ ἔπειτ' Ἐλάτοιο πάϊς Πολύφημος ἵκανεν,
ὅς σφιν ἐν ἠνορέῃσι μετέπρεπεν Ἡρώεσσιν,
ἠνειὸς Καινῆος ἀφίκετο, τὸν ῥά τε φασὶν

168. Vulgo εὐλαγέος. In Ask. et Aug. 2. est εὐπελαγέος. Cod. Ruhnk. εὐπελαγοῦς. Schneiderus εὐγλαγέος e coni. Toupii dedit. 170. ὅς σφιν Vind. Vrat. Aug. 2. Vulgo ὅ σφιν. 171. Vulgatum ἠνειὸς ex coni. Heynii ad Pind. fragm. p. 147. in καὶ υἱὸς mutauit Schneiderus. Tum cod. Ruhnk. καὶ νῆος. Aug. 2. καίνηος.

Laguſſae inſulae, de quibus Euſtath. ad Ιλ. Β, 625 p. 231, 35 καὶ νῆσοι Λαγοῦσσαι ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς ἐκεῖ λαγωῶν· ὡς ἀπὸ τοῦ λαγὸς τοῦ γραφομένου διὰ τοῦ ὁ μικροῦ. Fuerit igitur εὐλαγὶς, έος vel έως, vt νῆσις, εος, vel εως. Verum non diſſimulanda eſt Aſkaeani codicis lectio εὐπελαγέος, quae quam pulchre conueniat Meliboeae, Strabonem audiamus 9 extr. ſ. p. 305, 36. Τραχὺς δέ ἐστι ὁ παραπλοῦς πᾶς ὁ τοῦ Πηνειοῦ, ὅσον σταδίων ὀγδοήκοντα· τοσοῦτος δὲ καὶ τοιοῦτος καὶ ὁ τοῦς Ὄσσης. Μεταξὺ δὲ κόλπος πλειόνων ἢ διακοσίων σταδίων, ἐν ᾧ ἡ Μελίβοια. Inter litora aſpera nauibus eſt ſinus, in eoque ob id ipſum tranquillitas, opportunitas. Ad hunc ſita Meliboea, quidni dicatur εὐπελαγής. Synizeſis in terminatione neminem, qui non nimium ſit hoſpes, offendet. GESN.

168. Olim legere tentabam εὐθαλέος Μελιβοίης. Toupius Ement. in Suid. T. III. p. 75. [T. II. p. 97. ed. nov.] εὐγλαγέος Μελιβοίης. Sed vterque coniectura abertauimus. Veram enim lectionem εὐπελαγοῦς codices Aſkaeanus apud Geſnerum et meus ſuppeditant. RVHNK. Vid. Strab. IX. p. 677.

170. (167) Ὁ hic praepoſitiuum articulum accipio relatiue poſitum pro ὅς, niſi mauis legendum etiam eſſe ὅς σφιν, quod certe neceſſarium non eſt. Deinde σφιν relatiue poſitum pro αὐτοῖς vt Ιλ. Α, 114 ἐπεὶ οὐ ἔθεν ἐστὶ χερείων, pro αὐτῆς. Porro ipſum quoque αὐτοῖς hic abundaret. Sed plura talia in hoc carmine ſunt, in quibus reciprocum pronomen redundare videtur more Orientalium ſuffixorum, aut illius Romani, *Hunc ſuo* ſibi *gladio iugulo*, aut cum quidam noſtrorum, *Sie hat ihres Mannes* ſeinen *Hut aufgeſezt*. Inſpiciat, qui voluerit. Indicem noſtrum Orphicum in ἑ, οἱ, σφὶν, σφῇσιν. GESN.

170. Scribendum ὅς σφῇσ' ἠνορέῃσι μετέπρεπεν ἡρώεσσιν. Ὅς eſt ex MS. Vindobonenſi: σφῇσ' ex coniectura noſtra. Quamquam σφὶν defendi poteſt huius poetae conſuetudine, de qua vide Geſnerum ad h. l. RVHNK. Mirum eſt, in talem coniecturam incidere potuiſſe virum elegantiſſimum. Recte ſeruauit vulgatum Schneiderus.

171. (168) Τὸν ῥά τε φασί.]

Digitized by Google

μισγόμενον Λαπίθαις ὑπὸ Κενταύροισι δαμῆναι,
θεινόμενον πεύκῃσι τανυφλοίοις τ' ἐλάτῃσιν,
καί οἱ ἀνατλῆναι καὶ ἀκαμπέα γούνατ' ἐρεῖσαι,

173. πεύκαισι vulgo: Dein τανυφλοίῃς cod. Ruhnk. τανυφλοίαις Aug. 2.

Historiam seu Fabulam potius vide ap. Apollonium lib. I. v. 59. seqq. ESCH.

171. Codices nostri nihil variant. Vellem, hanc scripturam praeberent: κλεινὸς δ' αὖ Καινεὺς ἐσαφίκετο, τόν ῥά τε φασί. RVHNK. Hic quoque miror Ruhnkenium. Si scriptum legeretur, Καινεὺς δ' αὖ κλεινὸς facilius pro antiquo, quam vt hic coniecit, haberi posset. Schneiderus quid censeat, dictum supra ad v. 139. Praeter Coronum, qui supra memoratus est, Phocum et Priasum, Caenei filios, in Argonautis posuit Hyginus. Nam quominus ipsum Caeneum inter Argonautas ab Orpheo relatum putemus, (quod qui faceret cum Ruhnkenio, facilius certe et melius scriberet, ἓν δὲ βίη, vel ἓν δὲ τε ἷς Καινῆος) obstare videtur, quod inepte narraretur res, quae post expeditionem Argonautarum accidere debuit. Idque iam Schneiderus obseruauit. Caeterum neminem fore arbitror, qui V. Slothouweri ariolationibus in Actis Soc. Trai. T. III. p. 152. seq. assensum praebeat. Is σὺν δ' υἱὸς Καινῆος legendum putat, eumque esse Coronum, siue consulto iterum ab Orpheo memoratum per occasionem patrui Polyphemi, siue memoriae lapsu repetitum. Alia multo probabilior via corrigendi est, si ita scriptum fuisse existimemus: αὐτὰρ ἔπειτ' Ἐλάτοιο πάϊς, κρατερὸς Πολύφημος, ὅς σφιν ἐν ἠνορέῃσι μετέπρεπεν ἡρώεσσιν, υἱωνὸς Καινῆος ἀφίκετο. Certe ἱκανεν facile addi potuit, praesertim si κρατερὸς exciderat. Argonautae v. 302. dicuntur numero quinquaginta fuisse: et, si hic nescio quis Eneus, vel quidquid hoc nominis est, commemoratus fuit, totidem enumerantur. At vero duo erunt et quinquaginta, si Orpheus et Iason addantur. Iasonem quidem demere licet, quia ambiguum est v. 302. vtrum hic quinquagesimus, an primus et quinquagesimus numeretur. Si primus et quinquagesimus, Orpheo locum cedere debebit Hylas, quem, vt puerum, eumque vltimo loco nominatum, comitem magis Argonautarum, quam vnum de Argonautis noster, vt Apollonius, habere videbitur. Sin quinquagesimus est Iason, tum vero non solum Hylas eximetur ex Argonautis, sed Eneus quoque hic non erit alius, quam ipse Polyphemus.

174. (171) Ostendi, mihi videri pro οἱ legendum ἑ, quae sententia in interpretatione expressa est. Si quis vero omnino retinere literas omnes velit, ἀνα-

Digitized by Google

ζωόν τ' ἐν φθιμένοισι μολεῖν ὑπὸ κεύθεα γαιης.
Ἄδμητος δ' ἀφίκανε Φεραιόθεν, ᾧ ποτε Παιὰν
θητεύων ὑπόεικε· Διὸς δ' ἠλεύατο μῆνιν,
οὕνεκά οἱ Κύκλωπας ἀμαιμακέτοισιν ὀϊστοῖς
ἐν φθιμένοισιν ἔταξ', Ἀσκληπιοῦ εἵνεκα λώβης.
ἤλυθε δ' Εὐρυτίων Ἴρου παῖς Ἀκτορίωνος,
τρηχείην Ὀπόεντα λιπών· σὺν δ' ἤλυθεν Ἴδας,
Λυγκεύς θ', ὃς τήλιστα δι' αἰθέρος ἠδὲ θαλάσσης
βένθεα, καὶ Πλουτῆος ὑποχθονίοιο βέρεθρα
μοῦνος ἀπ' ἀνθρώπων δεινοῖσιν ὀπώπεεν ὄσσοις.

175. κεύθεσι cod. Ruhnk. 178. Schneiderus οὕνεκά οἱ. Vulgo οὕνεκά τοι. 179. ἐν φθιτοῖσιν ἔτευξ' Ἀσκληπιοῖο vulgo. 180. Εὐρυτίων Ἴρου ex em. Burm. in Catal. Arg. Vulgo Ἀκτορίων Ἴλου. 182. Λιγγεὺς Voss. ἠέρος pro αἰθέρος cod. Ruhnk. 183. ὑπὸ χθονίοιο cod. Ruhnk. ῥέεθρα Voss. Ruhnk. Aug. 2. Vulgo βέρεθρα.

τλῆναι referat ad γάνατα, h. m. Genua illa vigida et inflexilia *ipsi* Caeneo suffecisse aduersus Centauros, et contra nixa esse. Non possum vero facere, quin duo certe Apollonii versus huic loco adscribam, quos cum Orphicis statim componere studiosi possint, nempe 62 et 63 Οὔτε μὲν ἐγκλῖναι προτέρω σθένον, οὔτε δαΐξαι· Ἀλλ' ἄῤῥηκτος, ἄκαμπτος, ἐδύσσετο νειόθι γαίης Θεινόμενος.

GESN.

176. (173) ᾧ ποτε παιὰν.] Historia nota est. vid. tamen Apollodo. lib. III. (c. 10. p. 199)

ESCH.

178. Οὕνεκά οἱ cum Schneidero edidimus. Pronomen, vt noster loqui solet, non ad Iovem, sed ad Apollinem referri videtur.

179. (176). Metrum postulat, ait Piersonus Veris. p. 108, vt scribamus ἐν φθιμένοισιν, vt paullo ante v. 172. Sed cum videam disputari ad Od. Λ, 329. καὶ νὺξ φθίτ' ἄμβροτος num legendum sit, an φθεῖτ'? cum ἀποφθίμην penultima longa edatur Od. Κ, 51. liceat hic etiam retinere φθιτοῖς, aut si omnino medicina opus sit, legere φθειτοῖς vt ἀποφθείμην quidam apud Homerum.

GESN.

179. Non debebant obloqui Piersono Gesnerus et Schneiderus de mensura vocabuli φθιτοῖσιν, quod primam non potest nisi brevem habere. Sed quod legebatur ἔτευξε, quid sibi vellet, demonstrandum erat. Certe non potest hoc idem esse, quod ἐποίησεν, in tali constructione vsitatum. Itaque scripsi ἔταξε, perpetua litterarum α et ευ permutatione oblitteratum.

180. (177) Ἤλυθε δ' ἀκτορίων ἴλου παῖς.] Scribe ἴρου παῖς· ἄκ-

Digitized by Google

αὐτάρ οἱ Τελαμῶνι συνεφέσπετο, τὸν ῥ' ἔλαχευσεν
Αἰακὸς ἀτρύτῳ κήρῃ κλυτὸς Ἀσωποῖο
Αἴγιναν ἐν προκάλῃσιν ἀλιπλεφέος Σαλαμῖνος.
δὴ τότ' Ἄβαντος παῖς νόθος ἦλυθε καρτερὸς Ἰδμων,
τὸν ῥ' ὑποκυσσαμένη τέκεν Ἀπόλλωνι ἄνακτι
Ἀμφρύσου παρὰ χεύμα Φερητιάδι Ἀντιάνειρα.
τῷ καὶ μαντοσύνην ἔπορεν καὶ θέσφατον ὄμφὴν
Φοῖβος, ἵν' ἀνθρώποισιν ἀρηρότα μυθίζοιτο.
ἦλυθε δ' αὖ μετὰ τοῖσι Μενοίτιος ἐξ Ὀποεντος,

185. Vulgo, αὐτὰρ ἐπεὶ. Aug. 2. αὐτὰρ ἔπ, et ita Schneiderus edidit. 187. προκάλοισιν Voss. Ruhnk. Aug. 2. 190. Ἀμφρύσῃ em. Heringae Obss. p. 84. Vulgo ἀμβρόσιον. Cod. Ruhnk. ἀμβρόσειον.

τοιος δὲ υἱὸς μενοίτιος καὶ ἴσος. ESCH.

180. (177) Metuo ne profundius hic locus vulnus habeat. Burmannus in Catalogo Argonautarum, quem vno velut tenore, et collatis inter se auctoribus, contexuit, ita putat legendum, Ἦλυθε δ' Εὐρυτίων Ἴφι παῖς Ἀκτορίωνος. Eurytionem in Argonautis habent alii Iri F. qui Irus Actorides fuit s. Actorion, Actoris F. GESN.

185. (180) De vsu τῆς ἐπεὶ pro ἔπειτα vid. ad v. 675. GESN.

185. Ἐπεὶ pro ἔπειτα qui dixerit, certe in loco non dubiae auctoritatis, scriptorem noui nullum, nisi Orpheum. Sed in hoc quoque qui loci occurrunt, emendationem exigere videntur. Hic quidem Schneiderus ἔπ edidit, quod firmare poterat auctoritate cod. Aug. At non solet noster huiusmodi breues syllabas in caesura producere: haec quidem productio ne in Homero quidem offensione caritura esset. Quamobrem οἱ reposui, vsitatissimum nostro, et, vt variae lectiones docent, saepissime oblitteratum. Vtitur autem eo, vt solent epici, Homeri more, quasi digamma maneat. Inde ὅ οἱ habet, et ἀλλά οἱ, hiatum, et ἀ γάρ οἱ, producta particula, v. 1200. Ita ergo etiam αὐτάρ οἱ, producta particulae vltima syllaba.

188. (184) Νόθος.] Οὐ μὲν οὐ' ἦεν Ἄβαντος ἐτήτυμον· ἀλλὰ μιν αὐτός. Γείνατο νυδαλίμοις ἐναρίθμιον αἰολίδῃσιν Λητοΐδης. Apollon. (1, 142) ESCH.

190. Ἀμφρύσου edidi ex em. Heringae, quam etiam Schneiderus recepit, nisi quod hic, Brunckio ad Apoll. Arg. I. 54. praeeunte, Ἀμφρυσῦ scripsit. Sed προπαροξύτονον esse hoc nomen scholiastes ad Apollonii locum docet. Et sic etiam apud Steph. Byz. scriptum. Vterque alios cum β scribere adnotauit. He-

Digitized by Google

σύγχορτος Μινύῃσι· ἔπι δ' ἤλυθε δῖος Οἰλεύς.

194. *σύγχωρος* Voss. Viad. Eandem lectionem ex Aug. 2. affert Schneiderus, a me non repertam. Cod. Rulink. *σύγχοφος*.

ringa etiam *Ἰμβράσιον* coniecerat, merito posthabitum. Caeterum si quis *Ἀμφρύσιον* vel *Ἀμβρίσιον*, quam genitiuum malit, non multum repugnem. Ita *Ἐλευσίνιος*, *Δελφίνιος*, hoc quidem in Hom. h. Apoll. 496. quamquam hic locus non omni suspicione vacuus est, litteram longam corripiunt in versu hexametro.

194. (191) *Σύγχορτος.*] Vide num *σύμφορτος*, q. d. Accessit onus naui vna cum Minyis; vel farcina: qua voce vtitur hac etiam in re Ouidius, vt, Accedam profugae farcina parua rati, Trist. 1. El. 3. Sic et in Epist. Briseidis ad Achillem, Non ego sum classi farcina magna tuae. Qui autem hoc opus carmine reddidit, (quem videmus foediſſima pleraque menda aut non animadvertisse, aut ad ea conniuere voluisse) vertit Vicinus, legens fortasse *σύγχωρος*, et iungens cum *ἐπὶ δ' ἤλυθε δῖος Οἰλεύς*· ita enim reddit, Vicinus Minyis venit quoque diuus Oileus.

H. STEPH.

194. (191) *Σύγχορτος.*] Stephanus legi vult *σύμφορτος*. Interpretes legere *σύγχωρος*. Ego Stephani lectionem praeferrem.

ESCHENB.

194. (191) Nihil mutandum. Modo opus est, vt intelligamus, qui sint *σύγχορτοι*. Paulo curiosius hoc agamus. *Χόρτος αὐλῆς* Il. Λ. 773 et Ω. 640 est conseptum aulae. Ad priorem locum Eustathius p. 835. 49 *οἱ μὲν περιφραγμόν φασι καὶ τὴν περίοχὴν, οἱ δὲ τὸ χώρημα τῆς αὐλῆς, ὃ καὶ μέσαυλον ἄλλαχοῦ εἶπε.* Ad posteriorem minor Schol. *περιφράγματα τῆς αὐλῆς* vocat. Ex Etymol. M. Phauori. *Χόρτος αὐλῆς ὁ τῆς αὐλῆς ἕρος.* Est igitur *χόρτος Chors* vel *Cohors* Romanorum, et idem antiqua ratione *Hortus*. Iam Euripides Andromache v. 17 *Φθίας δὲ τῆσδε, καὶ πόλεως φαρσαλίας Σύγχορτα ναίω πεδί' ἵν' ἡ θαλασσία Πηλεῖ ξυνῴκει - Θέτις.* Aperte *vicinos* campos dicit: et *σύγχορτα τὰ ὅμορα* interpretatur Schol. Eadem ratione adhibet Euripides Herc. fur. 371. Ad vtrumque autem locum copiosus est Barnesius. Verbo, dubium nullum est, quin *σύγχορτος* sit conterminus et finitimus. Iam Opuntios Orchomeniis Minyis conterminos fuisse, et ipsum vel coniectu oculi in Cellarianam chartam patet. *Σύγχωρος* forte ex Glossa est, certe a Critico.

GESN.

194. Vera lectio est *σύγχορτος*, quae recte in MS. Regio explicatur *γειτνιάζων*. Vide Albertum ad Hesych. v. *Αὐλῆς* et Gesnerum ad h. l. RUHNK.

Digitized by Google

Φλίας δ' ἐξίκανε περικλυτός, ὃν ποτε νύμφη
Βάκχῳ ὑποκλινθεῖσα παρ' Ἀσώποιο ῥοῇσιν
τίκτεν, ἄμωμον ἔχοντα δέμας καὶ ἐπίφρονα μῆτιν.
Κηφεὺς δ' Ἀρκαδίηθε μεθ' Ἡρώεσσι πελάσθη.
Ἀγκαῖον δ' ἀν' ὅμιλον ἀπ' Ἀρκαδίης πολυμήλου
πέμψε πατὴρ γηραιὸς ἐπὶ πλόον Ἀξείνοιο·

195. Pro vulgato ἐξίκανε Schneiderus Heringae emendationem ἐξαφίκανε recepit. Ibidem vulgo Βάκχῳ νύμφη. Codd. Voſſ. Aug. 2. νύμφη Βάκχῳ· 196 Codd. Pariſ. Wrat. Chiv. Ἀσώποιο. Vulgo Αἰσήποιο. 197. ἔχοντα laudat Dinaer. in epith. Gr. 198. κηφεὺς τ' omnes. Dein Ἀρκαδίηθεν codd. 199. Ἀγγαῖον Ruhnk. Aug. 2.

195. (192) Non attulit rationem Cl. Heringa Obſ. 10 p. 84 cur malit hic legi ἐξαφίκανε, nec cauſam mutandi ego video. Vſum verbi docet Index noſter, prima verbi ſimplicis vocalis producitur augmenti loco. GESN.

195. Nomen matris ab Scholiaſte Apollonii I. 115. Chthonophylen, a Pauſania II. 12 Araethyream, qui Chthonophylen Polybi matrem II. 6. perhibeat, memorari obſeruauit Schneiderus. Idemque Pauſaniam, laudatorem Orphei, ſi tum temporis haec Argonautica ei nota fuiſſent, Orphei magis II. 12. quam Apollonii fuiſſe vſurum teſtimonio.

196. (194) Αἰσήποιο ῥοῇσι.] Lege ἀσωποῖο, ita Apollonius et alii, qui etiam φλείας, non φλίας ſcribit. αἴσηπος inferius occurrit v. 486. et ibi locum habet. Sed et circa hanc ſcripturam alibi quoque peccatur v. g. in verſibus Antimachi lib. IV. Epigr. Gr. βωμὸν δέ οἱ εἵσατο πρῶτος Ἄδρηστος ποταμοῖο παρὰ ῥόον αἰσηποῖο. pro Ἀσώποιο.

ESCH.

196. (193) Immani terrarum et marium interuallo diſtant Aſopus Boeotiae fluuius, Bacchi patriae, et Aeſepus ille Myſiae, Homero celebratus. Nec dubito illum huic loco conuenire melius, Aeſepum vero librario vel Critico antiquo notiorem, in illius locum huc irrepſiſſe. Sed contra omnes libros diſputare hic malo, quam in repraeſentando contexto illis repugnare. Chiuaeano exemplo adſcriptum Ἀσώποιο, ſi certus fuiſſem, eſſe e Mſ. recepturus fueram ſine haeſitatione, GESN.

198. Fortaſſe ſcripſit, Κηφεὺς δ' Ἀρκαδίηθεν ἐφ' ἡρώεσσι πελάσθη.

200. Patrem Ancaei Lycurgum non potuiſſe ſenem eſſe, ſi fides ſit Apollonio I. 165. obſeruat Schneiderus, vt fratrem maiorem natu Amphidamantis et Cephei. Itaque Apollonii imitatorem Orpheum ſic videri ſcripta inueniſſe, quae de Lycurgo dicit Apollonius: ἀλλ' ὁ μὲν ἤδη γηράσκων Ἀλεὸν λίπεν· ἂμ πό-

Digitized by Google

οὗτος δ' ἔποτε χλαῖναν ἐπὶ σιβαρῆς βάλεν ὤμοις,
ἀλλ' ἄρκτῳ λάσιον τέρνοις ἀμπίσχετο δέρμα.
Ναύπλιος αὖθ' ἵκανεν, Ἀμυμώνης φίλος υἱὸς,
ὃν τέκεν εὐνηθεῖσα περικλυτῷ Ἐννοσιγαίῳ,
ἀγλαὸν ἠνορέην, δέμας εἴκελον ἀθανάτοισιν.
Ταιναρίευς δ' Εὔφημος ἔβη, Μαλεήτιδος ἄκρης
ἐκπρολιπὼν αὐλῶνας, ἁλικλύστης τε Θεράπνας.
Ἀγκαῖός τ' ἔμολεν Πλευρώνιος, ὅς ῥα πορείας
οὐρανίας ἄστρων ἐδάη, κύκλους τε πλανήτας.

203. αὖθις ἵκανεν edidit Schneiderus, vulgatam lectionem metro repugnare putans. Ἀμυμώνος Aug. 2. 205. ἵκελον a correctore Voss. ἵκελον Aug. 2. 206. Μαλεάτιδος Vind. et a correctore Voss. Vulgo Μελεάτιδος. 207 Θεραπένας Voss. Minorem litteram posuit Schneiderus. 208. Ἀγγαῖος Aug. 2.

λιν, ὅθρα κομίζοι, vbi nunc γηράσκοντ' Ἀλεὸν est.

203. (200) Ναύπλιος.] Vide Apollon. l. I. v. 133. ESCH.

206. (203) Μελεάτιδος.] Rescribe Μαλεάτιδος. ESCH. iubente etiam Holst. ad Steph. h. v. GESN.

206. Scripsi Μαλεήτιδος hic et infra v. 1371. Holstenius ad Steph. Byz. Μαλεάτιδος et Μαλεάτιδας scribebat. At in Steph. Byz. quem recte Holstenius emendauit, vtraque forma est, quarum hic Ionica praeferri debuit. Ita Stephanus: καὶ Μαλεήτης, ὡς Ἀσιήτης. καὶ Μαλεᾶτις.

207. Schneiderus Θεράπνας, vt non vrbs, sed σταθμοὶ intelligantur, minore littera scripsit. At Statius quoque Theb. III. 422. iunxit *Taenariumque cacumen Apollineasque Therapnas*. Si quid vitio dandum est Orpheo, reprehendendum erit epitheton. Nam ad Eurotam sitae erant Therapnae, non ad mare. Caeterum nolim cum Schneidero Orpheum vituperare propterea, quod Euphemum Taenarium ex vallibus iuxta promontorium Maleae sitis profectum dicat, quum totus sinus Laconicus Taenarum a Malea dirimat. Huius generis plurimas habet reprehensiones Schneiderus, nimis in Orpheum iniquus. Nihil poeta aliud arguit, nisi recentem satis aetatem, et pariter ab simplicitate Homerica, atque a venustate alienam. Homerus, vt par erat isto tempore, vnam vrbem vt patriam cuiusque commemorabat: noster coniungit vrbes complures eius regionis, cuius quis popularis est.

209. Πλανητῶν scribendum videtur Schneidero, qui hic astrologicam diuinationem, post Alexandri demum tempus in Graecia inualescentem obseruare iu-

Digitized by Google

δίζετο γὰρ τά τ' ἐόντα τά τ' ἐσσόμεν' ἀνθρώποισιν.
ἐν δὲ Παλαιμόνιος Λέρνου νόθος ἤλυθεν υἱός·
σίνετο δὲ σφυρὰ δισσά, πόδας δ' οὐκ ἦεν ἀρηρώς·
τοὔνεκεν Ἡφαίστοιο γόνον καλέεσκον ἅπαντες.
ἤλυθε δ' Ἀλφειοῖο λιπὼν Πισήτιδας ὄχθας
Αὐγείης υἱὸς πυριφεγγέος Ἠελίοιο.
ναὶ μὴν καὶ δισσοὶ ὄρπηκες ἀμύμονες ἦκον,

211. σὺν δε coni. Pierſ. Veriſ. p. 107. 212. ἀρηρότως Ruhnk. ſed vulgata in margine. 214. ἀφνειοῖο· cod. Ruhnk. Πισιδατίδας libri omnes ante Geſnerum, qui dedit πισάτιδας. 215. Αὐγίνης Chiv. Αὐγιίνης Wrat. πυριφλέγεος Ruhnk. 216. ναὶ μὴν Voſſ. Vind. Pariſ. Wrat. Ruhnk. Idem in Aug. 2. eſſe tradit Schneiderus, a me non obſervatum. καὶ μὴν vulgo. Deinde ἀμύμονος Ruhnk.

bet. Emendatione nihil opus. Κύκλοι enim non meatus, ſed ipſos orbes, ipſas ſtellas ſignificant, vt ἡλίου κύκλος. Hom. h. in Martem, de Marte: πυραυγέα κύκλον ἑλίσσων αἰθέρος ἑπταπόροις ἐνὶ τείρεσιν.

214. (211) Πισάτιδας ὄχθας.] Πίσα, πόλις καὶ κρήνη τῆς Ὀλυμπίας, τὸ ἐθνικὸν, Πισάται, inquit Stephanus. Apparet igitur hoc in loco pro Πισιδάτιδας legendum eſſe Πισάτιδας. ESCH.

214. (211) Hic vero dubitare non licuit, quin nimis aperte vitioſam et repugnantem ſibimet lectionem omnium librorum permutarem cum vnice neceſſaria. Steph. Byz. Πίσα τὸ ἐθνικὸν Πισάται· τὸ θηλυκὸν Πισάτις. Vbi etiam h. l. emendari iuſſit Holſtenius. Apud Pind. Ol. 4, 20 eſt ἐλαίᾳ στεφανωθεὶς Πισάτιδι. Piſidatidas ſomniandi occaſionem librario dederunt Piſidae, barbari Ciliciae vicini. GESN.

215. Iniquus eſt Schneiderus, epitheton Solis, vt dei, ineptum pronuncians. Num aliud eſt Homericum illud Od. XII. 3. ὅθι τ' Ἠοῦς ἠριγενείης οἰκία καὶ χοροί εἰσι? aut tot alia, quae vbique exſtant, ſimilia exempla?

216. (213) Καὶ μὴν καὶ δισσοὶ ὄρπηκες.] Ita Ariſtophanes in Θεσμοφορ.

- - - Θηροφόνε παῖ
Λατοῦς χρυσώπιδος ἔρνος.

Vide Biſetum ad illum locum. Oppianus lib. I. Κυνηγ. Αὐσονίου Ζηνὸς γλυκερὸν θάλος Ἀντωνῖνε. vbi non exſcribo ea, quae ad hunc locum obſeruauit illuſtre Academiae Noricae, dum viueret, decus, Rittershuſius, ſed lectorem potius ad eius commentarios in Oppianum remitto. ESCH.

216. MSS. Vindob. Vratisl. Reg. et meus ſummo conſenſu, Ναὶ μὴν καὶ etc. Quod, a Voſſiano etiam oblatum, Geſnerus ſpernere non debebat. Nicander Theriac. 51: ναὶ μὴν καὶ βαρύοδμος etc. Et ſic ille centies. RVHNK. Ὄρπηκες non ad-

Digitized by Google

Ἀμφίων κλυτόφημος ἰδ' Ἀςέριος μενεχάρμης,
Πελλήνην προλιπόντ' ἠδ' ἤθεα πατρίδος αἴης.
δισσὸν δ' αὖ Βορέῳ καλὸν ςάχυν εἰςενόησα,
οὓς τέκ' Ἐρεχθῆος κούρη κλυτὸς Ὠρείθυια,
Ἰλισσοῦ παρὰ χεῦμα θεοῦ φιλότητι μιγεῖσα·

218. προλιπόντες ἰδ' ἤθεα e cod. Ruhnk. edidit Schneiderus. προλιπόντες etiam Voss. Aug. 2. ἰδ' ἤθεα PAC. προλιπον τ' δ' ἰήθεα Iunt. 219. δ' omissum in Ruhnk. 220. Vulgo Ἐρεχθῆος θείου κλυτὴ. κλυτοῦ Voss. Aug. 2. 221. Εἰλισσοῦ Voss. Aug. 2. θεῷ coni. Gesn.

dito patris vel patriae nomine inepte dici putat Schneiderus. Quare ἀμύμονος, quod est in cod. Ruhnk. scripsisse poeta ei videtur, idque coniunxisse cum nomine patris Hyperasii, quod cum versu integro exciderit. At nihil mutandum. Iam Homero illa vsitata est metaphora: ὃ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἶσος Iliad. XVIII. 56. 437. Vide etiam XVII. 53. Od. VI. 163. XIV. 175.

218. Dualem saepissime oblitteratum esse ab librariis, res est notissima, quam ad Euripidem multis locis adnotauit Porsonus. Quominus Gesneri correctio, quae est in cod. Ruhnk. cum Ruhnkenio probanda est.

219. (216) Δισσὸν δ' αὖ βορέου.] De his vide, sis, Apollonii Schol. ad lib. I. v. 211.

ESCH.

219. Στάχυν reprehensum olim a Schneidero defenderat Ruhnkenius ad Hom. h. Cer. 23. Repugnat iterum Schneiderus, quamquam ἄρσενα στάχυν in Lycurgo Reiskii, p. 206. i. e. in versibus Euripideis, et in oraculo apud Zosimum II. exstare fatetur. Quod addit, poeticum ἄροτον παίδων non esse idoneum, vt inde Βορέου ςάχυν simpliciter de filio Boreae dictum defendi queat, non satis intelligo. Huiusmodi audaciores metaphorae nec nouae dici, nec barbarae possunt, si neque a consuetudine Graecorum, neque ab sana ratione abhorrent: sed in epico carmine adhibitae aetatem arguunt haud sane antiquam.

220. Non sunt haec eleganter dicta. Ἐρεχθῆος θείου κλυτὴ Ὠρείθυια. Scripsit: Ἐρεχθῆος κούρη κλυτὸς Ὠρείθυια. Θείου, ex praecedentis Ερεχθῆος vltimis syllabis ortum, fecit vt κούρη omitteretur. Duorum codd. lectio κλυτοῦ ostendit κλυτὸς scriptum fuisse, vt κλυτὸς Ἱπποδάμεια Iliad. II. 742. Caeterum, si quis hanc emendationem nimis audacem esse putabit, is reputet velim epicos ex epico sermone certius saepe, quam ex libris corrigi: cuius rei praeclarum exemplum L. Rhodomanus in Q. Calabro praeiuit.

221. Recte comma post χεῦμα sublatum in ed. Schneideri. Vid. Apollon. Rh. I. 214. Caeterum θεῷ, quod Gesnerus et Schneiderus praeferendum putant lectioni librorum, non opus:

Digitized by Google

εἰ δὴ καὶ ταρσοῖσιν ὑπηυτίοις πεπότηντο,
Ζήτης καὶ Κάλαϊς, δέμας εἴκελοι ἀθανάτοισιν.
αὐτὰρ οἱ Πελίαο Φερεκλήθην ἤλυθ' ἄναντος

222. ὑπ' ὐατίοις omnes ante Geſnerum. 224. αὐτὰρ δὲ Aug. 2. Vulgo αὐτὰρ δή· Ibidem ἄναντος libri omnes, v. Geſn. Ἄναντος recepit Schneiderus.

V. Heinrich. ad Heſiod. Sc. Herc. 35. ſeq.

222. (219) Mirum eſt, quae tenebras verſionum auctoribus vel emendatoribus obiecerit mala diuiſio vocis compoſitae, quae tamen nihil inſolens haberet: quis enim ὑποχόνδρια non nouit et ὑπογάστριον? Quis non vidit capita Mercurii, Romaeque alata in numis? Merito caſtigauit illos ὁ πάνυ Weſſelingius Probab. 9 p. 78 vbi etiam Barthianam emendationem reiicit, Καὶ ταρσοῖσι καὶ εὐταρίοις vel ὐατίοις, et laudat numum de Selectis Wildianis Tab. 7, 39 quo Calais videtur cum capite alato repraeſentari. Nempe totam poeticorum ingeniorum luxuriem de fratrum horum alis ibi perſequitur. GESN.

224. (221) Acaſti mentionem Pelei F. hic eſſe neceſſariam, apparet. Itaque ἄναντος in ἄναξος mutant viri docti a G. Cantero inde Nouar. lect. 5, 5, et Ger. Voſſio ad Val. Fl. 1, 485. Tum etiam integrum verſum librarii culpa abeſſe iudicat Pierſ. Veriſ. 2, 5 p. 194, quem, vt alios noſtri et aliorum verſus, diuinatione non infelici explet in hunc modum, vt poſt 221 ponat Κῶρος ἐὼν ἔτ' Ἄναξος, Ἰήσονος Αἰσονίδαο Ἀγχιστεὺς κ. τ. λ. ἀγχιστεὺς retinet ſignificationem iuris Attici, qua conſanguineum notare volunt, non filium, pro qua pugnat in primis Valckenarius V. C. ad Ammon. 1, 1 p. 5 ſeq. Ac nomen ἄναντος quidem auferri Peliae ſine cauſa, et ego nolim, quod ille imperio Iaſonem ad expeditionem ſuſcipiendam adegit, et, vt ait Pierſonus, κατ' ἐξοχὴν hic rex eſt. Verum cedat tamen nomini ipſius Argonautae, cuius maior videtur neceſſitas: legamus, Φερεκλήθην ἤλυθεν Ἄναξος. At illud durius, pro Αὐτὰρ δὴ Πελίαο legere cum Valckenario Αὐτὰρ δ' Αἰσονίδαο φ. η. Ἄναξος, vt Acaſtus non a patre deſcribatur, ſed a fratre patrueli et patruo, quo nomini ἀγχιστεὺς ſua ſeruetur legitima ſignificatio. Aut valde fallor ego, aut ἀγχιστεὺς eſt hic filii cum ἀνεψιός quadam appellatio, quod pulchre etiam monuit in Catalogo Burmannus. Eſt enim profecto ἀγχιστεὺς proximus: quis autem propior filio? Vera ſunt et exquiſita, quae de illa legitima ſignificatione docuit Valckenarius. Sed hoc calidius, quod filium patris ἀγχιστέα nulla ratione dici potuiſſe pronunciat. Quidni enim iure ſuo poeta naturali primaque nominis vtatur ſignificatione, quam plerumque

Digitized by Google

225 * * *

ἀγχισεύς. νηὸς γὰρ ἐπ' Ἀργάης λελίητο

226. Libri omnes Ἀργώας γεγένητο. Valck. Animadu. ad Ammon. p. 5. ſeq. τε γέγηθε Pierſ. Veriſ. p. 194. λελίητο, receptum a Schneidero, qui id cum Geſnero pro correctione Valckenarii habet, errore ex ambiguis Pierſoni verbis orto, niſi Pierſono aliunde conſtabat, poſtea id in mentem veniſſe Valckenario. Εγεγήθει, quod vt Valckenarii coniecturam memorat Geſnerus, non eſt, ſed debebat, certe prae ea, quam dedit, eſſe.

etymologia oſtendit? Eſt praterea locus Ariſtophanis Ορν. 1660 huc, niſi fallor, accommodatus, vbi Piſthetaerus rabula Herculi controuerſiam mouet de Iouis patris ſui hereditate, at Ἐρῶ δὲ δή, inquit, καὶ τὸν Σώλωνός σοι νόμον, Νόθῳ δὲ μὴ εἶναι ἀγχιστείαν, παίδων ὄντων γνησίων. Ἐὰν δὲ παῖδες μὴ ὦσι γνήσιοι, τοῖς ἐγκυτάτω τῷ γένους μετεῖναι τῶν χρημάτων. Ergo nothus, h. e. ex matre non ciue Attica natus, patris ſui, ſi is ex ciue natos liberos non habeat, ἀγχιστείαν habet, ſ. eſt patris ſui ἀγχιστεύς. Sicut igitur nihil dubitant Theologi, apud Zachariam Prophetam 13, 7 גבר עמיתי quod coniunctum, πλησίον, neceſſarium, notat, interpretari de filio Dei: ita non video, cur poeta non potuerit Acaſtum, qui clanculum inuito patre ſe Iaſoni, quem iſte volebat perdere, adiunxerat (Val. Fl. 1, 163 et 484) δεινότητος cuiusdam cauſa ἀγχιστέα vocare? Sic poterat Saulus conqueri de Ionathane, ἀγχιστέα ſe ſuum Dauidi coniunxiſſe. Quis neget Ebraeorum iure Goëlem etiam vel maxime eſſe poſſe filium? (v. Selden. de I. N. e. G. 4. 1 extr.) Sed οἱ ὁ ſemper, nec nunquam Philo ἀγχισείας et ἀγχισεύοντος nomine in ea re vtuntur. Ne nimis in vno loco haeream, Ger. Horrei viri docti conatus, animadu. 1, 13 propoſitos examinandos aliis ſciens ac lubens relinquo. GESN.

224. Pierſonus Veriſ. p. 194. ſeq. vidit verſum excidiſſe, quem talem fere fuiſſe putat, κῶρος ἐὼν ἐτ' Ἄκαστος, Ἰήσονος Αἰσονίδαο. Sed eum verſum Schneiderus quum inſertum dicit, vt ἄναστος ſimpliciter, at inepte, de Iaſone diceretur, iniuriam facit Pierſono, qui id vocabulum non de Iaſone, ſed de Pelia intelligebat, quem quis inepte ἄναστα vocari dicet? Ἀγχισεὺς Peliae Acaſtus dici Schneidero videtur, vt Iphiclus Althaeae σύγγονος v. 162. At σύγγονος proprie fratrem notat, nec quidquam verius, quam ἀγχιστέα, de fratre dici non poſſe, niſi ineptiſſime. Quominus dubitaui lacunae ſigna ponere. Caeterum Valckenarii coniectura, αὐτὰρ δ' Αἰσονίδαο Φεραίοθεν ἤλυθ' Ἄκαστος ἀγχισεύς, non magis Graeco ſermoni conuenit, quam quod de v. 226. eidem in mentem venit, νηὸς γὰρ ἐπ' Ἀργώας τε γέγηθε, in quo duplex eſt vitium. Αὐτάρ οἱ more noſtri pro αὐτὰρ δὴ ſcripſi.

226. (222) Verbum γεγένητο

Digitized by Google

ἄξεινού ποτὶ Φᾶσιν ἄμ' ἠρώεσσι πελάσσαι.

227. Vulgo ἠρώεσσιν ἐλάσσαι. Valckenarii correctio in Anim. ad Ammon. p. 5. seq. posita in cod. Vind. reperta.

non sine causa suspectum est Cl. Valckenaerio. Quae enim haec constructio, ἦλυθε· γεγένητο γάρ· *venit* in nauem: *fuerat enim in naui?* Huic duplicem medicinam circumspicit l. c. Clarissimus Valckenaerius, ἐγεγήθει, vel λελίητο, puchre aptam vtramque huic loco, Homericam vtramque: sed quarum posteriorem praetulerim, cum propius ad formam litterarum accedat.

ΟΕΣΝ.

226. Λελίητο et πελάσσαι recipiendum fuisse, facile quiuis intelliget. Ἀργῴης epicorum mos exigebat.

227. (223) Πελάσσαι pro ἐλάσσαι reponit Valck. de qua emendatione Cl. Pierſonus pronunciat, Neminem ſanum esſe, qui dubiret. Edictum hoc amori atque admirationi praeceptoris, et viri, cui merito assurgunt, qui studia haec amant, facile condono: puto tamen, non male me de studiosis, et ipso ante omnes Clarissimo Viro meriturum, si rationem tarditatis meae in recipienda etiam probabili correctione reddam, cuius me vix vnquam, celeritatis autem saepe, poenituit. Fateor igitur speciosum mihi videri, ac facile, Orphicum, illud πελάσσαι· sed nec ἐλάσσαι hoc scriptore et hoc loco indignum. Nondum obseruaui, fateor, ἐλάσαι simpliciter, vel apud nostrum de itinere quocunque, vel apud alium de accessu nauticco dictum. De equitantibus, currum agentibus, ducentibus exercitum, frequens est. Sed forte multa sunt huius generis, ideo non damnanda, quod ego non obseruaui, vel ipse adeo Valckenaerius. Deinde sunt tamen quae persuadeant, nauigationi non magis repugnare hoc verbum, quam πελάσσαι. Primum omnium verbo ἐλαύνειν et coniugatis locum esse ac domicilium in nauigatione, ipsum ἐλάτης nomen suadere videtur, quod cum remum significet haud dubie, obscurum certe est, vtrum a materie sua Remus dictus sit ἐλάτη, an Abies arbor nomen suum ab hoc vsu acceperit. Eustathius certe ad illud Λ. Η, 5 ἐπεί κε κάμωσιν ἐϋξέσῃ ἐλάτῃσι Πόντον ἐλαύνοντες, inuenit et obseruat ἐτυμολογίαν ἐκ τῆ ἐλάτης ἐλαύνοντες. Et qui πόντον ἐλαύνει, nonne eadem etiam ἐλαύνει νῆα? Deinde vnde nisi ab hoc verbo ducta sunt κωπηλάτης, κωπηλατεῖν, κωπηλασία; quid sibi vult νεηλάτης apud Hesychium? ipse quidem interpretatur ὁ ἱδρύων καὶ ἐλαύνων τὸ πλοῖον. Pollux 1, 123 coniungit ἐξορμᾶν, πλεῖν, ἐκπλεῖν, περιπλεῖν, διεκπλεῖν, ἀπελάσαι τὴν ναῦν. Denique Pindarus Isth. E, 48 musam suam cum excitet, ἔλα νῦν μοι πεδόθεν, vetus Scholiastes κατὰ μεταφορὰν, inquit, ἀπὸ τῶν νεῶν, πρόαγε εἰς τοὔμπροσθεν. ΟΕΣΝ.

Digitized by Google

σὺν δὲ οἱ ἦλθεν ἔτης Ἡρακλῆος θείοιο
καλὸς Ὕλας· τῷ δ' ὄπῳ ὑπὲρ δροσεροῖο γενείου
ἀργεννὰς ἐρύθηνε παρηΐδας ἁβρὸς ἴουλος,
ἀλλ' ἔτι κοῦρος ἔην, πολὺ δ' ἥνδανεν Ἡρακλῆϊ.
Οὗτοι μὲν ποτὶ νῆα καὶ ἐς λόχον ἠγερέθοντο.
καί ῥά οἱ ἄλλοθεν ἄλλος ἐκέκλετο, ἠδ' ἀγόρευεν.

228. ἦλθ' ἕταρος vulgo. ἑτάρως Voss. Aug. 2. Ἡρακλῆος codd. Ruhnk. Aug. 2. Vulgo Ἡρακλέεος. 230. ἀργενὴς Vind. ἀργενῆς Ruhnk. Aug. 2. ἀργεννὴς Paris. Wrat. ἐρύθηνε παρηΐδος videtur esse in libris MS. cum ed. Gesn. collatis, vt in Aug. 2. Ἀργεννῆς ἐρύθηνε παρηΐδος sic Chiv. Ἀργεννεὴς ἐρύθην παρνηΐδος edd. vett. Stephani correctionem, praeter τῷ Schneiderus quoque recepit. Wakefieldius in Silv. Crit. vol. II. p. 146. repugnantia dedit, ἄρτι νέας ἐρύθηνε παρηΐδας. 232. ἠερέθοντο Ruhnk.

228. Ἦλθεν ἔτης pro vulgato ἦλθ' ἕταρος propterea scripsi, quod noster, vt recentiores epici solent, non producit breuem syllabam in caesura, nisi in locis ex Homero sumptis. Ἕταρος pro ἑταῖρος, quod explicatio est genuinae lectionis, (v. Hesych. ἔτης) metri caussa scripsere librarii. Caeterum fallitur Burmannus in Catal. Arg. v. *Hylas*, cum Acasto Pheris aduenisse perhibitum putans Hylam. Nam οἵ non ad Acastum, sed ad ipsum Hylam noster more suo retulit.

230. (226) Ἀργεννεὴς.] Si nihil nos diuinare vetat in ita desperatis locis (quid enim quaeso vetet?) dixerim hic legendum, Ἀργεννὰς ἐρύθαινε παρηΐδας ἁβρὸς ἴουλος, pro Ἀργεννεὴς ἐρύθην παρνηΐδος ἁβρὸς ἴουλος. Sed ita legendo, vellem in proxime praecedente versu τὸν mutari in τῷ. Verum parum fidei huic meae diuinationi, seu coniecturae ipsemet adhibeo. H. STEPH.

230. (226) Ἀργεννεὴς etc.] Locum corruptum esse, certum est, nec quo melius restitui possit, quam H. Stephanus eum restituit, video. ita ergo cum Stephano legendum.

- - - - Τῷ δ' ὄπῳ ὑπὲρ δροσεροῖο γενείου
Ἀργεννὰς ἐρύθαινε παρηΐδας ἁβρὸς ἴουλος. ESCH.

230. (226) Iam ita constituendum notaueram hunc versum, cum commodum Chiueani libri auctoritas dubitationem mihi sustulit. GESN.

230. Gesneri lectio, ἀργεννῆς ἐρύθηνε παρηΐδος, etiam Doruillii est ad Charit. p. 162. Ruhnkenio blandiebatur correctio Stephani, quam confirmat imitatione Nonni, si haec est imitatio, X. p. 278. οὐδέ οἱ ἁβρὸς ἴουλος ἐρευθομένοιο γενείου, ἄχνοα χιονέης ἐχαράσσετο κύκλα παρειῆς. Equidem recepi emendationem Stephani.

233. Οἵ pro σφισὶν dictum, vt solet noster.

Digitized by Google

δεῖπνα δὲ πορσύνοντο πολυξείνοιο τραπέζης,
ἥμενοι ἑξείης· πόθεεν δέ τοι ἔργον ἕκαστος.
αὐτὰρ ἐπεὶ σίτοιο ποτοῦ θ' ἅλις ἔλπετο θυμός,
ἀνστάντες ῥ' ἅμα πάντες ἀπὸ ψαμάθοιο βαθείης
ἤϊον, ἔνθά τ' ἔμιμνεν ὑπὲρ ψαμάθου ἁλίη νῆυς,

234. Vulgo δ' ἐπορσύνοντο. 235. πόθεεν δέ τοι e cod. Ruhnk. Aug. 2. receptum. Vulgo πόθεεν μέγα ἔργον. Caeterum hic versus in libris omnibus post illum, αὐτὰρ ἐπὶ σίτοιο, legitur. 236. ἔπλετο omnes. 237. Omnes ἀνστάντες δ'. 238. ἤϊεν Ruhnk. ἐνθάδ' Schneiderus, contra morem epicorum. νηῦς Ruhnk. Aug. 2. Vulgo ναῦς.

234. Δὲ πορσύνοντο quod scripsi pro δ' ἐπορσύνοντο, probaturos puto, quorum aures numeris epicorum adsuetae sunt.

235. (232) Ἥμενοι ἑξείης.] Ita lege, non ἑξήεις cum Stephano.

ESCH.

235. Vulgo sic legebatur:

αὐτὰρ ἐπεὶ σίτοιο ποτοῦ θ' ἅλις ἔπλετο θυμὸς,
ἥμενοι ἑξείης πόθεεν μέγα ἔργον ἕκαστος.
ἀνστάντες δ' ἅμα πάντες ἀπὸ ψαμάθοιο βαθείης
ἤϊον.

Schneidero minus languere videtur oratio, si legatur: πόθεεν δέ τοι ἔργον ἕκαστος, ἀνστάντες ἅμα πάντες, et cet. Sed cur ἥμενοι ἑξείης hic additum, quod ad desiderium nihil confert? et quomodo haec congruunt inter se, ἥμενοι ἑξείης ἀνστάντες ἤϊον? Quae quum ita sint, permutaui ordinem duorum versuum; qui quum in libris esset perturbatus, haec ipsa perturbatio fecit, vt μέγα pro δέ τοι scriberetur. Mutato versuum ordine etiam ῥὰ pro δὲ versu 237. scribendum fuit.

236. (230) Αὐτὰρ.] Non dubito quin suspectus sit multis hic locus sicut et mihi fuit, credenti potius legendum θυμῷ: sed eodem modo et infra scriptum habemus, v. 404. Ἀλλ' ὅτε δὴ δόρποιο ποτοῦ θ' ἅλις ἔπλετο θυμός.

H. STEPH.

236. (230) Rescribendum etiam mihi videbatur θυμῷ. Sed eadem, qua Stephanus, ratione manum continui. GESN.

236. Librorum lectionem in ἔλπετο mutaui, certa emendatione. Ea iterum facienda infra v. 408.

238. (234) Ἤϊον.] Ita legunt editiones et interpretes, qui postremi reddunt: *Viaticum illic exspectauit super arenam marina nauis.* Sed quis non advertit puerilem sententiolam? mallem ego ἠϊόν. Notum enim est, veterum nauigia extra vsum et in hyeme non in aqua detenta fuisse, vt cum nostris hodie fit, sed extracta et in sicco collocata tantisper, donec vsus posceret, vt vndis redderentur, quod cum ex aliis, tum vero ex nostro passim videre est. ESCHENB.

238. (234) Scrupulus hic aut difficultas obiici non potest, nisi

Digitized by Google

τήν ῥα τότ' εἰςορόωντες ἐθάμβεον· αὐτὰρ ἔπειτα
Ἄργος ἐφημοσύνῃσι νόῳ πόρσυνεν ὀχλίζειν,
δουρατέῃσι φάλαγξι καὶ εὐςρέπτοισι κάλωσιν,
πρυμνόθεν ἀρτήσας. κάλεεν δ' ἐπὶ μόχθον ἱκάνειν,
πάντας κυδαίνων. οἱ δ' ἐσσυμένως ὑπάκουσαν·
τεύχεα δ' ἐκδύνοντο, περὶ ςέρνοισι δ' ἀνῆπτον
σειραίην μήρινθον. ἐπέβριθεν δ' ἄρ' ἕκαςος,
αἶψα θοὸν ποτὶ κῦμα κατειρύσαι εὔλαλον Ἀργώ.
ἡ δέ οἱ ἐγχριμφθεῖσα ποτὶ ψαμάθῳ βεβάρητο,

239. ποτ' vulgo. Correxit Schneiderus. 240. ἐφημοσύνῃσι Voss. Ruhnk. Aug. 2. Vulgo ἐφημοσύναισι. 241. δουρατέεσσι Voss. Ruhnk. Aug. 2. Vulgo δουρατέαισι. 242. ἀρτύσας Ruhnk. Aug. 2. 243. ἐδύοντο Ruhnk. δ' ἄρ' ἕκαςος Voss. Ruhnk. Aug. 2. Vulgo δὲ ἕκαςος. 246. ἄψοῤῥον coni. B. Slothouweri e v. 74. 247. οἱ δέ οἱ PAI. ἐγχριμφθεῖσα Voss. Ruhnk. Aug. 2. ἐγχριφθεῖσα vulgo.

Homericum ἤϊον, *ibant*, ignoranti aut oblito. Equidem malui emendare quantum licuit interpretationem Latinam, h. e. scribere, quasi nondum esset alia, quam annotationes de vitiis interpretum scribere. GESN.

238. ἁλίης scriptum suspicatur Schneiderus, quia nauis recens compacta mare nondum attigerat.

239. (237) Δουρατέαισι φάλαγξι.] Hesychius: φάλαγγες, πολεμικαὶ τάξεις, ἀπὸ τῆ πέλας ἀλλήλων εἶναι, καὶ τὰ τῶν δακτύλων ἄρθρα, καὶ νεῶν ὑπερείσματα. . . ESCH.

Κάλωσι.] Funes nauticos recenset Apollonii Scholiasta ad lib. I. v. 566. quem, si lubet, vide. ESCH.

243. Comma post πάντας, ab Eschenbachio et Gesnero positum, omisit Schneiderus cum edd. vett. Recte. Hemistichium enim hoc ex Iliad. X. 69. sumptum, vbi haec verba coniuncta sunt.

245. Particulam ἄρα e tribus codd. reposui, quod in Homero non licebat.

246. (242) De loquela, Argo naui adtributa, dicam aliquid ad 264. Loca nostri vbi loquens introducitur, indicat Index V. Ἀργώ. GESN.

247. (242) Ἡ δέ οἱ ἐγχριφθεῖσα.] Lege ἐγχριμφθεῖσα. ESCH.

247. (243) Illud ἐγχριφθεῖσα non est simpliciter ab errore librarii: sed, nisi fallor, ab acumine Grammatici, qui vellet indicare, illud μ ante φ, ex ν ortum, esse pleonasticum modo, et melius abesse. Eustathius ad Ιλ. Α, 46 p. 30, 20 ἀμβροσία, χρίμπτειν, ῥίμφα, κόμπος, κομψὸς, πίμπλασθαι, καταπιμπρᾷν πλεονασμὸν ἔπαθον τῦ ν διὰ σε-

Digitized by Google

αὐαλέοις Φύκεσσιν ἐρυκομένη ποτὶ χέρσον,
ἡρώων παλάμῃσιν ὑπὸ ϛιβαρῇσιν ἀπειθής.
παχνώθη δ' αὖ θυμὸς Ἰήσονος· αὐτὰρ ἔπειτα
νεῦσεν ὀπιπτεύων, ἵνα οἱ θάρσος τε βίην τε
μολπῇ ὑφ' ἡμετέρῃ κεκμηόσιν αἰὲν ὀρίνω.
αὐτὰρ ἐγὼ Φόρμιγγα τιτηνάμενος μετὰ χερσὶν
μητρὸς ἐμῆς ἐκέρασσ' εὐτερπέα κόσμον ἀοιδῆς,
καί οἱ ἀπὸ ϛηθέων ὄπα λείριον ἐξελόχευσα·

248. Φυκέεσσι — κέρσον Voss. vt in Gesn. editione notatum. Χέρσον Aug. 2. Sed Φυκέεσσιν in libris omnibus est. Vulgo χέρσῳ. 250. Ιάσονος vulgo. Ιήσονος Ruhnk. αὐτὰρ ἔπειτα Voss. Aug. 2. In margine Voss. notata vulgata lectio ἔμοιγε pro ἔπειτα. 252. Vulgo κεκμηκόσιν. 355. περὶ χερσὶ Voss. in cuius margine notata vulgata lectio μετά. 255. Ante Steph. legebatur χείριον. Λείριον non dubito quin sit in codd. cum ed. Gesn. collatis. Certe ex Aug. 2. nihil a Gesneriana lectione diuersum notaui.

μνότητα Φωνῆς. Hoc facilius admittam illa etymologia, quam ponit ad Δ, 237 p. 356, 18. ἐν χρῷ πελάζειν. Quod est de illo οἱ, ἡ δὲ οἱ ἐγχριμφθεῖσα, puto illud abundare quidem, sed relationem tamen habere ad ψαμάθῳ. Vid. dissertatiuncula de hac vocula οἱ, Indici suo loco intexta n. 3. GESN.

247. Οἵ hic et infra v. 251. ac 255. pro σφὶν dictum.

248. (244) Αὐαλέοις Φυκέεσσιν.] Vide Plinium lib. XIII. cap. XXV. ESCHENB.

Multa ibi de fuci s. algae generibus. Sed ego cupiebam mihi monstrari tantam illius copiam, quae nauem irretiret. GESN.

250. Ἔμοιγε, ob γὲ additum pronomini, non videtur aptum esse. Vera est altera lectio, cuius explicandae caussa ἐμοὶ adiectum et versui accommodatum fuit.

251. (247) Hic illud redundans οἱ est *sibi* h. e. in sui gratiam: vt nostri, *Gib mir dock dem Kerl ein paar Ohrfeigen.* V. Diss. modo cit. n. 1. Sic statim ponitur v. 251. GESN.

252. Κεκμηόσιν epica dialectus requirebat.

255. (251) Καί οἱ ἀπὸ.] Vulg. editiones χείριον habent: sed λείριον reponere non dubitaui, ne non religioni id, sed superstitioni tribueretur. Fateor tamen, non meminisse me lectum mihi alibi esse ὄπα λείριον pro eo, quod Homerus dicit ὄπα λειριόεσσαν, Il. γ. v. 150. — Ἀλλ' ἀγορηταὶ ἐσθλοὶ, τεττίγεσσιν ἐοικότες, οἵτε καθ' ὕλην Δενδρέῳ ἐφεζόμενοι ὄπα λειριόεσσαν ἱεῖσι.

H. STEPH.

255. (252) Ὄπα λείριον.] Λείριον Stephanus reposuit pro χείριον, optime. Nec est, quod huic suae coniecturae diffidat. Licet

Digitized by Google

Ἔξοχον Ἡρώων Μινυήϊον αἷμα γενέθλης,
εἰδ' ἄγε νῦν στερεοῖσιν ὑπὸ στέρνοισι κάλωας
βρίσαθ' ὁμοῤῥοθέοντες, ἐρείσατε δ' ἴχνια γαίῃ,
ταρσοῖσιν ποδὸς ἄκρον ὑπερβλήδην τανύσαντες·
καὶ χαροπὸν ποτὶ χεῦμα γεγηθότες ἕλξατε νῆα.
Ἀργὼ, πεύκῃσίν τ' ἠδὲ δρυσὶ γομφωθεῖσα,
αἴ' ἐμῆς ἐνοπῆς· καὶ γὰρ πάρος ἔκλυες ἤδη,

257. στερνοῖσιν pro vulgato στεῤῥοῖσιν Aug. 2. 261. Vulgo τ' ἰδὲ δρυσὶν sed δρυσὶ Ruhnk. γομφωθεῖσα Voss. Ruhnk. Aug. 2. Ante Gesnerum γομφωθεῖσαν. 262. αἰὲν pro αἴ', libri omnes, etiam Aug. 2.

enim Homerus non ita loquatur, loquitur tamen ita Apollonius lib. IV. v. 903. ἵεσαν ἐκ στομάτων ὄπα λείριον. ESCH.

257. (253) Εἰδ' ἄγε Homerica formula excitandi. Eustath. ad Ιλ. Π, 667 κελευσματικῶς, ἀντὶ τοῦ εἶα δὴ ἄγε ῥηθὲν μᾶλλον, ἤπερ ἐνδοιαστικῶς, ἀντὶ τοῦ, εἰ δὲ βούλει ἄγε. Hanc tamen posteriorem interpretationem interdum locum habere fatetur idem ad Ιλ. Ψ, 579 p. 1435, 41. Ἄγε apud Homerum etiam ad plures dici, constat. v. g. Ιλ. Ζ, 576 vbi idem monet Clarckius. Hic quidem simpliciter incitandi vim habet. Ceterum his quinque versibus non puto perfectius quidquam ab ipso Homero factum esse. GESN.

257. Στερεοῖσιν scripsi, quod epica dialectus videbatur exigere.

258. (254) Ὁμοῤῥοθέοντες Schol. Aristoph. ad ὀρνιθ. ὁμοῤῥοθῶ. συνθέλω· ὁμοῤῥοθεῖν, κυρίως, τὸ ἅμα καὶ συμφώνως ἐρέσσειν. Adhortatur igitur auctor hoc loco Argonautas, vt simul omnes nauem e littore in fluctus impellant, quippe qui mox simul omnes ὁμοῤῥοθέοντες erunt. ESCH.

258. Verbi βρίθειν actiua significatione dicti exemplum e Pindari Nem. VIII. 30. attulit Schneiderus.

261. (257) Et illud Orpheo, h. e. diuini spiritus poeta, dignum, quod subito ad ipsam navem oratio conuertitur, quam pulcherrimam apostrophen corruperant librarii, illo importuno ν ad verbum γομφωθεῖσα adiecto: quod cum pridem delere ausus fuerim, tanto minus id facere dubito, cum Piersono idem in mentem venisse, eumque laudatum eo nomine a Ruhnkenio videam Epist. 2 p. 72. cum denique Vossiani libri auctoritas accesserit. Quod in hac allocutione mentionem facit poeta materiae nauis et modi, quo compacta sit, pertinet ad augendum miraculum. GESN.

262. (258) Αἰὲν ἐμῆς ἐνοπῆς.] Nauem ipsam nunc alloquitur Poeta. ESCH.

262. (258) Adeo necessaria, et vnica, et blanda tamen atque fa-

Digitized by Google

ἠνίκα δένδρε' ἔθελγον ἐν ὑλήεντι κολώνῃ,
πέτρας τ' ἠλιβάτους, καί μοι κατὰ κόμπον ἔβαινον

265. κολωνῷ coni. Geſn. pro vulgato κολώνῃ. 264. Vulgo κατὰ πόντον. Tum ἔβαινον. Voſſ. Ruhnk. Ang. 2. ſed vulgo ἔβαινες.

cilis viſa emendatio Cl. Heringae, Obſ. 10 p. 78 propoſita, et ſuo merito probata Ruhnkenio Ep. 2 p. 73, vt circumſpectis omnibus illam in ipſum contextum auctoris recipere ſuſtinuerim. Neque adeo opus eſt, vt rationem facti reddam apud intelligentes. Modo illud meminerimus, ſermonem hic eſſe de obſequio Argus cum confieret et exiſteret. Hic materiem de ſilvoſo colle mulcendo ad pontum h. e. in litus, vbi aedificanda erat, deduxit Orpheus, vt materiem muri Thebani Amphion etc.

ORSN.

263. (259) Malim κολωνῷ, neque tamen mutare auſus ſum, ſi forte etiam ὁ κολώνης dixerint.

ORSN.

265. ὑλήεντι κολώνῃ, vt ψολόεντος ἰχθύος apud Nicandrum, aliosque ſimiles poetas dictum notauit Schneiderus. Fuit ſane haec generum permutatio illorum temporum propria, quum nondum ſtabilem vſum lingua accepiſſet. Sed deinde ea aetas, quae iam ad interitum vergebat, obtuſum venuſtatis ſenſum illecebris quibusdam excitare ſtudens, ad inſolentiam et raritatem confugiebat. Vnde pariter et nouam et vetuſtate oblitteratam dictionem ſectabatur. Id et apud Graecos et apud Romanos euenisſe animaduertimus. Et iam haec noſtros quoque inuadere coepit labes.

264. (260) Ingenioſe, vt ſolet, coniecit Ruhnkenius Ep. 2 p. 73 μοι παράπομπος ἔβαινες, et interpretatur, *mecum tanquam comes iuiſti, me deduxiſti montibus relictis.* Sed ne cauſam quidem, nedum neceſſitatem mutandi me videre, fateor. ORSN.

264. Lege: καί μοι παράπομπος ἔβαινες, ὄφρ' ἀποπρολιπόντα. *Mecum tanquam comes iuiſti, me deduxiſti montibus relictis.* Hac ſententia nihil aptius. Quis enim eſt, qui neſciat, canentem Orpheum ſecutos eſſe arbores, ſaxa, feras? Horat. III. Carm. 11. 13. *Tu potes tigres comitesque (παραπόμπους) ſylvas Ducere.* Geſnerus nullam mutandi neceſſitatem videns, vulgatum capit de materia, ex qua Argo conſtrueretur, ad mare deducta. At Orpheus loquitur de arboribus, ſe inſecutis, antequam ad nauis aedificationem adhiberentur. Nec vllae eius in deducendis ad pontum arboribus partes fuerunt, cum demum, naui iam confecta, ad Argonautas venerit. RVHNK. Schneideri ſententiam non aſſequor. Is edidit, καί μοι μετὰ πόντον ἔβαινες ὄφρ' ἀποπρολιπόντα. Notae autem ad h. l. praefixit: παρὰ πόντον. Denique in ipſa nota conſtantem codd. lectionem ἔβαινον et προ-

Digitized by Google

265 οὔρεά ἀποπρολιπῆσαι· ἐπίσπεο δ' αὖτε θαλάσσης
Παρθενίης ἀτραπός· σπέρχευ δ' ἐπὶ φῶτιν ἀ-
μείβειν,
ἡμετέρῃ πίσυνος κιθάρῃ καὶ θεσκέλῳ ὁμφῇ.
Δὴ τότ' ἐπιβρομέουσα Τομαριὰς ἔκλυε φηγός,

265. Ante Gesn. ὄρηα προλιπῆσαι. Hic ὄρη ἀποπρολιπῆσαι dedit. Voss. ὄρεα προλείπησαι. — ἐπέσπεο. Vind. ὄρεα προλιπῆσαι — ἐπέσπεο. Ruhnk. ὄρηα προλιπῆσαι — ἐπέσπεο. Aug. 2. ὄρεα προλίπησαι (sic). — ἐπέσπεο. Wrat. ὄρεα προλιπῆσαι. 266. Vulgo σπέρχυ. Tum πάσιν vulgo: correctum ab Heringa et Bernardo ad Demetr. Pepag. p. 85. ac φῶσιν Voss. Aug. 2. Ibidem ἀμύνειν Voss. Ruhnk. Aug. 2. 267. πευνὸς Aug. 2.

λιπῆσαι facere ait, vt credat poetam sequutum esse fabulam ab Silio XI. 472. seq. traditam, qui refert, quum Argo mare nollet intrare, ipsum mare Orphei cantu ad nauem adductum esse. At quomodo hoc e verbis Orphei elici poterit? Tum, ἔβαινον, inquit, *equidem statim probauero, vt ad δένδρεα, referatur, quibus compacta nauis Argo in mare descendit.* Ac postea: *rectius etiam ἔβαινον de arboribus descendentibus dicitur, quam ἔβαινες de naui ex pinis compacta, in monte succisis et ad mare deductis.* Certe refutari antea Ruhnkenius debebat. Pro πίτρας legendum putat πεύκας, quod genus ad nauem fabricandam adhibitum constare e v. 261. Ac recte post generale nomen δένδρεα speciatim πεύκας nominari. Id mihi quidem languidum videtur. Itaque dedi, prellius optimos libros sequutus, καί μοι κατὰ κόμπον ἔβαινον ὄρη' ἀποπρολιπῆσαι. Ἀποπρολιπῆσα singularis vel propter hiatum improbari debebat. Quemadmodum, inquit, ante audiuisti, quum arbores et rupes ex montibus ad strepitum citharae vel vocis deducerem, ita nunc meo hortatu mare intra.

265. (261) Hic feliciorem puto fuisse Ruhnkenium, qui reponit ὄρε' ἀποπρολιπῆσα. Seruare tamen malui η, quod est in omnibus libris. Duplicationem ἀποπρο esse Orphicam, Index docet. Οὔρηα προλιπῆσαι, quod est impressorum typis librorum, reliquissem, si formae huius exempla mihi in promtu essent. Sed quis τείχηα, ἔτηα meminit?

GESN.

266. Epicus sermo postulat σπέρχευ.

268. (264) Τομαριὰς.] Hoc Τομαριὰς nescio an vsquam inueniatur, et si inueniatur, a τέμνω forte deducendum erit, sed quid ad locum hunc? ego vix dubito quin legi debeat Τομύρια, vatidica a τομυρὸς vates, ὁ τὸ μὴ ἓν μαντικῶς ὀγῶν, sec. Eustath. ad Odyss. π. versum ergo sic lego:

Digitized by Google

ἦν οἱ ὑποτροπίην Ἄργος θέτο νηὶ μελαίνῃ
Παλλάδος ἐννεσίῃσιν· ἀνηέρθη δὲ μάλ' ὦκα,
δέρατ' ἐλαφρίζουσα, θοὴ δ' ὠλίσθανε πόντῳ·
καί οἱ ἐπειγομένῃ θαμινὰς ἐκέδασσε φάλαγγας,

269. ὑπὸ τροπίην Aug. 2. 270. ἀνηγέρθη Voss. Ruhnk. Aug. 2. 271. θοὴ Ruhnk. ὀλίσθανε Ruhnk. Aug. 2. 272. ἐπειγομένην Wrat.

Δὴ τότ' ἐπιβρομέουσα τομούρια ἴκλυε φηγός. ESCH.

268. (264) Τομαρίας sine dubio patronymicum nomen a Tomaro monte, cui Dodonaei Iouis templum adiacet. Strabo 7 p. 227 Τὸ ὄρος ὁ Τόμαρος ἢ Τμάρος, ἀμφοτέρως γὰρ λέγεται, ὑφ' ᾧ κεῖται τὸ ἱερόν. De hac fago (*filuae filia nobilis* Hor. Od. 1, 14, 12) Apollod. Bibl. 1, 9, 16 p. 49 κατὰ δὲ τὴν πρόῤῥαν ἐνήμοσεν Ἀθηνᾶ φωνῆσαι (lic leg. pro φανῇ) φηγῷ τῆς Δωδωνίδος ξύλον. De hac Claudia. de B. Get. f. 7, 18 dicit Minerfuam *Caeso Tmarii Iouis augure luco Arbore praefaga tabulas animaſſe loquaces.* Add. Apollo. 1, 525 ſq. it. 4. 582. et ipſe noſter hic, et v. 1154. Val. Fl. 1, 304. Tzetz. ad Lycophr. 1019. Quae de τομούροις apud Euſtathium memorat Eſchenbachius, ea habentur ad Il. Π, p. 1074, 37 et ad Od. Ξ, p. 545, 4, atque audiri poſſent, ſi non omnes libri haberent Τομαρίας.

Quod ἐπιβρομέουσα ἴκλυε φηγὸς, hoc, arbitror, ſignificare voluit poeta, illam fremitu indicaſſe ſe audire, et parere contumacius, qui mos illius erat, quod cognoſcet, qui inſpicere velit locos, quos dedimus in Indice, vbi Argo locuta eſt. GESN.

268. Schneidero ἐπιβρομέουσα, quod in verſu gemello 1161. occurrat, hic plane vitioſum videtur. Quare ἐπιτρομέουσα ſcribendum putat. Ἐπιβρομέουσα eſt, voce aſſenſum ſignificans.

269. (265) Pronomen οἱ iungendum cum νηΐ, vt monui in Ind. h. v. n. 3. Parum refert poetae et mendacis nunc ὑποτροπίην fagum dicere, adiunctam carinae, nunc τρόπιν, h. e. ipſam carinam λάλον, vt v. 707, nunc toti naui ſermonem tribuere; nunc Mineruam nominare auctorem, nunc architectum Argum, nunc ἐργοδιώκτην operis Orphea. Tales diuerſitates ne hiſtoriam quidem vitiant, nedum fabulam. GESN.

271. Schneiderus ſcriptum fuiſſe putat, δέρας' ἐλαφρίζουσα, *pondere ſuo, i. e. lignorum, quibus erat compacta, alleuata:* affertque Oppian Cyneg. I. 85. Nihil mutandum: non lignis ſe Argo, vt apud Oppianum equus pedibus, ſed ligna, i. e. ſe ipſam alleuabat.

272. (268) Οἱ ἐπειγομένῃ eſt ſibi inſtans, ſe vrgens: Argo enim hic animata eſt: verſu autem proximo relationem loci notat. V. Ind. h. v. nr. 1. Porro ad intelligentiam horum verſuum cogitare oportet nauim, impoſi-

Digitized by Google

αἳ οἱ ὑπὸ τρόπιν εἶντο μιῆς σχοίνοιο ταθεῖσαι·
ἐν δ' ἄρ' ἔβη λιμένας, χαροπὸν δ' ἀνεχάσσατο κῦμα·
Θῖνες δ' ἀμφέκλυσθεν· ἐγήθει δὲ Φρέν' Ἰήσων,
ἄλτο δ' ἔσω νεὸς Ἄργος, ἐφέσπετο δ' ἀγχόθι Τῖφυς

273. αἳ οἱ ὑποτρόπι κεῖντο μιᾶς σχοίνοιοτα θεῖσαι PAIC. τρόπιΐ Voſſ. Aug. 2. ὑποτροπίη Ruhnk. Stephanus αἳ οἱ ὑπὸ τρόπι κεῖντο, receptum ab Eſchenb. et Geſn. Schneiderus ὑπὸ τρόπιΐ, edidit, quod δισυλλαβῶς pronunciandum cenſet, de metro nihil ſollicitus. μιᾶς vulgo. 274. ἐκ δ' ἄρ' ἔβη λιμένος laudat Dinner. λῖ μ' ἔνος Ald. λιμένος Crat. et recentiores. ἀνεχείσατο Voſſ. Aug. 2. 275. Φρέναs Ask. Wrat. Ruhnk. Aug. 2. PAIC. 276. ἀγχόθι vulgatum habet Aug. 2. ſed αὐτόθι Voſſ. Ruhnk.

tam pluribus palangis h. e. cylindris, quos carina ad angulos rectos decuſſet. Illae palangae vt aequabiliter pondus nauis ſuſtineant, ope lineae ſ. funis extenti, qui omnium ſummos arcus tangat, aequatae ſunt. Iam vt quamque palangam relinquit progreſſu nauis, ita illa pondere liberata, vel ſuo vel ſoli elatere mouetur, reſilit: ſic ſparguntur omnes et directionem ordinemque amittunt. Illud de fune extenſo aequandis palangarum faſtigiis etiam in hodiernis architectorum naualium rationibus obtinere, obſerno in Philoſ. Transact. vol. 5 p. 288. GESN.

273. (269) Ὑπὸ τρόπι.] Ita bene corrigit Stephanus pro ὑποτρόπι, quod, licet manifeſto nihil eſſet, tamen ſeduxit interpretes. Scholia ad Ariſtoph. Ἱππεῖς: ὃ ἐστι συνεκτικώτατον τῆς νεὼς, ἥτις ἐπὶ τρόπις, ὑπὸ δὲ ἄλλων μήτρα καλεῖται. ESCH.

273. τρόπι habet vltimam longam, vt μήτι apud Homerum. Itaque ὑπὸ τρόπιν εἶντο ſcripſi.

274. Etſi δὲ ſaepius ab noſtro poſt ſecundum verbum collocatur, quod eſt recentioris aetatis indicium, hic tamen minus placet ἓν δ' ἄρ' ἔβη nude poſitum. Quare λιμένας ſcripſi. Ita v. 636. καλές τ' ἐς λιμένας ψαμαθώδεας εἰσπέρησεν.

275. (271) Θῖνες] In vulg. edit. - - ἐγήθει δὲ Φρέναs ἰήσων. cuiusmodi error habetur et infra v. 445. — κηλήθη δὲ Φρέναs ἀχιλλεὺs, poſito vtrobique Φρέναs pro Φρέν'. H. STEPH.

276. (271) Neſcio quid mouerit doctiſſimum virum H. Stephanum, vt mutaret lectionem praecedentium editionum, quam habet etiam Aſkaeanus liber, quae ſola ſententiam praeſtat commodam. Quid enim eſt θῆκαν ἐπάρτια τῇ νηΐ; ſed ἐπέθηκαν ἄρτια τῇ νηΐ quid ſit, nemo temere poteſt dubitare, nec male, ſpero, in interpretatione expreſſum eſt. Ὅπλα τε πάντα ἐνθέμενοι eſt Apollo. 1, 357.

GESN.

Digitized by Google

καὶ οἱ ἐπαρτέα θῆκαν, ἀρηρότα πορσύνοντες,
ἱστόν τ' ἠδ' ὀθόνας· ἔπι δ' αὖτ' οἴηκας ἔδησαν,
πρυμνόθεν ἀρτήσαντες, ἐπεσφίγξαντο δ' ἱμᾶσιν.
αὐτὰρ ἔπειθ' ἑκάτερθεν ἐρετμοὺς ἡπλώσαντο,
εἰσβαίνειν δ' ἐκέλευον ἐπειγομένους Μινύηας·
τοῖσιν δ' Αἰσονίδης ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Κέκλυτέ μευ, βασιλῆες ἀμύμονες· οὐ γὰρ ἔμοιγε
ἁνδάνει ἐν πραπίδεσσιν ἀρειοτέροισιν ἀνάσσειν.
ὑμεῖς δ', ὅντινά οἱ κραδίη θυμός τε μενοινᾷ,
ἡγεμόνα στήσασθε, καὶ ᾧ πέρι πάντα μελήσει
σημαίνειν, ὅ τί οἱ ῥέξει ἔπος ἠδὲ καὶ ἔργον,

277. Vulgo ἐπ' ἄρτια. Ruhnk. Aug. 2. ἐπάρτια, quod dedit Steph. Deinde πορσαίνοντες Ruhnk. 279. θ' ἱμᾶσιν ex Aug. 2. affert Schneiderus, non obseruatum mihi. 280. ἔπειτ' Aug. 2. et cod. ante Steph. 281. ἐκέλευεν Aug. 2. τ' ἐκέλευον Eschenb. 285. ὅντινά οἱ κραδίη Voss. Aug. 2. receptum a Schneidero. Ὅντιν' οἱ Vind. Ruhnk. Vulgo ὅντιν' ἄρα κραδίη. 287. σημαίνειν Schneiderus dedit e cod. Ruhnk. Caeteri σημανέειν. Tum omnes ὅτι κεν ῥέξαι.

277. ἐπαρτέα Schneideri coniectura est, probata etiam Ruhnkenio. Ad eam firmandam attulerunt Apoll. Rh. I. 235. 333. 1210. III. 2. Sed quod Gesnerum inepto commate post πορσύνοντες impeditum dicit Schneiderus, vnde ipse hoc comma sustulit, et post θῆκαν posuit, non intelligo. Nam quid est hoc, καὶ οἱ ἐπαρτέα θῆκαν? quid autem porro hoc, ἀρηρότα πορσύνοντες ἱστόν τ' ἠδ' ὀθόνας? Immo ἐπαρτέα θῆκαν ἱστὸν dicit, et ἐπαρτέας ὀθόνας, addito per appositionem ἀρηρότα πορσύνοντες.

278. (274) Οἴηκας ἔδησαν.] Apollonius: Τῖφυν εὐστείρης οἰίηα νηὸς ἔρυσθαι. ad quae verba Scholiast. Οἰίηα, τὰ κηδάλια, οἷον οἰήσια, ἐπειδὴ οἰήσεως χρεία τῷ κυβερνήτῃ, οἱ δὲ γλωσσογράφοι τοὺς οἴακας. ESCH.

285. Θυμός τε μενοινᾷ.] Ita Homerus Odyss. β. νόος δέ οἱ ἄλλα μενοινᾷ. ESCH.

285. (282) Varietas Vossiani codicis non simpliciter aberratio videtur, sed eius, qui illud Orphicum οἱ etiam hic vellet inculcare, de quo vid. Ind. n. 1. GESN.

287. Vulgata lectio ὅ τι κεν ῥέξαι neque cum praecedentibus, neque cum sequentibus congruit. Itaque οἷ, quod, vt in indice notatum, saepe in nostro cum κὲν permutatur, et futurum reposui. Siue οἷ ad ducem, siue, vt saepe noster solet, ad sequentem pluralem ἐπιπλώουσιν et ἀφιξομένοις referas, sensus est hic:

Digitized by Google

πόντον ἐπιπλώσειν, ἀφιξομένοις τ' ἐπὶ γαῖαν,
εἴτε καὶ ἐς Κόλχους, ἢ ἐς ἀλλοδαπὰς ἀνθρώπους.
290 καὶ γάρ δὴ μῦνον σὺν ἐμοὶ πολέες τε καὶ ἐσθλοί,
οἵ ἑα καὶ ἀθανάτῃ ῥίζης γένος εὐχετάασθε,
ξυνὸν ἀνηρείψασθε πόνον, κλέος ὄφρ' ἂν ἄρησθε.
ἀλλ' ἄ οἱ κάρτιστον ἀρειότερόν τε γενέσθαι

288. ἐπιπλώσειν cod. Ruhnk. ἐπιπλῶσσειν Voss. Aug. 2. ἐπιπλώσειν vulgo. Schneiderus edidit ἐπιπλεύσειν. 289. καὶ ἢ libri omnes. 290. Vulgo μοῦνοι quod est in Wrat. et Ruhnk. vt ait Schneiderus. μοῦνον Ask. μοῦνοι Voss. μόνοι Aug. 2. ed. princ. 291. hic versus abest in Voss. et Aug. 2. 292. ξεινὸν Aug. 2. πόνον Voss Aug. 2. Ruhnk. Vind. πόνων vulgo. ἄρεσθε Schneiderus e cod. Ruhnk. de qua varietate nihil Ruhnk. p. 234. Vulgo ἄρησθε. 293. Vulgo ἀλλ' ἃ οἱ. Codd. Voss. Vind. Ruhnk. Aug. 2. ἀλλ' ἄ οἱ.

qui imperet, quid iis mari terraeque gerere velit.

289. ἢ ἐς scripsi pro καὶ ἐς. Vsum particularum εἴτε — ἢ explicuit Hoogeueenus p. 367. Atque ἢ et καὶ permutari monui ad Aristot. poet. p. 102.

290. (286) Πολέες τε καὶ ἐσθλοί.] Quos Theocritus ἄωτον ἡρώων vocaret. ἐσθλὸς vero hic vsurpatur, quemadmodum apud Hesiodum Ἐργ. v. 214. vbi Plutarchus exponit τὸ ἐσθλὸς, ὁ τῇ τύχῃ καὶ τῇ δυνάμει προέχων.

ESCH.

290. Dedi μοῦνον ex Ask. Propterea tantum, inquit, vt gloriam vobis pararetis, mecum communem suscepistis laborem, non quasi ego id vobis imperare potuerim. Gesneri μόνῳ, probatum Ruhnkenio, merito impugnat Schneiderus.

292. (288) Non improbabilis est Cl. Ruhnkenii emendatio, certe naturam negotii declarat. Arripiunt ac depoſcunt homines laborem, vt gloriam inde auferant. Sed magis poeticum tamen est, vt puto, Inuadunt gloriam laborum, vt eam sibi auferant. Rapiunt, rapere student, inuadunt labores et pericula, non quatenus hoc sunt, sed quatenus trahunt comitem gloriam.

GESN.

292. Emendauit interpunctionem et lectionem vulgatam, πόνων, κλέος ὄφρ' ἂν ἄρησθε Ruhnkenius in ep. crit. p. 234.

293. (289) Κάρτιστον ἀρειότερόν.] Nota, Superlatiuum poni pro Comparatiuo et expresse comparare. Cur igitur Sanctius negat vllum Superlatiuum comparare?

293. οἱ vsitatum nostro e codd. reuocaui. Idem fere est atque ἐν ἡμῖν.

Digitized by Google

Ἡρακλῆος ἄνακτος ὀΐομαι· ἴσε καὶ αὐτοί.
295 Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἅμα πάντες ἐπήνεον. ἐν δ' ἄρα φωνῇ
λαὸς ἐπερρῴσθεεν, Μινύαις ἔπι κοίρανον εἶναι
Ἀλκείδην, ὃς πᾶσι μέγ' ἔξοχος ἦεν ἑταίροις.
ἀλλ' ὃ πεῖθον ἄνακτα πεπνυμένον, ὃς ῥά νἱ ἤδη
Ἥρης ἐννεσίῃσι τετιμένον Αἴσονος υἱόν,
300 ἦ δή νἱ κλέος ἐσθλὸν ἐπ' ἐσσομένοισιν ὄπαζεν·
ὅς ῥά οἱ αὐτὸς ἔνισπεν, Ἰήσονα κοίρανον εἶναι.

295. οἱ δ' ἅμα πάντες Schneiderus e coni. Stothouweri. Ibidem ἐν δ' ἅμα φωνῇ malebat Heynius. 296. ἔπι κοίρανον pro vulgato ἐπικοίρανον dedit Gesnerus. 297. μ' pro μέγ' Ruhnk. 298. ἤδεϊ Voss. Aug. 2. Wrat. 299. συνεσίῃσι Aug. 2. vt refert Schneiderus. 300. ὣς ῥά οἱ Voss. Aug. 2. ὡς δή οἱ vulgo. ἐπεσσομένοισιν ante Gesnerum. 301. Gesnerus ὥς' ὄγε κ' αὐτὸς. Ante eum ὅς τότε γ' αὐτὸς. Codd. Voss. Vind. Ruhnk. Wrat. Aug. 2. ὅς ῥά οἱ.

296. (292) Non puto nomen esse ἐπικοίρανον, vt nec ἐπικύριον, vel ἐπιτύραννον. Sed κοίρανον ἐπὶ Μινύαις in Minyis vel inter Minyas. Vid. ad 296. GESN.

298. (294) Ἀλλ' ὃ πεῖθον ἄνακτα.] Contraria his habet Aristoteles lib. III. de Rep. c. 13. de Hercule. vbi dixit, Herculem minime voluisse parere Iasoni, vt longo interuallo omnes caeteros Argonautas superans, ac ob hanc caussam Argonautas eum reliquisse. Verba eius sunt: μυθολογεῖται δὲ καὶ τὸν Ἀργοναύτας τὸν Ἡρακλέα καταλιπεῖν διὰ τοιαύτην αἰτίαν. ὁ γὰρ ἐξέλειν αὐτὸν ἄγειν τὴν Ἀργὼ μετὰ τῶν ἄλλων, ὡς ὑπερβάλλοντα πολὺ τῶν πλωτήρων. ESCH.

298. (294) Merito hic πεπνυμένον vocat Herculem, cuius alias non valde laudatur sapientia. Nouerat ille, quid a nouerca sibi exspectandum esset, si suum amicum Iasona honore exueret. Illud οἱ ἤδη non simpliciter πλεονάζει, sibi, suo bono, sciebat. Licet etiam hoc obseruare, decorum esse Herculi, non dicere, non habere orationem, sed facere. GESN.

300. (296) Potest quidem ἐπεσσόμενος voce duplicata intelligi vt ἐπιγενόμενος, vt ἐπίγονοι illi Tragicorum. Sed cum nondum alias inuentum sit, cum liberum esse debeat iungere literas et syllabas, prouti sententia postulat, feci, quod video etiam doctissimo Heringae Obs. 2 p. 14 placuisse, diuisi praepositionem hic, vt olim factum est 608, vt faciam 625. GESN.

300. Vulgata lectio nata oculis librarii ad sequentem versum aberrantibus.

301. (297) Ἰήσονα κοίρανον εἶναι.] Et hoc valde appetiit Iason, dubio procul. Adeo enim indomitam in eo fuisse animi magnitudinem scribit Aristoteles

πεντήκοντ' ἐρέτησιν, ἀνὰ τραφερήν τε καὶ ὑγρήν.
καὶ τότε δὴ μάλα πάντες ἐπήνεον, ὡς ἐκέλευεν
Ἡρακλέης τε καὶ θῆκαν Ἰήσονα ποιμαίνειν εἶναι.
Ἦμος δ' Ἠελίοιο, ἀπείριτον αἰθέρα τέμνων,
ἵπποις ὠκυπόδεσσι κελαινὴν ἔντυε νύκτα,
τῆμος ἐνὶ πρωτοπίδεσσιν ἐμήτιεν Αἴσονος υἱὸς
πίσυν ἐφ' ἥρωέσσι καὶ ὅρκιον συνθεσιάων
θέσθαι, ὄφρ' ἔμπεδα πάντα φυλασσόμενοι πεπίθοιντο.

302. *ἐρετμοῖσιν* Voss. *ἐρετμαῖσιν* ἀνὰ πρατερήν Ruhnk. qui post v. 304. ita haec repetit: *πεντήκοντ' ἐρετμαῖσιν ἀνὰ τραφερήν τε καὶ ὑγρήν.* 305. *ἠέλιος τοῦ ἀπείριτον* omnes. 309. *φυλασσόμενοι* Aug. 2. a me non notatum. *πεπίθοιεν* Ruhnk. Aug. 2. Hoc versu finitur codex Aug. 2.

lib. III. de Rep. c. IV. *vt esurire sese diceret, quando non imperaret:* Ἰάσων ἔφη πεινῆν, ὅτε μὴ τυραννοῖ. ESCH. Modo non hic de Pheraeorum tyranno multum iuniore sermo sit.

GESN.

301. (297) Audacior iusto hic non videbor, spero, his, qui considerabunt formas literarum, et recordabuntur, quam parum illos adspirationum et apostrophorum apices curauerint librarii, denique salua sententia orationem sic multo melius et magis poetice coniunctam esse.

GESN.

302. (298) Πεντήκοντ' *ἐρέτησιν.*] Apollonius quatuor et quinquaginta recenset. Flaccus vnum et quinquaginta. Apollodorus quadraginta et quinque. ESCH. v. Index Voc. Ἀργοναῦται.

GESN.

Τραφερήν τε.] τραφερὴ hic terram significat, versus plane similis illi:

Τγρὰς καὶ τραφερὰς βασιλεὺς Ἄγις μ' ἀνέδηκεν.

Oppianus lib. I. Κυνηγ. Δῶκεν ἔχειν πᾶσαν τραφερήν, πᾶσαν δὲ καὶ ὑγρήν. et saepissime alibi. Nonnunquam etiam adiectiue τραφερὰν γαῖαν, παρὰ τὸ τρέφειν, ὅτι πάντα τρέφει τὰ ζῶα.

ESCH.

305. Abhorrentem ab epicorum consuetudine articulum in οἵ mutaui.

309. (305) Ὄφρ' ἔμπεδα.] τὸ ἔμπεδα hic sumitur, quemadmodum apud Homerum Iliad. N. (141) et alibi passim τὰ ἔμπεδον. ὁ δ' ἀσφαλέως ἤδει ἔμπεδον. i. e. *firmiter, constanter,* aduerbialiter, quod non monuissem, nisi interpretes et in talibus levibus peccarent. infra v. 345. τὸ ἔμπεδον, et passim vtrumque in tali significatione occurrit.

ESCH.

Digitized by Google

καὶ τότε τοι, Μουσαῖε, φίλον τέκος Ἀντιοφήμου,
ποσσῦναι μ' ἐκέλευε θοῶς ἱερήϊα καλά.
αὐτὰρ ἐγὼ ψαφαρῇσιν ἐπ' ἠϊόνεσσιν ἐνείκας
κᾶλα, τά τ' ἐκ δρυὸς ἐσι φερεσβίου· ἐν δ' ἄρα τοῖς
ὕπερθεν
πλεκτῷ παρκατέθηκα θεοῖς ἐπιειμένα δῶρα.

311. κομίσαι ex interpretatione Voss. θεοῖς pro θεῶν coni. Schneiderus. 312. Vulgo ψαφαρῇσιν et ἐνῆκα. Gesnerus coniecit ἔθηκα. Codd. Vind. Ruhnk. ψαφαρῇσιν et ἐνείκα. 313. δρὸς ἐσι Voss. ὑπερθεν pro vulgato ὕπερθε idem. 314. πολλὰ παρακατέθηκα Voss. πολλὰ παρκατέθηκα Ruhnk. πέπλα παρκατέθηκα Vind. πέπλῳ vulgo.

310. (306) Ἀντιφήμου υἱὸν Musaeum vocat Suidas, τοῦ ἐυφήμου τοῦ ἐκφάντου, τοῦ κερκυῶνος. Itaque certe incisum post τέκος recte sustulimus; sed in hoc genus genealogias ἀπεράντους non descendimus. Vid. Fabr. B. G. 1, 16, 3. GESN.

310. Suidae locum melius scriptum in Eudocia legi observavit Schneiderus: alia paullo tradere Androtionem in Schol. Soph. ad Oed. Col. 1051.

311. (307) Ἱερήϊα καλὰ sunt, quibus litatur, καλλιερεῖται. GESN.

312. (308) Res ipsa et v. 327 indicant, sermonem esse de strue lignorum, quae accensa hostiam consumeret, πυρκαϊᾷ. Placeret ergo valde, pro ἐνῆκα si legeretur ἔθηκα. Sed nec ἐνῆκα damnare ausim, cum vel simpliciter *imponere* significare possit, vt Od. M, 401 de naui, ἐνήκαμεν εὐρέϊ πόντῳ· vel hoc notare, structum et sic immissum, implexumque esse rogum. GESN.

314. (310) Ἐπειμένα δῶρα.] Interpres ἔμμετρος vertit: *Dis conuenientia dona*. Perdrierius more suo pueriliter; *flnitantia*. Tu nihil aliud intelliges, quam *multa, frequentia*. Νήχυτον enim sec. Hesychium, πολύ. proprie de aqua dicitur. vt apud Musaeum vers. 247.

Λάζεο πῦρ ταχέως, μὴ δείδιθι νήχυτον ὕδωρ. ESCH.

314. (310) Iuuat hic peplum Orphicum aliquantum illustrare. Potest de illo dici, quod vniuersim obseruat Pollux 7, 50 ἔσθημά ἐσι διπλοῦν τὴν χρείαν, ὡς ἐνδύναι τε καὶ ἐπιβάλλεσθαι. Est indumentum Aoetae 810, Horatum H. 42, 6. De hoc genere copiosissimus est Spanh. ad Iul. Caess. p. 459 sqq. Sed ἐπίβλημα potius est, cum Nocti tribuitur, vt H. 6, 10: in primis vero in sacris, vbi non tantum est hominum ea obeuntium ἐπίβλημα, vt L. 18, 97: sed etiam aliarum rerum. Decus enim et maiesta-

Digitized by Google

tem quandam addere se putabant rebus, quas ita tegerent involuerentue. Eustath. ad Il. E, 194 p. 407, 50 vbi de curribus poeta, ἀμφὶ δὲ πέπλοι πέπτανται, Ὁ πέπλος, inquit, ὕφασμά τι σινδονοειδὲς καταπετανύμενον κ. τ. λ. Et ad Od. H, 96 p. 272, 30 ἁπλῶς ὕφασμά τι λαμπρὸν καὶ ἐπιπρέπον. Verum inprimis locum habet Peplus in sacris ceremoniis, et rebus a profanorum conspectu tegendis. Huc forte respiciens Philostratus de Vita Ap. 1, 25, p. 34, 1 Babylonios ait ποικίλματα πέπλων debere Orpheo. Sic noster 955 ἱερὰ πλάσματα facit ὑπὸ πέπλοις, quod tentorii quoddam instar intelligo; et hic super struem ligni Peplo inuoluta ponit ἐπινήχυτα δῶρα. Tegere sacra Peplis Aegyptium est, a quibus forte accepit Orpheus. Clem. Alex. Paed. 3, 2 pr. Τὰ δὲ ἄδυτα χρυσοπάστοις ἐπισκιάζεται πέπλοις — πατοφόρος δὲ — ὀλίγον ἐπαναστείλας τοῦ καταπετάσματος, ὡς δείξων τὸν θεὸν etc. Vtrum, et quatenus his similia sint Ebraeorum σκηνώματα, περιπετάσματα, et inuolucrorum genera varia, non disputo. Sed est hic aliquid, nisi fallor, vnde ornari possit Spenceriana de his rebus opinio, proposita in Tr. de origine tabernaculi s. operis de LL. Ebraeor. ritual. 3, 3, 1. Caeterum hic locus, qui sub manu est, et ille alter 955 eo nobis prodesse possunt, vt intelligamus, partem Orphicorum mysteriorum ac τελετῶν fuisse illa θυμιάματα atque ἀρώματα, de quibus in Hymnorum titulis mentio, tum vniuersum de Lapidibus s. gemmis opusculum: nec mirum adeo esse, illa tamdiu potuisse delitescere. GESN.

314. Pro πέπλῳ in mentem venit Ruhnkenio legi posse πέλλῃ. quod genus non modo lacti, sed aliis etiam liquidis condendis inseruiisse docet ex Athenaeo XI. p. 495. C. Schneiderus πέπλον de omento olim erat interpretatus: sed ipse vidit, ita ordinem sacrificii perturbari. Postea praetulit codd. lectionem ita mutatam, πολλὰ παραικατέθηκα. Peluim quidem non commode memorari putat, vbi munera diis adolenda strui lignorum imponi dicantur. Quod sane verum est. Omnino autem liba hic magis, quam liquores intelligi debent. Equidem non dubitaui πλεκτῷ scribere, quod vocabulum bis adhuc est librariorum imperitia in his Argonauticis obscuratum, v. 960. vbi pariter atque hic πέπλους legitur, quod vitiosum esse vel producta vltima praecedentis praepositionis ὑπὸ monstrat; et v. 405. vbi quum alii libri πλαγκταῖς habeant, vnus propius verum accedit, in quo est πλακταῖς. Athenaeus IV. p. 130. C. τραγήματά τ' ἐν πλεκτοῖς ἐλεφαντίνοις ἐπεδόθη πᾶσι. Clarius haec describuntur ibidem p. 129. C. κελεύει σπυρίδας ἡμῖν καὶ ἀρτοφόρα διὰ ἱμάντων ἐλεφαντίνων πεπλεγμένα δοθῆναι. Σπυρίδα dictam tragicorum more πλέκος ab Aristophane notauit Pollux X. 92. vbi vid. interpp.

Digitized by Google

315 καὶ τότε δὴ κραντῆρα βοῶν περιμηκέα ταῦρον
σφάζον, ἀνακλίνας κεφαλὴν εἰς αἰθέρα δῖαν,
ζωοταμών· περὶ δ' αἷμα πυρῇ χέον ἔνθα καὶ ἔνθα.
αὐτὰρ ἐπὶ κραδίην ἐρύσας ποπάνοισιν ἔθηκα,

315. Vulgo περιμυκέα. Voss. περιμηκέα. Hoc vel ἐριμυκέα, quod Schneiderus quoque recepit, placebat Gesnero. 317. ζωοτάμνον Ruhnk. ζωότάμον Voss. ζωοτάμνων vulgo. Deinde vulgo περὶ δ' αἷμα πυρὶ χέον. 318. ἐπὶ Gesnerus dedit, receptum a Schneidero. Libri

315. (311) Κραντῆρα βοῶν.] Κραντὴρ hoc loco idem est quod κράντωρ, κράντωρ autem βασιλεύς. Tauri enim sunt quasi reges armenti, quemadm. Virgil. III. Georg. v. 125. *Quem legere ducem et pecori dixere maritum.* ESCH.

315. (311) Περιμήκεα emendabat Cl. Hering. Obs. 10 p. 82, quod etiam mihi in mentem venerat, cum nondum de Vossiano libro quidquam scirem. Itaque iam recepturus in contextum eram. Verum cum Homericum quidem illud esse viderem, at non taurorum, sed virgarum, contorumque epitheton, cogitabam forte hic legendum esse ἐριμύκεα, valde mugientem. At Homerus solenni elogio tauros non ἐριμύκεας sed ἐριμύκους vocat. Quare nihil melius puto, quam Orpheo suam forte vocem relinquere, cum terminatio etiam haec sit inter vsitatissimas, et περι in tali compositione, non minus quam ερι, augendae vehementer significationis vim habeat. GESN.

316. (312) Ἀνακλίνας κεφαλὴν εἰς αἰθέρα.] Notissimum est inferis diis sacra facta esse effossa terra, et in victimatione capitibus victimarum in terram repressis, quale sacrificium ad viuum depictum habes apud Senecam in Oedipo Act. III. Superis vero exstructis aris et capitibus victimarum in altum elevatis, et ideo dicit poeta noster: ἀνακλίνας κεφαλὴν εἰς αἰθέρα. ESCH.

317. (313) Duas causas potuit habere auctor lectionis Vossianae, α in priore Syllaba verbi simplicis, et eandem Syllabam breuem. Sed neutra hic aliquid valet: cum τάμνω sit Homericum, et μν non faciat necessario positionem. Itaque nihil mutaui. GESN.

317. Vulgata, περὶ δ' αἷμα πυρὶ χέον metro repugnat: nec multo melius foret χέον πυρὶ ἔνθα καὶ ἔνθα. Quare περὶ δ' αἷμα πυρῇ χέον scripsi. Πυρὶ et πυρῇ saepius permutantur. Mox v. 331. πυρκαϊὴν vocat. Et infra v. 967. νήησα πυρὴν ἔντοσθε βόθροιο. Et v. 961. ἐν δὲ πυρῇ ἐνέβαλλον.

318. (314) Diffidere mihi vi-

Digitized by Google

λείψας ὑγρὸν ἔλαιον, ἐπ' αὐτῷ δὲ γλάγος ἄμνης.
ἤρωας δ' ἐκέλευσα περισταδὸν ἀμφιχυθέντας
δόρατ' ἐπαμπήξασθαι ἰδ' ἄορα κωπήεντα,
βύρσῃ τε σπλάγχνοισί τ' ἐρειδομένους παλάμῃσιν.

omnes ἐπεὶ et θραύσας. 319. ἀμνῆς Ruhnk. 321. ἀμπήξασθαι Voſſ. ἰδ' Ruhnk. ἄρα correxit Stephanus. 322. σπλάγχνοισιν vulgo ante Geſnerum. καὶ σπλάγχνοισιν Eſchenbachius. ἐρειδομένοις vulgo: mutauit Schneiderus. 323. μέσσως PAIC.

dear lectoribus, ſi multis docam, cur ἐπεὶ in ἐπὶ mutarim. Nondum aſſueti poeticae dictioni modo cogitent, ſenſum eſſe hunc ἐπίθηκα κραδίην πομπάνοις, θραύσας πομπάνους. Frangit liba et placentas, fruſtis illarum imponit cor victimae. ORSK.

318. Heynius κριθὴν pro κραδίην legendum coniiciebat, et ἐλοχύτην interpretabatur. Schneideri coniecturam ἐμύσας nos recipiendam duximus. Eamdem rem καφδιωλυσῖν dictam eſſe ille docuit ex aptiſſimo Luciani loco T. III. p. 77. et καφδιᾶσθαι ex Heſychio, Etymologico Magno, et Suida in καφδιωσάμενος.

320. Apte comparari poteſt nobiliſſimus Aeſchyli locus in Septem ad Thebas v. 42.

ἄνδρες γὰρ ἐντὰ, θύριοι, λοχαγέται,
ταυροσφαγοῦντες ἐς μελάνδετον σάκος,
καὶ θιγγάνοντες χερὸς ταυρείᾳ φόνῳ,
Ἄρην, Ἐνυώ, καὶ φιλαίματον Φόβον
ὤρκωμότησαν.

321. (317) Δόρατ'] Pro ἄρα κωπήεντα, quod legitur in vulg. edit. repoſui ἄορα κωπήεντα, quae mea emendatio nunc firmiore teſtimonio nititur, quam tum, quum eam huic loco adhibui: reperi enim poſtea haec ipſa verba in eodem auctore in iisdem editionibus. H. STEPH.

321. (317) Δόρατ' ἐπαμπήξασθαι.] Nugantur interpretes, quin plus quam nugantur. verte: *arma induere et enſes manubriatos.* δόρυ enim ὅπλον. Heſych. et ἄρα mendoſe legitur pro ἄορα. RSCH.

322. (318) Βύρσῃ τε.] ἐρειδομένους παλάμῃσι, eſt, '*manibus figentibus* βύρσῃ καὶ σπλάγχνοις, *in pellem et viſcera.* Et ne quis forte alia hic cogitet, quia de Orpheo paulo antea dicebatur, quod taurum ζώτομε, notandum eſt, aliud eſſe ζωτομεῖν, quod Latinis eſt, *proſecare* et *praeſecare*, quod pertinebat ad ſacrificium, ſacerdotisque erat, aliud eſſe *infigere arma pelli et viſceribus*, quod pertinebat ad foederis ritus. RSCH.

322. (318) Ritus ſacri federis ex ipſa natura negotii hauſtus: per ſacrificium veniunt in communionem, et velut conuictum primo ipſius Dei, deinde inter ſe ipſos. Argonautae iungunt hic arma et manus, easque caſ-

Digitized by Google

Θῆκα δ' ἀϱ' ἐν μέσσῳ τεῦχος κυπεῶνος ἐρείσας
ὀσϱάκεον, τῷ πάντα περιφϱαδέως ἐμέμικτο,
Δήμητϱος μὲν πϱῶτα Φεϱεσσβίοιο ἀλφίτα ἀκτή,
αἷμα δὲ οἱ ταύϱοιο, θαλάσσης θ' ἁλμυϱὸν ὕδωϱ.
στέψασθαι δ' ἐκέλευσα κύκλῳ ἐϱόεντας ἐλαίης
καὶ τότε χϱυσείην φιάλην χείϱεσσιν ἐμῇσιν
ἐμπλήσας κυπεῶνος, ἐφεζείης ἐπένειμα,

326. ἐπιταύϱοιο — θ' ἁλμυϱὸν Ruhnk. ἐπὶ ταύϱοιο vulgo. 327. PAIC. ἐλαίης. 328. Vulgo ἐμοῖσι. 329. ἐπένοιμον AIC. ἐπένειμα vel ἐπενώμων coni. Gesn.

nium et pellis hostiae foederalis tactu ac prehensione consociant

GESN.

325. (319) Κυπεῶνος.] Hesychius: Κυπεῶ, κυπεῶνα, ἐξ οἴνου καὶ μέλιτος καὶ ὕδατος καὶ ἀλφίτων ἀναμεμιγμένον πόμα. Hic vero longe aliter praeparatur.

GESN.

326. Librorum lectionem αἷμα δ' ἐπὶ ταύϱοιο, propterea quod noster non solet breuem vocalem sine positione in caesura producere, in αἷμα δέ οἱ mutaui. Refertur οἱ ad Δήμητϱος ἀκτήν. Permutatum οἱ cum ἐπὶ et ἐπεὶ vide in indice.

327. Gesneri interpretationem verbi κύκλωσε in indice iure improbat Schneiderus. Hic affert ex Nonno p. 1306. Ἀϱιάδνης στέφανον πολύκυκλον. At ibi περίκυκλον legitur. Ipse suspicatur κλάδοις ἐϱόεντος ἐλαίης scriptum fuisse. Equidem vulgatam lectionem mutare non sum ausus. Accusatiuus non inusitatus. Pindarus Nem. VI. 33. ἔϱνεα ἐπ' Ἀλφεῷ στεφανωσάμενος. Athenaeus XV. p. 676. D. πλὴν εἰ μὴ οἱ τοὺς χαλκοῦντας στέφοντας ὁμοῦ σκοϱόδοις καὶ ῥόδα. Κύκλωσε quidem etsi non habeo, qua auctoritate tuear, in nostro quidem ferre poterimus, praesertim quum affinis sit significatio verborum κύκλος et στέφανος. Ita Aristides in Panathenaico (qui locus est etiam apud Photium Bibl. p. 1221, 9.) de regione, intra quam Xerxes se continere debebat: ὥστ' εἶναι τὸν κύκλον τοῦτον ἀντ' ἄλλου τινὸς στεφάνου τοῖς Ἕλλησιν ὑπὲϱ κεφαλῆς. Athenaeus XV. p. 679. F. haec habet e Dionysio Chaeremonis: κισσῷ τε ναϱκίσσῳ τε τϱιέλικας κύκλῳ στεφάνων ἑλικτοῦ, vt probet fuisse quosdam στεφάνους ἑλικτούς. Fortasse ita scripserat Chaeremo:

κισσῷ τε ναϱκίσσου τε τϱιέλικος
κύκλῳ
στεφανῶν ἑλικτῷ.

329. Ἐπένειμα dedi e coni. Gesneri. Schneiderus, qui ἐπένειμον retinuit, in variis lectionibus affert v. 405. qui nobis est 407. At quid ibi ἐπένειμε tertia persona ad defendendam primam ἐπένειμον faciat, ego non video.

Digitized by Google

330 γεύειν ἄνδρα ἕκαστον ἐρισθενέων βασιλήων.
πυρκαιῇ δ' ἐκέλευον Ἰήσονα λαμπάδα θέσθαι
πεύκης ἀζαλέης· ὕπο δ' ἔδραμε θεσπεσίη φλόξ.
δὴ τότ' ἐγὼ πρὸς χεῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
χεῖρας ἐπαντείνας, τάδ' ἀπὸ γλώσσης ἀγόρευσα·
335 Ὠκεανοῦ μεδέοντες ἁλικλύστοιό τε πόντου
ἐμβύθιοι μάκαρες, καὶ ὅσοι ψαμαθώδεας ἀκτὰς
ναίεθ' ἁλικροκάλους, καὶ Τηθύος ἔχατον ὕδωρ·
Νηρέα μὲν πρώτιστα καλῶ πρέσβιστον ἁπάντων,
ἄμμιγα πεντήκοντα κόραις πάσῃσιν ἐρανναῖς·

332. πέτρης Voss. 336. ψαμμαθώδεας Ruhnk. ψαμμώδεας Voss. 339. Vulgo πασαῖσιν.

330. Γεύειν Schneidero noue dictum videtur pro γεύεσθαι. At actiuam vim retinet verbum.

335. (331) In hoc iuris iurandi et sanciendi federis carmine marinos Deos aduocant, vt testes atque vltores praesentes nauigantibus. GESN.

335. Hunc et duos sequentes versus in versione praetermisit Cribellus. Itaque eos non videtur in codice suo inuenisse.

337. Tethys merito Schneiderum offendit, quae apud Homerum et Hesiodum, vt Oceani coniux, fluuiorum mater, terram, hic autem et infra v. 1109. mare significet. Mare qui Tethyn vocarit, non nosse se ait antiquiorem Archia in Analectis II. p. 100. Nec Spanhemius ad Callim. h. Del. 17. praeter Orpheum habuit ex quo Tethyn pro mari positam, afferret. Nam Eustathii verba p. 978. 32. αὕτη καὶ ὁ Ὠκεανός, quibus ad hanc rem vtitur, *ipsa etiam Oceanus* vertens, non vidit continuari cum sequentibus, κατὰ μὲν ψυχρότητα συνδυάζονται ὡς οἷα ἀνθρωπίνῃ τινὶ συζυγίᾳ. Occurrit tamen Tethys de mari etiam in hymno Orphico XXII. 1.

339. (335) De Nereo et L illius filiabus H. 22 et 23. Nomina illarum dabit volenti Hesiodus Theog. 240 sqq. e quo etiam reliqua nomina Deorum, quae hic memorantur, illustrari facile possent. Sed hodie nihil opus est, quae ita communia sunt antiquis scriptoribus, singulatim apud vnumquemque illustrare. Si quid de nominibus opus esse videretur, in Indice nostro fere posuimus. Itaque tantum ponemus, quae proprie ad h. l. pertinent. Glaucen et Amphitriten de Nereidibus singulatim nominat: illi tribuit epi-

Digitized by Google

340 Γλαυκήν τ' ἰχθυόεσσαν, ἀπείριτον Ἀμφιτρίτην,
Πρωτέα καὶ Φόρκυνα, καὶ εὐρυβίην Τρίτωνα,
λαιψηρούς τ' ἀνέμους, Αὔραις μίγα χρυσεοτάρσοις,
ἄστρά τε τηλόσε φαντά, καὶ ἀχλὺν Νυκτὸς ἐρεμνῆς,
αὐγήν τ' Ἠελίοιο θοῶν προποδηγέτιν ἵππων,
345 δαίμονας εἰναλίους τε μιγαζομένους ἥρωσιν,
ἀκταίους τε θεούς, ποταμῶν θ' ἁλιμυρέα ῥεῖθρα·
αὐτόν τε Κρονίδην σεισίχθονα κυανοχαίτην,
κύματος ἐκπροθορόντα μολεῖν ἐπιτάῤῥοθον ὅρκων,
ὄφρα μὲν οὖν ἐπίκουροι Ἰήσονος ἔμπεδον αἰεὶ

340. Γλαυκήν τ' Schneiderus. Vulgo Γλαυκὴν δ'. 342. χρυσεοτάρσοις Voss. Ruhnk. Vind. χρυσεοτάρσαις vulgo. 343. τηλεφανῆ Schneiderus. Vulgo τηλεσίφαντα. Heynius pro vulgato ἀχλύα coniecit ἀχλύν. 344. θοῶν pro vulgato ποδῶν coni. Ruhnkenii recepta a Schneidero. Sic etiam Wakefieldius Silv. Crit. II. p. 132. 349. Omnes τόφρα et Ἰάσονος. Dein αἰὲν Voss.

theton, quod etiam nomen continet; est enim *glaucus* piscium color: hanc vocat ἀπείριτον, quia frequenter, et ex notatione sua, mare vniuersum significat. GESN.

341. Affert hunc versum Draco Stratonicensis περὶ μέτρων ποιητικῶν MS. ap. Ruhnk. Ep. crit. II. p. 230.

343. Ἄστρα τε τηλεφανῆ, quod infra v. 539. occurrit, hic reposuit Schneiderus ob adiectiuum τηλεσίφαντος non de more formatum. At καὶ non satis apte in Schneideri lectione producitur. Quanto facilius poterat scribere τηλόσε φαντά.

344. (340) *Augen* hic personam facit poeta, vt reliqua Phaenomena, *Animas*, *Auras*, *Stellas*, *Caliginem*: sic enim placuit conuertere, vt similiora fierent propriis nominibus. De Auge hoc monendum, esse illam alias quoque proprium nomen mulieris Alei F. quae ex Hercule Telephum peperit. GESN.

Porro ποδῶν in hoc versu mihi ita importunum videbatur, vt expungendum esse plane non dubitarem; θοῶν autem illi non alio auctore, quam me ipso, substituere verecundarer. Interim ita conuerti. GESN.

347. (343) Αὐτόν τε κρονίδην.] Non ipsum Saturnum, sed eius filium Neptunum intelligit, quod vel pueri vident, nihilominus tamen interpretes errant. ESCH.

349. (345) Τόφρα] Huius πέντε σημασίας numerant. Τὸ Εὐθέως, τὸ ἕως, τὸ ἡνίκα, τὸ

Digitized by Google

μίμνομεν πρόφρονες ξυνῶν ἐπαρηγόνες ἄθλων,
ζωοὶ νοστήσαιμεν ἐὰ πρὸς δώμαθ' ἕκαστος·
ὃς δέ κε συνθεσίας δηλήσεται, ἠὲ ἀλεγίζων
ὅρκου, ὑπερβασίῃ — τόθι δ' ἐπιμάρτυροι ἔσων
ἰθύντειραι Δίκη καὶ Ἐριννύες αἰνοδότειραι.
Ὣς ἐφάμην. οἱ δ' αὖτις ὁμοφροσύνῃ κατένευσαν,
ὅρκια δειμαίνοντες, ἐσημήναντο δὲ χερσίν.
αὐτὰρ ἐπεὶ ξ' ὅμοσάν τε τελεύτησάν τε τὸν ὅρκον,

350. μίμνωμεν πρόφρονες, quae librorum omnium lectio est, a Schneiderο in μίμνομεν οἱ προφρόνως mutatum. 351. νοστήσαιμεν e Voll. et Ruhnk. pro vulgato νοστήσωμεν a Schneidero receptum. 352. Omnes συνθεσίης. 353. Vulgo ὅρκον ὑπερβάσιον. Τπερβασίῃ comi. Gesn. ὑπερβασίῃ edidit Schneiderus. ἔσων Schneiderus e Voll. Vulgo ἐσόν. 355. οἱδ' cod. Ruhnk.

ἔφρα, τὸ ἐν τοσούτῳ. *Tertia huic loco maxime idonea est.*

GESN.

349. (345) Hic ipsa iuris iurandi vis ac velut spiritus continetur, vt quisque nostrum Iasoni coniunctus et fidelis fuerit, ita felix illi contingat reditus etc.

GESN.

349. Schneiderus, qui seruata τόφρα, quod nos correximus, μίμνομεν οἱ προφρόνως edidit, audacem correctionem, inquit, omnibus lectoribus facile approbabo. At ea metro repugnat, quia οἱ praecedentem syllabam breuem, quae consonante finitur, longam facit. Eadem vis est adiectiui ἑός, *suus*, apud veteres epicos, non apud nostrum. Caeterum hunc versum in versione omisit Cribellus, vt non videatur eum in codice suo legisse.

352. (348) Interpretatus sum, ac si legeretur et ordinaretur locus ita, ὃς δέ κε, ἠὲ ἀλεγίζων συνθεσίης, δηλήσεται ὅρκον ὑπερβασίῃ. Ceterum de verbo ἐσόν, an ἔσων, non facile est certum statuere. Illud significat, testes estis, hoc, testes estote, vtrumque duali numero: quem pro plurali eo promptius fuit hic poni, quod sint velut duae personae, altera Δίκης, Iustitiae, altera Collegii Furiarum. Pro αἰνοδότειραι ponere αἰνολέτειραι cum Cl. Ruhnk. Ep. Crit. I p. 60 non multum dubitem, cum αἰνολέτης Κρόνος hic sit v. 424, et videatur probare in thesauro H. Stephanus. Sed nec receptum damnare ausim, bona certe moneta percussum. GESN.

352. Facilius procedit oratio ex nostra emendatione, quam si συνθεσίης et ὅρκον seruatur. Ac συνθεσίῃ, *ex composito* dicunt epici, aduerbialiter, sed vbi nomen est substantiuum, plurali numero vtuntur.

354. Ruhnkenius in ep. crit. I. p. 95. αἰνολέτειραι corrigit, Antiochum in Anthol. II. 43. p.

Digitized by Google

δὴ τότε νηὸς ἔῆς κοίλην κύτος εἰσεπέρησαν
πάντες ἐφεξείης, ὑπὸ δὲ ζυγὰ τεύχε' ἔθεντο,
χεῖρας ἐρετμώσαντες. ἐκέκλετο δ' αὐτόθι Τίφυς,
ἐκταδίοις ὅπλοις ὄῆσιν πάρος κλίμακος μακρῆς,
ἱστία δ' ἁπλῶσαι, λιμένος δ' ἐκ πείσματ' ἀρέσθαι.
καὶ τότε δὴ λαγὼν ἄρον ἐπιπροέηκε νέεσθαι
Ἥρη Ζηνὸς ἄνοιτις, ἐπείγετο δ' ἐς πλόον Ἀργώ.
οἱ δ' ἄρ' ἐπ' εἰρεσίην ἔπεχον χεῖράς τε νόον τε,
ἄκμητοι βασιλῆες, ἐτέμνετο δ' ἄσπετος ἅλμη,

358. Vulgo ἑῆς. 361. παρὰ cod. Ruhnk. 362. πείσματα δ' ἕσθαι vulgo. 364. ἐφέσπετο Schneiderus e Voss. Vulgo ἐπείγετο, quod etiam in margine Voss. est. 366. ἐτέμνετο coni. Ruhnk. Vulgo ἐτίτμετο. Vind. Ruhnk. ἐπίτμετο.

244. afferens, qui φυζάκων ὀλετείρας vocat Furias, et noſtrum, qui Κρόνον αἰνολίτην habet. Vulgatum firmatur ſimillimo verbo βαρυδότειρα, quo vſus eſt Aeſchylus in Sept. ad Theb. 977. 998.

358. Non immerito ſuſpectum Schneidero fuit ineptum additamentum ἑῆς. Itaque ἑῆς ſcripſi, i. e. *bonae*. Vid. Heyn. ad Iliad. I. 393. et vol. VII. p. 749.

360. Euripides Med. 4. μηδ' ἐρετμώσας χέρας ἀνδρῶν ἀρίστων. Sed hic aliter dicitur, pro *manus remis applicantes*. Accommodate ad hunc locum Heſychius: ἐρετμώσας, κώπας ἁρμόσας. Eam locutionem, a poeta noſtro ſumtam, Nonnus frequentauit pro *manus aptare natationi*, quae ſimilis eſt remigio. Vide Paraphr. Ioannis cap. 21. p. 284. et ibi Fr. Nanſium.

RUHNK.

362. (358) Probabilis admodum coniectura eſt Cl. Pierſoni Verſ. 2, 9 qui pulchre confert v. 553 πείσματα δ' ἀράμενοι· nec intelligitur, quid ſit ἐκθέσθαι πείσματα λιμένων. Itaque ſic certe interpretatus ſum. Plane mutare lectionem non audebam, metuens, ne forte ἐκθέσθαι poſſit ſententiam loco et rei conuenientem admittere. GESN.

364. (360) Verbo ἐπείγετο nauim velut animat et ſenſum illi atque affectum tribuit, incitabat, vrgebat ſe. Nec mirum, cum loquendi etiam facultatem Argo habuerit. GESN.

364. Cur ἐφέσπετο receperit Schneiderus, quod aberrantibus ad v. 369. librarii oculis debetur, non video. Certe ventus nauem, non nauis ventum ſequitur.

367. Mare tumidum Schneiderus noſſe ſe dicit, ſed ſpumam tumentem inepti poetae eſſe putat. Itaque ſcriptum fuiſſe ſuſpicatur ἀφρῷ ἀμ' οἰδαίνουσα. Vt hiatum, qui tum exſiſteret, taceam, quid aliud ſpuma eſt,

Digitized by Google

ἀφρῦ ἅμ' οἰδαίνοντος ὑπὸ τρόπιν ἔνθα καὶ ἔνθα.
τῆμος δ' ἱερὸς ὄρθρος ἀπ' Ὠκεανοῖο ῥοάων
ἀντολίας ἤνοιγεν, ἐφέσπετο δ' ἠριγένεια
ἡδὺ φάος θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισι φέρουσα·
καὶ τότε δὴ σκοπιαί τε καὶ ἠνεμόεσσα κολώνη
Πηλίου ὑλήεντος ἀπ' ἠϊόνος κατέφαινεν.
Τίφυς δ' ἀμπαύσας δολιχῆς οἰήϊα νηός,
τυτθὸν ὑπ' εἰρεσίῃσιν ἐκέκλετο κῦμα χαράσσειν·
καί ῥα θοῶς ἀκτῇσιν ὑπέδραμον· ἐκ δ' ἄρα νηὸς
κλίμακα δουρατέην λιμένων ἔντοσθε χάλασσαν,
ἐκ δ' ἔβαν ἥρωες Μινύαι, παύσαντο δὲ μόχθου.
τοῖσι δὲ μύθων ἦρχεν ὁμιλαδὸν ἱππότα Πηλεύς·
Ὦ φίλοι, ἀθρεῖτε σκοπιῆς πρῦχοντα κολωνόν,

368. ἦμος Schneiderus cum Koenio ad Greg. Cor. p. 168. pro vulgato τῆμος. 369. ἐφέσπετο Voss. sed ab altera manu vulgatum ἐπέσπετο habet. 373. διοσῆς οἰήϊα χειρός vulgo. διὰ γῆς οἰήϊα Voss. Ruhnk. 374. ὑπ' εἰρεσιῇσιν Ruhnk. Vulgo coniunctim. 378. ἦρχετ' edidum a Schneidero. 379. ἀτρεῖτε Voss.

nisi tumor rei liquidae aere mixtae?

367. (363) Οἰδαίνοντος.] Verbum οἰδαίνω proprie dicitur περὶ τῆς θαλάσσης, ὅταν ἄρξηται μετεωρίζεσθαι. vt volunt Grammatici, vnde eleganti metaphora dixit Apollonius: μέθυ θαρσαλέον κῆρ οἰδαίνειν ἐν τήθεσσι. lib. I. ESCH.

368. Ἦμος etiam v. Slothouwerus in Act. Soc. Trai. vol. III. p. 152. Emendationis non modo necessitatem nullam video, sed ne commoditatem quidem, quia, quae versu 371. 372. leguntur, perineptam apodosin praebitura essent, illa autem, quae leguntur v. 373. seqq. propter eosdem versus 371. 372. apodosis esse nequeunt.

373. Merito Schneiderus duram esse censet loquutionem, ἀμπαύσας διοσῆς οἰήϊα χειρός. At vix dubitari potest quin οἰήϊα νηός, vt fere semper epici, dederit. Homerus Iliad. XIX. 43. οἵ τε κυβερνῆται καὶ ἔχον οἰήϊα νηῶν. Od. XII. 218. ἐπεὶ νηὸς γλαφυρῆς οἰήϊα νωμᾷς. Apollon. Rh. I. 401. Τίφυν εὐτείρης οἰήϊα νηὸς ἔρυσθαι. Διοσῆς vero e duorum antiquissimorum codicum lectione ΔΙΑΓΗΣ facili correctione in ΔΟΛΙΧΗΣ mutaui. Supra v. 123. δολιχῆς ἰθύντορα νηός.

378. (374) ἱππότα Peleus vide-

Digitized by Google

380 μέσσῳ ἐνὶ σπῆῶνι κατάσκιον, ἔνθα τε Χείρων
ναίει ἐνὶ σπήλυγγι, δικαιότατος Κενταύρων,
οἳ τράφεν ἂν Φολόην, Πίνδῳ τ' αἰπεινὰ κάρηνα,
ὅς ῥα δικασπολίῃ μέλεται καὶ ἀκέσμασι νόσων·
ἄλλοτε δ' αὖ Φοίβῳ κιθάρην μετὰ χερσὶν ἀείσων,

380. Omnes ἐνὶ σπῆϊ. 382. τράφεν Voss. Ruhnk. Vulgo ante Gesn. τράφον. ἂν Φολόην ex emend. Heynii pro vulgato ἐν Φολόῃ recepit Schneiderus. Sic etiam Wakefieldius Silv. Crit. II. p. 132. 383. δικασπολίην Voss. ἀκέσμασι coni. Gesn. pro vulgato ἀκτύμασι,

tur vocari etiam propter amorem et cognationem Neptuni Equestris. Vid. infra 1257. GESN.

378. *Vulgatum* ἦρχεν, inquit Schneiderus, *barbarum est; igitur correxi.* Quomodo vero Homericum illud corriget, τοῖς ἅρα μύθων ἦρχε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ, et tot alia similia?

381. (377) Δικαιότατος Κενταύρων.] Vid. Scholiast. Apollon. ad lib. I. v. 554. BESCH.

382. (378) Οἳ τράφεν, h. e. τράφησαν, vt certius praetuli: forte tamen nec τράφεν non conuenit, media significatione acceptum. Alterum Hemistichium, quod priori quodammodo discrepat, sic emendat Ruhnk. Ep. 2 p. 79 Πίνδῳ δ' ἀνὰ δῖα κάρηνα, quod nec improbo, nec audeo recipere. GESN.

382. Ruhnkenius emendabat, οἳ τράφεν ἐν Φολόῃ, Πίνδῳ τ' ἀνὰ δῖα κάρηνα, allatis hymno Hom. in Merc. v. 142. et de verbo interpp. ad Callim. h. Ion. 55.

383. (379) Καὶ ἀκτύμασι νόσων.] Circa disciplinam huius Centauri cum nostro consentit Apollon. Schol. l. c. Alii tamen, quorum in numero Pindarus et Xenophon, Chironis disciplinam autumant ἐπιμέλειαν τῶν κυνῶν καὶ κυνηγεσιῶν καὶ τῆς ἄλλης παιδείας. BESCH.

383. (379) Ἀκέσμασι magis placeret, quod nomen Hesychius annotauit, Pindaro vsurpatum et Aeschylo, ostendit Abreschius. GESN.

383. Exemplis huius loquutionis a Doruillio ad Charit. p. 580. (555) et Huschkio in Anal. crit. p. 98. collectis adde Quintum IV. 500. 530. X. 540. Maneth. IV. 124. 441. VI. 369. Nonnum Dion. XIII. 208. 431. XXXVII. 12. 202. XLII. 431. in paraphr. Ioann. c. IX. 24. 31. XI. 51. Proclum h. Solis 44.

384. (380) Hic locus ostendit discrimen inter citharam Apollinis et inter Mercurii lyram, testudinem, chelyn, φόρμιγγα. Phoebi cithara simplicior fila modo habet inter duo cornua intenta: Phorminx Mercurii soni augendi causa adiunctum habet scutum testudinis, cui pellis in-

Digitized by Google

ἦ λιγυρὴν Φόρμιγγα χελυκλόνου Ἑρμάωνος,
πᾶσι περικτίοσσι δικασπολίης ἀναφαίνει.
τῷ ῥα καὶ ἡμέτερον κῆρον Θέτις ἀργυρόπεζα,
νήπιον, ἀρτιγένηθλον, ἐν ἀγκαλίδεσσι λαβοῦσα,
Πήλιον εἰσ' Φυλλον ἔβη, Χείρωνί τ' ἔδωκεν
εὖ καὶ ἐπισταμένως ἀγαπαζέμεν ἠδ' ἀτιτάλλειν.
ἀν δή μοι πόθος ἐστὶ περὶ φρένα θηήσασθαι.
ἀλλά, φίλοι, πελάσωμεν ἐπὶ σπέος, ὄφρα ἴδωμεν
ἔξιν παιδὸς ἐμοῖο, καὶ ἤθεσιν οἷσι πέπασται.
Ὡς εἰπὼν ἐξῖκεν ἀταρ ἰτὸν· οἱ δ' ἐπόμεσθα.
αὐτὰρ ἔπειτ' αὐλὴν εἰσήλθομεν ἠερόεσσαν.

recepta a Schneidero. 387. Omnes τόφρα. 389. in cod. Ruhnk. est ante 388. 390. εὖ καὶ ἐπισταμένως Schneiderus e cod. Ruhnk. Vulgo εὖ μὲν ἐπισταμένως. 392. ἴδωμαι Schneiderus e Voss. Vulgo ἴδωμεν. 394. ἐξῆρχεν edidit Schneiderus Libri omnes ἔξικεν. οἷσ' Ruhnk et edd. antiquae. οἱ δ' Steph. Esch. Schneid. οἳ δ' Gesn. 395. ἔπειτ' emendatio Heringae obss. p. 15. Ante Gesnerum ἐπ' εἰς. Cod. Ruhnk. ἐπὶ 's, probante Ruhnkenio.

tenta est. Recte ergo Philostr. Icon. 1, 10 p. 777 Olear. Τὴν λύραν πρῶτος Ἑρμῆν πήξασθαι λέγεται τεττάρων δυοῖν, καὶ ξυγὸν καὶ χέλυος. Discrimen manifestum: sed quod non prohibuit, quo minus his nominibus promiscue optimi quique poetae vterentur. GESN.

385. Formam Ἑρμάων habent Marcellus in Brunckii Analectis T. II. p. 302. v. 24 et Christodorus p. 460. v. 104. alii.

387. Τόφρα Gesnerus *igitur* verterat, probante Schneidero, qui quidem de vetusto vsu huius significationis dubitat. Immo τῷ ῥα scripsit poeta: *propterea*.

388. (384) Νήπιον ἀρτιγένηθλον.] Perdrierius hoc loco crisin ostendit, et pro ἀρτιγένηθλον rescribit ἀρτιγένηθλον· νήπιος profecto Perdrierius. ESCH.

393. Vocabulum ἔξις non est antiqui vsus, neque epicum.

394. (390) Cogitabam aliquando, legendumne esset εἰσῖκεν. Sed solet noster alias quoque hoc verbo ita vti, non ille quidem vt ἐκ ponat pro εἰς, sed vt in aduentu signando mentionem egressus s. discessus includat. GESN.

394. Schneiderus, qui cur metro sē dicat admonitum esse, vt ἔξικεν mutaret, non video, certe videtur etiam ἀταρπιτῦ scribere debuisse.

395. (391) Emendationem huius versus ego imputare studiosis non possum, cum proposita iam

Digitized by Google

καὶ οἱ κεκλιμένος μὲν ἐπ' ἀδαίοιο χαμεύνης
κεῖτο μέγας Κένταυρος, ἀπηνήρειτο δὲ πέτρῃ
ἱππείῃσιν ὀπλῇσι, τανυσσάμενος θοὰ κῶλα.
ἀγχοῦ δ' ἱσάμενος Θέτιδος καὶ Πηλέος υἱὸς
χερσὶ λύρην ἤρασσε, φρένας δ' ἐπετέρπετο Χείρων.
ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἄθρησεν ἀγακλειτὰς βασιλῆας,
ἀσπασίως ἀνόρουσε, κύσεν δ' ὄρεα φῶτα ἕκαστον·
δαῖτα δὲ πόρσυνεν· μέθυ δ' ἀμφιφορεῦσι κομίσσας
ῥωγαλέαις ἔςρωσεν ἐπὶ ςιβάδεσσι πέτηλα·
κλινθῆναι δ' ἐκέλευσεν, ἀδαιδάλτοις δ' ὑπὸ πλεκτοῖς

396. vulgo καὶ προκεκλιμένος, vnde Heynius coni. καὶ προπροκεκλιμένος. καί οἱ κεκλιμένος Voss. Vind. Ruhnk. καὶ ὃς κεκλιμένος edidit Schneiderus. 397. ἐπηνήρειτο edidit Schneiderus. Vulgo ἀπηνήρειτο. πέτρην Voss. Vind. Ruhnk. 398. vulgo ἱππείαισιν ὁπλαῖσι. ἱππείῃσι e Ruhnk. recepit Schneiderus. 400. λύραν omnes. ἐτέρπετο PAIC. ἐπετέρπετο Steph. ἐπετέρπετο margo Voss. 401. ἀγακλύτους Voss. Ruhnk. 403. Vulgo δαιτά τ' ἐπόρσυνεν. Voss δαῖτα δ' — κομίσσας. Ruhnk. δαῖτα δὲ πόρσυνε — κομίσσας. Vulgo κόμισσεν. μέθυ PAIC. 404. Vulgo ῥωγαλέαις τ' ἔςρωσεν ὑπό. 405. ὑποπλαγκταῖς vulgo. πλακταῖς Ruhnk. φάτναις malebat B. Slothouwerus, Hesychii φάτνη καὶ ἡ τραπέζα comparans.

sit in Cl. Heringae Obs. 2 p. 15. GESN.

396. (392) Non modo Syllabae προ modulus reclamat verbo προκεκλιμένος, sed ipsa quoque significatio. Intus, intra spelunca accubuisse Chironem, res loquaitur, acclinatus erat ad petram, quae latus spelunceae efficiebat. Iungenda igitur συνωμος videntur προκεκλιμένος et ἀπηνήρειτο τῇ πέτρῃ. GESN.

397. Non opus erat, vt δαηρείτο mutaretur. v. H. Steph. in Thes. Melior distinctio Schneidero debetur. Vulgo non post ὁπλαῖσι, sed post πέτρῃ commate interpungebatur.

403. (399) Ἀμφιφορεῦσι.] Hoc vas a Grammaticis explicatur ἀγγεῖον πεφαμένον ἀμφοτέρωθεν φερόμενον, ὃ ἐςὶ δίωτον. Vnde Horatius:

Deprome quadrimum Sabina,
O Thallarche merum diota.

Festus dicit Latinos hoc vas appellare *quadrant-l*, quod octo et quadraginta sextarios capit. ESCH.

405. (401) Quid narratio hic

Digitized by Google

κρεῖα χύδην πρὲθηκε συῶν ἐλάφων τε ταχειῶν·
αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπένειμε ποτὸν μελιηδέος οἴνου.
ἀλλ' ὅτε δὴ δόρποιο ποτῆ θ' ἅλις ἔλπετο θυμός,
χερσὶν ἐπικροτέοντες ὁμόκλεον, ὄφρ' ἂν ἔγωγε
δηρίσω Χείρωνι διωλύγιον κιθαρίζων.
ἀλλ' ἐγὼ ὃ πιθόμην· πέρι γάρ μέ οἱ ἤλυθεν αἰδὼς,
ὁπλότερον γεγαῶτα γεραιτέρῳ ἰσοφαρίζειν·
μέσφ' αὐτὸς Χείρων ἐλιλαίετο, καί μ' ἀέκοντα

408. ἔπλετο omnes. 411. vulgo με ἐπήλυθεν. Heynius coni. μ' ἐπελήλυθεν. Ibidem πέρι pro περὶ cod. Ruhnk. 413. λιλαίετο Ruhnk.

poſtulet, facile intelligitur, inſtrumentum menſarium non pretioſum, non arte politum, ſed ſimplicitate nobili conſpicuum. Mihi autem difficile fuit aliquid inuenire, quod a ſcriptura vulgata non nimium recedat, et hoc quod dixi ſignificet. Nam ἀδαιδάλτοισι τραπέζαις vel πίναξι, vel ἀδαιδάλτοις ἐπὶ πλαξὶ, neſcio cur aliquis antiquus criticus mutandum ita vehementer cenſere potuerit. Rurſus an πλαγκτὴ menſae genus ſignificare poſſit? non habeo dicere. GESN.

405. Coniecturam Lennepii ad Phal. Ep. 9. p. 53. ἀδαιδάλτοις δὲ πίναξι probari non poſſe cenſet Ruhnkenius. Schneiderus ἀδαιδάλτοις δ' ἐπὶ πλαξὶ edidit e v. 569. Noſtra lectio, multo propius ad veſtigia, quae in libris ſunt, accedens, defenſa eſt ſupra ad v. 314. Caeterum obſeruatu dignum eſt, quod noſter Chironi ab rudi et agreſti cultu gratiam conciliare ſtudet. Id eſt aetatis nimis iam politae, et primorum hominum ſimplicitatem deſiderantis. Homeri aetas heroibus atque inſignibus viris magnifica omnia et ſplendida aſſignabat.

407. (403) Vid. dicta ad v. 232. GESN.

408. v. ad 236.

410. (406) Διωλύγιον quid eſſet, diſputant ad Heſych. Qui apud illum pro ἠχῶν ἐπὶ πολὺ volebant ἦχον i. διῆκον ε. π. hos reuocare poterat hic noſter locus, ad quem reſpicere videtur Gloſſa Heſychii. Rem vidit Cl. Alberti, quam hic locus dubitatione liberat. GESN.

411. Scripſi πέρι γάρ μέ οἱ ἤλυθεν αἰδώς. Oῖ ſaepius apud noſtrum oblitteratum eſt.

412. (408) Ἰσοφαρίζειν.] Perdrierius vult, vt legas ἰσοφορίζειν Tu caue facias. GESN.

Digitized by Google

ἠνώγει ἄδοντ' ἐριδαινέμεν εἵνεκα μολπῆς.
πρῶτος δ' αὖ Κένταυρος ἀείρατο πηκτίδα καλήν,
ἣν ῥά οἱ ἐν χείρεσσι φέρων ὤρεξεν Ἀχιλλεύς.
ὃς δ' ἄρ' ἄειδε μάχην Κενταύρων ὑμβριμοθύμων,
οὓς Λαπίθαι κατέπεφνον ἀτασθαλίης ἕνεκα σφῆς,
ἠδ' ὡς Ἡρακλῆϊ καταντία μαιμώοντες,

414. ᾄδων libri omnes. 416. ἦν ῥα τότ' omnes. 418. Omnes σφῶν.

414. (410) Suſpicabar aliquando legendum ᾄδοντ', i. ᾄδοντα concinniore, vt videbatur, conſtructione. Sed ᾄδων refertur ad rationem pronocandi: incipit Chiron, ventilat quaſi arma, vult vt Orpheus ſe imitetur. GESN.

414. Quod in hoc verſu durum eſt, mollietur, ſi legeris, ἠνώγει καλέων ἐριδαινέμεν εἵνεκα μολπῆς. RUHNK. At καλέων non videtur hic apte dici. Noſtra emendatio id continet, quod maxime hic requiritur.

415. (411) Quam hic πηκτίδα vocat poeta, haec v. 417 φόρμιγξ eſt; actus autem eam tractandi κιθαρίζειν v. 406. GESN

416. Toties oblitteratum οἱ hic quoque reſtitui in locum languentis τότε.

417. (413) Sapiens vir Chiron canit ſuae gentis infelices pugnas, ad moderationem vt reuocet ipſos atque Achillem. Centaurorum illa cum Lapithis pugna in Pirithoi nuptiis orta, vino, quo Venerem accenderat Eurytion, tribuunt poetae ab Homero inde Qd. Φ, 295. ad Ouid. Met. 12, 219 GESN.

418. (414) Ἕνεκα σφῶν] Perdrierius legit εἵνεκα, ſed neſcit metiri verſum. REISCH.

418. Nemo niſi ignarus epici ſermonis dubitare poteſt, quin ſcripſerit noſter, ἀτασθαλίης ἕνεκα σφῆς. Infra v. 512. φίλατο δ' αὖ παρεόντας ὁμηλικίης ἕνεκα σφῆς. 583. ποδωκείης ἕνεκα σφῆς.

419. (415) Herculi inter Argonautas praeſenti blanditur Chiron. Fabulam de illius pugna cum Centauris narrat Apollod. 2, 4, 4 p. 104, vnde defendi poteſt antiqua interpretatio huius loci quae μένος οἴνου vertit *iram propter ſurreptum vinum*. Pulchre probauit bonorum poetarum auctoritatibus Cl. Weſſeling. Obſ. 2, 14 p. 201 ſqq. μένος οἴνου, πυρὸς, ὀδμῆς, χιόνος etc. pro vi naturali poni: et negari non poteſt, hanc rationem valde accommodatam eſſe ad illam Centaurorum cum Lapithis pugnam. Sed audiamus tamen etiam Apollodorum, patrocinantem, vt mi-

Digitized by Google

ἐν Φολόῃ δήρισαν· ἐπεὶ μένος οἶνος ἔγειρεν.
Λύτας ἔγωγε μετ' αὐτὸν ἑλὼν φόρμιγγα λιγείαν,
ἐκ στόματος μελίγηρυν ἰεὶς ἀνέπεμπον ἀοιδήν.
πρῶτα μὲν ἀρχαίης χάεος μεγαλήφατον ὕμνον,
ὡς ἐπόμευσε Φύσεις, ὥς τ' ἐρανὸς ἐς πέρας
ἦλθεν·

420 ἤγειραν pro δήρισαν vulgato Cod. Ruhnk. οἶνε libri omnes. 422. ἀνέμελπον coni. Pierſ. in Veriſ. p. 109. 423. μεγαλήφατον em. Pierſ. Veriſ. p. 109. Libri et Steuchus de perenni philoſ. VII. 10. p. 428. μελανήφατον. 424. ἐσπίρας Voſſ. et edd. ante Steph. ἐς πέρας ἦλθεν Steuchus de perenni philoſ. VII. 10. p. 428.

hi quidem videtur, interpreti: Hercules ad aprum Erymanthi vaſtatorem pergens, διερχόμενος Φολόην, ἐπιξενοῦται Κενταύρῳ Φόλῳ — αἰτοῦντος δὲ οἶνον Ἡρακλέος, dixit Pholus, δεδοικέναι τὸν κοινὸν τῶν Κενταύρων ἀνοῖξαι πίθον· θαρρεῖν δὲ παρακελευσάμενος Ἡρακλῆς, αὐτὸν (ſ. αὐτὸς) ἤνοιξε· καὶ μετ' ὀλίγον διὰ τῆς ὀσμῆς αἰσθόμενοι παρῆσαν οἱ Κένταυροι κ. τ. λ. Hic quidem non a vino ſumto calefacti ſunt ad pugnam Centauri, ſed ſicci ipſi raptorem vini ſui vltum eunt. GESN.

420. (416) Μένος οἶνος] Tu tuto receptam lectionem ſerua. οἶνος Galli, vappa eſt. REISCH.

420. Hunc locum male interpretantur Weſſelingius Obſſ. II. 14. et Geſnerus. Lege: ἐπεὶ μένος οἶνος ἔγειρεν. Poeta imitatur Homerum Iliad. Z. 261. ἀνδρὶ δὲ κεκμηῶτι μένος μέγα οἶνος ἀέξει. Cyrus in Analect. Brunckian. T. II. p. 454. ἀλλ' ὁ φρένας οἶνος ὀρίνει. RUHNK. Nonnus XLII. p. 1078, 32. ἐπεὶ νόον οἶνος ἔγειρεν. Ita pro ἐγείρει ibi legendum.

422. (418) Quas hinc ad 423 propoſui coniecturas Cl. Pierſoni, de his vniuerſim audeo dicere, probabiles eſſe hactenus, vt ingenium auctoris et doctrinam ibi agnoſcam: quid de ſingulis exiſtimem, ſingulatim indicabo. Igitur hoc verſu pulchre ſibi reſpondent ἰεὶς et ἀνέπεμπον, vtrumque honeſta metaphora refertur ad ἀοιδήν. GESN.

423. (419) Quidni μελανήφατος ὕμνος ſit, qui antiquum Chaos canit, tenebricoſum illud, ex Ereho natum. GESN.

424. (420) Ὡς ἐπάμ.] In Flor. et Ald. aliisque vulg. omnibus editionibus, quas nanciſci potui, legitur ἐσπίρας, pro ἐς πέρας. Ac ne quis miretur, quomodo Aldus, qui ſecundus hunc librum edidit, non animaduerterit tale primae editionis erratum, aut non animadueſum ſit in vlla editionum, quae Aldina etiam poſteriores fuerunt, alia multo maioris et prope in-

Digitized by Google

credibilis siue incuriae siue socordiae typographica exempla proferam. v. 124. huius operis, prima editio δέκασεν habebat pro δέδασεν, ita scribens, Νῆα κατιδύνειν δέκασεν πολυμήτιδι τέχνῃ. Quid hic Aldina editio? nimirum δέκασεν fideliter seruauit, seruarunt post Aldinam et aliae editiones. Sic versum 269. prima editio ita scriptum protulit, Αἱ αἱ ὑποτρόπι κεῖντο μιᾶς σχοίνοιστα θεῖσαι, quum ita legendum esset, (sine vlla quidem vel vnius literae mutatione, et cum magna tamen loci prima fronte alioqui obscurissimi illustratione, et corruptissimi restitutione) Αἱ αἱ ὑπὸ τρόπιν κεῖντο μιᾶς σχοίνοιο ταθεῖσαι. Quid igitur hic Aldina editio? nimirum sua illa fidelitate hic quoque vsa est, veram illius deprauationis imaginem ad viuum repraesentans. Ab ea vero caeterae dissentire nequaquam voluerunt. Sic et v. 440. quum in prima editione esset Τῖφυς δ' εἰσπέρησεν ἵνα ἄπο, pro Τῖφυς δ' εἰσπέρησε κεὰς ἄπο, hic quoque Aldina et caeterae deprauatam lectionem fideliter retinuerunt. Sic et v 512. οἱ ῥ' ἀνέμοντο, habet editio prima (pro οἱ ῥα νέμοντο, vt cuiuis perspicuum esse potest) at ne hic quidem Aldina editio infideliter illam expressit. Versus item 572. in illa prima editione sic legitur, Τδατί τ' ἠδὲ γάλακτι, μελισσοφύτων ἄπονας μῶς: Aldina quoque in sua illa fidelitate sibi constans, eodem modo ἄπονας μῶς, quum tamen ἀπὸ νασμῶν legendum esse sine vllius literae mutatione (sicut nec in praecedentibus exemplis) vel coeco, quod aiunt, appareat. Qui autem multa huiusmodi vel infinita potius tam fidelis negligentiae testimonia reperire volet, nostram hanc Orphei editionem cum illa prima diligenter et eadem opera cum Aldina conferat; quid enim ab ea editione expectandum est, quae ne ξὺν quidem pro ξυνὸ positum, v. 117. emendauit? sicut et ipsa Andreae Cratandri editio inemendatum id retinuit. Sed quid de illa Aldinae editionis fidelitate dicam, quae tanta fuit, vt etiam versum totum somnolentia primi Typographi iteratum ipsa quoque iterauerit? Ita enim legitur in prima editione, versu 508. Φίλετο δ' αὖ παρεόντας ὁμηλικίης ἕνεκα σφῆς. Καί ῥα πανημερίοισιν ἐν εἰλαπίνῃσιν ὁμαρτεν, καί ῥα πανημερίοισιν ἐν εἰλαπίνῃσιν ὁμαρτεν. Ἀλλ' ὅτε γ' ὠκεανοῖο etc. Quid editio Aldina? hunc et ipsa versum (ne quid sibi deesset) iterauit: adeo fideliter in imitando illo sibi proposito exemplari se gessit. Sed vtinam tamen (si ex duobus malis minus eligendum est) Aldina editio aliaeque omnes talem fidelitatem seruare vbique in repraesentandis nobis praecedentium editionum mendis, quam sub nouis et suis vetera et aliena occultare maluissent. Quod a me dictum est, exemplo patefaciam. Apud hunc eundem poetam legitur in edit. prima v. 78. Καὶ, ἐπεὶ αἰμονίης ὀχέας πρήτισον ἰκάνω, vbi primi verbi et deprauatio et emendatio eodem fere intuitu

Digitized by Google

perſpici poteſt; quis enim non videt, mutata tenui in aſpiratam, χαῖρε ſcribendum eſſe? At edit. Ald. hoc vetus erratum, cuius caſtigatio ob oculos poſita eſt, ſuo nouo errato (in quod ſtudio caſtigationis incidit) nobis occultat, et tanquam veſtigia, quae nos ad verae lectionis notitiam alioqui deducerent, procul ab oculis remouet. Legit enim illa καὶ ὃ ἐπεὶ etc. quaſi fuiſſet καῖρ' in illa prima editione poſitum pro καὶ ὅα. Huius autem poſterioris mali illo priore grauioris exempla ex omnibus propemodum autoribus Graecis pariter Latinisque hodie poſſe peti norunt, qui editiones typographicas veteres cum recentioribus et cum antiquis quoque codicibus contulerunt. Sed quorſum ego de illis Orphei editionibus tam multa? Certe ex ſuperiore vnius libri editione propemodum dicere auſim diſci poſſe omnes: (de poetis Graecis potiſſimum nunc loquor) ideoque quo diligentius meam cum illis ſtudioſi lectores contulerint, vt eo ſe aequiores ipſi praebeant, aequum eſſe iudico. H. STEPH.

424. (420) Ἐς πέρας] Excuſandus hoc loco Perdrierius, qui vertit: *et quomodo coelum veſpere venit*, nam in omnibus exemplaribus excuſis, quae Stephani editionem antecedunt, legebatur ἐσπέρας. Non tamen excuſanda Perdrierii ſtupiditas, quae mendum non animaduertit. alter melius vertit: *Polusque apparuit horrens.* Πέρας hic idem fere eſſe arbitror quod περάτη alias, et λέγεται κυρίως ἡ ἀνατολή. πέρας γὰρ αὕτη τῆς τοῦ οὐρανοῦ κινήσεως. ἐκεῖθεν γὰρ ἄρχεται, καὶ εἰς αὐτὴν τελευτᾷ, inquit Scholiaſtes ad Apollon. L. I. v. 1281. ESCH.

424. (420) Chaos illud ex antiquiſſimorum philoſophorum doctrina in alias ſubinde formas mutatur per illam, quam viam τὴν κάτω et τὴν ἄνω vocant: quae philoſophemata Orpheo debere Heraclitum, et noſtri Apologetae, et Proclus docent. Vid. e. g. Clem. Alex. Strom. 6 p. 746. 12 Pott. Sed philoſophari, ſi vnquam, vel maxime in his Orphicis placet, ſi omnino abſtinere non liceat, paucis. Si quem lectorum noſtrorum copioſior hauſtus delectet, illum iuuare poſſunt forte, quae paſſim ad fragmenta indicamus, praeſertim ad 10 et 19. Vnum hic addo, ſi forte in hac aetate deſtituere Orpheum, et ex puriori fonte haurire coſmogeniam mihi contingat, videri mihi, quae hodie ſuperſunt Orphica, ea, ſi ab inconſultis quorundam Iudaeorum Chriſtianorum commentis diſceſſeris, ſic ſatis inter ſe conuenire. GESN.

425. (421) Γῆς τ' εὐρυσ.] Nullo modo verſum hunc poſſe ferri video: ſed quum errorem aut in πυθμένα, aut in θαλάσσης latere credibile ſit, ego θαλάσσης potius ſuſpectum habeo, vt quod in alicuius ſynonymi locum irrepſerit. Quid ſi igitur ſcriptum fuiſſe ab Orpheo Γῆς τ' εὐρυσίρου γένεσιν καὶ πυθμένα ἅλμης, deinde θαλάσσης, quod

Digitized by Google

425 γῆς τ' εὐρυτέρνε γένεσιν, πυθμένας τε θαλάσσης·
πρεσβύτατόν τε καὶ αὐτοτελῆ πολύμητιν Ἔρωτα,
ὅσσά τ' ἔφυσεν ἅπαντα, τὰ δ' ἔκριθεν ἄλλα ἀπ' ἄλλο".

425. γένεσις πυθμήν τε coni. Pierſ. Veriſ. p. 109. Libri et Steuchus l. l. γένεσιν πυθμένα τε. 426. πολυμῆτιν Steuchus l. l 427. Libri ὅσσα τ' ἔφυσεν ἅπαντα. Deinde Voſſ. PAIC. διέκριθεν δ' ἄλλον ἀπ' ἄλλα. Sed διεκριθέν τ' ἄλλο ἀπ' ἄλλα Steuchus l. l. p. 429. δ' ἔκριθεν ἄλλο Ruhnk. διέκριθε Vind. Wrat. Vulgo διέκρινε δ' ἄλλον ἀπ' ἄλλα.

erat expoſitum ἅλμης, huius locum occupaſſe dicamus. H. STEPH.

425. (421) Γῆς τ' εὐρυτέρνε] Verſus manifeſte vitioſus eſt, quem tamen nemo melius ſanavit Stephano, qui ita legendum cenſet: Γῆς τ' εὐρυτέρνε γένεσιν καὶ πυθμένα ἅλμης. nihil venius. ESCH.

425. (421) Hic rationem deſidero, cur accuſatiuos pendentes ab ἀνέπεμπον v. 418. in nominatiuos mutauit Cl. Pierſonus, niſi ſi forte offenſus ſit modulo vocis πὔθμἔνᾱ τε, quod tamen Homericis exemplis defenditur. Caeterum H. Stephani medicina multo blandior. GESN.

425. Vulgatam retinuit Schneiderus. Heynius πυθμένα explicationem nominis βένθος eſſe putabat. Immo ſcribendum erat πυθμένας, cuius prima ſyllaba corripitur, vt ſolet noſter. Aeſchylus in extremo Prometheo:

χθόνα δ' ἐκ πυθμένων
αὐταῖς ῥίζαις πνεῦμα κραδαίνει.

426. (422) Ἔρωτα Orphicum qui penitius noſſe voluerit, ab Indice noſtro petere poteſt praeſidia. Terrae epitheton εὐρύτερνος illam vt Matrem mammoſam deſcribit. GESN.

427. (423) Neque hic neceſſariam puto mutationem, licet fatear ὥς ῥα dignum poeta videri. GESN.

427. Non ſpernam Pierſoni coniecturam, ὅς ῥά τ' ἔφυσεν. Suſpicor tamen poetam ſcripſiſſe: ὅς τ' ἐφύτευσεν ἅπαντα, διέκρινε δ' ἄλλον ἀπ' ἄλλα. RVHNK. At neque ἄλλον pro ἄλλα, quod recte monuit Schneiderus, ferri poteſt, et vſus aoriſti ſecundi διέκρινε exemplis firmari debebat, quod fieri non poteſt. Schneiderus, Pierſonum ὅς ῥα ἔφυσεν coniecíſſe perhibens, qui ὅς ῥά τ' ἔφυσεν coniecit, hac vſus ratione ſic tentauit: ὅς ῥα ἔφυ τὰ ἅπαντα, διέκριθεν ἄλλο ἀπ' ἄλλα, quae vel ob triplicem hiatum probari non poſſunt. Noſtra emendatio et facilis eſt, neque offenſionem habet.

Digitized by Google

καὶ Κρόνον αὐνολέτην, ὥς τ' ἐς Δία τερπικέραυνον
ἤλυθεν ἀθανάτων μακάρων βασιλήϊος αρχή.
μέλπον θ' ὁπλοτέρων μακάρων γένεσίν τε κρί-
σιν τε·
καὶ Βριμοῦς, Βάκχοιο, Γιγάντων τ' ἔργ' αἰδήλα,
ἀνθρώπων τ' ὀλιγοδρανέων πολυεθνέα φύτλην
ἤειδον· ϛεινὸν δὲ διὰ σπέος ἤλυθεν αὐδή,
ἡμετέρης χέλυος μελιχρὴν ὄπα γηρυούσης.
ἔπτατο δ' ἄκρα κάρηνα καὶ ἄγκεα δενδρήεντα

433. ϛενὸν PAIC. 435. ἔϛατο Voss. Vind. Ruhnk. Vulgo ἔϛευτο.

430. (426) Κρίσιν Deorum intelligo antiqua illa primorum poetarum et philosophorum notione, vnde illa altera iudicandi ducta, qua separare significat. DI Orphici hic sunt elementa, horum γένεσις est κρίσις.
GESN.

431. (427) De Brimo dictum ad v. 17. Hic ad furores, quos immittit, vnde Δημητριακοὶ, Cerriti, respicitur: quo nomine etiam cum Baccho illi societas est.
GESN.

433. (429) Spelunca ipsa angusto et incuruo aditu suo instar tubae fuit, quae sonum citharae augeret.
GESN.

435. (431) Ἔϛευτο] Depravatam esse hanc vocem negari non potest: sed quid pro ea reponi debeat, multum certe diuque dubitare sagacissimus etiam quispiam possit. Ego initio εσσυτο reponendum putabam: cum quo staret quidem versus, sed eius significatio huic loco non satis congruere visa est. Quid si πεύθετο legamus? sequitur enim — ὑψηλάς τε μετὰ δρύας ἤλυθε γῆρυς. Qui carmine reddidit, vertit (diuinans et ipse, vt opinor) Obstupuere apices montisque et vallis opaca Pelionis. Ita enim Andreae Cratandri editio habet.
H. STEPH.

435. (431) Ἔϛευτο δ' ἄκρα κάρηνα] Varie tentaui hunc locum, antequam Stephani editionem vidi, modo ἕσπετο succurrebat, modo σπεύδετο, modo ἔσσυτο. Tertius ab hoc versus ansam dedit

Καί ῥ' αἱ μὲν πρόῤῥιζοι ἐπ' αὔλιον ἐθρώσκοντο.

Et Philostratus in Imaginibus: νεανιεύεται δέ τι καὶ μεῖζον ὁ ζωγράφος. δένδρα γὰρ ἀνασπάσας τῶν ῥιζῶν, ἀκροατὰς ἄγει ταῦτα τῷ Ὀρφεῖ, καὶ περιΐϛησιν αὐτῷ etc. Sed postea deprehendi Stephani πεύθετο optimum esse. hoc enim, versu proxime sequente, clarius exprimit auctor, ὑψηλάς τε μετὰ δρύας ἤλυθε γῆρυς. vnde et Horatius

Digitized by Google

Πηλίδι, ὑψηλάς τε μετὰ δρύας ἦλυθε γῆρυς.
καί ῥ' αἰὲν πρόρριζοι ἐπ' αὔλιαν ἐῤῥώοντο,
πέτραι τ' ἐσμαράγων, θῆρες δ' αἰόντες ἀοιδῆς
σπήλυγγος προπάροιθεν ἀλυσκάζοντες ἔμιμνον·

437. Libri omnes ἐθρώσκοντο. 438. τε σμαράγων Ruhnk. 439. ὑποκλάζοντες coni. Ruhnk.

auritas vocat has quercus lib. I. Od. XII.

Vnde vocalem temere insecutae
Orphea syluae,
Arte materna rapidos morantem
Flaminum lapsus, celeresque ventos,
Blandum et auritas fidibus canoris
Ducere quercus. ESCH.

435. (431) Necessariam esse emendationem, video. Stephanianum πεύθετο coniecturis reliquis longe antepono. Obiter moneo etiam Il. Λ. 21 πεύθετο non passiue reddendum esse. Audierat Cinyras famam belli Troiani. Hoc alius Homeri vsus postulat. Hic moneo, ne Stephanianae emendationi forte obiiciatur. GESN.

435. Ego queque H. Stephani correctionem, πεύθετο δ' ἀχρᾶ, sequar. Certe nihil melius aut ipse reperi, aut ab aliis prolatum vidi. RUHNK. Recepit πεύθετο etiam Schneiderus. Id equidem in ἔσατο vel ἔστυτο verti potuisse parum credibile ratus, ἔπτατο scripsi, quod ad γῆρυς pertinet, siue praepositionem μετὰ e sequentibus verbis repetere, siue noua quadam ratione sine praepositione dictum velis, quod quidem hoc facilius fieri potuit, quoniam idem hic est ἔπτατο atque ἦλθεν.

437. Repositi vocem poetis vsitatissimam, eamdemque aptissimam huic loco, ἐῤῥώοντο. Barbarum est ἐθρώσκοντο, natum fortasse ex interpretatione θῆρωσκον, cum qua equidem non comparauerim Hesychii ὠρχήσαντο, quo verbum ἐῤῥώσαντο explicat. Recte enim viderunt viri docti, ὡρμήσαντο ibi legi debere.

439. (435) Laudo et hic ingenium Ruhnkenii, qui docte h. l. tractat Ep. 2 p. 79, et verbum ὑποκλάζειν illustrat. Ac potest sane pro poetico haberi. Sed primo ὀκλάζειν iam est in genua se submittere: ὑποκλάζειν auctorem non habet. Deinde vero in hoc ipso vim Lyrae Orphicae spectandam proponi puto, quod manent et auscultant non temere; oberrantes et pascentes otiose ferae, sed ἀλυσκάζοντες, in fuga constitutae. GESN.

439. Fallitur Gesnerus, ὑποκλάζειν auctorem habere negans. Vsus hoc verbo est Paulus Silentiarius XXVIII. 2. Schneiderus non opus esse existimat B. Slothouweri coniectura,

Digitized by Google

οἰωνοί τ' ἐκυκλοῦντο βοαύλια Κενταύροιο,
ταρσοῖς κεκμηῶσιν, ἑῆς δ' ἐλάθοντο καλιῆς.
αὐτὰρ ὁρῶν Κένταυρος ἐθάμβεε, χεῖρ' ἐπὶ χειρὶ
πυκνὸν ἐπισσείων· οὖδας δ' ἤρασσεν ὁπλῇσιν.
Τῖφυς δ' εἰσεπέρησε νεὼς ἄπο, καί ῥ' ἐκέλευσεν
ὦκα περᾷν Μινύῃσιν· ἐγὼ δ' ἄμπαυον ἀοιδήν.

442. Omnes χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ. PAIC. εἰσεπείρησεν ἕως Voss. Ibidem vulgo ἀοιδῆς.

444. εἰσεπέρησεν ἕως Ask. Ruhnk. 445. ὦκα παρὰ Μινύαισιν omnes.

ἅμα σκαίροντες, vel προπάροιθ' ἠλασκάζοντες; quia ἀλυσκάζειν non *effugere* sit h l. vt videbatur Ruhnkenio, sed *aberrare*, quemadmodum apud Apollonium IV. 57. οὐκ ἄρ' ἐγὼ μόνη μετὰ Λάτμιον ἄντρον ἀλύσκω. At Apollonii locus nihil probat. Si quid mutandum est, praeferam προπάροιθ' ἠλασκάζοντες. Sed non sum ausus, qui videam origine et significatione cognata esse vocabula. Certe vt in Odysseae IX. 457.

εἰπεῖν, ὅππῃ κεῖνος ἐμὸν μένος ἠλασκάζει,

effugiendi notionem habet ἠλασκάζειν, quod alibi est *errare, vagari*, ita ἀλυσκάζειν, quod est *effugere*, aliquando etiam *vagari* potuit significare. Et ἀλυσκάζω πλανῶμαι interpretatur Hesychius, cuius interpretes vid. ad ἠλασκάζει, et Apollon. Lex. Hom., v. ἠλάσκουσαι, ibique Tollium p. 330.

441. (437) Non hoc vult, vere fuisse fatigatas auium alas, sed indicat, speciem fatigatarum praebuisse illum dulcem a suauitate cantus languorem. GESN.

442. (438) Obseruemus obstupescere Chironem non ob vocem riualis sui, sed ob plausum: cuius hic ipse actus graphice describitur. GESN.

442. *Manum crebro manui complodens* vertit Gesnerus. *Est contra*, inquit Schneiderus, *manum crebro radicibus manus alterius applodens*. Quamquam verbum ἐπισείων huic rei non aptum putat. Et recte quidem. At vero χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ nihil est nisi error librarii, id, quod ex Homero memoriae inhaeserat, scribentis pro eo, quod noster dedit, χεῖρ' ἐπὶ χειρί. Saepius in Argonauticis peccatum est Homeri recordatione: vide ad v. 1304. Sensit vitium Cribellus, ita vertens: *feriensque trementis in sese ipse manus*.

443. (439) Vt Horatianus ille plausor A. P. 430 *Tundet pede terram*. GESN.

445. (441) Hunc locum felicissime emendauit Pierson. Verif. 1, 9 p. 111. Vid. infra v. 649. Et de ἔδυνε 517. Res ita aperta: vt verbis non indigeat. GESN.

Digitized by Google

οἱ δὲ θοῶς ἤγερθεν ἐπ' ἔντεα νηὸς ἕκαστος.
παῖδα δ' ἐν ἀγκαλίδεσσιν ἀνίσχανεν ἱππότα Πηλεύς,
καί ξ' ἔκυσεν κεφαλήν τε καὶ ἄμφω φάεα καλά,
δακρυόεν γελόων· κηλήθη δὲ φρεσὶν Ἀχιλλεύς.
αὐτὰρ ἐμοὶ Κένταυρος ἔῃ γέρας ὤπασε χειρὶ,
νεβρῆν παρδαλέην, ξεινήϊον ὄφρα φέροιμι.
ἀλλ' ὅτε δὴ σπήλυγγος ἄπο προθορόντες ἔβημεν,
ἄκρης ἐκ σκοπιῆς ὁ γέρων ἄνα χεῖρας ἀείρων
Φιλλυρίδης ἠρᾶτο, θεοὺς δ' ἐπεκέκλετο πάντας,
νόσον μὲν Μινύῃσιν, ἰδὲ κλέος ἐσθλὸν ἀρέσθαι
ἁπλοτέροις βασιλεῦσιν ἐπ' ἐσσομένοις μερόπεσσιν.

446. Vulgo ἔντυνε δὲ τεύχε' ἕκαστος. Voss. ἐπέντυε. Gesnerus e coni. Pierf. dedit ἔδυνε δὲ τεύχε' ἕκαστος. 447. ἀνίσχανεν e Voss. Vind. Ruhnk. Schneiderus. Vulgo ἐνίσχανεν. Gesnerus e Voss. notauit ἐνιόχανεν vel ἀνιόχανεν. 449. Φρένας Ruhnk. Ask. Voss. PAIC. 451. νευρῆν Voss. Vulgo νεβρήν. Schneiderus νεβρῆν edidit. 455. ἄκρας Ruhnk. 455. Vulgo Μινύαισιν. 456. Βασιλεῦσιν ἐπ' a Schneidero e coni. Gesneri receptum. Vulgo βασιλεῦσι καὶ.

445. Ἀοιδὴν Schneidero debetur: qui opportune attulit v. 373. ἀμπαύσας οἰκία νῆος, et v. 1292. ἐὴν δ' ἄμπαυσαν ἀοιδήν.

446. Recte monuit Schneiderus, non exuisse Argonautas arma: ergo non potuisse induere. Ipse etsi ἐπέντυε e cod. Voss. recepit, quod durum esse sensit, dubitat tamen an melior sit lectio Piersoni. Optimi codicis lectionem ita mutaui, vt ἐπ' ἔντεα scriberem. Νηὸς ab interpretatione praecedentis verbi expulsum fuit. Hom. hymn. Apoll. 489. ἓκ δὲ κτήματ' ἔλεσθε καὶ ἔντεα νηὸς ἔΐσης. Pindar. Nem. IV. 113. de ipsa naue: ἀπότρεπε αἰτις Εὐρώπαν ποτὶ χέρσον ἔντεα ναός.

448. Cribellus non videtur hunc versum in codice suo habuisse, quum eum in versione omiserit.

449. (445) Nescio an optimus poeta melius describere patris affectum potuerit, quam hic duobus verbis factum, *lacrimosum ridens*. Hoc intelligere non possunt nisi patres. GESN.

453. Νεβρῆν, quod Schneiderus dedit, firmatur fragmenti VII. v. 17.

454. (450) Φιλλυρίδης ἠρᾶτο] i. e. Chiron. ἐγένετο δὲ καὶ Κρόνου καὶ Φιλύρας Χείρων διφυὴς κένταυρος, inquit Apollodorus lib. I. Et Apollon. Scholiast. ad lib. I. v. 554. (vbi ipse

Digitized by Google

Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἐπὶ θῖνα καὶ ἐς νέα πάντες ἔβησαν,
ἐν προτέροις θώκοισι καθίζανον· ἓν δ' ἄρ' ἑρετμοῖς
χεῖρας ἐφαπλώσαντες, ἔπειθ' ἅλα τύπτον ἕκαστος.
Πήλιον ἐκνεύσαντες· ὑπὲρ μέγα λαῖτμα δὲ πόντε
ἀφρὸς ἐπιζείων χαροπὴν λεύκαινε θάλασσαν.
Τισσίη δ' ἀπέκρυφθεν ἄκρη καὶ Σηπιὰς ἀκτή,
φάνθη δὲ Σκίαθος, Δόλοπός τ' ἀνεφαίνετο σῆμα,

457. Vulgo *ἐπεί τ'*. 458. Θώσκοισι AIC. 459. *ἐρετμώσαντες ὑπὲρ* Voss. idem in margine *ἐφαπλώσαντες ἐπεί ῥ' ἅλα τύπτεν*. Vulgo *ἐφαπλώσαντες, ἐπί ῥ' ἅλα τύπτον*. Ruhnk. quoque *ὑπὲρ* habet. 460. Libri *τε*. 462. Πισσαίη PAIC. Πισσαίη vulgo. Eschenbachii emendationem recepit Schneiderus.

Apollonius *χείρωνα Φιλυρίδην* vocat) dicit: *ὅτι ὁ τὴν γιγαντομαχίαν ποιήσας, φησὶν, ὅτι πρόνοος μετρμορφωθεὶς εἰς ἵππον ἐμίγη Φιλύρᾳ τῇ ὠκεανοῦ, διόπερ καὶ ἱπποκένταυρος ἐγεννήθη ὁ χείρων.* ESCH.

457. Aliud agens Schneiderus, *Herodoteum ἐπεί τε nisi praeferas*, inquit, *ἐπειδὴ 'πὶ θῖνα scribendum erit.* Epicorum vsus, quod reposui, postulabat.

459. (455) *Τύπτον ἕκαστος*] Non opus, vt *τύπτον* cum Perdrierio in *τύπτεν* mutes. ESCH.

459. *Ὑπὲρ* hoc loco non magis, quam *ἐπί ῥ'*, aptum ratus, *ἐπειτα* scripsi, de cuius vsu cum participio satis constat. Compara v. 557.

460. *Δὲ* pro *τὲ* scripsi.

462. (458) *Πισσαίη*] Omnino hic rescribendum *πισσίη*. *τίσσαιον γὰρ, ἀκρωτήριον Θεσσαλίας*, inquit Apollonii Scholiast. quin ipse Apollonius ab hoc loco iter Argonautarum inchoat:

Τισσίην εὐκηλοι ὑπὲρ δολιχὴν θέον ἄκρην. ESCH.

462. (458) Locus Apollonii est 1, 568 vbi *Τισσίην ἄκρην* memorat, cultamque ibi Dianam. Ex eo loco nostrum esse corrigendum, putabat ipse etiam Heinsius ad Val. Fl. 2, 7 vbi in hac ipsa nauigatione *Templa Tisaeae Dianae* ponuntur. Sed haud paulo magis placet Lucae Holstenii diligentia ad Steph. Byz. V. Πισάον p. 255 vbi post collatas Polybii etiam auctoritates ita concludit, *E quibus apparet, vocabulum hoc inter διττογραφούμενα* reponendum. *Promontorium Sepias* est etiam Plin. 4, 9 et illustrat Harduinus n. 13. GESN.

Digitized by Google

ἀγχίαλός θ' Ὁμόλη, ῥεῖθρον θ' ἁλιμυρὲς Ἀναύρου,
ἧς διὰ πολλὴν γαῖαν ἰεῖ μεγαλόβρεμον ὕδωρ.
Οὐλύμπῳ δὲ βαθυσκοπέλῳ πρηῶνας ἐρυμνὰς
εἰσέδρακον Μινύαι, καὶ Ἄθῳ δενδρώδεα κάμψαν,

464. ὁμαλὴ omnes ante Gesn. δ' ὁμαλὴ — ἐν αὐλῷ Voss. ἀχίμαλος δ' ὁμάλη deleto sequenti θ' Ruhnk. ῥεῖθρόν τ' Ἀμυρσοῖο ἐναύλου dedit Schneiderus. 467. εἰσίδρακον Ruhnk. Vulgo εἰσέδρακον. Ibidem vulgo κάμψαν. Wrat. κάμψας. Voss. Vind. Ruhnk. κάμνον.

464. (463) Ἀγχίαλός θ' ὁμαλή] Et hic reſcribendum ὁμόλη, duce Apollonio, (et Holſt. ad Steph. Byz. h. v.) et ὑμόλη, ὄρος Θεσσαλίας, ἕτω καλούμενον. Interpretes male: *Anchialosque plana.* Sed non ſolus hoc loco deceptus Perdrierius, deceptus etiam Hermolaus Barbarus, et ab hoc Ortelius, qui ambo Anchialum faciunt locum circa finum Pelaſgicum. GESN.

464. (464) Non dubitaui hanc vnius apicis immutationem admittere, quae firmatur etiam ex his, quae adſcriplit Harduinus ad Homolion Plinii 4, 9 no. 19. GESN.

Ἐναύλου] Non intelligo hic doctiſſimum Holſtenium, qui ex ordine itineris, quem Apollonius ſeruat, nobis reſtituere vult ἀναύρου. Quin, ſi Apollonium ſequi velimus, Ἀμύρου reſcribendum eſſet, niſi modulus ſyllabae mediae repugnaret. Et certe nihil aliud noſter intelligit quam Amyrum, quem hoc modo circumſcribit, ῥεῖθρόν θ' ἁλιμυρὲς ἐναύλου. nam quemadmodum ἄναυρος, ſi προσηγορικῶς accipiatur, *torrentem* ſignificat, ita et iam ἔναυλος nihil aliud quam *torrens* eſt. Vix tamen dubito quin ſit legendum ῥεῖθρόν τ' ἀμύρσοιο ἐναύλου. GESN.

464. (460) In loco, qui huic reſpondet, Apollonii 1, 596 ſunt ἀμύρσοιο ῥείθρα, de quo fluuio et vrbe cognomine multa ſunt apud Stephanum Byz. et Holſt. Itaque valde propendet animus ad recipiendam emendationem ab Etchenbachio propoſitam. Sed ſcrupulum mouet hoc, ſi forte noſter voluerit alludere ad notationem nominis proprii, et illud interpretari quaſi ἁλιμυρές. Interea verſionem ita informaui, vt ἐναύλῳ redderem *torrentis* nomine, cui reſpondere ἔναυλον, inductio Homerica, et quae ſunt ab Heſychio, et ad illum obſervata, me docuere. Holſt. ad Steph. V. Ὁμόλη vult legi, ῥεῖθρόν θ' ἁλιμυρὲς ἐναύρου. GESN.

464. Cur noſter neceſſario ſequi Apollonium debeat, non video. Itaque Holſtenii emendationem, ad Steph. in Ὁμόλη, Ἀναύρῳ recepi. De hoc fluuio Spanhemius ad Callim. h. Dian. 101.

467. (463) Εἰσίδρακον] In-

Digitized by Google

Παλλήνην τ' εὐρείαν, ἰδὲ ζαθέην Σαμοθρῄκην,
ἔνθα καὶ ὄργια φρικτὰ θεῶν, ἄῤῥητα βροτοῖσιν,
ἅσμενοι εἰσεπέρησαν ἐμαῖς ὑποθημοσύνῃσιν

468. Vulgo Πελλήνην. Σαμοθράκην Ruhnk. 469. ὄργια pro vulgato ὄρκια Brunck. ad Apoll. Arg. I. 917. ἄῤῥητα δὲ βρ. PAIC. ἄῤῥητα Afk. Vind. Par. Wrat. Ruhnk. 470. Vulgo ἐμῇσι.

conditum ſenſum hoc verbum ibi gignit, ego non dubito, quin auctor ſcripſerit εἰσέδρακον, et hoc potiſſimum coniicio ex Apollonio, qui de eodem loco in eadem re idem vocabulum adhibet. Sed et in innumeris locis hi duo auctores ita inter ſe concordant, vt iisdem plane verbis nonnunquam eandem ſententiam efferant, quod manifeſtum erit illi, qui ambos cum ſtudio legerit et inter ſe contulerit. ESCH.

467. (463) Locus Apollonii eſt I, 597 Κεῖθεν δ' εὐρυμέναν τε πολυπλύτης τε Φάραγγας Ὄσσης τ' Οὐλύμποιό τ' ἐσέδρακον. Res ita manifeſta, dubitationi locum non relinquit. Itaque probat etiam Cl. Weſſel. Obſ. I, 22 p. 9. Verbum ipſum noſtro familiare eſſe, docet Index. GESN.

467. Schneiderus πάμψαν vitioſum putat, quod Samothracen non ſint praeteruecti, ſed in eam inſulam egreſſi. Itaque δενδρώδε' ἵκανον ſcriptum mallet. Non opus. Negligentius loquitur noſter, neque ob eam rem vituperandus. Nam ſi myſteriis iſtius inſulae initiati ſunt Argonautae, egreſſos e naui eſſe ſponte apparet. Similis negligentia v. 1081.

468. (464) Πελλήνην τ' εὐρείαν] Repone ex Apollonio (I, 599) παλλήνην· (Schol.) παλλήνη δ' ὄρος θρᾴκης καὶ πόλις ὅθεν ἦν πρωτεύς. Vide etiam Stephanum voce παλλήνη. ESCH.

468. (464) Non dubito quin α in prima Syllaba huius nominis vnice verum ſit, cum praeſertim a Pellene Achaica ſic diſtinguendam doceat Euſtathius ad Il. B, 574 p. 220, 50. Omnia dedit Holſten. ad Steph. Sed cum tribus locis apud noſtrum in omnibus libris ſcribatur per ε, ad διττογραφούμενα etiam hoc referre, vel certe in tutiorem partem peccare malui. GESN.

469. (465) Ἀῤῥήτα βροτοῖσιν] Prurigo eſt, quae impulit Perdrierium, vt hic poſuerit ἄῤῥητα. ESCH.

469. (465) Etiam Apollo. τ, 917 Ἀῤῥήτους ἀγανῇσι τελεσφορίῃσι θέμιστας haec ipſa Samothracum myſteria appellat. Verum nec ἄῤῥητα ſenſus refugit, quod de Myſteriis ſermo eſt; et ſic eſſe in Mſ. docet V. L. GESN.

469. Nonni imitationem III. p. 100. affert Ruhnkenius: καὶ φρικτὰ πολισσούχοιο θεαίνης ὄργια.

Digitized by Google

ἥρωες· μέγα γάρ σφιν ὀφέλσιμον ἀνθρώποισιν
τῆσδε θυηπολίης ἀβολεῖν πλωτῆρσιν ἑκάστοις.
Σιντιακῆις δ' ἐπ' ὀφρύσσιν ἐκέλσαμεν ὠκύαλον
νῆα

471. μέγα Voss. Vulgo μετὰ. 472. omnes ἄμοτον, praeter Ashak. in quo est ἄμωτον. Deinde libri ἕκαστος. 473. Vulgo Σιν-

471. (467) Μετὰ γάρ σφιν] Vid. Schol. Apollon. lib. I. ad vers. 917. et rationem nostrae interpretationis habebis. Legendum autem pro ἕκαστος, ἑκάστοις. Et de eadem re Orpheus in Θυμελήκῃ Κυφήτων (H. 37.)

Οἵτε Σαμοθρῄκην ἱερὴν χθόνα ναιετάοντες
Κυδύνης θνητῶν ἀπερύκετε πόντοπλανήτων. ESCH.

471. (467) Ita habebat versio h. l. in editione Eschenbachii, *Deinceps enim valde vtilis est hominibus Haec sacrorum fitis nauigantibus omnibus.* Scholiastes, ad quem prouocat, inter alia multum profuisse in periculis ait Agamemnoni et Vlyssi, quod initiati fuissent. Docti lectores existimabunt, an mea interpretatio satis tum verbis poetae, vt a me constituta sunt (in voce μέγα occupauerat Pierso. Verif. 1, 9 p. 103, vt supra v. 11) tum sensui communi, quo ille profecto non caruit, respondeat. Tenebras interpretantibus obiecit, quod non viderunt, duas hic esse propositiones, priorem Sacra Samothracia vtilia sunt hominibus, qui iis initiantur omnibus: alteram, Immensum autem iuuant nauigantes singulos. De σφιν, quod hic ad ἀνθρώποισι relatum abundat, itemque de v. ἄμοτον vid. Index. ORSN.

471. Gesnerus legebat: μέγα γάρ σφιν ὀφέλσιμον ἀνθρώποισι τῆσδε θυηπολίης, ἄμοτον πλωτῆρσιν ἑκάστοις: quae ita vertit: *magna enim vtilitas hominibus quidem omnibus, horum sacrorum, immensa vero nauigantibus singulis.* Probauit et lectionem et explicationem Schneiderus, quamquam et εἰσπίησαν vituperans, et ὀφέλσιμον pro ὄφελος atque ἑκάστοις pro πᾶσι recentioris aeui argumentum putans. Si Graeca ista esset oratio, oratoris, non poetae esset. At ne Graeca quidem est. Itaque recepta Vossiani cod. lectione μέγα, licet etiam vulgatum μέτα ferri possit, ἄμοτον in ἀβολεῖν mutaui. Ἀβολεῖν, notum ex Apollonio Rhodio II. 770. III. 1145. (vid. Hesych. in ἀβολῆσαι, ἀβολεῖν, et eius interpretes,) pro diuerso significatu, vt ἀντιβολεῖν, nunc datiuum nunc genitiuum regere debet. Hoc dicit: inter homines vtilis est nautis horum sacrorum communitas. Seruari enim ita e periculis maris putabantur, cuius rei testes Eschenbachius attulit.

473. Σιντιακῆις δ' ὀφρύσσιν] Vi-

Digitized by Google

Λήμνῳ ἐν ἠγαθέῃ. τόθι περ κακὰ ἔργα μεμήλει
Θηλυτέρειος· αἳ γάρ οἱ ἀϊσώσαντο συνεύνῳ
σφῇσιν ἀτασθαλίῃσι. καὶ οἱ κλυτὸς Ὑψιπύλειος
ἐλδομέναις κραδίῃσιν, γυναικῶν εἶδος ἀρίστη.
ἀλλὰ τί σοι περὶ τῶνδε πολὺν λόγον ἀμφαδὸν εἰπεῖν,
ὅσσον ἐφ' ἤμερον ὦρσεν ἀγαυαῖς Λημνιάδεσσιν
Κύπρις ἐρωτοτρόφος Μινύαις εἰς λέκτρα μιγῆναι;
φίλτροις Ὑψιπύλην ἑωυτοῖς ἐδάμασσεν Ἰήσων·

σιναῖς δ' ὀφρῦσιν et ναῦν. 475. Vulgo αἳ γάρ κεν. 476. Vulgo ἀτασθαλίῃσι. καὶ ἡ κλυτὴ. 478. ἀλλὰ τοῖσι περὶ Ruhnk. 479. ἀγαναῖς Ruhnk. 480. ἐπὶ λέκτρα Voss. a prima manu, sed in margine εἰς.

de omnino Holstenium ad Stephanum voce Σιντία. Dormiunt sane interpretes, qui *compositos oculos* in somniis vident. ESCH.

473. Ἐπὶ Ruhnkenii monitu in Ep. Crit. I. p. 147. addidi. Sed male ille scribebat, Σιντιαναῖσι δ' ἐπ' ὀφρύσ' ἐκέλσαμεν, elisa victima datiui littera. Deinde νῆν Ionicam formam, restitui. Rarior hic apud epicos accusatiuus occurrit apud Apollon. Rh. I. 1358.

475. Miror soloecismum αἳ γάρ κεν ἀϊσώσαντο etiam a Schneidero seruatum esse. Reposui Orphicum οἵ, saepe oblitteratum, cuius rei exempla ex indice colligi poterunt. Alius scripsisset, καὶ γὰρ τοί.

476. Hic quoque οἵ reponendum erat ob sermonis Orphici morem. Sed tum corripi καὶ non potuit; quare ἀτασθαλίῃσι scripsi. Scriptura ἀτασθαλίῃσι ex recordatione Homeri nata: v. ad v. 1304. Porro κλυτὴ Ὑψιπύλεια ad aures non iucunde accidit, nec lubenter epici feminina in η exeuntia, quorum penultima breuis est, corripiunt. Accedit quod femininum κλυτὴ non videtur epicis vsitatum fuisse. Quamobrem iure mihi videor κλυτὸς reposuisse, quod ab Homero, vt tot alia, noster accepit. Vide ad v. 220.

481. Φίλτροις] Varie haec vox vsurpatur ab auctoribus. Communissime quidem pro *Pharmaco, amoris concitandi causa alicui dato*, vt ap. Ouid. II. Amor.

Philtra nocent animis, vimque furoris habent.

et passim alibi. Deinde vero significat — τοργὴν φυσικὴν πρὸς τὰ τέκνα. vt apud Nasiam.

Φίλτρον γὰρ συνέδησε φύσις τοκίας τε γόνους τε.

Digitized by Google

ἄλλη δ' ἄλλος ἔμικτο· καὶ ἐκλελάθοντο πο-
ρείης,
εἰ μὴ ἀποτροπίοις ἐνοπαῖς θελξίφρονί θ' ὕμνῳ
ἡμετέρῳ θελχθέντες ἔβαν ποτὶ νῆα μέλαιναν,
485 εἰρεσίην ποθέοντες, ἐπεμνήσαντο δὲ νόστου.

483. ἀποτροπίοις Voss. Ruhnk. – θυμῷ vulgo. 485. Vulgo μόχθου. Chiv. μόχθοις. Voss, νόστῳ, vnde νόστου Schneiderus edidit.

Menander apud Stobaeum Ὦ παῖσερ, οἷον φίλτρον ἀνθρώποις φυσεῖς. Tertio de *amore coniugali* dicitur vt ap. Apollonidem Anthol. I. μὴ σπείσαις δεύτερα φίλτρα γάμου; quem fere in sensum hic etiam apud nostrum vsurpatur, nisi quidem blanditias potius et mellita verba, quibus iuuenes miseras puellas ad concubitum inuitare solent, intelligas, quod suadere videtur versus sequens, dum de reliquis auctor dicit: ἄλλη δ' ἄλλος ἔμικτο. ESCH.

482. Schneiderus sententiam desiderare ait, καί κεν λελάθοντο. Non opus.

483. (479) Θελξίφρονι θυμῷ] Melius legarem hic θελξίφρονί θ' ὕμνῳ. Sed nihil definio. ESCH.

483. (479) Est sane elegans coniectura. Vellem dedisset poeta nobis carmen, quo a voluptate ad laborem potenter Minyas reuocare Orpheus potuit, simili illi quod est supra 252. Sed non ausim tamen tale carmen ὕμνον vocare: neque iam vacat operose, post diligentiam praesertim accuratam amici mei Kriasii, quaerere, cuius de hymnis veterum dissertatio sub oculis meis nata est. OESN.

483. Coniecturam Elchenbachii hoc magis recipiendam duxi, quia firmatur versu 577. ἐμοῖς ὕμνοισι γεραίρων.

485. (481) Verbum ἐπεμνήσαντο videbatur mihi aliquando hic poni cum allusione ad illum vsum, qui ad rem vxoriam et nuptiarum ambitionem pertinet, vnde μνησεύειν, et μνησῆγες dicuntur e. i. g. a. Placebat haec notio quod cogitarem, auocandos hic fuisse Argonautas a nuptiis Lemniadum ad amorem suae nauis et laboris et gloriae. Fauebat illud, quod in Chiueano exemplo μόχθοις habetur, quarto casu, quem adiecisse in hac significatione verbum μνᾶσθαι. Sed metue, vt aliquid solidi hic sit, cum hoc verbum, more Orientis in vniuersum sit grauidum, vt loquuntur Grammatici, et meminisse dicantur, qui faciunt quod debent vel solent. Vid. v. g. mox 553 μνώεσθε πλόοιο. OESN.

485. Potiora visa sunt codicis Voss. vestigia. Μόχθου de remigandi labore intellectum defendi posse monuit Schneiderus.

Digitized by Google

Ἔνθεν ἐς Ἑλλήσποντον ἁμηῴους φέρεν οὖρος,
ἀκραὴς Ζέφυρος, στεινῆς ἀπάτερθεν Ἀβύδου,
Ἴδην, Δαρδανίην, Πιτύην τ' ἐπὶ δεξί' ἔχοντας,
οὗ καὶ Ἀβαρνιάδος Περκώτης τ' εὔσαχυν αἶαν

486. ἔλθεν PAI. ἦλθεν Crat. Vulgo ἁμ' ἠῴους. Dein οὖρος Ruhnk. 488. Vulgo Ἴλιον. Ibidem πιτην ἐπὶ δέξιον ἔχοντας PAI. πιτύην ἐπὶ δέξιον ἔχοντας Crat. Pro vulgato ἐπιδέξι' Schneiderus ἐπὶ δεξί' edidit. 489. ἀκορνιάδας Voss. Ruhnk. ἀβορνιάδας Princ. Ask. Wrat. Vulgo ἀβαρνιάδας. Deinde περ. ἔσαχην Ask.

486. (482) Illud ἁμ' ἠῴους idem sibi velle puto, ac si dixisset poeta ἁμ' ἠοῖι. Vt si Latine diceres: simul matutinos eduxit suos, i. simul ac mane esset, simul cum ortu solis. GESN.

486. Coniunctim scribendum videbatur ἁμηῴους.

488. (484) Ἴλιον δαρδανίην] Difficile est hunc versum metiri aliter, quam vt vel ι interdum consonantis vicem subire fatearis: vel ν et δ non efficere veram positionem, quae praecedentem vocalem breuem necessario producat. Exempla quidem Homerica similium versuum vel nitebantur corruptis exemplaribus, vel tenui mutatione sunt reducta ad regulam. Hic forte plus laboris fuerit. Et est non absimilis versus Lap. Pr. 62 vbi πρέσβυν ante δαημοσύνην posteriorem corripere videtur. Sed vtrique huic loco σοφὸν φάρμακον inueniri cupio, an inueniri possit, dubito. GESN.

488. (484) Πιτύην] Scholiastes Apollonii ad lib. I. v. 933. Ἡ λάμψακος τὸ πρότερον Πιτύεια προσηγορεύετο. Ἣν τινὲς Πιτύαν ὀνομάζουσιν· τινὲς δέ φασιν, ὅτι φρίξος γενόμενος ἐνταῦθα θησαυρὸν ἔθηκεν, καὶ ἀπὸ τούτου ἡ πόλις ὠνομάσθη· Θρᾷκες γὰρ θησαυρὸν Πιτύην λέγουσι· vnde Cl. Holstenius Πιτύην hoc loco, Argon dictam esse vult. Ego nihil definio. ESCH.

488. (484) Πιτύην] Festinabat aut dormitabat vir doctus, cum ista chartis illuderet. Res sic habet. Holstenius ad Steph. Πιτύεια, quod antiquum Lampsaci nomen fuisse, ibi docetur, addit, Orpheus Argon. 484 Πιτύην vocat. Nihil aliud. GESN.

488. Ἴδην emendatio est Ruhnkenii, merito recepta a Schneidero, qui Δαρδανίην ab hoc nomine disiunxit, quod coniunxerat Ruhnkenius. Τὲ a Ruhnkenio additum. Eadem habet Apollonius I. 930 seqq. Noster ordinem locorum nonnihil turbauit.

489. (485) Ἀβαρνιάδας] Bene hic Cl. Holstenius (ad Steph. Byz.) Ἀβαρνιάδας mutat in Ἀβαρνιάδος. ESCH.

489. (485) Puto melius ἀβαρνιάδος. Sed nihil mutaui, cum praestare nobis possit nemo, annon *Abarniadas* noster dixerit nymphas quacunque de causa.

Digitized by Google

490 ἀργυρέαις Αἴσηπος ἐπικλύζει προχοῆσιν.
αἶψα δ' ἐπιθρώσκουσα θέειν πολυηγόρος Ἀργώ.
αὐτὰρ ἐπὶ ψαμάθοισιν ἐκέλσαμεν· ἓν δ' ἄρα Τίφυς
ἴθυντῆρ ἀκάτοιο, καὶ ἀγλαὸς Αἴσονος υἱός,
σύν τ' ἄλλοι Μινύαι, γλαυκώπιδι Τριτογενείῃ

492. ἐπὶ pro ἐπεὶ vulgato Schneiderus e Voss. εὖ δ' ἄρα Voss. ἴνθ' ἄρα malebat Heynius.

Est enim, vt ait Stephanus ἄβαρνος vrbis et regionis nomen. GESN.

489. Ἀβαρνιάδας retinuit Schneiderus, de incolis interpretans. Coniecturam Holstenii ad Steph. Byz. in Ἄβαρνος recepi, quod Ἀβαρνίδος est apud Apollonium. Ἀβαρνιάδος Περκώπης iuncta esse ab Holstenio, quod refert Schneiderus, non est verum.

491. Verbum ἐπιθρώσκουσα ineptum videtur Schneidero, nisi θαλάσσῃ addatur. Ἐπιθρώσκειν simpliciter nostro est procurrere, vt v. 902. 1272. Caeterum post hunc versum aliquot versus excidisse, quibus aduentus in Propontide et ad Cyzicum narratus fuerit, mihi parum credibile est. Apollonium comparanti patebit, nonnullis omissis rerum ordinem ab nostro mutatum esse.

494. (490) Σύν τ' ἄλλοι Μινύαι] Commentarii vicem fungi potest Apollonius lib. I. v. 936 seqq. ESCH.

494. (490) Ego vero non commentarium in h. l. inueni apud Apollonium, sed non nihil potius in conciliando vtroque poeta difficultatis. Apollonius ita a v. 955 Κεῖσε καὶ εὐναίης ὀλίγον λίθον ἑλκύσαντες Τίφυος ἐννεσίῃσιν ὑπὸ κρήνῃ ἐλίποντο, Κρήνῃ ὑπ' ἀρταχίῃ· ἕτερον δ' ἕλον, ὅττις ἀρήγει Βριθὺν κ. τ. λ. Ad haec cum nostro concilianda ponam hic non dissertationem, quam animo conceperam, de antiquissimo genere ancorarum: sed obseruationes modo aliquot ex huius rei et loci vtriusque consideratione mihi natas.

1) Ex Apollonii narratione illud colligere mihi videor, cum in Portum Cyzici venissent Argonautae, illos Tiphyis monitu lapidem εὐναίης, (relinquamus interea in incerto, quid in re nautica fuerit εὐναία vel εὐναί) quod nimis paruus esset, detraxisse, et ad fontem Artacium collocasse, (credo, quod perforatus esset, et ad transmittendum aquae radium accommodatus) in illius autem locum aptiorem et grauiorem electum reposuisse. Porro Scholiasta dicit, hunc lapidem fuisse ἀντ' εὐναίας καὶ ἀγκύρας.

2) Homerus, in tam frequenti occasione, ἀγκύρας nomen non

Digitized by Google

habet: sed εὐνῶν, quasi tu dicas cubilium, ita mentionem facit, vt appareat, eas, quidquid fuerint, ancorarum certe vsum praestitisse. Sic Il. A, 436 atque Od. O, 497 Ἐκ δ' εὐνὰς ἔβαλον. Priori loco s. p. 98, 46 Eustathius Εὐναί, inquit, αἱ τὴν ναῦν εὐνάζουσαι ἄγκυραι. Sic Od. I, 136 Ἐν δὲ λιμὴν εὔορμος, ἵν' ἢ χρεὼ πείσματός ἐστιν, Οὔτ' εὐνὰς βαλέειν, οὔτε πρυμνήσι' ἀνάψαι, Il. Ψ, 77 iubet Agamemnon nauem deduci, si subita fugae necessitas ingrueret, Νῆα — Τψι ἐπ' εὐνάων ὀρμίσσομεν. Non audiendus hic est Eustathius, p. 953, 36 certe non de hoc loco intelligendus, cum dicit, τὰς εὐνὰς εἰκὸς μὴ μόνον ἀγκύρας νοεῖσθαι, ἀλλὰ καὶ τὰ ὑποκείμενα ταῖς ναυσὶν ἔρματα. Nimis repugnat illud ὕψι, et quod deduci nauem de litore iusserat. Illud conficitur, εὐνὰς apud Homerum de naui in mare proiici, vt quiescere et immota seruari nauis possit. Ceterum credamus Eustathio, εὐνὰς etiam esse palangas, in quibus siccae in terra stare naues possunt.

3) Sed de ancora e lapide perforato quid censebimus, quem apud Apollonium viderunt viri docti, in quo numero Scheffer ipse est de Mil. Nau. 2, 5 p. 147. quin Plinius quoque 36, 14 s. 23 *Eodem in oppido, Cyzici, est lapis, fugitiuus appellatus. Argonautae eo pro ancora vsi, ibi reliquerant.* Ipse Arrianus in Periplo Ponti Euxini p. 120 Blancardi, ad Phasis Ostia καὶ ἡ ἄγκυρα, ait, δείκνυται τῆς ἀργοῦς. Καὶ ἡ μὲν σιδηρᾶ οὐκ ἔδοξέ μοι εἶναι παλαιὰ (forte ob id ipsum quoque, quod ferrea esset, non aerea) — λιθίνης δέ τινος ἄλλης ᾠραύσματα ἐδείκνυτο παλαιά, ὡς ταῦτα μᾶλλον εἰκάσαι ἐκεῖνα εἶναι τὰ λείψανα τῆς ἀγκύρας τῆς ἀργοῦς.

4) Cum de lapideis ancoris in vniuersum facile credam suis auctoribus apud Schefferum l. c. tum dubitari videtur posse, λείψανα illa Apollonii et Arriani fuerintne ancorarum proprie dictarum, h. e. molium grauium, quae funibus e naui in fundum maris demissae illam contra vim ventorum aut fluctuum immotam tenerent, fragmenta? Certe nec locus Apollonii hoc postulat necessario, si illum ita interpretemur, vt modo ostendi: et nihil est apud Homerum in tam frequenti τῶν εὐνῶν mentione, quod lapideas indicet. Sed est contra aliquid Od. N, 77 hic ad lucem Argonauticae fabulae breviter declarandum. Soluunt Phaeaces cum Vlysse versus Ithacam: Πείσμα δ' ἅλυσαν ἀπὸ τρητοῖο λίθοιο. Habemus hic lapidem perforatum; sed non quem pro ancora demittant in mare, verum *a quo soluunt oram* nautae: vti nunc in illis crepidinibus, ad quas appellunt, vnde soluunt naues, sunt immissi laxis annuli ferrei, ad quos religantur. Ne superest dubitandi locus, audiamus V. Schol. Πείσμα τὸ ἀπόγειον σχοινίον — εἰώθασιν ἐπὶ τῶν λιμένων τρυπᾶν τοὺς λίθους. Eustath. p. 504, 49 Ἡ ἀπολυθεῖσα τῷ ἔξω δεσμῷ ναῦς. Placebam mihi aliquan-

Digitized by Google

495 θῆκαν ἀείραντες βριθὺν λίθον· ἔνθα τε νύμφαι
κρήνῃ ὑπ' Ἀρτακίῃ λάλα νάματα πλημμύρουσιν,
οὕνεκά οἱ πλώουσιν ἀνὰ πλατὺν Ἑλλήσποντον
εὔδιος ἀντεβόλησε μυχῷ ἔντοσθε γαλήνη,
οὐδ' εἰς γαῖαν ἔρυψαν ἐυγναμπτῆς ἀγκύρας,

495. ἐνθάδε edidit Schneiderus pro ἔνθα δὲ vulgato. Sed ἐνθάδε iam Ald. Crat. Neutrum epico sermoni aptum. 496. omnes καλά. 498. μυχὸν Voss. 499. ἔρυψαν Ruhnk.

tulum hac obseruatione. Sed occupatam video ab A. Berkelio ad Steph. Byz. V. Ἀγκύρων. πόλις Αἰγύπτου — ὠνόμασαι δὲ ὅτως, ἐπειδὴ λιθίνας ἐκεῖ ἔτεμνον, αἷς κατεχρῶντο, ἀγκύρας ἐκ τῆς παρακειμένης λατομίας. Adscripsi locum integrum, quod sententiam de ancoris lapideis Grammaticorum ostendit, qui similia de ipsa Gallograecorum Ancyra narrant apud Stephanum.

5) Denique illud obseruamus, quod ἀγκύρας nomen non habet Homerus, sed habet illas carmen Orphicum, inde forte efficias, inter Homeri et illius aetatem illud nomen esse vel inuentum, vel celebratum in Graecia. Nam εὐναὶ Homericas habuisse certe vim et vsum ancorarum, non potest negari. De Argonautis Pind. Pyth. Δ, 342 Ἐπεὶ ὑ' ἐμβόλῳ κρέμασαν ἀγκύρας ὕπερθεν. Finiamus in loco Pausaniae Att. f. 1, 4 Ἄγκυρα, ἣν ὁ Μίδας ἀνεῦρεν, ἣν ἔτι καὶ ἐς ἐμὲ ἐν ἱερῷ Διός. De Ancyra Phrygiae a Gallis occupata loquitur, et de rege illius conditore, cuius ipsa aurea fabula Homero videtur iunior. G E S N.

495. (491) Auctor huius carminis hic profecto nihil de ancora cogitauit: sed magnum lapidem Mineruae erectum narrat simpliciter. Plane conueniet cum Apollonio, si ἔνθα interpretemur *per hunc*. G E S N.

497. Nihil offensi sunt critici verbo καλὰ, quod apud epicos numquam corripitur. In Hom. hymn. Ven. 29. quum recte edidisset Ilgenius, τῇ δὲ πατὴρ ὄπασεν καλὸν γέρας, male obloquitur Matthiae, sed vterque fallitur in eo, quod poetam alter corripere potuisse καλὸν, alter corripuisse putat. Λάλα νάματα, quod repositi, multis firmari posset. Satis habeo *loquaces lymphas* Horatii III. Carm. 13, 15. et *garrulum riuum* Ouidii Fast. II. 316. commemorare. Λάλος τρόπις de naue dicit noster v. 712.

499. (495) Epitheton hoc εὐγναμπτες indicat, de recuruis ancoris ex metallo aeris vel ferri sermonem esse: et videtur ipsa illa flexura nomini originem dedisse, quam et ἀγκὼν et ἀγκάλη, et ἀγκύλος et ἄγκιστρον etc. ostendunt. G E S N.

Digitized by Google

500 κύμασι θεινόμενοι ὑπὸ χειμερίῃσιν ἀέλλαις.
ἔνθα δὲ πορσύνοντες ἐπὶ κροκάλαις πρεχθέσαις
δεῖπνά τε καὶ κλισίην, δόρπου μεμνήμεθ' ἕκαστοι.
δὴ τότε κεκλιμένοισιν ἐπήλυθε Κύζικος Ἥρως,
ὃς Δολίεων ἤνασσε περικτιόνων ἀνθρώπων,

500. χειμερίῃσιν ἀέλλαις Schneiderus e Voss. et Ruhnk. Vulgo χειμερίοισιν ἀήταις. 501. ἔνθα δὲ Ruhnk. Vulgo ἐνθάδε. Ibidem κροκαλαῖς Ruhnk. 502. δόρπου Ruhnk. 504. Libri omnes Δολόπων.

500. (496) Χειμερίοισιν ἀήταις] Cur hic interpretes vertunt, *sub septentrionalibus ventis?* qui certe contrarii fuissent nautis nostris. Forte legerunt ἄρκτοις? Sed non solliciti simus de falsa lectione, cum veram habeamus. ESCH.

504. (500) Ὃς Δολόπων] Contra Homeri, Apollonii et omnium veterum auctoritatem noster Δόλοπας hic nominat, quos reliqui Δελίονας. ESCH.

504. (500) Qui hic Dolopes vocantur, Doliones sunt Apollonio 1, 952 sqq. quod constat etiam ex Stephano Byz. quaeque ibi Holstenius. Cum videam Eustathium ad Ιλ. Ι, 480, vbi Dolopum rex, δολόπεσσιν ἀνάσσων, dicitur Phoenix, p. 673, 10 studiose admodum Dolopes et Doliones distinguere, Δόλοπες, ἔθνος Θεσσαλικὸν — Δολίονες μέντοι οἱ περὶ Κύζικον κ. τ. λ. quod indicium est illos interdum confundi: cogitabam, potuisse poetam nostrum eo facilius Dolopas hic substituere, quod et hi ἄποικοι Θεσσαλῶν, vt ait Schol. ad Apollo. 1, 962. GESN.

504. Non *Dolopes*, sed *Doliones*, hic nominandos fuisse, interpretes viderunt. Idque arripuit, et, velut ipsius poetae errore scriptum, exagitauit vir doctus, quem supra commemoraui. Verum cum talis ignorantia non cadat in poetam, et doctum, et accuratum, aequius erat, librarios aut sciolos accusare, qui hunc versum similem facere voluerint versui 129. ὃς Δολόπεσσιν ἄνασσεν ἐνὶ Φθίῃ ἐφιβώλῳ, cum recte scriptum inuenissent,

ὃς ῥα Δολιονίοισι περικτιόνεσσιν ἄνασσεν.

quo fere modo etiam legendum coniecit vir acutissimus Daniel Wyttenbachius. Stephanus Byz. Δολίονες. οἱ τὴν Κύζικον οἰκοῦντες, ὃς Δολίεας εἶπεν Ἑκαταῖος. λέγονται καὶ Δολιόνιοι, καὶ ἁλυκῶς Δολιονία. RVHNK. Iniquus est in Ruhnkenium Schneiderus, qui, quod in Ep. Crit. vitiose expressum est ὃς ἔα, Ruhnkenium ὃς ἐν emendasse putat. Immo ita si legeretur, non debebat tanto viro tanta insciitia imputari. Illud ego non satis capio, quid sit, quod ita

Digitized by Google

Αἰνῆος υἱός, τόν οἱ τέκε δῖα γυναικῶν,
Εὐσώρου θυγάτηρ Αἰνήτη καλλιπάρῃος·
ὅς ῥα φιλοξενίῃ Μινύας ἐγέρηρεν ἅπαντας,
σφάζων πῖά τε μῆλα, καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς,
ἀγροτέρους τε σύας· δῶκεν δέ οἱ οἶνον ἐρυθρόν·
σῖτον δ' ἄφθονον ἧκεν ἀποπλώουσι φέρεσθαι,
χλαίνας τ' ἠδὲ τάπητας, ἐϋννήτους τε χιτῶνας.
φίλατο δ' αὖ παρεόντας ὁμηλικίης ἕνεκα σφῆς·

505. Vulgo φίλος υἱός, ὅν οἱ. 506. Vulgo Εὐδώρου et Αἰνίππη. 509. δῶκ' δ' ἐπὶ ex Ruhnk. affert Schneiderus. ἀπὸ οἶνον Voss. δῶκεν δ' ἐπὶ οἶνον vulgo. 512. φίλατο ex em. Gesn. pro vulgato φίλετο

emendare locum voluerit Ruhnkenius, quum posset multo lenius, si Δολιέων scriberet. Id ego posui. Hoc dicit: *qui e finitimis populis Dolionios regebat.* Sic v. 664. ἄθλον ἐπὶ ξείνοισι περικτιόνων ἀνθρώπων. Clarius scripsisset: ὃς Δολιεῦσιν ἄνασσε.

505. Οἱ veterum epicorum more vsurpatur ab nostro, vt praecedentem syllabam breuem producat. Itaque φίλος, Homeri recordatione additum, deleui, et τὸν scripsi. Quum semel ὃν scriptum esset, ad versum explendum addiderunt φίλος. Loci, in quibus οἱ praecedentem syllabam non producit, praeter hunc alii sunt, v. 659. 687. 734. 871. 1198. quos omnes emendandos esse infinita locorum contrariam sententiam tuentium multitudo ostendit.

506. (502) Εὐδώρου θυγάτηρ αἰνίππη] Duplici vitio laborat hic versus, quem ex Apollon. (1, 949) facile sanare poteris, rescribendo pro εὐδώρου, εὐσώρου, et pro Αἰνίππη, Αἰνήτη. Ita enim ille:

Κύζικος, ὃν κύρη δῖα τέκεν Εὐσώροιο
Αἰνήτη

(V. ad Val. Fl. 3, 4.) ESCH.

508. (504) Ἕλικας βοῦς] Vertimus *Camuros.* Hesychius: Ἕλικας, ἑλικοκεράτους, ἐπικαμπῆ τὰ κέρατα ἔχοντας, et hi dicebantur Latinis *Camuri.* Philargyrus ad Virgil. III. Georg. v. 55:

Et camuris hirtae sub cornibus aures.

Camuri boum sunt, qui conversa introrsum cornua habent: laeui, quorum cornua terram spectant. His contrarii Licini, qui sursum versum cornua habent. ESCH.

508. (504) Sic Ιλ. Ι, 462 πολλὰ δὲ ἴφια μῆλα καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς ἔσφαζον. GESN.

509. Oblitteratum οἱ reposui.

512. (508) Φίλατο postulat ratio metrica, aoristo I. Vid.

Digitized by Google

καί ῥα πανημερίησιν ἐν εἰλαπίνῃσιν ὄμαρτεν.
Ἀλλ' ὅτ' ἐς Ὠκεανοῖο ῥόον βαπτίζετο Τιτήν,
μήνη δ' ἀτρυχίτων ἔπαγεν μελαναυγέτιν ὄρφνην,
πῆμος ἀρηΐφατοι νίον ἀνέρες, οἵ ῥα νέμοντο
ἀρκτῴοις ἐν ὄρεσσι, πεφυκότες εἴκελα θηρσίν,
Τιτῆσιν βριαροῖς τ' ἐναλίγκιοι ἠδὲ Γίγασιν·
ἕξ γὰρ χεῖρες ἑκάστῳ ἀπ' ὤμων εἵατο.

Schneiderus. 513. πανημερίῃσιν Voss. Ruhnk. πανημερίοισιν ἐν εἰλαπίνῃσιν. vulgo. Totum versum repetunt PAI. 514. Vulgo ἀλλ' ὅτε γ' ὠκεανοῖο ῥόον β. Τιτάν. ῥόῳ Schneiderus. 515. Vulgo μελαναυγέα ὄρφνην. 517. τεθηπότες omnes. 518. Vulgo Τιτᾶσι.

Clark. ad Il. T, 304. Idem obseruandum ad 709. GESN.

513. Hunc versum idem censor interpretando corrupit, vt in eo Latinismum, *epulis eos prosequebatur*, inueniret. Sensus est: *in quotidianis conuiuiis eorum comes erat*. RUHNK. Defendit sese Schneiderus, et recte quidem πανημερίας εἰλαπίνας non esse quotidiana conuiuia contendit. Sed quod dicit non Cyzicum ab Argonautis, sed hos a Cyzico conuiuio exceptos fuisse, ideoque comitandi significationem ineptam hic esse, non obseruauit, expressum ab nostro esse Apollonii locum I. 988. ἀλλὰ καὶ ὧς, θάλαμόν τε λιπὼν καὶ δέμνια νύμφης, τοῖς μέτα δαῖτ' ἀλέγυνε.

514. Etsi commode ῥόῳ emendauit Schneiderus, tamen propter ὅτε γε, quod ineptum est, recepi correctionem Wakefieldii in silua critica II. p. 132.

515. Hiatus μελαναυγέα ὄρφνην in nostro ferri non potest: Quare μελαναυγέτιν scripsi. Sic κυαναυγέτις H. XXIII. 1. Visitata haec forma aetati, qua vixit noster. Sic Maximus ἀργέτιν αἴγλην habet v. 60. 523. πολυωπέτις αἴγλη v. 584. Et alia forma ἀργίτα μήνην v. 305. 587. Ἀτρυχίτων Facius Ep. crit.

515. Schneiderus, vulgatum τεθηπότες, quod Gesnerus *stupidi* verterat, passiue de forma stupenda interpretatur, sed exemplum tamen huius significationis antiquum desiderat. Mox addit haec: *videtur ineptus poeta Homericum τεθηπότες ἡῦτε νεβροὶ imitari voluisse*. Apposime Homerum memorauit, vnde natum sit illud τεθηπότες, modo non poetae, sed librario culpam imputasset, cui multa memoriter Homerica exciderunt. Vnde non rarum hoc genus corruptionis in Argonauticis, cuius exempla allata sunt ad v. 1304. Quo minus dubitaui hic scribere πεφυκότες.

517. (513) Ἀρκτῴοις] Vide Apollonium lib. I. v. 942. GESN.

Digitized by Google

οὓς οἱ ἐσαθρήσαντες ἀμαιμάκετοι βασιλῆες
ἐς μέσσον ὁρμαίνοντας, ἀρηΐα τεύχε' ἔδυνον.
καί ῥ' οἱ μὲν πεύκῃσιν ἀμύνοντ', οἱ δ' ἐλάτῃσιν·
ἐν δ' ἔπεσαν Μινύῃσι κατὰ σκοτόεσσαν ὁμίχλην.
ὃς οἱ ἐπειγομένῃς κτεῖνεν Διὸς ἄλκιμος υἱός,
τόξῳ εἰσεύων. σὺν δ' Αἰνέος ὤλεσε παῖδα
Κύζικον, ὅτι ἑκών, ἀλλ' ἀφραδίῃσι πεδηθείς·
τῷ δ' ἄρα μόρσιμον ἦεν ὑφ' Ἡρακλῆϊ δαμῆναι.
αὖψα δέ οἱ Μινύαι κοίλης ἔντοσθεν ἔβησαν
νηὸς τευχήρεις, ποτὶ δὲ ζυγὸν ἷζον ἕκαστος.
Τῖφυς δὲ πρύμνηθεν ἐπήπυεν, ἠδ' ἐκέλευεν
κλίμακα νηὸς ἔσω ἐρύσαι, καὶ πείσματα λῦσαι.
ἀλλ' ἔ οἱ λύοντο κάλοι, δεσμοῖσι δ' ἀφύκτοις
ὠκείης σροφάλιγγος ἀερηρότες ἐσφίγγοντο,

520. Vulgo ὅς τότ'. 521. ὁρμαίνοντας Schneiderus ex em. Gesn. pro ὁρμαίνοντες. Voss. ὀρίνοντες. 524. Vulgo ὅς τοι. 525. αὖ νέον legebatur pro Αἰνέος. 529. ζυγὰν ἷζεν Ruhnk. 532. ἀλλ' ἔ οἱ Schneiderus e Voss. Ruhnk. pro ἀλλ' ὅ γοῦ.

520. Τότε, hic languidum, in οἳ mutaui.

523. De Alexandrino ἔπεσαν v. Valcken. ad Herodot. p. 650.

524. τοὶ, hic non aptum, mutaui in οἳ.

525. (521) Σὺν δ' αὖ νέον ὤλεσε παῖδα Κύζικον] Cyzicum non ab Hercule, sed ab Iasone interfectum fuisse, narrat Apollonius, qui etiam in ipsa historiae enarratione multum differt ab Orpheo. ESCH.

525. (521) Nempe hic etiam morem suum vterque poeta seruat. Diuerticula, amoenitates, quaerit Apollonius, origines rituum persequitur. Hic noster summa capita attingit, in iis moratur, vbi Orpheo tanquam Deo quodam ex machina opus fuit. Apollonius facta ex natura rerum explicare studet: noster quaerit locum miraculis Orphei. Ille doctior Grammaticus, hic poeta magis μυθολεγῶν. Ceterum pulchre Pierſonus Verisim. 1, 9 p. 112. pro αὖ νέον coniicit Αἰνέος. Cyzicus v. 500 Αἰνῆος φίλος υἱὸς vocatur. Aeque mihi displicet, ac Pierſono, παῖδα νέον vocari, qui maritus sit: cum νέος nomen ad παῖδα adiectum plane inferiorem puerorum aetatem indicare videatur. GRÆF.

533. (529) Non puto hoc dicere poetam, ipsam nauem pro-

Digitized by Google

νῆα κατείργοντες. θάμβησε δὲ Τίφυς ἀμύμων,
ἄφθογγος δέ οἱ ἦκε χερῶν οἰήια νηὸς
Ἀργώης· ἃ γάρ οἱ ἐέλπετο κῦμα περῆσαι.
Ῥεῖη γὰρ κοτέεσκε δεδεσπότος εἵνεκα λαοῦ.
ἀλλ' ὅτε πρὸς μέσατον νυκτὸς πρόβαινεν ἀταρπός,
ἄστρα τε τηλεφανῆ δῦνεν ῥέον Ὠκεανοῖο,
ὄσσοις ἰθυντῆρος ἐπέσιχε νήδυμος ὕπνος.

534. ἐθάμβησε Voss. 535. δέ οἱ ἦκε Voss. Ask. Vind. Wrat. Ruhnk. Paris. Vulgo δὲ προὔηκε, seruatum a Schneidero. 536. ἃ γάρ οἱ Schneiderus e Vind. Ruhnk. pro vulgato ἃ γάρ γε. 540. ὄσσοις Voss. Ruhnk. Deinde κυβερνήτῃ προσεπέσιχε vulgo.

cella circumactam, et ita implicitos funes. Sed oftentum hoc diuinitus obiicitur Argonautis, vt sentiant, se manu Deae retineri. GESN.

535. (531) Ἄφθογγος δὲ προὔηκε] Somniat Perdrierius, qui pro ἄφθογγος, quod rectum est, legi vult ἄφθονον. ESCH.

535. (532) Rectum sine dubio est, h. e. narrationi et linguae rationibus accommodatum, προὔηκε. Sed tamen potest auctor dedisse οἱ, quod est in Mss., relatum ad nauem Argo, permisit naui, quae ipsa se implicuisse videbatur, gubernacula. Vid. Ind. n. 1. Idem dicendum de v. 587. Exspectabam hic, vt aliquam rationem adferret suae suspiciouis vir in Graecis libris versatissimus, hanc praesertim, esse similitudinem inter notam, qua οἱ signabant Graeci calligraphi, et eam, qua πρὸ exprimerent. Sed cum altera οἱ ipse in suis libris et hoc ipso opere vtatur, de πρὸ nec apud ipsum nec alias quidquam huc vsque deprehendi. GESN.

535. Ita v. 591. et 1279.

536. (532) Κῦμα non fluctum tempestatis, quae tum vrgeret, intelligo, sed vniuersim, mare. GESN.

537. (533) Hinc demum intelligimus, non solum Cyzicum sagitta Herculis cecidisse, sed plures illius socios. Nempe series rei ita ex Apollonio potest suppleri. Gigantibus pulsis (1, 989—1012) soluunt Minyae. Sed a procella reiiciuntur in littus Dolionum (1015) quod nec agnoscunt, nec ipsi ab illis agnoscuntur, sed Pelasgicos putant (1024). Hinc pugna etc. De Rhea sepulturam iniungente V. 545. GESN.

537. Rhea irascitur, quod terrae filii erant exercitus iste. Γηγενεῖς Apollonio.

540. (536) Illud ὄσσοις substituisse videtur aliquis corrector, poeticae dimensionis pariter et constructionis ignarus. GESN.

Digitized by Google

τῷ δὲ βαθὺ κνώσσοντι θεὰ μενέδημος Ἀθήνη
ἄγχι παρισταμένη πανετήτυμα σήματ' ἔφαινεν·
ὧδε δ' ὁμοκλήσασα θεηγόρον ἔννεπε μῦθον·
Εὕδεις, Ἀγνιάδη, γλυκερῷ βεβολημένος ὕπνῳ,
κῶμα περὶ βλεφάροισι λαβών· ἀλλ' ἔγρεο, Τίφυ,
πέκλεο δ' Ἡρώεσσι μολεῖν ἐπὶ νήεμον ἀκτήν,
νηὸς ἀποπροθορόντας, ὅθι ξένος ἐν ψαμάθοισιν
κεῖσαι ἀποφθίμενος· τῷ οἱ πτέρεα κτερεΐζαι
παμμήτειρα Ῥέη κέλεται γέρας, ἠδ' ἐπιλοιβὰς
δέξαι ὑποχθονίοις, καὶ δάκρυα λειβόμεν ὄσσων,

542. παντετήτυμα Dorvillii coni. ad Char. p. 212. recepit Schneiderus. Vulgo παρ' ἐτήτυμα. 543. ἤνεπε Ruhnk. 544. εὕδῃς Ruhnk. 545. Vulgo βαλών. 547. ἀποπροθοροντας Schneiderus dedit pro vulgato ἄπο προθορόντας. ἀπὸ Ruhnk. 549. ἠδ' ἐπιλοιβὰς ex em. Ruhnk. recepit Schneiderus. ἠδ' ἔτι λοιβὰς Vind. ἠδέ τι λοιβὰς Voss. Ruhnk. Vulgo ἠδέ τε λοιβάς.

540. Inutilem praepositionem tolli posse recte obseruat Schneiderus, si κυβερνητῆρος ἐπέσιχε scribatur. Sed ὄσσοις quoque ex optimis duobus libris recipiendum ratus, interpretationem expuli.

542. (538) Παρετήτυμον nescio an vel auctoritate alia defendi vel ratione possit. Coniectura Dorvilliana auctore suo digna. Sed verum puto παρ' — ἔφαινεν, tmesi consuetissima distractum, et a librariis spiritus et interpunctiones addentibus neglectum. GESN.

545. Scribendum: κῶμα περὶ βλεφάροισι λαβών. RUHNK. Sic etiam Wakef. Silu. Crit. II. p. 132.

549. (545) Terra mater suos filios post mortem complecti amat. Inter prima humanitatis ciuilitatisque praecepta merito refertur illa mortuorum reuerentia, et cura sepulturae, quam ideo religione deuinciendam iudicarunt, quod nimium quantum refert, scire, quis, et quomodo quisque mortuus sit, et non, temere abiici hominum cadauera, et spem illa cura ali reditus in vitam etc. Inter optima Orphei instituta hoc referendum. GESN.

549. Ἐπιλοιβὰς debetur Ruhnkenio, qui idem verbum restituendum monet v. 601. et hymn. LXVI. 10.

550. (546) Καὶ δάκρυα λειβόμεν ὄσσων] Et hoc est γέρας mortuis debitum. Achilles apud Homerum Ὀδυσσ. Δ. Πάτροκλον κλαίωμεν, ὁ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων. Horat. Od. VI. lib. II.

Digitized by Google

αἰδομένους Θέμιν ἀγνοτελῆ ξενίην τε τράπεζαν·
ὃν ῥ' ἀέκων ἔκτεινε βαλὼν διὰ νύκτερον ὄρφνην
Ἡρακλέης· θυμὸν δὲ θεᾶς ἐχολώσατο Ῥείης.
ἀλλ' ὁπότ' ἂν θεσμοῖς ξεῖνον σεβάσησθε θανόντα,
Δίνδυμον αὖτίς' ἔπειτα Ῥέης ἕδος εἰσαναβάντες,
ἱλασμοῖς ἱεροῖς Γαίης ἀρέσασθε θύγατρα,
πείσματα δ' ἀράμενοι, τότε δὴ μνώεσθε πλόοιο.
Ὣς εἰπῶσα θεὰ πάλιν ἐτράπετ', ἶσον ἰόεσσῃ
ἠρανὸν ἐσσυμένη. τὼ δ' αὐτίκα κῶμα πεδάσθη,
πρύμνης δ' ἆλτο θοῶς· ἀνέγειρε δὲ λαὸν ἀϋτῇ,

551. *αἰδομένους* Voll. PAIC. *τε* omittunt PAIC. 552. *ἔκτανε* Paris. PAIC. 553. *ἐχολώσατε* Voll. Ruhnk. Vulgo *ἐχολώσατο*. 556. *ἱλαγμοῖς* Ruhnk. *ἄρεσθε* PAIC. 558. *τράπετ'* Ruhnk. 559. *κῶμα πεδάσθη* Voll. pro vulgato *κῶμ' ἐπεδάσθη*. 560. *αὖτμῇ* Voll.

— Vbi tu calentem
Debita ſparges lacryma fa-
villam
Vatis amici. ESCH.

550. Malit Schneiderus *ὑποχθονίῳ*, quod non eſt vſitatum.

551. (547) Ἀγνοτελῆ θέμιν quod vocat, illud videtur indicare ſummam caſtimoniam cerimoniamque ineſſe in legibus obſeruandis. Violata hic erat per ignorantiam lex amicitiae, et ius hoſpitalitatis. OESN.

553. (549) Non ſimpliciter damnauerim lectionem Voſſiani libri, *ἐχολώσατε*. Neque enim ſolus Hercules, certe non priuato nomine pugnauerat. Itaque Minyae vniuerſi irritarunt Rheam. Etiam hoc nomine praeferendum videtur, quia activo genere hic opus eſt, non medio, quod diſcrimen in hoc verbo diligenter ſeruat Homerus. OESN.

553. Rectiſſime Voſſianus et meus *ἐχολώσατε*. Alterum non eſt Graecum. Homerus Od. Θ. 205. *ἐπεί μ' ἐχολώσατε λίην*. Geſnerus etiam hanc lectionem probat, ſed, vt ſenex, haeſitans in re perſpicua et certa. RVHNK.

555. (551) Strabo L. 12 p. 396 pr. ad Cyzicum Dindymum ponit, *ὄρος μονοφυὲς* (vno cacumine) *ἱερὸν ἔχον τῆς Δινδυμήνης μητρὸς τῶν θεῶν, ἵδρυμα τῶν Ἀργοναυτῶν*. V. ad v. 600 it. 635. OESN.

556. (552) Hic Rhea terrae filia eſt: alias mater H. 13, 9. Nempe in quantum Saturni vxor, *τοπικὸν* numen, et perſona eſt, communem agnoſcit matrem Terram. Sed interdum ipſius Terrae rationes, principia, attributa complectitur. Cf. H. 25. OESN.

Digitized by Google

τοίχων ἔνθα καὶ ἔνθα παρακλιδὸν ὑπνώοντας,
ψυχῇ ὑποτρομέων· ἄφαρ ἡρώεσσι δ' ὀνείρου
φάσματα πᾶσιν ἔνισπεν, ἐπιδρομάδην ἀγορεύων.
οἱ δὲ θοῶς ἤγερθεν, ἐπ' ᾐόνα δ' ἆλτο ἕκαστος.
ἣ δὲ κατ' ὀρφναίοιο πόλου χρυσήνιος Ἠὼς
ἀντολίας ἤνοιγεν, ἐδέχνυτο δ' οὐρανὸς ὄρθρον·
καὶ τότ' ἀριστῆες Μινύαι νέκυν εἰσενόησαν,
αἵματι καὶ κονίῃ πεπαλαγμένον· ἀμφὶ δ' ἄρ' ἄλλοι
δήϊοι ἀμφὶς ἔκειντο, πελώρια σώματα θηρῶν.
ἀλλ' οἱ μὲν βασιλῆα περισταδὸν, ἀμφιχυθέντες
Κύζικον εὐξέστοισιν ὕπερ λεχέεσσιν ἔθηκαν,

563. πασι ἔειπεν Voss. 564. pro vulgato ἐπ' ᾐόνα δ' ἆλτο PAIC. ἐπ' ἠϊόνα δ' ἆλτο. Pro verbis δ' ἆλτο lacuna in Voss. 565. πόλιος Ruhnk. 566. ἀντολίας Schneiderus e Voss. pro vulgato ἀντολίην. 568. Vulgo ἀμφὶ γὰρ ἄλλοι. Voss. ἀμφὶ ἑταῖροι. Gesneri coniecturam recepit Schneiderus. 569. ἄμμιγ' ἔκειντο coni. Pierf. Verif. I. 2. p. 19. 571. ὑπὸ πλατέεσσιν Voss. Ask. Paris. Ruhnk. Ald. Crat. ὑπὸ πλακέεσσιν vulgo.

564. Magna in hoc versu suspicio est vitii, non solum ob lacunam in cod. Voss. sed etiam propter ᾐόνα, quod epici, et noster quoque, ἠϊόνα dicere solent. Quamquam in nostro quidem contractionem feram. Videndum ne ἐπ' ἠϊόνεσσιν ἕκαστος scripserit.

566. Librarius Cod. Vossiani ἀντολίας scripsit ex vs. 365. τῆμος δ' ἱερὸς ὄρθρος ἀπ' Ὠκεανοῖο ῥοάων ἀντολίας ἤνοιγεν, ἐπέσπετο δ' ἠριγένεια. Hunc locum imitatus est Nonnus XXVII. p. 698. ἄρτι δὲ λυσιπόνοιο τιναξαμένη πτερὸν ὕπνου ἀντολίης ὤϊξε θύρας πολεμητόκος ἠώς. RVHNK.

568. (564) Neque hic contemnenda lectio Vossiana, cuius indicio totum locum ita constituam, ἀμφὶς ἑταῖροι, Δήϊοι ἀμφὶς ἔκειντο, et hoc interpretatur sum. Θῆρες respicit ad v. 513 Εἴκελα θηρσί. GESN.

568. Schneiderus quum ἀμφὶς ἑταῖρος, δήϊοι ἀμφὶς ἔκειντο legendum coniecisset, recte monens ex Argonautis neminem periisse, Gesneri coniecturam recepit, vt Doliones occisi sint isti ἑταῖροι. At ἑταῖροι cod. Voss. nihil est nisi vitiosa scriptura interpretationis ἑτέροι, ad ἄλλοι adiectae. Pro γὰρ scribi debebat δ' ἄρ'.

571. (567) Πλακέεσσιν poetica epenthesi excusari forte potest, pro πλάκεσσιν. Sed forte etiam πλατὺν vel πλατὺ substantiue,

Digitized by Google

ἂν δ' ἄρα τύμβον ἔχευαν, ἐδαμήσαντο δὲ σῆμα.
φιτρὸς δ' αἶψα κόμιζον, ἰδ' ἔντομα πορσύνοντες
παμμέλαν' ἐν βόθροις μετεκίαθον. αὐτὰρ ἔγωγε

572 ἔθηκαν — δῶμα Voss. 573. πορσύναντες pro vulgato πορσύνοντες coni. Ruhnk. 574. κατεκίαθον vulgo. βότροις μετεκαίαθον Voss. sed κατεκαίαθον in marg. vt quidem Gesnerus refert: sed Ruhnkenius in suo et Voss. μετεκίαθον, in margine Vossiani κατεκίαθον esse dicit.

eadem significatione dixerunt, qua πλάκα. Quidquid sit de forma, intelligo tabulas siue ligneas siue marmoreas, e quibus sex minimum loculus compositus est. GESN.

571. Schneiderus ὑπὸ πλακέεσσιν pro ἐν λάρναξι vel ἐν σορῷ dictum putat. At quis vmquam πλακέεσσι pro πλάκεσι dixit? et cur ὑπό? Reposui ὕπερ λεχέεσσιν. Ὑπερέθηκαν λεχέεσσι dicit, id est *feretro imposuerunt*. Homerus Iliad. XVIII. 233. quum λέχεα nominasset, v. 236. ea vocat φέρτρον. Λέχεα rogo imposita habemus Iliad. XXIII. 171. Omnino saepe λέχεα, quibus mortui impositi fuerint, apud Homerum occurrunt, vt Iliad. XVIII. 352. XXI. 124. XXII. 87. 353. XXIV. 586. 600. 702. 719. Odyss. XXIV. 294. Appositus est ad nostrum locus Od. XXIV. vbi quum v. 44. Achillem ἐν λεχέεσσι collocatum memorasset, v. 67. ita dicit:

κείσεο δ' ἔν τ' ἐσθῆτι θεῶν καὶ ἀλείφατι πολλῷ,
καὶ μέλιτι γλυκερῷ.

573. (569) Ἔντομα πορσύνοντες] Egregie his verbibus auctor noster depingit inferiarum ritus, quod non capiunt interpretes. Apollonius, vbi parentalia Argonautarum circa Dolopis bustum describit lib. I. v. 587. haec habet:

Καί μιν κυδαίνοντες ὑπὸ κνέφας ἔντομα μήλων
Κεῖαν.

ad quae Scholia: ἔντομα τὰ σφάγια, κυρίως τὰ τοῖς νεκροῖς ἐναγιζόμενα, διὰ τὸ ἐν τῇ γῇ αὐτῶν ἀποτέμνεσθαι τὰς κεφαλάς· ὕτω γὰρ θύουσι τοῖς χθονίοις· τοῖς δὲ ὐρανίοις ἄνω ἀναφέροντες τὸν τράχηλον σφάζουσιν. ESCH.

574. (570) Παμμέλαν' ἐν βόθροις] Nigras τοῖς χθονίοις pecudes mactatas, et sacra in scrobibus facta, probatur ex hoc loco. Vide summi Theologi et Philologi B. Iohannis Sauberti, Viri, dum viueret, de studiis nostris optime meriti, Tractatum de Sacrificiis, vbi prolixe haec exsequitur. ESCH.

574. (570) Instar omnium fuerit comparare Od. K, 517 coll. Λ, 25 Βόθρον ὀρύξαι κ. τ. λ. Ceterum non monuit Eschenbachius, vnde habeat suum solius κατεκαίαθον, quod bene substituit vulgato ad eum diem κατεκίαθον, neque ad sensum apto, neque ad numeros. Ἐκίαθεν enim ἐποχούμενα est apud

Digitized by Google

575 ψυχὴν ἱλασάμην, σπένδων μειλίγματα χύτλων,
ὕδατί τ' ἠδὲ γάλακτι, μελισσορύτοις ἅμα
νασμοῖς,

575. ἱλακόμην — μύθων Voss. 576. ὕδατι δ' Ask. Ald. Crat. μελισσορύτων ἄπονας μῶς PAI. μελισσορύτοις ἅμα νασμοῖς Ask. pro quo Vossianum nominat Schneiderus. Vulgo μελισσορύτων ἀπὸ νασμῶν.

Hesych. et habet syllabam κι breuem. Recte contra ea Cl. Piersonus ex h. l. auxit catalogum verborum Atticorum in άθω ad Moerid. V. διωκάθω p. 118. GESN.

574. Ruhnkenius legendum coniecit: ἔντομα πορσύναντες παμμέλαν' ἐν βόθροισι κατῇθον. Sed quomodo metrum seruari posset, non docuit. Idem quum contendat, in nullo cod. MS. esse κατεκαίαθον, Vossianum autem et suum μετεκίαθον, marginem Vossiani κατεκίαθον habere, μετεκίαθον, verbum saepius ab Homero Apollonio Rhodio, aliisque vsurpatum, reeepi. Ἔντομα μετεκίαθον, vt μετέρχεσθαί τι, *aliquid curare.*

576. Ὕδατί τ'] Graue mendum, quod huic versui inerat, leuioris obliuionem adduxit; quum enim pro ἄπονας μῶς, (vt edit. Flor. et Ald. habent) reposuissem ἀπὸ νασμῶν, oblitus sum et μελισσοῤῥύτων pro μελισσορύτων, reponere. Quamquam secundum quosdam haec lectio defendi potest, sicut et similes. H. STEPH.

576. (572). Νασμῶν] Forte νασῶν. νασὸς enim fuit inter panes, qui in sacrificiis olim Diis proferebantur, fere ex melle et vuis passis conficiebatur aliisque aromatis. Qui tamen pauperiores erant, ex oleo tantum faciebant. Νασὸς, inquit Suidas, ἀρσενικῶς, πλακοῦς, ἢ θερμὸς ἄρτος μετ' ἐλαίου. Eustathius. Νασὸς ἄρτος ἐπιθετικῶς, ὁ πυκνὸς, καὶ πεπιλημένος, καὶ νασὸς προσηγορικῶς εἶδος ἄρτου πεπιλημένου, καὶ νασὸς, πλακοῦς ἔχων ἔνδον καρυκείας, παρὰ τὸ νάσσω, τὸ συμπιλῶ. ESCH.

576. (572) Habet impeditum quiddam vulgata lectio, cui parum aberat, quin substituerem, Ὕδατί τ' ἠδὲ γάλακτι μελισσορύτοις ἅμα νασμοῖς. Certe ita conueniret propius cum Askaeano codice, et vniformis esset constructio. Si vulgata ἄπο νασμῶν (deformata in primis editionibus, non tamen abolita) verior est, exclusum ab his inferiis mel est, quod apud Homerum adhibetur K, 516 et Λ, 27 Πρῶτα μελικρήτῳ, μετέπειτα δὲ ἡδέϊ οἴνῳ. Τὸ τρίτον αὖθ' ὕδατί. Operosius forte sacrum fuit, quo euocarentur ad colloquium manes, quam quo conderentur. Vtrum vero noster μελισσορύτων νασμῶν nomine simpliciter mel intelligat, an μελίκρητον Homeri, dubitari potest. Audiamus de hoc Eust. ad Od. K, 518 p. 411, 12 Μελίκρατον οἱ παλαιοὶ μίγμα φα-

Digitized by Google

λοιβὰς ἐκπροχέων, καὶ ἐμοῖς ὕμνοισι γεραίρων.
αὐτὸς δ' Αἰσονίδης πρὐθήκατο πᾶσιν ἄεθλον,
τυμβιδίῳ ἐπ' ἀγῶνος ἑταίροις ἔμμεν' ἄεθλα,
580 δῶρα, τά οἱ πόρεν Ὑψιπύλη Λήμνοιο Φέρεσθαι.
Ἀγκαίῳ μὲν δῶκε πάλης γέρας ἀμφικύπελλον
χρύσειον πολυχανδὲς ἔχειν· Πηλῆϊ δ' ἔδωκεν

577. λοιβαῖς συμπροχέων vulgo. 581. πάλης codd. omnes. Editi ante Gesnerum πάγης. ἔδωκε πάλης Wakef. Silv. Crit. II. p. 153.

εἰ μέλιτος καὶ γάλακτος ἐνταῦθα. Οἱ μέντοι μεθ' Ὅμηρον μέχρι καὶ ἐσάρτι κρᾶμα μέλιτος καὶ ὕδατος τὸ μελίκρατον οἴδασι. Parua Schol. Μελικρήτῳ, τῷ μετὰ γάλακτος μέλιτι. Sed neutrum horum posse intelligi, separata lactis et aquae mentio ostendit. Superest μελικράτου genus tertium e vino, quod *mulsum* Latini vocant. Gloss. Philox. Μελίκρατον, *mulsum*. Quod si admittas, habebis in hoc versu trigam nobilium liquorum aquae additam. Vid. Eurip. Oreste v. 115, et quos laudat Dan. Heins. ad Sil. 13, 434 *Fundunt mella super Bacchique et lactis honorem*. Ita illud ἄπο penacutum simul vinum et mel, gaudia duo hominum, ab his inferiis excludet: si vero ἅμα verius est, vtraque illis admiscebit. Sed superest ea ratio, quam ad finem reseruaui, quia ceteris illam praefero. Legendum puto vna literula addita μελισσορύτων τ' ἀπὸ νασμῶν λοιβαῖς; quae mellis Paraphrasis est. Sic habebimus inferias plenas, aquam, lac, et mel, νηφάλιον θυσίαν, de qua mox aliquid dicemus ad v. 601. Si proximum etiam tentare versum liceat, totum locum ita constituam, Ὕδατι δ' ἠδὲ γάλακτι, μελισσορύτων τ' ἀπὸ νασμῶν Λοιβαῖσιν προχέων. Vix ab attentis hominibus et Graece non indociis, Graecis praesertim recentioribus satis distinguuntur lingua et aure haec duo Λοιβαῖς συμπροχέων et Λοιβαῖσιν προχέων. Effugere ita liceret verbum nondum obseruatum συμπροχέειν. Verum de hoc, ac de toto adeo hoc genere coniecturali non contenderim. GESN.

576. Schneiderus edidit: ὕδατί τ' ἠδὲ γάλακτι μελισσορύτους ἅμα νασμοὺς λοιβαῖς συμπροχέων. Aptior visa est nostra mutatio. Exempla verbi ἐκπροχέω habet Scottus.

578. (574) Illa funebria certamina atque ludi, in quibus ab Homero inde ingenia ostenderunt poetae, videntur originem hanc habere, vt crudelitatem barbaram homines mactandi ad sepulcra et rogos, paullatim mitigarent. GESN.

581. (577) Πάλης pro πάγης

Digitized by Google

Θάσσονί οἱ σαοῖσι, ποδωκείης ἕνεκα σφῆς,
χλαῖναν Φοινικέην, πολυδαίδαλον ἔργον Ἀθήνης.
585 αὐτὰρ παγκρατίοιο πόρεν γέρας Ἡρακλῆϊ,
ἀργύρεον κρητῆρα παναίολον· ἱππασίης δὲ
Κάστορι, χρυσείων Φαλάρων πολυτεχέα κόσμον·
πυγμαχίης δὲ τάπητ' ἀλιανθέα δῶκε φέρεσθαι
ἀθλοφόρῳ Πολυδεύκει· ὃ γὰρ πλυτὸν ἤρατο νῖκος.

583. Θάσσονι σαοῖσι vulgo. ποδωκείης τ' εἵνεκα σφῆς Vind. Ruhnk. 585. παγκρατίοιο δόκεν vulgo. Δῶκεν Ruhnk. Geſnerus παγκρατίῃ δῶκεν vel δόκεν coniecit. Prius a Schneidero receptum. 586. κρατῆρα Ruhnk. ἱππασίης τε Voſſ. 587. Nomen Κάστορι abeſt in Vind. Ruhnk. Ἀθήνης χρυσ. e Voſſiano notauit Geſnerus. 588. Vulgo τάπητα λιανθέα. Vind. Ruhnk. λειανθέα. 589. νείκος Geſnerus e Voſſiano, Schneiderus, hoc omiſſo, e Ruhnk. attulit.

vel ſine libri auctoritate auſus eſſem in contextum recipere. GESN.

583. (579) Θάσσονι dari non poteſt curſus praemium, h. e. ſedenti, quae conſueta verbi vis eſt v. g. Eurip. Hec. 36. Proxime verum itaque Pierſonus collineauit, θάσσονι ἐν σαοῖσι. Ac de θάσσονι plane dubitare non poſſum, niſi quis oſtendat, comparatiuum declinari poſſe, vt Participium per ὄντος. Praepoſitionis ἐν certe neceſſitas non apparet. Interim verſionem accommodaui ad θάσσονι. GESN.

583. Coniecturam Pierſoni Veriſ. p. 113. θάσσονι ἐν σαοῖσι, recepit Schneiderus. Propter hiatum malui οἱ addere, quae multo lenior mutatio eſt. Videtur noſter hoc pronomen etiam poſt nomen addere, vt v. 678. Φινεῖ δέ οἱ ὤπασαν ἄτην.

585. (581) Facilis eſſet emendatio propoſita rarioris verbi δόκεν. Sed ob id ipſum, quod poetae nimis facile in mentem potuit venire ſic euitare verbum inſolitum, credibile eſt illum voluiſſe δόκεν. Ac video in hanc ſententiam iam diſputatum a Caſaub. ad Pollio. XXX. Tyr. 10 p. 279 vbi ſic excuſat, quod eſt in Vet. Epigrammate, ἐνδίδοσι. GESN.

585. Πόρεν emendatio eſt Pierſoni Veriſ. p. 113. Interpretatio eſt δῶκεν.

588. (584) Λιανθέα tueri non auſim nec auctoritate nec analogia. διανθέα explicaui in Ind. Λ et Δ quam facile confundantur, ſatis ipſa figura indicat. GESN.

588. Schneiderus, qui τάπητ' ἀλιανθέα edidit, vulgatum ſe correxiſſe in variis lectionibus dicit: in notis nihil. Ruhnke-

Digitized by Google

590 αὐτὸς δ' εὐκαμπὲς λάβε οἷ τόξον καὶ ὀϊστὸς,
τεινόμενος δὲ οἱ ἦκε βέλος, τὸ δ' ἀπέπτατο τηλοῦ·
δῶκε δ' ἄρ' Αἰσονίδῃ Μινύης λόχος εἵνεκα τιμῆς
πλέξας εὐανθῆ στέφανον τανυφύλλῳ ἐλαίης.
αὐτὰρ ἐμοὶ μολπῆς γέρας ὤπασε δῖος Ἰήσων,
595 ἐμβάδα χρυσείῃσι τιταινομένην πτερύγεσσιν.

590. Vulgo τόξον λάβεν, ἠδ' ἄρ' ὀϊστὸς. Voss. Ruhnk. λάβε τόξον. Et ὀϊστὸ' Ruhnk. 591. Stephani coniecturam δὲ προοῆκε recepit Schneiderus. 595. Vulgatum χρυσείην γε in χρυσείῃσι mutatum a Schneidero et B. Slothouwero.

nius in Ep. Crit. I. p. 89. *scribendum*, inquit, *πυγμαχίης δὲ, τάπητα διανθέα δῶκε φέρεσθαι. Nicander Theriac.* 534. *ἄγρει δ' ἀεροδίλειο διανθέος ἄλλοτε ῥίζαν. Nec tamen mihi displicet, quod Cl. Toupius Cur. Nouiss. in Suid.* p. 162. [T. III. p. 55. in nota.] *verius putabat: πυγμαχίης δὲ, τάπητ' ἀλλανθέα δῶκε φερέσθαι.*

590. (586) Ἠδ' ἄρ' ὀϊστὸς cum dicitur, non vacat aut explet modo versum ἄρα· sed consecutionem naturalem notat. Arcum sumit, et, quod consequens est, sagittas. Ita mox 588 Δῶκε δ' ἄρ' Αἰσονίδῃ. GESN.

590. Ineptissime positum ἄρα vitiosam esse arguit vulgatam lectionem τόξον λάβεν ἠδ' ἄρ' ὀϊστός. Eamque suspicionem firmat duorum antiquissimorum codicum lectio λάβε τόξον. Quod toties in hoc carmine factum est, vt librarii, quibus οἱ offensionem haberet, verba mutarent, id hic quoque genuinam lectionem, quam repostuimus, expulerat.

591. (587) Τεινόμενος] Pro οἱ ἦκε reponendum censeo προοῆκε, sic enim et versu 531. pro Ἀφθογγος δὲ προῆκε χερῶν legitur in quibusdam editionibus Ἄφθογγος δὲ οἱ ἦκε χερῶν. H. STEPH.

591. V. ad v. 535.

592. (587) Τεινόμενος] Pro οἱ ἦκε, cum Stephano repone προοῆκε. ESCH. Vid. ad v. 531. GESN.

592. Supra v. 111. Μινυῶν λόχος. Rarius est Μινυῆας, a nominatiuo Μινυεὺς, vs. 277. Εἰσβαίνειν τ' ἐκέλευον ἐπειγομένους Μινυῆας. Nec tamen inter poetae singularia referendum. Apollon. Rh. I. 233. Ἀλκιμέδῃ Κλυμένης Μινυηΐδος ἐκγεγαυῖα. Ouid. Met. IV. 32. *Solae Minyeides intus.* v. Steph. Byz. v. Μινύα, et N. Heinsium ad Ouid. l. c. vs. 1. A Μινυὸς formatur Μινυΐδης, quod est apud Schol. Pindari Ol. XIV. 5. RUHNK.

595. (591) Ἐμβάδας calceorum genus in Tragicorum apparatu ponit Pollux 4. 116.

Digitized by Google

λύτο δ' ἀγών, φήμη δὲ διέπτατο δώματος εἴσω
Κυζίκῳ οἰχομένῳ· τῷ δ' ὡς κλύε σύγγαμος αἰνή,
σήθεα δρυπτομένη λίγ' ἐκώκυεν· ἀμφὶ δὲ δειρῇ
ἀψαμένη μήρινθα, βρόχῳ ἄπο θυμὸν ὄλεσσεν.
γῆ δ' ὑποδεξαμένη πλακὶ δάκρυα, πίδακος ἧκεν
βλύζῃσ' ἀργυροειδὲς ὕδωρ κρήνης ἀπὸ μέσσης,
ἀέναον· Κλείτην δὲ περικτίονες καλέουσιν.

596. Vulgo λῦτο. 598. Vulgo *δειρῆς*. Δειρῇ e cod. Ruhnk. probatum Ruhnkenio recepit Schneiderus. Margo Vind. ab eadem manu *δειρῇ*, quae etiam Gesneri coniectura est. 600. *πίδακος* abest ab Ruhnk. 602. Libri omnes *κλεινὴν*. Cod. Ruhnk. *κλείτην δέ ἑ περικτύονες*.

Idem 7, 85 *εὐτελὲς μὲν*, ait, *ὑπόδημα, Θρᾴκιον δὲ τὸ εὕρημα, τὴν δὲ ἰδέαν ποδήρεσι ταπησοῖς ἔοικε*. Πτέρυγας possumus quidem forte intelligere partes quasdam calceorum lateribus assutas, corrigias, quarum tamen mentionem aliam nondum obseruaui. Sed prónius est, talaria intelligi, Mercurii gestamen. Vid. hic H. 27, 4 et *χρύσεια πέδιλα* Il. Ω, 341. Mercurialem virum (Hor. Od. 2, 17, 29.) Mercurii instar fidibus et voce canentem sic honorant Minyae. Quid aliud facit Orpheus, quam *facundus nepos Atlantis* (Hor. Od. 1, 10.) et *curuae lyrae parens, Qui feros cultus hominum recentum voce formauit* etc. Τιταινομένην ad *ἐμβάδα* relatum potest et ad intentionem corrigiarum referri, et quatenus talaribus assutis ipsi cothurni extensi et maiores videntur. GESN.

596. *Λύτο δ' ἀγών* scripsi. Colon hoc est ex Iliad. XXIV. 1.

598. (594) *Στήθεα*] Non dubium est quin legi debeat *δειρῇ*, non *δειρῆς*, nec *δειρῆς*. H. STEPH.

598. (594) *Δειρῆς*] Vtique hic legendum est *δειρῇ* pro *δειρῆς* vel *δειρῆς*. ESCH.

598. De *ἀμφὶ* cum accusativo attulit Ruhnkenius Valcken. ad Phoen. 123. Malui tamen *δείρῃ* e Vind. margine recipere, vt vsitatius. Saepe iota subscriptum in *ν* mutatum reperitur. Vide ad v. 651.

600. (596) Apollonius 1, 1063 etiam nympharum vicinarum lacrimas adhibet ad fontem hunc *Clitae* efficiendum. *Clitae*, inquam, *κλείτης*, vt ter est apud Apollonium v. 976, 1063 et 1069, repetitum vbique a Scholiaste, vt adeo non ita facile corrumpi, vt apud nostrum, potuerit. Apud Val. Fl. 3, 11 et 314 *Clyten* reliquit Burmannus, cum tamen *Cliten* iam dedissent quidam editores, et laudasset locum Apollonii Carrion. GESN.

602. (598) *Κλεινὴν*] *Κλείτην* scribe, non *κλεινὴν*, *Κλείτη*

Digitized by Google

Καὶ τότε δὴ βασιλῆες ὀνειροπόλον διὰ πύςιν,

* * *

605 κνημὸν ἐπὶ ζάθεον, καὶ Δινδύμου ἀκρώρειαν,
ὄφρα κε μειλίξαιντό οἱ εὐοινοις ἐπιλοιβαῖς

605. Libri omnes δίνδυμον ἀκρώρειαν. 606. Vulgo μειλίξαιντο εὐοινίςοις. Ruhnk. μειλίξαντο ἐοινίςαις (supra scripto οις) Vind. μειλίξαντο εὐνοίςοις.

enim Vxor erat Cyzici, a qua fons nomen duxit,

ἣν καλέουσι
Κλείτην, δυςήνοιο περικλεὲς
ὄνομα νύμφης. ESCH.

603. (599) Ὀνειροπόλον διὰ πύςιν] Respicit ad ea, quae superius v. 534. seqq. de visione nocturna gubernatoris narrauit, ad quae recurre. ESCH.

603. (599) Πύςις ὀνειροπόλος, illud ipsum, quod per quietem in somnio auditum est, oraculum somnii, de quo 551 sq. GESN.

605. (601) Κνημὸν ἐπὶ ζάθεον] Sensus paululum obscurus est propter Ellipsin verbi. Sed fortassis deest versus? ESCH.

605. (600) Deest verbum *iuerunt, ascenderunt* vel simile. Vnde Wesselingius Prob. 9 p. 79 coniiciebat pro ἀκρωρείαν legendum, ἄκρον ὄρουσαν. Sed pulchre vidit Vir summus, posse etiam omitti verbum. Et videtur sane praepositionis ἐπὶ aliarumque haec vis esse, vt verbum εἶναι vel ἰέναι interdum includant. Non ita facilis Piersonus, Veris. 1, 9 p. 113 versum excidisse putat inter 599 et 600 qui scilicet periphrasin huius verbi omissi vel exegesin adeo haberet. Mihi plane nihil obscuritatis ellipsis illa habere videtur, non magis quam illa Cic. Acad. 2, 1 *Deinde absens factus aedilis, continuo praetor post in Africam: inde ad consulatum:* neque adeo tam vehementi medicina (qualis est illa Tagliacotiana curtorum chirurgia) indigere. Est aliud in hoc versu non indignum observatione, Κνημὸν singulari numero poni, quo pluraliter vti solet Homerus. Forte non sine respectu ipsius formae huius montis hoc dictum, de qua ad v. 551. GESN.

605. Elegans est coniectura Toupii nostri Emend. in Suid. T. I. p. 170. [T. I. p. 216.] κνημὸν ἐπὶ ζάθεον, καὶ Δύνδυμον ἄκρον ἄγερθεν· Mihi tamen non verbum, sed totus versus elapsus videtur. RVHNK. Scripsi Δινδύμου ἀκρώρειαν, quia neque Δίνδυμος adiectiuum est, neque ἀκρώρεια commode per appositionem addi potuit. Ea Schneideri quoque sententia est. καὶ explicandi caussa posuit: v. ad v. 158.

606. (601) Mihi non est dubium, quin maluerit auctor carminis cum apostropho dicere μειλίξαιντ' quam primam in εὐ-

Digitized by Google

Ῥείην πρεσβυγενῆ, θυμὸν δ' ἀλέοιντο ἀνάσσης.
αὐτὰρ ἐγὼν ἑπόμην, φόρμιγγα δὲ χερσὶν ἄειρον.
Ἄργος δ' αὖθ' ἵκανε λιπὼν εὐεργέα νῆα,

607. Vulgo ἀλέαιντο ἀνάσσης. Ruhnk. Vind. ἀλέοιντο. ἀνάσσῃ. Etiam Voss. Wrat. Paris. PAIC. ἀνάσσῃ. 608. δὲ μετὰ χερσὶν PAIC. 609. αὖθις ἵκανε Schneiderus edidit, metri causſa nempe.

οἰνίσοις corripere, quod cum moneret Doruilius Van. Crit. p. 378, ſimul oſtendit, etiam alioqui diſplicere ſibi totum illud nomen. Hinc in mentem venit Pierſono Veriſ. p. 114 mutare illud in εὐαγνίσοις, ſimile illi ἀνάγνιστος quod habetur 1229, et ſynonymum pene nomini εὐαγὲς Apollo. 1, 1140 et 2, 717. Ego cogitabam aliquando, legendum eſſe μειλίξαντο ἀοινίσοις, et intelligebam eandem rem, quam vocat Aeſchylus Eumen. 107 χοὰς ἀοίνους, νηφάλια μειλίγματα. De ſimilitudine in quibusdam libris pene indiſcreta literae α et diphthongi εὐ conſtat. Iam fuiſſe frequentes admodum eas, quas νηφαλίους θυσίας vocant, vini expertes, docet copioſe admodum Vet. Schol. Sophocl. Oedip. in Col. v. 101, qui locus etiam in Suidae collectaneis habetur V. Νηφάλιος θυσία. Cum vero haec ſacra Rheae facta, nihil iam ad χοὰς i. inferias Cyzico debitas pertineant, nec inter eas Deas Rhea l. c. memoretur, cui ἄοινα ſacra fiant, nihil auſim mutare. Nec vero offendit me alterutrum nomen forma ſua. Cum enim οἰνίζειν vel olere vinum vel parare ſignificet, pronum eſt vtrumque inde nomen formare, ſignificandae vel bene olenti a vino libationi, vel nullum vini odorem ſaporemue habenti. ECKH.

606. Εὐοινίσοις etſi a Cl. Toupio l. c. vtrumque explicatur, tamen non tollitur vitii ſuſpicio, An ſcribendum? ὄφρα κε μειλίξαιντ' οἰνοσπείσοις ἐπιλοιβαῖς. Nonnus XIX. p. 520. Σειληνὸς δὲ νεοσπέϊσι νέον οἶνον ὀπώρης. pro νεοσπείσῃ. RUHNK. Conſenſus librorum μειλίξαιντο non eliſſa vltima exhibentium, et ineptum vocabulum ἐοινίσοις moverunt me, vt addito pronomine, μειλίξαιντό οἱ εὐοίνοις ἐπιλοιβαῖς ſcriberem. De ἐπιλοιβαῖς v. ad v. 549.

607. (602) Ἀνάσσης] Ita legit Stephanus. Baſileenſe exemplar habet ἀνάσσῃ. ECKH.

607. Ἀλέοιντο, Homeri auctoritate Iliad. XX. 147. firmatam formam, recepi. Ex Homero etiam hiatus.

608. (603) Αὐτὰρ] In Flor. et Ald. φόρμιγγα δὲ μετὰ χερσὶν ἄειρον, quum manifeſtiſſime bonum alioqui verſum corrumpat praepoſitio μετὰ, abundans et quod ad ſenſum, et quod ad ad menſuram verſus attinet. H. STEPH.

Digitized by Google

ὅς ῥα ταναφλοίῳ ἐλάτῃ ἀμφιπλεκὲς ἔργον
ἀμπέλου αὐαλέης ἐξεῖ ἀπέκερσε σιδήρῳ·
ξέσσε δ' ἐπισταμένως βρέτας ἱερὸν ἰδμοσύνῃσιν,
μίμνειν ἔμπεδον αἰὲν ἐπ' ἐσσομένοις ἀνθρώποις·
λάασι δ' εὐτύκτοις δωμήσατο οἶκον ἀναύσσῃ.
ἔνθ' ἄρ' ἐπειγόμενοι Μινύαι (μέγα δ' ἔξοχα πάντων
Αἰσονίδης) λιθάκεσσιν ἀρηρότα βωμὸν ἔτευξαν,
ᾧ ἔπι ταυροθύτους λοιβὰς ἠδ' ἱερὰ καλὰ
ῥέξαν ἀριστῆες· σπονδῇσι δὲ τέρπετο Ῥείη.

610. ὅς γε vulgo. ὥς τε Voss. Vind. Ruhnk. PAIC. ταναφύλλῳ Voss. Ruhnk. Vulgo ταναφλοίῳ ἐλάτης. 611. ἄμπελον ἀναλέης Voss. 613. ἐπεσσομένοις edidit Schneiderus. 614. λάεσι Voss. 617. ταυροθύπους Wrat. id' Ruhnk. 618. σπονδαῖσι vulgo. σπενδαῖσι Ruhnk. δ' ἐτέρπετο vulgo.

610. Ὅς γε minime epicam orationem hic decet. Nec puto fore, qui ὅς τε scribat. Quare ὅς ῥα, quod solum hic aptum est, dedi. Πὰ et γὲ permutantur saepius, vt v. 632. Ταναφλοίοις ἐλάτης emendatio est Ruhnkenii: quae quidem cur facilior sit, quam si singularis reponatur, non video. Praeterea minus poetica est. Rem narrat Apollonius I. 1117. seqq.

614. Non debebat, mea quidem sententia, Schneiderus λάεσι e Vossiano recipere. Λάασι dicitur vt ἀνδράσι media breui; sed λάεσι semper est λάεσσι, media longa, vt ἄνδρεσσι. Omnino de hoc datiuo obseruandum est, contractam formam, si praecedens syllaba breuis est, nunc vnum sigma, nunc duo habere, vt βέλεσι, βελέσσι, νέκυσι, νεκυσσι; si longa syllaba praecedit, semper vnum, vt ποίμεσιν, ἔγχεσιν, ἔντεσιν; formam autem non contractam semper geminata littera proferri, λεχέσσι, παίδεσσι. Quare dubito nonnihil de versu vltimo Odyss. XV.

ἐσθλὸς ἐὼν ἐνίαυεν, ἀνάκτεσσιν ἤπια εἰδώς.

in quo ἀνάκτεσσ' melius, etsi non elegans, foret. Παίδεσιν apud nostrum v. 1122. corrigi debet.

617. (612) An ταυροθύτους λοιβὰς suspicabimur cerimonias hic indicari eas, quae multis post saeculis demum prolatae, et Taurobolii nomine superstitioso illo Antoninorum saeculo celebratae sunt? Quod cum suspicor, imitationem qualemcunque adfectationemque Christianarum sententiarum non excludo. ORSN.

618. Δὲ τέρπετο scripsi, ne

Digitized by Google

αὐτὰρ ἔμ' ἤνωγον κλῆσαι θεὸν ἠδὲ γερῆναι,
ὄφρα κεν ἀντομένοις νόσον μελιηδὲς ὀπάσσαι,
ἀλλ' ὅτε δὴ θυέεσσι λιτῇσί τε γενασάμεσθα,
Ἀργῴην ποτὶ νῆα κατήλυθομεν. ἐν δ' ἄρα Τίφυς
ἥρωας πρύμνηθεν ἐκέκλετο· σὺν δ' ἄρα πάντες
ἐσσύμενοι θώκοισιν ἐπὶ προτέροισι κάθιζον,
βάντες ὑπὲρ τοίχοιο, καὶ εἰρεσίης μνώοντο.
ἀπροφάτως δ' ἀπὸ γῆς ερεπτοὶ λύοντο κάλωες,

619. γερῆναι Ruhnk. 620. ὀπάσσοι vulgo. ὀπάσσαι e Ruhnk. Schneiderus. 623. ἐκέλετο Voss. 625. Vulgo θώκοιο. Schneiderus, quum τοίχοιο Bernardus coniecisset, τοίχων edidit. 626. ἀπὸ τῆς Voss. Dein vulgo λεπτοὶ.

quartus pes trochaicam caesuram haberet: quod alii sedulo vitant, noster interdum sibi indulget.

625. (620) Βάντες ὑπὲρ θώκοιο explicari potest commode, nisi fallor, de ipso gestu sedentium in transtris. Declaraui hanc vim verbi ante hos decem annos in Commentt. Soc. Scientt. Gotting. To. 3 p. 85 cum ostenderem, in Homerica εἰρεσιώνῃ s. n. 48. mulierem inter texendum ἐν' ἠλέκτρῳ βεβαυῖαν non esse, quae ingrediatur per solum electro stratum, sed quae sedeat in sella electro culta: adhibuique ad eam rem Vlyssem naufragum (Od. E, 130) περὶ τρόπιος βεβαῶτα; insidentem, quod ipse ait (Od. M, 425) ἑζόμενος ῥεφόμην etc. et addidi ex Hesiodi Scuto Her. 307 Ἐπὶ δίφρων ἡνιόχως βεβαῶτας. Secundum haec igitur v. 619 simpliciter occupata transtra iudicat, proximus situm corporis propius describit. Forte diuaricatis pedibus equitabant velut in transtris. Sed video Vossiani Codicis Collationi adscripta haec: Τοίχοιο Bernard. ad Palladium de Febrib. p. 46. Nempe vir doctus putat hunc locum emendandum ex v. 1093. Habet lector eruditus ipse iam conferendi et iudicandi copiam. GESN.

625. Malui τοίχοιο cum Bernardo, quam τοίχων cum Schneidero recipere, propter metrum.

626. (621) Plusцula conatur circa h. l. Cl. Piersonus Verisim. 1, 9 p. 114, quae in Varietate lectionis posita cognoscere et perpendere potest lector. Mihi satis quam faciat, quod adhuc editum est, interpretando ostendam. Λεπτοὶ κάλωες hic dicuntur ob facilitatem solutionis, instar tenuis fili nunc facile solvuntur orae, quae ante nulla arte expediri poterant, vid. v. 527. GESN.

626. Ἐρεπτοὶ e Piersoni emendatione recepit etiam Schneiderus.

Digitized by Google

πείσματα δ' ἠπλώθη· κραιπνὸν δ' ἀπὸ Διγδύμε ἄκρης
ἴκμενον ἔρον ἔφῆκε Ῥέη λιπαροκρήδεμνος.
ἡμεῖς δ' αὖτ' ἐπὶ νηὶ γεράσμια πέμπομεν ἱρά,
βωμὸν ἐπιξέψαντες ἐπ' ἐσσομένοισι πυθέσθαι

627. ἠπλώθη δ' ἕρετμα Slothouwerus coniecit e v. 280. 630. ἐπεσσομένοισι Schneiderus ex Ruhnk. Wrat.

627. (622) Ἀπλώσθαι scriptori noſtro ſignificat extendi, quod Index docet. Rudentes; quatenus iis deligatur nauis, inflectuntur, ſtringuntur in nodum: nodus vt ſoluatur, extendi in rectum debet funis. Velorum deinde fit mentio v. 627. Hic poeta hoc agit, vt arae πεισματίης rationem reddat. GESN.

627. Ἰσία δ' ἠπλώθη coniecit Pierſonus.

629. (624) Quid hoc ἐπὶ νηΐ; an in naui ara eſt ad ſacrificandum? Poteſt fieri: hodie certe focos ſat luculentos in nauibus eſſe nouimus. Sed nihil opus eſt, vt fuerit in Argo. Sed in naui, cum iamiam ſoluit, de prora vel de puppi nauis, porrici exta in mare, libari Neptuno vinum, moris eſt. Liu. 29, 27 *Scipio* a Sicilia ſoluens in Africam, *e praetoria naui, Dii Deaeque, inquit* etc. et *ſecundum eas preces cruda exta victimae, vti mos eſt, in mare porricit.* Virg. Aen. 5, 775 Aeneas, cum iam *ſolui funem iuſſiſſet, Stans procul in prora pateram tenet, extaque ſalſos Porricit in fluctus, ac vina liquentia fundit.* Sed quid opus eſt alienis? De ipſa Argo Pindarus primum ab Iolco ſoluente (Pyth. Δ, 341) Ἐπεὶ δ' ἐμβόλῳ Κρέμασαν ἀγκύρας ὕπερθεν· Χρυσείαν χείρεσσι λαβὼν φιάλαν Ἀρχὸς ἐν πρύμνᾳ precatur Iouem, et bono omine accepto nauigat. Verbo, ſublatis iam ancoris ſolemnem in puppi libationem peragit Iaſon. Sic in hoc loco γεράσμια ἱερὰ πέμπειν eſt exta porricere, libare vinum in mare. GESN.

629. Vide ad v. 631.

630. (625) Sed quomodo in naui coronam aram? Non opus eſt vt ara in naui fuerit ſed forte ex ipſa naui viridia verſus eam proiecere. Quin ſtilo Pindarico id ipſum erat ἐπισέψαι, στεφανῶσαι, quod praeconio illam honorarunt, quod iuſſerunt Πεισματίαν vel Διὸς Πεισματίας aram vocari a poſteris. Verum nec diſſimulandum eſt, quid mihi maxime placeat. Legamus ἐπισκήψαντες, et ſimul abruptae et hiulcae aliquantum conſtructioni medeamur. Certe ita interpretatus ſum. Si quis auctoritatem verbi deſideret, in Aiace Sophoclea v. 567 et 763 ſic vſurpatum videbit, vt iniungere et commendare et velut inculcare ſignificet. GESN.

Digitized by Google

Πειρματίη, τόθι πείρατ' ἐεργομένης λύθεν Ἀργῶς.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐθέναις ἀκάτῳ πλήρασεν ἀήτης,
θῦνε διαπρήσσων ἁλιμυρέα κύματα πόντου,

631. πειρματίης Voss. Vind. Ruhnk. Vulgo πειρματίην. Deinde πόθι Wrat. λίπεν Vind. Tum vulgo πείραθ' ἐεργομένης. Vera lectio in Ruhnk. 632. ἐπεί ῥ' Schneiderus e Voss. Vind. Ruhnk. pro vulgato ἐπεί γ'. 633. θῦνε e Voss. Vind. Ruhnk. pro vulgato θεῖνε receptum a Schneidero. Wrat. θεῖναι.

631. (626) Πειρματίη vtrum arae ipsius in casu recto epitheton hic esse voluerit poeta, an Rheae, an Mineruae denique, obscurum est. Mihi placebat legere ex Vossiano libro πειρματίης et Rheae intelligere hoc nomen attributum. Cum sit ἄπαξ λεγομένη fabula, quod invenire potuerim: tanto minus asseuerare quidquam licet. Quod sequitur τόθι λύθεν, ad plenum denique actum solutae nauis refertur. Versu 621 initium modo narratur. Nunc postquam sacra omnia fecere, postquam arae nomen dedere, impleta demum conditio, qua expeditionem nauis Minerua impetratum iri praedixerat. Totum hoc interpretando expressisse mihi videor. Calidior aliquis cogitauerit, quin frigidus ego senex re nondum satis perpensa cogitabam, legendum forte pro τόθι esse ὅτι sensu αἰτιολογικῷ· sed nihil opus esse, cum series rei ipsa ostendat, suadet etiam illud, quod non solent librarii voci ita consuetae et aptae, abstrusiorem et prima specie repugnantem substituere. GESN.

631. Τόθι, quod in ὅθι mutari volebat Ruhnkenius, qui πειρματίης, quod Rheae cognomen est, legebat, suadet πειρματίη scribere. Nam post vocalem τόθι dicitur pro ὅθι, vt apud Pindarum Nem. IV. 84. Datiuus ab ἐπιστέψαντες regitur: εἴ ποτέ τοι χαρίεντ' ἔπι νηὸς ἔρεψα. Eadem datiui, genitiui, et accusatiui confusio supra erat v. 598. Datiui et genitiui v. 607. Vide v. 1006. Caeterum Piersonus ἐπὶ θῖνι v. 629. scribi volebat: quem refutauit Gesnerus. In eamdem sententiam disputat Schneiderus, qui in eo offendit, quod Argonautae in transtris sedentes aram, quae in littore esse debebat, coronasse dicuntur. Ea res mouit Heynium, vt admissa Piersoni coniectura versus 629. 630. 631. post v. 625. collocandos censeret: quo facto non tollitur difficultas. At βωμὸν ἐπιστέψαντες nihil aliud significare videtur, quam *honorantes, venerantes*, quod libationibus e naui in eam spargendis fieri poterat.

633. (628) Si mutandum sit θεῖνε, quod videtur Piersono Verisim. 2, 5 p. 193 malim auctoritate Vossiani libri in θῦνε mu-

Digitized by Google

Μύσια δὲ σχεδόθεν παραμείβετο πείρατα γαίης·
αἶψα δὲ Ῥυνδακίδος προχοὰς ἤμειψε θέουσα,
καλάς τ' ἐς λιμένας ψαμαθώδεας εἰσεπέρησεν,
κέλσε δ' ἐπ' αἰγιαλῷ· πρότονοις δ' ἐπὶ χεῖρας βαλόντες,
ἰσία μηρύσαντο καὶ ἀμφ' ἱμᾶσιν ἔδησαν.
κλίμακα δ' ἐξώκειλαν ἐπὶ χθονός, ἣν δ' ἔβαν αὐτοί,
σῖτα καὶ πόσιος λελιημένοι· ἀμφὶ δὲ κνημὸς
Ἀργάνθη κατέφαινε, βαθυσκόπελοί τε κολῶναι.

634. Μύσια Voss. Ruhnk. 638. μηρύσσαντο Voss. 640. Vulgo κναμὸς. 641. Ὀργάνθη Ruhnk.

tare, quo vtitur noster 1567: quam in ἔθεε pro ἔθεε. Sed nihil mutato opus est. Vt enim nauis pulsari a maris fluctibus dicitur, de quo vid. Ind. ita nauis pulsat vrgetque remis ac toto corpore suo vndas, cui sententiae conuenit etiam illud διαπρήσσουσα.

633. Gesnerus recta via aberrare maluit, quam bonum ducem, Codicem Vossianum, sequi. RVHNK.

637. (632) Πρότόνοις] Hesychius. Πρότόνοι, οἱ ἑκατέρωθεν τῦ ἰσῦ σχοῖνοι ἐκτεταμένοι εἰς τὴν πρῴραν καὶ πρύμναν ἔμπροσθεν, et: Πρότόνοισι, τοῖς τὸν ἰσὸν συνέχουσι σχοινίοις ἐξ ἑκατέρου μέρους, καὶ τοῖς ἐν τῷ ἱστίῳ ἱερῷ. Conf. Schol. Apollon. ad lib. I. v. 564. ESCH.

638. Schneiderus μηρύεσθαι magis esse *euoluere*, quam *complicare* putat. At ἰσία μηρύσαντο de contrahendis velis habet Homerus Od. XII. 170. quo spectat Hesychii glossa, μηρύσαντο, συνέτειλαν. Suidas in μηρυομένη· μηρύω γὰρ τὸ τὰ ἱστία συνάγω.

640. (635) Vid. 551. et 600. Licet κνήμη tibiam, rigidam partem pedis, proprie signet; κνημὸς tamen s. κναμὸς non tam rigorem, et iugum perpetuum montis exprimere videtur, quam sinum quendam, aut angulum adeo inter duo iuga, duos rigores interceptum, plane vt ἀγκὼν, de quo pulchre Camerar. de Part. Corp. hum. p. 246. qui de κνημῷ vel κναμῷ ibid. p. 399. Nempe, quod obseruat vir doctissimus, Homerus plurium numero κνημὺς solet appellare, qui faciunt et ipsi sinus angulosque: et κνήμη cum μηρῷ angulum facere potest quemcunque, vt brachium cum lacerto. OESN.

640. κνημὸς Toupius scripsit Em. in Suid. T. I. p. 169. (215.)

Digitized by Google

Ἡρακλέης δ' ἠπείγετ' ἀν' ὑλήεντας ἐναύλους,
τόξον ἔχων παλάμαις ἰδὲ τριγλώχινας ὀϊστούς,
ἴφρά κε θηρήσαιτο, πόροι δ' ἐπὶ δόρπον ἑταίροις
ἢ σύας, ἢ πόρτιν κεραήν, ἢ ἄγριον αἶγα.
τῷ δ' ἀφαμαρτήσαντος Ὕλας ἐξίκετο νηός,
λάθρῃ ἐπισπόμενος· σκολιῆς δ' ἀλίτησεν ἀταρπῷ,
ὕλῃ ἔνι πλαγχθείς, ἐν δὲ σπέος ἦλυθε νυμφῶν
λειμακίδων· αἱ δέ σφιν ἐσαθρήσασαι ἰόντα
κοῦρον ἔτ' ἠίθεον, κατερύκακον, ὄφρα σὺν αὐταῖς

643. παράμαις PAI. ἠδὲ Voss. Ruhnk. 644. θηράσαιτο Voss. θηράσασθαι Ruhnk. 646. ἀφαμαρτήσαντος Schneiderus e Voss. ἐξίκετο Voss. Paris. Vind. Ruhnk. Wrat. Vulgo ἐξήκετο. 647. λάθρα vulgo. Codd. Voss. Vind. Ruhnk Wrat. λάθρῃ. 648. ἐνιπλαγχθεὶς ante Gesnerum. Distinguunt praepositionem Voss. Ruhnk. Vind. 649. Λιμναχίδων vulgo. 650. ἠίθεον Ruhnk. Vulgo ἀντίθεον. κατερύκακον Schneiderus e Voss. pro vulgato κατερύπακον.

645. (640) Πόρτιν etiam de fero animali intelligendam arbitror bubuli generis: epitheto κεραὴν videtur indicare poeta, se non vitulum recentem, subrumen, quae alias πόρτις est, sed iam adultiorem, velle dicere. De hac aberratione Herculis vid. ad 1241. GESN.

646. Non ausim cum Schneidero verbum nulla auctoritate munitum, ἀφαμαρτεῖν, quod hic *coetu abire* interpretatur, recipere. Facilius ἀφαμαρτεῖν *aberrare, longius discedere* erit.

648. (643) Neminem, spero, offendet, seiuncta a Participio πλαγχθεὶς Praepositio. Si sit verbum Graecum ἐμπλάζεσθαι, aliud, puto, significat, vt *inerro*. Silvestris regio in causa fuit, cur aberraret Hylas, et Herculis vestigia amitteret. GESN.

649. Ruhnkenii coniecturam recepit etiam Schneiderus. Discedere videtur Orpheus ab aliorum narrationibus. Apollonius ἐφυδατίην appellat nympham I. 1229. quem si sequutus videbitur noster, λιμναιῶν scribi poterit.

650. (645) Languere videbatur Doruillio Animadu. in Charit. 7, 5 p. 624 epitheton ἀντίθεον, cui ἀρτίγενυν substituit ex ingenio, pulchrum nomen aetati illi signandae, quod illustrat ex Eurip. Bacch. 1183. Mouit, credo, virum doctum illud, quod particulam ἔτι referret non modo ad κοῦρον, sed ad ἀντίθεον etiam, quod nihil necesse est. Sunt duo attributa Hylae, est

Digitized by Google

ἀθάνατός τε πέλοι καὶ ἀγήραος ἤματα πάντα.
αὐτάρ οἱ μεσάτην ἠῶ φέρον ὠκέες ἵπποι
Ἠελίου, κραιπνὸς δ' ἐξ ὄρεος ἔπνεεν ὄρος,
ἓν δ' ἔπεσ' ἀργεννῇς ὀθόναις. Τίφυς δ' ἐγεγώνει
655 νηὸς ἔσω περάαν, θινὸς δ' ἐκ πείσματα λύειν·

651. τ' εἴη Schneiderus e Ruhnk. pro vulgato τε πέλῃ. καγήρως Voss. 652. ἀλλ' ὅτε δὴ πρὸς Vind. Ruhnk. Vulgo ἀλλ' ὅτε πρὸς. Tum libri omnes φέρεν ὠκέας ἵππους ἠέλιος. 654. δὲ post Τίφυς deeuit Schneiderus.

κῦρος ἔτι, deinde est ἀντίθεος, Deo pulchritudinis causa comparandus, Apollini, Baccho etc. In hoc magis laudandus videtur vir doctus, quod rationem additi ἀγήραος deriuat ab illo Tithoni fato, quem sua Aurora frustra immortalem praestitit, senectutis incommoda oblita excipere: idque similibus poetarum dictis illustrat. GESN.

650. Κῦρος ἀντίθεος etiam dicitur a scriptore recentiore carminis de Lapidibus v. 436. Sed ἔτι satis indicat, aliud quid a poeta scriptum fuisse. Doruillius ad Charit. p. 624. ingeniose tentabat: κῦρον ἔτ' ἀρτίγενυν. Sed veram lectionem Codex meus conseruauit: αἱ δέ σφιν ἐσαθρήσασαι ἰόντα κῦρον ἔτ' ἠίθεον, id est iuuenem adhuc incorruptum; de qua vi vocis ἠίθεος diximus ad Timaei Lex. Plat. p. 96. [132. ed. nou.] RVHNK.

651. Εἴη, quod e cod. Ruhnken. recepit Schneiderus, manifesta interpretatio est, quae hanc certe vtilitatem habet, vt inde πέλοι scriptum a poeta fuisse coniiciamus. Quamquam ne coniunctiuus quidem ab nostri consuetudine abhorret.

652. (647) Obseruatum iam olim Grammaticis, vt Hesychio, Eustathio praesertim ad Od. B. 1 p. 74, 14. ἠώ etiam pro die simpliciter poni. Hic locus in primis notabilis, vbi non, vt alias in Synecdoche totum ostenditur ab ea parte, qua illam ostendi interest: sed μεσάτη ἠώς pro meridie ponitur, ad quod tempus exspectasse videntur Herculem. GESN.

652. Ruhnkenius, πρὸς interpolatori deberi ratus, ἀλλ' ὅτε δὴ μεσάτην ἠῶ φέρον ὠκέες ἵπποι Ἠελίο scribebat. Eum sequuti sumus, nisi quod αὐτάρ οἱ scripsimus. Pro οἱ alii δὴ, alii πρὸς scripserant. Ἀλλ' ὅτε natum e v. 538. ἀλλ' ὅτε πρὸς μέσατον ἰυνυτὸς πρῶβαινεν ἀταρπός.

654. (649) Ἀργεννῇς ὀθόναις appellandis occasionem dedisse videntur sereni et sicci dies. Madida enim vela vix ita voces. GESN.

Digitized by Google

οἱ δὲ κυβερνητῆρος ἐφημοσύνῃσι πίθοντο.
Εἰλατίδης δ' ἀνὰ πρῶνα θοῶς Πολύφημος ἔβαινεν,
ὄφρά κεν Ἡρακλῆα θοῶς ἐπὶ νῆα καλέσσαι.
ἀλλ' οὔ οἱ ξύμβλητο· μολεῖν δέ οἱ οὔτι πέπρωτο
660 Φᾶσιν καλλίροον μένος ὄβριμον Ἡρακλῆος.
Αὐτὰρ ὑπηῷοι λυγρὴν ἐπερήσαμεν αἶαν,
ἔνθ' Ἄμυκος Βεβρύκεσσιν ὑπερφιάλοισιν ἄνασσεν·
ὅστε Πανομφαίου Ζηνὸς θέμιν οὐκ ἀλεγίζων,
ἆθλον ἐπὶ ξείνοισι περικτιόνων ἀνθρώπων,

656. ἐφημοσύνῃσι πίθοντο Voss. Vind. Ruhnk. Vulgo ἐφημοσύναις ἐπίθοντο. 658. Vulgatum θοῶς Ruhnkenius in θοὴν, Heynius in βοῶν mutat. καλέσσαι ex Eschenbachii ed. Schneiderus. Vulgo καλέσσοι. 659. Vulgo μολεῖν γάρ οἱ. 660. ὄμβριμον Ruhnk. 651. Vulgo ἐπ' ἠῷοι. ἐπεράσσομεν Ask. Voss. Paris. Ruhnk. Wrat. ἐπεράσσαμεν vulgo. vide ad v. 85. 663. ἵξοι Ruhnk. Vulgo ἵξῃ.

659. Δὲ pro γὰρ propter οἷ scribendum fuit. v. ad v. 505. Eadem emendatione indiget Hesiodus in Scuto Herc. 15. et noster v. 871.

660. Exspectari poterat μένει ὀβρίμῳ Ἡρακλῆος: sed noster ita verba construxit, οὔτι πέπρωτο μένος Ἡρακλῆος μολεῖν οἷ Φᾶσιν.

661. (656) Poterat alicui in mentem venire, ἐπ' ἠῶι esse studio positum vt sit, *cum aurora* proxima, altero mane. Verum ab Iuntinae editionis auctoribus vel operis nihil exspectari potest, quam seruilis imitatio aut aberratio humana ab exemplo. Illud ἐπ' referendum ad ἐπεράσσαμεν. GESN.

662. (657) Ὑπερφιάλοισιν] Τὸ ὑπερφίαλος τῶν μέσων esse, annotat Suidas. Ποτὲ μὲν ψόγου, οἷον οὐκ ἔνσπονδος· ἀλλ' ὑπερβαίνων τὰς τῶν ὅρκων ἱερὰς φιάλας· et sic h. l. a nostro accipitur, quemadmodum etiam a Theocrito ὑπερφιαλόν περ ἐόντα et alibi saepe, quos ita describit Oppianus ἁλιευ. a. σπονδάς τ' ἀθανάτων καὶ ὁμοφροσύνην ἀλίτοντες· ἐν ἄλλοις δὲ accipitur ἐπ' ἐγκωμίου. ESCH.

663. (658) Ὅστε πανομφαίου Ζηνὸς] Vide Hesychium voce πανομφαῖον et πανομφαίῳ. pro ἀλεγίζων C. Rittershusius videtur legisse ἀλέγιζεν Commentar. ad Oppian. lib. II. v. 20. quem, si lubet, vide. ESCH.

663. (658) Ad Ιλ. Θ, 250 Scholia vetera: Πανομφαίῳ, πάσης φήμης καὶ κληδόνος αἰτίῳ καὶ δοτῆρι. Ὀμφὴ γὰρ ἡ θεία κληδών. Ouid. Met. 11, 198. *Ara Panomphaeo vetus est sacrata Tonanti.* GESN.

664. (659) Περικτιόνων ἀνθρώ.

Digitized by Google

ὅστις ἐπὶ σαθμὲς ἠδ' ἀσεμφῆ δῆμον ἔχοι,
θήκατο, πυγμαχίης ὑπερόπλῳ πειρηθῆναι.
τῷ μὲν ἄρ' ἠίσσωσε βίην κρατερὸς Πολυδεύκης,
τύψας ἀπροφάτως κεφαλὴν σκληροῖσιν ἱμᾶσιν.
λαὸς δ' αὖ Βεβρύκων Μινύαι χαλκῷ κατένηραν.
ἔνθα δ' ἀφορμηθέντες, ὑπ' εἰρεσίῃ τε καμόντες,
Βιθυνῶν μέγα ἄσυ βαθείῃ κέλσαμεν ἀκτῇ,
σπεύδοντες προχοαῖς ἠδ' εἰνὶ νιφαργέσιν ὕλαις

667. τὸν et βίῃ vulgo. 670. ἔνθα δ' Ruhnk. Vulgo ἔνθάδ', ὑπειρεσίῃ Schneiderus pro vulgato ὑπ' εἰρεσίῃ. ὑπειρεσίην Ruhnk. εἰρεσίην Voss. Tum καμόντες vulgo. 671. τὸ μέγα ἄσυ βαθείῃ Voss. τὸ μέγα ἄσυ etiam Vind. Ruhnk. Vulgo πλατείῃ. 672. σπένδοντες προχοαῖς ἠδὲ νιφ. Ruhnk. Vulgo σπεύδοντες προχοαῖς ἠδ' ἐν νιφ. Voss. ἐννιφάργεσιν.

πων] Non *terrestrium hominum*, sed *vicinorum*. Ita Apollonius de eodem Amyco: πολέας δὲ περικτιόνων ἐδάιξε. ESCH.

666. (661) Θήκατο media voce, quia sibi etiam legem certaminis posuit, secum pugnare iussit hospites. ESCH.

668. Scripsit noster, τῷ μὲν ἄρ' ἠίσσωσε βίην κρατερὸς Πολυδεύκης.

670. (665) Ἐνθάδ' ἀφ.] Modo ὑπ' εἰρεσίῃ, modo ὑπειρεσίῃ coniunctim scriptum habent superiores editiones: sic et in Plurali. H. STEPH.

670. (665) Τπ' εἰρεσίῃ] Iam Stephanus monuit, modo ὑπ' εἰρεσίῃ, modo ὑπειρεσίῃ scribi apud nostrum. ESCH.

670. Τπ' εἰρεσίῃ τε scripsi. Schneiderus insolens verbum ὑπειρεσίῃ dedit, argumenta dicere oblitus. Vid. Brunck. ad Apoll. Arg. I. 114, Ruhnk. Ep. Crit. II. p. 253.

671. Βαθείῃ e Vossiano recepi, quod Schneiderus quum de ἀκτῇ dici posse negaret, non meminit illius Homerici, ἠιόνος προπάροιθε βαθείης ἐσιχόωντο.

672. (667) Σπεύδοντες] Vt minus mihi suspecta sit vox νιφάργεσιν, facit, quod scribitur ab Hesychio, νίφαργον, νιφάδι λελευκασμένον (ita enim apud eum legendum puto, non νιφάδιν) licet alioqui non satis placeat tale epithetum tribui ὕλαις: Mutandus saltem fuerit accentus, scribendo νιφαργέσιν, a νιφαργής pro νίφαργος, si reretinenda videatur illa vox. H. STEPH.

672. Ruhnkenius legendum coniiciebat, σπεύδοντες προχοῇσιν, ἵν' ἐν νιφαργέσιν αὐλαῖς ἕσπερον αὐλισθέντες ἀφοπλισσόμεσθα δόρπον. Sed recte monuit Schneiderus, obscurum esse, quid sit σπεύδοντες προχοαῖς. Immo ne dici quidem ita pot-

Digitized by Google

ἔσπερχοι αὐλισθέντες ἐφοπλίσσαι μέγα δόρπον.
ἔνθα πότ' αἰνόγαμος Φινεὺς ὑπερήνορι θυμῷ
δοιὼς ἐξαλάωσε γόνως, προβλῆσί τε πέτρῃσι
θηρσὶν ἔλωρ πρὲθηκε γυναικῶν εἵνεκα φίλτρων·
τὼς δὲ καὶ ἀσκηθεῖς καὶ ὀπωπότας αὖθις ἔτευξαν
παῖδε κλυτῷ Βορέω· Φινεῖ δέ οἱ ὤπασαν ἄτην

673. Ἐσπέριοι δ' Ruhnk. Tum vulgo ἐφοπλισσάμεθα. Voss. ἐφωπλισσάμεθα. Ruhnk. Vind. ἐφοπλισσοίμεθα. 674. ποτ' Schneiderus e Voss. Vind. Ruhnk. Wrat. pro vulgato τότ'. 675. Verba προβλῆσί τε πέτρῃσι θηρσὶν ἔλωρ πρὲθηκε omitti in Ruhnk. dicit Schneiderus, de qua re nihil Ruhnkenius. 676. χερσὶν Voss. sed in margine vulgatum θηρσὶν. ἕλων vulgo. γυναικῶν Ruhnk. 677. ἀσινεῖς Voss. 678. Vulgo Βορέι. Tum Φινεῖ δέ οἱ ὤπασσαν Voss. Sed Ruhnkenius

est. B. Slothouwero in mentem veniebat, ἵνα δυοφεραῖοι ἐν αὐλαῖς. Nostra emendatio nihil, puto, vitii relinquit. Hoc dicit, *properantes ad ostium fluuii et in nitosa silua coenam adornare.* Ἐν pertinet ad προχοαῖς pariter atque ad ὕλαις. Μέγα δόρπον Homericum est Iliad. XIX. 207.

ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι
τεύξεσθαι μέγα δόρπον, ἐπὴν τισαίμεθα λώβην.

Caeterum νεφαργέσιν prima brevi esse monet Ruhnkenius, quod Schneiderus fortasse ipsi poetae vitio vertendum censet, nisi placeat νεφεταργέσιν.

675. (670) Δοιὼς ἐξαλάωσε γόνως] Aliam Phinei supplicii caussam affert Apollonius, quam apud ipsum vide. Noster vero cum Sophocle facit aliquo modo, Ὅς πηρωθῆναι αὐτὸν φησι, ὅτι τοὺς ἐκ Κλεοπάτρας υἱοὺς ἐτύφλωσεν, ὥρμισον καὶ τράμβιν, πεισθεὶς διαβολαῖς δίας τῆς αὐτῶν μητρυιᾶς. ASCH.

675. (670) Magnam vim fabularum de Phineo hic congessit V. Schol. ad Apollo. 2, 178. Est Phineus suis cum Harpyiis non magna modo pars Argonauticae fabulae, de quo Val. Fl. 4, 425 sqq. sed Troianae etiam ap. Virg. Aen. 3, 212 vbi multa Lacerda, praesertim insignem locum Eustathii ad Od. M, 61 p. 474, 36. Ad Orphea illud modo pertinet, αἰνόγαμον dici, quod induxit filiis, ex Cleopatra Boreae filia susceptis, nouercam, eiusque furioso odio condonauit filios. Sed vlciscuntur sororem, sanant illius filios, Boreadae Calais et Zetes. Illud αἰνόγαμος conuenit cum πικρόγαμος Od. A, 266. Medeae alias pene solemne epitheton.

676. Ἕλωρ Ruhnkenii emendatio est. Γυναίων noue dictum putat Schneiderus pro γυναικείων, non memor Homerici γυναίων εἵνεκα δώρων Odyss. XI. 520. XV. 247.

678. (673) Illud ἄρα, licet in

Digitized by Google

ἀργαλέοιο κότῳ, φωτὸς δ' ἀπενίσφισαν αὐγάς.
680 αὐτάρ οἱ ζαμενὴς Βορέης κροφάδεσσιν ἀέλλαις
ἁρπάξας ἐκύλινδε διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλας

in Voſſ. Vind. et ſuo eſſe dicit Φινεῖ δέ οἱ ὤπασαν ἄταν. Vulgo Φινεῖ δ' ἄρα ὤπασαν ἄτην. 680. ἐπὶ Voſſ. ἔπειτα PAIC. Vulgo ἐπεὶ. 681. ἐκύλινδε διὰ' δρυμὰ Voſſ. Vulgo ἐκύλινδεν ὑπὸ δρυμά.

locum eius Latine loquens aliquis recte ſubſtituat aduerſativam *vero*, retinet vim ſuam, vt conſequentiam, et nexum cauſarum ſignificet. Vt plene reſtituant Calais ac Zetes filios Phinei, vt iis ſatisfaciant, excaecant patrem. Voſſianam lectionem, quatenus illud οἱ inculcat (nam in verbo ὤπάσσασαν manifeſte vitioſa eſt) referam ad illum pleonaſmum ſ. redundantiam, de qua in Ind. n. 1. GESN.

678. Βορέω epicus genitiuus etiam ob ſonum hic melior erat.

680. (675) Αὐτὰρ ἐπεὶ] In Flor. et Ald. ἔπειτα legitur, quod ferre non poteſt verſus: et quo tamen ſententia ipſa opus habet, quae alioqui pendens et imperfecta relinqueretur. Sed quid ſi dicamus ἐπεὶ pro ἔπειτα accipi? Hoc quidem plerisque mirum viſum iri ſcio: mihi certe mirum videri, ſed non eſſe tamen nouum profiteor. Sic enim et ſupra, v. 182. Αὐτὰρ ἐπεὶ τελαμῶν συνεφέσπετο, τόν ῥ' ἐλόχευσεν Αἰαμῷ etc. Nam hic ἐπεὶ pro ἔπειτα accipiamus neceſſe eſt, quum ὁή τότ', quod tertio abhinc verſu habetur, illi ἐπεὶ non reddatur, (quod aliquis prima fronte exiſtimet) ſed dicatur ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς, vt loquuntur Graeci Grammatici. Porro et apud Thucydidem, aut veterem alium ſcriptorem Graecum, talem vſum huius particulae ἐπεὶ inueniſſe mihi videor in loco, quem ſuſpectum eo nomine habebam. H. STEPH.

680. (675) Αὐτὰρ ἐπεὶ] Ἐπεὶ hic pro ἔπειτα poni, recte obſeruat Stephanus, quem vide. ESCH.

680. (685) Ἐπεὶ poteſtate τῆς ἔπειτα poſitum hic et 678 a poeta, non dubito, ἔπειτα autem vtroque loco eſſe e gloſſa. In poſteriore quidem loco poterat aliquis σοφὸν φάσμακον putare, ſi dicamus priorem in Φινεὺς eſſe correptam. Sed repugnat perpetuus, in hoc ipſo quoque loco (v. 669. 673), vſus poetarum Graecorum pariter et Latinorum. GESN.

680. Αὐτάρ οἱ ſcripſi. Ἐπεὶ non credam pro ἔπειτα dici potuiſſe. Οἱ cum ἐπὶ, ἐπεὶ, ἔπειτα permutatum etiam v. 326. 683. 693. Schneiderus ἐπὶ dedit, quod ἐπὶ τούτοις ſignificare vult.

681. Διὰ δρύμα cum Voſſiano dedi. Expreſſit Homerum Iliad. XI. 118. Odyſſ. X. 150. 197. in quibus locis eſt διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην. Sed

Digitized by Google

Βιςονίης, ἵνα κῆρ' ὀλοὴν καὶ πότμον ἐπίσπῃ.
Αὐτάρ οἱ Φινῆος Ἀγηνορίδαο λιπόντες
αὖλιν, ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης ἐξικόμεσθα

682. Βιςόνιον Voss. Βιςονίην Ruhnk. 683. αὐτὰρ ἐπεὶ, quod inde a Stephano vulgatum est, exstat in Voss. Ruhnk. Sed edd. ante Stephanum επειτα.

Schraderus in Obss. p. 75 seqq. multis ostendere conatur δρυμὸς et δρυμὰ primam longam habere. De δρυμὸς res certa est, neque indigebat tot locorum enumeratione. De neutro δρύμα difficilior quaestio est. Id in tribus Homeri locis, item in Nicandri Ther. 222. tum in hoc versu,

καὶ θῆρες ἀνὰ δρύμα πρηΰνονται,

de quo disputat Etymol. M. p. 96, 9. denique in Orpheo breve esse obseruauit Schraderus. In his omnibus locis δρία veram lectionem esse suspicatur, quia scilicet duo loci, vnus Oppiani Cyneg. I. 64. alter Dionysii Perieg. 492. δρυμὰ prima producta habeant. Nam δρυμὸς quidem ad prosodiam nominis δρυμὰ illustrandam adhiberi non potest. At nisi alii loci afferantur, non infringetur quum Etymologi, tum Homeri aliorumque poetarum auctoritas. Etymologi verba adscripsi: τινὲς ἀνέγνωσαν δρυμά, ὡς ἀπὸ τοῦ δρυμός. οὐκ ἔςι δέ, οὐδὲ σώζεται τῶν τριῶν προσώπων ἡ συζυγία. σοφὸς μὲν γάρ, καὶ σοφή, καὶ σοφά, ὁμοτόνως, δρυμὸς δὲ δρυμὴ οὐκέτι. οὐκ ἄρα δρυμά, ἀλλὰ δρύμα, ὡς λύχνα. Quae quum ita sint, in hanc sententiam inclino, vt Oppianum et Dionysium emendationis indigere putem. Oppiani haec verba sunt:

ἀλλ' αὐτοῖς ἐπὶ δρυμὰ συνέμπορος ἕσπετο κίρκος.

Qui si non recusauit ὁμέμπορος, vt ὁμέςιος dicitur, scribere, facilis emendatio est:

ἀλλ' αὐτοῖσιν ἐπὶ δρύμ' ὁμέμπορος ἕσπετο κίρκος.

Dionysius ita scribit:

πρὸς δὲ νότον μετὰ δρυμὰ Κεραύνια νηῒ θεούσῃ
νῆσοί κεν φαίνοιντο περαιόθεν Ἀμβρακιήων.

Hic videtur dedisse:

πρὸς δὲ νότον τὰ Κεραύνι' ὑπὲρ δρύμα νηῒ θεούσῃ
νῆσοί κεν φαίνοιντο περαιόθεν Ἀμβρακιήων.

Firmari videtur coniectura nostra simili eiusdem poetae loco v. 360.

πρὸς δὲ νότον, μάλα πολλὸν ὑπὲρ Σειρηνίδα πέτρην,
φαίνονται προχοαὶ Πευκεντίνου Σιλάροιο.

Correpti δρύμα exempla sunt etiam apud Quintum II. 381. VII. 714. Et δρυμῦ, quod scribendum δρύμυ, apud Nonnum XXII. 117.

683. Vide ad v. 680.

Digitized by Google

685 ἀγχοῦ Κυανέαις πέτρῃσι, ἅς μοί ποτε μήτης
ἠμετέρη κατέλεξε περίφρων Καλλιόπεια.
ἐ γάρ οἱ ὑπάλυξις ὀϊζυροῖο πόνοιο·
ἀλλά οἱ εἰδόμεναι ἀνέμων ἀργῆσσιν ἀέλλαις
ξυμβλῆτες πίπτουσιν ἐπ' ἀλλήλῃσιν ἴῶσαι·
690 δεῖπός δ' ἄμ πέλαγός τε καὶ ἠέρα εὐρὺν ἱκανεν
ῥηγνυμένοιο κλύδωνος ὀρινομένης τε θαλάσσης,
κύματι παφλάζοντι· περίβρεμε δ' ἄσπετος ἅλμη.

685. πέτρας, Ruhnk. 687. Vulgo ἐ γάρ οἱ ἐξυπάλυξις. 688. ἀλλὰ κατειρύμεναι ἀνέμων ἀργῆσιν ἀέλλαις vulgo. κατειρόμεναι Ruhnk. καθειρυμέναι Ald. Crat. ἀργῆσιν fine iota edi voluit Schneiderus. 689. Vulgo ἀλλήλωισιν. 690. ῥεῖπός δ' pro vulgato δεῖπός τ' edidit Schneiderus. Eadem Wakefieldii correctio eſt in Silu. Crit. II. p. 155. Dein Schneiderus ἱκάνει dedit pro vulgato ἵκανεν. 691. ῥηγνυμένοιο. Ruhnk. Comma poſt θαλάσσης, ex colon poſt παφλάζοντι ſuſtulit Schneiderus.

685. (680) Non dixerim, vtrum πέτρῃσι regatur ab ἀγχοῦ, an ab ἐξηπόμεσθα. Sed ſimpliciter dicam πέτρῃσι idem eſſe ac πρὸς vel παρὰ ταῖς πέτραις. ORSM.

687. Iam Schneiderus vidit metri cauſſa ὑπάλυξις legendum eſſe.

688. Simplex εἰρυμένη pro *tractae* eſt apud Homer. Il. N. 682. compoſitum κατειρύσαι pro *trahere* Arg. vſ. 242. [246.] RVHNK. At apud Homerum ſecunda ſyllaba participii longa eſt. Neque omnino aptum videtur verbum, quo res non clarius deſcribatur. Deinde quid venti? Non ventis agitabantur ſcopuli iſti, ſed ſuopte quodam impetu. Κατ', vt ſaepius, libraris pro οἳ ſcripſerunt. Εἰρόμενα autem, quod cod. Ruhnken. habet, ex αἰδόμενα depravatum eſt. Tanta, inquit, celeritate, vt venti, colliduntur hi ſcopuli. Sic Homerus θεέων ἀνέμοισιν ὁμοίοι. Caeterum non ἀργῆσιν ſolum, iota omiſſo, ſed ἀργῆσσιν ſcribi debuit.

692. (687) Κύματι] Legendum crediderim περὶ δὲ βρέμεν ἄσπετος ἅλμη. M. STEPH.

692. (687) Περιβρέμει] Stephanus mauult legere περὶ δὲ βρέμεν ἄσπετος ἅλμη. ſed non aduertit verſum, quem ſic metiri non poſſumus, ergo, ſi quid mutare velis, ita ſcribe.

Digitized by Google

ἀλλ' ἐγὼ Λιγυστίδῃ ταῦθ' ἁπὸ γλώσσης ἀγόρευσα,
πρύμνην οἳ θρασύειν ὄφρ' ἂν πεφυλαγμένος εἴη.
τῷ δέ οἱ εἰσαΐοντος ἐπαχλύσθη φίλον ἦτορ,
ἐν στέρνοισι δὲ κεῦθεν, ἃ οἱ τελέεσθαι ἐμελλεν,
μῦθος ἀφ' Ἡρώων· ἀλλὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
Ἥρης ἐννεσίῃσιν ἐρωδιὸν ἧκε φέρεσθαι
ἄκρην ἰσοπεραίαν· ὃ δ' ἀσχαλόων πεπότητο,

692. περιβρέμεις PAIC. 694. Vulgo πρύμναν ὑπείθ' ὁρόειν et πεφυλαγμένος. Voll. ὁρόειν et πεφυλαγμένον. Ruhnk. ὁρώειν, 695. Vulgo τῷ δὲ καὶ. 699. ἰσοπεραίην ὅδ' Ruhnk.

Κύμασι παφλάζοντι, περὶ δὲ βρέμε' ἄσπετος ἅλμη.
ESCH.

692. (687) Quidni vero ἀσυνδέτως aliquando canere poeta potuerit? GESN.

692. Neque ἰκάνει Schneideri, neque interpunctionem probo, quam inſtituit etiam Wakefieldius Silu. Crit. II. p. 133. qui περιβρέμει' legit. Sermo epicus poſtulat, vt v. 691. ad praecedentia totus referatur. Itaque περίβρεμε δὲ ſcripſi. Verſus 690—692. non generatim deſcriptionem rupium iſtarum continent, ſed turbati maris, quum aduenirent Argonautae.

693. Schneiderus, ὁρόειν corruptum eſſe videns, ἐπιχρύειν vel ἐπιχρῶσαι fuiſſe ſuſpicatur, At oſtendere debebat, quo pacto πρύμναν ab epico poeta, et quidem victima correpta dici potuiſſet. Hic quoque οἳ expulſum fuit ab ἑπεί. Vide ad v. 680. Ὁρόειν et ὁρώειν manifeſto e θρασύειν natum. Πεφυλαγμένος εἴη Homerum imitatus dixit, Iliad. XXIII. 345. ἀλλά, φίλος, φρονέων πεφυλαγμένος εἶναι.

694. (689) Vetat Orpheus Tiphyn a periculo dimouere vel deiicere oculos, vetat illum reſpicere ad puppim: ſed ſemper intentum eſſe concurrentibus et diſcedentibus per vices petris. Ἔπειτα habere mihi hanc vim videtur, quaſi diceret, ab hoc inde momento. GESN.

695. Καὶ, hoc loco ineptum in οἳ mutaui.

697. (692 Poteſt quidem μῦθος ſic intelligi, vt cum κεῦθεν conſtruatur, *ſolus ſibi futura celauit.* Sed concinnius tamen, puto, iungitur cum οἱ, *ſoli ſibi perficienda et euentura.* GESN.

698. (693) Ἐρωδιὸν] Vide Meurſium ad Lycophr. p. 238. 240. 241. Apoll. *columbam* dicit. Pindar. ἴυγγα. I. ESCH.

699. (694) Puto omiſſam eſſe κατὰ. Iuſſa eſt ardea volare ea regione aëris, et via, qua ſumma antenna e malo Argus,

Digitized by Google

Μύσια δὲ σχεδόθεν παραμείβετο πείρατα γαίης·
αἶψα δὲ Ῥυνδακίδες προχοὰς ἤμειψε θέουσα,
καλάς τ' ἐς λιμένας ψαμαθώδεας εἰσεπέρησεν,
κέλσε δ' ἐπ' αἰγιαλῷ· πρυτόνοις δ' ἐπὶ χεῖρα βαλόντες,
ἰσία μηρύσαντο καὶ ἀμφ' ἁλὶ σῶιν ἔδησαν.
κλίμακα δ' ἐξώκειλαν ἐπὶ χθονὸς, ἣν δ' ἔβαν αὐτοί,
σίτῳ καὶ πώεσι λελιημένοι· ἀμφὶ δὲ κνημὸς
Ἀργάνθῃ κατέφαινε, βαθυσκόπελοί τε κολῶναι.

634. Μύσεια Voss. Ruhnk. Vulgo κναμὸς. 638. μηρύσσαντο Voss. 640. Ὀργάνθῃ Ruhnk.

tare, quo vtitur noster 1367: quam in ἴθεε pro ἔθεε. Sed nihil mutato opus est. Vt enim nauis pulsari a maris fluctibus dicitur, de quo vid. Ind. ita nauis pulsat vrgetque remis ac toto corpore suo vndas, cui sententiae conuenit etiam illud διαπρήσσουσα.

633. Gesnerus recta via aberrare maluit, quam bonum ducem, Codicem Vossianum, sequi. RVHNK.

637. (632) Πρυτόνοις] Hesychius. Πρυτόνοι, οἱ ἑκατέρωθεν τῦ ἰσῦ σχοῖνοι ἐντεταμένοι εἰς τὴν πρῷραν καὶ πρύμναν ἔμπροσθεν, et: Πρυτόνοισι, τοῖς τὸν ἰσὸν συνέχουσι σχοινίοις ἐξ ἑκατέρου μέρους, καὶ τοῖς ἐν τῷ ἁφαντικῷ ἱσῷ. Conf. Schol. Apollon. ad lib. I. v. 564. ESCH.

638. Schneiderus μηρύεσθαι magis esse euoluere, quam complicare putat. At ἰσία μηρύσαντο de contrahendis velis habet Homerus Od. XII. 170. quo spectat Hesychii glossa, μηρύσαντο, συνέστειλαν. Suidas in μηρυομένη· μηρύω γὰρ τὸ τὰ ἱστία συνάγω.

640. (635) Vid. 551 et 600. Licet κνήμη tibiam, rigidam partem pedis, proprie signet; κνημὸς tamen s. κναμὸς non tam rigorem, et iugum perpetuum montis exprimere videtur, quam sinum quendam, aut angulum adeo inter duo iuga, duos rigores interceptum, plane vt ἀγκὼν, de quo pulchre Camerar. de Part. Corp. hum. p. 246. qui de κνημῷ vel κναμῷ ibid. p. 399. Nempe, quod obseruat vir doctissimus, Homerus plurium numero κνημὸς solet appellare, qui faciunt et ipsi sinus angulosque: et κνήμη cum μηρῷ angulum facere potest quemcunque, vt brachium cum lacerto. GESN.

640. κνημὸς Toupius scripsit Em. in Suid. T. I. p. 169. (215.)

Digitized by Google

Ἡρακλέης δ' ἠπείγετ' ἀν' ὑλήεντας ἐναύλους,
τόξον ἔχων παλάμαις ἰδὲ τριγλώχινας ὀϊστούς,
ἕρφά κε θηρήσαιτο, πόροι δ' ἐπὶ δόρπον ἑταίροις
ἢ σύας, ἢ πόρτιν κεραήν, ἢ ἄγριον αἶγα.
τὸν δ' ἀφαμαρτήσαντος Ὕλας ἐξίκετο νηός,
λάθρῃ ἐπισπόμενος· σκολιῆς δ' ἀλίτησεν ἀταρπῷ,
ὕλῃ ἔνι πλαγχθείς, ἐν δὲ σπέος ἦλυθε νυμφῶν
λειμακίδων· αἱ δέ σφιν ἐσαθρήσασαι ἰόντα
κοῦρον ἔτ' ἠίθεον, κατερύκακον, ὅφρα σὺν αὐταῖς

643. *παφάμαις* PAL. *ἠδὲ* Voss. Ruhnk. 644. *θηφάσαιτο* Voss. *θηφάσσαιτο* Ruhnk. 646. *ἀφομαφτήσαντος* Schneiderus e Voss. *ἐξίκετο* Voss. Paris. Vind. Ruhnk. Wrat. Vulgo *ἐξήνετο*. 647. *λάθφα* vulgo. Codd. Voss. Vind. Ruhnk Wrat. *λάθῃ*. 648. *ἐνιπλαγχθεὶς* ante Gesnerum. Disiungunt praepositionem Voss. Ruhnk. Vind. 649. *Λιμναχίδων* vulgo. 650. *ἠΐθεον* Ruhnk. Vulgo *ἀντίθεον*. *κατερύκακον* Schneiderus e Voss. pro vulgato *κατερύκακον*.

645. (640) *Πόρτιν* etiam de fero animali intelligendam arbitror bubuli generis: epitheto *κεραὴν* videtur indicare poeta, si non vitulum recentem, subrumen, quae alias *πόρτις* est, sed iam adultiorem, velle dicere. De hac aberratione Herculis vid. ad 1241. GESN.

646. Non ausim cum Schneidero verbum nulla auctoritate munitum, *ἀφομαρτεῖν*, quod hic *coetu abire* interpretatur, recipere. Facilius *ἀφαμαρτεῖν aberrare, longius discedere* erit.

648. (645) Neminem, spero, offendet, seiuncta a Participio *πλαγχθεὶς* Praepositio. Si sit verbum Graecum *ἐμπλάζεσθαι*, aliud, puto, significat, vt *inerro*. Silnestris regio in causa fuit, cur aberraret Hylas, et Herculis vestigia amitteret. GESN.

649. Ruhnkenii coniecturam recepit etiam Schneiderus. Discedere videtur Orpheus ab aliorum narrationibus. Apollonius *ἐφυδατίην* appellat nympham I. 1229. quem si sequutus videbitur noster, *λιμναιῶν* scribi poterit.

650. (645) Languere videbatur Doruillio Animadu. in Charit. 7, 5 p. 624 epitheton *ἀντίθεον*, cui *ἀρτίγενυν* substituit ex ingenio, pulchrum nomen aetati illi signandae, quod illustrat ex Eurip. Bacch. 1183. Mouit, credo, virum doctum illud, quod particulam *ἔτι* referret non modo ad *κοῦρον*, sed ad *ἀντίθεον* etiam, quod nihil necesse est. Sunt duo attributa Hylae, est

Digitized by Google

ἀθάνατός τε πέλοι καὶ ἀγήραος ἤματα πάντα.
αὐτάρ οἱ μεσάτην ἠῶ φέρον ὠκέες ἵπποι
Ἠελίου, κραιπνὸς δ' ἐξ ἄρεος ἔπνεεν ἔρος,
ἐν δ' ἔπεσ' ἀργεννῇσιν ὀδόναις. Τίφυς δ' ἐγεγώνει
655 νηὸς ἔσω περάαν, θινὸς δ' ἐκ πείσματα λύειν·

651. τ' εἴη Schneiderus e Ruhnk. pro vulgato τε πέλῃ. καγήρως Voss. 652. ἀλλ' ὅτε δὴ πρὸς Vind. Ruhnk. Vulgo ἀλλ' ὅτε πρός. Tum libri omnes φέρεν ὠκέας ἵππους ἠέλιος. 654. δὲ post Τίφυς deeuit Schneiderus.

κῦρος ἔτι, deinde est ἀντίθεος, Deo pulchritudinis causa comparandus, Apollini, Baccho etc. In hoc magis laudandus videtur vir doctus, quod rationem additi ἀγήραος deriuat ab illo Tithoni fato, quem sua Aurora frustra immortalem praestitit, senectutis incommoda oblita excipere: idque similibus poetarum dictis illustrat. GESN.

650. Κῦρος ἀντίθεος etiam dicitur a scriptore recentiore carminis de Lapidibus v. 436. Sed ἔτι satis indicat, aliud quid a poeta scriptum fuisse. Doruillius ad Charit. p. 624. ingeniose tentabat: κῦρον ἔτ' ἀρτίγεννυν. Sed veram lectionem Codex meus conseruauit: αἱ δέ σφιν ἐσαθρήσασαι ἰόντα κῦρον ἔτ' ἠΐθεον, id est iuuenem adhuc incorruptum; de qua vi vocis ἠΐθεος diximus ad Timaei Lex. Plat. p. 96. [132. ed. nou.] RVHNK.

651. Εἴη, quod e cod. Ruhnken. recepit Schneiderus, manifesta interpretatio est, quae hanc certe vtilitatem habet, vt inde πέλοι scriptum a poeta fuisse coniiciamus. Quamquam ne coniunctiuus quidem ab nostri consuetudine abhorret.

652. (647) Obseruatum iam olim Grammaticis, vt Hesychio, Eustathio praesertim ad Od. B. 1 p. 74, 14. ἠὼ etiam pro die simpliciter poni. Hic locus in primis notabilis, vbi non, vt alias in Synecdoche totum ostenditur ab ea parte, qua illam ostendi interest: sed μεσάτη ἠὼς pro meridie ponitur, ad quod tempus exspectasse videntur Herculem. GESN.

652. Ruhnkenius, πρὸς interpolatori deberi ratus, ἀλλ' ὅτε δὴ μεσάτην ἠῶ φέρον ὠκέες ἵπποι Ἠελίο scribebat. Eum sequuti sumus, nisi quod αὐτάρ οἱ scripsimus. Pro οἵ alii δή, alii πρὸς scripserant. Ἀλλ' ὅτε natum e v. 538. ἀλλ' ὅτε πρὸς μέσατον ἰνυκτὸς πρῦβαινεν ἀταρπός.

654. (649) Ἀργεννῇς ὀδόναις appellandis occasionem dedisse videntur sereni et sicci dies. Madida enim vela vix ita voces. GESN.

Digitized by Google

οἱ δὲ κυβερνητῆρος ἐφημοσύνῃσι πίθοντο.
Εἰλατίδης δ' ἀνὰ πρῶνα θοῶς Πολύφημος ἔβαινεν,
ὄφρά κεν Ἡρακλῆα θοῶς ἐπὶ νῆα καλέσσαι.
ἀλλ' ἔ οἱ ξύμβλητο· μολεῖν δέ οἱ ἔτι πέπρωτο
Φᾶσιν καλλίροον μένος ἔβριμον Ἡρακλῆος.
Αὐτὰρ ὑπηῶοι λυγρὴν ἐπερήσαμεν αἶαν,
ἔνθ' Ἄμυκος Βεβρύκεσσιν ὑπερφιάλοισιν ἄνασσεν·
ὅστε Πανομφαίῳ Ζηνὸς θέμιν ἐκ ἀλεγίζων,
ἆθλον ἐπὶ ξείνοισι περικτιόνων ἀνθρώπων,

656. ἐφημοσύνῃσι πίθοντο Voss. Vind. Ruhnk. Vulgo ἐφημοσύνας ἐπίθοντο. 658. Vulgatum θοῶς Ruhnkenius in ζοὴν, Heynius in βοῶν mutat. καλέσσαι ex Eschenbachii ed. Schneiderus. Vulgo καλέσσοι. 659. Vulgo μολεῖν γὰρ οἱ. 660. ὄμβριμον Ruhnk. 651. Vulgo ἐπ' ἠῶοι. ἐπερήσσομεν Ask. Voss. Paris. Ruhnk. Vrat. ἐπερήσσαμεν vulgo. vide ad v. 85. 663. ἴξοι Ruhnk. Vulgo ἴξῃ.

659. Δὲ pro γὰρ propter οἱ scribendum fuit. v. ad v. 505. Eadem emendatione indiget Hesiodus in Scuto Herc. 15. et noster v. 871.

660. Exspectari poterat μένει ὄβριμος Ἡρακλῆος: sed noster ita verba construxit, ὅτι πέπρωτο μένος Ἡρακλῆος μολεῖν οἱ Φᾶσιν.

661. (656) Poterat alicui in mentem venire, ἐπ' ἠῶι esse studio positum vt sit, cum aurora proxima, altero mane. Verum ab huntinae editionis auctoribus vel operis nihil exspectari potest, quam seruilis imitatio aut aberratio humana ab exemplo. Illud ἐπ' referendum ad ἐπερήσσαμεν. GESN.

662. (657) Ὑπερφιάλοισιν] Τὸ ὑπερφίαλος τῶν μέσων esse, annotat Suidas. Ποτὲ μὲν ψόγου, οἷον ὑπὲρ ὕποπτος· ἀλλ' ὑπερβαίνων τὰς τῶν ὅρκων ἱερὰς φιάλας· et sic h. l. a nostro accipitur, quemadmodum etiam a Theocrito ὑπερφιάλον πεῦ ἐόντα et alibi saepe, quos ita describit Oppianus ἁλιευ. a. σπονδάς τ' ἀθανάτων καὶ ὁμοφροσύνην ἁλίτοντες· ἐν ἄλλοις δὲ accipitur ἐπ' ἐγκωμίῳ. ESCH.

663. (658) Ὅστε πανομφαίῳ Ζηνὸς] Vide Hesychium voce πανομφαῖον et πανομφαίῳ. pro ἀλεγίζων C. Rittershusius videtur legisse ἀλέγιζεν Commentar. ad Oppian. lib. II. v. 20. quem, si lubet, vide. ESCH.

663. (658) Ad Il. Θ, 250 Scholia vetera: Πανομφαίῳ, πάσης φήμης καὶ κληδόνος αἰτίῳ καὶ δοτῆρι. Ὀμφὴ γὰρ ἡ θεία κληδών. Ouid. Met. 11, 198. *Ara Panomphaea · vetus est sacrata Tonanti.* GESN.

664. (659) Περικτιόνων ἀνθρώ-

Digitized by Google

ὅστις ἐπὶ ϛαθμὲς ἠδ' ἀϛεμφῆ δόμον ἶξοι,
θήκατο, πυγμαχίης ὑπερόπλῳ πειρηθῆναι.
τῷ μὲν ἄρ' ἠίϛωσε βίην κρατερὸς Πολυδεύκης,
τύψας ἀπροφάτως κεφαλὴν σκληροῖσιν ἱμᾶσιν·
λαὸς δ' αὖ Βεβρύκων Μινύαι χαλκῷ κατένηραν.
ἔνθα δ' ἀφορμηθέντες, ὑπ' εἰρεσίῃ τε καμόντες,
Βιθυνῶν μέγα ἄϛυ βαθείῃ κέλσαμεν ἀκτῇ,
σπεύδοντες προχοαῖς ἠδ' εἰνὶ νιφαργέσιν ὕλαις

667. τὸν et βίῃ vulgo. 670. ἔνθα δ' Ruhnk. Vulgo ἔνθάδ'. ὑπειρεσίῃ Schneiderus pro vulgato ὑπ' εἰρεσίῃ. ὑπειρεσίην Ruhnk. εἰρεσίην Voss. Tum καμόντες vulgo. 671. τὸ μέγα ἄϛυ βαθείῃ Voss. τὸ μέγα ἄϛυ etiam Vind. Ruhnk. Vulgo πλατείῃ. 672. σπένδοντες προχοαῖς ἠδὲ νιφ. Ruhnk. Vulgo σπεύδοντες προχοαῖς ἠδ' ἐν νιφ. Voss. ἐννιφάργεσιν.

πων] Non *terrestrium hominum*, sed *victorum*. Ita Apollonius de eodem Amyco: πολλὰς δὲ περικτιόνων ἐδάϊξε. ESCH.

666. (661) Θήκατο media voce, quia sibi etiam legem certaminis posuit, secum pugnare iussit hospites. GESN.

668. Scripsit noster, τῷ μὲν ἄρ' ἠίϛωσε βίην κρατερὸς Πολυδεύκης.

670. (665) Ἐνθάδ' ἀφ.] Modo ὑπ' εἰρεσίῃ, modo ὑπειρεσίῃ coniunctim scriptum habent superiores editiones: sic et in Plurali. H. STEPH.

670. (665) Ὑπ' εἰρεσίῃ] Iam Stephanus monuit, modo ὑπ' εἰρεσίῃ, modo ὑπειρεσίῃ scribi apud nostrum. ESCH.

670. Ὑπ' εἰρεσίῃ τε scripsi. Schneiderus insolens verbum ὑπειρεσίῃ dedit, argumenta dicere oblitus. Vid. Brunck. ad Apoll. Arg. I. 114, Ruhnk. Ep. Crit. II. p. 253.

671. Βαθείῃ e Vossiano recepi, quod Schneiderus quum de ἀκτῇ dici posse negaret, non meminit illius Homerici, ἠιόνος προπάροιθε βαθείης ἐσιχόωντο.

672. (667) Σπεύδοντες] Vt minus mihi suspecta sit vox νιφάργεσιν, facit, quod scribitur ab Hesychio, νίφαργον, νιφάδι λελευκασμένον (ita enim apud eum legendum puto, non νιφάδιν) licet alioqui non satis placeat tale epithetum tribui ὕλαις: Mutandus saltem fuerit accentus, scribendo νιφαργέσιν, a νιφαργὴς pro νίφαργος, si reretinenda videatur illa vox. H. STEPH.

672. Ruhnkenius legendum coniiciebat, σπεύδοντες προχοαῖσιν, ἵν' ἐν νιφαργέσιν αὐλαῖς ἕσπερος αὐλισθέντες ἐφοπλισσοίμεθα δόρπον. Sed recte monuit Schneiderus, obscurum esse, quid sit σπεύδοντες προχοαῖς. Immo ne dici quidem ita pot-

Digitized by Google

ἔσπερχοι αὐλισθέντες ἐφοπλίσσαι μέγα δόρπον.
ἔνθα πότ' ἀινόγαμος Φινεὺς ὑπερήνορι θυμῷ
675 δοιὼς ἐξαλάωσε γόνους, προβλῆσί τε πέτρῃσι
θηρσὶν ἔλωρ πρὲθηκε γυναικῶν εἵνεκα φίλτρων·
τὼς δὲ καὶ ἀσκηθεῖς καὶ ὀπωπόταις αὖθις ἔτευξαν
παῖδε κλυτῆ Βορέω· Φινεῖ δέ οἱ ὤπασαν ἄτην

673. Ἐσπέριοι δ' Ruhnk. Tum vulgo ἐφοπλισσάμεθα. Voss. ἐφωπλισσάμεθα. Ruhnk. Vind. ἐφοπλισσοίμεθα. 674. ποτ' Schneiderus e Voss. Vind. Ruhnk. Wrat. pro vulgato τότ'. 675. Verba προβλῆσί τε πέτρῃσι θηρσὶν ἔλωρ πρὲθηκε omitti in Ruhnk. dicit Schneiderus, de qua re nihil Ruhnkenius. 676. χερσὶν Voss. sed in margine vulgatum θηρσὶν. ἕλων vulgo. γυναικῶν Ruhnk. 677. ἀσινεῖς Voss. 678. Vulgo Βορέη. Tum Φινεῖ δέ οἱ ὠπάσσασαν Voss. Sed Ruhnkenius

est. B. Slothouwero in mentem veniebat, ἵνα ἀνοφερᾶσιν ἐν αὐλαῖς. Nostra emendatio nihil, puto, vitii relinquit. Hoc dicit, *properantes ad ostium fluxit et in nimosa silua coenam adornare.* Ἐν pertinet ad προχοαῖς pariter atque ad ὕλαις. Μέγα δόρπον Homericum est Iliad. XIX. 207.

ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι
τεύξεσθαι μέγα δόρπον, ἐπὴν τισαίμεθα λώβην.

Caeterum νιφαργίσιν prima brevi esse monet Ruhnkenius, quod Schneiderus fortasse ipsi poetae vitio vertendum censet, nisi placeat νιφεταργίσιν.

675. (670) Δοιὼς ἐξαλάωσε γόνους] Aliam Phinei supplicii causam affert Apollonius, quam apud ipsum vide. Noster vero cum Sophocle facit aliquo modo, Ὃς πηρωθῆναι αὐτόν φησι, ὅτι τὼς ἐκ Κλεοπάτρας υἱὼς ἐτύφλωσεν, ὥρυιδον καὶ τράμβιν, πειθοῖ διαβολαῖς δίας τῆς αὐτῶν μητρυιᾶς. ECCK.

675. (670) Magnam vim fabularum de Phineo hic congessit V. Schol. ad Apollo. 2, 178. Est Phineus suis cum Harpyiis non magna modo pars Argonauticae fabulae, de quo Val. Fl. 4, 425 sqq. sed Troianae etiam ap. Virg. Aen. 3, 212 vbi multa Lacerda, praesertim insignem locum Eustathii ad Od. M, 61 p. 474, 36. Ad Orphea illud modo pertinet, ἀινόγαμον dici, quod induxit filiis, ex Cleopatra Boreae filia susceptis, nouercam, eiusque furioso odio condonauit filios. Sed vlciscuntur sororem, sanant illius filios, Boreadae Calais et Zetes. Illud ἀινόγαμος conuenit cum πικρόγαμος Od. A, 266. Medeae alias pene solemne epitheton.

676. Ἔλωρ Ruhnkenii emendatio est. Γυναίων noue dictum putat Schneiderus pro γυναικείων, non memor Homerici γυναίων εἵνεκα δώρων Odyss. XI. 520. XV. 247.

678. (673) Illud ἄρα, licet in

Digitized by Google

ἀργαλέοιο κότῳ, φωτὸς δ' ἀπενόσφισαν αὐγάς.
680 αὐτάρ οἱ ζαμενὴς Βορέης τροφάδεσσιν ἀέλλαις
ἁρπάξας ἐκύλινδε διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλας

in Voſſ. Viud. et ſuo eſſe dicit Φινεῖ δέ οἱ ὤπασαν ἄταν. Vulgo Φινεῖ δ' ἄρα ἄπασαν ἄτην. 680. ἐπὶ Voſſ. ἔπειτα PAIC. Vulgo ἐπεὶ. 681. ἐκύλινδε διὰ δρυμὰ Voſſ. Vulgo ἐκύλινδεν ὑπὸ δρυμά.

locum eius Latine loquens aliquis recte ſubſtituat aduerſativam *vero*, retinet vim ſuam, vt conſequentiam, et nexum cauſarum ſignificet. Vt plane reſtituant Calais ac Zetes filios Phinei, vt iis ſatisfaciant, excaecant patrem. Voſſianam lectionem, quatenus illud οἱ incūlcat (nam in verbo ὠπάσσασαν manifeſte vitioſa eſt) referam ad illum pleonaſmum ſ. redundantiam, de qua in Ind. n. 1. GESN.

678. Βορέω epicus genitiuus etiam ob ſonum hic melior erat.

680. (675) Αὐτὰρ ἐπεὶ] In Flor. et Ald. ἔπειτα legitur, quod ferre non poteſt verſus: et quo tamen ſententia ipſa opus habet, quae alioqui pendens et imperfecta relinqueretur. Sed quid ſi dicamus ἐπεὶ pro ἔπειτα accipi? Hoc quidem plerisque mirum viſum iri ſcio: mihi certe mirum videri, ſed non eſſe tamen nouum profiteor. Sic enim et ſupra, v. 182. Αὐτὰρ ἐπεὶ τελαμῶν συνεφίσπετο, τόν ῥ' ἐλόχευσεν Αἰαιῇ etc. Nam hic ἐπεὶ pro ἔπειτα accipiamus neceſſe eſt, quum ὁή τότ', quod tertio abhinc verſu habetur, illi ἐπεὶ non reddatur, (quod aliquis prima fronte exiſtimet) ſed dicatur ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς, vt loquuntur Graeci Grammatici. Porro et apud Thucydidem, aut veterem alium ſcriptorem Graecum, talem vſum huius particulae ἐπεὶ inueniſſe mihi videor in loco, quem ſuſpectum eo nomine habebam. H. STEPH.

680. (675) Αὐτὰρ ἐπεὶ] Ἐπεὶ hic pro ἔπειτα poni, recte obſeruat Stephanus, quem vide. ESCH.

680. (685) Ἐπεὶ poteſtate τῆς ἔπειτα poſitum hic et 678 a poeta, non dubito, ἔπειτα autem vtroque loco eſſe e gloſſa. In poſteriore quidem loco poterat aliquis σοφὸν φάσμανον putare, ſi dicamus priorem in Φινεὺς eſſe correptam. Sed repugnat perpetuus, in hoc ipſo quoque loco (v. 669. 673), vſus poetarum Graecorum pariter et Latinorum. GESN.

680. Αὐτάρ οἱ ſcripſi. Ἐπεὶ non credam pro ἔπειτα dici potuiſſe. Οἱ cum ἐπὶ, ἐπεὶ, ἔπειτα permutatum etiam v. 326. 683. 693. Schneiderus ἐπὶ dedit, quod ἐπὶ τούτοις ſignificare vult.

681. Διὰ δρύμα cum Voſſiano dedi. Expreſſit Homerum Iliad. XI. 118. Odyſſ. X. 150. 197. in quibus locis eſt διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην. Sed

Digitized by Google

Βιςονίης, ἵνα κῆρ' ὀλοὴν καὶ πότμον ἐπίσπῃ.
Αὐτάρ οἱ Φινῆος Ἀγηνορίδαο λιπόντες
αὖλιν, ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης ἐξικόμεσθα

682. Βιςόνιον Voss. Βιςονίην Ruhnk. 683. αὐτὰρ ἐπεὶ, quod inde a Stephano vulgatum est, exstat in Voss. Ruhnk. Sed edd. ante Stephanum επειτα.

Schraderus in Obss. p. 75 seqq. multis ostendere conatur δρυμὸς et δρυμὰ primam longam habere. De δρυμὸς res certa est, neque indigebat tot locorum enumeratione. De neutro δρύμα difficilior quaestio est. Id in tribus Homeri locis, item in Nicandri Ther. 222. tum in hoc versu,

καὶ θῆρες ἀνὰ δρύμα πρηΰνονται,

de quo disputat Etymol. M. p. 96, 9. denique in Orpheo breve esse obseruauit Schraderus. In his omnibus locis δρία veram lectionem esse suspicatur, quia scilicet duo loci, vnus Oppiani Cyneg. I. 64. alter Dionysii Perieg. 492. δρυμὰ prima producta habeant. Nam δρυμὸς quidem ad prosodiam nominis δρυμὰ illustrandam adhiberi non potest. At nisi alii loci afferantur, non infringetur quum Etymologi, tum Homeri aliorumque poetarum auctoritas. Etymologi verba adscripsi: τινὲς ἀνέγνωσαν δρυμά, ὡς ἀπὸ τοῦ δρυμός. οὐκ ἔςι δέ, οὐδὲ σώζεται τῶν τριῶν προσώπων ἡ συζυγία. σοφὸς μὲν γάρ, καὶ σοφή, καὶ σοφά, ὁμοτόνως, δρυμὸς δὲ δρυμὴ οὐκέτι. οὐκ ἄρα δρυμά, ἀλλὰ δρύμα, ὡς λύχνα. Quae quum ita sint, in hanc sententiam inclino, vt Oppianum et Dionysium emendationis indigere putem. Oppiani haec verba sunt:

ἀλλ' αὐτοῖς ἐπὶ δρυμὰ συνέμπορος ἕσπετο κίρκος.

Qui si non recusauit ὁμέμπορος, vt ὁμέςιος dicitur, scribere, facilis emendatio est:

ἀλλ' αὐτοῖσιν ἐπὶ δρύμ' ὁμέμπορος ἕσπετο κίρκος.

Dionysius ita scribit:

πρὸς δὲ νότον μετὰ δρυμὰ Κεραύνια νηῒ θεούσῃ
νῆσοί κεν φαίνοιντο περαιόθεν Ἀμβρακιήων.

Hic videtur dedisse:

πρὸς δὲ νότον τὰ Κεραύνι' ὑπὲρ δρύμα νηῒ θεούσῃ
νῆσοί κεν φαίνοιντο περαιόθεν Ἀμβρακιήων.

Firmari videtur coniectura nostra simili eiusdem poetae loco v. 360.

πρὸς δὲ νότον, μάλα πολλὸν ὑπὲρ Σειρηνίδα πέτρην,
φαίνονται προχοαὶ Πευκεντίνου Σιλάροιο.

Correpti δρύμα exempla sunt etiam apud Quintum II. 381. VII. 714. Et δρυμῦ, quod scribendum δρύμυ, apud Nonnum XXII. 117.

683. Vide ad v. 680.

Digitized by Google

ἀγχοῦ Κυανέαις πέτραις, ἅς μοί ποτε μήτηρ
ἡμετέρη κατέλεξε περίφρων Καλλιόπεια.
οὐ γάρ οἱ ὑπάλυξις ὀϊζυροῖο πόνοιο·
ἀλλά οἱ εἰδόμεναι ἀνέμων ἀργῆσσιν ἀέλλαις
ξυμβλῆτες πίπτουσιν ἐπ' ἀλλήλῃσιν ἰοῦσαι·
δοῦπός δ' ἄμ πέλαγός τε καὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἵκανεν
ῥηγνυμένοιο κλύδωνος ὀρινομένης τε θαλάσσης,
κύματι παφλάζοντι· περίβρεμε δ' ἄσπετος ἅλμη.

685. πέτρας, Ruhnk. 687. Vulgo οὐ γάρ οἱ ἐξυπάλυξις. 688. ἀλλὰ κατειρύμεναι ἀνέμων ἀργῆσιν ἀέλλαις vulgo. κατειρόμεναι Ruhnk. καθειρυμέναι Ald. Crat. ἀργῆσιν sine iota edi voluit Schneiderus. 689. Vulgo ἀλλήλαισιν. 690. δοῦπος δ' pro vulgato δοῦπός τ' edidit Schneiderus. Eadem Wakefieldii correctio est in Silu. Crit. II. p. 135. Dein Schneiderus ἱκάνει dedit pro vulgato ἵκανεν. 691. ῥηγνυμένοιο Ruhnk. Comma post θαλάσσης, et colon post παφλάζοντι sustulit Schneiderus.

685. (680) Non dixerim, vtrum πέτραις regatur ab ἀγχοῦ, an ab ἐξικόμεσθα. Sed simpliciter dicam πέτραις idem esse ac πρὸς vel παρὰ ταῖς πέτραις. GESN.

687. Iam Schneiderus vidit metri caussa ὑπάλυξις legendum esse.

688. Simplex εἰρυμέναι pro *tractae* est apud Homer. Il. N. 682. compositum κατειρύσαι pro *trahere* Arg. vs. 242. [246.] RVHNK. At apud Homerum secunda syllaba participii longa est. Neque omnino aptum videtur verbum, quo res non clarius describatur. Deinde quid venti? Non ventis agitabantur scopuli isti, sed suopte quodam impetu. Κατ', vt saepius, librarii pro οἵ scripserunt. Εἰρόμεναι autem, quod cod. Ruhnken. habet, ex εἰδόμεναι depravatum est. Tanta, inquit, celeritate, vt venti, colliduntur hi scopuli. Sic Homerus θείειν ἀνέμοισιν ὅμοιοι. Caeterum non ἀργῆσιν solum, iota omisso, sed ἀργῆσσιν scribi debuit.

692. (687) Κύματι] Legendum crediderim περὶ δὲ βρέμεν ἄσπετος ἅλμη. M. STEPH.

692. (687) Περιβρέμει] Stephanus mauult legere περὶ δὲ βρέμεν ἄσπετος ἅλμη. sed non aduertit versum, quem sic metiri non possumus, ergo, si quid mutare velis, ita scribe.

Digitized by Google

ἀλλ' ἐγὼ Ἀγνιάδῃ τάδ' ἀπὸ γλώσσης ἀγόρευσα,
πρύμνην οἷ θραύειν ὄφρ' ἂν πεφυλαγμένος εἴη.
τοῦ δέ οἱ εἰσαΐοντος ἐπαχνώθη φίλον ἦτορ,
ἐν στέρνοισι δὲ κεῦθεν, ἅ οἱ τελέεσθαι ἐμελλεν,
μοῦνος ἀφ' Ἡρώων· ἀλλὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
Ἥρης ἐννεσίῃσιν ἐρωδιὸν ἧκε φέρεσθαι
ἄκρην ἱστοκεραῖαν· ὃ δ' ἀσχαλόων πεπότητο,

692. περιβρέμεις PAIC. 694. Vulgo πρύμναν ἔπειθ' ὁρόειν et πεφυλαγμένος. Voss. ὁρόειν et πεφυλαγμένον. Ruhnk. ὁρώειν. 695. Vulgo τοῦ δὲ καὶ. 699. ἱστοκεραίην ὅδ' Ruhnk.

Κύματι παφλάζοντι, περὶ δὲ βρέμ' ἄσπετος ἅλμη.
ESCH.

692. (687) Quidni vero ἀσυνδέτως aliquando canere poeta potuerit? GESN.

692. Neque ἱκάνει Schneideri, neque interpunctionem probo, quam instituit etiam Wakefieldius Silu. Crit. II. p. 133. qui περιβρέμετ' legit. Sermo epicus postulat, vt v. 691. ad praecedentia totus referatur. Itaque περίβρεμε δὲ scripsi. Versus 690—692. non generatim descriptionem rupium istarum continent, sed turbati maris, quum aduenirent Argonautae.

693. Schneiderus, ὁρόειν corruptum esse videns, ἐπικρούειν vel ἐπιῤῥῶσαι fuisse suspicatur, At ostendere debebat, quo pacto πρύμναν ab epico poeta, et quidem vltima correpta dici potuisset. Hic quoque οἷ expulsum fuit ab ἐπεί. Vide ad v. 680. Ὁρόειν et ὁρωεῖν manifesto e θραύειν natum. Πεφυλαγμένος εἴη Homerum imitatus dixit, Iliad. XXIII. 343. ἀλλά, φίλος, φρονέων πεφυλαγμένος εἶναι.

694. (689) Vetat Orpheus Tiphyn a periculo dimouere vel deiicere oculos, vetat illum respicere ad puppim: sed semper intentum esse concurrentibus et discedentibus per vices petris. Ἔπειτα habere mihi hanc vim videtur, quasi diceret, ab hoc inde momento. GESN.

695. Καὶ, hoc loco ineptum in οἷ mutaui.

697. (692. Potest quidem μοῦνος sic intelligi, vt cum κεῦθεν construatur, *solus sibi futura celauit.* Sed concinnius tamen, puto, iungitur cum οἱ, *soli sibi perficienda et euentura.*
GESN.

698. (693) Ἐρωδιὸν] Vide Meursium ad Lycophr. p. 238. 240. 241. Apoll. *columbam* dicit. Pindar. ἴϋγγα. ESCH.

699. (694) Puto omissam esse κατὰ. Iussa est ardea volare ea regione aëris et via, qua summa antenna e malo Argus

Digitized by Google

πέτραις δ' ἐν μυχάτῃσιν ὑπὸ πτερύγεσσιν ἀερθεὶς
δινήθη· ταὶ δ' αἶψα κραδαινόμεναι ἑκάτερθεν
σύμπεσον ἀλλήλῃσι, καὶ ὀρῆς ἄκρον ἔκερσαν
ὄρνιθος· περὶ δέ σφιν ἐτώσιον ἠρείσαντο.
Τῖφυς δ' ἐκπρολιπόντος ἐρωδιοῦ αἰπὺν ὄλεθρον,
σῖγα μὲν ἡρώεσσιν ἐκέκλετο· τοὶ δ' ἀΐοντες,
ἱέμενοι θοὰ κύμαθ' ὑπ' εἰρεσίῃσι χάρασσον.
αὐτὰρ ἐγὼ μολπῇσι παρήπαφον ἡμετέρῃσιν
πέτρας ἠλιβάτους· αἳ δ' ἀλλήλων ἀπόρουσαν·
κῦμα δ' ἀνεῤῥόχθησε· βυθὸς δ' ὑποείκαθε νηΐ,
ἡμετέρῃ πίσυνος κιθάρῃ, διὰ θέσκελον ὀμφήν.

700. μυχάτοις edidit Schneiderus. quum vellet μυχάτοισιν e Voss. μυχάταισιν vulgo. ἀροὴς Vind. pro ἀερθεὶς. 701. δινεῦνται, supra scripto το, Ask. δινοῖτο Voss. δινεῖτο Ruhnk. δινεῦντο Paris. et Wrat. vt indicauit Ruhnkenius. vt Schneiderus δινεῖται, cui nulla fides, quum hanc lectionem etiam in edd. antiquis esse dicat, in quibus est δινεῦται. ἑκάτερθε Voss. 702. ἀλλήλαισιν — ἔκυρσαν Ruhnk. 703. ἠρήσαντο Ruhnk. 706. ὑπ' εἰρεσίαισι Ruhnk. pro vulgato ὑπειρεσίῃσι, quod seruauit Schneiderus. 708. αἳ δ' Ruhnk. 710. ὀμφὴν Voss. receptum a Schneidero pro vulgato αὐδήν.

suspensa debebat transire. Nondum inueni nomen compositum ἱστοκεραία alias: formatum puto distinctionis causa, cum κεραία etiam de aliis rebus dicatur, vt sunt κεραῖαι δρεπανηφόροι apud Diod. Sic. 17, 44. Tristis et moleste ferens imperium volat ardea, ob periculum: hoc puto exprimi participio ἀσχαλόων.

GESN.

700. Vossiani codicis lectio μυχάτοισι, quam recepit Schneiderus, nihil est nisi error ex pronunciatione natus. Scripsit enim poeta μυχάτῃσι. Epici nunquam datiuum in αισι, semper in ῃσι formant. Contra brevior forma semper αις, nunquam ῃς, est. Hoc semel monuisse satis habeo.

706. Ruhnkenius comparat v. 374. et Nonn. III. p. 86. νήνεμον ἀγροτάτοισιν ὕδωρ ἐχάρασσον ἐρετμοῖς.

707. (702) Rogauit Orpheus rupes, vti velint discedere, et viam dare transituris Argonautis.

GESN.

710. (705) Doctissimus Piersonus Veris. 1, 9 p. 117 aut πισύνῳ vult legi, vt ad νηΐ referatur, aut totum versum eiici, vt inepte repetitum ex 263. Fugit illum; πίσυνον nostro non modo esse fretum, confisum, sed et-

Digitized by Google

ἀλλ' ὅτε δὴ πορθμοῖο κατὰ στόμα καὶ διὰ πέτρας
Κυανέας ἤμειψε λάλος τρόπις, αὐτίκ' ἄρ' αἵ γε
Βυσσόθεν ἐρρίζωντο, καὶ ἔμπεδον αἰὲν ἔμιμνον.
ὣς τῶ γὰρ Μοῖραί οἱ ἐπεκλώσαντο βαρεῖαι.
Καὶ τότε δὴ προφυγόντες ἀδευκέα πήματ' ὀλέθρου,
Ῥηβαίῃ προχοάς τε, Μέλαιναν θ' ἱκόμεθ' ἀκτήν,

713. καὶ ἔτι ἔμπεδον Voss. 714. Μοῖραι τάδ' ἐπεκλώσαντο omnes. τόδ' ἐπεκλώσαντο Dinner. p. 505 716. Vulgo Ῥηβανῦ προχοαῖσι μέλαιν' ἐξικόμεθ' ἀκτήν. Ruhnk. Ῥιβανῦ. Schneiderus dedit Ῥηβαίῃ προχοαῖσι Μέλαιναν ἐσίξομεν ἀκτήν. Vid. leg. μέλαιναν ἐς ἀκόμ. GESN.

iam obſequentem. Si ineptum eſt repetere verſus eosdem, nihil Homero ineptius, cum quo ineptire maluit noſter, quam ſaeculi non ſui ſeruire iudicio. Reliqua ex interpretatione, ſpero, apparebunt. GESN.

713. In eadem re ἐρρίζωθεν habet Apollonius II. 605.

714. (709) Βαρεῖαι accipio hac ratione, qua apud Romanos etiam graue eſt, quod moueri mutariue non poteſt. GESN.

714. Ἐπικλώθειν et ἐπένησε ſemper adiunctum habent dativum. Eum igitur repoſui pro τάδε, quod poſt ὅτω omitti potuit. Iliad. XXIV. 525. ὣς γὰρ ἐπεκλώσαντο θεοὶ δειλοῖσι βροτοῖσιν, ζώειν ἀχνυμένοισι. Vtrumque coniunctum Od. XVI. 64. ὣς γάρ οἱ ἐπέκλωσεν τύχη δαίμων.

716. (711) Ῥηβανῦ] Omnino hic legendum arbitror ῥήβαντος, vel ῥηβαίῃ: quo vtroque nomine hoc fluentum inſignit Apollonius, quod tamen alii aliter nominant. ESCH. V. Holſt. ad Steph. h. v. GESN.

716. (711) Ῥήβαν ὠκυρόην ποταμὸν ἀκτὴν δὲ μέλαιναν Apollo. 2, 549. Prius hemiſtichium repetit v. 652 Quam emendationem propoſui in Var. Lect. neceſſariam puto. Requiritur enim profecto ad ἀκτὴν non μέλαιν' h. e. μέλαινα, ſed μέλαιναν, et poſt μέλαιναν ſyllaba breuis: et veniunt Argonautae *in actam*. Quam facile in maiuſculis literis Σ et Ξ confundantur, notum. GESN.

716. Verſum minime elegantem dedit Schneiderus, Ῥηβαίῃ προχοαῖσι Μέλαιναν ἐσίξομεν ἀκτήν, quod ſcilicet ἱκόμεθα non putaret prima producta dici poſſe. Brunckius ad Apollon. II. 349. legendum putabat: Ῥηβαίῃ προχοάς, ἄκρην θ' ἱκόμεθα μέλαιναν. Ῥηβαίῃ eſt apud Apollonium II. 789. Ἀκτὴν Μέλαιναν Brunckius Apollonio quo-

Digitized by Google

νῆσον ὑπὲρ δολιχὴν Θυνηΐδα, τῆς ἀπάτερθεν
Τέμβριος ἰχθυόεις θαλερῇς πλημμύρεται ὄχθαις,
Σαγγάριός θ', ὃς κύματ' ἐπιτρέχει Ἀξείνοιο.
ἀλλ' ὅτ' ἐπ' αἰγιαλόν σφι ἐνισσόμεθ' εἰρεσίῃσιν,
ἀμφὶ Λύκοιο ῥέεθρον ἐκέλσαμεν, ᾧ ἔπι λαοῖς
κραῖνε Λύκος ποταμοῖο Φερώνυμος, ὃς ῥ' ὑπέδεκτο
ἥρωας Μινύας, ξενίῃ δ' ἐγέρηε τραπέζῃ,

717. ἀπάτερθε Voss. quod non ex hoc, sed ex Ruhnk. affert Schneiderus. 719. Vulgo Εὐξείνοιο. 720. αἰγιαλὸν ἐπενισσάμεθ' Voss. αἰγιαλὸν ἐπενισσόμεθ' Ruhnk. Vulgo αἰγιαλῶν ἐπενεισάμεθ'. 721. Λύκοιος PAIC. 723. Libri omnes ὑπέδεκτο pro ἐγέρηε.

que II. 349. pro librorum lectione ἄκρην, ex eiusdem libri v. 651. restituit. Sic etiam Strabo XIV. p. 954. Schneiderus ἀκτὴν retinuit, B. Slothouwero obsequutus, qui eam lectionem Valerii Flacci *nigrantibus littoribus* defendere conatur. Maior scilicet Valerii, qui corrupta lectione decipi potuit, quam Straboni auctoritas est. Quod ego dedi, nec numeros habet fractos, neque dativo προχοαῖσι laborat. Τὲ post secundum vocabulum posuit noster etiam supra v. 518.

718. Fluuius hic idem, qui Tembrogius apud Plin. VI. 1. Tymbretis vel Thymbris apud Liuium XXXVIII. 18.

719. (714) Innatare, credo, dicit, Sangarii aquas vt leuiores, grauioribus Ponti, qualia de aliis etiam passim narrantur: Pontum vero an ipse poeta hic Euxinum, εὔξεινον, vocarit, dubitare fas est, qui alias semper ἄξενον, inhospitalem, veteri nomine appellare soleat. Quam facile in veteribus libris quibusdam εὐ et ἀ misceantur, monui ad εὐοινίσιος an ἀοινίσιος λοιβὰς v. 601. GESN.

720. Αἰγιαλὸν legi cum Voss. posse putat Schneiderus, si ὑπενεισάμεθ' scribatur. Spiritus asper nullam producit syllabam. Immo, quod rectissime legitur in duobus optimis codicibus, αἰγιαλόν, excidisse οἱ monstrat, quo breuis syllaba produceretur. Eius in locum, vt saepius, praepositio successit.

722. (718) Cl. Piersonus Verisim. 2, 7 p. 225 alterum ὑπέδεκτο librariis putat deberi: poeta dignum et forte verum ἐγέρηε. Mihi suauitatem poeticam habere videbatur repetitio. Et video Cl. Schraderum in exemplis talium repetitionum posuisse hunc locum Anim. ad Mus. c. 13 p. 233. GESN.

723. Ἐγέρηε e Piersoni coniv Verisim. p. 225. recepi.

Digitized by Google

Φίλατο δ' αὖ νύκτας τε καὶ ἤματα συννεχὲς αἰεί.
ἔνθα καὶ αἰσά οἱ ἔσχε καταφθίσθαι δύο φῶτας,
Ἴδμον' Ἀβαντιάδην, Τίφυν τε κυβερνητῆρα.
τῷ μὲν δὴ κατὰ σῶμα λυγρὴ ἠρείσατο νοῦσος,
τὸν δ' ἔκτεινεν ὑὴρ σῦς ἄγριος· αὖν δ' ἄρα τοῖς γε

724. φίλετο vulgatum correxit Geſnerus. 725. κατέσχε edidit Schneiderus. Vulgo παρέσχε. 726. Vulgo Ἀμπυκίδην Ἴδμονα πυβερνητῆρά τε Τίφυν. 727. Vulgo τὸν δ' ἔκτεινεν ὑὴρ σῦς ἄγριος· αὐτὰρ ὁ τοῖς γε. Ask. ἔκτανεν, Voſſ. Ruhnk. ἔκτανε. Schneiderus ita edidit: τὸν δ' ἔκτανε (μόνιος) σῦς ἄγριος· ἂν δ' ἄρα τοῖς γε, in quibus ἂν δ' ἄρα τοῖς γε Ruhnkenio debetur.

725. Schneiderus κατέσχε dedit. Ego οἱ Orphicum praetuli. Id ſimiliter in ἄρα v. 285. et in γὰρ v. 532. mutatum erat.

726. Ἴδμον' Ἀβαντιάδην coniectura eſt B. Slothouweri veriſſima. Tum etiam vltima verba ordinem mutare debebant.

728. (723) Caeſuram qua caret hic verſus, ei conciliaturus Cl. Lennepius Anim. ad Coluth. 1, 1 p. 3 Τὸν δ' ἔκτεινε ἕτερον σῦς ἄγρ. Vt non reprehenderem verſum, ſi in libris eſſet: ita illum quem habent libri, hac quidem parte, ob ipſam illam et numerorum aſperitatem et exaggerationem nominum praefero. GESN.

728. (723) Αὐτὰρ ὁ τοῖς γε] Hunc et ſequentem verſum turpiſſime corruptos eſſe, quiuis videre poteſt, quomodo autem reſtituendi ſint, non facile vel ſagaciſſimus etiam. Henr. Stephanus ob articulum ὁ integrum ſequentem verſum aliter legit ita:

Τύμβας χευάμενος πολιὴν ἐπενήσατο ἄχνην.

Sed, ſi ita legimus, nullus erit ſenſus, quis enim ille ſit τύμβας χευάμενος, neque Lynceus videre poterit; quod ſi Lycum dixeris, nego. Is enim non cum Argonautis nauigauit; quod, puto, aduertens Stephanus, verſum inter hunc et ſequentem deeſſe arbitratur. Ego ſecus ſentio, et primarium vitium in αὐτὰρ ὁ latere arbitror, quamquam neque θαλλὴν rectum ſit. Si in tam deſperato loco coniecturae locus relictus ſit, arbitrarer potius legendum eſſe

— Αὖτ' ἄρα τοῖς γε
Τύμβας χευάμενοι, πολιὴν ἐπενήσαμεν ἄχνην. ESCH.

728. Schneiderus, qui μόνιος adiecit, demonſtrare debebat primam in ἔκτανον corripi potuiſſe. Caetera Wakefieldius, quod admiratorum eius gratia affero! in Silu. Crit. II. p. 133. ita corrigit: αὖτ' ἐπὶ τοῖς δὲ τύμβους χευάμενοι πολιὴν ἐπανῆσαν ἐπ' ἄλμην. Nos cum Schneidero Ruhnkenii emendationem ἂν δ' ἄρα τοῖς γε, in reliquis autem Ianſianam, niſi quod ſcri-

Digitized by Google

τύμβῳ χευάμενοι πολιὴν ἐπενησσόμεθ' ἄλμην,
730 Ἀγκαίῳ πίσυνοι· τὸν γὰρ φάσαν ἴδριν ἁπάντων
ναυτιλίης σφετέρῃσι δαημοσύνῃσι κεκάσθαι.

729. In Wrat. πολλὴν ab emendatrice manu pro πολιὴν. Vulgo ἐπένησαν θαλλῆν. Voſſ. Vind. Ruhnk. ἐπένησαν θῆν. Vind. margo ἐπενήσατο. 731. κεχάσθαι PAIC.

pſimus ἐπενισσόμεθ', recepimus. Attulit Ruhnkenius v. 572. ἂν δ' ἄρα τύμβον ἔχευαν. Αὐτὰρ εἰ ἂν δ' ἄρ' permutata etiam v. 1246.

729. (724) Τύμβῳ χευ.] Primum, quum praecedens verſus habeat ὁ, non οἱ, legendum puto χευάμενος non χευάμενοι: deinde quod ad duo poſtrema vocabula huius verſus attinet, pro ἐπένησαν quidem non dubito quin ἐπενήσατο reponendum ſit, quod conueniat cum ὁ χευάμενος: ſed pro θαλλῆν quid reponi debeat, hoc vero mihi dubium eſt. ἄχνην quidem certe mihi in mentem iam tum, quum ille locus excuderetur, venerat, ſed vereor ne nouus iſte mos eſſe comperiatur τῷ ἐπινῆσαι ἄχνην: quare ἐπέχω. Verum hoc quoque addo, mihi videri deeſſe vnum verſum, aut plures inter hunc et proxime ſequentem.

H. STEPH.

728 et 729. (723 et 724) Αὐτὰρ ὁ τοῖς γε] Hic locus etiam pars fuit acrioris iuſto contentionis de Diphthongis αἱ et οἱ, an illae in fine vocis poſitae, proxima voce a conſona incipiente, corripi poſſint. Egi de tota re in Ind. tit. αἱ et οἱ finales. Iam hunc noſtrum locum ita emendabat Caſaub. Lectt. Theocritt. c. 18 p. 126 αὐτὰρ οἱ τοῖς γε Τύμβον χευάμενοι πολλὴν θαλίην ἐπένησαν. Intellexit, credo, θαλίην epulas inferiarum. Sed nullam rationem habuiſſe videtur verſui, qui ſequitur, qui ſic plane non cohaeret, niſi dicere velis, (ad quod feſtinare ſolet Pierſonus) verſum excidiſſe. Mihi placere Eſchenbachianam coniecturam αὖ τ' ἄρα τοῖς γε, iam indicavi in Var. Lect. Bentleius ad Callim. H. in Iou. 87, n. 13 p. 461 ita, αὐτὰρ ἑταῖροι T. χευάμενοι πολλὴν ἐπενήνεον ὕλην. Ienſ. Lectt. Luc. 2, 6 p. 175, illud οἱ Caſaubonianum in medio relinquens, legit πολλὴν ἐπενησάμεθ' (vel ἐπενεισάμεθ') ἄλμην, in quo me habet plane conſentientem, videoque illud etiam placere Schradero Anim. ad Muſ. 17 p. 306, et Lennepio Anim. ad Coluthum 1, 1 p. 3. Malui tamen hic etiam retinere adhuc vulgatam lectionem et peccare more meo in partem cautiorem.

GESN.

730. (725) Ancaeo, competitori muneris, praelatum ipſius fatidicae Argus iudicio Erginum, narrat Val. Fl. 5, 65. et ſunt ſane multae antiquorum de his

Digitized by Google

αὐτὰρ ὁ πηδαλίων οἰήϊα λάζετο χερσίν,
νῆα κατιθύνων ἐπὶ Παρθενίοιο ῥέεθρα,
ὃν δὴ Καλλίχορόν οἱ ἐπωνυμίην καλέεσιν,

732. ὁ addidit Schneiderus. οἰηία PAIC. χειρὶ pro vulgato χερσὶ Voss. 734. Καλλίχορόν μιν ἐπώνυμον οἱ κ. vulgo.

perſonis, locis, rebus, diſſenſiones, quas non ex ipſa modo ſcriptorum, qui ſuperſunt, Argonauticorum collatione colligere multas liceret, ſi quis hoc ageret, et fragmentis aliorum ab Apollonii ſcholiaſte conſeruatis: ſed etiam ex omni aliorum Graeciae et Latii ſcriptorum numero: vide tamen tantum abeſt vt recte argumenteris conficta eſſe omnia, vt potius tanquam fundum aliquem, veram ſubeſſe hiſtoriam, inde conficiatur. GESN.

734. (729) Ὃν δὴ καλλίχορον] Rurſus turpiter ſe dant hoc loco interpretes. Καλλίχορος, *fluuius eſt* Paphlagoniae, de quo vide Apollonii Schol. lib. II. verſ. 906. ESCH.

734. (729) Dupliciter poeta in vno verſu pronominibus abvſus eſt, primo quod plane Orientis more ad relatiuum ὃν adiunxit, μίν: deinde, quod illud οἱ ſuum etiam hic inculcavit, de quo in Indice h. v. n. 1. Niſi frequentius eſſet illud Pleonaſmi genus, quam vt corruptionis temere poſſet argui, non difficile eſſet hunc verſum vtroque liberare, hoc modo, ὃν δὴ καλλ. κατ' ἐπωνυμίην καλέουσι. Idem flumen eſſe Parthenium et Callichorum, conſtat. ESCH.

734. 735. Hos tam putidos et ſcholaſticos verſus non a poeta ſcriptos eſſe arbitror, ſed e grammatici ſcholio temere conflatos. RUHNK. Recte vero Ruhnkenium refutauit Schneiderus, tum eo quod Orpheus etiam alibi aliorum carminum ſuorum mentionem facit, vt v. 40. 46. 1196. tum quod cauſſa, quare de Callichoro alibi dixerit, manifeſta eſt. Bacchi enim ibi Orgia inſtituta fuerunt: in quam rem et Apollonium II. 905. ſqq. et Ammianum XXII. 8. attulit. Caeterum prosodiae vitium in ἐπώνυμόν οἱ ſuſtuli. Apollonius de eodem Callichoro v. 909.

ἐξ ὧν Καλλίχορον ποταμὸν περιναιετάοντες
ἠδὲ καὶ Ἄυλιον ἄντρον ἐπωνυμίην καλέουσιν.

Caeterum, quod Apollonius Callichorum a Parthenio diſtinguit, Schneiderus ſigna lacunae ſe appoſuiſſe dicit, quae quidem nulla appoſuit. Apollonius primo Callichorum v. 904. deinde Parthenium v. 936. memorat: noſter, ſi lacuna hic eſt, ordinem peruerteret. Quare ego fateor me non intelligere, quomodo leuius peccatum ſit, ordinem locorum perturbare, quam duos fluuios confundere. Itaque nihil hic puto excidiſſe.

Digitized by Google

735 ἔν τοι ἐγὼ μύθοισιν ἐνὶ προτέροισιν ἔλεξα.
ἔνθεν ἄκρην προβλῆτα παραπλώσαντες ἔβημεν
γῆν ἐπὶ Παφλαγόνων, τὴν οἱ παράμειψε θέσσα
Ἀργὼ ὑπὲρ μέγα λαῖτμα· Κάραμβίην δ' ἵκετ' ἄκρην,
ἦ ἐπὶ Θερμώδων χέεται, Ἅλυός τε ῥέεθρον,
740 πολλὸν ἐπ' αἰγιαλὸν δίνας ἁλιμυρέας ἔλκων.

735. ἐνὶ coni. Gesn. pro vulgato ἐπὶ. ἔρεξα Voss. pro vulgato ἔλεξα. 736. ἄκρα Ruhnk. Vulgo ἄκραν. 737. τὴν οἱ Voss. Ruhnk. Vulgo τὴν δὴ. 738. Καραμβίην Voss. Ruhnk. Vulgo Καραμβιακὴν. 739. ἐπὶ coni. Schneideri pro vulgato ἐνὶ. χεῖται dedit Schneiderus pro vulgato κεῖται. 740. πολλὸν ex em. Wesselingii pro βάλλον vulgato recepit Schneiderus.

735. (730) Fuit forte peculiaris causa poetae, cur hoc Parthenii nomen ita diligenter inculcaret. Respicit ad v. 86 et 262. GESN.

738. (733) Καραμβιάκην] Promontorium hoc Straboni lib. VII. et Apollonio dicitur Κάραμβις. Est vero παφλαγόνων ἀκρωτήριον ἡ Κάραμβις, τὸ διαιροῦν εἰς πελάγη δύο τὸν εὔξεινον πόντον, τῷ ἐκατέρωθεν σφιγγόμενον πορθμῷ. inquit Strabo. l. c. GESN.

738. Καραμβίην recipere non dubitaui. Produxit syllabam ob accentum, Homeri exemplo, quem alii, re non intellecta, etiam cum vitio prosodiae sequuti sunt, vt Dionysius Periegetes v. 1039.

ἀλλ' ἤτοι πυλέων μὲν ὑπαὶ πόδα Κασπιάων
Πάρθοι ναιετάουσιν ἀρήιοι.

Κασπίαων iota producto dici posse ratus, quia Κασπίη ita diceretur. Nisi accuratissimus scriptor dedit:

ἀλλ' ἤτοι πυλέων ὑπὸ Κασπιέων πόδα Πάρθοι,
Πάρθοι ναιετάουσιν ἀρήιοι,

repetitione ei vsitatissima. Et Κασπιάων pro Κασπιέων legitur v. 1035.

739. (734) Ἅλυας] Scribe Ἅλυος, ita enim ab aliis appellatur; et pro κεῖται, mallem ῥέεται. vid. Apollon. lib. II. v. 72. BSCH.

739. Χεῖται dedit Schneiderus. Debebat epicorum more χέεται. Ἐπὶ idem ex Apollonio II. 364. τὴν δὲ (Κάραμβιν) περιγνάμψαντι πολὺς παραπέκλιται ἤδη αἰγιαλός· πολέος δ' ἐπὶ πείρασιν αἰγιαλοῖο ἀκτῇ ἐπὶ προβλῆτι ῥοὰς Ἅλυος ποταμοῖο δεινὸν ἐρεύγονται.

740. (735) Obscurant versum participia duo contrarios motus significantia, βάλλον et ἕλκων, ad vnum ῥέεθρον relata: sine coniunctione. Possunt tamen intelligi de aestu maris cum Halye communicato, quatenus nunc in ripas impingit fluctus,

Digitized by Google

νέρθε δ' ἐπιδρώσκουσι Βορειάδος ἀντίον ἄρκτου
μακρὰ Θεμισκύρης Δοιαντίδος * *
ἄγχι δ' Ἀμαζονίδων δαμνίππων ἄσεα κεῖται,
καὶ Χάλυβες, Τιβαρηνά τ' ἔθνη, λαοί τε Βέχειρες

741. *νέρθεν ὑποδρώσκουσι* Voss. Vind. Ruhnk. Vulgo *νέρθε δ' ὑποδρώσκουσι*. *βαριάδος* Voss. Vind. *βορηάδος* Ruhnk. 742. *μακρὰ δέ μιν σκύρης βοιαντίδος* Voss. Vind. Ruhnk. Vulgo *βοιαντίδος ἄψεα κεῖται*. 744. *τυβαρήνα* Voss. (vt Gesnerus indicauit) PAIC. Sed Vossianum Τηβάρηνα habere refert Ruhnkenius. Vind. et Ruhnk. Τιβάρηνα. Vulgo deinde *λαοί τ' ἐπίχειρες*. Margo Voss. ab eadem manu *λαοί τε Βέχειρες*.

nunc ab illis trahit ac sorbet. Sed nec displicet Cl. Wesselingii coniectura Obseruatt. I, 22 proposita, et vsu Apollonii 2, 365 et 946 confirmata Πυλὼν ἐπ' αἰγιαλόν, vel vt propius a *βάλλον* absit, Πολλὸν, et hoc interpretando secutus sum. Quin etiam nostro v. 746 *πολὺς λειμὼν* est ingens pratum. GESN.

740. Πολλὸν firmatur loco Apollonii, quem modo attuli. V. Slothouwerus, mire callidus inutilia excogitare, in Act. Soc. Trai. III. p. 153. legendum putat, *βάλλον ἐπ' αἰγιαλὸν δίνης ἁλιμυρέος ἅλμον*.

741. Ἐπιδρώσκουσι scribendum erat, vt v. 902. 1272.

742. (737) Μακρὰ Θεμισκύρης βοιαντίδος] Δοιαντίδος legendum, non *βοιαντίδος*, ex Scholiis ad Apollon. lib. II. v. 373. Δοίας, inquit, καὶ Ἄρμων ἀδελφοὶ, τίνος δὲ πατρὸς, ὁ φέρεται, ὡς φησι Φερεκύδης. Πλησίον δέ φησι τῶν Δοίαντος πεδία εἰσὶ τρεῖς πόλεις, ἔνθα κατῴκουν οἱ Ἀμάζονες, Δυναστὶς, Θεμισκύρα καὶ Χαλυβία. ESCH. Add. 2, 990. GESN.

742. (737) Δοιαντίδος etiam restitui vult Holstenius ad Steph. Byz. h. v. GESN.

742. Verba ἄψεα κεῖται nata, ni fallor ex variante lectione sequentium, ἄσεα κεῖται, veram lectionem loco pepulerunt. Quam, stultum sit, ingenio quaerere, quum non nisi e melioribus libris restitui possit. RUHNK. Heynius, vt refert Schneiderus in var. lect. ἄγχι δ' ἀσεῖται, *explicant se, aperiuntur*, coniecit.

744. (739) Καὶ χάλ.] Pro *ἐπίχειρες* vide an reponi possit *βέχειρες*, (quorum mentio fit a Dionysio in descriptione situs orbis) vt sit *λαοίτε βέχειρες*. H. STEPH.

744. (739) Καὶ Χάλυβες, Τιβαρηνά τ' ἔθνη] Omnino ita legendum est, non *τυβάρηνα*, vt superiores editiones habent. Nam Τιβαρηνοὶ, ἔθνος σκυθίας. Cum in hoc versu circa vocem *ἐπίχειρες* aliquamdiu ambigerem, ne-

Digitized by Google

745 μίγδην Μοσσύνοισι πέδον περιναιετάασιν.
Βαιοὶ δ' ἐπιπλώσαντες ἐκέλσαμεν αἰγιαλοῖσιν,
ἦχί τε Μάκρωνες Μαριανδυνοῖσιν ὅμουροι.

745. Vulgo μίγδην ἐν μοσύνοισι. Voſſ. Ruhnk. μίγδην μνημοσύνης. 746. Λαὸν Voſſ. Vulgo λαιὰ. 747. Vulgo Μαῦροι ἔσαν. Ruhnk. μάκροι ἔσαν, quod Schneiderus etiam e Voſſ. notauit, de qua re nec Geſnerus nec Ruhnkenius quidquam. Vulgo Μαριανδύροιστιν. Ruhnk. Μαριανδηνοῖσιν, Voſſ. eodem modo, ſed eadem manus correxit Μαριανδυνοῖσιν.

que tamen Stephani correctio, quae hanc vocem mutat in Βέχειρες, admodum placeret, commodum rurſus auxilium tulit Clariſſ. Graeuius, qui ita ad me: Nihil muta. ἐπίχειρες etiam hoc loco. ſunt vicini, qui quaſi ad manum ſunt; deſcribit enim Moſyneecos, qui ſemper coniunguntur cum Tibarenis et Chalybibus. vid. Mel. lib. I. cap. vltimo. Stephanum in Τιβαρηνία. Strabonem et alios. ἐπίχειρ eſt apud Polluc. II. 4. p. 105. ESCH.

744. Ruhnkenius Weſſelingium ad Hierocl. Synecd. p. 665. attulit.

745. (740) Μίγδην ἐν μοσύνοισι] Hi ab aliis dicuntur μοσσύνοικοι, qui

— ὄφρα ναιετάουσι
Μόσσυνας, ᾗσι δ' αὐτοὶ ἐπώνυμοι ἔνθεν ἔασιν.

ESCH.

745. Schneiderus, niſi quis Bechires, vel ſimul etiam Tibarenos et Chalybes ab noſtro Moſſynoecos vocatos credere velit, verſum intercidiſſe putat. At metrum eum admonere debebat de vitio. Nam in μοσύνοισι primae duae ſyllabae producuntur. Itaque deleui particulam ἐν. Μόσσυνοι ſunt ipſi Moſſynoeci, non turres. Vid. Interpp. ad Steph. Byz. Heſychius etiam alteram formam Μόσσυνες de populo intelligi tradit. Atque ita legiſſe Cribellus videtur, qui vertit: *ſociaeque manus Stybarena frequentant regna, et Moſynos tunguntur in vrbibus vna.* Hoc igitur dicit noſter: *Bechires et aliae gentes vna cum Moſſynoecis iſtas regiones tenent.*

746. Schoenemannus in Geogr. Argon. p. 14. νῆα corrigit, non male. Schneiderus λαῖτμα dedit, cuius vocabuli nude poſiti exemplum attulit ex Apollonio I. 1299. Lenior noſtra mutatio eſt. Λαὸν in Voſſiano ex adnotato βαιὸν ortum.

747. (742) ἦχί τε Μαῦροι] Omni nos labore circa hunc verſum liberauit Doctiſſimus Holſtenius: cum enim et nos aliquoties pro Μαῦροι Μάκρωνες ſubſtituere voluiſſemus, commode incidimus in eius notas in Stephanum, vbi optime eum hunc locum reſtituiſſe deprehendimus. Tuto igitur cum celeberrimo viro hunc verſum inpoſterum ita lege:

Digitized by Google

νέρθε δέ τοι Ἑλίκης δολιχὸς παρακέκλιται αὐχήν
ἔνθα δ' ὑπωρείῃσιν ἐπὶ προβλῆσι κυκλῶνται
τηλεφανεῖς αὐλῶνες ὑπὲρ μυχὸν εὐρέα πόντου·

749. ἔνθ' ὑπωρείῃσι Voss. προβλῆτι Ruhnk. 750. ὑπέρμαχον Ruhnk. πόντου e Voss. Vind. Ruhnk. Schneiderus. Vulgo πόλου.

Ἠχί τε Ταῦροι ἔσαν Μαριανδύνοισι ὅμουροι. Μαριανδύνοισι legendum esse, pro μαριανδύοισιν, manifestum est vel ex solo vaticinio Phinei apud Apollonium (2, 352). ESCH.

747. (742) Laudat Holstenius de Mariandynis Schol. Apollo. 2, 140. De Μαύροις autem vitiosum dicit. Verum addit, „nisi quis pro Ταῦροι, quomodo rescripsi, malit Μάκρωνες, sed tum maior mutatio facienda, vt versus constet." Nempe facile esset Ἠχί τε Μάκρωνες, Μαριανδύνοισιν ὅμουροι. Haec in V. Μαριανδυνία. Sed post in Ταυρικὴ rem plane conficit, et scribi iubet Ἠχι καὶ Ταῦροι ἔσαν Μαριανδύνοισιν ὅμουροι. GESN.

747. Schoenemannus l. l. ἦ Τίβαρηνοὶ ἔσαν legendum putat. Sed huius tanta est audacia in hoc loco corrigendo, et versibus in alium ordinem redigendis, vt vix habiturus sit, qui ei assentiatur. Μάκροι ἔσαν e suo codice Ruhnkenius, vt Μάκροι dicti sint Macrones, vel magis etiam Μάκρωνες, deleto ἔσαν probat. Hoc, quantumuis repugnet Schneiderus, recepi. Nam, si quid hic difficultatis est, non est in eo, quod Macrones, sed quod Mariandyni, qui multo ante commemorandi erant, hic nominantur. Μάκρωνες hoc facilius potuit in μάκροι ἔσαν corrumpi, quod syllaba αν non in ipsis versibus, sed supra per compendium scribi solet.

748. (743) Νέρθε δέ τοι ἑλίκης] Taurorum Chersonnesum intelligit, quae longa ceruice a Septentrione in Austrum procurrit. ἑλίκη autem hic Septentrio est, non Helice oppidum, quod hic somniant interpretes. ESCH.

748. (743) Male tamen me habet in illa Holsteniana sententia, quam ornat V. Ταυρικὴ, quod Chersonnesi Tauricae incolae quomodo ὅμουροι confines Mariandynorum vocari possint, vix assequor: et Macrones ad Thermodontem et Parthenium collocati Herodoto 2, 104. Sed nunquam ad liquidum perducetur Geographia Orphica, et vniuersim antiqua, vt non multa maneant tenebricosa. GESN.

749. Schneiderus mauult προβολῇσι.

750. (745) Cum αὐλῶνες sint conualles, et ob id ipsum vmbrosae, quaeri potest rectene τηλεφανεῖς dicantur, epitheto montibus aptiori? Nempe non tam hoc spectauit poeta, quod e

Digitized by Google

ἦ Σίνδης ὄρος εἰπύ, καὶ εὐθαλέες λειμῶνες·
ἔνθα δ' Ἀράξεω ῥεῦμα μεγαβρεμέτω ποταμοῖο,

751. Kulgo ἦ Σύμης ὄρος ἐστὶ πολύς τ' εὐθαλὴς λειμών. Voſſ. αἰπὺ pro ἐστί. εὐθαλέα Voſſ. Vind. Ruhnk. 752. Vulgo ἐνθάδ' Ἀράξω. Ruhnk. ἔνθα δ'.

longinquo poſſint conſpici, ſed quod longe lateque celebrantur, atque e longo inuitant alliciuntque homines ob pulchritudinem ſuam aulones. Quin ipſi montes certe qui complectuntur aulonem, illum et ipſum faciunt τηλεφανῆ. Eſt de aulone in vniverſum, et inprimis Palaeſtinae praeclara Diſſertatio Io. Ge. Waltheri inter obſeruationes ipſius hiſtoricas et criticas, Weiſſenfelſae 1748 editas. Vltima vox ſiue πόντε legatur, ſiue κέλπε, non mutabitur ſententia. Poteſt enim hic vel totius maris nomen locum habere vel partis. GESN.

751. (746) Verſus Heroicus: penultimam in εὐθαλὴς productam video etiam H. 67, 7. GESN.

751. Symen nemo nouit. Itaque Σίνδης ſcripſi. Strabo XI. p. 753. περὶ δὲ τὴν λίμνην Μαιῶται· πρὸς δὲ τῇ θαλάττῃ τῇ Βοσπόρῳ τὰ κατὰ τὴν Ἀσίαν ἐστί, καὶ ἡ Σινδική· μετὰ δὲ ταύτην Ἀχαιοί, καὶ Ζύγοι, καὶ Ἡνίοχοι, Κερκῖται τε καὶ Μακροπώγωνες. Similiter Mela I. 19. qui Sindonum (ita vocat) vrbem Sindum habet, quae Sinda Ptolemaeo eſt. Caeterum καὶ εὐθαλέες λειμῶνες ſcripſi, quod probaturos ſpero, qui epicum ſermonem callent. Ruhnkenii πολὺς δ' εὐθαλὴς λειμών non ſolum propter malum in fine verſus ſpondeum, ſed etiam propter menſuram adiectiui εὐθαλὴς ferri nequit. Exemplum verbi afferendum erat, in quo prima breuis, tertia longa eſſet, quod contra eſt in iis, quae attulit. Atque omnino, quae commemorauit ſpondeum in fine habentia, vt ἱεροθαλής, νεοθαλής, ἡμεροθαλής, aut Dorica ſunt, aut, ſi ſunt in ſcriptore Ionico, ἱεροθηλής, et ſic reliqua, ſcribi debent.

752. (747) Ἐνθάδ' ἀράξω ῥεῦμα] Vide ad hunc et ſequentes verſus Plinium lib. VI. c. IX. et Apollon. lib. 4. ESCH.

752. (747) Non magis miror Araxen, e quo Thermodon, Phaſis, ac Tanais funduntur, quam Iſtrum totam Europam percurrentem Herodoti 4, 48 ſq. Haec ignorantiae, literarum paucitati, et miraculorum amori priſcae aetatis condonantur. Talis eſt confluens Eridani et Rhodani apud Apollonium 4, 627. Et, quod magis huc pertinet, 4, 134 παρὰ προχόοισι Λύκοιο, ὅς τ' ἀποκιδνάμενος ποταμῷ κελάδοντος Ἀράξεω φάσιδι συμφέρεται ἱερὸν ῥόον, οἱ δὲ σὺν ἄμφω Κυναισίην ἅλαδ' εἰς ἓν ἑλαυνόμενοι προχέουσιν. Add. Thermodontis deſcriptio 2, 971

Digitized by Google

ἐξ οὗ Θερμώδων, Φᾶσις, Τάναΐς τε ῥέουσιν·
οὗ Κόλχων κλυτὰ φῦλα, καὶ Ἡνιόχων, καὶ
Ἀβάσγων.

755 ὃν παραμειβόμενοι, μυχάτοις ἐπεπλείομεν ὅρμοις
Οὔρων, Χινδαίων τε, Χαρανδαίων, Σολύμων τε,

754. Vulgo Ἀραξῶν. 755. Vulgo ἐπεπλώομεν. ἐνεπλέομεν Ask. ἐπεπλείομεν Voss. Vind. Ruhnk. ἐπεπλέομεν PAIC. 756. Vulgo

sqq. In Araxe etiam minus mirum monstrosam obseruari Geographiae confusionem, cum videatur illud nomen appellativum fluminibus cum sono quodam et fragore ruentibus tributum: ad quam ipsam etymologiam μεγαβρεμέτου epitheton hic alludit. GESN.

754. Ἀραξῶν Ruhnkenius in Ἀράζων mutabat e Steph. Byz. qui Ἄραζος, inquit, πόλις πρὸς τῷ Πόντῳ. Callide vero Ruhnkenius omisit haec Stephani verba: τὸ ἐθνικὸν Ἀράζιος, ὡς Σαβάζιος. Quibus vti poterant, qui Ruhnkenii coniecturam improbarunt, Schoenemannus et Schneiderus, si Stephanum inspexissent. Ego Ἀβάσγων dedi. Is circa has regiones populus Arriano, Procopio, Stephano Byzantino memoratus. Vide Mannertum T. IV. p. 396. Steph. Byz. in Σάννιγαι, ibique interpretes. Stephano dicuntur Ἄβασγοι, alibi Ἄβασκοι. Similis permutatio litterarum in Ἄραζος occurrit, quod, vt Holstenius obseruauit, alibi Ἄρακος, haud dubie ex Ἄρασκος, scribitur.

755. Recte Schneiderus ὃν refert ad δολιχὸν αὐχένα. Orpheus enim, breuitati studens, omnem sinum, in quo Sindi, Araxes, Thermodon, Phasis, Tanais, Colchi, Heniochi, Abasci sunt, apparuisse dicit. Caeterum V. Slothouwerus in Act. Soc. Trai. T. III. p. 154. μυχάτους παρεπλώομεν ὅρμους legendum suspicatur, vt sequentes accusatiui hinc pendere possint, quorum caussa Ruhnkenius versum excidisse putat, probante Schneidero. Mihi secus videtur. Μυχάτοις ὅρμοις est *vltimis stationibus*; ἐπεπλώομεν autem cum sequentibus accusatiuis iunctum. De qua constructione dubitatum est ab Hemsterhusio ad Lucian. T. I. p. 384. et Abreschio Diluc. Thuc. p. 114. Sed firmat eam praeter paucos locos, quos illi commemorarunt, Appianus de bello Mithridat. 95. T. I. p. 786, 33. αὐτὸς δ' ἅπαντας ἐπέπλει. Et de bellis ciuil. IV. 36. T. II. p. 578, 95. τριήρεις τοὺς αἰγιαλοὺς ἐπέπλεον, σημεῖά τε ἀνίσχουσαι τοῖς ἁλωμένοις, καὶ τὸν ἐντυγχάνοντα περισώζουσαι. Est autem ἐπιπλεῖν cum accusativo, locum nauigando lustrare: id quod nos eodem modo *beschiffen* vocamus.

756. (751) Οὔρων, Χιδναίων

Digitized by Google

Ἀσσυρίων τε λεών, τρηχύν τ' ἀγκῶνα Σιγώπης,

Χιδναίων. Voſſ. Χινδαίων. Ruhnk. Χυνδαίων. Vind. χ'ίδαίκον. 757. Vulgo τελέων· τρηχύν δ'.

τε etc.] Verſus plane deſperatus quem vix ſine manuſcriptorum ope reſtitui poſſe arbitror. Holſtenii correctio medelam quidem afferre poſſet, ſi credi poſſet, Argonautas nauim ſuam humeris per longiſſimum terrarum ſpacium portaſſe, et inſanis erroribus delectatos fuiſſe; tum etiam a vulgari ſcriptura nimis recedit. Ita autem ille:

Σύρων Χαλδαίων τε Χαρανδαίων ϑολύμωντε.

Eadem opera ad Indiae oras eos transportare quis poſſet, et pauciſſimis mutatis legere

Οὔρων Χιαναίων τε Χαρανδραίων, Σολύμωντε.

Omnium enim horum populorum meminit Plinius lib. VI. Sed neutrum ferri poſſe, ſcio, quamobrem ego ἀπέχω, et doctioribus hunc locum relinquo.

ESCH.

756. (751) Tanto liberius in doctiſſimum Holſtenium luſit non indoctus tum inuenis quod ille ad Steph. Byzant. V. χαλδαῖοι nullam rationem coniecturae ſuae reddidit. Poterat autem illam ornare, ſi libuiſſet, aut non immortuus eſſet imperfecto operi, illis ipſis traditionibus, quae diligenter praeſertim et ingenioſe a Magno Bocharto 4. 31 collectae expoſitaeque ſunt de Colchicarum Aegyptiarumque rerum conuenientia. Forte altius etiam aſcendere, et Phoenices appellare licebat. Syrorum quidem et Chaldaeorum, Solymorumque nomina apud Colchos inuenta non plus habent admirationis apud remotioris antiquitatis conſultos, quam ipſa circumciſio. Quis ignorat morem colonorum nomina ſuae patriae antiquae imponendi fluminibus, montibus, vrbibus nouis? Sed haec obiter breuiterque tractari non poſſunt. Inſpicere hic ſatis fuerit Herodotum 2, 10, et ibi Colchos Aegyptiorum colonos ſine dubitatione poni; Syrios autem ad Thermodontem et Parthenium fluuios collocari, animaduertere.

GESN.

756. Vt in nominibus ignotis, fidem optimorum codicum ſequutus ſum. Vri fortaſſe iidem qui Vrgi Straboni VII. pag. 470. ad Iſtrum incolentes, ſiquidem etiam Sigynos huc traxit noſter.

757. (752) Vid. dicta ad 635 de κνημῷ ſ. κναμῷ. GESN.

757. (752) Vix dubito, quin legendum ſit Ἀσσυρίων τε λεῶν, cum praeſertim ab Atticorum illa ratione non abhorrere noſtrum appareat v. 821. Cogitabam, an forte ad hos Aſſyrios pertineat, quod eſt apud Stephanum h. v. Εἰσὶ καὶ ἕτεροι παρὰ τοὺς Σύρους. Iungit hos populos etiam Val. Fl. 5, 110. *Aſſyrios complexa ſinus ſtat optima Sinope.* Sunt nempe iidem Leucoſyri, Cappadoces etc. GESN.

Digitized by Google

καὶ Φίλυρας, Ναπαίας τε, καὶ ἄγρια πυκνὰ Σαπείρων·
Βύζηράς τ' ἐπὶ τοῖσιν, ἰδ' ἄξενα Φῦλα Σιγύνων.
Ἴκτο δ' ὑπὸ πνοιαῖς ἀνέμου πλητίζιος Ἀργὼ
ὄρθριος, ἐρχομένης ἠῶς ἐπ' ἀπείρονα κόσμον,
ἐς πέρατ' Ἀξείνου, Φᾶσιν κατὰ καλλιρέεθρον.

758. Ruhnk. καὶ Χάλυβας ναίτας τε. Schneiderus e Voss. Ναπαίτας pro vulgato ναίτας. Deinde ἄγρια πυκνάσαπο et nihil amplius Ruhnk. 759. Σιγύμνων vulgo. 760. Vulgo πνοιῇς, 761. Vulgo ὄρθριον. 762. ἐς πέρατ' Schneiderus e com. Heringae. Vulgo ἐσπερ' ἐπ'. Post hunc v. in libris omnibus sequitur v. 767. versus autem 763 — 766. leguntur post v. 769. vide notam ad v. 770.

757. Wesselingius Probab. c. 9. τε λεῶν legebat, quod Ruhnkenius mutauit in τε λεών, exemplum huius formae ex nostro v. 821. afferens, et e Marm. Oxon. p. 109. Δὲ post τρηχὺν in τε mutaui. Caeterum Schneiderus, paratissimus alias geographiae ignorantiam nostro exprobrare, hunc versum cum Schoenemanno post v. 738. collocandum censet.

758. Ναπάτας τε, cod. Vossiani lectionem, firmauit Ruhnkenius auctoritate Steph. Byz. Νάπαι, κώμη Σκυθίας. ὁ οἰκήτωρ Ναπάτης, ἡ Ναπῖτις, τῆς κώμης, καὶ Ναπίτης ἐθνικόν.

759. (754) Σιγύμνων] Scribe Σιγύννων, quemadmodum Apollonius lib. IV. p. 320. ESCH.

759. (754) Credo ad hos pertinere, quod ex Ctesiae primo Periplorum ponit Stephanus: Σίγυνος πόλις Αἰγυπτίων, nempe colonia, quales ad Pontum et apud Colchos plures. Non comminiscor, quomodo in Holstenii notas irrepere potuerit indigna ipso et Ryckio observatio: „Quid igitur hoc loco est Αἰγυπτίων; An *planos* intelligit, quos vulgo *Aegyptios* dicimus?" Germanicae originis esse miram hanc coniecturam, facile video, cum *Zigeuner* appellari soleant a nostris circones illi, quos *Aegyptios* bona pars Europae appellat. GESN.

759. Sigyni vna cum Thracibus et Scythis memorati Apollonio IV. 320. Herodotus, Σιγύννας vocans, vltra Istrum collocat v. 9. Ad Caucasum, vt videtur, Strabo XI. p. 790.

761. Ὄρθριος etiam Schneiderus praefert.

762. (757) Cl. Wesselingius obseruatt. I, 22 p. 82 coniicit, ἔσχατ' ἐπ' ἀξείνου, vt Apollo. 2, 1264 ἵκοντο Φᾶσίν τ' εὐρυόεντα καὶ ἔσχατα πείρατα πόντου. Hos vocat noster ἀξείνου πόντοιο μυχοὺς v. 84. Sed Heringa Obs. 10 p. 80 totum locum ita constituit: Ἵκτο — Ἀργὼ Ὄρθριος (ἐρχομένης ἠῶς ἐπ' ἀπείρονα κόσμον) Ἐς πέρατ' ἀξείνου, quod

Digitized by Google

αὐτὰρ ἐπεὶ ποταμοῖο διὰ ῥόμα πρηὺ ῥέοντος
ἰκόμεθ', αὐτίκα οἱ στέφανος καὶ τεῖχος ἐρυμνὸν
Λιήτεω κατέφαινε καὶ ἄλσεα· τοῖς ἐνὶ κῶας
χρύσεον ἠώρητο χαλαζαίῃ ἐπὶ φηγῷ.

764. αὐτίκα οἱ στέφανος Voss. Vind. Ruhnk. Vulgo αὐτίκ' ἄρα στέφανον. 765. Vulgo Λιήτα et ἐπὶ. 766. χρύσειον Voss. Ruhnk. ὑπὸ Voss.

magis placebat. Nisi forte ἕσπερα ἀξείνου licet interpretari litus occidenti soli oppositum. Nec video, quid impediat, quo minus ita accipiamus. Pontum quidem pro regione, quam Pontus alluit, solemni appellatione poni, constat: quidni ἄξεινος etiam, quod non tam maris quam accolarum esse epitheton, res ipsa loquitur. Igitur ita verti. GESN.

764. (762) Cl. Wesseling. Obss. 1, 22 p. 69 coniecisse se ait, αὐτίκ' ἄρ' ἄσυ φανὸν, vrbs illustris, quia de στέφανον, neutrius generis non constet, φανὸς autem λαμπρὸς sit apud Hesychium. Sed mox praefert στεφάνη vel στεφάναι, quae sunt Hesychio τείχεα ἐπάλξεις καὶ πύργων. Porte rectum est, Vossianum στέφανος. Certe v. 895 ἑπτὰ στεφάνοισι κυκλώμενον sic dixit noster. Et videntur indiscretim στεφάνην dixisse ac στέφανον. Il. Σ, 597 στεφάνας καλὰς habent virgines: et Il. N, 736 στέφανος πολέμοιο est corona hostium hostem circumdans. Putabam aliquando στέφανον esse accusatiuum pendentem a κατέφαινε, *Ostendit* Tiphys *muros*. Sed solet noster hoc verbo intransitiue vti, *apparuit*, quod Index noster demonstrat. Itaque nihil asseuero. GESN.

765. (763) Τοῖς ἐνὶ κῶας] Pro ἐπὶ, mallem, legere ἐνί. ESCH.

766. (764) Fateor, me nec auctorem laudare alium posse χαλαζαίης φηγῷ, neque quid sibi velit, aliter, quam coniectando assequi, nempe grandinosam, ita fertilem, vt leuiter concussa tanquam grandinem suae glandis fundat. *Glandineam fagum* dixit in sua interpretatione Cribellus: modo non *Grandineam* ipse ad verbum reddiderit. Cl. Bernardus ad Synes. de Febr. p. 13 ἀζαλέῃ coniicit. Sed non indicat, cur arida fagus viridi hac in re praeferri debuerit. Caeterum Apollonius quoque 2, 406 ἐπ' ἄκρης φηγοῖο ponit vellus; sed 2, 1149 et 1274 ἐπὶ δρυὸς ἀκρεμόνεσσιν. GESN.

766. Gesneri explicatio ineptissima est. Schneiderus scorpium frigus ictu inducentem ab Nicandro Ther. 13. χαλαζήεντα vocatum adnotauit, quod ibi aliter interpretatur scholiastes, eumque imitatos esse Maximum περὶ καταρχῶν 123. et Nonnum 4, 2. 18, 12. Nonni locos

Digitized by Google

Ἀγκαῖος δ' ἤνωγε, παραιφάμενος ἐπέεσσιν,
λαίφεά τε ςέλλειν, καὶ ἐπίκριον αὖθι χαλάσσαι,
ἱςὸν ἀνακλίναντας, ὑπ' εἰρεσίῃ δὲ νέεσθαι.
ὣς οἱ μὲν τὰ ἕκαςα πονείαθον· αὐτὰρ Ἰήσων

768. ἐπίκριον Ruhnk. Gesn. Vulgo ἐπ' ἰκρίον. PAIC. ἐπ' ἰκρίων. 769. εἰρεσίην Voss. Ruhnk. 770. πονείατον Voss. Vulgo πονήατο.

ibi nemo inuenerit, sed IV. 543. p. 132, 7. et XVIII. 256. p. 502, 12, Hic etiam XVIII. 232. p. 500, 22. χαλαζήεντας ὀϊςύς, sed proprie dixit. Videtur hoc verbum *virulentum* significare: vnde Hipponactis tumulus χαλαζεπὴς τάφος apud Philippum in Anth. 83. T. II. p. 235. Brunck. Similiter χάλαζα in Soph. Oed. R. 1278. de effossis oculis: ἀλλ' ὁμῦ μέλας ὄμβρος χαλάζης αἵματός τ' ἐτέγγετο. Ita legendum. Intelligit aquosum humorem vna cum sanguine ex oculis defluentem. Quod si haec vis est vocabuli χάλαζα, seruari debebit χαλαζαίῃ propter locum Apollonii Rh. III. 818. de radice quadam: τῆς οἴην τ' ἐν ὄρεσσι κελαινὴν ἰκμάδα φηγῦ κασπίῃ ἐν κόχλῳ ἀμήσατο φαρμάσσεσθαι. Scholiastes ibi: τὸ ἀποφερόμενον ὑγρόν, ὑπὸν εἶπε τῆς φηγῦ.

767. Productio breuis syllabae debetur antiquis epicis, apud quos haec verba hoc ordine posita inueniebantur, vt apud Hesiodum Theog. 90. μαλακοῖσι παραιφάμενοι ἐπέεσσιν.

768. Apte comparauit Schneiderus Apollonium II. 1264.

768. (759) Ἐπ' ἰκρίον αὖθι χαλάσσαι] Schol. Apollon. loco iam saepius citato: Ἰκρίον, οἱ μὲν μέρος τῦ ἱςῦ λέγουσι. βέλτιον δὲ νοεῖν ἰκρίον τὴν καλυμένην κεραίαν, ἧς τὰ ἄκρα ἀκρότερα λέγονται. λέγεται δὲ ἰκρία καὶ τὰ σανιδώματα, οἷς οἱ πάσσαλοι πρόσκεινται. Arbitror tamen ego, commodius hic legi ἐπίκριον, vna voce. ESCH.

768. Non potui dubitare, quin ἐπίκριον vna voce scribendum esset. Diligens est in nomine ἰκρίον declarando Eustathius ad Ιλ. Ο, 676 p. 1046, 21 et ad Οδ. Γ, 363 p. 133, 35. De priore loco adscribam, quod maxime huc pertinet: Τὰ ἰκρία — καὶ ἐπὶ ἱςῦ — ὅθεν καὶ ἐπίκριον τὸ κέρας τῦ ἱςῦ, ὃ κοινότερον (lingua ῥωμαϊκῇ recentium Graecorum) κερατάρια καλεῖται. Iubet Ancaeus primo vela contrahi et conuolui, tum antennam deligatam ad malum solui, denique ipsum malum in ἱςοδόκην suam reponi, vt Ιλ. Α, 434: cum iam velificatione nihil opus esset, sed remigio solo in Phaside res gerenda. GESN.

770. Ante hunc versum lacunae signa posuit Schneiderus. Et id sane necessarium est, si vulgatus versuum ordo, in quo

Digitized by Google

αὐτίκα οἳ μέρμηρε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
ξυνῇ τ' ἐν Μινύῃσι διπλῆν ἀνενείκατο φωνήν,
ἤ οἱ ἐπ' Αἰήταο μόλοι δόμον οἷος ἀπ' ἄλλων,
μειλιχίοις τέρξοι τε παραιφάμενος ἐπέεσσιν,

771. αὐτίκα μερμήριζε vulgo. μέρμηρι PAL. μέρμηρε C. φρένας Ruhnk. 772. Vulgo ξυνὴν μὲν Μινύαισιν ἄδην. 773. ἦέ γ' ἐπ' vulgo. ἤ μιν ἐπ' Voss. Vind. ἤ μιν ὑπ' Ruhnk. Deinde vulgo μόλῃ. Tum ἄϊδος εἶσω Voss. 774. τέρξει — ἐπέεσσι Voss. τέρξοι Ruhnk. Vulgo τέρξῃ.

ante hunc v. leguntur 763—766. seruatur. Sed hunc vt mutarem, duas habui cauſſas, vnam, quod, quid fecerint Argonautae, vix quidquam reperiri poteſt, qui, quae in oſtio fluvii nauigantes facere debent, iuſſi ſint facere iam antea, ab Ancaeo; alteram, quod infra v. 1160. in ſimillima re, quum Argonautis imperia data eſſent, eadem verba, ὡς οἱ μὲν τὰ ἕκαστα πονείαθον ſequuntur. Caeterum vulgata lectio πονήατο, quae vereor vt alio huius formae exemplo defendi poſſit, etiam hiatu laborat, et hic et infra v. 1160. Quem quum vtroque in loco optimus codex Voſſianus tollat, reſtituendum putaui vnius litterae mutatione formam in aliis certe verbis vſitatiſſimam, cuius exempla, praeter Pierſonum ad Moer. p. 118. congeſſit Fiſcherus ad Well. Gramm. III. r. p. 11 ſeq.

771. Genuina eſt vett. librorum lectio μέρμηρε, quae οἳ excidiſſe monſtrat.

772. Recte monet Schneiderus ξυνὴν φωνὴν ineptiſſime de deliberatione dici. Manifeſtum eſt ἄδην ineptiſſimum eſſe, cuius loco requiritur, neceſſario verbum, quo duplex conſilium indicetur. Itaque ξυνῇ ſcripſi, et ex litteris ΝΑΔΗΝ leni mutatione ΔΙΠΛΗΝ feci.

773. Ruhnkenius legendum cenſuit: ἤ μιν, ἐπ' Αἰήταο μολὼν δόμον οἷος ἀπ' ἄλλων, vt μὲν pertineret ad θέλξοι. Sic enim legit. Schneiderus tum certe τέρξοιτο vel θέλξοιτο ſcribendum fuiſſe putat, ne τὲ ſit impedimento. Sed vnde paſſivum? Omnino melius, et Homerico ſermoni, quem epici omnes conſectantur, conuenientius, quod Geſnerus in variis lectt. coniecit, ἤ ὄγε. Iliad. I. 188. ἐν δέ οἱ ἦτορ σήθεσσιν λασίοισι διάνδιχα μερμήριξεν, ἤ ὅγε φάσγανον ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ τοὺς μὲν ἀνασήσειεν, ὁ δ' Ατρείδην ἐναρίξοι, ἠὲ χόλον παύσειεν, ἐρητύσειέ τε θυμόν. Malui tamen οἳ in noſtro ſcribere, cuius expulſi indicium eſt μίν, vt ſupra v. 734. 781. et alibi. Vide indicem. Μόλοι ſcripſi, propter ſequentia τέρξοι et λεύσσοι.

774. (769) Suſpicatur Cl. Ruhnk. Ep. 1 p. 6 pro τέρξει legendum θέλξει, bona ſine du-

Digitized by Google

ἠὲ μεθ' ἡρώεσσι, καὶ ἐς μέθον αὐτίκα λεύσσοι.
ἀλλ' ἄ οἱ Μινύῃσιν ἐφήνδανε πᾶσι νέεσθαι·
δεῖμα δ' ἐνὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
ἀμβολίην θ', ἵνα οἱ τελέσῃ, τάπερ αἶσα γενέσθαι.
ὦκα δ' ἄρ' ἄλλον ὄνειρον ἀπ' ἠερανῦ ἧκε φέρεσθαι
ἐς δόμον Αἰήταο. συθεὶς δ' ὄγε δεῖμα πέλωρον

776. ἄ οἱ Voss. Vind. Ruhnk. Vulgo ἀ γὰρ. ἐφήνδανε pro vulgato ἐπήνδανε Schneiderus. 778. ἵνα οἱ Voss. Vind. Ruhnk. Vulgo ἵνα δή. 780. Vulgo εἶτ.

bio sententia: nec difficilis minimum vtriusque verbi permutatio. Sed tamen nihil opus est mutatione, si admittamus στέρξαι positum esse (velut in Ebraeorum coniugatione Hiphil) non vt contentum esse, acquiescere, significet, sed placare alterum, facere vt contentus sit, et acquiescat. Videor mihi hunc verbi vsum obseruasse, verum admotare certe suo loco neglexi. Certe cum στέργειν amare sit, στέργειν ἐπέεσσι erit verbis amorem et beniuolentiam testari, vt φιλεῖν τόμασι osculari. GESN.

774. Vulgatum στέρξῃ Ruhnkenius in Ep. Crit. I. p. 95. in θέλξῃ mutabat; in Ep. Crit. II. p. 257. tacite θέλξαι dedit. Non meminerat vir doctissimus στέργειν esse orare etiam in Sophoclis Oed. Col. 1094.

775. (770) Suspicabar legendum αὐτὴν ἐλεύσσοι, cum ἐλεύσσω etiam terminatione actiua agnoscant Grammatici, et futurum optatiui non careat exemplis, ἐς μέθον ἐλθεῖν autem sit ad arma venire sine dubio: ἐς μέθον αὐτίκα ἔλθοι rectum et ipsum esset. Verum postquam deprehendi illud λεύσσοι in Vossiano: putare coepi, vsurpatum illud esse eo modo, vt Latini dicunt *spectare pugnam* i. comparare se ad pugnam. GESN.

775. Similiter Aeschylus Sept. c. Th. 556. χεὶρ δ' ὀρᾷ τὸ δρᾶσιμον, et scriptor satis recens, qui vltimam Euripideae Iphigeniae in Aulide scenam, vt verissime obseruauit Porsonus in praef. ad ed. sec. Hecubae p. 21. composuit, v. 1624. ὀρατὸς πρὸς πλῶν ὁρᾷ.

779. (774) Οὖλον ὄνειρον pernicioſum somnium significare hic et Il. B princ. credendum est Grammaticis. Sed de hoc nomine vid. ad 955. in vniuersum. GESN.

780. Δεῖμα πέλωρον, inquit Schneiderus, *videbis mecum vmbrae vestem immanem intectam.* Num, obsecro, δεῖμα est εἶμα?

Digitized by Google

ἔσκηψεν βασιλῆϊ περὶ φρένας, ὅς οἱ ἔδοξεν
παρθένου, ἣν ἀτίταλλεν ἐνὶ μεγάροισιν ἑοῖσιν,
Μηδείης κόλποισιν ἐν ἱμερτοῖσι συθῆναι
ἀστέρα παμφανόωντα δι' ἠερίοιο πορείης.
ἣ δ' ἐπεὶ ἐν πέπλοισι λάβεν κεχαρηότι θυμῷ,
ἧκε φέρουσ' εἰς χεύματ' ἐϋῤῥείτου ποταμοῖο
Φάσιδος· ἀστέρα δ' αὖ οἱ ἀναρπάξαντα ῥεέθρῳ

781. βασιλῆϊ pro vulgato βασιλῆα Schneiderus. Deinde vulgo ὅς νιν. 782. Voss. παρθένον. 783. Voss. τόξοισιν. 786. Vulgo χεῦμα ἐϋῤῥύτου. Voss. Ruhnk. ἐϋῤῥείτου. 787. Vulgo ἀστέρα δ' αἰὲν ἀναρπάξαντα ῥέεθρον. In Schneideri editione legitur ἀστέρα δ' αὖ νιν ἀφαρπάξαντα ῥεέθρου.

781. Tragicum νὶν deleri debebat. Schneiderus νὺν coniicit. Id in οἱ mutatum nemini puto improbabitur. Et hoc malui, quia semper eo noster vtitur, quam ἵν, quo vsi sunt Hesiodus, (vid. Apollon. Dysc. post Maittair. de dialect. p. 427. et Ruhnk. Ep. Crit. I. p. 115.) ac Pindarus Pyth. IV. 63. Nem. I. 97. ex nostra emendatione, cum νὶν in his locis legeretur. Videtur hoc pronomen etiam Olymp. VI. 107. pro μὶν restituendum esse, ita: ἀντεφθέγξατο δ' ἀρτιεπὴς πατρία ὅσσα μεταλλάσαντί ἰν, quo facto difficultates, quae criticos torserunt, facile superantur.

786. Pluralem χεύματα metrum requirebat.

787. (782) Quid sibi velit in hac narratione αἰὲν, equidem comminisci non possum; neque indicatur, quid rapuerit stella, et per Pontum abstulerit. Suspicor dedisse poetam, ἀστέρα δαί ἑ ἀναρπ. Qua ratione plane nihil de antiqua scriptura mutatur, nisi quod vltima de αἰὲν tollitur: quae nempe tum demum adiecta videatur, cum male praecedentes literae diuisae et coniunctae sunt: cui malae dispositioni occasionem forte dedit non valde frequens vsus τῆς δαί, de qua inter antiquissimos Grammaticos non constitisse nouimus. Vid. VV. DD. ad Hesych. post Δαῖροι, vbi est σύνδεσμος ἴσος τῷ δὲ συμπλεκτικῷ. De illo vsu Homerico et Atticorum, Euripidae praesertim et Aristophanis, in interrogationibus hic nihil dicimus. Vtamur modo illo Apollonii Argon. 1, 267 Δμώεσσι δ' ἀρήϊα τεύχε' ἀείρειν Πέφραδεν, οἱ δαὶ σῖγα κατηφέες ἠείροντο, vbi simpliciter, vt hic, συμπλεκτικὸν est, h. e. narrationis partes connectit. Reliqua, spero, ex interpretatione apparent. Οἴχεσθαι ῥέεθρον sine praepositione dici, Homeri familiarem non offendet. GESN.

787. Ruhnkenius in priore Epp. Crit. editione ἀστέρα δή μιν ἀφαρπάξαντα ῥεέθρου coniecerat,

Digitized by Google

οἴχεσθαι πόντοιο δι' Ἀξείνοιο φέροντα.
ταῦτα δ' ἐσαθρήσας δολίῃ ἐξέσσυθ' ὕπνοιο
ἀπροφανές, συγερὸν δὲ περὶ φρένας ἵκετο δεῖμα·
ἄλτο δ' ἄρ' ἐξ εὐνῆς· δμωσὶν δέ οἱ οὔκ' ἐπέτελλεν
ἵππους ἐντύνειν, ὕπο δὲ ζεύξασθαι ἀπήνην,
ὄφρά κε μειλίξαιτο κιὼν ἐπὶ ᾠῇθρον ἐραννόν,
Φᾶσιν δινήεντα, σὺν ἐνδαπίαις μίγα νύμφαις,

789. Vulgo ἐξέσσυτο ὕπνου. Poſt ὕπνου comma poſuit Schneiderus. 790. ἀπροφανῆ Voſſ. Vind. Ruhnk. Vulgo ἀπροφανὲς. Dein συγνὸν Ruhnk. Vulgatum εἴλκετο in εἴλετο e Wrat. et Pariſ. mutauit Schneiderus. Ruhnk. δεῖγμαι 791. εἶκ' Ruhnk. 792. ζεύξεσθαι Ruhnk. 793. μειλίξαιτο Voſſ. 794. ἐνδάπιοι μίγα Voſſ. in cuius margine μίγμα. Ask. PAIC. μίγα. Steph. μίγα. Dinnerus p. 786. ἐνδαπίαις μίγα. Vulgo ἐνδαπίῃς.

In altera editione ſic ei placuit: ἀτίφα δ' αὖ νιν ἀναρπάξαντα, ῥείθρου οἴχεσθαι. At nec tragicum νίν, neque, quod Schneiderus quoque obſeruauit, ῥείθρου οἴχεσθαι ferri poteſt, quia incommode ſtella in flumen delata in flumen abire diceretur. Pronomine, quo Medea indicetur, nihil opus: ſed noſtri conſuetudo οἱ ſibi vindicat. Tum ῥείθρῳ ſcripſi, quod cum ἀναρπάξαντα iungi debet. Nam ἀφαρπάξαντα ῥείθρῳ quid ſit, non intelligo. Ἀτίφ, Iaſon, Medeam flumine auferre dicitur.

789. Ad hiatum tollendum ἐξέσσυθ' ὕπνοιο ſcribi debuit. Corripiunt primam in ὕπνος recentiores.

790. (785) Illud εἴλκετο, quantum mea ope impedire poſſum, eripi poetae non patiar. Videtur alluſionem habere ad ἕλκος, quod ἀπὸ τοῦ ἕλκειν deriuant Grammatici, quod pars ſincera *trahitur* ab vlcere. GESN.

790. Mirum ni ſcripſit ἀπροφάτως, vt v. 626. 668. et ſaepe Apollonius. Deinde recepi elegantem Ruhnkenii coniecturam ἵκετο, quam firmauit et noſtri exemplo v. 1163. θάμβος δὲ περὶ Φρένας ἵκετο πάντας, et Arati Phaen. 473. τῶμος δὲ περὶ Φρένας ἵκετο θαῦμα.

793. (788) Videtur hoc indicare poeta, ſomnii expiandi cauſa hanc ad Phaſin profectionem inſtitutam eſſe. Ne Phaſis ſibi raperet filiam, rex metuebat. GESN.

794. (789) Ἐνδαπίῃς μίγα νύμφαις] Vulgares editiones legunt μίγα, fortaſſis neque ſic male. ESCH.

794. (789) Cum, quid μίγα hic ſibi velit, plane non intelligam, ſuſpicor eſſe errorem Stephanianae a poſterioribus, vt ſolet, repetitum. Dixerunt, non dubito, vt συνάμα, ita etiam.

Digitized by Google

ψυχάς θ' ἡρώων, ὅσσαι τ' ἐπὶ ξείθρον ἄμειβον.
Θυγατέρας δ' ἔκλυζε Θυώδεος ἐκ θαλάμοιο,
Χαλκιόπην σὺν παισὶν ἀποφθιμένῳ Φρίξοιο,
ἠδ' ἀπάλην Μήδειαν, ἀριπρεπὲς εἶδος ἔχουσαν,
παρθένον αἰδοίην, ὄφρ' ἂν συνέποιντο κίοντι·
Ἄψυρτος δ' ἀπάνευθε δόμος ναίεσκε τοκῆος.

795. ὅσσαι ἐπὶ Schneiderus e Voss. 796. ἔκλυζε, quod Gesnerus dedit, est in Vind. δὲ εκλυε Ruhnk. θαλάμοις Voss. 800. πολῆος vulgo.

συμμίγα, quod hic poetica tmesi dissolutum est. GESN.

796. Quoniam apud Apollonium II. 1275. Iason ψυχαῖς καμόντων ἡρώων libat, Schneidero probabilis sit Heynii sententia, verba ἐπὶ ξείθρον ἄμειβον, *qui Stygem traiecerunt* vertentis. Tum vituperat nostrum, qui Stygem simpliciter ξείθρον vocaverit. At neuter animaduertit, quod in promptu est, non ἄμειψαν, sed ἄμειβον scriptum legi. Quare haec verba nihil aliud significare possunt, quam *quae ad Phasin aduentare solebant.*

796. (791) Sexcenta exempla sunt, vbi primae editionis errores repetunt reliquae ad Stephanum vsque. Neque post Stephanianam temere quidquam mutatum est. Non est igitur mirum, cum semel eruditos Stephani oculos fefellit illud incongruum ἔκλυζε, illud neque a duobus successoribus esse emendatum. GESN.

800. (795) Rationem parenthesi huius versus reddere puto Poetam, cur Absyrtus non vna cum patre profectus sit. Habitabat separatim extra vrbem, vt longum fuerit festinanti Aeetae illum arcessere ad cerimoniam, in qua non valde opus illo erat. Apollonius in eo loco, qui fundus est Ruhnkenianae emendationis, 3. 239. in descriptione vrbis Colchorum, atque adeo non in ea parte fabulae, quam hic tractamus, memorat domum Absyrti e regione regiae Aeetae positam. Si sermo esset de historia eadem, eaque vera, haec vrbana domus non repugnaret villae ab vrbe remotiori: nedum vt poetae narratio vnius sit ad alterius fidem exigenda et mutanda. Si quis vetera ad laudatum modo Apollonii locum scholia inspicere velit, videre poterit quinque diuersas matres Absyrto a nobilibus totidem scriptoribus assignari. GESN.

800. Noli dubitare, quin legendum sit: Ἄψυρτος δ' ἀπάνευθε δόμος ναίεσκε τοκῆος, vt apud Hom. Od. I. 36. γαίῃ ἐν ἀλλοδαπῇ ναίει ἀπάνευθε τοκήων. Absyrtum vero separatim a patre habitasse ex Apollonio Rhod. III. 241. intelligitur. RVHNK.

Digitized by Google

ἅρμα δ' ἔπι χρύσειον ἔβη μίγα θυγατέρεσσιν
Αἰήτης. τὸν δ' αἶψα δι' ἐκ πεδίοιο φέρον ἵπποι
χείλος ὑπὲρ ποταμοῖο δονακώδεος, ἔνθα περ αἰεὶ
εὐχωλαῖς ῥείθροισι καὶ ἱερὰ καλὰ κόμιζεν.
κείνησιν δ' ὄχθῃσιν ὑπόδρομος ἦλυθεν Ἀργώ.
τὴν ῥα τότ' Αἰήτης εἰσέδρακεν, ἐν δ' ἄρα πολλὰς
ἔξείης ἥρωας ὁμιλαδὸν ἑδριόωντας,
ἀθανάτοις ἐπέλεσ'· περὶ γάρ οἱ τεύχεα λάμπεν.
τοῖσι δ' ἄρ' ἐν πάντεσσι μετέπρεπε δῖος Ἰήσων·
Ἠϊ γὰρ πέρι πάμπαν ἐτίετο, καί οἱ ἔδωκεν
κάλλος τε μέγεθός τε καὶ ἠνορέην ὑπέροπλον.

803. ποτάμοιο Voss. Ruhnk. 804. Vulgo κάλ' ἐκόμιζον. Schneiderus κάλ' ἐκόμιζεν ex Ruhnk. dedit. 805. κείνῃσιν δ' ὄχθῃσιν vulgo. 806. Vulgo καί ῥά. Ruhnkenii τήν ῥα recepit Schneiderus. εἰσέδρακεν pro vulgato εἰσέδραμεν habent Voss. Vind. Ruhnk. Post Gesnerus coniecit εἶδ' ἄρα. 808. ἐπέλεσ Ruhnk. Vulgo περὶ γάρ ῥά ἑ. Ῥὰ omittit Ruhnk. 810. Vulgo Ἠῃ. 811. κάλλος καὶ Voss.

Si ruri habitasset Absyrtus, id postea certe indicari debuisset.

804. Leue est, quod καλὰ κόμιζεν scripsi: sed haec quoque ad epici sermonis obseruationem pertinent.

806. (801) Cum ad manifestam rationem, iam a Cl. Wesselingio Obss. 1. 22 p. 90 propositam, etiam Vossiani libri auctoritas accederet, non debuit diutius corrupta manifeste lectio hic tolerari. Sic fecimus supra 463. Pro ἐν δ' ἄρα, h. e. ἐν αὐτῇ εἰσέδρακεν, verti, quasi esset εἶδ' ἄρα. Illa lectio hiulca binis supplementis indiget; in hac nihil abundat. GESN.

808. Οἱ, quod hic requiritur, eo certius reponi potuit, quod ῥά, saepius apud nostrum huic pronomini substitutum, in cod. Ruhnk. abest. Homerus Iliad. XXII. 32. ὡς τῷ καλὸν ἔλαμπε περὶ στήθεσσι θέοντος. IV. 481. ἀμφὶ δὲ πᾶσι τεύχεα ποικίλ' ἔλαμπε.

810. Datiuum Ἠῃ pro nominatiuo restituendum esse sensit Schneiderus. Tantillam eamdemque tam necessariam mutationem recipere in textum debebat. Quis non meminerit Homerica illa: θεὸς ὡς τίετο δήμῳ, τάων μοὶ περὶ κῆρι τίετο Ἰλιοὶ ἱερή.

Digitized by Google

ἀλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦντες ἐπ' ἀλλήλοις βάλον ἔσσε,
Αἰσονίδης Μινύαι τε περὶ φρένας παχνώθησαν.
πρόσθε γὰρ Αἰήτης μὲν ἐφ' ἅρματος ἠέλιος ὣς
λάμπετο μαρμαρυγῇσι πέριξ χρυσέων ἀπὸ πέπλων·
ἀμφὶ δὲ οἱ κεφάνη κεφαλὴν ἔχε θυσσανόεσσα
ἀκτῖσιν φλογέῃσις· σκῆπτρον δ' ἐν χερσὶν ἐνώμα
ἀξεροπαῖς ἴκελον· δοιὼ δ' ἑκάτερθεν ἑῆσθην
θυγατέρες· ταῖς γάρ οἱ ἀγαλλόμενος πεφόρητο.
σμερδνὸν ὑπ' ὀφθαλμοῖσι δ' ἐσέδρακε νηὶ πελασθείς,
καί οἱ ἀπὸ στηθέων βριαρὴν ἀνενείκατο φωνήν,
δεινὸν ὁμοκλήσας· μέγα δ' ἀμφιάχων ἐγεγώνει·

813. Vulgo Αἰήτης Μινύαι τε. περὶ χρεία Voss. 815. μαρμαρυγαῖσι vulgo. πέριξ Gesneri coniecturam habent Voss. Ruhnk. Vulgo περὶ. 816. Vulgo κεφάνην κεφαλὴ ἔχε θυσσανόεσσαν. 817. Φλογίαις Ruhnk. 818. ἧηστον vulgatum vel ἔηστον, vt in Crat. in ἔησθεν mutari voluit Gesn. 819. Vulgo γάρ κεν. 822. Vulgo δ' ἀντιάχων.

812. Wakefieldius sine causſa, vt ſolet, ἀλλήλυς ſcribit in Silu. Crit. III. p. 74. et mox v. 581. abſurde περιχρυσείων.

814. (809) Toto ornatu patria Solis inſignia oſtentat Aeetes V. ad 870. OESM.

816. (811) Ἀμφὶ δέ οἱ] Legendum crediderim — κεφάνη κεφαλὴν ἔχε θυσσανόεσσα. H. STEPH.

816. (811) Ἀμφὶ δέ οἱ] Stephanus vult: κεφάνη κεφαλὴν ἔχε θυσσανόεσσα. ESCH.

816. Tam Graeca eſt H. Stephani coniectura, κεφάνη κεφαλὴν ἔχε, vt recipi debuerit ab editoribus. Hom. Iliad. XXII. 322. τῷ δὲ καὶ ἄλλο τόσον μὲν ἔχε χρόα κάλλεα τεύχη.

818. Ἧηστον verbum nihili in ἑήσθην mutaui. Iliad. IV. 21. πλησίαι αἴγ' ἥσθην.

819. Miror minime Graecum κεν ſeruatum eſſe a Schneidero, quod in οἱ mutauit.

822. Recte obſeruauit Schneiderus ἀντιάχων hic non eſſe aptum. Quare ſuſpicatur, hoc hemiſtichium errore librarii e v. 831. huc translatum fuiſſe. Quin Cribellus totum verſum in verſione omiſit, quamquam, vt videtur, non quod eum in co-

Digitized by Google

Φραίζετον, οἵτινες ἐσσί, τί δὲ χρέος ὔμμας ἱκάνει,
ἔκ ποθεν ἐλδομένοισι Κυτηΐδα γαῖαν ἀμεῖψαι.

823. *Φράζετε* — *ἐτὸν* Voss. Vulgo *Φραίζετον* — *ἐτὲ*. Deinde vulgo *ὑμᾶς*. Gesnero placet *ὔμμιν*. Schneiderus dedit *ὔμμας*. *ὑμᾶς* Crat. 824. Vulgo *ἐκ πόθεν ἐλδομένοισι*. Dein vulgo *Κυτηΐδα*. *Κυταΐδα γαίας* Ruhnk.

dice suo non haberet, sed quod non intelligeret. Certe v. 831. vbi vltima repetuntur, vertit: *heroas namque ingens moeror habebat*. Equidem *ἀμφιάχων*, Homero vsurpatum vocabulum, restituere malui. Quamquam suspicari liceret, *μέγα δὲ ἰάχων* scriptum fuisse. Producunt enim recentiores epici huiusmodi syllabas interdum, si in his ipsis loquutionibus Homerus praeiuit. Atque apud hunc *ἰαχή*, et verbum *ἰάχειν*, vbi augmento caret, praecedentem breuem syllabam producit. Vid. Heyn. ad Iliad. XIX. T. VII. p. 756 seq. qui in eo errat, quod etiam, vbi augmentum est, digamma fuisse putat.

823. (818) Clarckiana illa sententia, qua negat vnquam dualem pro plurali poni, nimis Geometrica et abrupta est, quod pulchre vidit ad Il. A, 566 Ernestius, et pluribus vel ipsius Homeri exemplis potest ostendi. Sed hoc loco vti non lubet, ob Vossianam lectionem *φράζετε* quamquam quod vna manu dare videtur hic codex Clarckio, id altera idem adimit: *ἐτὸν* enim duale est. Sed versui non congruit, et forte ortum ab homine, qui indicare vellet, ad *φράζετον* referendum fuisse *ἐτόν*. Cf. 843. 1089. it. de Lapp. Pr. 77. Sed difficilius est videre, quomodo cohaereant, quae abrupta et regia breuitate sequuntur. Concedamus, formam pronominis *ὑμὰς* recte se habere; demus *ἱκάνει με χρέος* significare, *invadit me necessitas*, vel *venit mihi vsus*: quid sibi vult Dativus proximi versus *ἐλδομένοισι*? Sublata erit difficultas si legamus pro *ὑμὰς*, consueta Doribus forma Datiui *ὔμμιν*. Sic sententia orietur, quam interpretatus sum. Ἐκ *πόθεν* inculcatum velut parenthesi peculiarem quaestionem continet de patria, vel loco vnde veniant.

GESN.

823. Hom. hymn. Apoll. 456. *τίφθ' ὅτευ ἧτον τετιηότες*; et 487. *ἰσία μὲν πρῶτον πάσετον, λύσαντε βοείας*, et 501. *εἰσόκε χῶρον ἵκησθον*. Caeterum non *ὔμμας*, sed leni spiritu scribere debebat Schnei erus.

824. (819) *Κυτηΐδα γαῖαν*] Tzetzes ad Lycophronem Κύταια, *πόλις κολχίδος, ὅθεν αὐτὴν* (Μήδειαν) *Κυταϊκὴν ἔφη*. Confer Apollon. Schol. ad lib. II. v. 401. Stephanum Byzantin. de vrbibus etc. GESN.

824. Ἐκ *ποθεν* Gesnerus ver-

Digitized by Google

825 οὐδ' ἄρ' ἐμὴν ἀλέγοντες ἀνακτορίην πεφόβησθε,
οὐδὲ λεών, σκήπτροις ἐπιήρανον ἡμετέροισιν,
Κόλχων, οἳ καὶ Ἄρηϊ δορυσσόῳ εἰσὶν ἀτειρεῖς,
ἐς μόθον ἱεμένοις εὖ εἰδότες ἶφι μάχεσθαι.
Ὣς ἔφαθ', οἳ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
830 Αἰσονίδῃ δ' ἄρα θάρσος ἐνὶ πραπίδεσσιν ὄπασσεν
Ἥρη πρέσβα θεά· μέγα δ' ἀντιάχων ἐγεγώνει·

825. πεφόβεισθε Wrat. 826. λεὼ ex Voss. Ruhnk. Schneiderus. Idem σκήπτροις ἐπιήρανον dedit ex coni. Piersoni pro vulgato σκήπτροισιν ἐπήρανον. ἐπίρανον PAIC. 827. οἵ κεν vulgo. Tum δορυσσόοι ante Gesn. Denique ἀτηρεῖς Ask. Voss. Wrat. PAIC. 828. ἐς abest PAIC. σιωπεῖ PAI. σιωπὴν Ruhnk.

tit *et unde?* Schneidero haec verba corrupta videntur. Mihi non item. Ἔκ ποθεν est *alicunde*, quod genitiuo iunxit Apollonius II. 224. ἔκ ποθεν ἀφράστοιο καταΐσσουσαι ὀλέθρου. Et III. 1289. οἳ δ' ἔκ ποθεν ἀφράστοιο κευθμῶνος χθονίου — προγένοντο. Datiuus ἐλδομένοισι post accusativum non caret exemplis. Eurip. Med. 56. ὥσθ' ἵμερός μ' ὑπῆλθε γῇ τε κὐρανῷ λέξαι, μολύσῃ δεῦρο, δεσποίνης τύχας. Vbi Porsonus, qui μολοῦσαν edidit, affert Philemonem ap. Athen. VII. p. 288. ὡς ἵμερός μ' ὑπῆλθε γῇ τε κὐρανῷ λέξαι μολόντι τοὖψον ὡς ἐσκεύασα. Et Iphig. in Aul. 492. ἄλλως τέ μ' ἔλεος τῆς ταλαιπώρου κόρης εἰσῆλθε, συγγένειαν ἐννουμένῳ. Exempla accusatiui datiuum sequentis attulit Brunckius ad Soph. Electr. 480. Κυταιΐς saepius apud Apollonium. Vide ad v. 1009.

826. (820) Ἐπήρανον] Perdrierius pro ἐπήρανον, ἐπήρατον substituit, sed nihil opus est hac correctione. ESCH.

826. (820) Cl. Pierso. Verif. 1, 9 p. 106 malit σκήπτροις ἐπιήρανον, tueturque illam adiutoris vel auxiliatoris significationem, de qua dictum ad v. 86. Hanc notionem facile equidem hic admiserim: quamuis amabilitati fauet illa praeclara Cyri morientis vox apud Xenoph. Cyrop. 8, 7 οἱ πολλοὶ φίλοι σκῆπτρον βασιλεῦσιν ἀληθέστατον· sceptrisque fauens populus magnum regni praesidium. Sed puto ἐπήρανον et ἐπιήρανον eandem vim habere: hoc ob omissum apostrophum poetice figuratum quodam modo. GESN.

826. Schneiderus, non contentus Attica forma λεών, vitiosam duorum codd. scripturam λεὼ exhibuit.

827. (822) Δορυσσόῳ legendum praeclare monuit Pierso. l.

Digitized by Google

Οὔτε τι λητῖῆες ἰκάνομεν, οὔτε οἱ ἄλλως
γαῖαν ἐπισρωφῶντες ἐγείρομεν ὕβριος αἴσῃ
ἔργ' ἄδικ' ἀνθρώποισιν, ἃ δὴ πολέες μεμάασιν
τέτλαμεν ἓν βιοτῇ κέρδεος ἕνεκα σφετέροιο.
ἀλλά μοι ἄθλον ἔταξε Ποσειδάωνος φίλος υἱός,
πατροκασίγνητος Πελίης, χρύσεον ποτὶ κῶας
λαζομένους ἀφικέσθαι ἐϋκτιμένην ἐς Ἰωλκόν.
οὐδέ τί οἱ νώνυμνοι ἐμοὶ ἐρίηρες ἑταῖροι·

832. ὅτε τι λ. Voss. Ruhnk. ὅτε νυ vulgo. νυ abest a Vind. In fine ὅτε τιν' ἄλλην vulgo. 833. Vulgo γαῖαν. Voss. αἶαν. Omissum hoc nomen in Vind. Ruhnk. 835. ἕνεκα Schneiderus e Voss. pro vulgato ἕνεκεν. 837. Πελίας vulgo. χρύσειον Ruhnk. 839. Ex Voss. Vind. Ruhnk. οὐδέ τί οἱ Schneiderus. Vulgo οὐδέ τι δή, et mox νώνυμοι.

c. Talia peccata in libros irrepserunt occasione mutatae antiquae scripturae, post introductum longum O. ΟΕΣΝ.

827. Κὲν istud, quod toties in nostro soloecismum facit, servatum illum fere semper a Schneidero, in καὶ mutaui.

832. Inepte ὅτινα γαῖαν, diceret, ineptius etiam ἄλλην. Itaque Heynii coniecturam ἄλλως recepi, et ὅτέ οἱ scripsi. Melior poeta dixisset ὅτὲ μὲν ἄλλως, vt in illo, ὅ γὰρ πώποτ' ἐμὰς βοῦς ἤλασαν, οὐδὲ μὲν ἵππους. Id est μήν. Homerus, cuius sententiam noster expressit, Odyss. III. 72. quae leguntur etiam in hymno Apollinia 453.

ἦ μαψιδίως ἀλάλησθε,
οἷά τε λῃϊῆρες ὑπείρ ἅλα,
τοί τ' ἀλόωντες
ψυχὰς παρθέμενοι, κακὸν ἀλλοδαποῖσι φέροντες.

Imperite B. Slothouwerus coniiciebat, ὅτε χθὸν ἄλλην αὐτοὶ ἐπισρωφῶσιν.

833. (828) Ὕβριος αἴσῃ nihil aliud significat, quam per iniuriam. Est enim saepe simpliciter ratio vel conditio, vt apud Pindarum Pyth. Γ, 108. Ol. ϛ, 175 etc. ΟΕΣΝ.

833. Wesselingius Obss. II. 14. p. 203. vt ostenderet ὕβριος αἴσῃ idem esse, quod ὕβρει, attulit Apollon. IV. 961. Odyss. XIX. 84.

836. (831) Genealogia ab ipso Homero prodita Od. Λ, 253 et 258. Tyro Salmonei F. ex Cretheo, cui nupta erat, Aesonem peperit Iasonis patrem, ex Neptuno vero Peliam. Hunc igitur πατροκασίγνητον, vterinum fratrem sui patris, vocat h. l. Iason. ΟΕΣΝ.

837. *Languet*, inquit Schneiderus, *verbum ποτιλαζομένους; sententia ἀπολαζομένους postulat, si metrum ferret.* At constructio est, ποτὶ κῶας ἀφικέσθαι, λαζομένους ἐς Ἰωλκόν.

Digitized by Google

οἳ μὲν γὰρ μακάρεσσιν, οἳ δ' ἡρώεσσι γένος ἐσμέν.
οὐδέ τί οἱ πολέμοιο ἀδαήμονες, ἔστε μόθοιο·
ξεῖνοι δ' εὐχόμεθ' εἶναι ἐφέσσιοι· ὣς γὰρ ἄμεινον.
Ὣς φάτο. τῷ δ' ἄρα θυμὸς ἐρίνετο ἶσος ἀέλλῃ,
Αἰήτεω, καὶ σμερδνὸν ἐσέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν,
Φρικτὸν ἐφ' ἡρώεσσι δόλον καὶ μῆτιν ὑφαίνων·
ὀψὲ δέ οἱ Μινύῃσι τοίην ἀνενείκατο φωνήν·
Εἰ μέν κεν Κόλχοισιν ἀρηϊφάτοισιν ἐάντες

841. ὀδέ τί οἱ Schneiderus e Voss. Vind. Ruhnk. Vulgo ὀδέ τι μὴν. Tum μόθοιο Ruhnk, ὀδὲ μόθοιο vulgo. 842. ὣς κεν Ruhnk. 846 Vulgo ὀψὲ δὲ δὴ Μινύαισι. 847. Vulgo εἰ μὲν δή.

845. Schneiderus ſuſpicatur poetam χρυπτὸν pro φρικτὸν ſcripſiſſe.

846. (841) Poſterius hemiſtichion τοίην ἀνενείκατο φωνὴν eſt etiam Moſchi Id. 2, 130. GESN.

846. Pro δὴ ſcripſi οἵ, quod probabunt, puto, qui meminerint v. 776. ἀλλ' ἔ οἱ Μινύῃσιν ἐφήνδανε· vel v. 821. καί οἱ ἀπὸ σηδέων βριαρὴν ἀνενείκατο φωνήν.

847. Mirifice ſe torſerint hoc in loco interpretes. Geſnerus vertit: *ſi quidem Colchos bellicoſos ex aduerſo pugnantes inuaſeritis, et conficere virtutem virorum ſperatis, ſic ſine controuerſia praemium veſtrum erit, vt ſublato vellere in patriam terram redeatis: ſin vero pauci qui eſtis phalangi noſtrae ceſſeritis, tum* hoc praemium erit, *vt nauim veſtram vobis pereuntibus diſſindam. Si autem mihi obtemperaueritis, quod multo eſt vtilius, vt eligatis praſtantiſſimum inter vos et regno dignioſſimum, qui expertus labores, quos ipſe dictabo, auferat vellus aureum: illud etiam vobis erit praemium.* Heynius, vt refert Schneiderus, ἔλπεσθε interpretatur, *animo vos ita parate, vt eos excidio delectis: ὥς κεν, ita tandem, ἔσσεται ὑμῖν, licebit vobis, ἀειραμένοις γέρας ἀδήριτον, κῶας, λίνα.* Ad τότε νῆα πεάξαι intelligit ἐμὲ ἕλπεσθε. Addit Schneiderus, *duram orationem in poeta ſemibarbaro non aegre feres.* At iſta nimis barbara ſunt. Eadem fere, quae Heynio, V. Slothouwero fuit ſententia in Act. Soc. Trai. III. p. 154 qui praeterea non dubitauit etiam verſum 854. ita corrumpere, κρίνατ' ἤ τιν' ἄριστον. Ego primum εἰ μέν κεν ſcripſi, vt haberet coniunctiuus, vnde penderet. Κέν, quod ob ſimilitudinem praecedentis μὲν interierat, fecit, vt δὴ poſtea adderetur. Tum μαχώμενοι,

Digitized by Google

μαρναμένοι ἐπιθῆσθον, ἀποφθίσει μένος ἀνδρας.
ἦ ἔλπεσθ', ὡς οἱ ἀδήριτον γέρας ἔσσεται ὑμῖν,
κῶας ἀειρομένας ἰέναι πρὸς πατρίδα γαῖαν;
εἴ νύ κε παῦροι ἐόντες ὑποκλίνθητε Φάλαγγι
ἡμετέρῃ, τότε νῆα καταφθιμένοισι κεάσσω.

848. Vulgo μαρναμένοις ἐπιθῆσθον. Voss. Ruhnk. ἐπιθεῖσθον. Tum vulgo ἀποφθίσειν et ἄνδρας. sed ἀνδρῶν Ask. Voss. 849. Vulgo ἔλπεσθ' sine ἦ. Tum ὡς κεν ἀδήριτον γέρας ἔσσετ' ἐν ὑμῖν. Ἔσσεται ὑμῖν ex coni. Gesneri recepit Schneiderus. 851. εἰ δέ νυ Voss. Vulgo εἰ δέ γε, Ruhnk. omittit γε. Schneiderus εἰ δέ κε. Tum ἐνόντες AIC. ὑποκλίνοιτε Ruhnk. Schneiderus ὑποκλίνητε vulgo. 852. ἡμέτεροι PAIC. κεάξω vulgo. κεάσσω Ruhnk.

quod sententia requirit, dedi, et ἀποφθίσει. Ἀνδρῶν scripserant quidam librarii, quibus Homerica quaedam ante animum obversabantur. At imitatur noster Homerum, sed Iliad. VI. 407. δαιμόνιε, φθίσει σε τὸ σὸν μένος. Dein ἦ ἔλπεσθ', ὡς οἱ scripsi cum interrogatione. Ἦ, quod non videbatur metro accommodatum, omissum fuit. Similiter Odyss. 682. ἦ εἰπέμεναι ὁμωῇσιν Ὀδυσσῆος θείοιο. etiam omisso ἦ affertur. Eadem contractio est Iliad. V. 466. ἦ εἰσόκεν ἀμφὶ πύλαις εὐποιητῇσι μάχωνται; Homerus Iliad. XV. 504. ἦ ἔλπεσθ', ἦν νῆας ἅλῃ κορυθαίολος Ἕκτωρ, ἐμβαδὸν ἴξεσθαι ἣν πατρίδα γαῖαν ἕκαστος; Construxit autem noster ἔλπεσθαι cum ὡς. Eurip. Electr. 918. εἰς τοῦτο δ' ἦλθες ἀμαθίας, ὥσ' ἤλπισας, ὡς εἰς σὲ μὲν δὴ μητέρ' οὐχ' ἕξεις κακὴν γήμας, ἐμοῦ δὲ πατρὸς ἡδίονις λέχη. Porro εἴ νύ κε scribendum fuit, tum ob coniunctiuum, tum quod δὲ hic locum non habet. Repetit enim superiora. *Si ergo vincemini.* Τποκλίνθητε legendum esse vidit iam Schneiderus. Praeterea κεάσσω requirebat sententia. Mox recte Schneiderus τὸν ἄρτιον: sed κρίνατε νῦν, quod iusto audacius reposuit, non est necessarium. Homerum imitatus noster, apodosin omittit: ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί, ἄρσαντες κατὰ θυμόν, ὅπως ἀντάξιον ἔσῃ.

848. (843) Ἐπιθῆσθον Dualis pro Plur. vid. ad 818. GESN.

852. (847) Minae similes Iovialibus illis Od. M, 388 Τῶν δ' ἐγὼ — νῆα — πεφαυνῷ — κεάσαιμι. Saepe illo verbo futuri aut infiniti temporis in findendi, fraugendique significatione vtitur Homerus, sed nunquam aliter quam per σ aut σσ. Sed ideo mutatione nihil opus est. Abruptam orationem, qualis est merito minarum regiarum, in lectorum, qui frigidi haec cognoscunt, gratiam expleui.

GESN.

Digitized by Google

αἰ δὲ κέ μοι πείθησθε, τὸ καὶ πολὺ κέρδιόν ἐστιν,
κρίναντες τὸν ἄριστον, ἢ ὃς βασιλεύτερός ἐστιν,
ἄφρά κε πειρηθεὶς ἐέθλων, ὃς αὐτὸς ἐνίσπω,
πῶας ἕλῃ χρύσειον· ὃ καὶ γέρας ἔσσεται ὑμῖν.
Ὡς εἰπὼν ἵπποισιν ἐκέκλετο· τοὶ δ' ἄρ' ὀπίσσω
βῆσαν ἀμειβόμενοι, Μινύαις δ' ἄχος ἔπλετο θυμῷ.
καί ῥα τόθ' Ἡρακλῆος ἔχον πόθον· ἐ γὰρ ἔμιμνεν
ἔθνος ἀμαιμάκετον Κόλχων καὶ θέριον Ἄρην.
Νῦν δέ σοι, ὦ Μουσαῖε, παραδρομάδην ἀγορεύσω,
οἷά περ αἰνόμοροι Μινύαι πάθον, ἠδ' ὅσ' ἔρεξαν·
ὥς τ' ἄψορρος ἔβης' ἐκ δώματος Αἰήταο

853. πίθησθε Ruhnk. 854. κρίναντες τίν' vulgo. κίρναντες Ruhnk. κρίνατε νῦν τὸν ἄριστον edidit Schneiderus. 859. Ἡρακλίνος Ruhnk. 865. Post hunc Voſſianus habet verſum 869. ἠδ' ὡς παρθενίοις αὐτῇ φίλτροις ἐδαμάσθη.

856. (851) Apodoſis orationis Aeetae ineſt in verbis ὃ καὶ γέρας ἔσσεται ὑμῖν. Nempe obſervarunt olim Grammatici, nominatim Heſychius h. v. ὅ etiam poni pro διὸ ὅ vel διό. Monuerunt antiqui interpretes in primis ad Od. Ψ, 220 quos mirabor niſi audit Erneſtus meus (hoc ipſo forte, quo ſcribimus iſta, tempore occupatus in illo loco conſiderando) prae Daceria et Barneſio, et Clarckio filio.

GESN.

861. (856) Conſilium huius libri, quod iam monuimus, non fuit omnem fabulam Argonauticae expeditionis enarrare; ſed ea maxime, in quibus Orphei partes inſigniores fuerunt. Hinc multa tantum attinguntur in transcurſu, et raptim indicantur, potius, quam explicantur. Commode introducta eſt ad eam rem Muſaei perſona, cui ſe enarraſſe alias vel enarraturum dicit, quae hic modo attinguntur.

GESN.

863. (858) Verſus quem hic inſerit Voſſianus liber, debetur nomini αἰήταο, quod praecedentem verſum claudit, in quod exit etiam verſus 863. Animadvertit mox errorem ſuum libra-

Digitized by Google

Ἄργος ἐϋμμελίης, Φρίξῳ παῖς, ὃν οἱ ἔτικτεν
Χαλκιόπη (τῷ γὰρ παρελέξατο, πατρὸς ἐν οἴκῳ,
ἡνίχ' ὑπὲρ νώτων κριῷ Κόλχοισι πελάσθη)
ἀγγέλλων Μινύῃσιν, ἃ δὴ τελέεσθαι ἔμελλεν
σφῆσιν ἀτασθαλίῃσι, πολυφθόρῳ Αἰήταο·
ἠδ' ὡς παρθενίοις οἱ ὑπαὶ φίλτροισι δαμάσθη

864. Vulgo ὃν ῥα ἔτικτε. 865. ἐν οἴκῳ e Voss. Ruhnk. Schneiderus. Vulgo ἐνιπῇ. 866 νώτων Schneiderus e Paris. pro vulgato νώτῳ. 867. Vulgo Μινύαισιν. 869. Vulgo παρθενίοις αὐτῇ φίλτροις ἐδαμάσθη.

rius: sed cum litura deformare codicem suum nollet, perrexit scribere. GESN.

864. (859) Ἄργος ἐϋμμελίης] Si metri rationem sciuisset Perdrierius, non certe ἐϋμμελίης mutasset in εὐμελίης. ESCH.

864. Παῖς, quod scribebatur hic πάϊς, non aliter bisyllabum est apud epicos, nisi quum vltima producitur. Sic etiam haec, εὔξεστος, εὐπλόκαμος, εὔννητος, et reliqua; neque vnquam ἐϋποίητος, ἐύπωλος. Ὃν οἱ hiatus vitandi caussa scripsi.

868. (863) Illud σφῇσιν molestum est, aut plane παρέλκειν dicam more nostrorum hominum *durch des Aeetes* seine *Boskeiten*, de quo ad v. 167: aut, quod multo malim, legendum σφῖσιν (pro αὐτοῖς) producta licenter penultima, vel ob spiritum vehementem in φ, vel ob sibilantem quae statim sequitur, vel denique vt fiat versus ἀνίφαλος. Haec quidem sunt σοφὰ φάρμακα Grammaticorum, quibus etiam in pluscullis Homeri versibus Clarckius vtitur. Σφῖσιν etiam penultima producta legunt Il. B, 206, qui legunt Σκῆπτρον ἠδὲ θέμιστας, ἵνα σφῖσιν βασιλεύῃ. Sed versus ille controuersus est. Porro autem videtur aliquis, qui apud nostrum τὸ σφίσιν incommode versum incipere putaret, σφῆσιν substituisse festinanter, quod cum ἀτασθαλίῃσιν iungeretur. GESN.

868. Σφῆσιν inepte scripsit librarius, memor versus Homerici Od. A. 54. οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ σφῆσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μόρον ἄλγε' ἔχουσιν. Sic vera lectio periit. AVNK. Immo promiscue vtitur noster pronominibus. Vide Wolfii Prolegom. ad Hom.

869. (864) Illud αὐτῇ principem personam notat, vt αὐτὸς ἔφα etc. GESN.

869. Versum vel transpositum vel vitiosum esse Schneiderus tum e variatione cod. Vossiani, tum ex pronomine αὐτῇ iudicat. Transpositum non putem. Recte enim Vossianae lectionis caussam aperuit Gesnerus ad v. 863. Putidum plane αὐτῇ dubitari non potest, quin debeatur correcto-

Digitized by Google

870 αἰνύγαμος Μήδεια, θεᾶς Ἥρης διὰ βιλάς.
ἐν δέ οἱ ἵμερον ὦρσεν ἐρωτοτρόφος Κυθέρεια,
ἦκε δ' ἄρ' υἱὸν ὑπὸ σπλάγχνοις δαιπλῆτις
Ἐριννύς·
ὡς τε βέας ζεύγλῃσι δαμάσσατο πῦρ πνείοντας,
τετραγύῳ θέμενος σπόρον αὔλακι, τὸν δ' ἐκόμισσεν
875 Φρίξος ἐϋμμελίης, ἔτ' ἔβη δόμον Αἰήταο,

871. Vulgo ἐν γάρ οἱ. Deinde ἐρωτοτρόφος e Voss. et Ruhnk. et Vind. Schneiderus. Ita lectionem Voss. indicauit Ruhnkenius. Gesnerus dicit eum ἐρωτοτρόφηος habere. Vulgo ἐρωτοτρόφη. 872. υἱὸν Ruhnk. 873. Vulgo ζεύγλαισι et πυρὶ πνίοντας. Voss. πυρὶπνέοντας. Ruhnk. πυριπνείοντας. 874. τετράγυον vulgo.

ribus, qui quocumque modo poterant, vsitatum nostro οἷ expellere studebant. Nam ne quis forte παρθενίοισιν ἀγῦ φίλτροις scribendum putet, tum hoc obstat, quod Iason non alibi simpliciter dux vocatur, tum quod illud nomen semper adiunctum habet genitiuum, ἀγὸς ἀνδρῶν, Κρήτων ἀγός, Κόλχων ἀγός. Φίλτρα amor nostro est, vt v. 887. 1177.

871. Cur ἐν δέ οἱ scribendum sit, indicaui ad v. 505. et 659.

873. (868) Cum durum sit priorum in πυρὶ produci, blanda remedia proponuntur a Dorvillio ad Charitonem p. 773. et Schradero ad Musae. v. 41 πῦρ πνείοντας, vel vno verbo πυριπνέοντας, vt prima syllaba necessitate quadam in trium brevium concursu possit corripi. GESN.

873. Πῦρ πνείοντας emendatio est Ruhnkenii.

874. Τετραγύῳ debetur Ruhnkenio, qui Callim. h. Dian. 175. attulit: μὴ νεὸν τημῶτος ἁμὴ βόες εἵνεκα μισθῦ τετράγυον τέμνοιεν.

875. (870) Phrixum Athamantis filium faciunt ex Nephele. Hic nouercae suae Inûs. Cadmi F. furorem fugiens, de draconis istius dentibus, vnde Sparti s. Cadmei fratres orti fuerant, quos Ino dotales in domum Athamantis intulerat, aliquot ad Colchos et socerum Aeeten attulisse, hic dicitur. Aliter vt multa alia scilicet Apollo. 3. 1175 sqq. GESN.

Digitized by Google

ἕδνον Ἐνυαλίοιο δρακοντείων ἀπ' ὀδόντων·
ἠδ' ὡς δυσμενέων σπαρτῶν στάχυν ἐξενάριξεν
αὐτοφόνῳ παλάμῃ, ὥς τ' ἀγλαὸν ἤρατο κῦδος
Αἰσονίδης· ὥς τ' ἦλθε δι' ἐκ μεγάρων λελαθοῦσα,
880 λῖτι καλυψαμένη ἑανῷ, διὰ νύκτερον ὄρφνην,
παρθένος αἰνολεχής, (πέρι γὰρ ῥά ἑ τεῖρον
ἔρωτες

876. ἐννάλιον Voss. Vulgo ἐνυάλιόν τε. 877. Pro στάχυν Ruhnk. κο χυν relicto spatio vnius syllabae in medio. ἐξεναρίξαι Voss. 878. πῶς δ' vulgo. 881. ῥα πτεῖρον Ruhnk.

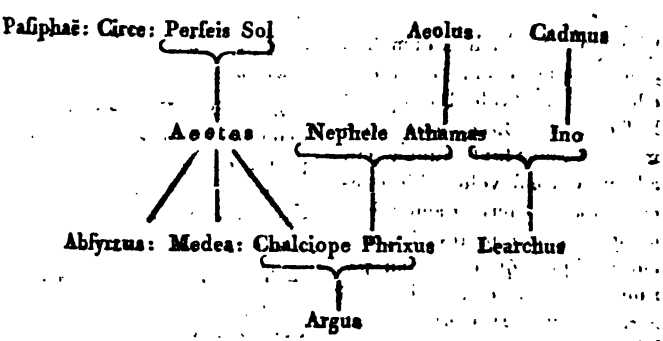

Illud τε ad ἐνυάλιον adiectum facilius concoquebam, cum compararem cum illa Romanorum ratione, *Dotem*, *eamque* Martiam. GESN.

876. Praeclare Schneiderus corrigit Ἐνυαλίοιο, Martis donum fuisse dentes istos ex Pherecyde apud Schol. Apoll. ad III. 1178. ostendens: ἐπειδὴ Κάδμος κατῳκίσθη ἐν Θήβῃσιν, Ἄρης διδοῖ αὐτῷ καὶ Ἀθηναίη τοῦ ὄφιος τοὺς ἡμίσεις ὀδόντας, τοὺς δὲ ἡμίσεις Αἰήτῃ.

878. (872) Plenius ista enarrata videre licet ab Apollo. 3. 1373 sq. GESN.

878. Πῶς δὲ in ὥς τε mutandum fuisse, neminem dubitaturum spero.

880. (875) Secundum ea, quae disputat Clarck. ad Il. I. 385. Λῖτι (al. λιτὶ) adiectiuum est, subtile s. tenue significans? ἑανῷ autem, penultima correpta, peplum notat. Eschenbachius hic citauit Hesych. voc. Λῖτι. GESN.

880. Ἑανῷ si est adiectiuum, Homeri exemplo, de cuius vsu Clarckius ad Iliad. III. 385. disputauit, mediam habere productam debebit. Verum noster aut grammaticos sequutus, eam

Digitized by Google

νηὸς ἐπ' Ἀργῴης πελάσαι, καὶ πότνι' ἀνάγκη)
οὔτιν' ὀπιζομένη, πατρὸς χόλον οὐκ ἀλέγουσα.
ἠδ' ὡς ἀμφιπλακεῖσα περιπτύξασά τε μορφάς,
885 στέρνα τε μαιμώωσα κύσεν χάριέν τε πρόσωπον,
δάκρυσι πλημμύρουσα γενειάδας· οὐδέ τιν' αἰδῶ
ἔσχε πόθων ἥρωος, ἐλαυνομένη δ' ὑπὸ φιλτρων
παρθενίην ἔρριψε, γάμων τ' εὐήνορα θεσμόν·

882. Ἀργῴης e Voss. et Ruhnk. Schneiderus pro vulgato Ἀργείας. 883. Schneiderus comma post χόλον sustulit et post ὀπιζομένη collocauit. In edd. antiquis nulla est interpunctio. Heynius coniicit οὐδ' ἀλέγουσα. 887. ἥρωας PALC. Wrat. Ruhnk. 888. θυμὸν vulgo.

syllabam, siue adiectiuum siue substantiuum esset, ancipitem esse putauit (vide Interpp. ad Hesych.) aut λῖτι, quod Homero semper substantiuum est, adiectiuum esse voluit, hic quoque praeeuntibus grammaticis, de quibus interpretes Hesychii, aut denique, quod quidem parum credibile est, quia ἑανῷ λῖτι iungit Homerus Iliad. XVIII. 352. XXIII. 254. ita scripsit, λῖτι καλυψαμένη, ἑανῷ τ', ἀνὰ νυκτερὸν ὄρφνην. Hom. Iliad. XIV. 80. οὐ γάρ τις νέμεσις φυγέειν κακόν, οὐδ' ἀνὰ νύκτα. Certe infra v. 1228. λῖτα et ἑανὸν videtur distinguere.

884. (879) Μορφὰς hic potius vniuersim membra, quam faciem siue vultum notare, res ipsa satis loquitur: contra Eustath. ad Od. II, 181 p. 601, 25 Ἀρέσκει τοῖς παλαιοῖς ἐπὶ προσώπου τιθέναι τὴν μορφὴν· διὸ καὶ φασὶν, ὅτι εὐειδὴς μὲν ὁ τὸ εἶδος εὖ ἔχων, ἤγουν ἅπαν τὸ σῶμα καλὸς· εὔμορφος δὲ ὁ μορφὴς εὖ ἔχων, οἷον εὐπρόσωπος. GESN.

888. (882) Παρθενίην non esse illam conditionem intacti corporis, quam vulgo virginitatem vocamus; ex totius fabulae tenore notum: sed statum illum conclusae et custoditae intra thalamum, nutricis praesentia, mitraque adeo, integritatis etc. Εὐήνωρ θυμὸς, talis animus qui placere honesto viro, et illum allicere potest. Quo minus pudorem tuentur puellae, eo magis spei nuptiarum officiunt. GESN.

888. Non dubitaui recipere praeclaram Schneideri coniecturam θεσμόν, quam firmare poterat aliorum exemplis poetarum, vt Homeri Odyss. XXIII. 296. ἀσπάσιοι, λέκτροιο παλαιοῦ θεσμὸν ἵκοντο, et Musaei v. 142. γαμήλια θεσμὰ θεαίνης, et v. 145. θεσμὰ θεᾶς ἐρόεντα. Idem v. 147. et Nonnus Dionys. XLII. p. 1094, 9. et Coluthus v. 93. et 154. μελίφρονα θεσμὸν

Digitized by Google

ἄλλα τε καὶ μάλα πολλά, τά θ' ὕστερον αὖτις ἀκούσῃ.

890 Ἀλλ' ὅτε δὴ Μήδεια λίπεν δόμον Αἰήταο λαθριδίῃ, καὶ νηὸς ἐφ' ἡμετέρης ἐπελάσθη, δὴ τότε οἱ κατὰ θυμὸν ἐμηδόμεθ', ὄφρα μολόντες ἀμφ' ἱερῆς φηγοῖο δέρας χρύσειον ἕλωμεν. ξᾶσα περὶ φρεσὶ δ' ἦσι δοκεύομεν, εἴδέ τις ἡμέων

889. Vulgo ἄλλα τ' αὖ πολλὰ καὶ ἐύστερον αὖθις ἀκούσας. Schneiderus edidit, ταῦτα μὲν ἄλλα τε πολλὰ ἐύστερον αὖθις ἀκούσῃ. Ἀκούσῃ habent Voss. Ruhnk. vt Schneiderus refert: sed Gesnerus ἀκούσῃ coniicit, et in Voss. ἀκῦσῃ esse dicit. 891. λαθριδίῃ Schneiderus, vt edd. antiquae. Vulgo λαθριδίῃ. 892. δὴ τότε οἱ Schneiderus e Voss. Ruhnk. Vulgo δὴ τότ' ἄρα. 893. δέρος Voss. Quum post ἕλωμεν vulgo interpungeretur, post ξᾶσα interpunxit Schneiderus. 894. ἡμείων Schneiderus e Voss. Vulgo ἡμῶν. Ruhnk. ὑμείων.

ἑῴων habent. Vid. Lennep. ad Coluth. p. 103.

889. (884) Luxatum esse hunc versum, et numeris suis excussum, apparet. Nec sanare difficile fuerit, V. G. sic, Ταῦτα δὲ καὶ πόλλ' ἄλλα ἐς ὕσ. α. α. Sed an ita dederit auctor, non dixerim: illud vero asseuerare ausim, suffragante praesertim Vossiano, legendum esse ἀκούσῃ et sic interpretatus sum. GESN.

889. Versum corruptissimum, quem non satis modulate scripserat Schneiderus, solam probabilitatem sequutus mutaui. Αὖτις epicorum consuetudo postulabat.

890. (885) Redit ad directam narrationem et ea, in quibus Orphei ministerio opus erat, praecipue. GESN.

892. Τοτέ οἱ probatum etiam Schradero in Praefat. Emend. p. X.

893. (888) Ἀμφὶ non referendum ad ἕλωμεν, sed significat locum et situm velleris, quem adhuc habuerit. GESN.

894. Neque Schneiderí interpunctionem, neque V. Slothouweri emendationem ταῦτα pro ξᾶσα, in Act. Soc. Trai. III. p. 155. probari posse, sequentia ostendunt, εἴδέ τις ἡμέων ἔγνω μόχθον ἄελπτον. Caeterum difficultatem, quam hic inuenire sibi videtur Schneiderus, ego non inuenio. Hic, nisi forte noster ἄελπτον pro ἄλλας adhibuerit (mirum hoc cuiquam in mentem venire potuisse) hoc vocabulum a praecedentibus separandum et cum ἔργον iungendum censet. Hoc dicit. Facile exspectabamus vellere nos posse potiri: *neque enim quisquam cognitum habebat laborem, qui praeter spem obiiciebatur:* vel etiam

Digitized by Google

ἔγγω μάχθον ἄελπτον· ἐφέσπετο γὰρ μέγα ἔργον
πᾶσιν ἐφ' ἡρώεσσι, κακῶν δ' ἀνεφαίνετο θυμήν.
πρόσθε γὰρ Αἰήταο δόμων ποταμοῖό τ' ἐραννὲ
ἐννέ' ἐπ' ὀργυιῶν ἕρκος περιμήκετον ἄντην
φρηξεῖται πύργοισι καὶ εὐξέστοισι μύδροισιν,
ἑπτὰ πέρι σεφάνοισι κυκλόμενον. ἐν δ' ἄρα τρισσαὶ
χαλκήρεις πύλαι εἰσὶ πελώριοι· ἐν δ' ἄρα ταῖσι
τεῖχος ἐπιθρώσκει, περὶ δ' αὖ χρύσειαι ἐπάλξεις.
αὐτὰρ ἐπὶ σαθμοῖο πυλῶν τηλῶπις ἄνασσα

895. ἀφέσπετο Ruhnk. 897. πρόσθεν Voss. Deinde Schneiderus ἐρυμνόν. Vulgo ἐρυμνῶ. 898. ὀργυιῶν μῆκος Voss. Quod quum a Gesnero sic, ὀργ. μῆκος, indicatum esset, Schneiderus codicem ὀρμῆκος habere dicit. 899. εὐέστοισι Ruhnk. 900. Pro σεφάνοισι in Schneideri editione est κύκλοισι, de quo neque in variis lectt. neque in notis quidquam; in quibus vulgatum interpretatur. 903. τηλῶπες Voss. Ruhnk.

desperatum, incredibilem laborem: vide ad v. 940. Δοκεύειν sic etiam v. 1087.

895. Inutiliter more suo V. Slothouwerus l. c. ἐφάπτετο scribendum putat ex Homerico Τρώεσσι δὲ κῆδε' ἐφῆπται.

896. Schneiderus malle se dicit ἔτ' (saltem ἔθ') ἡρώεσσι.

897. (892) Ἐρυμνὸν ποταμὸν intelligo munitum altis litoribus, forte etiam operibus manu factis. GESN.

897. Quo minus probarem Schneideri ἐρυμνόν, caussae fuerunt primo, quod ἕρκος duo, ποταμὸς nullum epitheton haberet; deinde quod v. 85. pariter ἐραννὸς Phasis dicitur, vbi libri habent ἐρυμνός. Vide ibi notas. Στεφάνοισι τ' ἐρυμνῶ coniicit Facius in epist. crit. ad Harlesium.

898. (893) Difficilia superatu haec munimenta etiam interpreti. Facilius intelligam, si legatur pro ἐννέ' ἐπ' ὀργυιῶν, ἔτ' [ἔτι, insuper: praeter fluvium, domus Aeetae habet alia etiam munimenta, quae describuntur. GESN.

899. (894) Epitheton facit, vt saxa manu caesa et quadrata malim intelligere, quam ferreas ingentes massas, quas alioquin creare poetae non difficile futurum erat. GESN.

Digitized by Google

ἑστάνει αἰθύσσουσα πυρὸς σέλας, ἦν τέ νυ Κόλχοι
905 Ἄρτεμιν ἐμπυλίην κελαδοδρόμον ἱλάσκονται,
δεινὴν ἀνθρώποισιν ἰδεῖν, δεινήν τ' ἐσακοῦσαι,
εἰ μή τις τελετὰς πελάσει καὶ θύσθλα καθαρμῶν,
ἔσσα περ ἀρήτειρα καθάρματα μύστις ἔκευθεν,

904. αἰθύσσουσα Schneiderus. Vulgo ἵστανεν αἰθύσσω. Deinde ἦν δέ νυ Voss. ἦν τε νυ Ruhnk. Vulgo ἦν κέ νυ. 906. Vulgo δεινήν τ' ἀνθρώποισιν. Τὲ Schneiderus cum cod. Ruhnk. omisit. 907. τελεταῖς Voss. Ruhnk. Wrat. Paris. P. A. C. Vulgo τελετάς. Dein πελάσσῃ Schneiderus pro vulgato πελάσει.

904. (899) Pro αἰθύσσω, quod aliunde nondum obseruatum est, αἰθύσσουσα substituit Cl. Wessel. ad Diod. Sic. 2, 53 p. 166, verbum per σείειν, ῥιπίζειν explicatum apud Hesychium, cuius compositis adhuc citatis addi possunt διαιθύσσουσιν Pind. Ol. 7, extr. et παραίθυξε Ol. I, 89 et παραιθύξας Apollo. 2, 1257. Veniebat etiam mihi statim in mentem vtriusque verbi affinitas. Sed, vt sum vniuersim ad mutandum tardior, ita cogitabam, posse αἰθύω et αἰθύσσω idem significare, vt sunt multa apud Graecos verba terminatione et formatione abundantia. Cf. ad 967. ORSN.

904. Commemorare Gesnerus debebat allatum a Wesselingio locum Eurip. Troad. 344. ἀτὰρ παρά γε τήνδ' ἀναιθύσσεις φλόγα. Plura dedit Ruhnkenius in Ep. Crit. p. 33.

905. (900) Κελαδοδρόμος Dianae epitheton vel quatenus venatrix cum tumultu siluas percurrit, vel in quantum Hecate idem facit, quod firmat versus 901. Est scilicet eadem μενιχίη 933. Cf. 942. ORSN.

907. Πελάσει non opus vt mutetur. Τελετὰς illustrauit Schneiderus loco Platonis de Rep. II. p. 364. (T. VI. p. 221. ed. Bip.) παῖδας (libros Orphicos dicit) θυηπολοῦσι, πείθοντες οὐ μόνον ἰδιώτας ἀλλὰ καὶ πόλεις, ὡς ἄρα λύσεις τε καὶ καθαρμοὶ ἀδικημάτων, διὰ θυσιῶν καὶ παιδιᾶς ἡδονῶν, εἰσὶ μὲν ἔτι ζῶσιν, εἰσὶ δὲ καὶ τελευτήσασιν, ἃς δὴ τελετὰς καλοῦσιν, αἳ τῶν ἐκεῖ κακῶν ἀπολύουσιν ἡμᾶς, μὴ θύσαντας δὲ δεινὰ περιμένει.

908. (903) Medea duplex habet epitheton, ἀρήτειρα est, sacerdos et antistita Dianae, μύστις eadem initiata mysteriis illis et sacris ritibus, quibus illa placatur. Ἀρήτειρα κίστις, *sacra cista*, vocari minime potest. Vidit haec sine dubio olim ipse Cl. Valckenarius, et retractauit dicta ad Ammo. 3, 6 p. 186. si ipsi denuo inspicere h. l. contigit. ORSN.

908. Ἀρήτειρα κίστις Valcke-

Digitized by Google

δεινολεχὴς Μήδεια, Κυτηΐασιν μίγα κέρσεις.
οὐδέ τις ἐνδοτέρω κείνην ὁδὸν εἰσεπέρησεν
ἐνδάπιος, ξεινάς τε βροτῶν ὑπὲρ ἀδὸν ἀμείψας·
εἴργει γὰρ πάντῃ δεινὴ θεὸς ἡγεμόνεια,
λύσσαν ἐπιπνείουσα πυριγλήνοις σκυλάκεσσιν,
ἐν δὲ σφιν πυμάτῳ μυχῷ ἔρκεος ἄλσος ἀμείβει,

909. Κυτιάσιν Ruhnk. 913. λύσσαν ἐπιπλείουσα Ask. Wrat. Paris. PAIC. Margo Voss. In Voss. et Ruhnk. λύσσα ἐπιπνείουσα ὑπὲρ γαληνοῖς σκυλάκεσσι. Deinde vulgo ὑπὲρ γαλινοῖς. 914. πυμάτῳ Ask. Voss. Vind. Wrat. Ruhnk. Vulgo πυμάτων.

narii merito sane displicuit etiam Schneidero. Quamquam ita cistae vsum in mysteriis demonstrauit Valckenarius, vt probabile sit κίστει scriptum fuisse, quem datiuum Suidas agnoscit.

913. (908) Λύσσαν] Pro ὑπὲρ et γαλινοῖς aptum aliquot substantiuo σκυλάκεσσιν epithetum desidero. H. STEPH.

913. (908) Ὑπὲρ γαλινοῖς σκυλάκεσσιν] Stephanus hic, loco ὑπὲρ γαλινοῖς, aptum aliquod, substantiuo σκυλάκεσσιν Epitheton desiderat, et id non sine causa, nam praepositio ὑπὲρ et superflua est hoc loco, et cum tertio casu construitur; quid si igitur substituueremus ὑπερχολεοῖς? Epitheton profecto his canibus satis aptum. RECN.

913. (908) Ingeniosa est huius loci emendatio proposita a Valckenario ad Ammo. p. 148 — ἐπ' ἀργαλίοις σκυλάκεσσιν, quod idem esse putat, atque κύνας ἀργὸς Homeri. Sed ego nescio an ἀργαλίος possit celerem significare, vel ἀργίποδα? Nonne blandius est legere ὑπεργαλινοῖς vna voce? Ἡ ὑπὲρ quoties intendat significationem nominum et verborum, nihil attinet dicere. Γαλινὸν, non differre a γαληνῷ, facile quis credat. Augetur vis Dianae, si rabiem statim adspirare potest placidissimis v.l supra morem modumque placidis canibus. Sed nolim asseuerate aliquid ponere. GESN.

913. Tyrwhitti coniecturam ad Orph. de Lap. p. 120. eo firmauit Ruhnkenius, quod Hermesianax ap. Athen. XIII. p. 597. Cerbero ἐν πυρὶ ὄμμα σκληρὸν tribuat.

914. (909) Pronomen σφὶν hic et quibusdam aliis locis abundare, h. e. vim mihi adhuc incognitam habere, in Indice fassus sum. Quid si referri dicamus ad ἕρκος et illius partes, et ἀμείβειν hic idem esse quod excipere? Certe quae *alternant* vices, ea se inuicem excipiunt. De hac vi verbi, credo, non dubitabunt, qui vsum nostri poetae considerauerint. GESN.

914. Gesneri interpretationem verbi ἀμείβειν non putat Grae-

Digitized by Google

915 δένδρεσιν εὐθαλέεσσι κατάσκιον, ᾧ ἔνι πολλαὶ
δάφναι τ' ἠδὲ κράνειαι ἰδ' εὐμήκεις πλατάνιστοι·
ἐν δὲ πόαι ῥίζῃσι κατηρεφέες χθαμαλῇσιν,
ἀσφόδελος, κλύμενός τε, καὶ εὐώδης ἀδίαντος,
καὶ θρύον ἠδὲ κύπειρον, ἀριστερεών τ', ἀνεμώνη,
920 ὅρμινόν τε, καὶ εἰρύσιμον, κυκλαμίς τ' ἰοειδής,

916. ἠδ' Ruhnk. pro ἰδ'. vt Schneiderus refert. Voſſianum, de quo hic nihil, ita habere dicit Geſnerus. 918. ἀσφόδελός τε κλύμενος καὶ Ruhnk. εὐώδης Voſſ. Vind. Ruhnk. Vulgo εὐειδής. 919. θρύον Ruhnk. περιστερέων τ' Ruhnk. Deinde omnes ἀνεμωνά. 920.

cam eſſe Schneiderus. At H. Stephanus contrarium affirmaverat in Theſ. T. I. p. 389. E. auctoritate Euripidis in Oreſte 1517. καὶ μὴν ἀμείβει καινὸν ἐκ καινῶν τόδε, ex ſcholiaſtae ad h. l.

916. (911) Qui hanc arborum ſtirpiumque enumerationem conſideraverit, videbit in hoc etiam ſibi conſtare hunc ſcriptorem, vt vbique nomenclaturam et cognitionem rerum naturalium inculcet. A nobis nemo declarationem et comparationem horum nominum philologiamque adeo botanicam exſpectet. Satis hic ſaeculo feciſſe pro meis rationibus mihi videor, ſi occaſionem praebeam Orphicarum ſtirpium texendi catalogi: in quo certe, vt nempe in aliis quoque partibus operum horum nondum quidquam deprehendi, quod antiquum non eſſe, appareat. GESN.

917. (912) Κατηρεφὲς non tam eſſe tectum, inumbratum, quam quod tegat, inumbret, etiam Homericus vſus declarat, apud quem σπέος κατηρεφὲς dicitur, in quantum tegit et occulta alia. Hoc etiam Schol. indicat Od. N, 349 vbi interpretatur κατηρεφὲς σπέος per κατακαλύπτον, κατασκίον, et Od. E, 367 vbi νύμφαι κατηρεφεῖς recte declaratur κατακαλύψασαι. GESN.

917. De verbo κατηρεφὴς vide H. Steph. Theſ.

918. (913) Κλύμενος] Haec herba a Dioſcoride vocatur κλύμενον lib. IV. c. XIII. Plinio Clymenos lib. XXV. c. VII. quamquam eamdem alibi cum *Periclimeno* confundat. Sed ἐξ ἀδίαντον Dioſcoridi dicitur lib. IV. cap. CXXXVI. non ἀδίαντος. ESCH.

919. (914) | Ἀριστερεών] Vid. Heſychium in hac voce, vbi tamen lege φυτῶν τῶν. ESCH.

919. Lectio cod. Ruhnk. περιστερεών aliud nomen eſt eiusdem herbae. V. Interpp. ad Heſych. ἀριστερεὼς p. 536. Ineptum ἀμενηνὰ in ἀνεμώνη mutaui.

920. (915) Ὅρμινόν τε καὶ] Scribe ὄρμινον. Ita Dioſcoridis lib. III. c. 145. Plinius Horminum. Κυκλαμὶς, Dioſcoridi

Digitized by Google

στοιχάς, παιονίη τε, πολύκνημόν τε κάτερνες·
μανδραγόρης, πόλιόν τ', ἐπὶ δὲ ψαφαρὸν δίκταμνον·
εὔοδμός τε κρόκος, καὶ κάρδαμον· ἐν δ' ἄρα κῆμος,
σμίλαξ, ἠδὲ χαμαίμηλον, μήκων τε μέλαινα,
ἀλκείη, πάνακες, καὶ κάρπασον, ἠδ' ἀκόνιτον,

Vulgo ὅρμιον. Deinde Voss. Vind. Ruhnk. κυκλαμές τε θεοειδής. Schneiderus e Ruhnk. affert κυκλαμὲς θεοειδής, omisso τε, quod non omisit Ruhnkenius in iis, quae ex suo codice descripsit. Vulgo κυκλάμίς τε θεοδής. 921. στιχὰς Ruhnk. κατερνές τε idem. Vulgo κάτερνές τε πολύκνημον. 922. omissus in Ask. Ante Schneiderum δίκταμον. 923. ἰδὲ vulgo. ἠδὲ Voss. pro quo Ruhnkenianum nominat Schneiderus. 925. ἀλκέα Schneiderus e coni. Eschenb. Vulgo ἀλκύα καὶ πάνακες. Tum vulgo κάπασον. Voss. Vind. Ruhnk. κάλπασον. Margo Vind. καρπασὸν.

et Hesychio dicitur κυκλάμιος.
ESCH.

920. Pro inepto epitheto θεοειδὴς dedi ἰοειδὴς, aptum et conueniens huic flori: v. Dioscor. II. 194. Plin. XXV. 72.

921. (916) Στοιχὰς] Dioscorides scribit στιχὰς lib. III. c. 31. sed ostendit Saracenus ex Plinii lib. III. c. 5. perinde esse, siue στιχὰς siue στοιχὰς scribas, quem vide. ESCH.

921. (916) Κάτερνες non bene versum fuerat, *depressos ramos habens:* est epitheton potius synonymicum, in quo κατὰ multiplicandi vim habet, vt in κατάδενδρος, κατείδωλος (Act. Apost. 17, 16) et similibus. Polycnemon ad verbum multorum geniculorum herba, eadem κάτερνες ramis obsita, quia fere quot genicula tot rami. GESN.

921. Mirum non vidisse criticos ordinem verborum metri caussa mutandum esse.

922. (917) Μανδραγόρης] Hesychio et aliis est μανδραγόρας.
ESCH.

923. (918) Κῆμος] De hac herba vide Plinium lib. XXVII. c. 8. et ad eum Dalechampium, videtur scribendum esse κημός.
ESCH.

923. Pro ἰδέ, vel ἠδέ, quod e sequente versu ortum, καὶ reponi metrum postulabat.

924. (919) Χαμαίμηλον] Vide rursus Plinium lib. XXII. c. 21.
ESCH.

925. (920) Ἄλκυα] De hac herba nihil me apud alios legisse memini, ἀλκυόνιον intelligi vix crediderim. Sed vide an non legendum sit ἀλκέα, de qua Dioscorides lib. III. c. 164.
ESCH.

925. Quum satis probabile videretur, herbam, quae ἀλκέα Dioscoridi est, hic nominari, καὶ deleui, et formam Ionicam restitui. Schneideri ἀλκέα καὶ

Digitized by Google

ἄλλοθέ τε δηλήεντος κατὰ χθόνα πολλὸν πεφύκει.
μέσσον δ' ἠερόμηκες ἐπὶ σύπος ἄλσεϊ πολλῷ
ἥπλωται φηγοῖο, πέριξ κλαδεῶσιν ἐρωνόν.
ἐν δ' ἄρα οἱ χεύσειον ἐπικρέμαται ἔνθα καὶ ἔνθα
930 ἕρπηκος ταναοῖο δέρας, τό οἱ ἀμφιδόκευεν
δεινὸς ὄφις, θυητοῖς ὀλοὸν τέρας, ὃ φατὸν εἰπεῖν.

926. δειλήεντος Crat. 927. εἶπος Voss. 928. περὶ Voss. ἐρυμνὸν vulgo. 929. Vulgo ἐπικρέμαται. 930. Vulgo τό κεν αἴψα δοκεύει.

πάνακες metrō repugnat. De carpaso Ruhnkenius attulit Salmas. Hyl. latr. p. 111.

926. (921) Ἄλλα τε δηλήεντα modo cum Aconito videtur coniungendum, nisi forte etiam πάπασον sit herba venenata, nomen mihi quidem adhuc ignorabile. GESN.

928. Schneiderus ex Hesychio affert, κλαδόνες, κλάδοι. An ergo κλαδόνεσσιν legere voluit? Κλαδεῶνες qui dixerit, neminem noui praeter Gregor. Nazianz. Τποθ. παρθένοις v. 280. Caeterum assentior Schneidero, arborem obumbrantibus ramis non satis apte ἐρυμνὴν dictam censenti. Quare ἐρανόν posui e v. 994. vbi φηγὸς ἐρανὴ dicitur. Ἔρανος et ἐρυμνὸς confusa v. 85. 889. 990. Vide ad v. 154.

929. (924) Ἔνθα καὶ ἔνθα ita intelligo, non vno tantum extremo appensum fuisse vellus, verum ramo velut inequitasse, vt speciem praeberet insidentis arietis. GESN.

930. (925) Cum αἶψα apud Homerum statim et celeriter significet, hic perpetuitatis notionem videtur habere. Nempe ad tenuissimum quemque et leuissimum motum, statim vellus suum serpens respicit. GESN.

930. Αἶψα perpetuo *interpretatur Gesner*, inquit Schneiderus, *sed ea significatio nostro poetastro propria est.* Vbinam? Κέν, in qua vocula non solet offendere Schneiderus, in οἵ mutaui: vide Indicem. Deinde ἀμφιδοκεύει scripsi, verbum ab H. Steph. neglectum, quod recentiora lexica, sed sine auctoritate, habent.

931. (926) Cl. Ruhnk. Ep. 1 p. 69 putat fuisse hic Hesiodeam vocem ὅτι φατειόν· cuius cum glossa adscripta esset ὃ δύναταί τις εἰπεῖν, illius verbum vltimum adhaesisse truncato alioquin versui, Idem nomen φατειὸν etiam infra 974 in locum τῷ φατόν iubet substitui. GESN.

931. Ruhnkenius audacius corrigit in Ep. Crit. p. 107. ὅτι φατειόν, quod etsi idonea locorum copia firmare studuit, habet tamen etiam vulgata lectio, quo se tueatur. Hesiod. Scut. Herc. 230. Γοργόνες ἄπλητοί τε καὶ ὃ φατὰ ἐξέφυοντο. Neque εἰπεῖν offensioni esse debet.

Digitized by Google

χρυσέας γὰρ φολίδεσσιν ἐθείρεται, ἓν δ' ἄρα πρέμνον
ἁπλήτοις ὁλκοῖσι φορεύμενος ἀμφιπολεύει,
δεῖμα χαμαιζήλοιο Διός, ποτὶ κῶας ἀμείβων,
Φρυγαῖς τ' ἀκμήτοις ἐπιμαίεται ἄμμορος ὕπνου,

932. Vulgo χρυσαῖς. 933. Vulgo ἁπλάτοις. 934. Vulgo σῆμα. Ruhnk. δῆμα. Tum ἀμύνων e coni. Gesneri edidit Schneiderus. 935. Φρυγαῖς δ' ἀδμήτοις Voss. Vind. Ruhnk. Vulgo Φρυγαῖς ἀδμήτοις δ'.

Aesch Prom. 772. ὃ γὰρ ἡητὸν αὐδᾶσθαι τάδε, quem locum temere tentauit Brunckius.

932. (927) Potest dubitari illud ἐν quo referatur. Posset iungi cum φορύμενος, vt Od. M, 419 Κύμασιν ἐμφορέοντο. Sed magis placet, vt iungatur cum ὁλκοῖσι. Est sane haec praepositio, intelligenda, etiam vbi solus Dativus instrumenti, modi, partis, ponitur. GESN.

933. Ionica forma ἄπλητος vbique vpicis restituenda.

934. (929) Ea fere ratione σῆμα hic ponitur, vt Il. B, 308 Ἐνθ' ἐφάνη μέγα σῆμα. Hic draco est monstrum Iouis infernalis s. Plutonis. Ποτὶ κῶας ἀμείβων forte significare queat *ad vellus alternans* h. e. alternis respiciens. Sed durum est, quia sine exemplo. Προσαμύνειν Homericum verbum, et vsitatum; et pulchre ad h. l. conueniens, quod interpretatio nostra ostendit. GESN.

934. Corruptissimum locum sic emenda: Δεῖμα χαμαιζήλοιο Διός, ποτὶ κῶας ἀμύνων, Φρυγαῖς δ' ἀκμήτοις ἐπιμαίεται ἄμμορος ὕπνου. Δεῖμα est *terriculamentum*. Hesychius. δεῖμα, φόβητρον. Sophocl. Electr. 411. ad Hesych. laudatus: ἐκ δείματός του νυκτέρου. Lucianus Alexandr. p. 253. δειμάτων μὲν, καὶ φασμάτων, καὶ τεράτων ἀπαλλάττων. Hinc verbum δειματεῖν, *terriculas obiicere*. Appositе ad hunc locum Aristophanes Ran. 144. Μετὰ ταῦτ' (apud inferos) ὄφεις καὶ θηρί' ὄψει μυρία δεινότατα. ΔΙ. Μή μ' ἐκπλήττε, μηδὲ δείμάτου. Vide Abreschium Animadu. ad Aeschyl. p. 489. Epitheto χαμαιζήλοιο remedium in melioribus libris exspectandum. Pro ἀμείβειν Gesnerus verissime scripsit ἀμύνειν. Quae verba in Codd. nostris permutata vidimus ad vs. 262. Denique ἀκμήτοις est ex coniectura Hemsterhusii ad Hesych. v. Ἐπιμαίεσθαι. RUHNK. Etiam in Sophoclis Antigona 782. legendum, Ἔρως, ὃς ἐν δείμασι πίπτεις, pro κτήμασι. In χαμαιζήλοιο non puto haerendum esse. Intelligit χθόνιον. Hesychius χαμαίβηλα (leg. χαμαίζηλα) ταπεινά, γήϊνα. Caeterum miror ἀμύνων Gesneri ab Ruhnkenio probari, a Schneidero recipi potuisse. Προσαμύ-

Digitized by Google

γλαυκοῖς ἀμφ' ὄσσοισιν ἀναιδέα κανθὸν ἑλίσσων.
Αὐτὰρ ἐπεὶ κλύομεν τόδ' ἐτήτυμον, ὡς ἐτέτυκτο,
ἀμφί τε Μουνυχίης Ἑκάτης, φρουρῆς τε δράκοντος,
πάνθ' ὅσα οἱ κατέλεξεν ἀριφραδέως Μήδεια,
διζόμεθ' οἶμον ἄελπτον οἰζυροῖο πόνοιο,

937. τόγ'. Ruhnk. pro vulgato τόδ'. 938. Vulgo ἀμφί γε. 940. οἱ μὲν e Voss. Vind. Ruhnk. Schneiderus pro vulgato ἠμὲν.

ιειν enim datiuum exigit. Ἀμείβων est *itentidem accedens*.

936. Κανθὸν, *canthum* in oculo vulgo intelligunt de angulo, vbi coëunt palpebrae. Τὰ ἑκατέρωθεν τῶν βλεφάρων ἄκρα, vt est Poll. 2, 71. Sed haec quidem significatio hic locum vix ac ne vix quidem habet. Canthus ille immotus volui, circumagi nullo modo potest. Succurrit, vt saepissime in glossis et rarioribus Hesychius, ὁ τοῦ ὀφθαλμοῦ κύκλος, quod nescio quomodo negligi in thesauro Stephani potuerit, cum repetierit illud Phavorinus. Et profecto, qui ferramenta, quibus rotae vinciuntur, τὰ ἐπίσσωτρα, κανθοὺς vocarunt, illi non angulum aliquem, sed circuitum, circulum, orbem, intellexere. Vt paruus Scholiastes et Eustathius ad Ιλ. Ε, 724 τὰ ἐπάνω τῶν τροχῶν σιδηρᾶ, ἃ καὶ κανθοὶ καλοῦνται· ὁ ἔξωθεν τὸν τροχὸν κατέχων σίδηρος· οἱ σιδηροῖ ἢ χαλκοῖ κύκλοι τῶν τροχῶν. Poteramus Hesychii auctoritate contenti esse: sed scrupulum monebat illud, quod barbarum nomen esse dicit *Canthum* Quinctil. 1, 5, 8 pro ferro, *quo rotae vinciantur*, et accusat Persium, qui eo *tanquam recepto* vsus sit. Sed non ignotum fuisse veteri Graeciae κανθὸν eo sensu, quo hic nobis opus est, euincit fragmentum Callimachi seruatum in Etymologico M. inter Bentleiana n. 150 Πολλάκι καὶ κανθῶν ἤλασα ὦρον ἄπο, *saepe et ab oculis somnum excussi*: cui comparat Sapphus locum, Ὀφθαλμοῖς δὲ μέλας χύτ' ἄωρος. Probare vult Etymologus, ὦρος et ἄωρος idem esse, et significare somnum.

GERN.

940. (935) Editum ἠμὲν ἄελπτον. Videtur necessarium esse substantiuum nomen, cuius attributum sit ἄελπτον. Cum sit in Voss. οἱ μὲν, putabam, modestam esse coniecturam, si legamus οἶμον, viam, decursum exitumque adeo aerumnabilis laboris. Atque ita certe interpretatus sum. GERN.

940. Gesneri coniecturam, de qua dubitabat Ruhnkenius, quamuis sententiam commodam esse fateretur, recepi. Sed ma-

Digitized by Google

ὥς κέ οἱ Ἀγροτέρην μειλιξάμενοι πεπίθοιμεν,
ἠδ' ὡς θῆρα πέλωρον ἰκοίμεθα, τόφρ' ἀνελόντες
δέρμ' ἀπονοσφίσαιμεν ἐὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.
καὶ τότε δὴ μετὰ πᾶσιν ὁμόκλεεν ἡρώεσσιν
Μόψος (ὃ γάρ τ' ἐδάη σφῆσιν τάδε μαντοσύνῃσιν)
ἔφρ' ἐμὲ γενέσσωνται, ἐπισείβοι οἱ ἔργον
Ἄρτεμιν ἱλεῖσθαι, θέλξαι δ' ὑπερήνορα θῆρα.

941. ὥς κεν ἀγροτέρην Voss. ὥς κέν νιν, puncto posito sub vtroque ν finali, Ruhnk. 942. οἱ δ' ὡς — πελώριον Vind. Vulgo ἠδ' ὡς. 943. ἀπονοσφίσαιμεν Ruhnk. pro vulgato ἀπονοσφίσωμεν. 945. φῆσι Ask. ὃ γάρ τε δαείς φησι Ruhnk. 946. *Vulgo* δ' ἔργον *Ruhnk.* ἐπισίβοι Haec Schneiderus negligenter. Neutrum vulgatum, sed hoc: ἐπισείβοι δὲ ἔργον. 947. ἱλάσκεσθαι Ruhnk. Vulgo ἱλασθαι. Tum θέλξαι τ' (sic) Schneiderus pro θέλξαι δ'.

le vertit Gesnerus *vtam insperatam*, quod dicere *desperatam* debebat. Hom. hymn. Apoll. 91. Λητὼ δ' ἐννῆμάρ τε καὶ ἐννέα νύκτας ἀέλπτοις ὠδίνεσσι πέπαρτο,

941. (936) Ἀγροτέρην Dianam signat non venatricem modo, sed feram, ferocem: illud νιν pro αὐτὴν relatiuo et demonstratiuo adeo positum. Est enim ipsa Hecate Munychia, vt appellatur 933, ipsa Diana ἐμπυλίη, de qua a versu inde 900.

GESN.

941. Oī scribendum esse, i. ē. ἡμῖν, quum sententia docet, tum codd. lectiones.

942. (937) Ἱκέσθαι ea notione ponitur, vnde ἱκέτης et ἱκετεύειν est: supplicare enim significat, quod vno alteroque loco Sophoclis firmabimus. Ille igitur Aiace 589 Καί σε πρὸς τοῦ σὲ τέκνου, καὶ θεῶν, ἱκνοῦμαι. Et Oed. in Colo. 279 Ἀνθ' ὧν ἱκνοῦμαι πρὸς θεῶν ὑμᾶς, ξένοι. Plane vt ἄντομαι quod est occurrere, obuiam ire, in eadem fabula v. 247 ponitur, ἃ πατρὸς ὕπερ τἀμοῦ ἄντομαι. Nempe terribilis hic Draco non vincendus, sed supplicatione mitigandus erat. Huc pertinet verbum θέλξαι 942.

GESN.

942. Inepta est Gesneri explicatio verbi ἱκοίμεθα.

946. Schraderus in Praefat. Emend. p. V. corrigit γυναίζωντα. Verbum γυναίζεσθαι inepte noster hic adhibuit. Verba ἐπισείβοι δὲ ἔργον, quae orationem, sic in medio posita, turbant, ita, vt res postulabat et consuetudo nostri, mutaui.

947. Infinitiuus perfecti ἱλάσθαι locum hic non habet, neque praesentis infinitiuum ἱλᾶσθαι aut metrum aut consuetudo epicorum admittit. Itaque ἱλέσθαι scripsi. Ἵλεμαι habet Aeschylus Suppl. 123. 134. ad quorum locorum priorem Scholiastes ἱλάσκομαι, pariter vt in cod.

Digitized by Google

ὡς οἱ μὲν λίσσοντο περισταδὰν· αὐτὰρ ἔγωγε
Αἰσονίδην ἐκέλευσα, δύω θ' ἅμα φῶτε κραταιώ,
Κάστορά θ' ἱπποδάμον καὶ πύξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα,
Μόψον τ' Ἀμπυκίδην, ἰέναι πρὸς τέρματα μόχθε.
αὐτὰρ ἐμοὶ Μήδεια συνέσπετο μένη ἀπ' ἄλλων.
ἡνίκα δ' εἰς σηκὸς ἱκόμην ζαθέου τε θεράπνην,
χώρῳ ἐπὶ πλακόεντι βόθρον τρίσοιχον ὄρυξα,

949. Vulgo δύω δὴ φῶτε. 951. ἴέναι Schneiderus. Vulgo ἰέναι. PAIC. πατρὸς τέρματα. 954. βόθρῳ Ruhnk. supra scripto βόθρον.

Ruhnkenii explicatio ἱλάσκεσθαι est.

949. Schneiderus, seruata librorum lectione, δύω δὴ φῶτε, versu 951. ἴέναι edidit, quod iam ante expresserat Gesnerus, *ablegare* vertens. Quid vero? Iason, dux et auctor expeditionis, alios mittat? Et hi cur duo dicuntur, quum sint tres? Immo et hi tres et ipse Iason ad vellus auferendum iuerant, vt v. 992 seqq. cognoscimus. Tum infinitiuus ἴέναι; si bene memini, non occurrit apud epicos. Quare non dubitaui ἴέναι seruare, pro δὴ autem scribere θ' ἅμα.

951. (946) Notabilem emendationem, vt multas alias, H. Stephanus Orpheo hic attulit, nec imputauit. Πατρὸς illud ortum inde, quod saepe illis quatuor literis πρὸς notari solet. GESN.

953. (948) Ζάθεόν τε θεράπνην] Non tam miror hic insciti am interpretum, quam incuriam Henrici Stephani, qui omnes nobis κύριον θεράπνην faciunt, cum tamen constet Θεράπνην fuisse locum circa Spartam. Scholiastes Pindari ad Isthm. Od. 1 verba illa:

Τυνδαρίδας δ' ἐν Ἀχαιοῖς ὑ-
Ψίπεδον θεράπνας οἰκέων ἕδος
Τυτέοι, inquit, Σπαρτιάτης ὤν.
ἡ γὰρ θεράπνη τῆς Σπάρτης. et
paulo post ἴσιον, ὅτι τῆς Λακωνικῆς ἐν θεράπναις τὸ ἱερὸν ἵδρυτο Διοσκούρων. et Harpocratione τόπος ἐστὶν ἐν Λακεδαίμονι θεράπνη, ὃ μνημονεύει καὶ Ἀλκμὰν ἐν πρώτῃ. Nihil igitur magis absurdum esse potest, quam excogitare θεράπνας in Colchis. Θεράπνη hic idem fere quod antecedens σηκὸς, et interprete Hesychio: Θεράπναι, αὐλῶνες, εὐθμοί. ESCH.

953. Vide indicem in θεράπνας.

954. (949) Βόθρον ad aram habemus etiam 570. Quod autem τρίσοιχον fieri iubet, illud forte trium pedum, aut triplicem adea, significat. Certe 957

Digitized by Google

955 Φιτρεύς τ' ἀερκύθοιο καὶ ἀζαλέης ἀπὸ κέδρου,
ῥάμνους τ' ὀξυτέροιο, πολυκλαύτων τ' αἰγείρων,
ὄφρα φέρων, νήησα πυρὴν ἔντοσθε βόθρου.

956. ῥάμνους τ' Ruhnk. 957. ἔνησα PAI. Vind. Ruhnk. et Voss. qui non ἤνησα, vt dicit Gesnerus, habet. Wrat. ἐνυσα. Pro Wrat. Schneiderus Ruhnkenianum, et pro hoc Wratislauiensem nominat. Sed soli fides Ruhnkenio. Crat. et vulgo ἤνησα. Tum vulgo ἐμπροσθε.

etiam σκύμνους τρισσοὺς *tres catulos* sacrificat. GESN.

956. (951) Epitheton πολυκλαύτων ad Phaethontis et sororum illius, electra plorantium, lacrimas pertinere, non est dubium. Cum apud Aratum v. 360 Eridanus vocetur πολύκλαυτος, poterat alicui in mentem venire, etiam hic ita legendum esse: sed variatur ab ipsis, credo, auctoribus orthographia verbalium a κλαίω. GESN.

957. (952) Ante Stephanum ἔνησα cum editum sit, et Voss. habeat ἤνησα, vix dubito hanc esse veram lectionem: et ἤνυσα deberi coniecturae vel sphalmati Stephaniano. Verbum νέω et productum νηνέω cum compolitis pene, sedem ac domicilium habere in tumultuaria πυρᾶς constructione ipsius Stephani thesaurus docere potest. Ponam vnum Plutarchi locum non recte ibi laudatum. Est non in Caesaris vita, in quo memoria summa virum fefellit, sed in Bruti, p. 393. C. οἱ δὲ ἀπὸ τῶν ἐργαστηρίων τὰ βάθρα καὶ τὰς τραπέζας — συγκομίζοντες — παμμεγέθη πυρὰν ἔνησαν. Sic ἤνησα potest accipi positum pro ἔνησα, augmento Syllabico temporaliter aucto, vt loquuntur Grammatici. Verum cum sit Homericum νηέω vel νηνέω in hac ratione, quo ter vno velut spiritu vtitur Il. Ψ, 159. 165. 168; cum praecedens φέρων vltima sua litera primam verbi hausisse potuerit: placeret mihi νήησα, vel νήνησα adeo. Ne longior sim, ponam de verbi huius varietate verba modo Eustathii p. 1402, 29 Ὅτι ἐν μὲν Ὀδυσσείᾳ (A, 148 et Π, 61) ἐπὶ τῶν ἄστων κεῖται τὸ ἐνήνεον, τυτέτευ ἐσώρευον. ἐνταῦθα δὲ ἐπὶ ὕλης τῆς κατὰ ξύλα. — Δῆλον δέ, ὅτι τὸ αὐτὸ καὶ νηεῖν λέγεται· ὡς δηλοῖ μετ' ὀλίγα τὰ (Il. Ψ, 168) ἐπὶ δὲ ἀσκητὰ σώματα νήει, ὃ ἐστιν ἐσώρευε· καὶ ἀλλαχοῦ (Il. I, 279) τὸ νῆα νηήσασθαι. Πέπτωκεν δὲ πρωτότυπον, τὸ νηῶ ἢ τὸ νηνῶ, ὃ οὐ εὕδηλον. Mihi quidem hic εὔδηλον, non verbo ἀνύω, sed τῷ νέω, νηέω, vel νηνέω in aceruandi et struendi significatione locum esse. GESN.

957. Gesneri coniecturam, νήησα, cum Schneidero recepi: (vide quos Ruhnkenius attulit, Thucyd. II, 52. ibique Dukerum Apoll. Rh. III. 1033 Wesselingium ad Herodot. I. 50.) item Schneideri coniecturam ἔν-

Digitized by Google

πολλὰ δέ μοι Φέρε Φάρμακ' ἐπισταμένη Μήδεια,
Φωριαμῶν ἀνελοῦσα θυώδεος ἐξ ἀδύτοιο.
960 αὐτίκα δ' οὐλοπλάσμαθ' ὑπὸ πλέκτοις ἐπο-
νεύμην,

958. πάμπαν vulgo. 959. Φωριαμῶν Voss. Vind. Ruhnk. Vulgo Φωριαμοῦ. 960. οὐλαοπλάσμαθ' Ask. Voss. Ruhnk. Wrat. PAIC, οὖλα πλάσμαθ' vulgo. Tum vulgo ὑπὸ πέπλους.

τοσθε, quam ille tum v. 973. tum Apollonii loco firmauit III. 1032. βόθρον ὀρύξασθαι περιήγεα· τῷ δ' ἔνι θῆλυν ἀρνειὸν σφάζειν, καὶ ἀδαίετον ὠμοθετῆσαι, αὐτῷ πυρκαϊὴν εὖ νηήσας ἐπὶ βόθρῳ. Addere poterat descriptionem huius sacrificii, quae est III. 1207. πηχυῖον δ' ἄρ ἔπειτα πέδῳ ἔνι βόθρον ὀρύξας νήησεν σχίζας, ἔπι δ' ἀρνειοῦ τάμε λαιμόν. Etiam apud Homerum Od. XI. 35. est τὰ δὲ μῆλα λαβὼν ἀπεδειροτόμησα ἐς βόθρον, quamquam ibi nulla rogi mentio. In Homerico hymno Mercurii, etsi non in sacris, eodem modo v. 112. πολλὰ δὲ κάγκανα κῶλα κατουδαίῳ ἐνὶ βόθρῳ οὖλα λαβὼν ἐπίθηκεν ἐπηετανά· λάμπετο δὲ φλόξ. Pausan. V. 13, 1. λέγεται δὲ καὶ ὡς ἔθυσεν ἐς τὸν βόθρον τῷ Πέλοπι.

958. Φάρμακα pro πάμπαν legendum esse patet. Incidit in hanc coniecturam etiam Schneiderus. Hausit hoc noster ex Apollonio: III. 802. ἦ, καὶ Φωριαμὸν μετεκίαθεν, ᾧ ἔνι πολλὰ Φάρμακά οἱ, τὰ μὲν ἐσθλά, τὰ δὲ ῥαιστήρι', ἔκειτο. 808. ἤδη καὶ δεσμοὺς ἀνελύετο Φωριαμοῖο, ἐξελέειν μεμαυῖα. 844. ἡ δὲ τέως γλαφυρῆς ἐξείλετο Φωριαμοῖο Φάρμακον. IV. 24. μέτα δ' ἦγε παλίσσυτος ἀθρόα κόλπων Φάρμακα πάντ' ἄμυδις κατεχεύατο Φωριαμοῖο.

960. (955) Difficile est dicere, quid proprie οὖλος significet, cum tot diuersos, quin repugnantes ei notiones tribuant Grammatici. Dicam breuiter, quid lectis, quae apud Hesychium, Eustathium, Suidam reperiuntur, mihi probabile visum sit. Ionica vox οὖλος respondebat τῇ ὅλος, et integrum sanumque significabat. Hinc οὖλαι κριθαὶ in sacrificiis et οὐλόχυται integris granis, non contusis, hordea: hinc οὖλε salutandi verbum, salue: hinc οὐλὴ cicatrix, vulnus sanatum, cutis in integrum restituta: hinc οὔλειν, ὑγιαίνειν Eustath. ad Iλ. A. p. 24, 52 et ὅλον, τὸν ὑγιῆ ad Iλ. B p. 124, 40. hinc οὐλομελίη apud Hippocratem est membrorum integra compages simul considerata: hinc οὖλον κεκλήγοντες sturni et mox iuuenes Iλ. P, 756 et 759, iuuenile quid clangentes h. e. vehementer, totis viribus, vti solent iuuenes: iidem sunt crispi natura vel cultu: iidem alio respectu teneri et molles: hinc molliculae carnes, quibus dentes continentur, τὰ οὖλα. Sed quatenus οὖλος est vehemens, potens, efficax, pot-

Digitized by Google

ἐν δὲ πυρῇ ἐνέβαλλον, ἰὸ' ἔντομα θύματ' ἔρεζον,
σκύμνας παμμέλανας σκυλάκων τρισσὰς ἱερεύσας.
αἵματι δ' αὖ χάλκανθον ἰδὲ τρυθεῖον ἔμιξα,
κνῆκόν τε, σχιστήν τ', ἐπί τε ψυλλεῖον ἀηδές,

961. Vulgo ἂν δὲ πυρὴν ἐπέβαλλον. 963. τρυθεῖον Voss. probatum etiam Schradero Emend. Praefat. p. V. Vulgo τρύθιον. 964. κνίκον Voss. Vind. Ruhnk. Vulgo κνῆκον. Chiu. σχιστήν τε. Vulgo τε abeſt. Dein vulgo ψύλλιον ἀειδές. Voss. Ruhnk. ἀηδές.

eſt etiam potentem ad nocendum notare, vt *praeſens venenum* et *praeſens medicamentum* in vtramque partem dicitur. Ita potuit ὕλος ὄνειρος idem ὀλέθριος (ad Il. B, 8) a Scholiaſte vocari, quatenus vim ſuam ad nocendum hic exercuit. Poterant iſta, ſi diſſertationem ſcribere placeret; facile explicari latius, locisque Homeri, Hippocratis, Grammaticorum confirmari. Sed hoc agamus. Ea, quae elaborat hic ſub Peplis (de quibus ad 310) Orpheus ὕλα πλάσματα, ſunt, nisi fallor, puppae quaedam ſiue imagunculae cereae, πλαγγόνες, νύμφαι, ludus alias puellarum (vid. Spanh. ad Callim. H. Cer. 92 p. 711) hic vero pars ſacri magici, vt in Theocriti Virgilique Pharmaceutriis. *Plangunculas* Ciceroniana voce licet dicere, quam illi reſtituerunt VV. DD. Att. 6, 1. ERSN.

960. *Οὐλοπλάσματα* ſcribendum eſſe, et metrum et lectio antiquorum librorum oſtendit. Apte vidit Schneiderus huc pertinere Heſychii ὀλοοίτροχα (quod ὀλοοίτροχα ſcribendum putat, neſcio an non recte) παρὰ Ῥοδίοις, ἐπὶ πλάσματα εἰς θυσίας. Probat Schneiderus Pèrgeri coniecturam λεπτά. De πλέκτοις vide ad v. 314.

961. Non mihi perſuadeo noſtrum ſcripſiſſe ἂν δὲ πυρὴν ἐπέβαλλον. Quare et verbum vſitatum in hac re, et caſum, et praepoſitionem repoſui. Homer. Iliad. IX. 220. ὃ δ' ἐν πυρὶ βάλλε θυηλάς. Et XXIV. 787. ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτῃ νεκρὸν θέσαν, ἐν δ' ἔβαλον πῦρ.

963. (958) Αἵματι δ' αὖ χάλκανθον] De hoc vid. Dioſcor. lib. V. c. 114. et de Struthio, lib. II. c. 193. ESCH.

964. (959) Κνῆκόν τε σχιστήν] Dioſcoridi ſcribitur Κνίκος. ESCH.

964. (959) Epitheton cneci vel cnici puto σχιστήν, quod et calycem et petala in tenues admodum fibras ſciſſa habet: niſi quis malit abſolute dici σχιστὴν intellecto λίθον, alumen fiſſile. Non enim ſolas hic herbas memorari, vel ſolum chalcanthum ſatis indicat. Malle me ψυλλίον ἀηδές, in V. L. indicaui. Sed poteſt etiam ἀειδὲς vocari, quod *pulicis* ſimilitudinem ſemen habet, vnde nomen *pulicariae*. Quamquam naturae ſtudioſo nihil hic deforme. ERSN.

Digitized by Google

965 ἄγχιστον ἐρυθρὴν, ἠδὲ χάλκιμον. αὐτὰρ ἔπειτα
νηδύας ἐμπλήσας σκυλάκων, φιτροῖς ἐπέθηκε·
ὕδατι δ' αὖ μίξας λοιβὰς κέρνην περὶ βόθρον,

965. ἄσχυσαν Wrat. 966. Vulgo φιτροῦσιν ἔθηκα. 967. ὕδατι δ' αὖ μίξας χολάδας Voss. Paris. Vind. Ruhnk. MS. Canteri in Nou. Lectt. V. 5. Vulgo ὕδατι μὲξ δ' αἵμας χολάδας. ὕδατι ἐξ δ' αἵματος χολάδας PAI. ὕδατι ἐξ δ' αἵματος χολάδας Crat.

964 Κῆπον meliorem scripturam esse docet Salmasius Exerc. Plin. p. 629. Ψυλλίον ab Hesychio explicatur πόα, ἧς καὶ σπέρμα ὁμώνυμον. ANNK. Σχιστὴν vitiosum putat Schneiderus, nisi ineptus poetaster κνῆκον σχιστὴν dixerit, quoniam semen eius ad lac cogendum, quod σχιστὸν dicitur, olim adhibebatur, de quo vid Dioscorides. Ego cum Chiu. σχιστὴν τ' edidi. Σχιστὰ, τὰ πρόμμυα, Hesychius. Femininum genus est apud Plinium XIX. 32. Deinde ψυλλίου ex emendatione Schraderi dedi in Praefat. Emend. p. V.

965. De ἀγχόσῃ vid. Hesych. et eius interpp. Χάλκιμον quid sit, nescitur. Schneiderus, qui olim Hesychii χάλιμος, Φαρμακὸς huc pertinere putauerat, nunc χάλκην vel κάλχην, de qua dixit ad Alexiph. Nicandri 391. intelligi putat. Eam alios κάχλαν et βάφθαλμον dixisse teste Dioscoride III. 156. alios χρυσάνθεμον Dioscoridis IV. 58. καλκῖτιν, χάλκανθον, χαλκάνθεμον vocasse. Codex Hesychii non χάλιμος habet, sed χάλιμα.

966. (961) Vocem ἐμπλήσας lubens diuidam, vt praepositio ἐν ad ἔθηκα referatur. Sed ipsum quoque durum est. OASN.

966. Ineptam lectionem φιτροῦσιν ἔθηκα nemo criticorum correxerat. Ceterum Schneiderus, *addere debebat*, inquit, *imprimis, quae farti fuit ventriculi omentorum, quae Hecates mortis erat maciare, docente Hemsterhusio ad Luciani* T. I. p. 599. *ed. Bip.* (T. I. p. 550.) Num non addidit v. 965. 964? 965?

967. (962a) Non ausim damnare emendationem G. Canteri Nou. Lectt. 5, 5 Ὕδατι δ' αὖ μίξας; cui faueat Vollianus liber. Sed nec mutare ceterarum lectionem sustineo, in qua nihil fit, quod quem offendat, nisi forte illud μὲξῃ quod nondum alibinde obseruatum reperio. Sed notissimum est et Homericum ἐπιμίξ, cuius simplex ita, vt alias μίγα, hic videtur poni. Ὠμὰς, χολάδας ponit, crudas, in ignem nom coniectas, aqua insuper perfusas, vt maiori deinde 968 miraculo in ipsa fossa comburerentur, in quo possis imitationem quandam sacrificii demoterii ab Elia instituti (1 Reg. 18, 34) cogitare. OASN.

967. Schneiderus in χολάδας

Digitized by Google

ὄρφνινά θ' ἑστάμενος φάρη, καὶ ἀπεχθέα χαλκὸν
κρεῶν ἐλλισάμην, αἱ δ' ἐτραλέως ὑπάκουσαν,
970 ῥῆξαι κευθμῶνας αἰμειδήτας βερέθρου,
Τισιφόνη τε καὶ Ἀληκτὼ καὶ δῖα Μέγαιρα,
πεύκαις αἰζαλέαις φόνιον σέλας αἰθύσσουσαι.
καίετο δ' αὐτίκα βόθρος, ἐπεσμαράγει δ' ὅλος ἂν πῦρ.

968. Pro ὄρφνινα apud Dinnerum p. 808. legitur ὄφνισ'. 969. κρέων — ὑπάκουσαν Voll. Vulgo ἐπάκουσαν. 970. ῥῆξαι — βόθρου Wrat. 972. αἰθύσσουσα Ruhnkenii coni. pro vulgato αἴθουσαι. 973. ἐσμαράγησε vulgo. ἐσμαράγει Voll. Ruhnk.

latere quae putabas. Nam fane μείδην non potest aliquis dici aquam ex intestinis. Ego λοιβὰς dedi. Χολάδας ex hoc vocabulo et ceteris explicatione μαὶς, cuius ultima syllaba, quae supra scribi solet, interierat, natum est. Nisi quis et χοὰς et λοιβὰς explicationem censeat esse vocabuli χύτλης, quod Suidas et Hesychius habent: quemquam de eo dubitat H. Stephanus. Apud Phavorinum in λίχλη memoratur χύτλη, quod vereor ne illa φύτλη scripserit. Caeterum Apollonii locum in eiusdem sacrificii descriptione comparauit Schneiderus, III. 1222. ἔρι δὲ μηρίοισι πάϊς λοιβὴν. Cribellus in versione totum versum praeteriit, siue omissum in codice, siue quod corruptus esset.

968. Ἀπηνέα χαλκὸν Gesnerus tantum non sec., arma, vertit. Vereor ne hoc epitheton, quod hic quidem non satis aptum videtur, vitiosum sit.

970. Lectio cod. Wrat. videtur indicare, fuisse, qui legerint, ῥῆξαι, κευθμῶνας αἰμειδήτου βερέθρου.

972. (967) Αἴθουσαν cum nusquam neque simplex transitiua f. actiua significatione vsurpatum obseruem, neque compositum: non possum non plaudere emendationi elegantissimi Ruhnkenii Ep I p. 21 αἰθύσσουσαι, de quo verbo dictum ad 899. ORSK.

972. Αἰθύσσουσαι recepi, quae Ruhnkenii emendatio est, in Ep. Crit. p. 33. Nam etsi αἴσσειν, vt Porsonus ad Eurip. Or. 1427. docuit, actiuam quoque significationem habet, non ausim tamen, quod tragicis proprium videtur, ad epicos transferre. Schneiderus αἴσσουσαι non mutauit propter Sophoclis Oed. Col. 1261. κόμη δ' αὖραις ἀντένιος ἄσσεται.

973. (968) Confragosus versus, vel si mauis languens caesurae defectu: de quo etiam emendando aliquando cogitabam, praesertim ob posteriorem

Digitized by Google

λιγνὺς δ' αἰθαλόεσσα χύθη περιμηκέϊ καπνῷ.
αὐτίκα δ' ἐξ Ἀΐδαο διὰ φλογὸς ἠγέρθησαν
δειναὶ θαμβήτειραι, ἀπηνέες, ἀπροσόρατοι.
ἡ μὲν γὰρ δέμας ἔσχε σιδήρεον, ἣν καλέουσιν

974. λίγνυς Voss. Dein vulgo περιμήκετα καπνόν. Schneiderus περιμήκετα καπνῷ edidit. Manus docta ad exempl. Ald. περιμηκέα. 976. Ante hunc versum collocauit Schneiderus versus 984. 985. θαμβήτειναι Ruhnk. 977. ἔχε Ruhnk.

nominis βόθρος paullo insolentius productam. Sed nihil mutandum. Litera sibilans producit syllabam. GESN.

973. Ἐπεσμαράγει, Schneideri; emendationem, occupauerat Schraderus in Praefat. Em. p. V. qui idem vitium occurrere monuit v. 400. et 1096.

974. (969) Duplex occurrebat emendandi atque interpretandi versus huius ratio, vel ita, χύθη fudit (passiuo actiue, s. ad modum deponentis posito) περιμήκεα κάπνον, *Vapor fuliginosus fudit* (effusus est in) *fumum altissimum*. Vel περιμήκετα aduerbialiter fumam, et legam καπνῷ, *Vapor fusus est altissime a* vel *cum fumo*. GESN.

974. Καπνῷ quum in καπνὸν mutatum esset, περιμηκέϊ, α supra scripto, quum ι pro τ acciperetur, in περιμήκετα abiit. Nam Schneideri περιμήκετα languet, nec verum est, quod dicit, περιμήκετον aduerbii loco esse v. 898.

975. (970) Proxime ab hoc versu vnum excidisse arbitratur Cl. Ruhnk. Ep. 1 p. 21, qui haberet mentionem (aut descriptionem adeo) Erinnyum. Breuiorem medicinam suaserat Cl. Bernard. ad Dem. Pepag. p. 85 vt pro Δειναὶ v. 71 legatur Ποιναί. Modesta sane coniectura, et cui fauere videtur, quod v. 980 expressa est Poenarum s. Erinnyum mentio. Sed mihi diligenter hoc agenti visum est, locum emendatione non egere, sed interprete. Versus 971 habet Epitheta s. Praedicata communia personarum, quae deinde separatim enarrantur, nempe Pandorae 972, Hecatae 973—979. et Furiarum 980. Nemini in mentem venisset, credo, dubitare, si placuisset poetae commune nomen substantiuum adiicere, vt θεαὶ δειναὶ, vel tale quid. Illud ipsum ἡ μὲν γὰρ, a quo incipit v. 972 apertissime indicat, incipere ibi exegesin eorum, quae vniuersim proposita modo fuere. GESN.

976. Schneiderus in vulgato ordine versuum narrandi rationem vituperat, quod Pandora et Hecate describantur, antequam eas apparuisse constet. Quasi non possint antea generatim quibusdam epithetis deae, quae appareant, describi, et tum de singulis, vt quaeque ornata venerit, exponi. Contra

Digitized by Google

Παυδώρην. χθόνιοι· σὺν δ' αἰολόμορφος ἵκανεν,
τρισσοκάρηνος, ἰδεῖν ὀλοὸν τέρας, ὅττι δαΐκτόν,
Ταρταρίπαις Ἐκάτη· λαιῇ δὲ οἱ ἔσσυτ' ἐπ' ὦμε
ἵππος χαιτήεις· κατὰ δεξιὰ δ' ἦεν ἀθρῆσαι

978. Παυδώρην solus Schneiderus. 979 Vulgo τρισσοκέφαλος. Deinde vulgo δαητὸν. Voss. Vind. Ruhnk. δαΐκτόν. 980. λαιῇ Ruhnk. Dein vulgo λαιῆ δ' ἄρ' ἐπέσσυτο ὦμε. Schneiderus ἀπεσσύθη.

in eo ordine versuum, qui Schneidero placuit, prius saltantes videmus deas, tum demum aduenire accipimus. Non opus erit cum Ruhnkenio lacunam in auxilium adhibere, si θαμβήτειραι non, vt fecerunt interpretes, pro adiectiuo, sed pro substantiuo habemus. Itaque comma post δειναὶ deleui.

978. (973) Pandoram hanc haud dubie intelligit Tellurem, quam παυδότειραν alias vocat. Vid. Ind. GESN.

979. (974) Vid. ad 926. Retinendum puto δαητὸν, nomen bona moneta percussum, et rite formatum ab eodem themate, vnde Homerica δεδάηκε et δεδαημένος. Τέρας ὃ δαητὸν quod nosse nemo velit, sine horrore cognoscere nemo potest. GESN.

979. Heynius ad Virg. Aen. IV. 511. et Schraderus Praefat. Em. p. 5. τρισσοκάρηνος correxerunt. Eiusdem erroris exempla Ruhnkenius attulit e Schol. Aristoph. ad Equit. 414. Suida v. κυνοκέφαλος, et Theogonia Hesiodi v. 287. vbi codex Paris. τριτέφαλον, et v. 312. vbi idem codex πεντηκοντακέφαλον habet. Τρισσοκάρηνος ex h. l. Dinnerum iam posuisse in Epithetis Gr. obseruat Schneiderus, qui huius interpunctionem, τρισσοκάρηνος, ἰδεῖν ὀλοὸν τέρας, recepit, quae iam est in edd. Ald. et Crat. Vulgo τρισσοκέφαλος ἰδεῖν, ὀλοὸν τέρας. Pro vulgato δαητὸν Ruhnkenius in Ep. Crit. I. p. 107. φατειὸν scribendum censebat. Ego trium codd. lectionem recepi. Οὔτε δαΐκτὸν idem est, quod ἄμαχον.

980. (975) Legendum puto ἄπ' ἔσσυτο pro ἀπὸ λαιῆ ὦμε ἐσσύθη. Forma haec, quam Aeolicam dicunt, forte tueri potest illud Pindaricum Ol. Θ, 88 Μίχθε, quod pro μίχθη librorum reposuit Schmidius, et receperunt Oxonienses, in dubium autem vocauit Pauwius. GESN.

980. Neque ἐπεσσύθη, neque ἀπεσσύθη hic aptum, vt aoristum. Atque etiam vltima non eleganter corripitur, quod quidem non sentient, qui satis habent didicisse, quae de longa vocali ante vocalem vulgo praecipiuntur. Itaque reposui tempus illud, quod hic requirebatur, vna cum οἵ. de quo vide Indicem.

Digitized by Google

λυσσῶπις σκυλάκαινα· μέση δ' ὄφις ἀγριόμορφος,
χερσὶν δ' ἀμφοτέρῃσις ἔχην ἄορα κοπτήεντα.
ἐγκύκλιαι δίνευν δὲ πέριξ βόθρον ἔνθα καὶ ἔνθα
Πανδάρη Ἑκάτη τε· συνεσσεύοντο δὲ Ποιναί.
ἓν δ' ἄφαρ Ἀρτέμιδος φρεσὶν δέμας ἦκε χαμαῖζε

982. λυσσώπης Ruhnk. Tum vulgo σκυλάκη· μέση δ' ἔφυ. 983. Voſſ. χερσὶ δ'. 984. ἐγκύκλιαι δίνευντο περὶ Voſſ. Ruhnk. Geſn. Vulgo ἐγκύκλιαι δὲ δίνευντο περὶ. Schneiderus, qui hunc et ſequentem v. poſt v. 975 poſuit, καὶ κύκλῳ δίνευντο περὶ. 986. ἓν δ' ἔφαρ Voſſ. Vulgo ἐκ δ' ἄφαρ.

982. (677) Quid ſibi vellet ἀγριόμορφος, in Indice poſui. Hic admoneo lectores etiam apud Virgilium eſſe Aen. 4, 511 *Tergeminamque Hecaten, tria virginis ora Dianae.* Nondum obſeruaui apud ipſum Proclum L. 2 in Timaeum locum, quem inde citat Eſchenb. Epig. p. 77, qui hunc noſtrum illuſtrat: Τοιαῦτα καὶ Ὀρφεὺς ἐνδείκνυται περὶ τῶ φάντος θεολογῶν. πρῶτος γὰρ ὁ θεὸς παρ' αὐτῷ ζώων κεφαλὰς φέρει πολλὰς Κρῖνας, ταυρίης (f. ταυρείης) ὄφιας, (ὄφιος), χαροπῆ δὲ λέοντος. Ex Aegypto forte ab ipſo Orpheo allata eſt illa ratio animalium figuris Dei aut naturae facultates atque attributa vtcunque ſenſibus et memoriae hominum commendandi. GESN.

982. Ruhnkenius, de forma σκυλάκη dubitans corrigebat: κατὰ δεξιὰ δ' ἦεν ἀϑρῆσαι λυσσώπεις σκύλακας. At tria Hecatae capita deſcribens poeta non potuit plures catulos nominare. Quod nos dedimus, firmatur Noſſidis auctoritate epigr. IX. σαίνοι κέν σ' ἐσιδοῖσα καὶ οἰκοφύλαξ σκυλάκαινα. Mox merito miratur Schneiderus, quid ſit, quod medium caput quale fuerit, in dubio relinquat poeta: μέση δ' ἔφυ ἀγριόμορφος. Id ipſum olim putauerat a poeta expreſſum: quare ἀκριτόμορφος corrigebat. Noſtrum ὄφις has dubitationes tollit. Notum Sophoclis fragmentum p. 649. ed. Brunck. in quo Hecate στεφανουμένη ὠμῶν σπείρῃσι ἑρπόντων.

984. (979) Cum prima in δίνευντο ſit perpetuo vſu bonorum et noſtri adeo, longa; nec Aoriſtus 2 ϑέοντο auctoritatem habeat: recepi Voſſianam lectionem, quae δὲ omittit. GESN.

984. Ἐγκύκλιαι δίνευν δὲ ſcripſi, vſu epicorum ita poſtulante. Δὲ ſaepius noſter poſt alterum verbum collocat: vide Indicem. Πέριξ metrum requirebat. Pro eo etiam v. 317. 815. 928. περὶ legitur.

986. (981) Haec eſt illa Diana ſ. ἐμπυλίη Ἄρτεμις de qua v. 900 et 942. vnde apparet cur hic φρεσὶν δέμας vocetur: quo no-

Digitized by Google

πεύκας ἐκ χειρῶν, ἐς δ' ὀρανὸν ἤραρεν ὄσσε.
σαῖνον δὲ σκύλακες πρόπολοι, λύοντο δ' ὀχῆες
πλείθρων ἀργαλέων, ἄνα δ' ἔπτατο καλὰ θύρετρα
τείχεος εὐρυμενῆς, ὑπεφαίνετο δ' ἄλσος ἐραννόν.
αὐτὰρ ἐγὼν ὑπὲρ ὀδὸν ἔβην· τῆμος δέ τε κώρη
Αἰήτεω Μήδεια, καὶ Ἄισονος ἀγλαὸς υἱός,
Τυνδαρίδαι τ' ἤπειγον ὁμῆ, σὺν δ' ἕσπετο Μόψος.
ἀλλ' ὅτε δὴ σχεδόθεν κατεφαίνετο φηγὸς ἐραννή,

989. ἀργαλέων ex Ruhnk. Schneiderus. Vulgo ἀργυρέων. Deinde ῥέεθρα Voss. 990. εὐρημένη Voss. 991. τῆμος δὲ τότε Ruhnk.

mine θέμις indicatur, ipsum signi vel statuae corpus moueri visum, et facem, quam tollit illustrandi causa quasi cum languore demisisse, contra oculos tutelae velleris intentos inde aversos direxisse in caelum. De canibus illius v. 908. GESN.

988. (983) Nescio an prima in λύοντο produci vllo modo possit. Facilis esset medicina, si legas ἐλύοντο vel λελύοντο. GESN.

988. Male Ruhnkenius de metro metuens ἐλέλυντο scribebat.

989. Praeclare codex noster, πλείθρων ἀργαλέων. vt apud Homerum Od. Λ, 292. δεσμοὶ ἀργαλέοι. Non ex argento portae erant, sed ex aere. Supra vs. 896. Χαλκήρεις πύλαι εἰσὶ πελώριοι. RVHNK.

990. Εὐρυμενὴς Phasis vocatur infra v. 1055. In Apollonio Rh. I. 596. dubitabat Ruhnkenius in Ep. Crit. II. p. 196. vtrum Εὐρυμενὺς nomen vrbis, an adiectiuum esset, vt scholiastae videtur. Idque adiectiuum in Hesychio pro εὐρύμεων reponebat. Assentitur Schneiderus, εὐρύμενον Hesychii formam putans contractam esse, εὐρύμενος autem pro εὐρυόμενος dici, vt κλύμενος, κτίμενος. At εὐρύνω verbum est, non εὐρύω. Hesychio autem εὔρυνον restituendum esse, ex Apollonii Lex. Hom. luce clarius patet. In Apollonio Rhodio vrbem intelligi, vt Valerii Flacci imitationem taceam, sermo ipse ostendit. Tum ἄλσος ἐραννὸν scripsi: v. ad v. 85.

993. (988) Tyndaridae interfunt his mysteriis vt Iouis filii, vt inferos deos superosque videre assueti: Orpheus, Medea, et Mopsus vt mystae et mystagogi adeo. Iason ipse hic initiatur. GESN.

994. (989) Apollo. 4, 124. vocat φηγὸν ἀπειρεσίην, ἣ ἔπι κῶας Βέβλητο. GESN.

Digitized by Google

περπίς τε ξενίοιο Διὸς καὶ βώμιος ἕδρη,
ἔνθα δρακόντων ὁλκοῖσιν ὑπ' ἀπλήτοισιν ἐλιχθεὶς
δινεύων ἀνάειρε κάρη βλοσυρόν τε γένειον,
ἂν δ' ὀλοὸν σύριγξ· ἔπι δ' ἔβραχεν ἄσπετος αἰθήρ.
δένδρεα δ' ἐσμερόεργε κραδαινόμεν ἔνθα καὶ ἔνθα
πρυμνόθεν ἐκ ῥίζης· ἰάχησε δὲ σύστιον ἄλσος.

996. Vulgo ὑπὸ πλατέεσσιν. 997. κάρη Voss. Ruhnk. Vulgo κάρα. 998. σύριξ' Voss. Vulgo σύριγξ'. 1000. πρυμνόθεν Voss. Vulgo πρημνόθεν.

995. (990) Si conferas h. l. vt conferendus est, cum v. 929 vbi σῆμα χαμαιζήλοιο Διὸς vocatur, non improbabile forte videbitur, quod ego valde verisimile puto, non ξενίοιο hic legendum esse, sed χθονίοιο. GESN.

995. Gesneri coniecturam, χθονίοιο Διός, refutauit Schneiderus auctoritate Apollonii IV. 116. sqq. qui βωμοῖο θέμεθλα Ioui φυξίῳ consecrata a Phrixo habet; et scholiastae eius ad II. 406. cuius locum, in quo ex Hellanico refertur in Iouis templo suspensum fuisse vellus, auctiorem dedit ex cod. Paris.

996. (991) Cl. Piersonus Verisim. 2, 5 p. 107 languidam et frigidiusculam putat vulgarem huius versus lectionem, et substitui vult ὁλκοῖσιν ὑπ' ἀπλάτοισιν. Noster sane hoc verbo vsus supra v. 928, et attulit Piersonus etiam auctoritatem Eurip. Herc. Fur. 419. Et est Hesiodeum verbum ἄπλατος, ἄπλατος, ἄπλητος, cui plerumque forte recte accommodaueris etymon πέλας vel πελάζειν, vt sit terribile ad quod accedere timeas, cui tu per mediam nolis occurrere noctem. Mutare tamen contra libros nihil ausim, cum praesertim fieri possit, vt sint, quibus πλατεῖα ὄλσοι recte dici videantur. Equidem damnare nolim. GESN.

996. Piersoni coniectura ὑπ' ἀπλάτοισιν etiam Schneidero placet. Hanc, Ionica forma restituta, recepi.

1000. (995) Κρημνόθεν ἐκ ῥίζης interpretabar ἀσυνδέτως dictum, vt in ἄνω κάτω et similibus, cum in κρημνῷ non minus capitis (κάρα, κάρη, κρὴ) notionem, quam in Latinorum *praecipiti* inesse putem. Movebantur arbores a summo fastigio et a radicibus. Sed nec ingeniosam et probabilem nego Cl. Ruhnkenii (Ep. 2 p. 82) coniecturam πρυμνόθεν, quam firmat ex Apollon. 4, 1686. Pot-

Digitized by Google

αὐτὰρ ἔμ' ἠδ' ἑτάρους τρόμος ἔλλαβε· νόσφι δὲ μένη
Μήδεια ἐν στέρνοισιν ἀκαμπέα θυμὸν ἐνώμα·
δρέψατο γὰρ παλάμῃσι λυγρῶν ἀποθρίσματα ῥιζῶν.
καὶ τότ' ἐγὼ φόρμιγγος ἐφήρμοσα θέσκελον ὁμφήν·
κλάγξας δ' ἐξ ὑπάτης χέλυος, βαρυηχέα φωνήν

1001. μένην Wrat. 1002. Μήδεια ἐνὶ Voss. Μήδεί' ἐνὶ vulgo. Dein vulgo στέρνοις. 1005. κλάγξας δ' ἄρ' Voss. Vind. Ruhnk. Vulgo κλάγξα δ' ἀρ'. Dein βαρυαχέα Vind. Ruhnk. βαρυηχέα Voss. et Dinner. in v. φωνή. ηαρυηχέα edd. vett. Wrat.

erat laudare etiam Spanh. ad Call. H. in Del. 35 p. 331.

GESN.

1000. Legendum πρυμνόθεν ἐκ ῥίζης. Apollon. Rhod. IV. 1686. πρυμνόθεν ἐξεαγείσα κατήρεπεν. RUHNK.

1002. Verſum laborantem, ob productam primam in ἀκαμπέα, facile fulcias legendo στέρνοισιν.

GESN.

1005. (1000) Τπάτην h. e. ſummam chordam eſſe grauiſſimi ſoni, ſatis conſtat, et docuere v. g. interpretes ad Horatii Sat. 1, 2 pr. Hoc maxime oculis apparet in illa Lyra, quae inter Herculanenſes picturas nuper publicata, triangularis eſt, et ita tractatur, vt longiſſima chorda et baſi trianguli proxima, h. e. quae grauiſſimum ſonum edit, ſit in ſummo; breuiſſima, illi ad ipſum trianguli verticem parallela, in imo. Neſcio, qui factum ſit vt tam diu per omnes editiones durare potuerit ηαρυαχέα, cuius dubito an ratio, etiam non valde probabilis, queat reddi. Βαρυηχέα ex coniectura dedit Cl. Pierſ. Veriſ. 1, 9 p. 110. qui de hac voce laudat Obſ. Miſcell. Vol. 4 p. 216: et auſus fuiſſem ego ſine vllo alio auctore eam hic reponere. Sed μέλπων pro πέμπων, quod viro docto placet, non aeque facile receperim. Ceterum miram mihi ſuauitatem habere hic verſus videtur ex eo, quod verbis omnibus oſtendit et exprimit neniam ſomni conciliatricem: huic conueniunt non acuti et clamoſi ſoni, ſed graues et murmuri propiores; deinde canit σιγαλέως, tacite, certe ſubmiſſe, et voce non expreſſa, ſed ἀφθέγκτῳ. Denique non ἐκ χειλέων profundit ſuam vocem, ſed ὑπὸ χείλεσι, preſſis velut labiis, vel πέμπει, vel, ſi

Digitized by Google

σιγαλέην ἄφθεγκτον ἐμοῖς ὑπὸ χείλεσι πέμπον.
κλῇξα γὰρ ὕπνον ἄνακτα θεῶν πάντων τ' ἀνθρώπων,
ὄφρα μολὼν θέλξειε μένος βριαροῖο δράκοντος.
ῥίμφα δέ μοι ὑπάκουσε, Κυτηΐδα δ' ἶκτ' ἐπὶ γαῖαν.
κοιμήσας δ' ὅγε φῦλα πανημερίων ἀνθρώπων,
καὶ ζαμενεῖς ἀνέμων πνοιάς, καὶ κύματα πόντου,
πηγάς τ' ἀενάων ὑδάτων, ποταμῶν τε ῥέεθρα,

1006. Vulgo σιγαλέως. Vind. Ruhnk. σιγαλέης, quod supra scriptum in Voss. qui σιγαλέοι habet. Tum πέμπον Ask. Vind. Ruhnk. Vulgo πέμπων. V. 1008. 1009. absunt in cod. Ruhnk. Vncis inclusit Schneiderus. 1009. Κυτηάδα Ask. Voss. Wrat. Paris. Deinde ἦκτ' Voss. Vulgo ἦκ'. 1010. κοιμίσας Voss. Ruhnk. κοιμήσας Vind. κοιμίσσας vulgo.

placeat Piersoni coniectura, μέλπει. GESN.

1005. Schneiderus, qui κλάγξα δ' ἄρ' et πέμπων retinuit, Piersonum non fuisse μέλπων scripturum dicit, nisi malam distinctionem in libris reperisset, ἐξ ὑπάτης χέλυος βαρυηχέα φωνήν, σιγαλέως. Hanc se sustulisse dicit. Itaque post χέλυος interpunxit, sublata interpunctione post φωνήν.

1006. Schneiderus dedit σιγαλέος, repugnante nonnihil recentiorum epicorum prosodia. Ego σιγαλέην, codicum vestigia sequutus, scripsi. De horum casuum permutatione vide ad v. 631.

1007. (1002) Conf. Hymn. 84, 1. GESN.

1008. Calidius damnauit Schneiderus hos versus, qui errore librarii, ex duplici ἀνθρώπων orto, omissi sunt in cod. Ruhnk. Poeta, quod v. 1009. generatim dicit, sequentibus singulatim persequitur.

1009. Sic supra v. 819. Κυτηΐδα γαῖαν ἀμεῖψαι. Euphorion apud Eustath. ad Od. Δ. p. 1493. βλαψίφρονα φάρμακα πάσσεν, Ὅσσ' ἐδάη Πολύδαμνα, Κυταιΐς ὅσα Μήδεια. Sic iste locus legendus. Vulgo deest πάσσεν, et Κυταΐς scribitur. Sed Vratisl. Voss. et Regius h. l. habent Κυτηάδα. Quam formam Berkelius reddere tentabat Stephano Byz. v. Κύτα· τὸ θηλυκὸν Κυταιϊὰς, καὶ Κυταία. Sed vulgatum Κυταιϊὰς firmatur ab Orpheo vs. 904. Κυτηϊάσιν μίγα κύραις. RVHNK. Ἶκτο cum Schneidero scripsi. Euphorionis locum apud Eustathium p. 1493, 46. non persanauit Ruhnkenius. Excidit ante Μήδεια verbum vel nomen, quo versus finiebatur:

Digitized by Google

Θῆρές τ' οἰωνές τε, τά τε ζώει τε καὶ ἕρπει,
εὐνάζων ἤμειψεν ὑπὸ χρυσέῃς πτερύγεσσιν.
ἷξε δ' ἐπὶ συφελῶν Κόλχων εὐανθέα χῶρον·
κῶμα δ' ἄφαρ κατέμαρψε πελωρίῃ ὄσσε δρακόντος,
ἰσοπαλὲς θανάτῳ· δολιχὴν δέ τε οἱ χθονὶ δειρὴν

1014. ἤμειψεν Voss. Vulgo ἄμαιψεν. 1015. ὑπὸ συφελῶν Voss. Vind. Ruhnk. Ante Gesnerum ὑπὸ συφελοῦ. 1017. δολιχὴν δ' αὐχένι δειρὴν Ruhnk. δολιχὴν δ' ἀμφ' αὐχένι δειρὴν vulgo.

ὅσσ' ἐδάη Πολύδαμνα, Κυταιὶς ὅσσα — Μήδει'.

1010. (1010) Vt παννύχιος qui per totam noctem vigilat vel dormit: sic πανημέριος hic videtur, qui totius diei laborem sustinuit. Vid. Ind. GESN.

1010. Πανημέριος nihil est, nisi ἡμέριοι, vt παννύχιος, *nocturnus*, etiam de parte tantum noctis. De quo vocabulo videnda scholia ad Hom. Iliad. X. init.

1014. (1009) Non praeteruidendum est poeticae suauitatis obseruatori illud ὑπὸ πτερύγεσσιν. Inumbrat somnus, vt volucris horribiliter magnus, explicatu alarum suarum, inuolvitque omnia. GESN.

1015. (1010) Cl. Pierso. Verisim. 2, 5 p. 188 recte vidit legendum esse συφελῶν, vt sit Colchorum epitheton, quod etiam absque Vossiani codicis monitu faciendum erat. Quod autem ἐπὶ substitui vult pro ὑπό, ingeniose more suo coniicit, necessitatem nondum persuadet, cum ὑπὸ etiam locum habere possit, vt in Homerico ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε. GESN.

1015. Recte monet Schneiderus, εὐανθέα χῶρον expressum esse ex Apollonii IV. 115. ποιήεντα χῶρον. Sed iniuria nostrum reprehendere videtur, quod antea hunc locum non indicauit. Fecit, et quidem copiosissime v. 914 seqq.

1017. (1012) Cl. Ruhnk. Ep. 2 p. 83 suspicatur ἀνταυγέα legendum pro ἀμφ' αὐχένι, et verba ita ordinanda, καρηβαρέων δὲ θῆκε δειρὴν δολιχὴν ἀνταυγέα φολίδεσι. Mihi in hac descriptione obdormiscentis draconis splendoris repercussi mentio non valde opportuna videtur. Simplicius et nisi fallor verius fuerit ἅμα αὐχένι. Αὐχὴν proprie ipsa cervix, a tergo spectata praesertim, iuncturas colli et vertebras continens: δειρὴ s. δειρὰ collum totum a facie spectatum, in quo guttur, arteria etc. Draco somno grauatum caput, et cum cervice collum deponit in squamas iam non erectas et horrentes, sed iacentes et corpori applicitas. GESN.

Digitized by Google

θῆκε καρηβαρέων φολίσιν. θάμβησε δ' ἰδοῦσα
αἰνόποτμος Μήδεια· καὶ Αἴσονος ἀγλαὸν υἷα
ἦκ' ἐπιθαρσύνουσα θοῶς πρέμνοιο λαβέσθαι
κῶας χρυσεόμαλλον. ὁ δ' οὐκ ἀπίθησεν ἀκούσας·
αὐτὰρ ἀειράμενος δέρας ἄπλετον ἶκτ' ἐπὶ νῆα.
Ἥρωες Μινύαι μέγ' ἐγήθεον, ἂν δ' ἄρα χεῖρας
ἀθανάτοις ἤειραν, οἳ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.
ὣς οἱ μὲν πέρι κῶας ὀπώπεον· αἶψα δ' Αἰήτης
ἀμφιπόλων ἤκουσεν ἀποιχομένην Μήδειαν.
ὦκα δ' ἄρ' Ἀψύρτῳ ἐπετέλλετο λαὸν ἀγεῖραι,

1018. φολῇσι Ruhnk. 1021. ἀκούσας Ask. Voss. Vind. Ruhnk. Vulgo ἀθρήσας. 1024. τοὶ et εὐρεῖν Ruhnk. 1026. ἄκουσεν Voss. 1027. ἀγειραι Voss. ἀγείρειν vulgo.

1018. Hic locus me olim iuvenem exercuit. Neque nunc vir factus, quid ei faciam, reperio. Forte haec ob oculos erant Nonno XXIX. p. 746. νωθρὸν ἐπὶ σκιόεντι πέδῳ παρὰ γείτονι φηγῷ θῆκε καρηβαρέοντα. RVHNK. Schneiderus, male metro consulens, coniecit: δολιχὴν δ' ἀμφαυγέα σπείρην θῆκε καρηβαρέων χαμάδις, ex Apollonio IV. 150. s. B. Slothouwerus δολιχὴν δ' ἄρ' ἐπὶ χθονὶ δειρήν. Heynius δολιχὴν δ' ἀμφὶ χθονὶ δειρήν. Codicis Ruhnkeniani lectio indicium habet expulsi οἵ, quo omisso ἀμφὶ addiderunt librarii. Καρηβαρέων φολίσιν, in quo haeret Schneiderus, est *caput squamis grauatus*. Similia attulit H. Stephanus in Thes. T. II. p. 69.

1021. (1016) Placet illud ἀκούσας, nec dubitassem recipere, nisi scrupulum mihi illud iniiceret, quod non apparet, cur aut quo genere erroris aliquis ἀκούσας in ἀθρήσας mutarit: deinde, peraguntur haec sacra, quibus sopitur draco, per amica silentia. Forte illa adhortatio Medeae, qua animum Iasoni addidit, non fuit vocalis, aut concepta verbis; sed nutu modo, vultu, manus motu peracta, quam videns, et ipsum draconis somnum, illi paruit. GESN.

1023. Quod Schneiderus, copulae omissione offensus, coniicit, ἥρωες Μινύαι δέ γ' ἐγήθεον, sensui et sermonis legibus repugnat. Re grauissima, et in qua totius expeditionis summa versabatur, peracta, copulam omittere recte potuit, quod ne apud Homerum quidem rarum est.

1025. Heynius coniecit ἐποίπνυον. Verbum vsurpasse noster ὀπωπέω videtur, vt supra v. 184.

Digitized by Google

μασεύειν οἳ παῖδα πασιγνήτην καὶ ὄπατρον·
ἀλλά οἱ ὠκὺς ἔπειγε παρὰ προχοὰς ποταμοῖο
ἐς λόχον ἡρώων, ἔκιχεν δ' ἄρα παρθένον αἰνήν·
νὺξ δέ οἱ ἀτροχίτων μέσσην παράμειβε πορείαν.
ἐκ δ' ἐτελεῖτο δόλος συγερὸς καὶ κῆρες ἀϊδναί,
Μηδείης ὑπ' ἔρωτος, ἐρικλυτῆ Ἀψύρτοιο,
ὃν ῥα κατακτείναντες ἐπὶ προχοὰς μεθέηκαν
ὀργυμένῳ ποταμοῖο· φέρεν δ' ὅγε κύματι κραιπνῷ.
θεινόμενον δίναις δ' εἰς κῦμ' ἅλιος ἀτρυγέτοιο

1028. μασεύειν δ' ἄρα παῖδα vulgo. 1029. ἀλλὰ ὃς AIC. ἀλλά ἑ inde a Stephano. ἀλλά οἱ Voss. Vind. Ruhnk. 1030. Vulgo εἰς. 1031. δέ οἱ Voss. Vind. Ruhnk. δέ τόν vulgo. 1035. κύματι Voss. Ruhnk. Vulgo πνεύματι. 1036. θεινόμενος δὲ δίναις εἰς vulgo.

1028. Non immerito displicet Schneidero δ' ἄρα. Id igitur in οἳ mutauit. Constructio eadem, quae v. 612. ξέσσε δ' ἐπισταμένως βρέτας ἱερὸν ἰδμοσύνῃσι, μίμνειν ἔμπεδον αἰὲν ἐπ' ἐσσομένοις ἀνθρώποις.

1029. (1024) Reliqui lectionem Stephanianam, Ἀλλὰ ἑ, quia nondum obseruatum mihi exemplum, vbi ἐπείγειν ponatur pro medio ἐπείγομαι, festino q. d. vrgeo me. Ceterum longe commodior orietur sententia, si sumamus ἔπειγε positum pro ἐπείγετο, et cum antiquis exemplaribus legamus Ἀλλὰ ὅς, ea sententia, quam in versione posui. GESN.

1029. Intolerabilem versum dedit Ruhnkenii coniectura: ἀλλά οἱ ὠκὺς ἐπείγετο πὰρ προχοὰς ποταμοῖο. Vsum verbi actiui significatione media Schneiderus versu 993. tuetur. Addere poterat ἔπειγε, tragicis vsitatum, apud Soph. Electr. 1435. Eurip. Orest. 789. (797) Phoen. 1295. (1286) Heracl. 752. Vide Porsonum ad Orest. 288.

1031. Vindob. Voss. et meus: νὺξ δέ οἱ ἀτροχίτων. Semel monuisse satis sit, illud οἱ, quod poeta singulari ratione frequentauit, non nisi in vetustis codicibus exstare; in recentioribus, tanquam in Vratislauiensi et Regio, plerumque vel in δή, vel in ἄρα, vel in aliam particulam, mutatum esse. RUHNK.

1035. Quum per se satis magnam auctoritatem habet lectio κύματι, tum rectius corpus mortui θεινόμενον δίναις, quam fluvius θεινόμενος πνεύματι, quod melius in mare quadrat, dicitur.

1036. (1031) Legendum videtur Θεινόμενος δίναις, ne prior huius nominis syllaba contra

Digitized by Google

κέλσεν ὑπὲρ νήσων, Ἀψυρτίδας ἃς καλέουσιν.
ἀλλά οἱ οὔτι λάθον Δί' ἐπόψιον, οὐδὲ θέμιστας.
αὐτὰρ ἐπεὶ νηὸς μὲν ἔσω κίον, ἠδ' ἑκάτερθεν
ὄχθης πείσματ' ἔκοψαν, ὑπ' εἰρεσίῃσι θοῇσιν
πλεῖον ἐπειγόμενοι ποταμοῦ τόμον· οὐδὲ κατ' ἰθὺ

1037. κέλσε δ' ὑπὲρ Schneiderus pro vulgato κέλσεν ὑπὲρ. 1038. ἀλλά οἱ Schneiderus e Voss. Vind. Ruhnk. Vulgo ἀλλ' ἄρα. Idem codd. οὐδὲ θέμιστας. Vulgo ἠδὲ θέμιστας. 1039. ἠδ' ἑκάτερθεν Schneiderus e Voss. Vulgo ἐκ δ' ἑκάτερθεν. 1040. ἔχθης Voss. εἰρεσίαις θοαῖσι idem. ὑπειρεσίῃς Wrat. Vulgo ὑπ' εἰρεσίῃς δὲ θοῇσι. 1041. τόμον Schneiderus e Voss. Vulgo τάμον, οὔτι κατευθύ.

perpetuam consuetudinem etiam nostri poetae corripiatur. GESN.

1037. Quomodo Absyrti corpus e Phasidis ostiis in sinum Adriaticum ad Absyrtidas insulas ferri fluctibus potuerit, ad illa γεωγραφούμενα argonautica pertinet, de quibus sententiam vno loco dicere est commodius. GESN.

1038. (1033) Θέμιστας redditum est per Nemesin in Eschenbachiana. Ad sententiam bene. Sed non inuenio, vbi personae sint θέμιστες, nisi forte Οδ. Π, 403 Εἰ μέν κ' αἰνήσωσι Διὸς μεγάλοιο θέμιστες. Verum hic etiam lectio variat et interpretum sententiae. Hic quidem locus indicat, θέμιστας non de iudicibus modo humanis dici, sed etiam de aeterna lege iustitiae, quam fas dicere solent. GESN.

1039. (1034) Illud ἑκάτερθεν significat ab vtraque ripa, dextra et sinistra, deligatam fuisse navim: neque adeo latum valde ibi fuisse flumen: nisi dicamus ἑκάτερθεν ad nauis duo latera pertinere, vnde aptae orae ad vnam modo ripam alligatae sint. Porro illam oportet fuisse magnam ἀμπλακίην, quod non senserunt se aduerso flumine remigare. Nempe haec prima et maxima poena scelerum atque impietatis apud priscos, quod bonam mentem scelerati amittunt. Itaque ἀφραδέας appellat Minyas v. 1040. Caeterum ab hoc praesertim inde loco conferre qui voluerit, quae disputantur in praelectione 1 de navigationibus Phoenicum etc. §. 3 et hanc partem melius intelliget, et de toto poemate iudicabit rectius. GESN.

1041. Ποταμοῦ τόμον recte Schneiderus de brachio Phasidis interpretatur. Locum Plinii VI. 4. qui vastos amnes, Hippon et Cyaneon e diuerso in Phasin ad oppidum Aeam confluere dicit, non huc traxerim. Neque enim aduerso flumine nauigasse Argonautas manifestum est. Οὔτι in οὐδὲ mutari debuisse, apertum est. Deinde κατ' ἰθὺ pro κατευθύ, quod etiam infra v. 1211. legebatur, scripsi. Epicorum

Digitized by Google

πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα διὰ ῥόμα Φάσιδος εὐρὺ
ἱέμεθ'· ἀμπλακίη δὲ φορεύμεθα πολλὸν ὀπίσσω
αἰὲν ἀναπλείοντες· ἐλείπετο δ' ἄχεα Κόλχων
ἀφραδέσιν Μινύαις, ὀνοφερὴ δέ σφ' ἄμπεχεν ὄρφνη.
αὐτὰρ ἐπειγόμενοι θέομεν ῥόον ἀφραδίῃσιν.
μεσσάτιοι πεδίοιο· βροτοὶ δέ μιν ἀμφινέμονται
Γυμνοί, Βεγόμαι τε, καὶ Ἄρκυες ἀγριώπαι,
Κερκετικῶν τ' ἀνδρῶν φῦλον, Σινδῶν τ' ἀγερώχων·
οἳ νάσσαντο μεσηγὺ Χερρονησείων αὐλώνων,

1043. δὲ φορεύμεθα Voss. Ruhnk. Vulgo δ' ἀφορεύμεθα. Comma post hoc verbum sustulit Schneiderus, et post ὀπίσσω collocavit. 1045. σκοτερὴ δέ τε ἄμφεχεν ὄρφνη vulgo. Schneiderus ex Ruhnk. hanc ipsam vulgatam lectionem ἄμφεχεν notavit, vt credibile sit, aliud quid esse in eo codice, fortasse ἄμπεχεν. 1048. Βεγόμαι Voss. Vind. Ruhnk. ἀγριώπαι Ruhnk. 1049. Κερκετικῶν Voss. Vind. Ruhnk. Vulgo Κερκετικόν. Dein Σινδῶν Ruhnk. Vulgo Σιντῶν. 1050. Schneiderus e Voss. κάσσαντο, quod est etiam in Ruhnk. κήσαντο Vind.

est ἰχθύς, quod saepius in εὐθὺς mutarunt librarii. In Dionys. Perieg. 549. Κιμμέριον δ' ὄρος τὸ διὰ Βόσπορον ἰχθὺς ἰόντι e quibusdam codd. legendum. In Batrachomyomachia v. 45. eadem varietas, vbi recte Wolfius ἰχθὺς edidit. Ita etiam in Homerico hymno Mercurii v. 342. ἰχθὺ Πύλονδ' ἐλάων, et v. 355. ἐς Πύλον, ἰχθὺς ἐλῶντα scribendum. Καϊ' ἰχθὺ est apud Aratum Phaen. v. 59. Caeterum Cribellus in versione totum versum omisit.

1045. Ruhnkenius ὀνοφερὴ coniecit, si cui suspecta esset forma σκοτερή. Eam emendationem recipere non dubitaui, licet Schneiderus σκοτερὴ inter singularia nostri poetae numerari velit. Natum vocabulum e glossa σκοτεινή. Hesychius: ὀνοφεῖ. σκοτεινῇ. Praeterea in his verbis ὀνοφερὴ δέ τε ἄμφεχεν ὄρφνη et omissio pronominis, et hiatus, et insuitata forma verbi vitiosam lectionem arguunt. Eam igitur correxi.

1049. (1044) Σιντῶν τ' ἀγερώχων] Σίνδων omnino scribendum cum Strabone lib. XI. et Plinio. ECCH.

1049. (1044) Σινδὸς etiam in regione Pontica collocat Dion. v. 681. Nolui tamen lectionem mutare, cum possit esse διττογραφία. OXON.

1050. (1045) Non dubito quin dederit auctor νήσαντο ex illo

Digitized by Google

Καυκάσιον παρὰ πρῶνα, διὰ σφετέρης Ἐρυθείας.
ἀλλ' ὅτ' ἀπ' ἀντολίης ἐφάνη τερψίμβροτος ἠώς,
ποιανθεῖ νήσῳ πρόσεκέλσαμεν· ἔνθα τε δίσσαὶ
χεύμασιν ἀπλήτοισι περισχίζουσι ῥέεθρα
Φᾶσίς τ' εὐρυμενής, ἀκαλαῤῥείτης τε Σαράγγης·
τὸν ῥα πλημμύρουσα διὰ χθονὸς εἰς ἅλα πέμπει

Dein vulgo χαραυδαίων τ' αὐλώνων. 1053. ποιανθεῖ Ask. Voss. PAIC. ποιανθῇ inde a Stephano. Vulgo ἔνθα δὲ δίσσοί. 1054. Vulgo ἀπλώτοισιν. Schneiderus ἀπλάτοισιν e coni. Pierſoni. 1055. σαραγγῆς Ruhnk.

themate, de quo ad 952 dictum eſt: νέω, νήω, νηνέω, congerendo ſtruere ſignificat: hinc ναὸς et ναίω et ναιετάω. Hinc illud Heſiodeum Ἔργ. 639 Νάσσατο δ' ἄγχ' ἑλικῶνος, *Struxerat ſibi* h. e. habitabat prope Heliconem. GESN.

1050. Ruhnkenius νήσαντο corrigebat; quamquam nullum huius formae exemplum in promptu habens. Attulit tamen ſimilia, νησάντο e Dionyſii Perieg. 549. et ναιήσαντο, ᾤκησαν ex Heſychio. Schneiderus, quod ſatis mirari nequeo, κείσαντο, vt ſingulare et noſtri proprium, tuetur. Ego correxi ad epicorum normam. Τὸ deleri iuſſit Ruhnkenius.

1051. (1046) An ab hac dicti Erythini illi, de quibus Apollo. 2. 943 Σήσαμον, αἰπεινήν τε παρεξενέοντ' Ἐρυθίνας· Add. quae dicentur ad 1054. GESN.

1053. (1048) Ποιάνθῃ] Vide Holſtenium ad Stephanum voce Φᾶσις. ESCH.

1053. (1048) Hanc inſulam, cuius non nomen proprium, ſed epitheton videtur ποιανθής, hirbis florida, efficiunt duo fluuii Phaſis et Saranges, qui findunt circa illam, diuiduntque ſuos fluctus. Phaſin autem hunc ita deſcribit noſter, vt ſit in regione mediterranea coniunctus et continuus cum illo Colchico. Retro enim aduerſo illo primario Phaſide Argonautae remigantes per plures populos, tandem per hunc alterum in Maeotin paludem enauigant. Cf. 1051. GESN.

1053. Δίσσοι non bene dicebatur, nullo ſequente nomine. Neque ἔνθα δὲ hic ferri poterat.

1054. Pierſoni coniecturam ad Moerin p. 25. ἀπλάτοισι probavit etiam Ruhnkenius.

1055. (1050) Ἀκαλαῤῥείτης τε σαράγγαις] Legebatur alias σαρράγγης, ſed H. Stephanus mutauit, forte non adeo neceſſaria correctione. vid. Plin. lib. VI. c. XVI. ESCH.

1055. (1050) Neſcio quid viderit Eſchenbachius. Editum fuit, vt a reliquis, ita ab H. Stephano σαρράγγης. GESN.

1056. (1051) Hinc demum intelligere mihi videor quae modo

Digitized by Google

Μαιῶτις καναχηδὸν ἑλειονόμου διὰ ποίης.
καὶ τόθ' ὑπ' εἰρεσίῃ πλέομεν διὰ νύκτα καὶ ἦμαρ·
δισσαῖς δ' ἐν τριμόροισι Βοὸς πόρον ἐξικόμεσθα,
λίμνης ὄντα μεσηγύ, βοοκλόπος οὗ ποτε Τιτὰν

1058. εἰρεσίῃσι Ruhnk. τότε ὑπειρεσίη Wrat. 1060. λιμνησσὸν Voss. λίμνης, ὄντε ante Gesn. Dein quod alios omnes habere dicit Gesnerus, ὅποτε, pro eo certe in Crat. scriptum οὗ ποτε. vt ipse Gesnerus dedit.

dicta sunt ad v. 1048. Secundum hanc poetae descriptionem Saranges e palude Maeotica in terram infunditur: intus iungitur cum Phaside, et illius vndis mixtus exit in Pontum Euxinum. Vtrum hoc hodie etiam verum sit, vtrum aliunde etiam constet, iam non habeo dicere: sed hanc versuum, quos tractamus, sententiam esse, non dubito. GESN.

1059. (1054) Multum de hoc loco laboraui, fateor: vtrum aliquid effecerim, videre lectoris est. Primo, quae essent δισσαὶ τρίμοροι, non caret difficultate. Sed si recte Budaeus de asse p. 17 quem solum adhuc laudare auctorem possum, τρίμορον s. τρίμοιρον est dodrans $\frac{3}{4}$, vti δίμοιρον (De quo etiam Sa. Tenulius ad Iamblich. in Nicomachi Arithmet. p. 101 et al.) bes, $\frac{2}{3}$. Fuerint igitur δισσαὶ τρίμοροι ἡμέραι duo dodrantes diei s. dies integer cum dimidio. Porro βοὸς πόρον hic esse Bosporum Cimmerium, non est dubium. Hic Bosporus medius est inter Maeotida paludem et Pontum Euxinum, quos commercio aquarum iungit. Iam rationem adfert Poeta, vnde illud fretum Bospori nomen habeat. Fidit ibi aperuitque πόρον, transitum paludis in mare Euxinum, boui robusto insidens, Titan βοοκλόπος. Sed hic quis est? Herculem, et Geryonae boues huc aduocare non licet. Titan quidem vocatur ille ab ipso nostro Hym. 11, 1: verum κλέπτειν non solet Hercules, furari illum pudet: rapit potius. Βουκλόπος θεὸς Porphyrii de antro Nymph. p. 119 Barn. ὁ τὴν γένεσιν λεληθότως ἀκούων (s. ἀνύων) plane huc nihil facit. Inter Titanas proprie dictos, Gigantes certe Terrae filios, est Alcyoneus: de quo Apollod. Bibl. 1, 6 p. 19 Οὗτος τὰς Ἡλίου βόας ἐξ Ἐρυθίας ἤλασε. Verum boues Solis stabulabantur in Erythia insula Gadibus vicina. Stabulabantur etiam in Sicilia (vid. Bochart. Phal. 1, 27 p. 570). Quis vero in his fabulis antiquissimis consensum et constantiam requirit? Noster quidem certe Erythian in hac ipsa regione agnoscit v. 1046 et Erythinos habet Apollo. Argon. 2, 943. Ab Erythia illa Hispanica Hercules Geryonae boues abduxit: quamquam in hoc etiam variatur. Vid. Eustath. ad Dionys.

Digitized by Google

ταύρῳ ἐφεζόμενος βριαρῷ πόρον ἔσχισε λίμνης.
καί ῥα παγημερίῃσι πονεύμενοι εἰρεσίῃσιν,
Μαιώτας πρώτους ἀφικάνομεν ἀβροχίτωνας·
ἠδὲ Γελωνὸν ἔθνος, Βαδυχαίτων τ' ἄπλετα φῦλα,
Σαυρομάτας τε, Γέτας, καὶ Γυμναίους, Κέρκυφάς τε,

1063. πρώτους ἀφικάνομεν Voss. Vind. Paris. πρώτας ἀφικάνομεν PAIC. Ask. Wrat. πρώτους ἱκάνομεν Ruhnk. πρῶτ' εἰσαφικάνομεν vulgo. Lectionem Vossianam habuit iam Dionysius. Ibidem ἀκροχίτωνας Voss. Vind. 1064. Voss. Vind. Ruhnk. ἠδὲ γελωνῶν ἔθνος βαδυάγρων τ'. 1065. Γέτας τε καὶ Ask. Voss. vt Gesnerus notauit. Parisiensem addit Schneiderus. Sed Ruhnkenius in Voss. et Paris. Γέτας τε ις, in Vind. γαίας τε ις. in Ruhnk γαίτας τε ις esse dicit. γέτας τε ις etiam PAIC. Vulgo Γέτας καὶ Γυμναίους.

v. 558. Maneat, dum quis adferat certius, Cimmerius Bosporus de poetae nostri sententia nomen et ortum debet Titani, boue per illum inuecto, quem Alcyonea gigantem vocat Apollodorus. Plura disputata sunt in praelect. cit. §. 3 quae vel ideo reponi, qualia erant, placuit, vt appareat certe, me hoc egisse, vt loco obscuro lucem vndecunque quaererem. OESN.

1059. Vitium latere in vulgata lectione putat Schneiderus.

1063. (1058) Cum totus remotioris antiquitatis tenor, ita tum forte etiam haec appellatio ἀβροχιτώνων indicat, antiquissimos, quos Graeci norant, harum regionum homines, non fuisse ab omni cultu molliori et humaniori (indifferenter enim vtimur his nominibus) remotos. Sed nec negauerim, posse ἀστειμόν fuisse in tali appellatione: illud modo monendi interdum videntur lectores, vt cogitent, non in fera barbarie, sed in culta olim Phoenicum, Aegyptiorum, Graecorum commerciis et coloniis, regione, ac felici sub caelo, se versari. OESN.

1063. Vossianam lectionem merito iam Schraderus probauit in Obseru. p. 78.

1064. (1059) Βαδυχαίτων proprium gentis nomen esse debet, quod non magis miror, quam Galliam *comatam* aut braccatam, aut Langobardos e. i. g. a. Sed alias nondum obseruaui. Forte erit tempus, cum regiones, nimium hodie vel neglectas eruditis peregrinatoribus, vel inaccessas, monumenta e profundo eruta illustrabunt. OESN.

1065. Consensus librorum, τὰ post Γέτας inserentium, facit vt suspicari possis, pro Γυμναίους reponendum esse Τλαίους. Τλαίη memorata Herodoto IV, 9.

Digitized by Google

Ἀρσωπάς τ', Ἀριμασπά τ' ἔθνη, πολυπάμονα λαόν,

1066. Vulgo Ἀρσοπάς τ' Ἀριμάσδας, ἔθνη πολυπήμονα λαῶν. Ask. ἀριμάδας. Voll. Viad. Ruhnk. Ἀριμάσπας.

18. 54. 55. 76. et Stephano Byzantino. Hylaeos habet Plinius IV. 26. qui per eos Hypanin fluere dicit. Schoenemannus in Geogr. Argon. p. 17. male corrigit Γυμναίους τε Γρύπας τε. Melius Thunmannus in epistola Schneideri, quae est in noua bibliotheca philologica, Germanice scripta, Lipsiae 1778: vol. IV. p. 299. populum intelligi putat, quem Λιμναίους vocat Ephorus in fragmentis Scymni Chii post Holstenii notas ad Stephanum p. 578. Vnde Ephoro recentiorem esse nostrum coniicit.

1066. (1061) Ἀρσώπ.] Pro ἀριμάσδας sunt qui ἀριμάσπας reponendum putant: (licet ἀριμασποὶ potius vocentur) sed ego multa hic et alia nomina populorum deprauata esse existimo, sicut et paulo post. H. STEPH.

1066. (1061) Ἀριμάσδας] Ἀριμάσπας hoc loco reponendum esse, nullum est dubium. Sed et pleraque in hoc auctore, quae ad Geographiam spectant, adeo sunt obscura, adeo forte etiam corrupta, vt impossibile sit ea loca vel explicare feliciter, vel corrigere sine Manuscriptorum codicum ope. Quamobrem Tuam, Lector, circa talia nonnulla veniam petere et plane ἀπέχειν satius esse duco, quam me non optime fundatis coniecturis cauillatorum petulantiae exponere. Hoc tantum hic monendum ratus sum, me cum Holstenio (in Ἀριμάσποι) ἄρσωπας in hoc versu non agnoscere nomen gentis, quod facit H. Stephanus, sed arbitrari Epitheton esse Arimasparum *monoculorum* et *torue tuentium*. ECKH.

1066. (1061) Πολυπήμονα non valde hic placet. In Hymno in Mercurium Homerico v. 37 πολυπήμων est damnis atque iniuriis obnoxius: sed apud ipsum Homerum Δ. 433 ἀνὴρ πολυπάμμων. πολυθρέμμων diues gregibus etc. OESN.

1066. Holstenius ad Steph. v. Ἀριμασποὶ putabat ἄργωπας legendum esse, vel vulgatam de masculis, toruis oculis intelligi debere. Neutrum fieri potest. Quo minus populum quempiam indicari dubito. Arimaspos μονώπας dicere, vt Aeschylus, poterat. Ἀριμάσπας probat Ruhnkenius, promiscue Ἀριμασποὶ et Ἀριμάσπαι dici credens Wesselingio ad Diod. Sic. XVII. p. 222. Quae Wesselingius habet, ad ea redeunt, quae ab Holstenio ad Steph. in Ἀριμασποὶ et Εὐεργέται allata sunt: his vero nihil aliud efficitur, nisi in quibusdam, iisque corruptissimis veterum scriptorum locis, vestigia quaedam formae Ἀριμάσπαι

Digitized by Google

ἦν περιναιετάει γενεὴ Μαιώτιδα λίμνην.
αὐτάρ οἱ Μινύῃσι δύην ἀμέγαρτον ἔθηκαν
ἀθάνατοι, πύματον δὲ βυθῷ διαμείψαμεν ὕδωρ,
* * *
ὄχθῃσιν χθαμαλῇσιν ἀποβλύει αἰπὺν ὄλεθρον,
ῥοίζῳ ἐλαυνομένη· καναχὴ δέ τοι ἄσπετος ἅλμη
ἀκτῇσι περάτεσσιν ἐπέρχεται Ὠκεανόνδε.
τῇ ξα τόθ' ἁρπαχθεῖσα διὰ στόματος κίεν Ἀργώ.

1067. Vulgo *περιναιετάει ἐν γῇ Μαιώτιδα*. 1068. *ἐπεί π' ἐν τοῖσι* vulgo. *ἐπεὶ κέντοισι* Wrat. et, quos Schneiderus omisit, Ask. PAIC. *ἐπεὶ μὲν τοῖσι* e Voss. Ruhnk. Schneiderus. 1070. Lacunae signa, monente Ruhnkenio, posuit Schneiderus. 1072. *καναχῇ* dedit Schneiderus pro vulgato *καναχεῖ*. Tum omnes *ἄσπετος ὕλη*. 1074. Vulgo *τῇ ῥα*. Schneiderus ex Ruhnk. *δὴ ῥα* dedit.

inueniri. Sed haec tam dubia sunt et incerta, vt Ἀριμασποὶ vnice vera forma videatur. Praeterea hic prosodiae ratio multo magis inauditam formam Ἀρίμασπες requireret. Quare Ἀριμασπά τ' ἔθνη, πολυπάμονα λαόν scripsi. Πολυπάμονα recte a Gesnero emendatum esse docet Herodotus III. 116.

1067. (1062) Placet coniectura Cl. Piersoni Verisim. p. 188 *ὧν περιναιετάει γενεή*. Emendatione quidem aperte indiget locus, licet illud aliquantum videatur insolens, *γενεῆς* nomen hic comprehendere ἔθνη λαῶν. GESN.

1068. In Vossiana lectione, quam Schneiderus recepit, non modo insolens coniunctio particularum *ἐπεὶ μὲν* offensionem habet, sed illud etiam reprehendi debet, quod, quum haec, *πύματον δὲ βυθῷ διαμείψαμεν ὕδωρ*, non possint apodosis esse, particula *ἐπεὶ* duas simul significationes habet, *quoniam* et *postquam*. Quare vsitatum nostro *αὐτάρ οἱ Μινύῃσι* reposui, vt simpliciter procedat oratio. Sic *οἱ Μινύῃσι* v. 776. 1268.

1071. Hic quoque aliquot versus periisse luce clarius est. RUHNK. Non nisi vnum excidisse puto, cuius vltima haec fere fuerint *ἔνθα τε λίμνη*.

1072. Quid *ὕλη* sibi velit, non video. Quare *ἅλμη* reposui. Ceterum apte comparauit Schneiderus Plinium II. 67. Qui ita de palude Maeotica scribit: *siue ea illius* (Septemtrionalis) *Oceani sinus est, vt multos aduerto credidisse, siue angusto discreti situ restagnatio.*

1074. (1068) Mirum, et forte falsum atque fictum est, certe hodie non amplius verum, quod hic dicitur, et mox 1076 explicatius declaratur, paludis Maeotidos partem versus septentrionem effundi in Oceanum il-

Digitized by Google

1075 ἐννέα μὲν νύκτας τε καὶ ἤματα μοχθίζοντες,
λείπομεν ἔνθα καὶ ἔνθα βροτῶν ἀγχήρεα φῦλα
Πακτῶν, Ἀρκτείων τε γένος, Λελίων τ' ἀγε-
ρώχων,

1076. ἀγνινέα Voss. ἀγνηνέα Vind. Ruhnk. ἀλιτήρια con
B. Slothouweri. Vulgo ἀπηνέα. 1077. Vulgo Πακτῶν ἀρκτείων τε
Voss. Πακταίων ἀρατίων τε (non ἀρατίνων, vt Schneiderus scribit
et in margine ἀρκτειών. Πακταίων ἀρκτείων τε Vind.

lum s. Cronium, s. Hyperboreum s. mortuum adeo, quemadmodum ad meridiem per ipsum Cimmerium Bosporum exit in Pontum Euxinum. Potuit tamen hactenus certe vera esse haec commemoratio, vt via partim nauigabilis, partim expeditis et robustis nauicularum suarum baiulis non insuperabilis, ad illud mare patuerit. Potuit de Tanai a septentrionibus cum Maeotide palude se miscente audisse noster. Hic vniuersim illud ostium septentrionale Maeotidis, quodcunque fuerit, indicat, statim rediturus v. 1069 ad nauigationem per Bosporum, mihi quidem minime expeditam, quam cum Periplis antiquis et aliis Geographis vel Argonauticis conciliare nullo modo possim. Sed nec illos inter se, nec vllum illorum cum facie hodierna conciliare possum, nec hanc cum monimentis lapidum vel numorum, si qua forte per vastam tot saeculorum barbariem conseruata sint. Poscit ea res, et, nisi fallor, meretur regiam liberalitatem, vel regis alicuius, vel aliquot locupletium prinatorum, vt metallorum instar, quaecunque offerantur bonae et Graecae antiquitatis venas per sequantur. Ad liquidum sic per duci omnia si quis speret, in nimis leuis animi et parum i hac parte historiae literarum versatus mihi videatur: sed rus sus quin multa delitescant i isto Periplo monimenta Graeca nullus dubito. GESN.

1074. Aptior oratio est, si τ ῥα legitur. Eoque ducunt cod lectiones.

1076. Piersonus Verif. II. versum pede truncatum sic rest tuebat: λείπομεν ἔνθα καὶ ἔν βροτῶν ἀπερείσια φῦλα. Se alio ducunt codicum vestigi RVHNK. Schneiderus qua codicum lectionem in notis r fert ἀγιεινέα, ea ex nullo lib affertur. Equidem reposui, que proxime ad codicum lectione accedit, ἀγχήρεα. Etymol. p. 15, 33. ἀγχήρις, ἐγγύς. Sc be ἀγχῆρες, ἐγγύς. Hesychi ἀγχιρήνης, ὁ ἐγγὺς. Σοφοκλ Ἀθάμαντι. Ἀγχήρης in He chio scribendum esse videru viri docti. Codex Hesychii ἀ χηρήνης habet. Dicit nos propinquas ab vtroque palu et Bospori latere gentes. I furdtius ἀγαπήνορα coniiciebat

Digitized by Google

τοξοφόρος τε Σκύθης, πιστὸς θεράποντας Ἄρηος,
Ταύρους τ' ἀνδροφάγους, οἳ ἀμειδέα θύσθλα φέρουσι
Μουνυχίῃ, βροτέῳ δ' ἐπιδεύεται αἵματι κρητὴρ·

1078. Omnes Ἄρεος πιστὸς θεράποντας. 1079. Vulgo ἀνδροφόνους. Voss. ἀνδρομάγους. Vind. et Ruhnk. ἀνδροφάγους.

1078. (1072) Τοξοφόρος forte posuit auctor tanquam interpretationem nominis, quam hodie etiam suos habere assertores novimus. Homeri aetate hoc nomen nondum in vsu fuisse probabile putant, qui incolas harum regionum ἀβίων et γλακτοφάγων et ἱππημολγῶν appellationibus signasse videatur. Vid. Reimmanni Ilias post Homerum p. 271 sq. Sed, vt verum fatear, ex IA. N, 5 sq., quo solo loco nomina ista habentur, illud non collegerim. Dicit Iouem interim auertisse oculos a Graecorum Troianorumque certaminibus, et defixisse in illis gentibus, quibus simplicitatis et iustitiae laudem impertit, cum forte iam tum a Graecis eas ipsas ob virtutes, quibus adiuncta paupertas esse solet, contemnerentur. Breuiter, hic Homeri locus non facit, vt *Scytharum* illi nomen inauditum putem. Multo minus hinc argumentum petere licet ad arguendam poetae nostri nouitatem. GESN.

1078. Scripsit poeta, πιστὸς θεράποντας Ἄρηος. Ἄρεος et Ἄρεϊ apud epicos primam semper longam habet: Ἄρηος et Ἄρῃ ancipitem. In Iliad. XIX. 47. et Odyss. VIII. 267. et Apollon. II. 404. (nisi hic scripsit, ἄλσος τ' Ἄρηος σκιόεν) Ἄρεος duabus postremis syllabis contractis est: quod, nisi necessitate cogente, non solent epici contrahere.

1079. (1073) At Tauros et Dianam Tauricam et Chersonesum Tauricam extra Maeotida paludem ponunt et pingunt omnes. Consideretur v. g. Iphigeniae in Tauris Euripideae scena. Sed iam fassus sum, in talibus me haerere. Nondum vero adducor, vt ideo damnem scriptorem, qui videam, Homeri Geographiam esse praeclaram, quatenus intra Graeciam versatur, cum eam egreditur, monstrosam. GESN.

1079. Scythas ἀνδροφάγους fuisse satis constat ex Herodoto IV. 107. et aliis, quos ibi Cel. Valckenarius laudauit. Nihil tamen caussae est, cur a vulgata lectione recedatur. RVHNK. Nisi quod meliorum codicum grauior auctoritas.

1080. Μουνυχίη simpliciter est Diana. Nec magis quaerendum, cur ita in Tauris dicatur, quam cur *Dictynna*, vt hoc vtar, in Arcadia, apud Ouidium Met. II. 441. RVHNK.

Digitized by Google

ἂν δ' ἄρ' Ὑπερβορέες, Νομάδας, καὶ Κάσπιον
ἔθνος.
αὐτὰρ ἐπεὶ δεκάτη ἐφάνη φαεσίμβροτος ἠώς,
Ῥιπαίης αὐλῶνας ἐκέλσαμεν, ἐκ δ' ἄφαρ Ἀργὼ
ἤϊε ἐπιπροθέουσα διὰ σφετεροῖο ῥεέθρου·
ἔμπεσε δ' Ὠκεανῷ· Κρόνιον δέ ἑ κικλήσκουσιν
πόντον Ὑπερβόρεοι μέροπες, νεκρήν τε θάλασσαν.
ἐκέτι δὲ προφυγεῖν ἐδοκεύομεν αἰπὺν ὄλεθρον·
εἰ μὴ ἄρ' ὁρμαίνουσαν ὑπὸ κρατερῇφι βίῃφι

1081. Schneiderus αὖ δ' ἄρ'. 1084. ἄγεν vulgo. Ruhnk. ἄγετ. 1086. Vulgo Ὑπερβορέην. 1087. Vulgo ἐδοκεῦμεν λυγρὸν ὄλεθρον. Gesnerus in hoc versu e Voss. affert ἐπὶν, quod omisit Schneiderus.

1081. (1075) Vid. Prael. 2 c. 2 de Hyperboreis §. 3. GESN.

1081. Haec nulla ratione cum praecedentibus coeunt. Versum intercidisse suspicor. RVHNK. Schneiderus αὖ δ' ἄρ' scripsit, vt structuram verborum restitueret. At hoc soloecum est. Putat etiam ἓν δ' ἄρ' scribi potuisse. Ego vulgatam retinui, quae explicari debet ex intellecto verbo in λείπομεν latente. Simile exemplum v. 467.

1084. (1078) Elegans et digna illo ingenio coniectura Ruhnkenii, qui Ep. 2 p. 83 legi vult Αἰὲν ἐπιπροθέουσα, vt Apollo. Rhod. 1, 528 Αἰὲν ἐπιπροθέοντες· sed cui repugnare videtur illud ἐκ, quod sic non habebit, quo referatur. Malim igitur iungere ἐκ et ἄγεν, et intransitiue verbum accipere, vt in παράγω, προάγω, ὑπάγω. *Argo praecurrens exiit* etc. GESN.

1084. Αἰὲν ἐπιπροθέουσα et ἔμπεσεν Ὠκεανῷ emendat Ruhnkenius, comparans Apollon. I. 582. Πηλιάδας δὲ παρεξήμειβον ἐρίνας αἰὲν ἐπιπροθέοντες.

1085. (1079) Ad hunc quidem certe locum referri non potest, quod est apud Schol. Apollo. 4. 327 Κρονίην ἅλα esse mare Adriaticum: licet alioquin, qui Saturniam vocarunt Italiam, iidem etiam κρονίας ἁλὸς appellationem Adriatico mari potuerint tribuere. GESN.

1086. Potior visa est Schneideri emendatio Ὑπερβόρεοι μέροπες, quam quod idem putat scribi potuisse, ὑπὲρ Βορέην. Plinii locos de hoc mari IV. 13. (27.) 16. (30.) et Dionys. Perieg. 32. Apollon. IV. 327. Schneiderus attulit.

1087. Codicis Volliani scriptura veram lectionem monstravit.

Digitized by Google

τῆα μολεῖν ἴθυν' ἐπὶ δεξιὸν αἰγιαλοῖο
1090 Ἀγκαῖος, ξεστοῖσι πιθήσας πηδαλίοισιν.
ἡ δ' ἔθορεν διστῇσι βιαζομένη παλάμῃσιν.
ἀλλ' ὅτε δὴ μογερῇσιν ἐδαμνάμεθ' εἰρεσίῃσιν,

* * *

χεῖρες δ' ὑκέτ' ἔμιμνον, ἀκηχέμενοι δὲ φίλον κῆρ
1095 πήχεας ἀμπλέξαντες, ἐνηείσαντο μέτωπα,
ἰδρῷ ἀποψύχοντε· κέαρ δέ τε τείρετο λιμῷ.
Ἀγκαῖος δ' ἐξᾶλτο, καὶ ἄλλυς πάντας ὄτρυνεν
ἤρεας, μαλεσκοῖσι παραιφάμενος ἐπέεσσιν.

1091. διστῇσι vulgo. βιησαμένῃ pro vulgato βιησαμένη edidit Schneiderus. 1094. ἀκηχέμενοι Voss. et in margine ἀκηκεχέμενοι. Rhhdk. ἀκαχήμενοι. 1095. ἐν εἰρεσίῃσιν Voss. ἐνειρήσαντο PAIC. 1096. Hic versus abest ab Rphnk. ἀποψύχοντε Schneiderus e Voss. Vulgo ἀναψύχοντε· Vind. ἀναψύχοντες. Dein vulgo κέαρ δ' ἐπετείρετο. Voss. κέαρ δ' ἐτείρετο. 1097. Schneiderus edidit Ἀγκαῖός τ' pro vulgato Ἀγκαῖος δ'.

1089. Schoenemannus in Geogr. Arg. p. 25. ἐπιδέξιον, *dextre, tempestive* legendum putabat, non ἐπιδέξια, vt Schneiderus refert. Sed hoc est corrumpere, non emendare.

1091. (1084) Peculiari ratione poni hic videtur participium medium. Currit animalis instar Argo, et vi viam sibi facit, per mare, sed διστοῖσι παλάμῃσι, vtraque manu Ancaei ipsa quoque impulsa. Itaque duplicem habere vim videtur τὸ βιασαμένη. consuetam illam, qua vi ruere et irrumpere notat, tum passiuam, quae indicatur illo dativo instrumenti. GESN.

1091. Βιαζομένη certa emendatione scripsi.

1093. Hic versum excidisse satis clare ostendit sequens versus. Qui si contineret initium apodoseos, ita scribi debuisset: ὑκέτι χεῖρας ἔμιμνον.

1096. (1088) Videor hic mihi videre picturam desperantis tristitiae. Manus labore fessas non iam ad remos applicant, sed sinistra dextrum prehendunt cubitum, hoc autem caput fulciunt. GESN.

1096. (1089) Non dubito, quin recte Vossianus ἀποψύχοντε. Sic plane Ia. X, 2 Ἰδρῷ ἀπεψύχοντο. Dualem hic pro plurali poni, manifestum est. Vid. ad 818. *Cor fame consumitur* antiquissima Orientis formula, *fulcitur cibo* etc. GESN.

1096. Ἐπετείρετο, verbum nihili, probasse videtur etiam Schraderus Emend. praefat. p. V.

Digitized by Google

οἱ δ' ἐπεὶ ὧν τέναγός τε * * *

1099. Vulgo τέναγός τε πολυτρήτοισι πάλωσι.

1099. (1092) Τέναγος quid eſſet, pulchre docet Suidas: Τενάγη διάβροχοι πάσυγροι τόποι, πηλώδη πελάγη, ἢ ἰλὺς ἐπιπολάζοντος ὕδατος ὑ πολλῦ, καὶ βοτάνης ἐπιφαινομένης τῷ ὕδατι· vtiturque ad eam rem declarandam loco Polybii L. 2 c. 75 ſ. p. 76, A. Wechel. vbi docet ſcriptor prudentiſſimus, quam callide tali loco, certis temporibus ſiccari ſolito, ad transducendas velut per pontem copias vſus ſit Hamilcar. Eſt igitur noſtro τέναγος aliquid Syrtium ſimile: locus maritimus interdum ita ſiccus et ſolidus, vt modo foſſas velut aquae et canales habeat, ceterum veſtigia humana in ripis foſſarum accipiat. Eſt vero hic mihi locus in tantum certe deſperatus diu viſus, vt veram certamque illi lectionem reddere non auderem: ſed tentabo. Niſi fallor, vlcus maxime haeret in verbis πολυτρήτοισι πάλωσι, quae bis ita proxime ab auctore poſita, ſine vel neceſſitate, vel vi, vel Venere, non poſſum putare. Sed v. 1094 loco ea poſita, et neceſſaria arbitror. Supereſt, vt hic male inculcata putem, vel ſimplici errore librarii, oculos in tertium ab eo verſum, in quo verſabatur, coniicientis, et animaduerſum mox errorem corrigere, ne librum deformaret, cunctantis: vel, quod magis placet, inuitante inſuper ſimilitudine. Verbo, pro πολυτρήτοισι πάλωσι in hoc verſu fuiſſe ſuſpicor, πολυτροίβοιο θαλάσσης, et legendum οἱ δ' ἐπὶ ὧν τέναγός τε πολ. θαλ. Non opus eſt longiore diſputatione. Qui poſſunt ad tale iudicium admitti, eos conſiderata hac ipſa adnotatione, et interpretatione noſtra, hoc certe pronunciaturos arbitror, dictum a nobis eſſe, quod et intelligi poſſit, et cum reliqua ratione huius carminis conueniat. Rarius nomen πολυτροίβοιο, et literis paucis ab altero diuerſum, cedere illi coactum eſt. Legitur vero apud Nicandrum Alexiphar. v. 6, vbi ille amicum ſuum Cyzici habitare dicit ἀγχὶ πολυτροίβοιο θαλάσσης· quod vetus Schol. interpretatur, τῆς πολυταράχου, παρὰ τὸ τροβεῖν τὰς ναῦς, ὅ ἐστι ταράσσειν. Poteſt etiam de ipſa maris perturbatione intelligi, qua colliguntur deſcripta modo τενάγη.

ORSI.

1099. Schneiderus verba τε πολυτρήτοισι πάλωσι, vt male hic repoſita e v. 1101. vncis incluſit. Τὲ certe excipere debebat. Similiter peccatum v. 723. 742. 1256. Cribellus vertit: *qui poſtquam cum puppe locum tenuere paluſtrem.* Sed vereor, ne hic ſenſum magis, quam diuerſam a vulgata lectionem expreſſerit. Senſus hic fere eſſe debuit: *qui poſtquam ſcalam demiſiſſent:* hoc fortaſ-

Digitized by Google

βάντες ὑπὲρ τοίχων, ἅλαδε σφυρὰ κοῦφα βάλοντο.
ὦκά δ' ἄρ' ἀρτήσαντο πολυστρέπτοισι κάλωσιν,
πρύμνης ἐξ ὑπάτης δολιχὴν μέρμιθα βαλόντες,
Ἄργος τ' Ἀγκαῖός τε, καὶ ἀρχὰς δῶκαν ἑλέσθαι
ἥρωσιν. τοὶ δ' αἶψα δι' αἰγιαλοῖο θέοντες
σῦρον ἐπειγόμενοι· σὺν δ' ἕσπετο ποντοπόρος νῆυς,
τέμνουσ' ὑγρὰ κέλευθα παρ' ἀξέστοις κροκάλῃσιν.
οὐ γάρ οἱ λιγὺς οὖρος ὑπὸ πνοιῇσιν ὄρινεν

1102. μήρυνθα Voss. μήρινθα vulgo. μέρμιθα coni. Schneid. 1103. Vulgo ἑλέσθαι ἡρώων, τοὶ δ'. Schneiderus ἑλέσθαι· ἡρώων τοὶ δ'. 1106. Vulgo παρὰ ξυστοῖς κροκάλοισι. Voss. ξεστῇς. Ruhnk. ξεστοῖς. 1107. οὐ γάρ οἱ Voss. Ruhnk. Vulgo οὐ γάρ ἑ.

se modo: οἱ δ' ἐπεὶ ὃν τεναγόσδε χάλασσαν κλίμακα μακρήν. Ita v. 376. κλίμακα δουρατέην λιμένων ἔντοσθε χάλασσαν. Vide v. 531. 639. Nisi ἐπεὶ ad βάλοντο pertinuit, et in apodosi scriptum fuit: ὦκά οἱ ἀρτήσαντο.

1100. (1093) Cf. ad v. 620. Hic modo indicatur festinatio non exspectantium κλίμακα, vt 634, sed saltu iactantium corpora in terram. GESN.

1104. (1097) Ἡρώων quomodo hic tueri locum possit, non intelligo. Formam τοῦ ω etiam talem esse, quae facile in σι mutari potuerit, vnicuique hodie facile est ad videndum, qui etiam vsum non multum MSStorum librorum habuerit. GESN.

1104. Mirum est Schneiderum durissimam orationem praetulisse Gesnerianae emendationi, quam ipse multo elegantiorem esse fatetur. Immo eam vnice veram esse, τοὶ ostendit, quod, si poeta ἡρώων scripsisset, οἱ foret.

1106. (1099) Τέμνουσ'] Aut potius ξυστῇς κροκάλῃσιν. H. STEPH.

1106. (1099) Ξυστοῖς κροκάλοισιν] Fortassis non improbanda H. Stephani coniectura, ξυστῇς κροκάλῃσιν legentis. ESCH.

1106. Quid ξεστὰ κρόκαλαι sibi velint non intelligo. Quare παρ' ἀξέστοις scripsi. Sophocl. Oed. Col. 19. οὗ κῶλα κάμψον τοῦδ' ἐπ' ἀξέστου πέτρου. Leonidas Tarent. XCVIII. 5. ἐπ' ἀξέστοιο δὲ ποιμὴν πέτρης συρίζοι.

1107. (1100) Ἑ ad κλεινὴν (vel, quod magis placebat Piersono, κείνην) ἅλα refero, pronomine relatiuo Orientalium more redundante. Sic 1192. Ipsum ἑ porro producitur ob liquidam sequentem, quae pro-

Digitized by Google

βυκτάων ἀνέμων κεινὴν ἄλα· κωφαὶ δὲ πάντες
κεῖθ' ὑπένερθ' Ἑλίκης, καὶ Τηθύος ἔσχατον ὕδωρ.
1110 αὐτὰρ ἐπεὶ ἕκτη φαεσίμβροτος ἤλυθεν ἠώς,
ἔθνος ἐς ἀφνειὸν καὶ πλήσιον ἐξικόμεσθα
Μακροβίων, οἳ δὴ πολέας ζώουσ' ἐνιαυτούς,
δώδεκα χιλιάδας μηνῶν ἑκατονταετήρων

1108. Voss. Vind. Ruhnk. κείνην. quae Pierſoni coniectura eſt Veriſ. p. 20. Vulgo κλεινὴν. Deinde κωφὰ Ruhnk. Heynius coniiciebat κωφαὶ δὲ πάντα. 1109. Vulgo κεῖθ', ὑπέρ θ' Ἑλίκης. Ald. Crat. ὕπερθ' Ἑλίκης. Schneiderus edidit ὑπένερθ' Ἑλίκης. Voss. κεῖθ' ὑπὲς Ἑλίκης τε κε. Etiam Ruhnk. θ' omittit. 1113. Vulgo ἑκατονταετήρων.

nunciando et ſcandendo duplicatur. GESN.

1109. Quod Geſnerus verſione expreſſerat, *vbi Helice eſt*, Graece dici debebat ὅπέρ θ' Ἑλίκη καὶ Τηθύος ἔσχατον ὕδωρ. Sed non puto facile placiturum eſſe Oceanum ita cum Helice coniunctum. Potius ita, vt edidi, ſcripſiſſe poetam credibile eſt: in qua re aſſentientes me habiturum ſperó eos, quorum iudicium lectione epicorum ſatis ſubactum eſt. Schneiderus, cui ὑπένερθε debetur, attulit v. 748. νέρθε δέ τοι Ἑλίκης δολιχὸς παρακέλευθος αὐχήν.

1110. *Vitioſum* ἕκτη, inquit Schneiderus, (*poſt numerum verſu* 1082. *poſitum* ἐπὶ δεκάτη) *corrigebat Slothouwer ſcribens* ὅθ' ἑνδεκάτη. *Sequitur verſu* 1190. δωδεκάτη. B. Slothouwerum hic, vt alibi, tacuiſſe ſatius erat. A Bosporo ad Rhipaeos montes decem dierum profecti ſunt; inde ſexto, id eſt, ſi a transitu Bosporo numeras, ſexto decimo die ad Macrobios peruenere. Qui deinde v. 1190. eſt duodecimus dies, non a Bospori transitu, ſed a relicta Hibernia numeratur.

1113. (1106) Quod hic deſcribitur vitae tempus, eſt aeternitas. Felicitatem alterius vitae, quam Inſulis beatorum adſcribunt alii, depingere poeta voluit, imaginibus ad eam rem vſus, quas putaret efficaciſſimas. GESN.

1113. *Inepti eſt dicere*, inquit Schneiderus, *Macrobios multos viuere annos, deinde aeuum eorum numero menſium definire, eosque menſes facere annuos.* Itaque verba, δώδεκα χιλιάδας μηνῶν ἑκατονταετήρων πληθύσης μήνης, vncis incluſit. Heynius deleri volebat verſus 1113. 1114. Ego nihil hic inepti video, niſi menſes centenis annis conſtantes. Nam quae praeterea Schnei-

Digitized by Google

πληθύσης μήνης, χαλεπῶν ἔντοσθεν ἁπάντων·
αὐτὰρ ἐπὴν μῆνος τὸ περωμένον ἐξανύσωσιν,
ὕπνῳ ὑπὸ γλυκερῷ θανάτῳ μάρπτουσι τελευτήν.
ὣδ' ἄρα τοῖσι μέλει βίοτος καὶ ἔργ' ἀνθρώποιν,
ποίαις δ' ἐν μεσάταις μελιηδέα φορβὰ νέμονται,

1115. ἐπὴν μῆνος Schneiderus. Vulgo ἐπεὶ μηνὸς. 1118. φοῤῥβὰ Voſſ. Vind. Ruhnk. φερβὰ vulgo.

derus inepte dicta putat, non opus eſt defendere. Quae vero de menſibus iſtis poeta dicit, emendari verba, non eiici verſus, ſi quis emendare nequeat, poſtulant. Vix dubitari poſſe puto, quin ſcripſerit ἑκατοντατήρους. Conſtat fuiſſe, qui ex Homeri Od. XI. 247. περιπλομένου δ' ἐνιαυτοῦ τέξεις ἀγλαὰ τέκνα, ſibi perſuaderent, Homerum decem menſibus annum ſpatium definiiſſe: vide Gellium III. 16. Scalig. de Em. temp. p. 173. Eam igitur opinionem, vt antiquitatis ſpecie commendabilem, ſequutus noſter recte χιλιάδα μηνῶν, quae centum annos implet, ἑκατοντατήρου dixit. Caeterum apte comparauit Schneiderus Pindari et Simonidis χιλιετεῖς Τπερβορέων apud Strabonem XV. p. 1038.

1117. Beckius ad Ariſtoph. Aues 159. ſcribendum putat βίοτός τε καὶ ἔργ' ἀνθρώπων, metri cauſſa, memor, puto, eorum, quae Ruhnkenius ad Hom. hymn. Cer. 274. et in Ep. crit. I. p. 92. dixit. At nec Ruhnkenius, nec qui ei aut aſſenſi ſunt, aut contradixerunt, Mitſcherlichius, Ilgenius, Matthiae, verum viderunt. Καὶ non poteſt corripi ante ea vocabula, quae habent digamma. Eum morem, etiam quum periiſſet digamma, ſeruarunt epici. Hic quidem etiam numeri minus elegantes forent, ſi trochaeus in quarti pedis initio eſſet.

1118. (1111) Virum hanc particulam imaginis ſuorum Macrobiorum poeta modo ex ingenio, h. e. naturae ipſius conſideratione hauſerit, quae valde commendare dulcia pueris et ſenibus ſolet: an ex obſeruatione gentium, aut gentis certe antiquae: an denique de Moſaicis libris, non dixerim. Notabilis certe eſt de Nabataeis locus Diodori Siculi 19, 94 ad quem πάντα περὶ πάντων dedit Weſſelingius, de melle ſilueſtri ex arboribus ſtillante. Mentio τῆς ἕρσης et herbae ſuadet, vt de Moſaica narratione aliquid ad illum peruenisſe, mihi probabile videatur. OESN.

1118. Recte Vindob. Voſſ. et meus, φορβὰ νέμονται. Eſt ea forma apud Heſychium: φόῤῥια. φάρμακα. οἱ δὲ φόῤῥα. RVHNK.

Digitized by Google

ἔρσῃ ὑπ' ἀμβροσίῃ θεῖον ποτὸν ἐξαρύοντες,
πάντες ὁμῶς σίλβοντες ὁμηλικίην ἐρατεινήν.
μειλιχίη δέ οἱ αἰὲν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε γαλήνη
παίδεσιν ἠδὲ τοκεῦσιν, ἐπεὶ φρεσὶν οἷδαν ἑοῖσιν
αἴσιμά τε ῥέζειν πεπνυμένα τ' ἐξαγορεύειν.
καὶ τὰς μέν ῥ' ἀθρόας παραμείβομεν, αἰγιαλόνδε
ποσσὶν ἐπισείβοντες. ἔπειτα δὲ Κιμμερίοισιν
ἦμα θοὴν ἐπάγοντες ἱκάνομεν, οἵ ῥά τε μοῦνοι
αἰγλῆς ἄμμορόι εἰσι πυριδρόμου ἠελίοιο.

1119. ἔρσῃ Ruhnk. 1121. Vulgo δέ τοι. 1122. Vulgo ἐπὶ φρεσὶν ἠδὲ νόοιο. 1124. ὠκεανόν δε Ruhnk. 1125. ἐπιτύβοντες Voss. 1127. πυριβρόμου vulgo. πυριβόμου PAIC.

1121. Τοὶ quid sibi velit, intelligi non potest. Haud dubie scripsit, quod reposui, οἵ. Praeterea Ruhnkenius ἧε pro νεῦσε scribendum putabat, maiore distinctione post γαλήνη posita.

1122. Quae de dativo παίδεσιν supra ad v. 614. dixi, non debebam vsque ad nostri aetatem extendere. Hic etsi scribere potuit παισὶν τ' ἠδὲ τοκεῦσιν, tamen παίδεσιν aequalium suorum more dicere non recusavit. Verba ἐπὶ φρεσὶν ἠδὲ νόοιο Schneiderus, vt spuria, vncis inclusit. Damnare, non quae emendare nequit, sed quae etiam carentia vitio importuna sunt, debet criticus. Quod ego reposui, nec magnam mutationem requirebat, et hunc ac sequentem versum apte coniungit. Alexandrinam formam, cuiusmodi est εἶδα v. 119. et ἔπεσαν 523. exemplis illustrauit Fischerus ad Wellerum II. p. 370.

1127. (1120) A tenui forte principio orta absurda et plane ὠγεωγράφητος traditio de perpetuis tenebris: quae interim totum pene dixerim genus scriptorum occupauit, ab Astrologis, qui idem Geometrae essent, apud Graecos si discesseris. Vid. Huet. Dem. Euang. 4, 8, 14 et Huetian. c. 94 p. 236. Sed ipsa poetae descriptio superuacuam facit omnem vel excusandi vel refellendi operam. Caeterum non dubito, quin recte coniecerit Cl. Ruhnk. Ep. 1, 34 πυριδρόμου, quod epitheton etiam habetur H. 6, 9 et 7, 11. Non tamen ausus sum mutare lectionem, cum potuerit poeta sic exprimere stridorem illum Solis in mare descendentis, quem audire se putabant homines, de quo vid. Strabo 3, p. 95, 21 sq. et VV.

Digitized by Google

ἔν μὲν γὰρ Ῥίπαιον ὄρος καὶ Κάλπιος αὐχὴν
ἀντολίας εἴεργε· ἔπι οἱ πέκλιται δὲ πελώρη
ἄσσον ἐπισκιάουσα μεσημβρινὴν ἠέρα Φλέγρη·
δείελον αὖ κρύπτουσι φάος ταναηκέες Ἄλπεις
πείοισιν μερόπεσσιν, ἀχλὺς δ' ἐπικέκλιται αἰεί.
ἔνθα δ' ἀφορμηθέντες ἐπιγομένοισι πόδεσσιν

1128. ἀχὴν Voss. 1129. Vulgo εἴργεσ' ἐπικέκλιται. Schneiderus εἴργεσα. ἐπικέκλιται. Gesnerus coniicit ἀποκέκλειται. 1130. ἐπισκιάουσα ex Ask. Gesnerus et Schneiderus. Caeteri ἐπισκιάζουσα, non ἐπισκιάζουσι, vt Schneiderus refert. 1131. ταναηκέες Voss. Ruhnk. ταπηκέες vulgo. τ' ἀνυπκέες Dimner. p. 52. 1133. Vulgo ἐνθάδ'. Ruhnk. ἔνθα δὲ. Tum ἐπειγόμενοι δὲ πόδεσσιν e Voss. Ruhnk. Schneiderus pro vulgato ἐπιγομένοισι πόδεσσιν.

DD. ad Flor. 2, 17, 2. Strabonis verba, Δύνεσι τὸν ἥλιον μετὰ φόβου ὡσανεὶ σίζοντος τῇ θαλάσσῃ κατὰ σβέσιν αὐτῷ διὰ τὸ ἐμπίπτειν εἰς τὸν βυθόν. Non ita ignorauit rerum naturam hymnographus Orpheus: sed hic versamur in regno fabularum. GESN.

1127. Ineptum πυριβρόμου in πυριδρόμου mutari iussit Ruhnkenius in Ep. Crit. I. p. 65. qui comparat Anthol. IV. 27. p. 505. δῆμος ὁ Κιμμερίων παναθρήου ἄμμορος αὐγῆς ἠελίου. Vulgatam, licet in hymno in Solem, v. 11. et alibi πυρίδρομος dicatur Sol, seruat Schneiderus ob πυριβρεμέταις ἰαχῇσι hymn. XLVIII. 3.

1128. (1121) Ἐν μὲν γὰρ etc.] Si hoc non errare est, nescio quid sit error. Dicit auctor *Rhipaeos* montes, *Calpen*, qui est mons ad Gaditanum fretum, *Phlegram* et *Alpes* Cimmeriorum terram circumcludere, et solis lumine priuare. Sed vides ἀγεωγραφησίαν veterum. Quamobrem valde vereor, ne in multis talis nostri, quod non parum auget difficultatem restituendi pleraque circa Geographiam in hoc auctore, quam ego cur non desperatam dico? GESN.

1128. (1121) Κάλπις fluuii nomen apud Apollo. 2, 661. GESN.

1129. (1122) Ἐπικέκλιται hoc improuide repetitum mihi videtur ex v. 1025. ἀποκέκλειται vero, vt multa eius generis, accipiendum actiue, ita vt interpretando expressum est. GESN.

1129. Schneideri lectio non minus quam vulgata metro repugnat. Itaque οἱ addidi.

1130. (1123) Φλέγρην hic Thraciam esse, Macedoniae vicinam et confusam, campum illum antiquae cum Gigantibus pugnae, in qua re etiam Pallenen appellare solent, dubium non est. Egi de hac significatione nuper ad Claudii. VI Consul. Hon. 27, 20. GESN.

1133. (1126) Meminerimus,

Digitized by Google

ἵξομεν ἀγκῶνα ϛυφελὸν καὶ νήνεμον ἀκτήν,
ἔνθά περ ἀμβλύζων ποταμὸς δίνῃσι βαθείαι
θείει χρυσορόας Ἀχέρων κρυερῇ διὰ χώρῃ,
ἀργυροειδὲς ὕδωρ προρέων· λίμνη δὲ κελαινὴ
ἀνδέχεται· παταγεῖ δὲ παρ' ὄχθῃσιν ποταμὸς
δένδρεα τηλεθόωντα ποτὶ χερόν, οἷσί τε καρπὸς
βέβριθεν νύκτας τε καὶ ἤματα συννεχὲς ὠ
ἔνθα δέ οἱ χθαμαλή τε καὶ εὔβοτος Ἑρμιόνεια

1134. ἵξαμεν pro ἵξομεν dedit Gesnerus. Ruhnk. ἥξομεν. 1136. δίνεσσι Ruhnk. Vulgo δίναισι. 1137. ὕδωρ Vind. Ruhnk. Voss. δος Wrat. PAIC. ὕδος vulgo. προβαλὼν Voss. λίμνη δὲ Schnerus pro vulgato λίμνη τε. 1138. Vulgo ὄχθαισιν. 1139. τηλεθόωντα Schneid. ex Ruhnk. Vulgo τηλεθάοντα. Dein omnes σχεδὸν. Denique οἷσι καρπὸς Voss. Ruhnk. Wrat. PAIC. 1140. ἔνθα pro vulgato ἀμφὶ Voss. Ἑρμιονεία pro vulgato Ἑρμιονία Ruhnk. Et ita volebat Schraderus Em. praef. p. V.

nauim trahi ab Argonautis in litore currentibus. Eadem hic sententia, quae 1118. 1127. Ita manifesto necessariam puto hanc emendationem, vt nec reddenda sit illius ratio. GESN.

1137. Vindob. et meus ὕδωρ προρέων. At librarius codicis Vossiani, non concoquens προρέων actiua potestate, audacter scripsit, ὕδωρ προβαλών. Homerus H. in Apoll. 380. Δελφοῦσ', οὐκ ἄρ' ἔμελλες ἐμὸν νόον ἐξαπάφουσα, χῶρον ἔχουσ' ἐρατὸν προρέειν καλλίῤῥοον ὕδωρ. vbi Barnesius malebat προχέειν. Euripides Hecub. 527. πλῆρες δ' ἐν χεροῖν λαβὼν δέπας πάγχρυσον, ἔῤῥει χειρὶ παῖς Ἀχιλλέως, vbi vide Musgrauium. RVHNK.

1139. Schneiderus, ποτισχεδὸν vt ἐπισχεδὸν et παρασχεδὸν dici putans, merito tamen vitiosa haec verba esse censet propter παρ' ὄχθῃσιν. Leui mutatione ποτὶ σχερὸν scripsit. Σχερὸς proprie est perpetuum in quo nihil est abrupti, quod nos vocamus allmählig. Inde Hesychius: σχερὸς ἀκτὴ αἰγιαλός. Nam ἀκτὴ ὁ κρημνώδης τόπος ἐν θαλάσσῃ· αἰγιαλὸς δέ, ὁ ἐπίπεδος καὶ ὁμαλός, vt Schol. Sophocl. ad Aiacem 415. Hinc vereor ne in his Hesychii σχερὸν κῦμα, ἕτοιμον, pro ἕτοιμον scribendum sit ὁμαλόν. Ἐπισχερὼ et ἐνσχερὼ proprie paullatim, dein ordine significant. Est igitur ἐπ' ὄχθαις ποτὶ σχερὸν in littore, vbi accliue est.

1140. (1133) Hunc versum lubens castrarem, adeo mihi absurda quadam sutela consarcinatus videtur: audirem si pro νύκτας καὶ ἤματα esset ὅλῳ τῷ ἐνιαυτῷ, vel tale quiddam. GESN.

1141. (1135) Hermioniam (quae

Digitized by Google

τείχεσιν ἠρήρεισται ἐϋκτιμέναις ἐπ' ἀγυιαῖς.
ἐν δὲ γένη ζώουσι δικαιοτάτων ἀνθρώπων,
οἷσιν ἀποφθιμένοις ἄνεσις ναύλοιο τέτυκται.
καὶ δ' αὖ οἱ ψυχαὶ μετεκίαθον εἰς Ἀχέροντα

1144. ἅλις ναῦς ἴα τέτυκται vulgo. 1145. καὶ δ' αὖ αἱ ψυ-
...go.

...ν est Ιλ. Β, 560, et Eu-
...r. fur. 615 Ἑρμιὼν, in-
autem Ἑρμιονεῖς Pausa.
...l. 2, 34, et regio ἑρμιονὶς
...eund. et Stephanum,
...etiam nauis nomen Thu-
...1, 128) Argolidis vrbem,
... Cereris, Proserpinae et
...is virginis celebrem, hic
...posse intelligi, dubio ca-
... Sed his, qui amant vete-
...persequi memorias, tamen
...ruatione dignum videatur,
... hic in remoto septentrio-
...nomen vrbis Graecae, non
...rum modo magicarum cul-
...celebris, sed quod ibi faci-
...ad inferos descensus esset.
...udat Eustathius ad Ιλ. l. c.
... 217, 12 verba Strabonis 8
... 257, 39 Παρ' Ἑρμιονεῦσι τε-
...ρύλληται τὴν ἐς ᾅδου κατάβα-
...σιν σύντομον εἶναι· διόπερ οὐκ ἐν-
...τιθέασιν ἐνταῦθα τοῖς νεκροῖς
...ναῦλον. Sic Acheronta Chryso-
...rhoan vidimus modo 1129, in
quo forte etiam ethicus mythos
est, auri flumen etiam luctus
vehere. Taceo, quae alias de
Graecis coloniis vltra Maeotida
paludem deductis leguntur.
Certe etiam h. l. Orphei per-
sonam pulchre auctor, quisquis
est, sustinet. Ad Hadriani tem-
pora quanta vis superstitiosa-
rum narrationum in hisce locis
durauerit, cognosci pulchre
potest ex vltima parte missi ad
illum ab Arriano Peripli. GESN.

1141. Ἔνθα, vt aptius quam
ἀμφί, recepi. Ἑρμιόνειαν Thun-
mannus Germaniam intelligit,
Melam primum esse ratus, qui
Hermiones nominauerit.

1144. (1137) Allusio manife-
sta ad illam animarum transue-
ctionem, quam Aegyptiis, Bri-
tannisque, non minus quam
Graecis placuisse, constat.

GESN.

1144. Vulgatam ita mutaui,
vt locus Strabonis VIII. p. 573.
et Eustathii p. 286, 44. quos
Gesnerus attulit, postulabant.
Plura de hac re vide apud
Bentl. ad fragm. Callim. CX.
et Hemsterh. ad Lucian. T. I.
p. 422. Apposite ad nostrum
Suidas in πορθμήϊον: ἐν Αἰγιαλῷ γὰρ καταβάσιόν ἐστιν ᾅδου, ἐς ὃ ἀπελθοῦσα ἡ Δημήτηρ, ἔμαθε παρὰ τῶν περιοίκων περὶ τῆς κόρης, καὶ ἐδωρήσατο αὐτοῖς, ὡς λέγει, (Callimachus) ἄφεσιν τοῦ πορθμηΐου.

1145. Hunc et sequentem ver-
sum Schneiderus, vt ab Ruhn-
kenio, qui id etiam Piersono
in mentem venisse dicit, emen-
dati sunt, edidit. Ego multo

Digitized by Google

ἵξομεν ἀγκῶνα συφελὸν καὶ νήνεμον ἀκτήν,
ἔνθά πες ἀμβλύζων ποταμὸς δίνῃσι βαθείαις
θείει χρυσορόης Ἀχέρων κρυερῷ διὰ χώρῳ,
ἀργυροειδὲς ὕδωρ προρέων· λίμνη δὲ πελαινὴ
ἀνδέχεται· παταγεῖ δὲ παρ' ὄχθῃσιν ποταμοῖο
δένδρεα τηλεθόωντα ποτὶ χερόν, οἷσί τε καρπὸς
βέβριθεν νύκτας τε καὶ ἤματα συνεχὲς αἰεί.
ἔνθα δέ οἱ χθαμαλή τε καὶ εὔβοτος Ἑρμιόνεια

1134. ἵξαμεν pro ἵξομεν dedit Gesnerus. Ruhnk. ἥξομεν. 1135. δίνεσσι Ruhnk. Vulgo δίναισι. 1137. ὕδωρ Vind. Ruhnk. Voss. ὖδος Wrat. PAIC. ὖδος vulgo. προβαλὼν Voss. λίμνη δὲ Schneiderus pro vulgato λίμνη τε. 1138. Vulgo ὄχθαισιν. 1139. τηλεθόωντα Schneid. ex Ruhnk. Vulgo τηλεθάοντα. Dein omnes ποτὶ σχεδόν. Denique οἷσί καρπὸς Voss. Ruhnk. Wrat, PAIC. 1141. ἔνθα pro vulgato ἀμφὶ Voss. Ἑρμιονεία pro vulgato Ἑρμιονία Ruhnk. Et ita volebat Schraderus Em. praef. p. V.

nauim trahi ab Argonautis in litore currentibus. Eadem hic sententia, quae 1118. 1127. Ita manifesto necessariam puto hanc emendationem, vt nec reddenda sit illius ratio. GESN.

1137. Vindob. et meus ὕδωρ προρέων. At librarius codicis Vossiani, non concoquens προρέων actiua potestate, audacter scripsit, ὕδωρ προβαλών. Homerus H. in Apoll. 380. Δελφῖσι, ἐκ ἄρ' ἔμελλες ἐμὸν νέον ἐξαπάφασθαι, χῶρον ἔχων' ἐρατὸν προφέρειν καλλιῤῥόον ὕδωρ. vbi Barnesius malebat πρόχεῖν. Euripides Hecub. 527. πλῆρες δ' ἐν χερσὶν λαβὼν δέπας πάγχρυσον, ἔῤῥει χειρὶ παῖς Ἀχιλλέως, vbi vide Musgrauium. RVHNK.

1139. Schneiderus, ποτισχεδὸν vt ἐπισχεδὸν et παρασχεδὸν dici putans, merito tamen vitiosa haec verba esse censet propter παρ' ὄχθῃσιν. Leni mutatione ποτὶ σχερὸν scripsi. Σχερὸς proprie est perpetuum, in quo nihil est abrupti, id quod nos vocamus *allmählig*. Inde Hesychius: σχερὸς ἀκτή, αἰγιαλός. Nam ἀκτὴ ὁ κρημνώδης τόπος ἐν θαλάσσῃ· αἰγιαλὸς δέ, ὁ ἐπίπεδος καὶ ὁμαλός, vt Schol. Sophocl. ad Aiacem 415. Hinc vereor ne in his Hesychii, σχερὸν κῦμα, ἕτοιμον, pro ἕτοιμον scribendum sit ὁμαλόν. Ἐπισχερὼ et ἐνσχερὼ proprie *paullatim*, dein *ordine* significant. Est igitur ἐπ' ὄχθαις ποτὶ σχερὸν *in litore, vbi acclive est.*

1140. (1133) Hunc versum lubens castrarem, adeo mihi absurda quadam sutela consarcinatus videtur: audirem si pro νύκτας καὶ ἤματα esset ἅλῳ τῷ ἐνιαυτῷ, vel tale quiddam. GESN.

1141. (1135) Hermionian (quae

Digitized by Google

τείχεσιν ἠρήρεισαι ἐυκτιμέναις ἐπ' ἀγυιαῖς.
ἐν δὲ γένη ζώουσι δικαιοτάτων ἀνθρώπων,
οἷσιν ἀποφθιμένοις ἄνεσις νεύλοιο τέτυκται.
καὶ δ' αὖ οἱ ψυχαὶ μετεκίαθον εἰς Ἀχέροντα

1144. ἅλις ναῦς ἐς τέτυκται vulgo. 1145. καὶ δ' αὖ αἱ ψυχαὶ vulgo.

Ἑρμιόνη est Il. B, 560, et Eurip. Her. fur. 615 Ἑρμιών, incolae autem Ἑρμιονεῖς Pausa. Cor. l. 2, 34, et regio ἑρμιονὶς apud eund. et Stephanum, quod etiam nauis nomen Thucyd. 1, 128) Argolidis vrbem, cultu Cereris, Proserpinae et Iunonis virginis celebrem, hic non posse intelligi, dubio caret. Sed his, qui amant veteres persequi memorias, tamen obseruatione dignum videatur, poni hic in remoto septentrione nomen vrbis Graecae, non Dearum modo magicarum cultu celebris, sed quod ibi facilis ad inferos descensus esset. Laudat Eustathius ad Il. l. c. p. 217, 12 verba Strabonis 8 p. 257, 39 Παρ' Ἑρμιονεῦσι τεθρύλληται τὴν ἐς ᾅδου κατάβασιν εὐσύντομον εἶναι· διόπερ οὐκ ἐντιθέασιν ἐνταῦθα τοῖς νεκροῖς πλοῦν. Sic Acheronta Chrysorhoan vidimus modo 1129, in quo forte etiam ethicus mythos est, auri flumen etiam lucus vehere. Taceo, quae alias de Graecis coloniis vltra Maeotida paludem deductis leguntur. Certe etiam h. l. Orphei personam pulchre auctor, quisquis est, sustinet. Ad Hadriani tempora quanta vis superstitiosarum narrationum in hisce locis durauerit, cognosci pulchre potest ex vltima parte missi ad illum ab Arriano Peripli. OESN.

1141. Ἔνθα, vt aptius quam ἀμφί, recepi. Ἑρμιόνειαν Thunmannus Germaniam intelligit, Melam primum esse ratus, qui Hermiones nominauerit.

1144. (1137) Allusio manifesta ad illam animarum transuectionem, quam Aegyptiis, Britannisque, non minus quam Graecis placuisse, constat.

OESN.

1144. Vulgatam ita mutaui, vt locus Strabonis VIII. p. 573. et Eustathii p. 286, 44. quos Gesnerus attulit, postulabant. Plura de hac re vide apud Bentl. ad fragm. Callim. CX. et Hemsterh. ad Lucian. T. I. p. 422. Appositе ad nostrum Suidas in πορθμήιον: ἐν Αἰγιαλῷ γάρ κατάβασιόν ἐστιν ᾅδου, ἐς ἣν ἀπελθοῦσα ἡ Δημήτηρ, ἔμαθε παρὰ τῶν περιοίκων περὶ τῆς κόρης, καὶ ἐδωρήσατο αὐτοῖς, ὡς λέγει, (Callimachus) ἄφεσιν τῷ πορθμήῖ.

1145. Hunc et sequentem versum Schneiderus, vt ab Ruhnkenio, qui id etiam Piersono in mentem venisse dicit, emendati sunt, edidit. Ego multo

Digitized by Google

πορθμίδος ἐκ γλαφυρῆς· σχεδίσθεν δὲ οἱ εἰσὶ πόληος
ἄρρηκτοί τ' Αἴδαο πύλαι, καὶ δῆμος Ὀνείρων.
ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ τῶνδε πόλιν καὶ ἤθεα λαῶν
σφῇ ἄτῃ βαρὺν οἶτον ἀναπλήσαντες ἔβημεν,
1150 δή ῥα τότ' Ἀγκαῖος νῆ' ἐς κίεν· αἶψα δ' ἑταίρους
εἰσβαίνειν ἐκέλευσε κεκμηότας ἄμμιγα πάντας.

1146. λαφυρῆς Ask. Tum vulgo πόληες. 1147. δ' αἶψα Ruhnk. 1149. ἀρετῇ Ruhnk. ἀναπλήσαντες Voſſ. Vind. Ruhnk. ἀναπλώσαντες vulgo. 1150. νῆ' ἐς κίεν ex coni. Geſneri dedit Schneiderus. pro vulgato νηὸς κίεν. Dein αἶψα δ' ἑταίρους Ruhnk. pro vulgato αἶψα δὲ πάντας. 1151 ἐκέλευε Ruhnk. κεκμηότας Voſſ. Ruhnk. pro vulgato κεκμηκότας Tum Ruhnk. ἄμμιγα πάντας pro vulgato ἄμμιγ' ἑταίρους.

leniùs αὖ οἵ et εἰσὶ πόληος ſcripſi, pro quibus Ruhnkenius αὐταὶ et εἶσιν ὀχῆες. Ruhnkenii haec adnotatio eſt: αὐταὶ *eſt* ſponte. Ὀχῆες *confirmatur* vſ. 983. ἐλέλυντο δ' ὀχῆες κλεῖθρων ἀργαλέων. *de qua voce copioſo Salmaſius Plin. Exerc. p.* 649. *Appoſitus locus eſt Aeſchinis Socrat. Dial. III.* §. 19. τὰ δὲ πρόπυλα τῆς εἰς Πλούτωνος οὐδοῦ σιδηροῖς κλεῖθροις καὶ κλεισὶν ὠχύρωται· ταῦτα δὲ ἀνοίξαντα ποταμὸς Ἀχέρων ἐκδέχεται, *Nonnus* XXXVI. p. 900. χειρὶ δ' ἀνοχλίζων Ἀΐδης ὀρφναῖον ὀχῆα, εὐρυτέρους πυλεῶνας ἑῶν ὤιξε μελάθρων.

1146. (1139) Non placent hic poſt Pierſonum Ruhnkenio Ep. 2 p. 82 Πόληες· itaque mallet ὀχῆες, vectes, qua voce noſter etiam vtitur v. 983. et res ipſa nemini puto peregrina, qui inferos poetarum nouit. Sed ego nec πόληας damnare, aut loco quem poſſident mouere auſim. Quidni enim, vbi ἤθεα λαῶν ſunt, ibi etiam πόληες agnoſcamus? Et quid faciamus verſui 1141? Qui forte a Poeta talis fluxit, Ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ τῶνδε πόλεις, non πόλιν. Verſum 1140 eſſe ex Od. Ω. 12 expreſſum, credibile eſt, vbi Mercurius ducit animas παρ' ἠελίοιο πύλας, καὶ δῆμον ὀνείρων.

GESN.

1147. Quid ſibi velit, quod Schneiderus in corrigendis vocabulum Ὀνείρων vncis incluſit, non aſſequor.

1149. Ἀναπλήσαντες legit etiam Wakefieldius Silu. Crit. V. p. 105. Ruhnkenius comparat Iliad. VIII. 34.

1150. (1143) Huc vsque traxerunt e litore nauim per paluſtria Argonautae. Nunc ingreditur Ancaeus nauim, et ſocios iubet ingredi. An hoc poſſit expreſſum eſſe per νηὸς κίεν, videant, qui tueri vulgatam lectionem velint. Mihi videbatur res expediri poſſe, ſi legas νῆ' ἐς κίεν poſtpoſita, vt

Digitized by Google

τὸς ὄγε καὶ μύθοισι προσήυδα μειλιχίοισιν·
Τλῆτε φίλοι τὸν μόχθον· ἐπεὶ νύ τοι ὅ τι χέρειον
ἔλπομ' ἀναςήσεσθαι· ἐπιφρίσσαντα γὰρ ἤδη
ἀκραὴ Ζέφυρον καταδέρκομαι· ὧδ' ἀτέκμαρτον
ὕδωρ Ὠκεανῦ κελαρύζεται ἐν ψαμάθοισιν.
ἀλλὰ θεῶς ἰσὸν μὲν ἐνισήσασθε μεσόδμῃ,
λύσατε δὲ πρυτόνοις ὀθόνας· ἐκ δ' ὅπλα χέαντες,
σφίγξατ' ἐπισαμένως, τοίχων ἑκάτερθε βαλόντες.
Ὡς οἱ μὲν τὰ ἕκαστα πονείσθην· ἐκ δ' ἄρα κοίλης

1152. τὸς ὅτε Voss. 1153. πόνον Ruhnk. 1154. ἔλπομαι ἀνασήσεσθαι vulgo. ἀνασήσεσθαι Voss. 1155. εὐτέκμαρτον Ruhnk. 1157. Vulgo ἀνασήσασθε. Voss. ἀνασήσασθαι. Ruhnk. ἀνασήσεσθε. Schneiderus ἐνισήσασθε. 1158. Vulgo πρυτάνων. 1160. Vulgo

frequenter, praepositione, vel simpliciter vt Od. Φ, 391 ἐς δ' ἧκεν αὐτός, aut Φ, 244 ἐς δ' ἄρα καὶ τὼ δόμῶν ἔτην. GESN.

1150. Magnopere vereor, ne noster more suo scripserit δή ῥά οἱ.

1152. Hic quoque fortasse τὸς ὄγε οἱ scripsit.

1157. Ἐνισήσασθε récte Schneiderus scripsit ex Apollon. I. 563. δὴ ῥα τότε μέγαν ἰσὸν ἐνισσαντο μεσόδμῃ. Adde Hom. Odyss. XV. 289. ἰσὰν δ' εἰλάτινον κοίλης ἐντοσθε μεσόδμης στῆσαι ἀείραντες.

1158. Schneiderus, locum Apollonii I. 563. μέγαν ἰσὸν ἐνισσαντο μεσόδμῃ, δῆσάν τε πρυτόνοισι τανυσσάμενοι ἑκάτερθεν, καὶ δ' αὐτῆ λίνα χεῦαν ἐπ' ἠλακάτην ἐρύσαντες, ab nostro expressum putans, plurima in pejus mutata contendit. Quare ita scripsisse poetam suspicatur: δῆσατε τ' ἐκ πρυτόνων, τοίχων ἑκάτερθε βάλοντες, vel δήσατ' τε πρυτόνοις, τοίχων ἑκάτερθε βαλόντες, verbis quae media sunt, deletis. Neque Apollonium imitatus est noster; neque eiici quidquam debet. Λύειν ὀθόνας est *pandere vela*. Hinc Pollux I. 107. habet ἐπλέομεν πάντα λύσαντες τὰ ἱστία. Πρυτόνοις autem λύειν ὀθόνας est *rudentibus demittere*. Antipater Sidonius XXXVII. 7. λαίφεα δ' εὐῦφέα πρυτονίζετε, quod Satyrius Thyillus V. 6. καὶ πᾶν λαῖφος ὕφεσθε κάλοις dicit. Verbis, quae sequuntur, Ancaeus demissa rudentibus vela adstringi iubet. In vtroque latere nauis iubet.

1160. (1153) Πονήσατο est γ65

Digitized by Google

νηὸς ἐπιβρομέουσα Τομαριὰς ἔκλαγε φηγός,
ἥν ποθ' ὑπ' Ἀργῴῃσι τομαῖς ἡρμόσσατο Παλλάς·
ὧδε δ' ἔφη, θάμβος δὲ περὶ φρένας ἵκετο πάντας·
Ὤιμοι ἐγών, ὄφελόν με διαῤῥαισθεῖσαν ὀλέσθαι
Κυανέαις πέτρῃσιν ἐν Ἀξείνῳ τε κλύδωνι·
ἢ οἱ νῦν ἀνάπυστον ἀϊδρείην βασιλήων

πονήατο. Voss. πονείατον. 1162. Ruhnk. ποτ' ἐπ' ἀργώεσσι. Vulgo ποθ' ὑπ' ἀργώαισι. 1164. ἀγὼν P. 1165. πέτραισιν vulgo. Tum κύδωνι PAIC. 1166. Vulgo ὔ κεν νῦν. PAIC. ἢ καὶ νῦν. Voss. ἢ καὶ νῦν. — ἀϊδρείης. Ruhnk. ἢ καὶ — ἀϊδρίη. ἀϊδρείῃ vulgo.

et probat analogia: est enim ex πεπόνηντο. GESN.

1160. Vide ad v. 770.

1166. (1159) Ἀνάπυστον quid esset, dubium fecere Grammatici. Satis, nisi valde fallor, fuerat dicere, retinere illud significationem verbi ἀναπυνθάνομαι, et significare rem celebrem, de qua requirant omnes et audiant. Recte Suidas. Ἀνάπυστα, ἔκπυστα, δῆλα. Et ponit exemplum quod ex Nic. Damasceno sumtum, Kusterus admonuit, (Vid. Exc. Vales. p. 441) Θάνατος Σθενοβοίας ἀνάπυστος ἐγένετο, ἀντὶ τοῦ φανερός. Sed addit ἀνάπυστον τὸ ἀνήκοον. Nisi tamen hic legere malimus, Kustero auctore, ἄπυστον· quae brevis saue foret ratio conciliandi sibi Suidam; item disputationes Grammaticorum de Οδ. Λ, 273, vbi vidit apud inferos Vlysses matrem Oedipi, Ἦ μέγα ἔργον ἔρεξεν ἀϊδρείῃσι νόοιο, Γημαμένη ᾧ υἱεῖ· ὁ δ' ὃν πατέρ' ἐξεναρίξας Γῆμεν. ἄφαρ δ' ἀνάπυστα θεοὶ θέσαν ἀνθρώποισιν. Recte V. Schol. ἀνάπυστα, ἀνὰ στόμα πᾶσι λέγειν καὶ πυνθάνεσθαι· ἢ φανερά. Similia Eustathius, sed qui deinde ad alia omnia delabitur, et torquet nomen, vt non iam *nota, manifesta* omnibus significet, verum *occulta, inaudita*. Antiquam esse hanc interpretationem, constat ex Pausa. Boeot. s. 9, 4 p. 721 vbi recitatis Homeri versibus addit, Πῶς οὖν ἐποίησαν ἀνάπυστα ἄφαρ, εἰ δὲ τέσσαρες ἐξ Ἰοκάστης ἐγένοντο παῖδες τῷ Οἰδίποδι; Sic argumentatur, Si Polynices, Eteocles, Ismene et Antigone essent nati e incesto Oedipi coniugio cum Iocaste, poeta non posset dicere a Ioue statim abolitam eius esse notitiam et memoriam: ponitque adeo ἀνάπυστον esse, de quo non auditur. Et sunt contrariae interpretationes apud

Digitized by Google

νώνυμνος φορέεσκον. ἐπεὶ νύ οἱ αἰὲν Ἐριννὺς
αἵματος ἐμφύλοιο δεδεπότος Ἀψύρτοιο
ὑστερόπους ἕπεται· σπέρχει δέ τοι ἄτη ἐπ' ἄτην.

1167. νώνυμον Wrat. Vulgo νώνυμνον. Dein vulgo ἐπεὶ νῦν αἰεὶ. 1169. Vulgo στέργει. στέργει δέ τε Dinner. p. 259.

Hesychium quoque, quibus superfessuros puto fuisse Grammaticos, nisi diuersa fuisset de matre liberorum quatuor Oedipi, quos diximus, traditio. Homerus quidem profecto hoc voluit, Deorum prouidentia in lucem mox prolatam esse illam familiae Cadmeae maculam. Nec aliud sibi vult loquax Carina Argûs, quam se nobilitari flagitiis Medeae et Iasonis. Nec multo aliter interpretor illud 1307 ἀνάπυστα δὲ ἔργα γένηται, quod recte conuertisse me puto, *exempla in se edantur*. Exemplum enim vel maxime debet ad omnium notitiam venire etc. Quod ἀϊδρείην appellat, h. e. inscitiam, ignorantiam, illud Homeri et omnis priscae sapientiae more atque instituto facit. Νώνυμον autem, siue νώνυμνον (fluctuat enim lectio hic non minus, quam in locis Homericis) hic auctor posuit substantiue, vt probrum et ignominiam notet scelere contractam: etymologia quidem cum *ignominia* conueniat. GESN.

1166. Heynius putabat versum 1168. ante 1167. collocandum, vt intelligerentur heroes, caedem Absyrti ignorantes. Quamquam vel sic ἄγος aut simile quid deesse existimat. Schneiderus bene emendat ἀϊδρείην, quo vocabulo caedem Absyrti leniter indicari putat. Equidem hoc non de caede Absyrti, sed de errore, quo in auias regiones delati erant, intelligi velim: qui error ἀνάπυστος, manifestus factus, dicitur. Sed praeterea νώνυμνος, et pro καὶ, quod hic ineptum, οἱ scribendum est, recepto ex antiquis libris ἤ, quod hic est *quam*. Constructio huius loci eadem quae apud Antipatrum Thessal. epigr. XXXV. εἴθε με παντοίοισιν ἔτι πλάζεσθαι ἀήταις, ἢ Λητοῖ τῆναι μαῖαν ἀλωομένῃ. Et apud Crinagoram epigr. XX. αὐτίκα καὶ πόντου (Cod. καὶ γᾶς ἡ) χθαμαλωτέρη εἴθε, Κόρινθε, κεῖσθαι, καὶ Λιβυκῆς ψάμμου ἐρημοτέρη, ἢ τοίοις διὰ πᾶσα παλεμπρήτοισι δοθεῖσα θλίβειν ἀρχαίων ὀτέα Βακχιάδων. Noster ὄφελον, vt Antipater εἴθε, cum accusatiuo et infinitiuo construxit, ad ἢ autem indicatiuum apposuit.

1167. Si bene obseruaui nostri consuetudinem, recte ἐπεὶ νύ οἱ αἰὲν, pro ἐπεὶ νῦν αἰεὶ repositum est.

1169. (1162) Ingeniose, et, nisi fallor, vere Cl. Ruhnk. Ep. 1, 61 pro στέργει, quod hic locum nescio quomodo tueri possit, reponit σπέρχει, festinat, vrget. Nec alterum improbare

Digitized by Google

1170 ὣν γὰρ δὴ λυγρῇ τε καὶ ἀλγεινῇ κακότητι
ἔξομαι, ἣν νήσοισιν Ἰερνίσιν ἄσσον ἵκωμαι.
εἰ γὰρ μὴ μ' ἱερῇσιν ἐπιγνάμψαντες ἄκρῃσιν.

1170. 1171. Vulgo λυγρῆς τε καὶ ἀργεννῆς κακότητος ἴξομαι, εἰ νήεσσιν ἐριννύσιν. PAI. ἀφγενῆς. 1172. Voss. εἰ μή τ' ἄρα ἱεροῖσιν ἐπιγνάμψαντες ἄκρῃσιν. Vind. εἰ μή τ' ἄρ' ἱεροῖσιν ἐπιγνάμψαντες ἄκροισι. Ruhnk. εἰ μή τ' ἄρ μ' ἱεροῖσιν ἐπιγνάμψαντες ἵκωσι. Vulgo εἰ μὴ γάρ μ' ἱερῇσιν ἐπιγνάμψαντες ἄκρῃσι.

possum ἀλγεινῆς κακότητος pro ἀργεννῆς: nisi si quis forte ὄστendere possit, ἀργεννὸν esse manifestarium, in ipsa luce perpetratum etc. GESN.

1169. Ruhnkenius in Ep. Crit. I. p. 95. σπέρχει δέ τοι ἄτη ἐπ' ἄτην emendauit. Accentum praeppositionis mutauit Schneiderus.

1170. 1171. Gesneri coniecturam, praeter νῦν, recepit Schneiderus. Sed quod accusatiuum αὐτὸς vel βασιλῆας facile intelligi posse putat, id exemplis videtur quam maxime indigere. Tum, quod grauissimum est, quomodo sententia illa coniungi cum superioribus potuerit per particulas νῦν γὰρ δή, demonstrandum erat, id quod tantum abest, vt fieri possit, vt magis ἀλλὰ requiratur. Quae quum ita sint, leniore emendatione locum corrigendum duxi. Κακότητος natum ex eo, quod dativi λυγρῇ et ἀλγεινῇ in genitiuos mutati erant, vitio ex iota orto, quod saepe occurrit: Hom. Od. XVII. 318. νῦν δ' ἔχετον κακότητι. In eamdem emendationem incidit V. Slothouwerus in Act. Soc. Trai. III. p. 156, qui quidem etiam κακότητος ἔξομαι ferri posse putat, sed alterum, vt magis Homericum praefert, allato Odyss. VIII. 182. νῦν δ' ἔχομαι κακότητι καὶ ἄλγεσι.

1171. (1164) Primum hoc dubio apud me, hominem minime confidentem, caret, legendum esse, quod iam vidit Schottus Obss. Hum. 2, 20, pro νήεσσιν ἐριννύσιν, νήσοισιν ἱερνίσιν. Hoc ingerere et cogere videtur ipse noster 1179, vbi est harum minarum euentus. Sed quid sibi vult ἴξομαι εἰ ἵκωμαι. Non multum argumentabor: sed locum, vt emendandus et legendus sit, vno tenore proponam: quam sententiam illi tribuam, ostendit interpretatio. Νῦν γὰρ δὴ λυγρῆς τε καὶ ἀλγεινῆς κακότητος τίσομαι, εἰ νήσοισιν ἱερνίσιν ἄσσον ἵκωμαι. Phrasi similis illi Il. Γ, 366 Ἦ τ' ἐφάμην τίσεσθαι Ἀλέξανδρον κακότητος. GESN.

1172. (1165) Est illud sacrum Promuntorium Geographis celebratum, vnde descriptionem Europae et nominatim Hispaniae orditur Strabo L. 3 pr. δυτικώτατον ὂ τῆς Εὐρώπης μόνον ἀλλὰ καὶ τῆς οἰκουμένης πάσης σημεῖον. Dionyso s. Baccho sacrum fuisse ait noster deind

Digitized by Google

κόλπον ἔσω γαίης τε καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης
ἴξεσθ', ἦμ πέλαγός κεν Ἀτλαντικὸν ἐκτὸς ἵκωμαι.
1175 Ὣς εἰπὼν αὐδὴν κατερήτυεν· ἐν δ' ἄρα θυμὸς

1173. κόλπων ἔσσω Voss. κόλπῳ ἔσω Vind. κόπων (Matthaei κόπου notauit) ἔσω Ruhnk. 1174. ἴξεσθ' Voss. Vind. Ruhnk. Par. Vrat. edd. vett. ἴξεσθ' ἀμπέλαγος Ἀτλαντικὸν vulgo.

1242, de quo nescio, an aliud testimonium habeamus. Illud manifestum, poetam nostrum hic illud indicare, nisi fallor, ad hoc promuntorium nauis in fretum, et legatur litus Lusitanicum, facile esse in pelagus Atlanticum vltra spem reditus excidere: quod cum antiquorum de hac re opinionibus et narratione, quae sequitur, oppido conuenit. Porro eo ipso quod conantur hunc cursum tenere, etiam ad Circes habitationem perueniunt, a qua expiandi sceleris in Absyrto commissi rationem debebant accipere. Ad Circen etiam ablegantur voce Argûs apud Apollo. 4, 585. Sed hoc nemo ex me postulet discere, cur in Hispania hic ponatur Circe, quae in hac Argonautarum fabula apud Apollo. 3, 311 iam ἀκτὴν ἠπείρου Τυρσηνίδος, Tyrrhenum litus, habitat: apud Val. Fl. 7, 232 *Ausonii coniux regia Pici et Tusci Domina maris* est: non magis equidem hoc docere possum, quam de Baccho Sacri Promuntorii domino, vt modo fassus sum. Interim non dubito, quin historicum quid hic etiam subsit, licet quid illud sit, nondum inuenerim. GESN.

1172. Εἰ γὰρ μὴ transpositis particulis scribendum putaui.

1173. (1166) Κόλπον γαίης καὶ θαλάσσης intelligo mare mediterraneum, ipsum adeoque fretum Herculeum. Intra hunc sinum nisi habeant contineantque Argo sui nautae, minatur se extra in ipsum mare Atlanticum elapsurum, vnde nulla illos reuocare aut seruare salus possit. Id quomodo cauerit Ancaeus, deinde v. 1203 narratur. Pertinet hoc ad illas extra Herculis columnas nauigationes veterum, de quibus praelectiones nostrae huic syntagmati Orphico adiectae sunt. GESN.

1174. (1167) Explicari potest ἴξεσθε, vt vidimus: sed erat tamen, cum commodius mihi videretur ἄξεσθε, agetis. GESN.

1174. Post πέλαγος addidi κέν, et orationis lege, et metro iubente, quandoquidem noster, vt recentiores epici, non solet breuem syllabam in caesura producere, nisi in phrasibus ex Homero sumptis. Iliad I. 137. εἰ δέ κε μὴ δώωσιν, ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἕλωμαι.

Digitized by Google

παχνώθη Μινύῃσι διαμπερές· οὐ γὰρ ἔμελλον
σχήσειν λυγρὸν ὄλεθρον, Ἰήσονος εἵνεκα φίλτρων.
πολλὰ δὲ μερμήριζον ἐνὶ φρεσὶ πευκαλίμῃσιν,
ἦ οἷ ἀποφθίσωσι καὶ ἰχθύσι κύρμα βάλωσιν
αἰνολεχῆ Μήδειαν, ἀποστρέψωσι δ' Ἐριννύν·
εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε περικλυτὸς Αἴσονος υἱός,

1176. παχνώθη, Ruhnkenii coniectura in Ep. Crit. I. p. 120. legitur in Voss. Vind. πυκνώθη Μινύαισι vulgo. ἦτ' ἄρ' Voss. Ruhnk. εἴτ' ἄρ' vulgo. εἴ γ' ἄρ' Schneiderus. 1177. Vulgo Ἰάσονος. Correxit Schneiderus. 1179. ἤ μιν Voss. Vind. Ruhnk. ἦ μιν Wrat. ἢ μὲν vulgo. 1180. αἰνολέχην Voss. Ruhnk. edd. vett. ἐρινὴν Voss.

1176. (1169) Tanto probabilior est Cl. Ruhnkenii coniectura Ep. 1 p. 74 παχνώθη, quod vsu nostri firmatur, quem ostendit Index, et Vossiana lectione, licet et ipsa corrupta. Πυκνὸς, πυκνοῦσθαι in tali re potius ad copiam et frequentiam consiliorum, quantum memini, pertinet, quam ad rigidum stuporem. GESN.

1176. Schneideri εἴγ' ἄρ' vel propterea dubitationem facere potest, quod particulae γ' ἄρ, si recte vsum scriptorum observaui, non solent coniungi, nisi quum ἄρα primam habet longam, vt in Sophoclis Aiace 1368. σόν γ' ἄρα τοὔργον, οὐκ ἐμὸν κεκλήσεται, quod Porsonus ad Phoen. 1366. e lectione vtriusque Iuntinae et MS. Trin. γὰρ ἄρα, quam in alio codice ego quoque inveni, restituit. Sed idem Porsonus debebat in Phoen. 724. ἐξοιστέον τ' ἄρ' ὅπλα ex Ald. et plerisque MSS. praeferre lectioni, quam recepit γ' ἄρ'. Pariter in Oreste 1328. ἐπ' ἀξίοισι τ' ἄρ' ἀνευφημεῖ δόμος, non γ' ἄρ' scribendum erat. Sic etiam in Aristoph. Vesp. 1262. scribendum: μαθητέον τ' ἄρ' ἐστὶ πολλοὺς τῶν λόγων, non γ' ἄρ'. Similia sunt τίς τ' ἄρ; πῶς τ' ἄρ; deinde σχήσειν ὄλεθρον, non est, vt Gesnerus vertit, *habituros esse interitum*, quam versionem Schneiderus probauerit necesse est, sed *propulsaturos esse*. Itaque, quod vnice hic scribi potuit, οὐ γὰρ reposui.

1179. (1172) Placet Vossiana lectio, Ἦ μιν· est enim velut coniurationis formula, *se profecto illam* etc. Illud πολλὰ μερμήριζον non pertinet ad quaestionem an interfecturi essent? Haec rata erat. Sed de tempore, modoque deliberabant. Hoc ex v. 1274 videtur posse colligi. GESN.

1179. Schneiderus, vt ex nota eius patet, εἴ μιν in textu legi voluit. At repugnat syntaxis. Quare cod. Wrat. scripturam recepi. Μίν, quod quis fortasse versu 1199. defendere

Digitized by Google

καί οἱ λισσόμενος θυμὸν κατερήτυε ἐπάξαι.
αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἀρχῆς ἐτυμηγόρον ἔκλυον αὐδήν,
ἦντο παρὲκ σκαλμοῖσι θοῶς, λάζοντο δ' ἐρετμά.
1185 Ἀγκαῖος δ' οἴηκας ἐπισταμένως ἐτίταινεν·
πὰρ δ' ἄρα νῆσον ἔμειβον Ἰερνίδα· καί οἱ ὄπισθεν
ἴκτο κατ' αἴγδην δνοφερὴ βρομέουσα θύελλα,
ἐν δ' ὀθόνας κόλπωσε· θέειν δ' ἄφαρ ὑγρὸν ἐπ' οἶδμα

1182. Vulgo καὶ τότε. 1185. Vulgo ἐπεί τ' Ἀργῶς. Tum αὐδὴν Voſſ. Ruhnk. ὑμφὴν vulgo. 1185. οἴηκας Schneiderus e Ruhnk. Vulgo οἰακας. Tum ἐπισταμένος PAIC. 1186. ἔμειβεν vulgo. 1187. κατ' αἴγδην δνοφερὴν — θύελλαν Voſſ. θύελλαν etiam Ask. δνοφερὴν — θύελλαν Ruhnk. Wrat. PAIC. Vulgatum τρομέουσα correxit Ruhnk. Ep. Crit. p. 64 ſeq. 1188. ὑγρὸν abeſt in Ruhnk.

velit, hic et ibi ἐν οἷ mutari conſuetudo noſtri poſtulabat.

1182. Καί οἱ ſcripſi, quod librarii in καὶ τότε mutauerant. Ineptum hic τότε, neque vmquam adhibitum Homero poſt formulam εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε.

1183. Scripſi ἐπεί ῥ', vt ſaepius noſter. Deinde quid eſt, quare Argo hic memoretur. Huius oratio effecerat, vt metuerent Argonautae: quare non poteſt nunc contrariam vim habere, vt bono animo ſint. Itaque niſi aliquot verſus excidiſſe credas, quibus iterum loquuta ſit Argo, quod parum probabile eſt, debebit hic de Iaſonis oratione ſermo eſſe. Ἐτυμηγόρος αὐδὴ minus apte hic, quam v. 4. dicitur. Inſtam hic magis et aequam, quam veram orationem intelligit.

1185. Non dubitauit ἔμειβον ſcribere, quod de Argonautis intelligendum.

1186. (1189) Νῆσον ἔμειβεν Ἰερνίδα] *Hiberniam* poetam intelligere, patet ex Byzantino Stephano et Ariſtotele libello de Mundo. Confer Andr. Schottum lib. II. Obſ. c. XX. ESCH.

1187. (1180) Placet βρομέουσα θύελλα Cl. Ruhnkenii Ep. I. 33, ſic tamen, vti nec τρομέουσαν damnare auſim, cogitatione potiſſimum earum tempeſtatum, quae tremorem quendam terrae et maris adiunctum habent. ESCH.

1188. (1181) Ἐν δ' ὀθόνας κόλπωσε] Non dubito haec ad θύελλαν referenda eſſe; quamuis interpretes ad Ancaeum potius reſpiciant, ſed tum interpretandum eſſet: *Aſt ille vela paululum contraxit.* hoc enim eſſet ὀθόνας κόλπώσεν· ne ſcilicet ven-

Digitized by Google

νῆυς. ὐδ' ἄρ' τις ἔτ' αὖτις ἀναπλεύσεσθαι ὀλέθρῳ
ἤλπετο· δωδεκάτη γὰρ ἐπήλυθεν ἠριγένεια,
ὐδέ τις ἔγνω ἦσιν ἐνὶ φρεσὶν, ὁππόθ' ἄρ' ἐσμέν,
εἰ μὴ ἐπ' ἐσχατιῆς ἀκαλαρρόου Ὠκεανοῖο
Λυγκεὺς εἰσενόησεν (ὃ γὰρ τήλισσον ὄπωπε)
νῆσον πευκήεσσαν, ἰὼ εὐρέα δώματ' ἀνάσσης

1189. Schneiderus ὐδέ τις αἶψις edidit e Voss. vt ait, e quo Gesnerus tantum ὐ δέ τις notauit. Vulgo ὐ δή τις ἐσαῦθις. Dein ἀναπνεύσεσθαι Voss. ἀναπεύσασθαι Ruhnk. 1191. ὅποτ' ἄρ' AI. ὁπωτ' ἄρ' Cr. ὁππόθ' ἄγ' Steph. φρεσὶν, ὅ ποτ' ἄρ' Ask. Voss. P. ὅποτ' ἄρ Ruhnk. Vulgo ὅ ποθ' ἄρ'. 1192. Vulgo εἰ μὴ ἐσχατιαῖς. Schneiderus dedit εἰ μὴ ἐσχατιῆς· Dein ἀκαλάρπυ Voss. 1193. ῥ Ruhnk. pro ὀ, quod obseruamus, ne quis Reizianam doctrinam repugnare auctoritati codicum contendat. Ibidem omnes τηλωπὸν ὄπωπε.

tus totis viribus in vela omnino expansa irruere, et nauem euertere valeat. Quo elegantissime respexit diuinus Horatius lib. II. Od. X. *Sapienter idem Contrahes vento nimium secundo turgida vela.* Θύελλα enim καταιγὴν τρομέουσα, venti aliquando nimium secundi dici possunt. Sed, vt dixi, ego ad Θύελλαν, τὸ κόλπωσε ὀθόνας refero. GESN.

1189. Vitiosam lectionem, quam Schneiderus etiam metro violato mutauerat, correxi.

1191. Vera est Stephani lectio, ὁππόθ'. Odyss. III. 89. ὅ γάρ τις δύναται εὐφρα εἰπέμεν, ὁππόθ' ὄλωλεν. Praeterea Schneiderus, *sententia*, inquit, ἦμεν *flagitare videtur.* Etiam praesens Graecum est, quamquam et recentiorum fere, et prosae orationis scriptorum.

1192. (1185) Vossiana lectio forte originem habet ex vetustiori Εἰ μὴ ἐσχατίαισιν ἀκάρπου ὠκ. Sed amat noster Homerica, cuius est ἀκαλαρρείτης, quod exponunt leniter et sine strepitu fluens. GESN.

1192. Recte vidit Piersonus Verisim. p. 190. εἰσενόησεν ad νῆσον pertinere. Vulgo colon post εἰσενόησεν erat, et ὄπωπε ad νῆσον referebatur. Ἐσχατιῆς cur dederit Schneiderus, aut quid hoc sit, nescio: nisi error typographi est, quum non sit librorum lectio adnotata. Ἐπ' ἐσχατιῆς frequens apud Homerum: sed idem Od. IX. 182. ἔνθα δ' ἐπ' ἐσχατιῇ σπέος εἴδομεν. Vnde ἐπ' ἐσχατιαῖς certa emendatione, et ob metrum necessaria scripsi.

1193. Verba τηλωπὸν ὄπωπε merito displicent Schneidero. At emendationem versus 182 sqq. monstrant: Λυγκεύς γ', ὅς τήλισσα δι' αἰθέρος ἠδὲ θαλάσσης βέβηκε καὶ Πλειάδος ὑποχθονίοιο βέ-

Digitized by Google

Δήμητρος· πέρι δ' αὖτε μέγα νέφος ἐςεφάνωτο.
ὧν πέρι μῦθον ἅπαντ' ἔκλυες, Μουσαῖε δαΐφρον,
ὥς ποτε Φερσεφόνην τέρεν' ἄνθεα χερσὶ δρέπουσαν
ἐξάπαφον συνόμαιμοι ἀν' εὐρύ τε καὶ μέγα ἄλσος·
αὐτὰρ ἔπειθ' ὥς οἱ Πλουτεὺς κυανότριχας ἵππους
ζευξάμενος κούρην ἐβιήσατο δαίμονος αἴσῃ·

1195 Vulgo ἐςεφάνωται. Pierſ. Veriſ. p 189. μέλαν malebat. 1196. δαΐφρων Voſſ. 1198. ἐξάπαυον ὃν συνόμαιμον Voſſ. 1199. ὥς μιν vulgo. Πλωτεὺς Voſſ. Ruhnk. 1200. ἀπεβήσατο Ruhnk. ἐπεβήσατο vulgo.

ρεθρα μόνος ἀπ' ἀνθρώπων δεινοῖσιν ὀπώπεεν ὄσσοις.

1195. Pierſoni coniectura non improbabilis eſt. Homerus, etſi metaphorice, Odyſſ. IV. 180. θανάτοιο μέλαν νέφος ἀμφεκάλυψεν. Particula αὖτε, quae continuari narrationem indicat, ἐςεφάνωτο ſcribendum eſſe monſtrat, quod cum altera forma etiam Iliad. V. 739 permutatum inuenitur.

1196. (1189—1194) Suo more poeta ſub hac figura praetereundo potius indicat, quae aliis in libris plenius enarrauerat. Hic raptum Proſerpinae ponit in occidentali litore Hiſpaniae, vbi mox 1214 etiam Circam collocat. GESN.

1197. (1190) Plenum velut commentarium in hunc locum habemus, qui inexplicabilis forte aliunde eſt, Claudiani de R. P. 1, 212 ſqq. vbi Venus ad decipiendam facilius Proſerpinam, comites ſibi ſorores adſumit conſanguineas, Mineruam ac Dianam. GESN.

1198. Hiatus, qui eſt in verbis μέγα ἄλσος, nulla veterum epicorum auctoritate, quantum equidem ſciam, defendi poteſt. Sed ſunt tamen haec verba, ἀν' εὐρύ τε καὶ μέγα ἄλσος, eiusmodi, vt facile ex aliquo antiquiorum depromi potuerint. Quare nihil mutandum puto: quamquam, ſi haec non ex antiquo carmine ſumpta ſunt, noſtrum ſcripſiſſe credibile eſt μέλαν ἄλσος.

1199. (1192) Iunge μιν — κούρην pleonaſmo, de quo ad 1100. GESN.

1199. V. ad v. 1179.

1200. (1193) Δαίμονος αἴσῃ, iure, quod ſe vt Deum, vt Iovis fratrem habere putaret, quod ab ipſo Ioue conceſſum eſſet. Multus eſt in ea δικαιώσει Claudianus ab initio operis de raptu Proſerpinae. GESN.

Digitized by Google

ἁρπάξας δ' ἔφερεν διὰ κύματος ἀτρυγέτοιο.
δὴ τότ' ἐγὼν ἀπόειπον ἐπιπλώοντα νέεσθαι
νήσου ἐπὶ ῥηγμῖνα καὶ αἰγλήεντα τέρεμνα,
ἔνθ' οὔτις σὺν νηῒ περᾷ μερόπων ἀνθρώπων·
οὐδέ οἱ ἐςὶ λιμὴν νηῶν ὀχὸς ἀμφιελισσῶν,
ἀλλά οἱ ἠλίβατος πέτρη περὶ πάντα πέφυκεν

1202. ἐγὼν Schneiderus e Voss. Ruhnk. pro vulgato ἐγώ. Tum ἐπιπλώον τανέεσθαι PAI. ἐπιπλώων τανέεσθαι Cr. 1204. περᾷ Schneiderus e coni. Heringae pro vulgato παρά. 1205. Vulgo ἐ γάρ οἱ ἐςὶ λίμνη. Voss. λιμνήν. Heringae coniecturam recepit Schneiderus. 1206. ἀλλά οἱ e Voss. Schneiderus. Vulgo ἀλλά γε. Ruhnk. omittit γε.

1200. Schneiderus ἐπεβήσατο actiue dictum putat. Quod quum fieri nequeat, ἐβιήσατο scripsi. Iacobsius Emend. in Eurip. p. 185. corrigebat ἐπεβήσαθ' ὁμαίμονος αἴσῃ.

1201. Schneiderus scholiasten Hesiodi p. 303. b. affert: ἡρπάσθαι δὲ αὐτὴν φασὶν — Ὀρφεὺς ἐκ τῶν παρὰ τὸν Ὠκεανὸν τόπων. Caeterum iniurius in nostrum est Schneiderus, qui inepte κῦμα dici ἀτρύγετον putat, quia sic Homerus πόντον, θάλασσαν, ἅλα, Damagetus in Analect. Brunck. II. p. 40. XI. νύκτα, Bacchylides ap. Ruhnk. Ep. Crit. I. p. 91. χάος vocet; inepte etiam dici κῦμα pro κύματα. Nimirum in Homero Od. II. 429. non reprehendet, ἣ δ' ἔθεεν κατὰ κῦμα διαπρήσσουσα κέλευθον. Idem de Plutone equis per mare vecto hymn. XVII. 13. 14. attulit.

1203. (1196) Τέρεμνα vel τέραμνα esse tecta, domos etiam splendidas, ex vsu Euripidae constat. Vid. Barnes. ad Hippol. 418, vbi hoc ipsum firmat. Τέρημνα vitium puto Eschenbachianae. GESN.

1204. (1197) De hoc et proximo versu bene meritus Cl. Heringa Obss. 10 p. 83. Monet enim hic legendum vel περᾷ, vel πάρα h. e. πάρεςι aut παρῆν, quod posterius magis probo, cum videam esse in Vossiano. Deinde pro λίμνη legit λιμὴν, quod rectum esse, vix dubitari potest: et recipiendum erat simpliciter, nisi res ipsa tantam cognationem haberet, vt λίμνη eadem λιμὴν esse possit. GESN.

1204. Hic quoque vereor ne versus elapsus sit. Gesnerus in Vossiano παρῆν esse dicit. Sed is cum aliis MSS. vulgatam lectionem habet, nisi quod in Vratisl. est πάρα. RVHNK. Cum Schneidero Heringae περᾷ recepi.

1205. Metrum οὐδέ οἱ flagitabat.

Digitized by Google

ὑψηλή· τὰ δὲ καλὰ φύει μενοεικέα δῶρα.
καί ῥά οἱ οὐκ ἀπίθησε νεὼς κυανοπρώροιο
ἰθύντωρ Ἀγκαῖος, ἀναῤῥώων δ' ἀνέτρεψε,
1210 σκαιὸν ὑπεγκλίνας οἰήϊον· ἐν δ' ἄρ' ἔπειχεν
μή τι κατ' ἰθὺ περᾷν, ἐπὶ δεξιὰ δ' εἶργε θέουσαν.
ἤματι δὲ τριτάτῳ Κίρκης δόμον ἐξικόμεσθα,
Λιαῖον ποτὶ χέρσον ἁλιστεφέας τε θεράπνας·

1207. τὰ δὲ Schneiderus pro vulgato τά τε. Voss. φύει pro φύει. 1208. Vulgo καὶ τότ' ἄρ'. Deinde νεὼς e Voss. Ruhnk. Schneiderus pro vulgato νεός 1209. Vulgo ἀνέτρεχε δ' αἶψ' ἀνορώων. Voss. Vind. Ruhnk. Paris. Wrat. ἀνέτρεψε δ' αἶψ' ἀνορώων. Schneiderus ἀνέτρεψεν δ' ἀναρώων. 1210. Pro vulgato ἐν δ' ἄρ' ἔπειθε Gesnerus ἔνθ' ἄρ' ἔπειθε coniecit. 1211. κατευθὺ vulgo. κατ' εὐθὺ Ruhnk. ἐπὶ δέξια pro vulgato ἐπιδέξια ex Ruhnk. Schneiderus. Tum vulgo ἦγε. Voss. Vind. Ruhnk. Paris. Wrat. εἶργε. 1213. λίγγαιον Voss. Vind. λιγκαῖον Ruhnk. λυκαῖον vulgo.

1207. Heynius hunc versum, vt spurium, delebat.

1208. Καί ῥά οἱ dedi pro καὶ τότ' ἄρ'. Vide var. lectt. ad v. 1214.

1209. (1202) Ἀνατρέχειν habet vim mutandi cursus emendandique, si quid in eo peccatum sit. Hoc in primis ex vsu verbi metaphorico apparet. Polyb. 2, 17 ἀνατρέχειν ἐπειρῶντο κατὰ δύναμιν, quod prius peccatum erat, emendare. Plut. de educatione: Τὴν τῆς φύσεως ἐλάττωσιν εἰς τὸν δεχόμενον ἀναδραμεῖν, emendare vitia naturae. Itaque verba Lucia. adu. indoct. 4 T. 3 p. 102 Ἀλλ' ἐνὶ τούτῳ μόνῳ πάντα ἐκεῖνα ἀναδραμεῖσθαι νῦν ἐλπίζεις, cui video in versione Latina respondere vel mea vel librarii culpa, *te illa iam* emensurum *speras*, pro *emendaturum*. OESN.

1209. Egregie vidit Schneiderus ἀνέτρεψε et ἀναρώων legendum esse, modo ordinem verborum mutasset. Nam ἀναῤῥώω dicitur, vt v. 1263. Turbati verborum ordinis exempla habemus v. 515. 729.

1210. Ineptum verbum ἔπειθε nemo facile defensum ibit ex Hom. hymn. Apoll. 418. ἀλλ' ὁ πηδαλίοισιν ἐπείθετο νῆυς εὐεργής. Itaque in ἐπεῖχεν mutaui.

1211. Εἶργε firmauit Ruhnkenius Hom. Od. XII. 219. κύματος ἐκτὸς ἔεργε νῆα. Ab sinistra esse Circes insulam Argonautis monitum a Schoenemanno p. 25. De κατ' ἰθὺ v. ad v. 1041.

1213. (1206) Vid. ad 1189. OESN.

1213. Heynius in Exc. I. ad Aeneid. VII. Λιγγαῖον legit, de Ligurum terra intelligens. Thunmannus in noua bibl. Philol. IV. p. 299. Λυκαίαν Britanniam antiquo et suo nomine dictam

Digitized by Google

καί ῥά οἱ αἰγιαλοῖσιν ἐκέλσαμεν ἀχνύμενοι κῆρ,
πείσματα δ' ἐν πέτρῃσιν ἐδήσαμεν. αὐτὰρ Ἰήσων
νηὸς ἀποπροέηκε μολεῖν ἑρίηρας ἑταίρους,
διζομένους, εἴ τίς σφι βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν
ναιετάει, γνῶναί τε πόλιν καὶ ἤθεα λαῶν.
τοῖς δ' ἄφαρ ὠμάρτησε κατάντιον ἐρχομένοισιν
κέρη ὁμογνήτη μεγαλόφρονος Αἰήταο,
Ἠελίῳ θυγάτηρ· (Κίρκην δέ ἑ κικλήσκουσιν
μήτηρ Ἀστερόπη καὶ τηλεφανὴς Ὑπερίων)
ἥ ῥα θοῶς ἐπὶ νῆα κατήλυθεν· ἐκ δ' ἄρα πάντες

1214. καί ῥά οἱ e Voss. Vind. Ruhnk. Schneiderus. Vulgo καὶ τότ' ἄρ'. 1215. αὐτὰρ Ἰήσων e Voss. Schneiderus. Vulgo ἐκ δ' ἄρ' Ἰήσων. 1217. Vulgo διζόμενος, τίς ἄρ' ἀνθρώπων ἀν' ἀπείρονα γαῖαν. Voss. Vind. Rnhnk. διζόμενος εἴ τις σφε βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν ναιετάει· nili quod Vind. βροτῶν γ' ἀπείρονα. Etiam Wrat. P. εἴ τις. Gesnerus e Voss. διζήμενος, Ruhnkenius διζόμενος notauit. 1218. Vulgo γνῶεν δὲ. 1221. ἐπικλήσκουσι Voss.

putat. Mihi haec et longius quaesita, nec probabilia videntur. Itaque, quod facillime in librorum lectiones abire potuit, Αἰαῖον reposui, auctoribus Homero et Apollonio.

1217. (1210) Poterat alicui in mentem venire, legendum, διζομένους. Sed aeque commode refertur ad ipsum Iasonem. Verum quod sequitur γνῶεν, illud ad socios dimissos pertinet, mutata manifesto constructione, et omissa coniunctione ἵνα. GESN.

1217. Scribendum esse διζομένους res ipsa loquitur, nec Gesnerus dubitare debebat. RVHNK. Lectionem codd. Voss. Ruhnk. recepit Schneiderus, quid σφὲ sibi velit, dicere oblitus. Id in σφι mutaui, quod significatione par est pronomini οἵ.

1218. Mirum γνῶεν, quod certe γνοῖεν esse debebat, etiam a Schneidero seruatum esse. Gesnerus in versione addidit *vtque*, sensum, non vitiosam dictionem adiuuans. Ego γνῶναί τε reposui, quod, vt μολεῖν, ex ἀποπροέηκε pendet.

1122. (1215) Institium putat hunc versum Cl. Ruhnk. Ep. 1, 12. Sed (vt fumus homines, in talibus etiam iudiciis, et gustu quodam pulchritudinis diuersi) mihi antiquae suauitatis poeticae videtur, hoc modo explicare genealogiam, vt dicas, hi parentes sic appellant filium suum. Non lubet modo quaerere, an alius quoque Ἀστερόπην matrem Circae dederit. Sed quis ignorat, has genealogias esse fere ἀπεράντους; GESN.

Digitized by Google

θάμβεον εἰσορόωντες· ἀπὸ κρατὸς γὰρ ἔθειραι
πυρσαῖς ἀκτίνεσσιν ἀλίγκιοι ἠώρηντο·
εἵλβε δὲ καλὰ πρόσωπα, φλογὸς δ' ἀπέλαμπεν ἀϋτμή.
αὐτὰρ ἐπεὶ Μήδειαν ἐσέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν
λῖτι καλυπτομένην, ἑανῷ δέ οἱ εἶχε παρειὰς
αἰδομένῃ· χλωρὸν γὰρ ὑπὸ ξείνοις ἀκάχητο·
τὴν οἱ ἐποικτείρουσα προκύδανε καὶ φάτο Κίρκη,

1224. ἔθειραι margo Voss. 1228. καλυπτομένη Schneiderus. ἑανῷ δὲ εχίδε Voss. ἑανῷ δ' ἄμφεσχε vulgo. 1229. γὰρ abest ab Ask. 1230. ἦν τότ vulgo. προκύδανε Voss. Vulgo προσηύδανε.

1222. Ruhnkenius in priore ed. Ep. Crit. I. p. 12. vt ſpurium damnauerat hunc verſum. In ſecunda editione hoc iudicium omiſit.

1225. (1218) Πυρσαῖς hoc illuſtrauit d'Oruillius ad Charit. p. 748. GESN.

1228. Schneiderus edidit: λῖτι καλυπτομένη, ἑανῷ δ' ἄμφεσχε παρειὰς αἰδομένη, ob v. 880. (877) ad quem de ea emendatione dixit. Nobis non ſolum duriſſima, ſed etiam ab eo, quod codices indicant, longius recedens videtur haec lectio. Itaque MSS. aliam monſtrantibus viam obſequutus, ἑανῷ δέ οἱ εἶχε παρειὰς ſcripſi. Loquutio, quam Germani plane eandem habent, idem ſignificat, quod Homerus dicit Od. IV. 115. 154. χλαῖναν πορφυρέην ἀπ' ὀφθαλμοῖιν ἀνασχών. De ἑανῷ v. ad v. 880.

1230. Vulgatum ἦν τότ', in quo ἦν, vt in apodoſi, ineptum, τότε languidum eſt, in τὴν οἱ mutaui. Praeterea vulgatum προσηύδανε Doruillius ad Charit. p. 749. in προσηύδα mutabat, quod Schneiderus recepit: qui, quod vix ſuis quisquam oculis credat, ita ſcribit: *Voſſianum προσηύδανε ſententiae loci non conuenit; eſt enim κυδαίνειν verbis increpare, probris inceſſere.* In mente habuit κυδάζειν. Vna littera deleta tam exquiſita eſt lectio optimi codicis, vt eam recipere non dubitauerim. Forma verbi προκυδαίνειν etſi aliunde non eſt nota, nihil tamen habet, quare improbetur, quum conſtet πρὸ ſaepe verbis ſine vi addi. Vide Brunck. ad Ariſtoph. Nub. 987. Homerus Iliad. X. 68. πατρόθεν ἐκ γενεῆς ἐνομάζων ἄνδρα ἕκαστον, πάντας κυδαίνων. XXIII. 793. ὡς φάτο, κύδηνεν δὲ ποδώκεα Πηλείωνα. Apollon. Rh. III. 1008. ὡς φάτο κυδαίνων. Forma κυδαί-

Digitized by Google

Ἆ δειλή, τί νύ σοι τοίην Κύπρις ὤπασε μοῖραι;
ἐ γάρ τοι λελάθευθε, τάπερ ῥέξαντες ἵκεσθε
νῆσον ἐφ' ἡμετέρην πανετώσιον, εἵνεκα πατρὸς
γηραιῆς, κάσιός τε, τὸν ἐκπάγλως ὀλέσαντες
1235 * * *
ἐνδὲ γὰρ ὔμμε πατρίσσιν ὀΐομαι ἆσσον ἱκέσθαι,
αἰὲν ἀναγνίσοισιν ἀλιτροσύναις ἀχέοντας,

1231. Vulgo ὦ *δειλὴ τίνα σοι* Κύπρις, verſu decurtato. Voſſ. Vind. Ruhnk. ἆ *δειλή, τί νυ τοι τοίην* Κύπρις. Recepit Schneiderus *τοὶ* in *σοὶ* ex ed. P. (quae *τί νύ σοὶ* habet) Pariſ. Wrat. mutato. 1232. Vulgo *ἅπερ ῥέξαντες ἵκεσθε*. Voſſ. Chis. *ἱκεῖσθε*. Ask. Ruhnk. Pariſ. Wrat. P. *ἱκνεῖσθε*, receptum a Schneidero. 1233. *πανετώσιον ἕνεκα* Voſſ. Vind. Ruhnk. *πανετώσιοι* vulgo. Porro Schneiderus quum vulgatam *ὀλέσαντε* edidiſſet, *ita pro ὀλέσαντε*, inquit, *tidem libri*. Niſi Ruhnkenius notaſſet, *ὀλέσαντες* eſſe in Voſſ. Vind. Ruhnk. neſciremus, quid illi haberent. 1236. *ὔμμε* e Voſſ. Schneiderus pro *ὔμμε*. Idem *πρίσσιν*. Ruhnk. *πατρίσιν*. Vulgo *πάτρησιν*. 1237. Vulgo *εἰ ἐν ἀναγνίσοισιν ἀλιτροσύναις ἀκέοντες*.

νειν, inuenitur Iliad. XIV. 73. XX. 42.

1231. (1224) Verſui laboranti duplici ratione ſubuenire licet, primum ex Volliano et prima editione ſic: Ὦ *δειλή, τί νύ τοι τοίην Κύπρις* etc. vel cum anaphora *σχετλιαστικῇ* ex coniectura d'Oruill. ad Charit. p. 749 Ὦ *δειλή, δειλή, τίνα σοι κ. τ. λ.*

GESN.

1232. Hiatus vt tolleretur, ſcribendum erat *τάπερ*. Male Geſnerus vertit, *neque enim noſ fugit*. Hoc dicit, *non, puto, oblitī eſtis, quo perpetrato factnore meam ad inſulam fruſtra veneritis*.

1233. (1226) Πανετώσιοι verbum nimis molle videri poteſt, quam vt tanto ſceleri conueniat: *ἐτώσιος* quidem vanum, inutilemque potius ſignificat quam ſceleratum. Forte Graeci ita vſi ſunt, vt *temeritatis* nomine Romani.

GESN.

1234. Recte monuit Ruhnkenius, verſum excidiſſe.

1237. (1229) Cum Homericum illud *ἀκέων* habeat formam participii praeſentis, poterat alicui in mentem venire, hic fuiſſe *ἀκέοντε*. Verum multo probabilius eſt poetam vſum illa perpetua Orientis ratione, qua participia poſuit pro verbis etc.

GESN.

1237. V. Slothouwerus in Act. Soc. Trai. III. p. 257 ſeq. coniicit: *ὥς ἐν ἀναγνίσοισιν ἀλιτροσύναις ἀκέοντας, ſic in nondum expiatis ſceleribus tacitos*, allato Apoll. Rh. IV. 736. Hac coniectura facile caremus. Quod poſui, *αἰέν*, refertur ad *μέσφ' ὅταν*. Ἀχέοντας autem *afflictos* ſenſus et conſtructio requirunt.

Digitized by Google

μέσφ' ὅταν ἐκνίψησθε μύσος θείοισι καθαρμοῖς,
Ὀρφέος ἰδμοσύνῃσι, παρὰ κροκάλῃσι Μαλείης.
οὐδὲ γὰρ ἡμετέροιο δόμου θέμις ἐντὸς ἱκέσθαι
προστροπίους· τοίῳ σφι λύθρῳ πεπαλαγμένοι ἐστέ.
ἀλλά οἱ αὐτίκ' ἐγὼ πρόφρων ξεινήϊα πέμψω,
οἶτον καὶ μέθυ λαρὸν ἔχειν, σύν τε κρέα πολλά.
Ὡς εἰποῦσ' ἄψορρον ἀπέπτατο· νηῒ δὲ μέσσῃ

1238. μῖσος Voss. Ruhnk. 1239. Vulgo Ὀρφέως et κροκάλοισιν. Schneiderus Ὀρφέος et e Ruhnk. κροκάλαισι dedit. 1240. Vulgo θέμις ἐστὶν ἱκέσθαι. 1241. τοίῳ γε λύγρῳ vulgo. τοίῳ κεν λύπρῳ Voss. Ruhnk. λύθρῳ etiam caeteri codd. habent, et Chiv. ac MS. ap. Dornill. v. not. Gesn. 1242. ἀλλά μιν vulgo. ξεινήϊα dedit Schneiderus. Vulgo ξυνήϊα. Voss. ξυνήσια. 1243. καὶ δὲ κρέα Voss. Ex Ruhnk. adnotatum καὶ pro vulgato σύν δὲ inuenit Schneiderus, qui σύν τε mauult. 1244. ἄψορον Voss. pro vulgato ἄψορρος.

1239. (1231) Infamis olim Malea naufragiis. Hic superstitioni locus. GESN.

1240. (1232) Forte pro ἐστὶν legas εἴσω, et cum nomine δόμου iungas προστροπίους, quod aliis est προστρόπαιος, et notat expiationis indigentem ob caedem, de quo in Thes. Stephanus. GESN.

1240. Ineptum ad sententiam est, quod Gesnero et Schneidero placet, προστροπίους cum δόμου coniungere. Quare leui mutatione ἐντὸς pro ἐστὶ dedi. Hom. Iliad. I. 432. οἳ δ' ὅτε δὴ λιμένος πολυβενθέος ἐντὸς ἵκοντο.

1241. (1233) Cum ad auctores ceteros accederet etiam liber Dornill. quem is laudat ad Charito. p. 749, 1: pertinacis potius quam cauti hominis videbatur, non cedere, in voce vsurpata nostro etiam L. 50, 50 et 58. GESN.

1241. τοίῳ γε dici hic non potest. Alius fortasse scripsisset, προστροπίους, οἵ θ' ὧδε λύθρῳ πεπαλαγμένοι εἰσίν. Noster dubitari non potest quin τοίῳ σφι λύθρῳ dederit.

1242. (1234) Sententia postulat necessario *vobis*: vtrum μιν hoc significare possit, vel vsquam significet, valde mihi dubium est. Puto fuisse ἀλλ' ὑμίν. Res mihi videtur liquida. GESN.

1242. Schneiderus ἀλλὰ μὴν scripsisse poetam pro ἀλλὰ μὴν putat. Mihi verisimilius visum, μὶν hic, vt alibi, pro οἷ in textum venisse. Ξεινήϊα iam Cribellus legit, *hospita dona* vertens.

1244. Abit Circe, et, vt dea, miraculum edit, repente apparatis in naui dapibus. Quare non possum satis mirari Schneiderum, qui de verbis νηῒ δὲ μέσσῃ, *ante haec verba*, in-

Digitized by Google

δαιτός τ' ἠδὲ ποτοῖο τετυγμένα τεύχε' ἔκειτο.
αὐτὰρ ἐπειγομένοισι θέεν λιγὺς ὄρος ἀῆναι·
καὶ τότε λυσάμενοι κείνης ἀπὸ πείσματα νήσου,
κῦμα διαπρήσσοντες ἀνὰ ςόμα Ταρτησσοῖο
ἱκόμεθα, ςήλῃσι δ' ἐκέλσαμεν Ἡρακλῆος.
ἄκραις δ' ἀμφ' ἱερῇσι Διωνύσοιο ἄνακτος

1245. δαιτὸς ἠδὲ Voss. ποτῆτος — τεύχεα κεῖτο Ruhnk. 1246. Vulgo ἂν δ' ἄρ' — ἀήτης. 1247. κείνως Voss. 1248. Τερμησοῖο Voss. Ruhnk. Vulgo Περνησοῖο. Crat. τερνήσοιο. 1249. ςήλαισι vulgo. Ἡρακλῆος pro vulgato Ἡρακλεῆος, vel cod. Ruhnk. Ἡρακλέηος, dedit Schneiderus. 1250. ἄκροις Ask. ἱεραῖσι vulgo.

quit, *magna est lacuna, quam interpolare voluerunt, librarii iungendis particulis versuum male haerentibus et exspectationem lectoris destituentibus.*

1246. Pro ἂν δ' ἄρ', quod hic ineptum, αὐτὰρ dedi. Id supra v. 1215. cum ἐκ δ' ἄρ' et 728. cum ἂν δ' ἄρα permutatum erat. Deinde ὄρος ἀήτης non dicitur, nec placebit cuiquam ὄρυ ἀήτης, vt apud Homerum est ἀνέμοιο, Ζεφύροιο ἀήτης. Quare infinitiuum reposui. Apollon. II. 1099. Ζεὺς δ' ἀνέμυ Βορέαο μένος κίνησεν ἀῆναι.

1247. Hic quoque suspicari licet, a poeta scriptum fuisse καί οἱ λυσάμενοι.

1248. (1240) Ἀνὰ ςόμα τερνησοῖο] Ταρτησσοῖο scribendum. Pausanias l. VI. Ταρτησσὸν δὲ εἶναι ποταμὸν ἐν χώρᾳ τῇ ἰβήρων λέγουσι, ςόμασιν ἐς θάλασσαν κατερχόμενον δυεῖν, καὶ ὁμώνυμον αὐτῷ πόλιν ἐν μέσῳ τῦ ποταμῦ τῶν ἐκβολῶν κειμένην. Vid. Salmasium ad Solinum. ESCH.

1248. (1240) Conf. Praelect. 1 §. 5 extr. GESN.

1249. (1241) Veniunt ergo Argonautae Hibernia superata, lectis Hispaniae litoribus occidentalibus, ad columnas Herculis, quae fuisse antiquissima traditio videtur, nec nihil historicae veritatis habere, vt alias ostendimus. Quod hic *columnae Herculis* memorantur, quae pars fuisse expeditionis dicitur, illud hanc vim videtur habere, vt lector hic aliquid exspectare debeat de appellationis causa. Exspectare poterat ab Apollonio, Grammatico, et origines rerum persequente, a nostro non item qui soli sibi, h. e. suo Orpheo intentus est, et Herculem oeconomia quadam mature, dum Hylam suum sequitur, ab Argonautis reliquis remouet v. 637 sqq. qua ratione et alia e anachronismis incommoda euitauit. GESN.

1250. (1242) Hae sunt ἱερ ἄκραι, de quibus 1165. Cete

Digitized by Google

μίμνομεν ἐσπέριοι· δαιτὸς δέ οἱ ἵετο θυμός.
ἦμος δ' ἀντολίῃσιν ἐγείρετο φωσφόρος ἀὴρ,
ὄρθριοι εἰρεσίαις γλαυκὴν ἐχαράσσομεν ἅλμην,
Σαρδόων δ' ἐκέμεσθα βυθόν, κόλπους τε Λατίνων,

1251. δαιτὸς γὰρ ἐδεύετο vulgo. δαιτὸς δ' ἐν — ἀντολίῃσιν ἐδεύετο. mar. ἐγείρετο *Voss* Ita notatum a Gesnero. δαιτὸς δ' ἐν — ἀντολίῃσιν ἐδεύετο *Voss.* ἐγείρετο *margo. Voss.* ἐδεύετο etiam *Ruhnk.* et δαιτὸς δ' *habet.* Ita notatum a Schneidero. 1252. Vulgatum τῆμος cum Koenio ad Greg. Cor. p. 168. Schneiderus in ἦμος mutauit. Sic etiam V. Slothouwerus in Act. Soc. Trai. III. p. 152. δὲ omittit Ruhnk. γὰρ πολίῃσιν Paris. Wrat. Chiu. γὰρ τολίῃσιν PAIC. Dimerus in Epith. Gr. v. αἴγλη ex ἦ. l. ponit τῆμος ἐπ' ἀντολίῃσιν. 1253. ὄρθριον — ἐχαράσσομεν Voss. Ruhnk. Vulgo ὄρθριοι εἰρεσίῃς γλαυκὴν ἐχαράξαμεν. Ibidem ἅλμηνον P. 1254. ἐκέμεσθα Voss. Vulgo ἐκέμεσθα.

rum obſeruo, eſſe hic immanem lacunam, male conſutam, niſi forte caſu accidit, vt extrema, et velut labia magni vulneris vtcunque videantur cohaerere. Quis vero putet a poeta non inſano, ſacrum Promuntorium, et columnas Herculis, ita connecti cum Sardoo mari et Latinorum finibus potuiſſe. Niſi fallor, illa lacuna, quam forte ſanare aliquis vellet, occaſionem dedit illi perturbationi et corruptelae Codicis Voſſiani v. 1243 quam notauimus: itemque primarum editionum 1244. ORSN.

1250. Geſneri opinionem, lacunam hic eſſe putantis, eo refellere ſtudet Schneiderus, quod noſter etiam in ipſa Graecia caelum terrae miſcuerit. Hoc praeterire ſatius duco. Geographiae imperitiam hoc facilius in noſtro excuſare poterimus, quod is, vt ipſe doctior fuerit, alios antiquos habuiſſe auctores videtur.

1251. Quidquid ſcriptum ſit in cod. Voſſ. optimam certe lectionem δὲ hic et Ruhnkenianus praebent. Ἐδεύετο hoc loco ineptum, ſiue ex Homeri recordatione ortum, ſiue ſcripturae vitio ex δέ οἱ ἵετο natum, huic cedere debuit. Ita Iliad. XI. 168. ἱέμενοι πόλεως. XXIII. 371. νίκης ἱεμένων. Od. XV. 69. ἱέμενον νόστοιο.

1254. (1246) Κόλποι Λατίνων nihil obſtare debent antiquitati huius carminis. Quae proferuntur loca veterum a Cluuerio Ital. L. 3 p. 797 ſq. quaeque ad Aur. Victorem de Origine gentis Ro. ponuntur, in his nihil eſt, quod me dimouerit a coniectura, neſcio an alias quoque propoſita, a) Aboriginum nomen non eſſe proprium gentis, ſed ſignificare αὐτόχθονας: b) Latinum non eſſe proprium re-

Digitized by Google

νήσες τ' Αὐσονίας, Τυρρηνάς θ' ἱκόμεθ' ἀκτάς.
αὐτὰρ ἐπεὶ Λιλύβαιον * ἠχέτα πορθμόν,
τριγλώχινά τε νῆσον ἐπέσχομεν Ἐγκελάδοιο,
Αἰτναίῃ τὸν φλόξ οἱ ἐρητύει μεμαῶτα·
δὴ τόθ' ὑπὲρ πρώρης ὁλοὸν περιέζεεν ὕδωρ
νειόθεν, ἐκ μυχάτου δὲ βυθῶ ῥοίβδησε Χάρυβδις
κύματι παχλάζοντι, καὶ ἰσίον ἄκρον ἵκανεν.
ἦμα δ' ἄρ' αὐτόθι οἱ κατέχεν ῥόος, ἐδέ μιν εἶα

1255. δ' ἐξικόμεθα Voss. ἰξικόμεθα margo. δ' ἰξόμεθ' PAIC. δ', ἰκόμεθ' vulgo. Schneiderus τ' ἰξόμεθ'. 1256. Vulgo αὐτὰρ ἐπεὶ Λιλύβαιον ἐπέσχομεν ἠχέτα πορθμόν. Λιλύβιον PAIC. Wrat. ἐπεσχόμενε ἠχ. Voss. 1258. Vulgo Αἰτναίῃ φλόξ σφιν ἄρ' ἐρητύει μεμαῶτας. Αἰτναίον — ἐρύτης Voss. Αἰτναῖα — ἔτης Ruhnk. 1260. ῥίβδησε Voss. 1261. καγχλάζοντι Ruhnk. 1262. αὐτόθι οἱ κάτεχεν Voss. Vind. Ruhnk. (v. Schraderi Em. praefat. p. VI.) αὐτόθι κάτεχεν edd. ant.

gis vnius, sed gentis. Hoc certe nemo dubitat, Latinum nomen a temporibus inde Troianis visitatum. Dixit, vt video, iam Th. Ryckius de primis Italiae colonis p. 400 f. c. 1, 9. GESN.

1256. (1248) Similem accusatiuum habemus Lap. 10, 6 Πολλαπλασίονα σίδηρον, vbi vid. GESN.

1256. Schneiderus, merito offensus repetito verbo ἐπέσχομεν, aliud hic a poeta verbum scriptum esse, illa autem, ἠχέτα πορθμόν, cum sequentibus coniungenda putat. De postremo non assentior. Illatorum ex aliis versibus verborum exempla vide ad v. 1099. De accusatiuo ἠχέτα vide ad Lithica v. 307.

1258. (1250) De hoc vsu τῆς σφὶν V. Ind. Caeterum hic versus est ex illo genere, qui auribus rem pingere videntur. Quis enim non sentit, omnibus velut pedibus impeditum cum labore denique eluctari? Similis est in Charybdi pingenda 1232. GESN.

1258. Schneiderus putat, Ἐγκελάδοιο, ante quod vulgo comma erat, ad praecedentia relato, scribendum esse, τὸν φλὸξ Αἰτναίῃ κατερητύει μεμαῶτα, de Encelado. Eamdem sententiam leniore mutatione consequutus sum.

1259. Magis consentaneum fortasse videbitur ὑπό.

1261. Schneiderus, aptius esse iudicans παφλάζοντι, vulgatam tuetur auctoritate Apollonii in eiusdem rei descriptione IV. 943. ἀμφὶ δὲ κῦμα λάβρον ἀειρόμενον πέτρῃσι ἐπικαχλάζεσκεν.

1262. (1254) Νῆα δ' ἄρ'] Pro κατέσχεν suspicatur Pr. Portus legendum κάρ' ἔσχεν. H. STEPH.

1262. (1254) Κατέσχεν] Non video quid opus sit, vt hoc lo-

Digitized by Google

προπροθέειν, ἐδ' αὖτις ἀναῤῥώσασθαι ὀπίσσω,
κοίλῳ ἐπὶ λυγρῷ δὲ περισκοφάδην ἀλάλητο.
καὶ τάχα οἱ δύσεσθ' Ἀργὼ κατὰ βένθε' ἔμελλεν,
εἰ μὴ πρεσβίστη θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος
εὐρυβίην Πηλῆα πόσιν λελίητο ἰδέσθαι.
μειλιχίῃ δ' ἔκδυτε βυθῷ, καὶ ῥύσατ' ὀλέθρου

1263. αὐτὶς vulgo. ἀναῤῥώσεσθαι Voss. Vind. Ruhnk. ἀναδύσεσθαι vulgo. ἀναῤῥώσασθαι Schneiderus. Caeterum προπροθέειν, quae vulgata est, ex Rahnk. affert Schneiderus, vt scias eo in codice aliud quid esse. 1264. ἀλάλυκτο PAIC. 1265. Vulgo ἦ τάχα καὶ. 1267. εὐρυβίην Voss. Vind. Ruhnk. Vulgo εὐρυβία. 1268. Vulgo μειλιχίῃ δ' ἐκδῦτο βυθῷ καὶ ῥύσατ'. Paris. ἔκδυτο. Ruhnk. ἐδύτο.

co pro κατέσχεν cum Fr. Porro legamus κάρτ' ἔσχεν, quamquam et hoc ferri possit. ECKH.

1262. (1254) Minime negligendum putaui οἱ codicis Vossiani, qua particula hic non versus modo fulcitur, sed sententia etiam vim quandam videtur accipere, quam interpretando, nisi fallor, expressi. ECKH.

1263. (1255) Προπροθέειν insolens videri potest ob geminatam praepositionem: sed est plane simile illi Il. X, 221 Προπροκυλινδόμενος, vbi locum Dionysii laudauit Clarckius, hoc genus componendi probantis. ECKH.

1263. Non cepit Gesnerus verbi ἀναῤῥώσεσθαι elegantiam. Vt ῥώεσθαι est *progredi*, sic ἀναῤῥώεσθαι *regredi*. Ἀναδύεσθαι ex glossa fluxit. RUHNK. Recte Schneiderus ἀναῤῥώσασθαι dedit. Sed praeterea etiam ineptum αὐτὶς corrigi debebat.

1264. (1256) Eo minus mirum est, κοῖλον substantiue pro gurgite mari poni, quod noster v. 1303 etiam adiectiue κοῖλον λιμένα appellat. ECKH.

1264. Productionem in praepositione ἐπὶ non habeo, qua auctoritate antiquiorum muniam. Quare haec quoque verba ex veteri quopiam carmine sumpta arbitror. Vide ad v. 1198.

1265. Epicus formo postulabat καὶ τάχα. Sed librarii, qui οἱ expellere omnibus modis studuerunt, quum pro eo καὶ posuissent, in initio ἦ scripserunt.

1267. (1259) De nomine Εὐρυβίη vid. Ind. De simili suorum cura Thetidis noster v. 383. ECKH.

1268. Vt commode possit ἐκδύτο in ἐκδῦτο contrahi, certo tempus non est hoc loco aptum. Possit etiam scribi, ἐκδῦσα βυθῷ ἐῤῥύσατ' ὀλέθρου. Odyss. XXII. 334. ἐκδὺς μεγάροιο.

Digitized by Google

Ἀργώην ἄκατον, καὶ ὑπ' ἰλύος ἐξεσάωσεν.
1270 δὴ τότε οἱ πλώοντες ἐπέσχομεν ἐς μάλα τηλῆ
προβλῆτα σκόπελον· πέτρη δ' ἐφύπερθεν ἀπορ-
ρὼξ
δισσοῖς χηραμόνεσσιν ἐπιθρῴσκουσα βιᾶται
πόντον ἔσω, χαροπὸν δ' ἄρ' ὑποβρέμει ἔνδοθι
κῦμα.

1269. Vulgatum Ἀργώαν correxit Schneiderus. 1272. *δισσοῖς* pro vulgato *λισσοῖς* coni. Perdrierii. *χειραμόνεσσιν* Voss. Bukuk.

1269. Displicet Schneidero *ἰλύος*, quare *ὑπ' αἴδος*, vel *ὑπ' εἰλιγγος τε σάωσε* coniicit. Prior coniectura iusto audacior est: in altera *καὶ* et *τέ* offensionem habent, quam si quis ita mutaret, *ὑπ' εἰλιγγος ἔσαωσε*, metrum, vt in recentiore epico, corrumperetur. Limum quum nominat noster, imum intelligit fundum. Hom. Iliad. XXI. 317. *ὅτε τὰ τεύχεα καλά, τά που μάλα νειόθι λίμνης κεῖται ὑπ' ἰλύος κεκαλυμμένα.*

1270. (1262) Placeret hic rescribere *Δὴ τότε δή*. Verum commode, nisi fallor articulus esse potest *οἱ* ad *πλώοντες* relatus. ΘΕΣΝ.

1272. (1264) *Δισσοῖς*] Ita editiones. Perdrierius tamen vult *δισσοῖς*, et ita vertit etiam, qua necessitate, Tuum, Lector, esto iudicium. ESCH.

1272. *Δισσοῖς* etiam Cribellus legit, qui, versu auctiorem habuit textum. Schneiderus frustra coniecturis tentat Cribellum, vt versionem corruptam putaret, motus verbo *resonant*, quod vitiose scripsit Eschenbachius. Id clare in Cratandrina scriptum est *resonat*: iunxit vero *geminis fluctibus*. Cribellus quum optimo codice vsus videatur, non dubitaui lacunae signa ponere. Caeterum quod ad *δισσοῖς* attinet, contrario modo peccatum videtur in Soph. Trach. 101. vbi scribendum puto *λισσαῖσιν ἀπειροῖς κλιθείς*.

1273. (1265) *Πόντον ἔσω*] Post hunc versum vnum deesse, suadere vult interpres *ἔμπορος*. Ita enim vertit hos tres versus:

Haud procul hinc vecti scopulo succedimus altum
In mare porrecto, geminis hinc inde recurrens
Vnda, repercusso resonant per littora saxo.

Sequitur quartus versus, qualem editiones Graecas ignorant:

Fluctibus et gratae veniunt a cautibus aurae.

Sed fortassis hic quartus versus interpreti natus est ex voce *ὑποβρέμει*. ESCH.

1273. (1265) Post hunc versum habuisse in libro suo videtur Cribellus vnum cuius hanc reddit sententiam: *Fluctibus e*

Digitized by Google

* * * *

ἔνθα δ' ἐφεζόμεναι λιγυρὴν ὄπα γηρύσσιν
κῆραι, ἀνοσήτοις δὲ βροτῶν θέλγουσιν ἀκοάς.
δὴ τότε οἱ Μινύῃσιν ἐφήνδανε πύξις ἀοιδῆς
Σειρήνων· ὐδέ σφι παραπλώσεσθαι ἔμελλον
φθογγὴν ἁλομένην, χειρῶν δέ οἱ ἦκαν ἐρετμά·
Ἀγκαῖος δ' ἴθυνεν ἐπὶ προβλῆτα κολωνόν·
εἰ μὴ ἐγὼ φόρμιγγα τιτηνάμενος παλάμῃσιν,
μητρὸς ἐμῆς ἐκέρασσα εὐτερπέα κόσμον ἀοιδῆς.
Ἧιδον δὲ λιγὺ κλάζων ὀπὶ θέσκελον ὕμνον,
ὥς ποτέ οἱ δήϊσαν ἀελλοπόδων ὑπὲρ ἵππων

1276. ἀκυᾷ Ask. Crat. ἀκυά Voss. 1277. δὴ τότε δὴ Μινύαισι vulgo. 1278. σφιν παραπλώσεσθαι Voss. παραπλώσεσθαι etiam Ruhnk. Vulgatam παραπλώσεσθαι ex his codd. notauit Schneiderus. 1280. προβῆτα Voss. 1281. τιταινάμενος Voss. τιτηνάμενος Ruhnk. Vulgo τιταινόμενος. 1282. ἐκέρασ' P. Voss. 1283. Vulgo ἧιδον δὲ λιγὺ κλάζων διὰ θέσκελον ὕμνον. Voss. Vind. Ruhnk. ἧιδον δὲ ὕμνον κλάζων διὰ θέσκελον αὐδήν, nisi quod Vind. δοιδήν. Margo Voss. ἧιδον δὲ γλυκὺ κλάζων. 1284. δήϊσσαν vulgo.

gratae veniunt a cautibus aurae, i. e. a fluctibus et cautibus. Vid. quae mox dicentur ad 1275. ΟΒΑΝ.

1276. Aliquid duri habet hoc κῆρας, nisi Sirenum nomen in versu 1274. qui interiit, fuisse credas.

1276. Non dixit Schneiderus, quo argumento motus Doricum ἀκυᾷ dederit. Vulgata lectio si cui displicet, vix erit, quod melius reponi possit, quam ἀνοσήτῳ δὲ βροτοὺς θέλγουσιν ἀκυᾷ.

1277. Alterum δὴ nemo erit qui dubitet quin recte in οἱ mutauerim.

1283. Schneiderus, qui lectionem codd. Voss. et Ruhnk. recepit, vellem explicasset verba διὰ θέσκελον αὐδήν. Pro διὰ scripsi ὀπί, cuius explicatio αὐδῇ in textum venit in codd. vt γλυκὺ pro λιγύ.

1284. (1275) Οἱ δήϊσσαν] Ille articulus οἱ quoque suadet genuinum esse versum, quem ex Vossiano libro et Latino interprete *(Iupiter astrorum Deus, et Neptunus aquarum)* hic reponendum curauimus. Iungendus enim videtur articulus οἱ, siue pronomen demonstratiuum vocare malis, cum nominibus Ζεὺς et Ἐννοσίγαιος vt 1330 οἱ μήτιον ἄνακτες. Hi equi porro de quibus contentio inter fratres deos fuit, videntur non alii quam illud πτηνὸν ἅρμα Platonici Iouis, aut equi tonantes

Digitized by Google

1285 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, καὶ πόντιος Ἐννοσίγαιος.
αὐτὰρ νυανοχαῖτα, χολωσάμενος Διὶ πατρί,
τύψε Λυκαονίην γαίης κεκριδέα τριαίνῃ,

1285. Hunc versum, qui in antiquis edd. aberat, e Vossiano inferuit Gesnerus. Habent eum etiam Vind. Ruhnk. 1287. Vulgo τύψεν Λυκτονίην γαίην χρυσῆνι τριαίνῃ. Voss. Vind. Ruhnk. τύψε — χρυσείῃ. Schneiderus Λυκτονίην γαῖαν χρυσείῃ τύψε τριαίνῃ.

Orientalium pariter atque Graecorum Latinorumque poetarum, de quibus est erudita praelectio Cl. Michaelis in Commentt. Soc. Scientt. Gotting. To. 2. in quo etiam physicum quiddam spectasse potuit poeta, vtrum mare an terra plus materiae ventis, tempestatibus, tonitribus praebeat?

GESN.

1287. (1277) Λυκτονίαν s. *Lyctoniam terram* nemo, reor, vidit neque videbit. Ab hac tenui discrimine distat Λυκαονία, quod hic non proprium nomen Asiaticae regionis, sed totius generis accipio. *Lycaonia terra*, quae et qualis fuit tota tellus regnante Lycaone, cuius viri et gentis impietatem diluuio Deucalioneo vltus est Iupiter. Hoc ipso diluuio forte insulae factae sunt, quae continentis partes fuerant, de quarum originibus multa sunt in Strabonis primo et secundo Plinii, praesertim c. 87 sqq. *Auellit* natura *Siciliam Italiae*, *Cyprum Syriae*, *Euboeam Boeotiae* etc. Eleganter haec et συμβολικῶς noster enarrat his versibus.

GESN.

1287. Antequam ordinem verborum mutare aggrederetur Schneiderus, explorandum habere debebat, vbi terrarum esset Lyctonia, ne huius emendatione nominis vniuersa mutatio concideret. Atqui Cribellus diserte habet in versione: *vique Lycaoniam terram deus aequoris aureo iratus fratri percussit inde tridente.* Gesneri interpretationem nemini placituram spero. Ac vehementer etiam de eo dubito, an noster minime certamen Neptuni et Minervae de occupatione Atticae spectauerit, quod vt certum ponit Schneiderus. Certe hoc certamen non poterat dici ἀλλαποδῶν ὑπὲρ ἵππων. Quare aliam omnino rem, ignotam nunc quidem, indicari puto. Sed vtcumque est, si Lycaoniam hic nominauit noster, neque Arcadiam, cuius incolas Callimachus hymn. Iou. 41. υἱωνὸς Λυκαονίης ἄρχτοιο vocat, nec quae communiter Asiae regio Lycaonia dicitur, intelligi probabile est. Immo hoc nomen debebimus interpretari de parte orbis terrarum septentrionali: quod hoc facilius fieri potest, quia Italia, vnde duae harum insularum auulsae sunt, ad septentrionales regiones referebatur. Quod si forte Alexandriae vel alibi in oriente vixit noster, eo rectius vsus suc-

Digitized by Google

καί ῥά οἱ αἴγδην σκέδασεν κατ' ἀπείρονα πόντον,
νήσους εἰναλίας ἔμεναι· τάς οἱ ὀνόμηναν

1288. Vulgo καί ῥ' αἴγδην διεσκέδασεν. Voss. Ruhnk. κέδασεν. Schneiderus Gesneri emendationem recepit. 1289. Vulgo τάς ῥ' ἐξονόμηναν. Voss. Ruhnk. τάς ῥ' ὀνόμηναν.

rit isto nomine. Nota sunt *Lycaonia Arctos* Ouidii Fast. III. 793. *quaeque Lycaonio terra sub axe iacet* apud eumdem Trist. III. 2, 2. et *Lycaonia astra* Claudiani de cons. Mall. Theod. 299. Sed alia difficultas est in nomine γαίην. Vt taceam, vel hoc obstare, ne accusatiuum hic adhibitum credamus, quod γαίην, non γαῖαν, in libris omnibus est, multo grauius argumentum ex eo accedit, quod vix vsquam epici poetae accusatiuum γαῖαν ita in versu collocant, vt vltima syllaba ictum habeat, nisi quum sequitur dictio enclitica, vt Iliad. XIV. 174. ἔμπης ἐς γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἵκετ' αὐτμή. Od. I. 54. μακράς, αἳ γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἀμφὶς ἔχουσιν. Itaque probare non possum Ruhnkenii coniecturam, τύψεν Λυκτονίην γαίην (γαῖαν scribere debebat) χρυσέῳ τριόδοντι, etiam si Λυκαονίην scribatur. Nec magis, quod Boettigerus, vt in addendis refert Schneiderus, coniecit Αὐσονίην. Vt in loco deprauatissimo mutatione vsus sum audaciore quidem, sed non destituta idoneis vt arbitror, rationibus. Nam γαίης κρηπῖδα scripsi, quo et nomen, τριαίνῃ servatur, et male positum accusatiuum γαῖαν euitare licet. Nonnus Dion. XXXVI. 98. p. 894. 12. μὴ Ἐννοσιγαῖος ἀράσσων γαῖαν ἱμασσομένην ῥοθίων ἐνοσίχθονι παλμῷ ἁρμονίην κόσμοιο μετοχλίσσειε τριαίνῃ· μήποτε κινήσας (ita L. Rhodomannus pro κοσμήσας) χθονίων κρηπῖδα βερέθρων θηητὴν τελέσειεν ἀθηήτου χθονὸς ἕδρην.

1288. (1278) Cum ῥαΐγδην (quod a ῥήσσω deriuari possit et reddi, ruptim, abruptim, rumpendo) nondum alias inuentum sit: αἴγδην vero habeat auctorem etiam Apollo. II. 826 Ἤλασε μηρὸν αἴγδην, impetuose, cum impetu: nihil dubitaui illud praeferre. Quin ipse noster v. 1180 Ἵκτο καταΐγδην. Hic videtur per συναίρεσιν vocem dissyllabam facere voluisse. Lap. 14, 11 Ἥτε καταΐγδην trisyllabum est. Potest facile ad illam rationem reuocari hic quoque locus, si legas, καί ῥά ἑ αἴγδην.

GESN.

1288. Schraderus in Obss. p. 78. emendauit καί ῥα καταΐγδην, allatis v. 1187. et de Lapid. XIV. 11. eamque emendationem felicem dicit in Emend. praefat. p. VI. Non intercedo ne reponatur: quamquam probabilius visum οἵ, vt toties, excidisse.

1289. Hic quoque οἵ reposui. Ἐξονομαίνειν hic non aptum.

Digitized by Google

Σαρδώ τ', Εὔβοιάν τ', ἔπι δ' αὖ Κύπρον ἠεμόεσσαν.
Δὴ τότε Φορμίζοντος, ἀπὸ σκοπέλω νιφόεντος
Σειρῆνες θάμβησαν, ἐὴν δ' ἄμπαυσαν ἀοιδήν,
καί ῥ' ἡ μὲν λωτεῦ, ἡ δ' αὖ χέλυν ἔκβαλε χειρῶν.
δεινὰ δ' ἀνεσοναχησαν, ἐπεὶ πότμος ἦλυθε λυγρὸς
μοιριδίω θανάτω· ἀπὸ δὲ σφέας βαγάδος ἄκρης
ἐς βυσσὸν δίσκευσαν ἁλιῤῥοθίοιο θαλάσσης,
πέτραις δ' ἠλλάξαντο δέμας μορφήν θ' ὑπέροπλον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ τόνδε πότμον παρέμειψε θέουσα
Ἀργώ, κῦμα δέ οἱ πόντω καὶ κόλπον ἴκανε,

1290. Vulgo ἐπὶ δὲ Κύπρον. 1291. Φορμίζοντες Ruhnk. 1292. μορφὴν Voss. 1294. ἦϊε vulgo. 1295. Vulgo θανάτοιο· σφέας δ' ἀπὸ. 1296. βυσσὸν pro vulgato βυθὸν dedit Schneiderus. 1299. Vulgo κῦμα δὲ πόντῳ. Gesn. coni. κῦμα διὰ πόντου. Schneiderus versum vncis inclusit.

1290. Vitium metri correxi.

1293. Λωτὸς in memoriam nobis reuocat Hermesianactis locum v. 37. in quo frustra laborasse videntur viri docti. Scribendum puto: καίετο μὲν Ναυβῶς· πολιῷ δέ τε πολλάκι λωτῷ κημωθεὶς κώμας τείχεα συνεξανύειν. Κημωθέντα vocat, qui φορβειᾷ vtitur.

1294. Non dubitaui ἦλυθε pro ἦϊε scribere, quod non significat *venire*.

1295. Vulgatam lectionem metro repugnantem correxi.

1296. Bene Schneiderus βυσσὸν scripsit. Iliad. XXIV. 80. ἡ δέ, μολυβδαίνῃ ἰκέλη, ἐς βυσσὸν ὄρουσεν.

1299. (1289) Vix dubito, legendum, vt monui, κῦμα διὰ πόντου. Posteriorem enim in διὰ et caesura, et ob sequentem σ posse produci, tralaticium est.

OESN.

1299. Mira Heynii est et Schneiderl sententia, hunc versum vt abundantem nec cum reliquis vlla ratione cohaerentem delentium. Immo necessarius est, nec quid sit in eo, quo quisquam offendi possit, video.

Digitized by Google

1300 λαιψηρόϊς πλήθουσα κατὰ προτόνων ἀνέμοισιν,
Κέρκυραν ζαθέην ἐξίκετο, τήν σφιν ἔναιον
ἴδριες εἰρεσίης καὶ ἁλιπλάγκτοιο πορείης
Φαίηκες· τοῖσιν δέ οἱ ἰδμοσύνῃσι θέμιστας
Ἀλκίνοος κραίνεσκε δικαιότατος βασιλήων.

501. βαθέην Voss. Ruhnk. ἐξικόμεθα Voss. 1303. τοῖσι δ' ἄρ' ἐφημοσύνῃσι Voss. Ruhnk. Vulgo τοῖσιν δ' ἄρ' ἐφημοσύναισι. 1304. δικαιότατος κενταύρων βασιλήων Voss.

si quidem addito οἷ, vt feci, vitium metricum tollatur. Κόλπος certe pro alto mari in Homero versatis notus esse debet.

1300. (1290) Πρότονοι sunt rudentes, quibus malus a summo ad puppim deligatus est, ne ventis a puppi venientibus in proram possit deiici. Nam ne versus puppim et in latera possit cadere, ipsa reliqua constructione τῶ ἰστοδόκω cautum est. Haec certe Homerica et antiquissima ratio videtur. Qui curatius post Scheffer. 2, 5 p. 145 quaerere voluerit, conferat Hesych. h. v. Schol. min. et Eust. ad Ιλ. Α, 434 et Οδ. Β, 425. Coll. Οδ. Μ, 409. GESN.

1302. (1292) Si Phaeaces ita fuerunt rerum nauticarum periti: si, quod statim dicitur, cum magna classe, νηυσὶν ἀπειρεσίαις, Minyas persecuti sunt Colchici: qui potest Argo prima nauis esse, quod dixit noster v. 66? Adde illam Apollonii 4, 280 narrationem de Aegyptiorum expeditione in Septentrionem, et illis κύρβεσι, quae vt tabularum Geographicarum quaedam rudimenta describuntur. Breuiter dicam. Licuit poetis simpliciter primam vocare nauim, quae sui generis, vel suae patriae, vel quocunque alio respectu prima fuit: licuit Troianis rebus prope admouere fabulam, quae illis forte fuit aliquot aetatibus antiquior. GESN.

1303. Ἐφημοσύνῃσι imperium significare dicit Schneiderus etiam v. 654. οἳ δὲ κυβερνητῆρος ἐφημοσύνῃσι πίθοντο. Melius attulisset v. 240. vbi ἐφημοσύνῃσι νόω videtur esse *prudentia, peritia*. Leges significant ἐφημοσύναι in fragm. III. 7. σὴ μὲν ἐν ἄστροις τάξις ἀναλλάκτοισιν ἐφημοσύνῃσι τρέχουσα. Sed ἐφημοσύνῃσι θέμιστας κραίνειν inepte dicitur. Nostra emendatio firmatur v. 612. ξέσσε δ' ἐπισταμένως βρέτας ἱερὸν ἰδμοσύνῃσιν. Facius in epist. crit. ad Harlesium ἐφημοσύνῃσι θέμιστος legendum putat, probante censore in Bibliotheca philologica Gottingensi T. I. p. 387. At non modo nimis vsitata sunt θέμιστας, δίκας, σκῆπτρα κραίνειν, quam vt in his vitium quaeri possit, sed etiam κραίνειν, *imperare*, genitiuum efflagitat.

1304. Lectio δικαιότατος Κεν-

Digitized by Google

πείσματα δ' ἀψάμενοι πορσύναμεν ἱερὰ θέσθαι
Ζηνὶ πανομφαίῳ καὶ ἐπακτίῳ Ἀπόλλωνι.
Ἔνθ' ἄρ' ὑπ' εἰρεσίῃσιν ἐπειγόμενοι φορέοντο
νηυσὶν ἀπειρεσίαις βριαρὸς λόχος Αἰήταο,
Κόλχων Ἐρραύων τε, Χαραδραίων, Σολύμων τε,
διζόμενοι Μινύας, ὅθ' ἄν Μήδειαν ἄγοιντο
ὄψιν ἐς Αἰήταο πατρός, τίσειε δ' ἀμοιβὰς
σφῇσιν ἀτασθαλίῃσιν ἀδελφειῇ κταμένοιο.
ἀλλ' ὅτε δὴ κοίλῃ λιμένος μυχῷ ἆσσον ἵκοντο,
αἶψά οἱ Ἀλκινόοιο δόμον κήρυκες ἔβαινον.
τῆς δ' αὐτῇ λύτο γέρα, δέος δ' ὤχραινε παρειάς,
μή οἱ ἑλὼν ἀέκουσαν ἐὸν πέμψειε δόμονδε

1305. ἀνσψάμενοι Voss. ποσσύνομεν Ruhnk. 1307. Vulgo ἐν δ' ἄρ' ὑπειρεσίῃσιν. Gesn. coni. ἔνθ' ἄρ. Tum ἐπειρεσίῃσιν Ruhnk. ὑπ' εἰρεσίῃσιν Schneiderus. 1309. Ἐράνων Voss. Ruhnk. Ἐράνου Vind. 1310. διζόμενος Voss. Μηδείαις pro Μινύας Ruhnk. Deinde omnes τόθ' ἄν. 1312. κατακταμένοιο Voss. 1314. Omnes αἶψα δ' ἄρ' Ἀλκινόοιο. 1315. Μηδείης λύτο vulgo. Μηδείας Voss. Ruhnk. ὤχρεις vulgo. ὤχρα Ruhnk. ὤχρηνε Schneiderus.

ταύρων recordatione v. 390. et Homeri nata, apud quem haec verba leguntur. Similiter peccatum v. 442. 476. 505. 517. 848.

1309. Κόλχων, ἐρραύων τε] Pro ἐρραύων etiam hoc loco Holstenius χαλδαίων reponi vult, sed quam longe haec lectio a vulgari recedat, quis est qui non videt? Ego, vt dixi, ἀπέχω. ESCH.

1309. (1299) L. Holstenius ad Steph. Byzant. V. Χαλδαῖοι, suspicatur legendum Κόλχων Χαλδαίων τε. Vid. quae dicta sunt ad 751. GESN.

1314. Αἶψά οἱ Ἀλκινόοιο propter apodosin scribendum erat.

1315. Μηδείης ex interpretatione natum est. Neque enim hic commode poterat particula omitti, quae necteret orationem. Emendationem nostram tuentur Homeri loca, Iliad. XXI. 114. 425. Od. IV. 703. XVIII. 211. XXII. 68. XXIII. 205. XXIV. 344. — Praeterea non aoristus, sed imperfectum ὤχραινε hic requirebatur.

1316. (1306) Οἱ hic vim habere τῆς ἑ, puto. V. Ind. V. οἱ n. 2. GESN.

Digitized by Google

Φαιήκων βασιλεύς, ἀνάπυστά τε ἔργα γένοιτο.
ἀλλ' οὔ οἱ τάδε μοῖρα τελεσσίνοος κατένευσεν,
πρὶν δή οἱ Πελίαο δόμοις ἔπι λυγρὸν ὄλεθρον,
αὐτῷ τε κρείοντι φέροι κακὸν οἶτον Ἰήσων.
ἀλλ' ὅτε δὴ βασιλῆος ἀπηνέος ἔκλυον αὐδὴν
Ἀρήτη ῥοδόπηχυς, ἰδ' Ἀλκίνοος θεοειδής,
Ἀλκίνοος μέν ῥ' ὦκ' ἐπετέλλετο κηρύκεσσιν
κούρην ἀμφήριστον ἄγειν ἀπὸ νηὸς ἐρυμνῆς,
* * *
πατρί θ' ἑῷ τίσειε δίκην ἀλιτημοσυνάων.

1317. τέτυκται Voss. Vulgo γένηται. vide notas. 1319. Vulgo πρὶν δή τοι. 1319. κρέοντι Ask: Voss. PAIC. 1321. ἔκλυον coni. Heynii. Vulgo ἔκλυεν. 1323. μὲν ὦκ' Voss. 1324. ἀμφίριστον Ruhnk. ἐρυμνὴν Voss. Ruhnk. 1326. Vulgo πατρί θ' ἑῷ τίσεσθαι. Voss. Ruhnk. πείσεσθαι. vt Ruhnkenius significat in Ep. crit. II. p. 281. Gesnerus in Voss. esse dicit πατρί τ' ἐπείσεσθαι.

1317. (1307) De ἀνάπυστα vid. disputata ad 1159. GESN.

1317. Schneiderus, qui vulgatum γένηται in textu edidit, in var. lect. *vulgatum* γένηται, inquit, *ex Ruhnk. correxi*. In notis vero ita scribit: *Vossianum* τέτυκται *aliunde venit ex recordatione alicuius versus alieni profectum. Consecutio temporum* γένοιτο *postulare videtur*. Quis hinc diuinare poterit, quid sit in codice Ruhnk. aut quae sit Schneideri sententia, qui, quod sensus postulat, non reposuerit, quod autem repositum a se dicit, quidquid illud sit, nota dubitationis plena non reponendum fuisse indicet?

1323. Fortasse dedit noster, Ἀλκίνοός ῥά οἱ ὦκ' ἐπετέλλετο.

1326. Ruhnkenius in Ep. crit. II. p. 281. emendabat, πατρί θ' ἑῷ τίσειν ἑ δίκην ἀλιτημοσυνάων, parum memor, haec non posse coniungi cum verbis, ex quibus pendere debent, ἐπετέλλετο κηρύκεσσι. Eodem incommodo, et praeterea alio non minore, Heynii coniectura, πατρὶ ἑῷ τίσειν τε δίκην, laborat. Quod Schneiderus coniecit, πατρὶ δίκην τίσουσαν ἑῶν ἀλιτημοσυνάων, tam est elegans, vt vix melius scribere poeta potuerit. Sed mutatio haec, quae Schneidero facillima videtur, nobis visa est maior, quam vt reponere auderemus. Quod toties in hoc carmine accidisse videmus, vt versus interiret, id hic quoque euenisse credibile est. Quare τίσειε scripsi. Praecesserat talis fere sententia, *vt domum reduceretur*: tum sequitur: *patrique poenas daret*.

Digitized by Google

Ἀρήτη δ' ᾤκτειρεν ἀγακλειτὴ βασίλεια,
μείλιχα παρφαμένη δὲ τὸν ὃν πόσιν, ὧδ' ἀγόρευεν·
Οὐ μὲν δὴ φίλον ἐςὶν ἀπό σφ' ὤσασθαι ὁμεύνȣ,
λέκτρων τε ςερέσαι, λῦσαί τ' ἐκ πυρσὸν ἔρωτος.
θυμαίνει μάλα γάρ σφι Διωναίη Ἀφροδίτη,
ἀνδράσιν ἠδὲ γυναιξύν, ὅτις τάδε μήσεται ἔργα.

1327. ἀγακλυτὴ Voss. Ruhnk. 1329. Vulgo ὐ μὲν δὴ φίλον ἐςὶν ἀποῤῥώσασθαι ὅμιλον. Schneiderus e Voss. Ruhnk. ἀπό ῥ' ὤσασθαι ὅμιλον. 1330. Vulgo λέκτρα τε ςορέσαι. λῦσαί τ' ἐκ Wesselingii λέκτρων τε ςερέσαι recepit Schneiderus. 1331. Ask. Voss. σφὶν. 1332. Vulgo ὅςτις.

Versu omisso librariorum imperitia τίσεσθαι pro τίσειε dedit, vt aliquo certe modo sententiae cohaererent.

1329. Perinepta siue vulgata, siue codicum lectio est. Cribellus vertit: *scilicet o coniunx socii data foedera lecti haud dulce, et thalami iunctas diuellere flammas.* Gesnerus: *non placet sane abrumpere coniugium.* Schneiderus ἐςὶ putat *licet* significare, φίλον ὅμιλον autem *coniugium.* Inaudita Graecis haec verbi ὅμιλος significatio: nec ῥὰ hic vllo pacto tolerari potest. Quod ego dedi, tale est, vt neque ab librorum scriptura multum recedat, nec morari lectorem possit.

1330. (1319) Wess. Obseruat. 2, 14 p. 204 cum ostendit λέκτρα ςορέσαι esse contrarium; coniicit λέκτρα τε vel λέκτρων τε ςερέσαι, vt Eurip. Androm. 371 Λέχȣς ςερέσθαι. GESN.

1330. Gesnerum, qui vertit *facemque amoris exstinguere,* meliorem lectionem σβέσσαι sequutum putat Schneiderus. Λύειν et ἐκλύειν de multis rebus dicuntur, de quibus proprie dici non possunt.

1331. Mirum est et vix credibile, maluisse poetam scribere θυμαίνει μάλα γάρ σφι, quam θυμαίνει δὲ μάλα σφι. Quod quum in nullo libro inveniatur, vereor ne neutrum dederit, sed ita scripserit: θυμαίνει μάλα οἷ σφι Διωναίη Ἀφροδίτη, in quibus verbis οἷ ad Venerem, σφι ad eos, quibus irascitur, spectat.

1332. (1321) Relinquendum, nec tamen sine nota relinquendum putaui, quod est in omnibus libris ὅςις, licet adfirmare non ausim, esse a poeta ὅτις. Satis frequens hoc esse in libris, docent Grammatici qui ad Homerica etiam exempla prouocant, recte, fortasse mutata plerumque a posterioribus editoribus. V. G. Οδ. Θ, 32 Οὐ-

Digitized by Google

ἀλλ' εἰ μὲν κέρη πέλεται καὶ ἄχρεντος ἰκάνει,
εἰχέσθω πατρός τε δόμον καὶ ἐς ἤθεα Κόλχων·
εἰ δ' αὖ νυμφιδίοις ὀάροις λέκτρῳ τε κλιθεῖσα
παρθενίην ἔσχυνεν, ἕως πόσις αὖ μιν ἀγέσθω.
Ὣς ἔφατ'. Ἀλκινόῳ δὲ περὶ φρένας ἦλυθε μῦθος·
καί ῥ' ἔτω τάδε πάντα τελευτήσεσθαι ἔμελλεν.
ἀλλ' ἄρ' οἱ βεβλὴ Μινύας λάθεν· αἶψα γὰρ Ἥρη,
δμῳὰς δέμας εἰκυῖα, θοῶς φάτο καὶ κατένευσεν,
νηὸς ἔπι προθορεῖσα, τά οἱ μήτιον ἄνακτες.
δὴ τότε Μηδείην θαλάμων πορσύνετο λέκτρον
κρύμνῃ ἐπ' ἀκροτάτῃ, πέρι δ' ἐσορέσαντο χαμεύνας,
ἀμφ' εὐνῇ χρύσειον ἐφαπλώσαντες ἄωτον.

1334. δόμων Ruhnk. 1335. εἰ δέ κε vulgo. εἰ δὲ καὶ Ruhnk. Wrst. Crat. 1336. αὖ μιν pro vulgato ἄμμιν dedit Schneiderus. 1341. Vulgo νηὸς ἐπὶ προθορεῦσα. Schneiderus ex Ruhnk. ἐπιπροθορεῖσα. 1342. Vulgo Μηδείη, nominatiuus. 1344. Vulgo ἀμφ' αὐ-

δὲ γὰρ οὐδέ τις ἄλλος, ὅτις κ' ἐμὰ οἴματ' ἴκηται. Sic Od. A, 47 et X, 315. Classicus est in hoc argumento, vt ostendat ε et ϝ a Graecis et Romanis interdum ita poni (nominatim etiam in ὅτις) vt vocalem praecedentem non producat, Christi. Wasius in Senario c. 2, cuius titulus *Sibilli elisio*, praesertim p. 12 sqq. ORSN.

1335. Antiquorum librorum lectio εἰ δὲ καὶ non in εἰ δέ κε, sed in εἰ δ' αὖ mutanda erat.

1337. Ruhnkenius περὶ Φρένας ἦλυθε μῦθος scribendum censuit allato Hom. Od. XIV. 337. τοῖσιν δὲ κακὴ Φρεσὶν ἦλυθε βουλή. Non quadrat exemplum. Potius imitatus est noster alium Odysseae locum IX. 362. αὐτὰρ ἐπεὶ Κύκλωπα περὶ Φρένας ἦλυθεν οἶνος.

1339. (1328) Hic mihi placeret legere Ἀλλ' ὅ γ' ἡ βουλή, cum articulus videatur pene necessarius. A librario Iotacista οἱ et ἡ facile confundi, dubitationem non habet. ORSN.

1342. (1331) Operosius splendidiusque thalamus Medeae instruitur Apoll. 4, 1141. ORSN.

1342. Μηδείῃ dativo casu recte V. Slothouwerus in Act. Soc. Trai. III. p. 158.

1344. Si pronomen recta Io

Digitized by Google

1345 αὐτὰρ ἐπεὶ δορέτησιν ἐπαρτήσαντο βοείας,
τεύχεά τε, κρύψαντες γάμων αἰδέσιμον ἔργον,
καὶ τότε παρθενίης νοσφίζετο κέρσιον ἄνθος
αἰνόγαμος Μήδεια δυσαινήτοις ὑμεναίοις.

τῇ. Schneiderus ἀμφ' αὐτῆς. Ibidem ἐπιπλεύσαντες Voſſ. ἐπιπλώσαντες Ruhnk. 1345. ἐπαρτήσαντο Voſſ. 1346. Vulgo κρύπτοι τε. κρύπτοντες γάμων αἰδέσιμον Voſſ. et Ruhnk. niſi quod hic, vt PAIC. αἰδέσιμον habet. κρύπτοντε Schneiderus.

haberet, non ἀμφ' αὐτῆς, ſed ἀμφ' αὐταῖς ſcribendum eſſet. Quod et, vt languidum, et vt maiore mutatione indigens facilíori ἀμφ' ἑαυτῇ poſthabui.

1348. (1335) Γάμων αἰδέσ'. Ἔργον, Apollo. l. c. Ὄφρα πέλοιτο Τιμήεις τε γάμος καὶ ἀοίδιμος. ΟΕΣΝ.

1348. (1337) Δυσαίνητος an alias inueniatur, haud dixerim. Ceterum aptum valde huic rei epitheton videtur, quod plane cum *illaudati Buſiridis ara* (Virg. Ge. 3, 5) comparem. Eſt ea nota percuſſum nomen, qua δυσίμερος, δυσχάριτος, δύσχρηστος, et habet hanc vim, has nuptias nullo modo laudari poſſe aut debere. Quod in penultima η habet, pro conſuetiori ε, quis in poeta miretur? Δυσάντητος ingenioſi viri Ruhnk. Epiſt. 2 p. 84 ferrem, ſi hominis aut animalis eſſet attributum, cui tu non modo per mediam nolis occurrere noctem, ſed cuius matutinus, etiam occurſus inauſpicatus et mali ominis eſt, de quo genere eſt Luciani libellus περὶ τῆς ἀποφράδος. ΟΕΣΝ.

1348. Proxime ad litterarum veſtigia ſcribendum: αἰνόγαμος Μήδεια δυσαντήτοις ὑμεναίοις. Δυσάντητα omnia *infauſta* dicuntur. Lucian. Timone p. 110. δυσάντητον καὶ ἀποτρόπαιον θέαμα ὄψεσθαι. ubi vide Hemſterhuſium. Nec aliter legit imitator Orphei, Nonnus XLII. p. 1102. Φεύγε δυσαντήτων Ποσειδήϊον οἶτρον ἐρώτων. Hanc tamen coniecturam minus probans Toupius, V. C. Emend. in Suid. T. III. p. 244. [II. p. 294. ed. nouiſſ.] legere malebat: αἰνόγαμος Μήδεια δυσανλήτοις ὑμεναίοις, in quo felix eius ingenium requiro. RVHNK. Schneiderus vulgatam tuetur, allato εὐαίνητος Ὀρφεὺς ex Pindari Pyth. IV. 315. Sed cur δυσαινήτοις ὑμεναίοις ineptiſſime iunctum eſſe epitheton Medeae αἰνόγαμος dicat, perſpicere nequeo. Facilius hoc de Ruhnkenii δυσαντήτοις ὑμεναίοις praedicari poſſet, quamquam valde probabilis eſt iſta coniectura. Equidem ſeruare librorum lectionem, quam nulla cogente neceſſitate aliquid mutare malui. Δυσαίνητοι ὑμεναῖοι ſunt nuptiae ita, vt nunc inueniuntur, aegre initae. Quippe ſolemnes deſiderabat Medea.

Digitized by Google

αὐτὰρ ἐπεὶ βασιλῆος ἀμύμονος ὄψιν ἵκοντο·
Κόλχοι καὶ Μινύαι, καὶ ἐμυθήσαντο ἕκαστα,
ἔκ τ' ἔλαχ' Αἰσονίδης ἄλοχον Μήδειαν ἄγεσθαι
Ἀλκινόου, τοί τ' ὦκα λύοντ' ἐκ πείσματα νήσου.
δὴ τόθ' ὑπ' εἰρεσίῃσι θέεν πολυηγόρος Ἀργώ,
Ἀμβρακίου κόλποιο διαπρήσσουσα κέλευθα.
Ἔνθα τί σοι, Μουσαῖε θεηγενές, ἐξαγορεύσω,
ὅσσα πάθον Μινύῃσιν ὁμοῦ ποτὶ Σύρτιν ἀήταις,

1350. Vulgo ἕκαστοι. 1351. Vulgo ἐκ δ'. 1352. Vulgo τοὶ δ' et πείσματα νηός. 1353. ὑπειρεσίῃσι Wrat. 1354. Vulgo Ἀμπρακίου. 1355. τί σοι Schneiderus e Voss. τί τοι vulgo. τί μοι Ruhnk. 1356. ὅσσα πάθον Voss. Vulgo ὅσσ' ἔπαθον Μινύαι-

1350. (1339) Κόλχοι] Malim ἐμυθήσαντο ἕκαστα. H. STEPH.

1350. (1339) Ἐμυθήσαντο ἕκαστοι] Stephanus mauult ἕκαστα, cui subscribo. ESCH.

1351. 1352. In hoc et sequente versu particula δὲ in τὲ mutanda fuit. Est enim apodosis.

1352. (1341) Λύοντ' ἐκ πείσματα νήσου malebat Piersonus Verif. p. 116 vt supra 1239. Nihil mutaui, quod νηὸς proprie tamen sunt πείσματα, quae soluuntur, secantur ab his, qui in naui sunt. GESN.

1352. Verissime Piersonus emendauit νήσου pro νηός· quam correctionem firmauit tum Orphei auctoritate v. 1247. καὶ τότε λυσάμενοι κείνης ἀπὸ πείσματα νήσου, tum Apollonii I. 1109. οἱ δ' ἄρα λυσάμενοι ἱερῆς ἐκ πείσματα πέτρης. II. 166. δὴ τότε λυσάμενοι νεάτης, ἐκ πείσματα δάφνης· et M. Argentarii ep. XXIV. λῦσον ἀπ' εὐόρμων δολιχὰ πρυμνήσια νηῶν, vbi νήσων scribit. Adde Apollon. II. 536. γαίης δ' ἄπο διπλόα πείσματ' ἔλυσαν· et IV. 1731. ἀλλ' ὅτε δὴ κἀκεῖθεν ὑπεύδια πείσματ' ἔλυσαν. Cognoscitur ex his exemplis, quo iure Schneiderus mediam formam λύεσθαι hic alienam esse existimet.

1354. (1343) Ἀμπρακίου] Ἀμβρακίου legendum esse vel ex sola collatione nostri cum Apollonio deprehendimus. ESCH.

1354. (1343) Ἀμβρακίου etc. etiam Steph. Byz. Sed paria pene in libris iura esse literae tenuis, quae mediae, extra dubium constituit Cellarius: nominatim apud Thucydidem semper Ἀμπρ. GESN.

1355. (1344) Hic etiam more suo poeta, quae omittere vult, transitione quadam et apostrophe ad Musaeum complectitur, et v. g. v. 1345 docet a Phaeacia s. Corcyra tempestate ad Syrtes Libyae esse reiectos Argonautas. Conf. prael. 1 § 4 ad fin. GESN.

Digitized by Google

ὅππως τ' ἐξεσάωθεν ἁλιπλάγκτοιο πορείης·
ὅσσα τ' ἄρ' ἐν Κρήτῃ πάθον ἄλγεα τετληῶτες,
χάλκειον τριγίγαντα δοκεύμενοι, ὄφρα κίχοιμεν,
ὃς ῥά οἱ οὐκ εἴα λιμένων ἔντοσθεν ἱκέσθαι.
ἠδ' ὡς θεινόμενοι βαρυηχέϊ κύματι πόντου,
ῥίμφά τε κυανέῃσι βαρυνόμενοι νεφέλῃσιν,
ἠλπόμεθα σκοπέλοισι Μελαντίοισιν ἔχεσθαι

σιν. 1357. Omnes ἢ πῶς ἐξεσάωθεν. 1358. ὅσσα δ' Voss. Ruhnk. Vulgo ὅσσα τ'. 1359. Omnes ὄφρ' ἱκόμεσθα. 1361. θεινόμενοι coni. Pierſ. Veriſ. p. 190. Vulgo τεινόμενοι. Tum Ruhnk. πόντον. 1363. Ruhnk. ὑλπόμεθα σκοπέλοισι Μελαινείοισι. Voss.

1359. (1348) Χάλκειον τριγίγαντα] *Talum* intelligit, de quo vide Apollonium lib. IV. et ea quae Muretus ad Catulli epigramma ad Camerium commentatus eſt, itemque Virum Illuſtrem, Iſaacum Voſſium, ad Melam. ESCH.

1359. (1348) Τριγίγαντα appellat Talum illum Cretae impoſitum cuſtodem, τρὶς, vt eſt apud Apollo. 4. 1638, περὶ χαλκείοις κρήτην ποσὶ δινεύοντα, qui quomodo aſtu Medeae interfectus ſit, copioſe enarrat. GESN.

1359. Geſneri verſionem, *cum aeneum gigantem eo delati conſpiceremus*, recte Schneiderus improbat, praefertque Heynianam ad Apollodorum p. 220. ſpeculatos fuiſſe gigantem, donec inſulam adire potuerint. Propter ſequens ἱκέσθαι ſuſpectum eſt ἱκόμεσθα Schneidero, qui pro eo aliud aptius verbum, vt δάμοιμεν ſcriptum fuiſſe putat. Supra Schneiderus ad v. 939. ἱκόμεσθα *ſuperare, vincere*, putas ſignificare poſſe. Heynius nunc, vt refert Schneiderus, hunc et ſequentem verſum vt ſpurios damnat: quae facillima ratio eſt emendandi. Si genuina eſt vulgata lectio, ſenſus non poteſt alius eſſe, quam hic: *gigantem ſpeculati, donec tandem peruenimus*. Sed quis ſibi perſuadeat, tam inutile et ineptum additamentum a poeta etiam mediocri proficiſci potuiſſe? Quamobrem haud magna mutatione ὄφρα κίχοιμεν ſcripſi: *ſpeculati, vt adoriremur*.

1360. (1349) Etiam hic (v. 1306) οἱ vel vim habere τῆς ἐ vel inde corruptam eſſe, ſuſpicor. Dixi in Ind. h. v. GESN.

1361. (1350) Pierſo. Veriſ. p. 190 multis illuſtrat vſum verſ. θείνειν et θείνεσθαι in tali re. E habet noſter 496 et 1031. Se ideo τεινόμενοι loco mouere no auſim. Nam anguſtiae ſunt pro fecto, vbi nauis ad ſcopulos tru ditur. GESN.

1363. (1352) Stephanus Byz in Μαλέα, Καὶ ἀπὸ τοῦ Μάλεια

Digitized by Google

νῆα θοήν. Παισὶν δ' ἄρ' ἐκηβόλος ἀγχόθι ναίων
Δήλῳ ἀπὸ κραναῆς ἦκεν βέλος, ἐκ δ' ἀνέφηνεν
μεσσάτιον σποράδων· Ἀνάφην δὲ ἑ πάντες ὀπίσσω

Vind. ἐλπόμεθα σκοπέλοισι Μελαινείησιν. Ask. μελαναίοισιν. Vulgo μελαινείοισιν ἰκέσθαι. 1364. ἀγγόθεν αἰὲν vulgo. 1365. δήμῳ ἀκοντιανίης Ruhnk. 1366. μεσσατίην Schneiderus pro vulgato μεσσατίων. κραναὴν δέ ἑ omnes libri nili quod in Voſſ. δέ τ' ἑ.

Μαλιεῦσι Ζεύς, καὶ θηλυτὴν Μαλιαΐδα ἔκρα. Secundum haec optimum fuerit hic legere Μαλιείοισι. GESN.

1363. Schraderi coniecturam in Obſſ. p. 16. Μελαντείοισι, ex Apollonii IV. 1706. Λητοΐδη, τύνη δὲ κατ' ἰφθὸν ἴκεο πέτρας ῥίμφα Μελαντίας ἀριήκοος, probatam Ruhnkenio, recepit Schneiderus, allato Apollodoro I. 9, 26. Scripturam Apollonii, ſcholiaſtaeque eius, Apollodori, Heſychii, in Μελάντιοι ὄροι, in Μελάντιος, in Δαμοῦχα, praeferendam duxi. V. ſupra ad. v. 738. Praeterea vero ἱκέσθαι, quod neque datiuum admittit, neque omnino hic ſenſum praebet, in ἔχεσθαι mutaui. Putabamus, inquit, haeſuram eſſe nauem in ſcopulis Melantiis. Odyſſ. XII. 204. ἔχετο δ' αὐτοῦ νῆυς.

1364. (1353) Apollo, qui idem Sol eſt, iratus eſt Medeae ob dedecus familiae illatum: idem ſanctus et omniſcius, ὃς πάντ' ἴσχει καὶ πάντ' ἐπαΐει GESN.

1364. Schraderi coniecturam ἀγχόθι ναίων Ruhnkenianae ἀγχόθι πάς, de qua hic ipſe cum nemine contendere vult, praetuli.

1366. Schneiderus μεσσατίην. Debebat μεσσάτιον. Refertur enim ad βέλος, non ad νῆσον, quae poſtea demum commemoratur. Supra 1047. μεσσάτιος πεδίοιο.

1366. Ἀνάφην a poeta ſcriptum eſſe, ipſa nominis etymologia, ἐκ δ' ἀνέφηνε, declarat. Modo praeceſſerat κραναῆς, vt facilis fuerit lapſus librarii. Reliquum eſt, vt haec emendatio aliorum ſcriptorum auctoritate confirmetur. Apollon. Rhod. IV. 1717. Ἀνάφην δέ τε λισσάδα νῆσον ἴσκον, ὃ δὴ Φοῖβός μιν ἀτυζομένοις ἀνέφηνε. Apollodorus I. p. 62. τῷ δὲ παρὰ προσδοκίαν ἀναφανῆναι, προσορμισθέντες Ἀνάφην ἐκάλεσαν. Stephan. Byz. Ἀνάφη. νῆσος μία τῶν σποράδων. — τοῖς δ' Ἀργοναύταις ὑπὸ χειμῶνος τυχοῦσι κατὰ σκοτομήνην ἀναφανεῖσα, Ἀνάφη ἐπικληθῆναι. vbi vide L. Holſtenium. Cornutus de N. D. 32. ὡς καὶ Ἀναφαίη Ἀπόλλωνος ἱερὰν ἱδρύσαντο, τῷ ἀναφαίνοντος πάντα. τούτῳ δ' ἠκολούθησε καὶ τὸ τὴν Δῆλον καὶ Ἀνάφην ἱερὰ αὐτῷ νομισθῆναι, quod deſcripſit Eudocia p. 9. Vt inſula Ἀνάφη ab ἀναφαίνειν nomen inuenit, ita

Digitized by Google

νῆσον κικλήσκουσι περικτίονες ἄνθρωποι.
ἀλλ' ἔ οἱ θέμις ἔσκε διαμπερὲς ἔξαλεν ἕρξαι

1367. Vulgo ἐπικλήσκουσι. 1368. ἐξ ἄλος vulgo. ἕρξαι Ruhnk.

contra, narrante Antonino Liber. cap. 40. ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἀρτέμιδος τόνδε τόπον, ἐν ᾧ ἀφανὴς ἐγένετο ἡ Βριτόμαρτις, ὠνόμασαν Ἀφάην. RUHNK.

1367. (1355) Κρανὴν δέ ἑ πάντες ὀπίσσω] Ἀνάφην hanc insulam dictam fuisse, non κρανὴν, testantur Apollonius lib. IV. Photius et alii. Miror tamen celeberrimum Holstenium in notis ad Stephanum, voce Ἀνάφη, in partes suas trahere Orpheum nostrum, qui manifesto ab omnibus aliis discrepat. Et profecto tantum discrepat, quantum Thea a Sparta et vicinis Spartae insulis, vel ipso agnoscente celebertimo viro, distat. ESCH.

1367. (1355) Res ita manifesta, et ita in clara luce collocata a Ruhnk. Ep. 2, 86 vt non dubitarim ἀνάφην male hinc exulantem restituere. Viderat, non dubito, etiam Holst. ad Steph. h. v. qui hoc ipso loco ad historiam insulae vtitur; licet, vt fit in scripto postumo, non satis diserte hoc explicarit. Κρανὴ huc repetita ex v. 1354, et est ipsum quoque proprium nomen insulae. GESN.

1367. Productionem breuis syllabae in caesura hausit ex Homero Od. II. 65. ἄλλους τ' αἰδέσθητε περικτίονας ἀνθρώπους. Sed ἐπικλήσκουσι aut in κικλήσκουσι, aut in ἐπικλήζουσι mutandum erat.

1368. Mirifice interpretes in hoc et duobus sequentibus versibus sese torserunt. Gesnerus ita vertit: *sed fas illi non fuit penitus mari excludere Aesonidem, qui expiationem secum ferret: resiluitque retro pernicioſa Parca. (Iratus vero non sine causa fuerat Hyperion.)* Praeter miram loquutionem ἐξ ἁλὸς ἕρξας, in qua neminem offendisse video, haec quoque inepta sunt, quod recessisse Parca dicitur, quoniam expiationem secum ferret Iason. Nulla enim causa est, quare nunc, neque aut multo ante, aut post recedat. Magis etiam ineptum est, quae de Hyperione dicuntur, cum Gesnero ad v. 1364. 1365. referre. Schneiderus οἱ v. 1368. non de Apolline, sed de Parca, quae postea nominatur, intelligit, quod nemo non videt quam durum sit. Alia, quae Schneiderus disputauit, praetereo. Omnis dubitatio de sensu huius loci inde orta est, quod ἄλτο δ' ὀπίσσω de Parca regrediente neque Iasonem amplius persequente intellexerunt. At contrarium dicit poeta: ὀπίσσω enim idem quod ὄπισθεν est, *a tergo*. *Instabat a tergo fatum*. Iam nihil nisi duarum litterarum mutatio requiritur, vt sunus loco sensus reddatur: ἕξαλον pro ἐξ ἁλός, et λύθρον pro λύτρον. De ἕξαλον, quod vocabulum e duo-

Digitized by Google

Αἰσονίδην. πέρι γάρ ῥα λύθρον φέρεν· ἄλτο δ' ὀπίσσω
Μοῖρ' ὀλοή· κότεεν γὰρ ἐπιζαφελῶς Ὑπερίων.
ἀλλ' ὅθ' ὑπ' εἰρεσίῃ Μαλεήτιδας ἱκόμεθ' ἄκρας,
Κίρκης ἐννεσίῃσιν ἀποῤῥύψεσθαι ἔμελλον

1369. λύτρον vulgo. φέρε Ruhnk. 1370. ἐπιφραδέως vulgo. 1371. ὑπειρεσίῃς Wrat. vulgo ὑπ' εἰρεσίῃς μαλεωτίδας. Schneiderus Μαλεάτιδας e coni. Holsten. 1372. ἀποῤῥύψεσθαι Schneiderus e P. Vulgo ἀποῤῥίψεσθαι· Ruhnk. ἀποῤῥίψασθαι.

bus Homeri locis, in quibus poeta ἐξ ἁλὸς dedit, per criticorum subtilitatem exstitit, vide interpretes Hesychii ad ἐξ ἁλός. Sensus est hic. Quum Apollo, Anaphe insula creata, e mari seruasset Iasonem, non ei tamen fas fuit, penitus eum mari ereptum ea in insula detinere. Caede enim contaminatum vrgebat a tergo fatalis necessitas, propter iras Hyperionis, patris Aeetae.

1370. (1359) Inclusi parenthesi verba κότεεν — ὑπερίων, quae proprie non huc pertineant, sed ad v. 1353 sq. quorum rationem generalem continent. Pro ἐπιφραδέως pulchre Homericum illud ἐπιζαφελῶς reponit Ruhnk. ep. 2, 85 quo ille ad vehementiam irae designandam solemniter pene vtitur. Reciperem, nisi Apollinem sapientiae praesidem decere videretur irasci etiam ἐπιφραδέως, considerate, non sine causa. GESN.

1371. (1360) Μαλεώτιδας ἱκόμεθ' ἄκρας] A Μαλέα, μαλεᾶτις, non μαλεῶτις descendit, corrige igitur, et scribe μαλεάτιδας. ESCH.

1371. Vide ad v. 206.

1372. (1361) Blanditur Ruhnkeniana emendatio Ep. 2, 86 ἀποῤῥύψεσθαι, quod significat sordes et impuritatem deponere non corporum modo, sed et animorum h. e. peccata. Laudat enim Iamblich. de V. Pyth. p. 61 Ψυχῆς τε ἀποῤῥύψεις καὶ καθαρμούς, et Lysidis apud eundem dictum, ἀποῤῥυπτόμενοι σπίλους, τοὺς ἐν τοῖς στάθεσιν ἁμῶν ἐγκεκολαμμένους. Addit Spanh. ad Iulia. p. 259. Igitur, si de sceleribus Medeae tanquam maculis eluendis sermo sit, cupide amplectar illud ἀποῤῥύπτεσθαι. Verum video de eo agi, vti amoliatur Orpheus ac reiiciat repellatque diras Aeetae patris, et ipsam scelerum punitricem Furiam, cui rei magis aptum puto ἀποῤῥίψασθαι. Sed neque ἠλιτόποινον in νηλιτόποινον cum laudato Ruhnkenio Ep. 1, p. 57 mutare sustineo, qui Homericum ἤλιτον eiusque Hesychianam interpretationem ἥμαρτεν, ἠδίκησεν, ἠσέβησεν non ignorem, et nostri ἀλιτημοσυνάων v. 1315 non oblitus sim, et ipsum ἀλιτρὸς huius familiae esse intelligam. At hoc non negat Cl. Vir: sed negat τὴν η posse hic

Digitized by Google

ἀράς τ' Αἰήτεω καὶ νηλιτόποινον Ἐριννύν·
δὴ τότ' ἐγὼ Μινύαις ἄφαρ ἱερὰ λύτρα καθαρμῶν
ῥέξα, καὶ ἐλ ισάμην γαιήοχον Ἐννοσίγαιον
νόστον ἐπειγομένοις δόμεναι, γλυκερούς τε τοκῆας.
Καί ῥ' οἱ μὲν πλώοντες ἐϋκτιμένην ἐπ' Ἰωλκὸν
θῦνον· ἐγὼ δ' ἱκόμην ἐπὶ Ταίναρον ἠνεμόεντα,
ὄφρά κεν ἔντομα ῥέξω ἀγακλειτοῖς βασιλεῦσιν,
οἵ οἱ νερτερίων βερεθρων κληῖδας ἔχουσιν.
ἔνθεν δ' ὁρμηθεὶς ἐσόθην χιονώδεα Θρήκην,
Λειβήθρων ἐς χῶρον, ἐμὴν ἐς πατρίδα γαῖαν·
ἄντρον δ' εἰσεπέρησα περικλυτόν, ἔνθα με μήτηρ
γείνατ' ἐνὶ λέκτροις μεγαλήτορος Οἰάγροιο.

1373. Vulgo ἀρὰς Αἰήτεω καὶ ἠλιτόποινον. 1374. Vulgo Μινύαισιν ἐφ' ἱερά. 1376. ἐπειγομένοισι Voss. 1380. Vulgo οἵ τ' ἄρα νερτερίων. Ruhnk. οἵ τ' ἀνερτερίων βαράθρων. 1382. καὶ ἐμὴν Voss. 1384 Vulgo γείνατο ἐν λέκτροις.

vim Alpha priuatiui obtinere. Sed putabant hoc fieri posse Grammatici, vt ille, qui apud Hesychium ἠλίβατον interpretabatur, ἧς ἐστιν ἀλιτεῖν βαίνοντα· et qui ἠλεὸς et ἀλεὸς idem esse dixit; et qui ἠλιτήσας vertit ἁμαρτήσας. Quam saepe Grammaticum acumen neglexerint aut ignorarint Graecae et Latinae linguae principes, non opus est hic ostendere. Multo minus est illa iusta argumentatio: hoc melius, subtilius, γραμματικώτερον est, ergo hoc est restituendum. Non ignorant haec viri eruditissimi; sed φιλοκαλίᾳ quadam et φιλακριβείᾳ deliniti obliuiscuntur muneris sui: non hoc agunt, vt suam scriptori manum restituant, sed ipsum cogunt in ordinem. GESN.

1373. Ruhnkenii emendationem in Ep. Crit. I. p. 92. quam miror in dubitationem vocari potuisse, recipere Schneiderus noluit.

1374. Μινύαισιν ἐφ' coniunxit Gesnerus, *Minyarum caussa* vertens: quod miror a Schneidero non improbatum esse. Ineptissimam loquutionem reposito ἄφαρ; quo noster saepe vtitur, sustuli.

1380. Hoc loco non potuit Graece dici, οἵ τ' ἄρα, quod librariis debetur pro οἵ οἱ. Neque non fuisse ὄφρα οἵ in versu 1379. contenderim.

1384. Scribendum fuit γείνατ' ἐνὶ λέκτροις. Productio Homerica est, Odyss. XIX. 516. κεῖμαι ἐνὶ λέκτρῳ.

Digitized by Google

ΟΡΦΕΩΣ ΥΜΝΟΙ

Digitized by Google

Digitized by Google

ΤΜΝΟΙ

ΑΔΩΝΙΔΟΣ 55.
ΑΘΗΝΑΣ 31.
ΑΙΘΕΡΟΣ 4.
ΑΜΦΙΕΤΟΤΣ 52.
ΑΝΤΑΙΑΣ ΜΗΤΡΟΣ 40.
ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ 33.
ΑΡΕΩΣ 64.
ΕΙΣ ΑΡΕΑ 87.
ΑΡΤΕΜΙΔΟΣ 35.
ΑΣΚΛΗΠΙΟΤ 66.
ΑΣΤΡΩΝ 6.
ΕΙΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΝ 54.
ΒΑΚΧΟΤ ΠΕΡΙΚΙΟΝΙΟΤ 46.
ΒΟΡΕΟΤ 79.
ΓΗΣ 25.
ΔΑΙΜΟΝΟΣ 72.
ΔΗΜΗΤΡΟΣ ΕΛΕΤΣΙΝΙΑΣ 39.
ΔΙΚΑΙΟΣΤΝΗΣ 62.
ΔΙΚΗΣ 61.
ΔΙΟΝΤΣΟΤ 29.
ΒΑΣΣΑΡΕΩΣ ΤΡΙΕΤ. 44. cf. 51.
ΔΙΟΣ 14.
— ΑΣΤΡΑΠΕΩΣ 19.
— ΚΕΡΑΤΝΙΟΤ 18.
ΕΚΑΤΗΣ 1.
ΕΡΜΟΤ 27.
— ΧΘΟΝΙΟΤ 56.
ΕΡΩΤΟΣ 57.
ΕΣΤΙΑΣ 83.
ΕΤΜΕΝΙΔΩΝ 68. 69.
ΖΕΦΤΡΟΤ 80.
ΗΛΙΟΤ 7.
ΗΟΤΣ 77.
ΗΡΑΚΛΕΟΤΣ 11.
ΗΡΑΣ 15.
ΗΦΑΙΣΤΟΤ 65.
ΘΑΛΑΣΣΗΣ 21. cf. Τηθύος.
ΘΑΝΑΤΟΤ 86.
ΘΕΜΙΔΟΣ 78.
ΙΠΠΑΣ 48.
ΚΟΡΤΒΑΝΤΟΣ cf. ΚΤΡΒΑΝΤ. 38
ΚΟΤΡΗΤΩΝ 30. 37.
ΚΡΟΝΟΤ 12.
ΛΕΤΚΟΘΕΑΣ 73.
ΛΗΤΟΤΣ 34.
ΛΙΚΝΙΤΟΤ 45.
ΛΤΣΙΟΤ ΛΗΝΑΙΟΤ 49.
ΜΗΛΙΝΟΗΣ 70.
ΜΗΤΡΟΣ ΑΝΤΑΙΑΣ 40.
— ΘΕΩΝ 26.
ΜΙΞΗΣ 41.
ΜΝΗΜΟΣΤΝΗΣ 76.
ΜΟΙΡΩΝ 58.
ΜΟΤΣΩΝ 75.
ΝΕΜΕΣΕΩΣ 60.
ΝΕΦΕΛΩΝ 20.

Digitized by Google

ΝΗΡΕΩΣ 22.
ΝΗΡΗΙΔΩΝ 23.
ΝΙΚΗΣ 32.
ΝΟΜΟΥ 63.
ΝΟΤΟΥ 81.
ΝΥΚΤΟΣ 2.
ΝΥΜΦΩΝ 50.
ΟΝΕΙΡΟΥ 85.
ΟΥΡΑΝΟΥ 3.
ΠΑΛΑΙΜΟΝΟΣ 74.
ΠΑΝΟΣ 10.
ΠΕΡΣΕΦΟΝΗΣ 28.
ΕΙΣ ΠΛΟΥΤΩΝΑ 17.
ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ 16.
ΠΡΟΘΥΡΑΙΑΣ 1.
ΠΡΩΤΕΩΣ 24.
ΠΡΩΤΟΓΟΝΟΥ 5.
ΡΕΑΣ 13.
ΣΑΒΑΖΙΟΥ 47.
ΣΕΛΗΝΗΣ 8.
ΣΕΜΕΛΗΣ 43.
ΣΙΛΗΝΟΥ 93.
ΤΗΘΥΟΣ 21.
ΤΙΤΑΝΩΝ 36.
ΤΡΙΕΤΗΡΙΚΟΥ 51. cf. 44.
ΤΥΧΗΣ 71.
ΥΓΙΕΙΑΣ 67.
ΥΠΝΟΥ 84.
ΦΥΣΕΩΣ 9.
ΧΑΡΙΤΩΝ 59.
ΩΚΕΑΝΟΥ 82.
ΩΡΩΝ 42.

Digitized by Google

ΕΤΧΗ ΠΡΟΣ ΜΟΥΣΑΙΟΝ

Μάνθανε δή, Μουσαῖε, θυηπολίην περιειμένην,
εὐχήν, ἣ δή τοι προφερεσχέρη ἐστὶν ἀπασέων.
Ζεῦ βασιλεῦ, καὶ Γαῖα, καὶ ἠερόεντα φλόγες
ἄγναὶ

Inscriptio libelli in Voss. et edd. ante Steph. Ὀρφέως ποιητοῦ πρὸς Μουσαῖον εὐτυχῶς χρῶ ἑταῖρε Cod. Reg. 2763. idem, qui Argonautica habet, quem posthac Paris. α. vocabimus, τοῦ αὐτοῦ πρὸς Μουσαῖον, εὐτυχῶς χρῶ ἑταῖρε. Cod. bibl. Marcianae, Ὀρφέως τελετὴ πρὸς Μουσαῖον, teste Villoiſ. Anecd. Gr. T. II. p. 244. τελετὴ τοῦ πρὸς Μουσαῖον Thr. Ad ΕΤΧΗΝ. 1. Vulgo περὶ σεμνῆς. et 2. ἀίσσων.

* Verba εὐτυχῶς χρῶ ἑταῖρε, quae locum tituli occuparant ante H. Stephanum, nihil aliud fuere, quam verba alicuius, qui exemplum libelli ſic amico donaret et tranſcriberet. GESN.

** Τελετὴ quod vocantur in Thryllitiano, illud, firmat, ſententiam Scaligeri ad H. 1, 1 propoſitam, et paſſim a nobis tractatam. Sic ipſe 34, 7 Latonam vocat ad παύθειος ſuam hanc τελετήν. Ceterum hoc carmen eſſe quaſi breuiarium et ſummam opuſculi, liberam tamen, nec numero Deorum Dearumque ſeruiliter adſtrictam, apparet. GESN.

1. Qui Latine dicit, *Praei verba ſacris*, ille ſacerdotem populi vel pontificem excitat, vt carmen h. e. verba concepta pronunciet, quae ipſe deinde ſequatur. Ioſ. Scaliger, vir doctiſſimus, qui non ignoraret, verbum μανθάνειν non diſcendi modo ſed etiam docendi vim habere, (de qua re vid. Miſcellan. Obſeruatt. Vol 9 p. 433 ſq. praeſ. Schol. ad Soph. Aiac. 883 Κ' ὀδοὺς ἐπίσταταί με συμφασθεῖν τινος;) potuit hoc reſpectu μάνθανε per verba iſta exprimere. Sed hoc nihil apud me probabilitatis habet, cum perpetua horum carminum iſta ratio ſit, vti Orpheus ipſe inducatur docens, initians Muſaeum filium ſuum. Itaque relinquam verbo ordinarium ac ſollemnem intellectum ſuum. GESN.

1. Περιειμένην recte emendauit Schneiderus. Vtitur verbo Ariſtophanes Veſp. 604.

Digitized by Google

Ἠελίῳ, Μήνης θ' ἱερὸν σέλας, Ἄστρά τε πάντα
καὶ σύ, Ποσειδαον γαιήοχε κυανοχαῖτα,
Φερσεφόνη θ' ἁγνή, Δημήτηρ τ' ἀγλαόκαρπε,
Ἄρτεμί τ' ἰοχέαιρα, κόρη, καὶ ἧῒε Φοῖβε,
ὃς Δελφῶν ναίεις ἱερὸν πέδον· ὅς τε μεγίσας
τιμὰς ἐν μακάρεσσιν ἔχεις, Διόνυσε χορευτά·
Ἄρές τ' ῥβριμόθυμε, καὶ Ἡφαιστε μένος ἀγνόν,
ἀφρογενής τε θεά, μεγαλώνυμα δῶρα λαχοῦσα
καὶ σὺ καταχθονίων βασιλεῦ, μέγ' ὑπείροχε δαῖμον·
Ἥβη τ', Εἰλείθυια, καὶ Ἡρακλέος μένος ἠΰ·
καὶ τὸ Δικαιοσύνης τε καὶ Εὐσεβίης μέγ' ἄνεμας
κικλήσκω, Νύμφας τε κλυτάς, καὶ Παῖονα μέγιστον,
Ἥρην τ', αἰγιόχοιο Διὸς θαλερὴν παράκοιτιν·
Μνημοσύνην τ' ἐρατήν, Μούσας τ' ἐπικίκλομαι ἁγνὰς
ἐννέα, καὶ Χαρίτας τε, καὶ Ὥρας, ἠδ' Ἐναυτόν,
Λητώ τ' εὐπλόκαμον θείην, σεμνήν τε Διώνην,
Κερῆτάς τ' ἐνόπλους, Κορύβαντάς τ', ἠδὲ Καβείρους,

5. Ποσειδάων Voss. Thr. Ποσειδάον vulgo. 7. Vulgo Ἄρτεμι ἰοχέαιρα. 8. Δελφῶν ναετάχεις Thr. 14. εὐσεβίης Voss. 16. δεὺς θύγατρα πρεσβίστη Thr. 17. ἐπικέκλημαι ἁγνὰς Thr. 20. εὐόπλους Dinner. p. 419. κορυβαντάν Ask.

18. Quod hic ἐναυτὸν et mox v. 28 αἰῶνα Deos facit, apertum eſt, id quod in vniuerſum ſemper meminiſſe Orphei ſtudioſum, vel iudicem, oportet, illum nihil aliud voluiſſe, quam poeticis illis imaginibus ipſam rerum naturam, in quantum diuina eſt, Deo pendet, tota vltra notiam poteſtatem ac directionem eſt, deſcribere, quod quidem ipſi cum ſacris etiam ex Oriente poetis commune eſſe, mihi liquidum eſt. Sed hac de re in vniuerſum ſatis diſputauimus. Annum et Saeculum Deos eſſe, quis miretur, qui Saturnum nouit? OEXN.

Digitized by Google

καὶ μεγάλως Σωτῆρας ὁμῶς, Διὸς ἄφθιτα τέκνα·
Ἰδαίους τε θεούς, ἠδ' ἄγγελον ἐρανιώνων,
Ἑρμείαν κήρυκα, Θέμιν θ', ἱεροσκόπον ἀνδρῶν,
Νύκτα τε πρεσβίστην καλέω, καὶ φωσφόρον Ἦμαρ,
Πίστιν τ', ἠδὲ Δίκην, καὶ ἀμύμονα Θεσμοδότειραν·
Ῥείην τ', ἠδὲ Κρόνον, καὶ Τηθὺν κυανόπεπλον,
Ὠκεανήν τε μέγαν, σύν τ' Ὠκεανοῖο θύγατρας·
Ἄτλαντός τε καὶ Λιῶνος μέγ' ὑπείροχον ἰσχύν·
καὶ Χρόνον αἰνὸν, καὶ τὸ Στυγὸς ἀγλαὸν ὕδωρ,
Μειλιχίους τε θεούς· ἀγαθὴν δ' ἐπὶ τοῖσι Πρόνοιαν·
Δαίμονά τ' ἠγάθεον, καὶ Δαίμονας πήμονας ἀνητῶν·
Δαίμονας ἐρανίους τε καὶ εἰναλίους καὶ ἐνύδρους,
καὶ χθονίους καὶ ὑποχθονίους, ἠδ' ἠερίφοίτους·
καὶ Σεμέλην, Βάκχου τε συνεναστῆρας ἅπαντας,
Ἰνώ, Λευκοθέην τε, Παλαίμονά τ' ὀλβιοδώτην·

23. ἀνδῶν P. 24. πρεσβύ. Voss. ἦμαρ Voss. 24 et 25. om. Thr. 26. ῥείαν τόνδε Κρόνον καὶ Τηθὺν Thr. 27. om. Thr. 28. ἄτλαντά τε Thr. 29—37. om. Thr. et ponit hunc δαίμονας ἠγνὺς πυριφοίτους ἀερίους τε. Etiam reliqua om. 32. καὶ εἰναλίους καὶ Voss. καὶ ἠερίους καὶ vulgo. 33. Vulgo ἰδὲ πυριφοίτους. 34. βάκχου τε συνεναστῆρας Voss. 35. λευκοθέαν Voss.

31. De Castore et Polluce, Dioscuris, hic sermo esse non potest, quamquam et ipsi σωτῆρες· sed de aliis multum antiquioribus, de quibus erudite Hemsterhus. ad Lucian. T. 1 p. 283. a, praesertim ex Diod. Sic. 4. 43. GESN.

25. Θέμιν ἱεροσκόπον, augurium optimum ius et bona causa. Iuvenis etiam fatidicam deam fuisse ac tenuisse oraculum Delphicum constat. GESN.

31. Illum δαίμονα signat, a quo εὐδαίμονες et κακοδαίμονες dicuntur. GESN.

32. Vossianam lectionem propter sequens ἠερίφοίτους recepi.

33. Dinnerus, vt a Schneidero obseruatum, ἠδὲ πυριφοίτους affert. Quod recepi, emendatio est Ruhnkenii.

Digitized by Google

[Νίκην θ' ἡδυέπειαν, ἰδ' Ἀδρήστειαν ἄνασσαν
καὶ βασιλῆα μέγαν Ἀσκληπιὸν ἠπιοδώτην.]
Παλλάδα τ' ἐγρεμάχην κύρην, Ἀνέμους τε πρὸ πάντας,
καὶ Βροντάς, Κόσμου τε μέρη τετρακίονος αὐδῶ·
Μητέρα τ' ἀθανάτων, Ἄττιν καὶ Μῆνα κικλήσκω,
Οὐρανίην τε θεάν, τὴν δ' ἄμβροτον ἁγνὴν Ἄδωνιν,
Ἀρχὴν τ' ἠδὲ Πέρας· (τὸ γὰρ ἔπλετο πᾶσι μέγιστον)
ἐλθεῖν εὐμενέας, κεχαρημένον ἦτορ ἔχοντας,
τήνδε Θυηπολίην ἱερήν, σπονδήν τ' ἐπὶ σεμνήν.

Ι. ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΕΚΑΤΗΝ

Εἰνοδίην Ἑκάτην κλήζω, τριοδῖτιν, ἐραννήν,
ἐρανίην, χθονίην τε, καὶ εἰναλίην κροκόπεπλον,

36 et 37. omitt. Voss. 39. αὐλῶν vulgo. 40. Ἄττιν Voss. 41. Vulgo ἐρανίαν. 43. Omnes εὐμενέας ἐλθεῖν. 44. σπονδὴν Voss. HYMN. HECATAE. Hic vulgo, etiam in Gesneri editione, pars erat εὐχῆς. Primus vt hymnum in Hecaten memorat Canterus Noulectt. II. 3. 1. Εἰνοδίαν vulgo. 2. ἐρανίαν, χθονίαν τε καὶ εἰναλίαν vulgo.

36. Victrix etiam eloquentia, non modo Adraſtea, quam effugere nemo poteſt. ORSN.

36. 37. Auctoritas cod. Voſſ. ſuadet, vt hos verſus ab interpolatore additos exiſtimemus. Ac vereor, ne plures ſint in hac εὐχῇ interpolationes, vt paullo ante, vbi de Daemone ſermo eſt.

39. Pro αὐλῶν Fr. Portus reponit αὐδῶ. STEPH.

39. Quatuor ventos cardinales puto, imaginatur, vt quatuor magnas columnas, cauas, e quibus illi ſpirant. ORSN.

40. Fruſtra fuerit, qui matrem aliquam Deorum Attin hinc probare vellet, quo illa verborum ordinatio noſtro familiaris, et interpunctio omnium librorum inuitare poſſet. Mater deorum ſeorſim inuocatur, deinde famulus illius Attin vel Attis, Menſis, ſ. Menotyrannus, vt in veteribus Inſcriptt. vocatur. Vid. omnino Reineſ. Inſcr. ad 1, 39 et 40. ORSN.

Digitized by Google

τυμβιδίην, ψυχαῖς νεκύων μέτα βακχεύουσαν,
Πέρσειαν, φιλέρημον, ἀγαλλομένην ἐλάφοισιν,
νυκτερίην, σκυλακῖτιν, ἀμαιμάκετον βασίλειαν.
ταυροπόλον, παντὸς κόσμου κλειδοῦχον ἄνασσαν,
ἡγεμόνην, νύμφην, κουροτρόφον, οὐρεσιφοῖτιν,
λισσομένοις κούρην τελεταῖς ὁσίῃσι παρεῖναι,
βουκόλῳ εὐμενέουσαν ἀεὶ κεχαρηότι θυμῷ.

II. * (1.) ΠΡΟΘΥΡΑΙΑΣ** θυμίαμα***, ϛύρακα.

Κλῦθί μοι, ὦ πολύσεμνε θεά, πολυώνυμε δαῖμον,
ὠδίνων ἐπαρωγέ, λεχῶν ἡδεῖα πρόσσψι·

3. μεταβακχεύουσαν Dinner. p. 241. κθονίαν P. 4. Πεσσίαν Voss. Versum 4. et 5 ita habent Ask. Paris. α. et codex Canteri Non. lectt. II. 3. nisi hic idem, qui Paris. α. praeterquam quod νυκτερίαν in his libris scriptum. Vulgo sic hi duo versus in vnum contracti, Περσίαν σκυλακῖτιν, ἀμαιμάκετον βασίλειαν. 7. οὐρεσιφοῖτην Voss. οὐρεσιφοίτην Dinner. p. 241. 8. Λισσομέναις Voss. ὁσίαισι vulgo. v. 8. 9. omittit Dinnerus p. 241. II. (1) * Hic inscriptio in Ald. τοῦ αὐτοῦ ὕμνοι. Vulgo Ὀρφέως ὕμνοι. τελεταὶ Thr.

I. 4. Περσίαν malim Περσήϊαν, et referam ad illam, e qua Sol Aeeten Medeae patrem genuisse dicitur, hactenus nempe, vt nomen in illa familia non inauditum intelligamus. Σκυλακῖτιν venatricem quod iam exprimit, illud mihi assumentum illud, quod ex Askaeano libro notaui, eo magis suspectum reddit.

GESN.

I. 9. Βουκόλον, puto, se vocat. vid. Lap. Hyp. 52. GESN.

* Vid. Scaligeri annotationum, quas huic libello subiecimus, primam. Firmat viri magni sententiam, praeter infinita alia, etiam libri Thryllitiani lectio. Nihil autem notabilius, et ad naturam horum carminum declarandam aptius videtur illis, quae Lap. 18, 83 dicuntur praesertim 85, Τέρπονται γὰρ ἐπὴν κέ τις ἐν τελετῇσι Μυστικὸν ἀείδησιν ἐπώνυμον οὐρανιώνων. Sed totus locus considerandus est, qui dubium nullum de scopo et vsu horum hymnorum relinquit.

GESN.

** Προθυραίας quod primo loco τελετὴν ponit, videtur simul prooemium operis auspicatum voluisse ponere. Quam autem deam hoc nomine intelligat, clarissime ipse indicauit. GESN.

*** Θυμιάματα et ἀρώματα, forte et Lapides s. gemmas in ipsis sacris obeundis peplo inuo-

Digitized by Google

Θηλειῶν σώτειρα, μένη Φιλόπαις, ἀγανόφρον,
ὠκυλόχει', ἐπαρῷ' ἀνίαις θνητῶν, Προθυραία.
κλειδοῦχ', εὐάντητε, φιλότροφε, πᾶσι προσηνής.
ἣ κατέχεις οἴκους πάντων, θαλίαις τε γέγηθας.
λυσίζων', ἀφανής, ἔργοισι δὲ φαίνῃ ἅπασιν,
συμπάσχεις ὠδῖσι. καὶ εὐτοκίῃσι γέγηθας.
Εἰλείθυια, λύσασα πόνους δεινοῖς ἐν ἀνάγκαις.
μένην γάρ σε καλοῦσι λεχοί, ψυχῆς ἀνάπαυμα.
ἐν γάρ σοι τοπετῶν λαθικήμονές εἰσιν ἀνίαι.
Ἄρτεμις Εἰλείθυια, καὶ εὐσέμνη Προθυραία.

3. ἀγανόφρων Vdff. 4. ὠκυλόχεια, παρῶσα νέαις vulgo. 6. οἴκους τε παντ. Voss. 9. λείουσα PAI. 10. ψυχῆ Ald. 11. λοχιοκήμονες vulgo. 12. καὶ ἡ σεμνὴ vulgo.

lata, et ibi ritu quodam (forte pilulariorum artibus non absimili, tractata esse, colligere, suspicari certe licet ex Argon. 310, qui locus ex iis est, vnde intelligere mihi videor, tria opera Argonauticum, hymnos et de lapidibus esse eiusdem disciplinae vnius auctoris partes, ab vno etiam poeta scriptas. Eadem ratio Lap. 18, 102 sq.

GESN.

II. 3. Μόνη illustratur versu 10.

II. (1) 4. Mendosa putat Graeca Cl. Ruhnk. nec sententiam inde posse effici. Addit, forte legendum, παρῶσ' ἀνίαις θνητῶν. Sed νέαις proprie adest Prothyraea, Nymphis, nuribus, mulierculis ad pariendum aptis et in eo occupatis: quibus se praestat ὠκυλόχειαν, accelerantem partus. Festinasse hic virum doctum, paret, quod praeteruidit, hoc ipso hymno, v. 11 ἀνίαις penultimam producere.

GESN.

II. 4. Ruhnkenius in secunda ed. epistolarum, etsi coniecturam suam παρῶσ' ἀνίαις non voluit defendere, ἀνίαις tamen media breui exemplis firmauit, quibus ne opus quidem, vt contra Gesnerum in tali causa, erat. Sed παρῶσα, quod παρέσσα esse debebat, mouit me, vt leuissima mutatione ἐπαρῷ' ἀνίαις scriberem. Hymn. XVIII. 9. ἐργασίαις ἐπαρωγέ. XLVIII. 6. εὐμενέων ἐπάρωγος ἐλεύθοις μυστιπόλοισιν.

II. 11. Metri vitium sustuli.

II. 12. Ineptum ἡ σεμνὴ in εὐσέμνη mutaui. Addendum lexicis vocabulum, cuius simillimum εὔτεκος saepe in hisce hymnis occurrit. Caeterum semel moneo, quae apud Dinnerum p. 673. in ordine versuum va-

Digitized by Google

κλῦθι μάκαιρα· δίδου δὲ γονάς, ἐπαρωγὸς ἐοῦσα·
καὶ σῶζ', ὥσπερ ἔφυς αἰεὶ σώτειρα προπάντων.

III. (2) ΝΥΚΤΟΣ θυμίαμα, δαλούς.

Νύκτα θεῶν γενέτειραν ἀείσομαι ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν.
[Νὺξ γένεσις πάντων, ἣν καὶ Κύπριν καλέσωμεν.]
κλῦθι μάκαιρα θεά, κυαναυγής, ἀστεροφεγγής·
ἡσυχίῃ χαίρουσα καὶ ἠρεμίῃ πολυύπνῳ·
εὐφροσύνη, τερπνή, φιλοπάννυχε, μῆτερ ὀνείρων·

III. 1. δοίς. Voss. 4. ἡσυκίῃ P.

rietates occurrunt, quod saepe in aliis quoque hymnis, quos ille apposuit, factum est, certe non vbique videri pro variis lectionibus habendas esse. Solere enim Dinnerum versus pro arbitrio collocare, ex eo patet, quod in versus, in quibus non sunt epitheta, ab eo omittuntur. Ac, quum opus illud paullatim addendis poetarum versibus consecerit, bisque descripserit, nihil mirum, si ordinem versuum non nimis diligenter seruauit. Interdum tamen satis probabile est, eum ordinem, quo versus apposuit, in codice, quo vsus est, inuentum esse. Itaque etiam posthac Dinneri lectionem hoc quoque in genere indicabimus. Illud, si quis forte ipsum Dinneri librum inspiciat, meminisse oportebit, verba, quae ille in margine posuit, non esse nimis premenda. Nunc enim adscripsit *Orphei hymnus in hunc deum*, quum partem tantummodo hymni attulit, nunc etiam *ex hymno Orphei in hunc deum* scripsit, quum integrum apposuit hymnum, quod exempli caussa fecit in hymnis Δίκης et Δικαιοσύνης. Igitur Dinnerus hymnum Prothyraeae habet versuum 10 et quidem hoc ordine, quem ex vulgato versuum numero adscribam: 1—5. 7. 12. 6. 9. 13.

III. 2. Dubitari non potest, hunc versum, qui et ordinem carminis turbat, neque aptam orationem habet, ab interpolatore additum esse.

III. (2) 5. Εὐφροσύνη quod nox vocatur, non tam ad laetitiam, quam ad prudentiam respicit. Vid. Fragm. 10, 1. OESN.

III. (2) 6. Elegans Piersoni coniectura Veris. p. 39, ἀγαθήν τε πόνων ἀνάπαυσιν ἔχουσα. OESN.

Digitized by Google

ληθομέριμν', ἀγαθήν τε πόνων ἀνάπαυσιν ἔχουσα·
ὑπνοδότειρα, φίλη πάντων, ἐλάσιππε, νυχαυγής·
ἡμιτελής, χθονίη, ἠδ' οὐρανίη πάλιν αὐτή·
ἐγκυκλίη, παίκτειρα διώγμασιν ἠεροφοίτοις·
ἣ φάος ἐκπέμπεις ὑπὸ νέρτερα, καὶ πάλι φεύγεις
εἰς Ἀΐδην. δεινὴ γὰρ ἀνάγκη πάντα κρατύνει.
νῦν δὲ, μάκαιρ' ὦ Νὺξ πολυόλβιε, πᾶσι ποθεινή,
εὐάντητε, κλύουσα λόγων ἱκετηρίδα φωνήν,
ἔλθοις εὐμενέουσα, φόβους δ' ἀπόπεμπε νυχαυγεῖς.

IV. (3) ΟΥΡΑΝΟΥ θυμίαμα, λίβανον.*

Οὐρανὲ παγγενέτωρ, κόσμου μέρος αἰὲν ἀτειρές,

6. ἀγαθή τε vulgo. 7. ὑμνοδ. Ald. et alii. ὑπνοδότειρα, quod etiam in Paris. α. est, a Dinnero laudatur p. 553. 8. 9. χθονία e ὀρανία et ἐγκυκλία vulgo. ἠεροφοίτοις PAI. 11. δεινὴ ἀν. Ask. 12. νῦν τε μάκαιρα νύξ vulgo. 14. ἀμενεύσει Voss. νικαυγεῖς vulgo. νυχαυγεῖς Paris. α. V. 14. omittit Dinner. IV. * λίβανος Ask.

III. (2) 7. Obsequi me animaduerto Scaligero, et viris doctis compluribus, cum tandem ὑπνοδότειρα, naturale noctis epitheton, alteri ὑμνοδ. substitutum eo. Sunt forte occasiones, vbi etiam ὑμνοδότειραν vocare liceat his, quibus nox, vel somnus adeo, dictasse dicitur carmina. Νυχαυγὴς notat ea quae aegre quidem et obscure, sed videri tamen per noctem possunt. Sic et v. 14. GESN.

III. (3) 8. Nox est dimidia pars diei naturalis. Hoc vocat ἡμιτελής. GESN.

III. 8. Ἡμιτελὴς vocatur nox, quae dimidiatum spatium implet eius temporis, cuius altera pars dies est. Inde eadem nox χθονίη interdiu, οὐρανίη noctu. Sic sidera VII. 9.

III. 12. Vitiosam lectionem correxi. Hom. hymn. Apoll. 14 χαῖρε, μάκαιρ' ὦ Λητοῖ.

III. 14. Pro νικαυγεῖς non dubito quin legendum sit νυχαυγεῖς, vt paulo ante dixit νυχαυγής. Sic et in Melinoes hymno ἄλλοτε μὲν προφανὴς, ποτὲ δ' σκοτόεσσα, νυχαυγής. STEPH.

Digitized by Google

πρεσβυγένεθλ', ἀρχὴ πάντων, πάντων τε τελευτή·
κοσμοκράτωρ, σφαιρηδὸν ἑλισσόμενος περὶ γαῖαν,
οἶκε θεῶν μακάρων, ῥόμβῳ δίνησιν ἑδεύων,
οὐράνιος χθόνιός τε φύλαξ πάντων περιβληθείς·
ἐν σέρνοισιν ἔχων φύσεως ἄπλητον ἀνάγκην,
κυανόχρως, ἀδάμαστε, παναίολος, αἰολόμορφε,
πανδερκές, Κρονότεκνε, μάκαρ, πανυπέρτατε δαῖμον,
κλῦθ' ἐπάγων ζωὴν ἐσίην μύσῃ νεοφάντῃ.

V. (4) ΑΙΘΕΡΟΣ θυμίαμα, κρόκον.

Ὦ Διὸς ὑψιμέλαθρον ἔχων κράτος αἰὲν ἀτειρές,
ἄστρων ἠελίου τε σεληναίης τε μέρισμα,
παδαμάτωρ, πυρίπνοε, πᾶσιν ζωοῖσιν ἔναυσμα,
ὑψιφανὴς Αἰθήρ, κόσμῳ σοιχεῖον ἄριστον·
ἀγλαὸν ὦ βλάστημα, σελασφόρον, ἀστεροφεγγές,
κικλήσκων λίτομαί σε, κεκραμένον εὔδιον εἶναι.

3. Κόσμου Voss. κόσμε πατὴρ vulgo. 4. δίναισιν vulgo. 6. ἄτλητον vulgo. V. 6. post v. 8. collocatum habet Dinner. 7. παναίολε vulgo. 9. ὁσίαν vulgo. V. 9. omittit Dinner. V. 5. πυρίπνοε vulgo.

IV. 3. Schneiderus in margine adscripserat κοσμόπατερ; quod admitterem, nisi dubitationem faceret quum res ipsa, quae hoc nomine indicatur, tum illud, κόσμου μέρος. Quare κοσμοκράτωρ scripsi, quo vocabulo etiam alibi vtitur hymnographus, vt XL. 11. et VIII. 11. de Sole, de quo ibi v. 7. et 11. eadem, quae hic v. 4. et 3. de Caelo, praedicantur. Idemque v. 16. ἀστρότοκε κόσμου dicitur.

IV. (3) 5. Mira caeli diuisio in οὐράνιον et χθόνιον. Sed hoc nempe significas, eam partem caeli, quae nunc immineat capiti, post certarum horarum decursum subire terram etc. GESN.

IV. 6. Ἄτλητον, ineptum epitheton, in ἄπλητον mutaui.

V. 2. Male intellexit haec Scaliger. Hoc dicit, qui sidera et solem et lunam discriminas.

V. 3. A Dinnero πυρίπνοις laudatur p. 51.

Digitized by Google

VI. (5) ΠΡΩΤΟΓΟΝΟΥ θυμίαμα, σμύρναν.

Πρωτογόνον καλέω διφυῆ, μέγαν, αἰθερόπλαγκτον,
ὠογενῆ, χρυσέῃσιν ἀγαλλόμενον πτερύγεσσιν,
ταυροπόν, γένεσιν μακάρων θνητῶν τ' ἀνθρώπων
σπέρμα πολύμηχον, πολυεργιον, Ἡρικεπαῖον,

VI. 2. χρυσείαισιν vulgo. 3. Ταυρόαν Voss. ταυροβόαν vulgo. 4. ὅστε πολύμηχον vulgo, et εὗρηκε παιὰν.

VI. (5) 1. Διφυῆ vocat, in quantum Amor est, v. H. 57, 4 et Argon. 14. GESN.

VI. (5) 2. Conf. Fr. 32, 3. GESN.

VI. (5) 3. An ad vim amoris Venerei, quae in taurorum mugitibus animaduertitur, respicit? GESN.

VI. 3. Ταυροβόαν viam monstrante cod. Voss. in ταυροπὸν mutaui. Id Bacchi, qui idem cum Ericepaeo ab Hesychio perhibetur, epitheton est h. XXX. 4. Idem ταυρομέτωπος h. XLV. 1. et ταυροκέρως h. LII. 2.

VI. (5) 4. In h. l. plus forte operae positum est a renatis inde literis, quam res ita tenuis, ita nugatoria mereatur. Cum interea etiam id ipsum intelligere, quid in quaque re pretii sit, philologia h. e. philosophia verborum promittat, non defugi prouinciam aliquanto ob id ipsum difficiliorem, quod plures in eadem versati sunt, vt Leopardus Emendationum 12, 2 Fac. Crit. To. 3 p. 237 sq. quibus poteramus contenti esse: certe nihil melius postea allatum esse puto. Huic Ἡρικεπαῖος iam placuit, quorsum vtitur iis Procli locis, quae sub Fragmentis n. 8 collecta, et quae in Lexico Orphico indicata sunt. Theodor. Canterus Var. Lect. 1, 26 Fac. Crit. To. 3 p. 736 primo laudat Fr. Porti coniecturam, εὗρατο παιᾶν. Tum ait Iosepho Scaligero, quod ab alio ipse accepisse ait, aliquando placuisse εὑρὺν ἐπ' αἶαν. (Equidem dubito Scaligero placare potuisse, εὑρὺν αἶαν) Ipse deinde ἠρικεπαῖον s. ἠρικεπαῖον eadem fere qua Leopardus ratione defendit. Wassius ad Thucyd. 1, 61 extr. H. 51, 6 legi velit εὑρεσιπαιὲ, vt cum h. l. conueniat, in quo illi placet εὗρετο παιᾶν, quod Fr. Porto in mentem venisse vidimus. Tho. Reinesius ad Inscr. 1, 219 p. 211 suadebat, apud Nazianzenum, qui mihi fundus verae lectionis videtur, vt mox dicam, ἠρικεπαῖος mutari in πρωτεπαῖος, hactenus tamen, dum ille ἠρικεπαῖος ex Orpheo, s.

Digitized by Google

Onomacrito vel alio ſcriptore vetuſto aſſeratur. Denique ἠρικεπαῖον Bentleius in epiſt. ad Millium Iohanni Malelae ſubiecta, et Heringa Obſſ. II p. 90 defendunt. Et eſt ſane ἠρικεπαῖος, credo, vbique apud Proclum, nec non apud Damaſcium de Principiis citatum Bentleio, et plenius Wolfio Anecd. T. 3 p. 253. Sed quid tricamur in litera? Videamus potius, quid Dei aut monſtri ſit ἠρικεπαῖος. Nempe ipſum hoc facilius forte aſſequemur, ſi de ſcriptura conſtet. Negat Bentleius, κεπ ſyllabam eſſe Graecam, et cum etymis, quae ex Oriente venatur Millius ad Io. Malelam p. 90 plane nihil ſibi vult eſſe negotii (p. 4 et 90 epiſtolae). Me quidem, cum Graecae ſoleant eſſe antiquorum Orphicorum appellationes, hoc ipſum excitauit, vt eo diligentius ad orthographiam illius attenderem. Et puto hac via etiam ad Grammaticam Ericapaei ſignificationem poſſe perueniri. Eſt res non magni momenti: ſed iucunda mihi, et morbi, quo cum maxime laboro, conſolabilis agitatio animi in re, vbi impune errare licet. Orphicum adhuc carmen nullum prolatum eſt, in quo diſerte et ſuis literis nomen ſuperſit: antiquiſſimum illius auctorem et velut myſtagogum habemus Nazianzenum Gregorium, qui Orat. 5 f. στηλιτευτικῇ in Iulianum priore verſus finem (p. 298 extr. Baſil. 1550 f. et p. 104, B. Paris) ἠρικαπαῖον deridet ac deteſtatur. Hunc porro locum ita interpretatur Nonnus in exegeſi hiſtor. nr. οὐ p. 154 extr. (edit. Montacutii Eto. 1600. 4) Ponam enim locum integrum ex libro, quod ſciam raro, Ἐν τοῖς Ὀρφικοῖς ποιήμασιν εἰσενίχθη τὰ δύο ταῦτα ὀνόματα μετὰ καὶ ἄλλων πολλῶν· ὧν τὸν Φάνητα εἰσφέρει αἰδοῖον ἔχοντα ὀπίσω περὶ τὴν πυγήν· λέγουσι δὲ αὐτὸν ἔφορον εἶναι τῆς ζωογόνου δυνάμεως· ὁμοίως δὲ καὶ τὸν Ἠρικαπαῖον λέγουσιν ἑτέραν ἔφορον εἶναι δυνάμεως. Neque hic neque alias deſcendere lubet in ipſa myſteria, certe quatenus illa ſcrutari et explicare vel calumniari adeo voluere tum Platonici recentiores, Proclus, Damaſcius, etc. tum Chriſtiani ab Iuſtino inde et Athenagora et Alex. Clemente, ad Malelam vsque. Hoc modo obſeruo, ἠρικαπαῖα teſtis ſ. nomenclator antiquiſſimus eſt Nazianzenus. Apud Suidam ſine varietate vno loco, ἠρικαπαῖος eſt ὄνομα κύριον· altero eadem fere ponuntur, quae modo ex Nonno de Phanete dedimus, additurque καὶ ὁ ἠρικαπαῖος ἕτερος καταπιὼν (ſic leg. ſ. pro ἕτερον καταπιόντα) πάντας τοὺς θεούς, ὡς τὸν Κρόνον. Veniendum tandem eſt quo volumus. Syllaba igitur κεπ non - Graeca non debet nos impedire, quo minus Graecum nomen putemus ἠρικαπαῖον. Videtur eſſe καπαῖος pro κηπαῖος correptum a κῆπος Ericapaeus autem *hortorum vernus* quidam praeſes et numen, auctor fertilitatis omnis, fecunditatisque, idem alias Priapus, idem Sol, Bacchus idem,

Digitized by Google

5 ἄῤῥητον, κρύφιον, ῥοιζήτορα, παμφαὲς ἔρνος·
ὄσσων ὃς σκοτόεσσαν ἀπημαύρωσας ὁμίχλην,
πάντη δινηθεὶς πτερύγων ῥιπαῖς κατὰ κόσμον·

7. δινήεις vulgo.

ex ipsa Orphei disciplina, quatenus v. g. fr. 8 proposita est, αὐτὸς δὲ ὁ Διόνυσος, καὶ Φάνης, καὶ Ἠρικεπαῖος συνεχῶς ὀνομάζεται. Quin hic ipse hymnus satis hoc superque ostendit v. 7 et 8. Meminerint lectores, nos non μυσταγωγεῖν hic voluisse, sed φιλολογεῖν. Alioquin omitti non debebat locus Io. Malelae Chronogr. p. 90. vbi inter ipsorum chronographorum se inuicem compilantium et interpolantium nugas, ac librariorum aberrationes, ex Orphicis memoratur τὸ φῶς τὸ ῥῆξαν τὸν αἰθέρα — τὸ ὑπέρτατον πάντων, ὃ ὄνομα ὁ αὐτὸς Ὀρφεὺς ἀκούσας ἐκ τῆς μαντείας, ἐξεῖπε μήτινα — φᾶναι, τὰ ἐρικαπεὺ, ὅπερ ἑρμηνεύεται τῇ κοινῇ γλώσσῃ βουλὴ, φῶς, ζωοδοτὴρ κ. τ. λ. Ad nostrum institutum hoc pertinet, vt observemus, posteriorem partem nominis, quod tractamus, eundem locum occupare in V. Παντικαπαῖον, quam nobilissimam vrbem cum cognomine fluuio ad Bosporum dictam putamus, quod hortus velut vnus circa vrbem et flumen essent omnia. Sed, si etiam de Ericapaeo forte res constituta sit, tamen constructio et sensus laborat. Cl. Heringa suspicabatur, Ὅς τε — Ἠρικαπαῖον Ἔσπειρες, vt faciat illum Protogoni filium. Sed bene est, quod ipse non multum suspicioni tribuit. Ego coniicio dedisse auctorem, ὄντα πολύμνηστον. Illud ὅστε tum ortum videtur, cum quis primum intulit versui verbum εὕρηκε, cui desiderabatur subiectum nominandi casu enunciandum. Vti modo dictum, Protogonus, Phanes, Ericapaeus, Priapus, Bacchus, Sol, eadem persona sunt, sub diuersa relatione considerata.

GESN.

VI. 4. Σπέρμα πολύμνηστον, vsitatam in hisce sacris compellationem, reposui. Vide h. XLII. 2. L. 2.

VI. 4. Pro εὕρηκε παιὰν idem Portus reponendum putat εὕρατο παιᾶν'. STEPH.

VI. (5) 5. Iam latet, iam erumpit suis cum effectibus Bacchus, h. e. Sol, κρύφιος idem et ῥοιζητὴρ, q. d. cum stridore et sibilo, qualis est fluidorum, erumpentem. Idem mox 7, 6 ῥοιζωτήρ. Sic πρηστῆρος ῥοίζοις vtitur H. 46, 5. Videtur ὀνομαποιηθὲν esse, vt Germanorum quorundam aduerbium *Rihtz*, cum aliquid cum sonitu rumpitur. GESN.

VI. 5. Ῥοιζήτωρ Sol in h. VIII. 6.

VI. 7. Participio δινηθεὶς hic opus erat.

Digitized by Google

λάμπρὴν ἄγων φάος ἀγνόν, ἐφ' ᾧ σε Φάνητα κικλήσκω.

ἠδὲ Πρίηπον ἄνακτα, καὶ Ἀνταύγην ἐλίκωπον.
ἀλλά, μάκαρ παλίμπτε, πολύσπερε, βαῖνε γεγηθὼς
ἐς τελετὴν ἀγίην πολυποίκιλον ἐργιοφάνταις.

VII. (6) ΑΣΤΡΩΝ θυμίαμα, ἄρωμα.

Ἄστρων ἐρανίων ἱερὸν σέλας ἐκπροκαλοῦμαι,
εὐιέραις φωνῇσι κικλήσκων δαίμονας ἀγνούς.
Ἀστέρες ἐράνιοι, Νυκτὸς φίλα τέκνα μελαίνης,
ἐγκυκλίοις δίκῃσι περιθρόνιοι κυκλέοντες,
ἀνταυγεῖς, πυρόεντες, ἀεὶ γενετῆρες ἁπάντων·
μοιρίδιοι, πάσης μοίρης σημάντορες ὄντες·
θνητῶν ἀνθρώπων θείην διέποντες ἀταρπόν·
ἑπταφαεῖς ζώνας ἐφορώμενοι, ἠερόπλαγκτοι·

9. Vulgo ἀνταυγῆ. αὐταυγῆ coni. Geſn. 10. πολυμηνε Voſſ. 11. ἀγίαν vulgo. VII. Verſ. 1. 2. omittit Dionerus p. 108. 2. Εὐιέραις coniic. Lennep. ad Col. p. 128. εὐ. ἱεραῖς φωνῇσι vulgo, et ἀγνὸς. ἁγνὼς Voſſ. Thr. quod Scriverio etiam placuiſſe dicit: ipſe etiam Scaliger ſic voluit. 4. Ευκυκλ. Thr. δίναισι περιθρόνια vulgo. 5. πυρόεντες Eſch. 6. ἑόντες Voſſ. Thr. 7. θείαν vulgo. ἀτραπὸν Thr. 8. ἱεροπλαγκτοι Voſſ.

VI. (5) 8. Cf. loca in Indice indicata, et praeſertim Fr. 7. GESN.

VI. 9. Ἀντούγην ſcripſi. Vide fragm. VII. 4.

VII. 4. Περιθρόνιοι ſcripſi, Intelligitur aut Noctis thronus, aut κόσμοιο μέσος θρόνος, qui dicitur h. XXVII. 5. De draconibus Cereris XL. 15. ἐγκυκλίοισι δίκαις περὶ σὸν θρόνον εὐαζόντων.

VII. (6) 5. Cum hoc nomen ἀνταυγὴς, quoties in Orphicis obſeruaui, ad Solem et fixas referatur: malim vbique legere αὐταυγὴς, ſua, non aliena luce fulgens, ſuum ſplendorem mittens, non remittens alienum. Sed in libris nihil eſt praeſidii. Hymno quidem 69. 7 ἀνταυγὴς inimicum et terribilem fulgorem videtur notare, de oculis Furiarum emiſſum: ſed habet ſola Eſchenb. et ſphalma adeo librarii eſſe videtur. Cf fr. 7, 4. GESN.

VII. (6) 8. Ἑπταφαεῖς ζώνας. ſatis mihi videor declaraſſe nuper ad Claudia. 24, 135 et 96,

Digitized by Google

οὐράνιοι, χθόνιοί τε, πυρίδρομοι, αἰὲν ἀτειρεῖς
αὐγάζοντες ἀεὶ νυκτὸς ζοφοειδέα πέπλον,
μαρμαρυγαῖς σίλβοντες, εὔφρονες, ἐννύχιοί τε·
ἔλθετ' ἐπ' εὐιέρῳ τελετῆς πολυΐσορος ἄθλῳ,
ἐσθλοὶ ἐπ' εὐδόξοις ἔργοις δρόμον ἐκτελέοντες.

VIII. (7) ΗΛΙΟΥ θυμίαμα, λιβανομάνναν.

Κλῦθι μάκαρ, πανδερκὲς ἔχων αἰώνιον ὄμμα,
Τιτὰν χρυσαυγής, ὑπερίων, ἠράνιον φῶς.
αὐτοφυής, ἀκάμας, ζώων ἡδεῖα πρόσοψις·
δεξιὲ μὲν γενέτωρ ἠῶς, εὐώνυμε νυκτός·
κρᾶσιν ἔχων ὡρῶν, τετραβάμοσι ποσσὶ χορευων.
εὔδρομε, ῥοιζήτωρ, πυρόεις, φαιδρωπέ, διφρευτά,
ῥόμβῳ ἀπειρεσίῳ δινεύμασιν οἶμον ἐλαύνων·
εὐσεβέσιν καθοδηγὲ καλῶν, ζαμενὴς ἀσεβῶσιν.
χρυσολύρη, κόσμε τὸν ἐναρμόνιον δρόμον ἕλκων·
ἔργων σημάντωρ ἀγαθῶν, ὠροτρόφε κῦρε.

10 et 11. om. Thr. 11. εὐνύχ. P. 12. εὐιέρου Voss. ἐυδόξεις Dinner. p. 256. VIII. 2. χρησαυ. Thr. 3. αὐτοφυὲς Thr. ἀκάμα vulgo. ἀκάμαν hic et 11. 9 malit Lennep. ad Coluth. p. 4. προσόψις Voss. 6. om. Thr. ῥοιζήτωρ al. in edit. Plant. Scal. Vulgo cum Ald. ῥοιζωτὴς. 8. δυσμεν. Ask. Voss. Thr. Ald. ζαμενὴς iam Dinner. p. 299.

9. Add. Io. Tzetz. ad Heſiodi Ἔρ. p. 7, a, pr. GESN.

VII. 9. Vide ad III. 8.

VII. 13. Ruhnkenius ad Timaei Lex. p. 28. ex H. XLVI. 2. ἀμφιθαλὴς reponendum putabat, niſi quis praeferret αὐξιθαλὴς.

VIII. (7) 1. Solis illam πολυωνυμίαν, et diffuſam per deos omnes naturam explicare, libri opus eſt. Hunc hymnum ſpeciatim illuſtrat Io. Diac. Alleg. ad Θεογον. Heſiodi p. 268. Cf. quae dicimus ad Fr. 28, 10. Eſt hic hymnus etiam inter illos, quos collectioni ſuae inſeruit Maittairius. GESN.

VIII. (7) 5. Cf. mox v. 19. GESN.

VIII. 8. In vulg. edit. male ſcriptum eſt δυσμενὴς ἀσεβῶσι. STEPH.

VIII. (7) 9. De hac caeleſti Muſica diſputaui in Comm.

Digitized by Google

κοσμοκράτωρ, συρικτά, πυρίδρομε, κυκλοέλικτε,
φωσφόρος, αἰολόδεικτα, φερέσβιε, κάρπιμε,
Παιάν·
αἰθαλής, ἀμίαντε, χρόνου πάτερ, ἀθάνατε Ζεῦ,
εὔδιε, πασιφαής, κόσμου τὸ περίδρομον ὄμμα,
σβεννύμενον λάμπον τε καλαῖς ἀκτῖσι φαειναῖς·
δεῖκτα δικαιοσύνης, φιλονάματε, δέσποτα κόσμου·
πιστοφύλαξ, αἰεὶ πανυπέρτατε, πᾶσιν ἀρωγέ·
ὄμμα δικαιοσύνης, ζωῆς φῶς· ὦ ἐλάσιππε,
μάστιγι λιγυρῇ τετράορον ἅρμα διώκων,
κλῦθι λόγων, ἡδὺν δὲ βίον μύστῃσι πρόφαινε.

IX. (8) ΣΕΛΗΝΗΣ θυμίαμα, ἀρώματα *.

Κλῦθι, θεὰ βασίλεια, φαεσφόρε, δῖα σελήνη·

11—15. om. Thr. 12. φωσφόρε αἰολίδικτε vulgo. αἰολόδικτε Paris. α. Dinner. p. 300. 13. αἰθαλὶς vulgo. V. leg. Αἰεθαλής. cf. 12, 1. GESN. χρ. πάτερ Ask. Voss. Paris. α. περὼν Paris. β. πέρων Ald. πέρας vulgo. 14. παμφαῆ vulgo. παμφαὴς Voss. πασιφαὲς susp. Pierf. Verif. p. 30. 15. omittit hunc versum Dinnerus p. 300. 16. δεῖκτα Voss. Thr. δίκτα vulgo. φιλονώμ. Thr., 19. Μάστ. λίγ. Voss. Thr. Paris. α. β. Ald. Dinner. p. 95. sed idem vulgatum, μάστιγι σὺν λιγυρῇ, habet p. 300. IX. * ἀβώματα Voss.

Soc. Gott. T. 1 p. 253. cf. 10, 6, praes. ad 33, 17. GESN.

VIII. (7) 11. Συρικτὰ, V. Fr. 28, 14. GESN.

VIII. 12. Αἰολόδεικτα scripsi, vt paullo post est δεῖκτα δικαιοσύνης.

VIII. 13. Schraderus Emend. praefat. p. VI. male corrigebat αἰθαλοείς.

VIII. (7) 16. Φιλονάματος possit Sol dici, quatenus aquis et humoribus nutriri putabatur. GESN.

VIII. (7) 18. Ad Solem, tanquam ad oculum Dei videntem omnia, prouocant iurantes, Ἠέλιος, ὃς πάντ' ἐφορᾷς, καὶ πάντ' ἐπακούεις κ. τ. λ. GESN.

VIII. (7) 19. Cf. 16, 5. GESN.

IX. (8) * In nostro codice legitur frequenter βρῶμα et βρώματα pro ἄρωμα et ἀρώματα. Has varietates neglexi quasi errores librariorum. In Hesychio nuperrime eundem errorem obseruaui in voce θυλακοφόροι, vbi ἀρώματα male pro βρώματα legunt omnes editores. ASK.

Digitized by Google

ταυρόκερως Μήνη, νυκτιδρόμος, ἱεροφοῖτις,
ἐννυχίη, δαδοῦχε, κόρη εὐάστερος, Μήνη·
αὐξομένη καὶ λειπομένη, θῆλύς τε καὶ ἄρσην·
εὐγήτειρα, Φίλιππε, χρόνου μῆτερ, φερέκαρπε·
ἠλεκτρίς, βαρύθυμε, κατωγάστειρα, λοχεία·
παυδερκής, φιλάγρυπνε, καλαῖς ἀστράσι βρύουσα·
ἡσυχίη χαίρουσα καὶ εὐφρόνῃ ὀλβιομοίρῳ·
λαμπετίη, χαριδῶτι, τελεσφόρε, νυκτὸς ἄγαλμα·
ἀστράρχη, ταυόπεπλ', ἑλικοδρόμε, πάνσοφε κούρη.

2. om. Thr. Τα — ος — νυκτεδ — ι — φοῖτις Voll. 3. ἐννυχία vulgo. Εννυχ. Voll. 4. λειπ. μῆτερ τε χρόνοιο Thr. 5. 6. 7. 8. om. Thr. 6. νυχεια Voll. νυχία vulgo. 7. ἄστρασι Ask. P. παυδ — ις — ἀστρασι Voll. 8. ἡσυχία vulgo. ἡσυχίη Ask. εὐφροσύν' vulgo. F. εὐφρόνη V. N. 9. χαίροδῖτι Ask. P. χαριδῶτι Thr. χαροδῶτι vulgo. χαρόδιτι Ald. 10. Ἀστράχη PAI

IX. 2. Repetitum in duobus continuis verſibus nomen Μήνη ſuadet, vt hunc verſum ab interpolatore profectum putemus. Confirmant hanc ſuſpicionem varietates Thryllitianae. Slothouweri μύνη v. 3. i. e. μυνογενής vix commemorari meretur.

IX. (8) 4. Cf. 7, 15. it. 31, 10. GESN.

IX. (8) 5. Φίλιππε. Certe Noctis currus etiam equis iunctus eſt. Claudia. 15, 213. *Humentes iam Noctis equos* appellat. GESN.

IX. (8) 6. Vid. de Luna Electra, quae diſputamus Comm. Soc. Gott. T. 3 p. 70. GESN.

IX. 6. Voſſianam lectionem νυχεῖα probat Schraderus in praefat. Emend. p. VI. Δοκεῖν, quod ego repoſui, de Diana exſtat h. XXXVI. 5.

IX. (8) 8. Huc referendus eſt locus Procli in Plato. Polit. p. 553, 6, qui cum dixiſſet, Βένδις eſſe nomen Thracium Dianae, pergit, ὅτω καὶ τῷ Θρᾳκὸς Θεολόγῳ μετὰ τῶν πολλῶν τῆς σελήνης ὀνομάτων καὶ τὴν Βένδιν εἰς τὴν θεὸν ἀναπέμψαντος. Πλυτώνη τε [καὶ] Εὐφροσύνη, Βένδις τε κραταιά. Sed hic puto legendum eſſe non εὐφροσύνη, cuius vltima non bene per apoſtrophum abiicitur, ſed εὐφρύνη, quod ordinarium pene Noctis nomen ab Heſiodo inde eſt. Vid. VV. DD. ad Heſych. et nos ad Fr. 10, 5. GESN.

IX. 9. In vulg. edit. perperam etiam χαροδῖτι pro χαρο-

Digitized by Google

ἐλθέ, μάκαιρ', εὔφρων, εὐάστερε, φέγγεϊ τῷ σῷ λαμπομένη, σώζουσα νέους ἱκέτας σέο, κούρη.

X. (9) ΦΥΣΕΩΣ θυμίαμα, ἀρώματα.

Ὦ Φύσι παμμήτειρα θεά, πολυμήχανε μῆτερ, οὐρανίη, πρέσβειρα, πολύκτιτε δαῖμον, ἄνασσα· πανδαμάτωρ, ἀδάμαστε, κυβερνήτειρα, παναυγής,

11. εὔφρον Voss. 12. ἱκέτας φερέκαρπε Thr. ex v. 5. V. N. τεὺς ἱκέτας ἐς λοκούρη vulgo. Totum v. 12. omittit Dinner. p. 704. X. 1. Φύσει — πολυμ. κούρη Voss. Φύσι PAI. 2. Οὐρανία Ask. Paris. α. β. Ἐγρανία vulgo. ὑγρανία Dinner. p. 801. πολικτ. Voss.

δῶτι, et in versu proxime sequente ἀστράχη pro ἀστράρχη.

STEPH.

IX. (8) 12. Ἐς λοκούρη delendum. Nam mutilus plane versus. Aut enim ex superiori πάνσοφε κούρη repetitum, aut *es locura* ab Hispano quodam additum, innuere volente, stultum esse supplere velle locum, qui tot iam ante seculis mutilus fuerit. SCAL. in edit. Plantin. Versum desperatum feliciter, nisi fallor, curauit ingenium doctissimi Ruhnkenii epist. 2 p. 87 σώζουσ' ἁγίους ἱκέτας σεο, κούρη. Non est opus apud mystas emendationis rationem reddere: modo cogitet mihi aliquis vel mediocriter Graece et Orphice doctus, ita scriptum fuisse ab auctore, ΣΩΖΟΥΣΑΓΙΟΥΣΙΚΕΤΑΣΣΕΟΚΟΥΡΗ. Haec nunc assequi recte curata esse, non est difficile. Sed qui primus videt, ita curandum esse locum, huic gratulemur. Certe Hispani hominis elogium, de quo modo Scaliger, hic locum non inuenit.

GESN.

IX. 12. Ruhnkenii elegantem coniecuram, cui firmandae attulit h. LXXIX. εὐϊέρους ἐπὶ μυστιπόλους τελετὰς σέο, κούρη, propterea non totam recepi, quod lenior videretur emendatio, quam suppeditabat h. XLIII. 10. ἔλθετ' ἐπ' εὐφήμους τελετὰς ὁσίας νεομύστοις. Sic ibi, non νεομύστους legendum.

X. (9) 2. Οὐρανία placet Fr. Porto ap. H. Steph. Cum solemne epitheton Mineruae fuerit apud Athenienses ἐργάνη· suspicari licet, hic forte poni eodem intellectu, vt sit *operum effectrix, artifex, Daedala.* Ἐγρανία vtrum aliunde quoque illustrari possit, non iam habeo dicere. Πολίκτ. Vossianum non placet, quod vrbes non naturae, sed ingenii humani opus sunt. Verum nec

Digitized by Google

παντοκράτειρα, τετιμέν' ἀεί, πανυπέρτατε δαῖμον·
ἄφθιτε, πρωτογένεια, παλαίφατε, κυδιάνειρα·
ἐννυχίη, πολύπειρε, σελασφόρε, δεινοκάθεκτε,
ἄψοφον ἀτραγάλοισι ποδῶν ἴχνος εἰλίσσουσα·
ἀγνή, κοσμήτειρα θεῶν, ἀτελής τε τελευτή,
κοινὴ μὲν πάντεσσιν, ἀκοινώνητε δὲ μύνη·
αὐτοπάτωρ; ἀπάτωρ, ἄρσην, πολύμητι, μεγίστη·
εὐανθής, πλοκίη, φιλίη, πολύμικτε, δαῆμον·

4. τιτιμενία Ask. Voll. τετιμενία Paris. a. τετιμένα πανυπέρτατε πᾶσιν vulgo. 6. ἐννυχύα P. ἐννυχία, πολύτειρε vulgo. 7. Hunc v. omittit Dinnerus. ἀτρογ. Ask. ἄψονον Voll. ἄψορον Paris. a. 10. ἀρετὴ πολ. Voll. ἀρετὴ πολύγηθε μεγίστη vulgo. Datiuos habent Ald. Dinner. 11. εὐάνθεια πλόκη, φιλία vulgo.

ausim damnare, cum pluſcula ſint in hoc hymno, quae in Mineruam conueniant, cum *inuita Minerua* ſit, repugnante natura: homo πολιτικὸν animal: et infra v. 20 recurrit idem verbum. Fuit forte vno loco πολύκτιτε, altero πολίκτιτε. GESN.

X. 2. Pro hoc ἐγρανία idem Portus legendum ſuſpicatur ὑφανία. STEPH.

X. (9) 4. Fulcias verſum, ſi poſt τετιμένα addas καί· ſed non efficies, vt non duriuſculum ſit, illud α Doricum corripi. Malim pene τετιμένε legere. Vid. v. 18. GESN.

X. 4. Bene Koenius ad Greg. Cor. p. 160. correxit τετιμέν', ἀεὶ πανυπέρτατε πᾶσιν ex hymni VIII. v. 17. Sed πᾶσιν, vt correctio illa ſtare poſſet, in δαῖμον mutandum erat. H. IV. 8. μάκαρ πανυπέρτατε δαῖμον. LXI. 9. πανύπερτατε δαῖμον.

X. (9) 6. Ἐννυχία forte, quod pleraque in obſcuro, non ſentientibus nobis, a natura peraguntur. GESN.

X. 6. Pro πολύτειρε crediderim legendum πολύπειρε, etiamſi poſtea habeatur. Nam vnum idemque epithetum interdum in eodem hymno repeti videmus. STEPH.

X. (9) 9. Ἀκοινώνητος natura: metaphyſici quidam edicunt, Eſſentiae ſunt incommunicabiles. Sed praeſtat pedem ab his retrahere. GESN.

X. 9. Senſus hic eſſe videtur. Quidquid exſtat, naturae pars eſt; natura, niſi ipſa, nihil eſt. Id eſt nihil exſtat extra naturam.

X. 10. Vulgatam lectionem, quae, etiam ſi ἀρετὴ πολύγηθε μεγίστη legatur, et barbara et languida eſt, ſic mutaui, vt vtrumque vitii genus tolleretur.

X. (9) 11. Non dubium eſſe ait H. Stephanus, quin pro εὐάνθεια πλόκη alia verba ſubſti-

Digitized by Google

ἡγεμόνη, κράντειρα, φερέσβιε, πάντροφε κούρη,
αὐτάρκεια, Δίκη· Χαρίτων πολυώνυμε πειθώ·
αἰθερίη, χθονίη τε, καὶ εἰναλίη μεδέουσα·
πικρὴ μὲν φαύλοισι, γλυκεῖα δὲ πειθομένοισιν·
πάνσοφε, πανδώτειρα, κομίστρια, παμβασίλεια·
αὐξιτρόφος, πίειρα, πεπαινομένων τε λύτειρα·
πάντων μὲν σὺ πατήρ, μήτηρ, τροφὸς ἠδὲ τιθηνός·
ὠκυλόχεια, μάκαιρα, πολύσπορος, ὡριάς, ὁρμή,
παντοτεχνές, πλάστειρα, πολύκτιτε, πότνιε δαῖμον,
ἀϊδίη, κινησιφόρος, πολύπειρε, περίφρων·
ἀενάῳ στροφάλιγγι θοὸν ῥύμα δινεύουσα·
πάνρυτε, κυκλοτερής, ἀλλοτριομορφοδίαιτε·
εὔθρονε, τιμήεσσα, μόνη τὸ κριθὲν τελέουσα,

13. δίρκη Voss. πολυό: P. 14. αἰθερία, χθονία, καὶ εἰναλία vulgo. 15. πικρὰ vulgo. 16. κομίστρεια Voss. 17. πεπαιμένων Ask. αὐξιτρόφων πίειρα, πεπαινομένων δὲ vulgo. 20. πολύκτιστε Paris. α. β. πόντια Ask. Voss. Paris. α. β. πότνια vulgo. 21. ἀϊδία., κινησίφορε vulgo. 22. Hunc v. omittit Dinnerus. ῥυμασδινευουσα Voss. ῥύμα δινεύουσα vulgo. 24. ἔνθρονε vulgo. μητιόεσσα Voss.

tuenda sint. Quid, si πλόκη referas ad ordinem, seriem, harmoniam, qua omnia sunt inter se deuincta? GESN.

X. 11. Non dubium est, quin pro εὐάνθεια πλόκη alia verba reponenda sint. STEPH. Reposui, quod minimum videretur a vulgato recedere.

X. (9) 13. Χαρίτων πειθὼ est natura: tanto probabilior orator et poeta, quo magis naturam sequitur. GESN.

X. 17. Fortasse πεπαινομένων ὀλέτειρα scripsit. Ita XXVI. 2. Tellus παντολέτειρα.

X. (9) 19. Ὠκυλόχεια vt H. 1, 4 et 35, 8. GESN.

X. 22. Canones prosodici, quos adiunxi libro de em. rat. Gr. gr. sect. 35. τὰ εἰς μα δισύλλαβα τῷ υ παραληγόμενα συστέλλει αὐτό, καὶ παροξύνονται, ῥυμα, πλύμα, πλὴν τοῦ κῦμα, θῦμα, φῦμα. Et sect. 101. τὰ εἰς μα δισύλλαβα τῷ υ παραληγόμενα συστέλλειν αὐτὸ θέλει. πλύμα, χύμα, ῥύμα· τὸ λῦμα ἐκτείνει καὶ τὸ φῦμα. Si vera est haec

Digitized by Google

σκηπτουχοῦσ' ἐφύπερθε, βαρυβρεμέτειρα, κρατίστη.
ἄτρομε, πανδαμάτειρα, πεπρωμένη αἶσα, πυρίπνους·
ἀΐδιος ζωή, ἠδ' ἀθανάτη τε πρόνοια.
πάντα σὺ ἔσσι· τὰ πάντα σὺ γὰρ μούνη τάδε τεύχεις.
ἀλλά, θεά, λιτομαί σε, σὺν εὐόλβοισιν ἐν ὥραις
εἰρήνην, ὑγίειαν ἄγειν, αὔξησιν ἁπάντων.

XI. (10) ΠΑΝΟΣ θυμίαμα, ποικίλα.

Πᾶνα καλῶ κρατερόν, νόμιον, κόσμοιο τὸ σύμπαν,

25. κατίστη Aſ. μεγίστη Dinnerus. 28. πάντα σοι εἰσὶ. vulgo. 29. λίτ. σοι Aſ. 30. αὔξησι Voſſ. XI. 1. σκῆνος inſer. Fr. Portus ap. Steph. νόμιον ex Ask. Voſſ. Pariſ. α. β. cod. Cant. Nou. Lectt. II. 3. Vulgo νόμιον abeſt: pro eo μεγάλου legi apud Dinnerum in v. Πὰν obſeruat Schneiderus.

grammatici, quem Herodianum eſſe puto, ſententia, ῥύμα certe debebit ab ῥύω pro ῥέω deduci. Nam ab illo, quod trahere tuerique ſignificat, ῥῦμα deriuatur, vnde Aeſchylus, πότερον τόξου ῥῦμα τὸ νικῶν, et Sophocles, σφαλερὸν πύργου ῥῦμα πέλονται.

X. 25. Σκηπτούχων ἐφύπερθε, quod intelligi non poteſt, mutaui, licet audacius, in σκηπτουχοῦσ' ἐφύπερθεν. Verbum σκηπτουχεῖν non habent lexica, ſed ſatis eſt, quod σκηπτουχία occurrit. Σκηπτοῦχε θεῶν h. LV. 11. Vitium ex eo ortum, quod quum σκηπτόχους ſcriptum eſſet, particula genitiuum exigere videretur.

X. 29. Fallitur Geſnerus. Εὔολβα ἐν ὥραις, hic et h. XXVI. 11. XXXII. 16. eadem ac ſi diceret εὔολβα ἔνωρα.

X. (9) 29. Iungamus σὺν cum ἄγειν. Vid. 10, 21. 31, 16.

OBSN.

XI. (10) 1. Herod. 2, 145 Ἐν Ἕλλησι νεώτατοι τῶν θεῶν νομίζονται εἶναι Ἡρακλῆς τε καὶ Διόνυσος, καὶ Πάν. Orphei conſilium, receptos publicis religionibus Deos maieſtate quadam naturae induere et exornare: naturam admirationi hominum commendare diuinis elogiis. Duobus MSS. fidem habendam

Digitized by Google

οὐρανόν, ἠδὲ θάλασσαν, ἰδὲ χθόνα πᾶμβασίλειαν,
καὶ πῦρ ἀθάνατον· τάδε γὰρ μέλη ἐσὶ τὰ Πανός.
ἐλθέ, μάκαρ, σκιρτητά, περίδρομε, σύνθρονος ὥραις·
αἰγομελές, βακχευτά, φιλένθεας, ἀντροδίαιτε·
ἁρμονίην κόσμοιο κρέκων φιλοπαίγμονι μολπῇ,
φαντασιῶν ἐπαοιδέ, φόβων ἔκπαγλε βροτείων·
αἰγονόμοις χαίρων ἀνὰ πίδακας ἠδέ τε βήταις,
εὔσκοπε, θηρητήρ, Ἠχῆς φίλε, σύγχορε νυμφῶν·
παντοφυής, γενέτωρ πάντων, πολυώνυμε δαῖμον·
κοσμοκρατῶρ, αὐξητά, φαεσφόρε, κάρπιμε Παιάν·
ἀντροχαρές, βαρύμηνις, ἀληθὴς Ζεὺς ὁ κεράσης.

4. σύνθρονε vulgo. 5. φιλένθεε, ἀντροδίαιτε vulgo. 6. πομπῇ Voss. 8. hunc v. omittit Dionys. p. 612. 12. κεράτης Voss. κεράστος PAI.

putaui in reponenda voce νόμιον, nec tamen sine metu quodam, ne inter magnifica illa epitheta loco non suo νόμιος dicatur, proprio licet alias cognomine, ille Pan s. τὸ Πᾶν. Malim illud stare v. 5. GESN.

XI. 1. Franc. Portus suspicatur deesse σκῆνος ante κόσμοιο ad explendum versum. STEPH. Tomasius Em. in Suid. T. III. p. 174. (II. 285.) Πᾶνα καλῶ περόεντα θεόν, κόσμοιο τὸ σῶμα, coniiciebat.

XI. (10) 4. Ὥραις illae mutationes, a quibus pendet terrae fecunditas. GESN.

XI. (10) 5. Elegans Pierſoni coniectura Verisim. p. 30 ἀντροδίαστε, vt H. 31, 3. Sed hic iam est v. 12 ἀντροχαρὴς, et est, vt apparet, Pan etiam ἀντροδίαιτος. GESN.

XI. (10) 6. Planetae, vt sunt chordae septem in cithara Apollinis, ita totidem fistulae in Panis Syringe. V. 7, 9. GESN.

XI. (10) 7. Propter terrores Panicos s. τὰ πανικά. V. v. vlt. GESN.

XI. (10) 12. De Pane eodem Ioue κερᾶτῃ vid. ad Frag. 28, 13. GESN.

Digitized by Google

σοὶ γὰρ ἀπειρέσιον γαίης πέδον ἐςήρικται,
εἴκει δ' ἀκαμάτȣ πόντȣ τὸ βαθύῤῥοον ὕδωρ,
Ὠκεανός τε πέριξ ἐνὶ ὕδασι γαῖαν ἑλίσσων·
ἀέριόν τε μέρισμα τροφῆς, ζωοῖσιν ἔναυσμα,
καὶ κορυφῆς ἐφύπερθεν ἐλαφροτάτȣ πυρὸς ὄμμα.
βαίνει γὰρ τάδε θεῖα πολύκριτα σῇσιν ἐφετμαῖς·
ἀλλάσσεις δὲ φύσεις πάντων ταῖς σῇσι προνοίαις,
βόσκων ἀνθρώπων γενεὴν κατ' ἀπείρονα κόσμον.
ἀλλά, μάκαρ, βακχευτά, φιλένθεε, βαῖν' ἐπὶ λοιβαῖς
εὐιέροις· ἀγαθὴν δ' ὄπασον βιότοιο τελευτήν,
Πανικὸν ἐκπέμπων οἶςρον ἐπὶ τέρματα γαίης.

XII. (11) ΗΡΑΚΛΕΟΣ θυμίαμα, λίβανον.

Ἥρακλες ὀβριμόθυμε, μεγασθενές, ἄλκιμε Τιτάν,
καρτερόχειρ, ἀδάμαςε, βρύων ἄθλοισι κραταιοῖς,

14. ἔκα δ' ἐκαμάτȣ Voss. ἀκαμάτȣ πόντȣ τε βαθύσπορον vulgo. 15. ἐν vulgo. 18. σαῖσι vulgo. 19. ταῖς σαῖσι vulgo. 21. φιενθεε Voss. XII. Dinnerus p. 507. omittit v. 7. 8. 11. 12. 14. 15. 16. vt facile patet, non quod eos in libro suo non inuenerit, sed quod nulla continent epitheta.

XI. (10) 14. Cl. Lennep. ad Coluth. p. 128 legi vult βαθυῤῥόον. Quid si βαθυπόρον; cuius antepenultima insolentius hic producta critico veteri mutandi occasionem videtur praebuisse.

GESN.

XI. 14. Lennepius ἀκαμάτȣ πόντȣ τε βαθύῤῥοον scribebat.

XI. (10) 15. Hic versus inter eos est, cuius sunt quam plurimi similes, vbi ponunt vetustissimi quique, circumflui Terram Oceano. Vid. Prael. I de navigationibus extra columnas Herculis §. 1.

GESN.

XI. 19. Ὁσίαισι προνίαις B. Slothouwerus ex H. XXV. 7. At vide h. LXXVIII. 5.

XI. 23. Οἶςρον vltimam in caesura productam habet etiam h. LXXI. 11.

XII. (11) 1. Τιτὰν est Hercules, quatenus idem per totum

Digitized by Google

αἰολόμορφε, χρόνου πάτερ, ἀΐδιος τε καὶ εὔφρων,
ἄῤῥητ', ἀγριόθυμε, πολύλλιτε, παντοδυνάστα·
παγκρατὲς ἦτορ ἔχων, κάρτος μέγα, τοξότα, μάντι·
παμφάγε, παγγενέτωρ, πανυπέρτατε, πᾶσιν ἀρωγέ·
ὃς θνητοῖς κατέπαυσας ἀνήμερα φῦλα διώξας,
εἰρήνην ποθέων κουροτρόφον, ἀγλαότιμον·
αὐτοφυής, ἀκάμας, γαιης βλάστημα φέριστον.
πρωτογόνοις στράψας βολίσιν, μεγαλώνυμε δαῖμον,
ὃς περὶ κρατὶ φορεῖς ἠῶ καὶ νύκτα μέλαιναν,
δώδεκ' ἀπ' ἀντολιῶν ἄχρι δυσμῶν ἆθλα διέρπων·
ἀθανάτοις πολύπειρος, ἀπείριτος, ἀστυφέλικτος·

3. ἀΐδίαι Ask. ἀΐδιέ τε εὔφρων vulgo. 5. οἶτορ Voss. κάρτος μετὰ τόξα, καὶ μάντι vulgo. 6. ἀρογέ P. 8. Ἐρήνην P. ἀγλαοθύμον Voss. 9. ἀκάμαν V. ad 7, 5. 10. φωλισι — δαῖμον Voss. φολίσιν, μεγαλώνυμε ναίων vulgo.

fere hunc hymnum Sol est. Sed non ideo illum intelligam Arg. 1055. GESN.

XII. (11) 5. Quantiuis pretii emendatio Cl. Lennepii ad Coluth. p. 4, quam, laudabo, si quis post me in contextum scriptoris recipiet. Μάντις Hercules neminem offendet, qui cogitaris, eundem esse Solem, Apollinem. Et tamen obseruare etiam potuit Anton. Van Dalen Sortes Buraici Herculis et Tiburtini. Sed non obseruauit Lennepius, iam H. Stephani hanc ad h. l. annotationem esse: Staret h. m. versus παγκρατὲς ἦτορ ἔχων, καὶ κάρτος τοξότα μάντι. verum addere: sed aliud tamen ad veram lectionem desidero. GESN.

XII. 5. Staret hoc modo versus: Παγκρατὲς ἦτορ ἔχων καὶ κάρτος, τοξότα μάντι: seu aliud tamen ad veram lectionem desidero. STEPH.

XII. (11) 10. Etiam hic ingeniosus, nescio an vndiquaque felix, est Lennepius ad Coluth. p. 4 cum ita legere nos iubet Πρωτογόν' ἀστράψας βολίσι (citat. Alb. ad Hesych. V. Βολίδες) — μεγαλώνυμε παιὼν, quorsum pertinent θελκτήρια v. 14. Pro ναίων, δαῖμον placuit Piersono etiam Veris. p. 31. GESN.

XII. (11) 12. Hic aperte XII signa Zodiaci ponuntur: quod

Digitized by Google

ἐλθὲ μάκαρ, νόσων θελκτήρια πάντα κομίζων.
ἐξέλασον δὲ κακὰς ἄτας, κλάδον ἐν χερὶ πάλλων·
πτηνοῖς τ' ἰοβόλοις κῆρας χαλεπὰς ἀπόπεμπε.

XIII. (12) ΚΡΟΝΟΥ θυμίαμα, σύραικα.

Αἰθαλής, μακάρων τε θεῶν πάτερ ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν,
ποικιλόβουλ', ἀμίαντε, μεγασθενές, ἄλκιμε Τιτάν·
ὃς διαπαγὰς μὲν ἅπαντα καὶ αὔξεις ἔμπαλιν αὐτός·
δεσμὸς ἀρρήκτως ὃς ἔχεις κατ' ἀπείρονα κόσμον·
αἰῶνος Κρόνε παγγενέτωρ, Κρόνε ποικιλόμυθε·
γαίης τε βλάστημα καὶ ἐρανοῦ ἀστεροέντος·
γέννα, φυῆς μείωσι, Ῥέας πόσι, σεμνὲ Προμηθεῦ,
ὃς ναίεις κατὰ πάντα μέρη κόσμοιο, γενάρχα,
ἀγκυλομῆτα, φέριστε· κλύων ἱκετηρίδα φωνήν,
πέμπουσ εὐόλβῳ βιότῳ τέλος αἰὲν ἄμεμπτον.

16. ἀπόπεμπε Ald. ἐκπεμπε edd. Esch. Gesn. XIII. Dinnetus p. 427. v. 3. 4. 9. 10. omittit. 1. F. Αἰσθαλὴς vt 7. 13. GESN. 4. ἀρήτους Voss. ἀῤῥήτους vulgo. F. ἀῤῥήκτους Lennep. ad Col. p. 128. 5. Αἰῶνος πόσμε Voss. 7. Γέννας Af. Voss. PAI. φυὴ vulgo. μείοσι Voss. V. M. 10. εὔολπον Voss. εὔολβον vulgo.

ad historiam illius memorabilis est. GESN.

XII. (11) 15. Κλάδον πάλλων, quasi muscae abigendae essent. GESN.

XIII. 1. Ruhnkenius ad Tim. Lex. p. 28. ἀμφιθαλὴς ex h. XLVI. 2. restituendum putabat, nisi quis praeferret αὐξιθαλής.

XIII. (12) 7. Lennep. ad Col. p. 129. Γέννα, φυῆς μείωσι, vt conueniat cum v. 3. Scaliger forte legit μαιῶτα, respondet certe obstetrix. GESN.

XIII. 7. Toupius Em. in Suid. T. II. p. 95. φυῆς μαιῶσι corrigendum putat. Faciliorem rerecepi Lennepii emendationem.

XIII. 10. Εὐόλβῳ dedi ex h. XXV. 8.

Digitized by Google

XIV. (13) ΡΕΑΣ θυμίαμα, ἀρώματα.

Πότνα Ῥέα, θύγατερ πολυμόρφου Πρωτογόνοιο,
ἦ λῖς ταυροφόνος ἱερότροχον ἅρμα τιταίνει·
τυμπανόδουπε, φιλοιστρομανές, χαλκόκροτε κούρη,
μῆτερ Ζηνὸς ἄνακτος, Ὀλυμπίου, αἰγιόχοιο·
πάντιμ', ἀγλαόμορφε, Κρόνου σύλλεκτρε μάκαιρα·
οὔρεσιν ἢ χαίρεις, θνητῶν τ' ὀλολύγμασι φρικτοῖς·
παμβασίλεια Ῥέα, πολεμόκλονος, ὀβριμόθυμε·
ψευδομένη σώτειρα, λυτηριάς, ἀρχιγένεθλε·
μήτηρ μέν τε θεῶν ἠδὲ θνητῶν ἀνθρώπων.
ἐκ σοῦ γὰρ καὶ γαῖα καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν,

XIV. Dinnerus p. 688. omittit v. 3. 4. 6. 14. 2. ἅρμα As. Paris. β ταυροχόρον ἅρματι τείνεις Voss. ἅματι ταινεις PAI. ἦ τ' ἐπὶ ταυροφόρον ἱερότροχον ἅμμα τιταίνεις vulgo. 4. Hunc versum inf. As. Voss. Paris. α. β. cod. Cant. Nou. Lectt. II. 3. 7. πολεμόκλονε vulgo. 10. ὕπερθε Voss.

XIV. (13) 2. Cum currus Rheae allignetur leonum potius quam taurorum, Cl. Piers. Veris. p. 32 Ταυροφόνων legi vult h. e. leonum. Firmat ex Sophocl. Philoct. 403 sq. sed ibi ταυροκτόνων λεόντων iungitur. Ceterum ἅρμα pro ἅμα primae edit. etiam a manu docta adscriptum notat Doruillius ad Charit. p. 788. GESN.

XIV. 2. Praeclare Piersonus Verisim. I. 5. ταυροφόνων correxit. Sed idem non vidit, post vs. 2. temere elapsum esse versum, qui interceperit λεόντων, cum ταυροφόνων coniungendum. Res clara est ex Hymno 26. vs. 3. ταυροφόνων ζεύξασα ταχύδρομον ἅρμα λεόντων. RUHNK. Non comminiscor, qualis esse versus iste potuerit, quem excidisse putat Ruhnkenius, praesertim quum τιταίνειν ἅρμα de iumentis tantum dicatur, nec praepositio ἐπὶ intelligi queat. Quare aliam emendationis viam ingressus sum. Λῖς vbi semel oblitteratum erat, caeterae corruptiones sponte consequutae sunt. Singulari similiter vtitur Homerus in illo: ἱδρώσει δέ τευ ἵππος εὔξοον ἅρμα τιταίνων.

XIV. (13) 8. Ψευδομένη σώτειρα Splendide mendax seruatrix Iouis certe sui fuit, quem suis mendaciis Saturni faucibus subduxit. GESN.

XIV. 10. Apte comparauit

Digitized by Google

καὶ πόντος, πνοιαί τε. Φιλόδρομος, ἀερόμορφε,
ἐλθέ, μάκαιρα θεά, σωτήριος εὐφρονι βελῇ,
εἰρήνην κατάγουσα σὺν εὐόλβοις κτεάτεσσιν,
λύματα καὶ κῆρας πέμπουσ' ἐπὶ τέρματα γαίης.

XV. (14) ΔΙΟΣ θυμίαμα, σύραχα.

Ζεῦ πολυτίμητε, Ζεῦ ἄφθιτε, τήνδε τοι ἡμεῖς
μαρτυρίην τιθέμεσθα λυτήριον, ἠδὲ πρόσευξιν.
ὦ βασιλεῦ, διὰ σὴν κεφαλὴν ἐφάνη τάδε πάντα,
γαῖα θεὰ μήτηρ, ὀρέων θ' ὑψαυχένες ὄχθοι,
καὶ πόντος, καὶ πάντ', ὅσσ' οὐρανὸς ἐντὸς ἔταξε.
Ζεῦ Κρόνιε, σκηπτοῦχε, καταιβάτα, ὀβριμόθυμε,
παντογένεθλ', ἀρχὴ πάντων, πάντων τε τελευτή.
σεισίχθων, αὐξητά, καθάρσιε, παντοτινάκτα,
ἀστραπαῖε, βρονταῖε, κεραύνιε, φυτάλιε Ζεῦ·
κλῦθί μευ, αἰολόμορφε, δίδου δ' ὑγίειαν ἀμεμφῆ,

13. συολπον Voss. XV. Dinnerus p. 288 v. 3. 4. 5. 11. omittit. 1. Πολυτίμητε Voss. Thr. πολύτιμε vulgo. 2. μαρτυρίαν vulgo. τιθέμεθα Voss. Thr. 3. διὰ σὺν — τάδε πάντα Thr. τάδε ῥέξα vulgo. 4 et 5. om. Thr. F. ὑψαυχένες ex H. 31, 4 Lennep. ad Col. p. 129. ὑψηχεῖς vulgo. 6. Ζεῦ σκηπτ. μέγιστε, κατ. Thr. 9. ἀστραπαῖε et φυτάλμιε vulgo. φιλτάμιε Voss. φιτάλμιε Schrad. ad Muſ. p. 225. 10. μευ et δὲ ὑγείαν vulgo. In verſu 2. Thryllitiani additamenti λοιβαῖσι et in v. 3. δ' ὑγείαν erat.

Schneiderus Apollonium Rhod. I. 1098 ſq.

XV. Diuerſus in hoc hymno atque in ſuperioribus ſtilus. Nec latuere recentioris aetatis veſtigia Tiedemannum p. 84.

XV. (14) 1. Verſum claudicantem non difficile eſt ſtabilire: ſed quid poeta dederit, ponere difficile eſt. Doruill. ad Charit. p. 771. coniiciebat Ζεῦ, πολύτιμε Ζεῦ, Ζεῦ ἄφθιτε, vel Ζεῦ πολυτιμότατε, Ζεῦ. Pierſo. Veriſ. p. 33 Ζεῦ πολύτιμε, πάτερ κ.τ.λ. Simplicior ratio, quam poſui in Var. Lect. GESN.

XV. (14) 2. Μαρτυρίαν λυτήριον puto eſſe teſtimonium publicum, tabellam, qua liberationem a quocunque malo aliquis ſignificat. GESN.

Digitized by Google

εἰρήνην τε θεάν, καὶ πλέτε δόξαν ἄμεμπτον.

[Pro verſu 7 — 11 habet iſtos Thryll. quorum duo medii ſunt H. 18, 20 et 21.

αὐτοπάτωρ· μακάρων τε θεῶν πάτερ ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν.

εἰλλὰ χάριν λοιβῇσι δίδυ, Φρεσὶν, αἴσιμα πάντα.

ζωὴν δ' ὀλβιόθυμον. ὁμῶ δ' ὑγίειαν ἄνασσαν

εἰρήνην τε θεὸν κηροτρόφον ἀγλαότιμον·

καὶ βίον εὐθύμοισιν ἀεὶ θάλλοντα λογισμοῖς.]

XVI. (15) ΗΡΑΣ θυμίαμα, ἀρώματα.

Κυανέοις κόλποισιν ἐνημένη, ἠερόμορφε,
Ἥρη παμβασίλεια, Διὸς σύλλεκτρε μάκαιρα,
ψυχοτρόφους αὔρας θνητοῖς παρέχουσα προσηνεῖς.
ὄμβρων μὲν μήτηρ, ἀνέμων τροφέ, παντογένεθλε.
χωρὶς γὰρ σέθεν οὐδὲν ἔλως ζωῆς φύσιν ἔγνω·
κοινωνεῖς γὰρ ἅπασι κεκραμένη ἠέρι σεμνῷ.

XVI. Dinnerus p. 504. v. 4—8. omittit. 1. ἐνέμενε Voſſ. ἐνημένη P. A I. Pariſ. α. β. Dinner. p. 304. ἐνημμένη, ἠερόμ. vulgo. 2. Ἥρα vulgo. 4. μὲν διεῤῥῶν, ἀνέμων vulgo. μεῤ διεῤ. Ask. μὲν μεῤῥῶν P A I. Pariſ. β. μὲν μάτηρ Pariſ. α. μητὴρ ἀνεμων Voſſ. ἀνέμου P. μὲν γενετὴρ Dinnerus, vnde Slothouwerus γενέτειρ'. 6. περὶ σεμνῶι vulgo. πυρὶ coni. Lennep. ad Col. p. 130. ἅπασι — ἠέρι

XVI. (15) 4. Nihil videbatur melius, quam cum Voſſ. eiicere διεῤῥῶν, et legere Ὄμβρων μὲν μήτης. GESN.

XVI. 4. Μῆτερ e cod. Ruhnkenius legit.

XVI. (15) 6. Quomodo elumbi verſui conſulere voluerint viri docti, indicatum. Videndum, an res ipſa ſatis conueniat. Ἠέρι plane repugnat, niſi miſtam Iunonem h. e. aëra aëri velis. Neque vero πυρὶ admiſerim, quod ſuo verſum languori relinquit, et ponit, quod neſcio an poeta hic voluerit, aera ſemper igni permiſtum. Quin περικεκραμένη ἠέρι ſ. aer eſt omnibus rebus. GESN.

XVI. 6. Fallitur Geſnerus, abſurdum putans, Iunonem aeri mixtam dici. Non aerem ae-

Digitized by Google

παντοκράτειρα, τετιμέν' ἀεί, πανυπέρτατε δαῖμον·
ἄφθιτε, πρωτογένεια, παλαίφατε, κυδιάνειρα·
ἐννυχίη, πολύπειρε, σελασφόρε, δεινοκάθεκτε,
ἄψοφον ἀτραγάλοισι ποδῶν ἴχνος εἰλίσσουσα·
ἀγνή, κοσμήτειρα θεῶν, ἀτελής τε τελευτή,
κοινὴ μὲν πάντεσσιν, ἀκοινώνητε δὲ μύνη·
αὐτοπάτωρ, ἀπάτωρ, ἄρσην, πολύμητι, μεγίστη·
εὐανθής, πλοκίη, φιλίη, πολύμικτε, δαῆμον·

4. τετιμενέα Ask. Voll. τετιμενέα Paris. a. τετιμένα πανυπέρτατε πᾶσιν vulgo. 6. ἐννυχία P. ἐννυχία, πολύτειρε vulgo. 7. Hunc v. omittit Dinnerus. ἀτρογ. Ask. ἄψονον Voll. ἄψορον Paris. a. 10. ἀρσὴ πολ. Voll. ἀρσὴ πολύγηθε μεγίστη vulgo. Datinus habent Ald. Dinner. 11. εὐάνθεια πλόκη, φιλία vulgo.

ausim damnare, cum plusscula sint in hoc hymno, quae in Mineruam conueniant, cum *inuita Minerua* sit, repugnante natura: homo πολιτικὸν animal: et infra v. 20 recurrit idem verbum. Fuit forte vno loco πολύτιτε, altero πολίτιτε. GESN.

X. 2. Pro hoc ἐγρανία idem Portus legendum suspicatur ὑρανία. STEPH.

X. (9) 4. Fulcias versum, si post τετιμένα addas καί· sed non efficies, vt non durius culum sit, illud α Doricum corripi. Malim pene τετιμένε legere. Vid. v. 18. GESN.

X. 4. Bene Koenius ad Greg. Cor. p. 160. correxit τετιμέν', ἀεὶ πανυπέρτατε πᾶσιν ex hymni VIII. v. 17. Sed πᾶσιν, vt correctio illa stare posset, in δαῖμον mutandum erat. H. IV. 8. μάκαρ πανυπέρτατε δαῖμον. LXI. 9. πανύπερτατε δαῖμον.

X. (9) 6. Ἐννυχία forte, quod pleraque in obscuro, non sentientibus nobis, a natura persequntur. GESN.

X. 6. Pro πολύτειρε crediderim legendum πολύπειρε, etiamsi postea habeatur. Nam vnum idemque epithetum interdum in eodem hymno repeti videmus. STEPH.

X. (9) 9. Ἀκοινώνητος natura: metaphysici quidam edicunt, Essentiae sunt incommunicabiles. Sed praestat pedem ab his retrahere. GESN.

X. 9. Sensus hic esse videtur. Quidquid exstat, naturae pars est; natura, nisi ipsa, nihil est. Id est nihil exstat extra naturam.

X. 10. Vulgatam lectionem, quae, etiam si ἀρσὴ πολύγηθε μεγίστη legatur, et barbara et languida est, sic mutaui, vt vtrumque vitii genus tolleretur.

X. (9) 11. Non dubium esse ait H. Stephanus, quin pro εὐάνθεια πλόκη alia verba substi-

Digitized by Google

ἡγεμόνη, κραάντειρα, Φερέσβια, πάντροφε κόρη,
αὐταρκεία, Δίκη· Χαρίτων πολυώνυμε πειθοῦ·
αἰθερίη, χθονίη τε, καὶ εἰναλίη μεδέουσα·
πικρὴ μὲν φαύλοισι, γλυκεῖα δὲ πειθομένοισιν·
πάνσοφε, πανδώτειρα, κομίσσεια, παμβασίλεια·
αὐξιτρόφος, πίειρα, πεπαινομένων τε λύτειρα·
πάντων μὲν σὺ πατὴρ, μήτηρ, τροφὸς ἠδὲ τιθήνος·
ὠκυλόχεια, μάκαιρα, πολύσπορος, ὠριαία, ὁρμή,
παντοτεχνῆες, πλάσειρα, πολύκτιτε, πότνια δαῖμον,
αἰδοίη, κυησιφόρος, πολύπειρε, περίφρων·
εὐνάῳ κροφάλιγγι θοὸν ῥύμα δινεύουσα·
πάνευτε, κυκλοτερής, ἀλλοτριομορφοδίαιτε·
εὔθρονε, τιμήεσσα, μόνη τὸ κριθὲν τελέουσα,

13. δίκη Voss. πολυ: P. 14. αἰθερία, χθονία, καὶ εἰναλία vulgo. 15. πικρὰ vulgo. 16. κομίσσεια Voss. 17. πεπαιμένων Ask. αὐξιτρόφων πίειρα, πεπαινομένων δὲ vulgo. 20. πολύκτιτε Paris. α. β. πότνια Ask. Voss. Paris. α. β. πότνια vulgo. 21. αἰδοία., κυησίφορε vulgo. 22. Hunc v. omittit Dinnerus. ῥυμαδινευουσα Voss. ῥύμα δινεύουσα vulgo. 24. ἔνθρονε vulgo. μητιόεσσα Voss.

tuenda sint. Quid, si πλόκη referas ad ordinem, seriem, harmoniam, qua omnia sunt inter se deuincta? GESN.

X. 11. Non dubium est, quin pro εὐάνθεια πλόκη alia verba reponenda sint. STEPH. Reposui, quod minimum videretur a vulgato recedere.

X. (9) 13. Χαρίτων πειθοῦς est natura: tanto probabilior orator et poeta, quo magis naturam sequitur. GESN.

X. 17. Fortasse πεπαινομένων πολίτειρα scripsit. Ita XXVI. 2. Tellus παντολίτειρα.

X. (9) 19. Ὠκυλόχεια vt H. 1, 4 et 35, 8. GESN.

X. 22. Canones prosodici, quos adiunxi libro de em. rat. Gr. gr. sect. 35. τὰ εἰς μα δισύλλαβα τῷ ν παραληγόμενα συστέλλει αὐτό, καὶ παροξύνονται, ὄυμα, πλύμα, πλὴν τοῦ κῦμα, θῦμα, φῦμα. Et sect. 101. τὰ εἰς μα δισύλλαβα τῷ υ παραληγόμενα συστέλλειν αὐτὸ θέλει. πλύμα, χύμα, φύμα· τὸ λῦμα ἐκτείνει καὶ τὸ φῦμα. Si vera est haec

Digitized by Google

σκηπτυχῆσ' ἐφύπερθε, βαρυβρεμέτειρα, κρατίστη.
ὦτρομε, πανδαμάτειρα, πεπρωμένη αἶσα, πυρίπνοε·
ἀίδιος ζωή, ἠδ' ἀθανάτη τε πρόνοια.
πάντα σὺ ἔσσι· τὰ πάντα σὺ γὰρ μένη τάδε τεύχεις.
ἀλλά, θεά, λιτομαί σε, σὺν εὐόλβοισιν ἐν ὥραις
εἰρήνην, ὑγίειαν ἄγειν, εὐξησιν ἁπάντων.

XI. (10) ΠΑΝΟΣ θυμίαμα, ποικίλα.

Πᾶνα καλῶ κρατερόν, νόμιον, κόσμοιο τὸ σύμπαν,

25. κατίση Af. μεγίση Dinnerus. 28. πάντα σοι εἰσὶ. vulgo. 29. λίτ. σοι Af. 30. αὐξησι Voſſ. XI. 1. σκῆνος infer. Fr. Portus ap. Steph. νόμιον ex Ask. Voſſ. Pariſ. α. β. cod. Cant. Nou. Lectt. II. 3. Vulgo νόμιον abeſt: pro eo μεγάλω legi apud Dinnerum in v. Πᾶν obſeruat Schneiderus.

grammatici, quem Herodianum eſſe puto, ſententia, φύμα certe debebit ab φύω pro φέω deduci. Nam ab illo, quod trahere tuerique ſignificat, φῦμα deriuatur, vnde Aeſchylus, πότερον τόξα φῦμα τὸ νιτῶν, et Sophocles, σφαλερὸν πύργου φῦμα πίλονται.

X. 25. Σκηπτύχων ἐφύπερθε, quod intelligi non poteſt, mutaui, licet audacius, in σκηπτυχῆσ' ἐφύπερθεν. Verbum σκηπτυχεῖν non habent lexica, ſed ſatis eſt, quod σκηπτυχία occurrit. Σκηπτῦχι θεῶν h. LV. 11. Vitium ex eo ortum, quod quum σκηπτόχων ſcriptum eſſet, particula genitiuum exigere videretur.

X. 29. Fallitur Geſnerus. Εὔολβα ἐν ὥραις, hic et h. XXVI. 11. XXXII. 16. eadem ac ſi diceret εὔολβα ἔαρος.

X. (9) 29. Iungamus σὺν cum ἄγειν. Vid. 10, 21. 51, 16.

OBSN.

XI. (10) 1. Herod. 2, 145 Ἐν Ἕλλησι νεώτατοι τῶν θεῶν νομίζονται εἶναι Ἡρακλῆς τε καὶ Διόνυσος, καὶ Πάν. Orphei conſilium, receptos publicis religionibus Deos maieſtate quadam naturae induere et exornare: naturam admirationi hominum commendare diuinis elogiis. Duobus MSS. fidem habendam

Digitized by Google

οὐρανόν, ἠδὲ θάλασσαν, ἰδὲ χθόνα παμβασίλειαν,
καὶ πῦρ ἀθάνατον· τάδε γὰρ μέλη ἐςὶ τὰ Πανός.
ἐλθέ, μάκαρ, σκιρτητά, περίδρομε, σύνθρονος ὥραις·
αἰγομελές, βακχευτά, φιλένθεος, ἀντροδίαιτε·
ἁρμονίην κόσμοιο κρέκων φιλοπαίγμονι μολπῇ,
φαντασιῶν ἐπαρωγέ, φόβων ἔκπαγλε βροτείων·
αἰγονόμοις χαίρων ἀνὰ πίδακας ἠδέ τε βȣταις,
εὔσκοπε, θηρητήρ, Ἠχȣ̃ς φίλε, σύγχορε νυμφῶν·
παντοφυής, γενέτωρ πάντων, πολυώνυμε δαῖμον·
κοσμοκράτωρ, αὐξητά, φαεσφόρε, κάρπιμε Παιάν·
ἀντροχαρές, βαρύμηνις, ἀληθὴς Ζεὺς ὁ κεράςης.

4. σύνθρονε vulgo. 5. φιλένθεε, ἀςροδίαιτε vulgo. 6. πομπῇ Voss. 8. hanc v. omittit Dinner. p. 612. 12. κεράτης Voss. κεράτος PAI.

putaui in reponenda voce νόμιον, nec tamen sine metu quodam, ne inter magnifica illa epitheta loco non suo νόμιος dicatur, proprio licet alias cognomine, ille Pan s. τὸ Πᾶν. Malim illud stare v. 5. GESN.

XI. 1. Franc. Portus suspicatur deesse σκῆνος ante κόσμοιο ad explendum versum. STEPH. Toupius Em. in Suid. T. III. p. 174. (II. 215.) Πᾶνα καλῶ κερόεντα θεόν, κόσμοιο τὸ σύμπαν, coniiciebat.

XI. (10) 4. Ὧραι illae mutationes, a quibus pendet terrae fecunditas. GESN.

XI. (10) 5. Elegans Piersoni coniectura Veris. p. 30 ἀντροδίαιτε, vt H. 31, 3. Sed hic iam est v. 12 ἀντροχαρὴς, et est, vt apparet, Pan etiam ἀςροδίαιτος. GESN.

XI. (10) 6. Planetae, vt sunt chordae septem in cithara Apollinis, ita totidem fistulae in Panis Syringe. V. 7, 9. GESN.

XI. (10) 7. Propter terrores Panicos s. τὰ πανικά. V. v. vlt. GESN.

XI. (10) 12. De Pane eodem Ioue κεράςῃ vid. ad Frag. 28, 13. GESN.

Digitized by Google

σοὶ γὰρ ἀπειρέσιον γαίης πέδον ἐσήρικται,
εἴκει δ' ἀναμάτῳ πόντῳ τὸ βαθύῤῥοον ὕδωρ,
Ὠκεανός τε πέριξ ἐνὶ ὕδασι γαῖαν ἁλίσσων·
ἀέριόν τε μέρισμα τροφῆς, ζωοῖσιν ἔναυσμα,
καὶ κορυφῆς ἐφύπερθεν ἑλαφροτάτῳ πυρὸς ὄμμα.
Βαίνει γὰρ τάδε θεῖα πολύκριτα σῇσιν ἐφετμαῖς·
ἀλλάσσεις δὲ φύσεις πάντων ταῖς σῇσι προνοίαις,
βόσκων ἀνθρώπων γενεὴν κατ' ἀπείρονα κόσμον·
ἀλλά, μάκαρ, βακχευτά, Φιλένθεε, βαῖν' ἐπὶ λοιβαῖς
εὐέροις· ἀγαθὴν δ' ὄπασον βιότοιο τελευτήν,
Παγκικὸν ἐκπέμπων οἶτρον ἐπὶ τέρματα γαίης.

XII. (11) ΗΡΑΚΛΕΟΣ θυμίαμα, λίβανον.

Ἡράκλες ὀβριμόθυμε, μεγασθενές, ἄλκιμε Τιτάν,
καρτερόχειρ, ἀδάμαστε, βρύων ἄθλοισι κραταιοῖς,

14. ἅτε δ' ἀναμάτῳ Voss. ἀκαμάτῳ πόντῳ τε βαθύσπορον vulgo. 15. ἐν vulgo. 18. σαῖσι vulgo. 19. ταῖς σαῖσι vulgo. 21. Φιενθεε Voss. XII. Dinnerus p. 507. omittit v. 7. 8. 11. 12. 14. 15. 16. vt facile patet, non quod eos in libro suo non inuenerit, sed quod nulla continent epitheta.

XI. (10) 14. Cl. Lennep. ad Coluth. p. 128 legi vult βαθυῤῥόον. Quid si βαθυπόρον; cuius antepenultima insolentius hic producta, critico veteri mutandi occasionem videtur praebuisse. GESN.

XI. 14. Lennepius ἀκαμάτῳ πόντῳ τε βαθύῤῥοον scribebat.

XI. (10) 15. Hic versus inter eos est, cuius sunt quam plurimi similes, vbi ponunt vetustissimi quique, circumflui Terram Oceano. Vid. Prael. I de nauigationibus extra columnas Herculis §. 1. GESN.

XI. 19. Ὁσίαισί προνοίαις B. Slothouwerus ex H. XXV. 7. At vide h. LXXVIII. 5.

XI. 23. Οἶτρον vltimam in caesura productam habet etiam h. LXXI. 11.

XII. (11) 1. Τιτὰν est Hercules, quatenus idem per totum

αἰολόμορφε, χρόνε πάτερ, ἀίδιός τε καὶ εὔφρων,
ἄξεπτ', ἀγριόθυμε, πολύλλιτε, παντοδυνάστα·
παγκρατὲς ἦτορ ἔχων, κάρτος μέγα, τοξότα, μάντι·
παμφάγε, παγγενέτωρ, πανυπέρτατε, πᾶσιν ἀρωγέ·
ὃς θνητοῖς κατέπαυσας ἀνήμερα φῦλα διώξας,
εἰρήνην ποθέων κηροτρόφον, ἀγλαότιμον·
αὐτοφυής, ἀκάμας, γαίης βλάστημα φέριστον.
πρωτογόνοις σκάψας βολίσιν, μεγαλώνυμε δαῖμον,
ὃς περὶ κρατὶ φορεῖς ἠῶ καὶ νύκτα μέλαιναν,
δώδεκ' ἀπ' ἀντολιῶν ἄχρι δυσμῶν ἄθλα διέρπων·
ἀθανάτοις πολύπειρος, ἀπείριτος, ἀσυφέλικτος·

3. ἀΐδιός Ask. ἀΐδιέ τε ἔΦρων vulgo. 5. οἷτος Voss. κάρτος μετὰ τόξα, καὶ μάντι vulgo. 6. ἀρωγέ P. 8. Εἰρήνην P. ἀγλαοθύμου Voss. 9. ἀκάμας V. ad 7, 3. 10 Φωλιεῖ — δαῖμον Voss. Φολίοις, μεγαλώνυμε ναίων vulgo.

fere hunc hymnum Sol est. Sed non ideo illum intelligam Arg. 1055. GESN.

XII. (11) 5. Quantiuis pretii emendatio Cl. Lennepii ad Goluth. p. 4, quam, laudabo, si quis post me in contextum scriptoris recipiet. Μάντις Hercules neminem offendet, qui cogitaris, eundem esse Solem, Apollinem. Et tamen obseruare etiam potuit Anton. Van Dalen Sortes Buraici Herculis et Tiburtini. Sed non obseruauit Lennepius, iam H. Stephani hanc ad h. l. annotationem esse: Staret h. m. versus παγκρατὲς ἦτορ ἔχων, καὶ κάρτος τοξότα μάντι. verum addere: sed aliud tamen ad veram lectionem desidero. GESN.

XII. 5. Staret hoc modo versus: Παγκρατὲς ἦτορ ἔχων καὶ κάρτος, τοξότα μάντι: sed aliud tamen ad veram lectionem desidero. STEPH.

XII. (11) 10. Etiam hic ingeniosus, nescio an vndiquaque felix, est Lennepius ad Coluth. p. 4 cum ita legere nos iubet Πρωτογόν' ἀσφάψας βολίσι (citat. Alb. ad Hesych. V. Βολίδες) — μεγαλώνυμε παιών, quorsum pertinent Θελκτήρια v. 14. Pro ναίων, δαῖμον placuit Piersono etiam Verisim. p. 31. GESN.

XII. (11) 12. Hic aperte XII signa Zodiaci ponuntur: quod

Digitized by Google

ἐλθὲ μάκαρ, νέσσων θελκτήρια πάντα κομίζων·
ἐξέλασον δὲ κακὰς ἄτας, κλάδον ἐν χερὶ πάλλων·
πτηνοῖς τ' ἰοβόλοις κῆρας χαλεπὰς ἀπόπεμπε.

XIII. (12) ΚΡΟΝΟΥ Θυμίαμα, σύραπα.

Αἰθαλής, μακάρων τε θεῶν πάτερ ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν,
ποικιλόβουλ', ἀμίαντε, μεγασθενές, ἄλκιμε Τιτάν·
ὃς δαπανᾷς μὲν ἅπαντα καὶ αὔξεις ἔμπαλιν αὐτός·
δεσμὸς ἀῤῥήκτους ὃς ἔχεις κατ' ἀπείρονα κόσμον·
αἰῶνος Κρόνε παγγενέτωρ, Κρόνε ποικιλόμυθε·
γαίης τε βλάστημα καὶ ἠρανοῦ ἀστερόεντος·
γέννα, Φυῆς μείωσι, Ῥέας πόσι, σεμνὲ Προμηθεῦ,
ὃς ναίεις κατὰ πάντα μέρη κόσμοιο, γενάρχα,
ἀγκυλομῆτα, φέριστε· κλύων ἱκετηρίδα φωνήν,
πέμπεις εὐόλβῳ βιότῳ τέλος αἰὲν ἄμεμπτον.

26. ἀπόπεμπε Ald. ἐπίπεμπε edd. Esch. Gesn. XIII. Dinnetus p. 427. v. 3. 4. 9. 10. omittit. 1. F. Αἰεθαλὴς vt 7. 13. Gesn. 4. ἀῤῥήτους Voss. ἀῤῥήκτους vulgo. F. ἀῤῥήκτους Lennep. ad Col. p. 128. 5. Αἰῶνος κόσμε Voss. 7. Γέννας Af. Voss. PAI. Φυὴ vulgo. μείωσι Voss. V. N. 10. εὐολπον Voss. εὔολβον vulgo.

ad hiſtoriam illius memorabile eſt. Gesn.

XII. (11) 15. Κλάδον πάλλων, quaſi muſcae abigendae eſſent. Gesn.

XIII. 1. Ruhnkenius ad Tim. Lex. p. 28. ἀμφιθαλὴς ex h. XLVI. 2. reſtituendum putabat, niſi quis praeferret αὐξιθαλὴς.

XIII. (12) 7. Lennep. ad Col. p. 129. Γέννα, Φυῆς μείωσι, vt conueniat cum v. 3. Scaliger forte legit μαιῶτα, reſpondet certe obſtetrix. Gesn.

XIII. 7. Toupius Em. in Suid. T. II. p. 96. Φυῆς μαιῶσι corrigendum putat. Faciliorem recepi Lennepii emendationem.

XIII. 10. Εὐόλβῳ dedi ex h. XXV. 8.

Digitized by Google

XIV. (13) ΡΕΑΣ θυμίαμα, ἀρώματα.

Πότνα Ῥέα, θύγατερ πολυμόρφε Πρωτογόνοιο,
ἣ λῖς ταυροφόνος ἱερότροχον ἅρμα τιτύνει·
τυμπανόδαπε, φιλοιτρομανές, χαλκόκροτε κέρη,
μῆτερ Ζηνὸς ἄνακτος, Ὀλυμπίᾳ, αἰγιόχοιο·
πάντιμε, ἀγλαόμορφε, Κρόνε σύλλεκτρε μάκαιρα·
οὔρεσιν ἢ χαίρεις, θνητῶν τ' ὀλολύγμασι φρικτοῖς·
παμβασίλεια Ῥέα, πολεμόκλονος, ὀβριμόθυμε·
ψευδομένη σώτειρα, λυτηριάς, ἀρχιγένεθλε·
μήτης μέν τε θεῶν ἠδὲ θνητῶν ἀνθρώπων.
ἐκ σᾶς γὰρ καὶ γαῖα καὶ ἔρανος εὐρὺς ὕπερθεν,

XIV. Dinnerus p. 688. omittit v. 3. 4. 6. 14. 2. ἅρμα Af. Paris. β ταυροχόρον ἁρματι τείνεις Voss. ἅματι ταινεις PAI. ἣ τ' ἐπὶ ταυροφόρον ἱερότροχον ἅμμα τιταίνεις vulgo. 4. Hunc versum inf. Af. Voss. Paris. α. β. cod. Cant. Nou. Lect. II. 3. 7. πολεμόκλονε vulgo. 10. ὕπερθε Voss.

XIV. (13) 2. Cum currus Rheae allignetur leonum potius quam taurorum, Cl. Pierf. Veriſ. p. 32 Ταυροφόνων legi vult h. e. leonum. Firmat ex Sophocl. Philoct. 403 ſq. ſed ibi ταυροκτόνων λεόντων iungitur. Ceterum ἅρμα pro ἅμα primae edit. etiam a manu docta adſcriptum notat Doruillius ad Charit. p. 788. GESN.

XIV. 2. Praeclare Pierſonus Veriſim. I. 5. ταυροφόνων correxit. Sed idem non vidit, poſt vſ. 2. temere elapſum eſſe verſum, qui interceperit λεόντων, cum ταυροφόνων coniungendum. Res clara eſt ex Hymno 26. vſ. 3. ταυροφόνων ζεύξασα ταχύδρομον ἅρμα λεόντων. RUHNK.

Non comminiſcor, qualis eſſe verſus iſte potuerit, quem excidiſſe putat Ruhnkenius, praeſertim quum τιταίνειν ἅρμα de iumentis tantum dicatur, nec praepoſitio ἐπὶ intelligi queat. Quare aliam emendationis viam ingreſſus ſum. Λῖς vbi ſemel oblitteratum erat, caeterae corruptiones ſponte conſequutae ſunt. Singulari ſimilitudine vtitur Homerus in illo: ἰάχησε δέ τευ ἵππος ἰύξασ' ἅρμα τιταίνων.

XIV. (13) 8. Ψευδομένη σώτειρα Splendide mendax ſeruatrix Iouis certe fui fuit, quem ſuis mendaciis Saturni faucibus ſubduxit. GESN.

XIV. 10. Apte comparauit

Digitized by Google

καὶ πόντος, πνοιαί τε. Φιλόδρομος, ἀερόμορφε,
ἐλθέ, μάκαιρα θεά, σωτήριος εὔφρονι βουλῇ,
εἰρήνην κατάγουσα σὺν εὐόλβοις κτεάτεσσιν,
λύματα καὶ κῆρας πέμπουσ' ἐπὶ τέρματα γαίης.

XV. (14) ΔΙΟΣ θυμίαμα, ϛύρακα.

Ζεῦ πολυτίμητε, Ζεῦ ἄφθιτε, τήνδε τοι ἡμεῖς
μαρτυρίην τιθέμεσθα λυτήριον, ἠδὲ πρόϛευξιν.
ὦ βασιλεῦ, διὰ σὴν κεφαλὴν ἐφάνη τάδε πάντα,
γαῖα θεὰ μήτηρ, ὀρέων θ' ὑψαυχένες ὄχθοι,
καὶ πόντος, καὶ πάνθ', ὁπόσ' οὐρανὸς ἐντὸς ἔταξε.
Ζεῦ Κρόνιε, σκηπτοῦχε, καταιβάτα, ὀβριμόθυμε,
παντογένεθλ', ἀρχὴ πάντων, πάντων τε τελευτή.
σεισίχθων, αὐξητά, καθάρσιε, παντοτινάκτα,
ἀϛράπιε, βρονταῖε, κεραύνιε, φυτάλιε Ζεῦ·
κλῦθί μευ, αἰολόμορφε, δίδου δ' ὑγίειαν ἀμεμφῆ,

13. ευολπον Voss. XV. Dinnerus p. 288 v. 3. 4. 5. 11. omittit. 1. Πολυτίμητε Voss. Thr. πολύτιμε vulgo. 2. μαρτυρίαν vulgo. τιθέμεθα Voss. Thr. 3. διὰ σὺν — τάδε πάντα Thr. τάδε ῥεῖα vulgo. 4 et 5. om. Thr. F. ὑψαυχένες ex H. 31, 4 Lennep. ad Col. p. 129. ὑψηχείς vulgo. 6. Ζεῦ σκηπτ. μέγιϛε, κατ. Thr. 9. ἀϛραπαῖε et φυτάλμιε vulgo. φιλτάμιε Voss. φιτάλμιε Schrad. ad Mus. p. 225. 10. μου et δὲ ὑγείαν vulgo. In versu 2. Thryllitiani additamenti λοιβαῖσι et in v. 3. δ' ὑγείαν erat.

Schneiderus Apollonium Rhod. I. 1098 sq.

XV. Diuersus in hoc hymno atque in superioribus stilus. Nec latuere recentioris aetatis vestigia Tiedemannum p. 84.

XV. (14) 1. Versum claudicantem non difficile est stabilire: sed quid poeta dederit, ponere difficile est. Doruill. ad Charit. p. 771. coniiciebat Ζεῦ, πολύτιμε Ζεῦ, Ζεῦ ἄφθιτε, vel Ζεῦ πολυτιμότατε, Ζεῦ. Pierso. Veris. p. 33 Ζεῦ πολύτιμε, πάτερ κ. τ. λ. Simplicior ratio, quam posui in Var. Lectt.

GESN.

XV. (14) 2. Μαρτυρίαν λυτήριον puto esse testimonium publicum, tabellam, qua liberationem a quocunque malo aliquis significat.

GESN.

Digitized by Google

εἰρήνην τε θεάν, καὶ πλέτε δόξαν ἄμεμπτον.

[Pro verſu 7 — 11 habet iſtos Thryll. quorum duo medii ſunt H. 18, 20 et 21.

αὐτοπάτωρ· μακάρων τε θεῶν πάτερ ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν.

r. ἀλλὰ χάριν λοιβῇσι δίδε, φρεσὶν, αἴσιμα πάντα.

ζωὴν δ' ὀλβιόθυμον. ὁμῶ δ' ὑγίειαν ἄνασσαν

εἰρήνην τε θεὸν κυροτρόφον ἀγλαότιμον·

καὶ βίον εὐθύμοισιν ἀεὶ θάλλοντα λογισμοῖς.]

XVI. (15) ΗΡΑΣ θυμίαμα, ἀρώματα.

Κυανέοις κόλποισιν ἐνημένη, ἠερόμορφε,
Ἥρη παμβασίλεια, Διὸς σύλλεκτρε μάκαιρα,
ψυχοτρόφους αὔρας θνητοῖς παρέχουσα προσηνεῖς.
ὄμβρων μὲν μήτηρ, ἀνέμων τροφέ, παντογένεθλε.
χωρὶς γὰρ σέθεν οὐδὲν ὅλως ζωῆς φύσιν ἔγνω·
κοινωνεῖς γὰρ ἅπασι κεκραμένη ἠέρι σεμνῷ.

XVI. Dinnerus p. 504. v. 4—8. omittit. 1. ἐνέμενε Voſſ. ἐνημένη PAI. Pariſ. α. β. Dinner. p. 504. ἐνημμένη, ἀερόμ. vulgo. 2. Ἥρα vulgo. 4. μὲν διερῶν, ἀνέμων vulgo. μερ διερ. Ask. μὲν μερῶν PAI. Pariſ. β. μὲν μάτηρ Pariſ. α. μητηρ ἀνεμων Voſſ. ἀνέμου P. μὲν γενετὴρ Dinnerus, vnde Slothouwerus γενέτειρ'. 6. περὶ σεμνῶς vulgo. πυρὶ coni. Lennep. ad Col. p. 130. ἅπασι — ἠέρι

XVI. (15) 4. Nihil videbatur melius, quam cum Voſſ. eiicere διερῶν, et legere Ὄμβρων μὲν μήτηρ. GESN.

XVI. 4. Μῆτερ e cod. Ruhnkenius legit.

XVI. (15) 6. Quomodo elumbi verſui conſulere voluerint viri docti, indicatum. Videndum, an res ipſa ſatis conueniat. Ἠέρι plane repugnat, niſi miſtam Iunonem h. e. aëra aëri velis. Neque vero πυρὶ admiſerim, quod ſuo verſum languori relinquit, et ponit, quod neſcio an poeta hic voluerit, aera ſemper igni permiſtum. Quin περικεκραμένη ἠέρι ſ. aer eſt omnibus rebus. GESN.

XVI. 6. Fallitur Geſnerus, abſurdum putans, Iunonem aeri mixtam dici. Non aerem ae-

Digitized by Google

πάντων γὰρ κρατέεις μένη, πάντεσσί τ' ἀνάσσεις,
ἠερίοις ῥοίζοισι τινασσομένη κατὰ χεῦμα.
ἀλλὰ μάκαιρα θεά, πολυώνυμε, παμβασίλεια,
ἔλθοις εὐμενέουσα καλῷ γήθοντι προσώπῳ.

XVII. (16) ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ θυμίαμα, σμύρναν.

Κλῦθι, Ποσειδάον γαιήοχε, κυανοχαῖτα,
ἵππιε, χαλκοτόρευτον ἔχων χείρεσσι τρίαιναν·
ὃς ναίεις πόντοιο βαθυξέρνοιο θέμεθλα,
ποντομέδων, ἁλίδεπτε, βαρύκτυπος, ἐννοσίγαιε,
κυμοθαλής, χαριτῶπα, τετράορον ἅρμα διώκων,
εἰναλίοις ῥοίζοισι τινάσσων ἁλμυρὸν ὕδωρ·
ὃς τριτάτης ἔλαχες μοίρης βαθὺ χεῦμα θαλάσσης,
κύμασι τερπόμενος, θηρσὶν θ' ἅμα, πότνιε δαῖμον.
ἔδρανα γῆς σώζοις καὶ νηῶν εὔδρομον ὁρμήν,
εἰρήνην, ὑγίειαν ἄγων, ἠδ' ὄλβον ἀμεμφῆ.

[εἰς Ποσειδῶ hunc hymnum habet Thryll. n. IV.

Κλῦθι Ποσειδάων, Ζηνὸς παῖ πρεσβυγένεθλε,
οὐρανίων μακάρων τε θεῶν πάτερ ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν.
ὃς ναίεις κορυφαῖος ἐπ' Οὐλύμποιο καρήνων
δεύτερος ἐκ Διὸς εἰληχὼς πάντεσσιν ἀνάσσειν.
ἵππιε, χαλκοτόρευτον ἔχων χείρεσσι τρίαιναν.

Doru. ad Charit. p. 171. 7. Πάντως Voss. 8. ῥοίζῳσι Voss. XVII. 3. Pro θέμεθλα Dinnerus p. 661. τρίαιναν habet, e v. praecedente. 4. Ποντομεδον Voss. 4. βαρύκτυπε vulgo. 7. ἔλαβες Af. 8. θηρσί Af. πότνια vulgo. 9. Ἑδραναγὴς Af. Ἑδρὰν ἄγεις σώζοις Voss. 10. εἰδ' ὄλβον Voss. XVII. 2, 4. πάντων Thr. F. πάντεσσι, sed numen deae aeri mixtum, i. e. deam aerem esse poeta dicit.

XVII. 8. Πότνια δαῖμον scripsi ex h. X. 20. Communes hae appellationes repeti solent.

Digitized by Google

εὐρύμεδον, χαριτῶπα, τετράορον ἅρμα διώκων.
ὦ ἄναξ ποντοκράτωρ, ἱερώτατος, ἀγλαότιμε,
σεμνοῖς μυςοπόλοις χαίρων ὁσίοις τε σεβασμοῖς,
ἵλαος εἴης, εὐτυχίην μύςῃσι προφαίνων.)

XVIII. (17) ΕΙΣ ΠΛΟΥΤΩΝΑ *.

Ὦ τὸν ὑποχθόνιον ναίων δόμον, ὀβριμόθυμε,
Ταρτάριον λειμῶνα βαθύσκιον ἠδὲ λιπαυγῆ,
Ζεῦ χθόνιε σκηπτοῦχε, τάδ' ἱερὰ δέξο προθύμως·
Πλούτων, ὃς κατέχεις γαίης κληῖδας ἁπάσης,
πλουτοδοτῶν γενεὴν βροτέην καρποῖς ἐνιαυτῶν.
ὃς τριτάτης μοίρης ἔλαχες χθόνα παμβασίλειαν,
ἕδρανον ἀθανάτων, θνητῶν ςήριγμα κραταιόν·
ὃς θρόνον ἐςήριξας ὑπὸ ζοφοειδέα χῶρον,
τηλεπόρον τ', ἀκάμαντα, λιπόπνοον, ἄκριτον ᾅδην,
κυάνεόν τ' Ἀχέρονθ', ὃς ἔχει ῥιζώματα γαίης.
ὃς κρατέεις θνητῶν θανάτου χάριν, ὦ πολυδέγμον,

σιν ΟΡΕΝ. 7. ἄναξ παντοκράτορ ἱερώτατε, et v. 8. μεσοπολοις et v. 9 μύταισι vulgo. XVIII. * ΤΥΦΩΝΑ Αſ. Voſſ. ΡΑΙ. Pariſ. α. 1. Ὁ τὸν ἐπιχθ. Voſſ. 3. σκηπτοῦχε Ρ. δέξοπρο θύμως ΡΑΙ. 4. Πλούτωνος ὃς κατ. Voſſ. 7. ἕδραν vulgo. Ἕδρανον Valck. ad Eurip. Phoen. v. 1451. κρατάιων Voſſ. 11. ὃ κρ. Eſch. Sed ὃς, quod habet etiam Pariſ. α. defendit Valk. ad Eurip. Phoen. 1451. κρατεης Voſſ. πολυδαῖμον vulgo.

XVIII. * In vulgat. edit. perperam ΕΙΣ ΤΥΦΩΝΑ.

ΣΤΕΡΗ.

XVIII. 9. Ἀκάμαντα Orcum non potuit aliter dicere, niſi quod continuo mortuos reciperet. Alioquin ἀδάμαντα legi oporteret, quod non ſolum lapidem ſignificare ex Heſychio diſcimus.

XVIII. 11. Πολυδέγμον emendatio eſt Ruhnkenii ad Hom. h. Cer. v. 9.

Digitized by Google

Εὔβηλ' ἀγνοπόλε Δημήτερος ὅς ποτε παῖδος
νυμφεύσας λειμῶνος ἀποσπαδίην διὰ πόντου,
τετρώροις ἵπποισιν ὑπ' Ἀτθίδος ἤγαγες ἄντρον,
δήμῳ Ἐλευσῖνος, τέθι πέρ πύλαι εἰσ' Ἀΐδαο.
μῦνος ἔφυς ἀφανῶν ἔργων φανερῶν τε βροτοῖσι
βευτής.
ἔνθεε, παντοκράτωρ, ἱερώτατος, ἀγλαότιμε,
σεμνοῖς μυσταπόλοις χαίρων ὁσίοις τε σεβασμοῖς·
ἵλαον ἀγκαλέω σε μολεῖν κεχαρηότα μύσαις.

XIX. (18) ΚΕΡΑΥΝΙΟΥ Διὸς θυμίαμα, σύραχα.

Ζεῦ πάτερ, ὑψίβρομον πυρσαυγέα κόσμον ἐλαύνων,
σκάπτων αἰθερίῃ σκεροπῆς πανυπέρτατον αἴγλην,
παμμακάρων ἔδρανον θείαις βροντῇσι τινάσσων,

12. Εὐβηλ' Voss. 13. ἀποσπαδάην vulgo. ἀποσπατὴν Portus ap. Steph. Malim ἀποσπαδίην. GESN. 15. εἰς Af. A. 17. ἱερώτατε ἀγλαώτατε Voss. ἱερώτατε vulgo. 18. μυσοπ. Af. μυσοπόλοις vulgo. XIX. 1. ὑψίδρομον πυρσαυγέα vulgo. ὑψίβρο. Pierf. Verif. p. 33. πυρσαυγία ſuſp. Doru. ad Charit. p. 773. probante Pierſono et Ruhnkenio in Ep. crit. p. 232. 2. Σκάπτων Voss. 3. Μακάρων Voss. βροντοῖσι vulgo.

XVIII. (17) 12. Εὔβηλ'. Quam commune ſit hoc nomen, oſtendit noſter Index, Plutonique quam apte conueniat. GESN.

XVIII. 13. Ἀποσπάδιον e veteri lexico memorat Stephanus in Theſauro.

XVIII. (17) 16. Ἀφανῆ ἔργα ſimpliciter videntur ἄδης ille vel ἄδης, ſtatus et vniuerſitas omnium, quae ſunt illa quidem aut eſſe ponuntur, ſed ſenſus noſtros fugiunt. Multum hac de ſignificatione diſputaui in Diſſ. de Ψυχαῖς Hippocratis, quae habetur in Commentariis Soc. Gotting. T. I. GESN.

XVIII. (17) 18. Cl. Lennep. ad Coluth. p. 130 malit μυσιπόλοις, quo aliàs vtitur noſter. Sed hic ſtatim μύσας appellat: et Plutonem fauere μυσοπόλοις, ipſe Orpheus fuerat in ſua Eurydice expertus. GESN.

Digitized by Google

νάμασι παννεφέλοις ϛεροπὴν φλεγέθουσαν ἀναίθων·
λαίλαπας, ὄμβρους, πρηϛῆρας, κρατερούς τε κεραυνούς,
παμφλέκτους, κραιπνούς, φρικώδεας, ὀβριμοθύμους,
βάλλων εὐροθίους, φλογερούς, νεφέεσσι καλύπτων
πτηνὸν ὅπλον δεινόν, κλονοκάρδιον, ὀρθοέθειρον,
αἰφνίδιον, βρονταῖον, ἀνίκητον βέλος ἁγνὸν
ῥοίζου ἀπειρεσίου δινεύμασι, παμφάγον ὁρμῇ,
ἄῤῥηκτον, βαρύθυμον, ἀμαιμάκετον, πρηϛῆρος
οὐράνιον βέλος ὀξὺ καταιβάτου αἰθαλόεντος.
ὃν καὶ γαῖα πέφρικε θάλασσά τε παμφανόωσα,
καὶ θῆρες πτήσσουσιν, ὅταν κτύπος οὖας ἐσέλθῃ·

4. ἀναίων Voss. 5. κεραννοὺς As. 6. Hic versus vulgo post v. 7. legebatur. κρατεροὺς vulgo. 7. ἐς ῥοθίους vulgo. βελέεσσι vulgo. 8. χρονοκάρδιον vulgo. Quid si τρομοκάρδ. vel potius κλονοκάρδιον; Hoc etiam susp. H. Steph. GESN. ὀρθοκάρηνον Voss. 10. Ροιζον Voss. 11. Αρρητον Voss. 13. παμφανίωσα Voss. 14. πτήσουσιν As. πτυσουσιν Voss. πτήσσασιν Esch. ακτυπος Voss.

XIX. 5. 6. 7. Κραιπνούς τε κεραυνοὺς emendat B. Slothouwerus. Melius visum est, hanc emendationem v. 6. adhibere, quem quum post hunc, βάλλων, legeretur, ante eum collocaui. Aliter locus intelligi non poterat. Βελέεσσι ex νεφέεσσι corruptum esse, apertum est. V. vers. 16. 17. Dictio hunc hymnum aliquanto Onomacriteis recentiorem esse arguit.

XIX. (18) 8. De duabus coniecturis in V. L. propositis ita mihi placet posterior, vt vix dubitem, esse ab auctore: ita pulchre iungerentur effectus terrifici fulminis ac tonitru, turbare et agitare cor, tum erigere pilos. Praeterea pone dictantem balbum aliquem, ille χρόνον et κλόνον vix distinguet, vt H. 28, 13 χλοοκάρποις et χροοκ. GESN.

XIX. 8. Aut valde fallor, aut mendosum est hoc vocabulum χρονοκάρδιε: quod tamen pro eo reponam aliud mihi in mentem nunc non venit, quam κλονοκάρδιε, quasi dicas, *corda quatiens*, metu videlicet. STEPH. Sic etiam Wakefield. Silu. crit. II. p. 91. qui praeterea in sequente versu ἀργὸν pro ἁγνὸν scribendum putat.

Digitized by Google

μαρμαίρει δὲ πρόσωπ' αὐγαῖς, σμαραγεῖ δὲ κεραυνὸς
αἰθέρος ἐν γυάλοισι· διαῤῥήξας δὲ χιτῶνα,
οὐράνιον προκάλυμμα, χαλᾷς ἀργῆτα κεραυνόν.
ἀλλὰ μάκαρ, θυμὸν βαρὺν ἔμβαλε κύμασι πόντου,
ἠδ' ὀρέων κορυφῇσι· τὸ σὸν κράτος ἴσμεν ἅπαντες.
ἀλλὰ χάριν λοιβῆς σὺ δίδου φρεσὶν αἴσιμα πάντα,
ζωήν τ' ὀλβιόθυμον, ὁμοῦ θ' ὑγίειαν ἄνασσαν,
Εἰρήνην τε θεὸν κουροτρόφον, ἀγλαότιμον,
καὶ βίον εὐθύμοισιν ἀεὶ θάλλοντα λογισμοῖς.

15. Μαρμοήρει Voss. 17. Vulgo βάλλεις. An βαλεῖς; GESN. κεραννόν As. 18. θυμὸν ὄβριμον vulgo. 19. κορυφαῖσι vulgo. κράτο οἴσμεν P. 20. λοιβαῖσι δίδου vulgo. 21. ἅπασαν Voss. 21. Vulgo omissus. Inserunt As. Paris. α. β. cod. Cant. Non. Lectt. II. 5. et Voss. nisi quod hic θοον pro θεόν.

XIX. (18) 17. Si pro βάλλεις reponatur aliud verbum, stabit versus. Nisi forte quis maiorem deprauationem huic loco subesse suspicetur, et προθέλυμνα legendum pro προκάλυμμα.

H. STEPH.

XIX. (18) 17. Sed Scaligeranis notis edit. Plant. additum: H. Stephanus hunc versum ita emendandum putat, οὐράνιον βάλλεις προκάλυμμ' ἀργῆτα κεραυνόν· quod mihi non placere fateor. Nam sic facit κεραυνὸν προκάλυμμα, cum nubes potius sit vestimentum Dei, quo rupto fulmen prosilit. Sic sancti etiam nostri poetae. GESN.

XIX. 17. Qui H. Stephanum verborum ordinem mutasse tradunt, non videntur animaduertisse, eum sic fortasse scribendum putasse: διαῤῥήξας δὲ χιτῶνα οὐράνιον, βάλλεις προθέλυμν' ἀργῆτα κεραυνόν. B. Slothouwerus ἀφίεις coniecit. Malui ego librorum vestigiis insistere: nec χαλᾷν ab huius hymni dictione abhorret. Βροντὴν χαλᾷν, sed obsceno significatu, dixit Sotades apud Athenaeum p. 621.

XIX. (18) 18. Cf. H. 35, 16 et Argon. 335. GESN.

XIX. 18. Βαρὺν emendatio est B. Slothouweri.

Digitized by Google

XX. (19) ΔΙΟΣ ἀστραπέως * θυμίαμα, λιβανομάννην.

Κικλήσκω μέγαν, αἰγνόν, ἐρισμάραγον, περίφαντον,
ἠέριον, Φλογόεντα, πυρίβρομον, ἠεροφεγγῆ,
ἀστράπτοντα σέλας νεφέων παταγοδρόμῳ αὐδῇ,
Φρικώδη, βαρύμηνιν, ἀνίκητον θεὸν αἰγνόν,
ἀστραπέα Δία, παγγενέτην, βασιλῆα μέγιστον,
εὐμενέοντα φέρειν γλυκερὴν βιότοιο τελευτήν.

XXI. (20) ΝΕΦΕΛΩΝ * θυμίαμα, σμύρναν.

Ἠέριοι νεφέλαι, καρποτρόφοι, ἀερανόπλαγκτοι,
ὀμβροτόκοι, πνοιῇσιν ἐλαυνόμεναι κατὰ κόσμον·
βρονταῖαι, πυρόεσσαι, ἐρίβρομοι, ὑγροκέλευθοι·
ἠέρος ἐν κόλπῳ πάταγον φρικώδε' ἔχουσαι·
πνεύμασιν ἀντίσπαστοι ἐπιδρομάδην παταγεῦσαι,
ὑμέας νῦν λίτομαι, δροσοείμονες, εὔπνοοι αὔραις,
πέμπειν καρποτρόφους ὄμβρους ἐπὶ μητέρα γαῖαν.

XX. * ἀστραπτέα Voss. 1. Κικλήσκειν Voss. 2. ἄέριον et πυρίδρομον ἀεροφεγγῆ vulgo. πυρίβρ. Pierf. Verif. p. 33. 3. πατ — ον αὐγὴ Voss. 5. Ἀστραπέα etiam Af. Parif. α. Voss. ἀστραπέα al. XXI. * ΝΕΦΩΝ Af. Parif. α. Νεῶν P. 2. ὀβριμοτοκοι Voss. πνοιαῖσιν vulgo. 3. ἐρίβροι Voss. ὑδροκέλευθοι vulgo. 4. ἄέρος et φρικώδη vulgo. 5. ἀντισπάστοις Voss. 6. ὑμᾶς vulgo. εὔπνοι Voss.

XX. 4. Αἰγὸν B. Slothouwerus, ἀργὸν Wakefieldius in Silva crit. vol. II. p. 92. coniicit.

XXI. 3. ὑγροκέλευθοι dedi ex XXII. 6. XXIV. 2. LI. 13. LXXX. 3. LXXXIII. 7. Eadem etiam Schneideri ſententia eſt.

XXI. (20) 4. Abreſch. in Addend. et corrig. ad Aeſch. p. 648 emendare dicitur: Ἀέρος ἐν κόλπῳ παν. φρικώδεα χῦσαι.

GESN.

Digitized by Google

XXII. (21) ΤΗΘΥΟΣ * θυμίαμα, λιβανομάνναν.

Ὠκεανῆ καλέω νύμφην γλαυκώπιδα Τηθύν,
κυανόπεπλον ἄνασσαν, εὔτροχα κυμαίνουσαν,
αὔραις ἡδυπνόοισι παταισσομένην περὶ γαῖαν.
θραύσασ' αἰγιαλοῖσι πέτρησί τε κύματα μακρά,
εὐδίνοις ἁπαλοῖσι γαληνιόωσα δρόμοισιν,
νησιὴν ἀγαλλομένη, θηροτρόφος, ὑγροκέλευθε·
μήτηρ μὲν Κύπριδος, μήτης νεφέων ἐρεβεννῶν,
καὶ πάσης πηγῆς νυμφέων νασμοῖσι βρυόσης·
κλῦθί μευ, ὦ πολύσεμνε, καὶ εὐμενέουσ' ἐπαρήγοις,
εὐθυδρόμοις ἔρον νησιὴν πέμπουσα μάκαιρα.

XXIII. (22) ΝΗΡΕΩΣ θυμίαμα, σμύρναν.

Ὦ κατέχων πόντου ῥίζας, κυανευγέτιν ἕδρην,
πεντήκοντα κόρησιν ἀγαλλόμενος κατὰ κῦμα,
καλλιτέκνοισι χοροῖς, Νηρεῦ, μεγαλώνυμε δαῖμον·
πυθμὴν μὲν πόντου, γαίης πέρας, ἀρχὴ ἁπάντων·

XXII. * Vulgo ΘΑΛΑΣΣΗΣ. 1. τηθὴν Voss. 3. ταραττομένην Voss. 5. Εὐδίνοις Voss. εὐδεινοῖς vulgo. 6. θηροτρόφε vulgo. 6. νουσὶν vulgo. 8. Dinnerus v. 8. omittit. νυμφῶν vulgo. βρυούσαις Voss. 9. μευ vulgo. 10. νουσὶν vulgo. XXIII. 2. κόρῃσι vulgo. 3. Νηρεῦ Voss. 4. Πυθμὴν μὲν Voss.

XXII. * Recte Dinnerus p. 749. animaduertit hunc hymnum Τηθύος, non Θαλάσσης inscribi debere.

XXII. 1. Vide ad Argon. 337.

XXII. 5. Vide Hesych. in εὐδία.

XXIII. (22) 2. Vt 23. 3. GESN.

XXIII. (22) 4. Orphica igitur illa Thaletis sententia de ortu omnium ex aqua. cf. 24. 2. GESN.

Digitized by Google

ὃς κλονέεις Δηοῦς ἱερὸν βάθρον, ἡνίκα πνοιὰς
ἐν μυχίοις κευθμῶσιν ἐλαυνομένας ἀποκλείεις·
ἀλλά, μάκαρ, σεισμοὺς μὲν ἀπότρεπε, πέμπε δὲ μύσταις
ὄλβον τ', εἰρήνην τε, καὶ ἠπιόχειρ' ὑγίειαν.

XXIV. (23) ΝΗΡΗΙΔΩΝ θυμίαμα, ἀρώματα.

Νηρέος εἰναλίου νύμφαι καλυκώπιδες ἁγναί,
φρίκιαι, ἐμβύθιαι, χροπαίγμονες, ὑγροκέλευθοι,
πεντήκοντα κόραι περὶ κύμασι βακχεύουσαι,
Τριτώνων ἐπ' ὄχοισιν ἀγαλλόμεναι περὶ νῶτα
θηροτύποις μορφαῖς, ὧν βόσκει σώματα πόντος·
ἄλλοι θ' οἳ ναίουσι βυθόν, Τριτώνιον οἶδμα,
ὑδρόδρομοι, σκιρτηταί, ἑλισσόμενοι περὶ κύμα,

5. πνοὰς Voss. 6. Ἐννυχίοις — ἀποκλείης Voss. ἀποκλείοις vulgo. 8. ὄλβον ἐπ' εἰρήνην τε καὶ ὀλβιόχειρον ὑγείην vulgo. XXIV. 1. Νηρέως vulgo. Νηρέος Dinner. p. 637. 538. qui v. 4. 5. 6. 9 — 12. omittit. αγναις Voss. ἁγνὰς P. 2. σφράγιαι, βύθιαι, χαροπαίγμονες vulgo. 4. τριτώων Paris. α. 5. σόμαθ' Voss. σώμαθ' ὁ vulgo. 7. Ὑδροδρόμοι Esch. ὑδροδόμοι vulgo, etiam Pa-

XXIII. 8. Legendum: πέμπε δὲ μύσταις ὄλβον ἐπ' εἰρήνην τε καὶ ἠπιόχειρον ὑγείην. Librarius ὀλβιόχειρον scripsit, oculis ad praecedens ὄλβον aberrantibus. Hymn. 28. vs. 18. ex emendatione Piersoni ad Moer. Att. p. 380. εἰρήνῃ θάλλουσα καὶ ἠπιοχείρῳ ὑγείᾳ, καὶ βίῳ εὐόλβῳ. Hymn. 83. vs. 8. ὄλβον ἐπιπνείουσα καὶ ἠπιόχειρον ὑγείαν. Incertus poeta Anthol. I. 57. p. 84. de Apolline medico: ἤπιον, ἡδυεπῆ, ἡδύθροον, ἠπιόχειρα. RVHNK. Non persanatum esse ab Ruhnkenio hunc locum vel illa, ὄλβον ἐπ' εἰρήνην τε, monstrant. Haec igitur correxi, admissa in vltimis verbis emendatione, quam in h. 83. fecit Porsonus ad Eurip. Orest. 229.

XXIV. (23) Conf. Argonaut. 334 sqq. quem citari video a Steucho Eug. de perenni Philos. 7, 11 p. 434. OESN.

XXIV. 2. Quid sint σφράγιαι, vix, puto, erit, qui doceat. Quare φρίκιαι, (ab horrore maris) ἐμβύθιαι scripsi. Ἐμβύθιοι μάκαρες sunt in Argon. v. 336. Tum etiam χοροπαίγμονες dedi, cuius simile est χοροιμανὴς h. LII. 7.

XXIV. 7. Quod in Eschenba-

Digitized by Google

ποντοπλάνοι δελφῖνες, ἁλιῤῥόθιοι, κυαναυγεῖς·
ὑμέας κικλήσκω πέμπειν μύςαις πολὺν ὄλβον·
ὑμεῖς γὰρ πρῶται τελετὴν ἀνεδείξατε σεμνὴν
εὐϊέρȣ Βάκχοιο καὶ ἁγνῆς Φερσεφονείης,
Καλλιόπῃ σὺν μητρὶ καὶ Ἀπόλλωνι ἄνακτι.

XXV. (24) ΠΡΩΤΕΩΣ θυμίαμα, ςύρακα.

Πρωτέα κικλήσκω, πόντȣ κληΐδας ἔχοντα,
πρωτογενῆ, πάσης φύσεως ἀρχὰς ὃς ἔφηνεν,
ὕλην ἀλλάσσων ἱερὴν ἰδέαις πολυμόρφοις,
πάντιμος, πολύβȣλος, ἐπιςάμενος τά τ' ἐόντα,
ὅσσα τε πρόσθεν ἔην, ὅσα τ' ἔσσεται ὕςερον αὖτις·
πάντα γὰρ ἐν Πρωτεῖ πρώτη φύσις ἐγκατέθηκεν.
ἀλλά, πάτερ, μόλε μυςιπόλοις ὁσίῃσι προνοίαις,
πέμπων εὐόλβȣ βιότȣ τέλος ἐσθλὸν ἐπ' ἔργοις.

XXVI. (25) ΓΗΣ θυμίαμα, πᾶν * σπέρμα, πλὴν κυάμων καὶ ἀρωμάτων.

Γαῖα θεά, μῆτερ μακάρων, θνητῶν τ' ἀνθρώπων,

ris. α. ἑλισσόμεναι Dinner. p. 538. 9. Ὑμᾶς om. Voss. ὑμᾶς vulgo. 11. Περσεφ. Voss. Φερσεφόνειν P. XXV. Dinnerus p. 677. affert v. 1. 2. tum quasi continuos v. 4. 5. 3. 3. ἰδαί As. 4. πομβȣλος Voss. F. πάμβȣλος. GEIN. 6. γὰρ πρωτεῖ Voss. Ald. ὁσίαισι vulgo. 8. Dinner. p. 149. ἔργον habet. XXVI. * πᾶν σπ. πλάναμων Voss.

chiana editione, vitiis plenissima, haud dubie per errorem legitur, ὑδροδρόμοι, praeferendum duxi vulgatae lectioni. Languida illa est, praesertim ob ea, quae praecedunt, multoque minus poetica, Si diligenter collati sunt codd. Parisini cum ed. Eschenbachii, credas nostram lectionem in Paris. β. esse.

XXV. (24) 2. Eadem fere de Nereo H. 22, 4. GEIN.

Digitized by Google

πάντροφε, πανδώτειρα, τελεσφόρε, παντολέτειρα,
αὐξιθαλής, φερέκαρπε, καλαις ὥρῃσι βρύουσα·
ἕδρανον ἀθανάτου κόσμου, πολυποίκιλε κούρη,
ἣ λοχίαις ὠδῖσι κύεις καρπὸν πολυειδῆ·
ἀϊδίη, πολύσεπτε, βαθύστερν', ὀλβιόμοιρε,
ἡδυπνόοις χαίρουσα χλόαις, πολυάνθεμε δαῖμον·
ὀμβροχαρής, περὶ τὴν κόσμος πολυδαίδαλος ἄστρων
εἱλεῖται φύσει ἀενάῳ καὶ ῥεύμασι δεινοῖς.
ἀλλὰ μάκαιρα θεά, καρπὸς αὔξοις πολυγηθεῖς,
εὐμενὲς ἦτορ ἔχουσα, σὺν εὐόλβοισιν ἐν ὥραις.

XXVII. (26) ΜΗΤΡΟΣ ΘΕΩΝ θυμίαμα, ποικίλα.

Ἀθανάτων θεότιμε θεῶν μῆτερ, τροφὲ πάντων,
τῇδε μόλοις κράντειρα θεά, σέο πότνι' ἐπ' εὐχαῖς,
ταυροφόνων ζεύξασα ταχύδρομον ἅρμα λεόντων,
σκηπτοῦχε κλεινοῖο πόλου, πολυώνυμε, σεμνή·
ἣ κατέχεις κόσμοιο μέσον θρόνον, οὕνεκεν αὐτὴ
γαῖαν ἔχεις, θνητοῖσι τροφὰς παρέχουσα προσηνεῖς.
ἐκ σέο δ' ἀθανάτων τε γένος θνητῶν τ' ἐλοχεύθη·
σοὶ ποταμοὶ κρατέονται ἀεὶ καὶ πᾶσα θάλασσα·
Ἱστίη αὐδαχθεῖσα· σὲ δ' ὀλβοδότιν καλέουσιν,

2. παντόδ. Esch. 3. ὥραισι vulgo. 6. ἀϊδία vulgo. 7. πολυάνθεμε Pierf. Verif. p. 54 vt alias. (ex H. 40, 17. 43, 2.) πολυανθέσι vulgo. 8. ἣν vulgo. 9. ἀεννάω Af. PAI. quid si δίνης; OESN. 11. ὀλβείῃσιν Voss. εὐόλβοισιν Lennep. ad Col. p. 131: vt 9, 29. 31, 16. XXVII. 7. 8. Dinnerus p. 429. omittit. 9. Ἱστία vulgo. Ἱστία δ' Dinnerus. Ἑστία Af. Parif. a. Voss. αὐδάχθης· σὲ δὲ vulgo. ὀλβοδότην Voss.

Digitized by Google

10 παντοίων ἀγαθῶν θνητοῖς ὅτι δῶρα χαρίζῃ.
ἔρχεο πρὸς τελετήν, ὦ πότνια, τυμπανοτερπής,
πανδαμάτωρ, Φρυγίης σώτειρα, Κρόνῳ συνόμευνε,
Οὐρανόπαι, πρέσβειρα, βιοθρέπτειρα, φίλοιτρε·
ἔρχεο γηθόσυνος, κεχαρισμένη εὐσεβίῃσιν.

XXVIII. (27) ΕΡΜΟΥ θυμίαμα, λίβανον.

Κλῦθί μευ, Ἑρμεία, Διὸς ἄγγελε, Μαιάδος υἱέ,
παγκρατὲς ἦτορ ἔχων, ἐναγώνιε, κοίρανε θνητῶν,
εὔφρων, ποικιλόβουλε, διάκτορος, Ἀργειφόντα,
πτηνοπέδιλε, φίλανδρε, λόγῳ θνητοῖσι προφῆτα·
5 γυμνάσιν ὃς χαίρεις, δολίαις τ' ἀπάταις, ὀφιοῦχε·
ἑρμηνεῦ πάντων, κερδέμπορε, λυσιμέριμνε·
ὃς χείρεσσιν ἔχεις εἰρήνης ὅπλον ἀμεμφές·
Κωρυκιῶτα, μάκαρ, ἐριούνιε, ποικιλόμυθε,
ἐργασίαις ἐπαρωγέ, φίλε θνητοῖς ἐν ἀνάγκαις·

11. τελευτὴν Voss. τυμπανοτέρπη vulgo. τυμπανοτερπῆ Dinner. p. 429. XXVIII. 1. μοι Voss μυ vulgo. 2. Παγκρατες Voss. 3. διάκτορε vulgo. 4. Πτηνοπέδη. Al. 5. δολ. δαπάνης πτολιοῦχε Voss. τροφιοῦχε vulgo. 8. Κωρικ. Voss. V. N. ἀπὸ τοῦ Κωρυκίου ἄντρου ἐν Παρνασῷ, ἐν ᾧ αἱ Μοῦσαι ἐτιμῶντο. Scholion marg. in altero Parisiensium.

XXVIII. 5. Elegantem Schneiderí coniecturam, ὀφιοῦχε, recepi.

XXVIII. (27) 8. Inter hunc versum et proxime praecedentem interiecta habentur haec verba in quibusdam edit. perinde ac si versum efficerent, Τῷ ὄρει ἐν ᾧ αἱ μοῦσαι ἐτιμῶντο ὥσπερ καὶ ἐν τῷ ἑλικῶνι· quum tamen manifestum sit esse scholium, quod quum vocabulo κωρυκιῶτα adscriptum esset, ex margine in contextum irrepserit. H. STEPH.

XXVIII. (27) 8. Breuiter dicam. Scholiasta Stephanianus aliquid cogitabat de loco Herodoti 8, 36 vbi Delphorum quidam ἀνέβησαν ἐς τὸ Παρνησσοῦ τὰς κορυφὰς, καὶ ἐς τὸ Κωρύκιον ἄντρον ἀνηνείκαντο. Sed noster sine dubio respicit ad illud suum antrum Mercurii, cuius admirabilem picturam dedit Lap. Pro. 17 sqq. Illud porro antrum Corycium appellatum fuit forte ad similitudinem illius celebratissimi in Cilicia antri, cuius

Digitized by Google

ιο γλώσσης δεινὸν ὅπλον, τὸ σεβάσμιον ἀνθρώποισιν·

κλῦθί μευ εὐχομένου, βιότου τέλος ἐσθλὸν ὀπάζων, ἐργασίῃσι, λόγῳ χάρισιν, καὶ μνημοσύνῃσιν.

XXIX. (28) ΤΜΝΟΣ Περσεφόνης.

Περσεφόνη, θύγατερ μεγάλου Διός, ἐλθέ, μάκαιρα, μειλιχίη θεά, κεχαρισμένα δ' ἱερὰ δέξαι· Πλούτωνος πολύτιμε δάμαρ, κεδνή, βιοδῶτι· ἣ κατέχεις Ἀΐδαο πύλας ὑπὸ κεύθεα γαίης, Περαξιδίκη, ἐρατοπλόκαμος, Δηοῦς θάλος ἀγνόν, Εὐμενίδων γενέτειρα, καταχθονίων βασίλεια· ἣν Ζεὺς ἀῤῥήτοισι γονεῦσι τεκνώσατο κούρην.

12. ἐργασίαισι vulgo. χάριν Voss. XXIX. Dinnerus p. 635. v. 4. 7. 16—20. omittit. 1. δάειρα coni. Pierf. p. 35. ex Schol. Apollo. 3. 845 sq. 5. βιοδώτη Voss. 4. κεύχεα Al. 5. ἐρατοπλόκαμε Διὸς vulgo. Δηοῦς Lennep. ad Col. p. 131. 6. ὑποχθονίων vulgo.

amabiles nobis descriptiones Strabo 14 et Mela 1, 13 reliquere. Aut contra potius homines fabulosi antri Orphici nomen tribuere illi Cilicio. Ceterum sine dubio Cebes Orphicum illud antrum intelligit, cum in describenda felicitate sui iam beati Philosophi (p. 107 Schroed.) παντοχῆ, inquit, ἐστὶν αὐτῷ ἀσφάλεια ὥσπερ τὸ κωφύσιον ἄντρον ἔχοντι. Ab hoc igitur antro Mercurium κωφυσιώτην hic dici, mihi quidem dubium non est. GESN.

XXVIII. 10. Τὸ est ὅ, et intelligendum ἐστίν.

XXVIII. (27) 11. Τέλος ἐσθλὸν non ad ipsam vitam tantum referri puto, sed ad partes illius et actus, qui hic memorantur. Τέλος hic est, vnde τελεσφόρος dicitur et τελεσφορεῖν. GESN.

XXIX. 5. Lennepii coniecturam probat Toupius Em. in Suid. II. p. 95. Praetulisse, quod saepissime cum Διὸς permutatum inuenitur, Ζηνός, nisi Cereris nusquam, Iouis, vt patris Proserpinae, bis iam mentio fieret. Fortasse tamen v. 7. scripsit ἣν Ζεὺς ἀῤῥήτοισι γονεῦσι τεκνώσατο Δηοῦς. Similiter h. XXX. 6. Διὸς καὶ Περσεφονείης ἀῤῥήτοις λέκτροισι τεκνωθείς.

XXIX. (28) 7. Illas ἀῤῥήτους

Digitized by Google

μῆτερ ἐριβρεμέτα πολυμόρφα Εὐβουλῆος,
Ὡρῶν συμπαίκτειρα, φαεσφόρος, ἀγλαόμορφε·
σεμνή, παντοκράτειρα, κόρη καρποῖσι βρύουσα,
εὐφεγγής, κερόεσσα, μόνη θνητοῖσι ποθεινή,
εἰαρινή, λειμωνιάσιν χαίρουσα πνοῇσιν,
ἱερὸν ἐκφαίνουσα δέμας βλαστοῖς χλοοκάρποις,
ἁρπαγιμαῖα λέχη μετοπωρινὰ νυμφευθεῖσα·
ζωὴ καὶ θάνατος μένη θνητοῖς πολυμόχθοις,
Φερσεφόνεια· φέρεις γὰρ ἀεὶ καὶ πάντα φονεύεις.
κλῦθι μάκαιρα θεά, καρπὲς δ' ἀνάπεμπ' ἀπὸ γαίης,

9. συμπλέκτειρα vulgo. συμπαίκτ. Heringa obſ. II p. 87, vt H. 42, 7. φαεσφόρος vulgo. 10. κόρη — βρύουσα Voſſ. 12. πνοῇσιν Ald. Pariſ. α. β. Dinn. p. 633. 648. πνοιῇσιν vulgo. 13. χλοοκ. Aſ. Voſſ. V. ad 18. 8. χροοκάρποις vulgo. 14. ἁρπαγιναῖα — μετοπορ. Voſſ. ἁρπαγιμαῖα, λεχοῖ, μεταπωρινὰ Ald. ἁρπαγιμαῖα λεχοῖ Dinnerus p. 633. cui hic verſus eſt ante praecedentem. 16. Φερσεφόνη Aſ.

γονὰς tamen enarrarunt Clemens Alex. Arnobius, ceteri. GESN.

XXIX. (28) 8. Εὐβουλῆα hunc Bacchum eſſe, probabile eſt. Vid. Ind. GESN.

XXIX. (28) 9. Pleraque, quae ſequuntur, pertinent eo, vt indicetur, alternam illam Proſerpinae apud inferos ſuperosque commorationem eſſe ſymbolum feminum latentium et prodeuntium. GESN.

XXIX. (28) 9. Συμπλέκτειρα ὡρῶν quae poſſit eſſe, forte difficile eſt dicere. Neque placet συμπέπτειρα, quod interpretatus eſt Scaliger. Horae, puellae floridae aetatis, quibuscum colludere Proſerpinam decet. Itaque valde placet coniectura Cl. Heringa. GESN.

XXIX. 9. Vide h. XLIII. 7.

XXIX. (28) 12. De correpta priore in πνοιῇσι, et ſimilibus dictum ad Arg. 163. GESN.

XXIX. (28) 13. Cl. Lennep. ad Coluth. p. 132 Scaligerum ita ſuſpicatur legiſſe, Ἰρὸν φαεσφόνεσσα δέμας. GESN.

XXIX. 13. Χλοοκάρποις etiam Lennepius ad Coluth. p. 132. et Dinnerus in v. Περσεφόνη. Verſus 12. 13. 14. illuſtrari poſſunt ex Hom. h. Cer. 445. νεῦσε δέ οἱ κούρην ἔτεος περιτελλομένοιο τὴν τριτάτην μὲν μοῖραν ὑπὸ ζόφον ἠερόεντα, τὰς δὲ δύω παρὰ μητρὶ καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν . . . Hic verſum excidiſſe patet e v. 471. qui verſui 465. continuatus fuit. Nam v. 466 — 470. male repetiti ſunt facilli-

Digitized by Google

εἰρήνη θάλλουσα καὶ ἠπιόχειρι ὑγιείη,
καὶ βίῳ εὐόλβῳ, λιπαρὸν γῆρας καταγοντι
πρὸς σὸν χῶρον, ἄνασσα, καὶ εὐδύνατον Ἰλέτωνα.

XXX. (29) ΔΙΟΝΤΣΟΥ θυμίαμα, σύρακα.

Κικλήσκω Διόνυσον ἐρίβρομον, εὐασπῆρα,
πρωτόγονον, διφυῆ, τρίγονον, Βακχειον ἄνακτα,
ἄγριον, ἄρρητον, κρύφιον, διπέρατα, δίμορφον,
κισσόβρυον, ταυρωπόν, ἀρήϊον, εὔϊον, ἀγνόν,
ὠμάδιον, τριετῆ, βατρυοτρόφον, ἐρνεσίπεπλον.
Εὐβουλεῦ, πολύβουλε, Διὸς καὶ Περσεφονείης
ἀρρήτοις λέκτροισι τεκνωθείς, ἄμβροτε δαίμον·
κλῦθι μάκαρ φωνῆς, ἠδὺς δ' ἐπίπνευσον ἐνηής,
εὐμενὲς ἦτορ ἔχων, σὺν εὐζώνοισι τιθήναις.

18. ὑγιείᾳ vulgo. ἠπιοχείρῳ ὑγείᾳ Pierſ. XXX. 1. διαύσσον Thr. 2. πρωτόγονον P A l. πρωτογόνον vulgo. 4. Κισυβιον Voſſ. 5. ὠμῷ Aſ. ὠμαδ Eſch. βοτρυοφόρον Aſ. βοτρυοφόρον vulgo. ἐρνεσέπ. Voſſ. 6. Εὐβαλεῦ, πολύβ. Pierſ. Veriſ. p. 35. 8. ἐπί-

mo errore librarii e v. 448—452. Clarius res explicatur ſupra v. 401. ὁππότε δ' ἄνθεσι γαῖ' εὐωδίσα εἴαρος ὥρῃ παντοδαποῖς θάλλει, τότ' ἀπὸ ζόφου ἠερόεντος αὖτις ἄνει μέγα θαῦμα θεοῖς θνητοῖς τ' ἀνθρώποις. Itaque in Orphico hymno εἰαρινὴ vocatur Proſerpina, quod verno tempore ab inferis redeat, ἱερὸν ἐκφαίνουσα δίμας βλαστοῦς χλοοπάρῃοις; et λέχη μετοπωρινὰ νυμφευθεῖσα, quod auctumno ad Plutonem reuertatur. De reditu ad ſuperos mentio fit in h. XLIII. 7. 8. 9.

XXIX. (28) 18. Vid. Pierſon. ad Moeridem p. 580, b. OESN.

XXX. (29) 2. Τρίγονος Bacchus etiam H. 51, 5, natus ex Proſerpina, Semele, femore patris ſui. OESN.

XXX. (29) 4 Ἀρήϊος ſe Bacchus praeſertim in bello contra gigantas praeſtitit. Et quid notius illius in Orientem expeditionibus? quid bellis a Nonno deſcriptis portentoſius? OESN.

XXX. (29) 5. An ὠμάδιος, quod fertur humeris Silenorum et Satyrorum? Ὠμάδιος forte impetuoſus eſt. Τριετῆ noſter declarat H. 52, 4. OESN.

XXX. (29) 8. Pro ἐπίπνευσον ἐνηὶς legitur etiam ἐπίπνευσον ἀμενηνὶς, ex qua lectione fortaſ-

Digitized by Google

XXXI. (30) ΗΜΝΟΣ Κυρήτων.

Σκιρτηταὶ Κυρῆτες, ἐνόπλια βήματα θέντες,
ποσσίκροτοι, ῥομβηταί, ὀρέσκεροι, εὐασῆρες,
κρυσιλύραι, παράρυθμοι, ἐπεμβάται ἴχνεσι κώφοις,
ὁπλοφόροι, φύλακες, κοσμήτορες, ἀγλαόφημοι,
μητρὸς ὀρειμανέος συνοπάονες, ὀργιοφάνται,
ἔλθοιτ' εὐμενέοντες ἐπ' εὐφήμοισι λόγοισιν,
βεκόλῳ εὐάντητοι ἀεὶ κεχαρηότι θυμῷ.

XXXII. (31) ΤΜΝΟΣ Ἀθηνᾶς.

Παλλὰς μητρογενής, μεγάλῳ Διὸς ἔκγονε σεμνή,
θῖα μάκαιρα θεά, πολεμοκλόος, ὀβριμόθυμε,
[Ἄρρητ', εὐρύτη, μεγαλώνυμος, ἀντροδίαιτε·
ἥ τε διαΐσσεις ὑψαυχένας ἀκρωρείας
ἠδ' ὄρεα σκιόεντα, νάπησί τε σὴν φρένα τέρπεις.]

κευσον vulgo. ἐπίκνευσον ἀμενηνὸς Asf. ἐπίπνευσον ἀμενὴς Parif. β. ἐπίπνευσον ἀμενηνὴς Parif. α. ἀμεννὴς Voff. ἀμενηνὴς P. XXXI. 2. Ποσίκροτοι Af. 3. κρυσολύρᾳ vulgo. ἴχν. κωφὶν Voff. κώφοις Valcken. ad Ammo. p. 134. κωφοῖς vulgo. ὀρειομανὺς vulgo. XXXII. Dinnerus, qui infigniora excerpfiſſe ſe dicit, v. 4. 5. 14 16. p. 20. omittit. 1. ἔκγονε Thr. ἔγγονε vulgo. 2. πολεμοκλόνε vulgo. ὀμβριμ. Voff. 3. 4. 5 om. Thr. 3. αὖ ὑγιὴ, μεγαλώνυμε vulgo. 4. ἣ διάγεις ὄχθας ὑψαύχενας ἀκρωρείας vulgo. 5. νάπαισι vulgo.

ſe non male retinebimus ἐπίπνευσον. H. STEPH.

XXX. 8. Veram lectionem eſſe ἐπίπνευσον ex h. LXXXI. 5. et LXXXIV. 8. intelligitur.

XXXI. (30) Conf. H. 57. GESN.

XXXI. (30) 3. Κώφοις etiam legit Scaliger. Et poſſunt tamen quaedam Curetum etiam κωφὰ ἴχνεα intelligi, cum ſine ſonitu et tumultu vagari tantum videntur, non audiuntur etc. vt *ſurdi ictus* apud Plinium, quibus arbores ſine ſono caeduntur. GESN.

XXXI. 7. Vide h. I. extr.

XXXII. (31) 3. 4. 5 aliunde huc translatos ſuſpicatur Cl. Ruhnk. quippe nihil ad Minervam, ſed forte ad Dianam aut Rheam pertinentes. Ac neſcio, an praeter licentiam hac in re auctoris hymnorum aliquid pro

Digitized by Google

ὁπλοχαρὴς, οἰστρῶσα βροτῶν ψυχὰς μανίῃσιν·
γυμνάζουσα κόρη, φρικώδεα θυμὸν ἔχουσα.
Γοργοφόνος, φυγόλεκτρα, τεχνῶν μῆτερ πολύολβε.
ὁρμάστειρα, φίλοιστρε κακοῖς, ἀγαθοῖς δὲ φρόνησις.
ἄρσην μὲν καὶ θῆλυς ἔφυς, πολεμήτοκε, μῆτι.
αἰολόμορφε, δρακαινα, φιλένθεος, ἀγλαότιμε·
Φλεγραίων ὀλέτειρα γιγάντων, ἱππελάτειρα.
Τριτογένεια, λύτειρα κακῶν, νικηφόρε δαῖμον,
γλαυκῶφ', εὑρεσίτεχνε, πολυλλίτη βασίλεια

6. ὁπλοχαρές et μανίαισιν vulgo. ψυχαὶ Thr. 7. κάρη, γυμνὸν θυμὸν Voss. κάρη, φρικώδη vulgo. 8. Γοργοφόνε φυγόλεκτε vulgo. φυγόλεκτρε Af. φιλόλεκτε Voss. 8—12. om Thr. 10. πολεμάτοκε vulgo. 11. φιλένθεε vulgo. 12. φλεγμαίνων Voss. γιγάντων τ' Dian. 14. Vulgo hic versus post v. 17. collocatus. 14. Γλαυ-

ruendo illorum hic loco dici queat. Ceterum ne quis de v. 6 similia cogitet. Videtur Pallas Gorgone obiecta furiosum terrorem iniicere. Et vid. v. 9. GESN.

XXXII. 3. 4. 5. Quomodo Mineruae, cui dicatus hymnus est, haec attributa conueniant, non satis intelligo. Recte quidem scholiastes ad Hesiod. Theog. 411. monuit, μυρία παρ' Ὀρφεῖ τὰ μεταληπτικῶς ἔχοντα τῶν ὀνομάτων reperiri. Sed vix dubitem, quin hi versus vel ex hymno in Dianam aut in Rheam scripto, vel aliunde huc migrarint. Tales translationes in Orphei MSS. non infrequentes esse, apparet ex codice Thryllit. apud Gesnerum p. 206. 208. [h. XV. et XVII.] item ex MS. biblioth. Matrit. p. 87. vbi duo versus, hymno 59. adiecti, frustra ab Iriarte pro ineditis venditantur, cum eo tracti sint ex hymno 44. RUHNK.

XXXII. 4. Vulgata lectio intelligi non potest. Ὄχθος ab interprete illatum perturbauit veterem lectionem, quam ex coniectura reposui.

XXXII. (31) 7. Κάρη γυμνάζειν licet intelligi queat: tamen, forte mea culpa, mihi non placet. Ponerem potius κόρη. GESN.

XXXII. (31) 8. V. Fr. 29 Φυγόλεκτρε probat etiam H. Steph. GESN.

XXXII. 8. Legendum crediderim Φυγόλεκτρε. H. STEPH.

XXXII. (31) 10. Cf. H. 8, 4. GESN.

XXXII. (31) 11. De draconis cum sapientia cognatione, de draconibus in ornatu Mineruae, hic multa dicere possit, si quis

Digitized by Google

ἤματα καὶ νύκτας αἰεὶ νεάτῃσιν ἐν ὥραις,
κλῦθί μευ εὐχομένου, δὸς δ' εἰρήνην πολύολβον,
καὶ κῆρον ἠδ' ὑγίειαν ἐπ' εὐόλβοισιν ἐν ὥραις.

XXXIII. (32) ΝΙΚΗΣ θυμίαμα, μάνναν.

Εὐδύνατον καλέω Νίκην, θνητοῖσι ποθεινήν,
ἣ μόνη λύει θνητῶν ἐναγώνιον ὁρμήν,
καὶ ϛάσιν ἀλγινόεσσαν, ἐπ' ἀντιπάλοισι μάχῃσιν
ἐν πολέμοις κρίνουσα, τροπαιούχοισιν ἐπ' ἔργοις,
οἷς ἂν ἐφορμαίνουσα φέρῃς γλυκερώτατον εὖχος.
πάντων γὰρ κρατέεις· πάσης δ' ἔριδος κλέος ἐσθλὸν
Νίκῃ ἐπ' εὐδόξῳ κεῖται, θαλίῃσι βρυάζον.
ἀλλά, μάκαιρ', ἔλθοις πεποθημένῳ ὄμματι φαιδρῷ,
αἰεὶ ἐπ' εὐδόξοις ἔργοις κλέος ἐσθλὸν ἄγουσα.

καὶ Αf. Voſſ. 15. νεάτῃσιν vulgo. 16. μευ vulgo. 16 et 17. om. Thr. 17. κῆρον ἠ εὐγίειαν ἐπ' ὄλβ. Voſſ. XXXIII. 1. ποθεινὴ Voſſ. Hunc verſum Dinnerus habet p. 540. Tum addit: *et mox*: et ponit quinque continuos verſus hos: 7. 2. 3. 4. 5. 3. ἀλγεινο. Af. Voſſ PAI μάχαισιν vulgo. 5. φεροις vulgo. 7. θαλίαισι vulgo. βρυάζων Dinner. 9. ἔργοις κλέος Voſſ. κλέος ἔργοις vulgo.

commentarios ſcribat: Vid. v. g. ad Aeneid. 2, 226. Nos velimus, hos hymnos familiares eſſe hominibus, qui imagines deorum ex monimentis declarant. GESN.

XXXII. 15. Hic verſus vulgo cum ſequentibus verbis coniungebatur, ineptiſſime. Neque cum iis, quae in libris omnibus praecedunt, νικηφόρε δαῖμον commode coniungi poterat. Manifeſtum vero eſt, verſum 14. qui in libris poſt v. 17. legitur, ibi additum eſſe, quum librarii negligentia ante v. 15. omiſſus eſſet. Senſus eſt, *circa finem vitae multum diu noctuque invocata.*

XXXII. (31) 17. Iunge ἐπὶ ὅσ, vt 9, 29. Cf. etiam 26, 11: et cum toto Hymno Fr. 29. GESN.

XXXII. 17. Vide X. 29. XXVI. 11.

XXXIII. 8. Πεποθημένη conficit B. Slothouwerus.

Digitized by Google

XXXIV. (33) ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ *θυμίαμα, μάνναν.*

Ἐλθέ, μάκαρ Παιὰν τιτυοκτόνε, Φοῖβε Λυκωρεῦ,
Μεμφῖτ', ἀγλαότιμος, ἰήϊος, ὀλβιοδῶτα.
χρυσολύρη, σπερμεῖος, ἀρότριε, Πύθιε, Τιτάν,
Γρύνειε, Σμινθεῦ, Πυθοκτόνε, Δελφικέ, μάντι,
ἄγριε, φωσφόρε δαῖμον, ἐράσμιε, κύδιμε κῆρε·
Μουσαγέτη, χοροποιός, ἑκηβόλε, τοξοβέλεμνε,
Βράγχιε καὶ Διδυμεῦ, ἑκάεργος, Λοξία, ἁγνέ·
Δήλι' ἄναξ, πανδερκὲς ἔχων φαεσίμβροτον ὄμμα,
χρυσοκόμη, καθαρὰς φήμας χρησμούς τ' ἀναφαίνων·
κλῦθί μευ εὐχομένου λαῶν ὕπερ εὐφρονι θυμῷ.

XXXIV. 1. Αλθε Thr. 2. ἥϊε Voss. ἀγλαότιμε, ἰήϊε vulgo. 3. σπέρμιε vulgo. 4. Γρύνιε καὶ Σμινθεῦ vulgo. 5. om. Thr. 6. Μουσαγέτα, χοροποιέ vulgo. 7. Βράγχιε Thr. Βάκχιε et ἑκάεργε vulgo. λοξιαν Voss. 9. χρυσοκόμα vulgo. 10. μευ vulgo.

XXXIV. 3. Σπερμεῖε Schraderus corrigebat in praefat. Emend. p. 6. vt h. XL. 5. σπερμεία.

XXXIV. 4. Schneiderus Γρυναῖε, Σμινθεῦ, corrigebat. Debebat Γρύνειε. Vide Steph. Byz.

XXXIV. (33) 7. Non contemnenda lectio Thryllit. Βράγχιε. Est enim notius illud Branchi oraculum, quam vt nostri lectores aliud quam admoneri debeant. GESN.

XXXIV. 7. Pulcerrima est lectio codicis Thryllitiani apud Gesnerum, Βράγχιε. Βράγχιός Apollo dictus est a Brancho, amasio. Vide Varronem apud Lactant. ad Stat. Theb. VIII. 198. Cononem Narrat. 33. 44. et Gesnerum Comment. Societ. Gotting. T. IV. p. 121. Sed, hac lectione recepta, scribendum etiam Διδυμεῦ, per Δ maius. Vtroque nomine Apollo Mileti colebatur, Branchidis eius templum et oraculum curantibus. Mela I. 17. *cingit oraculum Apollinis, dictum olim Branchidae, nunc Didymei.* Pro λοξία MS. Voss. λοξίαν. At recte eadem manus rescripsit λοξίας. RUHNK. Λοξίας, metro repugnat: quare Ruhnkenius, qui hoc probare non potuit, λοξία rescriptum in codice videtur inuenisse.

XXXIV. 10. Facilius exspe-

Digitized by Google

τόνδε σὺ γὰρ λεύσσεις τὸν ἀπείριτον αἰθέρα πάντα,
γαῖάν τ' ὀλβιόμοιρον ὕπερθεν καὶ δι' ἀμολγοῦ
νυκτὸς ἐν ἡσυχίῃσιν ὑπ' ἀστεροομμάτου ὄρφνης
ῥίζας νέρθε δέδορκας, ἔχεις δέ τε πείρατα κόσμου
παντός· σοὶ δ' ἀρχή τε τελευτή τ' ἐστὶ μέλουσα,
παντοθαλής· σὺ δὲ πάντα πόλον κιθάρῃ πολυκρέκτῳ
ἁρμόζεις, ὁτὲ μὲν νεάτης ἐπὶ τέρματα βαίνων,

12. ὕπερθέ τε καὶ vulgo. 13. ἡσυχίαισιν ὑπ' ἀστεροόμματον ὄρφνην, vulgo. ὑπαστέρου ὄμματος αἴφνης Thr. 14. δέδορκας Thr. GESN. δέδωκας vulgo. 16. πολυκρέκω Thr.

ctes, μυστῶν ὕπερ, vel simile quid.

XXXIV. 12. Emendatio huius et sequentis versus debetur Schneidero.

XXXIV. (33) 14. Et distinctione adiuuit h. l. Cl. Lennep. ad Col. p. 133 quod et a nobis factum: et coniecit pro δέδωκας δέδορκας, quod reponere ex Thryllit. libro eo minus dubitavi. Ceterum illud ῥίζας νέρθε δέδορκας non dubito ad illam revolutionem planetarum pertinere, de qua vel primus Orpheus docuit. GESN.

XXXIV. (33) 17. Antiquissima est musicorum et astronomicorum elementorum comparatio et coniunctio, ab Orpheo et Pythagora ad Platonem deriuata, et ab hoc tractata varie, v. g. de Rep. 7 vbi inter alia p. 487, Astronomiam et Musicam ἀδελφὰς ἀλλήλων ἐπιστήμας appellat. Porro de Hypate, s. summa, et ima s. νεάτη, Nete, locus classicus est Nicomachi Platonici Harm. 1 p. 6 Ἀπὸ τοῦ Κρονικοῦ (Saturni) κινήματος, ἀνωτάτου ὄντος ἀφ' ἡμῶν, ὁ βαρύτατος ἐν τῇ διαπασῶν φθόγγος ὑπάτη ἐκλήθη· ὕπατον γὰρ τὸ ἀνώτατον, ἀπὸ δὲ τοῦ σεληνιακοῦ, κατωτάτου πάντων, καὶ περιγειοτέρου κειμένου, νεάτη, καὶ γὰρ νέατον τὸ κατώτατον. Sed antiquior sine dubio et quasi archetypa est appellatio sumta ex antiqua triangulari Lyra, cuius exemplum est etiam in Herculanensibus antiquitatibus s. picturis nuper erutis, vbi summa chorda, mento canentis proxima longissima est, atque adeo soni grauissimi. Ceterum comparat Nicomachus l. c. etiam intermedios inter Saturnum et Lunam planetas cum chordis totidem. Hic vero tres tempestates anni ita cum Musica ratione comparantur, vti Hypate hiemem signet, aestatem Nete, pro intermediis vero ponatur διάκο-

Digitized by Google

ομος θέρεος· quod quale ſit, facilius aſſequemur, ſi animaduerterimus, non eodem ſemper modo aut rigore Geometrarum ſumi Muſica nomina. Vt, quod dicam, melius intelligatur ab omnibus, qui vel a longinquo Muſicas Muſas ſalutarunt, cogitemus noſtro nomine *der Ton* interdum ſignificari certum ſoni gradum, vt C, D, reliquos, quem etiam Graeci et Romani *ſonum* appellant: interdum vero νόμον, legem carminis, notis Muſicis comprehenſam et deſcriptam, vt cum dicimus, *Dies Lied gehet in dem Tone des Liedes*, Allein Gott in der Höh etc. Ita ſtrophae Sapphicae omnes poſſunt cani *eodem tono* ſ. *melodia*. Denique tonum (*einen Ton*) nominant, vt Graeci τρόπους ſ. *modos*, vt cum audimus de *Tono Cubiculi* (*Cammerton*) quando non conſueto modo intentis, ſed vno tono integro, vel etiam Tertia minore remiſſioribus chordis canunt, in quo ipſo etiam illos veterum modos Dorium, Phrygium, Lydium ineſſe. Iam intelligere ſpero etiam alios, quid mihi velim, cum aio, in hoc carmine tres anni tempeſtates comparari cum tribus tonis ſ. chordis earum effectricibus, quarum *Hypate*, quae grauiſſimum ſonum reddit, cum *Hieme*, tarda nimirum ipſa quoque; *Nete* acutiſſima cum aeſtate comparetur; *Dorius*, autem *modus*, in quo temperationem et moderationem omnes agnoſcunt, (V. G. Plut. de Muſ. p. 1136, E, τὴν δωριστὶ ἁρμονίαν τοῖς πολεμικοῖς ἀνδράσι καὶ εὐφροσύνην ἁρμόζουσαν vocat) cum *Vere*, h. e. tempore inter aeſtatem et hiemem interiecto, qualemcunque ſimilitudinem habeat. Fuerint forte iidem tres toni, de quibus idem Plut. de Muſ. p. 1134, A, Τόνων τριῶν ὄντων, κατὰ Πολύμνηστον καὶ Σαπφώ, τῶν τε δωρίου, καὶ φρυγίου καὶ λυδίου κ. τ. λ. Huic rei (quae tota eſt in Symbolis et luſibus ingenii) non repugnat, ſed potius his, quae de tribus tempeſtatibus dicta ſunt, plane conſentit illud, quod de ſuo Hermete Aegyptii praedicant apud Diod. Sic. 1, 16 Λύραν ποιῆσαι τρίχορδον, μιμησάμενον τὰς κατ' ἐνιαυτὸν ὥρας. Τρεῖς γὰρ αὐτὸν ὑποκήσασθαι φθόγγους, ὀξὺν μὲν ἀπὸ τοῦ θέρους, βαρὺν δὲ ἀπὸ τοῦ χειμῶνος, μέσον δὲ ἀπὸ τοῦ ἔαρος. Illius diuiſionis anni Aegyptii mentionem etiam fecerat 1, 11 in tres horas, ἐαρινὴν, θερινὴν, χειμερινήν, iidemque Τριτογένειαν, Minervam, quae aer eſt, dictam volunt ἀπὸ τοῦ μεταβάλλειν αὐτὴν τὴν φύσιν κατ' ἐνιαυτὸν, ἔαρος, καὶ θέρους καὶ χειμῶνος. Add. 1, 25 et ibi Weſſ. n. 7. Mentio trium tempeſtatum etiam in Fr. 3, 11. apud Aeſch. Prom. 453. apud Phil. de Cherub. p. 126, E. Quin ex Latinis Martia. Cap. 1 p. 20 *Facie mox pueri renidentis, inceſſu medio iuuenis anheli, in fine ſenis apparebat occidui*. Feci conſilio, vt hoc loco praeter morem diatribam ſcriberem. Expiare volui negligentiam quandam meam admiſſam ad Horat. Od. 4, 7, 10.

Digitized by Google

ἄλλοτε δ' αὖθ' ὑπάτην, ποτὲ Δώριον εἰς διάκοσμον
πάντα πόλον κιρνάς, κρίνεις βιοθρέμμονα φῦλα,
ἁρμονίῃ κεράσας παγκόσμιον ἀνδράσι μοῖραν·
μίξας χειμῶνος θερεός τ' ἴσον ἀμφοτέροισιν,
εἰς ὑπάτας χειμῶνα, θέρος νεάταις διακρίνας,
Δώριον εἰς ἔαρος πολυηράτου ὥριον ἄνθος.
ἔνθεν ἐπωνυμίην σε βροτοὶ κλήζουσιν ἄνακτα
Παῖνα, θεὸν δικέρωτ', ἀνέμων συρίγμαθ' ἱέντα·
οὕνεκα παντὸς ἔχεις κόσμου σφηγῖδα τυπῶτιν.
κλῦθι μάκαρ, σώζων μύστας ἱκετηρίδι φωνῇ.

XXXV. (34) ΛΗΤΟΥΣ θυμίαμα, σμύρναν.

Λητοῖ κυανόπεπλε, θεὰ διδυματόκε, σεμνή,
Κοιαντίς, μεγάθυμε, πολυλλίτη βασίλεια,
εὐτεκνον Ζηνὸς γονίμην ὠδῖνα λαχοῦσα,
γειναμένη Φοῖβόν τε καὶ Ἄρτεμιν ἰοχέαιραν,
τὴν μὲν ἐν Ὀρτυγίῃ, τὸν δὲ κραναῇ ἐνὶ Δήλῳ·
κλῦθι, θεὰ δέσποινα, καὶ ἵλαον ἦτορ ἔχουσα
βαῖν' ἐπὶ πάνθειον τελετήν, τέλος ἡδὺ φέρουσα.

19. πολ. κιρνᾶς Thr. κρίνας vulgo. 20. περ. τὴν παγ. Thr. 22. διάκρινας Thr. 23. ἄεῖρος Voſſ. 24. ἐπωνυμίαις vulgo. ἐπωνυμίην Thr. 25. om. Thr. 26. σφραγῖδα τυπωτὴν vulgo. XXXV. 1. Λητὼ vulgo. 2. πολυλλίτη Voſſ. 3. λαβοῦσα Aſ. Voſſ. Pariſ. α. β. 6. ἵλεον Ald. Dinner. p. 310.

XXXIV. 19. Slothouwerus κρίνεις etiam pro κιρνᾶς vel κρίνας legendum cenſet. Schneiderus, cui non aſſentior, totum verſum ab hoc loco alienum putat.

XXXIV. (33) 20. Placet mihi lectio Thryll. κιρνᾶς, vt ſtatim κεράσας. Velut in cratere quodam miſcet omnia Sol; ſed idem diſcernit et diſtinguit. Inter argumenta praecipua Orphica ſunt πρωτῆρες, de quibus Eſch. Epigene p. 62 ſqq. GESN.

XXXV. (34) 5. Cf. Spanh. ad Callim. p. 82. GESN.

XXXV. 5. Hic verſus legitur etiam in Hom. hymn. Apoll. 16.

Digitized by Google

XXXVI. (35) ΑΡΤΕΜΙΔΟΣ θυμίαμα, μάνναν *.

Κλῦθί μευ, ὦ βασίλεια, Διὸς πολυώνυμε κούρη,
Τιτηνίς, βρομίη, μεγαλώνυμε, τοξότι, σεμνή,
πασιφαής, δᾳδοῦχε, θεὰ Δίκτυννα, λοχείη,
ὠδίνων ἐπαρωγέ, καὶ ὠδίνων ἀμύητε·
5 λυσίζωνε, φίλοιςρε, κυνηγέτι, λυσιμέριμνε,
εὔδρομος, ἰοχέαιρα, φιλαγρότι, νυκτερόφοιτε,
κλεισίη, εὐάντητε, λυτηρίη, ἀρσενόμορφε,
ὀρθίη, ὠκυλόχεια, βροτῶν κουροτρόφε δαῖμον,
ἀγροτέρη, χθονίη, θηροκτόνος, ὀλβιόμοιρε·
10 ἢ κατέχεις ὀρέων δρυμούς, ἐλαφηβόλε, σεμνή,
πότνια, παμβασίλεια, καλὸν θάλος αἰὲν ἐοῦσα·
δρυμονία, σκυλακῖτι, Κυδωνιάς, αἰολόμορφε.
ἐλθέ, θεὰ σώτειρα, φίλη μύςῃσιν ἅπασιν,
εὐάντητος, ἄγουσα καλοὺς καρποὺς ἀπὸ γαίης,
15 εἰρήνην τ' ἐρατήν, καλλιπλόκαμόν θ' ὑγίειαν·
πέμποις δ' εἰς ὀρέων κεφαλὰς νούσους τε καὶ
ἄλγη.

XXXVI. * σμύρναν Voss. 1. μυ vulgo. 2. Τιτανης Voss. Τιτανὶς, βρομία vulgo. 2. om. Thr. 3. λοχεία vulgo. 6. εὔδρομε vulgo. 7. om. Thr. Κλησία As. Voss. P A I. Ald. κλεισία vulgo, et λυτηρία. 8. ὀρθία vulgo. ὠκυλοχεα Thr. 9. om. Thr. ἀμβροτέρα, χθονία, θηροκτόνε vulgo. 10. δριμοὺς Voss. δρυμας Thr. 11. ἐχουσα coni. Scriu. 12. Δριμον. Voss. 13. μύτοισιν Voss. 16. om. Thr.

XXXVI. 7. Κλεισίη eadem videtur, quae κλειδοῦχος h. II. 5.

XXXVI. (35) 8. Cf. H. 1, 4. GESN.

XXXVI. (35) 9. Lennep. ad Col. p. 133 putat Scaligerum legisse ἀγροτέρα, et probat: ac sine dubio *summana* respondet τῇ χθονίᾳ. Sed cum ἀμβροτέρα neque pro aberratione librarii, neque pro correctione emendatoris commode haberi queat, retinendum puto, dictumque pro ἄμβροτος vt θηλυτέρα pro θῆλυς. GESN.

XXXVI. 12. Latet aliquid vitii in δρυμονία.

XXXVI. (35) 16. Possit alicui in mentem venire, deprecari

Digitized by Google

XXXVII. (36) ΤΙΤΑΝΩΝ θυμίαμα, λίβανον.

Τιτῆνες, Γαίης τε καὶ Οὐρανῦ ἀγλαὰ τέκνα,
ἡμετέρων πρόγονοι πατέρων, γαίης ὑπένερθεν
οἴκοις ταρταρείοισι μυχῷ χθονὸς ἐνναίοντες,
ἀρχαὶ καὶ πηγαὶ πάντων θνητῶν πολυμόχθων,
εἰναλίων, πτηνῶν τε, καὶ οἳ χθόνα ναιετάουσιν·
ἐξ ὑμέων γὰρ πᾶσα πέλει γενεὴ κατὰ κόσμον.
ὑμέας κικλήσκω μῆνιν χαλεπὴν ἀποπέμπειν,
εἴτις ἀπὸ χθονίων προγόνων οἴκοισι πελάσθη.

XXXVIII. (37) ΚΟΥΡΗΤΩΝ θυμίαμα, λίβανον.

Χαλκόκροτοι Κυρῆτες, Ἀρηΐα τεύχε' ἔχοντες,
οὐράνιοι, χθόνιοί τε, καὶ εἰνάλιοι, πολύολβοι,
ζωογόνοι πνοιαί, κόσμου σωτῆρες ἀγαυοί,
οἵτε Σαμοθρήκην, ἱερὴν χθόνα, ναιετάοντες,
κινδύνους θνητῶν ἀπερύκετε παντοπλανήτων·

XXXVII. 1. γαίης και Dinner. p. 752. qui v. 7. 8. omittit. 6. ὑμετέρων Voſſ. γενεὰ vulgo. 7. ὑμᾶς vulgo. κικλήσω Voſſ. 8. Ἥτις Voſſ. οἴκοις ἐπελάσθη vulgo. XXXVIII. Dinnerus p. 420. tantummodo v. 1. 2. 3. 24. 25. 14. 20. 22. habet. 3. ἀγανοί Voſſ. 4. Σαμοθρᾴκην vulgo.

auctorem mala omnia in caput mulorum, qui ſacrificentur. Sed incruenta ſunt Orphica ſacrificia. Itaque potius conferam cum H. 18, 19 it. c. 70, 11. Montes inacceſſi hominibus excipiant, vt fulmina, ita mala alia. GESN.

XXXVIII. (37) 1. Cf. H. 30. Ventos maxime hoc nomine celebrari, qui attendere volet, intelliget, tumultuoſos illos quidem, verum permiſcentes eosdem magnam illam συνεπερμίαν, vt vbique naſci poſſint omnia. Hinc aperte πνοιὰς vocat v. 3. cf. H. 57, 6 πνεύματα παντογένεθλα. Cf. v. 13, praeſ. 22 vbi ψυχοτρόφοι ſunt. In primis huc facit Ariſtot. de Anim. 1, 5 T. 84 ὁ ἐν τοῖς Ὀρφικοῖς καλουμένοις ἔπεσι λόγος φησὶ, τὴν ψυχὴν ἐκ τοῦ ὅλου εἰσιέναι ἀναπνέοντων φερομένην ὑπὸ τῶν ἀνέμων. GESN.

XXXVIII. (37) 4. V. ad Arg. 29. Euχ. 20. Philo Bybl. ap. Euſeb. Praep. Eu. 1, 10 p. 34 Δ-

Digitized by Google

ὑμεῖς καὶ τελετὴν πρῶτοι μερόπεσσιν ἔθεσθε,
ἀθάνατοι Κȣρῆτες, Ἀρήϊα τεύχε' ἔχοντες.
νωμᾶτ' Ὠκεανόν, νωμᾶθ' ἅλα, δένδρεά θ' αὕτως.
ἐρχόμενοι γαῖαν κοναβίζετε ποσσὶν ἐλαφροῖς,
μαρμαίροντες ὅπλοις. πτήσσȣσι δὲ θῆρες ἅπαντες
ὁρμώντων, θόρυβος δὲ βοή τ' εἰς ȣ̓ρανὸν ἵκει,
εἱλιγμοῖς τε ποδῶν κονίη νεφέλας ἀφικάνει
ἐρχομένων· τότε δή ῥα καὶ ἄνθεα πάντα τέθηλεν.
δαίμονες ἀθάνατοι, τροφέες τε καὶ αὖτ' ὀλετῆρες,
ἡνίκ' ἂν ὁρμαίνητε χολȣ́μενοι ἀνθρώποισιν,
ὀλλύντες βίοτον καὶ κτήματα, ἠδὲ καὶ αὐτȣ̀ς
πλάζοντες· ϛοναχεῖ δὲ μέγας πόντος βαθυδίνης,
δένδρεα δ' ὑψικάρην' ἐκ ῥιζῶν ἐς χθόνα πίπτει·
ἠχὼ δ' ȣ̓ρανίη κελαδεῖ ῥοιζήμασι φύλλων.

11. ἧκα Voss. ἥκει vulgo. 12. νεφέλην vulgo. 14. τροφέες καὶ vulgo. αὐτολ. Ald. Dinn. al. 15. ὁρμαίνονται P. ὁρμαίνωνται vulgo. χωλȣ́μενοι Voss. 16. ὀλλοντες Voss. βίον vulgo. 17. πιμπλάντες vulgo. 18. δένδρη vulgo. 19. ȣ̓ρανία vulgo. γύλλων As. Paris. α. PAI.

ὀσκυροι, ἢ Κάβειροι, ἢ Κορύβαντες, ἢ Σαμοθρᾷκες. GESN.

XXXVIII. 8. 9. Scaliger vertit *quatitis* et *strepitis*. Non video, quo pacto haec intelligi possint, nisi sic, vt νωμᾶτε et κοναβίζετε imperatiui sint.

XXXVIII. (37) 14. Vix puto opus esse, vt ratio reddatur mutationis circa signa, quae antiqui non habebant, recentiores temere tractant. Αὐτολετὴρ fuerit, qui ipse sibi perniciem adfert. GESN.

XXXVIII. (37) 15. Bentl. ad Callim. H. in Iou. p. 460 legi vult ὁρμαίνητε, quo non modo euitatur αι ante consonantem correptum, sed etiam constructioni consulitur. Vid. ad H. 58, 15. GESN.

XXXVIII. 15. 16. Bentleii emendationem recepit tacite Schraderus Obss. p. 76. qui praeterea βίοτον correxit.

XXXVIII. (37) 17. Πιμπλάντες, credo, hic contagionis et infectionis significationem habet,

Digitized by Google

Κȣρῆτες Κορύβαντες, ἀνάκτορες, εὐδύνατοί τε,
ἐν Σαμοθρήκῃ ἄνακτες, ὁμȣ̃ Ζηνὸς κόροι αὐτοί·
πνοιαὶ ἀέναοι, ψυχοτρόφοι, ἠεροειδεῖς·
οἵτε καὶ ȣ̓ράνιοι δίδυμοι κλήζεσθ' ἐν Ὀλύμπῳ
εὔπνοοι, εὔδιοι, σωτήριοι, ἠδὲ προσηνεῖς,
ὡροτρόφοι, φερέκαρποι, ἐπιπνείοιτε ἄνακτες.

XXXIX. (38) ΚΟΡΥΒΑΝΤΟΣ θυμίαμα, λίβανον.

Κικλήσκω χθονὸς ἀενάȣ βασιλῆα μέγιστον,
Κύρβαντ' ὀλβιόμοιρον, Ἀρήϊον, ἀπροσόρατον,
νυκτερινὸν Κȣ́ρητα, φόβων ἀποπαύστορα δεινῶν,
φαντασιῶν ἐπαρωγόν, ἐρημόπλανον Κορύβαντα.
αἰολόμορφον ἄνακτα, θεὸν διφυῆ, πολύμορφον,
φοίνιον, αἱμαχθέντα κασιγνήτων ὑπὸ δισσῶν·

21. Σαμοθρᾴκῃ vulgo. Διὸς Aſ. Pariſ. α. PAI. 22. ἀένναοι Aſ. PAI. ἀεροειδεῖς vulgo. 23. κλύζεσθ' ἐνὶ πόντῳ Voſſ. 25. ἐπίπνοσοι Voſſ. ἐπίπνοιοι τε vulgo. XXXIX. 2. Κίρβαντ' Voſſ. 3. Νυκτερινῶν Voſſ. 4. ἐρημοπλάναν vulgo. 6. δισσή Voſſ.

vt apud Thucyd. in peſtilentiae Atticae deſcriptione 2, 51 ἕτερος ἀφ' ἑτέρȣ θεραπείας ἀναπιμπλάμενοι. Ventis et ſalubritatem et morborum contagia promoveri, notum fuit Thucydidi, Varroni, cet. GESN.

XXXVIII. (37) 21. De Curetum et Corybantum Dactylorumque cognatione vid Strabo 10 p. 329. Noſter certe vtroque nomine vnam rem, ventos, hic intelligit. Cf. ad Ευχ. 20. GESN.

XXXVIII. (37) 26. Ὡροτρόφοι] Sic in vulg. edit. ſed non dubito quin legendum ſit ἐπιπνοίητε, vt modo ἐπίπνευσον in quibusdam edit. haberi dixi pro eo quod aliae habent ἐπίνευσον. Sed et in hymno Veſtae vtitur eodem verbo μεταβατικῶς, claudens illum hoc verſu: Ὄλβον ἐπιπνείȣσα καὶ ἠπιόχειρον ὑγείαν. H. STEPH.

XXXIX. 4. Demetrius de eloquut. 116. de ψυχρῷ: ἢ ἐν συνθέτῳ, ὅταν διθυραμβώδης συντεθῇ ἡ δίπλωσις τȣ̃ ὀνόματος· ὡς τὸ ἐρημόπλανος ἔφη τις.

XXXIX. (38) 6. Hinc colligas Corybantas tres fuiſſe, quorum vnus duos fratres interfecerit. Quaerere vltra, modo non

Digitized by Google

Δηῶς ὃς γνώμησιν ἐνήλλαξας δέμας ἀγνόν,
θηρότυπον θέμενος μορφὴν δνοφερσῖο δρακόντος·
κλῦθι, μάκαιρ, φωνῶν, χαλεπὴν δ' ἀποπέμπεο μῆνιν,
παύων φαντασίας ψυχῆς ἐκπλήκτε ἀνάγκης.

XL. (39) ΔΗΜΗΤΡΟΣ Ἐλευσινίας θυμίαμα, σύραικα.

Δηοῖ παμμήτειρα, θεά, πολυώνυμε δαῖμον,
σεμνὴ Δήμητερ, κερεσφόρος, ὀλβιοδῶτι,
πλουτοδότειρα θεά, σαχυστρόφε, παντοδότειρα.
εἰρήνῃ χαίρουσα καὶ ἐργασίαις πολυμόχθοις,
σπερμείῃ, σωρῖτις, ἀλωαίῃ, χλοόκαρπε,
ἣ ναίεις ἀγνοῖσιν Ἐλευσῖνος γυάλοισιν.
ἱμερόεσσ', ἐρατή, θνητῶν θρέπτειρα προπάντων·
πρώτη ὑποζεύξασα βοῶν ἀροτῆρας τένοντας,

7. γνώμησιν vulgo. 8. Θηροτύπου Voss. θηροτύπε vulgo. 10. ψυχὰς vulgo. ἔκπληκτον Voss. ἐκπλήκτε Paris. α. β. ἐκ πήκτε vulgo. XL. 1. Δηὼ et θεοῖς πολυώνυμε vulgo. 2. κερσοτρόφε vulgo. 3. σαχυστροχε πανδότειρα Voss. 5. σπερμία, σωρῖτι, ἀλωαία vulgo. 8. ἡ πρώτη ζεύξασα vulgo.

lubet, quemadmodum nec, quae ſtatim ſequuntur, an aliunde quoque declarari poſſint, neſcio. Videant, quibus lubet, an aliquid huc faciat Fr. 8, 8. GESN.

XXXIX. (38) 10. Aliquoties tractauit hunc verſum Salmaſius ad Solinum, p. 238, b D. 764, a F. et πηκτὴν ἀνάγκην ad neceſſitatem et vim magicam refert, de qua Romani *defigendi* verbo vti ſolent. Talis eſt illa Horatiana *clauis adamantinis figens omnia neceſſitas*. GESN.

XL. 1. Θεὰ πολυώ. coniicit Lennep. ad Col. p. 134. GESN.

XL. (39) 3. Apud Diod. Sic. 1, 12 Γῆ μήτηρ πάντων, Δημήτης, πλουτοδότειρα. GESN.

XL. (39) 5. Conf. ad h. v. 33, 3. 28, 15. 57, 65. It. Iuſt. M. Cohort. p. 82. Μῆνιν ἄειδε, θεὰ, Δημήτερος ἀγλαοκάρπε. GESN.

XL. 5. Σπερμία corrigit Schraderus Emend. praefat. p. VI. vt h. XXXVI. 2.

XL. 8. Vulgata lectio, quae

Digitized by Google

καὶ βίον ἱμερόεντα βροτοῖς πολύολβον ἀνεῖσα·
αὐξιθαλής, βρομίοιο συνέσιος, ἀγλαότιμος.
λαμπαδόεσσ', ἀγνή, δρεπάνοις χαίρουσα θερείοις.
σὺ χθονίη, σὺ δὲ φαινομένη, σὺ δὲ πᾶσι προσηνής·
εὐτεκνε, παιδοφίλη, σεμνή, καρποτρόφε κούρη,
ἅρμα δρακοντείοισιν ὑποζεύξασα χαλινοῖς,
ἐγκυκλίοις δίναις περὶ σὸν θρόνον εὐαζόντων.
μενογενής, πολύτεκνε θεά, πολυπότνια θνητοῖς,
ἧς πολλαὶ μορφαί, πολυάνθεμοι, ἱεροθηλεῖς·
ἐλθέ, μάκαιρ', ἀγνή, καρποῖς βρίθουσα θερείοις,
εἰρήνην καταγοῦσα καὶ εὐνομίην ἐρατεινήν,
καὶ πλῆτον πολύολβον, ὁμῆ δ' ὑγίειαν ἄνασσαν.

XLI. (40) ΜΗΤΡΟΣ Ἀνταίας θυμίαμα, ἀρώματα.

Ἀνταίη βασίλεια, θεά, πολυώνυμε μῆτερ
ἀθανάτων τε θεῶν ἠδὲ θνητῶν ἀνθρώπων,
ἥ ποτε μαιεύσα πολυπλάγκτῳ ἐν ἀϊνῇ,
νησείαν κατέπαυσας Ἐλευσῖνος γυάλοισιν.
ἦλθές τ' εἰς Ἀΐδην πρὸς ἀγαυὴν Περσεφόνειαν,

10. βρομίοις Aſ. Voſſ. PAI. βρομίοισι vulgo. 12. χθονία vulgo. 13. κούρα vulgo. 15. εὐάζουσα vulgo. 17. ἱεροθαλλεῖς vulgo. 18. βρύουσα Voſſ. Pariſ. α. 19. ἐρατεινοῖς Voſſ. v. 19. 20. Dinner. p. 208. omittit. 20. ἅπασαν Voſſ. XLI. 3. Ἦν ποτε Voſſ. πολυπλάκτῳ Aſ. PAI. 4. Ἐλ. ἐν γυάλοισι Voſſ. P. et alter Pariſienſium. 5. ἐλθὲς — ἀϊὴν — Voſſ.

non niſi proſae accommodata eſt, ferri non poterat.

XL. 10. Βρομίοιο Schneideri emendatio eſt. Vide Spanhem. ad Callim. h. Cer. 71.

XL. 15. Ineptum εὐάζουσα in εὐαζόντων mutaui. Qui non animaduerterant, δρακόντων e δρακοντείοισιν intelligi, genuinam lectionem corruperunt. Caeterum compara h. VII. 4. XXVII. 5.

XLI. (40) Μητέρα Ἀνταίην ſi non ſatis indicaret poeta eſſe Cererem, quae et pro matre deorum ſaepe accipitur, docere poſſet Apollonius Rhodius.

Digitized by Google

ἁγνὸν παῖδα Δυσαύλου ὁδηγητῆρα λαχοῦσα,
μηνυτῆρ' ἁγίων λέκτρων χθονίου Διὸς ἁγνοῦ,
Εὔβουλον τέξασα θεὸν θνητῆς ὑπ' ἀνάγκης.
ἀλλά, θεά, λίτομαί σε, πολυλλίστη βασίλεια,
ἐλθεῖν εὐάντητον ἐπ' εὐϊέρῳ σέο μύστῃ.

6. λαβοῦσα Aſ. Voſſ. Pariſ. α. β. 7. Μυνητῆρ' Voſſ. 8. θνητοῖς Pariſ. α. ἀπ' vulgo. ὑπ' ἀν. Voſſ. recte! GESN. 9. πολυλίστη Voſſ.

Quam enim 1, 1125 Μητέρα Δινδυμένην vocauerat, et ἐνναέτιν Φρυγίας, et 1139 Ῥείην, eam 1141 Ἀνταίαν δαίμονα dicit, vbi honorem illius et miracula canit. Schol. εὐλιτάνητον interpretatur et εὐάντητον, quod poſterius ipſe hic noſter firmat v. 10. Add. Heſych. GESN.

XLI. (40) 6. Δύσαγνος propter luctum, puto. GESN.

XLI. 6. Vulgata lectio, δύσαγνος παῖδ' ἁγνὸν ὁδηγητῆρα λαβοῦσα, et metro repugnat, nec, quo pacto intelligi poſſit, in promptu eſt. Quod repoſui, ἁγνὸν παῖδα Δυσαύλου ὁδηγητῆρα λαβοῦσα, certa nititur auctoritate Pauſaniae I. 14. Ὀρφέως δέ (οὐδὲ ταῦτα Ὀρφέως, ἐμοὶ δοκεῖν, ὄντα) Εὐβουλεῖ καὶ Τριπτολέμῳ Δυσαύλην πατέρα εἶναι, μηνύσασι δέ σφισι περὶ τῆς παιδὸς δοθῆναι παρὰ Δήμητρος σπεῖραι τοὺς καρπούς. Quamquam enim Pauſanias non hunc Orphicorum carminum locum reſpexit, ex illo tamen, quem ſpectauit, loco, hauſiſſe ſcriptorem, cuius hic hymnus eſt, patet. Dysaules hic, celebratus in ſacris Eleuſiniis, memoratur Pauſaniae etiam II. 11. et copioſius II. 14. Clemens Alex. Adh. ad Gent. p. 13. ed. Sylb. ἀλωμένη γὰρ ἡ Δηὼ κατὰ ζήτησιν τῆς θυγατρὸς τῆς Κόρης, περὶ τὴν Ἐλευσῖνα (τῆς Ἀττικῆς δέ ἐστι τοῦτο τὸ χωρίον) ἀποκάμνει καὶ φρέατι ἐπικαθίζει λυπουμένη· τοῦτο τοῖς μυουμένοις ἀπαγορεύεται εἰσέτι νῦν, ἵνα μὴ δοκοῖεν οἱ τετελεσμένοι μιμεῖσθαι τὴν ὀδυρομένην. ᾤκουν δὲ τηνικάδε τὴν Ἐλευσῖνα οἱ γηγενεῖς. ὀνόματα αὐτοῖς Βαυβώ, Δυσαύλης, καὶ Τριπτολέμος, ἔτι δὲ Εὔμολπός τε καὶ Εὐβουλεύς.

XLI. (40) 8. Εὔβουλον declaramus in Ind. Hic an Bacchus eſt? Inter vina quidem conſultare barbarorum fuit, etiam maiorum noſtrorum. Sed illud θνητῆς ὑπ' ἀνάγκης indicat humano ſemine conceptum etc. Sed εὐβουλῆος filium mox H. 41, 2 facit Bacchum. De illa πολυωνυμίᾳ Orphica ſemper tenendum, non tantum inconſtantiam poeticarum imaginum et φαντασιῶν eſſe: ſed indicare vnum illud in natura rerum, quod σχέσεσι tantum mutuis et relationibus volebant diſtingui. De Μίσης nomine nihil habebam, niſi quod ſomniabam aliquid de illa ἐναντιοτροπῇ Heraclitica, de illo bello omnium patre. Sed poeta nihil tale ſug-

Digitized by Google

XLII. (41) ΜΙΣΗΣ θυμίαμα, ϛύρακα.

Θεσμοφόρον καλέω ναρθηκοφόρον Διόνυσον,
σπέρμα πολύμνηϛον πολυώνυμον Εὐβουλῆος,
ἁγνήν τ' εὐΐερόν τε Μίσην, ἄῤῥητον ἄνασσαν,
ἄρσενα καὶ θῆλυν, διφυῆ λύσειον Ἴακχον·
εἴτ' ἐν Ἐλευσῖνος τέρπῃ νηῷ θυόεντι,
εἴτε καὶ ἐν Φρυγίῃ σὺν μητέρι μυϛιπολεύεις,
ἢ Κύπρῳ τέρπῃ σὺν ἐϋϛεφάνῳ Κυθερείῃ,
ἢ καὶ πυροφόροις πεδίοις ἐπαγάλλεαι ἁγνοῖς,
σὺν σῇ μητρὶ θεᾷ μελανηφόρῳ Ἴσιδι σεμνῇ,
Αἰγύπτου παρὰ χεῦμα, σὺν ἀμφιπόλοισι τιθήναις·
εὐμενέουσ' ἔλθοις ἀγάθ' ἐκτελέουσ' ἐπ' ἀέθλοις.

XLII. 3. ἁγνήν τ' εὐ — μεσην Voss. ἁγνὴν εὐΐερόν τε vulgo. 4. ἄῤῥενα vulgo. λύσοιον Ald. 9. Σὺν σοὶ As. Voss. Paris. α. ΡΑΙ. 11. ἀγαθοῖς τελέουσ' vulgo. ἐπ' ἔθλος Voss.

gerit: potius Nympham facit hilarem. etc. GESN.

XLII. 3. Misae mentio est apud Hesychium in Μισατίς: vbi dicit: Μίσα τῶν περὶ τὴν μητέρα τις, ἣν καὶ ὀμνύουσι. Schneidero placet τῶν περὶ Δημήτερα. Idem Hesychius: Μιδάθεος. οἱ ὑπὸ Μίδα βασιλευθέντες ἐσέβοντο καὶ ὤμνυον τὴν Μίδα θεόν, ἣν τινὲς μητέρα αὐτοῦ ἐκτετιμῆσθαι λέγουσιν

XLII. 9. Plutarchus de Iside et Osiride p. 627. ed. Steph. οὗτοι δέ εἰσιν οἱ τὸν ἱερὸν λόγον περὶ θεῶν πάσης καθαρεύοντα δεισιδαιμονίας καὶ περιεργίας ἐν τῇ ψυχῇ φέροντες, ὥσπερ ἐν κίϛῃ, καὶ περιϛέλλοντες τὰ μὲν μέλανα καὶ σκιώδη, τὰ δὲ φανερὰ καὶ λαμπρά, τῆς περὶ θεῶν ὑποδηλοῦντα οἰήσεως. οἷα καὶ περὶ τὴν ἐσθῆτα τὴν ἱερὰν ἀποφαίνεται. Atque etsi, vt idem dicit p. 680. ϛολαὶ αἱ Ἴσιδος ποικίλαι ταῖς βαφαῖς· περὶ γὰρ ὕλην ἡ δύναμις αὐτῆς, πάντα γινομένην καὶ δεχομένην, φῶς, σκότος· ἡμέραν, νύκτα· πῦρ, ὕδωρ· ζωήν, θάνατον· ἀρχήν, τελευτήν· tamen, quid maxime noster spectauerit, patet ex eodem Plutarchi libro, vbi Isis, perempto Osiride, eadem fere, quae Ceres, rapta Proserpina, fecisse narratur, p. 635. τὴν δ' Ἶσιν αἰσθομένην κείρεσθαι μὲν ἐνταῦθα τῶν πλοκάμων ἕνα, καὶ πένθιμον ϛολὴν ἀναλαβεῖν.

XLII. (41) 11. Etiam hic ἐπι-

Digitized by Google

XLIII. (42) ΩΡΩΝ θυμίαμα, ἀρώματα.

Ὧραι, θυγατέρες Θέμιδος καὶ Ζηνὸς ἄνακτος,
Εὐνομίη τε, Δίκη τε, καὶ Εἰρήνη πολύολβε,
εἰαριναί, λειμωνιάδες, πολυάνθεμοι, ἀγναί,
παντόχροοι, πολύοδμοι ἐν ἀνθεμοειδέσι πνοιαῖς,
Ὧραι ἀειθαλέες, περικυκλάδες, ἡδυπρέσωποι·
πέπλοις ἐννύμεναι δροσερὰς ἀνθέων πολυθρέπτων,
* * Περσεφόνης συμπαίκτορες, εὖτέ ἑ Μοῖραι
καὶ Χάριτες κυκλίοισι χορεῖς πρὸς φῶς ἀνάγωσιν,
Ζηνὶ χαριζόμεναι καὶ μητέρι καρποδοτείρῃ,
ἔλθετ' ἐπ' αὐφήμους τελετὰς ὁσίας νεομύστοις,
εὐκάρπους καιρῶν γενέσεις ἐπάγουσαι ἀμεμφῶς.

XLIII. 1. 2. Dinnerus p. 842. post v. 5. collocatos habet. 6. ἐννύμεναι Voss. δροσέας Ask. Paris. α. ἀνθῶν πολυθρέπτων vulgo. πολυθρίπτων Al. quod malim. GESN. Sic etiam Paris. α. β. Dinner. p. 69. et 842. 7. Vide notas. 11. νεομύστοις vulgo.

τελέσσα iungam bonis laboribus finem bonum et perfectionem addens. GESN.

XLIII. (42) 2. Eadem nomina Horarum apud Hes. Theog. 902 vbi etiam sunt Themidis filiae, αἳ τ' ἔργ' ὠρήσιν καταθνητοῖσι βροτοῖσιν. Cf. Apollod. 1, 3, 1. Videntur signare illam pulchritudinem, quae est ex maturitate et tempestiuitate cuiusque rei. De Dice add. H. 61. GESN.

XLIII. (42) 7. Cf. 28, 9. et vid. Apollod. l. c. GESN.

XLIII. 7. Vulgata lectio est, Περσεφόνῃ συμπαίκτορες, ἣνίκα Μοῖραι ταύτην, cuius vel numeri arguunt ταύτην ex interpretatione natum esse. Quod quum sit certissimum, patet etiam ἣνίκα eamdem habere originem, quia pronomen omitti non potuit. Ita factum, vt nomen, quod in initio versus erat, expelleretur, Praeterea etiam datiuus Περσεφόνῃ ex genitiuo propter sequentem litteram Σ ortus. Supra h. XXIX. Proserpina Ὡρῶν συμπαίκτειρα dicitur. Haec igitur omnia vitia sustuli. De re ipsa vide ad h. XXIX. 13.

XLIII. 10. Vide ad IX. 12.

XLIII. (42) 11. Illud ἀμεμφῶς valde placet: excludit μεμψιμοιρίαν rusticorum, quod difficile est, vt quamuis auido colono rura sua pareant. GESN.

Digitized by Google

XLIV. (43) ΣΕΜΕΛΗΣ θυμίαμα, σύραχα.

Κικλήσκω κέρην Καδμηΐδα παμβασίλειαν,
εὐειδῆ Σεμέλην, ἐρατοπλόκαμον, βαθύκολπον,
μητέρα θυρσοφόροιο Διωνύσου πολυγηθέος,
ἣ μεγάλας ὠδῖνας ἐλάσσατο πυρφόρῳ αὐγῇ,
ἀθανάτοιο τεκοῦσα Διὸς βελέεσσι Κρονίοιο·
τιμὰς τευξαμένη παρ' ἀγαυῆς Περσεφονείης
ἐν θνητοῖσι βροτοῖσιν ἀνὰ τριετηρίδας ὥρας,
ἡνίκα σὸς Βάκχος γενείμην ὠδῖνα τελῶσιν,
εὐέρον τε τράπεζαν ἰδὲ μυχήρεά θ' ἁγνά.
νῦν σέ, θεά, λίτομαι, κέρη Καδμηΐς ἄνασσα,
πρηΰνεον καλέων αἰεὶ μύεσσιν ὑπάρχειν.

XLIV. Dinnerus p. 704 seq. versus huius hymni hoc ordine posuit: 1—4. 10. 11. 5—9. 5. Ἀθανάτου Voss. P. παρ' αὐτῆς vulgo. παρὰ αὐτῆς Dinnerus. 9. ἠδὲ Af. P. 11. μύεσσιν vulgo.

XLIV. (43) 4. Ἐλάσσατο non pallium simpliciter significatione ponitur. Mulier perterrita et conualsa ipsa tamen cum abigere a se et amoliri malum studuit, partum expulit. ORSK.

XLIV. 4. Si ἐλάσσατο scripsit poeta, similia sunt haec Callimachi h. Del. 120. ὠμοτόκες ὠδῖνας ἀπηρείσαντο λέαιναι, et h. Iou. 15. Ἔνθα σ' ἐπεὶ μήτηρ μεγάλων ἀπεθήκατο κόλπων. Qui sequitur, hymni nostri versus, mea quidem sententia multo elegantiorem redderet orationem, si sic esset scriptus: ἀθάνατον τέκτουσα Διὸς παῖδα Κρονίοιο.

XLIV. (43) 6. Παρ' ἀγαυῆς legendum suspicatur Piersonus Verisim. p. 36 vt H. 40, 5. Et sic etiam 45, 6. Ceterum hoc videtur indicare poeta, Semelae hunc honorem haberi ab imperiosa alioquin Proserpina, vt illam e regno suo dimittat ad trieterica Bacchi sacra obeunda, in quibus τελοῦσι, h. e. inter cerimonias illas occultas referunt, et vt fabulam quandam ludunt natales Bacchi. Talem τελετὴν pulchre et copiose describit in Alexandro suo Pseudomanti Lucianus.

ORSN.

XLIV. 6. Semeles a Baccho ab inferis reductae mentionem facit Pausanias II. 31, 2. 37, 5. Inter superos relatam Nonnus in fine libri octaui, Pindarus Ol. II. 44. tradidere.

Digitized by Google

XLV. (44) ΤΜΝΟΣ Διονύσῳ Βασσαρέως τριετηρικῶ.

Ἐλθέ, μάκαρ Διόνυσε, πυρίσπορε, ταυρομέτωπε,
Βάσσαρε, καὶ Βακχεῦ, πολυώνυμε, παντοδυνάστα,
ὃς ξίφεσιν χαίρεις, ἠδ' αἵματι, Μαινάσι θ' ἁγναῖς·
εὐάζων κατ' Ὄλυμπον, ἐρίβρομε, μαινόλα Βάκχε,
Θυρσεγχής, βαρύμηνι, τετιμένε πᾶσι θεοῖσιν
καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν, ὅσοι χθόνα ναιετάουσιν·
ἐλθέ, μάκαρ, σκιρτητά, φέρων πολὺ γῆθος ἅπασιν.

XLV. 3. ξίφεσι Af. ξίφεσσι Voss. αἵμασι vulgo. 4. μανιὰ Βάκχε vulgo. 5. Θυρσεγχθὴς Af. Voss. Paris. α. Dian. p. 136. PAI. Θυρσαχθὴς vulgo.

XLV. 3. Nisi αἵμασι, quod legitur vulgo, e Μαινάσι natum est, certe, quod reposui, αἵματι scripsit poeta.

XLV. (44) 4. Εὐάζων] Etsi μανιὰ primam debet potius habere correptam, (sicut in proximo sequente hymno — ἐλαυνόμενος μανίῃσιν) infra tamen iterum sic ponitur: vbi pro Βάκχε legitur Βακχεῦ, primo versu hymni Trieterici, Κικλήσκω σε μάκαρ πολυώνυμε μανιὰ βακχεῦ. H. STEPH.

XLV. 4. Vulgata lectio, μανιά, quae etiam h. LII. 1. obtinet, defendi nullo pacto potest. Manifesto eâ est interpretatio alius verbi. Nec dubitaui reponere μαινόλα, quod pariter atque μαινόλιος Bacchi epitheton est. Vide interpp. ad Hesych. in μαινόλης. Eudocia p. 120. ἀφ' ἧ δὴ καὶ μαινόλης ὁ Διονύσιος ἐκλήθη. Hoc nomen etiam alibi obscuratum, vt in Euripidis Oreste v. 813. τὸ δ' αὖ κακουργεῖν ἀσέβεια μεγάλη. Ibi μεγάλη ad sensum languet, ad metrum non quadrat. Repone, τὸ δ' αὖ κακουργεῖν ἀσέβεια μαινολίς. Μεγάλη ortum ex vitiosa scriptura μενολὶς quam libri veteres etiam in Aeschyli Suppl. 114. habent. Ac γ et ν, η et ις simillima in scriptis codd. Illud addo, si quis forte μαντικὰ scribendum putet ex his Eudociae verbis p. 120. τάχα διὰ τοῦτο καὶ μαντεῖα λέγεται τῷ Διονύσῳ γινομένη, non videri vocabulum μαντικὸς satis esse poeticum.

XLV. (44) 5. Θυρσαχθὴς gra-

Digitized by Google

XLVI. (45) ΛΙΚΝΙΤΟΥ θυμίαμα, μάννναν.

Λικνίτην Διόνυσον ἐπ' εὐχαῖς ταῖσδε κικλήσκω,
Νύσιον, ἀμφιθαλῆ, πεποθημένον, εὔφρονα Βάκχον·
νυμφέων ἔρνος ἐραστόν, ἐϋξεφάνου τ' Ἀφροδίτης,
ὅς ποτ' ἀνὰ δρυμὲς κεχορευμένα βήματα πάλλες
σὺν νύμφαις χαρίεσσιν, ἐλαυνόμενος μανίῃσιν.
καὶ βαλῇσι Διὸς πρὸς ἀγαυὴν Φερσεφάνειαν
ἀχθεὶς ἐξετράφης, φίλος ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
εὔφρων ἐλθέ, μάκαρ, κεχαρισμένα δ' ἱερὰ δέξαι.

XLVII. (46) ΒΑΚΧΟΥ * περικιονίδι θυμίαμα, ἀρώματα.

Κικλήσκω Βάκχον περικιόνιον, μεθυδώτην,

XLVI. 2. Νύσιον Af. Thr. 3. ἔρνον Af. ἐρατὸν Thr. 4. πάλλες vulgo. πάλλεις Thr. μανίαισι Voſſ. 6. βυλαῖσι et πρὸς τ' αὐτὴν vulgo. 7. Φόβος vulgo. φίλος Thr. XLVII. * ΒΑΚ-

vi metuende thyrſo etc. Hor. Od. 2, 29. GESN.

XLVI. (45) De λικνίτης epitheto V. Spanh. ad Call. in Iou. 48 et Cer. 137 Squire ad Plut. de Iſide p. 88 ſq. Verbo eſt illud λίκνον, vnde λικνίτης Bacchus, *myſtica vannus Iacchi*, Virgiliana, purgationis animarum ſymbolum. Verba Plutarchi, Αἱ Θυιάδες ἐγείρουσι τὸν λικνίτην, forte ad hunc Orphicum vel ſimilem Hymnum pertinent. GESN.

XLVI. (45) 6. Etiam hic legi vult Pierſonus πρὸς ἀγαυὴν Περσεφόνειαν, vt 43, 6. Mirum tamen fuerit, ſi in epitheto ita ſolemni ter diuerſis locis peccare potuerunt librarii. GESN.

XLVI. (45) 7. An φόβος hic eſt terror, non DIs iniectus a Baccho, ſed quem iniecere DI per Bacchum, πρόμαχον ſuum, gigantibus, vbi *retorſit Rhoecum leonis Vnguibus horribilique mala* Hor. Od. 2, 19, 23. GESN.

XLVI. 7. Niſi ſatis bonam lectionem φίλος offerret cod. Thryll. facile adducerem, vt πάφος; i. e. θάμβος, putarem a poeta ſcriptum eſſe.

XLVII. 46. De περικιονίδι ap-

Digitized by Google

Καδμείοισι δόμοις ὃς ἑλισσόμενος πέρι πάντη,
ἔτησεν κρατερὸς βρασμὸς γαίης ἀποπέμψας·
ἠνίκα πυρφόρος αὐγὴ ἐκίνησεν χθόνα πᾶσαν,
περιπῆρος ζοίζοις· ὁ δ' ἀνέδραμε δεσμὸς ἁπάντων.
ἐλθέ, μάκαρ, βακχευτά, γεγηθυίαις παραπίδεσσιν.

XLVIII. (47) ΣΑΒΑΖΙΟΤ * θυμίαμα, ἀρώματα.

Κλῦθι, πάτερ, Κρόνε υἱὲ Σαβάζιε, κύδιμε δαῖμον,
ὃς Βάκχον Διόνυσον ἐρίβρομον εἰραφιώτην
μηρῷ ἐγκατέραψας, ὅπως τετελεσμένος ἔλθοι

ΧΟΤ om. Af. Voſſ. ΡΑΙ. 2. περὶ πάντα vulgo. 3. κρατερῶς vulgo. 4. ἐνίκησε vulgo. ἐκίνησε Scriner. ad Scal. 5. ζοιζῆς Voſſ. XLVIII. * ΣΑΒΑΣΙΟΤ Ask. 2. ἐιραφιώτην Voſſ. 3. ἐγκατέραψα. Nomen libri omiſit Geſnerus. ἔλθῃ vulgo.

pellatione, ex fabula Bacchi de columnis Cadmeae arcis vite circumdata munitis, vid. Eurip. Phoeniſſ. 654 ibique V. Schol. et Valcken. Neſcio quam bene Sponcerus de LL. Ebrr. p. 667. huc referat idolum כיון Amoſi 5, 26. GESN.

XLVII. (46) 4. Pro ἐνίκησεν cogitabam aliquando forte melius legi ἐκίνησεν· cum terrae motum hic vel ipſe Hymnus figuare videatur. Sed etiam νικᾶν, *ſuperare, vincere*, hic commode locum habent. GESN.

XLVI I. (46) 5. Bacchus circumiens arcem, vite a ſe producta illam deuinxit et contra incendium ac ruinam muniit. GESN.

XLVIII. (47) 1. Bacchi barbarum nomen, vti volunt Graeci Grammatici. De Saba Arabiae poteſt aliquis cogitare, de Sabaoth, cum exercitum per Orientem duxerit Bacchus etc. Σάβον et Σαβάζιον modo vocis productione differre credibile eſt. Plut. Symp. 4, 5 p. 671, F. Σάββυς καὶ νῦν ὅτι πολλοὶ τὸν βάκχον καλοῦσι, καὶ τούτην ἀφιᾶσι τὴν φωνὴν, ὅταν ὀργιάζωσι τῷ θεῷ. GESN.

XLVIII. 1. Alia de Sabasio habet Diod. Sic. IV. 4.

XLVIII. (47) 2. De εἰραφιώτου appellatione vid. Heſych. et ibi viri docti. Verbo, διὰ τὸ ἐῤῥάφθαι ἐν μηρῷ Διὸς, κ. τ. λ. GESN.

Digitized by Google

Τμῶλον ἐς ἠγάθεον, παρά θ' Ἵππαν καλλιπάρ-
ῃον.
ἀλλά μάκαρ, Φρυγίης μεδέων, βασιλεύτατε
πάντων,
εὐμενέων ἐπαρωγὸς ἐπέλθοις μυσιπόλοισιν.

XLIX. (48) ΙΠΠΑΣ θυμίαμα, σύραχα.

Ἵππαν κικλήσκω Βάκχε τροφόν, εὐάδα κέρην,
μυσιπόλον τελετῇσιν ἀγαλλομένην Σάβῃ ἀγνῇ,
νυκτερίοισι χοροῖσιν ἐριβρεμέταο Ἰάκχε.

4. παρ' Ἵππαν vulgo. παρὰ Ἵππαν Dinnerus p. 753. 5. πάντων Voss. XLIX. 2. τελεταῖσιν vulgo. σαβοι Voss. — vide notas. 3. χοροῖσι πυριβρεμέτοις ἰάχοισι vulgo.

XLIX. (48) 1. Vid. Fragm. 43 ex Proclo. ΘΕΣΝ.

XLIX. 2. Insignis varietas est apud Dinnerum p. 56e. Is quum duo priores versus huius hymni afferat, secundum ita scriptum exhibet: μυσιπόλον, χθονίην, βασίλειαν, καλλιπάρῃον.

XLIX. 3. Nisi epitheton νυκτέριος tam frequens esset in Orphicis hymnis, facile adducerer, vt hic νυκτελίοισι scribendum putarem, et infra h. LII. 4. νυκτέλιε. Nyctelius Bacchus vocabatur. Pausanias I. 40. μετὰ δὲ τοῦ Διὸς τὸ τέμενος ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀνελθοῦσι, καλουμένην ἀπὸ Καρὸς τοῦ Φορωνέως καὶ ἐς ἡμᾶς ἔτι Καρίαν, ἔστι μὲν Διονύσου ναὸς Νυκτελίου. Plutarchus περὶ τοῦ ει τοῦ ἐν Δελφοῖς p. 692. ed. Steph. Διόνυσον δὲ καὶ Ζαγρέα καὶ Νυκτέλιον καὶ ἰσοδαίτην αὐτὸν ὀνομάζουσι. Idem in Quaestt. Rom. 112. p. 519. νυκτέλια, et in Quaestt. Graec. 37. p. 534. νυκτέλια ἱερὰ memorat. Vide interpp. Hesychii ad νυκτελεῖν. Νυκτέλιος Bacchus etiam in hymno, qui est in Brunckii Analectis T. II. p. 517. et apud Eudociam p. 125. tum apud Nonnum VII. 349. p. 222, 9. IX. 114. p. 256, 5. XXII. 6. XXVII. 173. p. 710, 1. XLIV. 203. p. 1160, 13.

XLIX. 3. Ἴακχος est hymnus bacchantium, non ἰαχὸς, quod sciam. Lege: νυκτερίοισι χοροῖσι, περιβρεμέτοις ἰαχῇσι. Theognis vs. 776. τερπόμενοι κιθάρῃ καὶ ἀοιδῇ θαλίῃ, Παιάνων τε χοροῖς, ἰαχαῖσί τε, σὸν περὶ βωμόν. RUHNK. Schneiderus ad Arg. 1122. πυριβρεμεταῖς ἰαχῇσι legit. Equidem, quum nec formam περιβρέμετος, nec femininum adiectiuum πυριβρεμέτης probari posse existimem, audacius hunc versum mutaui. Dionys. Perieg. 578. Ἰνδοὶ κῶμον ἄγουσι ἐριβρεμέτῃ Διονύσῳ. Eudocia p. 125. ἐρίβρομον δὲ προσέτι καὶ ἐριβρεμέτην προσαγορεύουσιν.

Digitized by Google

κλῦθί μευ εὐχομένου, χθονίη μήτηρ, βασίλεια,
εἴτε σύ γ' ἐν Φρυγίῃ κατέχεις Ἴδης ὄρος αἰγνόν,
ἢ Τμῶλος τέρπει σε, καλὸν Λυδοῖσι θόασμα·
ἔρχεο πρὸς τελεταὶς ἱερῷ γηθῆσα προσώπῳ.

L. (49) ΛΥΣΙΟΥ ληναίῳ ὕμνος.

Κλῦθι, μάκαρ, Διὸς υἱ', ἐπιλήνιε Βάκχε, διμήτωρ,
σπέρμα πολύμνηστον, πολυώνυμε, λύσιε δαῖμον.
κρυψίγονον μακάρων ἱερὸν θάλος, εὔιε Βάκχε,
εὐτραφές, εὔκαρπος, πολυγηθέα καρπὸν ἀέξων,
ἐξίχθων, ληναῖε, μεγασθενές, αἰολόμορφε·
παυσίπονον θνητοῖσι φανεὶς ἄκος, ἱερὸν ἄνθος,

4. μευ et χθονία vulgo. L. 1. διμάτωρ vulgo. 2. πολύμνητον vulgo. 3. Κλυψιγ. Voss. F. κλεψ. OESN. 4. εὐτραφῆ, εὔκαρπε, vulgo. 5. ῥοχθίζων vulgo. αἰγλρόμορφε Voss. 6. ἄκος om. Voss. παυσίπονος θνητοῖσι φανεὶς, ἄκος, vulgo. λυσίπονος Dinner. p. 136.

XLIX. (48) 6. Possit quidem aliquis θόασμα hic suspicari legendum, et ad sacrificiorum honorem referre. Verum θόασμα ad illos furiosos per montes cursus pertinet, de quibus etiam est apud Plut. de aud. poet. Vid. Hesych. V. θοάζει, et quae ibi VV. DD. OESN.

L. (49) Λύσειον vt H. 41, 4 f. λύσιον verius est, videntur dixisse non tantum ex fabula, quod solvit vincula suis Bacchis a Pentheo iniecta, qua de re Eurip. Bacch. 443 sq. et 497 vbi minanti Pentheo, εἰρκταῖος δ' ἔνδον σῶμα σὸν φυλάξομεν, respondet Bacchus Λύσει μ' ὁ δαίμων αὐτὸς, ὅταν ἐγὼ θέλω κ. τ. λ. An λύσιος etiam physice cum ληναίῳ coniunctus est? nam in ληνῷ, torculari, soluitur et liberatur Bacchus a vinculis illis succi crassioris et pelliculae, quae impediunt vim inebriandi. OESN.

L. 2. Σπέρμα πολύμνητον repositum ex h. VI. 4. XLII. 2.

L. (49) 5. Ῥοχθίζων ad ebriorum clamores et ructus adeo referendum puto. Videtur in vtroque verbo ὀνοματοποιΐα quaedam esse. OESN.

L. 5. Etsi ἐξοχθίζων non insolenter formatum verbum est, tamen, quia nusquam occurrit, non dubitaui ἐξίχθων ex h. LII. 9. scribere.

Digitized by Google

χάρμα βροτοῖς φιλάλυπον, ἐφάπτορ, καλλιέθειρε,
λύσιε, θυρσομανές, βρόμι, εὔιε, πᾶσιν ἐΰφρων,
οἷς ἐθέλεις θνητῶν ἠδ' ἀθανάτων σὲ πιφαύσκειν·
νῦν σε καλῶ μύσῃσι μολεῖν ἡδύν, φερέκαρπον.

LI. (50) ΝΥΜΦΩΝ θυμίαμα, ἀρώματα.

Νύμφαι, θυγατέρες μεγαλήτορος Ὠκεανοῖο,
ὑγροπόροις γαίης ὑπὸ κεύθεσιν οἰκί' ἔχουσαι,
κρυψίδρομοι, Βάκχοιο τροφοί, χθόνιαι, πολυγηθεῖς,
καρποτρόφοι, λειμωνιάδες, σκολιόδρομοι, ἀγναί,
ἀντροχαρεῖς, σπήλυγξι κεχαρμέναι, ἠεροφοῖται,
πηγαῖαι, δρομάδες, δροσοείμονες, ἴχνεσι κῶφαι·
φαινόμεναι, ἀφανεῖς, αὐλωνιάδες, πολυανθεῖς·
σὺν Πανὶ σκιρτῶσαι ἀν' ὄρεα, εὐάσειραι,

7. ἐπάφιε vulgo. 8. θυρσομενῇ Voss., θυρσομανῇ vulgo. θυρσομανὲς Dinner. p. 137. 9. ὡς ἔθελε Voss. Hunc v. omittit Dinnerus. 10. μύσαισι vulgo. ἠδὺν Voss. LI. 3. κρυψίδρομοι vulgo. 6. Ανδροχ. Voss. κεχαρισμ. Voss. 6. ἰχνεσσι Af.

L. (49) 7. Ἐπάφιον vt vocatur etiam 51, 9 declaramus ad Fr. 16 pr. GESN.

L. 7. Vim verbi ἐπάφιος recte videtur Gesnerus ad fragm. XVI. pr. declarasse. Sed accidit in hoc nomine hic et infra h. LII. 9. quod paullo ante in v. μανικέ, vt interpretatio pro genuino vocabulo in textum reciperetur. Scripserat poeta ἐφάπτορ. Apposita ad hanc rem duo sunt loca Aeschyli in Supplicibus, vnus v. 43. ἴνιν τ' ἀνδρονομοῦσας προγόνω, βοὸς ἐξ ἐπιπνοίας Ζηνὸς ἔφαψιν· ἐπωτυμίᾳ δ' ἐπεκραίνετο μόρσιμος αἰὼν εὐλόγως, Ἔπαφόν τ' ἐγέννασεν· alter v. 551. γενεᾶ πολυμνήστωρ, ἐφάπτορ Ἰοῦς. Ita legendum.

L. (49) 8. Non est probabile θυρσομανῇ solum accusandi casu tot vocatiuis interpositum. Itaque legam potius θυρσομανές. GESN.

LI. (50) 3. Casaub. de Satyr. L. 1 p. 35 Κρυψίδρομοι emendat cum respectu ad antra Nympharum, a quibus et ἀντροχαρεῖς χθόνιαι mox appellantur. GESN.

Digitized by Google

πετρόρυτοι, λιγυραί, κρηνίτιδες, ὑλονόμοι τε·
παρθένοι εὐώδεις, λευχείμονες, εὔπνοοι αὔραις,
αἰπολικαί, νόμιαι, θηρσὶν φίλαι, ἀγλαόκαρποι,
δρυμοχαρεῖς, ἄπαλαί, πολυθρέμμονες, αὐξίτροφοί τε·
κῆραι ἁμαδρυάδες, φιλοπαίγμονες, ὑγροκέλευθοι,
Νύσιαι, οἰστρομανεῖς, παιωνίδες, εἰαροτερπεῖς,
σὺν Βάκχῳ Δηοῖ τε χάριν θνητοῖσι φέρουσαι·
ἔλθετ' ἐπ' εὐφήμοις ἱεροῖς κεχαρηότι θυμῷ,
νᾶμα χέουσ' ὑγιεινὸν ἀεξιτρόφοισιν ἐν ὥραις.

9. πετρόῤῥυτοι Af. Voſſ. κορυνίτιδες vulgo. κορυνήτιδες Dinn. p. 549. κρυνίτιδες Voſſ. Pariſ. α. β. 10. εὔπνοοι Voſſ. 11. θηρσὶ Voſſ. 12. κρυμοχαρεῖς vulgo. 14. Νύσσιαι Af. Voſſ. P. A I. Pariſ. α. Νύσιαι μανιναὶ vulgo. παιονίδες P A I. 15. σὺν Βάκχῳ δέκτε Dinn. Poſt hunc v. Dinnerus p. 549. ponit v. 22. h. LV. ἢ νύμφαις τέρπῃ κυανώπιδι ἐν χθονὶ δίᾳ, et v. 16. 17. omittit. 17. αὐξιτρόφοισιν ὥραις P. Pariſ. α.

LI. (50) 9. Non miror *fuſtibus* aut *clauis armatas* eſſe nymphas, κορυνίτιδας, cum vt fortes in exercitu Bacchi milites ſe gerere ſoleant. OESN.

LI. 9. Dudum legendum videram, πετρόρυτοι, λιγυραὶ, κρηνίτιδες, ὑλονόμοι τε. Poſtea ſic ſcriptum reperi in duobus codd. Regiis, et Voſſiano. RVHNK.

LI. (50) 11. Θηρσὶν poteſt eſſe ab eo, qui verſum per ν ἐφελκυστικὸν fulcire vellet. Sed non erat illo opus in caeſura. OESN.

LI. (50) 12. Δρυμοχαρεῖς eleganti coniectura ſuſpicatur Heringa Obſſ. c. 11 p. 89. Sed neque vulgatum non rectum eſſe puto: antra, riui, nemora nympharum poſſeſſiones, expetuntur ad captandum frigus. OESN.

LI. 12. Si minus placeat δρυμοχαρεῖς, quod Adr. Heringa Obſeru. cap. 12. coniiciebat, legas licet: κυμοχαρεῖς, ἁπαλαὶ, πολυθρέμμονες αὐξίτροφοί τε. Hymn. 16. (XVII.) vſ. 8. κύμασι τερπομένη. RVHNK. Heringae emendationem probauit Schraderus Obſeru. p. 75.

LI. (50) 14. Nomen Νύσιαι, an Νυσαῖαι; a Baccho ſuo trahunt. OESN.

LI. 14. Vel metrum oſtendere poterat, in verbis Νύσιαι, μανιναὶ, aliquid vitii eſſe. Magis etiam hoc arguit vocabulum μανιναὶ, poeſin minime decens. Id hic pariter atque h. XLV. 4. LII. 1. interpretibus debetur. Itaque οἰστρομανεῖς poſui.

Digitized by Google

LII. (51) ΤΡΙΕΤΗΡΙΚΟΥ θυμίαμα, ἀρώματα.

Κικλήσκω σε, μάκαρ, πολυώνυμε, μαινόλα, Βακχεῦ,
ταυρόκερως, ληναῖε, πυρισπόρε, Νύσιε, λυσεῦ,
μηροτρεφής, λικνῖτα, πυρίπνοε, καὶ τελετάρχα·
νυκτέρι', Εὐβουλεῦ, μιτρηφόρε, θυρσοτινάκτα·
ὄργιον ἄῤῥητον, τριφυές, κρύφιον Διὸς ἔρνος·

LII. 1. μανικὲ, Βακχεῦ vulgo. 2. πυρίσπολε Voss. νύσσιε As. Voss. PAI. 3. μητροτρεφὴς vulgo. Μηροραφὴς coni. Lennep. ad Col. p. 135. ex H. 47, 1. πυρίπολε vulgo. τελέταρχε Dinnerus p. 137. νυκτέρ' vulgo. Νυκτέρι' As. μιτριφ. Voss.

LII. (51) De τριετηρικῷ vid. ad 52, 5. GESN.

LII. 1. Vide ad XLV. 4.

LII. 2. Λυσεῦ Schneideri coniectura est, ducta e fragm. in ed. 23.

LII. 3. Nihil video, quod nos cogat, Lennepii coniecturam μηροραφὴς probare. Ea vereor ne alia auctoritate nitatur, quam his Eustathii ad Dion. Perieg. 1153. ὅθεν παρὰ τοῖς μύθοις μηροραφὴς ἐνομίσθη Διόνυσος. Sed ibi etiam μηροφανὴς legitur, quod, nisi fallor, μηροτραφὴς esse debebat. Strabo enim, cuius testimonio modo vsus erat Eustathius, XV. p. 1008. B. καὶ μηροτραφὴς δὲ λέγεται. Eustathius ad Iliad. II. ὅρος δέ τι Ἰνδικὸν Μηρὸς ἐκλήθη, Διονύσῳ ἀνακείμενον: ὅθεν Μηροτραφὴς μεμύθευται φασὶν ὁ Διόνυσος. Haec ipsa deriuatio nominis monere debebat Casaubonum, ne in Strabone μηροῤῥαφὴς probaret, quod fecisse tamen videtur. Quid enim ῥάπτειν in hoc nomine sibi vult, si Μηρὸς montis est appellatio? Immo si μηροτραφὴς dictus fuit Bacchus, ambigua fuit significatio vocabuli, vt recte scripserit Plinius H. N. VI. 21. quem locum Casaubonus attulit: *montemque Merum, Libero patri sacrum, vnde origo fabulae Iouis femine editi.* Quamobrem satis iudicaui vnam in Orpheo litteram delere. Eodem in versu πυρίπνοε, metro iubente, scripsi. Πυρίπνυς apud nostrum est h. V. 3. X. 26.

LII. 4. De νυκτερίῳ vide ad XLIX. 3. Sequens vocabulum illustrat Plutarchus Sympos. Probl. VII. 9. p. 1271. ed. Steph. οἱ δὲ πάμπαν ἀρχαῖοι ὡς οὐδὲ τοῦ Ἑρμοῦ δεόμενον τὸν Διόνυσον αὐτὸν Εὐβουλῆ, καὶ τὴν νύκτα δι' ἐκεῖνον εὐφρόνην προσεῖπον. Μιτρηφόρου originem aperuit Diodorus Siculus IV. 4.

LII. (51) 5. Cur τριφυὴς Bacchus, indicatum ad 29, 2. GESN.

Digitized by Google

πρωτογόν', ἠρικεπαῖε, θεῶν πάτερ ἠδὲ καὶ υἱέ·
ὠμάδιε, σκηπτῦχε, χοροιμανές, ἠγέτα κώμων·
βακχεύων ἁγίας τριετηρίδας ἀμφὶ γαλαναί·
ῥηξίχθων, πυριφεγγές, ἐφάπτορ, κῦρε δικήτωρ,
ἐρεσίφοιτα, κερώς, νεβριδοζόλος, ἀμφιέτηρε,
Παιὰν θυρσεγχής, ὑποκόλπιε, βοτρυόκομε,
Βάσσαρε, κισσοχαρής, πολυπάρθενε, καὶ διάκοσμε,
ἐλθέ, μάκαρ, μύσταισι βρύων κεχαρημένος αἰεί.

6. V. N. 7. ἀγίτα vulgo. χορομανὲς Voſſ. 9. ἐπάφιε, κῦρε δικάτωρ vulgo. 10. ἔρως vulgo. κέρως V. N. ἀμφιετειρε Voſſ. 11. χρυσεγχὴς vulgo. βοτρυοκοσμαι Voſſ. 12. om. Voſſ. 13. μυσταισι vulgo. κεχαρισμένον Voſſ.

LII. (51) 6. De Ἠρικεπαίῳ plus ſatis dictum ad H. 5, 4. GESN.

LII. (51) 7. Ὠμάδιος forte, quod thyrſum ſolet geſtare humero, et ſaepe ſuſpenſum inde cantharum. GESN.

LII. 7. Verior haud dubie alia vocabuli ὠμάδιος explicatio eſt, quam Geſnerus dedit ad h. XXX. 5.

LII. (51) 9. Ῥηξίχθων cum de terra producit fontes vini, mellis etc. GESN.

LII. (51) 9. Ἐπάφιον declaravimus ad Fr. 16. pr. Etiam ὑποκόλπιος v. 11 inde declarari poteſt. GESN.

LII. 9. Vide ad L. 7.

LII. (51) 10. Pro ἔρως, κέρως legit Scaliger, vertitque *cornute*. Sed vt eſt vterque Deus πολύμορφος, ita nihil promouet Bacchum etiam Amoris nomine venire. Poſt vinum pulchriores quam ante videntur puellae. GESN.

LII. 10. Quod Scaliger in verſione expreſſit, κερώς, et res ipſa, et hiatus, qui erat in vulgata lectione, recipere ſuaſerunt. Quamquam contractam huius vocabuli formam alibi vix inuenies. Nicander Alexiph. 31. Σιληνοί, κεραοῖο Διωνύσοιο τιθηνοί. In hymno Bacchi, qui eſt in Brunckii Anal. T. II. p. 517. et apud Eudociam p. 123. κωμαστήν, κεραόν, κισσοστέφανον, κελαδεινόν.

LII. 11. Vocabulum Παιὰν poſtulat, vt nomen addatur, quo ab Apolline diſtinguatur Bacchus. Itaque pro χρυσεγχὴς repoſui θυρσεγχής, de quo ſupra ad XLV. 5.

LII. 12. Verba καὶ διάκοσμε haud dubie corrupta ſunt. Niſi vltimae ſyllabae κοσμε nata ſunt e praecedente verſu, proxime accederet ποικιλόκρημε.

Digitized by Google

LIII. (52) ΑΜΦΙΕΤΟΥΣ *θυμίαμα, πάντα πλὴν* * *λιβάνου.*

Ἀμφιετῆ καλέω Βάκχον, χθόνιον Διόνυσον,
ἐγρόμενον κέραις ἅμα νύμφαις εὐπλοκάμοισιν·
ὃς παρὰ Περσεφόνης ἱεροῖσι δόμοισιν ἰαύων
κοιμίζει τριετῆρα χρόνον Βακχήϊον ἀγνόν.
αὐτὸς δ' ἠνίκα τὸν τριετῆ πάλι κῶμον ἐγείρῃ,
εἰς ὕμνον τρέπεται σὺν εὐζώνοισι τιθήναις,
εὐάζων κινῶν τε χορὸς ἐνὶ κυκλάσιν ὥραις.
ἀλλά, μάκαρ, χλοόκαρπε, κερασφόρε, κάρπιμε Βάκχε,
βαῖν' ἐπὶ πάνθειον τελετὴν γανόωντι προσώπῳ,
εὐιέροις παρποῖσι τελεσσιγόνοισι βρυάζων.

LIV. (53) ΣΙΛΗΝΟΥ, *σατύρου, Βακχῶν θυμίαμα, μάννα.*

Κλῦθί μευ, ὦ πολύσεμνε τροφεῦ, Βάκχοιο τιθηνέ,

LIII. * πλὴ λιβ. Voss. 2. εὐπλοκάμοις Voss. PAI. 5—6. omittit Dinnerus p. 137. 5. ἐγείρῃ Voss. ἐγείροις Ald. al. LIV. Dinnerus p. 710. habet v. 1—6. 11. sed p. 701. affert v. 7. 8. — 1. μυ et τροφὲ vulgo.

LIII. (52) 5. Quid si trieterica sacra primum instituta, quod tertio anno, quo surculus depositus est, tricesimo mense, videtur perfecta vitis, cuius cultum Orpheus docuit, plenum fructum ostendere. Apud Proserpinam esse est latere, ἐν ἅδῃ εἶναι, vt dicebat Heraclitus. His trietericis non repugnant ἀμφιετῆ, annua, qualia etiam Lenaea, Dionysia etc. Ceterum ἐγείρῃ ex Vossiano in contextum poetae assumsi, quod manifesto priores septem versus tertia persona Bacchum celebrant. OESN.

LIII. 6. Mitscherlichius ad Hom. hymn. Cer. v. 70. τρέψας legendum contendit, quia plurimi codd. habeant ἐγείροις versu praecedente. At coniunctivus certe ἐγείρῃς requireretur.

LIV. (53) De hac Societate

Digitized by Google

Σιληνῶν ὄχ' ἄριστε, τετιμένε πᾶσι θεοῖσιν
καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν ἐπὶ τριετηρίσιν ὥραις,
ἀγνοτελής, γεραιρός, θιάσοις νομίοις τελεταρχα·
εὐαςής, φιλάγρυπνε σὺν εὐζώνοισι τιθήναις,
Ναΐσι καὶ Βάκχαις ἡγέμενε κισσοφόροισιν·
δεῦρ' ἐπὶ πάνθειον τελετὴν Σατύροις ἅμα πᾶσιν
θηροτύποις, εὔασμα διδὲς Βάκχοιο. ἄναικτος,
σὺν Βάκχαις ληναῖσι τελεσφόρα σεμνὰ προπέμπων·
ὄργια νυκτιφαῆ τελεταῖς ἁγίαις ἀναφαίνων,
εὐάζων, φιλόθυρσε, γαληνιόων θιάσοισιν.

LV. (54) ΕΙΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΝ ΥΜΝΟΣ.

Οὐρανίη, πολύυμνε, φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη,
παντογενής, γενέτειρα θεά, φιλοπάννυχε, σεμνή,
νυκτερίη, ζεύκτειρα, δολοπλόκε, μῆτερ ἀνάγκης·

2. τετιμένε Voss. 4. ἀγνοτερὴς, γεραιὸς vulgo. γεραρὸς Voss. Paris. q. β. τελετάρχα Voss. P. 5. ...φιλάγρυπνε, νεάζων οἷσι σιληνοῖς vulgo. 6. Ναΐοισι Voss. βάκχοις et κιττοφόροισιν vulgo. βάκχαις Dinnerus. 7. κατυρσοις Voss. 8. βακχεῖον vulgo. LV. 1. οὐρανία vulgo. 3. νυκτερία vulgo.

Sileni, Satyri, Baccharum v. Casaub. de Sat. L. 1 p. 78 sq.

GESN.

LIV. (53) 4. Ἀγνοτελὴς, γεραρὸς ingeniose Pierso. Verisim. p. 42. et puto etiam vere. Ἀγνοτελὴς epitheton Themidos Arg. 547. Γεραρὸς est in Voss. Sed iam Casaub. de Sat. l. c. ἀγνοτερὴς quidem plane vitiosum putat, et legendum ἀγνοτελὴς, vel ἀγνοθελὴς, vel ἀγνομελὴς, vt αἰγομελὴς de Pane 10, 5. Pro γεραιὸς autem γεραρὸς vel γεραιός.

GESN.

LIV. (53) 5. Casaub. l. c. legi vult, νεάζων οἷσι Σιληνοῖς vt Satyrorum sit descriptio, νεάζοντες Σιληνοὶ, iuuenes Sileni. Sed d'Orvill. Vanno Crit. p. 373 et Pierson. Verisim. p. 43 substitui volunt, σὺν εὐζώνοισι τιθήναις, vt H. 29 extr. et 52, 6.

GESN.

LV. (54) Habetur hic Hymnus ap. Stobaeum Serm. 61 p. 389, 22 vsque ad v. 19 vbi Gesnerus ponit signum etc. vt ostendat illum se non dare integrum: sed plane nihil varietatis, praeter

Digitized by Google

πάντα γὰρ ἐκ σέθεν ἐσίν, ὑπεζεύξω δὲ τὸν κόσμον·
καὶ κρατέεις τρισσῶν μοιρῶν, γενεὰς δὲ τὰ πάντα,
ὅσσά τ' ἐν ὠρανῷ ἐσι καὶ ἐν γαίῃ πολυκάρπῳ,
ἐν πόντῳ τε βυθῷ· σεμνὴ Βάκχοιο πάρεδρε,
τερπομένη θαλίῃσι, γαμοσόλε, μῆτερ ἐρώτων·
πειθοῖ λεκτροχαρὴς, κρυφίῃ, χαριδῶτι ἄνασσα,
Φαινομένη τ', ἀφανής τ', ἐρατοπλόκαμ', εὐπατέρεια,
νυμφιδίη, σύνδαιτε, θεῶν σκηπτοῦχε, λύκαινα·
γεννοδότειρα, φίλανδρε, πολυθεινοτάτη, βιοδῶτι·

4. ὑπεζεύξαο δὲ κόσμον vulgo. Hunc v. p. 123. omittit Dinnerus. 5. γενναs Voſſ. 7. ἐν πόντῳ τε βυθῷ τε vulgo. 8. θαλίαισι vulgo. 9. κρυφία vulgo. ἄνασσα ſolus habet Dinnerus. Caeteri omnes omittunt. 10. F. ἀφανὴς τε. GESN. Vulgo τε abeſt. 11. νυμφιδία, σὺν δαιτὶ vulgo.

manifeſtum ſphalma, obſeruo. Habet etiam Maittair. Miſcell. carm. p. 154, qui et ipſe nihil dedit varietatis. Annotationibus ſuis potius antiquarias Scaligeri voces explicare ſtudet.

GESN.

LV. Hymnus hic Stobaeo additus a Conr. Geſnero in ed. Baſil. 1549. p. 387. in ed. Francof. 1581. p. 613. Abeſt ab ed. principe Trincauelli et Tigurina 1543.

LV. (54) 5. Τρισσῶν μοιρῶν nomine tres orbis partes intelligit Stobaei interpres C. Geſnerus. Sed fato ipſo potentiorem eſſe Venerem nonnunquam, dicit poeta: ὑπὲρ μόρον, non ſuo fato propter Venerem multa fiunt etc. GESN.

LV. (54) 9. Lacunam notat etiam Geſnerus. Facile eſt verſum coniectura explere. Sed imitemur veterum editorum modeſtiam. Ob id ipſum, quod multa hic ſupplementa facile poni poſſunt, non eſt emendationi, h. e. coniecturae probabili, quid auctor dederit, locus.

GESN.

LV. (54) 10. Non multum tribuo coniecturae ἀφανὴς τε. Poteſt enim more ſuo poeta in ὀξυμώρῳ luſiſſe. Venus etiam cum eſt manifeſtis ſignis prodita, deliteſcere cupit interdum. Neſciunt aliquando homines, ſe amare. GESN.

LV. (54) 11. Epitheton Veneris facit σύνδαιτι θεῶν, conuictrix, Cl. Her. Obſ. c. 11 p.

Digitized by Google

ἐνζεύξασα βροτὲς ἀχαλινώτοισιν ἀνάγκαις,
καὶ θηρῶν πολὺ φῦλον, ἐρωμανέων ὑπὸ φίλτρων·
ἔρχεο, Κυπρογενὲς θεῖον γένος, εἴτ' ἐν Ὀλύμπῳ
ἐσσί, θεὰ βασίλεια, καλῷ γήθησα προσώπῳ,
εἴτε καὶ εὐλιβάνῳ Συρίης ἕδος ἀμφιπολεύεις,
εἴτε σύ γ' ἐν πεδίοισι σὺν ἅρμασι χρυσεοτεύκτοις
Λιγύπτῳ κατέχεις ἱερῆς γονιμώδεα λειτρά,
ἢ καὶ κυανέοισιν ὄχοις ἐπὶ πόντιον οἶδμα
ἐρχομένη χαίρεις νεπόδων κυκλίῃσι χορείαις·
ἢ νύμφαις τέρπῃ κυανώπισιν ἐν χθονὶ Δίᾳ,
θυιὰς ἐπ' αἰγιαλοῖς ψαμμώδεσιν ἅλματι πέφρῳ·

13. 14. hos omisit Dianeras. 13. ἡ ζεύξασα vulgo. 14. ἐρωτομανῶν ἀπὸ vulgo. 16. εἴ σὺ θεὰ vulgo. 17. σηρίης P. 18. εἰ σύ γ' ἐν Dianer. p. 95. 20. κυανέοις ὄχθοις vulgo. κυανεαις Voss. F. ὄχθεσσ'. ORSN. 21. τερπομένη χαίρεις θυητῶν κυαλίαισι vulgo. 23. θῖνας vulgo. αλματι Voss. Hinc Θίνες' ἐπ' ἀγχιάλοις — ἅλμ. Ruhnk. ep. 2 p. 88.

88. Facilius crederem, si Venus esset secundariis de Dis, vt Aeolus ille, cui dat Iuno epulis accumbere Diuum, vel Hercules etc. Amat generatim conuiuia Venus. Λύκαινα forte honestum et blandum nomen antiquarum meretricularum, a Venere hac ductum. ORSN.

LV. 13. Aut, quod dedi, ἐνζεύξασα βροτὲς scripsit, aut ζεύξασα θυητές.

LV. (54) 19. Aegypti insignis fertilitas, mulierum amabilitas, praeceps maturitas, vis Nilo (cuius sunt λειτρά) tributa fecundandi etiam animantes. ORSN.

LV. 20. 21. Vulgatam lectionem, quae sensu cafebat, audacius mutaui. Quod praecedit, ἐν πεδίοισιν, indicat, mare oppositum iri. Hinc ducta emendatio nostra. Νέποδες pisces dicuntur, vt ex Suida, aliisque grammaticis constat. Φῦλα νεπόδων habent duo codd. Paris. in Hom. h. Apoll. 78. Caeterum comparari potest locus ex Arionis hymno in Neptunum: ἐγκύμον' ἀν' ἅλμαν βραγχίοις περὶ δή σε πλωτοὶ θῆρες χορεύουσιν ἐν κύκλῳ.

LV. (54) 22. Δία hic proprium antiquum Naxi insulae esse non dubito, in qua cum Baccho oblectari hic dicatur Venerem. Vid. Apoll. 4, 425 vbi Charites, Veneris comites, peplum texuere Baccho. Seruauit ibi Scholiasta Fragm. Callim. n. 163 Bentl. ORSN.

LV. (54) 23. Θῖνας ἐπ'] Non dubium mihi est quin θῖνας oc-

Digitized by Google

εἴτ' ἐν Κύπρῳ, ἄνασσα, τροφῷ σέο· ἔνθα καλαί σε
παρθένοι ἀδμῆται νύμφαι τ' ἀνὰ πάντ' ἐνιαυτὸν
ὑμνῶσιν, σέ, μάκαιρα, καὶ ἄμβροτον ἀγνὸν Ἄδωνιν.
ἐλθέ, μάκαιρα θεά, μάλ' ἐπήρατον εἶδος ἔχουσα·
ψυχῇ γάρ σε καλῶ σεμνῇ ἁγίοισι λόγοισιν.

LVI. (55) ΑΔΩΝΙΔΟΣ θυμίαμα, ἀρώματα.

Κλῦθί μευ εὐχομένου, πολυώνυμε, δαῖμον ἄριστε,

26. ἄγνος Voss. 27. θεὰ μάλ' Voss. Chiu. Paris. α. β. θεὰ καλ' vulgo. LVI. 1. μευ vulgo. πολυώνυμαι Voss.

cupet locum nominis alicuius fluuii in Genitiuo Casu positi, et cum αἰγιαλοῖς iuncti. H. STEPH.

LV. (54) 23. Inter felicissimas ingenii Ruhnkeniani coniecturas refero, quam in Var. Lect. posui. Si modus syllabae secundae pateretur, aut migrare illum soleret noster, placeret, Θείνασ' virgens, impellens nymphas: vt currum suum impelens Venus eo ipso incitet ad cursum velut verberibus quibusdam Nymphas comites. Systoles certe exempla non molliora laudant Grammatici. GESN.

LV. 23. Immerito Gesnerus laudauit Ruhnkenii coniecturam, in qua solitam eruditissimi viri elegantiam desideramus. Faciliori mutatione θυιὰς vna cum Vossiana lectione ἅλματι reposui. Ἅρματι certe vel propterea displicere debet, quia currus bis iam memoratus est. Θυιὰς bacchantem significat: quod nomen de quacumque vsurpatur animi concitatione. Aeschylus Suppl. 579. ex nostra emendatione: ὀδύναις τε κεντροδαλήτοις θυιάδος Ἥρας. Ibi vulgo θειάς, in cod. Guelf. θυίας est. Idem S. c. Theb. 837. ἐτευξα τύμβῳ μέλος, ὡς θυιάς. Pertinet huc Hesychii θύεται, εὐθυμεῖ, εὐφραίνεται, et θυιάδες, νύμφαι τινές, αἱ ἔνθεοι, quod fortasse de his Naxiis nymphis intelligendum. Θυεὰς apud Aeschylum S. c. Th. 271. nihil est aliud, quam θυιάς, bacchans, in his: ἔπειτα σὺ ὀλολυγμὸν ἱερὸν εὐμενῆ παιάνισον Ἑλληνικὸν νόμισμα θυτάδος βοῆς. Taceo Nonnum, in quo θυιάδι φωνῇ atque alia ad satietatem vsque.

LVI. (55) Adonis sub vtroque genere celebratur, νύῳ καὶ κόρος. Non est opus apud Orphea de sexu vtroque Deorum disputare, aut de illo Romanorum, *si Deus si Dea es* etc.

Digitized by Google

ἀβροκόμη, Φιλέρημε, βρύων ὥρῃσι ποθεινᾶις,
Εὐβουλεῦ, πολύμορφε, τροφεῦ πάντων ἀείδηλε.
κύρη, καὶ κόρε· πᾶσι καλὸν θάλος αἰὲν Ἄδωνι,
σβεννύμενος λάμπων τε καλαῖς ἐν κυκλάσιν ὥραις·
αὐξιθαλής, δίκερως, πολυήρατε, δακρυότιμε,
ἀγλαόμορφε, κυνηγεσίαις χαίρων, βαθυχαῖτα·
ἱμερόνυς, Κύπριδος γλυκερὸν θάλος, ἔρνος ἔρωτος·
Φερσεφόνης ἐρασιπλοκάμῳ λέκτροισι λοχευθείς·
ὃς ποτὲ μὲν ναίεις ὑπὸ Ταίναρον ἠερόεντα,
ἠδὲ πάλιν πρὸς Ὄλυμπον ἄγεις δέμας ὠριόκαρπον·
ἐλθέ, μάκαρ, μύσῃσι φέρων καρπὸς ἀπὸ γαίης.

LVII. (56) ΕΡΜΟΥ χθονίῳ θυμίαμα, σύραχα.

Κωκυτῷ ναίων ἀνυπόστροφον εἶμον ἀνάγκης,
ὃς ψυχὰς θνητῶν κατάγεις ὑπὸ νέρτερα γαίης,
Ἑρμῆ, Βακχεχόροιο Διωνύσοιο γένεθλον,

2. ὠδαῖσι vulgo. 4. σὺ πᾶσιν θάλος αἰὲν ἄδωνι vulgo. πᾶσι Voss. 4. 5. Hos vss. omittit Dinnerus p. 12. 5. σβεννύμενε. 7. κυναγεσίοις vulgo. κυνηγεσίαις Dinner. κυναγεσίαις Voss. 9. λοχευτὶς P. 12. μύσαισι vulgo. LVII. 3. Βάκχε χορωῖο vulgo. Βακχεχόροιο V. N.

Vim Lunae hic praefertim designari, plura indicant. GESN.

LVI. (55) 2. Non valde puto opus est emendatione Ruhnken. Ep. 2, p. 88 pro φῶσαι ὥραισι reponentis. Alia ratio est loci ad quem prouocat H. 25, 3. Ὠδαὶ possunt ad cultum Adonidis referri feminarum illum lugentium etc. Nec tamen non probabile puto etiam ὥραις, si referatur ad Lunae phases, a quibus illi prisci etiam tempestates, fertilitatemque ducebant, ad quas phases referendi videntur v. 5 it. 10. GESN.

LVI. 4. Vulgatam lectionem correxi ex h. XXXVI. 11. Θάλος epitheto carere nequit.

LVII. (56) 3. Il. Casaub. de poesi Sat. p. 59 sq. suspicatur, vna voce composita dixisse poetam βακχεχόροιο, vt βακχεβάκχος. Hoc etiam pertinet ad H.

Digitized by Google

καὶ Παφίης κέρης, ἑλικοβλεφάρε Ἀφροδίτης,
ὃς παρὰ Περσεφόνης ἱερὸν δόμον ἀμφιπολεύεις,
αἰνομόροις ψυχαῖς πομπὸς κατὰ γαῖαν ὑπ-
άρχων·
ἆς κατάγεις, ὁπόταν μοίρης χρόνος εἰσαφίκηται,
εὐϊέρῳ ῥάβδῳ θέλγων ὑπνοδώτιδι πάντα,
καὶ πάλιν ὑπνώοντας ἐγείρεις. σοὶ γὰρ ἔδωκεν
τιμὴν Φερσεφόνεια θεά, κατὰ Τάρταρον εὐρὺν
ψυχαῖς ἀενάοις θνητῶν ὁδὸν ἡγεμονεύειν.
ἀλλά, μάκαρ, πέμποις μύσταις τέλος ἐσθλὸν
ἔπ' ἔργοις.

LVIII. (57) ΕΡΩΤΟΣ θυμίαμα, ἀρώματα.

Κικλήσκω μέγαν ἄγνὸν ἐράσμιον ἠδὺν Ἔρωτα,
τοξαλκῆ, πτερόεντα, πυρίβρομον, εὔδρομον ὁρμῇ,
συμπαίζοντα θεοῖς ἠδὲ θνητοῖς ἀνθρώποις·
εὐπάλαμον, διφυῆ, πάντων κληῖδας ἔχοντα,
αἰθέρος ἠρανίης, πόντου, χθονός, ἠδ' ὅσα θνητοῖς
πνεύματα παντογένεθλα θεὰ βόσκει χλοόκαρ-
πος,
ἠδ' ὅσα Τάρταρος εὐρὺς ἔχει, πόντος θ' ἁλίδε-
πος·

7. ὑπνώτιρα Asl. P. ὑπνοδωτειρα Voll. ὑπνοδώτερ ἅπαντα A. I. ὑπνοδῶτερ ἅπαντα Dinner. p. 256. 11. ἐννάοις Voll. LVIII. 2. πυρίθρομον vulgo.

74, 1. Vix dubito, quin recte. Ita βακχευτὴς βρόμιος vocatur Fr. 3, 13: et βακχεύειν dicitur H. 51, 8. GESN.

LVIII. (57) Habet etiam Stobaeus Ser. 61 p. 395, 32 sine vlla varietate. GESN.

LVIII. Hunc quoque hymnum Gesnerus addidit Stobaeo, cuius in antiquis edd. non est. Vide ad h. LV.

LVIII (57) 6. Πνεύματα παντογένεθλα H. 37 Κυρήτων puto declarata esse. Vt hic θεὰ χλοόκαρπος, ita H. 83, 6 Ἑστία χλοόμορφος. GESN.

Digitized by Google

μȣ̃νος γὰρ τȣ́των πάντων οἴηκα κρατύνεις.
ἀλλά, μάκαρ, καθαραῖς γνώμαις μύςῃσι συνέρχȣ,
Φαύλȣς δ' ἐκτοπίȣς θ' ὁρμὰς ἀπὸ τῶνδ' ἀπόπεμπε.

LIX. (58) ΜΟΙΡΩΝ θυμίαμα, ἀρώματα.

Μοῖραι ἀπειρέσιοι, Νυκτὸς φίλα τέκνα μελαίνης, κλῦτέ μȣ εὐχομένȣ, πολυώνυμοι, αἵτ' ἐπὶ λίμνης οὐρανίας, (ἵνα λευκὸν ὕδωρ νυχίας ὑπὸ θερμῆς

8. οἴημα Aſ. Voſſ. qui etiam transponit τȣ. οἴ. κρα. παντων. 9. μύςαισι vulgo. LIX. 2. Κλῦθέ Voſſ. Dinner. p. 505. 3. θερμῆς Aſ. Ald. νυχιας om. Voſſ.

LVIII. (57) 9. Malit ἐπέρχȣ pro συνέρχȣ Lennep. ad Col. p. 136, vt eſt 47, 6. Equidem vtrumque rectum eſſe puto. GESN.

LVIII. (57) 10. Epithetis Amoris addere poſſis Orphicum carmen laudatum Proclo in Tim. 3 p. 165, 28 et 267, 28 Ποιμαίνων πραπίδεσσιν ἀνόμματον, ὠκὺν ἔρωτα. GESN.

LIX. (58) 3. Videtur Scaliger legiſſe μυχίας ὑπὸ κρήνης· et μυχίας ipſe etiam probat: θέρμης autem retinendum putat. Ego quae ſit illa λίμνη οὐρανία, et quae hic de illa praedicantur, non intelligo, ſomniare tamen aliquid de Galaxia ſ. via lactea mihi videor. Quid ſi pluuias nocturnas inde deriuauit? Saxeum antrum ibi collocare poetae difficilius non eſt, quam totum ſolum aeneum. Sed neque aſſeuerare auſim, cur Parcis ſ. Fatis eandem ſedem tribuerit; ſedem beatarum mentium ibi conſtitutam video a Pythagora, vt monui ex Cicerone et Porphyrio in digreſſione de Inſulis beatorum Prael. 2 de nauigatt. extra coll. Herc. §. 1. Animarum cum μοίραις neceſſitudinem facile eſſet declarare. Galaxias, nubi ſimilis, euaneſcit h. e. non videtur, vbi primum turbari caelum incipit. GESN.

LIX. 3. Aliud genus dictionis in hoc hymno eſt, atque in plerisque aliis, vt vix dubitari poſſit, quin et ſcriptoris alius, et aetatis aliquanto recentioris ſit. Quare quae in aliis hymnis epicae dialecti cauſſa mutaui, in hoc viſum eſt intacta relinquere. Quod ad locum attinet, in quo Parcae habitare dicuntur, probabile eſt, caeleſtes regiones intelligi. Ita νυχία θέρμη habebit fortaſſe, quo excuſetur.

Digitized by Google

ῥήγνυται ἐν σκιερῷ λιπαρῦ μυχῷ εὐλίθυ ἄντρυ)
ναίυσαι, πεπότησθε βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν·
ἔνθεν ἐπὶ βρότεον δῦλον γένος ἐλπίδι κύφῃ
στείχετε, πορφυρέῃσι καλυψάμεναι ὀθόνῃσι,
μορσίμῳ ἐν πεδίῳ, ὅθι πάγγεον ἅρμα διώκει
δόξα, δίκης παρὰ τέρμα καὶ ἐλπίδος ἠδὲ μεριμνῶν,
καὶ νόμον ὠγύγιον παναπείρονος εὐνόμυ ἀρχῆς.
Μοῖρα γὰρ ἐν βιότῳ καθορᾷ μόνον, ὐδέ τις ἄλλος
ἀθανάτων, οἳ ἔχυσι κάρη νιφόεντος Ὀλύμπυ,
καὶ Διὸς ὄμμα τέλειον· ἐπεί γ' ὅσα γίγνεται ἡμῖν,
Μοῖρά τε καὶ Διὸς οἶδε νόος διαπαντὸς ἅπαντα.
ἀλλά μοι, ἀέριοι, μαλακόφρονες, ἠπιόθυμοι,

4. λιπαρῷ μυχῷ εὐλίθῳ ἄντρῳ vulgo. 6. δόκιμον γένος ἐλπίδι κῦφον vulgo. 7. πορφυρέοισι vulgo. 8. μορσίμων Paris. α. Ald. αρμασιωκει Voss. 10. ωγυγίυ καὶ ἀπείρονος εὐνόμυ vulgo. ὠγύγιον — εὔνομον Voss. 11. αλλον Voss. 15. νυκτέριοι vulgo.

Quamquam nescio an νοτίας ἀπὸ θερμῆς scripserit. Qui sequebantur datiui, ne in recentissimo quidem scriptore tolerari poterant.

LIX. (58) 6. Δόκιμον γένος libenter interpretarer opinabile, ad suscipiendas opiniones etiam vanas de fato et rebus futuris pronum: idem est ἐλπίδι κῦφον, spe facile attollitur etc. GESN.

LIX. 6. Δόκιμον ita, vt Gesnero videbatur, non potest intelligi. Hoc verbum quum scripturae vitio ο δῦλον ortum esset, κύφῃ in κῦφον mutatum fuit.

LIX. (58) 8. Πάγγεον ἅρμα vniuersum genus humanum signat. Hoc, tamquam vni currui, vni naui impositum, opinio regit etc. GESN.

LIX. (58) 12. Ἀθανάτων] Post ὀλύμπυ ponenda potius hypostigme: quia haec verba, καὶ Διὸς ὄμμα τέλειον, ad verbum καθορᾷ referuntur sumptum ἀπὸ τῦ κοινῦ. H. STEPH.

LIX. (58) 15. Νυκτερίυς dici puto Parcas, ob futurorum obscuritatem, forte etiam, quod somniis aperiri fata et innotescere non nunquam contingat. Caeterum illud Ἀλλά μοι νυκτ. vt οι ante consonantem corripiatur, fecit, vt hic versus inter eos sit, de quibus emendandis laborabat Bentl. ad Call. in Iou. 87, quod in H. 57, 15 etiam facere Virum summum, diximus. Hic volebat legi Ἀλλά μοι εὐκταῖαι, quod H. 59, 6 est Gratiarum epitheton: vel Ἀλλά νυ νυκτέ-

Digitized by Google

Ἄτροπε, καὶ Λάχεσι, Κλωθώ, μόλετ', εὐπατέρειαι,
νυκτέριοι, ἀφανεῖς, ἀμετάτροποι, αἰὲν ἀτειρεῖς,
παντοδότειραι, ἀφαιρέτιδες ἀνθρώποισιν ἀνάγκης,
Μοῖραι, ἀκούσατ' ἐμῶν ὁσίων λοιβῶν τε καὶ εὐχῶν,
ἐρχόμεναι μύσταις λαθιπήμονες εὔφρονι βαλῇ·

LX. (59) ΧΑΡΙΤΩΝ θυμίαμα, σύραξ.

Κλῦτέ μοι, ὦ Χάριτες μεγαλώνυμοι, ἀγλαότιμοι,

16. εὐπατέρειαν Chis. 17. ἀέριοι pro νυκτέριοι vulgo. 18. Παντόδοτειρα Voss. ἀνάγκη vulgo. 20. λυσιπήμονες vulgo. Post hunc versum vulgo addebatur hic: Μοιράων τέλος ἔλλαβ' ἀοιδή, ἣν ὕφαν' Ὀρφεύς. Recte ἔλλαβ. Ask. Paris. α. β. ἔλλ' ἀοιδὴ Voss. PAI.

φιαι. Lennepio ad Coluth. p. 3 placebat Ἀλλ' ἅμα. Caeteram cum pluscula allata sint ex omni poetarum genere exempla correptarum ante consonantem etiam diphthongorum finalium αι et οι, quae emendare singula quidem possit aliquis vel minus Bentleio ingeniosus, sed quae emendare velle omnia insolentiae pene sit; et quorum quaedam ne ab acutis quidem viris sic facile sanari potuerunt: tutius videtur, nihil mutare contra librorum consensum. Vid. querela contra Francium Ienssii p. 20, et Lectt. Lucian. 2, 6 p. 167 sq. et vt ceteros taceam, Schrader. ad Musaeum Animadu. p. 304 sqq. GESN.

LIX. 15. 17. Voces ἀέριοι et νυκτέριοι locum suum permutare iussit Ruhnkenius.

LIX. (58) 17. Ἀέριοι etiam vocantur Furiae H. 68, 9: ἀφανεῖς ἐπεξηγητικὸν est. Multa apud poetas etiam Latinos, v. g. Virg. Aen. 1, 415 *Obscuro gradientes aere saepsit.* Disputaui pluribus in praef. de animab. Hippocr. in Comm. Soc. Gott. T. 1 §. 2 et 8. GESN.

LIX. (58) 21. Versus fine dubio suppositicius, ab homine confictus, qui forte codicem cum haberet mutilum, ea ratione tegere vellet vitium illud, et indicare, hunc cantum, hanc ἀοιδὴν Parcarum, quam texuerit Orpheus, esse vltimum illius Hymnorum. Sed, puto, legi voluit ἔλλαβ'. τέλος ἔλλαβε, finem, locum vltimum, occupauit. Damnauit inficetum carmen Lennep. ad Col. p. 137. GESN.

LX. (59) Gratiarum hunc hymnum vtiliter conferri cum

Digitized by Google

Θυγατέρες Ζηνός τε καὶ Εὐρυνόμης βαθυκόλπου,
Ἀγλαΐη, Θαλίη τε, καὶ Εὐφροσύνη πολυόλβου,

LX. 2. Εὐνομίης vulgo. 3. Ἀγλαΐη τε Θάλεια καὶ Εὐφ. vulgo.

Pauſa. Boeot. c. 35, monuit Cl. Heringa Obſ. c. 11 p. 85. GESN.

LX. (59) 2. Εὐρυνόμης legendum monuit Schrader. ad Muſ. p. 188. probante Heringa l. c. ex Pauſa. l. c. et Burm. ad Anthol. p. 55, a. GESN.

LX. 2. Tiedemannus in primis Graeciae philoſophis p. 82. non modo hic Εὐνομίης ſervandum, ſed idem nomen etiam in Heſiodi Theogonia v. 906. et Pauſania IX. 35. reſtituendum ſuſpicatur: videri enim nomen matris Gratiarum Εὐνομίης eſſe debere, quod bonam ciuitatis conſtitutionem ſignificet, non Εὐρυνόμη, quod hac in cauſa nullam vim habeat; atque in Pauſania Εὐρυνόμης ſcribi potuiſſe ab aliquo, qui hoc nomen in corrupto Heſiodi codice inueniſſet. Quae quantumvis probabiliter diſputata ſint, non impediunt tamen, quo minus in Orphico hymno Εὐρυνόμης reponatur. Nam vt taceam corruptelae ſuſpicionem facilius in Orpheum, quam in Heſiodum atque Pauſaniam cadere, alii etiam auctores, vt Apollodorus p. 8. et Hyginus p. 12. Eurynomen matrem Gratiarum fuiſſe perhibent; atque ex his Apollodorus Oceani filiam fuiſſe tradit, in hac quoque re, vt videtur, cum Heſiodo conſentiens, ſi quidem eandem intellexit Heſiodus Eurynomen Gratiarum matrem v. 906. et Oceani filiam, cuius mentionem fecit v. 358. Apollodorus quidem Eurynomen filiam Oceani memorat etiam p. 5. et eadem in ſcholiis ad Hom. Iliad. VI. 130. occurrit. Caeterum quod Tiedemannus duos diuerſiſſimae aetatis codices Orphei Eurynomae nomen habere dicit, mirus error eſt, ex eo natus, quod Geſnerus in variis lectionibus poſuerat haec: *εὐρυνόμης V. N.* notas videndas indicans. Pauſaniae verba, quae hunc hymnum Onomacriti vindicant, apponere operae pretium duxi. Ita ergo hic IX. 35. Ἡσίοδος δὲ ἐν Θεογονίᾳ (προσείσθω δέ, ὅτῳ φίλον, τὴν Θεογονίαν) ἐν γῶν τῇ ποιήσει ταύτῃ τὰς Χάριτας φησὶν εἶναι Διός τε καὶ Εὐρυνόμης, καὶ σφίσιν ὀνόματα Εὐφροσύνην, τε καὶ Ἀγλαΐαν εἶναι καὶ Θαλίαν· κατὰ ταὐτὰ δὲ ἐν ἔπεσιν ἐπὶ τοῖς Ὀνομακρίτου. Ita Θαλίαν e cod. Moſc. ſcribendum in Pauſania. Nam Heſiodus habet Ἀγλαΐην τε, καὶ Εὐφροσύνην, Θαλίην τ' ἐρατεινήν. Quocum quoniam conſentire dicit Onomacritum Pauſanias, eamdem ſcripturam in hymno repoſui, quod vel elegantiae cauſſa facere licuiſſet.

Digitized by Google

χαρμοσύνης γενέτειραι, ἐράσμιαι, εὔφρονες, ἀγναί,
αἰολόμορφοι, ἀειθαλέες, θνητοῖσι ποθειναί,
ἔστε γὰρ ἠελίῳ ταχιναὶ φλόγες, ἔστε σελήνης,
καὶ σοφίης, ἀρετῆς τε, καὶ ἐργασίμου θρασύτητος
εὐχημ', ἔστε βίῳ λιπαρῆς περικαλλέος ἥβης
ὑμέων χωρὶς ἐγείρει ἐϋφροσύνας βιότοιο.
εὐκταῖαι, κυκλάδες, καλυκώπιδες, ἱμερόεσσαι·
ἔλθοιτ' ὀλβοδότειραι, ἀεὶ μύσῃσι προσηνεῖς.

LXI. (60) ΝΕΜΕΣΕΩΣ ὕμνος.

Ὦ Νέμεσι, κλήζω σε, θεὰ βασίλεια μεγίστη,
παυδερκής, ἐσορῶσα βίον θνητῶν πολυφύλων·
ἀϊδίη, πολύσεμνε, μόνη χαίρουσα δικαίοις,
ἀλλάσσουσα λίγον πολυποίκιλον, ἄσατον αἰεί,
ἣν πάντες δεδίασι βροτοὶ ζυγὸν αὐχένι θέντες·
σοὶ γὰρ ἀεὶ γνώμη πάντων μέλει, ἐδὲ σε λήθει

4. εὔφρονες coni. B. Slothouweri ex h. LXXXIV. 4. εὐφρόσυν' vulgo. 6—9. vulgo hymni LXIX. vss. 10—13. erant. 6. φρένες Voss. 7. σοφίας vulgo. 8. εὔχαρι, ἔστε βίῳ λιπαρῆς vulgo. 9. ὑμῶν vulgo. 11. Ἔλθετ'. Asf. ὀλβιοδότειρα Voss. μύσαισι vulgo. LXI. 3. ἀϊδία vulgo. 5. δεδάασι vulgo. δεδίασι coni. Pierf. Verif. p. 44. 6. σὴ — πέλει vulgo.

LX. 6—9. Ruhnkenius in Ep. crit. II. p. 281. hos verſus hinc in hymnum LXIX. qui eſt in Eumenides, traductos cenſuit. Eum ſequutus, vbi aptum videbatur, repoſui. Caeterum quod vulgo legebatur v. 8. εὔχαρι, id ſine articulo dici non poterat. Neque omnino hoc vocabulum hic erat aptum. Id igitur in εὐχημ' a me mutatum eſt.

LXI. Addidit hunc hymnum Stobaeo C. Geſnerus Serm. IX. p. 98. ed. Baſ. 1549. LI. p. 183. ed. Francof. 1581. Vide ad h. LV.

LXI. (60) 4. Qui variam rationem mutat, ne amplius ſit varia, ille conſiſtere in regula ſua cogit. GESN.

LXI. (60) 5. Blanditur coniectura Pierſoni: ſed memineri-mus, hanc inprimis eſſe ma-

Digitized by Google

ψυχὴ ὑπερφρονέουσα λόγων ἀδιακρίτῳ ὁρμῇ.
πάντ' ἐσορᾷς, καὶ πάντ' ἐπακούεις, πάντα βραβεύεις·
ἐν σοὶ δ' εἰσὶ δίκαι θνητῶν, πανυπέρτατε δαῖμον.
ἐλθέ, μάκαιρ', ἀγνή, μύσαις ἐπιτάρροθος αἰεί·
δὸς δ' ἀγαθὴν διάνοιαν ἔχειν, παύουσα πανεχθεῖς
γνώμας, ἐχ ὁσίας, πανυπέρφρονας, ἀλλοπροσάλλας.

LXII. (61) ΔΙΚΗΣ θυμίαμα, λίβανον.

Ὄμμα Δίκης μέλπω πανδερκέος, ἀγλαομόρφε,
ἣ καὶ Ζηνὸς ἄνακτος ἐπὶ θρόνον ἱερὸν ἵζει,
οὐρανόθεν καθορῶσα βίον θνητῶν πολυφύλων,
τοῖς ἀδίκοις τιμωρὸς ἐπιβριθέσσα δικαίη,

8. βραμεύεις P. καὶ πάντα βραβεύεις Paris. α. Ald. 11. πανυσσα Voss. 12. ἀλιτροτάτας vulgo. ἀλλιτροτάτας Ald. ἀλλοπροτάτας Dionerus p. 530. LXII. 1. παλιδερκέος vulgo. πανδερκέος Al. Voss. Paris. α. 4. ἐπιτρὶθ. Voss. δίκαια vulgo.

gnam praerogatiuam veri et iusti, quod tandem vincit, et assentiri sibi etiam reluctantes cogit. GESN.

LXII. Addidit hunc hymnum Stobaeo C. Gesnerus tit. IX. p. 98. ed. Bas. 1549. et LI. p. 183. ed. Francof. 1581. Vide ad h. LV.

LXII. (61) 1. Δίκην inter Horas retulit H. 42, 2. Valde pulchrum illius epitheton παυδερκὴς, quo vtitur noster etiam H. 60, 2: et quam facile est in literis maiusculis N. mutari in Λ I. Itaque merito probauit etiam Pierso. Verisim. p. 44. Et tamen παλιδερκὴς etiam habet, qua parte tueri se possit. Est enim hic praecipue sermo de iustitia vltrice s. vindicatiua. Haec vel maxime est παλιδερκὴς, respicit ad ea, quae acta sunt. Itaque certe non mutaui lectionem omnium editorum, neque damno versionem Gesneri apud Stobaeum *retro videm.* GESN.

LXII. (61) 2 et 3. Hos duo versus, tanquam Orphei, laudat Demosth. contra Aristogit. p. 492, A. GESN.

LXII. (61) 4. Ἐπιβριθέσσα videtur imaginem habere Dicae

Digitized by Google

ἐξ ἰσότητος ἀληθείᾳ συνάγεσ' ἀνομοῖα.
πάντα γὰρ, ὅσσα κακαῖς γνώμαις θνητοῖσιν
ὀχεῖται,
δύκριτα, βελομένοις τὸ πλέον βελαῖς ἀδίκοισιν.
μένη ἐπεμβαίνουσα δίκη ἀδίκοις ἐπὶ ἔργοις,
ἐχθρὴ τῶν ἀδίκων, εὔφρων δὲ σύνεσσι δικαίοις.
ἀλλά, θεά, μόλ' ἔπι γνώμαις ἐσθλῇσι δικαίᾳ,
ὡς ἂν ἀεὶ βιοτῆς τὸ πεπρωμένον ἦμαρ ἐπέλθῃ.

5. ἐξ ἰσότητος ἀληθείας vulgo. ισοτ. καὶ ἀληθ. Voss. συναγουσαν ομοια Voss. 7. τοπλέον Asc. Hunc versum Dinnerus p. 156. ex hymno νόμου affert, sed p. 213. in hymno δίκης habet. 8. δίκην ἀδίκοις ἐπεγείρης vulgo. ἐπὶ ἔργοις Voss. 9. ἐχθρὰ vulgo. 10. θεὰ μολω Voss. ἐσθλαῖσι δικαία vulgo.

bilancem tenentis, et pondus ac grauitatem addentis illi lanci, in qua sunt iusta. V. 62, 7. GESN.

LXII. (61) 5. Antiquissima notio iusti ἰσότης Par. Aequum. Cf. H. 62, 2. GESN.

LXII. (61) 6. Ὀχεῖται q. d. inuehuntur: et mox τὸ πλέον est ipsum illud iniustitiae genus, quo plus sibi arrogant πλεονέκται. V. 62, 10. Δύκριτα sunt, credo, male vel prave iudicata. GESN.

LXII. 7. Recte Aldina comma habet post ὀχεῖται, quod vulgo omittitur. Nam ad δύκριτα intelligi debet εἶναι.

LXII. (61) 11. Post mortem redit illa naturalis aequalitas et paritas, cuius memoriam refricari subinde ab ipsa Dice, poeta petit. GESN.

LXII. 11. Versus hic ita intelligendus: *perpetuo simulac dies quisque, quem adiciunt fata, successerit.* De ista significatione particularum ὡς ἂν v. Hoogeveen. p. 1225. VIII. Similiter infra h. LXXXVI. 17. Ἀεί, ita vt hic positum, illustrat H. Stephanus Thes. T. I. p. 113. quo pertinet Sophoclis τῶν ἀεὶ λόγων in Philoct. 131. Non magis enim ἀεὶ βιοτῆς hic coniungenda, atque τὸν ἀεὶ βίοτον, in his ex Oedipo Coloneo v. 1583. ὡς λελοιπότα πᾶσιν τὸν αἰεὶ βίοτον ἐξεπίστασο, quae coniunxit Suidas in ἀεί. Nam τὸν αἰεὶ dixit, intellecto χρόνον, vt in Electra 1075.

Digitized by Google

LXIII. (62) ΔΙΚΑΙΟΣΤΝΗΣ θυμίαμα, λίβανον.

Ὦ θνητοῖσι δικαιοτάτη, πολύολβε, ποθεινή,
ἐξ ἰσότητος ἀεὶ θνητοῖς χαίρουσα δικαίοις,
πάντιμ', ὀλβιόμοιρε, Δικαιοσύνη μεγαλαυχής,
ἣ κεθαραῖς γνώμαις αἰεὶ τὰ δέοντα βραβεύεις,
ἄθραυστος τὸ συνειδὸς· ἀεὶ θραύεις γὰρ ἅπαντας,
ὅσσοι μὴ τὸ σὸν ἦλθον ὑπὸ ζυγόν, ἄλλοτε ἄλλοι,
πλάστιγξιν βριαρῇσι παρεγκλίναντες ἀπλήστως·
ἀσασίαστε, φίλη πάντων, φιλόκωμ', ἐρατεινή,
εἰρήνῃ χαίρουσα, βίον ζηλῶσα βέβαιον.
αἰεὶ γὰρ τὸ πλέον συγέεις, ἰσότητι δὲ χαίρεις.

LXIII. 3. πάντιμ' Dinnerus p. 211. πάντιμε vulgo. 6. τὸν Af. Voſſ. Pariſ. α. Nempe τὸν σὸν iſti codd. habent pro τὸ σὸν. Ibidem ἀλλ' ὑπὲρ αὐτῆ vulgo. 7. πλάστιγξι βριαρῇσι vulgo. Μάστιξι Scriu. ad Scalig. παρακλίναντες Voſſ.

LXIII. (62) Habetur hic hymnus totus apud Stob. 9 p. 160. GESN.

LXIII. Addidit hunc hymnum Stobaeo C. Geſnerus tit. IX. p. 98. ed. Baſ. 1549. et Ll. p. 183. ed. Francof. 1581. Vide ad h. LV.

LXIII. (62) 3. Cf. v. 12a. GESN.

LXIII. 6. Vulgatam lectionem, quae ſenſum et huius verſus et ſequentis corrumpit, ex h. LXI. v. 12. correxi. Hoc dicit: *punis, qui tibi non ſervientes alio tempore aliorum partes ſectantur, violentis librae lancibus cupide depreſſis.*

LXIII. (62) 7. Πλάστιγγας hic intelligo extrema iugi in curru, quae debent aequabiliter procedere: nec tamen non etiam ſad libram reſpicere potuit poeta, qui plures non nunquam metaphoras miſcet. V. 61, 4. GESN.

LXIII. (62) 8. Φιλόκωμος etiam eſt Iuſtitia, locum habet in menſa, in hilari comiſſatione. 'Quoties δαιτὸς εἴσης eſt apud Homerum mentio? quoties cyathis ſibi admetiuntur potum antiqui? GESN.

LXIII. (62) 10. Cf. 61, 7. GESN.

Digitized by Google

ἐν σοὶ γὰρ σοφίη ἀρετῆς τέλος ἐσθλὸν ἱκάνει.
κλῦθι, θεά, κακίην θνητῶν θραύουσα. δικαίως,
ὡς ἂν ἰσοῤῥόπίησιν ἀεὶ βίος ἐσθλὸς ὀδεύοι
θνητῶν ἀνθρώπων, οἳ ἀρέρης καρπὸν ἔδουσιν,
καὶ ζώων πάντων, ὁπόσ' ἐν κόλποισι τιθηνεῖ
γαῖα θεὰ μήτηρ καὶ πόντιος εἰνάλιος Ζεύς.

LXIV. (63) ΥΜΝΟΣ Νόμος.

Ἀθανάτων καλέω καὶ θνητῶν ἁγνὸν ἄναντα,
οὐράνιον Νόμον, ἀεροθέτην, σφρηγῖδα δικαίην
πόντου τ' εἰναλίου καὶ γῆς, φύσεως τὸ βέβαιον
ἀκλινὲς ἀεισίαστον ἀεὶ τηροῦντα νόμοισιν,
οἷσιν ἄνωθε φέρων μέγαν ἔρανὸν αὐτὸς ὀδεύει,
καὶ φθόνον ἐ δίκαιον ῥοίζῳ τρόπον αὐτὸς ἐλαύνει·
ὃς καὶ θνητοῖσιν βιοτῆς τέλος ἐσθλὸν ἐγείρει.
αὐτὸς γὰρ μοῦνος ζώων οἵηκα κρατύνει,

11. σοφίης ἀρετῆς τέλος ὄλλον vulgo. 13. ἰσοῤῥοπίαισιν vulgo. ὁδεύει Voſſ. LXIV. 2. σφραγῖδα δικαίαν vulgo. 3. Poſt βέβαιον colon erat, et v. 4. legebatur in libris omnibus ἀκλινῆ. Ibidem τειροῦντα Voſſ. 5. αὐτὰ οὐ. Voſſ. 8. οἵακα Aſ. Voſſ. Pariſ. α.

LXIII. (62) 11. Pro ὄλλον, quod per Diplaſiaſmum excuſari poteſt, vt ὄλλον τέλος ſit plena perfectio, ἐσθλὸν reponi vult Lennep. ad Coluth. p. 137. vt 63, 7. Sed quid ſi pro ἀρετῆς legas ἀρετήν; Sapientia cum iuſtitia coniuncta finis et ſummus gradus virtutis eſt. GESN.

LXIII. 11. Inepte Morellius ad Liban. Vol. p. XIX, τ' ἀρετῆς. Ἀρετὴ coniectura eſt C. Geſneri ad Stobaeum. Malui σοφίη ſcribere.

LXIII. (62) 12. Θραύουσα, vt v. 5. GESN.

LXIV. (63) 5. Vide num ita legi poſſit, — φύσεως τὸ βέβαιον Ἀκλινὲς ἀεισίαστον ἀεὶ τηροῦντα νόμοισιν. H. STEPH.

LXIV. (63) 6. De media in δίκαιον correpta vid. ad Arg. 163. GESN.

LXIV. 6. Aliud ſcripſiſſe poetam puto, vt ὃ νόμιμον, vel ἐνόμιμοί.

Digitized by Google

γνώμαις ὀρθοτάτῃσι συνών, ἀδιάστροφος αἰεί,
ὠγύγιος, πολύπειρος, ἀβλάπτως πᾶσι συνοικῶν
τοῖς νομίμοις, ἀνόμοις δὲ φέρων κακότητα βαρεῖαν.
ἀλλά, μάκαρ, πάντιμε, φερέλβιε, πᾶσι ποθεινέ,
εὐμενὲς ἦτορ ἔχων μνήμην σέο πέμπε, φέριστε.

LXV. (64) ΑΡΕΟΣ θυμίαμα, λίβανον.

Ἄρῆκτ', ὀβριμόθυμε, μεγασθενές, ἄλκιμε δαῖμον,
ὁπλοχαρής, ἀδάμαστε, βροτοκτόνε, τειχεσιπλῆτα,
Ἄρες ἄναξ, ὁπλόδεπα, φόνοις πεπαλαγμένος αἰεί,
αἵματι τ' ἀνδροφόνῳ χαίρων, πολεμόκλονε, φρικτέ,
ὃς ποθέεις ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσι δῆριν ἄμεσσον·
σῆσον ἔριν λυσσῶσαν, ἄνες πόνον ἀλγεσίθυμον·
εἰς δὲ πόθον νεῦσον Κύπριδος, κώμους τε Λυαίου,
ἀλλάξας ἀλκὴν ὅπλων εἰς ἔργα τὰ Δηοῦς,
εἰρήνην ποθέων καρποτρόφον, ὀλβιοδῶτιν.

9. ὀρθοτάταισι vulgo. PAI. 10. ωγυγ. πολυπυ. Voſſ. 11. νομίοις Pariſ. a. 12. παντιμεροβλιε Voſſ. LXV. 1. δαιμων Voſſ. 2. τειχεσιπλῆτα Dinnerus p. 91. 3. δολόδυπε vulgo. πεπαλαγμενον Voſſ. 4. αἵματι ἀνδροφόνῳ vulgo. Αιματι Voſſ. 6. λυσσῶσαν Voſſ. ἄφες Dinnerus p. 660. ſed idem ἄνες p. 261. 7. Λυαίου vulgo. Λυαίῳ coniic. Lennep. ad Col. p. 138. 8. ἀλκὴν Voſſ. PAI. αἰκὴν vulgo.

LXV. (64) 3. Pro δολόδυπε malit Pierſo. Veriſ. p. 45 ὁπλόδυπε, quod quin admodum conueniat Marti, non poteſt dubitari. Sed quid ſi δολόδυπος eſt Mars, quatenus vanis, interdum etiam fallacibus terroribus hoſti nocet. Πολεμόκλονος v. 4 idem quod ὁπλόδυπος ſignificat. ΟΕΣΝ.

Digitized by Google

LXVI. (65) ΗΦΑΙΣΤΟΥ Θυμίαμα, λιβανομάνναν.

Ἥφαιστ' ὀβριμόθυμε, μεγασθενές, ἀκάματον πῦρ,
λαμπόμενε φλογέαις αὐγαῖς, φαεσίμβροτε δαῖμον,
φωσφόρε, παντερέχεια, αἰώνιε, τεχνοδίαιτε,
ἐργασίης, κόσμοιο μέρος, στοιχεῖον ἀμεμφές,
παμφάγε, πανδαμάτωρ, πανυπέρτατε, παντοδίαιτε,
αἰθήρ, ἥλιος, ἄστρα, σελήνη, φῶς ἀμίαντον·
ταῦτα γὰρ Ἡφαίστοιο μέλη θνητοῖσι προφαίνει.
πάντα δὲ οἶκον ἔχεις, πᾶσαν πόλιν, ἔθνεα πάντα·
σώματά τε θνητῶν οἰκεῖς, πολύολβε, κραταιέ·
κλῦθι μάκαρ, κλήζω σε πρὸς εὐιέρους ἐπιλοιβάς,
αἰὲν ὅπως χαίρῃσιν ἐπ' ἔργοις ἦμερος ἔλθῃς.
παῦσον λυσσῶσαν μανίην πυρὸς ἀκαμάτοιο,
καῦσιν ἔχων φύσεως ἐν σώμασιν ἠμετέροισιν.

LXVI. 2. om. Thr. Dinnerus p. 511. omittit v. 6. 7. 8. 10—13. φλογέαις Voss. φλογίαις αὔραις vulgo. 3. κρατερόχειρ Voss. 5. πανδάτωρ Thr. 10. σε vulgo abest. ἐπιλοιβὰς Ruhnk. Ep. crit. II. p. 246. e Paris. a. ἐπὶ λοιβὰς vulgo. 11. αἰεὶ et ἔλθοις vulgo. 12.

LXVI. (65) 2. Pro αὔραις Lennep. ad Col. p. 137 reponit αὐγῇς coniectura probabili et illo ingenio digna. Sed quo minus mutare aliquid audeam, vel solum illud Virgilianum *Aura refulsit* Aen. 6, 204 me impedit, quod ille haud dubie e Graeco fonte hausit. GESN.

LXVI. (65) 4. Στοιχεῖον itaque nostro etiam pro elemento, vno de quatuor dictum videmus. GESN.

LXVI. 7. Ταῦτα nominatiuus sit necesse est, nili προφαίνει dictum est pro προφαίνεται, vt in Argonauticis aliquoties καταφαίνειν. Id suadet similis locus in h. XI. 3. τάδε γὰρ μέλη ἐστὶ τὰ Πανός.

LXVI. (65) 10. Lennep. ad Col. p. 138 legit κλήζω σε

Digitized by Google

LXVII. (67) ΑΣΚΛΗΠΙΩΙ θυμίαμα, μάνναν.

Ἰητὴρ πάντων Ἀσκληπιέ, δέσποτα Παιάν,
θέλγων ἀνθρώπων πολυαλγέα πήματα νέσων,
ἠπιόδωρε, κραταιέ, μόλοις κατάγων ὑγίειαν,
καὶ παύων νέσους χαλεπάς, θανάτοιό τε κῆρας.
αὐξιθαλὴς κόρε, * ἀπαλεξίκακε, ἁλβιόμοιρε,
Φοίβε Ἀπόλλωνος κρατερὸν θάλος ἀγλαότιμον,
ἐχθρὲ νόσων, Ὑγίειαν ἔχων σύλλεκτρον ἀμεμφῆ,
ἐλθέ, μάκαρ, σωτὴρ, βιοτῆς τέλος ἐσθλὸν ὀπάζων.

μανίαν vulgo. LXVII. 1. Ῥυτὴρ Voſſ. ἰκτὴρ Ald. 3. κατάγων καὶ ὑγείαν Pariſ. a. Ald. Dinner. p. 104. 4. νόσων χαλεπὰς κῆρας θανάτοιο vulgo. 5. ἀπαλεξ. Voſſ.

πρὸς κ. τ. λ. Recte ſane, προσκλήζω σε ἐπὶ λοιβάς. ORSN.

LXVII. (66) Eſt hymnus in Aeſculapium e Caſſellano marmore a nobis editus et explicatus in Comm. Soc. Gott. T. 2 p. 283 ſqq. quam praelectionem forte aliquis non inutiliter cum hoc hymno Orphico contulerit. Habetur etiam in Maittairii Collectan. p. 146.

ORSN.

LXVII. 4. Facile intelligitur vitioſam eſſe vulgatam lectionem, καὶ παύων νόσων χαλεπὰς κῆρας θανάτοιο. Copulam deeſſe ſenſerat aliquis, a quo καὶ additum eſt, quod poſtea in praecedente verſu ante ὑγίειαν locum obtinuit. Noſtram emendationem firmat ſequentis hymni verſus vltimus, in quo νόσων χαλεπῶν eſt. Ac quis non videat multo rectius morbos hoc epitheto ornari, quam κῆρας θανάτου?

LXVII. (66) 5. Laborare ſenſum et metrum ait Lennep. ad Coluth. p. 139 et emendat, Αὐξιθ. κ. πᾶσιν ἀλεξ. Facilior medicina fuerit, ſi poſt κόρε inſeras καὶ, quod ſaepe facere noſter ſolet. Ἀπαλεξεῖν depellere eſt Il. Ω, 371. Ἀλλὰ καὶ ἄλλον Σεῦ ἀπαλεξήσαιμι. Hoc, puto, pluris nobis eſſe debet, quam gloſſa Heſychiana ἀπαλεξίκακον, ἀθεράπευτον. ORSN.

LXVII. (66) 7. Σύλλεκτρον idem hic eſſe debet, quod alias σύνεδρον vel πάρεδρον· niſi inceſtus etiam fuit Aeſculapius.

ORSN.

Digitized by Google

LXVIII. (67) ΥΓΕΙΑΣ θυμίαμα, μάνναν.

Ἱμερόεσσ', ἐρατή, πολυθάλμιε, παμβασίλεια,
κλῦθι, μάκαιρ' Ὑγίεια, φερόλβιε, μῆτερ ἁπάντων.
ἐκ σέο γὰρ νοῦσοι μὲν ἀποφθινύθουσι βροτοῖσιν,
πᾶς δὲ δόμος θάλλει πολυγηθὴς εἵνεκα σεῖο,
καὶ τέχναι βρίθουσι. ποθεῖ δέ σε κόσμος, ἄνασσα,
μοῦνος δὲ ςυγέει σ' Ἀΐδης ψυχοφθόρος αἰεί·
ἀϊθαλής, εὐκταιοτάτη, θνητῶν ἀνάπαυμα.
σοῦ γάρ ἄτερ πάντ' ἐςὶν ἀνωφελῆ ἀνθρώποισιν.
οὔτε γὰρ ὀλβοδότης Πλοῦτος γλυκερὸς θαλίῃσιν,
οὔτε γέρων πολύμοχθος ἄτερ σέο γίγνεται ἀνήρ.
πάντων γὰρ κρατέεις μούνη, καὶ πᾶσιν ἀνάσσεις.
ἀλλά, θεά, μόλε μυςιπόλοις ἐπιτάῤῥοθος αἰεί,
ῥυομένη νούσων χαλεπῶν κακόποτμον ἀνίην.

LXIX. (68) ΕΥΜΕΝΙΔΩΝ θυμίαμα, ἀρώματα.

Κλῦτε, θεαὶ πάντιμοι, ἐρίβρομοι, εὐάςειραι,
Τισιφόνη τε καὶ Ἀλληκτώ, καὶ δῖα Μέγαιρα·

LXVIII. 3. Εκ σεθεν Voss. 7. Αειθαλης Voss. Paris. α. P. Ald. εὐθαλὴς vulgo. LXIX. 1. Κλυθε Voss. εὐράς. editi. ευνας. Voss. εὐάςειραι Paris. α.

LXVIII. (67) Etiam Hygeae hymnum Ariphronis ex marmore Cassellano dedimus l. c. qui pluscula habet, quae videri possunt hinc mutuo sumta. Dedit et Maittair. p. 146. GESN.

LXVIII. (67) 1. Πολυθάλμιος aptum praesertim Hygeae epitheton, a θάλπω. Quot morbi fouendo s. fomentis curantur? GESN.

LXVIII. 7. Male Schraderus in Emend. praefat. p. VI. corrigit εὐθαλλής.

LXIX. (68) 1. Nescio an aliquis docuerit, quae sint εὐρά-

Digitized by Google

νυκτέριαι, μύχιαι, ὑπὸ κεύθεσιν οἰκί' ἔχουσαι
ἄντρῳ ἐν ἠερόεντι, πάρα Στυγὸς ἱερὸν ὕδωρ·
ούχ ὁσίαις βελτῆσι βροτῶν πεποτημέναι αἰεὶ
λυσσήρεις, ἀγέρωχοι, ἐπευάζουσαι ἀνάγκαις,
θηρόπεπλοι, τιμωροί, ἐρισθενέες, βαρυαλγεῖς,
Ἀΐδεω χθόνιαι φοβεραὶ κῆραι αἰολόμορφοι,
ἠέριαι, ἀφανεῖς, ὠκύδρομοι ὥστε γόημα.

3. μύχειαι Voss. ἔχοντες alter Parisiensium, vel vterque: nota enim omissa in ed. Gesn. 4. 5. Dinnerus p. 275. omittit. 4. ἄντρων Ask. P. 5. βελταῖσι vulgo. 6. ἐπαυάζουσαι vulgo. ἐπαυγαζ. Voss. An ἐπευάζουσαι? H. Steph. 9. Ἠέριαι ὠκυδρόμοι ὡς Voss ὠκύδρομοι ὡς Voss. Asc. τ' ὅστε Ald. ὠκύδρομοι ὥστε Paris. a. ὠκύδρομοί θ' ὥστε vulgo. ὠκ — τῶστε P. 9. V. N.

στειραι. Docuerat iam Dan. Heins. ad Sil. 1, 101 et *euantes Massylas*, legendum, εὐάστειραι, cuius exempla et coniugata dabit Index. GESN.

LXIX. 3. Fortasse non damnanda lectio ἔχοντες. Aesch. in Eum. 948. de iisdem deabus, κύρι' ἔχοντες θεαί. Vide infra ad h. LXXVIII. 4.

LXIX. (68) 5. Non simpliciter λυσσήρεις, *rabiosae*, h. e. *furiae*, sunt Eumenides, sed consiliis nefandis etc. GESN.

LXIX. (68) 6. Eumenides dicuntur ἐπευάζουσαι ἀνάγκαις, gaudere necessitatibus h. e. fatali illa lege, qua peccatis hominum puniendis ipsae quasi adstrictae sunt. V. 69, 8. it. 85, 15. Possis etiam huc accommodare lectionem ἐπαυγάζεσθαι, illucescere, h. e. ostendere se, et repraesentare. GESN.

LXIX. (68) 9. Vid. ad 58, 17. ὠκύδρομοι, abiecta θ' vult Bentl. nempe ne οι finalis ante consonantem corripiatur. Et hic quidem fauent illi etiam MSS. Sed vid. tamen disputata ad H. 58, 15. GESN.

LXIX. 9. 10. Post versum nonum in omnibus libris leguntur hi versus:

ὅτε γὰρ ἠελίου ταχιναὶ φλόγες,
ὅτε σελήνης,
καὶ σοφίας ἀρετῆς τε, καὶ ἐργασίμου θρασύτητος,
εὔχαρι, ὅτε βίᾳ λιπαρᾶς περικαλλέος ἥβης,
ὑμῶν, χαρὶς ἐγείρει εὐφροσύνας βιότοιο.

Qui mirum, inquit Ruhnkenius, ni huc temere traducti sint ex hymno 59 (LX) in Charites. Quod quum mihi plane persuaserit, reposui hos versus isto in hymno, hic autem fustuli. Dinnerus et hos et sequentem, ἀλλ' αἰεὶ θνητῶν πάντων ἐπ' ἀπείρονα φῦλα omisit p. 275. sed non aliam puto ob caussam, quam quod nulla continerent epitheta. Caeterum deletis istis versibus

Digitized by Google

10 αἴτ' αἰεὶ θνητῶν πάντων ἐπ' ἀπείρονα φῦλα
ὄμμα Δίκης ἐφορᾶτε, δικασπόλοι αἰὲν ἐοῦσαι.
ἀλλά, θεαὶ Μοῖραι, ὀφιοπλόκαμοι, πολύμορφοι,
πρηΰνοον μετάθεσθαι βίᾳ μαλακόφρονα δόξαν.

LXX. (69) ΕΥΜΕΝΙΔΩΝ θυμιάματα, ἀρώματα.

Κλῦτέ μευ, Εὐμενίδες μεγαλώνυμοι, εὔφρονι βελῇ,
αἰγναὶ θυγατέρες μεγάλοιο Διὸς χθονίοιο,
Φερσεφόνης τ', ἐρατῆς κούρης καλλιπλοκάμοιο,
αἳ πάντων καθορᾶτε βίον θνητῶν ἀσεβέντων,
5 τῶν ἀδίκων τιμωροί, ἐφεσηκυῖαι ἀνάγκῃ,
κυανόχρωτοι ἄνασσαι, ἀπασχράπτουσαι ἀπ' ὄσσων
δεινὴν ἀνταυγῆ φάεος σαρκοφθόρον αἴγλην·
ἀΐδιοι, φοβερῶπες, ἀπόσκοποι, αὐτοκράτειραι,

10. omittit Dinnerus: V. N. ἀλλ' αἰεὶ vulgo. 13. πρηΰνοον vulgo. Post h. v. addit Voſſ. hunc: ἀλλὰ μάκαιρ' ἀγνὴ μύσεως ἱερὸν φάος αὔξοις. V. N. LXX. 2. 3. omittit p. 275. Dinnerus. 4. ἡ πάντων καθορᾷ βίοτον vulgo. Emendauit Schraderus in Obſſ. p. 76 ſeq. 7. αὐταυγῆ vulgo. ἀντάυγῆ Eſch. Dinnerus p. 275. Vid. N. ad H. 6, 5. Poſt hunc v. repetit Dinnerus p. 275. verſum 11. praecedentis hymni ita ſcriptum: ὄμμα δίκης ἐφορᾶτε δικασπόλοι, αἰὲν ἐοῦσαι.

pro ἀλλὰ ſcribendum erat αἴτε, quod in ἀλλὰ erat mutatum, vt cohaereret hic verſus cum iis, quos temere addiderat librarius.

LXIX. 13. Hunc quoque verſum pariter atque eum, quem ex margine libri Voſſiani, vt ex Ruhnkenio cognoſcimus, vncis incluſum adiecerat Geſnerus, non habet Dinnerus p. 275. ſed v. 13. idem Dinnerus habet p. 220. ex hymno Eumenidem, vt conſulto omiſſum pateat. Verſum iſtum, quem Voſſianus codex habet, e fine hymni 77 (LXXVIII.) hunc translatum eſſe monuit Ruhnkenius.

LXIX. (68) 18. Inculcatus imperite a quocunque verſus, aut vndecunque huc translatus.

GESN.

LXX. (69) 5. Conf. dicta ad 68. 6.

GESN.

Digitized by Google

λυσιμελεῖς οἴστρῳ, βλοσυροί, νύχιαι, πολύποτμοι,
νυκτέριαι κῆραι, ὀφιοπλόκαμοι, Φοβερῶπες,
ὑμέας κικλήσκω γνώμαις ὁσίῃσι πελάζειν.

LXXI. (70) ΜΗΛΙΝΟΗΣ * θυμίαμα, ἀρώματα.

Μηλινόην καλέω, νύμφην χθονίην, κροκόπεπλον,
ἣν παρὰ Κωκυτῷ πρόχοαῖς ἐλοχεύσατο σεμνὴ
Φερσεφόνη, λέκτροις ἱεροῖς Ζηνὸς Κρονίοιο·
ᾗ ψευσθεὶς Πλούτων ἐμίγη δολίαις ἀπάτῃσιν,
θυμῷ Φερσεφόνης δὲ δισώματον ἔσπασε χροιήν.
ἡ θνητὲς μαίνει φαντάσμασιν ἠερίοισιν,
ἀλλοκότοις ἰδέαις μορφῆς τύπον ἐκπροφανεῦσα.

9. βλοσυροπνύχιαι vulgo. πολύποτμον Voss. 11. omittit Dinnerus. ὑμὰς et ὁσίαισι vulgo. LXXI. * ΣΗΛΙΝ. Voss. θυμ. ἀρωμ. em. Voss. 1. Σηλ. Voss. χθονίαν vulgo. 4. ᾗ Ald. Πλούτων editi. ἀπάταις Asc. Ald. ἀπάταισι vulgo. ἀπάντες Voss. 6. ἣ Ald. μαίνοι Ald. 7. ἐκπροφαίνουσα omnes, praet. Voss.

LXX. (69) 9. Melius, credo, est cum Lennepio ad Col. p. 139 legere βλοσυραί, μύχιαι. Potest tamen composita dictione hoc significari, τὸ βλοσυρὸν, esse ab eo, quod sint saedem νύχιαι. GESN.

LXX. 9. Βλοσυροννύχιαι Schneiderus in lexico Graeco interpretatur, tamquam si βλοσυρώννυχες scriptum esset: quod fieri non potest. Emendationem feci faciliorem etiam Lennepiana. Nam βλοσυροὶ femininum est etiam in Hesiodeo Scuto Herculis v. 250. nec νύχιαι sequente νυκτέριαι in hisce hymnis offensionem habet.

LXXI. (70) 4. Πλούτων' h. e. Πλούτωνα legendum necessario. Plutonem mentitus Iupiter cum Proserpina, Patris concubitum refugiente, rem habuit, vnde nata Melinoe, quam hinc intelligo bicolor monstrum fuisse, candidum et nigrum: ἔσπασε χροιὴν colorem traxit duplicem, a Plutone furuum, lucidum, a Ioue. Nec hodie a magica vanitate, et spectrorum fabulis abesse solet albi et nigri coloris frequens mentio, alternatioque. GESN.

LXXI. 5. Obscurus est hic versus, vt in re ignota. E verbis nihil elicias aliud, nisi duplicem colorem Melinoes, quam Schneiderus recte Empusam interpretatur, Proserpinae ob vitium sibi illatum indignatae deberi.

LXXI. (70) 7. Nimis carmini

Digitized by Google

ἄλλοτε μὲν προφανής, ποτὲ δὲ σκοτόεσσα, νυχαυγής,
ἀνταίαις ἐφόδοισι κατὰ ζοφοειδέα νύκτα.
ἀλλά, θεά, λίτομαί σε, καταχθονίων βασίλεια,
ψυχῆς ἐκπέμποις οἶσρον ἐπὶ τέρματα γαίης,
εὐμενὲς εὐίερον μύεσις φαίνεσα πρόσωπον.

LXXII. (71) ΤΥΧΗΣ θυμίαμα, λίβανον.

Δεῦρο, Τύχη, καλέω σ', ἀγαθὴν κραίντειραν ἐπ' εὐχαῖς,
μειλιχίην, ἐνοδῖτιν, ἐπ' εὐόλβοις κτεάτεσσιν,
Ἄρτεμιν ἡγεμόνην, μεγαλώνυμον, Εὐβουλῆος

11. ἐκπέμπειν vulgo. LXXII. 1. ἀγαθὸν Voss. 2. μειλιχίων vulgo. Μαλιχιαν Voss. εὐβόλοις Voss.

repugnat ἐκπροφαίνουσα, nimis conuenit ἐκπροφανοῦσα, Vossianum, vt hoc excludere a contexto carminis non potuerim. ORSN.

LXXI. 11. Ἐκπέμπειν propter sequentem nominatiuum φαίνουσα ferri non magis poterat, quam nominatiuus κεχαρμένη cum infinitiuo in Euripidis Oreste v. 1120. quem qui tueretur, miratus iam est Schaeferus in praefat. ad Iuliani orationem in laudem Constantii p. VI. Οἶσρον vltimam in caesura productam habens etiam h. XI. 23. occurrit.

LXXII. (71) 3. Cf. omnino, quae damus Γτ, 34 ex Proclo, Εὑρίσκω Ὀρφέα καὶ τὴν Τύχην Ἄρτεμιν προσαγορεύοντα κ. τ. λ. et add. Io. Diac. ad Hesiodi θεογ. Alleg. p. 268, 2 extr. itemque Selden. ad marmora Oxon. p. 129 primae edit. ex Hermete in Carpo Aphor. 78, et Vettio Valente, cuius magnum locum profert ex MSS. Id. de DIs Syris 1, 1 p. 86 sq. Macrob. Sat. 1, 19 extr. Luna Τύχη. Nempe Dianam esse et hanc meminerimus. An huc referimus, quod Homerus Dianae telis mortes subitas mulierum, vt virorum Phoebo, assignat? Vid. Ιλ. Τ, 59 et ibi Eustath. it. Φ, 484 et Οδ. Γ, 280. ORSN.

LXXII. (71) 3. Εὐβουλῆα plerumque Plutonem esse, Index noster docet. Nempe de Diana Stygia, de Fortuna ἐν ἅδῃ latente, de qua consuluntur Manes, sermo est. ORSN.

Digitized by Google

αἵματος ἐκγεγαῶσαν, ἀπρόσμαχον εὖχος ἔχουσαν,
τυμβιδίην, πολύπλαγκτον, ἀοίδιμον ἀνθρώποισιν.
ἐν σοὶ γὰρ βίοτος θνητῶν παμποίκιλός ἐστιν·
οἷς μὲν γὰρ τεύχεις κτεάνων πλῆθος πολύολβον,
οἷς δὲ κακὴν πενίην, θυμῷ χόλον ὁρμαίνουσα.
ἀλλά, θεά, λίτομαί σε μολεῖν βίῳ εὐμενέουσαν,
ὄλβοισιν πλήθουσαν ἐπ' εὐόλβοις κτεάτεσσιν.

LXXIII. (72) ΔΑΙΜΟΝΟΣ θυμίαμα, λίβανον.

Δαίμονα κικλήσκω, μέγαν, εὐηγήτορα, φρικτόν,
μειλίχιον Δία, παγγενέτην, βιοδώτορα θνητῶν,
Ζῆνα μέγαν, πολύπλαγκτον, ἀλάστορα, παμβασιλῆα·
πλουτοδότην, ὁπόταν γε βρυάζων οἶκον ἐσέλθῃ,

5. τυμβιδίαν vulgo. 6. Ἐτὶ ἐν σοι γαρ Voss. 9. 10. omittit Dinnerus p. 766. 10. κτεάτεσιν As. LXXIII. 1. μεγαλανηγήτορα vulgo. μεγανηγήτορα Voss. 2. Μαλιχιον Voss. 4. οικον εἰδελ-

LXXIII. (72) 1. Μεγαλανηγήτορα, credo, nemo vel probabit vel declarabit. Apta certe huic loco est coniectura Lennepii ad Col. p. 140 μέγαν ἠδ' ἡγήτορα. Sed neque non dare potuit poeta μεγάλον ἡγήτορα.

GESN.

LXXIII. 1. Toupius Em. in Suid. T. II. p. 96. nihil dubitat, quin scribendum sit, Δαίμονα κικλήσκω μεγαλήτορα, Δαίμονα φρικτόν. Verum vt taceam, μεγαλήτορα vix aptum epitheton esse, quod quomodo firmare Toupius potuerit exemplo μεγαλήτορα Οἰάγροιο ex Argonauticis, non intelligo, audacior omnino est ista coniectura, quam vt assensum extorqueat. Lenior nostra est emendatio, quae etsi vocabulum alibi vix occurrens intulit, habet tamen aliquid firmamenti in Odyss. XIX. 114. vbi ἐξ εὐηγεσίης *ob bonum imperium* significat. Εὐηγήτωρ eamdem vim habet, atque ἡγεμόνη in hymno X. 12. qui est in Naturam. Ita ἔργων ἡγήτειρα dicitur Aurora h. LXXVIII. 6. et Musae h. LXXVI. 6. νόου κἀθηγήτειρας.

LXXIII. (72) 3. Virorum genium Iouem, Iunonem mulierum esse, esse etiam malum genium, vt niger ille Bruti ap.

Digitized by Google

ἔμπαλι δὲ ψύχοντα βίον θνητῶν πολυμόχθων.
ἐν σοὶ γὰρ λύπης τε χαρᾶς τε κλῇδες ὀχοῦνται.
τοιγάρ τοι, μάκαρ, ἁγνέ, πολύστονα κήδε' ἐλάσσας,
ὅσσα βιοφθορίην πέμπει κατὰ γαῖαν ἅπασαν,
εὔδοξον βιοτῆς γλυκερὸν τέλος ἐσθλὸν ὀπάζοις.

LXXIV. (73) ΛΕΥΚΟΘΕΑΣ θυμίαμα, ἀρώματα.

Λευκοθέην καλέω Καδμηΐδα, δαίμονα σεμνήν,
εὐδύνατον, θρέπτειραν ἐϋστεφάνου Διονύσου.
κλῦθι, θεὰ πόντοιο βαθυστέρνοιο μέδουσα,
κύμασι τερπομένη, θνητῶν σώτειρα μεγίστη.
ἐν σοὶ γὰρ νηῶν πελαγοδρόμος ἄστατος ὁρμή,
μούνη δὲ θνητῶν οἰκτρὸν μόρον εἰν ἁλὶ λύεις,
οἷς ἂν ἐφορμαίνουσα φίλη σωτήριος ἔλθῃς.
ἀλλά θεὰ δέσποινα, μόλοις ἐπαρωγὸς ἐοῦσα
νηυσὶν ἐπ' εὐσέλμοις σωτήριος εὔφρονι βουλῇ,
μύσταις ἐν πόντῳ ναυσίδρομον οὖρον ἄγουσα.

LXXV. (74) ΠΑΛΑΙΜΟΝΟΣ θυμίαμα, μάνναν.

Σύντροφε Βακχεχόροιο Διωνύσου πολυγηθοῦς,

θε Voss. 5. Εμπαλιν Voss. 6. Εν γαρ σοι Voss. χαρᾶς κληΐδες vulgo. 7. πολύστορα vulgo. πολύστονα coni. B. Slothouweri. 9. ἔνδοξον vulgo. LXXIV. Λευκοθέαν vulgo. 3. βαθυστερνοιο μεδουσα Voss. Dinner. p. 452. βαθυστέρνου μεδέουσα vulgo. 5. σελαγοδρ. Voss. 7. ἔλθοις vulgo. 10. εν ποντων αὐσιδ. Voss. LXXV. 1. Βάκχε χοροῖο vulgo. χοροῖς Voss.

Plutarchum, nemo ignorat; Orphicum esse commentum, hinc discimus. GESN.

LXXIV. (73) 2. Leucothea f. Ino amita Bacchi, quidni θρέπτειρα; GESN.

LXXV. (74) 1. Conf. 56, 3. GESN.

Digitized by Google

ὃς ναίεις πόντοιο βυθὺς βαθυκύμονας ἁγνὺς,
κικλήσκω σε, Παλαῖμον, ἐπ' εὐϊέροις τελετῇσιν
ἐλθεῖν εὐμενέοντα, νέῳ γήθοντα προσώπῳ,
καὶ σώζειν μύςας κατά τε χθόνα καὶ κατὰ πόντον.
ποντοπλάνοις γὰρ ἀεὶ νηυσὶν χειμῶνος ἐναργὴς
φαινομένυ σωτὴρ μῦνος θνητοῖς ἀναφαίνῃ,
ῥυόμενος μῆνιν χαλεπὴν κατὰ πόντιον οἶδμα.

LXXVI. (75) ΜΟΥΣΩΝ θυμίαμα, λίβανον.

Μνημοσύνης καὶ Ζηνὸς ἐριγδούποιο θύγατρες,
Μῦσαι Πιερίδες μεγαλώνυμοι, ἀγλαόφημοι,
θνητοῖς, οἷς κε παρῆτε, ποθεινόταται, πολύμορφοι,
πάσης παιδείης ἀρετὴν γεννῶσαι ἄμεμπτον·
θρέπτειραι ψυχῆς, διανοίας ὀρθοδότειραι,
καὶ νόυ εὐδυνάτοιο καθηγήτειραι ἄνασσαι,
αἳ τελετὰς θνητοῖς ἀνεδείξατε μυςιπολεύτυς,
Κλειώ τ', Εὐτέρπη τε, Θάλειά τε, Μελπομένη τε,
Τερψιχόρη τ', Ἐρατώ τε, Πολύμνιά τ', Οὐρανίη τε,
Καλλιόπῃ σὺν μητρί, μάλ' εὐδύνατοι θεαὶ ἁγναί.

5. τελεταῖσιν vulgo. 6. ναυσὶν vulgo. 7. φαινόμενος σωτὴρ vulgo. Μῦνος φαινομενος σωτηρ μυ θνητοισι φαινη Voss. LXXVI. 1. θυγατέρες As. 6. Καὶ νῦν As. καὶ νῦ vulgo. 7. ἀναδ. Voss. 9. υρανια τε Voss. Καλλιόπη (nominatiuo) σὺν μητρὶ καὶ εὐδυνάτῃ θεᾷ ἁγνῇ vulgo. καὶ εὐδυνάτη θεᾷ ἁγναὶ Ald. καὶ εὐδύνατοι θεαὶ ἁγναὶ Dinnerus p. 511.

LXXV. 7. Neminem fore puto, cui φαινόμενος ἀναφαίνῃ placeat. Quare φαινομένυ scripsi, quod pertinet ad χειμῶνος.

LXXVI. 10. Non dubitaui optimam lectionem recipere, quae est apud Dinnerum, εὐδύνατοι θεαὶ ἁγναί, καὶ in μάλ' mu-

Digitized by Google

ἀλλὰ μόλοιτε, θεαί, μύσαις, πολυποίκιλοι, ἀγναί,
εὐκλειαν ζῆλόν τ' ἐρατὸν πολύυμνον ἄγουσαι.

LXXVII. (76) ΜΝΗΜΟΣΥΝΗΣ θυμίαμα, λίβανον.

Μνημοσύνην καλέω, Ζηνὸς σύλλεκτρον, ἄνασσαν,
ἣ Μούσας τέκνωσ' ἱεραὶς, ὁσίαις, λιγυφώνους,
ἐκτὸς ἔχουσα κάκης μνήμην βλαψίφρονος αἰεί,
πάντα νόον συνέχουσα βροτῶν ψυχῆσι σύνοικον,
εὐδύνατον κρατερὸν θνητῶν αὔξουσα λογισμόν,
ἡδυτάτη, φιλάγρυπνος, ὑπομνήσπουσά τε πάντα,
ὧν ἂν ἕκαστος ἀεὶ σέρνοις γνώμην κατάθηται.
οὔτι παρεκβαίνουσ', ἐπεγείρουσα φρένα πᾶσιν.
ἀλλά, μάκαιρα θεά, μύσαις μνήμην ἐπίγειρε
εὐιέρῳ τελετῆς, λήθην δ' ἀπὸ τῶνδ' ἀπόπεμπε.

LXXVIII. (77) ΗΟΥΣ θυμίαμα, μάνναν *.

Κλῦθι, θεὰ θνητοῖς φαεσίμβροτον ἦμαρ ἄγουσα,
Ἠὼς λαμπροφαής, ἐρυθαινομένη κατὰ κόσμον,

LXXVII. 3. ἐκτὸς ἔῦσα κακῆς μνήμης vulgo et Dinner. p. 503. 4. ψυχαῖσι vulgo. Verba ψυχαῖσι σύνοικον εὐδύνατον κρατερὸν θνητῶν omittit Paris. α. Habet ea Dinnerus l. l. 6. ὑπομνήσκουσα δὲ vulgo. 7. ἕκασο PAI. 10. ἀπὸ τῶν ἀπόπεμπε vulgo. LXXVIII. * λίβανον Al.

tato, quod similiter supra h. XV. 27. in κάλ' erat conuersum. Vulgata lectio, καὶ εὐδυνάτῃ θεᾷ ἀγνῇ non posset aliter stare, nisi si versus excidisse putaretur, in quo mentio facta esset Mnemosynes, quae ista effet θεὰ εὐδύνατος ἀγνή.

LXXVII. (76) Conf. Fr. 28, 16.

LXXVII. 3. Scaliger, *pestifera versata caducae obliuia mentis* vertens legisse videtur, ἐκτὸς ἔῦσα κακῆς λήθης βλαψίφρονος αἰεί. Nostra lenior visa est coniectura.

LXXVII. 10. ἀπὸ τῶνδ' ἀπόπεμπε scripsi ex h. LVIII. 10.

Digitized by Google

ἀγγελίαι θεῦ μεγάλε Τιτῆνος ἀγαυῦ,
ἢ νυκτὸς ζοφόεντα κελαινοχρῶτα πορείην
ἀντολίαις ταῖς σαῖς πέμπεις ὑπὸ νέρτερα γαίης
ἔργων ἠγήτειρα, βίε πρόπολε θνητοῖσιν·
ἦ χαίρει θνητῶν μερόπων γένος· ἠδέ τις ἐσίν,
ὃς φεύγει τὴν σὴν ὄψιν καθυπέρτερον ἦμαρ,
ἠίκα, τὸν γλυκὺν ὕπνον ἀπὸ βλεφάρων ἀποσείσῃς,
πᾶς δὲ βροτὸς γήθει, πᾶν ἑρπετόν, ἄλλά τε φῦλα
τετραπόδων, πτηνῶν τε, καὶ εἰναλίων πολυεθνῶν·
πάντα γὰρ ἐργάσιμον βίοτον θνητοῖσι περίζεις.
ἀλλά, μάκαιρ', ἀγνή, μύσαις ἱερὸν φάος αὔξοις.

3. θεῦ Τιτᾶνος ἀγνῦ μεγάλοιο vulgo. ἀγαυῦ Voſſ. θεῦ μεγάλε Τιτᾶνος ἀγαυῦ Dinarus p. 315. 4. ζοφερήν τε κελαινοχρῶτα vulgo. 6. πρόπελε PAI. θνητοι Voſſ. 13. ἴξοις Voſſ.

LXXVIII. 4. Etſi ζοφερήν τε quodammodo excuſari poteſt, ſi τὲ ad ἢ referatur, adeo tamen inſolens haec eſt distractio, vt non dubitauerim ζοφόεντα reponere. Frequentari hoc genus enallages apud Nicandrum, vt ψολόεντος ἐχίδνης, καταψυχθέντας ἀκάνθης, Ther. v. 129. 529 notum. Ita etiam alii: Homerus Iliad. VIII. 455. Pindarus Olymp. VI. 23. Aeſchylus Eum. 968. Eurip. Hippol. 590. Orpheus Arg. 263. Plato Theaet. p. 153. B. (T. II. p. 71. ed. Bip.) κινήσεων ὄντων: quamquam eo in loco Stobaeus, etiam in ed. Trincau. ὀσῶν habet: ſed ſcholiaſtes ab Ruhnkenio editus p. 18. τὴν σύνταξιν σημείωσαι, inquit, ὅτι ὑστέρως εἶπεν ὄντων πρὸς τὰ πράγματα. ὑστέρου γὰρ τὸ πρᾶγμα. In Aeſchyli Choeph. 589. ſcribendum:

πτᾶνα δὲ καὶ πεδοβάμον' ἀν'
ἀνεμοέντων
αἰγίδων φράσαι κότον.

Caeterum vide etiam Valcken. ad Hippolyt. p. 205. ſeq. Supra in h. LXIX. 3. cod. Pariſ. ἔχοντες de Furiis. Vide etiam ad h. LXXX. 6.

LXXVIII. 5. Ἀντολίαις ταῖς σαῖς, vt h. XI. 19. ταῖς σῇσι προνοίαις.

LXXVIII. 13. Hunc verſum margo cod. Voſſ. etiam ſupra hymno LXIX. additum habet.

Digitized by Google

LXXIX. (78) ΘΕΜΙΔΟΣ *θυμίαμα, λίβανον.*

Οὐρανόπαιδ' ἀγνὴν καλέω, Θέμιν εὐπατέρειαν,
Γαίης τὸ βλάστημα νέον, καλυκώπιδα κόρην,
ἃ πρώτη κατέδειξε βροτοῖς μαντήϊον ἁγνὸν
Δελφικῷ ἐν κευθμῶνι, θεμιστεύσα θεοῖσιν,
Πυθίῳ ἐν δαπέδῳ, ὅτε Πυθοῖ ἐμβασίλευεν·
ἦ καὶ Φοῖβον ἄνακτα θεμιστοσύνας ἐδίδαξεν.
πάντιμ', ἀγλαόμορφε, σεβάσμια, νυκτιπόλευτε·
πρώτη γὰρ τελετὰς ἁγίας θνητοῖς ἀνέφηνας,
Βακχιακὰς ἀνὰ νύκτας ἐπευάζουσα ἄνακτα·
ἐκ σέο γὰρ τιμαὶ μακάρων, μυσηριάδ' ἁγναί.
ἀλλά, μάκαιρ', ἔλθοις κεχαρημένη εὐφρονι βουλῇ
εὐϊέρυς ἐπὶ μυσιπόλους τελετὰς σέο, κόρη.

LXXX. (79) ΒΟΡΕΟΥ *θυμίαμα, λίβανον.*

Χειμερίοις αὔρῃσι δονῶν βαθὺν ἠέρα κόσμε,
πρυμοπαγὴς Βορέα, χιονώδεος ἔλθ' ἀπὸ Θρήκης·
λῦέ τε παννέφελον σάσιν ἠέρος ὑγροκελεύθου,
ἰκμάσι ῥιπίζων νοτεραῖς ὀμβρηγενὲς ὕδωρ,

LXXIX. 1. ἁγνὸν Dinnerus p. 323. 2. νέην Voss. 4. ἐν λειμῶνι δεμνευσασα Voss. 5. ὅθι Πυθοῖ vulgo. 6. Η Φοῖβον ἀν. Voss. 7. πάντιμ Af. 8. ανεθηκας Voss. 9. Βακχικὰς Voss. ἐπευναζω. Voss. 11. ἔχθοις vitiose Dinnerus. κεχαρισμένη Voss. LXXX. 1. αὔραισι vulgo. 2. Θρᾴκης vulgo. 4. Ριπ. ικμ. νοτε-

LXXIX. 5. Vulgata lectio, ὅθι Πυθοῖ ἐμβασίλευεν, quum eadem sententia bis iam praecesserit, non potest non displicere. Quare ὅτε scripsi. Res nota vel ex initio Eumenidum Aeschyli.

LXXX. (79) 4. Facile dederim Cl. Piersono Verisim. p. 45, vt legatur νοτεραῖς referaturque ad ἰκμάσιν. GESN.

LXXX. 4. 5. 6. In codice Regio νοτεραῖς legitur, vt Piersonus coniecit. Vltimo versui

Digitized by Google

ἀκτῖσιν λάμπεσαν ἐπὶ χθονὸς ἠελίοιο.

LXXXI. (80) ΖΕΦΥΡΟΥ θυμίαμα, λίβανον.

Αὖραι ποντογενεῖς Ζεφυριτίδες, ἠεροφοῖτοι,
ἠδύπνοοι, ψιθυραί, καμάτῳ ἀνάπαυσιν ἔχουσαι,
εἰαριναί, λειμωνιάδες, πεποθημέναι ὄρμοις,
σύρεσσαι νηυσὶν τρυφερὸν πόρον, ἠέρα κῶφον,
ἔλθοιτ' εὐμενέουσαι, ἐπιπνείουσαι ἀμεμφεῖς,
ἠέριαι, ἀφανεῖς, κωφόπτεροι, ἠερόμορφοι.

LXXXII. (81) ΝΟΤΟΥ θυμίαμα, λίβανον.

Λαιψηρὸν πτῆμα δι' ἠέρος ὑγροπόρευτον,
ὠκείαις πτερύγεσσι δονούμενον ἔνθα καὶ ἔνθα,
ἔλθοις σὺν νεφέλαις νοτίαις, ὄμβριον γενάρχα.
τοῦτο γὰρ ἐκ Διός ἐσι σέθεν γέρας ἠεροφοίτου,
ὀμβροτόκους νεφέλας ἐξ ἠέρος εἰς χθόνα πέμπειν.
τοιγάρ τοι λιτόμεσθα, μάκαρ, ἱεροῖσι χαρέντα
πέμπειν καρποτρόφους ὄμβρους ἐπὶ μητέρα γαῖαν.

ραῖς ὀμβριγενὲς Asc. Voss. Paris. a. Ald. ἰκμάσι ψιπίζων νοτερὲς ὀμβριγενές vulgo. ψιπίζων ἰκμασὶν νοτεραῖς ὀμβριγενὲς Dinner. p. 154 et 772. sed posteriore loco ὀμβριγενές. 6. additus e solo cod. Matrit. V. N. LXXXI. 1. ἠεροφοῖται vulgo. 2. Ἡδύπνοι Voss. ψιφυραι Voss. 3. Εἰαριναὶ Voss. Ald. 4. σείρεσσαι Dinn. p. 663. sed σύρεσσαι p. 117. ναυσὶ vulgo. 5. H. v. omittit Dinn. p. 117. συμενεσσαι Voss. 6. αεμορφοι Voss. ἀερόμορφοι vulgo. LXXXII. 1. ὑγροποιεύτη Dinn. p. 16. sed ὑγροπόρευτον idem p. 547. 2. σκεις Voss. 3. Omittit hunc versum Dinnerus p. 547. Ἔλθοις συ νοτιαις νεφέλαις Voss. 5. πεπειν Voss. 6. λιτομεθα Voss. is-

in codice Matritensi apud Iriartem p. 87. hic subiicitur: ἀκτῖνες ὡς λάμπουσιν ἐπὶ χθονὸς ἠελίοιο: qui mihi suspectus est ob secundam in ἀκτῖνες correptam. RUHNK. Recepi hunc versum ita correctum, vt sensus postulabat. Aetherem feminino genere appellarunt Homerus, Pindarus, Sophocles. Nisi quis

Digitized by Google

LXXXIII. (82) ΩΚΕΑΝΟΥ θυμίαμα, ἀρώματα.

Ὠκεανὸν καλέω, πατέρ' ἄφθιτον, αἰὲν ἐόντα,
ἀθανάτων τε θεῶν γένεσιν θνητῶν τ' ἀνθρώπων,
ὃς περικυμαίνει γαίης περιτέρμονα κύκλον·
ἐξ οὗπερ πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσα θάλασσα,
καὶ χθόνιοι γαίης πηγόῤῥυτοι ἰκμάδες ἁγναί.
κλῦθι, μάκαρ, πολύολβε, θεῶν ἅγνισμα μέγιστον,
τέρμα φίλον γαίης, ἀρχὴ πόλου, ὑγροκέλευθε.
ἔλθοις εὐμενέων μύσταις κεχαρισμένος αἰεί.

LXXXIV. (83) ΕΣΤΙΑΣ θυμίαμα, ἀρώματα.

Ἱστίη εὐδυνάτοιο Κρόνου θύγατερ βασίλεια,
ἣ μέσον οἶκον ἔχεις πυρὸς ἀενάοιο μεγίστου,
τούσδε σὺ ἐν τελεταῖς ὁσίους μύστας ἀναδείξαις,
θεῖσ' αἰειθαλέας, πολυόλβους, εὔφρονας, ἁγνούς·
οἶκε θεῶν μακάρων, θνητῶν στήριγμα κραταιόν.
αἰδίη, πολύμορφε, ποθεινοτάτη, χλοόμορφε,

ροῖσι χάρεντα Voss. Paris. α. β. ἱεροῖσι χαριέντα (Sic) Ald. ἱεροῖς χαρίεντα vulgo. Omittit hunc versum Dinnerus p. 547. LXXXIII. 6. πολύορβε As. θῶν Voss. LXXXIV. 1. Ἑστία vulgo. 4. θεῖσα ἀειθαλέας vulgo. 5. Οἳ καὶ omnes ante Gesnerum. εἴ τε Dinnerus p. 272. et 517.

λάμπουσιν retineat, participium masculinum pro feminino, de quo supra ad h. LXXVIII. 4.

LXXXIII. (82) 2. Cf. Fr. 18. GESN.

LXXXIII. (82) 3. Antiquissima sententia, de qua in Prael. 1 de nauigationibus vett. §. 1. GESN.

LXXXIV. 1. Ἱστίη scripsi ex h. XXVII. 9.

LXXXIV. (83) 3. Ignis purgat, quae purgari et expiari alia nulla ratione possunt. Notum hoc ex libris etiam nostris. Itaque faces et flammae iactantur etiam ad speciem etc. GESN.

LXXXIV. (83) 5. Οἶκε contra libros omnes reponere, res ipsa me coegit. Vid. d'Oruill. ad Charito. p. 773. GESN.

Digitized by Google

μειδιόωσα, μάκαιρα, τάδ' ἱερὰ δέξο προθύμως,
ὄλβον ἐπιπνείουσα καὶ ἠπιόχειρ' ὑγίειαν.

LXXXV. (84) ΤΠΝΟΥ θυμίαμα, μετὰ μηκωνος.

Ὕπνε, ἄναξ μακάρων πάντων, θνητῶν τ' ἀνθρώπων,
καὶ πάντων ζώων, ὁπόσα τρέφει εὐρεῖα χθών·
πάντων γὰρ κρατέεις μῦθος, καὶ πᾶσι προσέρχῃ,
σώματα δεσμεύων ἐν ἀχαλκεύτοισι πέδῃσιν.
λυσιμέριμνε, κόπων ἡδεῖαν ἔχων ἀνάπαυσιν,
καὶ πάσης λύπης ἱερὸν παραμύθιον ἔρδων·
καὶ θανάτῳ μελέτην ἐπάγεις, ψυχὰς διασώζων·
αὐτοκασίγνητος γὰρ ἔφυς Λήθης Θανάτῳ τε.
ἀλλά, μάκαρ, λίτομαί σε κεκραμένον ἡδὺν ἰκάνειν,
σώζοντ' εὐμενέως μύσας θείοισιν ἐπ' ἔργοις.

LXXXVI. (85) ΟΝΕΙΡΟΥ θυμίαμα, ἀρώματα.

Κικλήσκω σε, μάκαρ, ταυσίπτερε, ἔλθ' Ὄνειρε,

8. Emendatio Porſoni ad Eurip. Or. 229. ἠπιόχειρον ὑγείαν vulgo. LXXXV. 2. 3. omittit Dinnerus p. 779. 4. ἀχαλκεύτοις πεδαίσι Voſſ. 5. ἔχων ἡδείαν Voſſ. 9. ἐκάνειν Voſſ. 9. 10. omittit Dinnerus p. 779. 10. Σῳζον Voſſ.

LXXXIV (83) 8. Nonne videtur poeta etiam hic ipſam naturam rerum προσωποποιεῖν; Terra mater adſpirat nobis per vapores illos ſemper ſurgentes, aëris quo viuimus, incrementa plantarum etc. GESN.

LXXXV. (84) Compara, qui guſtare poeticam ſuauitatem potes, noſtrum Argon. 1002, et ex Latinis Sen. Herc. fur. 1065. Ad v. 7 conf. hic 86, 3 ſqq.

LXXXV. 6. Ioſ. Scaliger πρὸς πάσης λύπης, ἱερὸν παραμύθιον ἔργων legitur neceſſe eſt, ita vertens: *curarum domitor, requies praeblanda laborum.*

Digitized by Google

ἄγγελε μελλόντων, θνητοῖς χρησμῳδὲ μέγιστε.
ἡσυχίᾳ γὰρ ὕπνῳ γλυκερῷ σιγηλὸς ἐπελθὼν
προσφωνῶν ψυχαῖς θνητῶν, νόον αὐτὸς ἐγείρεις,
καὶ γνώμας μαπάρων αὐτὸς καθ' ὕπνους ὑποπέμπεις,
σιγῶν σιγώσαις ψυχαῖς μέλλοντα προφαίνων,
οἷσιν ἐπ' εὐσεβίῃσι θεῶν νόος ἐσθλὸς ὀδεύει,
ὡς ἂν ἀεὶ τὸ καλὸν μᾶλλον, γνώμῃσι προληφθέν,
τερπωλαῖς ὑπάγῃ βίον ἀνθρώπων προχαρέντων,
τῶν δὲ κακῶν ἀνάπαυλαν, ὅπως θεὸς αὐτὸς ἐνίσπῃ,
εὐχωλαῖς θυσίαις τε χόλον λύσωσιν ἀνάκτων.
εὐσεβέσιν γὰρ ἀεὶ τὸ τέλος γλυκερώτερόν ἐστιν·
τοῖς δὲ κακοῖς ἔ κεν φαίνοι μέλλεσαν ἀνάγκην

LXXXVI. 3. ἡσυχίᾳ vulgo. σιγελλος Voſſ. γλυκερῷσι γελλὸς Ald. 6. προφωνῶν vulgo. προσφωνῶν Voſſ. προφερῶν PAI. προφαίνων coni. Lennep. ad Col. p. 140. vt hic v. 18 et 7. 20. 8. μέλλον Lennep. l. c. pulchre. ΘΕΣΝ. γνώμασι Voſſ. 10. αὐτὸς Θε ἐν Voſſ. 13. ἀδὲν φαίνοι vulgo.

LXXXVI. 4. Προσφωνῶν ψυχαῖς mutare non auſus ſum. Attulit hanc conſtructionem H. Stephanus, quamquam e minus probatis ſcriptoribus.

LXXXVI. (85) 5. Hinc Iouis cum Maia h. e. nocte deliberatio. Vid. Fr. 10. ΘΕΣΝ.

LXXXVI. 8. Non probo Lennepii coniecturam μέλλον, quae et propter duo participia, μέλλον et προληφθέν, minus grata eſt, et ſententiam vitiat magis quam adiuuat. Μᾶλλον ad τερπωλαῖς ὑπάγῃ referendum.

LXXXVI. 10. Hunc verſum Schneiderus corruptum cenſet. Mihi aliter videtur, modo memineris ſententiarum ordinem eſſe hunc: καὶ ὡς ἂν εὐχωλαῖς θυσίαις τε χόλον λύσωσιν ἀνάκτων, τῶν κακῶν ἀνάπαυλαν. Poſtrema verba, vt ſolitum, accuſatiuo caſu addita hoc ſenſu, εἰς ἀνάπαυλαν κακῶν.

LXXXVI. 13. (85) 15. De illa ἀνάγκῃ poenarum dictum ad 68, 6. Ceterum hic ἀδὲν et v. 13 μηδὲν pro ſimplici negatione poni iam H. Stephano obſeruatum. ΘΕΣΝ.

Digitized by Google

ὄψις ὀνειρήσσαι, κακῶν ἐξάγγελος ἔργων,
ὄφρα κεν εὕρωνται λύσιν ἄλγεος ἐρχομένοιο.
ἀλλά, μάκαρ, λίτομαί σε θεῶν μηνύματα φράζειν,
ὡς ἂν ἀεὶ γνώμαις ὀρθαῖς κατὰ πάντα πελάζῃς,
μηδὲν ἐπ' ἀλλοκότοισι κακῶν σημεῖα προφαίνων.

LXXXVII. (86) ΘΑΝΑΤΟΥ θυμίαμα, μάνναν.

Κλῦθί μευ, ὃς πάντων θνητῶν οἵηκα κρατύνεις,
πᾶσι διδὲς χρόνον ἀγνόν, ὅσων πάρξωθεν ὑπάρχεις.
σὸς γὰρ ὕπνος ψυχὴν θραύει καὶ σώματος ὁλκόν,
ἡνίκ' ἂν ἐκλύῃς φύσεως κεκρατημένα δεσμά,
τὸν μακρὸν ζωοῖσι φέρων αἰώνιον ὕπνον,
κοινὸς μὲν πάντων, ἄδικος δ' ἐνίοισιν ὑπάρχων,
ἐν ταχυτῆτι βίᾳ παύων νεοήλικας ἀκμάς.
ἐν σοὶ γὰρ μέγα πάντων τὸ κριθὲν τελεῖται·
οὔτε γὰρ εὐχῇσιν πείθῃ μόνος ἔτε λιτῇσιν.

14. ὀνειρήσσαι Voſſ. 15. ὄφρα ἂν vulgo. εὕρονται Ald. 16. μηνίματα quidam ap. Henr. Stephanum, quod ipſe non probat. 18. μηδὲν vulgo. LXXXVII. 1. πάντως Pariſ. β. 4. ἐκλύεις Pariſ. α. 5. 6. hos ſolos ex hoc hymno habet Dianerus p. 321. ſed inuerſo ordine. 8. τελευται Voſſ. 9. εὐχαῖς σὸν πείθει μόνος ὔτε λι-

LXXXVI. 17. Senſus eſt: *ſemper, quoties accedes.* Vide ad LXXII. 11.

LXXXVII. 2. Scaliger vertit: *tantum producens aeui, quantum eminus diſtas.* Vnde eum ἑαὸν legiſſe patet, quod equidem non probo. Poeta hoc dicit: *tu vitam producis iis, a quibus te longe abstines.*

LXXXVII. (86) 9. Putabam aliquando, intelligi poſt πείθει poſſe τις· ſed magis placet Scaligerana ratio, πείθει pro πείθῃ· media voce. GESN.

LXXXVII. 9. Et numeri et ſenſus emendationem, quam fecimus, exigebant. Μόνος θεῶν γὰρ θάνατος ἀ δώρων ἐρᾷ.

Digitized by Google

ἀλλά, μάκαρ, μακροῖσι χρόνοις ζωῆς σε πελάζειν
αἰτῶμαι, θυσιῇσι καὶ εὐχωλαῖς λιτανεύων,
ὡς ἂν ἕοι γέρας ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισι τὸ γῆρας.

LXXXVIII. Τμνος εἰς ΑΡΕΑ. *

Ἄρες ὑπερμενέτα, βρισάρματε, χρυσεοπήληξ,
ὀμβριμόθυμε, φέρασπι, πολισσόε, χαλκοκορυστά,
παρτερόχειρ, ἀμόγητε, δορυσθενές, ἕρκος Ὀλύμπου,
Νίκης εὐπολέμοιο πάτερ, συναόρωγε Θέμιστος,
ἀντιβίοισι τύραννε, δικαιοτάτων ἀγὲ φωτῶν,
ἠνορέης σκηπτοῦχε, πυραυγέα κύκλον ἑλίσσων
αἰθέρος ἑπταπόροις ἐνὶ τείρεσιν, ἔνθα σε πῶλοι
ζαφλεγέες τριτάτης ὑπὲρ ἄντυγος αἰὲν ἔχουσιν·
κλῦθι, βροτῶν ἐπίκουρε, δοτὴρ εὐθαρσέος ἥβης,
πρηὺ καταστιλψον σέλας ὑψόθεν ἐς βιότητα
ἡμετέρην, καὶ κάρτος ἀρήϊον, ὥς κε δυναίμην
σεύεσθαι κακότητα πικρὴν ἀπ' ἐμοῖο καρήνου,

ταῖσιν vulgo. 10. ζωῆς γε πελάζειν vulgo. 11. θυσίαις vulgo. LXXXVIII. * Cod. Mosc. et Parisini tres εἰς τὸν Ἄρην. 9. εὐθαλέος Paris. B. C. 10. Mosc. πρὶν pro πρηΰ. Tum κατασίλβων vulgo. Κατάστιλψον emendatio Hemsterhusii est, teste Ruhnkenio. 12. σεύασθαι Mosc. ἐμεῖο vulgo.

LXXXVIII. * Piaculum feciſſem, niſi hunc hymnum, qui inter Homericos legitur, Orphicis addidiſſem. Eum etiam Ruhnkenius tam alienum ab indole Homericorum, tamque ſimilem Orphicis cenſuit, vt ei non ab Homerida, ſed ab auctore Orphicorum hymnorum profectus eſſe videretur. Nec facile erit, qui ſibi de hac re non plane perſuadeat.

Digitized by Google

καὶ ψυχῆς ἀπατηλὸν ὑπογναμψαι Φρεσὶν ὁρμήν,
θυμῷ τ' αὖ μένος ὀξὺ κατισχέμεν, ὅς μ' ἐρέθησιν
Φυλόπιδος κρυερῆς ἐπιβαινέμεν. ἀλλὰ σὺ θάρσος
δός, μάκαρ, εἰρήνης τε μένειν ἐν ἀπήμοσι θεσμοῖς,
δυσμενέων προφυγόντα μόθον, κῆράς τε βιαίας.

13. ἀπατηλὴν Mosc. ὑπογνάψαι Ed. pr. Parisini tres. 17. βιαίας Barn. pro βιαίους.

ΛΙΘΙΚΑ

Digitized by Google

Digitized by Google

ΛΙΘΟΙ

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ 1—90
ΤΠΟΘΕΣΙΣ 91—169
I. ΚΡΤΣΤΑΛΛΟΣ 170—188
II. ΓΑΛΑΚΤΙΤΗΣ 189—227
III. ΠΕΤΡΑΚΗΣ 228. 229
IV. ΑΧΑΤΗΣ 230—241
V. ΠΕΡΙ ΚΕΡΑΤΟΣ ΕΛΑΦΟΥ 242—256
VI. ΠΕΡΙ ΒΑΡΒΑΡΟΥ ΛΙΘΟΥ 257—263
VII. ΙΑΣΠΙΣ 264—276
VIII. ΤΟΠΑΖΟΣ 277. 278
IX. ΟΠΑΛΛΙΟΣ 279—301
X. ΜΑΓΝΗΤΙΣ 302—338
XI. ΟΣΤΡΙΤΗΣ 339—467
XII. ΓΑΓΑΤΗΣ 468—487
XIII. ΣΚΟΡΠΙΟΣ 488—491
XIV. ΚΟΡΤΦΩΔΗΣ 492—503
XV. ΚΟΤΡΑΛΙΟΝ 504—603
XVI. ΑΧΑΤΗΣ 604—626
XVII. ΕΤΙ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΧΑΤΟΥ 627—635
XVIII. ΑΙΜΑΤΙΤΗΣ 636—741
XIX. ΝΕΒΡΙΤΗΣ 742—751
XX. ΧΑΛΑΖΙΟΣ 752—768.

Digitized by Google

ΛΙΘΟΙ

ΑΙΜΑΤΙΤΗΣ 636. — In ed. Gesneri cap. XVIII.
ΑΧΑΤΗΣ 604 — — XVI. XVII.
ΑΧΑΤΗΣ ΔΕΝΔΡΗΕΙΣ 230 — IV.
ΒΑΡΒΑΡΟΣ 257 — — VI.
ΓΑΓΑΤΗΣ 468 — — XII.
ΓΑΛΑΚΤΙΤΗΣ 189 — — II.
ΙΑΣΠΙΣ 264 — — VII.
ΚΕΡΑΣ ΕΛΑΦΟΥ 242 — — V.
ΚΟΡΤΦΩΤΗΣ 492 — — XIV.
ΚΟΤΡΑΛΙΟΝ 504 — — XV.
ΚΡΥΣΤΑΛΛΟΣ 170 — — I.
ΛΕΠΙΔΩΤΟΣ 284
ΛΙΠΑΡΑΙΟΣ 685
ΛΥΧΝΙΣ 268
ΜΑΓΝΗΤΙΣ 301 — — X.
ΝΕΒΡΙΤΗΣ 742 — — XIX.
ΟΠΑΛΛΙΟΣ 279 — — IX.
ΟΡΕΙΤΗΣ vid. ΣΙΔΗΡΙΤΗΣ.
ΟΣΤΡΙΤΗΣ 339 — — XI.
ΟΦΙΗΤΙΣ, ΟΦΙΤΗΣ 336. 341. 457 — XI.
ΟΨΙΑΝΟΣ 282
ΠΕΤΡΑΚΗΣ 228 — — III.
ΣΙΔΗΡΙΤΗΣ 355
ΣΚΟΡΠΙΟΣ 488 — — XIII.
ΤΟΠΑΖΟΣ 277 — — VIII.
ΧΑΛΑΖΙΟΣ 752 — — XX.
ΧΡΥΣΟΠΡΑΣΟΣ 749
ΧΡΥΣΟΤΡΙΧΕ ΛΙΘΩ ΔΤΟ 288

Digitized by Google

ΕΙΣ ΤΟ ΕΞΗΣ ΠΟΙΗΜΑ
ΟΡΦΕΩΣ
ΠΕΡΙ (1) ΛΙΘΩΝ
ΤΠΟΘΕΣΙΣ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΤΟΥ ΜΟΣΧΟΥ. (2)

Θειοδάμαντι τῷ Πριάμῳ (3) συνήντησεν Ὀρφεὺς μετὰ τῶν ἑταίρων τινῶν πρὸς θυσίαν Ἡλίῳ, ἣν ἐτέλει

(1) Λιθικῶν nomine laudant paſſim Proclus, Stobaeus, Tzetzes. Gemmas porro, Θυμιάματα et ἀρώματα ſacrificiis adhibita, fuiſſe partem myſteriorum, indicauimus ad Arg. 310: itaque non mirum eſt libellum hunc delituiſſe ad ea fere tempora, quibus myſteria, a Chriſtianis detecta et vulgata, myſteria eſſe deſierunt. Etiam hoc in limine libelli obſeruaſſe profuerit, vt ſolis, lunaeque admirabiles effectus et phaenomena dederunt occaſionem ſuſpicandi credendique deinde ſimilia de ceteris corporibus caeleſtibus: ſic magnetis, cryſtalli, forte et electri, qualitates, facilitatem certe praebuerunt perſuadendi imperitis illarum quaedam miracula. GESN. Velim indicaſſet Geſnerus loca Procli, in quibus hoc poema laudatur. Nouum quidem notatum inuenio in *Indice ſcriptorum a Proclo memoratorum*, ap. Fabricium. Bibl. Gr. VIII. p. 535—552. Et Proclus ipſe non niſi quinto poſt C. N. ſaeculo vixit. Eiusdem fere aetatis Stobaeus, vti hodie legitur, prooemium huius operis ſub Orphei nomine ter laudat; ſed omnia ea loca in editione prima Trincauelli omnino deſunt; nec reperiuntur in Cod. MS. Stobaei ap. Coll. Nou. Oxon. vt me nuper certiorem fecit amicus, qui rogatu meo codicem ipſum excuſſit; adeo vt vix dubitem ea primitus a *Conrado Geſnero* interpolata fuiſſe, qui peſſimo, vt mihi videtur, conſilio *corollaria quaedam ex Graecis libris collecta, tum carmine tum proſa*, Stobaeo a ſe edito *paſſim adiunxit*. V. Praef. ad

Digitized by Google

Edit. 3. ap. Tig. 1559. Solum igitur in hac materia teſtem habemus Ioannem Tzetzen, qui ſaeculo demum duodecimo, poema hoc ſub titulo *Orphei* Λιθικῶν ſaepius citauit; cuius quidem auctoritas in re tali quantum valeat facile iudicabunt homines eruditi. TYR.

(2) Quisquis fuerit hic Demetrius Moſchus vel Moſchi, Grammaticus, haec, quam dedit, libelli ὑπόθεσις ſ. argumentum vtile ſubſidium eſt intelligendae illius oeconomiae. Lectores noui hic monendi ſunt, vt meminerint, Theodamantem enarrare Orpheo virtutes gemmarum tum ceteras, tum praeſertim contra noxam ſerpentum, vt ſubinde reſpiciat ad caſum et periculum Orphei iuuenis a ſerpente, quem hac ipſa remediorum commemoratione confirmare contra metum horum animalium vellet.

Caeterum ipſum argumentum de gemmis, earum nominibus, coloribus, patriis, vſu, plane non attingimus, ne quidem quatenus a Theophraſto, Plinio et reliquis hoc argumentum tractatum Philologiae opem expertum eſt, et forte adhuc deſiderat. Vt Poetam tractamus ſcriptorem, ſicut nobis videtur, in hoc argumento vel maxime poetam, et noſtros iuuenes ad poeticae praeſertim deſcriptionis, et velut picturae, laudem excitare et iuuare conamur.

Sed et hoc poeticum eſt in hoc libello, quod arte quadam intexitur multum de hiſtoria, nominatim pluſcula de familia Laomedontis, et regum Troiae, diſſentientia ex aliqua parte ab Homero. Ea ne turbare lectores poſſint, in tabella Genealogica et ſubiectis illi annotationibus rem declaraui, ad quam reſpicere iubeo, ſi quis in perſonis illis haereat.

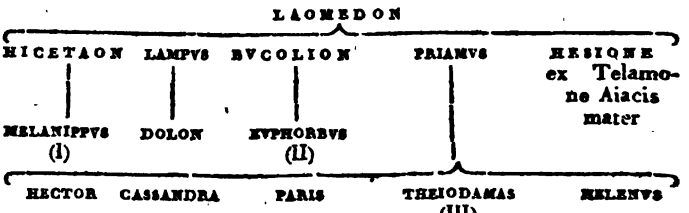

I. Melanippus La. II, 93 ἀνεψιὸς Theodamantis: Hectoris et Dolonis Il. O, 554. Add. Od. O, 576. Priamo filium dat Melanippum Apollod. 3, 11, 5. OESN. Error Geſneri, quod ad Theodamantem attinet, infra monſtrabitur ad n. 3. Quin etiam nomen *Dolonis* hic, vitio memoriae, pro *Dolopis* poſitum ſuſpicor. V. loc. cit. Il. O. 554. 576. (Citatio Od. O. 576. facta eſt, opinor, per errorem typographi.) Quod ſi verum eſt, cum neque *Lampus* nec *Dolops* in hoc poemate vsquam memoretur, vtriusque nomen ex tabella genealogica recidi poteſt. TYR.

II. Euphorbus (quem Home-

Digitized by Google

κατ' ἔτος, εἰς ὄρος ἀνερχόμενος· καὶ αὐτῷ τῆς νενομισμένης ταύτης ἐτησίου θυσίας τὴν αἰτίαν ἀφηγεῖται, λέγων ὑπὸ δράκοντος αὐτὸν παῖδα ὄντα ποτὲ ἀναιρεθῆναι κινδυνεύοντα, καταφυγεῖν εἰς τὸ ἐκεῖ πῦ πλησίον ἱερὸν τοῦ Ἡλίου. ὑφ' οὗ καὶ σωθέντα ὡς ὁ πατὴρ περιεποιήσατο, τῆς τοῦ παιδὸς σωτηρίας κατ' ἔτος ἦγεν Ἡλίῳ θύματα. μεταςάντος δὲ ἐκείνου τῶν

rus ſemper Panthoi et Phronidis facit filium) Βουκολίδης noſtro eſt L. 11, 119. Tzetz. 13, 574 Εὔφορβος ὡραιότατος ἦν τις τοῦ Τρώων γένους Υἱὸς Πάνθου καὶ Φροντίδος, (ſic ſcrib. non Φρόντιδος docet paru. ſchol. ad l. c.) ὡς Ὅμηρος μοι λέγει (Ιλ. Ρ, 40) Ὀρφεὺς δὲ (λέγει) Βουκολίωνος, καὶ τῆς Ἀβαρβαρέης. De eadem re idem 1, 228 Ὀρφεὺς δ' Ἀβαρβαρέην δὲ καὶ Βουκολίδην λέγει. Abárbarea igitur aut duarum mulierum nomen, aut vna eademque Euphorbi et Theodamantis mater etc. Rurſus Ιλ. Ζ, 21 de Aeſepo et Pedaſo, οὓς ποτε νύμφη Νηΐς Ἀβαρβαρέη τέκ' ἀμύμονι Βουκολίωνι, Βουκολίων δ' ἦν υἱὸς ἀγαυοῦ Λαομέδοντος κ. τ. λ. GESN. V. infra not. ad ver. 455. TYR.

III. Theodamas vel Theiodamas L. 20, 14, Abarbareae F. L. 11, 117. Frater Hectoris L. 18, 46 et 55: et Caſſandrae L. 29, 7. Dolonem θεράποντα ſuum vocat L. 18, 54. De hoc etiam Ιλ. Κ, 390 ſqq. GESN. Mirum forte videatur Geſnerum V. Cl. obſcuro huic grammatico et Ioanni Tzetzae fidei tantum tribuiſſe, vt ad veram et apertam poematis oeconomiam prorſus caecutierit. Fidenter dico, neminem, qui libellum hunc ſine titulo inueniſſet et attentius paulo perlegiſſet, aut de ſcriptore quaſi *Orpheo*, aut de Theodamante interlocutore quaſi *filio Priami*, (qui duo errores omnem Geſneri ratiocinationem conturbant, cogitare potuiſſe. Nihil certe eſt in toto opere quod Orphea ſcriptorem vllo modo praeferat; qualia multa interponere ſolebant falſarii, qui ſub eius nomine *Argonautica*, *Hymnos*, caet. ediderunt: illud autem plane incongruum, quod auctor de bello Troiano, et quidem exeunte loquitur; ad quae tempora duraſſe Orphea cum nemo veterum tradidit, ne falſarius quidem, opinor, paulo ſanior fingere voluiſſet. Alter error de Theodamante ex mera incuria ortus eſt eorum, qui non viderunt Theodamanta, per maximam ſermonis ſui partem (a ver. 394. ad v. 764) non loqui ex ſua ipſius perſona, ſed alium quendam ſermonem referre, quo Helenus olim vſus eſt ad Philocteten. Helenus igitur, non Theodamas, ἀνεψιὸς Melanippi, ver. 431; frater Hectoris, ver.

Digitized by Google

ἐντεῦθεν, αὐτὸς Ὀρφεὺς (4) ἀντὶ τοῦ πατρὸς τῆς τοιαύτης θυσίας καθίσαται διάδοχος· ἣν νῦν ἀφοσιώμενος ἄνεισι, συμπαραλαβὼν καὶ Θειοδάμαντα· ἔτος δὲ καθ' ὁδὸν τῷ ποιητῇ περὶ δυνάμεώς τε λίθων καὶ χρήσεως διεξέρχεται, οἵτινες αὐτῶν χρήσιμοι πρὸς τῶν θυόντων κρατούμενοι, ὅπως αὐτοῖς τὰ τῶν εὐχῶν ἐξανύοιτο, καὶ οἱ πρὸς τὰς ἰοβόλους τῶν δήξεων θεραπείας. ὅθεν οἶμαι καὶ Νίκανδρος ὁ Κολοφώνιος ὕστερον ὁρμηθεὶς συνέγραψε τὰ θηριακά. Ἰστέον δὲ, ὡς δύο τινὰ προοίμια (5) τοῦ παρόντος προτίθεται ποιήματος· ἐν μὲν τῷ πρώτῳ αὐτήν τε τὴν ἀρετὴν καὶ σοφίαν ἅπασαν ἐξυμνῶν, καὶ τοὺς πάλαι τῶν ἡρώων, κατ' αὐτὴν γενομένους ἐνδόξους, καὶ ἰσοθέους νομισθέντας, ὧν καὶ μητέρα τὴν ἀρετὴν προσείρηκεν· ἐν ταυτῷ δὲ καὶ τῶν ἰδιωτῶν καθάπτεται, ὡς ἐπιφθόνως ἐχόντων πρὸς τοὺς τὴν ἀρετὴν διώκοντας, καὶ τούτοις ἀεὶ φιλαπεχθημόνως ἐπικειμένων. ἐν θατέρῳ δὲ ὁ πρὸς αὐτὸν καὶ Θειοδάμαντα γίνεται (6) διάλογος.

684, et Cassandrae, ver. 758, Dolonem θεράποντα suum vocat ver. 680. etc. TYR.

(3) Ex supra notatis haec sic refingi possunt. *Θειοδάμαντί τινι συνήντησεν ὁ ποιητής, κ. τ. λ.* TYR. At hoc est mentem scriptoris, non verba corrigere.

(4) Pro Ὀρφεὺς iterum reponatur *ὁ ποιητής*. Quod autem occurrit de Nicandro Colophonio, nihili faciendum est. Nicander enim multis annis, ne dicam saeculis, auctorem nostrum, nisi fallor, praecellit. TYR.

(5) Male haec a Demetrio divisa sunt. Vnicum est huius operis prooemium, quod versibus primis circiter 92 absolnitur. Colloquium inter auctorem et Theodamantem est ipsum opus; in quo primus quidem loquitur Auctor, a ver. 96. ad ver. 162. deinde vno tenore Theodamas, ex propria persona a ver. 164. ad ver. 393. et sub persona Heleni a v. 394. ad ver. 764. et iterum ex propria persona ad ver. 766. Reliqui duo versiculi sunt ipsius Auctoris, et opus claudunt. TYR.

(6) Sic Ald. Cod. Paris. Gesn. *γράφεται* Eschenb.

Digitized by Google

ΟΡΦΕΩΣ ΠΕΡΙ ΛΙΘΩΝ*

Δῶρον ἀλεξικάκοιο Διὸς θνητοῖσιν ὀπάσσαι
κεκλόμενος Μαίης ἐριούνιος ἦλθε κομίζων
υἱός, ὅπως ἂν ἔχωμεν ὀϊζύος ἄτρεκὲς ἄλκαρ.
γηθόσυνοι δέχνυσθε βροτοί, πινυτοῖσιν ἐνίσπω,
οἷς ἀγαθὴ κραδίη, καὶ πείθεται ἀθανάτοισιν·
νηπυτίοισι δ' ἔνειαρ ἀκήρατον ἐ θέμις εὑρεῖν.
τῷ δ' αὐτῷ καὶ πρόσθεν ἀγαλλομένως ἐπὶ δώρῳ
υἱά τε Λητοΐδης ἀκεσίμβροτον ἀθανάτοισιν
ἶξεν ἄγων ἐς Ὄλυμπον ἀγάννιφον, ἠδὲ σαόφρων
Παλλὰς Ἀθηναίη λαοσσόον Ἡρακλῆα·
ἆλτο δὲ καὶ ταναὸν Κρονίδης ὑπὲρ αἰθέρα Χείρων,

* Lemma προοίμιον om. Ald. et Iunta. 3. ἀνέχωμεν editi. 4. δέχνυσθε Ald. 6. νηπιτύοισι vulgo. 7. ἀγαλλόμενος vulgo. 11. Κρονίδης ταναὸν vulgo.

1. Ἦλθε κομίζων ὁ τῆς Μαίης υἱὸς Ἑρμῆς δῶρον τῷ ἀλεξικάκῳ Διὸς, κελεύων μοι τοῦτο δοῦναι τοῖς ἀνθρώποις, ὅπως ἔχωμεν (ὤφειλε δὲ ἐκφωνεῖν εἰπεῖν) βοήθειαν ἐν (l. βοήθειαν) τοῖς ἐπιγινομένοις ἡμῖν χαλεποῖς ἀσφαλῆ. Schol. MS. Pariſ. TYR.

2. Hic verſus citatur a Tzetze ad Lycophr. 219 Ἐν τῇ ἀρχῇ τῶν λιθικῶν, ſed ex memoria, nec ſine mutatione et corruptione, Δῶρον ἀλεξικάκοιο Διὸς θνητοῖς ὀπάσαι καὶ κλίμενος μαίης ἐριούνιος ἦλθε κομίζων υἱός, ὅπερ μιν ἔχομεν ὀϊζύος ἄλκαρ αἰνῆς. GESN.

6. Scribendum credo — Νηπυτίοισι. Stultis. quae vox Homerica eſt. TYR.

7. Malim — ἀγαλλομένως. quod ſcilicet, non ad Apollinem, ſed ad Aeſculapium et Herculem coniunctim referatur. TYR.

10. Λαοσσόος eſt plerumque aut ſemper apud Homerum epi-

Digitized by Google

σευάμενος πρὸς Ὄλυμπον, ἐπεὶ μάθεν ἄμβροτα δῶρα.

ἀλλ' ἤτοι κείνης μὲν ἀμώμητοι Διὸς οἶκοι
χαίροντες δέξαντο, θεηγενέων ὄχ' ἀρίστης·
ἡμῖν δ' ἐν γαίῃ κέλεται Χρυσόρραπις ὄλβῳ
ζώειν τερπομένοισιν, ἀπειρήτοις κακότητος.
ὃν δέ κεν ἀνθρώπων πεπνυμένον ἦτορ ἀνώγῃ
ἐς πολυήρατον ἄντρον ἐλεύσεμεν Ἑρμείαο,
ἔνθ' ὄγε παντοίων ἀγαθῶν κατέθηκεν ὅμιλον,
αἶψά κεν ἀμφοτέρῃσιν ὀνείατα πολλὰ κομίζων
εἶκαδ' ἀποστείχοι, προφυγὼν πολύδακρυν ἀϊζύν,
οὐδέ ἑ νοῦσος ἄκικυς ἐνὶ μεγάροισι δαμάσσει,
οὐδ' ὄγε δυσμενέων ποθ' ὑποτρέσσας μένος αἰνὸν
ἄψ ἀναχωρήσει, προλιπὼν ἐριγηθέα νίκην·
οὐδέ οἱ ἀθλητῆρι κονισσαμένῳ ἐν ἀγῶνι

14. χαίροντας vulgo. 16. ἀνώγει vulgo. 18. ἐπελθέμεν vulgo. 22. ἄκιτις vulgo.

theton Mineruae et Martis, in quantum in bella commouent populos. Sed puto huic loco magis conuenire alteram significationem *seruator populorum* etc. Sic etiam mox v. 58. GESN.

14. Χαίροντες emendatio est Ruhnkenii in Bibl. crit. Part. VIII. p. 90.

17. Ὃν δέ κεν] Tzetzes hunc versum et quatuor proxime sequentes citat, legens ἐσελθέμεν· docens etiam a poeta hic libros vocari *antrum Mercurii*.

H. STEPH.

17. Hanc etiam de antro Mercurii narrationem in suas areolas deriuauit Tzetzes Chil. 2, 859 itemque 12, 610, vtroque loco Orpheo ἐν λιθικοῖς adscribens: posteriori loco addit, Τὰς βίβλους ἄντρον Ἑρμοῦ κατονομάζων ὅτως. Τὰς βίβλους autem Tzetzes vniuersim pro studiis literarum ac sapientiae nominare solet. Idem hic ἄντρον ἐπήρατον intelligi, de quo est Argon. 108. mihi vix dubium est: nec illud, hoc esse antrum Corycium, a quo Mercurius ipse est Corycius H. 22, 8. v. v. GESN.

17. Haec de quibus *vix dubitat* Gesnerus, falsa esse ambo possunt, vera non possunt. Antrum scilicet Orphei in Thracia erat. Argon. 70. 172. Antrum Corycium in Phocide. Hic profecto *antrum Mercurii* allegori-

Digitized by Google

ἀντιβίην τινὰ θυμὸς ἐφορμήσει μενεαίνειν,
οὐδ' εἰ χάλκεα γυῖα καὶ ἄγναμπτον σθένος ἀνὴρ
ἄντικρυ σφάνοιο πόδῳ κομίσας ἐριδαίνοι.
ναί μιν καὶ θήρεσσιν ὀρεσκῴοισι λέοντα
δεινόν, καὶ λαοῖσιν ἐοικότα δαίμονι τεύξω.
καί οἱ καὶ βασιλεῦσι διοτρεφέεσσιν ὀπάσσω
ξεῖα, καὶ ἀλλοδαποῖσι μετ' ἀνθρώποισι τίεσθαι.
τὸν δὲ καὶ ἠΐθεοι τερενόχροες ἱμερτῇσιν
αἰὲν ἐφορμήσεσι περιπτύσσειν παλάμῃσιν
καὶ μαλακὴ λέχος αἰὲν ἐπὶ χρύσειον ἐρύσσει
ἄλληκτον κέρδη, ἐπιϊεμένη φιλότητος.
εὐχομένῳ τε πρὸς ἦατ' ἀφίζεται αἰὲν ἐόντων
εὐχή· καὶ πόντοιο κυκωμένῳ ἐκ ἀλεγίζων
βήσετ' ἐπὶ τραφερὴν ἄλ' ἀκυμάντοισι πόδεσσιν.

28. ἄντικρυς vulgo. F. κονίσας. GESN. 29. Ναὶ μὴν coni. H. Steph. Male. TYR. 31. βασιλέεσσι A. 35. χρύσειον ἐπὶ λέχος αἰὲν vulgo et Dinnerus p. 413. 453. 36. ἐπιεμένη φιλότητος etiam Dinnerus p. 453. 39. πόα Φερὴν Paris. a prima manu. ἄλ' abeſt vulgo, et apud Dinn. p. 670. 39. τραφ. χθόν' ἀκυ. Doru.

ce deſignare videtur, *locum in quo theſauri philoſophiae*, Magicae praeſertim et Theurgicae, *reponuntur*. Nec male Tzetzes *libros* innui docet. De myſtica antrorum natura multa, nec protrita, dabit Porphyrius, in libello *De antro Nympharum*, ap. Homer. Odyſſ. XIII. TYR.

28. Κομίσας non habet caſum rei, quam adferat aduerſarius. Κονίσας legendum puto eo intellectu, quo modo v. 28 κονισσαμένῳ poſitum eſt. Κονίζειν hoc, vt הִתְעַפֵּר, ſumtum a luctantibus in puluere, pulueremque adeo ſuo motu excitantibus. GESN.

28. Immo vero, vt mihi videtur, κομίσας *habet caſum rei, quam adferat aduerſarius*, viz. χάλκεα γυῖα καὶ ἄγναμπτον σθένος. TYR.

30. Verbo τεύξω nihil promittit de ſe aliud, quam ſe verum dicere, qui ſibi obſecutus in antrum Mercurii ingrediatur, eum iſta commoda impetraturum. Sic praeſtandi verbo Romani vtuntur. Eadem ratio τῷ ὀπάσσω. GESN.

39. Metro laboranti ſuccurrit Doruill. ad Chariton. p. 260. legendo — ἐπὶ τραφερὴν χθόν' ἀκυμάντοισι πόδεσσι. Sed quid mirum ſi aliquis *per terram* incedat ſiccis pedibus. Malim —

Digitized by Google

τὸν καὶ ληϊςῆρες ἀνάρσιοι οἷον ἐόντα
φεύξονται· καὶ δμῶες, ὀϊόμενοι πατέρ' εἶναι,
τίσουσιν, καὶ οἶκον ἑοῦ ςέρξουσιν ἄνακτος.
ἴδμεναι αἴκ' ἐθέλῃσι, δαήσεται, ὅσσα τε φῶτες
κρυπτάδια σφετέρῃσιν ἐνὶ φρεσὶ μηχανόωνται,
ὅσσά τε κεκλήγασι μετὰ σφίσιν ἠεροφοῖται,
ἀνθρώποις ἄφραςον ἰαυχάζοντες ἀοιδήν,
οἰωνοί, μεγάλοιο Διὸς κραιπνοὶ ὑποφῆται.
ῥοῖζόν τε ςῆσαι χαμαὶ ἐρχομένοιο δράκοντος

ad Chariton. p. 260. 43. αἴκε θέλῃσι vulgo. 45. σφίσιν Tzetz. 45. μετὰ φρεσὶν vulgo. 48. Ῥοιζῶντες· καὶ χα. edd. ante Eschenb. etiam Paris.

ἐπὶ τραφερὴν ἅλ'. *Per mare solidum, seu vice terrae fungens.* TYR. Verissima nobis videtur correctio Doruillii ad Chariton. p. 260. ἐπὶ τραφερὴν χθόν', nec Tyrwhittus quaerere debebat: *quid mirum, si aliquis per terram incedat siccis pedibus?* Sensus enim hic est: *e mari saluus in terram redibit.* Infra vs. 578. καὶ πολιὸν Νηρῆα κυκώμενον ἐξυπαλύξαι. RVHNK. in Biblioth. crit. P. VIII. p. 90. Idem, quod Tyrwhitto, etiam Musgravio in mentem venit. Eam emendationem ob rationes, quae sat graves nobis videntur, recipiendam duximus. Nam et ἅλ' ob similitudinem sequentium litterarum facilius, quam χθόν', interire potuit, et βαίνειν ἐπὶ aliud est, quam ἐπιβαίνειν. Tum vero, quod potissimum est, incredibilia hic et miraculosa memorantur, quod pulcre sensit Tyrwhittus. Atqui saluum aliquem e tempestate euadere non incredibile, nedum miraculosum est; illud, vt siccis per mare pedibus transeat, quam maxime indiget miraculo.

45. Ὅσσά τε] Pro μετὰ φρεσὶν Tzetzes habet μετὰ σφίσιν, quod magis placet; at φρεσὶν ex superiore versu pro σφίσιν irrepsisse puto. H. STEPH.

45. Recte. Ideoque σφίσιν in textu reposui. Vide infra v. 741. vbi similis locutio est — ἐνὶ σφίσιν. *inter se.* TYR.

48. Ῥοιζῶντες καὶ χαμαὶ ἐρχομ.] Hunc versum valde deprauatum esse animaduertebam, sed qui emendari posset non videbam: donec tandem in Tzetzis locum incidi, qui germanam huius loci lectionem nobis profert. Est autem huiusmodi, Ῥοῖζόν τε ςῆσαι χαμαὶ ἐρχομένοιο δράκοντός. Quam certe lectionem diuinatione assequi, non minus fortasse Oedipi fuisset. H. STEPH.

Digitized by Google

εἴσεται, ἠδ' ὄφεων ἰὸν σβέσαι ἐρπυσήρων.
δώσω οἱ καὶ φῶτα ροπῇ πίπτοντα σελήνης,
ῥύσασθαι, καὶ νοῦσον ἀταρτηρὴν ἐλέφαντος·
καὶ ψυχὴν ἐλάσαι τεθνειότος, αἶψα δ' ἐρεμνὴ
ἐξ ἄϊδος προμολοῦσα ποτιχρίμπτοιτο, ἑκάστην.
ἄλλαι ἀπειρέσιοι πολυμήτιος Ἑρμείαο
δοντῖναι κομίσαντος ἐνὶ σκιλυγγι κέονται,
ἄμβροτοι, ἀτρεκέες, ῥίμφα πρήσσουσαι ἕκαστα·
τάων ἠμίθεός τε καὶ ὄλβιος ὅς κ' ἐφίκηται·
τὰς ἐμὲ κηρύσσειν λαοσσόος Ἀργειφόντης
ἀνθρώποισιν ὄρινε, μελιγλώσσοιο κελεύσας
φθέγγον ἀπὸ σήθεσφιν ἀοιδῆς γηρύσασθαι.

49. ἰῶν Tzetz. 53. ἑκάτῳ vulgo. 54. Ἄλλαι τ' ἀπ' A I. πολυμνήτ. Iunt. 57. ὅς τ' ἀφίκηται vulgo. 60. ἀοιδοῦ vulgo. γηρῆσ. A I.

48. Nescio vnde Eschenbachius habeat lectionem, quam dedi. Ego auctorem hic sequor Tzetz. Chil. 2, 861, qui recitat sine alia varietate hic versus 43 — 49. et addit, Οὕτως Ὀρφεὺς ἠπίστατο ἅπασαν θεραπείαν. GESN.

48. Mirum videri potest, quod ait Gesnerus, *se nescire vnde Eschenbachius habeat* hanc lectionem, cum eam H. Stephano deberi praecedens nota clare doceat. Corruptam priorum editionum lectionem — ροιζῶντες καὶ χαμαὶ — habet etiam MS. Paris. TYR.

51. Eloquentissime et poetica pictura horribilem morbum describit Aretaeus Chron. 2, 13. GESN.

52. Κ' αὐτὰ δαιμόνια διώκειν, εἴ τινι πλησιάζοιεν· ταῦτα δὲ ψυχὰς τῶν ἀποθανόντων εἶπεν. Schol. MS. Paris. TYR.

53. Ἑκάτῳ etiam non monitis lectoribus offensioni esse debet. Si huius vocabuli aliquis hic vsus est, ἑκάστην requiritur.

57. Simplicissimum est, Τάων sumere pro τούτων, et intelligere ἕνεκα. GESN.

57. Τάων pro τούτων libenter sumam. Sed praeterea ἀφίκηται in ἐφίκηται mutandum suspicor, vt haec sit totius versus sententia. Τάων ἠμίθεός τε καὶ ὄλβιος ὅς τ' ἐφίκηται. *Horum semideus est et beatus, qui compos fiet.* TYR. Recte Tyrwhittus, modo etiam ὅς τε scripsisset pro ὅς τε, quod hic locum non habet.

60. Quis est iste ἀοιδός? Non dubium puto, quin poeta ἀοιδῆς scripserit.

Digitized by Google

Ἀλλ' ἐ πάγχυ βροτοῖσι σαοφροσύνης ἀλεγίζειν
ἵμερος, ἀλλὰ σέ, πρέσβα δαημοσύνη, ἀτίσσιν·
μητέρα δ' ἡρώων ἀρετὴν ἀπάτερθε κλυόντες
προτροπάδην φεύγουσιν, ἀοσσητῆρα δὲ μόχθον,
μόχθον ἀοσσητῆρα βίᾳ μάλα περφίκασιν.
οὐδέ σφιν κρείων ἐνὶ δώμασιν ὄλβος ὁμιλεῖ,
οὐδέ τις οἶδε θεὸς ἐποπίζεμεν αἰὲν ἐόντας·

62. αἶψα δὲ πρέσβυν δαημοσύνην vulgo. πρέσβαν Paris. 64. μόχθων vulgo. μόχθον coni. H. Steph. 65. Μόχθων A I. 67. θεοῖς ὀπιπίζεμεν ἀθανάτοισι vulgo.

62. Ἴμερος] Hic versus non stat, nec tamen quomodo restitui possit, perspicere queo, nisi forte in vnam vocem conflaretur πρεσβυδαημοσύνην; sed ita scripsisse poetam, credere durum est. H. STEPH.

62. Laborat versus. Tolerabilior erit, si legas, αἶψα πρέσβυν δὲ δαημοσύνην ἀτίσσιν, cum plura prolata sint talium positionum correptarum exempla, quamquam et ipsa exceptione non maiora. Laudat versum, vt hic est, Stob. Ser. 4 p. 52, 12: versum vero 63 Tzetz. ad Hesiod. p. 49, a. GESN.

62. Versum hunc laborare, et quidem grauiter, nemo neget, tolerabiliorem fore ex Gesneri medicina pauci existimabunt. Terminatio illa in οσυνην mihi videtur ex superiori versu, per errorem librarii, primitus derivata; ita vt auctor fortasse dederit πρέσβαν Ἀθηναίην, librarius πρεσβαν αθηνοσυνην, corrector (sensus quam metri studiosus) πρέσβαν δαημοσύνην. MS. Paris. habet πρέσβαν. TYR. Musgrauius coniecit πρέσβυ δαημοσύνης; Toupius in Em. in Hesych. T. III. p. 561. satis temerarie, πρεσβυν ἀημοσύνην, quod ex ἀήμων deriuat. Scilicet, vt δαίμων et δαήμων, ita αἴμων et ἀήμων, αἱμοσύνη, ἠμοσύνη, ἀημοσύνη Graecos dixisse. Mihi quidem in verbis πρέσβυν δαημοσύνην leue vitium, grauior corruptela in praecedentibus αἶψα δὲ esse videtur. Nam quid sibi vult istud αἶψα? Vtrumque errorem sustuli scribendo, ἀλλὰ σέ, πρέσβα δαημοσύνη, ἀτίσσιν: eoque ducit cod. Parisini lectio. V. 61. 62. Stobaeo Serm. Tit. IV. addidit C. Gesnerus.

64. Ita coni. H. Stephanus. Vulgo μόχθων. TYR. Μόχθον etiam Toupius Em. in Suid. T. III. p. 55.

67. Nihil obseruatum criticis est de verbis θεοῖς ὀπιπίζεμεν ἀθανάτοισι. Verbum ὀπίζειν, cuius alibi semper passiua forma occurrit, non potui inuenire ni-

Digitized by Google

ἐκ δ' οἵγε πτολίων τε καὶ ἀγρῶν ἤλασαν ἐσθλὴν
(ἆ δειλοί) σοφίην, Ἐριήνιον ὑβρίζοντες.
70 ὤλετο δὲ προτέροις πεπονημένον ἡμιθέοισιν

68. ἀνδρῶν vulgo. 70. 71. πεπανημένος ἡμιθέοισιν· ἔργον δ' vulgo.

nisi apud Etym. M. p. 628, 6. vbi haec leguntur: ἢ παρὰ τὸ ὀπίζω, τὸ ἐπιστρέφομαι· ἢ παρὰ τὸ ὀπίζω τὸ ἀκολουθῶ. Nam Hesychii ἐκόπιζε quin ex ἐποπίζεο corruptum sit, dubitari vix potest. In nostro quidem actiuam vocem ferre debebimus, quandoquidem vix corruptelae suspicio moueri potest. Sed haec duo, producta prima syllaba, et adiunctus datiuus, manifesto falsa sunt. Productio ista quomodo tollenda sit, ipsa verbi scriptura monstrat. Alterius vitii non difficilior emendatio est. Ἀθανάτοισι enim ex interpretatione in textum venit.

68. Omnino legendum: ἐκ δ' οἵγε πτολίων τε καὶ ἀγρῶν ἤλασαν ἐσθλὴν, ἆ δειλοὶ, σοφίην. Πόλεις et ἀγροὶ saepe coniunguntur. Phocylides, qui dicitur, vs. 124. ἀγρὸς καὶ πόλιας σοφίη καὶ νῆα κυβερνᾷ. RUHNK. In Bibl. crit. P. VIII. p. 91.

69. Addidit hunc versum C. Gesnerus Stobaeo Serm. IV.

70. Locus difficilis. Loquitur in hoc Prooemio sine dubio Orpheus: et tamen a 70—74 fatum illius et mors in tertia persona deploratur. Igitur aut inculcatos esse carmini hos quatuor versus praeter sententiam auctoris dicemus: aut auctorem ipsum, ab affectu abreptum, hic paullum personam Orphei deposuisse, sumsisse illam amici et discipuli: aut denique, ne voluisse quidem serio pro Orphei carminibus haberi haec λιθικά, Onomacritum, vel si quis alius auctor est. Orphei nomen non auctorem singulorum verborum, sed hoc indicare, esse hic propositam ipsam disciplinam ac mentem adeo Orphei: quo sumto non ineptum fuerit, hanc querelam s. lamentationem hic interpositam esse. Sed fere est, vt primam opinionem veri similiorem putem. Nam ipsi versus, nisi misere et insanabiliter corrupti sunt, male conciliati, et indigni reliquo carmine sunt, quod pluribus iam persequi non lubet. Interim sententiam illorum videre mihi videor, quae iam qualicunque interpretatione expressa est. Πεπονημένον esse etiam eum, qui multum in aliquo opere, cum certis hominibus, versatus sit, suspicor, non scio. Προτέρους ἡμιθέους potuisse dicere nostrum etiam vna modo aetate, generatione vna se antiquiores, nihil dubito. Orpheum a suis ciuibus Ciconibus esse, nominatim a mulieribus discerptum, caput cum lyra in Hebro natasse, fabula nota est. Magi appellationem apud Graecos mature infamiae

Digitized by Google

ἔργον· ὁ δ' ἀργαλέος καὶ ἀπεχθὴς αὐτίκα πᾶσιν,

aliquid habuisse, contemtos a Philosophis, Socrate, Platone, ceteris, Orphicos suis cum τελεταῖς et mysteriis, satis constat. Sed haec omnia iam ad hanc Parenthesin sanandam explicandamque adhibere, nisi hariolari velim sciens, mihi difficilius. Interea quorundam lectorum causa monebimus, primum pro Magiae etiam auctore haberi Orphea. Vir Aegyptius apud Pausa. El. 2 s. 6. 20 ad fi. εἶναι καὶ τὸν Θρᾷκα Ὀρφέα μαγεῦσαι δεινόν. Plin. 30 pr. *Orphea putarem e propinquo primum intulisse ad vicina usque* (egerat de Thessalis matribus) *superstitionem et Medicinae profectum, si non expers sedes eius, tota Thrace, Magices fuisset.* Deinde satis antiquam fuisse artis huius infamiam, intelligi ex Diod. Sic. 5, 55 vbi de Telchinibus Rhodi incolis, Λέγονται δὲ οὗτοι καὶ γόητες γεγονέναι, καὶ παράγειν ὅτε βούλοιντο νέφη τε καὶ ὄμβρους — Ταῦτα δὲ καθάπερ καὶ τὸς Μάγους ποιεῖν ἱστοροῦσιν. ἀλλάττειν δὲ καὶ τὰς ἰδίας μορφὰς καὶ εἶναι ΦΘΟΝΕΡΟΥΣ (malignos, maleficos) in doctrina artium. Add. Apul. apol. p. 291 Elmenh. Denique esse tamen in honore illud nomen Aristot. Metaph. 13, 4 p. m. 1434, E, Φερεκύδης καὶ ἕτεροί τινες τὸ γεννῆσαν πρῶτον ἄριστον τιθέασι, καὶ οἱ Μάγοι, καὶ τῶν ὑστέρων σοφῶν, οἷον Ἐμπεδοκλῆς τε καὶ Ἀναξαγόρας κ. τ. λ. Talis ille Gobryas in Axiocho Platonico c. 19, 20. GESN.

70. In hoc loco explicando frustra sudauit Gesnerus. Nec mirum, cum duas hypotheses sibi inuicem pugnantes conciliare voluerit; 1°. Orpheum hic loqui; 2do. fatum illius et mortem in tertia persona hic deplorari. Sed Orpheum neque hic, nec in vlla alia poematis huius parte loqui, omnino credibile est. V. not. ad Ὑπόθ. (2). Locum autem ipsum corruptum esse iudico, et sic fortasse refingendum.

Ὤλετο δὲ προτέροις πεπονημένον ἡμιθέοισιν
Ἔργον· ὁ δ' ἀργαλέος καὶ ἀπεχθὴς αὐτίκα πᾶσιν,
τῷ κεν ἐπωνυμίην λαοὶ τεύξουσι μάγοιο.

Periit autem prioribus laboratum Semideis opus; ille vero difficilis est et inuisus statim omnibus, cuicunque cognomen Magi homines dederint. In sequentibus duobus versiculis ad Orphei fatum alludi non nego; sed tamen verisimilius puto poetam ad casum aliquem recentiorem respexisse; quem si compertum haberemus, de ipsius aetate accuratius iudicare possemus. Vtcunque sit, pro — κρατὸς ἀπενθὴς, reponendum credo — κρατὸς ἀμερθείς. *Capite priuatus.* TYR. Musgravius ita scribendum coniecit:

Digitized by Google

τῷ κεν ἐπωνυμίην λαοὶ τεύξωσι μάγοιο.
καί ῥ' ὁ μὲν ἐν κονίῃσιν ὑπ' ἄορι κρατὸς ἀμερθεὶς
λευγαλέῳ θανάτῳ δῖος φὼς ἐκτεταύνυσαι·
οἱ δ' ἴκελοι θήρεσσιν, ἀϊδρίες ἠδ' ἀδίδακτοι,
χήτεϊ δασυμενίοιο νεήματος, ἔθ' ὑπ' ἀρωγὴν
θεσπεσίην φυγέτην Φαεσιμβρότου ἐκ κακότητος,

72. ὄφρα κεν, ἐπωνυμίην λαοὶ τεύξωσι vulgo. 73. καί κεν ὁ μὲν κονίῃσιν et ἀπενθὴς vulgo. καί ῥ' ὅμως κονίῃσιν Ald. 75. οἱ δ' vulgo. ἠδ' Stob. 76. χήτεϊ vulgo. 77. Φαεσίμβροτον vulgo.

Ὤλετο δ' ὁ προτέροις πεποθημένος ἠμιθέοισιν·
ἆγχι δ' ἀγαλλόμενος ἀπεχθέος εἰκόνα πᾶσιν
ὄφρα, ἐπωνυμίην οἷς δὴ τεύξωσι μάγοιο.

Prae his quis non amplectatur facilem pariter atque elegantem sagacissimi Tyrwhitti emendationem, qui in hoc solo peccauit, quod non etiam τεύξωσι mutauit in τεύξωσι.

72. Τέχνῃ δὲ οἱ λαοὶ τῶν ἰδιωτῶν ὀνόματα μάγου ἀποδιδόασι, ὡς μάγον αὐτὸν ἀποτρεπόμενοι. Schol. MS. Paris. TYR.

73. Tyrwhitti ἀμερθεὶς etiam Musgravio in mentem venit.

74. Ὁ ὅτι, πολλάκις τὸν τοιοῦτον οἱ ἰδιῶται ὑπ' ἀγνοίας καὶ φθόνου ἀποκτείνουσι. Schol. MS. Paris. TYR.

75—81. Habentur apud Stobaeum Ser. 4 p. 52, 17. ORSN.

75. Ex Stobaeo repositi in ver. 75. ἠδ' ἀδίδακτοι, pro οἰδ' ἀδίδακτοι, quod legitur in Editt. Vulgo. TYR. Versus 75—86. Stobaei Serm. IV. addidit C. Gesnerus.

77. Hic quidem aperte Dualis numerus pro plurali ponitur, quod cupide nimis negasse Clarckium ab Homero fieri, pulchre iam monuit Vir Summus Ernestus, qui ad Il. A, 566 et hoc loco Orphico et Homeri ipsius pluribus prolatis ostendit, omnino etiam Duali vsos esse, vbi de pluribus ageretur. ORSN.

Φαεσιμβρότου puto verum esse, nomen Apollinis perpetuum. Sic mox ὑπ. 39 et 74. ORSN.

77. Numerum dualem pro plurali hic poni non inficiandum est; sed nolim ex hoc scriptore canonas grammaticos conficere. Φαεσίμβροτον corruptum esse non dubito. Requiritur adiectiuum, quod cum κακότητος coniungatur; nec vllum, opinor, probabilius occurret, quam ὀλεσιμβρότου. Eadem vox vsurpatur infra, ver. 444. TYR. Musgravius φυγέειν ἀκεσίμβροτον coniicit. Wakefieldius in Silu. crit. vol. IV. p. 221. lenius etiam, quam Tyrwhittus, φθισιμβρότου. Quod equidem reciperem, nisi omnium

Digitized by Google

οὔτέ τι θέσκελον ἔργον, ὅ κεν μάλα θαυμάζοιτο,
ἴσασ' · ἀλλά σφιν νεφέλη περιπίδεσσι κελαινὴ
ἀμφιπεριπλασθεῖσα, βαθυζέμεν ἀνθεμίεντα
εἰς ἀρετῆς λειμῶνα πολυσέφανόν τε μεγαίρει.
ἀλλ' ἐμέθεν σεῦμαι κειμήλια πειθομένοισιν
ἀφνειῇ χρυσοῖο πολὺ προφερέστερα δείξειν.
φῶτα δὲ δίζημαι ταλακάρδιον, ὅς κεν ἑκάστε
ἐμμεμαὼς, πειρῶντο, μενοινήσαι τε, πάμοι τε,
ὅς τε διδάσκηται, καὶ ὅς εἰδόταις ἐξερεείνῃ.

78. θαυμάζοιντο vulgo. θαυμάζοντο Ald. 81. πολυσέφανόν τε vulgo, et Diun. p. 450. 82. ἔμ' ὑπισχνεῦμαι vulgo. ἐμέθεν ὑπισχνεῦμαι Ald. Paris. 83. ἀφνειοῖο Ald. 84. δίζηται vulgo. δείξηται Paris. 85. μενοινήσει vulgo. μενοινήσοι Stob. μενοινήσει E coni. H. Steph. F. μενοινήσαι. GESN. 86. ἐξερεείνοι vulgo.

et leniſſima et optima correctio videretur Geſneri, quae praeſertim altero ex iis, quos attulit, locis, v. 164. egregie firmatur: ἀλλὰ σὲ μὲν πρείων Φασίμβροτος ἐξ ἀλεγεινῆς αἰὲν ἄγοι κακότητος Nec video, cur hac in emendatione non acquieuerit Tyrwhittus.

78. Pro θαυμάζοιντο malim θαυμάζοιτο. TYR. Sic etiam Musgrauius. Wakefieldius l. l. ὅθεν μάλα θαυμάζοιντο. Idem ibidem copioſius attulit, quae verbum περιπλασθεῖσα illuſtrent.

81. Ἀρετῆς λειμῶνας dixit Ioannes Gazaeus v. 90. Caeterum elegantius ſcripſiſſet noſter πολυσεφάνοιο. Antiqui poetae non ſolent duo epitheta ornantia per copulam coniungere, languidum hoc eſſe rati. Exempla quaedam, quae in contrariam partem afferri poſſent, correxi in diſſ. de differ. poeſeos et proſae orat. P. I. p. 31. Recentiores, praeſertim ſi quis deterior poeta fuit, minus a tali negligentia ſibi cauerunt. Ita Cynegeticorum ſcriptor II. 529. 574. III. 215. Quintus II. 512. IV. 524. VIII. 102. XI. 436. XIII. 280. XIV. 273. 292. 422. 649. Noſter v. 386.

82—86. Sunt apud Stobae. Ser. 3 p. 38, 6. it. Ser. 29 p. 200, 17. GESN.

82. In vulgata lectione, ἀλλ' ἔμ' ὑπισχνεῦμαι, displicet verbum ὑπισχνεῦμαι, hac certe forma, ſi bene memini, non vſitatum epicis. Accedit quod ed. Ald. et cod. Paris. ἐμέθεν ὑπισχνεῦμαι habent, ſatis certum melioris ſcripturae veſtigium. Hanc igitur lectionem recepi, repoſito σεῦμαι. Fauorinus: σεῦται, διαβεβαιοῦται, ὑπισχνεῖται.

Digitized by Google

οὐ γὰρ ἄτερ καμάτοιο τέλος μύθοισι καὶ ἔργοις
εὑρύοπα Κρονίδης ἐθέλει δόμεν· ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ
ἐς δύσιν ἀναθμαίνοντες ἀν' αἰθέρα λαμπετόωσαν
90 ἠέλιον Φαέθοντα σὺν ἅρματι πῶλοι ἄγυσιν.
μᾶλλον ἐγὼ πιτυτοῖο παραίφασιν ἀνέρος εὑ-
ρὼν

89. ἀναπνῦντες Stob. Ald. Paris. αἰνὰ πονοῦντες Gesn. 90. ἐφ' ἅρματι vulgo. 91. Vulgo praefigitur titulus Η ΤΠΟΘΕΣΙΣ.

88. Ipse Apollo non sine labore magno suorum equorum diem adducit ac reducit. GESN.

89. Ἐς δύσιν] In vulg. edit. ἀναπνεύοντες. hanc autem restitutionem αἰνὰ πονοῦντες, Fr. Porto debemus, viro nouae quidem Graeciae alumno, sed doctrina vel antiquis Athenis digna praedito. H. STEPH.

89. 90. Ἀμπνείοντες coni. Salmasius, Ἀντιπνέοντες Grotius ad Stobae. Ser. 29. Sed Porti emendationem verissimam puto. In ver. proximo ferri fortasse potest ἐφ' ἅρματι, sed malim — ὑφ' ἅρματι. TYR. Equidem nullam harum emendationum veram puto, e quibus vna Porti ferri posset, exemplis similibus firmata a Tyrwhitto in indice v. αἰνὰ πονοῦντες, si modo πονοῦντες, quod in poeta epico rectius esset πονέοντες, dubitatione vacaret. Frustra emendatur illud ἀναπνοῦντες, quod nihil est nisi explicatio verae lectionis, ἀσθμαίνοντες. Caeterum C. Gesnerus versus 84—90. addidit Stobaeo Serm. XXIX.

90. Σὺν ἅρματι scripsit poeta, quod hiatus, qui est in vulgata lectione, docet.

91. Ὑπόθεσις non tam argumentum hoc in loco significat, s. summam carminis, quam occasionem, quam breuiter declaratam dedit Demetrius Moschus. GESN.

91 et 92. Sunt etiam apud Stobaeum Ser. 3 p. 38, 12. Sed qui subiicitur, tanquam ex eodem Prooemio (sic certe ibi vocatur) sumtus, Ἀλλὰ θεοί, σοφίης ἐριλαμπέος ἡγεμονῆες, eum non habent hodie libri. Potest vitium esse in ipsa Stobaei allegatione in margine posita. GESN.

91. Τοιοῦτο καὶ τὸ Δημοσθένους ἐν Ὀλυνθιακοῖς προοίμιον. Ἀντὶ πολλῶν ἄν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, χρημάτων ἡμᾶς ἐλέσθαι νομίζω, εἰ φανερὸν γένοιτο τὸ μέλλον συνοίσειν τῇ πόλει, περὶ ὧν νυνὶ σκοπεῖτε. Σύγκρισις γὰρ ἀγαθῆς βουλῆς καὶ χρημάτων κἀντοῦθα κἀκεῖ. Schol. MS. Paris. TYR. Versus 91. 92. sunt apud Stobaeum Flor. Tit. III. additi ab C. Gesnero. Neque enim sunt in primis edd.

Digitized by Google

τέρψομαι, ἤπερ χρυσὸν ἁπάντων κοίρανον ἀνδρῶν.
ἠελίῳ γὰρ ἄγων ἱερήϊον ἀντεβόλησα
ἀγρόθεν ἄςυδ' ἰόντι περίφρονι Θειοδάμαντι·
καί μιν ἑλὼν χερὶ χεῖρα προςήυδων ὧδ' ἐπέεσσιν·
Ἐς πόλιν (εἰ μὴ πάμπαν ἐπισπέρχουσιν ἀνάγκαι)
ῥηϊδίως, ὦ ἑταῖρε, καὶ αὔριον ἔσσεθ' ἱκέσθαι·
νῦν δέ σε μοι ςείχοντι μετ' εἰλαπίνην θεὸς αὐτὸς
ὦρσεν ὑπαντιάσαι· τῷ μοι πρόφρων ὑπόνευσον
ἕσπεσθαι. θυσίαι ἱεροπρεπέες τελέθουσιν,
ἃς ἀγαθοὶ ῥέζουσι βροτοί· γάνυται δὲ φίλον κῆρ
ἀθανάτων, εὖτ' ἄν σφι χοροὺς ἀνάγωσιν ἄριςοι.
ἄξω δ' οὐ μακρὴν ἐς ἀταρπιτόν· εἰσοράας γὰρ
ἡμετέρων με κιόντα πρὸς ἀγρῶν ἀκρώρειαν.
ἔνθα νεογνὸς ἐὼν ἔτλην ποτὲ μοῦνος ἀνελθεῖν,

98. ςείχοντα Ald. Paris. 100. Ἕσπεσθε Iunt. 101. ὡς ἀγαθοὶ Dinner. p. 341. 104. ἀτρῶν Ald. Iunt.

92. Locus, qui his versibus subiicitur apud Stobaeum sic scribitur — Ἀλλὰ θεοί, σοφίης ἐριλαμπέος ἡγεμονῆες, Κέκλυτε — et totidem verbis legitur in Hymno Procli ad Musas, ver. 30, 1. *Vitio* igitur nostrum hic allegari non dubito, sed an ipsius Stobaei, an potius Conradi Gesneri, statuant illi, quibus ad manum sunt Stobaei Codd. MSS. V. not. (1) [ad Ὑπόθεσιν Demetrii Moschi] TTR.

105. Cum non sit in omnium manibus Tzetzis opus, non ingratum quibusdam lectoribus fecero, si hic ponam versiculos, quibus in compendium ille misit longiorem huius carminis narrationem. Sunt autem Chil. 4, 279 Ὀρφεὺς ὁ τῆς Μενίπης παῖς, πατρὸς δὲ τοῦ Οἰάγρου, Ἔτι τελῶν μειράκιον, ὄρνις θηράσαι χρήζων, Ἦλθεν ὡς πρὸς ἀκρώρειαν, ὅπερ ἦν δράκων μέγας. Ὡς οὖν Ὀρφεὺς ἀφώρα μὲν πρὸς θήραν τῶν περδίκων, Ὁ δράκων ὅρμα κατ' αὐτοῦ σπείρας συχνὰς ἑλίσσων. Ἐθάδες τούτῳ κύνες δὲ δραμόντες βοῇ τούτου, Καὶ συμβαλόντες τῷ θηρὶ, ἀπόκτειναν ἐκεῖνον, Τὸν δ' Ὀρφέα ῥύονται τοργῇ τῇ πρὸς ἐκεῖνον· Ὥσπερ αὐτὸς ἐν λιθικοῖς Ὀρ-

Digitized by Google

λαιψηρὼ πέρδικε μεταστρόμενος προφυγόντε·
οἱ δ' ἤτοι τείως μὲν ἀκὴων ἕνομ' ἕκαστος
ἱσάμενος μίμνεσκεν, ὀρεξάμενον δὲ δοκεύσας,
πρὶν μάρψαι χείρεσσιν, ἀλυσκάζων προφύ-
γεσκεν.
αὐτὰρ ἐγὼ σπευδῇ κεν ἐπὶ στόμα κάππεσον ἐλθών·
ἂψ δ' αὖτις γαίηθεν ἀναίξας ἐδίωκον.
ἀλλ' ὅτε δὴ κορυφῆνδε μεταστρόμενος κίον ἄκρην,
οἳ μὲν ἄρ' ἐξαπίνης ἰαχὴν ὀξεῖαν ὄρουσαν

107. εἶως vulgo. 108. ὀρεξάμενον δὲ δοκεύσας Fr. Portus ap. H. Steph. Non male. MS. Paris. habet δοκεῦσαι. TYR. ὀρεξάμενος δὲ δοκεῦσαι vulgo. 111. αὖθις vulgo. 112. εἶον ἄκρην Ald. ἶον Paris. 115. ὀρῶντες AI. ὀρῶντες Esch. ὀρῦντες ed. Gesn.

φεύς τε γράφει τοῦτο. Idem Chil. 8 hist. 157 Μένιππην Thamyridis F. appellat, et addit, Ἀλληγορῦντες δέ φασι παῖδα τῆς Καλλιόπης. Recte forte Tzetzes. Videmus obiter, Menippam hic vocari matrem Orphei. Vnde hoc didicerit Tzetzes, an alia sit memoria, Orpheus alius, hic disputare nihil attinet. Noster Orpheus, vt nunc illo vtimur, quantum in his carminibus vel ab illo vel de illo traditur, est Oeagri et Calliopae filius. GESN.

105. Menippam matrem fuisse Orphei, et Orpheum hoc poema scripsisse, ab eodem fortasse auctore didicerit Tzetzes. Sed de hoc, vt recte monet Gesnerus, *hic nihil attinet disputare*. Quod vero adiicit, *Orphea nostrum*, quem vocat, *in his carminibus*, esse Oeagri et Calliopae filium; de *Argonauticis* solis intelligi debet. In *Hymnis* nihil est ad personam Orphei peculiariter accommodatum, nisi allocutio ad Musaeum; in hoc carmine nihil prorsus. TYR.

107. Τείως necessario scribendum fuit. Idque vidit etiam Musgrauius. Cicures perdices ad venationem adhibitos fuisse, ex Aeliani historia animalium constat.

108. Ὀρεξαμένω δὲ δόκευσαι Bernard. ad Nonnum II. p. 177. vt Schneiderus obseruauit.

110. Malim σπευδῇ μεν. TYR. Non placet μὲν hoc loco. Recte se habet κέν. Nota vis huius particulae, qua factum aliquid semel iterumque esse indicatur. Nostri: *ich fiel wohl*. Confer ad Vigerum not. 286. p. 785. Vide v. 439. 440. 539. 594. Odyss. XXIV. 138.

113. Scribendum est, nisi fallor, ὄρουσαν, a verbo ὄρω. V.

Digitized by Google

αἰγανέης ἔσσυντο θοώτερον ἠὲ βελέμνου,
ὑψίκομον ποτὶ φηγόν, ἐπεσσύμενον προϊδόντες
αἰνὸν ὄφιν, πετάσαντα γένυν πλείην θανάτοιο.
τὸν δ' ἐγὼ ἐγχριμφθεὶς ὑπεναντίον ἀΐξαντα
οὐκ ἴδον, (ὀφθαλμοὶ δέ μοι ὀρνίθων λελίηντο.)
πρίν περ ἀναστήσαντος ἀπὸ χθονὸς αὐχένα δεινὸν
ἐφρασάμην, ἤδη τε δέμας μεμαῶτα λαφύξαι·
ἔνθ' εἴτις σπεύδοντα παλίσσυτον εἰσενόησεν,
οὔτε με περδίκεσσιν ἀελλοπόδεσσιν ἕπεσθαι,
οὔτε με νηπιάχοισιν ὀΐσσατο ποσσὶ φέρεσθαι.
κέκλετο γάρ μοι δεῖμα τανύπτερον αἰετὸν εἶναι,
καὶ πνοιὴν ἀνέμου. παρὰ γὰρ ποσσὶν κακὸν ἦεν.
πολλάκι δ' εἵματος ἄκρον ἐπιψαύεσκεν ἀκωκαῖς·
καί κεν ὑπὲρ μοῖράν με πελώριος ἀμφέχανεν θήρ,
εἰ μή μοι νόος ὦρτο θοῶς ἐπὶ βωμὸν ὀρεῦσαι,
τόν ῥα παλαιότεροι Φαεσιμβρότῳ ἱδρύσαντο.
τῷ δ' ἄρ' ἔπι τρύφος αὖον ἐλαϊνέης ἐλέλειπτο
σχίζης, ἥντε μαρανθὲν ἀδηφάγον ἐξέλιπεν πῦρ·

116. πετάσοντα Ald. πλείω vulgo. 118. ἀλάληντο vulgo. 119. δεινὴν vulgo. 120. φυλάξαι vulgo. λαφύξαι coni. Bernar. ad Synes. de Febrib. p. 78. 123. ὀΐσατο vulgo. 124. εἶναι αἶτον Ald. 125. παρὰ δὲ ποσσὶν Ald. 130. τῷ δ' αὖ ἐπὶ vulgo.

infra ver. 373. ὄρσει νεογιλοῦ παιδὸς ἀϋτήν. TYR.

116. Πλεῖον coniecit Schneiderus. Id, quod epicus sermo requirebat, posui.

118. Contrarium eius, quod hic dici debebat, vulgata lectio ἀλάληντο continet. Itaque correxi.

119. Etsi vulgatam lectionem damnare non ausim, suspicor tamen, a Poeta scriptum esse: πρίν περ ἀνασχήσαντος ἀπὸ χθονὸς αὐχένα δεινὴν ἐφρασάμην. vt sit imitatio Callimachi Fragm. 438. Ὁς δ' ὥς τ' ἐξ ὀχέης ὄφις αἰόλος αὐχέν' ἀνασχών. Vide Ruhnkenium Epist. Crit. II. p. 189. RVHNK. in Bibl. crit. P. VIII. p. 91. Miror hic Ruhnkenium. Δεινὸν ex coniectura Schneideri editum.

124. Ὁ γὰρ φόβος με ἠνάγκαζε καὶ ἀετὸν καὶ πνοὴν ἀνέμου γίνεσθαι, τοῦτ' ἐστὶ ταχύτατον. Schol. MS. Paris. TYR.

Digitized by Google

τὴν ἐγὼ ἀρπάξας ὀλοῇ κατένωπα δράκοντος
ἐσρέφθην. μαίμησε δ' ἐρεσκώῳ μένος αἰνὸν
μάρναεσθαι, μεμαῶτα ἰδών. εἵλυτο δὲ πυκνῶς,
γναμπτῶν εὐκύκλως ταινάων ῥάχιν· αὐτὰρ ἐπ' ἄλλῳ
ἄλλος, ἔπειτα δ' ἔπ' ἄλλος ἑλισσομένῳ τροχὸς ἦεν.
ἠδ' ἔτι καὶ βωμῷ ὕπερ αὐχένας ἠέρταζεν,
συρίζων βοόωντας ἐμῆς πολὺ μεῖζον ἀϋτῆς.
καὶ τύπτων ἄρρηκτον ὀρεσκῴοιο κάρηνον,
ἀμφ' αὐτῷ θραύεσκον ὑπέκπυρον ὄζον ἄκικυν.
οὐδ' ἄρα μόρσιμος ἦα δαφοινῷ θηρὶ δαμῆναι.
τἔνεκεν αἰπολίοισιν ἀπόπροθι βοσκομένοισιν
ἑσπομένω δύο πατρὸς ἐμῷ κύνε κεκλήγοντα
γνόντες ἐπεδραμέτην· μάλα γάρ σφισι μείλιχος ἔσκον.
χὠ μὲν ἐπέσσυτο τοῖϊν, ἐγὼ δ' ἐς γαῖαν ὀρέσας
προτροπάδην, ὥς τις τε Διὸς γαμψώνυχα φεύγων
αἰετὸν ἐν πυκινοῖσι λάθεν θάμνοισι λαγωός,
τῷ ἴκελος, μήλοισι μιγείς, ὀλοῇ ἀπὸ θηρὸς

133. μαίνησε δ' ὀρεσκώοιο AI. 139. τύπτον AI. 140. ἄκικυν vulgo. 141. ἐ γὰρ vulgo. 145. χὠ μὲν ἄρ ἔσσυτο vulgo. 147. λάοι vulgo. F. λάθοι ΘΣΗ. 148. ὑπὸ θηρὸς vulgo.

136. Πολλὰς κύκλας καὶ πλοκὰς περιτροφόμενος ἐποίει. Schol. MS. Paris. TYR. Ἔτ' ἄλλος coniicit Schneiderus, quod minus poeticum videtur.

141. Orationis nexus, opinor, requirit, ἠδ' ἄρα μ. TYR.

145. Vertunt, *Et in ipsos draco irruit*; sensu optimo, sed quem vereor an verba ferant. Ad illum sensum exprimendum scribi oportuit. Χὠ μὲν ἐπ' ἔσσυτο τοῖϊν. TYR.

147. Pro vulgato λάοι reposui λάθοι, ex coniectura Gesneri. TYR. Immo ΛΑΟΙ natum ex ΛΑΘΕ.

148. An legendum ἀπὸ θ. TYR. Sic etiam Musgravius.

Digitized by Google

ἐκρύφθην, μέσσοισιν ἐνὶ πτήξας ἐρίφοισιν.
150 ὄφρα μὲν ἔνι αἰκάκηται πατὴρ ἐμέθεν ζώεσκεν,
αἰεὶ μόσχον, ἄγεσκεν ἐμὸν πρὸς ἀμύντορα βωμόν,
τίνων Ἡελίῳ ζωάγρια παιδὸς ἑοῖο·
αὐτὰρ ἐγὼν ἀγέληθεν ἐλάσσας πίονα μόσχον
εἰαρινόν, θαλέθοντα νεηνιδος ἔθατι μητρός,
155 ἔρχομ' ἐς ἀκρώρειαν, ἄγων χορὸν ἡδὺν ἑταίρων·
σὺν δέ σφιν καὶ τῶδε δρακοντοφόνω κύνε βήτην
αὐτομάτω. γλυκερὴ δὲ πέλει περὶ βωμὸν ἄνακτος
τερπωλή, χλοερόν τε πέδον, μαλακαί τ' ἔπι ποῖαι,
καὶ λασίαις πτελέῃσιν ὕπο σκιή. ἄγχι δ' ἄρ' αὐτῶν
160 ὕδωρ αἰένναον λισσῆς ὑπὸ πυθμένα πέτρης
λευκὸν ἀναβλύζον κελαρύζεται εἴκελον ᾠδῇ.
ἴομεν· ἤτοι δαῖτα θεῶν θέμις ἀρνήσασθαι.
Ὡς ἐφάμην. ὁ δέ μ' ὧδε προσηύδα δαιμόνιος φώς·
Ἀλλά σε μὲν κείων Φασιμβροτος ἐξ ἀλεγεινῆς
165 αἰὲν ἄγοι κακότητος, ἀδακρύτοιό τε πέμποι

149. ἐνιπτύξας vulgo. 151. Αἰτὶ Iunt. 152. τείνων Ald. 155. ἔρχομαι εἰς ἀκρώ. Al. ἀκρόρειαν vulgo. 159. λασία vulgo. 161. ἀναβλύζων Esch. κελαρύζετα ἤκελον Ald. 163. δαιμόνιος φῶς Dinner. p. 806.

149. Malim scribere — μέσσοισιν ἐνὶ πτήξας ἐρίφοισι. *Medios inter hoedos* cum tremere subsidens. TYR. Ἐνιπτήξας Musgravius.

155. Ἔρχομαι εἰς ἀκρώρειαν. Sic Edit. A. I. H. Stephanus, opinor, vt metro consuleret, scribebat ἀκρόρειαν. Sed malim sic, Ἔρχομ' ἐς ἀκρώρειαν. TYR. Ita certatim Schraderus Em. praef. p. VII. Koenius ad Greg. Cor. p. 73. Musgravius.

Digitized by Google

ὄλβου πρὸς μέγα δῶμα, φιλοφροσύνης ἕνεκα σφῆς.
οὐδὲ μὲν οὐδέ σ' ἐγώ περ ἀμοιβῆς αὐτὸς ἀμέρσω·
ἀλλ' ἐπεὶ οὖν ἄξων ἱερήϊον εἰσαναβαίνεις,
ὄφρα τοι εὐχομένοιο κλύοι θεός, ἐγγυαλίξω.

Κρύσταλλον φαέθοντα διαυγέα λάζεο χερσὶν
λᾶαν, ἀπόῤῥοιαν πυριφεγγέος ἀμβρότου αἴγλης·
αἴθεϊ δ' ἀθανάτων μέγα τέρπεται ἄφθιτον ἦτορ.
τόν κ' εἴπερ μετὰ χεῖρας ἔχων παρὰ νηὸν ἵκηαι,
οὔτις τοι μακάρων ἀρνήσεται εὐχωλῇσιν.
κέκλυθι δ', ὄφρα μάθοις μένος ἀργεννοῖο λιθοιο·

171. περιφέγγεος vulgo et apud Dinnerum p. 428. περιφεγγέες Ald. 172. αἰθέρι vulgo. 173. περὶ νηὸν vulgo. 175. μάθοις γε AI. μάθοις γε μένος λίθου ἀργεννοῖο Dinn. p. 428.

159. Scribe: καὶ λασίαις πτελέῃσιν ὕπο σκίη. Infra vs. 236. ἄλλο δ' ἔχει λασίης ὕλης δέμας εἰσοράασθαι. RVHNK. in Ep. crit. II. p. 148.

166. Orationem soloecam emendare possumus legendo — ἕνεκεν σῆς. Auctorem sic scripsisse non affirmo. TYR. Vide Wolfii prolegomena ad Homerum p. CCXLVII. seq.

169. Nescio cur imperfectum hoc carmen dicat H. Steph. GESN.

169. Schneidero in mentem venit, ita orationem posse coniungi: ἐγγυαλίξω κρύσταλλον φαέθοντα. Διαυγέα λάζεο χερσὶ λᾶαν. Equidem malo ἐγγυαλίξω ad praecedentia, ὄφρά τοι εὐχομένοιο κλύοι θεός, referre.

170. Quod Crystalli commendatio primum in hoc libello locum obtinet, illud forte spectavit auctor, puritatem mentis et candorem atque castitatem, quarum rerum passim Symbolum faciunt crystallum, primum esse, cuius rationem, qui Deos adeunt, habere debeant. GESN.

172. Ineptissimam esse vulgatam lectionem αἰθέρι patet. Itaque αἴθεϊ scripsi. Apollonius Rhod. III. 1303. de tauris Aeetae: ὡς ἄρα τώγε θοὴν φλόγα φυσιόωντες ἐκ στομάτων ὁμάδευν, τὸν δ' ἀμφὶ ἓ δήϊον αἶθος βάλλεν, ἅτε στεροπή. Ita ille locus scribendus videtur. Scholiastes: αἶθος λέγεται τὸ πῦρ καὶ ἡ φλόξ.

Digitized by Google

εἰ γὰρ ἄτερ πρατερειῶ θέλεις πυρὸς ἐκ φλόγας ἕρσαι,
κέκλομαι αὐαλέων μιν ὑπὲρ δαίδων καταθεῖναι·
αὐτὰρ ὅγ' ἠελίοιο κατάντιον αὐγάζοντος
αὐτίχ' ὑπὲρ δαίδων ὀλίγην ἀκτῖνα τανύσσει.
ἢ δ' ὅτε καρφαλέης τε θίγῃ καὶ πίονος ὕλης,
καπνόν, ἔπειτα δὲ πῦρ ὀλίγον, μετὰ δὲ φλόγα πολλὴν
ἕρσει· τὴν δ' ἄρα φασὶ παλαιγενέες ἱερὸν πῦρ.
τάων δ' οὐ ἑτέρας μᾶλλον φλόγας ἔλπομ' ἔγωγε

176. ἐξ φλ. GRSN. 177. ἀβαλέων AI. 179. ὀλόγην AI. 181. ὀλίγον AI. 182. παλαιγονίης vulgo. 183. F. Τοίνυν οὐ GRSN. φλογὸς vulgo.

176. Mihi videbatur ἐς hic locum habere non posse: tum in maiusculis antiquorum literis Σ et Ξ ita vicinae, vt lapsus nimis hic facilis sit. GRSN.

176. Pro ἐς reposui ἐκ, vt Gesnerus, opinor, voluit. TYR. Ἐκ etiam Musgrauius.

179. Dubitari potest, an ex illa lectione ἀλόγην, etsi mox v. 181. similis varietas est, faciendum sit φλογέην.

182. Παλαιγονίη, Dea antiqua, quin Vesta sit, dubitare non potest, cui in mentem veniant *canae penetralia Vestae* Aen. 5, 741, cui primum immolare coeperunt, Porphyr. περὶ ἀποχῆς 2 p. 125 ἄρξαντα πρῶτον ἀφ' Ἑστίας τοῖς οὐρανίοις θεοῖς θύειν. Huius exstinctum casu ignem caelitus accendi solitum ope scaphii, h. e. speculi concaui, narrat Plutarchus in Romulo p. 66. GRSN.

182. Παλαιγονίη, an sit Vesta, immo an Dea, multum dubito, cum nomen illud, nisi ex hoc loco, mihi plane ignotum sit. Hic autem scribendum suspicor — παλαιγενέες. *Antiqui.* vt infra ver. 192. TYR. *Epitome* sic: καὶ τοῦτο ἱερὸν πῦρ ὠνομάζοντο ΟΙ ΠΑΛΑΙΟΙ τῶν Ἑλλήνων. Quod sane coniecturam nostram firmare videtur, pro ΠΑΛΑΙΓΟΝΙΗΣ reponentis ΠΑΛΑΙΓΕΝΕΕΣ. IDEM. Παλαιγενέες etiam Musgrauius: qui Plutarchum in Numa p. 120. ed. Steph. affert. Ibi de ratione accendendi aeterni ignis sermo est. — In longiore vocabulo facilius etiam recentiores vltimam breuem in caesura producunt.

183. Malebat Gesnerus τοίνυν οὐχ ἑ. Sed vulgata recte se habent, si pro φλογὸς legamus

Digitized by Google

ἀθανάτοις οὕτω κεχαρισμένα μηρία καιειν.
πρὸς δ' ἔτι σοι καὶ τοῦτο, φίλος, μέγα θαῦμα πιφαύσκω·
αὐτός, ὅτις πέλεται φλογὸς αἴτιος, αἴκε μάλ' ὦκα
ἐκ πυρὸς ἁρπάξαις, ψυχρὸς πέλει ἀμφαφάασθαι.
ἀμφὶ δὲ καὶ νεφροῖσι δεθεὶς κάμνοντα σαώσει.

Δεύτερον εὐχομένῳ τοι ἀρηγόνα λᾶαν ὀπάσσω,
θεσπεσίοιο γάλακτος ἐνίπλεον, ἠΰτε μαζὸν
πρωτοτόκου νύμφης, ἢ μηκάδος οὐθατοέσσης·
τόν ῥα παλαιγενέες μὲν ἀνακτίτην ἀδάμαντα

185. πιφάσκω Ald. Paris. 186. αὐτὸν vulgo. F. Αὐτὸς GESN. Minus necessario. TYR. 187. ἁρπάξας AI. 189. Vulgo praefigitur titulus II. ΓΑΛΑΚΤΙΤΗΣ. ΓΑΛΑΤΙΤΗΣ AI. 190. Θεσπησ. AI. 192. F. ἀνακτήτην. GESN. ἀνακτίτιν vulgo.

φλόγας. Τάων οὐχ ἑτέρας μᾶλλον φλόγας. *His mage non alias flammas*... TYR.

185. Gesnerum, qui in versione φίλος vt nominatiuum de eo, qui hic loquitur, accepit, merito vituperauit Koenius ad Greg. Cor. p. 48.

192. Ἀναγκίτην legi vult Salmas. ad Soli. p. 97, a D. et illam ἀνάγκην a carminibus explicat p. 264, a A. it. 768, b. C D. Mihi valde placet legere, ἀνακτήτην, *conciliatorem*, ex ea significatione, qua suauissime Xenophonteus Cyrus 1, 3 ἵνα κἀγὼ ἀνακτήσομαί σε. Respondent pulchre, quae iam copiose de hoc lapide praedicat. GESN.

192. *Epitome.* Λίθος ΓΑΛΑΚΤΙΤΗΣ, ὃν καὶ τινὲς τῶν παλαιῶν, οἱ μὲν Ἀνακτίτην, οἱ δὲ Λήθαιον ἀπεκάλεσαν. — ὅτι φορῶν τις αὐτὸν καὶ προσιὼν τοῖς οἰκείοις δεσπόταις καὶ ὁμιλῶν, εὐμενεῖς αὐτοὺς εὑρίσκει, καὶ λήθην λαμβάνοντας τῶν αὐτοῦ πολλάκις κακῶν. ὃν καὶ οἱ Ἕλληνες προσιόντες τοῖς ἱεροῖς τῶν θεῶν αὐτὸν ἐφόρουν. Sequuntur plura, (quibus simillima legas inter Dioscoridis *Notha* p. 476. Ed. Sarac.) et hoc ex ipso Dioscoride. l. V. c. 150. Ἔστι δὲ τὴν χροιὰν ἔντεφρος [ἤτοι στακτίζων] ἁρμόζει δὲ καὶ πρὸς ὀφθαλμῶν ἕλκη καὶ ῥεύματα, τριβόμενος καὶ μετὰ ὕδατος ἀλειφόμενος. Verba [ἤτοι στα-

Digitized by Google

κλεῖον, ὅτι γνάμπτει μακάρων νόον, ὄφρα θυηλὰς
ἁζόμενοι ἐθέλωσιν ἐπιχθονίους ἐλεαίρειν·
οἱ δ' ἄρα μιν λήθαιον ἐφήμισαν, οὕνεκεν αἰεὶ
μεμνῆσθαι κακότητος ὀϊζυρῆς ἀπερύκει
θνητοὺς ἀθανάτους τε· νόον δ' ἐριούνιον εἶναι
θέλγει, ἐποτρύνων ἀγανὰ φρεσὶ βουλεύεσθαι.
ἄλλοι δ' ἐσκήψαντο γαλακτίδα φέρτερον εἶναι
κικλήσκειν πέτρην, ὅτι τοι τρίψαντι γάλακτος
ἐκπρορέει λευκοῖο πανείκελος ἔνδοθεν ἰχώρ.
πεῖρα δὲ τοι καὶ τοῦδε παρέσσεται, αἴκ' ἐθέλῃσθα.
οὔθατα γὰρ μήλων ὅτε κεν μινύθοντα ἴδηαι,
πῶς ἕρξεις, φίλε τέκνον, ἐπὴν ἐρίφοισι τεοῖσιν,
οὓς ποτε θῆρα πέλωρον ὑπεκπροφυγεῖν ἱκέτευες,
τοῖσι παραστάτης τετληόσιν, οἱ δ' ἐνὶ σηκῷ
ἀμφί σε λεπταλέοι γοερὸν περιμυκήσωνται;
τῶν μὲν ἀκηχεμένας ἐπιτέλλεο μητέρας αἰὲν
λοῦειν πηγάων κυαναυγέων ἐν δίνῃσιν·
στήσας δ' ἠελίου κατεναντίον ἀντέλλεντος,

195. ἠδ' ἄρα vulgo. 200. ὅθι τοι vulgo. ὅτι τοι Ald. 200. τρίψαντο AI. 201. πανίκ. AI. 202. αἴκε θέλῃσθα vulgo. 206. τετληόσι vulgo. περιμυκήσονται vulgo. 209. κυανοχετέων vulgo.

κτίζων] interpolata sunt ab Epitomatore. ΣΤΑΚΤΗ scilicet est vox Graeco-barbara, cinerem significans. V. Cangium in v. TYR.

195. Pro ἠδ' ἄρα scribendum esse οἱ δ' ἄρα, et particula ἄρα, et, quod mox v. 199. sequitur, ἄλλοι δε, ostendit. Sic etiam Schneiderus emendat.

204. Suauissime alludit Theodamas ad illam fugam Orphei pueri, Hypoth. 58 sq. GESN.

204. Καὶ ὁ ποιητὴς ἐν Ὀδυσσείᾳ· δῶρόν τοι καὶ ἐγώ, τέκνον φίλε, τοῦτο δίδωμι. Schol. MS. Paris. TYR.

209. Sanabilis erit hic versus, si ex disciplina metricorum Clarckiana etiam correptis Syllabis pronuncies κυανοχτῶν. GESN.

209. Vereor an haec curatio

Digitized by Google

αἰγνίζειν μὲν πρῶτον ἐποιχόμενος πέρι πάσας,
ἅλμην δ' ἐν πρητῆρι καὶ ἅλφιτα λεπτὰ λίθοιο
χευάμενος, διὰ πῶϋ καὶ αἰγῶν ἔρχευ ἅμιλον,
ῥαίνων καρποφόρῳ λάϊσιον κάτα νῶτον ἑκάστης
θαλλῷ· ταὶ δ' ἄρα πᾶσαι, ἰαινόμεναι περὶ σηκὸς,
ἐξαπίνης μετὰ τέκνα φερεγλαγέες τελέθουσιν·
οἱ δ' ἄρ' ὑπαὶ μαζοῖσι κορεσσάμενοι γαλαθηνοὶ
σκιρτηθμῶν ἔξω τις ἀναμήσονται ἀγέρωχοι.
σὴν δὲ μελικρήτοιο μετὰ γλυκεροῖο μιγέντα
ὄρνυε πινέμεναι νύμφην, ἵνα νήπιον υἷα
μαζοῖσιν μεθύοντα παρ' εὐναίοισι κομίζοι.
ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐχένι παιδὸς ἀερτάζουσα τιθήνη
λᾶαν, ἐρητύσει κακομήτιος ὄσσε Μεγαίρης.
καὶ δέ σε καὶ βασιλῆες ἀμύμονες αἰδέσσονται
ἐν χερὶ λᾶαν ἔχοντα, καὶ ἄπλετα φῦλ' ἀνθρώπων.
ἀθάνατοι δὲ μάλιστα νόῳ καταθύμια σεῖο
πάντα τελευτήσουσιν, ἔπ' ἀρᾴων αἰόντες.

215. ἔρχε ὅμ. A I. ἔρχε' ὅμιλον vulgo. 214. καρποφόρον vulgo. 217. Εἰ δ' ἄρ' ὑπερμαζῶσι Bern. ad Syneſ. de Febrib. pag. 40. ὑπὲρ μαζοῖσι vulgo. F. ὑπὸ μαζ. GRON. 219. σὺν δὲ vulgo. 220. πινέμεν A I. 224. σε βασιλ. A I. altero καὶ omiſſo. 226. νόῳ vulgo. 227. ἐπιῤῥέων vulgo.

ad ſanitatem multum conferat. Quid ſi ſcribamus — κυνεώπων? TYR. Facilior viſa eſt mutatio, ſi ſcriberetur, κυανανγέων. Musgraui mira correctio eſt, ἐν δίναις κυανοχαιτέων. B. Slothouwerus nihil niſi ἐν delet.

214. Malim καρποφόρῳ, vt cum θάλλῳ coniungatur. TYR. Sic etiam B. Slothouwerus.

217. Melius eſſet ὑπαὶ μ. Sed fortaſſe ὑπὲρ cum κορεσσάμενοι iungendum eſt, *cum ſe ſuper-ſatiauerint*. Huius certe formae adiectiuum in vſu eſt, ὑπερχορής. T,YR.

219. Σὴν emendatio eſt Schneideri.

221. Sic pecudum proles apud Lucretium. I. 262. *lacte mero menſeis percuſſa nouellas*.

227. Scribi malim diſiunctim

Digitized by Google

Χρὴ δὲ καὶ εὐπέταλον πετρήκεα λᾶαν ἔχοντας
ἀρᾶσθαι παρὰ βωμόν, ἐναιρομένης ἑκατόμβης.

Εἰ καὶ δενδροφύτοιο φέροις τρύφος ἐν χερὶ πέτρης,
μᾶλλόν κεν τέρποιτο θεῶν νόος αἰὲν ἐόντων.
δένδρεα γὰρ μάλα πολλὰ κατόψεαι, ὡς ἐνὶ κήπῳ
ἀνθεμόεντι, κλάδοισιν ἐπασσυτέροις κομόωντα.
τοὔνεκά οἱ καὶ φῶτες ἀχάτῃ δενδρήεντι
θῆκαν ἐπωνυμίην, ὅτι οἱ τὸ μὲν ἔπλετ' ἀχάτου,
ἄλλο δ' ἔχει λασίης ὕλης δέμας εἰσοράασθαι.
τόνδε τεοῖσι βόεσσιν ἀνασχίζουσιν ἄρουραν
ἀμφὶ κέρα δοίω βαλέειν, ἢ καρτερὸν ἀμφὶς
ὦμον ἀροτρεύοντος ἀτειρέος ἀγροιώτου.

228. Vulgo praefigitur titulus: III. ΠΕΤΡΑΚΗΣ. qui abest a cod. Paris. In ipso versu πετράκεα vulgo. 230. Vulgo praefigitur titulus: IV. ΑΧΑΤΗΣ. 230. Vulgo εἰ abest: habet ed. Tyrwh. Αἴκεν, vel Ἢν δέ γε coni. Portus ap. Steph. 231. μᾶλλον καὶ vulgo. 232. κατόψεται ΑΙ. Paris.

ἐπ' ἀράων, vt constructio sit ἐπαΐοντες ἀράων. Nam ἐπαρὰ, opinor, in malam partem accipitur, vt καταρά. TYR.

228. Εὐπέταλον non a virore foliorum dici puto, sed fissilem, qui in πέταλα h. e. laminas facile diuidatur, vnde interdum cultri, sacrificales praesertim, quare hic adhibetur ἐναιρομένων ἑκατομβῶν. Vid Plinium 12, 25. GESN.

228. Πετρήκης nomen lapidis esse dicitur apud Orpheum, apud quem tamen non πετρήκης, sed πετράκης reperi. Χρὴ δὲ (inquit, καὶ εὐπέταλον πετράκεα λᾶαν ἔχοντας ἀρᾶσθαι παρὰ βωμόν. Vbi dubium est πετράκεά ne substantiui vice sit, an εὐπέταλον. nam eupetalon inter gemmas numerat Plin. H. STEPH. in Thes. T. III. p. 258. E. Plinii verba sunt XXXVII. 10. siue 58. *Eupetalos quatuor colores habet, caeruleum, igneum, minii, mali.* Schneiderus in Lexico Graeco v. πετράκης hos duos versus de achate intelligendos, et copulandos sequentibus censet. Hic velim, quid epitome haberet, indicasset Tyrwhittus.

Digitized by Google

καί κεν ἀπ' ἠρανόθεν ϛαχυοπλόκαμος Δημήτηρ
μεϛὸν ἴοι φερέκαρπον ἐς αὔλακα κόλπον ἔχϵσα.

Σκέπτεο, καὶ θηητὸν ἔχων ἐλάφοιο πέλαζε
ἀθανάτοισι κέρας· ποτὶ γὰρ νόος ἠρανιώνων
μειδιάει, φύσιος πολυδαιδάλϵ ἔργον ἰδόντων,
ἐκ κεφαλῆς ἐλάφοιο. φύει γε μὲν ἠ ποτὶ κόρσην
πέτρη, ἀλλ' ἔμπης πέλεται κρατερὴ ϛερεή τε.
οὐδέ κεν ἂν γνοίης κέρας ἀτρεκές, ἢ λίθος ἐϛίν,
πρίν κέ μιν ἀμφαφόων εὕρῃς νημερτέα λᾶαν.
αἰεί τοι θύϵι λασίην ἐπὶ κράατι λάχνην,
εἰ καὶ ψεθνοκάρηνος ἔϵις. εἰ γάρ μιν ἐλαίῳ

238. κέρα δύω vulgo. κέρα A I. 245. F. ὅποτε κόρϛη Πέτρην. GESN. 246. κρατερή τε γε πέτρη vulgo. 248. εὕροις vulgo.

238. Editt. A. I. κέρα. Si res integra esset, mallem κέραε. TYR. Melius Schneiderus κέρατα δύω. Ego, quod facillimum videbatur, dedi.

245. Emendat Gesnerus, F. ὅποτε κόρϛη πέτρην. Quod non intelligo. Locus certe male affectus est, nec medicina in propatulo. Quantum video, stigma in primis ponendum est post ἰδόντων, ad finem versus 244. Deinde hic versus cum sequente sic forte disponatur:

Ἐκ κεφαλῆς ἐλάφοιο φύϵι γε μὲν ἠ ποτὶ κόρϛην,
Πέτρῃ ἀλλ' ἔμπης πέλεται ***** κρατερή τε.
Excapite cerui nascitur quidem, non ad tempora,
Sed nihilominus lapis est ***** *et validus.*

Nimirum post πέλεται epitheton τῇ Πέτρῃ excidisse credibile est, v. g. σκληρή, aut aliquid simile; et postea ad versum suffulciendum a correctore non nimis naluto adfutum fuisse γε πέτρῃ. TYR. Tyrwhitti V. C. coniectura non multum aberrauit a vero. Scribendum: πέτρῃ, ἀλλ' ἔμπης πέλεται κρατερὴ ϛερεή τε. Sic vs. 562. ὥϛε ϲε πάγχυ λίθον ϛερεὴν ὀΐϲαϲθαι. RUHNK. in Bibl. crit. P. VIII. p. 91.

247. Schneiderus corrigebat, οὐδέ κεν ἀγγνοίης. Dubito de tali composito. Si quid mutandum, scribi potest, οὐδέ κ' ἀναγνοίης. Sed potius visum est vulgatam seruare. Brunckius quidem ad Apoll. III, 404. negat Graecum esse ἤν κε, ἤν ἄν,

Digitized by Google

τριβόμενον χρίοις κροτάφοις πάντ' ἤματα σεῖο,
αἱ δὲ νέαι περὶ βρέγμα τεὸν τρίχες ἀνθήσουσιν.
πρωτόγαμον δ' αἰζηὸς ἄγων ἐς δέμνια κούρην
τερπωλῆς ἐρατῆς ἐπιμάρτυρα τόνδε φέροιτο
λᾶαν· ὃ δ' ἀρρήκτοισιν ὁμοφροσύνῃσιν ἅμ' ἄμφω
ὕστατον ἐς γῆρας καὶ ἐς ἤματα πάντα καθέξει.

Ποιμένι δ' ἀγραύλων ταύρων, Διὸς αἰγιόχοιο

251. τριβόμενον τρίβοις vulgo. 253. ἐπὶ δέμνια Dimd. p. 412. —257. Vulgo praefigitur titulus: VI. ΠΕΡΙ ΒΑΡΒΑΡΟΥ ΔΙΟΥ (quae verba absunt ab AI.) τῶν ἐν ἀγροῖς αὐλιζομένων.

ἂν ἄν. Quod de antiquis si contendit, et de iis, qui proprie vocantur epici, verum dicit. Sed de recentioribus ii, qui didactici poetae appellantur, et κὲν ἄν et ἄν κε dixerunt. Κὲν ἂν Oppianus Halieut. IV. 602. V. 367. Maximus 277. Ἄν κε idem v. 303. idque reponendum etiam v. 328. Manetho VI. 5. 307. et is, qui primum librum Apotelesmaticorum scripsit, v. 185. Etiam duplex ἂν Atticorum more posuit Maximus v. 21. et similiter duplex κὲν v. 599 seq. Neque enim alterum cum Doruillio in μὲν mutauerim. His fortasse defendi posset ἤν κε et ἐπήν κε apud nostrum v. 409. 720. nisi toties ab eo vsurpata εἴ κε et ἐπεί κε correctionem commendarent.

251. Τρίψας αὐτὸν μίσγε σὺν ἐλαίῳ, καὶ κάτω τὸ βρέγμα ἀλεφόμενος, τρίχας ἐπαναφύσεις. Schol. MS. Par. TYR. *Epitome.* Εἴ τις αὐτὸν κατατρίψας καὶ μίξας ἐλαίῳ φαλακρὸν ἐπιχρίσειε, συνεχίσεσον ἀναβλαστήσουσι τρίχες νέαι. IDEM. Repone: εἰ γάρ μιν ἐλαίῳ τριβόμενον χρίοις κροτάφοις πάντ' ἤματα σεῖο. Sic etiam legerunt Scholiast. Parisin. et auctor Epitomes ap. Tyrwhittum p. 99. RUHNK. in Bibl. crit. P. VIII. p. 92.

252. Articulus hic sensui incommodus est. Malim — Καὶ δέ. *Atque.* TYR. Non attendit vir doctissimus ad vsum pronominis Homericum.

253. Νέος δὲ παρθένον εἰς γυναῖκα ἄγων, τοῦτον εἰ φέροιτο (l. φέροι τὸ) πρῶτον αὐτῇ συγγενόμενος, αἴτιος αὐτοῖς ὁμοιότητος ἔσῃ. Schol. MS. Paris. TYR.

257. Τῶν ἐν ἀγροῖς αὐλιζομένων, quod tanquam lemmatis pars carmini praepositum est, glossa est τῶν ἀγραύλων, e margine exteriore in medium spacium improuide assumta. GESN.

257. Bacchus Cereris in inuenienda et tradenda agricultura adiutor. V. Spanh. ad H. Cer. v. 71. GESN.

Digitized by Google

υἱεῖ κισσοχίτωνι, λίθον καταθύμιον εἶναι
βάρβαρον ἀγγέλλω, Συριηγενέος κελαδεινῆ
ὕδασιν Εὐφρήταο διαινόμενον ζαθέοισιν·
ὅς τοι Φυταλιῆς ἕνεκεν ῥέξαντι θυηλὰς
κλήμασιν αὐτίκα σεῖο φερεσαφύλοισιν ἀλωὰς
ἀμφιέσας, πολλόν τοι ἀφύσσασθαι μέθυ δώσει.

Καὶ γλαφυρὸν κομίσας ἐαρόχροον αἴκεν ἴασπιν
ἱερά τις ῥέζῃ, μακάρων ἰαίνεται ἦτορ,
καί οἱ καρφαλέας νεφέλαις κορέσσουσιν ἀρούρας·
ἥδε γὰρ αὐχμηρῇσιν ἄγει πολὺν ὄμβρον ἀέλλαις.

263. ἀφύσσεσθαι Ald. 264. Vulgo praefigitur titulus: VII. ΙΑΣΠΙΣ. 265. ἱερὰ ῥέζοι τις vulgo. 267. ἥδε καὶ αὐχμηρῇσιν ἄγοις vulgo.

258. Τῷ Διονύσῳ κισσοχίτωνι, ἤγουν κισσοφόρῳ, τῷ Διὸς υἱῷ τῷ αἰγιόχῳ, ἀγγέλλω, ἤτοι προλέγω, τὸν λίθον εὐάρεστον εἶναι. Βάρβαρον δέ, ὅτι ἐν Συρίᾳ παρὰ τὰ ῥεύματα τοῦ ποταμοῦ εὑρίσκεται· διὸ καί φησι τοῖς ζαθέοις αὐτὸν ὕδασι βρεχόμενον. Schol. MS. Paris. TYR.

264. Salm. ad Soli. p. 143, a B ἠεραόχροον, firmatque coniecturam ex Dionysii Perieg. v. 724, qui ἠερόεσσαν vocat. Ipse tamen ἀεροόχροον magis probare videtur: quod secutum puto Eschenbachium. GRSN.

264. In his nescio quomodo lapsus est Gesnerus; nam Salmasium coniecisse ἠεραόχροον nusquam video; et Dionysius, l. c. Iaspidem ἠερόεσσαν vocat; eoque ipso loco Salmasius coniecturam suam ἀεροόχροον firmat. Ego sane an prima in ἀεροόχροος corripi possit dubito; et praeterea nulla mutatione opus esse censeo, cum *viridas* Iaspides scriptores de Gemmis passim agnoscant. TYR. Bene Tyrwhittus ἐαρόχροον accipit pro *viridi*. Quam explicationem confirmare potuisset ex Hemsterhusio ad Lucian. Nigrin. p. 52. RVHNK. in Bibl. crit. P. VIII. p. 92. Ἀεροόχροον probavit Koenius ad Greg. Cor. p. 35.

267. Deleri vult hunc versiculum, vt inertem ac ταυτολόγον Ruhnk. Epist. 1 p. 28. Sed multum negotii sibi facessierit, qui ταυτολογίας hoc genus ex antiquissimis quibusque Romanis, Graecis, Orientalibus expungere velit. Deinde illud

Digitized by Google

κορέσωσι v. 3 ad Deos refertur, ἄγοι v. 4 ad Iaſpidem. GESN.

267. Illud de Lapidibus carmen reliquis Orphicis, vt argumenti dignitate, ita orationis cultu elegantiaque cedit. Verſus ſunt paulo duriores, minusque rotundi, interdum loquaciores, quam decet. Hunc tamen locum ſic, vt nunc circumfertur, a poeta profectum eſſe, quis credat? Videsne καρφαλέας explicari per αὐχμηρὰς, νεφέλαις κορέσωσι per πολὺν ὄμβρον ἄγωσι. Ergo verſus 268. tanquam ex gloſſa natus, abiiciatur. RUHNK. Ep. crit. I. p. 55. Ruhnkenianae criſi perfunctorie ſatis reſpondet Geſnerus. Neque vero is ſum, qui verſus inertes et ταυτολόγους, quaſi ſpurios et inſititios, facile nimis expungere velim. In hoc loco, confuſa orationis ſeries, et ſimiles terminationes verſuum 266 et 267, faciunt vt ſuſpicer, inter duos illos verſus nonnullos intercidiſſe, in quibus de alio quodam lapide narratio incepta ſit. Poteſtates certe, quae inferius memorantur, a nullo, quod ſciam, ſcriptore *Iaſpidi* tribuuntur, earum autem principes *Hephaeſtitae* a Plinio N. H. XXXVII. Co. et Marbodeo cap. XXXII. TYR. *Epitome.* Λίθος ΙΑΣΠΙΣ, ὁ καὶ πᾶσι προόδηλος· χρήσιμος δὲ καὶ ὅτος, ὡς φασί, ταῖς ἀρούραις πρὸς εὐφορίαν· ἀλλὰ καὶ ὑετόν, ὡς λέγουσιν Ἕλληνες, ἐξ ἀνομβρίας καὶ κατάγειν ἐπὶ τὰς αὐτάς, καὶ ἐπιληψίας ἀφελεῖν. Λίθος ΑΤΧΝΙΣ, ὁ καὶ ΑΤΧΝΙΤΗΣ λεγόμενος· τοῦτον δὲ πολυωφελέστατον εἶναι λέγουσι· καὶ γὰρ ἀποκωλύειν χαλάζας καὶ πᾶσαν φθοράν, ὅσαι γίνονται κατὰ ἀγρούς· ἀλλὰ καί, ὥσπερ ὁ Κρύσταλλος, καὶ αὐτὸν ἄνευ πυρὸς λέβητος ἐπιῤῥιπτούμενον αὐτῷ ὑποχλαίνειν αὐτόν· τοὐναντίον δέ, ψυχρῷ τυγχάνοντος, ταχύτερον τοῦτον παρασκευάζει ζέειν καὶ ἀναπαφλάζειν. Ex his patet, opinor, verſum 267. quem deleri voluit Ruhnkenius, ab Epitomatore noſtro in exemplari ſuo lectum fuiſſe; quod tamen me non mouet, quin aut illum delendum, aut priorem (neſcio quomodo) emendandum iudicem. Patet etiam coniecturas noſtras, vt fit, partim veras, partim falſas fuiſſe. Falſus eram cum ſuſpicabar, inter verſus 266 et 267. nonnullos intercidiſſe; at in ſequentibus de *alio quodam lapide* agi vere hariolabar. Et quidem bene factum quod, Epitomes huius ope, lapis ille, de quo agitur, certiſſime deſignatur, lapis ſcilicet *Lychnis*, vel *Lychnites* dictus: hoc enim cognito, turpiſſimam, quae verſum 268. obfuſcauit, maculam facile erit amouere, et poetae noſtro nitorem ſuum reſtituere. Quis enim dubitet, pro ΑΤΧΜΗΣ δ' ἐκ πεδίου κ. τ. λ. ſcribendum eſſe ſic? ΑΤΧΝΙ, ΣΤ δ' ἐκ πεδίου ῥόδιόν τ' ἀπόεργε χάλαζαν Ἠμετέρου, καὶ κῆρας ὅσαι τιχόωσιν ἐπ' ἀγρούς· Καὶ σὲ γὰρ ἀθανάτων φιλέει νόος. — MS. Pariſ. habet ΑΤΧΝΗΣ. Huiusmodi autem Apoſtropha noſter alibi etiam vtitur, nec ſine arte, varietatis ſcilicet gratia.

Digitized by Google

Λύχνι, σὺ δ' ἐκ πεδίοιο ῥόθιόν τ' ἀπόερσε χάλαζαν
ἠμετέρῃ, καὶ κῆρας, ὅσαι σιχόωσιν ἐπ' ἀγρούς.
270 καί σε γὰρ ἀθανάτων φιλέει νόος, ἐκ δ' ἄρα βωμῶν
ἠΰτε περ κρύσταλλος, ἄνευ πυρὸς ἔκ φλόγα πέμπεις·
ἐν δέ σοι ἀντίπαλον κεῖται μένος· ὁππότε δὴ πῦρ
νηδὺν ἀμφιέσῃσιν ἐνιπλείοιο λέβητος,

268. αὔχμης δ' ἐκ πεδίου vulgo. αὔχνης δ' ἐκ Paris. A I. ῥοθίων ἀπόερσε vulgo. χάβαζαν A I. χάβαζαν etiam fernatum a Steph. V. Not. 272. μὴ πῦρ A I. Paris. 275. ἀμφιέσῃ ἔνισε πλείοιο Gesneri ed. ἐνὶ δὲ caeterae.

V. infra ver. 341. 488. 749. TYR. Koenius ad Greg. Cor. p. 35. ita hos versus emendat: καί οἱ καρφαλέας νεφέλας κορέσσουσιν ἀρούρας· Ἠδὲ καὶ αὐχμηρῇσιν ἄγοις πολὺν ὄμβρον ἀρούραις, postremo versu poetam ratus alloquutum esse cum sequentibus vsl. ipsum lapidem. Non in v. 266. vt putat Tyrwhittus, sed in v. 267. vitium latet. Scripsit enim poeta ἠδὲ γὰρ αὐχμηρῇσιν ἄγεις πολὺν ὄμβρον ἀρούρας. Ita planus est sensus. Cum iaspide, inquit, si quis deos adeat, siccis agris nubes mittent. Haec enim vis est huius lapidis, vt imbrem cieat.

268. Non dubito, quin dederit poeta Αὐχμὰς δ' ἐκ πεδίου, ῥόθιόν τ' ἀπόερσε χάλαζαν. Poeta, vt solet, conuertit se ad gemmam ipsam. Χάβαζα, nihili nomen, festinatione tantum praeteruisum et relictum in Stephaniana. Vnde χάλαζαν acceperit Eschenbachius, non dixerim. Sed quid sibi vult interpretatio huius versus ab illo data vel retenta: *Tu vero et siccitatis et pluuiosarum grandinum ex agro auerruncas Nostro* etc. OESN.

268. Vid. 1, 7. [176] OESN.

270. Ῥόθιον πυρίως τὸ κῦμα. Schol. MS. Paris. TYR.

273. Quid sibi velit hic ἐνὶ δὲ, nemo temere dixerit. Sine fraude fuerit, nulla mutata litera dedisse ἔνιδε, *ecce!* Quinque locis ab Aemilio Porto in Lexico Dorico adductis ἠνίδε nihil aliud videtur esse quam Imperatiuus verbi ἐνείδω. Decepit Portum, quod ἠνὶ etiam solum, forte apocopatum, est *ecce*. OESN.

273. Commentum hoc, pauci, opinor, probabunt. Simplicius est ἐνιπλείοιο coniunctim accipere (vt supra ver. 190. ἐνίπλεον), et δὲ interpositum

Digitized by Google

ψυχρὸν ἐπειγομένοιο πυρὸς μένει ἔνδοθεν ὕδωρ.
εἰ δέ τις ἐν ψυχρῇσι λίποι κονίῃσι λέβητα,
παφλάζει κρατεροῖο κυκωμένῳ ἔνδοθι χαλκῷ.

Ἐσθλοὶ δ' αὖτ' ἐπὶ τοῖσι καὶ ὑαλοειδέες εἶναι
κλείονται θνητοῖσι θυηπολίῃσι τόπαζοι.

Φημὶ δέ τοι τέρπειν καὶ ὀπάλλιον ἠρανίωνας
ἀγλαόν, ἱμερτῷ τέρενα χρόα παιδὸς ἔχοντα·
καί ἑ καὶ ὀφθαλμοῖσιν ἀοσσητῆρα τετύχθαι.

Καὶ πίτυος δάκρυσσι λίθῳ μένος ὀψιανοῖο,
καὶ σμύρνην μίσγειν εὐώδεα, καὶ φολίδεσσιν

274. ἐπειγομένοιο προσμίμνει vulgo. 275. ψυχροῖσι Ald. 278. θυηπολίοισι Paris. Ald. Dinn. p. 755. 279. Dinn. p. 585. interpungit: ἠρανίωνας, ἀγλαὸν ἱμερτῷ etc. ἱμερτοῖο Ald. 282. δάκρυσι vulgo. δάκρυσιν Ald. λιθάμενον vulgo. λίθῳ μένος ὑψικόμοιο coni. Bernard. ad Tho. Mag. p. 198, b. 283. σμύρνη σμίσγειν Paris. Ald.

quasi δὴ reddere: *et quidem pleni lebetis.* TYR. Non minus barbara haec Gesneriano commento. V. Slothouwerus in Actis Soc. Trai. vol. III. p. 158. ὕδεος πλείοιο coniicit, parum eleganter.

274. Nescio ex qua *metricorum disciplina* versum hunc *sanabilem* existimauerit Gesnerus. Procliue erat reponere ἐπειγομένῳ. Sed vt tam sensui quam metro medela afferatur, legendum est, opinor, ψυχρὸν ἐπειγομένοιο πυρὸς μένει ἔνδοθεν ὕδωρ. TYR. Respicit Tyrwhittus notam Gesneri ad v. 209. Eodem modo hunc versum emendauit V. Slothouwerus l. l. Comparare operae pretium est Homerum, vnde hausta sunt haec, Iliad. XXI. 362 ὡς δὲ λέβης ζεῖ ἔνδον, ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ.

279. Non de solo Opallio hic agi, sed alias quoque laudari gemmas, apparet. Eadem ratio est 10, 32. GESN.

280. Plin. 37, 5 f. 22 *Paederota propter eximiam gratiam vocarunt plerique Opalum.* GESN.

282. Πίτυος δάκρυσι λιθάμενον intelligam succinum, et porro ὀψιανὸν illam f. lapidem f. gemmam, de qua est locus Arria. Periplo Maris Erythr. mox ab initio p. 3 Geogr. Hudf. de

Digitized by Google

ἀργυφέσιν λεπιδωτὸν ἀποστίλβοντα κελεύω.
285 αὐτίκα γὰρ δώσουσι θεοπροπίας ἀγαθῶν τε
ἐσσομένων, λυγρῶν τε· καὶ εἴσεαι ἅσσ' ἐθέλησθα.
καὶ γεύρων ἀλεγεινὰ πάθη λεπιδωτὸς ἀμύνει.

Δοιὼ δ' Ἠελίῳ χρυσότριχε λᾶε πέλονται,
ἄμφω θεσπεσίω· θάμβος δέ τοι ἔσσετ' ἰδόντι.
290 ἀμφοτέροις ἀκτῖνες ἐτήτυμοι ἐμπεφύασιν,
ὀρθαί, λαμπετόωσαι· ἰδεῖν γε μὲν οἷον ἔθειραι,

284. ἀργιφέσιν AI. ἀποστείχοντα Paris. 285. γάρ τοι AI. Paris. 286. F. ἅσσ' ἐθέλησθα. GESN. ἅσσα θέλησθα vulgo.

insulis Aethiopiae, et alius ex auctore inedito de lapidibus, quem citat Salmas. ad Soli. p. 64, a F. Ὀψιανὸς λίθος — ὃς καὶ πίσσα καλεῖται διὰ τὸ προστριβόμενον αὐτὸν ὁσμὴν ποιεῖν πίσσης. Vterque scriptor ex arenis profundis ait erui. Igitur non emendandus est locus, quod placuit Cl. Bernardo ad Thomam M. p. 198, b, sed interpretandus, vt ostendi. GESN.

282. Λίθα μένος ὑψικόμοιο placebat Bernardo; ex quibus λίθα μένος omnino amplectendum iudico; ὑψικόμοιο non item. Quin etiam pro δάκρυσι scribendum arbitror δακρύεσσι vel δακρύοισι, cum secundam in δάκρυσι produci posse vix credam. TYR. Δακρύοισι etiam Musgravius.

284. Plin. 37, 5 f. 62 *Squamas* piscium varias coloribus imitatur. GESN.

286. Quid sit ἅσσα θέλησθα, non temere quis dixerit. Ἅσσ' (ἅσσα) ἐθέλησθα est Il. A, 554. GESN.

286. ἅσσ' ἐθέλησθα in textu reposui. TYR.

288. Sermo est de gemmis succini similitudinem habentibus: quid si radios et stridorem electricum intelligit? Illam exaggerationem poetae facilius ignoscet, qui quorundam virorum doctorum enthusiasmos in electricis Phaenomenis enarrandis non ignorauerit. Quid quidem φοῖζος φωτὸς v. 19 queat significare aliud, non video. Et quod v. 10 *Solis gemmas* dicit, quod electro proprium, cuius ipsum nomen ab Sole deriuatum (v. Plin. 37, 2) fabulam a Phaethonte duci, notum est. Si h. l. considerassem, cum scriberem praelectionem de electro in Comm. Soc. Gott. T. 3, maiori de sono illo electrico cum fiducia dicturus eram, et de ipsis scintillis, radiis, capillamentis electricis, nec meram hallucinationem adpellassem p. 112. GESN.

288. *Epitome.* Λίθος ΧΡΥΣΟΘΡΙΞ, ὁ καὶ τῷ Ἡλίῳ κα-

Digitized by Google

εἶδος δέ σφι λίθων ἄλλων. τὸν μέν τε νοήσεις
κρύσταλλον γενεήν· ὁ δὲ χρυσολίθῳ δέμας ἄντην
εἴκελος εἰσιδέειν· εἰ δ' ἐκ ἔχεν ὀδ' ὅγ' ἐθείρας,
χρυσόλιθός κεν ἔην· ἀτὰρ ἐσθλὼ φημὶ τετύχθαι.
ἐν γάρ σφιν μέγα δή τι Φερέσβιος ἔμβαλε πνεῦμα
Ἥλιος, ἐέζειν ἐρικυδέας αὐτίκα φῶτας,
σεμνοτέρους τ' ἰδέειν· καί τοι σέβας ἔσσεται αὐτῶν.

292. ἄλλο. τὸ μέν τε vulgo. ἄλλο, τὸν μέν τε Ald. γενεήν vulgo. 294. ἴκελος AI. 295. τετεύχθαι Iunt. 297. ἑοῖζον ἐρικυδέος αὐτίκα φωτὸς vulgo et Dinn. p. 806.

λύμενος· διπλοῦς ὅτος τὸ εἶδος· ὁ μὲν ἐοικὼς Κρυσάλλῳ, πλὴν ὅσον καθάπερ ἀκτῖνές τινες, ἢ τρίχες, αὐτῷ ἐμπεφύκασι· ὁ δὲ τῷ χρυσολίθῳ κατὰ πᾶν ὅμοιος, πλὴν ὅσον καὶ αὐτῷ, καθάπερ ἀκτῖνες, ᾗ τρίχες περιαυγάζονται· διὸ καὶ οἱ μὲν ἀπὸ τῶν τριχῶν αὐτὸ χρυσότριχας ὠνόμασαν· οἱ δὲ ἀπὸ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων ἡλίου λίθους· φορύμενοι δὲ ὅτοι, φασίν, εὐπρεπεστέρους καὶ σεμνοτέρους τοὺς ἀνθρώπους ποιοῦσι, καὶ παρὰ πᾶσιν αἰδοῦς ἀξίους. Quae vltima ſuſpiciones noſtras, ad v. 296, non mediocriter confirmare videantur. TYR.

292. F. λίθων ἕτ'. GESNER. Et ſic quidem metrum ſaluum eſt. De ſenſu et ſyntaxi nimis ſecurus fuiſſe videtur vir doctiſſimus. Quale enim eſt illud τὸ μὲν — ὁ δέ; et quid eſt Κρύσταλλος γενεή, *Cryſtallus cana*, quam vocant? Totus locus, niſi multum fallor, ad hanc normam propemodum reſingendus eſt. Εἶδος δέ σφι λίθων ἄλλων· τὸν μέν τε νοήσεις κρύσταλλον γενεήν· ὁ δὲ χρυσολίθῳ δέμας ἄντην εἴκελος εἰσιδέειν. *Species autem eſt illis lapidum aliorum: hunc quidem ſenties* eſſe *Cryſtallum* ſecundum *genus*; ille *autem Chryſolitho* ſecundum *corpus, ſi contra aſpicias, ſimilis* eſt. TYR. Multo deterior Koenii emendatio eſt ad Greg. Cor. p. 100. λίθων ἄλλων· ὁ μὲν εἴγε νοήσεις, κρύσταλλός κεν ἔην.

296. Vnde collegerit Geſnerus, *ſermonem eſſe de gemmis ſuccini ſimilitudinem habentibus*, plane neſcio. Sed neque patet, de quibus gemmis ſermo eſt. *De ſtridore electrico* ne ſomniaſſe quidem poetam noſtrum, quouis pignore contenderem. Phraſin illam, ἑοῖζος φωτός, quae huic commento anſam praebuit, omnino adulterinam iudico. Totum denique locum ſic conſtituendum et in-

Digitized by Google

αἶψα γὰρ ἡρώων σφιν ἐπέρχεται εἶδος ἀγαυόν,
οἵ κε θεοῦ μέγα δῶρον ἐπισταμένως φορέωσιν.

Τόλμα δ' ἀθανάτους καὶ ἐνηέϊ μειλίσσεσθαι

300. οἵτε et φορέουσι vulgo. 301. 302. κειλίσσ. AI. Post μειλίσσεσθαι vulgo plene interpungitur, et versui 302. praefigitur titulus: X. ΜΑΓΝΗΤΙΣ.

terpretandum esse suspicor. Ἐν γάρ σφιν μέγα δή τι φερέσβιος ἔμβαλε πνεῦμα Ἠέλιος, ῥέζον ἐρικυδέας αὐτίκα φῶτας, σεμνοτέρους τ' ἰδέειν· καί τοι σέβας ἔσσεται αὐτῶν. *Illis enim magnum quendam spiritum indidit vitae auctor Sol, reddentem homines statim valde — honoratos et augustiores visu; et tibi reuerentia erit eorum.* TYR. Ῥέζειν ἐρικυδέας αὐτίκα φῶτας Musgrauius. Id metri caussa praeferendum fuit. Caeterum vide ad v. 288.

299. De scalptura facili harum gemmarum intelligo. Videmus hodieque plena beatiorum Musea talibus artificiis. De statua ex electro Augusto posita Olympiae, Pausa. Eliac. pr. s. 5, 12 vid. prael. cit. p. 112.

GESN.

299. (300) Qui in superioribus mecum sentiunt, nota hac facile carere possunt. Tantum moneo in versu sequente οἵ τε reddi debere *Qui*, non *Et hi*. TYR. Seruabat enim Tyrwhittus vulgatam lectionem, οἵτε θεοῦ μέγα δῶρον ἐπισταμένως φορέουσι. At οἵτε etsi plerumque reddi debet *qui*, pariter atque οἵ, multum tamen ab hoc differt. Ὅστε notioni, quae iam definita esse debet, aliud quid addit, quod ad ipsam notionem non est necessarium: δικασπόλοι, οἵτε θέμιστας πρὸς Διὸς εἰρύαται: ἐπεὶ οὐχ ἱερήϊον ὅτε βοείην ἀρνύσθην, ἅτε ποσσὶν ἀέθλια γίγνεται ἀνδρῶν. Sic etiam alia, vt ἔνθα τε. Κρουνὼ δ' ἵκανον καλλιῤῥόω, ἔνθα τε πηγαὶ δοιαὶ ἀναΐσσουσι Σκαμάνδρου δινήεντος. Ita Homerus, non ἔνθα δέ, dedit. Ipsam vero notionem definitione constituere, id ab his pronominibus atque aduerbiis alienum est, nec poterat dicere Homerus: τῷ πείσεαι, ὅστε ἀρίστην βουλὴν βουλεύσῃ. Ita hoc in loco οἵτε Graeci sermonis natura postularet ad ἡρώων referri. Quare noli dubitare, quin poeta scripserit οἵ κε φορέωσιν, vt Homerus, ὅσκεν ἀρίστην βουλὴν βουλεύσῃ.

301. Quid sibi hic versus h. l. velit, non expeditum est docere. Breue et interpreti commodum, accusare corruptionis, absurditatis, suppositionis, quae non assequare. Sed interdum tamen et δύσκολα τὰ καλά. Videamus, an non τὸ ἐνηὲς sit idem quod ἐνήεια Ἰλ. Ρ, 670, vbi paruus Schol. exponit πρᾳότητα. Deinde infinitum μειλίσσεσθαι

Digitized by Google

Μαγνήσσῃ, τήν τ' ἔξοχ' ἐφίλατο θήριος Ἄρης,
οὕνεκεν, ὁππότε κεν πελάσῃ πολιοῖο σιδήρου,
ἠΰτε παρθενικὴ ἁγανόφρονα χερσὶν ἑλοῦσα
ἠίθεον σέρνῳ προσπτύσσεται ἱμερόεντι,

302. Μαγνῆτιν δ' ἔξοχ' ἐφίλησεν vulgo. 303. πελάσσει vulgo. 304. παρθενικὴ Dinner. p. 617. γλαγόφρονι vulgo.

imperatiuo modo accipiam, et totum locum ita explicem, Audendo pariter ac concedendo, fiducia atque obsequio DI aeque placantur: vt non modo gemmae durae et saxa imagines Deorum et heroum recipiunt, sed etiam, et facilius quidem, molles. OESN.

301. 302. Frustra in versu primo explicando laborat Gesnerus, frustra etiam in altero emendando H. Stephanus, cum non viderint duos versus inter se connexos esse. Et hoc quidem certissimum duco. In versu posteriore, pro variis Magnetis nominibus, variae sese offerunt emendandi viae. Mihi haec satis tuta videtur. Τόλμα δ' ἀθανάτους καὶ ἐνηέι μειλίσσεσθαι Μαγνήσσᾳ· τὴν δ' ἔξοχ' ἐφίλατο θήριος Ἄρης, — *Aude etiam Deos placare leni* (i. e. lenitatem conciliante) *Magnete. Hunc autem maxime amat impetuosus Mars.* — Possumus scribere Μαγνήτῃ· τὸν δ', vel etiam Μαγνῆτι· τὸν δ'. sed praetuli Μαγνήσσᾳ, quia eadem voce noster infra vtitur, ver. 320. Tzetzes etiam, a Gesnero citatus, lapidem hunc appellat Μάγνησσαν, quae forte verior est scribendi ratio. TYR. Etiam Musgrauius, praecedente versu cum hoc coniuncto, Μαγνήσσᾳ· τὴν δ' ἔξοχ' ἐφίλατο emendauit. Μειλίσσεσθαι ex imperatiuo τόλμα pendere vidit etiam Koenius ad Greg. Cor. p. 199.

302. Citans h. l. Tzetzes 4. 403 Ἡσπερ (Μαγνήτιδος) ἐν λιθικοῖς ἐγραψε τὰς δυνάμεις. OESN.

302. Μαγνῆτις] Non stat hic versus; staret autem ita legendo, ἔξοχα μαγνῆτιν φίλησεν θήριος Ἄρης. neque tamen affirmare ausim ita scriptum a poeta fuisse. H. STEPH.

302. *Epitome.* Λίθος ΜΑΓΝΗΣ, ὁ καὶ ΜΑΓΝΗΤΗΣ. Caetera, fere omnia, legi possunt inter *Notha* Dioscoridis, p. 476. TYR.

304. An prima in γλαγόφρονι produci possit, dubito. Eundem sensum daret γλαγεόφρονι. TYR. Neque omnino hoc epitheton placet, et multo minus ad τέρνῳ relatum, praesertim quum hoc habeat aliud epitheton. Quare Musgrauii et facilem et elegantem emendationem, ἁγανόφρονα, praetuli. Malakόφρων coniecit Ruhnkenius in Bibl. crit. P. VIII. p. 92. e v. 55.

Digitized by Google

ὡς ἦγ' ἁρπάζουσα ποτὶ σφέτερον δέμας αἰρεῖ,
καὶ πάλιν ἐκ ἐθέλει μεθέμεν πολεμισὰ σίδηρον.
ἦτοι μέν μιν φασὶ καὶ Ἠελίοιο πέλεσθαι
ἀμφίπολον κέρης, ὅτε κεν θέλγητρα παλύνῃ·
καί μιν ὑπερθύμοιο τεκεκτόνος Αἰήταο
κύδηνεν κέρη πολυμήχανος. αὐτὰρ ἔγωγε
σῆς ἀλόχῳ κέλομαί σε δαήμεναι, εἰ ἔθεν ἀγνὸν
ἀνδρὸς ἀπ' ἀλλοτρίοιο λέχος καὶ σῶμα φυλάσσει.

306. δέμας αἰεὶ vulgo. 309. παλύνοι vulgo. 310. ὑπέρθυμός γε τεκεκτόνος vulgo. F. ὑπερθύμως. GESN. ὑπερθύμοιο τεκεκτόνος Dinnerus p. 31. 313. δῶμα φυλάσσοι vulgo.

306. Αἰρεῖ emendatio eſt Musgrauii.

307. Hanc formam accuſatiui in α ſimilibus exemplis probauit Caſaub. Lectt. Theocritt. c. 10. vid. Argon. 1248. GESN.

307. Quae Caſaubonus ad rem facientia attulit, praeter hunc locum nihil eſt, niſi Argon. 1256. ἠχέτα πορθμόν, et Arati ἱππότα φηρός, Phaen. 664. vbi Theon: παρὰ τὸ Ὁμηρικὸν ἔθος. τῷ γὰρ ἱππότα ἀντὶ εὐθείας ἐχρήσατο ὁ ποιητής· ἔτος δὲ ἀντὶ γενικῆς. Adde Etymol. M. p. 585. 4. ἡ αἰτιατικὴ τὸν μητιέτην, καὶ μητίετα κατὰ μεταπλασμόν. προπαροξύνεται· αἱ γὰρ κατὰ μεταπλασμὸν εἰς α αἰτιατικαί, μὴ ἀπὸ ἡγουμένης γενικῆς ἢ δοτικῆς εἰς α μεταπλασθεῖσαι (ὡς τὸ ἱππότης, ἱππότου, ἱππότα· προμετεπλάσθη γάρ· ὑπὲρ δύο συλλαβάς, διὰ τὸ λίτα) προπαροξύνονται· οἷον εὔτροχον, εὔτροχα· ἀλίτροχον, ἀλίτροχα. ἡ κλητικὴ μητίετα· καὶ ὤφειλεν εἶναι μητιέτα, ἀπὸ τῆς μητιέτης εὐθείας· κανὼν γάρ ἐστιν ὁ λέγων, ὅτι τὰ εἰς ης ἰσοσύλλαβα, εἰ τὸ τ ἔχει, εἰς α ποιοῦσι τὴν κλητικήν. ἀλλ' ἔτι κανών, ὅτι πᾶσα πτῶσις συνεμπίπτουσα ἑτέρᾳ πτώσει τὸν αὐτὸν τόνον ἀναδέχεται. τούτου χάριν καὶ ἡ κλητικὴ τὸν αὐτὸν τόνον ἐφύλαξε τῆς αἰτιατικῆς· καὶ ἡ εὐθεῖα πάλιν τῇ αἰτιατικῇ ὁμοφώνησε. Manifeſto hic ſpectauit Arati locum.

310. Τεκεκτόνος, ἡ τὰ τέκνα φονεύσασα τὰ ἑαυτῆς. Schol. MS. Pariſ. Coniecturam Geſneri in textum recepi pro vulgato ὑπέρθυμος. TYR. At multo praeſtantior, et ſine dubio genuina lectio eſt, quam ex Dinnero dedimus, probatam etiam Schneidero.

313. Elegans ſine dubio coniectura Pierſoni Veriſ. p. 147. Sed illa optime σῶμα cuſtodiet mulier, quae cupidos iuuenes ne in δῶμα quidem admittit. GESN.

Digitized by Google

ἓς γάρ μιν κομίσας, ὑπὸ δέμνια κάτθεο λάθρη,
χείλεσιν ἀείδων θελξίμβροτον ἀτρέμας ᾠδήν·
ἣ δὲ κατακνώσσουσα καὶ ἡδεῖ περ μάλ' ἐν ὕπνῳ,
ἀμφί σε χεῖρ' ὀρέγουσα ποτιπτύσσειν μενεαίνει·
εἰ δέ ἑ μαχλοσύνῃσιν ἐλαύνει δῖ' Ἀφροδίτη,
ὑψόθεν ἐς γαῖαν τετανύσσεται ἐκπεσέεσθαι.
καὶ δοιὼ Μάγνησσαν ἀδελφειὼ φορεόντων,
θυμὸν ἀπειρεσίης φυγέειν ἔριδος ποθέοντε.
καὶ λαὲς ἀγορῇνδε συναγερομένους ἐπὶ καλῇ
θέλξεις, ἐν σῇσιν ἄγων μελιηδέα πειθώ.
καί τοι πολλά κεν ἄλλα δυνησόμενος καταλέξαι
θέσκελα τοῖο λίθοιο, τί τοι πλέον ἠρανιώνων
φθέγξομαι, ὧν ἦγ' αἶψα καὶ ὑψόθι περ μάλ' ἐόντων

314. Vulgo poſt δέμνια comma eſt. 320. μάγνησαν vulgo. 322. ὀπὶ καρῇ A I. 324. καταλέξω Pariſ. καταλύξω A I. 325. τί πλέον vulgo. F. τίη πλέον. GESN. 326. φθέγγομαι, ὧν αἶψα

313. Nihil niſi argutatur Geſnerus, qui non modo non repudiare veriſſimam Pierſoni coniecturam, ſed, niſi ille eam feciſſet, ipſe facere debebat.

325. Θέσκελα] Poſt θέσκελα non debuit poni interpunctio. Quum autem imperfectus ſit hic verſus, nihil ad illum explendum commodius reperio quam ſi poſt τί addamus καὶ, vt ſit τί καὶ πλέον. ſed non placet φθέγγομαι, idque in futurum φθέγξομαι mutandum eſſe crediderim. Hic enim eſt (ni fallor) totius huius loci ſenſus, *Et quum alia multa lapidis huius miracula recenſere tibi poſſim, quid vltra coeleſtes progrediar? quorum licet altiſſimas ſedes incolentium, hic lapis mentem flectit et allicit, ita vt primo quoque tempore deſiderio tuo ſatisfaciant, non ſecus ac ſi parentes tui eſſent.* Sed illa verba τί καὶ πλέον ἠρανιώνων φθέγξομαι, fateor me ad verbum non vertere, quod quum ad verbum ſonent: *Quid amplius vel vlterius coeleſtibus dicam*, hoc tamen ſignificent, *Si commemorauero, quanta ſit eius apud ipſos etiam deos autoritas,* (vel *quantum eius erga deos robur)* addendum ne quicquam fuerit? H. STEPH.

325. Rectius fortaſſe Geſnerus, τίη πλέον. In verſu ſequente malim φθέγγωμαι. TYR. Nec τίη probari poteſt, quod

Digitized by Google

ἦτορ ἐπιγνάμπτει καὶ ἐφέλκεται, ὄφρά κε σεῖο
ὦκα μάλ', ὥστε τοκῆες, ἐέλδωρ ἐκτελέσωσιν.
ἀλλ' ἤτοι τάδε μὲν καὶ ἐπαυτίκα πειρηθῆναι
πάντα μάλ', ὅσσ' ἀγόρευσα, παρέσσεται, εἴ κ' ἐπὶ βωμὸν
ἔλθωμεν. καὶ γάρ τοι ἐπισπόμενός μοι ὅγ' ἀνὴρ
ὤμοισιν κρατεροῖσι λίθων φέρει αἰόλον ὕλην.

Νῦν δ' ἐπεὶ ἀτραπιτοῖο πολὺ πλέον ἄμμι λέλειπται,
σεῖο δέ τοι κλονέει κραδίην μέγα δέργμα δράκοντος,
μάνθανε καὶ δολιχῶν ὄφεων μὴ δειδέμεν ἰούς.

vulgo. 331. καὶ γάρ μοι vulgo. 332. κρατεροῖσιν ἰὼν φέροι
vulgo. ἐὼν Ald. F. φέρει. GESN. 335. δειέμεν vulgo.

cur, non *quid* significat, nec φθέγγωμαι, etiam si τῶν deinde scribatur, numeros praebet elegantes. Itaque post τί addidi τοί, quod ob soni et scripturae similitudinem interierat. Deinde, recepto Stephani φθέγξόμαι, post ὧν adieci ἥγε, quod nihil offensionis habet, licet τοῖο λίθοιο praecesserit. Nam sic etiam alibi, vt v. 267.

331. Ἔλθωμεν] Pronominis μοι geminatio in hoc versu orta est ex alia quapiam depravatione mihi occulta, cuius nec proxime sequens versus expers esse videtur. H. STEPH.

331. Pronominis μοὶ geminatio vitari potest mutando prius in τοί. In versu proxime sequente recte vidit Gesnerus scribendum esse φέρει pro φέροι. Sed quid est ἰών; redditur *harum rerum*, qua ratione non video. Reponendum credo — ὤμοισι κρατεροῖσι λίθων φέρει αἰόλον ὕλην. *Humeris validis fert lapidum variam farraginem;* de quibus scilicet experimenta instituantur. TYR.

334. Ingenio Piersoni Veris. p. 50 et haec digna coniectura, et est δεῖμα cum hac relatione v. 49. Sed eam hic tanto minus admiserim, quod δεῖμα, notior vox, non ita inter imperitos librarios elidi potuit ab rariore δέργμα, quam conuersim. Respicit nempe ad ipsam Hypothesin carminis: Orphea perterritum ab illo dracone, a quo diuinitus liberatus est, firmare vult aduersus similes euentus et pericula. GESN.

335. Pro δειέμεν, quae vox

Digitized by Google

τρίψαι γὰρ λεπτὴν ὀφιήτιδα κέκλεο πέτρην,
ἣν ποτέ τις κρατεροῖσι πεπαρμένος ἔλθῃ ὀδοῦσιν,
καί μιν ἐφ' ἕλκεϊ πάσσε· καὶ ἀτρεκὲς ἔσσετ' ὄνειαρ.
σὺν δὲ καὶ ὀσρίτην οἴνῳ λίθον ἐντρίψαντας
ἀκρήτῳ, κέλομαι πίνειν, ὀδυνήφατον εἰδώς.

338. ἕλκει vulgo. 339. Vulgo praefigitur titulus: XI. Ο. ΣΤΡΙΤΗΣ. Ibid. νῦν δὲ καὶ vulgo. 340. ἄκρητον editi ante Gesn.

nihili est, scribere velim δεδίδμεν. TYR.

339. Lemma Ὀσρίτης non pertinet nisi ad v. 1 et 2, in quo ἀκρήτῳ, vino, legendum esse, non potest dubitari. Post v. 2 interposui nouum lemma Ὀφίτης, ipso totidem pene verbis iubente poeta. Quid enim potest aliud velle sibi illud ὁμώνυμος ad ἴχιδναν relatum, si conferas praesertim v. 18 et 119, vbi totidem literis ὀφίτου nomen est, et obserues, apud Tzetzem, diligentissimum τῶν λιθικῶν lectorem, ad Lycophr. 911 haec esse: Φιλοκτήτης κατὰ μὲν τὸν Ὀρφέα ὑπὸ Μαχάονος ἰᾶται τῇ Ὀφιήτιδι πέτρᾳ. Ceterum ex hoc ipso carmine discimus planissime, σιδηρίτιν vel σιδηρίτην v. 18. 46. 78 esse eundem qui Ὀφίτης. Nec eundem esse Ὀσρίτην dubito v. 113, licet illud etiam suspicari subiret, forte ex scribentis errore demum Ὀσρίτη esse ortum. Quam facile confundi enim potuere Φ et P. Sed antiquum oporteat esse errorem, si recte se habeat illud Plin. 37, 10 f. 65 *Oritis et a quibusdam sideritis vocatur.* Equidem iam deprecatus sum subtiliorem talium disputationem, cum praesertim hic non in ipsa natura rerum, sed in fabulis magicis versetur auctor. Nos poetam et naturae picturam venamur praecipue. Reliquorum si quid vltro se offerat, non aspernamur. GESN.

339. Pro νῦν omnino reponendum est σύν. Recte autem vidit Gesnerus, de *Ostrite* lapide non agi nisi in versibus 339 et 340. Recte etiam vulgatum ἄκρητον mutauit in ἀκρήτῳ. Quod nouum lemma Ὀφίτης interposuerit post ver. 340. non laudo; nam de lapide *Ophite* vel *Ophitide*, quod idem est, coeptum est agi a v. 336. Male etiam colligit *Ophiten* eundem esse cum Siderite, a quo manifeste distinguitur. Vnicus locus, qui huic opinioni patrocinatur, est infra ver. 355—6. vbi satis constat ὀφείτην mendose scribi pro ὀσείτην, quem eundem esse cum *Siderite* testatur Plinius a Gesnero citatus.

Digitized by Google

Αὐτοκασιγνήτη πολιῆς καὶ ὁμώνυμ' ἐχίδνης,
ἣ ῥά ποτ' εἰναετῆ λώβην ἀμενηνὸν ἔθηκας
ῥίμφα Φιλοκτήταο, Μαχαονίης ὑπὸ τέχνης.
οὐ μέν πως κείνην Ποιάντιος ἔλπετο θυμῷ
νῆσον ὑπεκφεύξεσθαι ἀταρτηρήν, ποθέων περ·
ἀλλ' ὅγ' ἀλεξικάκοιο μαθὼν παρὰ πατρὸς ἀρωγήν,
λᾶαν, ὅτις κ' ἀκέοιτο, βαλὼν ἔπι φάρμακα μηρῷ,
σεῦεν ἐπὶ Τρώεσσιν Ἀλεξάνδροιο φονῆα·
τόν ῥα μεθ' ὑσμίνην ἧκεν ποσὶν ἀρτεμέεσσιν

341. Gesnerus praefixit titulum: ΟΦΙΤΗΣ. Ibid. *αὐτοκασιγνήτην* editi ante Gesnerum, et Dinn. p. 596. 342. *ἣ ῥα* vulgo. *εἰναέτ'* i Ald. *εἰναέτ' ἣ* Dinn. p. 474. 345 *ὑπεκφεύξασθαι* Dinn. p. 546. 347. *ὅτις κε πύθοιτο* vulgo. 349. *ἀτρεμέεσσιν* vulgo.

341. *Αὐτοκασιγνήτην*] Fortasse inter hunc versum et proxime praecedentem aliquid deest. nam cum *ὁμώνυμ'* pro *ὁμώνυμε* videtur legendum *αὐτοκασιγνήτη*. H. STEPH.

341. Recte repudiauit H. Stephanus vulgatam lectionem *Αὐτοκασιγνήτην*. Nihil autem deesse arbitror. TYR.

342. *Ἣ ῥά ποτ'*. Malim *Ἢ ῥά ποτ'*. *Certe quidem aliquando*. TYR.

347. *Λᾶαν*] Melius fortasse legeretur *ὅ τίς κε πύθοιτο*, includendo etiam parenthesi haec verba. H. STEPH.

347. Malim (*ὅ τίς κε πίθοιτο*;) *quod quis credat?* TYR. At id dici debuisset, *ὅ τίς κεν πεπίθοιτο*; Nam *πιθέσθαι* est *obedire*, non *credere*. Quamquam quid omnino sibi vult talis quaestio, qua, mea quidem sententia, nihil fingi potest ineptius. Quid enim? Nonne plurima, quae in hoc libello traduntur de lapidibus, ad vim eorum medicam spectant? Quare mirum, immo absonum est, de vno lapide hoc incredibile perhiberi, quod de plerisque aliis sine miratione narratur. Quae quum ita sint, id, quod maxime, immo vnice hic dici debebat, reposui, *ὅτις κ' ἀκέοιτο*. Machaon, inquit poeta, a patre Aesculapio nactus auxilium, lapidem, qui medelam afferret, impositis femori medicamentis misit ad Troiam Alexandri occisorem. Caeterum *πίθοιτο* etiam Musgrauius. Voluit, puto, pariter ac Tyrwhittus, *ὅ τίς κε πίθοιτο*;

348. Philoctetes interfecit Parin, Apollod. 3, 6 p. 212. Parthen. Erot. c. 4 p. 350. OLEN.

349. Mendum manifestum,

Digitized by Google

350 Πριαμίδης Πάρις αὐτός, ἀποθνήσκων περ, ἀπίσει.
ἔκτανε δ' ἠπεροπῆα Πάριν Ποιάντιος ἥρως,
κεκλομένῃ Δαναοῖς Ἑλένῃ Τροίηνδε κομίσσαι
λοιγὸν ἀδελφειοῖο μιαιφόνον ἐκ Λήμνοιο.
τῷ γὰρ Ἀπόλλων Φοῖβος ἔχειν λίθον αὐδήεντα
355 δῶκε, σιδηρίτην νημερτέα· τόν ῥα βροτοῖσιν
ἤνδανεν ἄλλοισιν καλέειν ἔμψυχον ὀρείτην,

350. Πριαμίδης πάρος vulgo. παρὰ πίσει AI. 355. σιδηρῖτιν vulgo. 356. ἄψυχον ὀφείτην vulgo.

ἀτρεμίεσσιν pro ἀρτεμίεσσιν, tam diu ferri non debebat. Hesychium, easdem voces confundentem, castigauit Bentlei. Epist. ad Mill. p. 36. RUHNK. in Bibl. crit. P. VIII. p. 93.

350. Si me audias, scribes: Πριαμίδης Πάρις αὐτός, ἀποθνήσκων περ, ἀπίσει. *Priamides Paris ipse, etiam moriens, vix credidit.* TYR. Sic etiam Koenius ad Greg. Cor. p. 125.

352. Similia Conon 34 p. 274. Tzetz. ad Lycophr. 911 Ἑλένῃ — αὐτομολήσαντος τοῖς Ἕλλησι, καθ' ἃ φησιν Ὀρφεύς τε καὶ Τρυφιόδωρος. Et ad 1048 Ὁ δὲ παλαιὸς Ὀρφεὺς καὶ μετὰ θάνατον Εὐρυπύλῳ ζῶντα παρεισάγει τὸν Μαχάονα, ἰώμενον τὸν Φιλοκτήτην. Cf. ad v. 45. GESN.

355. Credo vtrumque rectum σιδηρῖτιν genere feminino, et alterum σιδηρίτην v. 46 et 75, vt nempe ὁ λίθος et ἡ λίθος. Nam discrimen illud inter τὴν λίθον gemmam, et τὸν λίθον lapidem vulgarem, certe ex hoc ipso libello perpetuum non esse convincitur, vt ecce in hoc ipso loco, λίθον αὐδήεντα etc. GESN.

355. Lapidibus *Ophite*, vel *Ophitelide*, et *Ostrite*, praeteritis, Epitomator de *Siderite* haec habet: Λίθος ὁ ΣΙΔΗΡΙΤΗΣ, ὃν καὶ ἐμ τινὲς καλοῦσιν· ὠνόμασται καὶ οὗτος ἀπὸ τῆς φύσεως· ἀλλὰ καὶ τῆς κατὰ τὸν τόπον εὑρέσεως· εὑρίσκεται μὲν ὄρεσιν· ἔστι δὲ τὴν μὲν θέσιν στρογγύλος, ἢ ὡς ὑποστρόγγυλος· τὴν δὲ φύσιν τραχύς, στιβαρός, μελ καὶ πυκνός· καὶ πάντοθεν δὲ αὐτὸν περιέχουσιν ἶνες, ὁμοίαι ὑφάσιν ἢ καὶ γραμμαῖς. Descripsi cum hiatibus, quos Codex manuscriptus exhibet, literis penitus extritis. In secundo et tertio procliue est rescribere ΕΝ ΤΟΙΣ ὄρεσιν, et μελΑΝΟΧΡΟΤΣ. In primo nihil video quod probabilius reponatur quam ἐμΨΥΧΟΝ ΟΡΕΙτην, sicvt ipse in Auctoris nostri ver. 356. scribendum conieceram. TYR. Vide ad v. 425.

356. Monui supra ad ver. 356. scribendum esse ὀρείτην, vt recte legitur in ver. 451. Quin et-

Digitized by Google

γυρόν, ὑποτρηχύν, σιβαρόν, μελανόχροα, πυκνόν.
ἀμφὶ δὲ μιν κύκλῳ πέρι τ' ἀμφί τε πάντοθεν ἶνες
ἐμφερέες ῥυτίδεσσιν ἐπιγράβδην τανύονται.
ἤματα μὲν τρὶς ἐφ' ἑπτὰ βίην Ἐλένοιο πέπυσμαι
θηλυτέρης τε λέχος φεύγειν καὶ κοινὰ λοετρά,

357. λυγρόν, ὑποτρηχύν, vulgo. 359. ἴκελοι AI. εἴκελοι vulgo. 360. F. τρί'. GESN.

iam de epitheto ἄψυχον valdè dubito. Quid enim ſingulare, ſi lapis *vita careat?* Huius autem *Oritis*, ſiue *Sideritis*, proprietas maxime notabilis erat, quod vitae et vocis *capax eſſet*. Vide infra ver. 363—381. Malim igitur hic ſcribere ἤμψυχον ὀρείτην. TYR. Vide Epitom. ad v. 360.

357. Pro λυγρὸν coni. ΑΤΠΡΟΝ Ruhnkenius, Vir Cl. ad Timaei Lexicon, p. 50. Sed Epitomator (qui reddit ΣΤΡΟΓΓΤΑΟΣ, ἢ ΩΣ ΤΠΟΣΤΡΟΓΓΤΑΟΣ) videtur legiſſe ΓΤΡΟΝ, quod veriſſimum credo. Sic enim Heſychius in v. ΓΤΡΟΝ. — πυρτόν, ΣΤΡΟΓΓΤΛΟΝ, πυκλοειδῆ, et Suidas. ΓΤΡΟΝ. πυρτόν, ΣΤΡΟΓΓΤΛΟΝ. — *Oritis* GLOBOSA ſpecie. Plin. N. H. XXXVII. 65. TYR. Addit Schneiderus Marbod. 590.

359. Εἴκελοι ῥυτίδεσσιν. Edd. A. I. ἴκελοι. quod metro aeque incommodum eſt; nili forte ſcribendum ſit, πάνῃ ἴκελοι. TYR. Ἰκελοι vel εἴκελοι gloſſa eſt. Epitome habet ὅμοιαι. Itaque ἐμφερέες repoſui. Heſych. ἐμφερές, ὅμοιον. ἐμφερής, ὅμοιος.

360. Neſcio cur Geſnerus corrigere voluerit τρὶ' ἐφ' ἑπτὰ, et vertere *tres ſupra ſeptem* dies. Numerus, quem tradunt Editt. Vulgg. *ter ſeptem* dierum, nemini, opinor, ad tantum opus nimius videbitur. TYR.

360—404. Haec breuiter transilit Epitomator. Φασὶ δὲ καὶ μαντικὸν εἶναι, καὶ ΤΙΝΑ νηστεύοντα καὶ καθαίροντα ἑαυτόν, καὶ τοῦτον δὲ αὐτὸν τὸν λίθον καθαροῖς ὕδασιν ἀπονίπτων [l. ἀπονίπτοντα], ἀλλὰ καὶ λευκοῖς λίνοις περιελίττων [l. περιελίττοντα], εἶτα καὶ λύχνιος ἀνάπτοντα, ἐξαίφνης ἀκοῦσαι ὡς νεογενοῦς τινὸς βρέφους φωνήν· καὶ πυνθανομένῳ τινὸς ἀποκρίνεται· ὅπειτα πρὸς τὸ τέλος, καθάπερ ἔμψυχον, ἀποπνέειν· ἀλλὰ ταῦτα μὲν ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΑΙΔΕΣ, ΟΙ ΤΟΙΣ ΚΤΙΣΜΑΣΙ ΛΑΤΡΕΤΕΙΝ ΘΕΛΟΝΤΕΣ, ΚΑΙ ΔΑΙΜΟΝΙΩΝ ΦΩΝΩΝ ΑΚΟΤΕΙΝ ΣΠΟΤΔΑΖΟΝΤΕΣ· ὅσα γάρ, φασί, τὰς ῥίζας τῶν βοτανῶν δύναται, τοσαῦτα καὶ τῶν λίθων φύσεις. TYR.

Digitized by Google

καὶ μίμνειν ἀμίαντον ἐδωδῆς ἐμψύχοιο·
ἀενάῳ δ' ἐνὶ πέτρον ἐχέφρονα πίδακι λέων,
φάρεσιν ἐν μαλακοῖσιν, ἅτε βρέφος, ἀλδήσασκε,
καὶ θεὸν ὡς λιπαροῖσιν ἀρεσσάμενος θυέεσσιν,
λᾶαν ὑπερμενέεσσιν ἀοιδαῖς ἔμπνοον ἔρδεν.
ἐν καθαρῷ δὲ Φάος μεγάρῳ λύχνοισιν ἀνάπτων,
χερσὶν ἑαῖς ἀτίταλλε, θεοδέα πέτρον ἀείρας,
μητέρι νήπιον υἱὸν ἐοικὼς ἀγκὰς ἐχέσῃ.
καὶ σὺ δ', ἐπὴν ἐθέλῃς ἅπαξ δαιμονίην ἐπακοῦσαι,
ὧδ' ἔρδειν, ἵνα θαῦμα μετὰ φρεσὶ σῇσι δαείῃς·
ὁππότε γάρ μιν πάγχυ κάμῃς ἐνὶ χείρεσι πάλλων,
ἐξαπίνης ὄρσει νεογιλῷ παιδὸς ἀϋτήν,
μαίῃς ἐν κόλπῳ κεκληγότος ἀμφὶ γάλακτι.

362. σεμνὸν ἀδίαντον vulgo. 363. ἐπὶ vulgo. πόδακι AI. 364. ἀλδίσασκε AI. ἀλδήσασασκε vulgo. 365. ὡς ἐπ' ἀρῇσιν vulgo. 369. ἐοικὼς δὴ κατεχέσῃ vulgo. 372. πάγχυ vulgo. F. πάγχυ. GESN. 373. ὄρσῃ vulgo. F. ὄρσει. GESN. 374. Φαίης edd.

362. Rectius forte ἀμίαντον. Sed neque σεμνὸν suspicione caret. TYR. Musgrauius σεμνῶσ' coniecit, non eleganter in epico. Quod ego conieceram, μίμνειν, etiam Tiedemanno in mentem venisse postea vidi. Ἐδίηνε Hesychius quidem ἔβρεχεν, ἐμόλυνεν, interpretatur, sed dubium est, an ἐμόλυνες ad ἐμίηνε spectet.

365. Καὶ θεὸν ὡς ἐπ' ἀρῇσιν. Illud ἐπ' tam sensui, quam metro incommodum est, si ἀρῇσιν pro *precibus* accipiatur. Fortasse igitur scribendum est, καί, θεὸν ὡς ἀρῇσιν ἀρεσσάμενος θυέεσίν τε. TYR. Praetuli Musgravii emendationem. λιπαροῖσιν.

369. Quod vulgo legitur ἐοικὼς δὴ κατεχέσῃ, duplici vitio laborat, inepto vsu particulae δή, et verbo, quod qua hic ratione dicatur, obscurum est. Itaque, vt et res, et sermonis leges postulare videbantur, mutaui.

372. Reposui πάγχυ pro vulgato πάγχι, et in versu proximo ὄρσει pro ὄρσῃ, Gesnero monente. TYR.

374. Vnde sit in versione Eschenbachiana *Nutricis in sinu*, non habeo dicere. Sed nihil dubitaui pro Φαίης reponere Μαίης. Literae initiales versuum praeter ceteras corruptioni obnoxiae. GESN.

374. Recte sane. Sed idem etiam vidisse, qui versionem lat-

Digitized by Google

χρὴ δέ σε τετληῶτι νόῳ αἰνταινέμεν αἰεί,
μή πως ἠπεδανοῖο λυθεὶς ὑπὸ δείματος ἔξω
ἐκ χειρῶν ἔδασδε βαλών, χόλον αἰνὸν ὀρίνῃς
ἀθανάτων· τόλμα δὲ θεοπροπίην ἐρεείνειν·
πάντα γὰρ ἐξερέει νημερτέα. καί μιν ἔπειτα
πλησίον ὀφθαλμῶν, ὅτε κεν λέσῃς γε, πελάσσας,
δέρκεο· θεσπεσίως γὰρ ἀποψύχοντα νοήσεις.
ὧδε μὲν Ἀτρείδῃσιν ἀλώσιμον ἔφρασε πάτρην
Λαομεδοντιάδης, φοιβήτορι λαῒ πιθήσας.

375. τετληότι vulgo. νόῳ αἰνέμεν vulgo. κηδαινέμεν Bern. ad Thomam Mag. pag. 177, a. 377. χερὸς vulgo. ὀρίνῃ vulgo. ὀρίνυς Iunt. ὀρίνης Paris. Ald. 379. ἐξερέῃ vulgo. 380. λυσῃσι πελάσσας AI. λύσῃσι etiam Paris.

datam dedit, nemini dubium esse potest. TYR.

375. In τετληότι penultima licenter producta ob consonantem asperiorem: sic mox 14, 8 [499] prior in ὀπὸν producitur. GESN.

375. Penultimam in τετληότι produci posse ob sequentem τ non credo. De priore in ὀπὸν alius erit dicendi locus. Hic profecto rescribere τετλειῶτι, secundum formam Homero visitatam in vocibus similibus. Pro αἰνέμεν, quod aperte mendosum est, coni. κηδαινέμεν Bernard. ad Thomam Mag. p. 177. a. Sed magis placeret μελεδαινέμεν, eodem sensu. TYR. Τετληῶτι Schraderus Emend. praefat. p. 7. et Musgrauius, afferens Argon. 437. et 1347. De corrupto αἰνέμεν equidem probabilius esse existimo, verbum, quo *firmiter tenere*, quam quo *curare*, *cauere*, indicetur, positum esse. Praeterea in tali loco non est mutatio facienda, nisi quae litterarum similitudine sese tueatur. Quare neque κηραινέμεν, nec μελεδαινέμεν placet. Propius ad AINEMEN accedit AKTAINEMEN. Itaque hoc reposui. Hesychius: ἀκταίνειν, μετεωρίζειν. Idem: ἀκταίνουσα, τρέμουσα· ἢ ἀσφαλῶς κρατοῦσα. Aeschylus Eum. 36. ὡς μήτε σωπᾶν, μήτε μ' ἀκταίνειν βάσιν.

377. Ὀρίνῃς est ex MS. Paris. pro vulgato ὀρίνῃ. Neque dubium est pro χερὸς scribi debere χειρός. TYR. Melius Schraderus Emend. praef. p. VII. χειρῶν.

382. Ὧδε μέν. Malim τῷδε, vt coniungatur cum φοιβήτορι λαῖ. *Huic lapidi fatidico*; non *terribili*, vt Gesnerus vertit.

383. Laomedontiades Helenus est, proditor ille patriae, de quo modo ad v. 14. GESN.

Digitized by Google

σοὶ δ' ἔτι καὶ σθένος ἄλλο φυλήριτον πιφαύσκω·
ἑρπετὰ γὰρ δὴ πάμπαν ὑποτρομέοντι ἔοικας.
σεῖο δ' ἔχεν πολὺ μεῖζον ἀκοίμητόν τε νόοιο
δεῖμα Φιλοκτήτης, μεμνημένος αἰὲν ἐχίδνης.
τέκνον Πριαμίδαο σαόφρονος ἔπποτε νόσφιν
ἤθελεν ἔρχεσθαι, γενέμενος, ὅφρά τιν' εἴποι
θαλπωρήν, ἥπερ ποτ' ἐπὶ χθόνα μητέρα θηρῶν
ἔρχηται, πῶς κεν πολιὴν γένος ἐκφοβύγησιν.
τῷ δ' ὄγε Λητοΐδην ἐπέων ἐπιμάρτυρα φοῖβον
κικλήσκων ἀγόρευε, τὰ δὴ νῦν σοι καταλέξω.

385. ἑρπετῷ et ἔοικε vulgo. 388. Παλαμήδαο omnes, etiam Dion. p. 610. 389. εὔχεσθαι vulgo. 390. εἴπῃς vulgo. 391. ἔρχεται Ald. I.

384. Semper in hoc carmine ob oculos illud habendum, a Theodamante agi cum Orpheo occasione terroris a serpente inculli. GESN.

385. Corripienda inter scandendum vox, ἑρπετῷ. GESN.

385. Violentum sane remedium praescribit vir doctissimus, quo scilicet versus sine sensu conseruetur. Non dubito scribendum esse: Ἑρπετὰ γὰρ δὴ πάμπαν ὑποτρομέοντι ἔοικας. *Serpentes enim admodum reformidanti similis es.* Neque sine artificio haec ingerere fingitur Theodamas, quibus scilicet viam sibi muniat ad alteram argumenti sui partem, in qua de lapidum viribus *Theriacis* et *Alexipharmacis* dicturus est. Hactenus enim de *Theurgicis* praecipue dixit. TYR. Sic etiam Musgravius hunc versum emendauit.

387. Haec infra v. 107. [445] lucem accipient. GESN.

387. Caue credas. Sed neque lucem vllam desiderant. TYR.

388. Mirum profecto, vnde invectum sit nomen Παλαμήδαο, reclamante cum maxime metro. Sed coecum plane oportet esse, qui semel monitus non videt rescribi debere Πριαμίδαο, i. e. *Helenī*; de quo modo locutus est, et cui omnia quae sequuntur vnice conueniunt. TYR. Πριαμίδαο etiam Musgravius, Koenius ad Greg. Cor. p. 124. et Schraderus Emend. praefat. p. XI. qui copiose ibi oeconomiam carminis persequutus est.

389. Quid hic velit εὔχεσθαι, non video; malim ἔρχεσθαι, *vadere, versari.* TYR.

391. Πολιὸς etiam ferri color Lap. 10, 2. [303] GESN.

Digitized by Google

Εὖτέ με παῖδ' ἐδίδασκεν Ἀκερσεκόμης ἀγορεύειν
μαντοσύνας, μέγαν ὅρκον ἐπέκλετο πρῶτον ὀμόσσαι,
ψευδέα μήποτε μῦθον ἐνισπεῖν ἀνθρώποισιν.
τέκνον ἀτρεκέως μάλα τοι ἐρέω τὰ ἕκαστα.
φράζεο νῦν, ἥρως ἑκατηβόλε, μῦθον ἐμεῖο.
Αὐτὴ γαῖα μέλαινα πολυκλαύτοισι βροτοῖσιν
τίκτει καὶ κακότητα καὶ ἄλγεος ἄλκαρ ἑκάστῳ·
γαῖα μὲν ἑρπετὰ τίκτε, τέκεν δ' ἐπὶ τοῖσιν ἀρωγήν·
ἐκ γαίης δὲ λίθων πάντων γένος, ἐν δ' ἄρα τοῖσιν
κάρτος ἀπειρέσιον καὶ ποικίλον. ὅσσα δύνανται
ῥίζαι, τόσσα λίθοι. μέγα μὲν σθένος ἔπλετο ῥίζης·
ἀλλὰ λίθος πολὺ μεῖζον· ἐπεὶ μένος ἄφθιτον αἰεὶ
γεινομένῳ μήτης καὶ ἀγήραον ἐγγυάλιξεν·
ἡ δὲ καταθνήσκει τε, μινυνθάδιον θαλέθουσα,
καὶ τόσον αὐτῆς κάρτος, ἐφ' ὁππόσον ἔμπνοός ἐστιν.

408. καρπὸς vulgo.

394. Hinc Palamedea loquitur, et v. 60. [398] vt tanto veracior fiat oratio, ipsius Apollinis orationem directe refert a 60—74. [398—412] GESN.

394. Immo vero abhinc Helenus loqui fingitur ad Philoctetem; et oratio eius vno tenore procedit vsque ad v. 764. TVR. Sic etiam Schraderus Em. praef. p. XIV.

397. Minime elegantes numeros habet hic versus. Mirum, ni sic maluit poeta scribere: τέκνον σοι τὰ ἕκαστα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.

404. Ῥίζαι, ῥιζοτομεῖν, ῥιζοτομία a radicibus ad omne genus et partes medicamentorum plantarum refertur. Ῥιζοτομικὰ veterum sunt hodierna botanica. Notum est, etiam septentrionalium populorum nomina, quibus medicos et medi-

Digitized by Google

εἰ δέ κ' ἀποπνεύσῃ, τίς ἔτ' ἐλπωρὴ παρὰ νεκρῆς;
ἐν μὲν δὴ βοτάναις ῥίζας λυγρῶν τε καὶ ἐσθλῶν
δήεις, ἐν δὲ λίθοις ἄτην· ἃ ῥεῖά κεν εὕροις,
ἤτοι ὅσαι βοτάναι, τόσσοι λίθοι. Ἀλλὰ σύ γ' ἤρως,
λαῒ σιδηρείῃ πεφυλαγμένος, ἑρπετὰ πάντα
θαρσαλέως, εἰ καί τοι ὁμιλεῦον ἀντιόωεν,
ἔρχεσθαι διὰ μέσσα, κελαινῆς ἐκ ἀλεγίζων
λώβης. ἃ γὰρ ἔτι σφι θέμις μεμνῆσθαι ἐόντων,
οὐδ' εἴ κεν σείχοντος ἐνιχρίμπτοιντο πόδεσσιν.
οὐδὲ γὰρ ὧδε μένειν περ ἔτι προφανέντα δύανται,
ἀλλὰ μετὰ σφίσι θάμβος, ἐλαυνομένοισι δ' ὁμοῖα
ἔσσυνται. τὰ δὲ καί περ ἐναντίον ἐξίξαντα,
ἂψ ὀπίσω παλίορσα μεθερπύζειν μενεαίνει·
καὶ σφίσιν ἐξαπίνης ῥόθος ἴσεται, ὧδέ τι πρόσσω

410. βοτάναι ἤρι λυγρῶν vulgo. 414. ἀντιόωσιν vulgo. 417. F. σείχοντος. GESN. Ita Par. σείχοντες vulgo.

cinam significent, Aristarchum, Artemonem, ab iis deriuari solere, quae radicem significant. GESN.

408. Κάρτος emendatio est Musgrauii.

409. Vide ad v. 347.

410. V. Slothouwerus quum in Act. Soc. Trai. vol. III. p. 159. duas inutiles coniecturas, ἐν μὲν γὰρ βοτανῶν ἤρι λυγρά τε καὶ ἐσθλάς, et, ἐν μὲν γὰρ βοτάνας ἤρι λυγράς τε καὶ ἐσθλάς, protulisset, tandem paullo meliorem viam ingressus, βοτάναις εἴδη praefert, εἶδος hac significatione dici putans v. 292. et v. 509. Sed vtroque in loco alia est huius vocabuli vis. Ego ῥίζας scripsi, quod satis firmatur v. 404.

412. Hic, abrupta oratione Phoebi et Palamedis adeo, Thciodamas firmare pergit contra serpentium metum Orphea. GESN.

412. De hoc commento facile indicabit lector, qui notam nostram legerit ad v. 394. TYR.

417. Multo sane σείχοντα viatorem vel venatorem hic cogitare facilius est, quam serpentem. Taceo leges Grammaticas, contra quas sunt in promtu σοφὰ φάρμακα. GESN.

417. Reposui σείχοντος pro

Digitized by Google

γίσσεται, ἀλλ' ἐρέγοντα πέλας περιμήκεα δειρὴν
γλώσσῃσιν μεμάασι περισσαίνειν, σκύλακες ὥς.
πολλάκι καὶ κατέδαρδε δαφοινῶν ἀγχι δρακόντων

423. νήχεται vulgo.

σείχοντες ex coniectura Gesneri et MS. Paris. TYR.

423. Pro νήχεται scribendum suspicor νίσσεται, quod de serpente est apud Nicandrum Theriac. 222. νωθεῖ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα διὰ δρυμὰ νίσσεται ὀλκῷ. et vs. 470. ὄφεα μαιμώσσων ἐπινίσσεται ὀκριόεντα. RVHNK. in Bibl. crit. P. VIII. p. 93.

425—467. Haec sic in compendium redacta sunt. Πολλάκις δὲ ΤΙΣ καὶ ἐν κυνηγεσίοις σχολάζων, καὶ ἐν ἐρήμῳ ἢ ὄρεσι καθεύδειν ἀναγκαζόμενος, μέσον τῶν θανασίμων ὄφεων καὶ σκορπίων, ὑδὲν ἐξ αὐτῶν πείσεται, τοῦτον φεφόμενος. καὶ ὀφιοδήκτοις δὲ πᾶσιν ἐπιπασόμενοι, ἀλλὰ καὶ τραύμασι πάντεσσιν, εἴτε ἀπὸ ξιφίων, εἴτε καὶ ἀπὸ ἑτέρων τινῶν αἰτιῶν, ἀλεξιφάρμακον γίγεται. καὶ τειραις δὲ γυναιξὶ περιδεσμεύομενον εὐτοκίαν φασὶ παρέχειν.

Λίθος ΟΦΙΤΗΣ ΕΤΕΡΟΣ. ἔστι ΑΠΟ τῶν [l. ΤΟΤ] ἀντιφαρμάκων [l. ΑΝΤΙΦΑΡΜΑΚΟΝ] εἶναι τῶν ὄφεων ὑπὸ τῶν παλαιῶν ΩΝΟΜΑΣΤΑΙ· καὶ ὀφθαλμοῖς δὲ ἀμβλυώπεσι ὀξυωπίαν παρέχει. καὶ κεφαλαλγίαν παύει. καὶ μορφῆς καθαίρει ἕτως, ὥστε καὶ λεπτὰς ὁμιλίας τὸν φορῦντα τοῦτον ἀκέειν. δύνασθαί φασι δὲ καὶ τὸν ἀπίνητον πρὸς ἀφροδίσια καὶ ἠλίθιον ὑπὸ τούτου πρὸς κύνησιν καὶ ἐπιθυμίαν ἔρχεσθαι. καὶ θυμιώμενον δὲ ἑρπετὰ πάντα διώκειν, ὃ τὰ πλησίον μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰ πόῤῥωθεν ἐκ τῶν φωλεῶν αὐτῶν.

Ex titulo illo, Λίθος ΟΦΙΤΗΣ ΕΤΕΡΟΣ, qui ad ver. 457. referendus est, contendat forte aliquis Epitomatorem in ver. 356. ΟΦΙΤΗΣ legisse, adeoque in hiatu, quem notaui ad ver. 355. ΟΦΙΤΗΝ scripsisse, non ΟΡΕΙΤΗΝ. Neque id quidem sine aliqua ratione. Ego vero quo minus in hanc sententiam abducar, facit, inprimis, quod supra dixit, l. c. lapidem, *Sideritem*, binominem existentem, *nomina sua accepisse*. ΑΠΩ ΤΗΣ ΦΤΣΕΩΣ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΤΟΠΟΝ ΕΤΡΕΣΕΩΣ· εὑρίσκεται μὲν [ΕΝ ΤΟΙΣ] ΟΡΕΣΙΝ. Primum scilicet nomen ΣΙΔΗΡΙΤΗΣ, secundum Epitomatorem, ΑΠΟ ΤΗΣ ΦΤΣΕΩΣ ductum erat; alterum ΑΠΟ ΤΗΣ ΕΝ ΤΟΙΣ ΟΡΕΣΙΝ ΕΤΡΕΣΕΩΣ, nimirum ΟΡΕΙΤΗΣ. Si ΟΦΙΤΗΝ legisset, illud certe etymon tum dedisset, quod modo protulit, ΑΠΟ ΤΟΥ ΑΝΤΙΦΑΡΜΑΚΟΝ ΕΙΝΑΙ ΤΩΝ ΟΦΕΩΝ. In

Digitized by Google

ἀμφὶ κυνηγεσίῃσι μένων ἐν τάρφεσιν Ἴδης
θηρητὴρ Εὔφορβος, ἀρωγῇ τῇδε πεποιθώς.
δῶκα γὰρ ἀντομένῳ λίθον ἱερόν· οὐδέ ποτ' αὐτῷ
ἐκ μάλα περ πολλῶν ἐλθεῖν κατεναντίον ἔτλη.
τέρπετο δ' Εὐφόρβῳ περικαλλέϊ φέρτατος ἀνδρῶν
αἰχμητὴς Μελάνιππος, ἀνεψιὸς ἐσθλὸς ἐμεῖο,
εἶδος ἀμώμητον, καὶ ἐπ' εἴδεϊ κάρτος ἄρειον
αἰζηοῦ ποθέων δουρικλυτοῦ, εὐπλοκάμοιο.
τοὔνεκα καὶ μετὰ θῆρας ἀλωμένου οὔ ποτε νόσφιν
ἔσθενεν Εὐφόρβοιο μένειν Ἰκετάονος υἱός·
ἀλλ' αἰεὶ λασίοισιν ἐν οὔρεσιν ἀντιθέοιο

428. ἱρὸν Ald. 431. αἰχμητῇ vulgo. 432. εἶδος ἀμώμητος, καὶ εἴδεϊ κάρτος ἀρείων, vulgo. καρπὸς A I. 434. ἀλώμενος vulgo. 435. φέρειν vulgo.

hoc igitur loco vocem ΕΤΕΡΟΣ ab Epitomatore minus proprie positam suspicor, fortasse quia credidit *Ophiten* hunc diuersum fuisse ab illo, qui supra memoratur ver. 336—9. 341—8. Sed de vno eodemque lapide vtrobique agi credibilius est, illic sub persona *Theodamantis*, et hic iterum sub persona *Heleni*; interposita illa (sane poetica) de lapide *Siderite*, seu *Orite*, mythologia. TYR.

431. Quae hinc de Euphorbo et Melanippo dicuntur, ea lucem accipiunt ex Tabella genealogica, quam in principio huius libelli posuimus. GESN.

431. Qui aurem poesi Graecae assuetam habet, statim rescribet, αἰχμητὴς M. TYR.

432. Pessima est V. Slothouweri coniectura in Act. Soc. Trai. vol. III. p. 160. καὶ κάρτος ἢ εἶδος ἀρείων, *robore quam specie praestantior*. Vix, puto, dubitari potest, quin ita, vt correxi, scripserit poeta. Odyss. XVII. 308. ταχὺς ἔσκε θέειν ἐπὶ εἴδεϊ τῷδε. 454. οὐκ ἄρα σοίγ' ἐπὶ εἴδεϊ καὶ φρένες ἦσαν. Κάρτος ἄρειον etiam Schneidero placuit.

434. Malim ἀλωμένου, quod ad Euphorbum referatur. Concursum talem diphthongorum noster non reformidat. V. supra ver. 38. TYR. Hic locus, vna littera mutata, sic expediendus est: οὐ πόδε νόσφι ἔσθενεν Εὐφόρβοιο φέρειν Ἰκετάονος υἱός. RVHNK. in Bibl. crit. P. VIII. p. 93. Magis placet, quod in mentem venit V. Slothouwero in Act. Soc. Trai. vol. III. p. 160. μένειν pro φέρειν.

Digitized by Google

καγχαλόων κούροιο μετ' ἴχνια σύν τε κύνεσσιν
ἕσπετο σύν θ' ἑτάροις, ἔθελέν τέ οἱ οἶος ἕπεσθαι.
ἦ μέν κέν μιν πολλὰ πατὴρ μενέαινεν ἐρύκειν,
ἀσχαλόων ἑὸν υἷα φίλον θήρεσσι μάχεσθαι.
καὶ Πριάμοιο βίη κεν ἐρήτυεν· οὐδ' ὅγε θυμῷ
πείθετ', ἐπεὶ οὐκ ἐθέλεσκέ ποτ' Εὐφόρβοιο λιπέσθαι.
ῥεῖά γε μὴν ἀέκοντα μέλας ἠρύκακεν ὕδρος,
νέρθεν ὑπὸ κνήμης ὀλεσίμβροτον ἰὸν ἐλάσσας·
τὸν μὲν ἔπειτ' ὀλοὸς πυρετὸς λάβεν, οὕνεκ' ἔμελλεν

438. τέ μιν οἶος vulgo. 439. ἐρύσσειν vulgo. 441. βίη μιν ἐρήτυεν vulgo. 442. πείθετο. τίς κ' ἐθέλεσκε τότ' Εὐφόρβοιο λιπέσθαι; vulgo. ῥεῖά γε μὲν Paris. ῥεῖα γέ μιν Ald. I. 445. τὸν μὲν

439. Ἐρύξαι vel ἐρύκειν coniecit Musgrauius.

441. Μὴν in κὲν mutaui. Si quid e v. 439. repetendum erat, κὲν repeti, non μὴν debuit. Vtitur autem illo κὲν sic, vt supra monitum ad v. 110.

442. Vulgata lectio, οὐδ' ὅγε θυμῷ πείθετο. τίς κ' ἐθέλεσκε τότ' Εὐφόρβοιο λιπέσθαι; tam est inepta, vt mirer hucusque servatam, certe toleratam, a viris doctis fuisse. Certa est, quam recepi, emendatio nostra. Ἐπεὶ οὐκ contrahuntur: v. Canter. ad Soph. Philoctet. Adde Hesiod. Scut. Herc. 218. θαῦμα μέγα φράσσασθαι· ἐπεὶ οὐδαμῇ ἐστήρικτο. Sic ibi, non φράσσασθ', legendum. Similiter Iliad. VII. 31. Ἰλίου εὕρωσιν· ἐπεὶ ὡς φίλον ἔπλετο θυμῷ. Ibi Ἰλίου, vt alibi, media et vltima producta est.

444. V. Indicem in v. ὀλεσίμβροτον.

445. Τὸν μὲν ἔτ' ὦ ὀλοΐστερος οὐ λάθεν. Haec corrupta esse nemo dubitet. Pro ὦ coni. Gesnerus ὢν, qua mente non video. Tentabam. τὸν μὲν ἔτι ζώοντ' ἔρος οὐ λάθεν. Sed praestet fortasse ἀδυναμίαν fateri. TYR. Τὸν μὲν ΕΤΙ ΛΥΣΣΩΝΘ' ΈΝΟΣ οὐ λάθεν, — vel, pro ἔτι λυσσῶνθ', ἔτ' οἰμώζονθ' — vel ἔτ' οἰδαίνονθ' — vel ἔτ' ὤμ' ὠγῶνθ' — vel, si in actiuo legatur, ἔτ' ἰλυσπῶνθ'. MVSGR. Ego nec Tyrwhitti coniecturam, nec, quae Musgrauius satis mira excogitauit, intelligere me fateor. Aliam igitur viam ingressus, ex his τὸν μὲν ΕΤΩΟΛΟΙΣΤΕΡΟΣΟΤ ΛΑΘΕΝ feci τὸν μὲν ΕΠΕΙΤ' ὈΛΟΟΣ ΠΥΡΕΤΟΣ ΛΑΒΕΝ. Vtitur hoc vocabulo noster infra v.

Digitized by Google

αὖθι λελείψεσθαι· τό ῥά μιν καὶ μᾶλλον ἔτειρεν.
οἰκτείρων δ' ὀρέγοντα χέρας ποτὶ γούνατ' ἐμεῖο,
αὐτοῦ τοῦδε λίθοιο διατρίψαντα κέλευσα
λεπταλέην ἄχνην ἐπιπασσέμεν ἕλκεϊ λυγρῷ·
καί ῥα μάλ' αὐτίκα φῶτα κραταιὴ κάλλιπε νοῦσος.
τοῖον γαῖα βροτοῖσιν ἀρηγόνα τίκτεν ὀρείτην,
ὅστε καὶ οὐταμένοις ἄκος ἡρώεσσι κομίζει,
καὶ στείρῃσι γυναιξὶ τεκεῖν φίλα τέκνα δίδωσιν.
ποικίλα γὰρ θνητοῖσι θεοὺς ἔρδειν ἀγορεύω.
ὡς καὶ ἑῆς ποτὲ μητρὸς Ἀβαρβαρέης ἐπάκουσας,
ἀνδρῶν εὖ μάλα νοῦσον ἐπισταμένης ἀκέσασθαι,
Βουκολίδης Εὔφορβος ἀγαυοῦ φάσκεν ὀφίτου

ἔτ' ὦ ὀλοΐστερος οὐ λάθεν, vulgo. F. ὢν GESN. 447. οἰκτείρω Paris. Ald. I. 452. κομίζειν Ald. I. 455. ἐμῆς vulgo.

628. Melanippo νοῦσος mox tribuitur v. 450.

446. Metuebat; ne post novum vulnus immedicabile relinqueretur a sociis et amicis, vt prius ob vulnus ex sagitta Herculis destitutus fuerat. GESN.

446. Haec scilicet de Melanippo apertissime dicuntur, de Philoctete, nescio quomodo, dici voluit Vir Cl. TYR.

451. Ὀρείτην hunc esse σιδηρίτην, manifeste patet ex v. 75. Vid. No. ad lemma huius capitis. GESN.

455. Ὡς καὶ ἐμῆς ποτὶ μητρὸς A. Hic locus hypothesi nostrae aduersari videatur. Quomodo enim *Helenus* de *Abarbarea*, quasi *matre sua*, loqui possit? Sed pro ἐμῆς omnino reponendum est ἑῆς: vt Helenus iam referre intelligatur, *quae Euphorbus, Bucolionis filius, ex matre sua Abarbarea audita, memorare solebat, de lapide Ophite.* Abarbarea autem, secundum Homerum Il. Z. 21. Bucolionis coniux; Euphorbus, secundum nostrum in hoc loco, Abarbareae et Bucolionis filius. Cur autem noster in hoc loco, spreta Homeri auctoritate, vel notum illum Euphorbum, Panthoi et Phrontidis filium, Abarbareae et Bucolioni attribuerit, vel nouum quendam Euphorbum induxerit, mihi non liquet. Nihil est in superioribus, quod non Homerico Euphorbo optime conuenit; nihil hic, quod non a vero, vt ita loquar, Bucolionis et Abarbareae filio dici poterat.

Digitized by Google

Φάρμακα, μὴ μέγων ὄφεων κατένωπα δύνασθαι,
ἀλλὰ καὶ ὀφθαλμοῖσι φέρειν φάος, ἠδὲ βαρεῖαν
ἐκ κεφαλῆς ἕλκειν ὀδύνην. ἤδη δέ τιν' ἀνδρῶν
οὖασι δηθύνοντα καθήρας ὤπασεν αἶψα
καὶ δὴ καὶ λεπτῆς ἐρίηκοον ἔμμεν' ἀοιδῆς.
ἤδη καί τινα φῶτα, χόλῳ χρυσείης Ἀφροδίτης
ἔργα πρὸς ἱμερόεντα γάμων ἀμενηνὸν ἐόντα,
μεμνῆσθαι φιλότητος ἀκεσσάμενος περόπαλλεν.
ἐν πυρὶ δ' εἴ κε βάλῃς μιν, ὁδωδὴν ἕρπετα τοῖο
φεύξεται, οὐδ' ἔτι πω μενέει σχεδόν, οὐδ' ἐνὶ χειῇ.

Φεύγει καὶ κνίσσῃσι γαγάτην ὀρυμένῃσιν,
τείροντα θνητοὺς ἐχεπευκέι πάντας ἀϋτμῇ.
χροιῇ δ' αἰθαλόεις, πλατύς, ὃ μέγας ἔπλετ' ἰδέσθαι·
καρφαλέῃ δ' ἴκελον πεύκῃ φλόγα δῖαν ὀρίνει.

458. μᾶνον vulgo. 460. ἕλκει Paris. Ald. I. 463. χρυσῆς vulgo. 466. βάλοις vulgo. 467. οὐδέ τι Ald. I. οὐδενὶ Ald. I. 468. Vulgo praefigitur titulus: XII. ΓΑΓΑΤΗΣ. 470. δ' omittit Dinn. p. 164. ἕλπετ' vulgo. ἔπλετ' Dinn. p. 164.

Metrum autem Βυκολίδης Αἴσηπος impleret non peius quam Βυκολίδης Εὔφορβος. TYR. Ἐῆς etiam Schraderus in Emend. praefat. p. XV. e Tzetzae Chil. XIII. 574. et I. 228. Εὔφορβος Φρυντίδος υἱός, καθ' Ὅμηρον, καὶ Πάνθυ· Ὀρφεὺς Ἀβαρβαρίης δὲ καὶ Βυκολίδην λέγει.

458. Recte Schraderus in Emend. praef. p. X. corrigit, μάνων. Schneiderus comparauit Plinium XXXVI. 11. de ophite: *duo eius genera: molle candidum, nigricans durum: dicuntur ambo capitis dolores sedare alligati, et serpentium ictus*: et mox: *contra serpentes autem a quibusdam laudatur praecipue ex his, quem tephriam appellant a colore cineris.*

468. Φεύγει κνίσσῃσι, vt versu vlt. ἐλαύνων κνίσσῃσιν. GESN.

470. Pro ἔλπετ' reposui ἔπλετ' ex coniectura H. Stephani. TYR.

471. De hoc versu vid. Salmas. ad Soli. p. 178, bE. GESN.

471. Hunc versum, vti editur, repraesentat Salmasius. Ip-

Digitized by Google

ἀλλ' ὁλοὸν ποτὶ ῥῖνας ἄγει μένος· ὧδ' ὅγε φῶτας
λήσεται, ὧν κ' ἐθέλοις ἱερὴν ἄπο νοῦσον ἐλέγξαι.
γναμψει γὰρ σφέας αἶψα χαμαὶ προπεπηότας ἕλκων·
οἱ δ' ἄρ' ἀπὸ σφετέρῳ πεπαλαγμένοι ἀφλοισμοῖο
ῥωφῶντ' ἄνθα καὶ ἔνθα κυλινδόμενοι κατὰ γαῖαν.
τοῖσι δὲ χωομένη φρένας τέρπεται, ὁππότ' ἴδῃσιν
πήματα πάσχοντας κεραὴ πόδας ὠκέα Μήνη.

473. λήσεται ὧν καθέλοις Ald. I. λίσσουδ' ὧν καθέλοις Paris. ἐλέγξαι Salm. ad Soli. p. 178. b E. ἐρύξαι vulgo. 475. ἄφαρ οἴμοιο Ald. I. ἀφριαμοῖο ed. Gesn.

se malim scribere, καρφαλέῃ δ' ἴκελος πεύκῃ. TYR.

473. Pro ἐρύξαι coni. ἐλέγξαι Salmasius ad Solin. l. c. Ingeniose, si non vere. Ipsum vide. TYR. Attulit Salmasius locum Plinii XXXVI. 34. de gagate: *deprehendit fonticum morbum, et virginitatem, suffitus*: et Appuleii in Apolog. p. 303. *Quod si magnum putarem, caducum deticere, quid opus carmine fuit? cum incensus gagates lapis, ut apud physicos lego, pulcre et facile hunc morbum exploret: cuius odore etiam in venalitiis vulgo sanitatem aut morbum venalium experiantur.* Cum his consentiunt, quae hic dicuntur, nec potest sermo de depellendo morbo esse.

475. Ἄφαρ οἴμοιο hexametrum finire nullo modo potest: nec, puto, sententiam quisquam tolerabilem exculpserit. Ἀφρὸς, spuma, proprium Epilepticorum symptoma et signum etc. Verbo venia dignus esse mihi videor, cum lectionem librorum omnium h. e. pancorum immutaui. OASN.

475. Recte quidem; sed non debuit tacere, Salmasium eandem emendationem dudum proposuisse, l. c. Nam ἀφριαμοῖο, quod ibi legitur, est per errorem typographi, opinor, pro ἀφριαμοῖο. TYR. Vocabulum ἀφριαμός, ab H. Stephano neglectum, Scottus e Fauorino in v. ἀφλοισμὸς attulit. Habet etiam scholiastes Hom. ad Iliad. XV. 607. Quo minus ἀφριαμοῖο reponi debuit, sed ἀφλοισμοῖο. Hómerus Iliad. XV. 607. ἀφλοισμὸς δὲ περὶ στόμα γίγνετο. Hesychius: ἀφλοισμός, ἀφρός. Vide ibi interpp. et Tollium ad Apollonii Lex. p. 182.

477. Malefica hic Diana, venatrix, sagittatrix, gaudet suppliciis a se immissis. Epilepticorum paroxysmi a Luna h. e.

Digitized by Google

θηλυτέρη δ' εἴ κεν πολυφάρμακον ἀμφιβεβῶσα
καπνόν, ὑπὸ σπλάγχνοισιν ἀναΐσσοντα δέχηται,
ἀθρόος ἔνδοθεν ὦκα μέλας καταλείβεται ἰχώρ,
ὅστε γυναικείῃ νεάτῃ μίμνων ἐνὶ γαστρὶ
κέκλεισαι. τότε δ' αὖτις ὑπὸ πνοιῇσι λίθοιο
δερκομένη γάνυται οἱ ἄφαρ θαλὸν ἐκβλύζοντα
νηδύος. ἐκ γὰρ νῆσον ἀπειρεσίην ἀλεείνει.
ἄλλά τε πόλλ' ἐπὶ τοῖσι γαγάτην θέσκελα ῥέζειν
εἶδας· σὲ δὲ κνίσσῃσιν ἐλαύνων ἕρπετὰ τέρψει.

Σκορπίε, σεῖο δὲ λᾶαν ὁμώνυμον ἔμμεναι ἥρως
ἀγλαὸς Ὠρίων ἐκ ἔκλυεν· ἦ γάρ, οἷω,

480. ἀΐσσοντα vulgo et ap. Diun. p. 580. 482. γυναικείης AI. 483. κέκληται AI. Paris. αὐτὸν vulgo. 484. δερκόμενοι γάνυνται ἄφαρ θόλον vulgo. θόλον Gesn.Tyr. 488. Vulgo praefigitur titu-

Diana pendere olim existimati. GESN.

479. Illud ἀμφιβεβυῖα pulchre declaratur ex Il. A, 37, vbi ἀμφιβέβηκας est ex gestu v. g. patris sumtum, qui puerum vti tutum praestet, inter diuaricata genua recipit. GESN.

480. Vt metrum impleatur, scribendum ἀναΐσσοντα. TYR. Melius Musgrauius et Schraderus Em. praef. p. VIII. ἀναΐσσοντα.

484. Emendatio pulchra et vera proposita a Bernardo V. C. ad Synes. de Febrib. p. 127. Docere potest Foesiana Hippocratis Oeconomia, τὴν θολὸν esse proprie atramentum sepiae, θολερὰ autem dici inprimis de imi ventris humoribus et fecibus turbidis, nigricantibus. Ipsa adeo θολερὰ ἐπιμήνια sunt apud Hippocratem. Res mihi videbatur manifesta adeo, vt recipere in contextum Orphei eam, siue coniectura est, siue e MS. emendatio, non dubitarim. GESN.

484. Editt. priores habent θόλον. TYR. Gesnerianae versionis nullum est in Graecis vestigium. Ea sic habet: *tunc vero illam ab afflatu lapidis tam facile impuri feces ventris ebullire adspicientes, gaudent.* Ineptum est αὐτόν, (quod quidem Gesnerus ad ἰχὼρ refert) sequente θολόν. Prauum etiam δερκόμενοι, quod Schneiderus in δερκόμεναι mutabat. Nam et praecedit singularis, et sequitur. Vitiosum etiam γάννυνται, quod γάνυνται

Digitized by Google

πικρῆσιν τότε γυῖα πεπαρμένος ἀμφ' ὀδύνῃσιν,
μᾶλλον σφωϊτέρων κεν ἔχειν ἐθέλεσκέ μιν ἄστρων.

Οὐδ' ὅγε κορσήεντα λίθον κλύεν, ὕνεκα μιχθεὶς
δριμέος ἐν σκοροδοιο καρήατι, τοξευτῆρα
πευκεδανῶν ὤκισα βελέμνων σκορπίον εἴργει.
τὸν μὲν ἐγὼ κίρσῃ μάλ' ἐοικότα φημὶ βροτείῃ
παύειν, ὀξυτάτῳ τετριμμένον ἄμμιγα βάκχῳ,
ἀμφίπολον θανάτοιο κελαινῆς ἀσπίδος ἶον.
πέτρον δ' ὅς κεν μίξῃ ἐνὶ ῥοδόεντι ἐλαίῳ,
βάψας ἐκ πυρὸς ὀπτόν, ἐναυχενίαις ὀδύνῃσιν

lus: XIII. ΣΚΟΡΠΙΟΣ. 490. F. *πεπαρμένον* GESN. Sic Dinn. p. 750. sed idem p. 560. *πεπαρμένος*, vt vulgo. 491. *κεν ἐκεῖνα θελεσκέμεν ἄστρων* vulgo. 492. Vulgo praefigitur titulus: XIV. ΚΟΡΥΦΩΔΗΣ. ΚΟΡΙΦΩΔΗ AI. 492. *κορσιόεντα* vulgo. 494. Πευκεδανῶν Bernard. ad Pallad. de Febrib. p. 70. pulchre! GESN. *ἠπεδανῶν* vulgo. 498. *μέτρῳ δ' ὅς κεν μίξειεν ῥοδόεντι* vulgo. 499. *κἄψας* AI. Paris. *ὀπὸν* et *ὀδύναισι* vulgo.

prima breui esse debebat. Itaque scripsi: *τότε δ' αὖτις ὑπὸ πνοιῇσι λίθοιο δερκομένη γάνυται οἱ ἄφαρ θολὸν ἐκβλύζοντα νηδύος.*

490. Reposui *πεπαρμένον*, ex coniectura Gesneri, pro vulgato *πεπαρμένος*. TYR. At repugnat accusatiuus illi lectioni, quam in sequente versu probat. Caeterum v. Indicem v. *πεπαρμένος*.

491. Non video, ad quae *ἐκεῖνα* referri possit. Scribendum suspicor, *μᾶλλον σφωϊτέρων κεν ἔχειν ἐθέλεσκέ μιν ἄστρων. Magis quam sua astra habere illum* (lapidem scil. Scorpium) *voluisset.* TYR. Idem mihi quoque in mentem venerat.

492. *Οὐδὲ ὁ αὐτὸς Ὠρίων περὶ τῦ λίθυ ἤκουσεν, ὡς ὠφελεῖ τὺς σκορπιοδήκτυς.* Schol. MS. Paris. TYR. Walchius in Antiq. medic. select. diss. VI. pro indice, qui vulgo ponitur, *κορυφώδης* legi vult *κορσοειδής*, et pro *κορσιόεντα* scribi *κορσωδέντα*, quod crinitum interpretatur. Contra disputat V. D. in Bibl. philolog. Gottingensi vol. II. p. 205 seqq. qui *κορσήεντα* scribendum censet. Quod verum iudicaui.

494. Certa emendatio Cl. Bernardi. Verbum vtrumque Homericum. Sed *ἠπεδανὸς* imbecillis, quod hic plane contrarium, *πευκεδανὸς* mortifer. GESN.

499. In *ὀπὸν* primam produci propter asperitatem conso-

Digitized by Google

ἄλκαρ ἄγει· μέλιτος δὲ μετὰ γλυκεροῖο κερασθείς,
ὕδατος ἀτηρὴν ὀλέκει κατὰ γαστέρος ἰλύν,
ἥ τε καταΐγδην ὑπὸ νέρτερα νηδύος ἀνδρῶν
δυομένη, φέρει ὄγκον ἀεικέα βουβώνεσσιν.

Ἴσθι δ' ἀμαλδύνειν σκορπήϊα κέντρα δύνασθαι
καὶ Περσηϊάδαο μένος μέγα κουραλίοιο,

501. ὕλην vulgo. 503. δευομένη vulgo. 504. Vulgo praefigitur titulus: XV. ΚΟΥΡΑΛΙΟΝ. 505. καίπερ σηΐδαο ΑΙ. καὶ Περσηΐδαο vulgo et Dinn. p. 419.

nantis, iam dictum ad 11, 37. [375] Sed quid sibi vult βάψας ἐκ, vel ἐκβάπτω? An ὀπὸς ἐκ πυρὸς est succus feruens, vt est de igne vel ex igni ablatus? Sed forte melior est altera lectio κάψας, sumens, glutiens. Mihi N. L. cum nec quis ὀπὸς hic ex lapide paretur, videam.

GESN.

499. In his misere corruptis non mirum est haesisse Gesnerum. Totum locum sic fere constituendum suspicor. Πέτρῳ δ' ὃς κεν μίξειεν ῥοδόεντι ἐλαίῳ βάψας ἐκ πύους ὀπόν, αὐχενίαις ὀδύναισι ἄλκαρ ἄγει. *Lapidi autem* huic *si quis immiscuerit rosaceo oleo tinctum ex colostro coagulum, colli doloribus remedium affert.* Πέτρῳ, opinor, necessario reposui pro μέτρῳ. Πῦος, Latinis *colostrum*, est πρῶτον γάλα, *primum lac post partum cuiuscumque animalis.* Apud Aristoph. Σφ. 708, est nomen masculinum, prima syllaba producta, ad quam normam hic scribendum esset πύου, sed recentiores grammatici neutrum vocant. V. Etymol. M. in V. Profecto, si prima syllaba corripi posset, ad vulgatam scripturam quam proxime accederet πύεος. Ἐναυχενίαις mutaui in αὐχενίαις, vt versus staret. TYR.

Ibid. Ὁ αὐτὸς τὰς ἐν αὐχένι ὀδύνας παύει μιχθεὶς ῥοδελαίῳ καὶ ὀπῷ. Schol. MS. Paris. TYR. Hoc scholion firmaret sane quodammodo Tyrwhitti coniecturam, nisi probabile esset, ex corrupta lectione ὀπὸν istam interpretationem ortam esse. Quare praetuli, quod ad sensum planius, ad mutationem lenius est, ὀπτόν, in quod inciderunt Musgrauius et Schraderus in Emend. praef. p. VIII. Sed praeterea μέτρῳ non in πέτρῳ, verum in πέτρον, et μίξειεν, etiamsi numeri non admonerent, in μίξῃ ἐνί, mutari debuit.

Digitized by Google

ἢ τέ οἱ ἐβλάσησε καὶ ἐτράφη εἰν ἀλὶ ῥίζα·
Φλοιὸς δ' ὅσπερ ἔην· Φλοιὸς δέ γε λαΐνος ἐσιν.
τερπωλὴ δ' ἠδεῖα θεωμένῳ ἐς φρένα σεῖο
βήσετ'· ἐγὼ δ' ἐκ. οἶδ' ὅ τι μοι θέλγητρον. ἰδόντι
αἰὲν ἐπὶ πραπίδας καταλείβεται· ὐδὲ δύνανται
ὅσσε κορεσθῆναι θηευμένῳ, ἀλλά με θάμβος
σεύει ἐνὶ σέρνοισιν οἰόμενον τέρας εἶναι·
καί οἱ πισεύων περ, ἔολπα μὲν εἶναι ἄπισον·
ἀλλ' ὃ Γοργείην μὲν ἐτώσιος ἀνθρώποισιν
σμερδαλέην κεφαλὴν φάτις ἔμμεναι· ὐδ' ἄρα Περσεὺς
ὠκυπέτης πέλεται ψευδὲς τέρας ἡγήσασθαι.
Γοργόνα γὰρ Περσῆϊ δρακοντοέθειραν ἀκέεις

525. Ἢ οἵτ' AI. 526. Φλοιός κεν λάϊνος vulgo. 527. δήδια AI. Paris. δ' ἰδία vulgo. F. ἠδεῖα. GESN. 528. Βήσεται, ἐγὼ AI. 530. ὅσσαι Iunt. θεωμένῳ, ἀλλά γε vulgo. F. θηωμένῳ. GESN. ἀλλά με Ald. I. 531. σεύετ' ἐνὶ σέρνοισιν οἰομένῳ vulgo. σεύηται σέρνοισιν Ald. I. Paris. οἰομένῳ Paris. 532. ἔολπά μιν vulgo. 533. ἀλλά τε Γοργ. μ. ἐτώσιον vulgo. 534. ὐδ' ἄῤῥα Iunt. 536.

continuationem aliquam notare, *diu habebas.* GESN.

527. Τερπωλὴ δ' ἠδεῖα. Sic edidi ex coniectura Gesneri. Editt. A. I. et MS. Paris. habent δήδια. TYR. Ἡδεῖα etiam Schraderus in Obss. p. 77. et in Emend. praefat. p. LVI.

530. Vt metrum fulciat, coniicit Gesnerus θηωμένῳ. Malim τεθεαμένῳ. TYR. Immo scribendum θηευμένῳ. Hesychius: θηεύμενοι, θεωροῦντες.

533. Sententia, opinor, requirit vt legamus, μὴ ἐτώσιον, *non vanum.* TYR. At quid ἀλλά τε? quid ἔολπά μιν? quid ἀλλά γε θάμβος? In hoc quidem Aldus corrigendi viam monstrauit. In reliquis ita restituendus est nexus: καί οἱ πιστεύων περ, ἔολπα μὲν εἶναι ἄπιστον· ἀλλ' ὃ Γοργείην μὲν ἐτώσιος ἀνθρώποισιν σμερδαλέην φάτις ἔμμεναι.

535. Πέλεται ἡγήσασθαι, *putandum est.* Necessitatem etiam quandam significat v. 67. [570.] GESN.

536. Γοργόνα γὰρ Περσῆϊ. Reddunt *Gorgonem Persidem.* Quo sensu non video. Sine dubio. rescribendum est, Γοργόνα γὰρ Περσῆϊ δρακοντοίθειραν ἀ. *Gorgonem enim a Perseo anguicomam* audis — domitam fuisse. TYR. Sic etiam Musgravius.

Digitized by Google

Ἄτλαντος νεάτοισιν ὑπὸ κρημνοῖσι δαμῆναι,
παρθένον ἀργαλέην, ἐρεβώπιδα, κῆρα μέλαιναν
ἀνθρώπων, οἵσίν κεν ἐπ' ἀνδροφόνῳ βάλεν ὄσσε·
οἳ μιν δεῖμα πέλωρον ἀάσχετον ἀθρήσαντες
αἴσῃ λαϊνέῃ τεθνηότες ἐσήκασιν.
τὴν δ' ἔτ' εὐρύοπα ἐναντίον Ἀτρυτώνη
ἕρκεσθαι μενέαινεν, ἀδείμαντός περ ἐοῦσα,
οὕτε κασιγνήτῳ κέλετο, κρατερόφρονι φωτί,
χρυσοπάτρῳ Περσῆϊ φονευομένην περ ἰδέσθαι,

Περσίδα vulgo. Περσηΐδα Paris. Ald. I. Dinner. p. 185. 540. ἀνάσχετον vulgo. ἀάσχετον Bernard. ad Syneſ. de Febr. p. 164. ἀθρέσ. AI. 541. λάϊνοι AI. λαΐνεοι τεθνεώτες vulgo. 544. 545. vulgo inuerſo ordine leguntur. 544. κέλετο vulgo. 545. χρυσαόρῳ vulgo. χρυσαύρῳ Ald. I. Dinn. p. 632.

539. Fruſtra B. Slothouwerus: ἀνθρώποισιν, ὅσοι κεν ἐπ' ἀνδροφόνῳ βάλον ὄσσε.

540. Pro vulgato ἀνάσχετον repoſui ἀάσχετον ex coniectura Bernardi ad Syneſ. de Febr. p. 164. TYR.

541. Αἴσῃ λαΐνεοι. Elegantius, opinor, eſſet. Αἴσῃ λαϊνέῃ. *Fato lapideo.* TYR. Sic etiam Musgrauius.

544. 545. Transponendos cenſet, et 42 ponendum ante 41, Pierſo. Veriſ. p. 151. Et fuerit ſic facilior conſtructionis ratio. Sed ſunt plura in his carminibus impeditiora, quae ipſe auctor non refugit. GESN.

544. 545. χρυσαόρῳ Περσῆϊ φονευομένην περ ἰδέσθαι, ὅτε κασιγνήτῳ κέλετο κρατερόφρονι φωτί. Hos verſus, vt Pierſonus ſuadet, transpoſui. Mirum eſt Geſnerum contra emendationem tam certam oculos claudere voluiſſe. TYR. Praeterea κέλετο ſcribendum. Supra v. 15. ἡμῖν δ' ἐν γαίῃ κέλεται Χρυσόῤῥαπις ὅλβῳ ζώειν τερπομένοισιν, ἀπειρήτοις κακότητος. Neque χρυσαόρῳ vitio caret, quod vel ex metro patet. Contractionem certe non magis admiſerim, quam in Heſiodeo illo, Theog. 281. ἐξέθορε Χρυσάωρ τε μέγας, καὶ Πήγασος ἵππος: vbi recte Guietus ἔκθορε. Repoſui, quod prope ad librorum veterum lectionem ΧΡΤΣΑΤΡΩ accedit, ΧΡΤΣΟΠΡΩ, i. e. χρυσοπάτρῳ. Χρυσόπατρος Perſeus Lycophroni dictus v. 838. Ita Xerxes, a Perſeo oriundus, apud Aeſchylum Perſ. 77. χρυσογόνε γενεᾶς ἰσόθεος φώς. Nonnus Dion. XLVII. 518. p. 1232, 29. ἀλλὰ πατὴρ Περσῆος Ὀλύμπιος ὄμβρος ἐρώτων χρύσεος εἰς γάμον

Digitized by Google

ἀλλὰ δόλῳ θήρειον ἀφάρπασεν αὐχένα κέρης,
ἦκα μάλ' ἐξόπιθεν γαμψώνυχον ἐ προϊδέσης
ἀμφιβαλὼν ἅρπην Κυλληνίδα λευκανίησιν.
τῆς δ' ἄρα καὶ φθιμένης περ ὀλέθριος ἔσκεν ὀπωπή,
καὶ συγερῆ Κρονίδαο μολεῖν ὑπὸ δῶμα κελαινὸν
πολλοῖς αἴσιμον ἔπλετ' ἐναιρομένοις ὑπὸ νεκρῆς.
ἀλλὰ τότ' αἰγιαλόνδε φόνῳ πεπαλαγμένος ἦρως
ἐλθών, εἰσόκε λύθρον ἀποπλύνειε θαλάσσῃ,
θερμὴν ἐξ ὁμάδῳ κεφαλὴν ἔτι καὶ τρομέσσαν
Γοργείην κατέθηκεν ἐπὶ χλοεραῖς βοτάνῃσιν.
ὄφρα δ' ὅγ' ἐν δίνῃσιν ἀναψύχεσκε Φίλον κῆρ,
σείχων ἔκ τ' ὀλοοῖο πόνε, δολιχῆς τε κελεύθε,
τόφρα δὲ πορφυρέοιο διαινόμενοι κορέσαντο
αἵματος, οἵ ῥα κέχυντο χαμαὶ ὑπὸ κράατι θάμνοι.

547. ἐξόπισθε AI. 550. μολῆν AI. 551. ἐναιρομένης vulgo. 553. θαλάσσης vulgo. 555. βοτάναισι vulgo. 556. ὅγε δίνῃσιν Paris. Ald. ἀνεψύχεσκε θαλάσσης vulgo. ἀνεσύχεσκε Iunt.

ἦλθε. Ibidem v. 553. δεῖξον ὅτι χρύσειον ἔχεις γένος.

548. Κυλληνίδα, quod a Mercurio acceperat. Apollodor. II. 4, 2. Tzetzes ad Lycophr. l. l.

551. Ἐναιρομένης. Malim ἐναιρομένοις. TYR.

553. Malim θαλάσσῃ, *in mari*, vt interpres reddidit, vi sententiae cogente. TYR. Sic etiam V. Slothouwerus in Act. Soc. Traj. vol. III. p. 161.

556. Vulgata lectio, ὄφρα δ' ὅγ' ἐν δίνῃσιν ἀνεψύχεσκε θαλάσσης, dupliciter vitiosa est, et propter augmentum in ἀνεψύχεσκε, (vide quae Fischerus attulit ad Well. II. p. 340 seq.) et quia pronomen ἕ, vel simile, abest. Ego quidem, persuasum habens θαλάσσης aut ex interpretatione, aut ex aberratione ad v. 553. natum esse, φίλον κῆρ posui. Homerus Iliad. XIII. 84. οἳ παρὰ νηυσὶ θοῇσιν ἀνέψυχον φίλον ἦτορ. X. 574. αὐτὰρ ἐπεὶ σφιν κῦμα θαλάσσης ἰδρῷ πολλὸν νίψεν ἀπὸ χρωτός, κῆ ἀνέψυχεν φίλον ἦτορ. Apollonius Rhodius II. 937. ᾧ ἔνι κύρη Λητωΐς, ἄγχι θεν· ὅτ' ἀρανὸν εἰσαναβαίνει, ὃν δέμας ἱμερτοῖσιν ἀναψύχει ὑδάτεσσιν.

Digitized by Google

ἀμφὶ δ' ἄρα σφίσιν αἶψα θοαὶ πόντοιο θύγατρες
λύθρον ἐπεσσύμεναι θάμνοις περιπήγνυον αὖραι,
πήγνυον, ὥστέ σε πάγχυ λίθον ϛερεὴν ὀίσασθαι·
οὐδέ τ' ἔην ὀίσασθαι, ἐπεὶ ϛερεὴ λίθος ἦεν.
ἐκ δ' ὄλεσεν βοτάνης ὑγρὸν δέμας· ἀλλὰ καὶ ἔμπης
ὀλλυμένης πάμπαν βοτάνης οὐκ ὤλεσεν εἶδος.
τὴν μὲν ἄρα χροίην ἐξ αἵματος ἔσχεν ἐρυθρήν.
ἀμφασίη δ' ἥρωα λάβεν θρασύν, ὡς ἐνόησεν
ἐξαπίνης μέγα θαῦμα· τὸ καὶ πέλας αἶψα πιθοῦσα

560. σφιν vulgo. 561. Ὦρα vulgo. 562. πήγνυον δ' ὥστε Ald. 564. ὄλεσεν vulgo. 565. ὀλομένης et ὤλεσεν vulgo. 566. τὴν μὲν ὄρα χρονίην vulgo. F. χροίην. ORSN.

560. Metro conuenientius esset σφίσιν. TYR. Sic etiam Musgrauius et Schraderus Em. praef. p. VIII.

561. Scribendum est diuisim περὶ πήγνυον, vt repetitio τῦ πήγνυον in versu sequente mollior euadat. Sed quid *Horae* hic agunt? Non dubito reponendum esse Αὖρᾳ. *Aurae* scilicet *cruorem circa virgulta compingere* probabiliter dicantur; eaedem etiam *martis filiae* poetice, nec inuenuste, appellentur. Et quidem sic appellantur in Hymno, qui Orphei vocatur, LXXX. v. 1. Αὖραι ποντογενεῖς, Ζεφυρίτιδες, ἠεροφοῖται. TYR. Sic etiam Musgrauius, et Schraderus, l. l. qui et hymnum istum affert, et Euripidis ποντιὰς Αὖρα Hecub. 448. et Ouid. Met. XV. 716. Eamdem correctionem ex Bernardo in vita Reiskii p. 409. memorauit Schneiderus. De περιπήγνυον nondum assentior Tyrwhitto, qui videam similiter dixisse Euripidem in Bacchis 1053. λαβὼν γὰρ ἐλάτης ὑράνιον ἄκρον κλάδον, κατῆγεν, ἦγεν, ἦγεν εἰς μέλαν πέδον. In Euripide hoc minus de corrupta lectione cogitandum puto, quod, etsi variata oratione, eamdem dictionis figuram imitatus est Nonnus XLVI. 152. p. 1188. 17. ἀκρότατον δὲ κόρυμβον ὀφειδέϊ χειρὶ πιέζων εἰς πέδον, εἰς πέδον εἵλκε, in eiusdem fabulae expositione. Haec ratio loquendi frequens in Germanica lingua est.

566. Pro vulgato χροίην reposui χροίην, monente Gesnero. Et ita interpres videtur

Digitized by Google

Δισγενὴς πολύμητις ἐθαύμασεν Ὀβριμοπάτρη.
Θῆκε δ', ἀδελφειῆ κλέος ἄφθιτον ὥς κε πέλοιτο,
αἰεὶ κεραλίον προτέρην φύσιν ἀλλάσσεσθαι.
ἓν δὲ βίην οἱ δῶκεν ἀπειρεσίην Ἀγελείη,
φῦλα φυλασσέμεναι κρυερὴν εἰς φύξιν ἰόντα,
ἢ δολιχὴν ἕρπων ἐς ἀταρπιτὸν εἴ μιν ἔχοι τις,
ἢ περόων ἅλα δῖαν ἐϋσσέλμῳ ἐνὶ νηΐ.
καὶ γὰρ Ἐνυαλίοιο θοὸν δόρυ μαινομένοιο,
καὶ λόχον ἀνδροφόνων φεύγειν ἀπὸ λῃϊστῆρων,
καὶ πολιὴν Νηρῆα κυκώμενον ἐξυπαλύξαι
ἐσθλὴ κεραλίοιο βίη θνητοῖσιν ὀπάσσαι.

570. Vulgo interpungitur: Θῆκε δ' ἀδελφειῆ κλέος ἄφθιτον, ὥς κε πέλοιτο. αἰεὶ etc. 571. κεραλίη vulgo. 572. ἀγελλὴ Al. 573. φῦσιν vulgo. φύσιν Ald. I. 574. ἣν δολιχὴν vulgo. 575. περάᾳ vulgo. περάᾳν Ald. I. Paris. 577. χόλον ἀνδροφόνον vulgo.

legisse, qui vertit — *colorem.* TYR.

570. Haec paullo aliter legi et distingui velim. Θῆκε δ', ἀδελφειῆ κλέος ἄφθιτον ὥς κε πέλοιτο, αἰεὶ κεραλίον προτέρην φύσιν ἀλλάσσεσθαι. *Fecit autem, vt fratris gloria immortalis fieret, Coralium in aeternum priorem naturam mutare.* TYR.

573. Etiam de h. l. bene meritus Cl. Bernardus ad Synes. de Febrib. p. 96. Φύξιν hic solum locum habere; φύσιν esse nihili, vel sine libro poteſt ex contexto orationis intelligi. GESN.

573. Bernardi coniecturam veriſſimam credo. Φύξις autem accipienda est pro quauis *profectione;* vt *fuga* in illo Virgilii Georg. I. 286. nona *fugae* melior. Quinetiam minorem interpunctionem poſt ἰόντα poni velim, vt duo versus sequentes cum hoc sic connectantur. Ἢ δολιχὴν ἕρπων ἐς ἀταρπιτὸν εἴ μιν ἔχοι τις, ἢ περάων ἅλα δῖαν ἐϋσσέλμῳ ἐνὶ νηΐ. *Vel longam ingrediens viam si illud habeat quis, vel trailciens mare,* etc. MS. Paris. habet περάαν. TYR. Scripsi περόων.

577. Lege, transpositis litteris, καὶ λόχον ἀνδροφόνον φεύγειν ἀπὸ λῃϊστῆρων. Λόχος proprie dicitur de latronibus. Vide Cl. Valckenarium ad Bion. Carm. 15. RUHNK. in Bibl. Crit. P. VIII. p. 94. Ἀνδροφόνων Bernardus in vita Reisk. p. 409. notante Schneidero.

Digitized by Google

γλαυκὴν δ' ἐγρεκύδοιμον ἀταρβέα Τριτογένειαν
σφωϊτέρων καμάτων ἐπαμύντερα κικλήσκουσιν.
Φάρμακα δ' ὅσσα πέλονται ἀτάσθαλα, καὶ κατάδεσμοι,
ἀρραί τ' ἀγναμπτοισιν Ἐριννύσι πάγχυ μέλεσαι,
εἴτε μύσος κεύθων οἰκοφθόρον ἔκ ἐνόησεν
ἀνήρ, εἴθ' ὅσα λύματ' ἐπὶ σφίσιν ἠδ' ἐπαοιδὰς
σχέτλιοι ἀλλήλοισι μεγαίροντες τελέσσιν,
πάντων ἀντίλυτρον δήεις κρατερώτατον εἶναι.
κέψας δὲ σπεῖρον ξανθῇ Δημήτερι μίσγων·
καί τοι λοιγὸν ἅπαντα τεῆς ἀπάτερθεν ἀρούρης,
αὐχμῷ τ' ἐξελάσει ταχύων γλάγος ἐκπίνοντας·
ἀτηρήν τε χάλαζαν, ἀπειρεσίοισι βελέμνοις

580. γλυκὺν AI. ἀτέρβεα Ald. I. 584. μίσος AI. Dinn. p. 502. qui addit: *sed rectius fortasse legemus* μύσος *piaculum.* Ac μύσος vulgo. F. κεῦθον. GESN. 586. τελέσσει vulgo. F. τελέσσι. GESN. 587. ἀντίλυτον AI. δήοις AI. 589. ἀπάνερθεν vulgo.

580. Nunc rationem reddit virium, quae tribuuntur curalio. Inuocant, qui hoc lapide vtuntur, Mineruam, quae illum monimentum suae de Gorgone victoriae esse voluit. Tale etiam est quod v. 96 dicitur de Ioue filium suum Persea honorante. GESN.

582. Κατάδεσμοι nescio qui, vincula, quibus impediti homines non possint vel maritalibus officiis fungi, *(das Nestel-Knüpfen)* vel quo velint pergere, nec hodie in obliuionem superstitiosorum venere. *Defixiones*, credo, commode hic reddi possunt. Contrarium est *soluere.* GESN.

584. Nescio an commode dicatur aliquis occultare quod se habere nesciat. Nempe κεῦθον passiue sumitur, vt Sophocl. Aiac. Flagell. 641 ἄδῃ κεύθων mortuus, V. Schol. ad eum locum. Est etiam in Oedipo Tyr. 977 θανὼν κεύθει κάτω δὴ γῆς. GESN.

584. Σπεύδων Bernardi coni. l. c. memorauit Schneiderus. Mirum est haesisse hic viros doctos.

586. Τελέσσει etiam Bernardus l. c.

589. Ἀπάνερθεν, credo, merus error est pro ἀπάνευθεν. TYR. Ἀπάτερθεν Schneiderus.

Digitized by Google

ἀγρῷ τραῦμα φέρεσαν ἀμήχανον ἐξακέσασθαι.
βρωτήρων τ' ἐπὶ τοῖσι γένος πάντων ἀλαπάζει,
εὐλάς τε, κάμπας τε, καὶ αἰθερίην ἐρυσίβην,
ἤτε κατ' ἠρανόθεν πταμένη ποτὶ καρπὸν ἐρυθρὴ,
ἀμφὶ περὶ σαχύεσσι περισμύχεσα κάθηται.
ἔκ τε μυῶν ἀγέλας, ἔκ τ' ἀκρίδος ἄπλετον ἔθνος
φαίσει, καὶ Κρονίδαο παραίσασσι κεραυνοί,
παιδὸς ἓξ κλέος ἔτοι ἐτάσιον ἀζομένοιο.
κεῖνα πολὺ πρώτιστον ἀνερχόμενος περάτηθεν

594. ἐθερίην A I. 596. περισυνέχυσα vulgo. περισύνχυσα Ald. I. περιεμυχυσα Paris. 600. ἀνερχομένοις vulgo. F. ἀνερχόμενος. GESN.

595. Ἀλαπάξει fortasse scribendum, quia et praecedit et sequitur futurum.

594. In hac formula, qua duae res per duplex τέ coniunguntur, vsitata est productio prioris τέ. Exemplum nunc satis habeo vnum afferre, ex Odyss. IX. 293. ἔγχατά τε σάρκας τε. Alia vide in praefatione, eo in loco, vbi de productionibus disputatur, ad Dionysium Perieg. 469.

596. Περισμύχεσα. *Circumurens.* Sic MS. Paris. Vulgo περισυνέχυσα. TYR. Debueram notare vocem ΠΕΡΙΣΜΥΚΟΤΣΑ nostro iam pridem restitutam fuisse ab eruditissimo Ruhnkenio ex coniectura. V. Timae. Lex. p. 80. IDEM. P. 122. nouae ed. Sic etiam Musgrauius et Schraderus in Emend. praef. p. IX. Bernardus l. c. p. 409. probante Schneidero, περὶ ἐμύχεσα. Sed pleonastice noster etiam alibi loquitur, vt v. 358. ἀμφὶ δέ μιν πύλαι πίσυ τ' ἀμφί τε.

600. Primo legendum puto ἀνερχόμενος, vt ad Mercurium referatur, commeantem semper inter superos atque inferos. Fabulae, monstra, sacra omnia occulta, sunt pars inferorum. Sextus Aeneidos satis hoc docet. Quibus aut vnde ἀνερχομένοις Curalium attulerit Mercurius, non temere aliquis docuerit. Illud περάτηθεν ad traiectum fluuiorum infernalium pertinet: vel maiori cum latitudine ad illa spatia, quae lucem et ᾠδὴν, conditionem eorum, quae in sensus nostros incurrunt, et quae latent, distinguunt. Vnde *insulas* mortui inhabitant: de quibus est in Praelectione nostra secunda dictum. GESN.

600. Ἀνερχόμενος, ex coniectura Gesneri, in textum recepi, pro vulgato ἀνερχομένοις. Sed commentum eius de περά-

Digitized by Google

κεραύλιον θνητοῖσι φέρων πόρεν Ἀργειφόντης.
τύνη δ' ἀκρήτοιο μετ' οἴνῳ πίνεμεν αἰεὶ
μέμνεο, πευκεδανῷ ἕνεκ' ἀσπίδος, ὥσπερ ἔειπον.

Καὶ πολυειδέα πῖνε μετ' ἀκρήτῳ Βρομίοιο,
μορφὴν παντοίην ἐπιειμένον, ἐσθλὸν ἀχάτην.
πολλαὶ μὲν ἔα γ' ἐσὶν ἀχάτῳ χρώματ' ἰδέσθαι·
ἐν γάρ οἱ δῆεις ὀρόων ὑάλωπιν ἴασπιν,
σάρδιά θ' αἱματόεντα, καὶ αἰγλήεντα μάραγδον.

604. ἀκρήτοιο βρόμιο A I. Paris.

τηθεν minime amplectendum censeo. Περάτηθεν, si quid video, nihil aliud significat quam *ab extremis orbis partibus*, ab Aethiopia scilicet. Aethiopes enim, secundum Homerum, ἔσχατοι ἀνδρῶν, *extremi hominum*. Simili locutione vsus est Alcaeus apud Hephaestionem:

ἦλθες ἐκ περάτων γᾶς, ἐλεφαντίναν
λαβὰν τῶ ξίφεος χρυσοδέταν ἔχων. TYR.

604. *Epitome.* Λίθος ΑΧΑΤΗΣ· ὅτος παντοῖος μὲν τὴν μορφήν. πολυχρώματος γάρ. καὶ πῇ μὲν Ἰάσπιδι προσέοικεν· πῇ δὲ τῷ Σαρδίῳ· πῇ δὲ τῷ Σμαραγδῳ· καὶ τῶ μὲν Ἰάσπιδος τὸ ὑελῶδες ἔχειν [l. ἔχει], τῶ δὲ Σαρδίου τὸ αἱματῶδες, τῶ δὲ Σμαράγδου τὸ αἰγλίεν [l. αἰγλῆεν] τε καὶ λαμπρόν. ἄλλοτε δὲ καὶ τὸ φοινικοῦν καὶ ἐρυθρὸν ἐν αὐτῷ, καὶ οἷον μυλτῶδες [l. μιλτῶδες]. ἀλλὰ καὶ χαλκῷ τὸ χρῶμα πολλάκις ἔοικε· ἔχει δὲ ὅτε καὶ μήλῳ. πάντων δὲ προκρίνουσι μάλιστα τὸν εἶδος ἔχοντα λίαν ἐρυθρὸν καὶ αἱματῶδες, ὃν καὶ δαφοινὸν καλοῦσι. τοῦτον δὲ αὐτὸν καὶ κατάστικτον εἶναί φασιν, ὥσπερ τὸν λέοντα, φολίσι πυρσαῖς, ἢ καὶ ποικίλας ἀναμεμιγμένας ἐχούσαις καὶ λευκὰς καὶ μελαίνας καὶ χλοερὰς· τοῦτον τοῖς σκορπιοδήκτοις ὠφελεῖν κ. τ. λ. Post hunc lapidem, Epitomator auctorem suum deserens, leuicula quaedam congessit de multis lapidibus, quorum apud nostrum nulla mentio. Plura igitur non addam. TYR.

607. Pro δῆεις malim vbique δῆοις legere: illud tamen ita frequens esse video, vt tanto minus aliquid audeam. OESN.

608. Lapidem eum hic memorari, qui a Plinio sardachates dicatur, notauit Schneiderus. Plinii locus est XXXVII. 54. Ibi etiam cum aliis generibus iaspachates est.

Digitized by Google

ἐν δ' ἔγε μιλτοπάρηος· αὐτὰρ καὶ χαλκὸν ἐν αὐτῷ
δῆεις, καὶ χροιὴν ἐαροτρεφέος μήλοιο.
ἀλλ' οἷος πάντων προφερέστατος, εἰκέ μιν εὖρης
εἶδος ἔχοντα δαφοινὸν ἀμαιμακέτοιο λέοντος·
τῷ καί μιν προτέροισι λεοντοδέρην ὀνομῆναι

609. F. Ἐν' ὄγε. ORSN. vulgo. 611. Ἀλλ' ὅτος V. N. εὖροις 612. δράκοντος V. N. 613. λεοντοσέρην vulgo.

609. De eo vix dubito, a poeta esse Ἐν' ὄγε, hoc loco, hac sui parte etc. ORSN.

609. Caue mutes aliquid. Mihi ἐν poni videtur pro ἐν αὐτοῖς, elliptice, vt saepe apud Homerum. *Inter* ipsos *autem* est *illo minitis genis.* TYR. Chalcitin et melitin Plinii huc spectare putat Schneiderus. Locus Plinii, in quo hos lapides a colore nominatos refert, est XXXVII. 73. Sed de priore saltem lapide dubitare licet, quum in Achaten non expetant, quae alibi de eo praedicat Plinius, vt XXXIV. 2. 29. XXXV. 52.

610. Χροιὴν μήλοιο ἐαροτρεφέος pallide rubentem intelligit: vnde Salmas. ad Soli. p. 102, b B. μήλινον χρῶμα recte videtur a malis maturis pallide rubentibus deriuare. ORSN.

611. Salmas. ad Soli. p. 95. a D vtitur lectione, quam in V. L. posui, non indicato auctore, ne facta quidem alterius lectionis mentione, ac deinde ostendit, pugnare hoc cum Plin. 7, 10 f. 54 *Leuinae pelli similes Achatae habere potentiam contra serpentes dicuntur.* Vtrum rectius sit, disputare meum non est; illud modo monendum censui, fuisse videri penes Salmasium exemplar a nostris diuersum. ORSN.

611. Nusquam citat, quantum video, Salmasius exemplar poetae nostri a vulgatis diuersum; adeoque nullum tale penes eum fuisse mihi certissimum est. Quae igitur in hoc loco habet a vulgatis diuersa, partim ex lapsu memoriae, partim ex iudicio profecta arbitror. Prioris generis sunt in ver. 611. ἀλλ' ὅτος pro ἀλλ' οἷος, et in ver. 612. δράκοντος pro λέοντος; posterioris autem in ver. 614. κατάσιτον pro κατάσικτος, quod in textum recepi. TYR.

613. Idem Salm. p. 95, a F ad declarationem nominis λεοντοσέρης obseruat, in V. Gl. σερίς, σειρά. ORSN.

613. Lapsus memoriae, quem supra tetigi, Salmasii legentis δράκοντος pro λέοντος, fecit vt nostrum cum Plinio pugnare crediderit, et proinde declarationem nominis λεοντοσέρης pla-

Digitized by Google

ἥνδανεν ἡμιθέοισι, κατάστικτον σπιλάδεσσιν
πυρσῇσιν, λευκαῖς τε, μελαινομέναις, χλοεραῖς τε.
τὸν δ', εἰ σκορπείην ὀλοφυρόμενός τις ἀκωκὴν
ἔλθοι, ἀερτάζειν περὶ ἕλκεϊ κέκλεο λυγρῷ,
ἢ ἔπι οἷ πάσσειν· ἄπο γὰρ μινύθουσιν ἀνίαι.
ἱμερτόν τε γυναιξὶ δυνήσεαι ἀνέρα θεῖναι,
καὶ θέλξεις μύθοισι βροτούς, καὶ πάντα κομίζων,
ἅσσά κεν αἰτήσειας, ἀφίξεαι οἴκαδε χαίρων.
καὶ νούσῳ κάμνοντα σαωθῆναι θέμις ἐστίν,
ὅς μιν ἐνὶ σφετέρῃσι λαβὼν χείρεσσι κατάσχοι·
εἰ δὲ Ζεύς τοι τόν γε βιωσέμεν ἀρνήσαιτο,

614. κατάστικτος vulgo. 615. πυρσαῖσιν vulgo. 616. σκορπίην vulgo. 618. ἤ μιν ἐπιπάσσειν vulgo. 619. δυνήσεται vulgo. 624. δίζεσθ' ὔτοι τόν γε βιωσέμεν ἀρνήσοιτο vulgo.

ne futilem tentauerit. Quod si forte meminisset verae lectionis, vidisset, opinor, hic rescribendum esse λεοντοδέρην, quo nomine vix reperiatur vllum aptius ad indicandos illos lapides, quos Plinius vocat *leoninae pelli similes*. TYR. Λεοντοδέρην etiam Musgrauius.

618. Μὶν molestum est, praegresso τόν. Ἐπιπάσσειν autem etiam metro repugnat. Μὶν hic, vt alibi, ex οἷ ortum erat. Exempla dabit index. Supra v. 338. καί μιν ἔφ' ἕλκεϊ πάσσε.

619. Δυνήσεαι Musgrauii emendatio est.

624. In his tenebris ad lucem aliquam faciendam nihil melius occurrit, quam vt totum locum sic scribamus. Εἰ Ζεὺς ὔτοι τόν γε βιωσέμεν ἀρνήσοιτο. Ἀλλὰ νοεῖς σὺ τεῇσιν ἐνὶ φρεσίν, οὕνεκεν, εἴ τῳ ῥῆξε λίνον Κλωθώ, τῷδ' ἔρχεται ὕστατον ἦμαρ. *Nisi quidem Iupiter illum viuere negabit. Sed nosti tu in animo tuo, quod, si cui ruperit filum Clotho, huic venit vltima dies.* TYR. ΕΙ ΖΕΥΣ ὐ ΤΟΙΟΝΓΕ βιωσέμεν ΑΡΗΣΟΙΤΟ, vel contrario sensu, ἀρνήσοιτο, vel οἰζύς τ'. — ὅττε κεν αὐτῷ. MVSGR. Vt taceam soloecismum εἰ ὐ in Tyrwhitti pariter atque Musgrauii emendatione, pro ἀλλὰ νοεῖς σὺ τεῇσιν ἐνὶ φρεσίν, conueniebat dicere, καὶ νοέεις γὰρ σῇσιν ἐνὶ φρεσίν. Praeterea etiam cum sequentibus male cohaerent ista. Veram mihi videor scripturam assequutus esse: εἰ δὲ Ζεύς τοι τόν γε βιωσέμεν ἀρνήσαιτο, ἀλλὰ νόει σὺ τεῇσιν ἐνὶ φρεσίν, οὕνεκεν αὐτῷ ῥῆξε λίνον Κλωθώ· τῷ δ' ἔρχεται ὕστατον ἦμαρ. *Quod si*, inquit, *hunc tibi negarit viuere*

Digitized by Google

625 ἀλλὰ νέει σὺ τεῇσιν ἐνὶ φρεσίν, ὕνεκεν αὐτῷ
ξῆξε λίνον Κλωθώ· τῷ δ' ἔρχεται ὕστατον
ἦμαρ.
εἰ δὲ πυριφλεγέθων ἑτερήμερος ἄνδρα θαμίζων
ἢ κρυερὸς μάρπτων πυρετὸς παρενήνοθε γυίοις,
ἠὲ τεταρταίης πῆμα βραδύ, μήποτε λήγειν
630 βλωμένης, ἀλλ' αἰέν, ὅπη πελάσῃσι, μενοίνης,
τὸν σύ γ' ἰήσασθαι δι' ἀμύμονος αὐτίκ' ἀχάτης.

625. νοεῖς vulgo. F. ἠνίκα. GESN. 626. τῷδ' vulgo. τῷ δ' AI. 627. Vulgo praefigitur titulus: XVII. ΕΤΙ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΧΑΤΟΥ. 627. ἀδὲ vulgo. Fl δὲ coni. Steph. πυριφλεγεθέων Ald. I. Dinn. p. 684. 628. πυρετὸς παρ' ἄδην θείῃσι vulgo. ἄδην AI. 630. ἀλλὰ ἐν ὅπῃ AI.

deus, at tu reputa filum ei rupisse Clotho: huic vero supremam adesse diem. Nam illa, ὕνεκεν αὐτῷ, mutari nolim cum Tyrwhitto, cuius correctio etsi sensum praebet planum et facilem, minus tamen, quam vulgata lectio, poetica est. Vide ad vs. seq. Caeterum patet, nostra emendatione admissa hos versus et cum praecedentibus, et cum illis, quae postea dicuntur, *εἰ δὲ πυριφλεγέθων*, aptissime copulata esse.

625. Τοῦτο δηλονότι παρὰ σεαυτῇ νοεῖς εἶπε πρῶτον αὐτῷ θανεῖν πάντας ἀποθανεῖται. (Sic.) Schol. MS. Paris. Leg. f. εἰ πέπρωτο αὐτῷ θανεῖν, πάντως ἀ. TYR. Scholiastae explicatio videbitur fortasse Tyrwhitti emendationem εἰ τῳ firmare. At non minus in vulgatam quadrat, si quidem sensum huius loci, non singula verba interpretari scholiastes voluit. Nam quae poeta dicit, eadem sunt: νόει, ὕνεκεν αὐτῷ ξῆξε λίνον Κλωθώ· τῷ δ' (i. e. ᾧ ξῆξε λίνον Κλωθώ) ἔρχεται ὕστατον ἦμαρ.

627. Εἰ δέ, pro vulgato ἀδέ, est ex coniectura H. Stephani. TYR.

628. — παρ' ἄδην θείῃσι. Primam in ἄδην corripi posse non credo. Malim igitur — θείῃσι παρ' ἄδην. TYR. At haec verba si possent significare, vt vertitur, *ad inferos mittet*, sententia esset inepta, quia seruari dicuntur, achatae auxilio, qui istis laborant morbis. Verum ne est quidem iste horum verborum sensus, sed hic: *ad Orcum curat.* Non magna mutatione ex his, ΠΑΡΑΔΗΝΘΕΙΗΣΙ feci ΠΑΡΕΝΗΝΟΘΕΓΤΙΟΙΣ. Verbo hoc παρενήνοθε vsus est Apollonius Rhodius I. 664. De hoc et caeteris cognatis dixi in lib. H. de emend. rat. Gr. gram. c. 32. p. 279 seqq.

Digitized by Google

οὗτος γὰρ προτέρων πολὺ φέρτερος. αἶψα δὲ σῆμα
ἐξερέω, τό περ ὦκα βίην δείκνυσι λίθοιο.
ἐν γάρ μιν κρεάεσσι βαλὼν μέσον ἑψομένοισιν,
τυτθὸν ἀνασχέσθαι· τὰ δὲ τήκεται ἔνδοθι πάντα.

Οὐ μέν τοι καὶ τόνδε γ' ἐφ' ἑρπετὰ φημὶ δύνασθαι·
ἀλλ' ἕτερον δώσω χατέοντί τοι ἰητῆρα
οὐρανόθεν γεγαῶτα· σὺ δ' ἐν φρεσὶ βάλλεο σῇσιν.
εὖτε γὰρ αἰγλῆεν σφέτερον δέμας εὐρύστερνος
οὐρανός, ὠμηστῆρος ὑπαὶ παλάμῃσι Κρόνοιο
δῃωθείς, εἵλιξεν ἀπειρεσίην ἐπὶ γαῖαν,

632. ὅτις vulgo. σῦμα Ald. I. 634. μέσῳ AI. 636. Vulgo praefigitur titulus: XVIII. ΕΤΙ ΠΕΡΙ ΑΥΤΟΥ. Gesnerus dedit ΑΙΜΑΤΙΤΗΣ. 636. τόνδε γε ἑρπετὰ vulgo. ἐφ' ἑρπετὰ coni. H. Steph. F. πρὸς ἑρπετὰ. GESN. 641. εἴλυσσεν vulgo. ἕλυξεν AI. ἕλιξεν Paris.

632. Malim ὗτος. *Hic enim prioribus longe melior est.* TYR. Sic etiam Musgrauius. Sed V. Slothouwerus in Act. Soc. Trai. III. p. 161. coniicit, ὗτος γὰρ πυρετῶν πολὺ φέρτερος. Id scilicet significare vult, *omnes febres domat*, vt Graeci dicant ἥσσων ἔρωτος, etc.

636. Praescriptio illa, quae adhuc obtinuit, vix ad primum versum potest accommodari. Agit manifesto carmen de Haematite, cuius nec nomen abest v. 21. Ergo mutaui lemma. GESN.

636. Vulgata lectio — τόνδε γε ἑρπετά — aperte mendosa est. γ' ἐφ' ἑρπετὰ est ex coniectura H. Stephani. Gesnerus malebat πρὸς ἑ. Sed quomodo ait hunc lapidem, Achaten scilicet, *non valere aduersus serpentes?* Hoc profecto pugnare videtur cum iis, quae supra dixit, ver. 616—8. nisi forte statuendum est, Achaten ἀμύμονα, de quo nunc loquitur, diuersum esse ab Achate λεοντοδέρῃ, de quo solo supra egit. TYR. Οὐ μέν τοι πᾶν τόνδε γ' ἐς ἑρπετά. Musgrauius.

Digitized by Google

αἰθέρος ἐκ δίης πεσέειν ἔδασδε μενοινῶν,
ὄφρα κε πάντ' ἀίδηλα, πολύτριχον ἀμφιπε-
τάσσας
νῶτον ἑὸν, τεύξῃ, μηδ' Οὐρανῷ ἀγερόεντος
Θυμὸν ἀνιήσας Κρόνος ἔρανὸν εἰσέτι ναίῃ·
δὴ τότ' ἀπ' ἀμβροσίοιο κατειβόμεναι φορέοντο
αἵματος ὠτειλῇθεν ἐπὶ τραφερὴν ζαθάμιγγες,
τὰς δ' μόρσιμον ἦεν ἀπ' ἀθανάτοιο κιάσας
σώματος ὄλλυσθαι· μενέμεν δ' ἐριβώλακι
Μοῖραι
ἐν γαίῃ προγόνοιο θεῶν σόον αἷμα κέλοντο.
μεῖνε μὲν ἔν, αὖον δὲ πυρίγληνοι θέσαν ἵπποι
Ἠελίῳ. καί κέν τις ἐπιψαύων ἐρίσειεν

642. δίνης vulgo. 644. τεύξει Par. Ald. I. Dinn. μήν δ' Ald. I. μηδ' Paris. Θην δ' vulgo. F. δήν. GESN. 645. ναίει Paris. Ald. I. 647. τότε ἀμβροσίοιο vulgo. τότ' ἀμβροσίοιο Ald. I. 648. ἦκεν I. 651. μεινέμεν ἔν Ald. I. περίγληνοι vulgo.

642. Copiosius narrat Diod. Sic. I, 77. GESN.

642. Nihil apud Diodorum I. 77. Neque III. 56. 57. 60. 61. vbi de Vrano et Saturno differit. Caeterum nemo non videt, vel ex Homero scribendum fuisse αἰθέρος ἐκ δίης, et, nisi fallor, fuit, qui ita hic corrigeret.

643. Πολύτριχον νῶτον Caeli intelligam ad verbum *tergus pilosum*, h. e. inuolucrum nigrum, quo inuoluere omnia Caelus voluerit. Τρίχινον esse nigrum, obseruat Schol. Eurip. Phoeniss. v. 329 τρίχινα ἐνδύματα, δυσόρφναια, σκότια, μέλανα. Sed ibi de lectione poetae ambigitur, vt docet doctiss. Valckenaerius. Vtamur potius loco Apocalypseos nostrae 6, 12 καὶ ὁ ἥλιος ἐγένετο μέλας, ὡς σάκκος τρίχινος. GESN.

644. μηδ' Οὐρανῷ. Sic MS. Paris. Omnino recte. Editt. habent Θήν. Ald. μήν. Gesnerus coni. δήν. TYR.

646. Perinde est, vtrum τότε γ', an τότ' ἀπ' ἀμβροσίοιο scribatur. Hoc praeferenti fauere videtur Aldinae τότ'.

651. περίγληνοι. Reddunt *lucidi*, quo auctore nescio. Rescribendum credo — πυρίγληνοι, igneis oculis, quae vox ab Oppiano etiam vsurpatur. Cyneg. III. 97. TYR. Vide indicem in περιγλήνοις.

Digitized by Google

λᾶαν ἔχειν ἐνὶ χερσίν, ἔχοι δέ κεν αἷμα πεπηγός.
ἐν γὰρ δὴ χρὼς αὐτὸς ἐτήτυμος αἵματός ἐστιν,
ἐν δὲ καὶ ὕδατι ῥεῖα δαμασθεὶς ἀτρεκὲς αἷμα
γίγνεται· αἱματόεις δὲ καὶ ἤνομα λᾶας ἔτ' ἀνδρῶν
ἐκ προτέρων κέκληται. ἀκήρατα δ' ἕνεκ' ἔοικεν
φάρμακ' ἔχειν, νημερτὲς ἀπόῤῥοιάν μιν ἀοιδοὶ
οὐρανίην καλέουσιν ἐς ἀνθρώπους ἀφικέσθαι.
οὐ γὰρ ὅγ' ὅτε νέην ἐθέλει θνητοῖσιν ὀϊζὺν
ἔρχεσθαι προτὶ ὅσσε, παλαιοτέρην τ' ἀπερύκει,
μιγνύμενος λευκοῖο μετὰ γλάγεος· κεράσας δὲ
ἠχῶρι σφετέρῳ, μέλιτι γλυκερῷ τε διάνας,

653. ἔχει δέ μιν vulgo. 656. γίνεται vulgo. 657. ἀκήρατα δ', ὡς ἐπέοικε, vulgo. 658. ἔχει vulgo. ἔχοι Ald. I. ἀπόῤῥοιάν κεν ἀοιδοί Ald. I. 662. γλάκεος AI. κεράσας τε vulgo. 663. γλυκερῷ μέλιτι δὲ vulgo.

653. Ἔχει δέ μιν αἷμα πεπηγός. Μὶν, opinor, in hoc loco ferri nequit. Poeta fortaſſe dedit, ἔχει δὲ μὲν ἁ. *habet autem ſane ſanguinem concretum.* TYR. At δὲ μὲν non magis quam μὶν hoc loco ferri poteſt. Itaque ἔχοι δέ κεν repoſui. Κὲν et μὶν quum alibi, tum mox v. 658. permutantur, in quem verſum, quae hic legi debebant, ἔχοι et κέν, irrepſerunt.

657. Vulgata lectio, ἀκήρατα δ', ὡς ἐπέοικεν, φάρμακ' ἔχει· νημερτές, et quae ſequuntur, non ſolum male nexa habet membra, ſed etiam frigido iſto additamento, ὡς ἐπέοικεν, laborat.

660. Οὔτε νέαν ὀϊζύν, ἤγουν ταλαιπωρίαν καὶ ἀῤῥωστίαν, ἀφίησι τοῖς ἀνθρώποις ἐπελθεῖν ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς, καὶ τὴν παλαιὰν ἀποκωλύει ὁ τοιοῦτος λίθος. Schol. MS. Pariſ. TYR.

661. Hiatus in verbis προτὶ ὅσσε ortus eſt ex Homericis προτὶ Ἴλιον, προτὶ ἄστυ, quum digamma ignotum eſſet recentioribus.

662. Participia κεράσας, et ſtatim διάνας, tum v. 32 ὁμιλήσας videntur media quadam ſignificatione dici, *admiſcens ſe*, idque eo facilius in mentem venire poetae potuit, quo ſolemnius ipſi eſt vitam et actionem ſuis lapillis tribuere. GRAN.

662. Inepte Geſnerus. Scribendum eſt ἄγεις v. 664.

663. Ἠχῶρι τῷ οἷον ἀφῷῳ. οἷμαι δὲ ἀντὶ τοῦ πτυέλῳ λαμβάνεσθαι. Schol. MS. Pariſ. Mol-

Digitized by Google

ἐκ βλεφάρων ἄπο πᾶσαν ἄγεις νόσον. αἰσχαλάᾳ γὰρ
665 εἴργεσθαι θνητὸς ὁράᾳν ἐρατεινὰ πρόσωπα
πρεσβυτάτῳ μακάρων τροβελοβλεφάρῳ βασιλῆος.
καὶ γλήνῃσι τεῇσιν, ὁμιλήσας κυλίκεσσιν,
ἀνδρός τ' ἀϊδοίων ἄκος ἔσσεται, ὅς κε πίῃσιν.
καί μιν ἐγὼν Λΐαντι δαΐφρονι πόλλ' ἐπέτελλον,
670 ἔντεσι δηϊνθῆναι ἀμύμονος ἀμφ' Ἀχιλῆος
ἐσσυμένῳ, νίκης ἐπαρηγόνα χερσὶ κομίζειν.
καί κεν Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ἀντίον, αὐτῷ
κῦδος Ἀθηναίη περσέπτολις ἐγγυάλιξεν·

664. ἄγει vulgo. 666. τροβιλοβλεφάρῳ vulgo. 667. γλήναισι vulgo.

lius esset — μέλιτι γλυκερῷ. TYR. Ita Schraderus quoque in praefat. Emend. p. X.

666. Quid pulchri sit in τροβίλοις βλεφάροις, pineae nucis similitudinem habentibus, equidem non intelligo: nisi quod forte decet antiquissimum deorum, et male a filio habitum, adductissimum, non in arcum modo, sed in acutam hyperbolam, supercilium. Non magis pulchritudinem temere aliquis laudet in turbidis et velut procellosis superciliis. Sed talia tamen sunt in antiquis personis, quas Terentianis fabulis adpictas inde suae editioni intexuit Daceria, et de quibus peculiarem librum dedit Bergerus. Certe Simonis, Chremetis, Sannionis, personas intuens videor mihi τροβιλοβλέφαρον Orphei Caelum videre et ridere posse. Tales sunt etiam personae Bacchicae in Marmor. Taurinensi. P. I. p. 83. GESN.

666. Dubito an vocem τροβιλοβλεφάρῳ recte ceperit Gesnerus de superciliis, *pineae nucis similitudinem habentibus*, vel (vt melius fortasse redderetur) *turbinatis*. In vnico certe, qui mihi succurrit, loco, nomen simplex τρόβιλος secundam habet longam. Aristoph. Ei. 864. Nescio igitur an non scribendum sit τροβιλοβλεφάρῳ, quod reddi potest *superciliis arcuatis*. Στροβιλόν, σκολιόν, καμπύλον. Hesych. TYR.

669. Meminerimus Theodamanta esse, qui loquens introducitur. GESN.

669. Immo, meminerimus Helenum loqui. V. notam ad ver. 594. TYR.

673. V. Slothouwerus in Act.

Digitized by Google

ἀλλ' ἅ οἱ μοῖρ' ἔσκε παραιφαμένοισι πιθέσθαι.
τέκνα θεσπεσίοιο λίθ' ἀθέριξεν ὄνειαρ,
λάζετο δ' ἠλοὺν ἄορ. αὐτὰρ σύ γε τοῖο μὲν αἶσαν
ἄζεο, πρὸς δὲ μέλαιναν ἁλισθηροῖο γενέθλην
ἑρπετῶ αἱματόεντα δαεὶς λίθον, αἰὲν ἑταίρους
πινέμεναι νύμφαις ἐνὶ νηϊάδεσσι κέλευε.
καὶ μὲν ἐγὼ λαιψηρὸν ἐμὸν θεράποντα Δόλωνα
αὐτοκασιγνήτῳ μεμαὼς φίλον Ἕκτορι θεῖναι,
πρόφρων ὥπασα λαὸν Ὀλύμπιον αἰτήσαντι·

674. F. παραιφαμένοισι Steph. 675. θεσπέσιόν μοι ἀθέριξεν vulgo. F. θεσ. πέρ μι ἀθ. GESN. τόδε μι vel τόδ' ἐμῶ coni. Steph.

Soc. Trai. III. p. 161. ἐφυσίπτολις ſcribi mauult, quia ſcilicet Pallas ſine vllo ad vrbem Troiam reſpectu non commode περσίπτολις dicatur.

674. Non opus eſt correctione H. Stephani, ſi verſus ita intelligatur: ἀλλ' ἅ οἱ μοῖρ' ἔσκε πιθέσθαι, ἐμῶ παραιφαμένοιο.

675. Non difficile eſt verſum claudicantem, vt poſui in V. L. vel alio modo, reponere. Sed, quid dederit poeta quaerimus, non quid potuerit, debueritue adeo. GESN.

675. Quod poſuit in V. L. Geſnerus eſt, F. θεσπέσιόν πέρ μι. Coniecerat antea H. Stephanus, τόδε μι, vel τόδ' ἐμῶ. Quid dederit poeta, vel dare debuerit, non meum eſt ſpondere. Potuit, opinor, ſcripſiſſe θεσπεσίοιο λίθ' ἀ. TYR.

680. Inſpice, qui dubitas, tabellam genealogicam, ad princ. huius libelli. GESN.

680. Secundum tabellam genealogicam, ad quam dubitantes amandat Geſnerus, Dolon Heleni non θεράπων erat, ſed ἀνεψιός, filius ſcil. Lampi, fratris Priami. Quae ſane quo auctore tradantur, inquirere non vacat. Noſter certe Homerum ſequitur, apud quem Il. K. 314. Δόλων, Εὐμήδεος υἱός, κήρυκος θείοιο. — Quod autem addit, Eumeden, ad Memnonem legatum, ex Aſſyria lapidem Liparaeum attuliſſe, ipſius figmentum eſt. TYR.

682. Λαὸς Ὀλύμπιος dici

Digitized by Google

αὐτὰρ ὅγ' ἐξαπίνης Τρώων προπάροιθεν ἁπάντων
Ἕκτορι Πριαμίδῃ κεχαρισμένος ἔπλετ' ἑταῖρος.
τοῖο δ' ἔκητί μ' ἐκεῖνος ἀμοιβήδην ἀρέσασθαι
ἱέμενος, Λιπαραῖον ἐπίκλησιν παρὰ πατρὸς
ἄπασεν ἀφνειοῖο λαβὼν λίθον, ὅν ποτ' ἄρ' αὐτὸς
ἐλθὼν Ἰλιόθεν κρατερὸν μετὰ Μέμνονα κήρυξ,
σήματ' ἐμεῖο πορόντος ἀνευρών, Ἀσσυρίηθεν
χρυσῷ τιμήεντος ἀρείονα δεῦρο κόμισσεν,
μυρία κεῖθι μάγοισι πορὼν πολυΐδμοσι δῶρα.
εἰ δ' ἄγε δέχνυσο μῦθον· ἐγὼ δ' ἐδάην, τά κε λέξω.

648. Ἕκτορι παρὰ τ' ἀμῷ. 685. ἀμοιβαδὸν ἀρίσασθαι vulgo. 689. σῆματ' Ald. I. παρόντος vulgo. 690. κόμισε A I.

videtur haematites. Plinius XXXVI. 37. vbi de hoc lapide exponit, nihil habet de eo, quod gratos reddat homines aliis. Sed idem XXXVII. 60. ita scribit de eodem lapide: *Zachalias Babylonius in his libris, quos scripsit ad regem Mithridatem, humana gemmis attribuit fata: hanc non contentus oculorum et tocinerum medicina decorasse, a rege etiam aliquid petituris dedit, et litibus iudicisque interposuit: in praelits etiam ex ea vngi salutare pronunciauit.*

684. Inepta vulgata: πρίτσμῷ mutaui in Πριαμίδῃ.

685. Cum prima in ἀρίσασθαι apud nostrum, et alios, credo, semper corripiatur, malim scribere ἀμοιβήδην ἀρέσασθαι. TYR. Sic iam Schraderus in praefat. Emend. p. IX.

686. Plinius XXXVII. 62. *De lipare hoc tantum traditur, suffita ea omnes bestias euocari.* Obseruante Schneidero *Liparaea* est Marbodeo p. 607. vbi aliae edd. *lipares.* Λιπαραῖον Theophrasti de Lap. comparatum a Schwarsio cum Plinii lapide Obsidiano (XXXVI. 67.) idem notauit.

689. Omnino rescribendum credo — πορόντος. *Cum ego notas* lapidis *indicassem.* TYR.

Digitized by Google

Πρῶτα μὲν οὖν σπένδοντας ἀναιμάκτων ἐπὶ βωμῶν,
(οὐ γὰρ ἄγειν θέμις ἐςὶ θυηλὴν ἐμψύχοιο)
ἥλιον εὐρύοπα κλῄζειν ὕμνοισιν ἄνωγα,
καὶ χθόνα πίειραν, πάντων τροφὸν ὀθατόεσσαν.
δεύτερον αὖτ' αἴθωνος ὑπὲρ λίθον Ἡφαίςοιο
τήκειν, ἡδείῃ ταναοὺς θέλγοντα δράκοντας
ὀδμῇ, τὴν ἄρα κεῖνοι ἀνερχομένην ἐςορῶντες,
σπερχόμενοι ποτὶ βωμόν, ἀολλέες ἐκπρομολόντες
χηραμόθεν, ῥώονται ἐφερπύζοντες ἀϋτμήν.
αὐτὰρ ἔπειτα λίνοιο νεόπλυτα φάρεα κοῦροι
ἑσσάμενοι τρεῖς, ὀξὺ φέρων ἄμφηκες ἕκαςος
ἄορ, ἀναρπάζειν ὄφιν αἰόλον, ὅς κε μάλιςα

693. σπεύδοντας vulgo. 695. κληΐζειν ὑμνοῦσιν Paris. Ald. I. 698. τήκειν τόν γ' ἰδίῃ vulgo. τήκειν ἡδείῃ A. I. Paris. 701. ὁρόωνται vulgo.

693. Σπεύδοντας, *accelerantes*. Ferri fortasse potest. Sed magis ad rem, opinor, σπένδοντας, *libantes*. TYR. Sic etiam Musgrauius.

698. Restitui ἡδείῃ ex Editt. A. I. et MS. Paris. H. Stephanus, opinor, primus inuexit τόνγ' ἰδίῃ. Nescio vnde. TYR. Ἡδείῃ probatum etiam Schradero in praef. ad Emend. p. LVI.

701. Pro ὁρόωνται, coni. ἀρύονται, *hauriunt*, Bernard. ad Psellum de Lapid. p. 10. Non male. TYR. Sic etiam Musgravius. Facilius probarem, nisi χηραμόθεν ita non haberet, quo vltima syllaba recte produceretur. Quamquam hoc excusari scio, quia longius vocabulum est. Sed licebat poetae χηραμόνων scribere, quod vocabulum in Argonauticis est v. 1272. Quare ῥώονται praetuli, vt coniungantur haec: ἐφερπύζοντες ἀϋτμήν. Schol. Aristoph. ad illud in Pluto 675. ἐφ' ἣν ἐπεθύμων δαιμονίως ἐφερπύσαι, περισσή, inquit, ἡ μία ἐπί.

705. Malim δινευέσκῃ. TYR.

Digitized by Google

κνίσσης ἱμείρων πυρὸς ἐγγύθι δινεύηται.
τῷ δὲ διαμελεϊστὶ δαΐζειν ἐννέα μοίρας·
τρεῖς μὲν ἐπικλήζειν παυδερκέος ἠελίοιο,
τρεῖς δ' ἑτέρας γαίης ἐριβώλε λαοβοτείρης,
τρεῖς δὲ θεοπροπίης πολυΐδμονος, ἀψευσίοιο·
τὰς δὲ λέβης κεράμοιο τετυγμένος αἱματοείσας
δεξάσθω· καὶ δῶρον ἐλαΐνεον Ἀτρυτώνης,
ἠδὲ μέθυ Βρομίοιο καλεσσιχόρου καταχεύειν,
ἐν δ' ἅλας ἀργεννὲς βαλέειν, θεράποντας ἐδωδῆς·
ἐν δὲ σφῖν καὶ δριμὺν ἐπήλυδα κόκκον ἄνωγα
μίξαι ξυσσοχίτωνα, μελαγχροίην, ἐρίτιμον·

705. δινεύσκε vulgo. 707. μὲν κικλήσκειν vulgo. μὲν ἐπικικλήσκειν Paris. Ald. I. 709. ἀψαύσιοιο vulgo. 711. Vulgo comma post δεξάσθω, punctum post Ἀτρυτώνη erat. 715. χρυσοχίτωνα vulgo.

At melius erat *δινεύηται* scribere, quam barbarismum inferre.

706. Ἀψεύσοιο emendatio est Musgravii.

711. Melius erit interpungere. Δεξάσθω· καὶ δῶρον ἐλάινον Ἀτρυτώνης, ἠδὲ μεθὺ Β. κ. τ. λ. TYR. Musgravius et V. Slothouwerus in Act. Soc. Trai. III. p. 162. seruata plena interpunctione post Ἀτρυτώνης, legendum censuerunt *ἐν δέ*.

715. An haec sit descriptio malogranati, viderint consulti.

GESN.

715. Siue Helenus, siue auctor ipse, in regione vlla ad austrum vergente, loqui supponatur, non verisimile est eum loquuturum fuisse de *Malo Granato*, vel vt *peregrino*, vel vt valde *pretioso*. Sed neque Mali Granati coccos inter *condimenta* habitos crediderim, ὅσα περ — ἵμερον ἐσπέμπουσιν ἐδητύος. Denique eundem coccum χρυσοχίτωνα et μελαγχροίην vocari incommodum videtur. Ego sane auctorem nostrum de *Pipere* loqui existimo, adeoque pro χρυσοχίτωνα reponendum esse ξυσσοχίτωνα. Piperis scilicet coccus, et *acer*, et *peregrinus*, et *rugosus*, et *niger*, et *valde pretiosus*, et *appetitum excitans*; quae omnia an

Digitized by Google

ἓν δὲ καὶ ὅσσά περ ἄλλα μετ' ἀλλήλοισι μιγέντα
ἴμερον ἐσπέμπουσιν ἐδητύος ἀνθρώποισιν.
ἔφρα δ' ἐπὶ τρίποδος κρέα γάστρης δάμναται ἐντός,
τόφρα δὲ κικλήσκειν μακάρων ἄρρητον ἑκάστων
ὄνομα. τέρπονται γάρ, ἐπεί κέ τις ἐν τελεταῖσιν
μυστικὸν ἀείδῃσιν ἐπώνυμον ἠρανιώνων.
ἀρᾶσθαι δὲ Μέγαιραν ἀπόπροθι παφλάζοντος
σευέμεναι τρίποδος κακομήχανον· ἐς δ' ἄρα τήν γε
πνεῦμα διίπετὲς ἔνδον ἄγειν ἱερὰς ἐπὶ μοίρας.
ὁππότε δ' ἑψομένοισιν ἐπὶ κρεάεσσιν ἵκωνται,
δαίνυσθαι τότ' ἔπειτα, κορέννυσθαι μεμαῶτας,

718. Ὄφρ' ἠδ' ἐπὶ Ald. Iunt. τρίπ. σφέα Iunt. γαστέρι δάμναται ἐόντα vulgo. 719. ἔκατον vulgo. 720. ἐπήν κε vulgo. 724. ἄγεις Paris. A I. Dinn. p. 648. 725. κρεάτεσσιν vulgo. 726. κορέννυσθαί τε μεμαῶτας vulgo. Omittunt τὲ Paris. Ald. I.

de vllo alio cocco vere praedicari possint, dubito. TYR.

718. Malim ἐπὶ τ. π. γαστέρι. TYR. Immo alibi vitium latere δάμναται oftendit, male elisam habens diphthongum. Scribendum est γάστρης δάμναται ἐντός.

720. Docet rationem Hymnorum s. τελετῶν, quas nihil prope aliud habere, nisi nominum enarrationem, videmus. GESN.

720. Vide ad v. 247.

724. Pellime versio a Gesnero correcta: *in eosque diuinum spiritum immittant super sacras carnes.* Immo sensus est: ἀρᾶσθαι, τάς γε (deos) ἐσάγειν πνεῦμα ἔνδον ἐπὶ μοίρας.

726. Deleui τὲ post κορέννυσθαι, auctoritate MS. Paris. TYR. V. Slothouwerus in Act. Soc. Trai. III. p. 162. miratur, quod editores, qui non ignorarint ἐπεὶ a nostro haud raro pro ἔπειτα poni, hunc versum suae priscinae formae non reddiderint legendo, δαίνυσθαι τότ', ἐπεί τε κορέννυσθαι μεμαῶτας. Mitto soloecum ἐπεί. Sed illud ego mirarer, si epulando non satia-

Digitized by Google

αὐτόθεν ἐκ τρίποδος· (τὰ δὲ λελῦσθαι γαῖα καλύπτοι)
καί σφιν ἐπισπεῖσαι λευκὸν γάλα, καὶ μέθυ ἡδύ,
καὶ λίπα τ', ἠδ' ἐρατόν τε μελίσσης ἄνθιμον εἶδαρ·
730 καὶ σέψαι πλέξαντας ἀκρόδρυα καρποφόροιο
παρθενικῆς ἀφελόντας ἐλαίης, μηδ' ἀπορέξας
σφωϊτέροις πέπλοις ἐλέειν οἶκόνδε κίοντας·
μηδὲ μεταιρωφᾶσθαι, ἐπεί κ' ἄπο νόσφι τράπησθε,
ἀλλ' αἰεὶ προτέρην ἐς ἀταρπιτὸν ὄσσε φέροντας
735 ἔρχεσθ' ἐς μέγαρον, μηδὲ προτιμυθήσασθαι,

729. καὶ λίπα τ' ἐρατὸν αὖτε μελίσσης ἄνθιμον Paris. Ald. 731. μηδὲ ποφέσσης vulgo. F. ποφέσσης. ORSN. 734. εἰς ἀγρὸν vulgo. ἐς ἀγρὸν Ald. L. φέροντες vulgo. 735. F. ποτιμυθήσ. ORSN.

rentur isti, verum post opulas. Cum Tyrwhitto consentit Schraderus praef. Em. p. IX.

728. Μέθυ ἡδύ hiatus Homericus.

731. Quid sibi ποφέσσης hic velit, non intelligo. Iam dixerat v. 92, τὰ δὲ λελῦσθαι γαῖα καλύπτοι· nihil debet de hoc sacro auferri, domum portari, seruari in alterum diem. Verbo, legendum puto, μηδὲ ποφέσσης, *Ne impertias* cuiquam domum ferendum quidquam.' Totus apparatus hoc loquitur, ab hoc sacrificio nihil esse quasi eliminandum. ORSN.

731. Neque ποφέσσης, nec πορέσσης quidem, mihi verum videtur. Cogitabam aliquando scribendum esse, ποτέσσης, *irascaris, invideas*. Sed quid sit *ramos oleae* vestimentis suis *capere* non intelligo. TYR. Recte Schneiderus ἀκρόδρυα intelligenda putat, vt supra v. 624. Caeterum aequabilitas orationis ad μηδὲ infinitiuum exigit, vt in sequentibus. Quare μηδὲ ποφέσσης in μηδ' ἀποφέσας mutaui. Ad ἐλέειν intelligendum e praecedentibus ἀκρόδρυα.

734. Malim φέροντας. TYR.

Digitized by Google

εἴ κέν τις ξύμβληται ὁδίτης, ἔστ' ἂν ἵκηαθ'
ἐς δόμον· ἔνθα δ' ἔπειτα θυηλαὶς ἀθανάτοισιν
ἔξαῦτις ἐέζοντας, ἀρώματα ποικίλα καίειν.
Ταῦτ' ἐγὼ ἐκτελέσας, ὅσά τ' ἔσσεται, ὅσσά τε κῆφοι
ὄρνιθες κλάζουσιν, ἐπίσταμαι, ὅσσά τε θῆρες
ὠμησταὶ τετράπεζοι ἐνὶ σφίσιν ὠρύονται.
Ἔνθεν ἐγὼν ἐδάην καὶ Βακχικὰ νεβρίταο
δῶρα λίθου, Βρομίῳ κεχαρισμένα· τόν περ ἔχοντος
ἀνθρώπῳ θυέων τε καὶ ἀρδμῶν αἴσιον
Οὐρανίδαι. γυμνῷ δὲ ῥάχιν ποδὶ πευκεδανοῖο
εἴ κέν τις θλίψας ὄφις, διὰ σάρκας ἀκάνθῃ
δηώσῃ σφετέρας, ὀδυνήφατος ἔσσεται αὐτῷ
νεβρίτης. ἔρδει δ' ἀλόχῳ πόσιν ἱμερόεντα.
ἔνθεν καὶ κατένωπα κελαινῆς ἀσπίδος ἔγνων

736. εἴ καί τις et ἱκέσθαι vulgo. 742. Vulgo praefigitur titulus XIX. ΝΕΒΡΙΤΙΣ. 742. Βακχίδα Paris. A I. Dinn. p. 533. νευρίταο vulgo. 744. ἔδυτε A I. Paris. 747. δηώσοι vulgo. 748. νευρίτις vulgo.

736. ἔς τ' ἂν ἵκεσθε correxit Schneiderus. Voluit, puto, ἵκησθε.

742. Legendum eſt νεβρίταο, et ver. 748. Νεβρῖτις, vel potius Νεβρίτης. Ap. Plinium, N. H. XXXVII. 64. Nebritis dicitur. In multis MSS. υ. et β. eadem fere forma pinguntur. TYR.

743. Vertit interpres *quem habentis hominis*, quaſi ſcriptum eſſet τόν περ ἔχοντος ἀνθρώπου. Et ſic, opinor, ſcribi debet. TYR. Ita Pierſonus coniecit Veriſim. p. 211. Improbat Koenius ad Greg. Cor. p. 34.

749. Ἔνθεν καὶ κατένωπα] Fortaſſe haec de alio lapide dicuntur, et imperfecta ſunt. Sic paulo ante, ΕΝΘΕΝ ἐγών, et ſtatim poſt ΕΝΘΕΝ καὶ σέο etc. H. STEPH.

749. Certe dicuntur de lapide *Chryſopraſio*, vt Geſnerus vidit. In ver. 750. malim δέσπαλε. Nihil deeſſe credo. TYR.

Digitized by Google

καρτερὰ φάρμακα σεῖο, βροτοσσόε θέσκελε πέτρη,
τῆς ὄνομα χροιή τε πέλει χλοεροῖο πράσοιο.

Ἔνθεν καὶ σέο, δῖε χαλάζιε, πειρηθῆναι
ἐν θυμῷ βαλόμην, καὶ σεῦ μένος εὖρον ἄριστον.
ἄμφω γάρ, καὶ νῆσον ἀναψύχεις πυρόεσσαν,
καί μοι σκορπίδεν βεβολημένῳ ἦρα κομίζεις.
Λητοΐδης ἔο με χρησμῷ, Ποιάντιος ἥρως,

750. θέσκελα vulgo. 752. Vulgo praefigitur titulus XX. ΧΑΒΑΖΙΟΣ. 752. καβάζιε vulgo. 756. Λητοΐδη, σέο μέχρις ἐμῷ vulgo.

751. De gemma χρυσοπράσῳ certe ita loqui potuit poeta. GESN.

752. Pro καβάζιε, quae vox nihili est, reponendum credo χαλάζιε. Chalazias lapis a Plinio laudatur N. H. XXXVII. 73. TYR.

755. Ἦρα φέρειν Homerica formula (vt Il. Ζ, 132 est χαρίζεσθαι). Quis autem bono medico est χαριέστερος; GESN.

756. Hic quasi peroratio est opusculi, qua fidem dictis studet facere ex Theodamantis persona poeta. Philoctetes, ait, fero tandem ad credendum his viribus lapidum a me inductus est. Cassandrae vaticinia ipse irrita Apollo fecit, et ἄπιστα· at ego iuratus verum dixi. Et nunc nostris sermonibus (ambigue, μύθοις) tu idem Apollo obsecutus, vires quas ego praedicaui, praesta lapidibus, mihi autem fidem concilia. GESN.

756. Perorationem hanc esse manifestissimum est, non tamen *ex persona Theodamantis, nec totius opusculi*, sed tantum *sermonis Heleni* ad Philocteten. Versus primus, vt videtur, misere luxatus est, et mihi prorsus insanabilis. In secundo, nisi multum fallor, posteriora sic scribenda sunt — τάδε πάντα δμήχανα φημὶ πιφάσκειν. Reliqua planissima sunt, dummodo meminerimus *Helenum* loqui ad *Philoctetem*. TYR. Musgravius corrigebat: ἐμοὶ Π. ἦ. ΕΣΠΟΜΕΝΟΣ τάδε πάντα Μ' ἀμήχανα. Tiedemannus τέο μέχρις et πεπλυμένος. Nihil horum lucem affert. Attendat mihi aliquis ad vulgatam lectionem: Λητοΐδη, ΣΕΟΜΕΧΡΙΣΕΜΟΥ Ποιάντιος ἥρως ἐσσύμενος τάδε παντΑΑΜΗΧΑνα

Digitized by Google

ἐσσυμένοις τάδε πάντ' ἐπαρήγονα φησὶ πιφαύσκειν.
αὐτοκασιγνήτην κεχολωμένος Ἀργυρότοξος
Κασσάνδρην ἐκέλευσεν ἀκεσσέντεσσιν ἄπισω
θεσπίζειν Τρώεσσιν, ἐτήτυμά περ φρονέουσαν.
αὐτὰρ ἐγὼ καὶ πρόσθεν ἀπώμοσα καρτερὸν ὅρκον,
ψευδέα μήποτε μῦθον ἐνισπεῖν ἀνθρώποισιν·
καὶ νῦν αἰτρεκέως μάλα τοι λέξαντος ἕκαστα,
ἡμετέροις, ἥρως ἑκατηβόλε, πείθεο μύθοις.
Ὣς ἄρ' ἔφη Πριάμοιο διοτρεφέος φίλος υἱός;

757. ἐσσύμενος τάδε πάντα ἀμήχανα φησὶ πιφάσκειν vulgo. 759. ἅπαντα vulgo. ἄπισα Isac. Merrick. ad Tryphiod. v. 408 p. 63 apud Bernard. ad Syneſ. de Febrib. p. 120. Ipſe vult ἄφαντα. ΟΕΣΝ.

φησὶ πιφάσκειν. Eam non magna mutatione ſic corrigi fatebitur: ΛητοΐδηΣ ΈΟ ΜΕ ΧΡΗΣΜΟΤ, Ποιάντιος ἥρως, ἐσσυμένΟΙΣ τάδε πάντ' ΕΠΑΡΗΓΟνα φησὶ πιφαύσκειν. Hoc dicit: *Latonius ſui me oraculi cupidis, heros Poeantie, haec omnia ſalutaria aperire iubet.* Sequentia, quae non bene nexa ſunt a poeta, in hanc ſententiam dicuntur: *ſorori meae fatale fuit, vt ei non crederetur: mihi credere tuto potes.*

764. Tryphiodorus, 408.' τὴν γὰρ Ἀπόλλων ἀμφότερον μάντιν τ' ἀγαθὸν καὶ ἄπιστον ἔθηκεν.

765. Nunc Orpheus ſermonem Theiodamantis et argumentum libelli finitum, more aliorum dialogorum declarat. ΟΕΣΝ.

765 et 766. ſiue Theodamanti, ſiue Auctori tribuantur, non multum refert: ſed huic potius tribuendos exiſtimo, quoniam per coniunctionem δὲ in ver. 767. cum verſibus duobus ſequentibus connecti videntur, qui Auctori neceſſario tribuendi ſunt. Sermo ſcilicet Theodamantis cum ſermone Heleni eundem finem habuit; quod explicate indicare Auctor ſuperuacuum duxit. TYR. Immo Theodamantis ſunt verſus 765 vsque ad finem carminis. Mirum enim, immo abſurdum foret, ſi, quum Theodamas retuliſſet Heleni ſermonem, alter iſte, i. e. ſcriptor

Digitized by Google

ἀτρέστου θεράποντι φέρων χάριν Ἡρακλῆος.
νῶϊ δὲ ποιήεσσαν ἐς ἀκρώρειαν ἰοῦσιν
τρηχεῖαν μάλα μῦθοι ἀταρπιτὸν ἐπρήϋναν.

ipse, quicum loquitur Theodamas, diceret, ὡς ἄρ' ἔφη Πριάμοιο υἱός. Vltimi vero duo versus a Theodamante eodem iure, quo ab ipso scriptore dici potuerunt. Nam vterque viae molestias sermonibus leniri optauerat.

766. Personam veluti facit aram, famulam Herculis (qui idem Sol est) vt Lap. ὑπ. 61. ἀμύντορα βωμὸν dixerat. Sic Lap. 18, 78 ἅλες θεράποντες ἐδωδῆς. GESN.

766. *Aram*, veluti *personam*, *famulam Herculis*, et *Herculem Solem*, qua ratione finxerit Gesnerus, prorsus nescio. *Famulus Herculis* vocatur (et quidem iure optimo) *Philoctetes*, ad quem Helenus, a v. 394. continuo sermone loquens inductus est. V. notam nostram ad ver. 394. TYR. Ridet Gesneri explicationem etiam Schraderus in praefat. Emend. p. XVIII.

Digitized by Google

ORPHICA

PARS SECVNDA.

Digitized by Google

Digitized by Google

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΑ

Digitized by Google

Digitized by Google

ΟΡΦΕΩΣ

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΑ

I.

Iustinus Martyr in παραινετικῷ λόγῳ· Ὀρφεὺς, ὁ τῆς πολυθεότητος ὑμῶν, ὡς ἂν εἴποι τις, πρῶτος διδάσκαλος γεγονώς, οἷα πρὸς τὸν υἱὸν Μουσαῖον, καὶ τὰς λοιπὰς ἀκροατὰς ὕστερον περὶ τοῦ μόνου Θεοῦ κηρύττει λέγων, ἀναγκαῖον ὑπομνῆσαι ὑμᾶς. Ἔφη δὲ ἅτως·

Φθέγξομαι οἷς θέμις ἐστί· θύρας δ' ἐπίθεσθε βεβήλοις
πᾶσιν ἐμοῖ· σὺ δ' ἄκουε, Φαεσφόρε ἔκγονε μήνης
Μουσαῖ· ἐξερέω γὰρ ἀληθέα, μηδέ σε τὰ πρὶν
ἐν στήθεσσι φανέντα φίλης αἰῶνος ἀμέρσῃ.
εἰς δὲ λόγον θεῖον βλέψας τόδε προσέδρευε,
ἰθύνων κραδίης νοερὸν κύτος, εὖ τ' ἐπίβαινε
ἀτραπιτοῦ, μῆνον δ' ἐσόρα κόσμοιο ἄνακτα.
εἷς ἔς', αὐτογενής, ἑνὸς ἔκγονα πάντα τέτυκται·
ἐν δ' αὐτοῖς αὐτὸς περινίσσεται· οὐδέ τις αὐτὸν
εἰσοράᾳ θνητῶν· αὐτὸς δέ γε πάντας ὁρᾶται.
οὗτος δ' ἐξ ἀγαθοῖο κακὸν θνητοῖσι δίδωσι,
καὶ πόλεμον κρυόεντα, καὶ ἄλγεα δακρυόεντα.
οὐδέ τις ἔσθ' ἕτερος χωρὶς μεγάλοιο βασιλῆος.
αὐτὸν δ' οὐκ ὁρόω· περὶ γὰρ νέφος ἐστήρικται.
πᾶσιν γὰρ θνητοῖς θνηταὶ κόραι εἰσὶν ἐν ὄσσοις,
ἀσθενέες δ' ἰδέειν Διὰ τὸν πάντων μεδέοντα.

Digitized by Google

οὗτος γὰρ χάλκειον ἐς οὐρανὸν ἐσήρικται
χρυσέῳ εἰνὶ θρόνῳ, γαίης δ' ἔπι ποσσὶ βέβηκε,
χείρά τε δεξιτερὴν ἐπὶ τέρματος ὠκεανοῖο
πάντοθεν ἐκτέτακεν· πέρι γὰρ τρέμει ἔρεα μακρά,
καὶ ποταμοί, πολιῆς τε βάθος χαροποῖο θαλάσσης.

Sumſimus hunc locum ex Iuſtini Martyris Cohortat. edit. Ro. Stephani p. 18, Hutchini p. 77, et contulimus cum libro de Monarchia Steph. p. 166, et Hutchini p. 156, vbi a verſu inde tertio repetitur: tum cum Clem. Alex. Cohort. p. 63 Pott. cum Euſebio Praep. 13, 12 Ro. Steph. p. 389: cum Cyrillo contra Iul. p. 26 et aliis, quatenus aliquid horum verſuum habent. Et Euſebii quidem locum certa ratione totum mox exhibebimus, et ſub hoc exemplo oſtendemus, quomodo verſati ſint veteres ſcriptores in Orphei dictis referendis. Vid. ad Fr. 6, 10. Hic illud monemus, etiam Clementi hanc velut *παλιγῳδίαν πολυθεότητος* videri, p. 64 pr. *Χρόνῳ τέ ποτε συνῆκε πεπλανημένος. Ἀλλὰ σὺ μὴ μέλλων, βροτὲ ποικιλόμητι, βράδυνε· Ἀλλὰ παλίμπλαγκτος ἑρέψας, θεὸν ἱλάσκεο.* Similia Theophilus Antioch. 3, 2. Monarchiam diuinam et *πολυθεότητα* Orphicam atque Platonicam ſibi non repugnare, neſcio, an quis hodie dubitet. GESN.

1. *Βέβηλοι Πάντες* Steph. et plerique. Sed *βεβήλοις* quidam MSS. apud Clementem, it. apud Tatianum Or. ad Graecos p. 34 ed. Oxon. et Theodorit. Ser. 1 p. 19, 31. Et ſenſus ipſe *βεβήλοις* poſtulat. *Ἐπίτηδεντας θύρας*, valuis obiectis ſibi arcanum procurant, profanos excludunt, qui intra opertum Dei ſunt, non ipſi profani. Ceterum illud *πάντες ὁμῶ* vel *ὁμῶς* ſponte conſecutum eſt, cum ſemel admiſſum eſſet *βέβηλοι*. *Βέβηλοι* etiam legit haud dubie, quisquis inculcauit verſum, et totum locum conſtituit vt eſt apud Euſebium. GESN.

2. *Ἔγγονε* hic dedit Ro. Stephanus, et illius exemplo reliqui. Sed idem in Euſebio *ἔγγονε*· et eſt perpetua fere vtriusque appellationis, obſeruata viris doctis, confuſio. Ceterum hic placuit *ἔγγονε* propter locum Platonis de rep. 2 p. 424 D vbi poſt mentionem *Μουσαίου καὶ Ὀρφέως* addit, *Σελήνης τε καὶ Μουσῶν ἐγγόνων, ὥς φασιν.* Sic omnes. De Lunae filiis nuper pluſcula dedi ad Claudia. 24, 288. GESN. Legebatur *ἔγγονε*. Fragmentum hoc et ſequens ab homine Iudaeo ſcriptum eſſe cenſuit etiam

Digitized by Google

Tiedemannus in primis Graeciae philosophis p. 66. seqq. Probat hanc sententiam Wyttenbachius in Bibl. Crit. P. VI. p. 91. sed nonnullos admixtos esse antiquos versus obseruat, veluti primum, qui legitur etiam apud Platonem Symp. p. 334. C.

3. Hinc omnia vsque ad vers. 21 dedit Iustinus etiam de Monarch. Ro. Steph. p. 166 et Hutchin. p. 156 sine mutatione. GESN.

4. Hesiodea imitatio Scuto Herc. 331 Εὖτ' ἂν δὴ Κύκνον γλυκερῆς αἰῶνος ἀμέρσῃς. Sed γλυκερὴ αἰὼν vita naturalis est, φίλη αἰὼν carminis Orphici vita beata mystarum. GESN.

5. Refert hunc versum cum duobus sequentibus Clem. Strom. 5 p. 723 ita vt noui versus initium adiungat Ἀθάνατον. GESN.

6. Pro Ἰθύνων, Εὐθύνων Clem. et Eusebius. GESN.

7. Κόσμοιο τυπωτὴν Ἀθάνατον, παλαιὸς δὲ λόγος περὶ τοῦδε φυσίνει, et reliqua, quae mox damus, adiungit hic Eusebius. GESN.

8. Clemens Alex. Strom. 5 p. 692 extr. Ὀρφεὺς ὁ θεολόγος — εἰπὼν, Εἷς ἔστ' αὐτοτελής, ἑνὸς ἔκγονα πάντα τέτυκται, ἢ πέφυκεν· (γράφεται γὰρ καὶ οὕτως) ἐπιφέρει· Οὐδέ τις αὐτὸν Εἰσοράᾳ θνητῶν, αὐτὸς δέ γε πάντας ὁρᾶται· σαφέστερον δ' ἐπιλέγει· Αὐτὸν δ' οὐχ ὁρόω, et quae sequuntur v. 14 et 15, pro nostro autem v. 16 habet hunc, Μικραὶ, ἐπεὶ σάρκες καὶ ὀστέα ἐμπεφύασιν. Pro αὐτογενής, αὐτοτελὴς etiam Eusebius v. 10. Sed Theodor. Ser. 2 p. 25 ext. Εἷς ἔστ' αὐτογενής· αὐτοῦ δ' ὑπὸ πάντα τελεῖται. GESN.

9. Pro περιγίγνεται, περινίσσεται obit, circuit, Clemens, Eusebius, Theodoritus. GESN. Quod legebatur, περιγίγνεται, vitiosa lectio est.

10. Ὁρᾶται, videt, vt Οδ. Ο, 61 Ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶντο, h. e. ἐθεῶντο, vt ait Schol. Sed Eusebius v. 12 Εισ. ψυχῶν θνητῶν, νῷ δ' εἰσοραᾶται, *mente videtur*. Haec et alia plura non a scribarum errore sunt, sed ab his, qui emendare vellent. GESN.

11. Pro δίδωσι, φυτεύει Clemens Stro. 5 p. 723. Ἐξ ἀγαθοῖο vel hoc indicare potest, ea quae bona videntur hominibus, aliorsum verti a Deo: vel post felicitatem incommoda diuinitus immitti. Ceterum mutata plane sententia Euseb. 13 Αὐτὸς δ' ἐξ ἀγαθῶν θνητοῖς κακὸν οὐκ ἐπιτέλλει, de quo statim videbimus. GESN.

13. Χωρὶς μεγάλοιο ἄνακτος est in Iustini libro de Monarchia. GESN.

14—16. Vid. dicta ad v. 8. GESN.

17. Clem. Strom. 5 p. 723 et Theodor. Ser. 2, 26 Αὐτὸς δ' αὖ μέγαν αὖθις ἐπ' οὐρανὸν ἐστήρικται. Euseb. 29 Αὐτὸς δὴ κ. τ. λ. GESN.

18. Γαίη δ' ὑπὸ ποσσὶ βέβηκεν Clem. Eus. Theod. quod significaret, *sub pedibus* Iouis *terra progreditur*: sententia, a qua non alienum fuisse Orphea, aliunde probabile est. Sed Iustini lectio conuenit forte melius ad nostrorum librorum mentem, qui scamillum Dei terram faciunt, qui adeo *pedibus terrae inscen-*

Digitized by Google

dit, in terra ponit vestigia. Et tamen Clemens ait, propositum fuisse Orpheo παραφράζειν illud Esaiae dictum de terra ὑποποδίῳ Iehouae. OESN.

19. Clemens bis citat hunc versum Strom. 5. Nempe p. 725, 13 sic, Χείρά τε δεξ. περὶ τέρμασιν ὠκεανοῖο Ἐκτέτανεν, ὀρέων δὲ τρέμει βάσις ἔνδοθι θυμῷ (Theod. θυμῷ). Sed paulo post p. 727, 14 X. δεξ. ἐπὶ τέρματος ὠκ. Πάντοθεν ἐκτ. γαίη δ' ὑπὸ (MS. ἐπὶ) ποσσὶ βέβηκεν. Videtur Clemens duplex exemplum Orphici carminis habuisse: memoria nunc vnius, nunc alterius lectionem illi subiecisse. Cf. ad fr. 2, 32. OESN.

II.

Eusebius Praepar. 13, 12 ponit ista ἐκ τῶν Ἀριστοβούλῳ βασιλεῖ Πτολεμαίῳ προσαφωνημένων.

Φθέγξομαι οἷς θέμις ἐστί, θύρας δ' ἐπίθεσθε βεβήλοις (1)
φεύγοντες δικαίων θεσμὸς θείοιο τεθέντος
πᾶσι νόμῳ. σὺ δ' ἄκουε Φαεσφόρου ἔκγονε μήνης (2)
Μουσαίου· ἐξερέω γὰρ ἀληθέα, μηδέ σε τὰ πρὶν
ἐν σήθεσσι φανέντα, φίλης αἰῶνος ἀμέρσῃ,
εἰς δὲ λόγον θεῖον βλέψας, τούτῳ προσέδρευε,
ἰθύνων κραδίης νοερὸν κύτος· εὖ δ' ἐπίβαινε
ἀτραπιτοῦ, μῦθον δ' ἐσόρα κόσμοιο τυπωτῆν
ἀθάνατον. παλαιὸς δὲ λόγος περὶ τοῦδε φαείνει.
εἷς ἔς' αὐτοτελής, αὐτοῦ δ' ὕπο πάντα τελεῖται, (3)
ἐν δ' αὐτοῖς αὐτὸς περινίσσεται· οὐδέ τις αὐτὸν
εἰσοράᾳ ψυχῶν θνητῶν, νῷ δ' εἰσοράᾶται.
αὐτὸς δ' ἐξ ἀγαθῶν θνητοῖς κακὸν οὐκ ἐπιτέλλει (11)
ἀνθρώποις· αὐτῷ δὲ χάρις καὶ μῖσος ὀπηδεῖ,
καὶ πόλεμος καὶ λοιμός, ἰὰ δ' ἄλγεα δακρυόεντα. (12)

Digitized by Google

οὐδέ τις ἔσθ' ἕτερος. σὺ δέ κεν ῥέα πάντ' ἐσορήσαις,
αἴ κεν ἴδῃς αὐτόν· πρὶν δή ποτε δεῦρ' ἐπὶ γαῖαν,
τέκνον ἐμόν, δείξω σοι, ὑπηνίκα δέρκομαι αὐτῷ
ἴχνια, καὶ χεῖρας σίβαρὴν κρατερῆο θεοῖο.
αὐτὸν δ' ἐχ ὁρόω· περὶ γὰρ νέφος ἐσήρικται (14)
λοιπὸν ἐμοί, πᾶσιν δὲ δέκα πτυχαὶ ἀνθρώποισιν.
οὐ γὰρ κέν τις ἴδοι θνητῶν μερόπων κραίνοντα,
εἰ μὴ μενογενής τις ἀποῤῥὼξ Φύλε ἄνωθεν
Χαλδαίων· ἴδρις γὰρ ἔην ἄτρομος πορείης,
καὶ σφαίρης κίνημ' ἀμφὶ χθόνα ὡς περιτέλλει
κυκλοτερής, ἐν ἴσῳ τε κατὰ σφέτερον κρώδακα.
πνεύματα δ' ἠνιοχεῖ περί τ' ἠέρα καὶ περὶ χεύμασ
ναματος· ἐκφαίνει δὲ πυρὸς σέλας ἰφιγενήτε.
αὐτὸς δὴ μέγαν αὖθις ἐπ' ἠερανὸν ἐσήρικται (15)
χρυσέῳ εἰνὶ θρόνῳ. γαίης δ' ἔπι ποσσὶ βέβηκεν.
χεῖρα δὲ δεξιτερὴν ἐπὶ τέρμασιν ὠκεανοῖο
ἐκτέτακεν, ὀρέων δὲ τρέμει βάσις ἔνδοθι θυμῷ,
οὐδὲ φέρειν δύναται κρατερὸν μένος. Ἔξι δὲ πάντως
αὐτὸς ἐπηράνιος, καὶ ἐπὶ χθονὶ πάντα τελευτᾷ,
ἀρχὴν αὐτὸς ἔχων καὶ μέσσατον ἠδὲ τελευτήν,
ὡς λόγος ἀρχαίων, ὡς ὑλογενὴς διέταξεν,
ἐκ θεόθεν γνώμῃσι λαβὼν κάτα δίπλακα θεσμόν.
ἄλλως δ' θεμιτόν σε λέγειν· τρομέω δέ γε γυῖα
ἐν νόῳ. ἐξ ὑπάτης κραίνει περὶ πάντ' ἐνὶ τάξει.
ὦ τέκνον, σὺ δὲ τοῖσι νόοισι πελάζεο, γλώσσην
εὖ μάλ' ἐπικρατέων, σέρνασι δὲ ἔνθεο φήμην.

Digitized by Google

De Aristobulo illo non habeo quod addam obseruatis a Fabric. B. G. 3, 11 in Catalogo Peripateticorum, et Wolfio B. Ebr. h. v. s. T. 1 p. 215. Dubitabam, an non ipsius quoque Eusebii fraus hic intercesserit, nec dum plane illum liberare ausim. Sed illud tamen ex annotatione nostra quoque apparebit, Clementi iam Alexandrino laudata esse ea, quae maxime suspecta sunt, vt v. 23 sq. Illud quidem conferenti vtrumque locum apparebit, quae Iustinus protulit, ea facilius ad antiqua Orphicorum carmina referri posse. Studiosorum causa versibus huius carminis apposui numeros praecedentis, vt conferri leuiore opera possint. GESN.

1. Legebatur βέβηλοι.

2. Hic versus, si quis alius, inculcatus mihi videtur vel a Iudaeo vel a Christiano homine. Pro δικαίων, magis placet δικέων h. e. δικῶν, quod dedit H. Stephanus in Poesi philos. p. 78. Sed tanto minus aliquid muto, quod hic scriptor etiam v. 9 in παλαιὸς penultimam corripit. V. ad Arg. 163. Grammatice verba sic ordinanda, βέβηλοι φεύγοντες θεσμοὺς δικῶν θείου νόμου πᾶσι τεθέντος. Πᾶσιν ὁμῶ dederat primus auctor versuum: interpolator ad suam rem accommodauit voces diuisas aliter. GESN.

3. Legebatur ἔγγονε.

11. Περινίσσεται hic ea significatione ponitur, vt alias διήκειν a Philosophis de omnipraesentia diuina, quam vocant Theologi. GESN.

13. Ἐπιτέλλει, credo, cum respectu ad sidera dici, quae mala et bona dum denunciant et ostendunt, videntur inferre. Sed quid Auctor sibi velit, cum, quod hoc versu negare videtur, affirmat proximo, non dixerim, nisi quod sublata erit cum se ipso et cum Iustini carmine pugna, si omisso οὐκ legamus, θνητοῖσι κακὸν ἐπιτέλλει· posteriorem syllabam in κακὸν producente vel caesura, vel liquida litera. GESN.

18. Ὁπηνίκα non modo temporis conditionem hic videtur indicare, sed etiam modum et causam adeo, *quandoquidem*. GESN.

20. Videtur comparare se cum aliis ita, Nubes mihi circa Deum firmata est, quo minus illum videre possim: sed vulgo hominum decem inuolucra obstant. Quod στᾶσιν pro ἱστᾶσιν intransitiua significatione ponitur, in hoc genere non valde requirendum. Nec durum esset mutare in στᾶσαν h. e. ἔστησαν, aoristo secundo. GESN. Pro στᾶσιν scripsi πᾶσιν.

23. Μονογενὴς hic praerogatiuam Abrahami significare, credo, debuit. Vid. Fabric. Cod. Apocr. V. T. T. 1 p. 368. vbi et de Astrologia Abrahami omnia. Forte fictori huius versus simul obversatus est ὁ μονογενὴς de sinu patris, qui solus vidit Deum et hominibus manifestauit. Caeterum hos versus a 23 ad 27 habet etiam Clem. Stro. 5 p. 723. GESN.

Digitized by Google

24. Astrum hic intelligi primarium, Solem, vix est dubium. Sed constructio versus proximi aliquantum impedita, ita puto ordinanda, ἰδρις ἔην, ὡς τὸ τῆς σφαίρης κίνημα, ἐν ἴσῳ κυκλοτερές, περιτέλλει ἀμφὶ τὴν χθόνα. GESN.

26. Legebatur in ed. Gesn. κυκλοτερές γ' ἐν ἴσῳ κατὰ σφέτερον κνώδακα. Apud Euseb. κατὰ δὲ σφέτερον. Ego recepi lectionem Clementis.

27. Illud ipsum κίνημα, ille motus caeli circa terram etiam ventos regit, et ignem caelestem fulgurum profert, quem ἰφιγένητον sorte Orphica iam sapientia appellauit, vi quadam excussum nubibus, lignis attritis, silicibus. GESN.

30. Legebatur γαίη δ' ὑπό. Correxi e praecedentis fragm. v. 18.

32. Θυμόν, et iram diuinam, poësis Orientis, et ipsa pene natura, nisi edocta a philosophia melius, tribuit motibus procellosis in aëre. Cf. Fr. 3, 5. Ceterum θυμῷ Roberti Stephani et Theodor. Ser. 2 p. 26, 10 malui, quam θυμοῦ Clementis et H. Stephani. GESN.

35. Facile est fulcire versum, si pro μέσσον legas μέσσατον et sic est apud Clementem: sed Theod. μέσσην. Apud Eusebium, qui haec repetit p. 401 Ro. Steph. ad fi. ita, ἅμα καὶ μέσον ἠδὲ τελευτήν. GESN. Legebatur μέσσον.

36. Acui particulam ὡς, aperta de causa. Τὸν ὑλογενῆ esse Adamum, ex informi gleba formatum, diceres: nisi legis duarum tabularum mentio nimis aperte signaret Mosen, qui in ὕλῃ illa s. silua papyri stirpium, in eo, quod ἕλος alias vocatur, expositus fuerat, de quo Sibyll. 3 p. 366 ὃν παρ' ἕλος βασίλισσ' εὐροῦσ' ἐκόμιζε. Δίπλακα Homericam vocem Ιλ. Γ, 126 et Ψ, 253 pulchre huc non tam transtulit, quam in domicilium suum reuocauit, quisquis versiculi auctor est. GESN.

38. Eusebius, vbi haec repetit p. 401 extr. Ἀλλ' οὐ μὲν θεμιτόν σε λέγειν. Ἄλλως οὐ θεμιτόν σε λ. est apud Clementem, Illa silentii commendatio Orphica est. In vniuersum illud sentire mihi videor, etiam quae hic inculcata et assuta suspicio est, esse tamen, quantum res patiebatur, verbis Orphicorum antiquorum consarcinata et contexta. Male quidem cohaerere mihi v. 38 et 39 videntur. GESN. Σὲ λέγειν ex Clemente pro δὲ λέγειν recepi.

III.

Clem. Alex. Strom. 5 p. 724, 11 ex quo repetit Euseb. Praep. 13, 13. Ro. Steph. p. 401 sq.

Αἰθέρος ἠδ' αἰδοῦ πόντου γαίης τε τύραννε,
ὃς βρονταῖς σείεις βριαρὸν δόμον οὐλύμποιο·

Digitized by Google

δαίμονες ὃν φρίσσουσι, θεῶν δὲ δέδοικεν ὅμιλος·
ᾧ μοῖραι πείθονται, ἀμείλικτοί περ ἐοῦσαι.
ἄφθιτε μητροπάτωρ, οὗ θυμῷ πάντα δονεῖται·
ὃς κινεῖς ἀνέμους, νεφέλῃσι δὲ πάντα καλύπτεις,
πρηστῆρσι σχίζων πλατὺν αἰθέρα. σὴ μὲν ἐν ἄστροις
τάξις ἀναλλάκτοισιν ἐφημοσύναισι τρέχουσα·
σῷ δὲ θρόνῳ πυρόεντι παρεστᾶσιν πολύμοχθοι
ἄγγελοι, οἷσι μέμηλε, βροτοῖς ὡς πάντα τελεῖται.
σὸν μὲν ἔαρ λάμπει νέον ἄνθεσι πορφυρέοισι,
σὸς χειμὼν ψυχροῖσιν ἐπερχόμενος νεφέλαισιν,
σάς ποτε βακχευτὴς βρόμιος διένειμεν ὀπώρας.

Εἶτα ἐπιφέρει ῥητῶς παντοκράτορα ὀνομάζων τὸν θεὸν

ἄφθιτον, ἀθάνατον, ῥητὸν μόνον ἀθανάτοισιν.
ἐλθέ, μέγιστε θεῶν πάντων κρατερῇ σὺν ἀνάγκῃ,
φρικτός, ἀήττητος, μέγας ἄφθιτος, ὃν στέφει αἰθήρ.

1. Τύραννος Clem. ed. Potteri. Sed malui sequi Eusebium Steph. quia videtur Hymnus esse, quo alloqui solent Deum. GESN. Hoc fragmentum ab homine Christiano suppositum docet Tiedemannus p. 69.

2. Etiam hic malui sequi Eusebium, quam quod est apud Clem. Βρονταῖς δὲ σείεις. GESN.

5. De θυμῷ dictum ad Fr. 2, 32. GESN.

8. Τρεχούσαις MS. apud Clem. male. GESN.

11. Tres modo tempestates enumerat, recte: vid. ad H. 35. 47. Sed in hoc discedit ab aliis, quod omissa aestate autumnum ponit, quem alii inter aestatem et hiemem solent dividere. V. quae disputata sunt ad H. l. c. GESN.

13. Ἅς, quod hic legebatur, in Σὰς mutare non dubitaui. Quanta sit spiritus asperi cum sibilo affinitas, docent, vt alia taceam, ἕξ, ἑπτά, ὑπέρ, *sex, septem, super*. Vidit, et rationem

Digitized by Google

reddidit ad Eusebium Vigerius. Βαγχευτὰς quoque et Βρομίους, quae sunt apud Clementem, ex Eusebio mutaui. Διένειμεν, Aoristus, vim sui nominis hic exserit, *distribuere solet*. GESN.

14. Non est necesse, vt hoc Iudaicum putemus, et ad ἀνεκφώνητον nomen referamus. Nota est lingua Deorum Homerica. Munus τῶν προφητῶν et θεολόγων Orphei vel maxime, nomina a DIS accepta tradere hominibus. GESN.

IV.

Macrob. Satur. 1, 18.

Solem Liberum esse manifeste pronunciauit Orpheus hoc versu.

Ἥλιος, ὃν Διόνυσον ἐπίκλησιν καλέουσιν.

Et is quidem versus absolutior: ille vero eiusdem vatis operosior,

εἷς Ζεὺς, εἷς Ἀΐδης, εἷς Ἥλιος, εἷς Διόνυσος.

Hunc laudans Iustinus M. addit et istum Coh. p. 78, 1 Hutchini,

εἷς θεὸς ἐν πάντεσσι, τί σοι δίχα ταῦτ' ἀγορεύω.

Plura de hoc vel Orphico versu vel oraculo congessit nuper Pe. Burmanus Secundus V. C. Anthol. To. 1 p. 629, repetiitque inter alia gemmae Basilidianae inscriptionem, ΕΙC. ΖΕΤC. CΑΡΑΠΙC. ΑΓΙΟΝΟΝΟΜΑ. CΑΒΑΩ. ΦΩC. ΑΝΑΤΟΛΗ, ΧΘΩΝ. GESN.

V.

Ὅρκοι Orphici

Iusti. M. Coh. p. 78, 23 et Cyrill. contra Iulia. 1 p. 23.

Οὐρανὸν ὁρκίζω σε, θεοῦ μεγάλου σοφοῦ ἔργον,
αὐδὴν ὁρκίζω σε πατρός, τὴν φθέγξατο πρῶτον,
ἡνίκα κόσμον ἅπαντα ἑαῖς ςηρίξατο βουλαῖς.

Hanc αὐδὴν Iustinus interpretatur λόγον. Ἐνταῦθα, ait, τὸν λόγον αὐδὴν διὰ τὸ ποιητικὸν ὀνομάζει μέτρον· ὅτι δὲ τοῦθ' οὕτως ἔχει, δῆλον ἀπὸ τοῦ μικρῷ πρόσθεν,

Digitized by Google

τȣ̃ μέτρȣ συγχωρȣ̃ντος αὐτῷ, λόγον αὐτὸν ὀνομάζειν· ἔφη γὰρ

εἰς δὲ λόγον θεῖον βλέψας, τȣ́τῳ προςέδρευε.

Vid. fr. 2, 6.

Theo Smyrnaeus περὶ τῶν κατὰ μαθηματικȣ̀ς χρησίμων εἰς τὴν τȣ̃ Πλάτωνος ἀνάγνωσιν p. 164. (edit. Petau. 1644, 4) refert Ὀρφικȣ̀ς ὅρκȣς hosce:

5 ναὶ μὴν ἀθανάτων γεννήτορας αἰὲν ἐόντας,
πῦρ καὶ ὕδωρ, γαῖάν τε καὶ ȣ̓ρανὸν ἠδὲ σελήνην·
ἠέλιόν τε, φάνητα μέγαν, καὶ νύκτα μέλαιναν·

et confert relatam ab Euandro ἐν Αἰγυπτιακῇ ςήλῃ γραφήν.

ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΡΟΝΟΥ ΚΑΙ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΡΕΑΣ
ΠΡΕΣΒΥΤΑΤΟΣ ΠΑΝΤΩΝ ΟΣΙΡΙΣ
ΘΕΟΙΣ ΑΘΑΝΑΤΟΙΣ. ΠΝΕΥΜΑΤΙ ΚΑΙ ΟΥΡΑΝΩ.
ΗΛΙΩ ΚΑΙ ΣΕΛΗΝΗ. ΚΑΙ ΓΗ. ΚΑΙ ΝΥΚΤΙ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑ.
ΚΑΙ ΠΑΤΡΙ ΤΩΝ ΟΝΤΩΝ ΚΑΙ ΕΣΟΜΕΝΩΝ.
ΕΡΩ ΤΕ ΜΝΗΜΕΙΑ ΤΗΣ ΑΥΤΟΥ ΑΡΕΤΗΣ ΒΙΟΥ
ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ.

Hermeti Trismegiste hunc ὅρκον, vel adiurationem et preces, tribuit Io. Malela Chronogr. p. 30: sed solutis pene versibus: Ὁρκίζω σε, ȣ̓ρανέ, Θεȣ̃ μεγάλȣ σοφὸν ἔργον, ἵλαος ἔσο. ὁρκίζω σε, φωνὴ πατρός, ἣν ἐφθέγξατο πρώτην, ἡνίκα κόσμον ἅπαντα ἐςηρίξατο βȣλῇ. Quae Orpheo rescribenda, et ita restituenda censet Bentleius, Οὐρανὸν ὁρκίζω σε, θεȣ̃ μεγάλȣ σοφὸν ἔργον. Ὁρκίζω σ' αὐδὴν πατρός, ἣν ἐφθέγξατο πρῶτον, Ἡνίκα κόσμον ἅπαντα ἑῇ ςηρίξατο βȣλῇ. GESN.

VI.

Proclus in Platonis Timaeum 2 p. 95, 34.

Ταῦτα πατὴρ ποίησε κατὰ σπέος ἠεροειδές.

Deinde v. 42 ὁ Ὀρφεὺς καὶ ὄνομα αὐτῷ προςήνεγκεν — ὁ γὰρ παρ' αὐτῷ Ζεύς, ὁ πρὸ τῶν τριῶν Κρονιδῶν, ȣ̓τός ἐςιν ὁ τῶν ὅλων δημιȣργός. Μετὰ γȣ̃ν τὴν κατάποσιν τȣ̃ φάνητος αἱ ἰδέαι τῶν πάντων ἐν αὐτῷ πεφήνασιν, ὥς φησιν ὁ θεολόγος,

Digitized by Google

τοῦνεκα σὺν τῷ παντὶ Διὸς πάλιν ἐντὸς ἐτύχθη
αἰθέρος εὐρείης ἠδ' οὐρανοῦ ἀγλαὸν ὕψος,
πόντου τ' ἀτρυγέτου, γαίης τ' ἐρικυδέος εὔρη,
ὠκεανός τε μέγας, καὶ νείατα τάρταρα γαίης,
καὶ ποταμοί, καὶ πόντος ἀπείριτος, ἄλλα τε πάντα·
πάντες τ' ἀθάνατοι μάκαρες θεοὶ ἠδὲ θέαιναι,
ὅσσα τ' ἔην γεγαῶτα, καὶ ὕστερον ὁππόσ' ἔμελλεν
γίγνεσθαι. Ζηνὸς δ' ἐνὶ γαστέρι σύῤῥα πεφύκει.

Pergit Proclus v. 49 Τῶν δὲ ἰδεῶν πλήρης ὤν, διὰ τούτων ἐν ἑαυτῷ τὰ ὅλα περιείληφε, ὡς καὶ τοῦτο ἐνδεικνύμενος ὁ θεολόγος ἐπήγαγε.

Ζεὺς πρῶτος γένετο, Ζεὺς ὕστατος ἀρχικέραυνος,
Ζεὺς κεφαλή, Ζεὺς μέσσα. Διὸς δ' ἐκ πάντα τέτυκται.
Ζεὺς ἄρσην γένετο, Ζεὺς ἄμβροτος ἔπλετο νύμφη.
Ζεὺς πυθμὴν γαίης τε καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος·
Ζεὺς πνοιὴ ἀνέμων, Ζεὺς ἀκαμάτου πυρὸς ὁρμή.
Ζεὺς πόντου ῥίζα, Ζεὺς ἥλιος ἠδὲ σελήνη·
Ζεὺς βασιλεύς, Ζεὺς αὐτὸς ἁπάντων ἀρχιγένεθλος.
ἓν κράτος, εἷς δαίμων γένετο, μέγας ἀρχὸς ἁπάντων,
ἓν δὲ δέμας βασίλειον, ἐν ᾧ τάδε πάντα κυκλεῖται
πῦρ, καὶ ὕδωρ, καὶ γαῖα, καὶ αἰθήρ, νύξ τε, καὶ ἦμαρ.
καὶ Μῆτις, πρῶτος γενέτωρ, καὶ Ἔρως πολυτερπής·
πάντα γὰρ ἐν Ζηνὸς μεγάλῳ τάδε σώματι κεῖται.

Digitized by Google

τοῦ δή τοι κεφαλὴ μὲν ἰδεῖν καὶ καλὰ πρόσωπα
οὐρανὸς αἰγλήεις, ὃν χρύσεαι ἀμφὶς ἔθειραι
ἄστρων μαρμαρέων περικαλλέες ἠερέθονται,
ταύρεα δ' ἀμφωτέρωθε δύο χρύσεια κέρατα
ἀντολίη τε δύσις τε, θεῶν ὁδοὶ οὐρανιώνων.
ὄμματα δ' ἠέλιός τε καὶ ἀντιόωσα σελήνη.
νοῦς δέ οἱ ἀψευδής, βασιλήϊος, ἄφθιτος αἰθήρ·
ᾧ δὴ πάντα κλύει καὶ φράζεται, οὐδέ τις ἐστὶν
αὐδὴ οὔτ' ἐνοπή, οὔτ' αὖ κτύπος, οὐδὲ μὲν ὄσσα,
ἣ λήθει Διὸς οὖας ὑπερμενέος Κρονίωνος.
ὧδε μὲν ἀθανάτην κεφαλὴν ἔχει ἠδὲ νόημα·
σῶμα δέ οἱ πυριφεγγές, ἀπείριτον, ἀστυφέλικτον,
ἄτρομον, ὀβριμόγυιον, ὑπερμενές, ὧδε τέτυκτο.
ὤμοι μὲν καὶ στέρνα, καὶ εὐρέα νῶτα θεοῖο
ἀὴρ εὐρυβίης· πτέρυγες δέ οἱ ἐξεφύοντο,
τῆς ἐπὶ πάντα ποτᾶθ'· ἱερὴ δέ οἱ ἔπλετο νηδὺς
γαῖά τε παμμήτωρ, ὀρέων τ' αἰπεινὰ κάρηνα,
μέσση δὲ ζώνη βαρυηχέος οἶδμα θαλάσσης
καὶ πόντου· πυμάτη δὲ βάσις χθονὸς ἔνδοθι ῥίζαι,
τάρταρα δ' εὐρώεντα καὶ ἔσχατα πείρατα γαίης.
πάντα δ' ἀποκρύψας, αὖτις φάος ἐς πολυγηθὲς
μέλλεν ἀπὸ κραδίης προφέρειν πάλι, θέσκελα ῥέζων.

In hunc locum contulimus, non tantum quae Proclus habet, quem velut fundum posuimus: sed etiam attexuimus, ex Eusebio, et Alexandrino Clemente, quae ad eundem locum pertinere iudicauit etiam Henr. Steph. Poes. philos. p. 81, atque Eschenbachius Epig. p. 68 sqq. Vtrum hic sint, quae Christianorum ingeniis debeantur, haud dixerim. Ad rem quidem suam illos verba Orphicorum, inuitis illis, traxisse apparet: quale quid nempe

Digitized by Google

Proclum etiam facere, mihi non est dubium. Sed illud modo mihi persum sumsi, vt, quantum possim, vel Orphei vel Orphicorum carmina colligam, et quam sententiam habeant, sine studio partium declarem. Ceterum non male ita coniunxisse H. Stephanum Eschenbachiumque haec carmina, non inde modo colligo, quod mihi etiam nondum consultis illis sic videbatur: sed maxime ob hanc causam, quod Io. Stobaeus eadem fere ratione vsus est, cuius locum e MS. publicatum in Miscellaneis Britannorum et Belgar. Obseruatt. Vol. 7 p. 190 emendationem dedit doctissimus Heringa Obss. c. 11 p. 95 sq. Indicabitur autem hic, vnde quidque sumtum sit eorum, quae Proclo adiecta sunt, et si quae alia varietas non nimis minuta, ac nullius plane momenti, incidet. In principio mutaui interpunctionem, et *πεζοειδὲς* dedi, vt ad *σπέος* conueniat, pro *πεζοειδής*. Porro Phaneta illum Orphicum, omnium rerum principia, certe notiones, continentem, deuorauit ille, quem *δημιουργόν*, opificem et architectum vniuersi, itemque Ζῆνά, Δία, Iouem, appellat, atque hinc ideas omnium rerum intra se habuit. GESN.

2. Apud Steuchum p. 425. legitur Οὔνεκα: sic. Vide fragm. VIII. 6.

3. Τὸ bis in hoc versu ex Proclo et Steucho pro δὲ reposui.

5. Apud Steuchum *ἀπείρατος*, apud Proclum *ἀπείρητος*.

6. Πάντες τ' ex Proclo et Steucho pro *πάντες δ'* exhibui.

7. Ὅπως ἔμελλεν in *ὁππόθ'* recte mutauit H. Stephanus. Eschenbachius, qui non Proclum typis expressum habuit, sed MS. Augustanum, pro *ὅπως* dedit *ὅσσα ἔμελλεν Γίγνεσθαι κ. τ. λ.* GESN. Pro *ὅσσα δ' ἦεν* apud Proclum *ὅσσα τ' ἦεν*, apud Steuchum p. 425. *ὅσσα τε ἦεν*, et mox in eodem versu *ὅσσα τ' ἔμελλεν γίγνεσθαι*. sed p. 428. ita scriptus hic versus: *ὅσσα τ' ἦεν ἠὲ ἔμελλεν γεγαῶτα καὶ ὕστερον αὖθις ἔμελλεν γίγνεσθαι*.

8. Hunc versum ita scribit Steuchus de perenni Philos. 7, 10 et illum, vt suspicor, secutus Eschenbachius Epig. p. 70, *Γίγνεσθαι· Ζηνὸς δ' ἐν γαστέρι σειρὰ πεφύκει*. Ac primum verbum forte ita fuit in Codice Steuchi et Augustano: editum enim a Grynaeo *Ἐγένετο*, quod nos mutare ausi sumus, suadente sententia, et postulante metro, in *Ἐγγένετο*. Alterum *σειρὰ* ex ingenio substituit Eschenbachius pro *συῤῥαπεφύκει*, quod in Augustano inuenerat: et *σειρὰ* dederat etiam Steuchus, cuius versione Eschenbachius vsus est. In edito est *σύῤῥαν πεφύκει*. Etiam hic veram lectionem vidit siue libro adiutus, siue suo *εὐχαστικῷ*, Stephanus: siue vidit locum alterum Procli, quem damus ad *v.* 20. Sed quid sibi vult vox monstrosa? Nihil vero habet monstri, verum tmesin Homericam praepositionis interpositae *φα* enclitica. Emendemus, nisi iam occupatum est, Hesychium, *Σύῤῥα, ὅμοσον εἰς τὸ αὐτό*. Legen-

Digitized by Google

dum vel ex hoc ipso loco, ὁμόσε. Nam σύμφυτα πεφύκει est συμπεφύκει vel συνεπεφύκει ἀλλ h. e. concrevit, ὁμόσε vel εἰς τὸ αὐτὸ ἐπεφύκει. GESN.

9. Hic quidem locus sine dubio antiquus est, et Orphicus. Ab 9—15 laudatur tot verbis, nisi quod 11 et 12 transpositi sunt, ab Aristotele, antiquo certe auctore libelli de Mundo ad finem, cum pulchre declarasset illam propositionem Εἷς δὲ ὢν πολυώνυμός ἐστιν, addit, διὸ καὶ ἐν τοῖς Ὀρφικοῖς ἀκριβῶς λέγεται, Ζεὺς πρῶτος γένετο κ. τ. λ. Et 6 versibus subiicit statim duo, qui nobis hic sunt 41 et 42. Qui autem Latini versus his respondentes leguntur in libello Apulei de Mundo, hos non ab Apuleio esse, sed a recentiori editore, docetur apud Cl. Burm. ad Anthol. 1, 5 p. 2. Memorabilis praesertim est locus Plutarchi de Orac. def. p. 436, D Δύο πάσης γενέσεως αἰτίας ἐχούσης, οἱ μὲν ἀφόδρα παλαιοὶ θεολόγοι καὶ πρῶται (horum pater sine dubio Orpheus) τῇ κρείττονι μόνῃ τὸν νοῦν προσέχειν εἴλοντο, τοῦτο δὲ τὸ κοινὸν ἐπιφθεγγόμενοι πᾶσι πράγμασι, Ζεὺς ἀρχή, Ζεὺς μέσα, Διὸς δ' ἐκ πάντα πέλονται· ταῖς δὲ ἀναγκαίαις καὶ φυσικαῖς οὐκ ἔτι προσῆσαν αἰτίαις· οἱ δὲ νεώτεροι τούτων καὶ φυσικοὶ προσαγορευόμενοι τἀναντίον ἐκείνοις τῆς καλῆς καὶ θείας ἀποπλανηθέντες ἀρχῆς, ἐν σώμασι καὶ πάθεσι σωμάτων κ. τ. λ. Totus ille locus consideratu dignissimus: sed nos eatenus tantum illo utimur, vt ostendamus, Physicis illis a Thalete et Pherecyde antiquis vetustiores Plutarcho iudice, qui hic falli non potuit, esse versus, quos tractamus Orphicos: quos τὰ Ὀρφέως vocat Eusebius Praep. 3, 9 et refert a 9—42. Versum 9 et 10 etiam simpliciter Orpheo tribuit Tzetz. prolegom. Lycophr. vbi ἀργικέραυνος scribitur non minus quam apud Eusebium, et Proclum. Cumque variari videam etiam apud Aristotelem, pene est vt ἀργικέραυνον praeferam, quo *candor* ille et lux fulminis designatur; et quis non nouit ἀργῆτα κεραυνὸν Il. Θ, 133? GESN. Apud Proclum ἐγένετο.

10. Hic versus paullo aliter laudatur a Plutarcho, vt modo vidimus: apud Proclum vero Theol. Plat. 6, 8 p. 363 med. Ζεὺς ἀρχή, Ζεὺς μέσα, Διὸς δ' ἐκ πάντα τέτυκται. Nec mirum, in his carminibus multum varietatis inesse, quae a tam remotis inde temporibus in ore potius quam in scriptis hominum essent. GESN. Apud Steuchum p. 425. Διὸς τε πάντα τέτυκται. Apud Proclum Διός τε πάντα τέτακται.

11. Ob duplicem sexum διφυεῖς vocari Deos, monui ad Argon. 14: Pro ἄμβροτος, ἄφθιτος est apud Eusebium. Ceterum hic versus, itemque 13 et 14 absunt apud hunc pariter et Proclum, atque in solidum debentur libro de mundo et Stobaeo MS. GESN. Omittit etiam Steuchus.

Digitized by Google

13. 14. Omittit hos versus etiam Steuchus. Pro eo, quod v. 13. legebatur, Ζεὺς πνοιὴ πάντων, reposui Ζεὺς πνοιὴ ἀνέμων. Vide Odyss. II. 148. Hom. hymn. in Solem v. 14.

15. Pro ἀρχιγένεθλος apud Aristotelem ἀρχιπέραννος ex v. 9 repetitum temere. GESN.

16. Apud Clem. Alex. Strom. 5 p. 726, 14 est μέγας ὑρανὸς εἶδων, Ἐν δὲ τὰ πάντα τέτυκται, ἐν ᾧ τ. π. κ. Procl. in Tim. 3 p. 174, 1 Δαίμων καὶ ὁ Δημίουργὸς ὠνόμασαι παρ' Ὀρφέως, ἐν οἷς φησιν, Ἐν πράτος, εἷς δαίμων ἐγένετο μέγας ἀρχὸς ἀπὸ πάντων, quae emendare licet, μέγας ἀρχὸς ἐγένετ' ἀπὸ πάντων. GESN.

17 et 18. Etiam tanquam Orphei citantur a Stobaeo Ecl. Phys. 1, 13 pr. p. 25, nisi quod vitiose editum Ἐν δαίμας. GESN

19. Quae hinc sequuntur, sunt ex Eusebio Praep. 3, 9, nisi quod hunc versum habet etiam Proclus in Tim. 2 p. 102, 40 et lib. 3 p. 156, 2. Videtur autem masculino genere posuisse Μῆτιν, quae alias Dea est, non modo Platoni, qui Pori matrem facit eius, qui ex Penia Amorem progenerauit, Sympos. p. 328, A; sed, quod magis huc pertinet, Hesiodo, qui primam Iouis vxorem facit, quam ex se grauidam Minerua coniux deuorauit etc. Vid. Theog. 886; atque ipsis adeo Orphicis, Minerua, Ἀθηνᾶ, eadem, si credimus Eschenbachio Epig. p. 49. Mihi quidem non contigit in testem antiquum huius rei incidere. Nam Hesychiana συνωνυμία, σύνεσις, βυλή, τέχνη, γνώμη, δόλος, ἀπάτη, καὶ ἡ θεός, potest ad Hesiodeam Platonicamque Metin referri. Sed Μῆτιν non minus quam Φάνητα et Ἡρικαπαῖον esse masculina Dei nomina apud Orphicos, ex MSS. Damascii et Procli locis apparet, quos laudauit Bentleius in epistola ad Millium de Ioanne Malela p. 2 sq. vbi inter alia felici emendatione restituit versum, Μῆτιν σπέρμα φέροντα θεῶν κλυτὸν Ἠρικεπαῖον. Et p. 4 ex Procli MS. Ἄβρὸς Ἔρως, καὶ Μῆτις ἀτάσθαλος. Cf. Fr. 8, 1. Locum e Proclo in Timaeum, citatum Eschenbachio Epig. p. 55 Μῆτίς τε πέλομαι καὶ πέρθεσι, nondum obseruaui. GESN. Versus 19 non est apud Steuchum, sed qui sequitur, apud eum est vltimus.

20. Procl. in Tim. 2 p. 94, 16 Orpheo tribuit hunc versum Πάντα γὰρ ἐν Ζηνὸς μεγάλω τάδε σώματι κεῖται, καί, Ζηνὸς δ' ἐν γαστέρι συμπαπφύκει. Leg. μεγάλῳ σώματι. De altero vid. hic v. 8. GESN.

21. Eodem pertinet Procl. in Tim. 1 p. 50, 2 Ὀρφεὺς τῶν δυνάμεων τάξιν ἐνδεικνύμενος, Τῶδ' ἤτοι κεφαλὴ μέν, φησίν, Οὐρανὸς αἰγλήεις, Ὄμματα δ' ἠέλιός τε καὶ ἀντιόωσα σελήνη. Itaque hic rescribam, τῷ δή τοι κεφαλὴ μέν, ἰδεῖν, π. κ. π. vel sola interpunctione mutata, κεφαλὴ μέν, ἰδεῖν καὶ κ. π. et *pulchri adspectu vultus*. Vigerius ad Eusebium coniicit ἴδοις· sed sic sequi deberet Οὐρανὸν etc. Ceterum similis plane Orphica Ia-

Digitized by Google

vi est Sarapis, qui de se apud Macrob. Sat. 1, 20 ita respondit Nicocreonti,

Εἰμὶ θεὸς τοιόσδε μαθεῖν, οἷόν τ' ἐγὼ εἶπον·
οὐράνιος κόσμος κεφαλή, γαστὴρ δὲ θάλασσα,
γαῖα δέ μοι πόδες εἰσί, τὰ δ' ὦτ' ἐν αἰθέρι κεῖται,
ὄμμα τε τηλαυγὲς λαμπρὸν φάος ἠελίοιο. GESN.

26. Ἀντιόωσα Lunae epitheton respectu Solis: quam non videmus, nisi quatenus Soli opposita et velut obuia, radios illius ad nos reflectit, vt aiunt philosophi, refert, reiicit. Nescio vnde sit apud Cl. Heringam ἀνταυγοῦσα, nam Stobaei locus refert ἀντιόωσα. GESN.

27. Νοῦς — ἀψευδὴς apud Proclum in Tim. 3 p. 164, 29 tum Eusebium et Stobaeum ll. cc. legitur sine varietate. Interea non sine veri similitudine Heringa dedit Οὗς ἀψευδές, βασιλῆιον, quod suadere videtur v. 30, et laudatum ad v. 21 Sarapidis oracului, τὰ δ' ὦτ' ἐν αἰθέρι κεῖται. Mutare tamen nolui tres voces, in quibus libri consentiunt: cum etiam νοῦς huc pulchre conuenire, quin vnice conuenire videatur, h. e. intelligendi facultas. Etenim ὁ νοῦς etiam audit, videt: solus νοῦς est, non ὄς, qui φράζεται, intelligit, cogitat. Νοῦς vocari potest βασιλῆιος, qui etiam in homine sit τὸ ἡγεμονικόν. Illa deinde tam verbose inculcata αὐδή, ἐνοπή, πτύπος, ὅσσα ad ὦας referuntur. His versibus poterat vti Clarckius ad naturam spatii sui declarandam, quatenus illud sensorium quoddam Dei dici posse putauit. Qui hic νοῦς est, ille v. 31 νόημα vocatur. GESN. Apud Eusebium νοῦς δέ γε ἀψευδὴς.

28. Pro κλύει, κυκλεῖ est apud Eusebium. GESN. Ἐστὶν abest apud Eusebium.

29. Οὔτ' ἐνοπή, οὔτε πτύπος, οὔτε μὲν ὅσσα; Euseb. Αὐδή, οὔτ' ἐνοπή, οὔτε πτύπος ἐδέν, Οὐ μένος λήθει Stobaeus MS. Vnde fecit Heringa, οὐδὲ πτύπος, οὐ μένος οὐδέν, Ὃ λήθει. Scilicet non adhibuit Vir doctus locum Procli. GESN. Αὐδά, οὐδ' ἐνοπή, οὐδ' αὖ πτύπος apud Proclum.

30. Ἡ λήθει legendum, pro Ἠλύθει, quod est apud Proclum, iam viderat H. Stephanus. Pro ὦας apud Eusebium legitur υἷας. Vigerius suspicabatur ὦτα. Nempe sententiam vidit: ὦας praeferat Criticus, etiam si absque Proclo et Stobaeo esset. GESN.

31. Ἔχει Heringa. Bene, puto: sed nec alterum damnem. Stobaeus MS. pro ἠδὲ νόημα habet ἡ δ' ἕνι σῆμα Σῆμα δέ οἱ κ. τ. λ. Vnde effinxit Heringa, ἠδ' ἐπίσημον. Σῶμα δέ οἱ. Scilicet Eusebium non contulit Vir eruditus, solo vsus praestanti ingenio. GESN. Legebatur ἔχεν.

32. Partem horum versuum ita refert Proclus in Tim. 3 p. 153, 3 Ταῦτα οὖν ὁ θεολόγος εἰδὼς (elementa omnium rerum πρώτως, et per causam suam esse in opifice mundi) περὶ τῦ δημιουργῦ φησι, Σῶμα δέ οἱ πυριφεγγὲς (sic ille pro Eusebiano περιφ.

Digitized by Google

recte, puto) ἀπείριτον, ἀσυφέλικτον, et ſtatim, Ὧμοι μὲν — εὐρυβίης. Et ceteris omiſſis Μέσση δὲ ζώνη βαθυηχέος (ſic pro meliori βαρυηχ.) οἴδμα θαλάσσης. Πυμάτη δὲ βάσις χθονὸς ἔνδοθι ῥίζαι. GESN.

33. Dedi lectionem H. Stephani, niſi quod ille habet ὀμβριμόγυιον. Apud Euſebium eſt Ὄβριμον pro Ἄτροπον. Sed Stob. MS. Ἄτροπον ὀμβρόγυιαν, vnde ὀμβριμόγυιον fecit Cl. Heringa. Sed illud μ ante β ſemibarbaris librariis deberi, non dubito, in voce Homero Heſiodoque frequentata. Vid. Euſtath. ad Od. A, 101 de Minerua ὀβριμοπάτρῃ, p. 26, 21. GESN.

36. Ποτᾶται et mox παμμήτειρα editum negligentius apud Euſebium, παμμήτωρ Stob. MS. παμμήτης lectionem H. Steph. tuetur Δημήτης. Sed παμμήτειρα eſt in Hymno Homerico 29, 1. GESN.

39. Πυμάτη — χαίης habet Proclus etiam in Tim. 3 p. 211, 2 et inde conficit in Demiurgo προϋπάρχειν τὰ αἴτια. GESN.

41. Legebatur αὖθις. Steuchus hos duo verſus affert p. 427. vbi ſic ſcripti inueniuntur:

πάντα τάδε κρύψας αὖθις φάος ἐς πολυγηθὲς
μέλλεν ἀπὸ κραδίης προφέρειν παλινθέσκελα ῥέζων.

42. Hos duo verſus habet Proclus in Tim. 2 p. 99, 14 ita, Πάντα τάδε κρύψας, αὖθις παλιθέσκελα ῥέζων. Vltimum ſic Procl. in Tim. 2 p. 64, 3 ἤμελλεν ἀπὸ κραδίης προφέρειν πάλιν θέσκελα ἔργα. Πάλι pro πάλιν eſt etiam H. 2, 10. Apud Ar[illegible]otelem l. c. ad v. 9 ita eduntur, Πάντας γὰρ κρύψας αὖτις φ. εἰ. π. Ἐξ ἑσπῆς κραδίης ἀνενέγκατο μέρμερα ῥέζων. Eodem modo Clem. Alex. Stro. 5 p. 722, 23, niſi quod hic eſt π' αὖθις. Ro. Stephanus in Euſebio ſic vt dedimus, niſi quod παλιθέσκελα, vna voce ſcriptum. In Stobaeo MS. Πάντα δα . . . κρύψας αὖθις φάος εὐπολύγηθε Μέλλε ἀπὸ κραδίης πάλαι θέσκελος ῥέζων. vnde Heringa, Πάντα δ' ἀποκρύψας, αὖθις φάος ἐς πολυγηθὲς Μέλλε ἀπὸ κραδίης ἀνενέγκαι θέσκελα ῥέζων. Cogitet lector hic etiam, quod de magna illa varietate ad v. 9 monuimus. GESN.

VII.

Ex Macrobio Sat. 1, 18
De Phanete h. e. Sole ac Dionyſo.

Τήκων αἰθέρα θεῖαν, ἀκίνητόν περ ἐόντα,
ἐξανέφηνε θεοῖς ὥραν κάλλιστον ἰδέσθαι,
ὃν δὴ νῦν καλέουσι Φάνητά τε καὶ Διόνυσον,
Εὐβουλῆά τ' ἄνακτα, καὶ Ἀνταύγην ἀριδηλον·

Digitized by Google

ἄλλοι δ' ἄλλο καλοῦσιν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων.
πρῶτος δ' ἐς φάος ἦλθε, Διώνυσος δ' ἐπεκλήθη,
οὕνεκα δινεῖται κατ' ἀπείρονα μακρὸν Ὄλυμπον·
ἀλλαχθεὶς δ' ὄνομ' ἔσχε, προσωνυμίας τε ἕκαστον
παντοδαπὰς κατὰ καιρόν, ἀμειβομένοιο χρόνοιο.

Et quibusdam interiectis,

Orpheus Liberum atque Solem vnum esse Deum eundemque demonstrans, de ornatu vestituque eius in sacris Liberalibus ita scribit:

Ταῦτά γε πάντα τελεῖν ἱερᾷ σκευῇ πυκάσαντα,
σῶμα θεοῦ πλάττειν ἐριαυγοῦς Ἠελίοιο.
πρῶτα μὲν ἀργυφέαις ἐναλίγκιον ἀκτίνεσσιν
πέπλον φοινίκεον πυρὶ εἴκελον ἀμφιβαλέσθαι.
αὐτὰρ ὕπερθε νεβροῖο παναιόλου εὐρὺ καθάψαι
δέρμα πολύστικτον θηρός, κατὰ δεξιὸν ὦμον,
ἄστρων δαιδαλέων μίμημ' ἱεροῦ τε πόλοιο.
εἶτα δ' ὕπερθε νεβρῆς χρύσεον ζωστῆρα βαλέσθαι,
παμφανόωντα, πέριξ στέρνων φορέειν, μέγα σῆμα
εὐθὺς ὅτ' ἐκ περάτων γαίης φαέθων ἀνορούσων
χρυσείαις ἀκτῖσι βάλῃ ῥόον ὠκεανοῖο,
αὐγὴ δ' ἄσπετος ᾖ, ἀνὰ δὲ δρόσῳ ἀμφιμιγεῖσα
μαρμαίρῃ δίνῃσιν ἑλισσομένη κατὰ κύκλον
πρόσθε θεοῦ, ζώνη δ' ἄρ' ὑπὸ στέρνων ἀμετρήτων
φαίνετ' ἄρ' ὠκεανοῦ κύκλος, μέγα θαῦμ' ἐσιδέσθαι.

Et 1, 23

Solem esse omnia et Orpheus testatur, his versibus:

Κέκλυθι τηλεπόρου δίνης ἑλικαυγέα κύκλον
οὐρανίαις στροφάλιγξι περίδρομον αἰὲν ἑλίσσων,
ἀγλαὲ Ζεῦ, Διόνυσε, πάτερ πόντου, πάτερ αἴης,
Ἥλιε παγγενέτορ, Πὰν αἰόλε, χρυσεοφεγγές.

Digitized by Google

Et 1, 17 p. 195.

Apollinem πατρῷον cognominauerunt, vt auctorem progenerandarum omnium rerum — vt ait Orpheus:

πατρὸς ἔχοντα νόον καὶ ἐπίφρονα βουλήν.

1. Quis sit ille τήκων αἰθέρα, ex ipsa re intelligitur, nempe primus Opifex rerum et Demiurgus. Sed quid sit τήκειν τὸν αἰθέρα, solus forte redux ab inferis Orpheus dixerit. Metuo enim, ne, si omnia denuo conducam et componam, quae conduxit Pauli Leopardi Eschenbachiique diligentia, et ex MSS. protulit Bentleius (Epist. ad Millium sub Io. Malela p. 5) de Phanete illo Orphico, de quo, e quo ille prosiliit etc. tamen nihil ad hanc rem proficiam. Itaque contentus ero apposuisse solum hoc, quod e MS. Damascio dedit Bentleius, Οὐχὶ δὲ καὶ Ὀρφεὺς ἀπὸ τοῦ Ὠοῦ, παράγει καὶ τῆς Νεφέλης ἐαγείσης τὸν πολυτίμητον Φάνητα κ. τ. λ. Τήκειν αἰθέρα et ῥήσσειν νεφέλην illo quidem videntur mihi synonyma: mirum fuerit, si hodie sic loquatur Philosophus. Sed cogitemus, quas notiones antiquum vulgus et hodiernum nomini *caeli* adiunxerit. Phaneta, *aetheris filium*, statim videbimus. Quae alioqui sunt in Orphicis carminibus, ea commodius leguntur ad Argon. 15 et ad H. 5. et mox Fr. 8. GESN.

2. Ἐξανίφηνε θεοῖς conuenit cum verbis Damascii de principiis apud Wolfium Anecd. 3 p. 209 pr. Ὅ, τε γὰρ Ἑλλήνων θεολόγος Ὀρφεὺς πρῶτον ἐποίησε τὸν Φάνητα καθορώμενον ὑπὸ τῶν θεῶν. Procl. in Tim. 2 p. 132, 25 cum dixisset nomine χρὼς (color) significari τὸ ὁρατόν, addit exemplum, Θαύμαζον καθορῶντες ἐν αἰθέρι φέγγος ἄελπτον, Τοῖον (sic leg. pro τὸ ὄν) ἀπέστιλβε χρόος ἀθανάτοιο Φάνητος. Pro ὥραν reponere cogitabam Ὦρον, quod Solis apud Aegyptios, praeceptores Orphei et discipulos, nomen esse, ipse docet Macrob. 1, 21. Sed retinui, quod Orphicam esse hanc appellationem nondum obseruaui, et quod commode et Graece dicitur Φάνης ὥραν κάλλιστος. De illa pulchritudine Phanetis Procl. in Tim. 2 p. 132, 8. Διὸ καὶ παῖδα Ὀρφεῖ — ὁ Φάνης περικαλλὴς αἰθέρος υἱὸς ὠνομάζεται, καὶ ἄβρὸς Ἔρως — διὸ καὶ κάλλιστος ὀνομάζεται. Aetheris igitur filius est Phanes. Ad eum refert Lactantius 1, 5, 5 versum Orphei Πρωτόγονος Φαέθων περιμήκεος ἠέρος υἱός. Addit, *Aliud enim amplius quod diceret, non habebat. Hunc* ait esse omnium Deorum parentem, quorum causa caelum condiderit — Ἔκτισεν ἀθανάτοις δόμον ἄφθιτον. GESN.

3 et 4. Τε ac τ' reposui pro δὲ et δ' sententia postulante, et antiquis exemplaribus. Εὐβυλέας quos alias vocet, ostendit Index. Ἀντουγεῖς sidera generale epitheton H. 6, 6 v. v. Ita-

Digitized by Google

que etiam hic malim αὐταυγῇ. GESN. Versum tertium ex Orpheo affert Diodorus Siculus I. 11. ita scriptum: τοὔνεκά μιν καλέουσι Φάνητά τε καὶ Διόνυσον.

10. Operosa praeceptio de ornatu et vestitu sacerdotis, remotae antiquitatis et pene Mosaicae indicium. GESN.

14. 15. Παναιόλον δέρμα malim, et πολυστίκτου θηρός. GESN.

17. Νεβρῆ est pellis hinnulei, νεβρῦ, vt λεοντῆ, e. i. g. a. Vsitatius νεβρὶς, νεβρῆ puto adhuc Lexicis exsulat. Supra hinnuleam pellem a dextro humero suspensam balteus induendus est aureus. Hunc ζωστῆρα fert circa ipsa praecordia, πέριξ στέρνων. Alia est ζώνη v. 23 ὑπὸ στέρνων. GESN. Νεβρῆ Argon. 451.

18. Hic habitus debet symbolum esse Solis orientis, et praecedentis eum aurorae. GESN.

23. Ἀμετρήτου malim, vt ad Oceanum referatur. GESN.

28. Πὰν αἰόλε pro vitioso παναίολε scripsi.

VIII.

De Phanete ac Titanibus ex Proclo et aliis. Conf. ad Fr. 6, 19 et 7, 3.

In Tim. 2 p. 102, 37.

Πάλαι ὁ Θεολόγος ἔν γε τῷ Φάνητι τὴν δημιουργικὴν αἰτίαν ἀνύμνησεν. Ἐκεῖ γὰρ ἦν τε καὶ προῆν, ὥσπερ ἔφη καὶ αὐτός,

— Βρόμιός τε μέγας, καὶ Ζεὺς ὁ πανόπτης.

Et paucis interiectis habet versum, (de quo ad Fr. 6, 19)

καὶ Μῆτις πρῶτος γενέτωρ, καὶ Ἔρως πολυτερπής,

αὐτός τε ὁ Διόνυσος καὶ Φάνης καὶ Ἠρικεπαῖος συνεχῶς ὀνομάζεται.

Et p. 99, 9.

ὡς τότε πρωτογόνοιο χανὸν μένος Ἠρικεπαίου
τῶν πάντων δέμας εἶχεν ἑῇ ἐνὶ γαστέρι κοίλῃ,
μίξε δ' ἑοῖς μελέεσσι θεοῦ δύναμίν τε καὶ ἀλκήν.
τοὔνεκα σὺν τῷ παντὶ Διὸς πάλιν ἐντὸς ἐτύχθη.

Ex Athenagora apol. p. 72.

ἂν δὲ Φάνης ἄλλην γενεὴν τεκνώσατο δεινὴν

Digitized by Google

νηδύος ἐξ ἱερῆς, προσιδεῖν Φοβερωπὸν ἔχιδναν,
ἧς χαῖται μὲν ἀπὸ κρατός, καλόν τε πρόσωπον
ἦν ἐσιδεῖν, τὰ δὲ λοιπὰ μέρη Φοβερσῖο δράκοντος
αὐχένος ἐξ ἄκρης.

Proclus in Tim. 3 p. 137, 11.

Ὁ θεολόγος μόνον παράγει * τὸν Φάνητα,
σπέρμα Φέροντα θεὸν κλυτόν. —
Οὐρανὸς μὲν γὰρ μετὰ τῆς γῆς πρόεισιν,
ἡ δὲ πάλιν γαῖάν τε καὶ ἠέρα εὐρὺν ἔτικτε. —
Κατὰ τὴν τρίτην γονὴν ἡ γῆ προήγαγεν (conf. v. 21)
ἑπτὰ μὲν εὐειδεῖς κόρας, ἑλικώπιδας, ἁγνάς,
ἑπτὰ δὲ παῖδας ἄνακτας ἐγείνατο λαχνήεντας.
— Ὁ δέ γε Φάνης μόνος τε πρόεισιν, καὶ ὁ αὐτὸς
ἀνυμνεῖται θῆλυς καὶ γενέτωρ —
αὐτὸς ἔης γὰρ παιδὸς ἀφείλετο κόριον ἄνθος.

Et ibid. p. 137, 26.

Τὰ λόγια τὸν μέγιστον τῶν θεῶν (Φάνητα) πηγὴν πηγῶν προσαγορεύει, καὶ μόνον ἀπογεννῆσαι τὰ πάντα φησίν.

ἔνθεν ἄδην θρώσκει γένεσις πολυποικίλου ὕλης,
ἔνθεν συρόμενος πρηστὴς, ἀμυδρὸς πυρὸς ἄνθος,
πάσμων ἐνθρώσκων κοιλώμασι. πάντα γὰρ ἔνθεν
ἄρχεται εἰς τὸ κάτω τείνειν ἀκτῖνας ἀγητάς.

Et L. 5 p. 295, 30 conferenda cum v. 14 sq.

Τίκτει ἡ γῆ λαθοῦσα τὸν οὐρανόν, ὥς φησιν ὁ θεολόγος,
ἑπτὰ μὲν εὐειδεῖς κόρας, ἑπτὰ δὲ παῖδας ἄνακτας.
Θυγατέρας μὲν, Θέμιν καὶ εὔφρονα Τηθύν,
Μνημοσύνην τε βαθυπλόκαμον, Θείαν τε μάκαιραν.
ἡ δὲ Διώνην τίκτεν, ἀριπρεπὲς εἶδος ἔχουσαν,

Digitized by Google

Φοίβην τε Ῥείην τε, Διὸς γενέτειραν ἄνακτος.
Παῖδας δὲ ἄλλες τοσέτες,
Κοῖόν τε Κρεῖόν τε μέγαν, Φόρκυν τε κραταιόν,
καὶ Κρόνον, Ὠκεανόν θ', Ὑπερίονά τ', Ἰαπετόν τε.

Deinde, in fine paginae, de Caelo f. Vrano,

ὡς ἐνόησ' αὐτὲς ἀμείλιχον ἦτορ ἔχοντας,
καὶ φύσιν ἐκνομίην·
ξίπτε βαθὺν γαίης ἐς τάρταρον.

Et ſtatim p. 296, 1.

Τῶν ἄλλων Τιτάνων εἰς τὴν κατὰ τὸ πατρὸς ἐπιβυλὴν ἰεμένων, ὁ Ὠκεανὸς ἀπαγορεύει τε πρὸς τὰς τῆς μητρὸς ἐπιτάξεις, καὶ ἐνδοιάζει περὶ τῆς τάξεως.

ἔνθ' ἔμ' Ὠκεανὸς μὲν ἐνὶ μεγάρισιν ἔμιμνεν,
ὁρμαίνων, ποτέρωσε νόον τρέποι, ἢ πατέρα ὃν
γυμνώσῃ τε βίης, καὶ ἀτάσθαλα λωβήσαιτο
σὺν Κρόνῳ ἠδ' ἄλλοισιν ἀδελφοῖς, οἳ πεπίθοντο
μητρὶ φίλῃ, ἢ τές γε λιπὼν μένοι ἔνδον ἕκηλος.
πολλὰ δὲ πορφύρων, μένεν ἤμενος ἐν μεγάρεσσι,
σκυζόμενος ἦ μητρὶ κασιγνήτοισι δὲ μᾶλλον.

Idem in Tim. 1 p. 57 extr. de Titanibus, victos eſſe ab Olympiis,

καὶ κρατερὸι περ ἐόντες ἀμείνονος ἀντιάσαντες,
ὕβριος ἀντ' ὀλοῆς καὶ ἀτασθαλίης ὑπερόπλου.

Athenag. apol. p. 66.

κέρως δ' ἐρανίωνας ἐγείνατο πότνια γαῖα,
οὕς δὴ καὶ Τιτῆνας ἐπίκλησιν καλέουσιν,
οὕνεκα τισάσθην μέγαν ἐρανὸν ἀστερόεντα.

Procl. in Tim. 2 p. 100, 3.

οἳ Ζηνὶ βροντήν τε πόρον, τεύξάν τε κεραυνόν.

Digitized by Google

πρῶτοι τεκτονόχειρες, οἱ Ἥφαιστον καὶ Ἀθήνην
δαίδαλα πάντ' ἐδίδαξαν, ὅσ' ἐρανὸς ἐντὸς ἐέργει.

Procl. in Tim. L. 3 p. 184, 47.

ἑπτὰ δὲ πάντα μέρη κόρε (Bacchi) διεμοιρήσαντο,
φησὶν ὁ θεολόγος περὶ τῶν Τιτάνων.

Id. L. 1 — apud Eſchenb. Epig. p. 55.

Τιτῆνες κακομῆτοι, ὑπέρβιον ἦτορ ἔχοντες.

Contulimus huc Stephani exemplo pluſcula de Phaneta ac Titanibus: non quo cohaerere ea putemus, aut vllo modo in vnum velut corpuſculum coire poſſe: qua in re fruſtra laborarunt Chryſippus, Proclus, Eſchenbachius: ſed vt hoc ipſum, ſi cui lubeat, eo facilius queat inquirere et cognoſcere. GESN.

3. De famoſo hoc Orphicorum Ericapaeo vid. ad Hym. 5, 4. Nempe pro ἤρικεπαῖον, reſcripſi Ἠρικεπαῖον. GESN.

4. Legebatur τῶν πάντων τε δέμας εἶχεν ἐνὶ γαστέρι κοίλῃ. Apud Proclum δὲ pro τέ, et mox μίξε δ' οἷς.

6. Eſt hoc initium eius fragmenti, quod dedimus n. 6. Vnde etiam hic poſuimus σὺν τῷ παντὶ, pro inepto σὺν τῷ πάρα. GESN.

8. De hac ἐχίδνῃ ſ. dracone plura Athenag. p. 65. GESN.

* Orpheus *inducit* in carmine ſuo Phaneta ſolum fine coniuge generantem omnia. Sed mox Οὐρανὸς μετὰ γῆς πρόεισιν, *procedit* ad generandum: rurſus ἡ γῆ προήγαγεν, Terra *produxit*, genuit, filias. Et v. 16 ὁ Φάνης μόνος πρόεισιν. GESN.

14. Eſchenbachius haec et quaedam e ſequentibus recte ſic concinnauit in Epigene p. 100.

ἑπτὰ μὲν εὐειδεῖς κούρας, ἑλικώπιδας, ἀγνάς,
ἑπτὰ δὲ παῖδας ἄνακτας ἐγείνατο λαχνήεντας·
Θυγατέρας μὲν τίκτε Θέμιν, καὶ εὐφρονα Τηθύν,
Μνημοσύνην τε βαθυπλόκαμον, Θείάν τε μάκαιραν,
ἠδὲ Διώνην τίκτεν, ἀρίπρεπες εἶδος ἔχουσαν,
Φοίβην τε, Ῥείην τε, Διὸς γενέτειραν ἄνακτος.
κούρας δ' Οὐρανίωνας ἐγείνατο πότνια Γαῖα,
ὅς δὴ καὶ Τιτῆνας ἐπίκλησιν καλέουσιν·
οὕνεκα τισάσθην μέγαν Οὐρανὸν ἀστερόεντα·
Κοῖόν τε, Κρεῖόν τε μέγαν, Φόρκυν τε κραταιόν,
καὶ Κρόνον, Ὠκεανόν θ', Ὑπερίονά τ' Ἰαπετόν τε.

Sed quaedam ille ſcripturae vitia retinuerat.

16. Κύριον Schneiderus pro κύριμον, ad Argon. 1336.

Digitized by Google

17. Ἄδην θρώσκει legendum, i. copiose, affatim prosilit, pro ἀδηθρώσκει, quod hic est, aut ἄρδην θρώσκει, vt habetur in eod. versu apud Procl. in Tim. 2 p. 118, 22. Bentleius in epistola ad Mill. sub Io. Malela p. 5 ex Damascio MS. dedit Ἔνθεν ἀποθρώσκει γένεσις πολυπιδάκι ὕλῃ. Πολυποίκιλον ὕλην habet ter Proclus. GESN.

21. Εὐώδεις est in Procl. Sed sine dubio praeferendum quod ex eodem dedimus v. 17. Non puto voluisse virum hic etiam versus ipsos Orphei referre, quos reconciunare facile alioquin fuerit: sed verba, omissis quibusdam, posuisse e memoria. Caeterum in hac genealogia Hesiodus quaedam mutauit Theog. 134 sq. Nec per omnia conuenit Apollod. Bibl. 1, 1, 3, qui tamen easdem septem Titanidas habet. Qui hic est Κρεῖος, apud Hesiodum Κρεῖος, et apud Apollodorum Κρῖος scribitur. GESN.

26. Κραταιὸν reposui versus causa pro πρατερόν. GESN.

32 et 33. Corrupti videntur duo versus: restituantur, si legere placeat, ἠὲ πατέρ' ὃν Γυμνώσῃ. Sic τέρ' produci possit propter literam asperam et asperum, qui statim sequitur, spiritum. Γυμνοῦν βίης est viribus, tanquam armis, nudare. GESN. Legebatur ἠὲ πατέρα ὃν γνώσῃ.

34. Oceanum etiam ab illa coniuratione liberat Apollod. 1, 1, 3. GESN.

36. Legebatur ἤμερος.

37. Legebatur τῇ μητρί apud Gesnerum. In Procl o.

IX.

Procl. in Tim. 4 p. 283, 11
Luna ἀντίχθων.

Μήσατο δ' ἄλλην γαῖαν ἀπείρατον, ἥντε σελήνην
ἀθάνατοι κλῄζουσιν, ἐπιχθόνιοι δέ τε μήνην·
ἣ πολλ' ὄρεα ἔχει, πολλ' ἄσεα, πολλὰ μέλαθρα.

Addit Eschenb. Epig. p. 160 ex eod. libro

ὄφρ' ἐν μηνὶ τρέπῃ, ὅπερ ἥλιος εἰς ἑνιαυτόν.

Hunc versum Eschenbachius e IV. libro Procli, tres priores e III. affert. Horum duo priores tantum in loco, quem Gesnerus indicauit, leguntur.

Digitized by Google

X.

Procl. in Tim. 2 p. 63, 49 Dei Opificis cum Nocte deliberatio.

Ὁ τῷ παντὸς ποιητὴς — πρὸς τὴν Νύκτα τῷ Θεολόγῳ πεποίηται λέγων·

Μαῖα, θεῶν ὑπάτη, Νὺξ ἄμβροτε, πῶς τάδε, φράζε,
πῶς δεῖ μ' ἀθανάτων ἀρχὴν κρατερόφρονα θέσθαι;

καὶ ἀκούει παρ' αὐτῆς,

αἰθέρι πάντα πέριξ ἀφάτῳ λάβε, τᾷδ' ἐνὶ μέσσῳ
οὐρανῷ —

καὶ περὶ πάσης ἑξῆς ἀναδιδάσκεται τῆς κοσμοποιΐας.

Πρὸς δὲ τὸν Κρόνον πάλιν, μετὰ τὰς δεσμὰς ἴ, μόνον ἐκ εὐχόμενος, φησίν·

ἔρθω δ' ἡμετέρην γενεήν, ἀριδείκετε δαῖμον.

Similis dialogiſmus eſt apud eundem in Tim. 2 p. 96, 2.

πῶς δέ μοι ἔν τι τὰ πάντ' ἔσαι, καὶ χωρὶς ἕκαστον;
αἰθέρι πάντα πέριξ ἀφάτῳ λαβέ· τῷ δ' ἐνὶ μέσσῳ
οὐρανόν, ἐν δέ τε γαῖαν ἀπείριτον, ἐν δὲ θάλασσαν,
ἐν δέ τε τείρεα πάντα, τά τ' οὐρανὸς ἐξεφάνωται.

Καὶ δὴ καὶ περὶ τῶν ἄλλων ἁπάντων ὑποθεμένη δημιουργημάτων, ἐπήνεγκεν,

αὐτὰρ ἐπεὶ δεσμὸν κρατερὸν ἐπὶ πᾶσι τανύσσῃς,
* σειρὴν χρυσείην ἐξ αἰθέρος ἀρτήσαντα.

1. Apud eundem Proclum in Tim. 4 p. 294, 16 hic verſus ita finitur, πῶς τάδε φράζεις; Ceterum quod Μαῖα hic vocatur Nox, videri poteſt, eam velut obſtetricem intelligi rerum omnium genitarum, vt in H. 2 pr. θεῶν γενέτειρα καὶ ἀνδρῶν, et v. 2 γένεσις

Digitized by Google

πάντων appellatur. GESN. Scripsisse videtur: πῶς τάδε φρεζεις, ὡς δεῖ.

3. Etiam haec paullo aliter referri alias, mox videbimus v. 7. GESN.

†) Postquam in vincula Saturnum coniecerat Iupiter, qui hic Demiurgus s. Opifex mundi est, ipsius consilium, quasi suppliciter precans, sibi expetit. GESN.

5. Apparet, etiam hic consuli a Demiurgo *Noctem*, quam forte ex hac ipsa fabula *consilii matrem* fecere iuniores; nisi potius hoc ipsum quoque hac fabula innuere voluit Orpheus, noctis silentium consiliis agitandis accommodatum esse. V. ad H. 8, 8. GESN.

6. Secundum haec Aether extremum continens omnium rerum: intra hunc Caelum: in hoc denique Terra, Mare, Sidera. Vid. ad 19, 4. GESN.

8. Legebatur ἐτεφάνωτο.

9. Scripsisse videtur περὶ πᾶσι.

10. Hunc versum adieci ex Proclo in Tim. 3 p. 146, 43. Huc etiam pertinet Procl. in Tim. L. 3 p. 173, 52. Κρατερὸς μὲν γὰρ καὶ ὁ δεσμὸς ὁ ἀπὸ νῶ καὶ ψυχῆς, ὡς καὶ Ὀρφεύς φησιν, ἀλλὰ μείζων ἡ τῆς χρυσῆς σειρᾶς ἕνωσις, καὶ μειζόνων τοῖς πᾶσιν ἀγαθῶν αἰτία. Aurea talis catena Homero quoque placuit Il. Θ, 19, quam irridere solet Lucianus. GESN.

XI.

Stobaeus Serm. 77 (LXXIX.) p. 455, 28. Iustitia Dei.

Ζεὺς δ' ἐφορᾷ γονέων ὁπόσοι τίσι θέμισας,
ἠδ' ὅσοι ἐκ ἀλέγουσιν, ἀναιδέα θυμὸν ἔχοντες·
καὶ τοῖς μὲν πρόφρων τε καὶ ἤπιος ἐσθλὰ δίδωσι,
τοῖς δὲ κακὰ φρονέων νεμεσίζεται Εὐμενίδεσσι.
δειναὶ γὰρ κατὰ γαῖαν Ἐριννύες εἰσὶ τοκήων.

4. Durius culus hic versus. Εὐμενίδεσσιν (vid. H. 68 et 69) debet esse Dativus instrumenti vel modi adeo, hac sententia, Iupiter malis irascitur per Furias h. e. Furiis immittendis eos punit. Iupiter poetarum ethicus iniurios in parentes liberos vlciscitur, physicus ipse patrem deiicit etc. GESN. Gesnerus ediderat ἐνεχῇ et πρόφρων καὶ ἤπιος. Reposui scripturam Stobaei.

Digitized by Google

XII.

Sextus Empir. contra Math. 2, 31 et 9, 15.
Vita ante leges.

Ἦν χρόνος, ἡνίκα φῶτες ἀπ' ἀλλήλων βίον εἶχον σαρκοδακῆ· κρείσσων δὲ τὸν ἥττονα φῶτα δάϊζε.

Dixit, quae debent et possunt dici, ad vtrumque locum Fabricius. GESN.

XIII.

Plato Philebo extr. p. 94, H. et Plutarch. p. 391, C.

Ἕκτῃ δ' ἐν γενεᾷ (φησὶν Ὀρφεὺς) καταπαύσατε κόσμον * ἀοιδῆς.

Prouerbii instar vtroque in loco poni videtur, vt post quinque genera vel gradus adeo, nihil superesse sextum indicetur. Sed an eadem sententia posuerit auctor, non dixerim. Seuerior Neander in Theognidem p. 292 med. Operis aurei, putat Orphea hunc versum posuisse, de nobilibus illis VI millenorum annorum aetatibus, de quibus multa Iudaei et ex his Christiani. Vid. Fabric. Cod. Pseudepigr. V. T. p, 1079 sq. GESN.

* Plut. θυμόν. GESN.

XIV.

Plato Cratylo p. 265, A, vbi Orphicam et Heracliticam Philosophiam comparat.

Λέγει δέ πε καὶ Ὀρφεύς, ὅτι

Ὠκεανὸς πρῶτος καλλιῤῥόε ἦρξε γάμοιο,
ὅς ῥα κασιγνήτην ὁμομήτορα Τηθὺν ὄπυιεν.

Io. Stobaeus Ecl. Phys. 1, 13 p. 25 repetit emendatius, vt videtur,

Ὠκ. πρώτιςα καλιῤῥόος κ. τ. λ. et addit,
Γαῖα δέ τοι πρῶτον μὲν ἐγείνατο ἶσον ἑαυτῇ
Οὐρανὸν ἀςερόενθ', ἵνα μιν περὶ πάντα καλύπτοι,
ὅς ῥ' εἴη μακάρεσσι θεοῖς ἕδος ἀσφαλὲς αἰεί.

Digitized by Google

GESN. Fallitur Gesnerus. Platonis lectio vera est. Versus, qui apud Stobaeum sequuntur, Hesiodi sunt e Theogoniá 126. seqq. HERM.

Sequuntur apud Stobaeum aliquot Iambici, quos his subnexuit et pro Orphicis dedit Elchenbachius: quos nos quoque referemus, non pro Orphicis quidem: videntur enim Tragici antiqui potius esse: sed quod omniscientiam diuinam, licet formulis incommodis et parum exquisitis, describunt, et quod paullo emendatiores qui legantur, digni sunt; puto autem sic:

Οὐ ὐδὲ εἷς λέληθεν, ὐδὲ ἓν ποιῶν,
οὐδ' ἂν ποιήσων, ὐδὲ πεποιηκὼς πάλαι,
οὔτε θεὸς, ὐδ' ἄνθρωπος, ὅστός εἰμ' ἐγώ,
ἀέρ' ὃν ἄν τις ὀνομάσειε, καὶ Δία,
ἐγώ, ὃ θεῦ 'στιν ἔργον, εἰμὶ πανταχῦ,
ἐνταῦθ' ἐν Ἀθήναις, ἐν Πάτραις, ἐν Σικελίᾳ,
ἐν τοῖς πάλεσσι πάσαις, ἐν ταῖς οἰκίαις
πάσαις, ἐν ὑμῖν πᾶσιν· ὐκ ἔστι τόπος,
οὗ μή 'στιν αὴρ· ὁ δὲ παρὼν ἁπανταχῦ
πάντ' ἐξ ἀνάγκης οἶδε πανταχῦ παρών.

GESN. Versus hi sunt Philemonis. Vide Heeren. ad Stob. Ecl. p. 70.

XV.

Dio Chrysost. Corinth. p. 458.

Ἐγένετο δὲ καὶ τῶν νεῶν ἄμιλλα· καὶ Ἀργὼ ἐνίκα· καὶ μετὰ ταῦτα ἐκ ἔπλευσεν, ἀλλ' αὐτὴν ἀνέθηκεν ὁ Ἰάσων ἐνταῦθα (Corinthi) τῷ Ποσειδῶνι, καὶ τὸ ἐπίγραμμα ἐπέγραψεν, ὃ λέγουσιν Ὀρφέως εἶναι·

Ἀργὼ τὸ σκάφος εἰμί, θεῷ δ' ἀνέθηκεν Ἰάσων,
Ἰσθμια, καὶ Νεμέοις ξεψάμενον πίτυσιν.

Vltimum actum fabulae Argonauticae, et Medeae furores Corinthum vulgo referri a Tragicis, notum. Noster Orpheus Argon. 1366 Iolcum reducit Iasonem et Argo. Consentit alter Sophista Aristides, qui in Isthmiaca, To. 1 p. 24 Iebb. tribuit Corintho aedificationem Argûs, causam coniecturae interferens, ὁ γὰρ ἡγεμὼν αὐτῆς — φαίνεται δεῦρό τε καταγόμενος αὐτὴν, καὶ δεῦρο ὁρμισάμενος· ponit vt certum, appulisse Iasonem Corinthi, et navem ibi subduxisse. GESN.

Digitized by Google

2. Στεφάμενον media voce et ad σκάφος relatum hoc indicare videtur, nauem a se ipsa, h. e. a suis vectoribus, coronatam esse: et solet sic Pindarus de sacrorum certaminum victoribus. conf.

XVI.

Clemens Alex. Cohort. p. 17 extr. et hinc Euseb. Praepar. 2, 3. Baubo Cererem exhilarat.

Παραθήσομαι δέ σοι αὐτὰ τῷ Ὀρφέως τὰ ἔπη, ἵν' ἔχῃς μάρτυρα τῆς ἀναισχυντίας τὸν μυσαγωγόν.

Ὡς εἰποῦσα πέπλους ἀνεσύρατο, δεῖξέ τε πάντα
σώματος ὕστι πρέποντα τύπον· παῖς δ' ἦεν Ἴακχος,
χειρί τε μιν ῥίπτασκε γελῶν Βαυβοῦς ὑπὸ κόλποις.
ἡ δ' ἐπεὶ οὖν ἐνόησε θεά, μείδησε δ' ἐνὶ θυμῷ,
δέξατο δ' αἰόλον ἄγγος, ἐν ᾧ κυκεὼν ἐνέκειτο.

Arnobius aduersus gentes L. 5 p. 175.

Ipsos in medio ponemus versus, quos Calliopes filius ore edidit Graeco, et cantando per saecula generi publicauit humano.

Sic effata, sinu vestem contraxit ab imo,
obiecitque oculis formatas inguinibus res:
quas caua succutiens Bacchi manu': nam puerilis
olli vultus erat, plaudit, contrectat amice.
Tum Dea defigens augusti luminis orbes,
tristitias animi paullum mollita reponit:
inde manu poclum sumit, risuque sequenti
perducit totum cyceonis laeta liquorem.

Orpheo tribuunt sine dubitatione hos versus Clemens et Arnobius, et Eleusiniorum sacrorum, quorum ille Mystagogus, partem faciunt. Quantumuis leues sunt et turpiculi, multum tamen et forte plus satis elaborarunt viri docti in illorum vel lectione

Digitized by Google

vel sententia constituenda, Paulus Leopardus emendatt. 6, 25, Dz. Heinsius ad Clementem, Salmas. ad Soli. p. 527 sq. et Io. Corn. de Pauw ad Anacr. p. 181: quem suo more et iure hic exagitavit Doruillius Vanni Crit. p. 397 sqq. quae potest, cui volupe est, excutere. Nobis Orphica ista ex Orphicis explicare visum est iam nuper ad Claudia. 33, 16: sed paucis, et quantum sufficiat τοῖς μεμυημένοις. Ex Hymno 41 constat, λύσιον (Lyaeo cognatum nomen) et θεσμοφόρον Διόνυσον Eleusine coli: et H. 49, 7 it. 51, 9 non λύσιον ληναῖον modo dici; sed, quod vnice huc pertinet, παυσίλυπον, φιλάπονον, et statim ἐπάφιον, a verbo ἐφάπτομαι. *Tagen* a tangendo feliciter reddidit Scaliger: simplicior aliquis vocaret *contrectatorem*. In his versibus, vt illos proposui, Iacchus s. Bacchus, per id ipsum quod ἐπάφιος est, fit παυσίλυπος et φιλάπονος. Potuit in illa infantia et nuditate corporum ac verborum generis humani tam absurdum, vt nobis nunc videtur merito, commentum probari, potuit religiosas in cerimonias irrepere, non minus quam φαλλοφορίαι illae antiquorum et ritus alii, quos nemo non rideret vel despueret, nisi religione et vsu saeculorum consecrati essent. GESN.

1. Greg. Naz. in Iulia. 1 s. Orat. 3 p. 104, 6 sic dedit Ὡς εἰπῦσα θεὰ δοιὺς ἀνεσύρατο μηρούς. Sed aperte iniquus est et calumniator, cum Deae tribuit factum Baubûs, et cum addit, fecisse hoc Deam, ἵνα τελέσῃ τοὺς ἐρατὰς etc. GESN.

2. Legebatur οὐδὲ πρέποντα.

3. Χειρί τε μιν ῥίπτασκε legunt apud Clementem et Eusebium viri docti, et interpretantur puerum Iacchum a sua matre in sinum et complexum Baubûs missum: de qua re tamen nihil Arnobius: et quid sibi vult γελῶν, masculini generis Participium, quod verbo iungendum esse nemo, puto, dubitat. Hic audaciorem me fuisse fateor, quod cogitabam, a librario Iotacista eam mutationem inter dictandum fuisse inductam. GESN. Gesnerus edidit χεῖρά θ' ἑὴν ῥίπτεσκε γελῶν Βαυβοῦς ὑπὸ κόλπος. Apud Clementem et Eusebium est χειρί τε μιν et κόλποις. Μὶν ad τύπον referendum censuit Doruillius.

4. Μείδησε bis in hoc versu vulgatum est. Sed sic nihil in Graecis respondet versui, *Tum Dea defigens augusti luminis orbes*, et quid sibi vult ignaua repetitio verbi μείδησε; Et iam Salmasius in Soli. p. 528, a A εἴδησε reposuit. GESN. Vulgo ἡ δ' ἐπεὶ ὖν μείδησε. Pro eo ἐνόησε scripsi.

7. *Formatas inguinibus res* videtur interpres Latinus, siue est ipse Arnobius, siue antiquior, dixisse, vt exprimeret nomen τύπον. GESN.

8. Heinsius coniiciebat; *Quas caua succutiens Baubûs manus*. GESN.

Digitized by Google

9. *Olli* legebatur apud Arnobium olim, quod ex MS. in *Ollis* mutauit Heraldus. *Baubo* et *Bacchi* tenuissimo discrimine distare, apertum. Casum mutauit, qui *Baubus* hic nomen esse debere, praesumserat. ORSN.

XVII.

Clemens Alex. Cohort. p. 15, 8.
Symbola quaedam mysteriorum Bacchi s. Dionysi.

Ὁ τῆς τελετῆς ποιητὴς Ὀρφεύς φησιν ὁ Θρᾴκιος·
Κῶφος καὶ ῥόμβος καὶ παίγνια καμπεσίγυια,
μῆλά τε χρύσεα καλὰ παρ' Ἑσπερίδων λιγυφώνων.

Arnobius adu. Gentes L. 5 p. 169.

— vt occupatus puerilibus ludicris distractus ab Titanibus Liber sit — Cuius rei testimonium — suis prodidit in carminibus vates Thracius, *Talos, speculum, turbines, volubiles rotulas, et teretes pilas, et virginibus aurea sumta ab Hesperidibus mala.*

Non voluit, puto, Arnobius versus Orphicos interpretari: sed sumsisse videtur hanc rerum ludicrarum enumerationem ex Alexandrino Clemente, qui statim post versus, quos damus, ita pergit, Καὶ τήνδε ὑμῖν τῆς τελετῆς τὰ ἀχρεῖα σύμβολα ὡς ἀχρεῖον εἰς κατάγνωσιν παραθέσθαι, ἀσφάγαλος, σφαῖρα, τροχίλος, μῆλα, ῥόμβος, ὕσοπτρον, πόπος. Quid sibi singula illa symbola voluerint, quaerere hodie, credo, serum est. ORSN.

XVIII.

Clemens Alex. Strom. L. 6 p. 738, 10.
Orphei versus ab Homero vsurpati.

Ὀρφέως ποιήσαντος,

Ὡς ἐ κύντερον ἦν καὶ ἰΐγιον ἄλλο γυναικός·

Ὅμηρος ἀντικρυς λέγει (Od. Λ, 426)
ὡς ἐκ αἰνότερον καὶ κύντερον ἄλλο γυναικός.

Digitized by Google

Et p. 751, 22.

Εὕροις δ' ἂν καὶ Ὁμηρου, τὸν μέγαν ποιητήν, ἐκεῖνα τὰ ἔπη,

Οἷον δὲ τρέφει ἔρνος ἀνὴρ ἐριθηλὲς ἐλαίης,

(Il. P, 53) καὶ τὰ ἑξῆς, κατὰ λέξιν μετενηνοχότα παρ' Ὀρφέως ἐκ τῆ Διονύσε ἀφανισμῦ· ἔν τε τῇ θεογονίᾳ ἐπὶ τῦ Κρόνε Ὀρφεῖ πεποίηται·

κεῖτ' ἀποδοχμώσας παχὺν αὐχένα, καὶδ δέ μιν ὕπνος

ᾕρει παναδμήτωρ.

Ταῦτα δὲ Ὅμηρος (Od. I, 372) ἐπὶ τῦ Κύκλωπος μετέθηκεν.

Athenag. Legat. c. 15 p. 64 Dechair.

Ὁμήρε μὲν λέγοντος (Il. Ξ, 201. et 302)

Ὠκεανόν τε θεῶν γένεσιν καὶ μητέρα Τηθύν.

Ὀρφέως δὲ, — ᾧ καὶ Ὁμηρος τὰ πολλά, καὶ περὶ θεῶν μάλιστα ἕπεται, —

Ὠκεανός, ὅσπερ γένεσις πάντεσσι τέτυκται.

Iusti. M. Cohortat. c. 16 p. 81 extr. Hutchini.

Τῦ Ὀρφέως

5 Μῆνιν ἄειδε Θεὰ Δημήτερος ἀγλαοκάρπε

ἐν ἀρχῇ τῆς ποιήσεως εἰρηκότος, αὐτὸς

Μῆνιν ἄειδε Θεὰ Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος

γέγραφεν.

Clem. Alex. Strom. L. 5 p. 718, 30.

Υἱὲ Διὸς μεγάλοιο, Πάτερ Διὸς αἰγιόχοιο.

1. Vide Mitscherlich. ad Hom. h. Cer. p. 143.

5. Quam μῆνιν Δήμητρος cecinerit Orpheus, colligitur ex locis Clementis Alex. et Arnobii, quae damus ad Argon. 17. GESN. Vide infra fragm. ined. 33.

7. Locus Clementis corruptus, aut truncatus, aut perturbatus videtur, quod hic persequi non licet. Sed hoc apparet, voluisse efficere, in Deo esse Patrem et Filium etiam de Orphei et Homeri sententia. GESN.

Digitized by Google

XIX.

Physica quaedam et Geographumena.

Proclus in Timaeum L. I p. 29, 29.

Καὶ φύσεως κλυτὰ ἔργα μένει, καὶ ἀπείριτος αἰών.

Clemens Alex. Strom. L. 6 p. 746, 11.

Ὀρφέως ποιήσαντος,

ἔστιν ὕδωρ ψυχῇ θάνατος δ' ὑδάτεσσιν ἀμοιβή.
ἐκ δ' ὕδατος γαίη, τὸ δ' ἐκ γαίης πάλιν ὕδωρ.
ἐκ τοῦ δὲ ψυχή, ὅλον αἰθέρα ἀλλάσσεσθαι.

Ἡράκλειτος ἐκ τούτων συνισάρεσνος τὰς λέξεις. ὧδέ πως γράφει, ψυχῇσι θάνατος, ὕδωρ γενέσθαι· ὕδατι δὲ θάνατος, γῆν γενέσθαι· ἐκ γῆς δὲ ὕδωρ γίνεται, ἐξ ὕδατος δὲ ψυχή.

Idem Strom. 5 p. 672 extr. e Dionysio Thrace Grammatico mentionem facit symboli τῶν θαλλῶν (ramorum) τῶν διδομένων τοῖς προσκυνοῦσιν, additque,

Φησὶ γὰρ Ὀρφεὺς ὁ Θρᾴκιος,

Θαλλῶν δ' ὅσσα βροτοῖσιν ἐπὶ χθονὸς ἔργα μέμηλεν.
οὐδὲν ἔχει μίαν αἶσαν ἐπὶ φρεσίν, ἀλλὰ καὶ κλεῖται
πάντα πέριξ· εἶναι δὲ καθ' ἓν μέρος ἃ θέμις ἐστίν.
ἀλλ' ἔχει, ὡς ἤρξαντο, δρόμῳ μέρος ἶσον ἕκαστος.

οἱ θαλλοὶ ἤτοι τῆς πρώτης τροφῆς σύμβολον ὑπάρχουσι κ. τ. λ.

Ibid. p. 673, 25.

Βέδυ τὰς Φρύγας τὸ ὕδωρ φησὶ καλεῖν, καθὸ καὶ Ὀρφεύς,

καὶ βέδυ νυμφάων κατεπαλίβετο ἀγλαὸν ὕδωρ.

Digitized by Google

Procl. Tim. 1 p. 38, 7 Οὐ μόνοι οἱ Μαθηματικοὶ λέγουσι περὶ τῆ μὴ πᾶν κλίμα πρὸς ἀνθρώπων οἴκησιν σύμμετρον, ἀλλὰ καὶ Ὀρφεὺς ἔτεσι διορίζων. Διώρισε δ' ἀνθρώποις

χωρὶς ἀπ' ἀθανάτων ναίειν ἕδος, ἦ μέσος ἄξων
ἠελίῳ τρίπεται, πρωτινεύμενος, ἔστε τι λίην
ψυχρὸς ὑπὲρ κεφαλῆς, ἔστ' ἔμπυρος, ἀλλὰ μεσηγύς.

Ad hos versus alludere videtur Sextus Emp. Pyrrh. 3, 30. Ὁμολόγηται ἐν τοῖς Ὀρφικοῖς πῦρ καὶ ὕδωρ καὶ γῆν principia rerum omnium dixit. Repetit adu. Math. 9, 361. GESN.

2. Abrupta breuitas obscurum reddit versum. Sed quod Heracliticum dogma continere dicitur, facile est illum supplere, adhibita praesertim illa etiam obseruatione, in quam frequentissime incidimus de vna voce duas velut personas sustinente, h. e. semel posita, bis intelligenda, nunc eodem intellectu, nunc diuerso. Nempe hoc dicit Orphicus versus, *Aqua mors est animae* h. e. aeri, dum in illam densatur, sed *mors* etiam *aquis* sunt *vices*, dum illae rursus in aera extenuantur. Non immoramur hic in Heraclitico dogmate illustrando: sed monemus, his versibus firmari, quae de illo disputauimus in Comm. Acad. Scientt. Gotting. T. I. vbi de animabus Hippocratis h. e. Heracliti. GESN.

3. Versum vacillantem fulcias, si pro τὸ legas τότε. GESN. Gesnerus edidit, τὸ δ' ἐκ γαίης. Apud Clementem est τὸ δὲ ἐκ γαίης.

4. Ψυχὴ ὅλον αἰθέρα ἀλλάσσει significare videtur, aer omne spatium circumfusum telluri (hic enim est aether) mutat in suam naturam, vt pro aqua, vaporibus, nubibus nihil nisi aer esse videatur. Iam 10, 6 αἰθὴρ videtur ita poni, vt non tam elementum fluidum, quam spatium, quo continentur omnia, notet. GESN.

5. Aenigmatis instar hic locus habet. Vniuersim quidem inconstantiam illam et illum fluxum omnium rerum Heracliticum explicari his versiculis, videtur. Sed quid proprie sibi voluerit symbolum θαλλῶ, siue *rami*, neque Grammaticus Dionysius, neque Clemens satis docent; multo minus quae sint ἔργα θαλλῶν. Si interpretari verbotenus locum velis, ita fuerint verba ordinanda, Ὅσα ἔργα θαλλῶν βροτοῖσιν ἐπὶ χθονὸς μέμηλεν, ἐκείνων (hoc enim pronomen supplendum est) Οὐδὲν ἔχει, μίαν αἶσαν ἐπὶ φρεσίν. Aut nihil dicit, aut θαλλὸς intelligit ipsos homines, quatenus virent, vigent, procedunt, sed etiam arescunt, abscinduntur subito. Secundum haec fuerit talis sententia: Quaecunque curant

Digitized by Google

agitantur homines, illorum nihil ne in animis quidem illorum vnam conſtantemque ſortem vel rationem habet etc. Caeterum inter antiquiſſimos Orphicorum ritus fuiſſe θαλλοφορίαν, Dionyſo propriam, credibile eſt: cuius ritus imitationem etiam Iudaeis placuiſſe, putat Spencerus de Legib. Ebrr. ritual. 4, 5 et Lakemacherus Obſeruatt. 1, 2 de ritibus quibusdam Bacchicis. Dionyſius et Clemens tamen, cum διδομένους τοῖς πρασινοῦσι θαλλοὺς memorant, ſpeciatim ramos illos olivae, ſupplicantium geſtamen, intellexiſſe videntur. GESN.

9. De voce Βέδυ, aquam notante, plura ſunt ex Didymo Grammatico apud Clem. l. c. GESN.

XX.

Proclus in Platonis Theol. 6, 8 p. 363, 20. Dice f. Iuſtitia.

Ὁ Ὀρφεὺς — ἤδη βασιλεύοντι [τῷ ὅλων δημιουργῷ] καὶ διακοσμεῖν ἀρχομένῳ τὸ πᾶν ἕπεσθαί φησι τὴν ὅλην Δίκην·

τῷ δὲ Δίκη πολύποινος ἐφείπετο πᾶσιν ἀρωγός.

Hunc verſum ſic reſtituit Aem. Portus, cum eſſet πολύπονος ἐφέπετο, quomodo etiam legitur in Tim. 5 p. 310, 32 Ἔστι γὰρ ὀπαδὸς τοῦ Διὸς κ. τ. λ. Ceterum hoc, puto, voluit auctor carminis, operibus diuinis omnibus adiutricem adfuiſſe Δίκην, Iuſtitiam, aequis omnia ponderibus librantem, eandem quae poenas exercet etc. GESN.

XXI.

Scholia ad Apollo. Argon. 3, 1. Muſae.

Ὅτι θαλιῶν εἰσι προσάτιδες αἱ Μοῦσαι, ἐν τοῖς Ὀρφικοῖς δεδήλωται.

Οὐδέ τι λήθονται Μουσέων βροτοί, αἵ γὰρ ἔασι κούρανοι, αἷσι μέμηλε χορός, θαλίαι τ' ἐρατειναί.

Et mox, Ἐν τοῖς Ὀρφικοῖς εὑρέτις ἐρχήσεως ἡ Ἐρατὼ παραδίδοται.

1. Pro edito λήγοντες recepi emendationem Ruhnkenii ad Hom. fragm. h. in Bacchum p. 3. Tum Geſnerus edidit Μουσῶν

Digitized by Google

Apud Schol. est Μουσάων, sed Μουσέων e codice notauit Schneiderus.

XXII.

Schol. Apollo. 3, 26.

Ἐν τοῖς εἰς Ὀρφέα (in his quae ad Orpheum auctorem referuntur) Κρόνε [παῖς ὁ Ἔρως] γενεαλογεῖται.

Αὐτὰρ Ἔρωτα Κρόνος καὶ πνεύματα πάντ' ἐτέκνωσε.

vid. Arg. 14.

Πνεύματα poni in praedicamento substantiae, ὡς σχολαστικὸν ἔπος εἰπεῖν, et subolem ea assignare Saturno, mirabor si sit Orphicum. GESN.

XXIII.

Procl. in Plato. Polit. p. 380, 6.

Species quibus se videndos praebent Dii.

Οἱ θεοὶ πολλὰς ἑαυτῶν προτείνουσι μορφάς, πολλὰ δὲ σχήματα ἐξαλλάττοντες φαίνονται — Καὶ ταῦτα καὶ ἡ θεοπαράδοτος * μυσταγωγία παραδίδωσι. Ταῦτα γάρ φησιν ἐπιφωνήσασα,

Πῦρ ἴκελον σκιρτηδὸν ἐπ' ἠέρος οἶδμα τιταῖνον,
ἢ καὶ πῦρ ἀτύπωτον, ὅθεν φάνην προθέουσαν,
ἢ φῶς πλησίον ἀμφὶ γύην ῥιζαῖον ἑλιχθέν.
ἀλλὰ καὶ ἵππον ἰδεῖν φωτὸς πλέον ἀστράπτοντα,
ἢ καὶ παῖδα θοοῖς νώτοις ἐποχούμενον ἵππου,
ἔμπυρον, ἢ χρυσῷ πεπυκασμένον, ἢ πάλι γυμνόν,
ἢ καὶ τοξεύοντα καὶ ἑστηῶτ' ἐπὶ νώτοις,

καὶ ὅσα τούτοις ἐφεξῆς τὰ λόγια προστίθησιν, οὔτε ἀλλοίωσιν, οὔτε ποικιλίαν, ἀλλὰ τὰς μεθέξεις αὐτοῦ (int. Θεοῦ) διαφόρους ἐπιδεικνύοντα.

* Mihi non est dubium, quin eam intelligat Proclus, quam Theol. Plat. 6, 8 p. 363 med. τὴν Ὀρφικὴν μυσταγωγίαν appellat,

Digitized by Google

ac de qua in Tim. 2 p. 97, 6 οἱ ἐκ τῆς θεοπαραδότου θεολογίας ὁρμώμενοι· et p. 124, 35 ἡ θεοπαράδοτος θεολογία· quam mox τὰ λόγια vocat, quae λόγια, qualiacunque sint, ex eadem certe officina cum antiquis illis Orphicis videntur prodiisse. Sententiam illorum vtcunque expressi h. m.

Qualem ignem subsultim per fluctus aeris se extendentem,
Aut etiam ignem informem, indeque splendorem procurrentem,
Aut lucem prope claudum illum streperum volutam,
Sed etiam equum adspectu luce plenum, fulgentem,
Aut etiam puerum velocibus tergis inuehentem equi,
Igneum, vel auro tectum, vel rursus nudum,
Vel etiam sagittantem, et insistentem in tergis. GESN.

2. Φάνας ἐλλάμψεις interpretatur Hesychius. Euripides, apposite ad hanc rem Rheso v. 943 Μυστηρίων δὲ τῶν ἀποῤῥήτων φάνας Ἔδειξεν Ὀρφεύς. GESN.

3. Πλούσιον, quod, quid sibi vellet, non comminiscebar, mutaui in πλησίον· et ῥιζαῖον simili causa in ῥοιζαῖον. Puto autem intelligi ignem, qualis circa Vulcanum cum stridore voluitur. GESN. Perinepta est Gesneri explicatio. Retineri debebat ῥιζαῖον, et diuisim scribi ἀμφὶ γύην, i. e. ἀμφὶ γῆν. Vide interpp. Hesych. ad γύας et γύης.

5. Θοοῖς νώτοις melius intelligebam, quam θεοῖς, et

6. Ἔμπυρον quam Ἔλπυρον. Itaque sic interea mutaui: quod in tali re sine fraude esse debere arbitror. Sic πάλι γυμνὸν diuisis vocibus dedi, et

7. Ἑστηῶτ' pro ἑστιωτ'. Sententiam huius loci, quem Proclus tractat, concinne expressit Eustath. Prooem. in Iliada p. 1, 31, vbi de fabulis poeticis ἐννοιῶν εὐγενῶν σκιαί εἰσι καὶ περιπετάσματα. GESN.

XXIV.

Proclus iu Timaeum L. 2 p. 124, 33.
Deus pater animarum.

— Γλυκερὸν δὲ τέκος Διὸς ἐξεκαλεῖτο.

Et mox, cum prouocasset ad τὴν θεοπαράδοτον θεολογίαν,

Λέγοι γοῦν ἡ ψυχὴ περὶ τοῦ Διὸς — τοῦ δημιουργήσαντος τὸ πᾶν,

— — — μετὰ δὴ πατρικὰς διανοίας
ψυχὴ ἐγὼ ναίω, θέρμῃ ψυχῶσα τὰ πάντα.

Digitized by Google

Κατέθετο γὰρ

νῶν μὲν ἐνὶ ψυχῇ, ψυχὴν δ' ἐνὶ σώματι ἀργῷ,
ἡμέας ἐγκατέθηκε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.

1. Illud ἐξεπαλεῖτο forte aliquis comparet cum illa noſtrorum formula, vbi Deus καλεῖν, καλεῖν ἐξ οὐκ ὄντων dicitur, quae iubet exſiſtere. OESN.

3. Eſt apud Proclum ita: διερρήχυσα τὰ πάντα, vacillante verſu, et verbo mihi ignorabili. Verba κατέθετο γὰρ ſunt Procli ad lucem ſententiae addita: quorum vis eſt etiam in vltimo verſu, in quo Animae plurium numero loquuntur. Secundum hanc philoſophiam ψυχή, Anima eſt, qua viuunt, ſpirant, aluntur τὰ ἔμψυχα· Νῦς, Mens eſt diuinius quiddam, quibusdam animabus ſuperadditum, ſiue inditum adeo. Sed aliter id Procl. in Tim. 3 p. 208, 29 de Anima, Ψυχή, Μένουσα κατὰ τὸ θειότατον αὐτῆς, καὶ ὡς φησιν Ὀρφεύς, τὴν ἑαυτῆς κεφαλὴν ἐνιδρύσασα τῷ νῷ, πρόνοιαν ἐντεῦθεν. OESN. Geſnerus infelici coniectura ediderat διερπτὰ ψυχῶσα τὰ πάντα. Pro eo dedi, quod probabilius videbatur.

5. Geſnerus ἡμᾶς. Apud Proclum recte ἡμέας.

XXV.

Procl. in Tim. L. 1 p. 4, 32.

De natura, φύσει, loquens ait,

Τοιαύτη δὲ ἔσα προελήλυθεν ἀπὸ τῆς ζωογόνου θεᾶς.

Νώτοις δ' ἀμφὶ θεᾶς φύσις ἄπλετος εἰλύφηται. —

ἄρχει δ' αὖ φύσις ἀκαμάτη κόσμων τε καὶ ἔργων,

φησὶ τὸ λόγιον,

οὐρανὸς ὄφρα θέῃ δρόμον αἰθέριον κατασύρων.

Hunc verſum habet etiam, et τοῖς λογίοις tribuit in Tim. 5 p. 323, 17. Et ibid. p. 308 extr. de Sole:

Τοῦτον γὰρ ἐπέσησε τοῖς ὅλοις ὁ Δημιουργός,

Digitized by Google

καὶ φύλακ' αὐτὸν ἔτευξε, κέλευσέ τε πᾶσιν ἀνάσσειν,

ὡς φησιν Ὀρφεύς.

Orphica haec esse, non dubito. Sed quae esset illa ζωογόνος θεά, mater naturae, quaerere distuli. Nisi fallor, Μῆτις est, de qua, vel quo, ad Fr. 6, 19 dictum. GESN.

XXVI.

Proclus in Tim. L. 5 p. 336, 7.

Εἴτε περὶ τῆς μονάδος τῶν νέων θεῶν ὁ Ὀρφεύς,

Κραῖνε μὲν ἓν Ζεὺς πάντα πατήρ, Βάκχος δ' ἐπέκραινε.

Et mox, φησὶ δὲ καὶ τὸ λόγιον,

ταῦτα πατὴρ ἐνόησε, βροτὸς δέ οἱ ἐψύχωτο.

Ex Proclo etiam adfert H. Steph. p. 107 hos duo:

τῷ πυρὶ γὰρ βροτὸς ἐμπελάσας θεόθεν φάος ἕξει.

Et

δηθύνοντι βροτῷ κεραπτοὶ μάκαρες τελέθουσι.

XXVII.

Procl. Theol. Plat. 4, 16 p. 206.

Adraſtea.

Παρ' Ὀρφεῖ φρυρεῖν λέγεται (Ἀδράστεια) τὸν ὅλων * δημιουργόν, καὶ

Χάλκεα ἰύπτρα λαβοῦσα, καὶ τύμπανον αἴγηκες **

ἵπως ἠχεῖν, ὥσε πάντας ἐπιστρέφειν εἰς αὐτὴν τὰς θεάς.

Id. in Tim. 5 p. 323, 24.

Καὶ γὰρ ὁ Δημιουργός, ὡς ὁ Ὀρφεύς φησι, τρέφεται μὲν ἀπὸ τῆς Ἀδραστείας, σύνεστι δὲ τῇ ἀνάγκῃ, γεννᾷ δὲ τὴν εἱμαρμένην.

* Sic leg. pro ὅλον. GESN.

** Αἴγηκες editum est, quod neque versum explet, neque explicari a me quidem potest. In mentem venit, si sit forte epi-

Digitized by Google

theron tympani de αἰγείῃ h. e. pelle caprina, in quo duae ſyllabae poſteriores eam vim habeant, quam in illo Homerico gladii epitheto τανύηκες, ſimilem productioni ηνεκης in nominibus διηνεκής, δυρηνεκής, πεντρηνεκής, ποδηνεκής. In quibus omnibus extenſionem quandam et productionem notare videtur. Sed eſt etiam alia coniectura, αἰγειηχές, vt ſignificetur tympanum ab intenta αἰγείῃ ſonorum: vt ἁλιηχὲς eſt quod in mari ſonat, ὑψηχὲς altiſonum. GESN. Geſnerus, haec verba omnia Orphei eſſe, vnumque hexametrum efficere ratus, αἰγείηκες edidit. At e diverſis ſumpta ſunt verſibus.

XXVIII.

Io. Diac. Allegor. in Heſiod. p. 305, 2. Nomenclaturae Deorum.

Μαρτυρεῖ καὶ ἐν τῷ μικροτέρῳ κρατῆρι Ὀρφεύς, τάδε λέγων·

ΕΡΜΗΣ δ' ἑρμηνεὺς τῶν πάντων ἄγγελός ἐϛιν·
ΝΥΜΦΑΙ ὕδωρ· πῦρ ΗΦΑΙΣΤΟΣ· σῖτος ΔΗΜΗΤΗΡ·
ἡ δὲ θάλασσα ΠΟΣΕΙΔΑΩΝ μέγας, ἠδ' Ἐνοσίχθων·
καὶ πόλεμος μὲν ΑΡΗΣ, εἰρήνη δ' ἐϛ' ΑΦΡΟΔΙΤΗ·
οἶνος, τὸν φιλέουσι θεοί, θνητοί τ' ἄνθρωποι,
ὄντε βροτοῖς εὗρεν λυπέων κηλήτορα πασέων
ταυροφογενὴς ΔΙΟΝΥΣΟΣ, ἐὐφροσύνην πόρε θνητοῖς
ἡδίϛην, παύϛῃσι τ' ἐπ' εἰλαπίνῃσι πάρεϛι.
καὶ ΘΕΜΙΣ, ἥπερ ἅπασι θεμιϛεύει τὰ δίκαια,
ἥλιος, ὃν καλέουσιν ΑΠΟΛΛΩΝΑ κλυτότοξον,
ΦΟΙΒΟΝ ἑκηβελέτην, μάντιν πάντων ἐπάεργον,
ἰητῆρα νόσων, ΑΣΚΑΗΠΙΟΝ· ἓν τάδε πάντα.

Ὅτι δὲ ἐκ τῆς Μνημοσύνης αἱ Μοῦσαι γεννῶνται, καὶ ὅτι ὁ Ζεὺς καὶ Αἰθὴρ λέγεται, ἄκρα τῷ εἰρημένῳ Ὀρφέως·

Digitized by Google

ΖΕΥΣ δέ τε πάντων ἐσὶ θεός, πάντων τε κεραοσής,
πνεύμασι συρίζων, φωνῇσιν τ' ἠερομίκτοις.
Ἦ γὰρ ὁ θῆλός ἐσι τὸν αἰθέρα καλῶν ἔτως;
ταὐτὸ καὶ ἁρμονίη Μεσέων, ταῖς τ' ὄργανα πάντα
μνημοσύνη πάντων πρῶτον πόρεν, ἔτ' ἀνεφάνθη.
ἀλλὰ χρόνος λήθῃ κατεχρήσατο καὶ κατέκρυψε.
νῦν δὲ τέχναι τε, λόγοι τε, νόμοι θ', ὅσα τ' ἔργα τέτυκται,
πάντα διὰ μνήμην διασώζεται ἀνθρώποισιν.

6. Legebatur λυπῶν et πασῶν.

7. Pro θνητοῖς ed. Trinc. θανᾶσιν.

10. Conf. Procl. in Platonis Theol. 6, 12 p. 376, 24 Καὶ αὐτός, ὥσπερ Ὀρφεύς, τὸν ἥλιον εἰς ταυτόν πως ἄγει τῷ Ἀπόλλωνι, καὶ εἰς τὴν κοινωνίαν περιβεύει (alloquitur tanquam coniunctos) τούτων τῶν θεῶν. Ἐκεῖνος (Orpheus) μὲν γὰρ διαῤῥήδην λέγει, καὶ διὰ πάσης ὡς εἰπεῖν ποιήσεως. Caeterum similes Deorum nomenclaturas et synonymias damus Fr. 34. De Sole Apolline speciatim v. 10. GESN.

12. Ἐν τάδε ex ed. Trincau. pro ἐνθάδε recepi.

13. Non dubito, quin haec sit Iouis, quem et Pana vocabant (τὸ πᾶν) descriptio. Vid. H. 10, 12, vbi Pan est ἀληθὴς Ζεὺς ὁ κερασής. Nomen illud, cum doriuarent a κεράννυμι misceo, tempero, et κρατῆρα quendam fingerent, naturae, deinde symbolo cornuum, quae Pani dedere (κεράων, vnde κεραίζειν) occultarunt. GESN. Κεράσης ed. Trinc. et Heins.

14. Eodem pertinet illud συρίζειν, sibilo vocare: quorsum data Pani σύριγξ sua, qua concordem illam rerum discordiam, illam pugnantis secum naturae harmoniam pingunt. Nec tamen Proclus non ingenioſe vtrumque hoc, τὸ κεράσαι et τὸ συρίζειν ad aethera refert et ventos, qui πανσπερμίαν illam, illum thesaurum seminum omnium miscent, et quocunque versus transferunt. Difficile interdum est non μυθολογεῖν et ἀλληγορεῖν· sed infinitum, et fluctuans nimis, et ab instituto nostro alienum. GESN. Legebatur φωναῖσί τε ἀερομίκτοις.

15. Pro πάντων vid. leg. πασῶν· refertur enim ad Μουσῶν. GESN. Legebatur ἁρμονία Μουσῶν· tum τότε ὄργανα πάντων.

17. Λήθῃ editum in Heinsiana, quod turbat sententiam. Λήθη aliquamdiu oppressit et occultauit Musicam s. eruditionem.

Digitized by Google

GESN. Gesnerus edidit χρόνου λήθη. Ego reuocani lectionem ed. Trincau. et Heins. χρόνος λήθη.

XXIX.

Procl. in Tim. L. 1 p. 41, 17 de Minerua.

Ἥδε γὰρ ἀθανάτων προφερεστάτη ἐστὶν ἀπασέων
ἶσον ἐποίχεσθαι, φησὶν Ὀρφεύς.

Id. in Tim. L. 1 p. 51, 34 Mineruam e capite Iouis nascentem facit

ὅπλοις λαμπομένην χαλκήϊον ἄνθος ἰδέσθαι.

Ibid. p. 52 plusquam de eadem, et v. 17 Λέγει δὲν ὁ Θεολόγος, ὅτι παρήγαγεν αὐτὴν ὁ πατήρ,

ὄφρ' αὐτῷ μεγάλων ἔργων κράντειρα γένοιτο.

Et v. 34 de eadem Minerua, ἀρετῆς δ' ἄνομα ἐσθλὸν κλήζεται, φησὶν Ὀρφεύς.

De ead. in Plato. Polit. p. 377, 30.

δεινὴ γὰρ Κρονίδαο νόῳ κράντειρα τέτυκται.

Et p. 387 extr. Καὶ γὰρ οἱ πρώτιστοι Κυρῆτες τάγε ἄλλα τῇ τάξει τῆς Ἀθηνᾶς ἀνεῖνται *, καὶ περιεσφθαι λέγονται τῷ θαλλῷ τῆς ἐλαίας, ὥς φησιν Ὀρφεύς.

Io. Stobaeus Ecl. Phys. Ser. 3 p. 38, 13 ex Prooemio de Gemmis laudat versum, quem ibi non inuenio:

ἀλλὰ Θεοὶ σοφίης ἐριλαμπέος ἡγεμονῆες
κέκλυτε.

In his Mineruam esse, non est dubium.

Cf. cum his fragmentis H. 31. GESN.

1. Legebatur ἀπασῶν.

* Ἀνῆνται, et mox περιεσθθαι editum erat. GESN.

6. Proeli esse haec verba ex hymno Musarum v. 30. monuit Tyrwhittus ad Lith. 91.

Digitized by Google

XXX.

Falso adscripta Orpheo.

Gregor. Nazianz. in Iulia. I. Or. 5 p. 104, A.

Ὀρφεὺς παρίτω μετὰ τῆς κιθάρας, καὶ τῇ πάντα ἑλκύσης ᾠδῇς, ἐπιβρεμέτω Διὶ τὰ μεγάλα καὶ ὑπερφυῆ τῆς θεολογίας ῥήματα καὶ νοήματα·

Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε Θεῶν, εἰλυμένε κόσμῳ,
ὅση τε μηλείη, ὅση τε ἵππων, ὅση τε ἡμιόνων· ἵν' ἐντεῦθεν, οἶμαι, δειχθῇ τὸ ζωογόνον τε θεῦ καὶ φερέσβιον.

Sed verius forte, certe emendatius Philostratus Heroic. 2, 19 p. 693 pr. vbi Homerum praefert Orpheo, Musaeo, Pamphο, Καὶ μὴν καὶ Παμφὼ σοφῶς μὲν ἐνθυμηθέντος, ὅτι Ζεὺς εἴη τὸ ζωογονεῖν, ὃς ἐξ ἀνίσατο ἐκ τῆς γῆς πάντα, εὐηθέστερον δὲ χρησαμένη τῷ λόγῳ, καὶ καταβεβλημένα ἔπη ἐς τὸν Δία ἆσαντος· ἔστι γὰρ τὰ τῆ Παμφὼ ἔπη,

Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε Θεῶν, εἰλυμένε κόσμῳ
μηλείῃ τε καὶ ἱππείῃ, καὶ ἡμιονείῃ· κ. τ. λ.

Sic Geoponic. 2, 35 ex Didymo, Φέρεται καὶ Ὀρφέως ταῦτα ἔπη,

δειλοί, πάνδειλοι, κυάμων ἄπο χεῖρας ἔχεσθε,
καὶ
ἴσόν τοι κυάμους τε φαγεῖν κεφαλάς τε τοκήων.

Quos versiculos ad Empedoclem auctorem refert Gell. 4, 11. GESN.

1. 2. Legebatur εἰλυμένε ex Gregorio et εἰλημένε ex Philostrato.

XXXI.

Ioh. Tzetzes ad Hesiodi Ep. 504 p. 125, a.

Τὰ δὲ ἔπη ἐκ τῶν Ὀρφέως μετεβλήθη· φησὶ γὰρ Ὀρφεύς·

Digitized by Google

Πολλαὶ δ' ἐρανόθεν καὶ ἐπαρτέες ἐκ νεφελάων
τῆμος ἐπόρνυνται φηγοῖς καὶ δένδρεσιν ἄλλοις,
οὔρεσί τε, σκοπέλοις τε, καὶ ἀνθρώποις ἐριθύμοις
πηγυλίδες, καὶ ἔσονται ἀμειδέες· αἶδε γὰρ ἔντως
τρύθσιν καὶ θῆρας ἐν ὄρεσιν, οὐδέ τις ἀνδρῶν
προβλώσκειν μεγάρων δύναται κατὰ γυῖα δαμασθεὶς
ψύχει λευγαλέῳ· πάχνη δ' ὑπὸ γαῖαι μέμυκε.

3. Ed. Trincauelli: ὄρεσι καὶ σκοπέλοις καὶ ἀνθρώποις ἐριθύμοις.

4. Editum ἀμειβίες. Sed ἀμειδέες legi voluerunt Heinlius et Graeuius, Hesych. ἀμειδές, ἀγέλαστον. ομεν. Heinsio etiam ἔσονται corruptum videbatur. At hoc de hominibus intelligendum. Ἀμειδέες est in ed. Trincau.

5. Τρύσσιν cum ed. Heinsii dedit Gesnerus. Ed. Trincan. τρύξουσιν.

7. Gesnerus cum ed. Heinsii dedit πάχνη δ' ὑπὸ γυῖα μέμυκεν. Propius ad veram lectionem ed. Trinc. πάχνη δ' ἐπὶ γαῖα μέμυκεν. Frigore terram findi constat.

XXXII.

Io. Malela Chronographiae p. 88
(ed. Oxon. 1691. 8)
ex θεογονίᾳ Orphei has illius preces refert,

Ὦ ἄνα, Λητῦς υἱ', ἑκατηβόλε, φοῖβε, κραταιέ,
πανδερκές, θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσων,
ἠέλιε χρυσέῃσιν ἀειρόμενε πτερύγεσσιν,
δωδεκάτην δὴ τήνδε παραὶ σεο ἔκλυον ὀμφήν,
σεῦ φαμένου, σὲ δέ γ' αὐτόν, ἑκηβόλε, μάρτυρα θείην.

Idem p. 91 de conditione hominum, qui brutis animalibus non sint meliores, istos de pluribus versus ponit:

θῆρές τ' οἰωνοί τε, βροτῶν τ' ἀλιτήρια φῦλα,
ἄχθεα γῆς, εἴδωλα τετυγμένα, μηδαμὰ μηδὲν

Digitized by Google

εἰδότες, ὅτε κακοῖο προσερχομένοιο νοῆσαι
Φραάδμονες, ὅτ' ἄποθεν μάλ' ἀποτρέψαι κακότητος,
οὔτ' ἀγαθῷ παρεόντος ἐπιτρέψαι τε καὶ ἔρξαι
ἴδριες, ἀλλὰ μάτην ἀδαήμονες, ἀπρονόητοι.

Habetur vtrumque hoc fragmentum etiam apud Ge. Cedrenum, qui se debere illud ait Timotheo Chronographo, quo Malela quoque vsus est. Hunc porro sequi placuit, tum quod Cedreno antiquior est, tum quod commodius sic adhibere licebat Bentleianas obseruationes, quas ille suae ad Io. Millium epistolae, Chilmeadianae editioni adiectae, intexuit. Dedi igitur vtrumque fragmentum, vt a Bentleio restitutum est. Locum Cedreni totum posuit Eschenbach. in Epig. p. 87 sqq. GESN. Vide Theod. Cant. Var. Lectt. II. 26. Χρυσέαισιν in χρυσέῃσιν mutaui ex Io. Tzetzae exeg. Hom. MS. in quâ χρυσῆσιν legitur. Affert is fol. 14. a. tres priores huius fragmenti versus.

3. Conf. Hy. 5, 2. GESN.
6. Ἀλιτώσια editum erat. GESN. Et βροτῶν δ'.
7. Μήτε τι ἐσθλόν. GESN.
9. Ἐπιόν. GESN. Ἄποθε editum.

XXXIII.

Procl. ad Euclid. Elem. 2 p. 43 post med. dum suo more θεολογεῖ de circulo, citat haec Orphei,

— — — Τὸ δ' ἀπειρέσιον κατὰ κύκλον
ἀτρύτως ἐφορεῖτο.

Citat etiam Eschenb. Epigene p. 78 ex Procli in Platonis Parmenidem septimo, MS. GESN.

XXXIV.

Nomenclaturae quaedam et Synonymiae Deorum (cf. Fr. 28) Io. Diac. allegor. ad Hesiodi Theog. p. 268 med.

Εὑρίσκω, τὸν Ὀρφέα καὶ τὴν ΤΥΧΗΝ ΑΡΤΕΜΙΝ προσαγορεύοντα (Hymno 71, 3) ἀλλα καὶ τὴν ΣΕΛΗΝΗΝ ΕΚΑΤΗΝ

Digitized by Google

Εἰνοδίην Ἑκάτην κλήζω, τριοδῖτιν ἐραννήν.

Procl. Theol. Plato. 5, 11 p. 267, 43 Κατ' Ὀρφέα τῷ μὲν Κρόνῳ συνοῦσα — ΡΕΑ καλεῖται· τὸν δὲ Δία παράγουσα, καὶ μετὰ Διὸς ἐμφαίνουσα τάς τε ἕλας καὶ τὰς μερικὰς διακόσμους τῶν Θεῶν, ΔΗΜΗΤΗΡ.

Franc. Patric. Diſcuſſ. Peripatt. 3, 5 p. 326 neſcio vnde.

ΡΕΙΗ τοι νοερῶν μακάρων πηγή τε ῥοή τε.
πάντων γὰρ πρώτη δυνάμει κόλποισιν ἀφράστοις
δεξαμένη γενεὴν ἐπὶ πᾶσι προχέει τροχάουσαν.

Procl. in Tim. 2 extr. p. 139, 9:

Καὶ γὰρ ὁ Θεολόγος τὴν κόρην ΜΟΥΝΟΓΕΝΕΙΑΝ εἴωθε προσαγορεύειν. Sic certe H. 28, 2.

1. Pro ἐφαννήν, quod nihili eſſe putarem, poſui ἐραννήν, epitheton, quod, ſi minus Hecatae, certe Lunae ac Triuiae conuenire, nemo temere negauerit. Sed totus verſus ſic, vt coniecteram, legitur in Εὐχῇ v. 45. OESN.

XXXV.

Procl. in Tim. L. 1 p. 53, 29.

Οἱ Θεολόγοι — φασὶ — τὸν Ἄτλαντα ἐν τοῖς πρὸς Ἑσπέραν τόποις ἱδρύσθαι, ἀνέχοντα τὸν οὐρανόν.

Ἄτλας δ' οὐρανὸν εὐρὺν ἔχει κρατερῇς ὑπ' ἀνάγκης
πείρασιν ἐν γαίης.

Idem in Parmenidem Platonis L. 4, vt dedit e MS. Eſchenbach. Epig. p. 78.

αὕτη δὲ, Ζηνὸς καὶ ἐν ὄμμασι, πατρὸς ἄνακτος,
ναίουσ' ἀθάνατοί τε θεοί, θνητοί τ' ἄνθρωποι,
ὅσσα τε ἦν γεγαῶτα, καὶ ὕστερον ὅσσα ἔμελλεν.

OESN. Vide fragm. ined. 12.

Digitized by Google

XXXVI.

Voces quaedam Orphicae.

Tzetz. ad Lycophron. 83.

Δρύκαρπα πᾶσαν ὀπώραν, ὥς πε φησὶν ἐν ταῖς δωδεκαετηρίσιν Ὀρφεύς

Βάλλειν ἔργεα πάντα, τά τε ΔΡΥΟΣ ΑΚΡΑ λέγονται.

Ibid. ad 523 Δείκνυσι δὲ καὶ Ὀρφεὺς τὴν ὑέτων διαφοράν, ἑτῶσι λέγων ἐν ταῖς δωδεκαετηρίσιν,

ἔσαι δ' αὖτις ἀνὴρ ἡ ΚΟΙΡΑΝΟΣ, ἠὲ ΤΥΡΑΝΝΟΣ,

ἢ ΒΑΣΙΛΕΥΣ, ὃς τῆμος ἐς ἠρανὸν ἵξεται αἰπύν.

Procl. in Tim. L. 5 p. 293, 21 Τὴν ἕνωσιν καὶ συμπλοκὴν τῶν δυνάμεων ἀδιαίρετον — αἰῶσι ΓΑΜΟΝ οἱ θεολόγοι προσαγορεύειν — καθ' ἃ φησιν ὁ θεολόγος. ΠΡΩΤΗΝ γὰρ ΝΥΜΦΗΝ ἀποκαλεῖ τὴν γῆν, καὶ ΠΡΩΤΙΣΤΟΝ ΓΑΜΟΝ τὴν ἕνωσιν αὐτῆς πρὸς τὸν ἠρανόν κ. τ. λ.

Id. ibid. L. 1. p. 35, 27 Οἱ θεολόγοι τὴν ἡλιακὴν πρόνοιαν καὶ εἰς τὰ θνητὰ διὰ τῶν ΔΑΚΡΥΩΝ (allegoriam fabulae Phaethontis persequitur) σημαίνεσι·

ΔΑΚΡΥΑ μὲν σέθεν ἐσὶ πολυτλήτων γένος ἀνδρῶν.

In libro Θεολογέμενα ἀριθμητικὰ p. 37 fin.

Τὴν ΕΞΑΔΑ ΟΛΟΜΕΛΕΙΑΝ προσηγόρευον οἱ Πυθαγορικοὶ κατακολουθοῦντες Ὀρφεῖ.

Procl. ad Hesiodi Dies p. 168, b fin.

Ὁ μὲν ἐν αὐτῇ (τῇ ἀρχῇ primus dies mensis) παρ' Ὀρφεῖ προσαγορεύεται ΜΟΝΟΚΕΡΩΣ ΜΟΣΧΟΣ. Ἁπλῶς μὲν γὰρ ὁ ΜΗΝ λέγεται ΒΟΥΣ κ. τ. λ. et add. si tanti est Tò. Protospath. ibid. p. 182, b med.

Digitized by Google

Pollux 2, 39 de cranio,

Τὸ ἔγκοιλον αὐτῆ κορυφή, ὃ καὶ ΜΕΣΟΚΡΑΝΟΝ ἐν τοῖς Ὀρφικοῖς ὀνομάζεται μέτροις.

1. Hic versus habetur etiam in carmine Maximi, quod dedit Fabricius B. Gr. To. 8, vbi est 490. Idque, vt cetera in illo carmine, obseruauit Wesselingius Probab. c. 17 p. 136. Sed ibi legitur λίγοιται. Verum λίγεσθαι apud Tzetzen rectum est, et conuenit cum βάλλειν. Quod ibi legitur ἔρνεά τε, et λέγεται, manifestae aberrationes sunt. Non ausim antiquo illum Orpheo tribuere, sed iauenisse tamen illum puto sub hoc nomine Tzetzen, et Maximum, qui illum cum aliis suo carmini intexuerit. Caeterum hoc versu non tam σφύκαφα nomen, quam ἀκρόδρυα declarari, attendentibus apertum est. ORSN. Gesnerus edidit τὰ δὲ et λέγεται. Apud Tzetzen: βάλλειν ἔρνεα τὲ πάντα, τά τε δρυὸς ἄκρα λέγεται. Cod Viteb. βάλλειν ἔγνια πάντα, τά τε δρυὸς ἄκρα λέγεται. Caeterum hi tres versus Maximi sunt, duo posteriores ex ea parte carminis, quae periit. Sic etiam eiusdem carminis versus 422.

ἐσ' ὧν Ἰφίκλοιο θεώτερος αὐγάζοιο

ex Orpheo affertur a Tzetze Chil. II. 42. Vide fragm. ined. 54.

XXXVII.

Tzetz. Chiliad. 12, 150 probaturus, Orphea fuisse Astrologum, ad libros illius prouocat.

Καὶ τῶν μὲν ἐφημερίδων Ὀρφέως ἀρχὴ τόδε·

Πάντ' ἐδάης, Μουσαῖε θεόφραδες, εἰ δέ σ' ἀνώγει
θυμός, ἐπωνυμίας μήνης κατὰ μοῖραν ἀεῖσαι,
ῥεῖά τοι ἐξερέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν.

Τῶν δωδεκαστηρίδων δὲ ἡ καταρχὴ τοιάδε·

Δεῦρό νυν ἔκτά μοι καθαρὰς ἀκοάς τε πεπάσσας,
πέπλυθι τάξιν ἅπασαν, ὅσην τεκμήρατο δαίμων,
ἔκ τε μιᾶς νυκτός, ἠδ' ἐξ ἑνὸς ἤματος αὖτως.

6. Gesnerus ediderat ἐκ δέ.

Digitized by Google

XXXVIII.

Procl. in Tim. 3 p. 155, 48 ex iis, quae vocat λόγια.

Ἔρωτα νοήσας γὰρ πατρικὸς νόος αὐτογένεθλος,
πᾶσιν ἐνέσπειρεν δεσμὸν πυριβριθῆ ἔρωτος,
καὶ τὴν αἰτίαν προσέθηκεν,
ὄφρα τὰ πάντα μένῃ χρόνον εἰς ἀπέραντον
ἐρῶντα,
μηδὲ πάσῃ τὰ πατρὸς νοερῶς ὑφασμένα φέγγει.
διὰ γὰρ τοῦτον τὸν ἔρωτα πάντα ἥρμοσαι ἀλλήλοις,
ὡς ἐν ἔρωτι μένῃ κόσμος στοιχεῖα θέοντα.

1. Apud Proclum ita legitur: τοῦτον δὲ τὸν μέγιστον καὶ τελειότατον δεσμόν, ὃν περιβάλλει τῷ κόσμῳ πανταχόθεν ὁ πατήρ, ὡς Φιλίας ὄντα ποιητικὸν καὶ τῆς εὐαρμονίου κοινωνίας τὸν (f. τῶν) ἐν αὐτῷ δεσμὸν πυριβριθῆ ἔρωτος τὰ λόγια προσείρηκεν ἔργα. Νοήσας γὰρ etc. Atque hic quoque πυριβριθῆ, pro quo Gesnerus ediderat περιβριθῆ.

3. Gesnerus ediderat μένει. Apud Proclum est μένῃ χρόνον εἰς.

4. Fortasse, μηδὲ πάσῃ τὰ πατρὸς νοερῷ ὑφασμένα φέγγει. Apud Proclum μὴ δέ.

5. Apud Proclum est μένει.

XXXIX.

Ioannes Diac. Allegor. ad Hesiodi Theog. p. 278, b med.

Ἔσιν δὴ πάντων ἀρχὴ Ζεύς· Ζεὺς γὰρ ἔδωκε,
ζωάς τ' ἐγέννησεν· καὶ ΖΗΝ αὐτὸν καλέσαι,
καὶ ΔΙΑ τ' ἠδ', ὅτι δὴ διὰ τοῦτον ἅπαντα τέτυκται.
εἷς δὲ πατὴρ ἦτος πάντων, θηρῶν τε βροτῶν τε.

1. Ἔστι δὴ ed. Heinf. ἔστι δὲ ed. Trincau.

2. Apparet etymon indicare voluisse auctorem nominis Ζὴν vel Ζάν, ἀπὸ τοῦ ζῆν· itemque Δία dictum, quia διὰ *propter* illum, sint omnia. *Propter* posui eo sensu, quo Ciceroniana descriptio parentis est, *propter* quem vivit filius. Quam antiquum

Digitized by Google

sit, alludere in nominibus propriis, Plato, et Moses adeo, testantur. GESN.

XL.

Plutar. Sympos. 8, 4 p. 723, E.

Ὁ Φοίνιξ μακρόβιόν ἐσιν ἐν τοῖς μάλιστα τῶν Φυτῶν, ὥς πε καὶ τὰ Ὀρφικὰ ταῦτα μεμαρτύρηκε,

— — Ζῷον δ' ἴσον ἀκροκόμοισι
Φοινίκων ἔρνεσσι.

Reisk. Animaduerss. p. 455 suspicatur ἐβροκόμοισι, vel ἴσα μακροκόμοισι. GESN.

Longaeuitatem aureae aetatis, vel Macrobiorum Orphicorum ita celebratam esse, non dubito. GESN.

XLI.

Ἀστρολόγούμενα quaedam.

Io. Tzetzes ad Hes. Ἔργα καὶ ἡμ. p. 170, b reprehendens Hesiodum, ait illum scripsisse δεινῶς καὶ συγκεχυμένως, ἅτι δὲ ψευδῶς· καὶ ἔχ ὥςπερ ὁ μέγας Ὀρφεὺς διδασκαλικῶς τε καὶ τεταγμένως πρὸς ἀκρίβειαν, καὶ τὸ πλέον τεχνικωτέρως, καὶ ἀληθῶς. Ἐκεῖνος μὲν ἔτω φησί·

Πρῶτον μὲν πρώτῳ ἐνὶ ἤματι φαίνεται Ἄρης.
μήνη δ' εἰς τ' Ἄρηι ἐπιτέλλεται. ἴσχεο δ' ἔργων,
τὴν δὲ γὰρ ἐξανύσασα φύσις δίκερων ἀναφαίνει.
αὐτὰρ ἐπὴν τρίτον ἦμαρ ἀπόπροθεν ἠελίοιο,
πᾶσιν ἐπιχθονίοισι φυτοσπόρῳ αἰτίη ἀλκῆς.
τετραάδι δ' αὐξομένη πολυφεγγέα λαμπάδα τείνει,

καὶ καθεξῆς πάντα, ἕως, μέχρι τῆς λ. κ. τ. λ.

Id. ibid. p. 175, a. Ὀρφεὺς δὲ ἐκεῖνος ὁ Θρᾴκιος ἐν τῇ περὶ γεωργίας ὑ τὴν ἁπλῶς ἡμέραν τῆς σελήνης τὴν τεσσαρεσκαιδεκάτην λέγει λυσιτελεῖν, ᾗ καὶ ἐκτέ-

Digitized by Google

νητον· ἀλλ' ὅταν τοιῶνδε σχηματισθῇ καὶ συντρέχῃ ζωδίοις τε καὶ τοῖς ἀστράσιν.

Et p. 178, b Εἰ δέ, ὥς φησιν Ὀρφεύς, τῇ ἄτῃ ἀνεῖται ἡ ἑπτακαιδεκάτη, καὶ διὰ τοῦτο τῇ τε τομῇ τῆς ὕλης ἐστὶν οἰκεία, καὶ τῇ τῶ καρπῶ γυμνώσει τῶν περικαρπίων.*

Id. ad Εργ. p. 130, b Ὀρφεὺς μαθηματικῶς πάντα παρακελεύεται ὁρᾶν· οἷον σελήνης τρεχούσης περὶ παρθένον, πάντα φυτεύειν πλὴν μόνων ἀμπέλων· μισεῖ γὰρ ἡ παρθένος τὸν ἄμπελον, διὰ τὸν πατέρα Ἰκάριον. Διὸς ὑδροχόϊ (f. ὑδροχόου) περιπαλεύοντος, μὴ πλεύσῃς· χαλεπὴ γὰρ τότε λίαν ἐστὶν ἡ θάλασσα. Τῇ αὐτῇ Διὸς ἐν ἰχθύσιν ὄντος, καλὸν γάμους ποιεῖν, καὶ τὰ λοιπὰ ὁμοίως.

* Locus hic eo memorabilior, quod illa dierum electio hodie adhuc calendarios noſtros foedat: licet forte nemo de ratione illa veteri et Orphica cogitet. ΘΕΣΝ. Haec omnia pertinent ad Maximum περὶ καταρχῶν.

1. An, et cur primus vniuscuiusque menſis dies Marti aſſignetur? nec recordor, nec quaerere volupe vel otium eſt. Hoc video, ſecundum menſis diem tribui hic Lunae, quae in Martem, primi dominum illuceſcat. Eadem vocatur δίκερως, bicornis, vt prima μονόκερως. (vid. ad Fr. 39). ΘΕΣΝ.

4. Ἀπόπροθεν ad digreſſum Lunae a Sole pertinet etc. ΘΕΣΝ.

XLII.

De Saturno quaedam.

Procl. ad Heſiodi Ερ. p. 44, b poſt pr. ὁ Ὀρφεὺς τῇ ἀργυρῇ γένες βασιλεύειν φησὶ τὸν Κρόνον.

Ibid. p. 39, a fi. Τὸν Κρόνον ἀεὶ μελαίνας ἔχειν τὰς ἐπὶ τῇ γενείῳ τρίχας, φησὶν Ὀρφεύς.

Et in Plato. Theol. 5, 10 pr, Καὶ ὁ τῶν Ἑλλήνων θεολόγος Ὀρφεὺς — ἀεὶ μελαίνας τὰς τῇ Κρονίῳ προσιβπε τρίχας μυστικῶς λέγει, καὶ μηδαμῶς γίγνεσθαι πολιάς. Deinde refert verſus illius truncatos, de hominibus ſaeculi Iouis (argentei; vt modo)

Digitized by Google

— — — — ὑπὸ Ζηνὶ Κρονίωνι
ἀθάνατον αἰῶνα καμεῖν, καθαροῖο γενέθλης.
— — — διερὰς χαίτας εὐώδεας, ἁδὲ
[f. Γήραος] ἠπεδανοῖο μιγήμεναι ἄϊδηι λευκῷ.
ἀλλ' — — — ἐριθηλέα λάχνην.

GESN.

XLIII.

Hippa

Procl. in Tim. 2 p. 124, 25.

Ἡ μὲν γὰρ Ἵππα τὴν παντὸς ἕξιν ψυχῆς, καὶ ὅτι πεπλημμένη παρὰ τῷ θεολόγῳ — λίνιον * ἐπὶ τῆς κεφαλῆς θεμένη, καὶ δρέποντι αὐτὸ περιστρέψασα τὸ πραδιαῖον, ὑποδέχεται Διόνυσον, — ὁ δὲ ἀπὸ τῆς μηρῆς τοῦ Διὸς πρόεισιν εἰς αὐτήν. — διὸ καὶ συλλαμβάνεσθαι καὶ Ἵππα λέγεται τίκτοντι τῷ Διΐ. Vid. Hym. 48, 1.

* Quid? si λίνιον conueniat cum Latino, aut sit ipsum Latinum *lictum*, pannículus fronti atque capiti, coronae instar vel diadematis circumpositus, et serpente pro taenia alligatus: idem πραδιαῖον, e ficulneis foliis plexum. GESN. Λίνιον coni. Schneiderus.

XLIV.

Eustath. ad Dionys. Perieg. 1.

Καθὰ καὶ Ὀρφεὺς ἐν τῷ περὶ Διὸς καὶ Ἥρας φησὶ λέγων,

Κύκλον ἀκαμάτης καλλιῤῥόου ὠκεανοῖο,
ὃς γαῖαν δίνῃσι περίξ ἔχει ἀμφιελίξας.

ὡς τοῦ ὠκεανοῦ περιειληφότος τὴν γῆν. (cf. fragm. ined. 31.)

Digitized by Google

XLV.

Procl. in Tim. 5 p. 330, 17 de vita beata agens,

Ἧς καὶ οἱ παρ' Ὀρφεῖ τῷ Διονύσῳ καὶ τῇ Κόρῃ τελέμενοι τυχεῖν εὔχονται

Κύκλε τ' ἂν λῆξαι καὶ ἀναπνεῦσαι κακότητος.

Gesnerus negligentissime ediderat sic:

— — Κύκλε δ' ἂν [vid. leg. αὖ] καὶ ἀναπνεῦσαι κακότητος.

Reposui, quod est apud Proclum, nisi quod ibi ἀναπεῦσαι legitur.

XLVI.

Tzetz. ad Lycophr. 275, ubi Poeta memorat Λειβηθρίην δ' ὑπερθε Πιμπλείας σκοπήν· citat versum Orphei

Νῦν δ' ἄγε μοι κέρη Πιμπληΐδες ἔννεπε Μοῦσαι.

Et in fine Scholii addit, Ἑτέρως Ὀρφεύς, ἀρχὴ καὶ πατὴρ ὑπάρχων τῶν ποιητῶν, κατώκει περὶ τὸν Ἑλικῶνα καὶ τὸ Λειβήθριον, ἐμυθολογήθη, ὡς αἱ Μοῦσαι περὶ τὲς ἐκεῖσε τόπες οἰκῶσι.

Idem ad vs. 410. repetit versum: et pro Πιμπληΐδες habet Λειβηθριάδες. Sed Chil. 7, 949 Λειβηθριάς. Rursus Πιμπληΐδες est in carmine Maximi v. 141: de quo Wesseling. Probab. c. 17. p. 135. Vid. ad Fr. 36, 1 et Argon. 50. GESN. Versus est Maximi.

Io. Tzetzes exeg. Hom. MS. fol. 9. a. τοῦτο δὲ Ὀρφεὺς σαφέστερον παραδείκνυσι· Λειβήθριος γὰρ ὢν φησί·

νῦν δ' ἄγε μοι κέρη Λειβηθριάδες ἔννεπε Μοῦσαι.

Idem ib. fol. 13. b. Φησὶ γὰρ ἐκεῖνος (Orpheus) Λειβήθριος ὤν, νῦν δ' ἄγε μοι κέρη Κωκυντιάδες ἔννεπε Μοῦσα.

Digitized by Google

XLVII.

Lactant. 1, 13, 11. Orpheus — aperte Saturnum in terra et apud homines regnasse commemorat.

Πρώτιστος μὲν ἄναξ ἐκ ἐπιχθονίων Κρόνος ἀνδρῶν·
ἐκ δὲ Κρόνου γένετ' αὐτὸς ἄναξ μέγας εὐρύοπα Ζεύς.

a. Videtur scribendum esse ἀπ' ἐπιχθονίων.

XLVIII.

Franc. Patric. Discuss. Peripatt. 3, 5 p. 326.

Τύνη δ' ἐσσὶ πατήρ, καὶ μητέρος ἀγλαὸν εἶδος,
καὶ τεκέων τέρεν ἄνθος, ἐν εἴδεσιν εἶδος ὑπάρχων,
καὶ ψυχή, καὶ πνεῦμα, καὶ ἁρμονίη, καὶ ἀριθμός.

XLIX.

Porphyr. de antro Nymphar. p. 118 Barnes.

Οὕτω παρὰ τῷ Ὀρφεῖ ἡ Κόρη, ἥπερ ἐστὶ παντὸς τοῦ σπειρομένου φόρος, ἰσεργὸς παραδίδοται. — Παρὰ τῷ Ὀρφεῖ ὁ Κρόνος μέλιτι ὑπὸ Διὸς ἐνεδρεύεται. πληθεὶς γὰρ μέλιτος μεθύει καὶ σκοτοῦται, ὡς ἀπὸ οἴνου, καὶ ὑπνοῖ — ἔπω γὰρ οἶνος ἦν. Φησὶ γάρ παρ' Ὀρφεῖ ἡ Νὺξ τῷ Διῒ ὑποτιθεμένη (vt consiliaria V. Fr. 10) τὸν διὰ μέλιτος δόλον,

Εὖτ' ἂν δή μιν ἴδηαι ὑπὸ δρυσὶν ὑψοκόμοισιν
ἔργοισιν μεθύοντα μελισσάων ἐριβόμβων,
αὐτίκα μιν δῆσον.

Ὃ καὶ πάσχει ὁ Κρόνος, καὶ δεθεὶς ἐκτέμνεται, ὡς Οὐρανός.

Digitized by Google

L.

Etymol. M. Voc. Γίγας ex octauo τῆ ἱερῆ λόγῳ.

Οὓς καλέσσι γίγαντας ἐπώνυμον ἐν μαιπάρεσσιν,
οὕνεκα Γῆς ἐγένοντο καὶ αἵματος Οὐρανίοιο.

LI.

Diodorus Siculus I, 12.

Γῆ μήτηρ πάντων, Δημήτηρ πλειστοδότειρα,

Omisit hoc fragmentum Gesnerus.

LII.

Orus ap. Etym. M. p. 787, 29.

Τὸν δὴ καλέσσι Φάνητα,
ὅτι πρῶτος ἐν αἰθέρι φαντὸς ἐγένετο.

Vide ad Argon. 26.

LIII.

Suidas in v. τριτοπάτορες.

Δήμων ἐν τῇ Ἀτθίδι φησὶν ἀνέμους εἶναι τοὺς τριτοπάτορας. Φιλόχορος δὲ τοὺς τριτοπάτρεις πάντων γεγονέναι πρώτους. τὴν μὲν γὰρ γῆν καὶ τὸν ἥλιόν φησιν, ὃν καὶ Ἀπόλλωνα καλεῖ, γονεῖς αὐτῶν ἡῖσαντο τότε οἱ ἄνθρωποι. τοὺς δὲ ἐκ τούτων τρίτους πατέρας. Φανόδημος δὲ ἐν ἕκτῳ φησὶν ὅτι μόνοι οἱ Ἀθηναῖοι θύουσί τε καὶ εὔχονται αὐτοῖς ὑπὲρ γενέσεως παίδων, ὅταν γαμεῖν μέλλωσιν. ἐν δὲ Ὀρφέως Φυσικῷ ὀνομάζεσθαι τοὺς τριτοπάτορας Ἀμαλκείδην καὶ Πρωτοκλέα καὶ Πρωτοκλέοντα, θυρωρεὺς καὶ φύλακας ὄντας τῶν ἀνέμων. ὁ δὲ τὸ ἐξηγητικὸν ποιήσας Οὐρανοῦ καὶ Γῆς φησὶν αὐτοὺς εἶναι παῖδας, ὀνόματα δὲ αὐτοῖς Κόττον, Βριάρεων, καὶ Γύγην. Hunc quoque locum omisit Gesnerus, adnotauit Schneiderus. Eadem fere leguntur apud Etym. M. p. 768, 1. nisi quod ἐν τοῖς Φυσικοῖς laudatur Orpheus, et Πρωτοκλείαν καὶ Πρωτοκρέοντα, hoc vltimum recte, scribitur.

Digitized by Google

LIV.

Suidas v. Ἵππος Νισαῖος.

Ἐν δὲ Δίκτυϊ Ὀρφεὺς λέγει· ἡ Νίσα τόπος ἐστὶν ἐν Ἐρυθρᾷ κείμενος. Hunc quoque locum adiecit Schneiderus.

LV.

Schol. Pind. ad Pyth. III. 96.

Λέγεται δὲ ὁ Ἀσκληπιὸς χρυσῷ δελεασθεὶς ἀναστῆσαι Ἱππόλυτον τεθνηκότα· οἱ δὲ Τυνδάρεων· ἕτεροι Κατανέα· οἱ δὲ Γλαῦκον· οἱ δὲ Ὀρφικοὶ Τμέναιον. Huius quoque loci indicium debetur Schneidero.

LVI.

Schol. Vict. ad Hom. Iliad. XVIII. 570. apud Heynium vol. VII. p. 803. ἡ δὲ καλέμενη Σφαῖρα τοίχμά ἐστιν εἰς τὸν Λίνον. ἀναφέρεται δὲ εἰς Ὀρφέα. Indicavit h. l. Schneiderus.

Digitized by Google

Monadici verſus, quorum de contexto dicere operae pretium viſum non eſt.

Procl. Tim. 2 p. 121 pr.

1 Ἐς ἂν Ῥείη παῖδα τέκοι Κρόνῳ ἐν φιλότητι.

Verſus eſſet, ſi liceret Ῥεῖα legere: quod bonum auctorem an habeat, dubito. GESN. Scilicet legebatur τέκοι παῖδα.

Procl. in Tim. 1 -- ap. Eſchenb. Epig. p. 99.

2 Ἡ δὲ πάλιν Γαῖάν τε καὶ Οὐρανὸν εὐρὺν ἔτικτε.

Athenag. Legat. p. 79, 26.

3 Ἡνίκα κόσμον ἅπαντα ἑαῖς ϛηρίξατο βελαῖς.

In fragm. Eſch. p. 245, 1.

4 Καὶ τὸ δικαιοσύνης τε καὶ εὐσεβίης μέγ' ὄνειαρ.

Non debebat Geſnerus hunc verſum hic collocare, qui ſumptus eſt ex Εὐχῇ πρὸς Μουσαῖον 14.

Ibid. ex Iuſtino M.

5 Πᾶσιν γὰρ θνητοῖς θνηταὶ κόραι εἰσὶν ἐν ὄσσοις.

Vide fragm. I, 15.

Ex Apollo. Schol. ad 3, 467. Eſchenb. Epig. p. 105. GESN.

6 Καὶ τότε δὴ Ἑκάτην Δηὼ τέκεν εὐπατέρειαν.

Ex Procl. Tim. 1 -- Eſch. Epig. p. 55.

7 Μῆτίς τε κέλομαι, καὶ κέρδεσι.

8 Οἷσιν ἐπεμβεβαὼς δαίμων μέγας αἰὲν ἐπ' ἴχνη

ex Proclo MS. Bentl. ad Mill. p. 4 pr. (cf. Frag. ined. 15.) GESN.

9 Κρίας, ταυρείης, ὄφιος, χαροπῆ τε λέοντος

[καφαλᾶς] fert Φάνης Orphicus Procli ap. Eſchenb. Epig. p. 77.

Digitized by Google

10 Τῷ λαμπρῷ βλέπομεν, τοῖς δ' ὄμμασιν οὐκ ἐσορῶμεν.

Stob. Ecl. Phyſ. 1 p. 121 pr.

11 Τὸ γὰρ Ὡρμήθη δ' ἀνὰ κύκλον ἀθέσφατον, περὶ τούτης εἴρηται τῷ Θεολόγῳ τῆς θεότητος Procl. in Tim. 3 p. 160, 40 de figura mundi ſphaerica agens.

12 Ἠδ' ὕλην πρώτις αἰσχρῶν δώτειραν ἁπάντων, pro Orphico laudat Fr. Patric. Diſcuſſ. Peripatt. 2, 6 p. 238.

Digitized by Google

ORPHEI

FRAGMENTA INEDITA.

1. Hermias Commentario MS. in Platonis Phaedrum.

Οὐδένα γὰρ ἐνθουσιασμὸν ἄνευ τῆς ἐρωτικῆς ἐπιπνοίας συμβαίνει γίνεσθαι. Ὁρᾷς πῶς ὁ Ὀρφεὺς πάσας ἐπιτηδεύσας φαίνεται, ὡς δεομένας καὶ ἐχομένας ἀλλήλων; τελεσικώτατον μὲν γὰρ αὐτὸν καὶ μαντικώτατον παρειλήφαμεν, καὶ ὑπὸ τῦ Ἀπόλλωνος κινέμενον, ἔτι ποιητικώτατον, ὅν γε δι' αὐτὸ τῦτο καὶ Καλλιόπης υἱὸν γενέσθαι φασίν. Ἐρωτικώτατός τε ἐστὶν, ὡς αὐτὸς λέγων φαίνεται πρὸς τὸν Μουσαῖον καὶ προτείνων αὐτῷ τὰ θεῖα ἀγαθὰ, καὶ τελειῶν αὐτόν.

2. Ibid.

Καὶ τριῶς δὲ λέγονται Ὀρφεῖς παρὰ Θραξὶ γενέσθαι.

3. Ibid.

Οὐ πρῶτος δὲ ὁ Πλάτων ἡνίοχον καὶ ἵππους παρέλαβεν, ἀλλὰ πρὸ αὐτῦ οἱ ἔνθεοι τῶν ποιητῶν, Ὅμηρος, Ὀρφεὺς, Παρμενίδης.

4. Ibid.

Αὐτῷ δὲ τύτῳ πρώτῳ τῷ δεσπότῃ Φάνητι καὶ πτέρυγας δίδωσι· Χρυσέαις πτερύγεσσι φορευμένος ἔνθα καὶ ἔνθα.

5. Ibid.

Τετρὰς δὲ ὁ Φάνης, ὡς Ὀρφεὺς φησὶ, Τέτρασιν ὀφθαλμοῖσιν ὁρώμενος ἔνθα καὶ ἔνθα.

Digitized by Google

6. Ibid.

Ὁ γάρ τοι Ὀρφεὺς περὶ τῆς νυκτὸς λέγων, θεῶν γὰρ ἔχει φησὶ (sic), καὶ μαντοσύνην δέ οἱ δῶκεν ἔχειν ἀψευδέα πάντῃ. Pro πάντῃ alio loco legitur πάντων. GESN.

7. Ibid.

Ἔξω γὰρ προῆλθον πρῶτοι ἀπὸ Φάνητος ἐρανὸς καὶ γῆ δεῖξαί τ' ἐξ ἀφανῶν φανερὸς οἵτ' εἰσὶ γενέθλην. καὶ πρῶτος καταλάμπεται ὁ ἐρανὸς ὑπὸ τῆ θείᾳ φωτὸς τῆ Φάνητος. τὴν γὰρ νύκτα ἡνῶσθαι αὐτῷ φησι πρωτόγονή γέ μεν ὄσις ἐσέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν, εἰ μὴ νὺξ ἱερὴ μένη, οἱ δ' ἄλλοι ἐθαύμαζον καθορῶντες ἐν αἰθέρι φέγγος ἄληπτον· τοῖον ἀπέςραπται χροὸς ἀθανάτοιο Φάνητος. Binos posteriores versus, paulo aliter scriptos, citat Bentleius Epist. ad Millium p. 3. GESN.

Schneiderus pro ὄσις correxit ἕτις. Tum idem οἱ δέ τοι ἄλλοι θαύμαζον. Et ἄληπτον in ἄληκτον mutauit, pro quo apud Bentleium est ἄελπτον. Pro ἀπέςραπται scripsit ἀπαςράπτει, pro quo ἀπέςιλβε e Damascio est apud Bentleium.

8. Ibid.

Τριῶν γὰρ παραδεδομένων νυκτῶν παρ' Ὀρφεῖ, τῆς μὲν ἐν αὐτῷ μενούσης τῆς πρώτης, τῆς δὲ τρίτης ἔξω προελθούσης τῆς μέσης τούτων, τὴν μὲν πρώτην μαντεύειν φησὶν, ὅ ἐστι τῆς ἐπιστήμης, τὴν δὲ μέσην αἰδοίην καλεῖ, ὅ ἐστι τῆς σωφροσύνης, τὴν δὲ τρίτην ἀποτίκτειν φησὶ τὴν δικαιοσύνην.

9. Ibid.

Ἀδράσεια κεκλημένη, διὰ τὸ τὰ ὑπ' αὐτῆς τεθέντα καὶ νομοθετηθέντα ἀναπόδρασα εἶναι. διὸ καὶ πρὸ τοῦ ἄντρου τῆς νυκτὸς ἠχεῖν λέγεται· παλάμῃσι δὲ χάλκεα ῥόπτρα Δῶκεν Ἀδρασείη. ἐν τοῖς προθύροις γὰρ τοῦ ἄντρου τῆς νυκτὸς κάθηται ὁ Φάνης· ἐν μέσῳ δὲ ἡ νύξ, μαντεύουσα τοῖς θεσπεσίοις θεσμοῖς. (cf. Fr. 27.)

Digitized by Google

10. Proclus Commentario in Platonis Parmenidem.

Αὐτὸν τὸν Δία καὶ τὸν Διόνυσον παῖδας καὶ νέας ἡ θεολογία καλεῖ, καίπερ ὄντε γέω., φησὶν ὁ Ὀρφεύς.

11. Ibid.

Ὁ μὲν γὰρ Ὀρφεὺς μετὰ τὴν κατάποσιν τὴν Φάνητος ἐν τῷ Διὶ τὰ πάντα γεγονέναι φησί. ἔπειδὴ πρώτως μὲν καὶ ἡνωμένως ἐν ἐκείνῳ, δευτέρως δὲ καὶ διακεκριμένως ἐν τῷ δημιουργῷ τὰ πάντων ἀνεφάνη τῶν ἐγκοσμίων αἴτια. ἐκεῖ γὰρ ὁ ἥλιος, καὶ ἡ σελήνη, καὶ ὁ ἐρανὸς αὐτὸς, καὶ τὰ στοιχεῖα, καὶ ὁ ἔρως ὁ ἐνοποιὸς, καὶ πάντα ἁπλῶς ἓν γεγονότα. Ζηνωνὸς (sic) δ' ἐνὶ γαστέρι σύῤῥα πέφυκε. v. Bentl. Ep. ad Mill. p. 3. (cf. Fr. 6, 8.) GESN.

12. Ibid.

Οὐκ ἂν θαυμασάμεθα τῶν Ὀρφέως ἀκούοντες ἐπῶν, ἐν οἷς φησιν ὁ θεολόγος·

Αὕτη δὲ Ζηνὸς καὶ ἐν ὄνμασι (sic) πατρὸς ἄνακτος

καίσσ' ἀθάνατοί τε θεοὶ, θνητοί τ' ἄνθρωποι,
ὅσσα τε ἦν γεγαῶτα, καὶ ὕστερον ὅπως ἔμελλε.

Scr. ἐπόσ. vel sic leg. vt ante ὅσσα. (cf. Fr. 6, 7. et Fr. 35.) GESN.

13. Ibid.

Χρόνος δὲ ὑπὸ Ὀρφέως ὀνομάζεται, κατὰ δή τινα θαυμασὴν ἀναλογίαν. γενέσεις γὰρ ὁ θεολόγος τῶν ἀγεννήτων μυστικὰς παραδὺς, καὶ τὸ αἴτιον τῆς ἐκφάνσεως τῶν θείων χρόνων συμβολικῶς ὠνόμασεν. ὅπου γὰρ γένεσις, ἐκεῖ καὶ χρόνος.

14. Proclus Comm. in Alcibiadem I.

Ὁ θεολόγος ὁ παρ' Ἕλλησιν, ἀνόμματον ἀποκαλεῖ τὸν ἔρωτα ἐκεῖνον· Ποιμαίνων παραπίδεσσιν ἀνόμματον ὠκὺν ἔρωτα.

Digitized by Google

15. Ibid.

Καί μοι δοκεῖ καὶ ὁ Πλάτων, εὑρὼν παρ' Ὀρφεῖ τὸν αὐτὸν τοῦτον θεὸν καὶ ἔρωτα καὶ δαίμονα μέγαν ἀποκαλούμενον. ἀγαπήσειαι καὶ αὐτὸς ἐπὶ τοῦ ἔρωτος τὸν τοιοῦτον ὕμνον. περὶ μὲν γὰρ τοῦ νοητοῦ νοῦ λέγων ὁ θεολόγος, ἁβρὸς ἔρως φησὶ, καὶ μῆτις ἀτάσθαλος, καὶ πάλιν, οἷσιν ἐπεμβεβαὼς δαίμων μέγας αἰὲν ἐπίσχνη· (sic duo MSS. cf. p. 404, 8.) περὶ δὲ τοῦ νοεροῦ νοῦ καὶ ἀμεθέκτου, καὶ μῆτις πρῶτος γενέτωρ, καὶ ἔρως πολυτερπής (cf. Fr. 8, 2). καὶ πάλιν, ἓν κράτος, εἷς δαίμων γένετο μέγας ἀρχὸς ἁπάντων. v. Bentl. Ep. ad Mill. p. 3. 4.

16. Ibid.

Παρὰ τῷ Ὀρφεῖ λέγει που πρὸς τὸν ἑαυτοῦ πατέρα τὸν Κρόνον ὁ Ζεύς· Ὄρθου δ' ἡμετέρην γενεὴν ἀριδείκετε δαίμων. (cf. Fr. 10, 4.)

17. Ibid.

Καί μοι δοκεῖ, καθάπερ Ὀρφεὺς ἐφίστησι τῷ βασιλεῖ Διονύσῳ τὴν μονάδα τὴν Ἀπολλωνιακὴν ἀποτρέπουσαν αὐτὸν τῆς εἰς τὸ Τιτανικὸν πλῆθος προόδου, καὶ τῆς ἐξαναστάσεως τοῦ βασιλείου θρόνου, καὶ φρουροῦσαν αὐτὸν ἄχραντον ἐν τῇ ἑνώσει, τοιαῦτα δὴ καὶ ὁ Σωκράτους δαίμων περιάγειν μὲν αὐτὸν εἰς τὴν νοερὰν περιωπὴν, ἐπέχειν δὲ τῶν πρὸς τοὺς πολλοὺς συνουσιῶν.

18. Ibid.

Πάρεδρος ὁ νόμος τοῦ Διὸς, ὥς φησιν ὁ Ὀρφεύς.

19. Olympiodorus Comm. in Alcibiadem I.

Ἀλλὰ μὴν καὶ ὑλῶοι λέγονται, οἱ τήνδε τὴν ὕλην ἐξάπτοντες τῆς τῶν οὐρανίων, καὶ διὰ τούτου φρουροῦντες αὐτὴν, καὶ μὴ συγχωροῦντες ῥευστὴν οὖσαν, πάντῃ φθείρεσθαι. φησὶ γὰρ καὶ ὁ Ὀρφεύς· Ὕλης οὐρανίης καὶ ἀστερίης καὶ ἀβύσσου.

Digitized by Google

20. Olympiodorus Comm. in Phaedonem.

Καὶ ἔστι τὸ μυθικὸν ἐπιχείρημα τοιοῦτον παρὰ τῷ Ὀρφεῖ. τέσσαρες βασιλεῖαι παραδίδονται. πρώτη μέν, ἡ τοῦ Οὐρανοῦ, ἣν ὁ Κρόνος διεδέξατο, ἐκτεμὼν τὰ αἰδοῖα τοῦ πατρός. μετὰ δὲ τὸν Κρόνον, ὁ Ζεὺς ἐβασίλευσεν καταταρταρώσας τὸν πατέρα. εἶτα τὸν Δία διεδέξατο ὁ Διόνυσος, ὃν φασι κατ' ἐπιβουλὴν τῆς Ἥρας τοὺς περὶ αὐτὸν Τιτᾶνας σπαράττειν, καὶ τῶν σαρκῶν αὐτοῦ ἀπογεύεσθαι· καὶ τότε ὀργισθεὶς ὁ Ζεὺς ἐκεραύνωσε, καὶ ἐκ τῆς αἰθάλης τῶν ἀτμῶν τῶν ἀναδοθέντων ἐξ αὐτῶν, ὕλης γενομένης γενέσθαι τοὺς ἀνθρώπους.

21. Ibid.

Διόπερ καὶ παρῳδεῖ ἔπος Ὀρφικὸν τὸ λέγον, ὅτι ὅσις δ' ἡμῶν ἀτέλεστος, ὥσπερ ἐν βορβόρῳ κείσεται ἐν ᾅδου.

22. Ibid.

Καὶ ὅτι τὸ ζῶν καὶ τὸ τεθνεὸς ἐξ ἀλλήλων, κατασκευάζει ἡ λέξις, ἐκ τῆς μαρτυρίας τῶν παλαιῶν ποιητῶν, ἀπὸ Ὀρφέως φημὶ λέγοντος· Οἱ δ' αὐτοὶ πατέρες καὶ υἱέες ἐν μεγάροισιν ἠδ' ἄλοχοι σεμναὶ νεδυαί τε θύγατρες. πανταχοῦ γὰρ ὁ Πλάτων παρῳδεῖ τὰ Ὀρφέως.

23. Ibid.

Ὁ Διόνυσος λύσεώς ἐστιν αἴτιος. διὸ καὶ λυσεὺς ὁ θεός. καὶ Ὀρφεύς φησιν·

— Ἄνθρωποι δὲ τελείσσας ἑκατόμβας
πέμψουσιν πάσῃσιν ἐν ὥραις ἀμφιέτῃσιν *
ὄργια ἐκτελέσασι, λύσιν προγόνων ἀθεμίστων
μαιόμενοι· σὺ δὲ τοῖσιν ἔχων κράτος, ὅς κ' ἐθέλῃσθα
λύσεις ἔκ τε πόνων χαλεπῶν καὶ ἀπείρενος οἴτου.

* — τέσσιν alter MS.

Digitized by Google

24. Ibid.

Ὅτι παλαιὸς ὁ λόγος, Ὀρφικός τε γὰρ καὶ Πυθαγόρειος, ὁ πάλιν ἄγων τὰς ψυχὰς εἰς τὸ σῶμα, καὶ πάλιν ἀπὸ τοῦ σώματος ἀνάγων, καὶ τοῦτο κύκλῳ πολλάκις.

25. Ibid.

Ὅτι οἱ παραδιδόμενοι τέσσαρες ποταμοὶ κατὰ τὴν Ὀρφέως παράδοσιν, τοῖς ὑπογείοις ἀναλογοῦσι δ' ϛοιχείοις τε καὶ κέντροις, κατὰ δύο ἀντιθέσεις. ὁ μὲν γὰρ Πυριφλεγέθων, τῷ πυρὶ καὶ τῇ ἀνατολῇ, ὁ δὲ Κωκυτὸς, τῇ γῇ καὶ τῇ δύσει, ὁ δὲ Ἀχέρων, ἀέρι τε καὶ μεσημβρίᾳ. τούτους μὲν Ὀρφεὺς οὕτω διέταξεν, αὐτὸς δὲ τὸν Ὠκεανὸν, τῷ ὕδατι καὶ τῇ ἄρκτῳ προσοικειοῖ.

26. Olympiodorus Comm. in Philebum.

— ἐν δέ γε τῷ φανερῷ ὁ νοῦς βασιλεύει· διὸ καὶ Ὀρφεὺς φησί· νοῦς δὲ οἷα ψευδὴς βασιλήϊος.

27. Ibid.

— εἴτε (μνήμη) ἡ θεὸς αὐτὴ, ἀφ' ἧς πᾶσα ἡ ἰδιότης ἐπιγίνεται, εἴτε ἡ παρὰ τῷ Ὀρφεῖ Μνημὼ, εἴτε καὶ ἄλλη τις οὖσα τυγχάνει.

28. Ibid.

Καὶ μὴν ἐν τοῖς Ὀρφικοῖς ἐν τῷ μυθευομένῳ ᾠῷ, τὰς τρεῖς ἐκφανῆναι μονάδας φησίν.

29. Orion Thebanus περὶ ἐτυμολογιῶν, MS. in Bibl. Reg.

Χεῖρες ἀπὸ τῆς χρήσεως, ὡσανεὶ χρήσιες οὖσαι, ἢ χρεῖαι. οὐδεμία γὰρ τέχνη προκόπτει δίχα χειρῶν. Ὀρφεύς· Χειρῶν ὀλλυμένων ἔῤῥεν πολυεργὸς Ἀθήνη.

30. Etymologicum MS. Bibl. Regiae.

Μίνθη, ἥν τινες ἡδύοσμον καλοῦσιν. ἔϛι δὲ καλάμινθος ἄγριον ἡδύοσμον, ὅπερ λυπουμένη ἡ Δημήτηρ ἰδοῦσα ἐμίσησε καὶ ἄκαρπον ἐποίησε. Ὀρφεύς· Τὸ πρίνιον μέγα δένδρον ἐπὶ χθονὶ καὶ φερέκαρπον. Locus est mutilus. GESN.

Τὸ πρὶν ἐὸν ex Etymol. Gud. corrigi a Kulenkampio notauit Schneiderus.

Digitized by Google

31. Scholiastes MS. in Dionysium Periegef. vf. 1.

Καὶ Ὀρφεὺς ἐν τῷ περὶ Διὸς καὶ Κόρης φησίν· Κύκλον τ' αἰέναον καλλιρρόου ὠκεανοῖο, γαῖαν δίχθσι περί νιν ἔχει ἀμφιέλισσε. Hoc fragmentum aliter legitur apud Eustathium l. c. (cf. Fr. XLIV.)

32. Scholiastes MS. in Aphthonii Progymnasmata.

Ὀρφεὺς δ παῖς Οἰάγρε τε φησὶν ἐν λόγοις·

Ἐν θήρεσσι λέοντες ὀρειλεχέες χαμαιεῦναι
γίνονται, δάφναι δ' ἐν δένδρεσιν ἠυκόμοισι.

33. Io. Tzetzes Exeg. Hom. MS. fol. 8.

Εὑρίσκω γὰρ αὐτὸν (Homerum) ἃ μέν τινα τῶν Ὀρφέως ἐπῶν καθ' ὁλοκληρίαν πρὸς τὴν αὐτῆ μετοχετεύσαντα ποίησιν, ἕτερα δὲ πάλιν καθ' ἡμίσειαν παρασπάσαντα· ἔστι δ' ἃ καὶ μεταφράσαντα ἢ καὶ ἀλληνάλλως μετασκέψαντα ποίησιν· ὡς τὸ

σηκάζειν πυρσάς τε καὶ ἀσάχυας κατ' ἀλωάς,
ἀνδρῶν λικμώντων ὅτε τε ξανθὴ μήτηρ
κρίνῃ ἐπειγομένων ἀνέμων καρπόν τε καὶ ἄχνας.

καὶ τὸ,

ἕκτον ἔτος· τὸ μὲν ὕτις ἐπέφρασεν ἠδ' ἐνόησεν.

καὶ τὸ,

μῆνιν ἄειδε θεὰ Δημήτερος ἀγλαοκάρπε.

πρὸς δὲ καὶ τὸ,

ἕκτῃ ἐνήριγεν εἰροδοδακτύλῳ ἀργυροπέζῃ.

καὶ τὸ,

ἰσὸν ἐποιχομένην ἀτελῆ πόνον ἀνθεμόεσσαν.

καὶ τὸ,

σμήνεα δ' ἐργάζεο μελισσάων ἀδινάων.

ὁμοίως δὲ καὶ τὸ,

Ζεὺς Κρονίδης βασιλεὺς ὑψίζυγος αἰθέρι ναίων.

καὶ κατὰ μετάφρασιν, ὡς τὸ,

Digitized by Google

οὐδ' ἢν Ἰφίκλοιο θοώτερος αὐδάζοιο
ὅστε καὶ ἀνθερίκεσσιν ἐπέτρεχεν, οὐδέ τι καρπὸν
σίνετ' ἀήσυρα ἐλαφρὰ γυῖα φέρων ἐπὶ λήϊον αὖον.

καὶ ἕτερα μυρία.

Dedi ſcripturam codicis. Quae verae ſint lectiones, neminem latere poteſt. Vltimum fragmentum in Maximi carmine eſt v. 422.

34. Idem fol. 1. a. b.

Ὁ παλαιὸς γὰρ Ὀρφεὺς ἀφ' οὗπερ ὁ ἐμὸς χρυσοῦς Ὅμηρος πολλὰ ἀνθεμουργὸν μέλισσαν ἄνθη ἐπῶν ἀπεδρέψατο, ἐν ταῖς ἑαυτοῦ δωδεκαετηρίσιν, οὐ νήδυμον φησὶν ἀλλὰ ἥδυμον, λέγων οὕτωσί.

ὧδε γὰρ ἂν μίμνοι καθαρός τε . . ἔμπλεος οἶνος
ἥδυμος εὐώδης τε· καλὸν δ' ἔτος ἐστὶ φυτείης.

καὶ ἀλλαχοῦ πάλιν φησίν.

ὕπνον ὃς οὐκ ἐᾷ με λιγὺν ἐπὶ βλεφάροισιν ἰαύειν,
ἱστάμενος ἁπαλοῖς ἐν ὀνείρασιν ἂν πᾶσαν ὄρφνην.

τὸ δὲ λιγὺς ταυτὸν ἐστὶν τῷ ἥδυμος.

35. Idem fol. 9. b.

Καὶ ὁ Ὀρφεὺς·

ἡ μὲν γὰρ στείχῃσιν ἐπ' ἀρνειοῖο θεοῖο.

36. Idem fol. 11. b.

Ῥήτωρ ὡς ἤδη εἰρήκειν γεγονὼς ὁ Ἀλέξανδρος (Priami f.) πολλὰ συγγεγράφηκεν, οἶμαι δὲ καὶ ἀρχαιογονίας λόγους ἐξέθετο, πῶς οὐρανός τε γαῖά τ' ἦν μορφὴ μία, ἐπεὶ δ' ἐχωρίσθησαν ἀλλήλων δίχα, τίκτουσι πάντα, κἀπέδωκαν εἰς φάος, καθὰ φησὶν Ὀρφεύς τε ὁ παλαιὸς καὶ Ἡσίοδος, Ἐμπεδοκλῆς τε σὺν αὐτοῖς ὁ Ἀκραγαντῖνος, καὶ Ἀναξαγόρας ὁ Κλαζομένιος, καὶ ὁ τοῦ Ἀναξαγόρου τουτοὶ μαθητὴς Εὐριπίδης, οὗτινός εἰσιν ἔπη καὶ οἱ τανῦν ῥηθέντες μοι ἰαμβοί.

Digitized by Google

CRIBELLI
VERSIO ARGONAVTICORVM

I. IOS. SCALIGERI
VERSIO HYMNORVM

Digitized by Google

Digitized by Google

ORPHEI ARGONAVTICA.

O rex et vates Pythonis maxime princeps
Cuique ſacra eſt ſummum Parnaſia petra cacumen,
Virtutem cano Phoebe tuam, tu praemia famae,
Veridicamque mihi toto da *) pectore vocem
Vt teneam dulci mortalia pectora cantu,
Cum iubeant plenis muſae me ſcribere chartis.
Nam mihi Phoebe pater citharae pergrata canenti
Carminibus flagrat mens, nondum dicta referre
Tempus adhuc vllis, tunc cum Bacchique tuique
Percuſſus ſtimulis horrentia tela canebam,
Quaeque iuuent homines, et quae myſteria genti,
Nec non prima chaus antiqui vrgentia fata,
Deinde per innumeras Saturni ſemine vires
Aethera, et excelſum duplex cui robur amorem,
Quique frequens genitae eſt noctis pater inclytus, hunc ſe
Quod prior oſtendit noſtri dixere Phaneta,
Vnde potens fluctu tellus, et bella Gigantum
Impia, qui in ſuperos aciem ſtruxere nefandam,
Ex ipſis hominum mortalis manat origo
Immenſae claudunt quotquot confinia terrae,
Diuinumque Iouis cultum, latriamque parentis
Montanae Cybeles, quaeque illa in montibus olim
Perſephonen patriis docuit iam forte puellam,
Herculis et laceri, famoſaque vulnera Maeli
Sacra quod Idaeis et vis Corybantibus ingens,
Erraritque Ceres, raptaeque exinde dolores,

*) Editum de.

Digitized by Google

Vtque dedit leges, quam splendida dona Cabirûm,
Quaeque canat nullus nocturna oracula Bacchi,
Diuinam Lemnon, et littoream Samothracen,
Sublimemque Cyprum, Veneremque vt amauit Adonis,
Orgia Praxidices, Arines cum Pallade noctis,
Aegypti luctus, et Osiris dolia sacra,
Quid de venturis praecordia visa ferarum,
Et volucrum doceant, quo ritu viscera spectes,
Quanta etiam somno captae pulcherrima rerum
Praedicant animae vatum de mente profunda,
Et quae sit signis, monstris, astroque minaci
Casta hominum generi lustrata perutilis vnda,
Quaeque deos placent, hominumque in funere dona.
Multaque praeterea mihi visa et cognita dixi,
Cum peterem tenebras pallentis Taenaron Orci,
Confisus cithara, chara pro coniuge nostra,
Et cecini qua sacra nitent Aegyptia pompa
Accedens Memphim praeclaram, atque Apide terras
Insignes, rapidi Nili quas vnda coronat.
Vera tibi nostro cuncta haec de pectore manant.
Nunc quoniam flagrans in nobis euolat oestrum,
Corpoream linquens molem, super aethera longe
Non audita prius nostro de carmine disces.
Pieriam vt quondam, Libethraque venit ad alta
Semideûm, pariterque Heroum primus Iason,
Et sibi pro reditu rogat auxiliator vt irem,
Puppe secans altum, crudelia regna petenti
Diuitiis gentem scelerum quoque mole grauatam,
Sole quibus genitus Aeaetes regnat in oris:
Nam timuit Pelias praesagia, ne sibi regni
Auferat Aesonides venturis sceptra diebus.
Fraudibus inde vias fallaci corde struebat,

Digitized by Google

Vellera de Colchis nam iusserat aurea ferri
Thessaliam ad pinguem, sed vox vt perculit aures
Impia, Iunonem manibus vocat ille leuatis,
Hanc colere e cunctis solitus coelestibus vnam.
Illa fauens iustis precibus, pia vota secuta est,
Nanque hominum magis vnus erat dilectus ab illa
Heroum intrepidus super inclytus Aesone natus.
Cogitur hinc ad opus Pallas Iunone vocante.
At dea fagineam celeri struit ordine puppim,
Remigioque aptat, salsum quae prima profundum
Praeterit, et pleno tenuit sua littora cursu.
Ergo vbi magnanimos reges collegit Iason
Impiger ad Thracen celerat vestigia nostram,
Illic me cithara sinuantem plectra canora
Inuenit, vt sacros facerem tibi Delphice cantus,
Qua traherem volucres, serpentes voce, ferasque.
Sed postquam gressus optato fixit in antro,
Protulit e calido mellitam pectore vocem.
Orpheu Calliopes Oeagro nate parente,
Atque in Bistonia Ciconum rex optime salue,
Tu nanque Haemonias princeps das iura per Alpes,
Strimoniasque vndas, Rhodopesque cacumina summa.
Ipse ego sum Minyes regali sanguine cretus
Thessalus Aesonides, hospes tibi certus habendus.
At tu quaeso faue coeptis, et percipe grato
Quae loquar auditu, nec inexorabilis esto.
Euxini pontique sinus, et phasida tutum
Te petere, et monstrare maris, quo nauiget Argo
Indomitis littus votum est Heroibus vnum.
Expectatur ab his tua vox diuina, chelisque
Quem sperant comitem pelago, sociumque laborum.
Nam neque mens dare vela viris in barbara regna

Digitized by Google

Te sine, qui tenebras de tot mortalibus vnus
Accesti horrentes, et quae rudis vltima rerum
Abdita sepolsuit tellus, atque inde rediisti, *)
Hanc igitur molem communis ferre laboris,
Nominaque ipsa velis tua clara nepotibus esse.
Inde ego sum tali respondens voce locutus.
Aesonida, quid tanta mouens hortaris et vrges
Ire procellosas armata puppe per vndas,
Vt veniam Colchon Minyis adiutor ad vrbem.
At mihi iam satis est operum, satis atque laborum,
Ex quo terrarum vidi loca plurima et vrbes
Aegypti, Libyesque viris oracula promens,
Et me sollicito tandem reuocauit ab aestu
Errantem, in patriamque parens veneranda reduxit:
Vt teneam tardos morientis tempore canos.
Sed neque fatales fas est mihi soluere leges:
Parcarum me iussa trahunt, magno mihi consent
Per numerum quaesita Iouis, iam iamque sequemur,
Inter et Heroas nostri numerabimur aeui.
Tunc quoque digrediens antrum peramabile liqui,
Dulcisona comitante lyra, Minyasque secutus,
Alatis pedibus pagasarum ad littora veni.
Hic tum bellaces angusto in littore Graii
Cum fremitu ad ripas condensabantur Anauri.
Atque vbi iam gressus spectant me ferre propinquos
Exultant animis, et gaudia plurima carpunt.
Ipse super tantis quaerens Heroibus ibam,
Herculis ac primum conspexi fortia diui
Pectora, quem peperit de magno Alcmena tonante,
Liquissent triduum solis cum lumina terras,

*) Nullum Iacennae signum.

Digitized by Google

Torpentisque forent gratissima tempora noctis,
Tiphynque Agniaden longe qui lintea puppis
Dirigeret, tunc se exercens confinia iuxta
Thespiaca, et pelago, et Telmisi nauigat vndis.
Is fuit horrisonis, saeuisque obstare procellis
Doctus, et ad tutos Argo perducere portus.
Pollucem atque equitum domitorem Castora noui,
Et te Mopse adii Titaresie, splendida cultu
Chaoniam peperit quem subter Aregonis alnum.
Praeterea Aeaciden illustrem Pelea partu
Aegines Dolopum, Phthia qui regnat in vrbe,
Mercurii generosa patris tria pignora vidi
Aethaliden, sibi quem genitrix tulit Eupolemia
Myrmidonis saxosae Alopes in montibus vrbis,
Euriton, egregiumque Enchiona, quos sibi quondam
Laothoe Mereti genuit commista puella
Merculii soboles Cyllenia regna tenentis.
Tu simul Actoride, Tu Buphage nate Corono,
Iphiclus et Phylaci diuum genus affuit vna.
Tuque etiam Aeneade, Phoeboque simillime Butes.
Transit Abantiades Euripi littora Canthus,
Quem Parcae domuere graues, Libyesque per arua
Immemorem reditus mors intempesta peremit.
Venit et Alconis Aesepo abs amne Phalerus,
Gyrtonem validis muris qui condidit vrbem.
Iphitus hos sequitur de te patre Nabole natus
Phocensis retinens turritae sceptra Tanagres,
Laodocusque Alausque, et Arcius inclyta proles
De Pero geniti, et praeclari germen Abantis,
Iphidamasque Alei venit, nam iussa parentis
Magnanimi vrgebant, Tegees tellure relicta.
Venit et Erginus Branchi, cultissima linquens

Digitized by Google

Et patriam celsis cum moenibus arua Mileti,
Maeandri in sese quae verberat vnda recurrens.
Deinde Periclymenus Nelides affuit vna
Pellenen iuxta linquens, madidamque Lipezon.
Asty suum diues, positasque in monte colonas.
Tu Calidone venis fortis Meleagre relicta,
Quem tulit in roseis Altheae amplexibus Oeneus.
Iphiclus alta secans Atracesia stagna reliquit,
Altheae qui frater erat, praeque omnibus vni
Intentus Meleagre tibi laudanda monebat.
Transit et Asterion genitus de patre Comete,
Piresien linquens, vbi mistus Apidanus vndis
Penei fluctus communes mittit in aequor.
Liquit et Eurydamas properans Boebeidos algam
Peneo illapsae Meliboeae moenia iuxta.
At postquam Elatides Polyphemus prosilit ingens
Viribus, heroasque inter ceu flamma refulgens
Enaeus venit, Caenei quem fama rapacis
Vrgentem Lapithas Centaurica tela tulisse
Transfixum trabibus abiegnis corpora longis,
Sustinuisse tamen genua incuruata furentem,
Et viuum manes, tenebrasque Acherontis adisse.
Venit et ipse Pheris Admetus Apolline quondam
Perfunctus seruo, patrias dum diffugit iras.
Nanque ille indomitis cyclopas morte sagittis
Pro nato impatiens affecerat ante perempto.
Actorionque Ili, qui filius Actorionis,
Saxosam linquens Opoenta. accessit et Idas.
Quique procul longe trans aethera, trans mare Lynceus
Et subter Plutum, terraeque barathra profundae
Solus in humanis visu penetrauit acuto.
Consequitur Telamon, fortis pater Aeacus illi,
Splendida cui nubens Aegina potentis Asopi

Digitized by Google

Nata dedit pulchrum Salaminae in littore partum.
Martius his Idmon nothus annumeratur Abantis,
Quem de concubitu genérauit Apollinis olim
Circum diuinos animoſa Pheretia fluctus.
Huic praeſcire dedit, huic promere voce futura
Phoebus, vt vtiliter genti memoranda loquatur.
Affuit et linquens Opoenta Menoetius agrum.
Vicinus Minyis venit quoque diuus Oïleus.
Inclytus his aderat Phloeas, quem propter amoeni
Aeſapi ripas Baccho eſt enixa puella
Inſignem forma, et prudenti pectore clarum.
Cepheus Arcadia conceſſit et ipſe relicta,
Ancaeusque ſenex Euxini ad littora ponti
Iuſſit ab Arcadia pater vna Heroibus ire
Hic humeris nullos validis induxit amictus
Sed rigidum pellis latus vrſo texit adempta.
Nauplius inſequitur Amymones cara propago,
Quem tulit illuſtri Neptunno ſubdita pulchro
Corpore dis ſimilem, et praeſtanti robore clarum.
Vertice Taenareo venit Maleatidos alto,
Aulonas linquens ſimul, vndiſonasque Therapnas.
Venit et Ancaeus cui cyclos, cuique planetas
Noſſe datum, et ſummis quod iter Pleuronius aſtris,
Vnde quod et praeſens, et quae ventura canebat.
Deinde Palaemonius Lerni nothus, vtraque venit
Laeſus crura licet, pedibusque nec ambulat aequis,
Vulcanoque ideo genitum de patre vocabant.
Venit et Alphaei ripis, Piſisque relictis
Patre ſatus magno Augeas de ſole coruſco,
Quin etiam gemini fortiſſima pectora rami
Amphion ſimul, Aſterius Pellene relicta
Cultibus et patriis alacres in praelia fratres.
Agnoui duplicem Boreae de germine ſpicam,

Digitized by Google

Quos peperit nubens Iliſſi ad fluminis vndam,
Regis Erechthei diuum genus Orithyia,
Quique etiam plumis circum talaria fuſis
Corpore dis ſimiles Zetes, Calaisque volabant.
Venit ab vrbe Pheris Pelia quoque principe natus *)
Anchiſteus, praecelſa duci cui pareat Argo,
Euxinum et Phaſin Minya vt cum remige poſcat,
His ſimul acceſſit dilectus ab Hercule diuo
Pulcher Hylas, nondum cui circuntinxerat ora
Candida flaueſcens roſei lanugo decoris,
Amphitryoniadae intonſus ſic ille placebat.
Sic illi ad puppim, ſic in ſermone frequentes
Circum aderant, aliusque aliud clamore iubebat,
Prandiaque haud parci praebebant hoſpite menſa.
Sed poſtquam ſat cuique fuit potusque cibique,
Ordine quisque ſedens, ad opus iam vota ferebat.
Hinc ſeſe ex alta conſurgens quisquis harena
Adſtantem glomerant ſpatioſo in littore natem,
Certatimque ſtupent omnes, ſed protinus Argus
Subnectens validos alta de puppe rudentes
Artis ope, et trabibus ſubter conuexa dolatis
Roſtra mouere parat, vocat atque hortatur honorans
Inteſſi vt ſubeant, ſtudioſos occupat ardor,
Arma quoque exuti prolixum pectora circum
Succincti funem, ſupremis viribus inſtant,
Et ſtatim ad fluctus ſtrident, propellitur Argo,
Illa ſed exiliens nudas dum calcat harenas
Terram inter fluctusque, in ſicca reſtitit alga,
Nec forti heroum dextra impellente mouetur.
Obriguit gelido tum rurſus pectore Iaſon,
Et me reſpiciens, vt noſtri carmine plectri
Vires atque animos defeſſis innuit addam.

*) Nullius lacunae ſignum.

Digitized by Google

At ego cum cithara meditatus carmina noſtra,
Melliſluasque mea reſonans cum matre camoenas,
Ex imo dulces produxi pectore voces.
Egregii Heroes Minyae generoſa propago
Eia agite inuictis alacres impellite funes
Pectoribus, ſolido et veſtigia figite greſſu
Summa pedum geminis innixi extendite plantis,
Et laeti in fluctus Argo proferte ſerenos,
Quae trabibus quernis compacta eſt, phagincisque.
Pergite voce mea, prius eſt ea cognita vobis
Cum traherem querous nemoroſa in valle Colones.
Et pontum peterent cantus de vertice montis
Saxa ſecuta meos. ſic tu procliuis in undas
Me ſequere aequoreas, moueat fiducia noſtrae
Vt properes citharae, vox et diuina canentis.
Nec mora proſiluit ſtridens, ſenſitque carinae
Subdita concuſſae callenti phagus ab Argo
Palladias artes. ſtetit ocyus illa per vndas,
Congeriemque leuat, vaſto natat ardua ponto
Et trabium denſas deiecit mota phalanges,
Vno protenſae ſubter quae fune iacebant.
Ingreditur portum gaudens, iam littore cedit
Vnda repercuſſo, laetusque exultat Iaſon.
Argus init ſaltu puppim, Tiphyſque ſecutus
Et ſua quaeque viris dant armamenta locisque.
Erigitur malus velum ſuper, hinc quoque clauum
Sub puppim nectunt, et loris fortiter vrgent.
At poſtquam remis inſtructa eſt nauis vtrimque
Accelerare iubent, Minyasque inſidere transtris.
Ad quos tum volucri ſermone locutus Iaſon,
Vos, ait, illuſtres proceres aduertite, nanque
Ipſe ego me nolim regem melioribus eſſe.
Ergo ducem quemcunque animus perſuaſerit vnus
Proferte heroes, illi ſint omnia curae,

Digitized by Google

Qui rebus modus, et quae sit sententia dictis
Cum terrae accedent, et cum tranabimus aequor,
Siue etiam Colchos, alias seu poscimus oras.
Effis enim numero simul, et virtute priores,
Et manet a superis nascendi gloria vobis,
Vt labor hic nulla communis laude canatur.
Sed neque qui superet, vel sit praestantior vllum
Hercule rege putem, simul et cognoscitis ipsi.
Sic ait, et cuncti laudarunt dicta tumultu,
Et clamor sequitur, regem placet esse, ducemque
Alciden, longe socios qui excelleret omnes.
Non tulit Alcides prudens, nanque ille sciebat
Aesonidae per iussa dari Iunonis honorem,
Vt decus in longos illius proroget annos.
Inde ducem clara decernit Iasona voce
Quinquaginta Argus remis terraque, marique.
Tum quoque collaudant Alcidae iussa tumultu
Sublato, et princeps *) his esse videtur Iason.
Sed iam vectus equis cum scanderet aethera Titan
Immensum et tenebras inferret noctis opacae,
Tum secum Aesonides intra praecordia cautus,
Foedera iuratos statuit firmare fidemque
Heroas, stabili seruentur vt omnia voto.
Tunc Musaee patris charum genus Antiophemi
Me properare iubes pulcherrima sacra parantem.
Ipse pyras igitur spatioso in littore struxi
Frugiferae quercus, tum vestes desuper amplas
Ordine composui, dis conuenientia dona.
Tunc quoque mugitu praestantem et robore taurum
Viuentem ad superos dura ceruice reflexa
Occidi iugulans, circum cruor vndique manat,
Impositi super, et confringens corda placentis,

*) Editum *principes*.

Digitized by Google

Vna oleae libans agnae cum lacte liquorem.
Tunc iussi densa proceres adstare corona,
Agglomerare enses, infigere tela iuuenco,
Visceraque et pellem mixu transfigere dextrae.
In medio patulam collectis omnibus vrnam
Constitui, inde manu commiscens omnia docta
In primis adipem Cerealia dona farinae
Et salsos pelagi fluctus, taurique cruorem,
Inde coronatos oleis ad sacra vocaui,
Ipse meis phialam manibus, fuit aurea, sumens
Impleui mistis epulis, atque ordine cuique
Heroum gustare dedi virtute potentum,
Et picis arentis immittere lampada iussi
Ignibus Aesonidem. facis ingens flamma coruscat.
Extendens tum deinde manus resonantis ad vndas. *)

* * *

Sed voco te primum seniorem Nerea cunctis
Quo patre formosae sunt quinquaginta puellae,
Et Glaucen Phocas quae concipit Amphitritem,
Proteaque et Phorcum, et late Tritona sonantem.
Et celeres ventos, quibus aurea iungitur aura,
Splendidaque astra procul, tenebras quoque noctis opacae
Praeque ducem pedibus fulgorem solis equorum
Daemonas amplexus, heroidas vsque marinas,
Littoreosque deos, fluuiorum et salsa fluenta,
Et fusco terras Saturnum crine mouentem,
Extantemque vndis, ad iuramenta venire,

* * * **)

Deserat vt nullus communes ante labores,
In patria rediens donec sit quisque receptus,

*) Ante hunc v. vnius versus vacuum spatium, male; post hunc trium.

**) Spatium vacuum vnius versus.

Digitized by Google

Laeserit at iurisiurandi foedera quisquis,
Numina contemnens superûm, testentur in illum
Vltrix iustitia, et poenas quae praebet Erinnys.
Haec ego. tunc omnes, periuria nanque timebant,
Adspirant nutu, manûbus quoque sic fore signant.
Atque vbi consensere, et iusiuranda dedere,
Prosilit in medium nauis tunc quisquis aduncae,
Ordineque adsedit, iuga subter et arma ligabant,
Aptabantque manus remis, iubet hic quoque Tiphys
Nexilibus longam chordis subnectere scalam,
Vela dare in ventos, portuque *) auellere funem.
Tunc etiam leuibus Iuno Iouis vxor eundum
Significat ventis impulsaque nauigat Argo,
At postquam remos haud fessi mente, manuque
Exercent proceres, et amarum scinditur aequor,
Spumea de prora deferbuit vnda tumescens.
Sed cum mane sacrum surgens aperiret eoo
Oceano terras, iam iamque aurora ruberet,
Dulce hominum generi lumen, superisque reportans,
Tunc sese nobis nemorosa cacumina, et altis
Rupibus, vmbroso de vertice, Pelion offert.
Hic propter terram Tiphys temone remisso
Remigibus lentis impelli iusserat Argo.
Tunc propere littus contingimus. haud mora iacta
Ad terram scala, portis intramus amicis.
Egressi Heroes Minyae dant membra quieti,
Ad quos tunc omneis Peleus eques est ita fatus:
Cernitis excelso collem sub vertice amici
In medio vmbrosum spatio? iustissimus illic
Centaurorum habitat speluncae in margine Chiron.
Quicunque in Pindo aut Pholoe versantur in vrbe,

*) Editum *portaque*.

Digitized by Google

Iuſtitiae ſtudet et morbis medicamina praebet.
Quinetiam Phoebi citharam quandoque canoram
Mercuriiue lyram plectro pertentat amoeno,
Iudicia in rebus mortales edocet omneis,
Vsque adeo Thetis niueis argentea noſtrum
Quemque enixa recens natum, complexa ſub vlnis
Pelion adſcendens, tulerit Chironis ad antrum,
Quo ſciat et prudenter ali, et conſtanter amari.
Sed iam certa tenet pueri me cura videndi,
Antrum igitur poſcamus, vt hic videamus amici
Quis puero cultus, morum quis fulgor in illo.
Sic dicens, callem ingreditur, ſectamur euntem.
Aſt vbi Centauri vaſtae ſucceſſimus aulae,
Ipſe recumbebat tenui prope limina lecto,
Ingens, atque humeros ſuſtentat petra, pedesque
Praepetibus membris extendebantur equini.
Tum prope Pelides, Thetidos quoque filius adſtans
Increpuit citharam, tenuit ſua gaudia Chiron.
Aſt vbi praeclaros reges ad limina vidit,
Excipit adſurgens et laetus ad oſcula quenque,
Inde epulas profert, et plenis vina lagenis,
Subſternensque humiles multa discumbere iuſſit
Fronde thoros, fert exuperans incompta paropſis
Porcorum, atque agiles ceruorum in prandia carnes.
Deinde tulit dulcis gratiſſima pocula Bacchi.
Cum iam menſa hilares animos foecunda dediſſet,
Applauſu ſtrepuere manus, me nanque iubebant
Cum cithara argutos cantus conferre Chironi.
At mihi non ideo perſuaſum eſt, nanque rubore
Perfuſus iuuenis ſenis aemulus eſſe verebar.
Ipſe ſenex donec cupiens cantansque coegit
Inuitum alternis modulis contendere Chiron.

Digitized by Google

Increpuit prior ergo lyra Centaurus eburna,
Quamque suis gestans manibus porrexit Achilles.
Et canit vt fuerint non æquo Marte feroces
A Lapithis iuxta Centauri morte perempti,
Et temere Alciden ausos irrumpere contra
In pholoe pugnasse, mero faciente furores.
Ast ego tum cithara post illum ex ordine sumpta
Mellifluum resonans emisi gutture cantum.
Nigrantis tunc ergo Chaus praedixímus hymnum,
Vt conuersa elementa, polusque apparuit horrens,
Quodque genus vallis terris, pelagique profundum,
Consilio et prudens, atque antiquissimus horum
Cuncta suo generauit amor, secreuit et ipsa
Saturnumque grauem, summoque vt denique coeli
Excepere Iouem regalia sceptra tonantem.
Cantabamque genus iuuenum, et ius omne deorum,
Pugnacem Bacchum, et crudelia facta Gigantum.
Mortalis super haec hominum memorata propago
Est mihi, et angustum veniunt cantata per antrum
Praedulces plectro reddente per atria voces,
Obstupuere apices montisque et vallis opaca
Pelionos, quercusque altae de carmine motae
Conuulsis properant ad eam radicibus aulam,
Auditoque ferae cantu, petraeque strepentes
Speluncae stabant informes, agmine facto.
Quinetiam sellis stabula ad centaurica pennis
Immemoresque sui nidi venere volucres.
Centaurus stupet aspiciens, feriensque trementis
In sese ipse manus terram pede pulsat equino.
Sed venit a puppi Tiphys, Minyasque repente
Imperio cogit, cantus ego deinde remisi.
Consurgunt proceres, sua quisquis et induit arma.
Sed natum Peleus patriis complexus in vnis

Digitized by Google

* * * *)
Arriſit lachrymans, gaudens excepit Achilles.
Ipſe ſuis pellem manibus Centaurus honorans
Hoſpita dona dedit pardi mihi munus habere.
Aſt vbi ſpelunca diſceſſimus inde relicta,
Extendens ſenior tumuli de vertice vtrasque
Phyllirides in vota manus, ſuperosque precatur
Dent reditum Minyis, veniat quoque regibus orat
Gloria magnaminis tardos viſura nepotes.
Ergo vbi iam ad nauem, et littus deſcendimus omnes
Conſedere ſuis in transtris quisque, manusque
Impliciti validis pulſabant aequora remis.
Pelion ex oculis abit, et vis ſpumea vaſto
Exultans pelago canentes fecerat vndas.
Piſaeus latet, et tua Sepia littora verter.
Ante oculos Sciathos veniunt, dolopisque ſepulchrum.
Plana quoque Anchialos, et aquis praeſalſus Enaulus,
Qui rapido vaſtis ſtrepitum dat flumine terris,
Praetereunt valles Minyae quoque montis Olympi
Excelſi obſtruſas, et Athon cum frondibus altis,
Pellenen latam, nec non diam Samothracem.
Hinc quoque mortali nulli dicenda deorum
Sacra meis moniti ſermonibus horrida vitant
Heroes, illinc nanque inſatiabile lucrum
Incola de nautis ſacrorum vindicat vſu.
Inde ad compoſitos vultus appellimus Argo
Diuinae Lemni. ſcelus illic auſa nefandum
Foeminei rabies odii iurata maritos
Exitio dedit. aſt deinde volentibus ipſis
Imperat Hypſipyle cunctis formoſior vna.
Sed tibi quid multis referam dea Cypria quanto

*) Vacuum ſpatium vnius verſus.

Digitized by Google

Fecerit igne graui ſplendentia pectora noſtrum
Lemniadum Minyis ſociare cubilia iunctis?
Reginam Hypſipylen ardens compreſſit Iaſon,
Aſt alias alii, pelagi nec cura manebat,
Donec me tardos animo indignante receſſus,
Et monitis miſcente minas, referuntur ad Argo
Remigio intenti, patriae quoque cura ſubiret,
Sub lucem Zephyro puppim feriente ſereno
Hellespontus habet, nosque arta relinquit Abydos.
Dardanium a dextris, Pityeque erat, Ilion ingens,
Pulcher vbi Aeſepus Percoten, Abarniadanque
Frugiferas terras ſplendentibus alluit vndis.
Laeta ferebatur ventis ſtridentibus Argo.
Atque vbi iam littus compreſſimus, ipſe magiſter
Aemoniae puppis, ſimul et praeceſſus Iaſon,
Atque vna Minyae reliqui monimenta Mineruae
Erecto aedificant ſaxo, pulcherrimus vnde
Manat ab Artaciae nympharum munere gurges,
Dona deae quoniam per concaua littora ponti
Hellespontiacis facies arriſit in vndis,
Et nullo introrſum motis aquilone procellis,
Iactanda in medios non haec fluit anchora fluctus,
Porrectoque illic tentoria littore figunt,
Et pranſi expectant venientis tempora coenae.
Iamque recumbebant venit cum Cyzicus heros,
Imperat hic Dolopum gentique Perictionumque
Aenei charum pignus, quem filia clari
Eudori Aenippe peperit formoſa puella.
Hic igitur menſa Minyas fouet hoſpite cunctos,
Flexipedesque boues, pingueisque dat eſſe iuvencos,
Agreſteisque ſues, et rubri pocula vini,
Et panum cumulos dono dat ferre per altum.
Inſuper et veſtes, tunicas, pictosque tapetas,

Digitized by Google

Fecerat aetatis par illos gratia charos,
Appositisque suum est dapibus testatus amorem.
Sed postquam Oceani latuit sol mersus in vndis,
Lunaque nocturnum stellis induxit honorem,
Prosilit Arctois pubes tunc Martia siluis,
Persimilisque feris facies fuit horrida, quales
Titanas referunt, fortesue fuisse Gigantes.
Nam sex cuique inerant cum duris brachia dextris,
Quos simul vt toruo viderunt lumine reges
In pugnam et duros assumunt arma labores.
Pugnabant illi piceis, hastisque abiegnis,
Et Minyas tenebris inuadunt noctis opacae.
Sed temere instantes natus Ioue fortiter arcu
Stridente occidit, iuuenem quoque perdidit vna
Cyzicon, inuitus licet, atque errasset in illo,
Fata sed vrgebant Alcidae occumbere dextra.
Cum subito in puppim saltu referuntur aduncam
Armati Minyae, atque omnes sua transtra tenebant,
Tiphys ab excelsa dat sibila puppe, iubetque
In nauem scalamque trahi, soluique rudentes.
At non soluuntur funes, sed naue retenta
Arctius haerebant subitae de more procellae
Vincula nodorum. stupuit tum nauita Tiphys
Egregius, iam voce carens et liquerat Argus
Temonem, fluctus expes euadere tantos,
Indignante Rhea populum per vulnera caesum.
Sed cum iam medios cursus nox atra teneret,
Iret et occiduas astrorum fulgor in vndas,
Altior inuasit nautae tum lumina somnus,
Inde deae mandata graui non vana sopore
Horrisonae instantis comprensum Palladis vrgent,
Fataque diuinum sic est ea fronte minaci.
Agniada dormis somno percusse profundo,
Pelle tegens oculos? sed iam consurgito Tiphy,

Digitized by Google

Et tutum ad littus ſaltu de puppe iubeto
Ire duces, informe tenent vbi corpus harenae
Hoſpitis, inferiasque dari, et ſua funera caeſo,
Dis Rhea nanque iubet ſacra et libamina ferri
Infernis, largosque oculis ſtillantibus imbres.
Fasque pium, atque huius ſic hoſpita menſa colatur
Quem iaculo inuitus *) traiecit noctis in vmbra
Alcides, iraque deam concuſſit amara.
Aſt vbi iuſtus honos habitus de more ſepulchri,
Inde deae ad ſedem venietis Dindymon altam.
Hic placanda ſacris Telluris filia pulchris.
Tunc funes trahere, et ventis dare vela iubebat.
Haec vbi fata dea eſt, abiit conuerſa ſagitta
Ocyor ad ſuperos, oculis huic pellis abacta eſt,
Qui propere exiliens populum clamore vocabat,
Hinc atque inde mouens, illos ſopor altus habebat.
At tremor hinc animi, ſed poſtquam voce vocatos
Heroas docuit per ſomnum vera locutus,
Surrexere citi, et ſaltu iam littora poſcunt.
Tum croceas aurora faces iam nocte fugata
Praetendens, rutilo ſpargebat lumine caelum.
Cum celſi proceres Minyae videre cadauer
Puluere foedatum, liuentique ora cruore,
Vtque feras alias, ingentia corpora circum,
Ipſi autem denſa regem cinxere corona
Cyzicon, et ſecto iuuenem ſub marmore claudunt,
Et fodiunt tumulum, factoque ex more ſepulchro
Agglomerant truncos propere. iam magna ſub antris
Viſcera defoſſis condunt, aſt ipſius vmbram
Idem ego perfectis placaui in funere ſacris,
Dulcis aquae, et niuei lactis libamina miſcens

*) Editum *inuictus*.

Digitized by Google

Illimo de fonte, meis et laudibus ornans.
Tum vero Aesonides sociis ad vota vocatis
Esse sepulchrali sua praemia dixit agoni.
Hypsipyle dederat ferri quae munera Lemno,
Ancaeo calicem dedit aurea dona palaestrae
Gibbosum, manibusque grauem. verum tibi Peleu
Victori in stadiis proprii certamine cursus
Insignem, rutilam, textam quoque Pallade vestem.
Et fuit argento Crater grauis, arte superbus,
Alcidae precium pro cestibus. aurea Castor
Dona tulit, phaleras praesignes, victor equestris.
Pollucique dedit splendentes ferre tapetas,
Nam fuit hic pugilum celebri certamine victor.
Ipse autem flexo vi multa strenuus arcu
Sublimem ante omnes emisit in alta sagittam,
Hinc oleam Aesonides Minyis donatus ab ipsis,
Intextam vario tenuit cum flore coronam.
At mihi pro cantu dat munera dius Iason
Ex auro extensis alis vtrinque cothurnos.
Hic pugnae modus. at celer implet fama penates
Cyzicon extinctum, quod postquam sensit et vxor
Infelix, altum resonat, laceratque pectus,
Et, collo inuoluens funem, suspensa pependit.
Suscipiens autem lachrymas has terra perennes,
Emisit latices, saxis fons vitreus inde
E mediis manat, fontem vocat incola Clamen.
Tunc ergo oracli memores tenuere cacumen *)
Diuinum auditi reges, et Dindymon altum
Vt veneranda sacris annosae denique placent
Corda Rheae, sumatque animas regina calentes.
Ipse autem cithara semper comitante sequebar.
Praeuenit hic etiam nos Argus puppe relicta,
Qui pius obliqua intortum cum cortice ramum
E ferro arentem vitem praecidit acuto

*) Nullum lacunae signum.

Digitized by Google

Effigiemque ſacram ſeclis monime
Omnibus egregia ſixit, formauit e
Reginaeque aram ſculpto de marm
Hic igitur properi Minyae, praequ
Aeſonides, ſectis ponunt altare l
Hoc ſuper et tauros libant, et v
Grata fuit, proceresque iuuant I
Nos cultus, laudesque deae cele
Supplicibus reditum quo ſic pla
Ergo vbi deſierant libamina ſacra
Argoam ad nauem deſcendimus
Tiphy
Heroas de puppe vocat, tum p
Irruimus, quo quisque prius per
Ordine, tunc etiam remorum c
Sponte ſua funes terra venere ſ
Velaque tenduntur, nobis Rhea I
Magnipotens miſit ventos de pu
Nos autem rurſum ſpectanda nep
Sacra coronata de naui mittimu
Implicitaeque Argus duri ceſſere
At poſtquam nauis complerunt
Subſiliens ſalſas ponti praeteruol
Et prope Myſorum terrae conſi
Rhindaciumque cito curſu tum p
Hinc iam littus amans gaudenti r
Intrat arenoſos, manibus tunc e
Colligere, et loris ſubnectere ve
Hinc ſcala egredimur ſubducta i
Quisque cibi potusque memor, r
Arganti hic circum praeceſſa cac
Tum vero armatus ſiluas proper
Alcides, arcu teloque tricuſpide
Venando vt praedam ſociis, coe
De ſue vel caprea, cornuta ſiue

Digitized by Google

Dumque ſubit late ſiluas clam puppe relicta,
Pone ſecutus Hylas, prauisque erroribus actus,
Peruenit infelix habitant vbi forte paluſtres
Speluncam nymphae, viſum quae protinus illum
Imberbem ſimilemque deis, rapuere ſub vndas,
Vt ſecum totos ſenii ſit neſcius annos.
Iam medio curſu rapidis altiſſimus ibat
Phoebus equis, reſonant validae de montibus aurae,
Carbaſaque alta petunt, iubet ergo intrare carinam
Exclamans Tiphys, et ſoluere littore funes. *)
At citus Elatides ſyluas Polyphemus inibat
Vt vocet Alcidem, celeremque reducat ad Argo.
Verum haud occurrit. robur nam fata vetabant
Alcidem indomitum contingere Phaſidos vndas.
Ergo vbi telluris infauſtae liquimus oras,
Hic iam Amycus Bebrycenſis habet crudelia regna
Gentis, et aetherium contemnens fasque, Iovemque,
Immane inſtituit contra hoſpita iura duellum,
Vt ſtabulum quisquis vel regia tecta ſubiret
In pugilem duris ineat certamina pugnis.
Hunc igitur ſtrauit vi vaſta robore Pollux
Percuſſa extemplo loris ceruice tremendis.
At Minyae ferro Bebrycenſia corpora caedunt.
Soluimus hinc, vrbemque in lato littore magnam
Remigibus laſſis Bithynia teota ſubimus.
Hinc iam fontis aquas, et ſiluis ligna niuoſis
Poſcimus hoſpitio, et ſub noctem coena paratur.
Perdidit hic geminos vibratis corde tumenti
Infelix Phineus petris ſua pignora natos,
Obiecitque feris inſano vxoris amore.
His autem vitam reddunt et lumina nati

*) Nullum omiſſi verſus indicium.

Digitized by Google

De borea, Phineum grauis eſt iactura ſecuta.
Nanque indignantes oculorum lumine caecant,
Cum ſubito validis borea ſpirante procellis
Curuantur denſae nemoroſa cacumina ſiluae,
Vt lueret Biſtonia lachrymabile fatum, *)
Hinc igitur miſeri crudelia tecta tyranni
Linquimus, et vaſtas pelagi conſcendimus vndas
Cyaneas iuxta petras, quas optima matrum
Annamerans docuit quondam me Calliopaea.
Hic ergo exitii vitandi nulla facultas,
Nanque illae aduerſis ventorum ſi tibus actae
Occurſuque graues allidunt ſaxa gementi.
Hic ſtrepitus late pelago, coeloque gementis
Praecipites reſonant perruptis fluctibus vndae. **)
Aſt ego tum tali ad Tiphym ſermone locutus:
Ad puppim conuerte oculos, et cautius ito.
Senſit vbi haec, gelidus tenuit praecordia ſanguis,
Quidquid agat tamen arcano ſub pectore caelat
Tum ſecum. ſed enim Pallas conſiſtere ſumma
Imperat antenna volucrem, ſic Iuno monebat,
Quae volat, et Minyis ſe triſtis Erodius infert.
Illa dehinc alis circa vltima ſaxa leuatis
Circuit, aſt petras concurſu tautuna horrens
Impetus alliſit; volucris pars vltima candae
Attrita eſt, Minyaeque illam clamoribus vrgent.
Tiphys vbi exitio volucrem iam vidit ademptam
Dat ſignum tacitis heroibus. ocyus omnes
Accenſi fluctus acri tum remige pulſant.
Aſt ego diuinis ingentia ſaxa camoenis
Mulcebam, ſubita illa procul ſecedere viſa.
Tunc erundarunt fluctus, ſublataque noſtro
Carmine tunc Argo vaſti tulit aequoris vnda.
Ergo vbi iam tranſgreſſa freti fuit ora tremendi
Cyaneasque Argo petras, ſe protinus aegre

*) Fortaſſe ſcripſit *in Biſtonia.* **) Nullum omiſſi verſus indicium.

Digitized by Google

Ex imo ſtabiles monſtrant ſuper aequora fundo.
Sic namque e tetrica parcarum lege iubetur.
Tunc igitur laeti fatum exitiale timentes
Ceruleas petimus Rhebani fluminis vndas.
Hinc procul in longum tractae Tyneidos arua
Tembrius irriguis fluuius facit humida ripis.
Sangarius ſubit hinc Euxini littora pulſans.
Aſt vbi remigio adiuti conſedimus oras
Vicinas Lyce magne tibi, quo nomine genti
Imperat, amplexu qui nos in tecta recepit
Rex Lycus, et Minyas fouit ſimul hoſpita menſa.
Ipſe dies noctesque ſuum teſtatus amorem.
Hic quoque parca duos Orco damnauit iniqua
Idmonaque Ampyciden, clarumque per aequora Tiphym,
Illum equidem morbi vis intempeſta peremit,
Aſt aper occidit ferus hunc, nos iuſta ſepulchri
Soluimus, et canas tum deinde repoſcimus vndas.
Credimus Ancaeo puppim. nam quisque magiſtrum
Nauigii, et pulchras callentem dixerat artes.
Suscipit hic igitur temonum lora manuque,
Parthenium, ipſe regens, Argo direxit in amnem,
Incola quem nitidis ſplendentem dicit ab vndis.
Alloquor hunc, Tiphym fueram qua voce locutus.
Emenſa hic apicem ſcopuli tendentis in aequor
Cappadocas praeter, curſu quoque puppis eodem
Acta Carambiacae tenuit confinia terrae.
Illic Thermodoon, et Halys perlabitur ingens,
Qui magno falſos inuadit turbine fluctus,
Lapſus ab Arctoae Boreali vertice plagae.
Longa Themiſcyres regio, et Boeantidos orae.
Hinc et Amazonidum turmae panduntur equeſtres,
Et Chalybes, ſociaeque manus Stybarena frequentant

Digitized by Google

Regna, et Moſynes iunguntur in vrbibus vna.
Conuerſi ad leuam Maurorum acceſſimus orae
Et Mariandinis vicinos vidimus agros.
Hinc Helices longum protenditur aequore collum.
Hinc quoque littoreis ingens vallatur harenis
Campus, et excelſae deſpectant aequora valles.
Mons Symus eſt vrbs his, viridanti gramine pratum
Arua lecant vaſto ſtrepitu deuectus Araxes,
Thermodon, rapidus Phaſis Tanaisque fluentes,
Inclyta vbi Colchi gens, Heniochique et Araxae
Progreſſi extremos portus, populosque videmus,
Vros, Chidnaeosque, Charandaeos, Solymosque,
Et iuxta Aſſyrios, dorſumque immane Sinopes,
Et Philyras, Naetasque, atque oppida denſa Sapeirum,
Byzeras ſuper hos, et inhoſpita rura Sigymnum.
His impulſa locis ventis afflantibus Argo
Fertur in immenſum, tenebris fugientibus orbem,
Euxinum, occiduo dehinc Phaſida ſole videmus.
Admonitos iubet hic Ancaeus candida multo
Stringere demiſſis antennis carbaſa nexu,
Malum aequare rati, puppimque impellere remis.
Fluminis at poſtquam tranquilla per ora recepti
Venimus hinc, muris Aeetae cincta ſuperbis
Regia ſpectatur, nemus et quo vellere pellis
Fuluo glandineae ſago ſuſpenſa nitebat.
Sic illi his cunctis intenti rebus agebant.
At ſecum Aeſonides animo quam multa volutans,
Ad Minyas fidos comi ſic voce locutus.
Praeſtet an Aeetae properare ad moenia ſolum
Ab reliquis, blandoque homini ſuadere laboret,
An ſecum ſociis iunctis heroibus iret.
Tum vero haud placuit Minyis ire omnibus vna.
Iuſſerat hoc etenim Iuno formoſa timentes

Digitized by Google

Contantesque suas fatis permittere habenas,
Quae cito tunc etiam ferri per somnia iussit
Aeetae exitium, vehemens hinc protinus omnem
Regalem cum mente domum concusserat horror.
Visus enim spectare sibi est ex aethere summo
Praefulgens charis occumbere virginis astrum
Medeae in smibus, propria quam nutriat aula.
Illa autem peplo accepto, gàuisaque tota
Mente ferens illud, latum peruenit ad amnem
Phasidos. ast raptum fluuii iam fluctibus astrum
Longius Euxini ponti de littore ferri.
Talia per somnum fuerant vbi visa, repente
Erigitur, Stygiusque tremor iam pectus obibat.
Exiliit strato, famulos iam frena iubebat
Constratis imponere equis, et iungere currus,
Vt veniens placet peramati fluminis vndas
Phasidos, atque ipsi patrias cum gurgite nymphas,
Heroumque animas, quotquot per flumen oberrant.
Inde suis iubet e thalamis accedere natas
Chalciopem et natos Phrixo iam coniuge adempto,
Et teneram forma insignem, vultusque ruboré
Medeam, vt curru vectae comitentur euntem.
Nam media Absyrtus procul hinc habitabat in vrbe,
Aureus vna ipsum currus, natasque ferebat
Aeetem, huic rapido cursu sublimis equorum
Fertur arundinei fauces ad fluminis, illic
Ferre preces patriis vndis, et sacra solebant.
Has autem ad ripas cursu peruenerat Argo.
Hanc ergo Aeetes conspexit, et ordine multos
Heroas vna in mediis considere transtris
Dis similes. nam pectora erant sua splendida cuique.

Digitized by Google

Verum inter cunctos praestans excellit Iason.
Huic etenim Iuno diuinum afflarat honorem,
Et dederat formam, et procero corpore robur.
Cum propius starent, alternaque lumina ferrent
Aeetes Minyaeque, grauem tulit ira dolorem.
At prius Aeetes splendenti Phoebus vt alter
E curru aurato longe radiabat amictu,
Serta caput circum radiis ardentibus illi
Ambibant, sceptrumque manu quatiente mouebat
Ceu fulgur, geminaeque latus cinxere puellae
Praeluſtres, gaudebat enim comitantibus illis,
Terribilis vero, et toruo quoque lumine spectans,
Crudelesque minas clamanti excussit ab ore.

* * * *)

Dicite quinam estis, vel quae vos duxit egestas?
Vnde etiam causae fuerunt mea regna petendi?
Nam neque iura mei regni, nec sceptra timetis
Colchorum, aut studio flagrantia pectora nostri
Qui Marte indomiti quoties ad bella vocantur,
Collatis patriam tutantur fortiter armis.
Sic ait: at cuncti tenuere silentia tristes.
Tum vero Aesonidae fidentia pectora Iuno
Attulit, heroas nanque ingens moeror habebat.
Nos neque latrones vt venimus, vllaue nostra
Saeua lacessitos iniuria reddidit hostes,
Mortales odio quae iam fecere priores
Haud pauci, rapto lucrum sibi turpe parantes.
Sed neque Neptunni brauium clarissima proles
Constituit primus Pelias et vellera nacti
Aurea felices patriam repetamus Iolcon.
At nonnulla tenent socii mihi numina iuncti.
Nam sumus Heroum, aut nati de sanguine diuûm.
Sed neque bellorum ignari, duriue laboris

*) Vnius versus vacuum spatium.

Digitized by Google

Hoſpitio iungi petimus, nam denique praeſtat.
Sic ait, aſt animum concuſſit flamma procellae
Aeetae ſimilis, oculosque intorſit acerbos,
Exitiumque dolo Minyis meditatur iniquo.
Ad quos eſt tandem tali ſermone locutus.
Si tanta in vobis animi vis Martia ſurgit
Vt contra inſtantes pugnaces fundere Colchos
Speretis, vobisque ingens erit inde trophaeum,
Vellera tollentes patrias depoſcite terras.
Sin autem pauci noſtra ſuperante phalange
Cedetis, poenas ſoluet confracta carina.
At mihi ſi qua fides, et erit magis vtile vobis,
Deligere e cunctis qui ſit praeſtantior vnum
Mens erit, vt ſubiens ego quae certamina dicam
Aurea dona ferat, et vos honor iſte manebit.
Sic dicens vrgebat equos, veſtigia retro
Illi iuſſa ferunt, Minyas dolor occupat altus.
Tunc ergo Aeſonides votis depoſcitur, illi
Non inuicta darent Colchorum pectora poenas.
Nunc autem Muſaee tibi praeſtrinxero, moeſti
Qualia pertulerint Minyae, tum regis ab aula
Aeetae rediens pugnax quae dixerit Argus,
Quem Phrixo de patre tulit ſibi iuncta puella
Chalciope in patriis laribus, quo tempore vectus
Arietis in tergo Colchorum ad littora venit,
Nunciat hic Minyis quae ſunt ventura ſuperbi
Stultitia Aeetae ſcelerato et pectore regis,
Vtque puellari infelix vtatur amore
Medaa, atque aſtu Iunonis capta feratur.
Nanque Cupidineo torquet Venus igne medullas,
Proximaque hanc Stygio telo traiecit Erinnys.
Vtque boues ignem ſpirantes ſub iuga miſit
Quadrifida, vt ſulco dederit quae ſemina Phrixus,
Geſſerat Aeetae veniens bellator ad aulam,
Anguigenis dotem bellacem e dentibus actam,

Digitized by Google

Exoſam vt ſegetem ſummas occidit ariſtas
Funeſta Medæa manu, ſed gloria facti
Ceſſerit Aeſonidae, tenebris vt noctis opacae
Venerit infauſtis pullo velamine tecta
Auſpiciis, furtim flammae data virgo furenti,
Et petiit celſam fatis vrgentibus Argo
Cum nullius erat non irae cura paternae
Vt complexa nouas diuerſa per oſcula formas,
Pectoraque attrectans perſonae baſia fixit,
Humectans lachrymis ſtagnantibus ora, pudorque
Omnis abit, cupit heroas, percuſſaque philtris,
Virgineum ſtrauit poſcens hymenaea pudorem.
Plura etiam fient poſthac vbi cognita rurſum.
Ergo vbi tecta ferox Medea paterna reliquit,
Venit et ad puppim greſſu ſuſpenſa latenti,
Tunc multa inter nos quo pacto aut arte locuti
Aurea de ſacra ferremus vellera fago,
Quam facile is menti noſtrae labor. at neque quisquam
Tantum auſus ſperare, noui nam plena timoris
Cuncta videbantur, ſeriesque immenſa malorum.
Nam primum ante domos Phaſis praelabitur ingens,
Deinde nouem denſus paries erectus in vlnas,
Turribus et ſolidis munitus vectibus ambit.
Septeni claudunt orbes, triplicesque tuentur
Aeratae ingentes portae, ſupereminet altus
Murus, et auratae decorant faſtigia pinnae.
Spargit inextinctas portarum limine in ipſo
Sublimis regina faces, atque inde Dianam
Oſtia ſeruantem Colchi coluere, viasque,
Ipſa oculis horrenda viros, atque auribus arcet,
Ni fuerit precibus ſacris placata peractis.
Quae Medea ſciens libamina ſola ſacerdos,
Et ſociae magno celant Cyteides aſtu.

Digitized by Google

Nec ciuis veniens illuc quicunque vel hoſtis
Interiora ſubit mortali limina greſſu.
Nam prohibet quacunque viae dux, et dea cuſtos
Immittens rabiem catulis irata ſerenis,
Interior ſepes murorum circuit hortum
Vmbroſum arboribus late creſcentibus, illic
Cum cornis pulchrae laurus, platanique decorae.
Hic etiam paruis tectae radicibus herbae
Aſphodelus, Clymenusque, et pulchrior his Adiantus
Et Thryon imbellis, Ariſtereonque Cyparonque,
Hormion, Iryſimon, deuotaque Cyclamis aris.
Stoechas, Paeonieque, et ramo diuite ereſcens
Mandragora, et Polion, ſubtilis Dictamus vna.
Hic et odora Crocus, hic Cardamon, hic quoque Cemus.
Cumque Chamaemelo Smilax, Mecon quoque nigra,
Alcyaque, et Panaces, et Capaſon atque Aconitum,
Et quae dira ſuis fert gramina terra venenis.
In medio ſtipes fagi ſacer, arduus altum
Denſatur nemore, et ramis ſpatiantibus exit.
Hic igitur Phrixaea omni de parte refulgens
Aurea pendet ouis, ſerpens hic vellera circum
Peruigilat, dictu monſtrum mortalibus horrens.
Nam tegitur fuluo corio, multisque ſuperbum
Amplexus truncum ſpiris ingentibus ambit,
Infernique Iouis ſignum pro vellere vexat
Indomitus cuſtos, et ſomni neſcius anguis
Sordida conuoluens humenti lumina tabo.
Aſt vbi de cunctis vt erant veriſſima rebus
Nouimus et tenebris Hecates cultode dracone,
Omnia quae nobis prudens Medea reſoluit,
Poſcimus in tanto et ſine ſpe discrimine, ſaeua

Digitized by Google

Quo dea ſit placanda modo, faueatque rogata
Vt ſit iter nemus in vaſtum, tandemque recepto
In patrias laeti redeamus vellere terras.
Tunc Mopſus iubet e cunctis heroibus vnus,
Nam fuit ingenio vates. is doctus et arte,
Vt me ſupplicibus adigant ad munera verbis;
Placantemque deam, monſtrumque immane trahentem.
Sic illi orantes facta cinxere corona.
Iuſſi igitur geminos, fortem quoque Iaſona fratres
Pollucem pugilem, praeſignem et Caſtora equeſtrem,
Mopſonque Ampyciden loca poſcere plena laboris.
At me tum ab reliquis ſolum Medea ſecuta eſt.
Poſt vbi contigimus aras, diuamque Therapnen,
Effodi triplicem campi ſuper aequora foſſam.
Arceuthi truncos, fragmenta quoque arida cedri,
Et Rhamni ſtimulos, et ſtridula ab arbore ramos
Quaque legens, ſtruxique pyras in margine foſſae.
Multa quoque ipſa mihi callens Medea ferebat,
Et ſacri ex adyto capſam geſtabat odoris,
Tum propere ſubter veſtem ſimulacra peregi,
Impoſuique ignem, congeſtaque viſcera, ſacram
Rem faciens, catulos nigra tris pelle locaui.
Sanguine miſcebam calchantum et ſtruthion illo,
Et ſchiſtam Cnecum, deforme his Pſyllion addo
Chalcimon, Anchuſamque rubram, truncique ſubinde
Appoſui ventres ſecto de corpore plenos,

* * * *)

Succinctus pullas, ferrumque hoſtile lacernas,
Pulſabamque rogans, dant illae protinus aures
Lurida rumpentes funeſti clauſtra barathri

*) Vnius verſus vacuum ſpatium.

Digitized by Google

Tisiphone, Allectoque furens, et dia Megaera,
Succenduntque faces in caedem et vulnera tetras.
Inuaditque pyram flammis stridentibus ignis.
Et fumum ingentem flagrans dat in aethera nidor,
Cum subito inferna per flammam sede feruntur,
Crudelis nec visa lues, facinusque stupendum.
Corpora sunt illi de duro immitia ferro
Pandorenque vocant, variis dehinc horrida formis
Immanis nec mente capax monstrosaque Ditis
Nata triceps Hecate, leua nam parte iubosus
Hinnit equus, dextra rabido canis aestuat ore
Exitiale malum, medio fera surgit agrestis,
Ensis vtraque manus acie distringit acuta.
Et circa foueam varios sinuantur in orbes
Pandore atque Hecate, poenarum hinc turba subibat
Quaeque faces custos piceas immunda Dianae
Mittit humi sternens oculos, nec ad aethera tollit.
Lambunt ora canes innati. argentea iamiam
Claustra patent, pulchrasque fores tum sponte recludi
Portarum aspiceres, oculi nemus omne pererrant.
Ast ego tunc ipso gressus in limine fixi,
Medea insequitur, et splendidus Aesone natus,
Tyndaridae, atque vna celerant vestigia Mopsus.
Cum prope iam tanto fagus quaesita labore
Staret, et hic fundus Stygio sacer, araque regi,
Ecce draco, immensos spiris facientibus orbes,
Attollens immane caputque, genasque frementes,
Sibilat horrendum, strepuit conterritus aer,
Insonuitque arbor, radicibus omnis ab ipsis
Hinc atque hinc concussa, strepit nemus vndique densum.
At me tum sociosque simul tremor occupat ingens,

Digitized by Google

Medeae tantum mens vni interrita manſit,
Fruſtaque cum triſti manibus radice revellit.
Tunc ego diuinum modulatus pectine carmen,
Supremamque chelym plectens et pollice chordam,
Dulcia de noſtris emiſi murmura labris,
Et ſomno laudes regique hominumque, deumque,
Molliat vt validi, cecini, fera membra draconis.
Protinus audito venit Cyteida cantu
In patriam, ſopitque hominum mortalia corda,
Ventorum et ſtrepitus vaſtos, fluctusque marinos,
Vndantes fluuios, curſumque e fonte perenni.
Cumque feris volucres, quod viuit, repit, et omne
Collocat in lecto, et pennis praeteruolat aureis.
Hic igitur Colchos, florentiaque arua popoſcit
Somnus, et horrentis inuaſit lumina monſtri.
Haud morti abſimilis, preſſum caput applicat armis,
Subducens ſolles ingentia colla, ſtupetque
Medea infelix, tum protinus Aeſone natum
Incendens propere ex alto iubet aurea ramo
Vellera detrahere. accelerat non ſegnis Iaſon,
Exceptaeque humeris fert pondera pellis ad Argo.
Exultant Minyae heroes, alteque leuarunt
Ad coelum ſuperosque manus et ſydera iunctas.
Vellera ſic illi circunſtant. protinus ergo
Medeam e ſeruis Aeetes audit abiiſſe.
Hinc vocat Abſyrtum, populumque et ad arma vocare,
Germanamque vna dat quaerere iuſſa ſororem.
Phaſidos is rapido greſſu properabat ad vndas,
Heroasque petit, audax vbi virgo reperta.
Et iam nox medias curſu transegerat vmbras,
Cum Medea dolis inſtructa, et amoribus ardens
Exitium fratri Abſyrto meditatur iniquum,

Digitized by Google

Et caesum vasti iaciunt in fluminis vndas.
Gurgite quem mersum, rapiunt Nereides alto.
Illum autem saeuis e fluctibus insula tandem
Allisum excepit, quam nunc Absyrtida dicunt.
Sed neque fas, neque cuncta deum latuere videntem.
Tunc propere insiliunt puppim, ferroque rudentes
Vtrinque abscindunt trepidi, sed deuius errat,
* * * *)
A ponto auertit, nec fluminis ora deorsum
Poscimus, ac scelere obducti contraria duro
Remigio sulcant Colcho tellure relicta
Lymphati Minyae, caecosque profunda premit nox,
Et medios fluxus stulti ignarique locorum!
Currimus. at loca plena colunt ea maxima circum
Gymni, Buonomaeque, et agrestes Arcyes vna,
Cerceticique, ferox ea gens, Sintique superbi,
Sparsa Charandaeas per valles tecta frequentant
Caucasseas iuxta rupes, artamque Erythiam.
Sed cum mane rubens orbis proferret eous
Insula poeanthe fessos excepit, at illam
Aduersos remis circundant flumine cursu
Ingenti Phasis, tranquilloque amne Saranges
Quem stagnante palus Maeotis gurgite latum
Sparsa per irriguos transmittit in aequora campos.
Tunc ergo obnixi remis noctesque diesque
Currimus hinc fauces cogentem Bosphoron arctas,
Transilimus tauro Titan vbi fortiter vsus
Traiecit fluuium facientia stagna palustrem.
Hinc iam remigio longos faciente labores

*) Vnius versus vacuum spatium.

Digitized by Google

Maeotas tunicis primo contingimus altis,
Finibus et vaſtis immenſo crine Gelonos,
Sauromatasque, Getasque, Gymnaeos, Cecryphasque,
Arſõpasque feram gentem, ſaeuosque Arimaſthas,
Qui poſitas habitant circum Maeotida terras.
Aſt vbi inexhauſto contriſtauere labore
Nos ſuperi, et vaſtae vada ſunt transmiſſa paludis, *)
Vix tandem exitio eripimur, pulſantibus Argo
Demiſſis tabulis et iam ſtridente carina.
Inde ſub Arctois anguſto rapta meatu
Finibus oceanum verſus prolabitur Argo,
Defeſſi noctesque nouem, totidem quoque ſoles
Linquimus hinc atque hinc ignotas nomine gentes,
Pacton, Arctaonque genus, Leliosque feroces,
Belligerosque Scythas, deuotaque pectora Marti,
Funeſtos tauros crudelia ſacra ferentes
Diuae Hecatae, humano complent cratera cruore,
Quin et Hyperboreos Nomadas, et Caſpia clauſtra.
Atque vbi diua diem iam clarum aurora reuexit,
Rhiphaeas valles attingimus, inde repente
Proſilit anguſti puppis per littora ponti,
Oceanumque intrat, Saturnius ipſe vocatur
Pontus Hyperboreis a gentibus, et mare mortuum,
Vnde etiam lethum fugiendi nulla fuit ſpes,
Ni puppim validis Ancaeus viribus actam,
Innixus pulchra temonibus arte dolatis
Dextra coegiſſet curſum per littora ferre.
Proſilit hinc geminis ſudanti remige palmis
Sed domitos longo remorum denique pulſu **)
Linquebat iam feſſa manus, iam triſtia corda,

*) Nullum lacunae indicium. **) Nullum lacunae indicium.

Digitized by Google

Brachiaque innexum durata fronte plicamus.
Torquet dura fames, et ſudor multus anhelos,
Tum ſaltu rapitur de puppe Ancaeus, et omnes
Mollibus hortatur heroas fidere verbis.
Qui poſtquam cum puppe locum tenuere paluſtrem,
In mare de ſumma ſaliunt per littora naui,
Funibus ac ſubito longis a puppe reductis
Extremo annexam deducunt molliter Argo
Argus et Ancaeus, Minyis dant deinde rudentes
Tendendos reliquis. rapiunt per littora curſu
Veloces, ſequiturque illos non tarda carina,
Stagnantesque vndas lapidoſo in littore ſulcat.
Nanque illud nulli feriunt ſpirantibus auris
Indomiti pelagus venti. perſtat mare ſurdum,
Dictaque pars Helices, et Tethyos vltima regni.
Aſt vbi ſexta dies roſeo cum lumine venit,
Venimus ad dites, omnique ex parte beatos
Macrobios, facilem, qui vitam in longa trahentes
Secula, millenos implent feliciter annos,
Immunes vitiique omnis, ſortisque malignae.
Verum vbi fatales aequarunt tempore parcas,
Tum ſomno capiunt, et dulci morte quietem,
Non illis hominum ſunt vlla negocia curae,
Sed capiunt dulcesque cibos terreſtribus herbis,
Ambroſiumque bibunt ſuccum de rore perenni.
Pars illos decorat aetatem ſplendor in omnem,
Arridentque illis facies, oculique ſereni
Patribus ac pueris, tum vero menti animoque
Inſtitiae cultus, et ineſt prudentia verbis.
Hos igitur denſos percurrimus, ipſa pedeſtri
Littora transigimus greſſu. tum Cimmeriorum
Velocem ad littus nauem propellimus, hi ſunt
Phoebaeae totos expertes lampadis annos.
Nam mons Rhiphaeus, et vertex Calpius illinc

Digitized by Google

Nascentem auertunt solem, densissima phlegre
A medio vastas consurgens porrigit vmbras
Vsque die, radiosque omnis regionibus illis
Continua immersis adimunt caligine solis.
Digressi hinc igitur, pedibusque ea littora mensi,
Venimus ad scopulum fortem, littusque serenum,
Vorticibus fluuius decurrens inde profundis
Aureus e gelidis Acheron perlabitur oris.
Hunc primum vitreis currentem interfecat vndis
Nigra palus, raucoque sonant hinc murmure ripae.
Densa per has viridi sunt fronde arbusta, feruntque
Assiduos fluctus noctesque diesque per omnes,
Statque humilis circum vesci vtilis Hermionia.
Ornat et hic muris vicos appensa, viasque.
His quoque gens oris hominum iustissima viuit
Ipsa quibus satis est nauis morientibus vna.
Nanque animae tenui vectae per flumina cymba
Traiiciunt ripas, viluntur protinus vrbes,
Infernique fores validae, somnusque profundus.
Ast vbi iamque hominum mores, et nouimus vrbem
Magno infelices ea mensi littore damna,
Tum propere Ancaeus nauem petit ocyus omnes
Defessos, quamuis conscendere iussit amicos,
Ad quos est verbis blandis quoque pauca locutus.
Nunc etiam durate viri, labor vltimus hic est,
Quo nec iam grauior succedet. iamque ego claros
Aspicio Zephyri flatus, stridentque per vndas
Oceani mihi non ignotae fortius aurae.
Sed propere malum media firmate carina,
Soluite vela suis de funibus, arma parantes
Ordine dextra, latus prudens exornet vtrunque.
Sic illi peragunt certatim cuncta, sed imo
E fundo resonans dat vocem concita fagus,

Digitized by Google

Argolica Pallas fecuit quam diua bipenni,
Atque ait. aſt circum ſtupor inde inuaſerat omnes.
Heu me, nanque vtinam colliſa et perdita dudum
Cyaneis petris Euxini in fluctibus eſſem,
Quam nunc ſtultitia regum haec opprobria nunquam
Credita perferrem. nam me fera ſemper Erinnys
Abſyrti effuſo cognati ſaeua cruore
A tergo inſequitur, damnis quoque damna gravantur.
Has igitur caeſi poenas, ſcelerisque nefandi
Perfero fatales nunc huc impulſa per vndas.
Quin vos me ſcopulis ſacris immittite terrae,
Inque ſinus noſtros pelagi deducite noſtri,
Oceanumque extra, atque Atlantica monſtra feratis.
Sic effata premit vocem. tum funditus omnis
Vis animi Minyis obtorpuit, horrida fata
Aeſonidae nimios paſſuri propter amores,
Multaque per ſenſus voluunt in pectore amaros,
An ſaeuam ferro perimant, et piſcibus eſcam
Medeam iaciant, retro et vertatur Erinnys,
Ni cito ſenſiſſet ſuper inclytus Aeſone natus,
Flexiſſetque iram, atque animos cuiusque precando.
Poſtquam Argus vocem vera audiuere loquentis,
Conſedere citi in tranſtris, remosque tulere.
At multa Ancaeus temonem dirigit arte,
Inſulaque ante omnes offertur Iernis, et Argo
Inſequitur metuens atram non ſtulta procellam,
Velaque franguntur. currit tamen illa per aequor
Anxia, nulla iterum fugiendi denique lethi
Spes erat, et duodena dies iam fluxerat, ex quo
Ignari vehimur quibus erraremus in oris.
Sed tamen Oceani extremo nos margine ferri

Digitized by Google

Cognorat Lynceus, conſpecta quoque eminus illi
Inſula Peuceeſſa, Cereris regalia ſunt hic
Ampla deae, et nubes haec circunfuſa coronat,
Quorum quaecunque eſt ex me tibi fabula conſtet.
Perſephonen ſoliti vt teneram dum ſedula flores
Colligit in magno germani fallere luco
Nauigio vectus, ſed equis vbi frena iuboſis
Imponens, vidit parcarum foedere Pluto
Vi flentem rapuit, traxitque Atlantis in aequor.
Nunc deſperatum eſt nos poſſe optata tenere
Littora, ſiue vllos contingi hic denique fines,
Ad quae non vllae vertunt ſua lintea puppes.
Nam neque clauſa palus pontum venientibus offert,
Sed ſcopuli circum, porrectaque ſaxa feruntur
In pelagus, generat fluctus pulcherrima dona.
At non Ancaeum rectorem puppis aduncae
Spes ſua *) deſtituit circum, ſed obambulat errans
Nunc latus in leuum flexo temone, nec illic
Viſo aditu in dextram direxit lintea partem.
Tertia lux tandem perduxit in atria Circes
Lintea, tumque loci petere interiora iubemus.
Nos quoque nos laeto iam littora poſcimus auſu.
Et denſis funes ſaxis conuoluimus, illinc
Emiſit ſocios, et quaerere iuſſit Iaſon
An colat ignotas, ſemotaque littora terras
Gens vlla, et mores hominum cognoſcere et vrbem.
Verum illis propere venientibus obuia ſolis
Filia, quam dicunt proprio de nomine Circen,
Affuit, Aeetae iuſto ſociata iugali,
Quam tulit Aſterope ſplendenti Hyperione mater.
Haec igitur curſu ad puppim peruenit. at omnes
Inſpecta ſtupuere, pares de vertice ſummo,

*) Editum *tuo*.

Digitized by Google

Et radiis similes spargebat nanque capillos,
Emittens gratas splendenti corpore flammas.
Verum vbi Medeam tenui velamine tectam
Inspexit, nanque illa genas perfusa rubore
Velabat, viridisque dolor tunc corda premebat.
Sic fatur, gemitus natae miserata latentes,
O misera, in quantos iecit te Cypria luctus,
Iam facinus vestrum non vlla aboleuerit actas,
Quod senis huc profugos frustra genitoris ab ore
Nunc agit ob caesi fratris crudeliter vmbram. *)
Nam neque vos patriis fas est succedere tectis
Pollutos tetra peccati labe recentis,
Ni prius inuisum Maleae in littore iusta
Purgetis per sacra nefas, libamen et Orphei.
Atque ideo nostras nunquam vos visere terras
Credite turbatos tam tetro crimine sordis,
Hospita dona tamen vobis studiosa parabo,
Et panem, et multas carnes, et dulcia vina.
Sic ait. et retro conuersa est. vasa sed ipsam
In mediam puppim potusque cibique feruntur.
Et tulit hinc ventus properos a puppe secundus.
Soluimus hoc igitur tensos de littore funes,
Sulcantes fluctus Ternesia littora iuxta.
Mox et ad Herculeas peruenimus inde columnas.
At circum scopulos atque alta cacumina Baccho
Sacratos tenuere diu ieiunia tristes.
Tunc quoque sol nitidum cum se proferret eous
Directo pelagus sulcamus remige glaucum.
Sardiniam hinc petimus tandemque sinusque Latinos,
Et quos Ausonium, tyrrhenumque alluit aequor.
At freta Trinacriae tua iam Lilybee tenentes
Aequora sentimus, flammamque per alta videmus
Aetnaei Enceladi nobis infesta minantem.

*) Nullam lacunae indicium.

Digitized by Google

Tum propere ſuper inſultans exaeſtuat vnda,
Ebullens, altoque ſremit torrente Charybdis.
Tunc etiam antennas inuaſit gurgite vaſto,
Sed puppim aduerſus rapit hinc ſimul, et neque curſum
Pone ſequi, nec retro datur ſubducere nauim,
Gurgiteque obducti iam circumuoluimur illo.
Tunc etiam praeceps ſummergi coeperat Argo,
Ni *) veneranda virum ſenis inclyta nata marini
Viuentem optaſſet contingere Pelea magnum,
Blandaque de thalamis veniſſet ad alta paternis,
Argoam et puppem coeno eduxiſſet ab imo.
Haud procul hinc vecti ſcopulo ſuccedimus altum
In mare porrecto, geminis hinc inde recurrens
Vnda, repercuſſo reſonat per littora ſaxo,
Fluctibus et gratae veniunt a cautibus aurae. **)
Illic melliſluam reſidentes ore puellae
Dant vocem, redituque carent per carmina nautae.
Et iam tum Minyas inuaſit gratia cantus
Sirenum, validisque ſonos transcurrere remis
Lethales mens nulla fuit, manibusque remittunt.
Quin etiam Ancaeus temonem ad littora vertit,
Ipſe ego ni citharae verſis in carmina cordis,
Quos mater docuit, miſiſſem pectore cantus,
Pangebamque modis ſuauem reſonantibus hymnum
Vt quondam aëripedum cauſa certarit equorum
Iupiter aſtrorum deus, et Neptunus aquarum,
Vtque Lycaoniam terram deus aequoris aureo
Iratus fratri percuſſerit inde tridente,
Impulſuque illo ſeſe oſtendere per alta
Aequora diuerſae ***), quaeque inſula nomine terrae

*) Vitioſe editum *Hi*. **) Nullum lacunae indicium. ***) Male editum *diuerſa*.

Digitized by Google

Sardinia, Euboea, et Salamis, ventoſaque Cyprus.
Obſtupuere nouo cantu de colle niuoſo
Sirenes, victaeque tacent, et carmine noſtro
Et chelyn, et citharam, ſuſpiria pectore ab imo
Ducentes, iecere manu, ſupremaque lethi
Tempora fatalis veniunt, et ab obice ſaxi
Praecipites ſeſe in pelagus miſere profundum.
Sed formam in petras, generoſaque corpora mutant.
Ergo vbi et haec etiam curſu iam praeterit Argo
Naufragium, latosque ſinus petit aequoris alti.
Iamque per optatos producit carbaſa ventos
Cercyreos petimus portus, ea tecta colebant
Artifices operum pelagi, puppisque regendae
Phaeaces, virtute animi quibus inclytus heros
Imperat Alcinous regum iuſtiſſimus vnus.
Subductis illinc de littore ſacra ferebant
Funibus, aetherioque Ioui, et tibi Delphice Phoebe,
Cum ſubito in portum delati claſſe vehuntur
Remigio Aeetae regis manus alta virorum
Colchorum Erravonque, Charandaeon, Solymonque,
Et Minyas quaerunt, reddant ſibi deinde ferendam
Medeam patris ante oculos, in Phaſide caeſi,
Perferat vt meritas fratris pro ſanguine poenas.
Cum iam igitur portus intraſſent ſtagna profundi,
Alcinoi poſcunt praecones atria regis,
Medeae genua aegra labant, pallorque timorque
Occupat, inuitam retrahant ne vincula Colchon,
Phaeacum et faciat non ante audita tyrannus.
Sed non cuncta mouens fore iuſſerat ordine tali
Parca prius Peliae quam funeſtaſſet et aulam,

Digitized by Google

Regnantique ipsi caedis foret autor Iason, *)
Arete Alcinoi clemens, formosaque coniunx.
Ipse autem Alcinous duci de puppe puellam,
Quam peterent Colchi tanto pro crimine fontem, **)
Restituique suo dicit debere parenti.
Sed mouit pietas reginae viscera mitis,
Admonuitque virum, blandis sermonibus vsa.
Scilicet o coniunx socii data foedera lecti,
Haud dulce, et thalami iunctas diuellere flammas.
Et quoties quinis haec audeat, Alma Dione
Irruit, inque viros vltrix, irataque matres,
Quod si virgineum seruat non tacta pudorem.
Nauiget ad patrem, et patrios Medea penates.
At si concubitu foedauit claustra iugali
Abdita, iure suo ducat quocunque maritus.
Sic ait, ac regis verba haec praecordia tangunt.
Atque ita cuncta suis statuit decernere dictis.
At Minyas non haec latuit sententia, Iuno
Nam subito seruo assimilis deuecta per auras,
Nunciat arcanum reges quodcunque locuti.
Tum subito thalamos Medea, thorosque parare
Excelsa in puppi, circumque aulaea coruscant,
Velleraque affixis dependent aurea setis.
Postquam igitur fulcris nituere cubilia lautis,
Coniugiique pares flammae subiere ***) latentes,
Tunc iam virginei florem Medea decoris
Tristibus infelix hymenaeis nupta reliquit.
Hinc vbi magnanimi regis subiere tribunal
Colchique et Minyae, quicquid voluere locuti,
Traditur Alcinoi decreto iam sua coniunx
Aesonidae, soluunt Minyae de littore puppem,
Ocyus et remis stridens propellitur Argo,

*) Post hunc abest versus. **) Nullum lacunae indicium. ***) Editum *subire*.

Digitized by Google

Ambraciique sinus celeri secat aequora cursu.
Hic tibi quid Musaee canam memorande labores,
Quos dederint iunctae cum Syrtibus vsque procellae,
Et Minyae incolumes quantis erroribus acti,
Quin etiam quantos incussit Creta dolores,
Aereus vt Trigigas accessu horrendus in ipso
In portum vetuit Minyas subducere puppem,
Vt tandem aequoreis vexati tempore longo
Fluctibus, ac subito tristi male nube grauati
Credidimus nauem quoties allidere saxis?
At Paean lucem per nubila saeua coruscam
Montibus e summis superintulit, inde repente
Ex multis quae nos claudebant, insula visa est,
Quam Cranaen dicunt, loca qui vicina frequentant.
At non Aesonidae quamuis contingere terram
Parte licet, redimendus enim defertur, at illum
Mors auersa fugit, vis tanta Hyperionis irae.
Ast vbi transuecti Maleotidos alta tenemus
Admonitu Circes purgent vbi sacra, rogatus
Infaustum Aeetes, quicquidue ingessit Erinnys.
Tunc ego sacrorum Minyis libamina pulchra
Struxi, et Neptunnum suprema voce rogaui
Det reditum fessis, dulcesque videre parentes.
Illi igitur ventis acti referuntur Iolcon
In patriam. sed fronde virens me Taenarus alta
Excipit, vt referam magnis sacra regibus Orci,
Vasta quibus parent immensi claustra barathri.
Inde celer petii Thracen per summa niuosam
Libethras gaudens terram tetigisse paternam.
Hic antrum subii peramabile, protulit hic me
Magnanimi in lectis Oeagri splendida mater.

Digitized by Google

I. IOS. SCALIGERI
VERSIO HYMNORVM.

VTERE AMICE
QVOD FELIX FAVSTVMQVE SIT.

Praei verba sacris operae pretium patrandis
Quae Musaee procul dubio numero omnibus praestant,
Maie Iouis, Tellus, lumen genitabile Solis,
Lunai iubar almum, atque omnia sydera mundi,
Et tu Neptune Ambarualis (4) caerulicrinis
Libera, Lustralis Empandaque (5) Frugiferens Ops,
Deiana arcitenens, et Februe (7) Dis (6) iaculator,
Qui Delporum habitas pomeria: tu quoque honores
Immanes indepte a Diis, Salisubsule Liber
Mauors Nerienes, (8) Volcani purima virtus.
Et Dea Spumigena rerum infinita potestas.
Et tu etiam omnipotens, Rex maxime Summanorum.
Diua Iuuenta parunda, (9) Neronis numina Sangi,
Iustitiam augustam, atque augustam Pietatem,
Obtestor, pusasque viras (10) et numina Fauni,
Iunonemque sacram Iouis omnipotenti maritam,
Mammuriamque (11) almam oro, Nouensilesque (13) Camoenas
Temperiasque Venustatesque, Annique labores,

Digitized by Google

Latonam Cincinnatam oro, et Murtiam amoenam,
Armigeros Salios, Lucumones Grunduliosque (16)
Atque potes Diuos, Iouis immortale propagmen.
Idaique Camillos, et sirempse Deorum
Mercurium accensum, et luritis cortumionem, (17)
Et noctem Maiam obtestor, Lucemque diei.
Tum Fidiam, tum Fas et Fastam (18) iura datantem.
Saturnumque et Opem, pallaque Veniliam (19) amictam.
Oceanumque voco magnum, Oceanique puellas
Et vires Telamonis, et Aeui secula fessa.
Tempusque aeternum, atque paludis lagmina Auernae.
Mulciberosque (20) Deos, lumenque illustre Monetae. (21)
Et Manum (22) Genium, atque Iuuum (23) mortalium homonum
Coelestesque Ioues atque Aërios, et Aquantes
Terrestres etiam, et Summanos Igniuiosque
Et Semelam, et Brumi (24) fauantes rite cohortes
Matutam Albumeam, Portumnumque omnipotentem,
Et Graecam Nemesim (25) et numen victoriae Aiae,
Nec non patrinum coelestem Aesclapium amicum
Et perterricrepae arma Mineruae, et flamina bruta
Fulminaque atque arguta quadri modulamina Mundi
Maesium, (26) Casnarem, Diuum Latiamque parentem,
Coelestemque Lubentiam, et indigetem Deum Adonem
Principium et finem, namque ille est omnibus totum,

Digitized by Google

Hos mitis precor aduentaſſere numine laeto.
Ad mea Februa, et Inferii Libamina lacri
Obteſtor Triuiam Deianam Coeligenamque
Terrigenam, ſirempſe voco, aequoreamque Paludam (26)
Et vitulantem inter nigros Lemures Libitinam,
Quae loca vaſta colit, ceruorum ſanguen adulans,
Omnipotens regina, Canaria, Noctua virgo,
Carnea, perpetui mundi Bupetia ſancta
Dux, vira, Rumia, Diua vagans per ſcrupea ſaxa,
Mitis vti noſtris interſit candida votis,
Numine praeſenti gratans bona fauſta bubulco.

ORPHEI
INDIGITAMENTA DEORVM.

1. *Carneae Limentinae Forculae.*

Adſis o Veneranda Deum Maieſta Camilla
Foetarum tutilina, et Lucina dolentum,
Soſpita foeminei ſexi, ſtudioſa propagis
Nummeria, atque nouis nuptis Dea Forcula praeſes
Carnea, perfacilis, Picumna, eadem omnibus mitis,
Quae cunctorum habitas aedes epulasque frequentas
Cinxia et inuiſa, aſt eadem omnibus parens
Partum aegrum miſerans, numero parientibus gaudens
Dia parunda, luens vterorum aegerrima clauſtra,
Te foetae vocitant, ſolamen dulce laborum,

Digitized by Google

Nam tu foetiparentum vterorum clauſtra reſignas.
O Partuna Diana Palatua Limentina
Suffice prolem almam, titula adſtans parturientum
Et ſerua, omnium vti cluis ſemper ſoſpita Iuno.

2. *Noctis ſuffimen, Torres.*

Te te Diua voco omniparens Diuumque hominumque.
Principium eſt nox omnium et eſt nox Murtia nobis,
Audi Diua parens caligans ſyderiduca,
Quae loca pigra colis ſomnoque habitanda ſilenta,
Iucunda et pernox epulonaque ſomnia gignens,
Curifuga atque optanda quies placidiſſima rerum
Somnidua omnium amica, et equiria Nocti crepuſca
Imperfecta eadem terreſtris coelica rurſus
Vortens omnimodis Dea Moſtellaria ludens,
Quae lucem legas ſub Tartara, rurſus ad Orcum
Manas: nam cogunt rerum inuictiſſima iura.
Adſis o veneranda, optabilis, omnibus grata,
Mitis ſuppliciorum illabere vocibus ſanctis,
Adſis diua fugans Inui ſimulacra crepuſci.

3. *Coeli ſuffimen, Tus.*

Coele Pater rerum Mundi pars irrequiete
Caſce parens, omnium qui principium, exitium omnium es.
Munde pater voluens am terram anfractibus magnis
Coeligenum domus praecipitans vortiginis orbe
Coelice terreſtris, cuſtos cortinaque rerum
Amplectens naturai pollentia iura,
Caerulee indomite et Volturne parens, Vortumne

Digitized by Google

Omnituens, Saturni fatorque ſuperrime Die
Huc ades, atque nouo vitam moderere Camillo.

4. Ignis ſuffimen, Crocum.

Qui Iouis in tectis dominaris peruigil ignis
Stellarum, Solis, Lunaïque omnipotens pars,
Omnidomans, ſpirans, animantum viuidus ardor;
Caerula celſa regens elementum nobile mundi,
Flos ignite iubar genitabile ſiderilune
Cum precibus calo te innocuumque et temperium eſſe.

5. Primigenii ſuffimen, Murra.

Primigenam obteſtor geminum magnum aërimolgum
Indugenam pinnis aureis illuſtribus aptam;
Taurigenium, Diuum atque hominum genitabile ſemen
Antidea in terra celebre et memorabile numen
Inductum, Latium, torrentem nobile germen,
Qui creperam, exterſti coecis caliginem ocellis
Peruolgans mundi nutantibus moenia pennis
Lumina praepandens, huic Lunus diceris eſſe
Mutumusque deus, et Noctilucus crepuſcus.
Sed Voltorne pater, Semo laetiſſimus adſis
Flaminibus ſanctis ad feſtum pandiculare.

6. Siderum ſuffimen, Aroma.

Mundi fignitenentis ouantia lumina flammis
Caſta voce calo, Geniosque volubilis coeli,
Sidera mundi clara minuti Nocti Quirites,
Circitibus magnis coeli caua conficientes,
Fulgentes igniti omnium genitalis origo,
Fatiferi, Mortae ſignantes iura ſeuera
Aptantes diuinum itiner mortalibus primis

Digitized by Google

Septenumque tribuni castrorum aëriuolgi.
Coelica terrestris gens flammiuaga irrequieta,
Nocturni creperi obseruantes pallia furua,
Flammas scintillantes, laeti peruigilesque,
Elicio vos ad festi sacra conscia cultus
Faustum allucentes facem ad omnia adorea facta.

7. Solis suffimen, Libanomanna.

Princeps qui aeternis oculis opera omnia lustras
Titane illustris, praestans Coui omnipotens lux
Indugena irrequies, speculumque animantium amicum
Dextume Matutae pater alme, linistume noctis
Temperias moderans, persultans quadrupedantes.
Gradiue et torrens, ignite, vequste, curulis
Conficiens itiner, rapida vortigine cursus
Atque piis hominum dux fauste, nefantibus hostis,
Et fidicen numerum pinsans modulaminis celsi
Dux faustorum operum genitor bone Temperiarum
Mundiperans, oscen flammans, circaneus ales,
Lucifer, indagator, alebrius, frugifer, alme
Igneus, pure, pater tempestatum, omnipotens Dis
Sude, micans, agilis, mundi stillantis ocelle
Occidue, et rediuiue iterum immortalibus flammis.
Quaestor lustitiaï, aquilustrius, atque here mundi,
Sange, Iouis fidius, supreme atque omnibus praesens,
Iuris Cortumio, vitae lux, Trossule equiri
Quadriiuga arguto instigans foraea flagello
Ted oramus Camillis vitam alluxe beatam.

8. Lunae suffimen, Aromata.

O Regina potens Lucina superrima virgo,
Luna patalis Venus, Noctuuigila, aëriuolga.

Digitized by Google

Pernox taedigerens, ſtellis comitia Luna,
Iana nouella, ſeneſcens femina, maſculus idem.
Luna autumna micans, ſaeclorum mater equeſtris
Succina Vaeiouis, illuſtris, dilucula pernox
Omnituens, leuiſomna cluens ſtipantibus ſignis
Laetitiae locupletis amans, pacisque Vacunae
Percoquifrux, Triuia, Lutetia, Noctis ocelle
Aſtrica, praetextata, obſtita, Minerua virago,
Huc ades o ſtellata lubenter ſplendida, fulgens
Luce tua et tu ſupplicibus, ſtudioſa, faueto.

9. *Naturae ſuffimen, Aromata.*

Natura omniparens doctiſſima daedala mater,
Caeligena et Maieſta, faber, Regina venuſta,
O victrix, inuicta, magiſtra, eadem omnibus lucens
Induperans, et honora et praeſtantiſſima rerum.
Primigena, aeterna, incanaque caſca virago,
Noctua ſignitenens, Lucinaque et omnipotens vis,
Mollia ſuſpenſis pedibus veſtigia librans,
Ornatrix auguſta Deum, infinitaque finis
Nulli communis, communiter officioſa,
Indugena, ſine patre cluens virtutibus magnis
Flora, Venus, Pomona, Volupia, plurima ſaga,
Dux et ſanga potis, Vitunaque Rumia mater
Iuritis, ſatiasque venuſtatumque Suada
Coelica terricola, dans iura potentibus vndis,
Semper amara malis, et ſemper amica piorum,
Saga, cata omnidua, eductrix, regina poteſtas
Aprilis adoleſcentum, indidem adulta reſoluens.
Omnium tu pater et mater, nutrix quoque et altrix,
Nummeria atque beata, Ceres, vis Temperiarum,
Omniparens, ſigula, et multarum perfica rerum
Aeterna et motans, ſapientipotenſque Minerua,
Pilentum rapidum aeterna vortigine torquens

Digitized by Google

Iuno Fluonia, Circinaque et Vortumnifigura
Et maiesta curulis, honoraque iuraque dictans
Semper ouans supra regum caput, induperatrix
Intrepida, omnidomans, parca, flammata Tenira
Flos vitae aeternae, immortalis, Mammuriae vis,
Omnia tu sola es, namque omnia tu paris ipsa,
Quare ted oro cum ditibus Temperiabus
Pacemque atque salutem age, et omnifera augumina rerum.

10. *Fauni suffimen, omnigena odoramenta.*

Faune ades Vpilio, mundi substantia totus,
Caelum, salsa maris, terrai daedala sedes,
Spiritus flammai, namque haec membra omnia Fauni,
Peruage Faune, Sali, collegaque Temperiarum,
Capripes, et fanatice, ouator, sideriuolge.
Vocibus flexanimis mundi concenta figurans.
Laruarum Titule. Humanum remeligo tremorum
Propter aquas gaudens pastoribus atque bubulcis,
Collimans velox Aiae ignis sodalis Virarum.
Omnigena, omnigenens, rerum celebrata potestas,
Mundiperans, Lucine, Iuturne, Autumne nutritor,
Antricola, irritabilis iure Iouis capricornus.
In te nam omnipare terrai stant sola fixa.
Aeterni et cedunt laetantia marmora Ponti
Et terram Oceanus lustrans anfractibus salsis
Portioque aëria, ignipotens alimonia rerum
Et caput ad summum pernicia lumina flammae,
Nam concreta tuo imperio haec aeterna feruntur.
Naturamque tuis mutas pollentibus iussis
Multorum, auctans in terra mortalia saecla.
Ergo pater fanatice, ouator, ad haec tua Liba
Vise et vitai bene dones exita iusta
Externans Inuos terrores finibus terrae.

Digitized by Google

11. *Herculis Sangi Fidii ſuffimen, Tus.*

Sange pater Titane, Nero, Nerien, viriate
Vaſtimanusque inuicte aptus palmaria opima
Volturne auctor temperis, ſempiterne benigne
Indicte agreſtis, bene votite, induperator,
Magnanimum cor habens, fera membra, ſalutifer augur.
Omniuore, omniparens praeſtane, pater Tutane.
Qui Titulus cluis, debellans incicora monſtra,
Semper ouans pacis ſtudiis nutricis honorae,
Nate tuo ingenio, Terraï inuicta propages,
Ignibus primigenis florens o die cluenti,
Matutam capiti geſtans, noctemque crepuſcam
Sex bis ad occaſum abſoluens certamina ab ortu,
Diis experte et inexperte inconcuſſe lacertos
Adſis morborum auerrunca piamina portans,
Et portenta moue, quatiens ſacra februa dextra.
Et mala praepetibus protela obſcoena ſagittis.

12. *Saturni ſuffimen, Sturacem.*

Coeligenum Diuorum hominumque illuſtris origo
Multiuore et Luſtralis, Nero (8), Nerien, Titane
Qui cuncta abſumis, quique omnia perficis idem,
Vinclis indupedite per orbis vaſta ſilenta,
Saturne aeui progenitor, Saturne doloſe
Terraï proles, et coeli ſignitenentis
Stirps, genus, obſtetrix, Titane endoſtrue, Opis vir,
Qui genitalis obis per mundi ſingula membra
Caluitor, verſute: fauens orantibus votis
Aequanimum vitae finem mortalibus adfer.

13. *Latiae Opis ſuffimen, Aromata.*

Ops veneranda, genus Vortumni Primigenaï,
Quaeque agitas etiam voluentia plauſtra Trionum

Digitized by Google

Tumpaniuerbera, cerita, atque aericrepa virgo,
Mater magna Iouis Latia Ops coeleſtis, paludi
Polcra, et honorata, et Saturni auguſta marita.
Montibus quae gaudes, hominumque vlulatibus ſacris,
Ops Maieſta, parens, bellicrepa, Nerio Dia
Soſpitaque et mendax Picumnaque Libera mater,
Mater coeligenum, mater mortalium homonum.
Ex te etenim Tellus, ſedesque ſuperrima Coelus,
Et mare ſalſum, auraeque errones, aëriformis:
Quare dia adſis huc ſoſpes numine claro
Pacem producens cum rerum copia opima,
Eminus protelans peſtesque piaculaque atra.

14. *Iouis ſuffimen, Sturaca.*

O venerande Iouis, Iouis ſempiterne, tibi iſta
Auerrunca damus nos, adteſtataque vota,
O Iouis iſthaec cuncta tuo ſunt numine creta,
Terra tua eſt, Terraeque immania culmina montes,
Et mare, quaeque fretu aërio cortina recepta
Induperans, Saturnius, Iuppiter, Elicius, Trux,
Omnigenens, atque omnium principium, exitium omnium
Fulgetrum, tonitru, fulgur, Iouis progenerator,
Audi me Volturne et da vſurpare ſalutem
Et pacem diam, et bona adorea diuitiarum.

15. *Iunonis ſuffimen, Aromata.*

Coeruleis innixa ſedilibus aëriformis,
O Iuno regina Iouis ditiſſima coniux,
Quae mortalia corda veges animalibus auris,
Nimborum mater, ventorumque omnigenitrix,
Nam ſine te non eſt vitae ſpirabilis ardor,
Omnibus participas immiſſa potentibus auris

Digitized by Google

Omnia sola tenes, atque omnibus inclita regnas.
Aëris praecipitans stridore fluonia Iuno.
Sed te Diua parens obtestor, adorea, Maia
Huc sodes venias volti ridente lepore.

16. *Neptuni suffimen, Murra.*

Audi Neptune, Ambarualis (4), Salsicapille,
Trossule, fuscinam habens manibus Neptune tridentem
Coerula concelebrans vasti fundamina Ponti,
Ponti praetor, aquigrume, crepe, Terricreme acer,
Vndisluens, et raua tuens, agitansque quadrigas,
Expergefaciens vegeto, vada salsa tremore,
Tertia quoi sorti cessit tutela marina,
Scamigerum pecu amans, et aquas salis Caerule Die
Siste statum terrae, aspirans bona nauibus, flabra
Pacemque atque salutem addens, et opum aurea dona.

17. *In Vaeiouem, Carmen.*

Magnanime induferum peruolgans fulua silenta
Tartarea atque crepusca, oblitera prata tenebris,
Tellumo Vaeiouis arferio te hoc munere macte
Dis qui cardineus Terrae cluis omniparentis,
Saecla nimis ditans mortalia frugibus hornis,
Tertia quoi sorti tutela obuenit Anerni
Coelituum solium, firmum stabilimen homonum,
Qui solum habes ad castra obnubila senta tenebris
Longinqui, aeterni et inexorabilis Orci
Atque Acherunta atrum terrai immane staturnen,
Iura tenens hominum Mortai munere sancte
Conse, Deae Cereris pueram qui victus amore
Gramineo raptam prato per caerula ponti
Quadriiugo auexisti equitatu ad Aythidis antrum,

Digitized by Google

Gentis Eleusinae: vbi sunt spiracula Auerni
Vnice nota Deus censens ignotaque rerum,
Cerite induperans sanctissime compos honorum
Vatibus praestitibus gaudens, et cultibus sanctis
Mitis ades, rogo te, laetus venerantibus turbis.

18. *Tonantis Iouis suffimen, Sturacem.*

Iuppiter altisoni torquens loca flammea mundi,
Fulgetrarum animas crispans petulantibus flammis,
Coelituum sedes conquassans, fulmine sacro
Flammigeris stringens streperos torrentibus ignes
Tormina, qui nimbos, rubra tela, tonitrua bruta
Vibras, inuoluens animata rubentibus telis,
Flammiuoma et perterricrepa, irritata ruinis,
Praepes, ouans telum, cordigrumum horricapillum
Insperatum ardens, victricis missile dextrae
Omniuorum insano plangens horrore tumultum,
Indomitum, horriferum, candenti flamine praeceps.
Coeliuagum telum, velox Iouis Elicii arma,
Quem tremit omniparens Tellus, quem marmora salsa,
Viuaque saecla, sonor tergens cum personat aures,
Luminibus fulget species, rubra fulgura splendent.
Aëris in caulis, et tenuia tegmina scindens,
Obnupti Coeli candentia fulmina torques.
Ast, o Die, effunde iras apud aequora salsa,
Et montana iuga: haud tua robora magne latent nos,
Sed faueas sacris et mentibus grata repende
Vitaï bona cara, vigentia regna salutis,
Et pacem Diuum, nutricem semper honorum,
Et victum aequanimis semper rationibus aptum.

Digitized by Google

19. *Iouis Fulgetrii fuffimen, Libanomanna.*

Obteſtor magnum, perterricrepum, manifeſtum
Aërium, flammantem, ignicreperum, aërilunum,
Nubium, inſtigantem aeſtus ſingultibus brutis,
Horrendum, inſanum, indomitum, luſtrabile numen
Fulgetrumque Iouem induperatorem, omnigenentem,
Tradere inoffenſae vitaï terminum amoenum.

20. *Nebularum fuffimen, Murra.*

Aëriae nebulae, aëriuolgae, frugiparentes,
Imbriparae, per mundum agitatae ingentibus auris,
Fulmineae, ignitae, ſtreperae, atque humecta vagantes
Aëris in gremio hortantes inamabile murmur,
Flaminibus pulſae ſtridentis impete magno.
Nunc vos roſcidulae obteſtor ſpirantibus auris,
Praecipitare imbres in terram frugiferentes.

21. *Diuae Veniliae Salaciae fuffimen, Libanomanna.*

Oceani inducalo te glauca Venilia (9) proles,
Coerulipalla, vagans loca per laetantia Ponti,
Am terrae finis exercita ſuauibus auris
Murmura puluinis ripae alludentia frangens
Atque exercitiis ſudis pellacibus ludens,
Naues exſultans, pecoroſa loca humida luſtrans.
O Mater Veneris, nebularum mater ouantum
Et fontium omnigenum, liqueatum ſuauibus vndis,
Huc adſis nobis et blanda illabere votis,
Nauibus immittens animarum flamina ſuda.

Digitized by Google

22. *Terenti Conſi ſuffimen, Murra.*

O qui ſalſa tenes liquidi penetralia mundi,
Quinquaginta vna puſis per coerula gaudens
Coetibus virgineis, genius maris alme Terente,
Fundamen mari, margo terrae principium omnium
Qui moliris ſtatum terrae, cum ſcilicet arces
In caueis olim indignantes murmure Cauros.
Sed motus terrae auerrunca et mitte miniſtris
Flaminibus, pacemque et opes, ditemque ſalutem.

23. *Salaciarum Nerienum ſuffimen, Aromata.*

Pullae coeruleae liquidi gens blanda Terenti
Latiae aedilesque penates, ludicraeque fluitantes,
Quinquaginta vago fatuantes marmore puſae
Tritonum currus ſectantes pone, inhiantes
Semiferis Geniis, quos vitreus educat humor,
Atque aliis quicunque colunt liquentia caſtra,
Vndicolae Salii luſtrantes agmina aquarum.
Vndiuagi, liquidi Delphini glauca tuentes,
Vos oro magnam copem rem cette Camillis,
Nam vos feſta coegiſtis Comitia primae
Liberi auguſti et Liberae auguſtaï,
Lucinia cum matre, et Apollinere induperante.

24. *Iani Maii* (25) *ſuffimen, ſturacem.*

Te calo naturae ſalſae Maium aedituentem,
Primigenam qui naturam egit in ordia prima
Omnimodis mutans ſacra foedera materiaï,
Famiger et Conſentis, callens omnia quae ſunt,
Antideaque fuere, et mox ventura trahentur.
Nam natura prior Maio omnia commendauit,
Quare o nobis auguriis veracibus adſis,
Dans placidam vitae finem felicis habere.

Digitized by Google

25. *Tellurís ſuffimen, omne ſemen, praeter fabas et aromata.*

Tellus, Ops mater Diuorum et mater homonum
Altrix, percoquifrux, intercidonea, larga
Conſua atque adoleſcens, polcris frugibus augens,
Aeterni mundi fundamen daedala virgo,
Quae varias edis fruges maturrima partu.
Annæ, peranna, auguſta, empanda, opulenta, beata,
Suauifero exſultans gemmanti gramine Dia
Imbriprocax circa quam ſignitenentia caſtra,
Et coelum aeternis vicibus torrentibus fertur,
Diua parens auge terrae viridantia foeta,
Clara fauente animo, cum Temperiabus opimis.

26. *Matris Deûm ſuffimen, varia.*

Mater cunctorum auguſtiſſima Coeligenarum,
Huc ſis Maria Dea confer ted ad tua ſacra,
Tauriuomos iungens citimos ad carra Leones.
Aeterni regina coui, celeberrima, honora
Quae media mundi ſtas fornice, quod bona terram
Ipſa tenes, homines lactans Dea cicure paſtu,
Ex te coeligenarum, ex te mortalium origo eſt,
Et liquens natura tibi fluit, et maris humor,
Veſtam te vocitant, atque Aſſidua indigitaris,
Quod duis humanis polcralia adorea multa
Vide tuos caſtus, o Candida tumpanicultrix,
Victrix ſoſpes Brugum Saturni maxima coniux,
Moeſia, Coeligena, nutrix, fanatica Dea,
Laeta adſis gratans feſtis rata cultibus ſigna.

27. *Mercurii ſuffimen, Tus.*

Maiai ſtirps alma Iouisque accenſe Viator
Magnanimum cor habens, quinquertio, cenſor homonum,

Digitized by Google

Vinule, Multiuole, internuntius, Argilete,
Alipes et mortalium amor ſermonis miniſter,
Quem fraus, quem certamina adulant, anguifer omnium,
Interpres variae linguai, Nundine liber,
Sanguineum geſtans caduceum pacis amice
Frugi Coruciota, Locuteie, Aie, beate,
Atque operum Titule, et Titane neceſſibus rebus
Et mortalibus praeſidium venerabile linguae,
Adſis oranti vitae addens exitum amicum,
Cultu operum, memori menti, ſermonibus lectis.

28. *Carmen Liberae Proſerpinae.*

Libera magnanimi Iouis adſis incluta proles
Vnigena princeps, eſto hoc libamine macta
Coniux Ditis honora, boni largiſſima victi,
Quae ſub viſceribus terrae dominaris Auerno,
Parica et cincinna Iouisque inſigne propagmen
Manarum genitrix Iouis infernatis tribuna,
Quam puſam arcano Iouis ſemine progenerauit
Mater multicrepi Volturni maxima Conſi,
Lucina ſpecioſa, et percoqua Temperierum,
Seria, regnatrix Larunda, frugibus gliſcens,
Corniger, illuſtris, mortalibus grata virago,
Flora gramineae quam oblectat ſpiritus auraе
Corpus tuum obteſtans Terrae viridantibus foetis
Nummeria et foeta, Autumni ſub tempore nubens,
Vita itidem mors ſola eadem mortalibus aegris
Fordicida, etenim fera omnia, et omnia caedis.
Huc hera ſis, fruges e terra funditus educ
Blanda pace vigens, illibataque ſalute,
Et vita ſaluſta mitem legante ſalutem,
Ad tua templa Dea, et potis indufera atria Ditis.

Digitized by Google

29. *Liberi patris, ſturacem.*

Liberum ego veneror, crepericreperum fatuantem
Primigenam, geminum, Brumalem, terque renatum,
Cornigerum, agreſtem, obſcurum, arcanum duiformem.
Cinctum ederis, taurifrontem, Mamertium amoenum
Baiule, trime pater, veſtifrondem auigerentem
Conſentis, Conſul Iouis, et Proſerpinae opacae
Editus arcano nixu puriſſime Die,
Annue ſuppliciis, et blando numine ſponde,
Mitem animum ſpirans, cinctutis proximus aſſis.

30. *Carmen Saliorum.*

Amburuatores veſtigia ahena prementes
Collini Salii, Saliſubſuli et fatuantes,
Pulſifides, et talipedi, leue perſultantes,
Armigeri, vigilesque, magiſtrique ominifauſti,
Matris Lugantinae latrones atque Camilli
Auguſti ad ſermonis adeſte fauentiam amicam,
Et ſemper placata occurrite mente bubulco.

31. *Carmen Mineruae captae.*

Magnanimi Iouis vnigena ſtirps Dia Minerua
Dia beata, ferox, bellicrepa, Neriene,
Dicta indicta, itidem celeberrima, et antricolona:
Concelebrans ruptas ſcrupoſa palatia cautes,
Deliciasque tuas viridaria montium opaca,
Armipotens furiis figens mortalia corda
Toruo animorum exercitio Bellona virago
Artiparens, tedarum expers Gorgonitrucida,
Tu Furia infandum, ſapientia ſola bonorum,
Mas et foemina Belliparens, indoſtrua toto,
Vortumna atque excetra ferox fanatica, honeſta,

Digitized by Google

Vltrix Titani Pelegrenſis equiria, volgi
Capta, malae noxae Auerrunca Feretria virgo.
Iam lucu, noctu ſupremo in tempore quoque
Annue adoranti, et pacem largire beatam,
Temporibus fauſtis, ſatiatemque atque ſalutem
Caeſia et artiparens multum votita Camilla.

32. *Diuae Victoriae ſuffimen. Manna.*

Obſecro te Victoria pos gratiſſima rerum,
Endo procinctu cernentia quae agmina ferro
Et rixam luis alterutris ex partibus pugnae
In bello cernens, vt quis palmarium adeptus
Quis tu cumque fauens praeſtas dulciſſima vota,
Omnia nam moderare, et grandis adorea belli
Tota ex te pendet, laetis vitulantibus augens.
Quare huc ſis venias cupienti, Dia Dearum,
Semper praeclaro iungens operi agmina laudum.

33. *Apollini ſuffimen. Manna.*

Februe te Iuturne precor Tituicida Luperce
O memnita verende, ſalutifer, altor honorum,
O ſidicen, Conſiue parens, Titane Segeſte,
Soriculate pater, Vaticane excetricida,
Lucifer, agreſtis, rex muſtule, nobilis, pubes,
Praeſul, Caſmoenisque ſagittifer, arcitenensque,
Brume pater, collimatorque, obſtite, gemelle
Delie rex, qui illuſtrem aciem huc partiris et illuc,
Auricome integra praecepta atque oracula fatans,
Pro populo orantem me coelitus viſe parumper:
Nam ſurſum aſpicis immoderata haec aequora coeli,
Et ſupera terras et noctem ſubter opacam
Nocte ſilente ſub vmbrae ſignitenentibus flammis,
Radices ſtatuiſti infra tibique extima mundi
Et tibi principium, tibi ſoluitur exitus omnis,

Digitized by Google

Omniiurens, fidibus tu coelica templa canoris
Permoderaris ad imae nunc confinia ſedis,
Nunc ad primam iterum, nunc ad modulamina Dorii
Coelum omnem varians varias animantia ſaecla
Temperias hominum moderans, aequalia fata
Tantundem miſcens, hiemisque atque aeſtuis iisdem,
Diſcernens primis hiemem, inferioribus aeſtus.
At veris grati ſpeciem modulamine Dorii,
Vnde homines ted indigitant cognomine vero
Faunum cornigerum, ventorum ſibila hiantem,
Quod magni omnis habes ſignacula daedala mundi,
Huc adeas here flaminibus pro ſupplice voto.

34. *Latonae ſuffimen, Murra.*

O Latona gemellipara, trabeata, verenda
Nerio Caeantis, multum votita modisque
Morigeris, Iouio partu diteſcere dulci
Promerita es, Februum Ianamque ſagittipotentem
Progenerans, hunc in Delo, eam in Ortygia alta.
Ergo huc adeuntes praeſenti numine Diae
Huc ades, et ſacro ſis felix pandiculari.

35. *Deianae (6) ſuffimen, Manna.*

Huc, huc o regina, Iouis celeberrima virgo
Libera, famigera Titana ſagittipotensque
Venatrix, Lucina parens, manifeſta Parunda (7)
Partubus adiutrix maturis partubus expers,
Cinxia curifugax, ceritaque vertagiduca
Noctuuolga Dea, arcitenens, venatica pernix,
Verrunca, et Beneuenta, Calendaque maſculiformis
Porrima, Nummeria (8) atque hominum ſanctiſſima nutrix,

Digitized by Google

Summana, agreſtis, fericida, beata, locuples,
Quae lucos habitas, caſtiſſima, ceruitrucida,
Regina auguſta, et viri ſpectabilis aeuo
Cudonis, Vortumna, Canaria, ſagutalis,
Huc venias huc Diua tuis et ſoſpita et alma
Praeſtitibus ducens terraï pignora adulta.
Donaque pacis amoenae polcricomamque ſalutem,
Inque altos montes protela funera, morbos.

36. *Titanorum ſuffimen. Tus.*

Titani terra et coeli illuſtriſſima ſtirpes,
Noſtrorum proaui patrum, intra Tartara regna
Aedibus horrificis terrae inteſtina colentes,
Principium et ſemen cunctis animantibus aegris,
Aëris et maris et terraï frugiferaï,
Ex vobis ſiquidem generatim eſt omnis propago,
Vos veneror iras auerruncaſſere iniquas
Si quis ab indufero noſtra incubat aede Senatu.

37. *Saliorum ſuffimen, Tus.*

Aericrepi Salii ancilia Martis habentes,
Aëris et terrae et maris indigetes opulenti
Terrarum tituli, genitalia ſemina mundi,
Quique Samothracen habitacula ſacra colentes,
Caſibus eximitis per coerula velificantes,
Vos primi ſacrum mortalibus inſtituiſtis
Aeterni Salii ancilia Martis habentes,
Oceanum quatitis, quatitis mare roboraque alta
Terrae inſultantes pedibus ſtrepitis rutilantes
Geſtibus arma tremunt animantia ſecla ferarum
Et fragor et fremitus peruolgat coerula coeli,
Et glomerante pedum ſonitu ſtant puluere nubes,
Et florum ſpecies viridantum verna pateſcit,
Aeterni genii atque Ioues et Vaeioue' quando
Torua inimiciter occurrunt mortalibus ira

Digitized by Google

Vaſtantes victumque et opes ipſosque nocentes,
Inde loci magno crebreſcunt murmura ponto
Stirpitus et quercus procumbunt aequore campi,
Parmarum flictu coeleſtis reſultat imago.
O Salii atque potes Saliſubſuli induperantes
Indigetes, Samothracii, et incluta Diiouis proles
Aeterni flatus, animales, aëriformes,
Quique etiam gemini per coeli templa cluetis
Spirantes, ſudi, mitesque ſalutiferique
Temperii, Autumni, Diui, medioxumi, anheli.

38. *Diui Inui* (22) *Lucumonis* (23) *ſuffimen. Tus.*

Induperatorem magnum telluris adoro
Inuiſumque Inuum, felicemque atque Quirinum
Nocturnum Lucumonem, obicem laruatilis vmbrae,
Terriculi auxilium: deſertaque concelebrantem.
Incubum, item geminum Volturnum multiuolumque
Sanguineum, atque vtriusque cruentum vulnere fratris,
Numine qui Cereris mutaſti corpus amoenum,
Terrificae excetrae inſinuans ſerpentia membra,
Vota lubens audi creperosque auerte timores,
Siſtens obſcoenas ſpecies crucias animorum.

39. *Cereris matris Eleuſinienſis ſuffimen. Sturaca.*

Alma Ceres mater Diuum, celeberrima Dia
Rumia ſancta Pales, copis largiſſima victu
Omnia dans fruges, et opes, Pomona, Segeſta
Tantum concelebrans pacem, agricolasque Labores
Semona accumula, tritutrix: frugiparensque

Digitized by Google

Quae anguſtae ſacraria Eleuſinis dominaris.
O iucunda, benigna, hominum placidiſſima nutrix
Quae prior agricolas iuncti ſub plauſtra triones
Illecebris mitem edulcans mortalibus victum.
Aeui adoleſcens Brumorumque ſodalis, honora
Lucia taedigerens, meſſorum falcibus gaudens,
Tellumo tu, tuque illuſtris, tuque omnibus ridens,
Proletaria, amans natae, Dea Rumia nutrix
Quae biiuges auriga iugans ad frena colubras
Amfractu circaneo ouas tua an ſola ſancta
Vnigena, et forda, atque hominum auguſtiſſima cura,
Quoi ſunt omnigena et quoi frugiparentia volta,
Ergo huc ſpicigerente graueſcens munere adesdum,
Adducens pacem et legum concordia iura,
Fertileque vber opum, et pollentia dona ſalutis.

40. *Empandae (ſ) matris ſuffimen, Aromata.*

Omnipotens Empanda parens, celeberrima Dia
Mater Coeligenumque Deum, et mortalium homonum,
Quae olim errans deſiderio perfixa nitenti
Solata es in Eleuſinis ieiunia valle
Furua obiens Proſerpinae omnipotentis Auerna,
Ipſa ducem offendens purum non pura puellum,
Narrantem inferni connubia Diiouis ſancti,
Quae Conſum paris icta humani vulnere amoris
Te multum votita precor ſanctiſſima mater.
Hice tuo aduentare fauentem dia Camillo.

41. *Ambiguae bigeneris ſuffimen, Sturaca.*

Accinctum ferula te legifer incalo Brume
Aeternum magni numen memorabile Conſi,
Bura ſacer, bigener, Regina indicta, virago,

Digitized by Google

Mas eadem, mulierque bimembris, libera, bruma,
Siue in Eleusinis templo laetaris odoro,
Siue etiam in Frugia cum matre arcana agis sacra,
Siue etiam in Cupro degis cum Murtia amoena,
Vel si frugiferis persultas pabula campis,
Cornigera cum matre tua Deus Iside sancta,
Cumque assis famulabus ad alma fluenta Melonis
Adsis diua fauens ob rerum praemia sancta.

42. *Temperiarum suffimen, Aromata.*

Temperiae Iouis et Iuritis sancta propages,
Aurea lex et fas et pax ditissima rerum,
Vernae gramineae, puraeque et multiuirentes,
Omnicolores suauehalantes spiritu amoeno,
Temperiae virides vortentes et speciosae
Pallas indutae sertis pubentibus aptas,
Congerrae Proserpinae vbi eam solemnibus Parcae
Staticulis luci reuocant et Gratiae ouantes
Diiouis imperiis, et Matris opiconsiuae,
Huc mites ad sacra pia instaurata venite,
Ducentes foecunda propagmina tempestatum.

43. *Semelae suffimen, Sturacen.*

Elicio pusam prognatam principe Cadmo
Formosam Semelam, cincinnam vestifluamque
Et matrem Brumi laetabilis, et ferulati.
Fulmine quae sacro foetum exterraneum abegit
Aeternis Iouis consultis enixa puella,
Quam dignata graui est florens Proserpina honore
Inter mortales trima ad comitia festi
Quando tui Brumi referunt genitabile germen
Anclabram sacram, et rerum haud arcana profunda.

Digitized by Google

Te Dea patritia obteſtor ſata principe Cadmo
Flaminibus leni, et praeſenti numine adeſſe.

44. *Carmen Baſſarii patris Brumi* (22) *triennalis.*

Liber ted oro ſate fulmine, corniger adſis
Baſſare, Brume pater, celeber Deus induperator,
Quem oblectant enſes, pilenta, ſacraeque miniſtrae,
In coelo vitulans, inſane crepicrepe Brume,
Inſtinctor furioſe, ſupremis numen honorum,
Terraïque ſacrae mortalibus inducolonis
Adſis gaudia laeta ferens, ſaliſubſule Dic.

45. *Velabri patris ſuffimen, Manna.*

Velabrum veneror votorum hoc munere patrem,
Muſtidum et inueſtem, florenti pectore Brumum
Crinitae Veneris, numenque illuſtre virarum
Qui numero lucos virides pede perſultanti,
Peruolgas cum veſanis veſanus virabus
Quin et conſilio Iouis ad Proſerpinam alumnus
Actus creuiſti, tremor immortalibus Diuis,
Sis felix, et macte tuas hoc munere ſacro.

46. *Columellae ſeu Telamonis* (3) *patris ſuffimen, Aromata.*

Elicio Brumum Columellam vitiſatorem,
Aedibus Cadmaeis qui circum perque vagatus
Subiit onus conſtanter, terrae incendia placans,
Cum vaga inundarent flammarum flumina terram,
Turbinibus calidis hic cuncta ruentia fulſit.
Huc adſis mentis ridenti Brume lepore.

47. *Sabi patris ſuffimen, Aromata.*

Die Sabe omnipotens, audi Saturnia proles,
Qui Brumum ſtreperum inſubulum inſeruiſti

Digitized by Google

In femore, vt qui poſtidea maturus adiret
In Tmolum ſanctum vbi habebat equiria polcra.
Quare ô Rex Frugias procerum coeli induperator,
Mitis ades, antiſtibus ſolatia praeſtans.

48. *Diuae Equiriae ſuffimen, Sturacem.*

Te Brumi aſſa obteſtor Equiria, Dia Camilla
Quae Sangi celebras elementa arcana Sabini, et
Flammicrepos coetus et ſacra trinoctia Brumi,
Obteſtor ted alma parens Summana virago,
Concelebras ſeu ludorum iuga ſancta Timoli,
Acceſſis ad ſacra benigno lumine volti.

49. *Liberi Praeliganei carmen.*

Huc Iouis ô proles praeclarie Brume bimater,
Sanguen honoratum celebris ſanctiſſime Liber,
Arcanum germen Diuorum, iubile Brume
Augens frugiferentia, adultaque pignora terrae,
Torcule magnanime atque aſper Vortumne, Liburne
Muſtula mortalis ſecli, medicina ſacer flos
Cura hominum iucunda, Tages, cincinnicapille,
Liber cerite, omnium amicule, Iubile, Brume,
Quis tu cunque faues hominum apparesue Deorum,
Nobis frugiferum et iucundum te volo adeſſe.

50. *Diuarum Virarum* (10) *ſuffimen, Aromata.*

Numina clara Virae, Oceani praeſtantis propago,
Quae liquidas colitis ſub terrae anfractibus aedes,
Aſſae, furtiuagae, Brumi, laetaeque penates,
Conſiuae, florae, errantes obſtita viarum
Antricolae, ſpecuum ciues, atque aëriuolgae,
Fontanae, errones, rorantes, alipedesque,

Digitized by Google

Viſae atque inuiſae, ſertis Valloniae amictae,
Montibus cum Fauno in ſummis Saliae fatuantes
Petreiae, ſcatebrae, Syluanae flexanimaeque
Pupulae, odorae, albatae, halantes ſuauibus auris
Oipiliae, Caprotinaeque volupque ferarum,
Succineae, tenerae, nutrices, augmina rerum
Puſae querquetulae, ludicrae, caeruliuolgae,
Nyſeiae, fatuae, Meditrinae, Veris amicae,
Cum Cerere et Brumo mortalibus optimae adeſte,
Hucce dicis cauſa aduenientes numine amico
Mitibus temperiis futantes ſana fluenta.

51, *Triennalis patris ſuffimen, Aromata.*

Huc adſis Liber Lucumo celeberrime Die,
Torcule, Taurifrons, fate fulmine, Nyſie, Faune,
Matris alumne, ſacrum pater, igniuome et Velabre,
Conſentis, nocturne, geriſerule, et tutulate
Arcane atque indicte Iouis ſtirps Virtrius idem
Primigena atque Deum pater et ſtirps **
Baiule ſceptrigerens Saliorumque hiſtrio praeſul
Foemineo ſtimulans diuina triennia coetu,
Terricrepe atque Tages, Lucetius, pulle bimater,
Solemnis, cornute lugantine hinuliueſtis,
Inſinue, Iuturne, racemifer, atque Quiriti,
Virgini ſtudioſe ederarum Vinule Liber,
Flaminibus faueas, gratiſſime floribus augens.

52. *Anniuerſarii ſuffimen, omnia praeter tus.*

Elicio prece te ſolemnis Tellumo (3) Liber
Cum teneris blande ſimul expergite virabus,
Qui numero ſopitus ad atria Liberae Auernae
Puri conſopis auguſta triennia ſacri
Atque idem ſimilacis feſta triennia rurſus
Dulce cies cum cinctutis nutricibus carmen,

Digitized by Google

Vagitu vegetans coetus vortentibus annis
Ergo hoc frugiùirens, here, corniger, optime frugi,
Pandiculare ſacrum viſas, ſed lumine laeto
Percoquibus ſacris, aeternis frugibus mactus.

53. *Syluani, Incubi, Brumarum ſuſſimen, Manna.*

Audi me Brumi bone nutricator et altor,
Inque ſtatis ſacris non vltima cura Deorum,
Magnaque cura hominum celeberrime Syluanorum,
Hircipile et ſacrae pompaï praeſul honeſte
Peruigil atque tuis iuueneſcens, iubile, Faunis
Brumarum cinctarum ederis, praetorque virarum,
Semiferis ſociis ſimul ad pandicularia ſacra
Huc ades, expergefaciens vitulamina alumni
Cum brumabus tuis comitans bene rite patrata,
Haec nocturna ſacra, allucens comitia ſancta
Iubile, thyrſigerens coetu florente ſoreſcens.

54. *Diuae Veneris Volupiae carmen.*

Coeligena, illuſtris, ridens, arguta Venuſtas,
Spumigena o genitrix pernoctatrix veneranda,
Coniugula et nocturna et vis cata mater amicae;
Omnia nam ex te, tu inuexiſti foedera mundi
Et trium iura tenes, mortarum cuncta genisque
Immodis coeli et terraï frugiferaï
Et ſalſi mundi, praeſes ſanctiſſima Brumi,
Concelebrans epulas, ō pronuba, mater amorum,
Suada et ſtratinola arcana et ſalis conciliatrix,
Viſa, inuiſa, comas pulcerrima, patrima Dia
Sponſalis conuiua Deum, Maieſta, Luperca,
Prolifica et vituna, Viroſa, Lubentia mater.
Quaeue arctas homines compagibus illecebrarum,

Digitized by Google

Et genus omne animantum aeterno vulnere amoris.
Adſis caprigenum ſanguen, ſiue atria Coeli
Dia premis, ridens regina micante labello,
Turiferae Surias ſeu luſtras templa beata,
Siue in aequoribus campi ſplendentibus bigis
Propter habens auguſta Melonis flumina opimi,
Vel ſi littoribus pullis prope marmora ponti
Coelituum gaudes Diua exſultantibus turbis,
Aut etiam tremulis puſis in gramine terrae
Littoreos ad puluinos cum praepete curru,
Siue in Cupro, matre tua, vbi rite nouellae
Te puerae innuptae et nuptae formoſa quotannis
Concelebrant regina atque indigetem Daui Adonem,
Hnc adſis compos ſpectandi, Diua leporis,
Nam pura te mente colo precibusque pudicis.

55. *Adonidis ſuffimen, Aromata.*

Te vario obteſtor ſub nomine Die Camille,
Mollicomans, et vaſticola, atque leporibus augens
Conſe Deus Volturne alimentum nobile rerum,
Puſa puer, cunctis virideſcens ſemper Adonis,
Occaſe et rediuiue ſtatis vortentibus annis,
Semper adulte bicornis, amabilis, lacrumiculte,
Polcher, venatu gaudens, permiſſicapille,
Vinule, corculum, amoenae Diiae, germen amoris,
Quem bona polcricomans Proſerpina Dia pariuit,
Omnimodis qui nunc habitat per tartara furua,
Te rurſum coelo reddens, tempeſtaque membra,
Huc ſis flaminibus deducens germina terrae.

Digitized by Google

56. *Mercurii Tellumonis* (3) *Summani suffimen. Sturacem.*

Qui colis Amsanctum et viam inexorabilem Auerni,
Pallentesque animas sub tristia tartara mittis,
Tellumo, lasciui patris Liberi alumna propago,
Atque Venustatis Diuae, Murtiae amenae
Qui per Larundae sacraria sancta vagaris
Aegrorum Lemurum sub terra accense viator,
Ducem cum stetit illa dies qua Morta profata est,
Sagminea rude Die soporifer omnia mulcens
Lumina item fallace natantia morte resignans,
Hoc tibi nam Laranda dedit praetura in Auerna
Manibus aeternis mortalium iter comitari,
Flaminibus tandem da faustum in rebus laborem.

57. *Cupidinis suffimen, Aromata.*

Magne voco te purime, amabilis, blande Cupido
Arcitenens, ales puer igniuage, impete, velox
Ludens cum Diuis et cum mortalibus seclis,
Caute gemelle puer, qui cunctorum aedituus es
Coeli atque Coui, et terrae, et Maris omnigena, et qua
Nutricatur alens spirantia frugiparens Ops.
Quaeque et Auernus ager genit, et mare marmore flauo,
Nam cunctorum horum solus moderaris guberna.
Sacrificis adsis o pura mente ministris
Auertens illegitimae Cuppedinis aestus.

58. *Mortarum Carmentum,* (12) *seu Parcarum suffimen, Aromata.*

Mortae infinitae nigrantis noctis propages,
Vos precor o celebres, quae sub coelestе palude,
Qua canus liquor induferi de fonte lauacri

Digitized by Google

Labitur aeterni ſpecuis ſub pumice opaco
Ciues peruolgatis alumna animantia terrae,
Inde loci ad ventoſum hominum ſeclum leue,
hians ſpes
Pergitis, carbaſeis obſtantes lumina velis
Fatali in campo, vt bigas leuis aurigatur,
Gloria iuſtitiae ad metas ſpeique et curarum
Et legem Caſci, magni, laudabilis regni,
Tantum Morta eſt vitaï prima, haud alis vllus
Diuum, qui pedibus pulſant coenacula cbeli
Et Iouis Cortumio (17) eſt, etenim quae cuncta
manent nos
Tantum Morta, Iouisque aeterni Daedala mens
ſcit,
Nocturnae, mitiſſima pectora, numina amica,
Atropeque et Lacheſi, et Clotona o patrimae adeſte
Aëriae inuiſae tetricae irrequietae Diuae,
Omnia item mortalibus quae datis omnia, fertis.
O mea, Mortae, audite lubenter liba precesque,
Nubila tergentes mordacibus pectora curis.

59. *Gratiarum ſeu Venuſtarum ſuffimen. Sturacem.*

Adſitis celebres illuſtres Gratiae honorae
Progenies Iouis alma, Paludaeque Egeriaï,
Maieſta et Flora, et vitula auguſtiſſima Virgo
Laetitiae matres lepidae purae vitulantes,
Volturnae ſemper virideis, mortalibus gratae,
Votitae puerae, Vortumnae, Coeſiae amoenae
Aſſiduae ventate volentes fauſta Camillis.

60. *Diuae Nemeſis Graecanicae (24) carmen, (Latine) Vorticordia.*

Te voco, te Nemeſis Victrix Dea, magna Camilla
Omnituens, hominum ſcrutans mortalia corda.

Digitized by Google

Aeterna et veneranda, colens ſola aurea iura,
Quae varios mutas humani pectoris fluctus,
Quam agnoſcunt iuſte haerentes compagibus omnes:
Nam noſti interiora animorum, haud te lateat mens
Detrectans rationis iugum cuppedine iniqua.
Cuncta tueris, cuncta audis, cuncta admoderaris,
In te ſtant mortalia iura, potiſſima Dia
Adſis praeſtitibus puri ſacri auxiliatrix,
Da placidas rationis opes, cohibens inimica,
Conſilia inſidiantia, iniqua, ſuperba, nefaſta.

61. *Diuae Iuſtitiae ſuffimen. Tus.*

Iuſtitiae obteſtor pulcrae omnituentis ocellum,
Ad Ioui' Dictatori' ſedet quae illuſtre tribunal,
Coelitus endotuens mores mortalium homonum,
Atque vltrix plectens humana nefantia facta,
Ex aequo veri coniungens disparile omne.
Nam quaecunque viris ſententia peſſima ſuaſit,
Conſiliis diris infanda volentibus quaeque
Sola iugum imponens iniuſtis iura miniſtris,
Iniuſtorum hoſtis, Sanatum mitis amica,
Verum adſis ſemper fauſto Dea numine iuſta,
Vitaï vt veniat finis, quam Morta profata eſt.

62. *Diuae Aequitatis ſuffimen. Tus.*

O bona cura hominum locuples iuſtiſſima virgo,
Semper amans homines aequalia iura colentes,
O Veneranda, beata Dia, o Iuritis (18) honora
Puris iudiciis diſpenſans optima iura,
Nec mentem labefacta, etenim cunctos labefactas
Qui tua non ſubiere boni iuga, ſed magis ipſa
Indomiti horrifico declinant vbere flagri,
Concors omnibus aequa, venuſta, dicacula, amica,

Digitized by Google

Munia pacis amans, certae cupidissima vitae
Nam plus deteriusque odisti, et diligis aequum,
In te habet virtus, in te sapientia finem,
Adsis Dia hominum frangens audacia facta,
Vt semper iustam aequa ferant vestigia vitam
Omnium, qui terrae vescuntur munere opimo,
Atque animantum alium quaeque educat omniparenti
Alma sinu tellus, et quae maris aequoreus Dis.

63. *Legis carmen.*

Coeligenum atque hominum genium te Dina voco Lex
Coelestem astrificem, rerum commune sigillum,
Terrai aequorei salis, naturaeque statumen.
Concors et constans seruans bene legibus aptum,
Quis tu is componens coeli immortalia iura
Et quatis subleſtam inuidiam vortiginis ritu,
Qui bona das vitae mortalibus munia obire.
Sola etenim moderare animantum cuncta guberna,
Consiliis cernens obseruantissima rectis
Casca experta comes, iustis innoxia semper
Iniustosque labefaciens ingentibus noxis.
Sed veneranda opulentifer omnium amoena voluptas,
Fac tu nos memores aspirans nomen amicum.

64. *Mauortis sussimen, Tus.*

Magnanime, impauide, inuicte atque asperrime Mauors,
Indomite, armipotens, parricida, impetimure,
Marspiter, o crepericrepe, tabo et sanguine stillans,
Sanguinis humani sitiens bellicrepe, torue

Digitized by Google

Enſibus atque inamoena colens certamina runis,
Siſte duellum, et cordolios requieſce tumultus,
Inque Venuſtatis diuae, et Brumi otia dia,
Et munus Cereale, duelli confer amorem,
Semper pacem optans, victum et recope vigentem.

65. *Volcani ſuffimen, Libanomanna.*

Volcane omnipotens, fortiſſime, flammaque perpes
Ignitis florens auris, Lucetius dius,
Lucerius, Viriate, Nero, aeterne artipotensque
Ferrifaber, purumque elementum, portio mundi,
Omniuore, omnidomans, ſuperans omnia, omnia luſtrans,
Sol et Luna couum, ſtellae fons purimus ignis,
Membra haec Volcani mortalibus ignea lucent
Omnis inducolis gentesque vrbesque domosque,
Artubus inſinuans mortalibus, alme, beate,
Sis felix atque haec noſtra ad libamina cede,
Vt placidus venias operum bonus auxiliator
Atque implacatae extinxis incendia flammae,
Fomitis in nobis ſeruans genitabile lumen.

66. *Aeſculapii ſuffimen, Manna.*

Cunctorum Aeſclapi Iuturne ſalutifer, alme
Morborum omnigenum mulcens contagia iniqua,
Mulciber excellens, ades huc comitatus ſalute
Mortiferae cohibens incendia peſtilitatis,
Veſticipes, Verrunce, rei largitor opimae
Februi (7) Apollineris viridans et honora propago,
Morbi perduellis coniuxque ſalutis amoenae,
Huc ō ſoſpes ades aeui dans proſpera fata.

Digitized by Google

67. *Diuae Saluti Meditrinae ſuffimen, Manna.*

O foecunda ſalus et amabilis omnibus regnans,
Huc adſis Meditrina opulentifer, omniparensque.
Peſtilitas ex te omnis abit mortalibus aegris,
Cuncta lepore tuo viridant vitulantia tecta
Daedalaque ars; te Mundus cupit perculſus tua vi,
Tantum odit te dis vitaï peſſima finis
O cupiunda, veges ſolamen amabile rerum,
Te ſine nulla ſeni vſurpanda in ſine ſenectae
Gratia; ſola omnes captas, ſola omnibus regnas,
Sed tu blanda tuis praeſto adſis diua Camillis
Auertens peſtes morborumque agmina amara.

68. *Manarum* (22) *Dirarum ſuffimen, Aromata.*

Vos calo vociferae Diuae, horrendae fatuantes
Alectona et Tiſiphona et veneranda Megaera,
Noctiuagae, induferae, ſummana ſilenta colentes,
Ad vada ſanguinei Amſancti atque obnubila templa
Vndique ventantes humana piacula propter,
Veſanae atque petulcae, flagrorum agmine ouantes
Angitiae, vltrices, rigidaeque, atque hiſpidiueſtes,
Terribiles, Orci gnatae, Vortumniſigurae,
Aëriae inuiſae, leuiores praepete mente,
Nam neque vel citimi Solis Lunaeque labores,
Nec virtus ſapientipotens, nec amoena venuſtas
Artificum, aetatis nitidae nec adulta iuuentas,
Inuitis vobis agitarint gaudia laeta.
Semper at in terris hominum mortalia ſecla
Iuſtitia regitis reddentes aurea iura,
Sed Diuae Mortae ſerpenticomae Volturnae,
Vos placatum animum meliori reddite menti.

Digitized by Google

69. *Manarum* (1) *Tenirarum* (2) *suffimen. Aromata.*

Consentes Manae celebrabile numen habentes,
Huc castae indufero prognatae Diioue pulae,
Pulae Tartareae Iunonis alumna propages,
Humanae quae censet, iniqua piacula gentis,
Vltrices scelerum, excubiis vigiles inhiantes,
Atricutes, scintillantes graue fulgur ocellis
Sacros carnificisque micantes luminis ignes,
Reginae aeternae, postuertae, terriculaeque,
Tortores stimulo fatorum iura tenentes,
Nocturnae pulae, voltuosae, crinicolubres,
Vos veneror, vos mente pia aduentassere amicas.

70. *Diuae Larundae Mostellariae suffimen. Aromata.*

Te veneror summana Lumuria virgo paluda,
Quam prope Auernales fluxus veneranda pariuit
Arcano commista Ioui Proserpina amore,
Et qui concubuit Dis fraude, cupidinis aestu
Caluitus traxitque bimembrem matris colorem.
Quae genus humanum furiat larualibus vmbris
Omnifera specie commutans horrida volta,
Nunc clara apparens, nunc fuscans nocte figuram
Occursu horrifero peruolgans noctis opaca,
Sed sub te placo, Regina nigrantis Auerni,
Montiuagos stimulos protela ad extima terrae,
Flaminibus facii ostentans placabile numen.

71. *Fortis Fortunae suffimen. Tus.*

Huc sis Fors Fortuna sacris regina voco te
Mansuetam, Triuiam, rei praediuitis ergo,
Et Deianam antistitam opaci sanguine Consi
Progenitam, aeternumque inuicta laude cluentem,
Atque Libentinam, perbitentem omnibus cautam.

Digitized by Google

Daedala namque in te opulentia conſiat homonum,
Namque aliis copum das rerum pleraque abunde
Paupertatem aliis, irarum percita faſtu,
Verum o Diua domi te obſecro Fauoniam adeſſe
Gliſcentem re cope, rei praediuitis ergo.

72. *Genii ſuffimen, Tus.*

Magnanimum Genium calo praetorem venerandum
Manſuetumque Iouem, auctorem genitabilis aurae,
Diiouem vbique vagantem, et Vaeiouem imperitantem,
Qui largiris opes vt iniſti tecta cachinnans,
Et contra humanae exſtinguis qui commoda vitae,
Laetitiae, moeroris Patulcius, Cluſius idem es.
Quare Sange pater curarum ſemina pellens
Inſidiantia vitae in terra frugiferenti
Da precor aequanimo vitam concludere fine.

73. *Diuae Albuneae ſuffimen, Aromata.*

Albuneam elicio prognatam principe Cadmo
Magnam, quae Brumum (23) eſt obſtetricata nefrendem
Huc ades o quae ſalſa tenes et coerula templa
Fluctibus exſultans, nautarum foſpita Iuno,
Nam te reſpiciunt puppis per coeca pericla,
Vna laborantes ſolaris in aequore volgum,
Quis tu ſubueniens ades in diſcrimine ſoſpes.
Ergo ſalutaris praeſens vrgentibus adſis
Rebus, veliuolas obſeruans candida puppes,
Atque tuis largire Fauonia flabra miniſtris.

Digitized by Google

74. *Portumni ſuffimen, Manna.*

Qui ſuxiſti vna cum Brumo ([23]) lacte nouellum
Quique colis liquidos et ouantes turbine campos
O Portumne, lubenter ad haec te liba vocamus
Fronte renidentem et ridenti lumine volti
Seruantemque tuos, terraque marique miniſtros
Namque vagis ratibus ſub tempeſtate ſonora
Soſpes ades, et te cupidis mortalibus offers
Auertens ſaeuas iras per coerula ponti.

75. *Diuarum Camoenarum ſuffimen, Tus.*

Mammuriae ([11]) atque Iouis ſtreperi prognata propages,
Illuſtres celebresque Nouenſilesque ([12]) Camoenae,
Et quoiuis quemcunque ſouetis amabile volgus
Artitas omnes virtutes progenerantes
Nutrices animi, directae mentis amuſſis,
Atque magiſtrae animi moderantes recta guberna,
Quaeque ſacris homines imbutos inſtituiſtis
Flora, Cluacina, et Vitula, et Caſmena virago,
Coeliaque, et Tripuda, et Carmenta ([13]) et diua Venuſtas,
Oſcina flexanima et mater maieſtaque princeps,
Ergo Deae huc age praeſtitibus ventate fauentes
Vobiscum decus omnipotens et adoream agente

76. *Diuae Mammuriae ([11]) ſuffimen, Tus.*

Mammuriam elicio Iouis omnipotentis marita
Quaeque pias eſt dulciloquasque enixa Camoenas
Peſtifera verſata caducae obliuia mentis
Continuans mentes animarum foedere ſacro
Reginae omniparae rationis amica, fouens vim
Peruigil, irrequies, memoranter cuncta miniſtrans

Digitized by Google

Quorum quisque simul in pectore ruminat artem,
Nec quid praeteriens instigans lumina mentis,
Praestitibus memores mentes dat dia Moneta
Sacrati castus pellens obliuia ab illis.

77. Diuae Matutae suffimen, Manna.

Cede Dea aurigans candens mortalibus lumen,
Clara pudoricolor, mundo Matuta refulgens,
Aurea magnanimi Titani nuntia Solis,
Horriferae quae itiner anfractaque noctis opaca
Diua tuo reuocas initu sub viscera terrae,
Dux operum vitae, mortalibus Dia ministra
Quaque hominum gaudent aegerrima secla, nec vllus
Quem fugisse tuos fas sit polcerrima voltus,
Quando genis exterres otium amabile somni,
Tunc gaudete homines, serpentes cetera secla
Quadrupedum et volucrum et stabulantum in fluctibus salsis,
Namque omnem excultum donas mortalibus victum.
Sed tu dia antistibus sacrum iubar auge.

78. Diuae Iuritis suffimen, Tus.

Coeligena huc Iuritis (13) ades patrima virago,
Mustea (14) progenies telluris, Caesia dia,
Vaticinas quae prima aperis mortalibus sortes
Delporum Diis pro cortina oracula fatans
Puticulis vbi Puteolis regina cluebas,
Et Februo (7) fandi donasti pectus habere
Augusta specioса verendaque noctuuolga.
Prima etenim ritus hominum genus edocuisti
Nocturnis sacris Brumum fanatica ouando
Ex te enim castusque Deum cultusque verendi.

Digitized by Google

Huc adſis, huc Diua fauenti numine blanda
Ad diuina tui veneranda ſilentia ſacri.

79. *Aquilonis ſuffimen, Tus.*

Horriferis flabris contorquens aequora coeli
Huc Aquilo glacialis, relinquens ninguida Thracae,
Solue Coui ſubices nigrantes nubibus totis.
Flamine diſcutiens praegnantes imbribus nubes,
Omnia ſuda ferens, tergens freta vitrea Coeli.

80. *Fauonii ſuffimen, Tus.*

Coeliuaga vndigena flabella, Fauoniae aurae,
O leuiſomne animae ſolamen mite laborum,
Vernae gramineae portuum cupidiſſima cura
Nauibus ſternentes itiner molle aëra blandum,
Obſecro vos placido ſpirantes flamine adeſte
Aëriae inuiſae, leuipennes, aëriformes.

81. *Auſtri ſuffimen, Tus.*

Praecipites aurae tranantes aëris caulas
Vndique pennipedes, vortigine praepete ouantes,
Cedite nimborum matres cum ingentibus nimbis.
Nam Iouis has vobis finiuit in aëre partes
Coelitus imbriparas nubes permittere ad ima.
Vos precor inferio hoc mactans libamine Diuae,
Terrae matri frugiparentes elicere imbres.

82. *Oceani ſuffimen, Aromata.*

Te veneror pater Oceane immortalis origo
Naturaeque Deum aeterne, et mortalium homonum,
Qui circunfluis anfracta ambarualia terrae,
Vnde genus fluuiorum, vnde et ſale marmore halio
Atque alid in terra ſcatebrarum ignobile *volgus.*
Te Februum luſtrale vocamus Coeligenarum,

Digitized by Google

Finis telluris, margo amplae fornicis mundi,
Huc placidus venias sacrae gratissime turbae.

83. *Vestae suffimen, Aromata.*

Incluta Vesta senis Saturni casta propago.
Quae nimis irrequietis habes meditullia flammae,
Hosce tibi puros praestes ad sacra ministros,
Florentes, dites, castosque et pectore puro.
Huc ades o Diuum constans fulmenta hominumque
Multipotens aeterna et amabilis, atque opiformis,
Ridens atque beata faue placidissima sacris
Fausta bona inspirans et amoenae dona salutis.

84. *Somni suffimen, cum papauere.*

Somne pater diuum omnigenum vnicus atque hominum rex
Et quaecunque fouet tellus animantia saecla,
Omnibus vnus enim regnas atque omnibus adstas,
Corporaque insidiator inermi compede vincis,
Curarum domitor, requies praeblanda laborum,
Moerores omnes aegro de pectore tergens,
Qui mortis curas abigis animasque reseruas.
Nam vere mortis germanus es atque veterni.
Sed sub te placo miti aduentare fauore
Seruantem placidi nos sacrum ritum obeuntes.

85. *Somnii suffimen, Aromata.*

Obsecro te princeps celerem pernicibus alis
Nuncius incerti, verax Carmentus homonum,
Nam repens tacitus per amica silentia somni,
Insinuansque animis hominum cis intima mentis,
Et scita ad somnos legas decreta deorum
Significans tacitis animabus futura,
Cum quis rite colens diuos in pectore puro,
Semper vt anticipans spem blandam mente sagaci

Digitized by Google

Vitam hominum illecebris prolectes gaudia hiantum,
Vtque homines animum requieſcant triſtibus curis
Suppliciisque deos et ſacro munere placent.
Namque piis ſemper ſtat dulcior excita finis
Tantum celauit venientia fata nefaſtos
Somnigena ſpecies, certiſſima nuntia damni,
Ne qua foret noxae venientis cognita finis.
Clinia ſed te ſancte precor promonſtra Deorum,
Notificos ſemperque offendens pectora pura
Nunquam prodigiis acclarans omina iniqua.

86. *Mortis ſuffimen, Manna.*

Huc adſis quae hominum moliris cuncta guberna,
Tantum producens aeui, quantum eminus diſtas.
Namque tuo exſtinguis corpus animamque ſopore,
Quando perrumpis naturae viuida clauſtra,
Coeca hominum ſignans aeterno lumina ſomno,
Omnibus communis, aliis iniuria partim
Florentes ſtinguens aetates funere acerbo,
Omnia nam concreta in te ſola abſoluuntur,
Nam neque ſuppliciis, neque votis pectora frangis.
Quare o ſancta veni longo poſt tempore vitae,
Quod te ſuppliciis et votis obteſtamur
Vt felicem habeant homines claramque ſenectam.

Digitized by Google

IOS. IVSTI SCALIGERI

ANNOTATIONES

IN

INITIA ORPHEI,

QVARVM NVMERI SVNT VERSIBVS IPSIVS LATINIS INTERPOSITI.

Hic liber non proprie ſunt ὕμνοι, ſed τελεταί, nam in Hymnis natalia, geſta et eiusmodi narrantur: hic vero tantum inuocationes Deorum, quibus vtebantur in myſteriis, qui ſacris cuiuspiam Dei initiarentur; ſunt etiam ad depellenda adiecti. Quae omnia tamen fiunt cognominibus myſticis. Sed Graeci in hoc prorſus ſunt. Latine quidem *initia* inſcribi poteſt, vt reſpondeat Graeco verbo τελεταί; ſed quia totum cognominibus Deorum conſtat, melius inſcribitur *Indigitamenta*. Veteres enim Latini, quos Graeci vocant ὕμνους, ipſi nominant *Aſſamenta*, quae ſcilicet ſeparatim in aliquem Deum canuntur, in quibus geſta et virtutes eius Dei celebrarunt, vt alibi fuſius diximus. At *indigitamenta* vocarunt, in quibus Deorum cognomina varia eſſent. Eorum Graeci duo genera fecerunt: nam πλειτὸς ὕμνους vocarunt auxiliarium et fauentium Deorum, ἀποτροπαίους autem nocentium, quae vocat Virgilius *laeua numina*, quorum primum ex vetere lingua Latina *Calatorium carmen*; alterum *auerruncale* vocare poſſumus. Quare, vt dixi, quia omnia Latine reddere volumus, tametſi titulus Graecae inſcriptioni ὕμνοι non reſpondet, tamen *indigitamenta* inſcripſimus; dictum autem *indigitare* pro indicitare, hoc eſt, vocare. Nam *citatam plebem* dicebant, quae illicitum vocata eſſet. Sic apud Varronem de lingua Latina, *quod incitatum antiquum oppidum exigebant*. legendum potius, *inducita-*

Digitized by Google

tum: quod eſt non Varronis; ſed cuiusdam veteris poetae ἀκροτέλευτον. Et *citare* notum quid ſit in forenſibus et iudicialibus cauſſis, et *citatum inſtrumentum* nuncupatum. Ergo *indicitare*, quod erat incitare, et *indigitare* idem; vt *ſubicitare* et *ſubagitare* in Caſina Plauti: vt *inicere* in Varrone pro inigere. Tanta eſt cognatio inter C et G. ſic *ingens* ex *incens*, quod ſcilicet cenſeri non poteſt nec aeſtimari. Sic apud Varronem citante Nonio, *quia ad amuſſim diu gens non erat.* Lege *Duigens*. quod eſt *Duicenſus* apud Feſtum, vt vetus Gloſſarium Sancti Germani.

(2) *Tenirae* ſunt Deae, quas Feſtus ait a *Tenutra* ita vocatas. Ita Furias nominauimus. Sed veteres puto dixiſſe *Teſnirας* vt *Ceſnas*, et *Peſnas* et pleraque eiusmodi. Itaque *Teſnirae* erunt τεσάνειραι, quae homines puniunt.

(3) *Telamo* ſeu *Tellumo* idem eſt. Quos Graeci ἄτλαντας παρὰ τὸ τλῆναι vocarunt, eos Latini *Telamones*. Sed vt τελαμών Graecum eſt idem ipſum παρὰ τὸ τλῆν: et *Tellamo* apud Varronem citante Auguſtino, quamuis ex Tellure deductum quaſi χθόνιος θεὸς, tamen et ipſe eandem originem habet: Nam et *Tellus* ipſa ſiue *Tellumo* παρὰ τὸ τλᾶν, vel vt vetuſtiſſimi Graeci τελάω, vnde *tello* Latinorum, quod poſteris dictum *tollo* E in O. vt *Elera*, *olera*: *hemonem*, *homonem*, etc. et geminata conſonante. nam veteres non geminabant conſonantes; quin et ipſum Graecorum antiquum τελάω peregrinum eſt; eſt enim vt infinita alia ex Syriaca Lingua: nam in ea *Tal* eſt τλᾶν; pro ξῆν Syriaco *era*, Arabes et Hebraei *Erd*, quo nomine omnes pene ita vocant.

(4) *Ambarualis Neptunus* quod ambiat arua.

(5) *Empanda* pro Cerere Varro apud Auguſtinum et Feſtus.

(6) *Dis* ex Graeco δεὺς pro ζεύς. vnde patrius caſus διός. Vnde *Ditouis* apud Varron. poſtea D periit, vt *Dianus*, *Ianus*, vnde Diana manſit παρὰ τὸ δῖον. Nos in *Ioue* vt etiam in multis aliis communem opinionem ſecuti ſumus a *Iuuando*.

(7) *Februus* eſt a Graeco φοιβάζειν, φοίβεος. Ita igitur Phoebum vertimus.

(8) *Nerienes*, Mauortis cognomen, Sabinum vocabulum παρὰ τὸ νεῦρα, aliquando videtur ſignificare Deam comitem Martis. Itaque putamus nihil eſſe, quam νηρείδα vel νερείνη Neriene Galathea.

(9) *Parunda*. Varro apud Auguſtinum, Graeci εἰλαθυίαν vocant παρὰ τὴν ἕλκυσιν, quod facile accedat iuuantibus puerpe-

Digitized by Google

ris, vel quod facile viam det partui, hoc ad verbum esset Latine *Venilia*, quae est a veniendo, vt ait Varro. sed alia est Dea: nos non respicimus potestates eorum numinum, sed nomina tantum. Inuocabant et *Nummeriam Deam*, vt ait Varro de liberis educandis; quod *numerè* pro ταχέως, itaque τὴν ὠκύτοκον *Nummeriam* vertimus.

(10) *Virae* sunt nymphae vt alibi ex Festo diximus, quasi χλωρίδες. Querquetulae δρυάδες.

(11) *Mammuria* est μνημοσύνη. Mammurius Veturius, seu Mammuria Veturia vide Varronem.

(12) *Carmentus* est vetus Menuria, vt vult Varro.

(13) *Nouensiles Camoenae.* Dii Nouensiles, vel, Nouensides, sunt nouem dii vna sedentes: a quo nomen habent apud Sabinos. Quinam sint illi, vide diuersas opiniones, quas ex veteribus scriptoribus adducit eruditissimus auctor Arnobius. Novensiles Camoenae nihil aliud sunt quam ἐννέα μοῦσαι.

(14) *Mustea Venus.* Vide Varronem.

(15) *Lucumones* apud Festum videntur esse Genii infestantes loca, ad quae veniunt, quod proprium est Larium. Sed alibi diximus Lucumones nihil aliud esse quam τυραννας.

(16) *Grundulii* et *Grundules* Larium cognomentum omnibus impositum: vide Callii Hemionis locum apud Diomedem.

(17) *Cortumio* est visus intimus. Cortumio Iuris dicimus ὀφθαλμός.

(18) Iuritis ἡ θέμις. Gellius, quamquam apud Gellium legi poterat *Quiritis;* id est, λογχᾶτις θεά. Lycophroni.

(19) *Fasta Dea.* Θέμις, Fas θέμις. Nam Fasti duae quibus θέμις fieri.

(20) *Mulciberi.* Ita μειλιχίοις θεοῖς vertimus. Nam mulciber a mulcendo, sed id cognomen praecipue Vulcano attributum, quia ignii..... sic quod igni domitum est Homerus vocat μειλισσόμενον; et alibi dicit πυρὶ μαλασσέμεν.

(21) *Moneta* est πρόνοια a monendo dicta.

(22) *Manii* Genii ἀγαθοὶ δαίμονες, *Inui* κακοί, nam Inuus ὁ ἐφιάλτης Seruio.

Digitized by Google

(23) *Brumus* est βρόμιος, et Brumalia eius festa, et bruma ἡ χειμερινὴ τροπή, quia circiter id temporis incidebant Bacchanalia.

(24) *Graeca Nemesis.* Graecam vocamus, quia non habet nomen Latinum, vt ait Plinius, tamen nihil aliud est Nemesis quam Vorticordia. Sed et Venus Vorticordia celebratur Romanis.

(25) *Mocsius* et Maius idem, id est, ὁ μέζων ὁ παλαιός. Vide coniectanea nostra in Varronem.

(26) *Paluda* est ἑλωσίπεπλος.

Corpore Tartarino prognata Paluda virago:

Sed in Probo legitur *palude:* vt intelligatur et Minerua nata ex Palude.

Digitized by Google

IO. MATTHI. GESNERVS

DE

PHOENICVM NAVIGATIONIBVS

EXTRA

COLVMNAS HERCVLIS.

Digitized by Google

Digitized by Google

IO. MATTH. GESNERI
DE
PHOENICVM EXTRA COLVMNAS HERCVLIS
NAVIGATIONIBVS.

PRAELECTIO I

HABITA V. DEC. CIↃIↃCCLV.*

Cum de electro apud vos commentarer, Sodales, meminiſtis, in illam me diſputationem incidere, qui factum ſit, vt res notae Homero Herodotoque, electrum et κασσίτερον, ſ. ſtannum, earumque patriae, poſteriori ſe aetate velut ſubducerent, et in obliuionem venirent? eiusque rei cauſam coniectam eſſe in calamitatem Phoenicum, nominatim Sidoniorum, qui ſoli extra Herculis columnas dextro flexu nauigare auſi, non tantum ad Caſſiteridas inſulas Britannorum, ſed ad Aeſthiorum quoque Gleſſariam ſ. Electrida peruenerint: atque vt ſoli illud vectigal, reditum illum, haberent, diligenter, etiam monſtroſis forte mendaciis, itineris rationem texerint. Quare non mirum fuiſſe, quod cum interitu illius reipublicae, etiam nauigationis iſtius memoria interciderit, ignota manſerit mercium patria; donec nouum ſuum velut ſaeculum, nouam ſortem ſ. μοῖραν vtraque res nacta, ex ſuo ἅδῃ denuo emerſit. Ab illo inde tempore AA.

*) Vid. Comment. Soc. Scientt. Gotting. To. III p. 67 ſqq.

Digitized by Google

saepius quam alias et studiosius tum de fide Herodoti, quando illa ab iunioribus destituitur, tum praesertim de nauigationibus Phoenicum, Argonautarumque extra columnas Herculis et cogitaui et quaesiui: praeter cetera illud, *An simpliciter fabulosum sit, e Ponto Euxino vel Maeotide palude adeo peruenisse Argonautas in Oceanum Germanicum? circumnauigatam a Phoenicibus Africam?* Quid maxime mihi probabile videatur, sine ambage vlteriori declarabo. Neque vereor, vt apud vos AA. aut si alii ista cognoscent viri eruditi, fraudi mihi sit haec disputatio, obiiciaturque illud, quod in euagantem nimis libere commentationem dicitur (Aristid. Aegypt. T. 2 p. 354 pr.) Ἔξω στηλῶν καὶ Γαδείρων ὁ νοῦς. Hic neque vobis iniucundum, spero, fuerit, extra columnas dextrorsum pariter et sinistrorsum mecum euagari.

§. 1.

Antiquissimi scriptores ambiri terram omnem Oceano tradidere.

Iam primum illud satis constat inter eos, qui antiquos scriptores paullo norunt familiarius, esse illam communem his, qui rerum originibus fuere propiores, sententiam, vt dicant, terras omnes ambiri Oceano. Tractauit hunc locum Bochartus (Canaan 1, 36 p. 707: quo minus opus est, nos ei hic immorari. Vnum modo alterumque ab illo praetermissum iuuat adiicere, vt illud, quod Strabo, demonstraturus in ipso operis ingressu ἀρχηγέτην εἶναι τῆς γεωγραφικῆς ἐμπειρίας, ducem et auctorem primum esse Geographicae peritiae, Homerum, pluribus poetae locis conficit, dictam ipsi fuisse tellurem, vti reuera sit, Oceano circumfluam (ὠκεανῷ περίκλυστον, ὥσπερ ἐστίν). In Orphicis Hymnis, quorum certe materia priscam illam et primam, de qua nobis constet, aetatem refert, (10, 15) vocatur Ὠκεανός τε πέριξ ἐν ὕδασι γαῖαν ἑλίσσων, quod pulcre Scaliger fecit *Et terram Ocea-*

Digitized by Google

nus luſtrans anfractibu' ſalſis. Porro Oceanus (82, 3) celebratur, Ὃς περικυμαίνει γαίης περιτέρμονα κύκλον, qui fluctibus circum circa agitat orbem ſuum terrae finitorem. Sic enim paullo diſertius explices hunc verſum, quam factum eſt Scaligeri carmine, *Qui circumfluis anfracta ambarualia terrae.* Iſtam poetarum doctrinam fictam ſimpliciter eſſe, nec fundamentum habere et quaſi ſolum in ipſa rerum naturae, qua tum nota erat, hiſtoria, vix poteſt in mentem venire, niſi ei, qui parum illos primos Graecorum doctores, parum hiſtoriam antiquiſſimam nouerit. Et Pomponius Mela non ſine cauſa (3, 5 fin.) Phyſicos et Homerum iungit, *qui vniuerſum orbem mari circumfuſum eſſe* dixerint. Quid apertius loco Ariſtotelis, vel quisquis auctor eſt libri de mundo (c. 3), vbi dicit, vulgus diſtribuiſſe orbem noſtrum in continentes et inſulas, cum ignoret totam habitabilem vnam eſſe inſulam, ὅτι καὶ ἡ σύμπασα μία νῆσός ἐστι, ὥστε τῆς Ἀτλαντικῆς καλουμένης θαλάσσης περιῤῥεομένη. Cum de Africae extremis praeſertim quaeratur, ponamus hic ſtatim Herodoti locum, quo deinde etiam vtemur (4, 42) Λιβύη μὲν, inquit, δῆλοί ἐσῦτὴν ἐοῦσα περίῤῥυτος, πλὴν ὅσον αὐτῆς πρὸς τὴν Ἀσίαν οὐρίζει, indicat Africa et manifeſto de ſe declarat, ſe eſſe circumfluam, praeterquam qua parte Aſiae contermina eſt. Loquitur vt de re, quae ſenſu ipſo et experientia adeo cognita ſit, cognoſci ab vnoquoque poſſit. Quantum ſit huic dicto patris hiſtoriarum tribuendum, vt pateat, videamus, AA. quomodo de ſimili re, ſed de qua minus ipſi conſtabat, paullo poſt loquatur (c. 45). Ἡ δὲ Εὐρώπη πρὸς ἑκάτερα φανερὴ ἐστὶ γινωσκομένη, ἔτε τὰ πρὸς ἥλιον ἀνατέλλοντα, ἔτε τὰ πρὸς βορέην, εἰ περίῤῥυτός ἐστι. Negat a quoquam manifeſto exploratum eſſe, vtrum Europa vel ad orientem vel ad ſeptentriones circumflua ſit. Quanta ſit Herodoti modeſtia, quam circumſpecta fides, apparebit, ſi quis animaduertat, quam contra aſſeuerate poſteri de re non magis comperta, ſed ſibi forte minus quam pri-

Digitized by Google

ſcis illis cognita, pronunciauerint. Ariſtides, vt eum adpellemus, qui poſt peragratum victoriis Graecis et Romanis orbem terrarum, Antoninorum aeuo ſcripſit, dum quatuor illos ſinus commemorat, quibus Oceanus in medias terras irrumpere tum adhuc putabatur, de Caſpio ſ. Hyrcano mari non aliter, quam de mediterraneo mari, Arabicoque et Perſico ſinibus loquitur (Aegypt. T. 2 p. 354 Iebb.) Nempe Strabonis fiducia, qui non minus aſſeuerate ea de re narrat (l. 2 p. 83, 25). Redimus ad Herodotum. Simili ille modeſtia de eadem re, de extremis Europae ad ſeptentriones et ad orientem ſolem, vnde tamen ſtannum et electrum venire nouerat, loquitur (3, 115) Οὔτε δὲ ἐόντος αὐτόπτεω γενομένου ἐμοὶ δύναμαι ἀκοῦσαι, τοῦτο μελετῶν, ὅκως θάλασσά ἐστι τὰ ἐπέκεινα Εὐρώπης· ἐξ ἐσχάτης δ' ὧν ὁ κασσίτερος ἡμῖν φοιτᾷ, καὶ τὸ ἤλεκτρον. Negat ex oculato teſte ſe, licet hoc agentem, audire poſſe, quomodo mare ſit vltra Europam, ex qua vltima et ſtannum nobis veniat et electrum. Haec, niſi egregie fallor, indicant, quae aſſeuerate adeo de Africa extrema dicit, ea certa fide illum habuiſſe cognita, non tantum ex illa generali poetarum opinione collecta. Ipſe Strabo, cuius tempore, vt videbimus, pene interciderat circumnauigatae Africae memoria, tamen (lib. 2 p. 89, 22) Indiae terminos aſſignat τήν τε ἑῴαν θάλατταν, τήν τε νοτίαν, τῆς Ἀτλαντικῆς, mare eoum ſ. orientale, et auſtrale, partem maris Atlantici. Nempe ellipticam puto dictionem Strabonis, ita ſupplendam, τήν τε νοτίαν (θάλατταν, μέρος ὄσαν) τῆς Ἀτλαντικῆς. Ne miremur, Atlantici maris partem vocari illud mare, quod Indiam terminat, cogitemus contra, Pindarum (Pyth. 4, 447) Argonautas etiam in Rubro mari fuiſſe dicere. Nempe aeque late patebant haec nomina: vtroque interdum ſignabant totum Oceanum a meridie et ab occidente complexum terras. Itaque ſynonyma, vt ſolet, iungit Pindarus, ἔν τ' ὠκεανῷ πελάγεσσι, πόντῳ δ' ἐρυθρᾷ. Si Atlantici maris pars eſt illud, quod meridionalia

Digitized by Google

Indiae litora alluit, peninſulam eſſe Africam oportet. De continentia enim altera ad orientem ſola hic ſermonem eſſe ne putemus, illud τήν. τε geminatum prohibet. Hoc ergo primum eſto, notum fuit antiquiſſimis, ambiri totum illud, quod terrarum orbem vocamus, Oceano. Sapienter Strabo (lib. 1 p. 4, 11) contra fictos et mendaces quorundam Periplos diſputans, negat eos, qui a tentata illa Africae circumnavigatione re infecta redierint, a continente quodam ſibi obiecto repulſos; ſed ob deſerti litoris inopiam curſum, transmittentē licet illos mari, relegiſſe. Οὔτε γὰρ περιπλεῖν ἐπιχειρήσαντες, εἶτα ἀνακρέψαντες, ἐχ ὑπὸ ἠπείρε τινὸς ἀντιπιπτούσης, τὸν ἐπέκεινα πλῶν, ἀνακρουσθῆναι φασὶν, ἀλλὰ ὑπὸ ἀπορίας καὶ ἐρημίας ὁδὸν ἧττον τῆς θαλάττης ἐχούσης τὸν πόρον. Diſertiora etiam deinde dabimus.

§. 2.

Primi, de quibus conſtat, inter primos quidem navigarunt Phoenices: ſoli forte, quamdiu floruerunt, extra columnas Herculis, idque primo dextrorſum, vt dextra haberent litora Hiſpaniae.

De Phoenicibus ita Herodotus, Diodorus Siculus, ceteri, narrant, vt illos metallorum, mercaturae, nauium, coloniarum in inſulas et remota litora deductarum, tum literarum ac rationum auctores monſtratoresque faciant [1]). Hoc cum dubitet, quod ſciam, nemo hodie, poſt Bocharti vaſtae eruditionis copias huic rei impenſas, teſtimoniis probari, nihil attinet: cum ille enumeratione coloniarum inſtituta rem in clara luce collocauerit. Quod autem diſputat vir ſum-

1) Non aduerſatur his locus Strabonis (l. 1 p. 33, 12) vbi Bacchum, Herculem, Theſea, Perithoum, Dioſcuros, magnis terra marique ſuſceptis expeditionibus locum fabulis feciſſe ait, Minoisque θαλαττοκρατίαν eodem refert: cum Cadmus Bacchi anus e Phoenice venerit in Graeciam etc.

Digitized by Google

mus contra Herodoteam in ipso operis principio narrationem, quam ille Persarum fide proponit, Phoenicum maiores a mari inde Rubro venisse ad mediterraneum mare, vt quae narrationi Mosaicae repugnet, quae αὐτόχθονας Palaestinae faciat: illa forte pugna componi potest. Vere dixit Moses, quae de Canaane et posteris illius commemorauit. Forte ab his etiam Israeliticae migrationis tempore coloni ad meridionalia Asiae litora venerint. Sed haec nihil impediunt, quo minus nauigationis illi auctores Phoenices, illi Sidonis conditores, a Rubro mari venerint. Plane vt Mosi credimus, primos colonos ex Asia accepisse Graeciam; neque tamen fidem negamus Graecis scriptoribus, qui propriae Graeciae h. e. Europaeae colonos esse Graecos in Asia, vno ore testantur. Quid si non nugacem auctorem secutus Stephanus Byzantinus, de Azoto scripsit, ταύτην ἔκτισεν εἷς τῶν ἐπανελθόντων ἀπ' ἐρυθρᾶς θαλάσσης φυγάδων; Ἐπανελθεῖν quidem proprie dicuntur, qui redeunt in locum, vnde venerant. Orientalem fuisse hominem, illa etymologia indicat, qua nomen vrbis ab Ἄζα deducit, ἄζαν autem τράγον, capram interpretatur. Schol. min. ad Od. Δ, 81 Sidonios, quos poeta medio loco inter Aethiopas et Erambos memorat, interpretantur, τοὺς παρὰ τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ, ὅθεν μετῴκισαν οἱ Φοίνικες. Haec forte ex eodem fonte sunt, vnde apud Hesychium est Σιδόνιοι Φοίνικες καὶ οἱ τὴν ἐρυθρὰν οἰκοῦντες θάλασσαν. Sequitur in laudatis scholiis, Ἐραμβεῖς, τοὺς τραγλοδύτας — οἱ δὲ τοὺς Ἰνδοὺς κ. τ. λ. De Sidoniis ad mare rubrum h. e. Indicum vid. Reland. Diss. de mari Rubro p. 100. Phoenices nomine suo se fatentur esse πυῤῥούς, rufos, russeos: rubri maris accolas, ab Esauo, Edomo, Rufo illo dictos, licet Bocharto displiceat, probabile est, nec poenitet hoc fateri, cum videam hic arbitrari etiam Fourmontium (Reflexions critiques 2, 5 p. 139) non poenitendum remotissimae antiquitatis arbitrum, et Newtonum Chronol. ad A. 1048 p. 12 coll. A. 1045 p. 13. Quid si ipsum Sidonis vel Sindo-

Digitized by Google

nis nomen patriam illorum notat *Sind*, quod nomen esse, quo fluuium suum, Indum, hodie vocant Indi, credendum est Relando p. 78. Σίνδοι Hesychio ἔθνος Ἰνδικόν. Quod litera *n* excidit, non mirantur, qui *Sindonem* Graecorum et Latinorum, cum סדין conuenire, et ad *Indos* forte et ipsam referendam esse, cogitant. Cum Iacobus testamentum illud suum Propheticum faceret, iam nobilem nauigationibus fuisse Europaeam Sidonem, constat ex Gen. 49, 13. Nec impedit, aut conuellit illam coniecturam diuersitas primae literae. Norunt, qui ista tractant, quam facilis sit sibilantium permutatio, et orientis non aliam literam Graecos quam Σ frequentius permutare. Caeterum Tyriorum et Sidoniorum originem a Phoenicibus longe a mediterraneo mari remotis arcessit etiam Iustinus ex Trogo (18, 3) *Tyriorum gens condita a Phoenicibus fuit, qui terrae motu vexati relicto patriae solo Assyrium stagnum primo* (lacum Tiberiadis?) *mox mari proximum litus incoluerunt, condita ibi vrbe, quam a piscium vbertate Sidona appellarunt. Post multos deinde annos Tyron condiderunt.* Fidem itaque habeo non Herodoto modo, (in ipso exordio historiarum) sed et doctis Persarum viris, qui Herodoto percunctanti dixerunt, Phoenices a Rubro inde mari ad hoc Graecorum et mediterraneum mare delatos, regionem, quam prodente Herodoto tenebant, habitationibus occupasse, statimque longis nauigationibus dare coepisse operam, cum Assyriorum Aegyptiorumque merces ad alias regiones transferrent. Fidei causa ponamus Graeca, Περσέων οἱ λόγιοι Φοίνικάς φασι — ἀπὸ τῆς Ἐρυθρῆς καλεομένης θαλάσσης ἀπικομένους ἐπὶ τήνδε τὴν θάλασσαν, καὶ οἰκήσαντας τοῦτον τὸν χῶρον, τὸν καὶ νῦν οἰκέουσιν, αὐτίκα ναυτιλίῃσι μακρῇσιν ἐπιθέσθαι, ἀπαγινέοντας δὲ Φορτία Αἰγύπτιά τε καὶ Ἀσσύρια, τῇ ἄλλῃ χώρῃ ἀξακικνέεσθαι. Antiquos quidem Phoenicas mari rubro nauigasse, adiunctis etiam Salomonis ciuibus, tanto facilius libris

Digitized by Google

noſtris credere par eſt: et illud ſimul cogitare, quod, cum nec ante ignotum eſſet, plane peculiari diſſertatione (inter Miſcellaneas ſecunda) probatum dedit Hadr. Relandus, Rubri ſ. Erythraei maris appellationem non eſſe ad Sinus Arabici anguſtias adſtringendam; ſed adeo illam late patere, vt vniuerſum Meridionalem oceanum (quin Atlanticum adeo) complectatur. Tanta profecto vis eſt coloniarum Phoeniciarum, vt eas omnes ex illa Palaeſtinae lacinia, quae peculiariter Phoenice vocatur, egreſſas, certe colonos omnes ibi natos alitosque eſſe pene vltra fidem ſit. Nec ſcio, an ſoli circa Tyrum et Sidonem Phoenices intelligendi ſint, cum Perſarum regis copias nauales Phoenicibus vel conſtitiſſe ſolis, vel certe eos maximum in his momentum habuiſſe, narret Herodotus (3, 19). His enim bellum gerere contra ſuos colonos Carthaginienſes recuſantibus, οἱ λοιποὶ ἐκ ἀξιόμαχοι ἐγίνοντο, reliqui Cambyſis ſocii nauales non digni erant, quibus bellum tale committeretur. Addit cauſam, Καὶ πᾶς ἐκ Φοινίκων ἤρτητο στρατός. Hoc non ſignificat, quod eſt in Gronouiana interpretatione, *ex illis nauticus omnis conſtabat exercitus*, verum, *ex illis pendebat omnis exercitus.* Adiuncta demum Phoenicia claſſe, ſatis firmus cenſeri poterat exercitus Cambyſae, quem huius claſſis opera traiecturus erat ſcilicet. Cum ergo ſumma naualis rei penes illos eſſet, auſi ſunt egredi maris interni ad Occidentem terminos, et vltra columnas illas Herculis enauigare, et vrbes condere, quod Strabo (l. 1 p. 33 med.) paullo poſt Troicas res factum memorat. Ponamus et hic verba, Θρύλληται, (f. τεθρύλληται) ἡ Φοινίκων ναυτιλία, οἵ καὶ τὰ ἔξω τῶν Ἡρακλείων στηλῶν ἐπῆλθον, καὶ πόλεις ἔκτισαν κἀκεῖ, καὶ περὶ τὰ μέσα τῆς Λιβύης παραλίας, μικρὸν τῶν Τρωϊκῶν ὕστερον. Illam porro extra columnas nauigationem licet in duas partes diſtinguere, eam, quae anfractu dextro in Septentrionem tendens, et alteram, quae ſiniſtrorſum Africae oras perſequebatur. Ac de hac quidem deinde. Phoenicum

Digitized by Google

expeditiones et collocatas in litore Hiſpaniae colonias aſſeuerate memorat Strabo (3 p. 103 ſeq.) et perſecutus eſt, ne alios commemoremus, poſt Bernardum Aldretum (in opere eruditiſſimo *Varias Antiguedades de Eſpanna, Africa y otras provincias* Antu. 1614. 4) ſummus Bochartus, qui alteram Geographiae S. partem, Canaanis nomine appellatam impendit Phoenicibus; priorem autem illius librum illorum coloniis, et nuper Floreſius in Hiſpania ſacra *(Eſpanna ſagrada)* quo minus nos hic in ea re immorari opus eſt. Sed vltra progreſſos ad extrema Hiſpaniae, flexoque ad orientem curſu ſtannum petiiſſe ex Britannorum inſulis, electrum autem ſ. ſuccinum a Boruſſiae hodiernae litoribus, in noſtra de electro veterum commentatione (§. 8) ſatis, puto, probabili ratione (inuictas enim demonſtrationes nemo, puto, in tali re quaerit) oſtenſum eſt.

§. 3.

Argonautarum reditus in Orphico carmine hinc explicatur.

Iam iuuat eandem rem ex reditu Argonautarum, vt ille in Orphico carmine deſcriptus eſt, confirmare, eademque illius carminis auctorem, quisquis eſt, in iſto reditu non ſimpliciter ac monſtroſe mendacem fuiſſe; ſed quae fieri per rerum, qua tum cognitae erant, naturam potuerint, ſiue ex traditione antiqua facta ſint, venuſto carmine et multum probabilitatis habente, admixtis tamen fabulis ſ. mythis, expoſuiſſe. Statim in rem praeſentem veniamus, h. e. ipſum carmen conſideremus, quatenus reditum Argonautarum ex Ponto poſt Maeotidem quoque paludem luſtratam deſcribit. Primum vero hoc obſeruemus, Phoenicum etiam partes in hac fabula eſſe. Vidit hoc olim Bochartus (Chan. 2, 11 p. 820) et cum veſtigia linguae perſecutus eſt, tum illud non neglexit monere, quod maxime ad rem noſtram pertinet, Ancaeum illum, qui

Digitized by Google

poſt Tiphyn Argo nauim gubernauit, Phoenicis, quem Agenoris filium faciunt, nepotem memorari. (Vid. Catalogus Argonautarum Burmannianus.) Nempe credibilior ſit nauigatio, ſi gubernatorem habeat ex ea gente, penes quam fere ſolam, certe praeter ceteras omnes, erat illius artis gloria. Et tamen ne hunc quidem facit tam portentoſi conatus auctorem: ſed ira Deorum et nemeſi ob interfectum Medeae ſcelere Abſyrtum, iactari fingit illos (v. 1033 ſeq.) per litora Ponti Euxini et paludis Maeotidos. Tot autem populos nominat, ſuisque epithetis diſtinguit, vt appareat, quod etiam Herodotum legentes obſeruant, longe plura antiquiſſimis Graecorum innotuiſſe de populis ad occidentem et ſeptentrionem Ponti et Maeoticae paludis, qui tum fere Scytharum nomine comprehendebantur, quantumuis genere et moribus diverſi, nunc vero Ruſſorum imperii pars ſunt, eosque populos tum cultiores habitos longe quam poſtea, ſive quod re ipſa ita eſſet, ſiue quod alii populi cum his comparati non meliores aut quibusdam rebus etiam magis feri viderentur. Vt quod Maeotas ἁβροχίτωνας appellat (v. 1038) molliter et delicate tunicatos. Perſequi vero Argonautarum omnem velle illum errorem, aut populis, qui memorantur, ſedes aſſignare ſuas, plane fuerit hominis intemperanter abutentis ingenio, literis, otio [2]), in tanta rerum obſcuritate et interrupta per migrationes populorum, linguarumque mutationes tam longo temporis interuallo, mutationibusque vel hominum manu vel per eluuiones et terrae motus illatis hiſtoria, in linguarum, quibus forte illi populi vſi ſunt, ignorantia, in defectu monimentorum aliorum, in corruptione denique carminis ipſius Orphici, quod locis quibusdam aperte vitiatum eſt atque inſanabiliter. Ipſe, niſi fallor ego, poeta [3])

2. Transferas huc merito illud lepidum Eratoſthenis apud Strabonem 1 p. 16, 40 Τότ' ἂν εὑρεῖν τινα, πῶ Ὀδυσσεὺς πεπλάνηται; ὅτ' ἂν εὕροι τὸν σκυτέα τὸν συῤῥάψαντα τὸν τῶν ἀνέμων ἀσκόν.

3) Si enim Onomacrito et Piſiſtrati temporibus etiam attribu-

Digitized by Google

non habuit notitiam locorum eam, qua nixus posset probabile ab omni parte iter Argonautis assignare: sed cum rem teneret, nempe quosdam ex Ponto vel palude adeo Maeotide versus aestiuum occidentem progressos, tandem in Oceanum delatos, atque inde per Herculis columnas atque internum mare rediisse in Graeciam, vnde fuerant profecti, hunc deinde velut fundum narrationis exornauit intextis nominibus historiisque, seu fabulis malis, gentium et locorum, de quibus vndecunque aliquid acceperat: adscito Deorum ministerio et miraculo nauis, cuius carina loquax et fatidica illos moneret, quae interdum animalis instar motus ederet αὐτομάτως, vel quibus opus esset, vel quibus ad perdendos vectores suos videretur ruere, (vt v. 1077. 1164) ab his omni opera impediendos [4]). Ceterum in his tenebris et turbis hoc tamen mihi diligenter attendenti liquido apparebat, et spero sic visum iri etiam caeteris, reditus Argonautarum rationem ab auctore Orphici carminis hanc describi. Cum a Phasidos ostiis proxima in Graeciam via per litora Colchidos, Ponti, Paphlagoniae, Bithyniae ad Propontida duceret, illi quacunque de causa [5]) dextro flexu septentrionem [6]) versus nauigarunt ad oras, quas

mus hoc carmen, tamen intercesserint sexcenti minimum anni oportet inter Argonautarum expeditionem et hoc poema.

4) De praecipuo consilio carminis, Orphicam totam scenam, τελεστὰς, mysteria, commendandi, aliás agimus.

5) Valde probabilem memorat Diodorus Siculus 4, 56, sensisse illos, occupata esse nauibus Colchicis Ponti ostia.

6) V. 1036. Οὔτι κατευθὺ Πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα, διὰ στόμα Φάσιδος εὐρὺ 'Ιέμεθ', ἀμπλακίῃ δ' ἐφορεύμεθα πολλὸν ὀπίσσω Αἰὲν ἀναπλείοντες. Illud ὀπίσσω et ἀναπλείοντες significat, non versus Propontidem et meridiem, sed versus Septentriones et Maeotin Argonautas partim in litore, partim in fluminibus in Pontum se exonerantibus nauigasse. Hoc de fluminibus indicat illud v. 1042 Μεσσάτιοι πεδίοιο. An ipso quoque Phasidе aduersо? Sic quidem videtur. Non enim continentem plane Maeotidi facit septentrionalem Oceanum, quae posiea persuasio obtinuit non minus quam de mari Caspio. Vid. Plin. 2. 67. et 6, 13. Sed iungit ponus

Digitized by Google

habitant Cercetae (v. 1044) et populi Caucaſo [7]) vicini, ſicque venerunt (v. 1057) ad Maeotas, Gelonos, Sauromatas, Arimaſpos: et per infandos errores, in quibus etiam Boſporum [8]) Cimmerium videre et Scy-

Phaſidi Sarangen, partem forte et ipſum Araxis illius, quem Wolgae hodierno reſpondere, pulchre oſtendit amicus, dum viueret, meus The. Sigefr. Bayerus Comment. Acad. Petrop. Tom. 1 p. 394. Niſi tamen Tanais eſt potius, cuius mentio hic omitti non debuit. Scilicet continentes faciebant magnos in ea regione fluvios antiqui, quod laudatus modo Bayerus oſtendit. Non habebat ille ad manum, cum iſta ſcriberet, haec Argonautica Orphica: alioquin quod volebat, facile confecturus erat verbis illis v. 747.

Ἐνθάδ' Ἀράξου ῥεῦμα μεγαβρεμέτου ποταμοῖο,
Ἐξ οὗ Θερμώδων, Θᾶσις, Τάναΐς τε ῥέουσιν.

Apparet, illum Thermodonta, Phaſin et Tanain facere brachia ſ. oſtia vnius Araxis. Phaſidis fluenta a ſeptentrionibus deducit etiam Vitruuius 8, 2 p. 155.

7) V. 1046. Καυκάσιον παρὰ πρῶνα. πρώων ſ. πρῶν non ſimpliciter verticem montis notat; ſed extremum, quod procurrit et quaſi promuntorium. Sic etiam Heſiod. Scut. Herculis v. 437 poſitum eſſe hoc nomen, attendenti apparebit.

8) De hoc ponemus quaedam verba carminis a v. inde 1054 aliquanto emendatius et explicatius, quam factum in Eſchenbachianis exemplaribus: Διασσαῖς δ' ἐν τριμόροισι βοὸς πόρον ἐξικόμεσθα, Λίμνης ὄντα (ſic leg. pro ὃν τε) μεσηγύ, βοοκλόπος ὅ (ſic leg. pro ὅν) ποτε Τιτὰν Ταύρῳ ἐφεζόμενος βριαρῷ πόρον ἔσχισε λίμνης. Primo fateor, illud me τριμόροισι, quid ſibi velit, non intelligere, niſi quod aut temporis nomen in eo latere ſuſpicor, aut manus ſynonymum, vt ſit ſimilis ῥῆσις illi, quae habetur v. 1085 Ἡ δ' ἔδορεν δίσσαῖσι βιησαμένη παλάμῃσι. Proſiliit nauis vtrisque manibus noſtris ac remigio vi viam ſibi faciens. Itaque ſic locum interpretari licet: Vtriusque vero manus remigio ad bovis traiectum (Boſporum) peruenimus, qui eſt inter Paludem (Maeotin et Pontum) bouum abactor vbi olim Titan, tauro inſidens robuſto, traiectum fidit Paludis. Apparet, rationem reddi nominis Boſporus. Titan fidit, ſ. fiſſo iſthmo interiecto aperuit transitum Paludi, vt defluere in Pontum poſſet. Sed quis eſt hic Titan, βοοκλόπος. Poſſit aliquis cogitare Herculem, qui Titan vocatur a ſcriptore Orphico, Hymno in ipſum p. 110, 1, qui idem fretum Gaditanum aperuiſſe praedicatur, qui Geryoni boues abduxit ex Erythia. Quid ſi *Erythia* et illa et haec quae hic memoratur, v. 1046, colonia Phoenicia eſt, idque etiam nomine ſuo (vid. ante §. 2. dicta) indicat? Hoc forte non male: ſed Herculem intelligere Τιτᾶνα βουκλόπον vix

Digitized by Google

thas ſagittiferos, et Tauros homicidas, (v. 1073) qui triſtia ſacra h. e. humanas victimas offerunt Munychiae ſ. Dianae, et Nomadas, Caſpiosque et Macrobiorum (v. 1105) gentem beatam ac portentoſe longaeuam, aliasque gentes, quas ordinare hodie non licet, peruenient tandem (v. 1079) ad Oceanum, quem Cronion Pontum vocant, Hyperboreum item et mortuum mare, homines. In hac via et errore interdum exeunt naui (v. 1093) et funibus deligatam a prora ipſi currentes in litore trahunt. Ponamus ipſos verſus:

Πρύμνης ἐξ ὑπάτης δολιχὴν μήρινθα βαλόντας,
Ἄργος τ' Ἀγκαῖός τε, καὶ ἀρχὰς δῶκαν ἑλέσθαι
Ἡρώων, (vid. leg. Ἥρωσιν) τοὶ δ' αἶψα δι' αἰγιαλοῖο θέοντες
Σῦρον ἐπειγόμενοι, σὺν δ' ἕστετο κοντοπόρος νηῦς.

Add. v. 117. 126. De portata humeris Argonautarum naui mox (§. 4) aliquid dicetur. Ceterum non licet, vt faſſus modo ſum, ordinare viam, nomina reddere gentibus, fluuiis, lacubus, quae nec peruenerunt forte vera ad poetam, et ſi etiam vera aliquando fuerunt, ſitum forte et continentiam olim aetas aboleuit. Expertus hoc eſt in Scythicis laudatus ante Bayerus, et tentare poteſt, cui volupe eſt, in omni fere parte Geographiae. Fabulas ſe texere, ſatis indicat poeta, cum praeter Macrobios illos, monſtroſe felices, in via iſta memorat etiam (v. 1140) Ἀῤῥήκτας ἀΐδαο πύ-

licet, cum ipſe inter Argonautas hos fuerit (vid. v. 116). Itaque probabilius eſt, Titana hic memoratum eſſe Apollinem. Hunc Titana indigitat Hymnus Orphicus p. 130, 3. Hic, id eſt, ſol ſine Mithras βυκλόπος dictus in ſacris Mithriacis apud Porphyr. de antro nymphar. p. 119 Barneſ. et abactor *boum* a Firmico de err. profa. relig. p. 413 Gron. ad quem defendendum contra Barthii accuſationem ad Stat. Theb. 1 extr. prolaturus adhibere poterat hunc Orphici ſcriptoris locum Phil. a Turre Monum. vlt. Antii p. 165. Eſt enim hic manifeſte Τιτὰν βυκλόπος in ſcripto multum antiquiore. Mercurium βυκλόπον excellentia quadam eſſe conſtat, et Titanem a materno genere licet facere: ſed Apollini tamen Titani nomen magis proprium.

Digitized by Google

λας καὶ δῆμον ὀνείρων, *Conuelli nescias inferorum portas et populum somniorum.* Ex fabulosis illis versus septentrionem regionibus (in quibus Scandinauia [9]) debet fuisse, si ita nauigatum est) paludibusque tandem vtcunque emersi, praeteruehuntur Hiberniam (v. 1179: Πὰρ δ' ἄρα νῆσον ἄμειβεν Ἰερνίδα [10]). Hinc a procella correpti iactantur, neque quisquam illorum per XII dies vbi essent intelligit, donec Lynceus e longinquo Cereris insulam conspicit, vnde rapta est olim a Plutone flores legens Proserpina. (v. 1190) Haec extra columnas Herculis est, (longe diuersa a Sicilia, cuius deinde fit mentio) Atlanticae forte Platonis pars, quae certe hic ab illo collocata est, Ptolemaei ἀπρόσιτος inter Fortunatas prima, nubibus involuta, inaccessa, importuosa, quo nulla nauis appellere humana potest. Itaque hinc auertit nauem Aeaeus, (v. 1205) ad Circes domum et Lycaeam terram, insulam, (v. 1226) ibi exscendunt, nec inhumaniter tractantur a Circe; sed mox discedere iubentur, et a vento atque fluctu ad ostium Terneси (v. 1240) veniunt, appelluntque ad columnas Herculis, ἀνὰ τόμα Τερνησσοῖο ἰκόμεθα, πήλαισι δ' ἐκέλσαμεν Ἡρακλῆος.

Terneſus ille, siue *Tarteſſus* [11]) forte fuit in antiquis libris, si non tota illa ora priscam faciem peni-

9) Sed nauigatio illa multo potuit esse facilior, quam nunc est, si fidem habeamus, h. e. si argumentis moueamur, quae afferunt viri docti, nominatim Cl. Dalinus Histor. Suec. c. 1 praesertim §. 5 pro decrementis marium illius regionis: vnde efficitur, Argonautarum tempore non fuisse tot ibi scopulos, freta, lacunas; sed perpetuum maris et continentem Oceanum, et portuosa forte litora. Cf. Andr. Celsii *Anmerk. von Verminderung des Waſſers in der Oſtſee im 5 Th. der Abhandlungen der Schw. Acad. der W.* n. 5. Hic inter alia §. 30 p. 36, ante bis mille annos, cum Pytheas Massilienſis haec loca inuiseret, aquam XLV vlnis altiorem in Suecia fuisse.

10) Hanc esse Hiberniam et soni affinitas suadet, et situs atque fabulosae licet nauigationis ratio. Hanc Aristid. Aegyptia. T. 2 p. 555 post med. τὴν μεγάλην νῆσον τὴν ἀντιπέρας Ἰβήρων vocat: in eamque sua aetate nauigatum quotidie a Gadibus, narrat.

11) Quam fluctuent nomina

Digitized by Google

tus perdidit, Baetis debet esse, a cuius deinde ostio facilis ad Herculis columnas appulsus est. Pernoctant ad Bacchi promuntorium [12]), Ἄκραις ἀμφ' Ἱεραῖσι Διωνύσοιο ἄνακτος: veniunt deinde in Sardoum mare, ad sinus Latinorum, insulasque Ausonias, Tyrrhenaque litora, Trinacriam, Aetnam, Charybdin, Sirenum Insulam, Corcyram, sinum Ambracium, Cretam, Maleam etc. vt appareat, auctorem carminis in his, quae vulgo nota tum erant, ordinem seruasse, vnde colligas, in aliis etiam eandem legem secutum, vt, quae tum exstarent notitiae, earum rationem haberet. Summa haec est: Argonautae, a Phoenicibus edocti, vel ducibus illis vsi, ex Ponto, qua Bosporum contingit et paludem Maeotida, fluminibus primo aduersis, deinde secundis (vt si aduerso Borysthene tractam nauim transferrent in Vistulam) perueniunt ad septentrionale mare: hinc post longos variosque labores et difficultates lectis Hiberniae litoribus, ad Hispaniae oram occidentalem et columnas Herculis. Nec solum personatum Orphea fuisse huius nauigationis auctorem, docet illustris locus Diodori Siculi, quem adscribere totum non poenitet de libro 4, 56 p. 300 pr. Τὰ καταλειπόμενα τῆς περὶ τῶν Ἀργοναυτῶν ἱστορίας προσθήσομεν. Οὐκ ὀλίγοι γὰρ τῶν τε ἀρχαίων συγγραφέων, καὶ τῶν μεταγενεστέρων (ὧν ἐστι καὶ Τίμαιος) φασὶ, τὸς Ἀργοναύτας, μετὰ τὴν τῦ δέρατος ἁρπαγὴν, πυθομένυς, ὑπ' Αἰήτυ προκατειλῆφθαι ναυσὶ τὸ στόμα τῦ πόντυ, πρᾶξιν ἐπιτελέσασθαι παράδοξον καὶ μνήμης ἀξίαν. ἀναπλεύσαντας γὰρ αὐτὸς διὰ τῦ Ταναΐδος ποταμῦ ἐπὶ τὰς πηγὰς, καὶ κατὰ τόπον τινὰ τὴν ναῦν διελκύσαντας, καθ' ἑτέρα πάλιν ποταμῦ, τὴν ῥύσιν ἔχοντος εἰς τὸν ὠκεανὸν, καταπλεῦσαι πρὸς τὴν θάλασσαν· ἀπὸ δὲ τῶν ἄρκτων ἐπὶ τὴν δύσιν κο-

Geographica huius etiam terrarum anguli antiqua, notum est. Vid. Cellar. p. 124.

12) Virum hoc sit promuntorium, quod *sacrum* simpliciter vocatur, non dixerim: sed illud apparet, qui nunc legunt litora Hispaniae, eos prius ad illud, quam ad Baetis ostia venire.

Digitized by Google

μισθῆναι, τὴν γῆν ἔχοντας ἐξ εὐωνύμων, καὶ πλησίον γενομένους Γαδείρων, εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς θάλασσαν εἰσπλεῦσαι. Addit deinde ἀποδείξεις, demonstrationes, quas ferant, harum rerum plures, a nominum quorundam similitudine et traditionibus antiquis. Haec refert et in medio relinquit: certe nullo verbo refellit. Scymnum antiquum historicum eadem tradidisse, mox videbimus. Illud quidem videre mihi videor, antiquiorem esse sententiam illam, quae per Herculis columnas reduci Argonautas, ideo, quia verior, et eo tempore tradita, cum Phoenicum nauigationes et fabulae essent recentiores.

§. 4.

Apollonius breuiore via domum reducit Argonautas.

At Apollonius moderatior videri vult, et cum magis magisque obsoleuisset illa memoria, elegit viam ille quidem mirificam et ipse, sed multo tamen breuiorem, et vti tum res erat probabiliorem. Ponamus etiam hanc, non quod valde ad rem nostram pertineat, sed vt hoc intelligatur certe, ex antiquissima traditione Argonautas non qua via venerant in Colchida, sed per ignoratas ante eum diem vias atque ambages in Ionium mare rediisse. Ergo fugam ex Colchide reditumque in patriam parantibus Argonautis recordantibusque praedictum sibi a Phineo (2, 423) diuersa via reditum, Argus, Tiphys successor (4, 259) aliam dicit esse nauigationem, quam Aegyptii sacerdotes ostenderint: illos enim dicere (272) aliquem regum suorum obiisse armis omnem Asiam et Europam, et supersse monimenta (280 γραπτὰς κύρβιας scriptas vel pictas columellas) in quibus omnes vel viae vel termini notati sint maris et continentis, — esse porro fluuium, supremum cornu Oceani, nauigabilem, Istrum nomine — qui (288) Thracum et Scytharum ingressus fines bifariam scindatur, et alias aquas huc

Digitized by Google

(in Ponto Euxino res agitur) verſus mare Ionium (h. e. Graecum, Hellespontum, deinde Aegeum) mittat; alias autem per profundum ſinum Siculo mari imminentem (mare Adriaticum) qui Graecorum terrae adiaceat, vbi Achelous exit. Hunc ergo Iſtrum petunt Apolloniani Argonautae: hac via perueniunt in ſinum Adriaticum, qui Κρονία ἅλς *Saturnium mare* hic (v. 327) vocatur, quod alluat Italiam, regna Saturno quondam regnata, quod pulchre etiam in veteribus ſcholiis [13]) adnotatum eſt. Praeueniunt illos eodem, per aliud in Ponto oſtium Iſtri ingreſſi perſequentes Medeam Colchi. Ibi in Adria demum interficitur dolo Abſyrtus. Sed reliqua ad noſtram diſputationem non pertinent, neque tota adeo Apollonii narratio, niſi ad hoc, vt intelligamus, partem hanc fuiſſe narrationis de Argonautis, vt ita dicamus, eſſentialem, quae ad ipſum velut corpus illius pertineret, illos non per Hellespontum et Aegeum mare, ſed per admirabiles ambages in Theſſaliam ſuam rediſſe. Placet ad hoc oſtendendum adſcribere, licet paullo longior ſit, locum antiqui interpretis Apollonii ad 4, 283 Οὐδεὶς δὲ ἱστορεῖ διὰ τέτε (de Iſtro ſermo eſt) τὸς Ἀργοναύτας εἰςπεπλευκέναι εἰς τὴν ἡμετέραν θάλασσαν, ἔξω Τιμαγήτε, ᾧ ἠκολέθησεν Ἀπολλώνιος· ὁ μὲν γὰρ Σκύμνος αὐτὸς διὰ Τανάϊδος πεπλευκέναι εἰς τὴν μεγάλην θάλασσαν, ἐκεῖθεν δὲ εἰς τὴν ἡμετέραν ἐληλυθέναι· καὶ παρεκβολεύεται, ὡς ἄρα ἐλθόντες ἐπὶ τὴν ἤπειρον οἱ Ἀργοναῦται ἐπὶ σαυρωτήρων ἐκόμισαν τὴν Ἀργώ, μέχρι ἧ ἐπὶ θάλασσαν παρεγένοντο. Ἡσίοδος δέ φησι διὰ Φάσιδος αὐτὸς πεπλευκέναι. Ἑκαταῖος δὲ ἐλέγχων αὐτὸν ἱστορεῖ, μὴ ἐκδιδόναι εἰς τὴν θάλασσαν τὸν Φᾶσιν, ἀφ' ὡς διὰ Τανάϊδος ἔπλευσαν, ἀλλὰ κατὰ τὸν αὐτὸν πλῶν, καθ' ὃν καὶ πρότερον· ὡς Σοφοκλῆς ἐν Σκύθαις ἱστορεῖ, καὶ Καλλίμαχος, ὅθεν καὶ τῶν Σκυθῶν τὰς μὲν εἰς τὸν Ἀδρίαν πεπλευκότας

13) Κρονίαν ἅλα τὸν Ἀδρίαν φησὶ, ἐνταῦθα γὰρ τὸν Κρόνον κατῳκηκέναι. Longe diuerſus eſt Κρόνιος ille oceanus, qui item Hyperboreus et mortuus, de quo paullo ante vidimus ex Orph. 1079.

Digitized by Google

μὴ εὑρεῖν τὰς Ἀργοναύτας κ. τ. λ. Secundum haec igitur in via Argonautis, quam deſcripſimus, aſſignanda Timageten ſecutus eſt Apollonius. Scymnus per Tanain in Oceanum illos deduxit, et hinc in mediterraneum, (quae Orphica etiam longior fuerit nauigatio) et illud per excurſum memorauit, ipſos in continentem delatos haſtis ſ. vectibus impoſitam nauem portaſſe, donec ad aquam peruenirent: Heſiodus per Phaſin nauigaſſe illos ait: Hecataeus illum refellens negauit in mare (ſeptentrionale) exonerari Phaſin, ac de Tanai quoque negauit, ſed rediſſe, qua via venerant, idemque Sophocles et Callimachus dixere [14], inde eſſe, quod illi Scytharum, qui in Adriam nauigarint, Argonautas non inuenerint. Itaque ſecundum hos tamen Scythae (quo nomine hic Colchos etiam venire apparet) per Iſtrum venere in Adriam. Nauigationem porro illam Argonautarum ex Ponto per Iſtrum in Adriam non ſimpliciter damnare audet ipſe Strabo (1 p. 31 extr.) τὰ δὲ ἐκ ἀπιθάνως ἀδ' ἀτίσας λέγοντας. Quamquam deinde (p. 39, 30) communem antiquorum errorem vocat, qui putarint eſſe cognominem Iſtro fluuium, et ab illo velut ſciſſum, qui in Adriam influat, a quo Iſtrorum gens (hod. Hiſtria) nomen acceperit, per quem Iaſon e Colchis redierit. Diodorus Siculus, qui illum Orphicum reditum, vt modo vidimus, non refellit, bene rationem, de qua nunc agimus, ἐκ ἀνεξέλεγκτον (ſine refutatione) praetermittendam ſibi ait, et oſtendit, Iſtri illius Adriatici fontes non vltra XL ſtadia a mari abeſſe. Ceterum nauis Argonautarum humeris portatae mentio etiam apud Pindarum Pyth. 4, 44 ex perſona Medeae Δώδεκα δὲ πρότερον ἁμέρας ἐξ ἀνασανῦ (de mediterraneo mari) Φέρομεν νώτων ὕπερ γαίας ἐρήμων εἰνάλιον δόρυ.

14) Eandem fuiſſe Homeri ſententiam caue colligas ex Od. M, 70, vbi in reditu ab Aeete petitas periculi plenas tranſiſſe dicitur Argo: nam illae Homeri πλαγκταὶ non ſunt Ponticae Symplegades, verum inter Italiam Siciliamque.

Digitized by Google

Quod ita explicat ſcholion vetus ad v. 15 Εἰς τὴν Σύρτιν ἐμπεσόντες οἱ Ἀργοναῦται ἔφερον διὰ Λιβύης ἐπ' ὤμων τὴν Ἀργώ, εἶτα καθῆκαν εἰς τὴν θάλασσαν. Sed late enarrat et exornat Apollo. 4, 1375 ſeq. Hic non minus, quam Orphicorum auctor v. 1344 Syrticas illas difficultates refert ad reditum, cum procella reiicerentur e ſinu Ambracio. Sed Herodotus 4, 179 illud contigiſſe ait, antequam ſoluerent verſus Colchida, cum Iaſon oraculi Delphici conſulendi cauſa circa Maleam veheretur. Illud vndique apparet, de fabulis Argonautarum forte ipſis non ſatis inter ſe conſentientibus, vno fortius mentiente aliis, diuerſa arripuiſſe ſcriptores diuerſos, manente tantum illa velvt ſubſtantia, vel eſſentia, in qua conſentiunt vniuerſi. Sic diuerſa eſt fabula Piſandri apud Zoſimum 5, 29, vbi aduerſo Iſtri oſtio euectam quousque potuit, ac deinde machinis impoſitam Argo dicuntur via quadringentorum ſtadiorum ex Iſtro in mare ad Theſſalorum litora traduxiſſe. Illud quidem videtur ipſum quoque in fundo illo fabulae Argonauticae fuiſſe, portatam interdum humeris, machinisue promotam navim. Ac ſane antiquos mores reputanti non plane abſurdum debet videri, promotam machinis, vel quod ex Scymno repetentem Apollonii ſcholiaſtem modo vidimus, portatam ἐπὶ σαυρωτήρων [15] Argo nauim. Quantum ad alia exempla antiquorum Graecorum, Thucydide non vtor ſciens. Quas enim ille memorat (3, 15. 3, 81 et 4, 8) translatas per Iſthmum naves, in iis ὅλκοι, machinae forte operoſae, et aliae praeter vectores manus adhibitae: quamquam quis coëgerit poetam illas memorare, ſi forte etiam Argonautae ſint vſi? Sed potius tamen, et ad rem noſtram accommodatius eſt, vt Strabonem audiamus (2 p. 341 extr. ſeq.) Memorat ille in vicinia Maeotidos pa-

15) Hoc nomen Homericum Il. K, 153 varie interpretantur. Conf. viri docti ad Thucyd. 2, 4, p. 100, 76 Duk. de συραχίῳ. Hic eſſe haſtilia, perticas, vectes, quarum ope portari onus poſſit, apparet.

Digitized by Google

ludis ac Bospori Achaeos et Heniochos: hos pro Argonautarum posteris haberi narrat: tum naues illis esse refert leues, viginti ad triginta hominum capaces, quas καμάρας vocent. Harum nunc classes faciunt, vt pergit, quibus vel naues aliorum vel litora infestent, nunc ἀναθέμενοι τοῖς ὤμοις τὰς καμάρας ἀναφέρουσιν ἐπὶ τὰς ὁρμὰς — καταφέρουσι δὲ πάλιν, ὅταν ᾖ καιρὸς τοῦ πλεῖν. τὸ δὲ αὐτὸ ποιοῦσι καὶ ἐν τῇ ἀλλοτρίᾳ κ. τ. λ. Habemus posteros Argonautarum, qui, prout opus est, suam nauim humeris portant et deducunt. Si dicas: At hae sunt nauiculae (non dissimiles forte eorum lintrium, quibus vtuntur tali ratione Americani hodie) viginti, summum triginta hominum capaces; Argonautae plures. At ego non magis numerum [16]) Argonautarum, aut vnam modo nauim [17]) defendo, quam loquacem carinam, et portenta caetera. Illud modo quaeritur, Sitne plane absurdum, homines aliquot Graecos, a Phoenicibus instructos, per varias aerumnas ex palude Maeotide, aduerso Borysthene translata humeris an plaustris, cylindris, rotis, naui vna, aut pluribus perueniisse tandem ad flumen, cuius secundo agmine in Oceanum, quem hodie Orientalem vocamus, in litora Germaniae septentrionalia delati sint. Nam historicum quiddam, et veluti corpus subesse Argonauticis non minus quam Troianis fabulis, sapientissimi homines senserunt, qua de re deinde aliquid dicetur.

§. 5.

Sinistra circa Africam nauigatio, vel illi contraria ab Erythraeo mari ad columnas nec ipsa improbabilis est.

Ista quidem satis expedita forte videbuntur. Sed non maioris operae est, alteram circa extremum au-

16) Hic diuersus memoratur. Diodorus Sic. 4, 41 quinquaginta fuisse refert, quem numerum habet etiam Val. Flaccus: in Orphicis sunt LII, apud Apollonium LIV.

17) Eustath. Parecb. ad Dionys.

Digitized by Google

ſtrale promuntorium nauigationem, et fidem ea de re Herodoti, defendere. Otium hic nobis praeſtiturus erat Pe. Daniel Huetius, ſi in publicam lucem prolatum eſſet opus, quod a ſe ſcriptum ait in Commentario de rebus ſuis (p. 143) de nauigationibus Salomonis: inceptum modo fatetur alio loco (Hiſt. du Commerce et de la Nauigation pr.) ſed extra dubitationem ibi a ſe conſtitutum ait, Caput Bonae Spei Salomonis aetate cognitum eſſe, ſaepeque frequentatum et ſuperatum ab eo inde tempore et aliquamdiu poſt a Phoenicibus. Suſpicari aliquis poſſet, νεανικὸν fuiſſe promiſſum, quod forte Bocharti praeceptoris et amici area et pluteis confiſus dederit: ſed ſenex, non tentatum a ſe tale opus, ſed perfectum, ſcripſit. Porro non auſus eſt ipſe Bochartus, circumnauigatam eſſe Africam, defendere: nihil, quod mihi conſtet, de hoc argumento ſcriptum reliquit Huetius. Nos quosdam per gradus incedamus, et quantum eius fieri poterit caute, ne vel temere fingamus, credamusue, quod nusquam eſt, vel fidem bonis viris, optimo certe viro Herodoto, ſine cauſa idonea negemus. Ac primo illud eſt ab laudato nobis aliquoties, qui nunquam ſatis laudari poteſt, Bocharto productis idoneis ex antiquitate teſtibus extra dubitationem poſitum, latus et litus occidentale Africae a freto inde, bonam partem, coloniis Phoenicum fuiſſe occupatum, quas hic recenſere nihil attinet. Satis poteſt eſſe hic laudaſſe Strabonem (l. 1 p. 33, 23 it. l. 3 p. 103 ſeq.) Deinde hic meminerimus eorum, quae in ipſo ingreſſu huius diſputationis dicta ſunt de toto orbe terrarum ex antiquiſſimorum ſententia circumfluo. Addamus hic de Africa ipſa primo Homeri, Geographorum etiam principis, ſententiam. Hic (Οδ. Α, 23) Aethiopas (homines ad auſtrum remotos a Graecis eosdemque Atlantici maris accolas) ita deſcribit ex-

687 ἱστορεῖ Χάραξ τοὺς Ἀργοναύτας οὐ μιᾷ νηΐ, ἀλλὰ πολλοῖς πλοίοις εἰσπλεῦσαι τὸν Εὔξεινον κ. τ. λ.

Digitized by Google

tremos hominum, qui bifariam diuiſi ſunt, alii verſus occidentem ſolem habitantes, alii verſus orientem: Οἳ διχθὰ δεδαίαται, ἔσχατοι ἀνδρῶν, Οἱ μὲν δυσομένης ὑπερίονος, οἱ δ' ἀνιόντος. Grammaticorum de hoc loco diſputationes, a Strabone (lib. 1 p. 21) memoratae nihil habent melius, quam notum fuiſſe Homero latus vtrumque Africae, etiam qua valde in meridiem vergit. Addit Strabo (p. 22, 33) quod vehementer ad totam diſputationem noſtram pertinet, Πάντες οἱ παρατλεύσαντες τῷ ὠκεανῷ τὴν Λιβύην, οἵτε ἀπὸ τῆς ἐρυθρᾶς καὶ οἱ ἀπὸ τῶν στηλῶν, μέχρι ποσοῦ προελθόντες, εἶτα ἀνέστρεψαν, ὑπὸ πολλῶν ἀπορίων κωλυόμενοι· ὥςτε καὶ πίστιν κατέλιπον τοῖς πολλοῖς, ὡς τὸ μεταξὺ διείργοιτο ἰσθμῷ. Καὶ μὴν σύρρους ἡ πᾶσα Ἀτλαντικὴ θάλασσα, καὶ μάλιστα ἡ κατὰ μεσημβρίαν. ἅπαντες δὲ ἔστι τὰ τελευταῖα χωρία, ἐφ' ἃ πλέοντες ἦλθον, Αἰθιοπικὰ προσηγόρευσαν κ. τ. λ. Qui litora Africae in Oceano legerunt tum a rubro mari, tum a columnis inde profecti, ii aliquousque prouecti cum eſſent, incommodis pluribus impediti curſum relegerunt: itaque fidem fecerunt vulgo, iſthmum inter vtrumque litus intercedere (qui impediat, quo minus circumnauigari Africa, et ab orientali eius litore transiri ad occidentale poſſit, vel contra). Atqui confluit et continuum eſt mare omne Atlanticum, et maxime quod eſt ad meridiem. Ceterum hi omnes, qui vtramque ad oram nauigarunt, extremas regiones, ad quas peruenere, Aethiopias dixerunt: ea nempe ratione, qua Celtas et Scythas et Indos vocabant, qui ad occidentem et ſeptentrionem et orientem, incogniti ſibi populi, habitarent. Recte igitur ſecundum haec Aethiopas bifariam habitare dixerit Homerus ad orientem et ad occidentem. Haec Strabo. Eſt et alius locus Homeri (Od. Δ, 81) de Menelai erroribus, ad quem explicandum adhibent Grammatici apud eundem Strabonem (l. 1 p. 16 pr.) τὸν περίπλουν τὸν διὰ Γαδείρων μέχρι τῆς Ἰνδικῆς, nauigationem ex Nilo per mediterraneum et Gades ſiniſtrorſum vsque ad Indiam, cui octo annos

Digitized by Google

assignet Poeta: et negat Strabo illum περίπλεν esse ἀδύνατον, quamquam nec opus illo putat ad defendendum poetam. Antiquos auctores secutus, credo, Aristides (in Aegyptia. To. 2 p. 354 post med.) Ἡ ἐρυθρὰ θάλασσα, inquit, Λιβύην καὶ Αἴγυπτον χερρόνησον ποιεῖ. Ad ipsas historias, et quae facta esse ab historicis dicuntur, veniendum est. Hic antiquitatis et fidei causa, humanae etiam, qua historiarum continetur veritas, primae debentur libris Hebraeorum sacris. Potuerunt certe Salomonis et Tyriorum naues (de quibus 1 Reg. 10 v. 22 et 2 Par. 9, 21) intra tres annos commode vel soluere e Rubri maris portu, et superata Africa Tyrum adire, vel cursum retro legentes e Tyro nauigare in portum Idumeae. Repetiit non pari successu nauigationem Iosaphatus, de quo ipsa verba ponemus (2 Par. 20, 36.) Societatem iniit cum Achazia Iosaphatus לעשות אניות ללכת תרשיש ויעשו אניות בעציון גבר. Si תרשיש est Tartessus, de quo non valde dubitant post Bochartum homines eruditi, et tu securos nos facis, Michaelis, Vir Clarissime; si Etziongeber est in intimo sinu Arabico: quid planius est sententia huius loci, paratam a duobus regibus classem, quae Tartessum iret: naues eas porro aedificatas in portu Etziongeber? Ex quo illud consequens est, vt ea classis vel per Neronis fossam intrare Nilum, et per hunc mare internum debuerit (qua de re magna dubitandi vel negandi potius causa est Herod. 2, 158) vel circumnauigare Africam. Supereſt, vt aliquis tui similis, sed vbi est tui similis? relinquitur ergo, vt tu, qui nuper suis ex latibulis produxisti Troglodytas, et Ophiram vindicasti felici Arabiae, Idumeae suae Phoenices, scrupulum remoueas, e loco 1 Reg. 22, 49 exorientem, qui parallelus illi, in quo versamur, videtur, vbi parasse dicitur Iosaphatus אניות תרשיש ללכת אופירה, naues Tharsis ituras Ophiram. An dicemus, illas obiter in itu, vel in reditu, dum litora legunt Arabiae, Ophiram adisse?

Digitized by Google

Haec tu, Vir Cl., si videtur, constitues. Proxime memorandi erant Hannonis illius antiqui et Scylacis commentarii, si, qui hodie exstant sub his nominibus libelli, illorum hominum essent, quorum mentionem faciunt antiqui; certe eam nauigationem describerent, de qua nobis sermo est [18]). Verum cum alia omnia Dodwellianae disputationes, quin perfunctoria quoque ipsorum opusculorum inspectio doceat: videndum est, ecquid fidei hic mereatur Herodotus, et quos ille auctores habuit [19]).

§. 6.

Herodoti narratio proponitur et examinatur.

Ante vero quam ipsius narrationem audiamus, illud cogitandum est, qui aequi iudices volunt esse, quod vulgo fabularum non minus quam historiae pater audit, hoc non esse a vanitate quadam ipsius viri, sed potius ab exacta historicae rationis, quam ille veram putabat, quamque nemo iure reprehendat, obseruatione. Propositum viro fuit, non modo, quae gentes tum orbem terrarum habebant, inspicere co-

18) De Hannone breuiter Plin. 2, 67 *Hanno, Carthaginis potentia florente, circumuectus a Gadibus ad finem Arabiae, nauigationem eam prodidit scripto.* Derisus passim Hannonis periplus propter περιπλογίας, vid. Dodwelli Diss. §. 10. Sed nescio, an hoc ipsum, circumnauigatam Africam, quisquam riserit. Qui hodie exstat Periplus, quemque verum et antiquiorem ipso Homero iudicat Is. Vossius ad Melam 3, 9 p. 594 in illum conuenit, quod Mela dicit, *Hanno Carthaginiensis exploratum missus a suis, cum per Oceani ostium exisset, magnam partem eius circumuectus, non se mare, sed commeatum defecisse memoratu retulerat.* Memineriimus etiam hic, si qua etiam detecta sint hac nauigatione, interesse sua putasse Poenos, ne in vulgus ea exirent.

19) Nondum videre mihi contigit librum, *Antiguedad maritima de la Republica de Cartago con el Periplo de su General Hannon, traducido del Griego e illustrado por Pedro Rodriguez Campomanes* etc. Madrid 1756, 8. pag. 300, de quo refertur *Mem. de Trev.* Aout 1757 p. 405 seq.

Digitized by Google

ram, et quid cognouiſſet in notitiam ſuorum ciuium et poſterorum perferre, ſed praeterea cum fide memorare, quid vnaquaeque gens, hoc eſt, quid viri ſapientes, ſacerdotes praeſertim vniuscuiusque gentis, ſuis de originibus et rebus ſibi retuliſſent: qua in re diligenter ſibi cauere ſolet, ne pro compertis tradere videatur, quae aliena fide refert, ne ipſe credere, quae ſint incredibilia. Qua quidem cautione illud perfecit, vti, ſi quid cum aſſeueratione dicat, fides ei tanto minus negari debeat temere. Sed paſſim defenditur et merito ſuo Herodotus hodie. Narrationem ipſam videamus, et vtrum aliquid indignum fide habeat? In breui totius terrarum orbis deſcriptione, et comparatione magnarum trium illius partium, Africae, Aſiae, Europae (4, 42) ponit illud, quod ſupra iam citauimus (§. 1.) et quam vim habeat, declaravimus, Λιβύη δηλοῖ ἑωυτὴν ἐοῦσα περίῤῥυτος. Addit, hanc illius conditionem primum, quos ipſe norit, demonſtraſſe Neconem Aegypti regem. Diſerte, aſſeuerate ait, Νεκὼ τὸ Αἰγύπτου βασιλέως πρώτου τῶν ἡμεῖς ἴδμεν, κατεδέξαντος. Subiiciamus etiam quae ſequuntur, cum valde ad rem noſtram pertineant, ὃς ἐπεί τε τὴν διώρυχα ἐπαύσατο ὀρύσσων, τὴν ἐκ τοῦ Νείλου ἔχεσαν ἐς τὸν Ἀράβιον κόλπον, ἀπέπεμψε Φοίνικας ἄνδρας πλοίοισι, ἐντειλάμενος εἰς τὸ ὀπίσω δι' Ἡρακλείων στηλέων ἐκπλέειν [20]) ἔως ἐς τὴν βορηίην θάλασσαν καὶ ἔπειτα ἐς Αἴγυπτον ἀπικνέεσθαι. Relicta foſſa, (conf. Herod. 2, 158) quam a Nilo ad Arabicum ſinum ducere coeperat, miſit homines (piſcium inſtar, quos magna in veneratione habent, mari adſuetos, nautas velut a natura, verbo) Phoenices nauibus, (emenſuros ſcilicet ſinum Arabicum, quantus eſt, dextrum litus legentes Africae) iubens, retro (non qua venerant, per ſinum Arabi-

20) Diſplicebat aliquando hoc verbum, quod habent libri omnes, cum ἐκπλέειν requirere ſententia videretur. Sed forte Herodotus illam a columnis nauigationem vt nouae expeditionis initium cogitavit, quod illo verbo commode exprimitur.

Digitized by Google

cum, sed circumnauigata scilicet tota Africa) per columnas Herculeas enauigare ad mare vsque boreale (h. e. mediterraneum, qua a septentrione Aegyptum alluit) et sic in Aegyptum reuerti. Quid igitur Phoenices? Faciunt scilicet, quod rex iubet, cuius tum in ditione erant: soluentes e rubro mari proprie dicto, nauigant oceanum meridionalem. Cum auctumnus incideret, appulsis nauibus sementem faciunt iis locis Libyae, vbi cum maxime versarentur, et ibi exspectant messem, qua facta, cum frumentis nauigarunt. Transactis ita duobus annis, tertio anno flexu circa Herculeas columnas facto in Aegyptum redeunt. Hoc enim volunt Graeca: Ὁρμηθέντες ὧν οἱ Φοίνικες ἐκ τῆς ἐρυθρῆς θαλάσσης, ἔπλεον τὴν νοτίην θάλασσαν. ὅκως δὲ γένοιτο φθινόπωρον, προσχόντες ἂν σπείρεσκον τὴν γῆν ἵνα ἑκάστοτε τῆς Λιβύης πλέοντες γενοίατο, καὶ μένεσκον τὸν ἀμητόν. θερίσαντες δ' ἂν τὸν σῖτον ἔπλεον· ὥστε δὴ ἐτέων διεξελθόντων, τρίτῳ ἔτεϊ κάμψαντες Ἡρακληίας στήλας ἀπίκοντο ἐς Αἴγυπτον. Sequitur nunc apud Herodotum illud, quod eo magis ad fidem illi conciliandam facit, quo minus ipsi sphaericae doctrinae, quam vocamus, rationes fuisse cognitas, apparet, quibus illud, quod referebant Phoenices, plane congruit. Sic nempe pergit Pater historiae Graecae, Καὶ ἔλεγον ἐμοὶ μὲν ὐ πισά, ἄλλῳ δὲ δῆ τέῳ, ὡς περιπλώοντες τὴν Λιβύην, τὸν ἥλιον ἔσχον ἐς τὰ δεξιά. Dixerunt, inquit, illi nautae, quae mihi credibilia non videntur, sed forte alii cuiquam videantur, se in ipso anfractu Libyae solem habuisse dextrum. Si imbutus fuisset elementis Sphaericae Herodotus, hoc ipsum habiturus erat argumentum verae narrationis, cum in zona temperata australi occidentem respicientibus sol necessario dexter esse debeat, vt nobis necessario sinister est. Haec fingi profecto tum non poterant. Facilius erat terrae motum diurnum pariter atque annuum circa solem coniectura adsequi, quam diuinare, *imum* Africae promuntorium esse vltra zonam torridam. Quae de Periscis, Heteroscis, Amphiscis, Asciis de-

Digitized by Google

nique disputarunt Geographi, nec Herodoto cognita erant, nedum his, a quibus de illa Phoenicum nauigatione cognouerat. Poterat ille in Elephantine vrbe, quo se progressum memorat (2, 29) ipso solstitii die solem dextrum h. e. vmbram versus meridiem proiectam aliquantum videre. Sed vitandi forte aestus causa brumae tempus ad eam excursionem delegerat. Nec de illo Syenae miraculo, vmbra carentis et habentis puteum vndique illustratum, solstitii confecti die, (de quo Strabo l. 17 p. 562, 20 et Plin. 2, 73) obseruatum erat prodente Herodoto, quod ille memorare nunquam erat intermissurus, qui nempe nec Thaletis, viri genere [21]) Phoenicis inuentorum quidquam inaudisset, praeter illam praedictam ab ipso eclipsin [22]). Sic est, AA. olim fuit coelum, et tota rerum natura: sed certis modo temporibus atque locis exsistunt curiosi obseruatores et ratiocinatores boni causarum atque effectuum. Maneat hoc, quod fidem Phoenicum suspectam facit Herodoto, illud ipsum nobis eam confirmat. Neque illa vel dubitatio vel suspicio mouit Herodotum, vt totam rem in dubium vocaret. Sic enim asseuerate claudit illam narrationem, Οὕτω μὲν αὕτη (Λιβύη) ἐγνώσθη πρῶτον.

Plane confirmat haec altera narratio, quam a Carthaginiensibus acceptam repetit (1, 43) quamque

21) Sic Herod. 1, 170 τὸ ἀνέκαθεν γένος ἐόντος Φοινικος. in quo frustra illum malignitatis postulat malignus ipse in Herodotum Plutarchus.

22) Plura forte sciremus hodie de hoc genere obseruationum, si ad nos peruenisset liber Polybii περὶ τῆς περὶ τὸν ἡσημερινὸν οἰκήσεως, de quo Fabr. B. G. 3, 30, 8 p. 763. In hoc libro illud fuisse videtur, quod reprehendit Posidonius apud Strabon. l. 2 p. 67, 10 τὴν ὑπὸ τῷ ἡσημερινῷ οἴκησιν ὑψηλοτάτην. Quid si ille iam obseruauit, quod ratione collegit de figura telluris Newtonus, confirmarunt terrarum coelique mensores nuperi. Fidem in talibus Polybii augent, quae de suis ipse peregrinationibus refert l. 3 p. 251, D vbi memorat suam πλάνην τὴν κατὰ Λιβύην καὶ κατ' Ἰβηρίαν, ἔτι δὲ Γαλατίαν καὶ τὴν ἔξωθεν ταύταις ταῖς χώραις συγκύρουσαν θάλατταν.

Digitized by Google

in pauciora verba contractam hic referemus: Setaſpes de Achaemenidarum gente poenae cauſa iuſſus fuerat a Xerxe contraria illi, quam modo vidimus, nauigatione, ex Aegyptio portu maris mediterranei circumvectus omnem Africam, in Arabicum ſinum redire. Ille euectus vltra columnas et Syloëntis promuntorium, difficultatibus deinde deterritus retroëgit curſum, redit ad Xerxem, mentitur nauim non vltra progredi potuiſſe, τὸ πλοῖον τὸ πρόσω ἐ δυνατὸν ἔτι εἶναι προβαλλειν. Xerxes, qui intelligeret, illum non dicere vera, in crucem agit hominem, veteremque ab illo poenam exigit. Sic interpretor verba, ἃ οἱ συγγινώσκων λέγειν ἀληθέα, obſcuriuſcula ob negantis particulae transpoſitionem, quae ita cohaerent, συγγινώσκων οἱ, ἐ λέγειν ἀληθέα. Mitis alioquin ingenii rex non videtur ſaeuiturus fuiſſe in amitae ſuae filium, cui illius rogatu ſub magni et memorabilis facinoris conditione, poenam ſtupratae per vim virginis nobiliſſimae, remiſerat. Sed nempe cognouerat Xerxes de illo Phoenicum ſub Necone Periplo; ignauum hominem, qui plus auderet in libidine, quam in facinore honeſto et memorabili, poenae iuſtae reddendum decreuit. Sapientiae antiquae pars, magna potentium hominum peccata expiare difficilibus auſis, ſed vtilibus et honeſtis. Nos iam hoc agamus. Sciebat Xerxes, circumnauigari poſſe Africam anfractu e columnis Herculis ſiniſtro, quia circumnauigata erat flexu dextro e rubro mari, atque ideo ſibi imponi a Setaſpe non patitur.

§. 7.

Refelluntur obiectiones.

Sed imponit nobis Herodotus: parum aberat, quin ita putarem; deceptum quidem certe virum credebam, qui viderem, tam conſtanter a Strabone praeſertim magna parte libri ſecundi refelli Eudoxi Cyziceni et Ephori, et Pytheae adeo atque Euemeri Ber-

Digitized by Google

gaei Periplos, et de rebus illis narrationes: idémque fieri paſſim ab aliis: atque cum explicari nihil viderem a Geographis vltra Atlantem, ſummum vltra illud Heſperion ceras, quod cum capite h. e. promuntorio viridi comparant: Igitur nec mouebant valde, quae Plinius tradit (2, 67) praeter illud, quod de Hannone paullo ante retulimus, *In Arabico ſinu res gerente C. Caeſare Auguſti filio, ſigna nauium ex Hiſpanienſibus naufragiis feruntur agnita — Praeterea Nepos Cornelius auctor eſt, Eudoxum quendam ſua aetate, cum Lathurum regem fugeret, Arabico ſinu egreſſum Gades vsque peruectum: multoque ante eum Caelius Antipater, vidiſſe ſe qui nauigaſſet ex Hiſpania in Aethiopiam* commercii gratia. Illud de Eudoxo copioſe narrat Strabo l. 2 p. 67 ex Poſidonio. Eadem aut ſimilia Mela habet (3, 9) in quem dum obſeruationes ſcribit Voſſius, ſimpliciter fabulis adnumerat, quidquid de circumnavigato Capite Bonae Spei apud antiquos legitur. Et meminiſti, Hollmanne, Vir Clariſſime, cum vno aut altero abhinc anno in hoc ipſo loco in illam quaeſtionem incideremus, te adferre Herodotum, me Strabone et omni Geographorum choro laudato, in dubium vocare fidem non Herodoti quidem, ſed quos ille auctores habuiſſet. Verum enim vero, cum, quod in ingreſſu huius commentarii dicebam, illa de Electro diſputatio hoc me docuiſſet aperte, nauigationes Phoenicum in ſeptentrionem Homericis temporibus frequentes, poſtea vero intermiſſas fuiſſe: ea ipſa re admonitus cogitare coepi, hoc forte totum de nauigationibus veterum patere latius, et poſſe tum Argonautarum fabulam, hoc eſt, illius quaſi fundum, tum Herodoteas de circumnauigata Africa narrationes, aliquid et lucis et firmamenti ex eadem obſeruatione accipere. Quo igitur argumento conſtat, falſam eſſe Herodoteam narrationem? Tria fere eſſe video, quae obiiciantur: certe, quae ego non diu eſt, cum illi ſolebam opponere, poſteriorum hiſtoricorum et fide

Digitized by Google

dignorum de ea re silentium, rei ipsius difficultatem, vanitatem et mentiendi libidinem Phoenicibus praeter ceteros obiectam. Primo igitur non est, aiunt, vero simile, intermissam esse nauigationem, si coepta esset; periisse notitiam rei, non adhibitam esse a Geographis, ne rationem quidem eius in tabulis habitam. Legit Herodotum Strabo non minus quam nos hodie: sesqui mille annis Herodoto et rebus ab eo narratis fuit quam nos, propior. Ergo et de scriptore, et de rebus melius iudicare, quam nos hodie, potuit. Sed quid iudicauit? nihil, quod meminerim, contra fidem Herodoti. Verum, cum suo tempore et diu ante, nemo illas Africae partes fide dignus homo inspexisset, descripsisset; non putauit hanc esse operis sui materiam: tacuit, ignota esse, silentio indicauit: probaturus et defensurus fidem Herodoti haud cunctanter, si experimenta post facta illi innotuissent, nedum, si nunc videret reduces quotidie ab illo Periplo gentium plurium nautas. Si iam idonea possit ratio reddi intermissae nauigationis, abolitaeque pene illius memoriae, quid est, cur fidem negemus viro alias veraci, cui debemus, quae scimus de antiquis factis, pene omnia? cuius haec ipsa narratio cum rerum natura, et his quae manibus hodie tenentur, plane convenit. Eam vero rationem iam tertio abhinc anno (1753. 3 Febr. Comm. To. 3 p. 89) cum de electro apud vos AA. disputarem, reddidisse mihi videor. Iidem, breuiter repetam, Phoenices, de quibus hic nobis sermo est, a septentrionibus attulere κασσίτερον s. stannum et electrum, res qua aetate ipsi florebant, notas, post, cum nauigare illi desissent, paullatim ex vsu et memoria adeo hominum abolitas, donec Romanorum expeditionibus paullatim reuocarentur. Nauigatio illa, de qua nunc agimus, Neconis iussu suscepta est sub ipsum finem florentis Phoenicum conditionis, nec frequentata forte, quod non respondere lucrum impensae temporis atque laborum: post interitum deinde potentiae illius, et regna exorta

Digitized by Google

mercatoriae reipublicae inimica, omnino atque penitus intermissa est: vt magis mirandum sit, seruatam illam veterem et vnicam forte ab Herodoto rei memoriam, quam aliam illius mentionem omnem intercidisse. Quod est de difficultate talis nauigationis, non ego illam negauerim. Agnouit Xerxes, esse illam tantam, vt non iniuste ea extremum supplicium, crux, redimatur: Setaspes tantam putauit, vt redire cum periculo capitis sui domum mallet, quam illam conari absoluere. Fecit, vt modo dicebam, ipsa difficultas, vt experimentum sub Necone factum non vellent lucri sui causa Phoenices repetere: homines, qui per maria omnia, periculaque quaerere diuitias non dubitabant. Sed quidquam eam nauigationem habere, quod rerum naturae repugnet, atque ideo credi non possit, nemo, qui pensi quid dicat, habeat, affirmaverit. Illi inter litus legendum quotidiani appulsus et exscensiones, illa tempora itineri impensa, illa durities hominum, illa in victu simplicitas, illi labores remigandi, quos nemo neque dux neque socius recusaret, illa nugarum h. e. otiosorum corporum absentia, et quidquid in tali re considerandum est; in eo conveniunt omnia, vt absurdum aut repugnans quidquam non facilius hic, quam in scirpo nodum inuenias. Itaque Strabonem audiuimus nihil hic ἀδύνατον, nihil quod fieri non possit, inuenientem. Obiectam Phoenicibus mentiendi libidinem, non est, quod negemus: Φοινικικὸν ψεῦσμα in prouerbio fuisse, Aristidae (Aegyptia. To. 2 p. 356 pr.) facile credimus. Inuitantur peregrinatores ad strenue mentiendum a studio vulgi paradoxa audire cupientis. Aristoteles (apud Athenaeum 1, 6) memorat, qui δημηγορῶντες ἐν τοῖς ὄχλοις κατατρίβουσιν ὅλην τὴν ἡμέραν ἐν τοῖς θαύμασι, καὶ πρὸς τὰς ἐκ τῆ Φάσιδος ἢ Βορυσθένους καταπλέοντας, qui fabularum audiendarum studio totos dies in populo versentur, audiendorum portentorum causa ab his, qui a Phaside vel Borysthene redeunt. Habuisse Phoenices causas mentiendi eaque ipsa ratione arcendi suis

Digitized by Google

a praefepibus aemulos, vltro' agnofcimus. Itaq
cile credimus Straboni 3, p. 117 vulgatam fi
Phoenicibus famam de columnis Herculis fui
et fine terrarum, vltra quem nihil fit, δια
παρεσκεύασαν, ὡς τῦτ' εἶναι καὶ γῆς καὶ θαλάττης
ρας. Nec valde mihi dubium eft, illam de A
Platonis (in Timaeo p. 525, c. it. Critia p. 5
fabulam a Phoenicibus primum excogitatam, q
vellent a nauigationibus extra columnas abst
alios. Submerfae funt, aiebant, felices, de q
audiftis, terrae, lutum madidum et palus imm
eft extra columnas etc. Νῦν ἄπορον, καὶ ἀδιερεύνητον
γονε τὸκεῖ πέλαγος, πηλῷ καταβραχέος (malim κατ
χέος) ἐμπεδὸν ὄντος. Non dubitat Appianus Ibe
f. rerum Hifpanicarum principio, frequentes
Phoenicum in occidentalia ac borealia Iberiae
nauigationes, colonias in iis conftitutas plures;
idem neget Romanos aut parentes Romanis po
illum oceanum nauigaffe aut nauigare, nifi quod
ftu maris adiuuante in Britanniam (e Gallia) t
ciant. Redimus ad nautarum, qui iidem mercat
mendacia. Quis hodie μυηριοκρυψίας mercatorum
valde antiquas de rebus, quae inter nos iam vulg
funt, de fpermate ceti, de coccinella, de fego.
Thea ipfa ne dicam, ignorat? Mentiantur igitur Ph
nices: an ideo nihil plane veri ab vllo Phoenice
tuit exfpectari? An Aegyptii etiam et Perfae, a q
bus res Phoenicum accepit Herodotus, nihil veri
tuere dicere? An ideo, quod in Mandeuillii et a
id genus itinerariis monftrofa quaedam narrant
quod antiqui Graeculi, quorum commenta refert P
nius, multa de portentofis populorum quorunda
formis mentiti funt, fidem omnem iis abnegamus e
rum etiam, quae fieri poffe, quae ita fe habere, h
die plena fide nouimus? Quod de diffenfionibus h
ftoricorum fapienter monet Strabo, quo libenter
hac difputatione vtimur, illud vel maxime ad fabul
hiftoriis admixtas transferendum eft (lib. 1 p. 13 e

Digitized by Google

tr.) Οὔτ' εἰ μὴ συμφωνῆσιν οἱ τὴν ἱστορίαν τῶν τόπων διαδιδόντες, εὐθὺς ἐκβάλλειν δεῖ τὴν σύμπασαν ἱστορίαν, ἀλλ ἴσθ' ὅτε καὶ πιστεῦσθαι τὸ καθόλε μᾶλλόν ἐστιν κ. τ. λ. Non, si parum consentiunt, si falsa quaedam admiscent, qui notitiam locorum tradidere, statim eiicere omnem historiam oportet: sed est, vbi tanto magis firmare fidem vniuersae rei licet. Quantae sunt dissensiones in relationibus de mari Caspio, et illius delineationibus? quantae de continentia vel Oceani vel terrarum circa axem borealem? An ideo omnis fabulosa peregrinatorum ac nautarum historia?

§. 8.

Fabula de Argonautis fundum tamen habet historicum.

Quin licet hoc ipsum per vestram AA. sapientiam atque animi aequitatem ad fabulas quoque poetarum applicare, ad res Troicas, et quod proxime ad hanc ipsam disputationem pertinet, ad Argonautas. Nisi fundum habuisset historicum Ilias, nunquam gentes non nimis ab aetate Homeri remotae illum arbitrum suarum de finibus controuersiarum, testem sui generis, cognitorem iuris sui adsciuissent. Argonautarum expeditionem non totam esse confictam, vel vestigia historica apud Strabonem (lib. 1 p. 31) ne de Apollonio Rhodio dicam, qui venari hoc genus obseruationes historicas videtur, satis declarant. Et quam ipsa Argonautici carminis, quod Orphei nomen habet, et librorum Apollonii dissensio comparationem ad historiam et Geographiam habeat; paullo ante indicatum est. Neque vero illud in iudicio antiquissimae historiae et geographiae mythicae non diligenter tenendum est, quod ipsum quoque praeclare animaduersum ab eodem Strabone (l. 1, p. 41, 21) melius nonnunquam esse causam coniicere in mutationes locorum, quam in ignorantiam scriptorum vel mendacia, βέλτιον αἰτιᾶσθαι μεταβολὴν, ἢ ἄγνοιαν ἢ κατάψευσιν τῶν τε-

Digitized by Google

των κατὰ τὸ μυθῶδες. Cui praecepto fidem faciunt tot mutationes insignes orbis habitabilis, quae ibi commemorantur, et quarum plures ab eo inde tempore similes accidisse partim nouimus, partim rebus necessariis colligimus, partim signis quibusdam suspicamur merito. Verissimum historia teste, quod pulchre obseruat Aristot. Meteorol. 1, 14, 1 Οὐκ ἀεὶ οἱ αὐτοὶ τόποι τῆς γῆς ἐστ' ἔνυγροί εἰσιν, ἔστε ξηροὶ, ἀλλὰ μεταβάλλουσι κατὰ τὰς τῶν ποταμῶν γενέσεις, καὶ τὰς ἀπολείψεις, διὸ καὶ τὰ περὶ τὴν ἤπειρον μεταβάλλει καὶ τὴν θάλατταν. καὶ ἐκ ἀεὶ τὰ μὲν γῆ, τὰ δὲ θάλαττα διατελεῖ πάντα τὸν χρόνον· ἀλλὰ γίνεται θάλαττα μὲν ὑπὸ χέρσος, ἔνθα δὲ νῦν θάλαττα, πάλιν ἐνταῦθα γῆ κ. τ. λ. Cui non vestrum AA. hic in mentem veniunt illa, quae hodie a Cl. Dalino disputantur de sua Suecia, cuius bonam partem multo, quam alii ciues sui, recentiorem facit, aquisque paulatim decrescentibus emersam, vt non diu ante Christi nati aetatem habitari coepisse videatur. Illud quidem videtur confectum, ancoras et nauium fragmenta quam longissime a mari inuenta indicare, quondam ibi nauigatum esse. Videtis AA. quam late hic locus pateat: et illa altera admonitio quanti momenti sit, quam Polybii verbis afferemus, non quo magis vera sit sententia, quam ille comes atque amicus Scipionis Africani dixit, sed vt obiter sapientiam viri videamus, et quantum ita circumspecto historico tribuendum sit? Dicit autem (3, 58 p. m. 210 extr.) difficilem esse locorum et regionum externarum notitiam διὰ τὸ τὰς μὲν ἐκβαρβαρῶσθαι, τὰς δὲ ἐρήμους εἶναι τόπους. Ergo Polybio prodente regiones erant cultae olim humanitate et literis, tum prolapsae vel relapsae in barbariem, erant regiones copiosae olim, nunc suis ab incolis desertae. Hoc quale sit, facile intelligit, si quis nunc veterem Graeciam, vel Africam et Aegyptum, vel Palaestinam adeo, comparet cum his, quae in libris de antiqua illarum conditione habemus. Sed quid, si etiam locorum hominumque, quos Phoenices adiere vel Argonautae, diuersa longe fuit conditio ab ea, quae fuit

Digitized by Google

florente literis Graecia? Quis hodiernam Alexandream agnoscit in illis Strabonis (l. 2 p. 81, 7) Τῶν ἐξ Ἀλεξανδρείας ἐμπόρων στόλος ἤδη πλεόντων διὰ τοῦ Νείλου καὶ τοῦ Ἀραβίου κόλπου, μέχρι τῆς Ἰνδικῆς. Classem dicit nauium mercatoriarum ex Alexandrea per Nilum et sinum Arabicum commeare in Indiam: tum addit, se comperisse praesentem cum Aelio Gallo Aegypti Praeside, centum et viginti naues e Myos hormo, s. portu Muris in sinu Arabico, soluere in Indiam, cum prius Ptolemaeorum aetate nauigare et merce Indica implere naues pauci auderent. Sic Plinius 2, 67, *A Gadibus*, inquit, *columnisque Herculis, Hispaniae et Galliarum circuitu totus hodie nauigatur occidens.* At Appianus, qui vix saeculo serius scripsit, idem, vt paullo ante iam indicauimus, negat in principio Ibericor. (p. 423 To. 2) τὸν ἑσπέριον καὶ τὸν βόρειον ὠκεανὸν οὐ περῶσιν. Et mox ὅτε Ῥωμαῖοι ὅτε τὰ ἔθνη τὰ ὑπὸ Ῥωμαίοις περῶνται τότε τοῦ ὠκεανοῦ. Ista forte Traiano imperante scripta. Antonini Philosophi tempore Aristides (Aegypt. T. 2 p. 355) quotidie nauigari ait extra columnas: nominatim mentionem facit τῶν εἰς τὴν μεγάλην νῆσον περαιωμένων τὴν ἀντιπέρας Ἰβήρων, quam Hiberniam esse apparet, additque στρατεύματά τε εἰς αὐτὴν ἑκάστοτε παντοῖα διαβαίνει καὶ ἀναχωρεῖ τοῖς καθήκουσι χρόνοις, καὶ ἄρχοντες καὶ ἰδιῶται μύριοι διαβαίνουσιν ἑκάστοτε. Exercitus hominum, ait, in illam variorum transire et redire statis temporibus, magistratus et priuatos innumerabiles (sic μύριοι hic videntur intelligi) semper traiicere. De temporibus quisque suis vera loqui potuerunt Plinius, Appianus, Aristides. Summa esto et finis, susceptae peragique potuerunt a Phoenicibus, ab Argonautis, quae saeculis interiectis, mutatis locis atque hominibus fieri potuisse difficile creditu est.

Digitized by Google

DE
VETERVM NAVIGATIONIBVS
EXTRA
COLVMNAS HERCVLIS

PRAELECTIO II

HABITA VII. MAI. CIↃIↃCCLVII.

Videmur AA. satis apud aequos quidem et intelligentes iudices, quales nobis in hoc coetu contigisse gaudemus, quod nobis propositum erat, confeciſſe, nauigata esse olim oceani litora, a rubro inde mari ad Germaniam extremam naues ambulasse. Hoc vero dum agebamus, subinde incidimus in quaedam argumenta ita coniuncta huic nostro, vt ad illud vel confirmandum vel illustrandum certe vim habere nonnullam viderentur. Atque alia quidem superiori praelectioni intexuimus. Alia corollaria quaedam disputationis nostrae placuit nunc proponere, cum praesertim per se ipsa aliquid non iniucundae considerationis habeant, quae detinere vti me, sic forte alios etiam cum aliqua voluptate possit. Non sunt noua, quae adferam, ex libris desumta illis, qui omnibus patent; sed hoc nescio, an sit animaduersum, quam ea vim ad nostram disputationem habeant. Tria autem velut corollaria dabimus, quibus firmari videtur posse fides illarum nauigationum, de quibus diximus: primo in veteri *de beatorum insulis* fabula esse aliquid, quod ad illas nauigationes referatur, ostende-

Digitized by Google

mus, deinde adhibebimus eodem consilio *Hyperboreos*. Volebam etiam peculiare caput constituere de fide Pytheae Massilienſis praesertim, tum aliorum, qui in hoc argumento vel laudantur testes, vel refelluntur a posterioribus. Sed video id longius esse, si velim progredi qua licet, quam vt pars huius fieri disputationis possit. Et de Pythea prouocare forte licebit simpliciter ad eruditam Bougainvillei *) dissertationem, qui fidem illius, credo, expediuit; credo, inquam; diligentius enim ponderare omnia nondum licuit. Hoc ergo argumento vel omisso vel dilato, in praesens ab *historia praedonum Francorum*, aliquid praesidii his quae nuper disputata sunt, arcessemus.

*) V. Memoires de literat. de l'Acad. des Inscriptt. To. 19 p. 143. Hic modo breuiter rationem reddam, cur nondum audeam simpliciter et velut compromisso ad V. C. prouocare. Argumentum, quo is vtitur p. 148 ad constituendam Pytheae aetatem, eiusmodi est. Pytheas primus obseruauit, habitari adhuc terram circa gradum latitudinis LXVII. Iam vero Aristoteles (Meteorol. 2, 5) ait esse gentes, quibus nunquam occidat corona Ariadnes: at hi debent esse constituti in hoc gradu. Ergo prodidit ante Aristotelem Pytheas. Nihil dicam aliud, (neque enim hic longe digrediendi locus est) nisi hoc vnum: Non dicit Aristoteles, quod dicere illum vult vir doctus. Loquitur de terminis zonae temperatae, his ipsis verbis, quae sola coronae mentionem habent: Φέρεται δὲ καὶ ὁ στέφανος κατὰ τοῦτον τὸν τόπον. Φαίνεται γὰρ ὑπὲρ κεφαλῆς γινόμενος ἡμῖν, ὅταν ἡ κατὰ τὸν μεσημβρινόν. Citra tropicum cancri, intra zonam temperatam esse coronae borealis sidus, constat: iam vero hoc sidus vertici nostro cum in meridiano est, imminere, constat ipsum quoque: ergo quibus hoc euenit, illi sunt adhuc in zona temperata. Conferant haec, vel potius totum locum Aristotelis, quibus videtur, cum oratione viri docti. Equidem argumenta, quibus fides Pytheae defenditur, clariora esse opto ac certiora. Agamus ergo, quod proposuimus.

Digitized by Google

I. *De Insulis beatorum.* [1])

De perenni animorum humanorum natura, produc
certe vltra haec viuendi spatia duratione, et diu
bonorum malorumque sorte, tantus est populor
omnium consensus, vt illam opinionem vel inter e
quas κοινὰς ἐννοίας vocare solemus, referendam, v
ab antiquissima traditione generis nostri auctori
impertita, deriuandam facile credas [2]).

§. 1.

Sed cum in hac velut summa conueniant, Sup
sunt corpori animae, et eo quidem loco et condi
ne, vt bonis bene sit, male malis: de cetero sunt
fere sententiarum diuortia, quot enarrare non m
mi laboris fuerit. De Aegyptiorum antiquissima d
ctrina, respicientibusque ad illam ritibus et loque
formulis, cum trans flumina et maria transuehi m
tuos, quos id meruisse iudicatum sit, ad felicior
vitam docerent, egit vir magnus, quem ego laec
nostro vniuersim, peculiariter vero mihi Collegam
Professorio munere, et in Societate Regia sodal
gratulari vehementer soleo, Io. Dauid. Michaelis
Epimetro ad praeclarum Lowthi opus De poesi lac
Hebraeorum (P. I p. 194 sqq.) ita vt originem toti
de Insulis Beatorum fabulae ex illis velut incunab
eruat. Quod si non potuit plane ad liquidum perd
cere, (quid enim in talibus plane liquidum est?) h
tamen perfecit, quod maius est, vt aliquot poëtaru

1) De hoc pariter capite et quae de Hyperboreis deinde disputabuntur, illud in vniuersum semper cogitare aequos lectores optamus, quod est apud Diod. Siculum (4, 44 extr.) Καθόλου τοὺς παλαιοὺς μύθους οὐχ ἁπλῆν οὔτε συμπεφωνημένην ἱστορίαν ἔχειν συμβέβηκεν. Voluerunt primi illi, sub involucris quibusdam latere vt p
sophiam, sic historiam: quam
cte voluerint, ad nostram r
iam nihil attinet: voluerunt ce
eaque in re ingenio quisque l
indulserunt.

2) Sententiam ea de re dixi
Memoria Axelii Wilh. Comi
Wachtmeister A. S. LV hic mort

Digitized by Google

sacrorum locis lucem ex isto Aegyptiorum more et persuasione insignem intulerit. In Orphicis carminibus neque Elysii, neque Insularum Beatorum nomen inueniri puto. Sed Μακρόβιοι (Argon. 1106 sqq.) ita describuntur, vt facile credam, illam imaginem ad conditionem beatorum manium pertinere. Popularis Romanorum sententia, ab antiquissimis, vt videtur, longa traditione accepta, beatas animas in coelo collocat, et nominatim in lacteo illo circulo s. galaxia, vbi Africanum suo cum patre et auo loquentem ponit Cicero. Hausta videtur a Pythagoricis antiquis magnae Graeciae colonis. Ipse Pythagoras (ap. Porphyr. de antro Nymph. p. 121 Barnes.) συνάγεσθαι, inquit, τὰς ψυχὰς εἰς τὸν γαλαξίαν κ. τ. λ. Plutarchi Syllas a Saturni sacerdotibus edoctus, (in libello de facie in orbe Lunae ad finem) vtrorumque et bonorum et malorum animis locum in Luna assignat: Homerus et Virgilius inferos quosdam sub terra comminiscuntur, discretas bonorum malorumque sedes. Ceterum ita inter se differunt et dissentiunt, qui supra terram vel eminentem e mari regionem certam assignant beatis, vt appareat, voluisse quosdam certe illorum γεωγραφεῖν, et felicem aliquam telluris partem, remotam alias a cognitione hominum, ita describere. Vid. Tzetz. ad Lycophr. 1204, et Eustath. ad Odyss. Δ, 563. Non est huius loci, totum hoc persequi, et ostendere, qui in Aegypto (praeter ea, quae iam dicta sunt, Dio. Chrys. Troic. p. 188, C.) qui vltra Aegyptum ad Oasin (Herodot. 3, 26) qui Thebis Boeoticis (Lycophr. 1204 add. Tzetz. ad 1194) qui in Messenia (vide Lakemach. Obs. P. II, 3) posuerint sedes illas et insulas beatorum, qui Cretam (vid. Meurs. Creta 1, 5) hoc nomine laudarint, quique locauerint ad Indos (Dio Chrysost. Or. 35 p. 434 seq.) Fabulas similes, de insula quadam beata dabit Diod. Sic. 2, 55 sq. alias idem 3, 127. Talis est Meropis Aeliani V. H. 3, 18, vbi vid. Perizo. no. 7. Cur illa

Digitized by Google

dnte Boryſthenem Achillea, ſ. Leuce dicta, ſit etiam Macaron inſula, vid. Plin. 4, 13 ſ. 27 conf. Euſtath. ad Dionyſ. 545. Nos in praeſens de his modo videamus, qui iis poſuere locis, de quibus cogitare non poterant, niſi notitia, fama certe, earum nauigationum, de quibus hic agimus, ad eos perueniſſet.

§. 2.

Hic egreſſis cogitatione Herculis columnas ſtatim quidem occurrit Atlantica illa Platonis, de qua ante dicebamus (Prael. I §. 7) ſed quam ille beatorum ſedem non facit. Verum reliquiae illius videri poſſunt illae Fortunatae Inſulae, quas *τῶν μακάρων νήσους* appellat Strabo (1 p. 2, 20) quasque ab Homero ait reſpici Odyſſ. Δ, 563. Repetit et diſertius explicat alias (l. 3 p. 104 pr.) vbi memorat poetas *μακάρων τινὰς νήσους κατονομάζοντας, ἃς καὶ νῦν δεικνυμένας ἴσμεν, ἃ τὰ λὺ ἄποθεν τῶν ἄκρων τῆς Μαυρουσίας, τῶν ἀντικειμένων τοῖς Γαδείροις. Τὰς δὲ Φοίνικας λέγω μηνυτάς. καὶ τῆς Ἰβηρίας καὶ τῆς Λιβύης τὴν ἀρίστην ἔτοι κατέσχον πρὸ τῆς ἡλικίας τῆς Ὁμήρου κ. τ. λ.* Non multum remotas ait ab extremis Mauritaniae partibus, quae Gadibus ex aduerſo iacent: earumque Homero Phoenicas fuiſſe indices, qui Hiſpaniae pariter atque Africae optimam partem ante Homeri aetatem obtinuerint. Reliqua harum inſularum vel *μυθολογούμενα* vel *γεωγραφούμενα* nihil ad hanc diſputationem. Videant, quorum intereſt, Voſſium ad Melam (3, 10, 12). Illud apparet, ante Homerum et Graecos nauigatum eſſe mare Atlanticum.

Eiusdem generis eſt, et eandem vim habet illa Diodori Siculi inſula, nauigatione aliquot dierum verſus occidentem a Libya remota, fertiliſſima, pulcherrima, a Phoenicibus tempeſtate eo delatis detecta, quam ſibi Carthaginienſes ſeruauerint perfugium rebus ſuis forte perditis, ideoque excluſerint colonos alios. Cum illius narratione (L. 5, 19 et 20) confert meri-

Digitized by Google

to Cl. Weſſelingius ſimilem fabulam ex mirabilibus auditionibus, quae Ariſtoteli tribuuntur. (p. m. 1157, B.)

Atlanticas inſulas duas decies mille ſtadiis ab Africa diſtantes deſcribit Plutarchus Sertorio (p. m. 571 ſq.) in quas rebus afflictis conferre ſe voluerit Sertorius, quae ob felicitatem ſoli et coeli Beatorum appellarentur, addit ὥϛτε μέχρι τῶν βαρβάρων διῖχθαι πίϛιν ἰσχυράν, αὐτόθι τὸ Ἠλύσιον εἶναι πέδιον, καὶ τὴν τῶν εὐδαιμόνων οἴκησιν, ἣν Ὅμηρος ὕμνησεν, ad barbaros vsque penetraſſe firmam fidem, eſſe ibi Elyſium campum, cantatamque Homero beatorum habitationem. Ac ne putemus, Graeculam recentiorum fabulam eſſe, refert ex Salluſtio eadem Acro ad Horat. Epod. 16, 41, qui mirum eſt, niſi ad hoc ipſum Sertorii conſilium ibi reſpexit. Philoſtratus de vita Apollo. 5, 3, cum ait, φασὶ δὲ καὶ τὰς τῶν μακάρων νήσους ὁρίζεσθαι τῷ Λιβυκῷ τέρματι, indicat, ſibi nihil certi conſtare, qui tamen Oceanum Gallicum a ſe viſum, paulo ante (c. 2) affirmet.

§. 3.

Quae protulimus adhuc, ea ad egreſſum e columnis Herculis eum aliquo ad ſiniſtram flexu pertinent. Sed dextrum etiam anfractum ad occidentale litus Hiſpaniae non ignotum fuiſſe priſcis illis, ſimili ratione intelligitur. Promittit Proteus Homericus (Od. Δ, 563) Menelao:

Ἀλλά σ' ἐς Ἠλύσιον πεδίον καὶ πείρατα γαίης
Ἀθάνατοι πέμψουσιν —
Τῇ μὲν ῥῆϊστη βιοτὴ πέλει ἀνθρώποισιν,
Οὐ νιφετὸς, οὔτ' ἄρ' χειμὼν πολὺς, οὔτε ποτ' ὄμβρος,
Ἀλλ' αἰεὶ Ζεφύροιο λιγυπνείοντος ἀήτας
Ὠκεανὸς ἀνίησιν, ἀναψύχειν ἀνθρώπους.

Elyſium campum, quo mittent Menelaum propter Helenam vxorem DI, ponit ad *extremos fines terrae:* hic facillimus victus hominibus eſt: hic rarae ni-

Digitized by Google

ves, nunquam multa hiems, aut imber; sed *semper* emittit *Oceanus* argutos *Zephyri* flatus recreandis hominibus. De hoc loco ita Strabo 3 p. 103, 44 Ὁ ποιητὴς τὰς τοσαύτας στρατιὰς (de Phoenicum in Hispaniae litora occidentalia expeditionibus dixerat) ἐπὶ τὰ ἔσχατα τῆς Ἰβηρίας ἱστορικῶς, πυνθανόμενός τε καὶ πλεῖστον καὶ τὰς ἄλλας ἀρετὰς, (οἱ γὰρ Φοίνικες ἐδήλευν τοῦτο) ἐνταῦθα τὸν τῶν εὐσεβῶν ἔπλασε χῶρον, καὶ τὸ Ἠλύσιον πεδίον. Didicisse ait Homerum illas Phoenicum expeditiones, audisse diuitias et virtutes regionis ipsis narrantibus, et hinc fingendi occasionem sumsisse. Persequitur ista scriptor, si quis alius diligens et curiosus, et addit inter alia (p. 1104, 14) suspicari fas esse, longaeuitatem illis hominibus, regibus certe, et in his Arganthonio Tartelli tributam esse ob felicitatem: ὑπολάβοι τις ἄν, ἐκ τῆς πολλῆς εὐδαιμονίας καὶ μακραίωνας ὀνομασθῆναι τὰς ἐνθάδε ἀνθρώπους. Inueniemus, nisi egregie fallor, in his locis deinde etiam Hyperboreos. Iam iubet Elysios campos, ac beatorum insulas vltra persequi, non quo valde ad rem nostram pertineant, quae supersunt; sed ne quid curiositati vestrae AA. aut lectorum inuidisse videamur. Nempe Isaacus Tzetzes (ad Lycophr. 1204) et Ioannes Tzetzes ad Hesiodum (ἔργων 171) quo vtroque loco beatorum insulae simpliciter memorantur, hunc ipsum Homeri locum, de quo Strabonis sententiam posuimus, ad Britanniam pertinere volunt, et firmandae huius sententiae causa miram referunt aliunde historiam [3]) de piscatoribus quibusdam, in litore Oceani Britanniae opposito habitantibus, qui tributi loco mu-

3). Placet hic sequi Ioannis Tzetzae narrationem sumtam, vt videtur, e Procopii Gothic. 4, 20. altera Isaaci nomen praeferens hic obscura certe, si non corrupta est, quod hic quaerere non iubet: vt nec illud, quod Ioannes ad v. 173 dicit, auctore, quem vage modo per τις designat, Caesarem, cum vna triremi Euro flante eo traiecisse, delectatum pulchritudine regionis, ἀρεσθέντα τῷ λίαν περιχαλλεσάτῳ τῆς χώρας, ibi voluisse sedem ponere, κατοικῆσαι: inuitum vero expulsum esse ab incolis.

Digitized by Google

nus habeant traiiciendi animas defunctorum in Britanniam. Vtitur hac narratione, et aliis argumentis ad vindicandam Britanniae suae gloriam Ios. Barnesius (ad Euripidis Helenam v. 1692) eadem nempe ratione, vt (ad Odyss. Ω, 11) Homeri λευκάδα πέτρην, et ἠελίοιο πύλας; et δῆμον ὀνείρων in patria sua inuenit. Illud, credo, veri ex dissidentibus inter se narrationibus relinquitur, diu ante Homerum nauigatum esse Oceanum, cum fabulae id genus fundum certe aliquem, quo nitantur, historicum soleant habere. Similem esse fabulae de Hyperboreis rationem, iam demonstrabimus.

II. *De Hyperboreis.*

Volebam initio paucis defungi, ac de Hyperboreis, Pindari praecipue, illa modo huc adferre, quae si fidem non faciant, suspicionem certe moueant non leuem, quaedam illorum non simpliciter conficta, sed e nautarum, qui Oceani litora, Hispaniae oram occidentalem praecingentia, nauigarant, sermonibus primum accepta. Sed cum quaerendi subiret voluntas, si plura forte deprehenderem, quam quae se vltro obtulerant, eius rei vestigia: factum est, vt qui vrceus institui coepisset, exiret amphora, vt omnia pene, quae de Hyperboreis relata sunt, dum considerarem, luberet eadem ita disponere, vt iustae de nomine et populo tam peruagato disputationis locum tueri posset, quae vel plura haberet, vel ordinatiora, vel certiora, h. e. magis idoneis auctoribus probata, illis, quae adhuc a summo Viro Ez. Spanhemio, ad Callim. H. in Del. 281 p. 489 sq. tum a Gedoino in Commentt. Acad. Inscriptt. To. X. p. 176 sqq. et Banerio ibid. p. 198 sqq. more cuiusque suo collecta et prolata sunt.

Digitized by Google

§. 1.

Nominis consideratio.

Iam vt inde incipiamus, nomen ipsum consideratione dignum est. Quid sibi vult illa Hyperboreorum appellatio, quae iam Herodoto admirabilis, h. e. absurda, nisi fallor, visa est. Is enim (4, 32) prooemium suae de Hyperboreis, primitias nescio quas in Delon mittentibus, narrationi hoc facit, Ὑπερβορέων δὲ περὶ ἀνθρώπων οὔτέ τι Σκύθαι λέγουσι, οὔτέ τινες ἄλλοι τῶν ταύτῃ οἰκημένων, εἰ μὴ ἄρα Ἰσσηδόνες. ὡς δ' ἐγὼ τοὐμὸν, οὐδ' οὗτοι λέγουσι ἐόν. Hoc, puto, dicit de hominibus Hyperboreis (qui tamen secundum Deliam illam fabulam Scytharum vicini, per hos versus Graeciam legatos illos sacros Delon mittunt) neque Scythae quidquam dicunt, neque alii hic habitantium praeter Issedonas: verum, vt ego puto, ne hi quidem *quidquam* (intellige, vt solet, *probabile* aut fide dignum quidquam) dicunt: deinde longiusculam de illa legatione vel θεωρίᾳ relationem claudit, vt neget se quidquam, de Abaride Hyperboreo, cum sagitta sua terrarum orbem obeunte, velle dicere, et, εἰ δέ τινες Ὑπερβόρεοι ἄνθρωποι, εἰσὶ καὶ ὑπερνότιοι ἄλλοι. Illudit, credo, toti commento: negat magis probabile esse, habitare quosdam vltra boream, arcton, cardinem septentrionalem, quam vltra alterum mundi cardinem notum. In quo illud non indignum obseruatu est, fuisse, si non prius, certe septingentis amplius annis post, qui ὑπερνοτίᾳ appellatione, quam ridet Herodotus, serio vteretur. Dionysius quidem Periegetes (v. 151) duo promuntoria Ponti Euxini inter se opposita describens, ὑπερνοτίην Carambin facit, βορειότερον Criumetopon. Scilicet putauit Dionysius, illud ὑπὲρ non esse vrgendum hoc modo, vt aliquid esset ipso borea magis septentrionale, magis adeo frigidum, aut magis noto meridionale, calidiusque: sed simpliciter notare relationem illam ad plagam. Ac sane septentrionem illis frequenter assignari, mox vide-

Digitized by Google

bimus: et quam vim τῇ ὑπὲρ tribuerit nominatim Pindarus, deinde declarabimus (§. 8). Diodorus Siculus (2, 47) nomen deriuat ἀπὸ τῶ προβωτέρω κεῖσθαι τῆς βορέα πνοῆς. Pausaniae (Eliac. 1 f. 5, 7) dicuntur οἱ ὑπὲρ τὸν ἄνεμον οἰκοῦσι τὸν βορέαν.

§. 2.

Non fuit certae et definitae gentis vnum et constans nomen.

Nunc illud monemus, quod considerandis conferendisque inter se locis omnibus, quae adhuc nobis oblata sunt, videmur plane intelligere: non fuisse gentem aliquam certam atque vnam, quae hoc nomine suo, vt Getae, vt Colchi, vt Thraces, ab aliis distinguerentur. Fatetur Herodotus, cuius modo locum protulimus, sibi ignotam esse, diligenter requirenti, eam gentem: historia de huius gentis rebus gestis nusquam vlla memoratur. Strabo (7 p. 204, 16) Διὰ τὴν ἄγνοιαν, inquit, τῶν τόπων τούτων (de Getis agit) οἱ τὰ Ῥιπαῖα ὄρη καὶ τοὺς Ὑπερβορέους μυθοποιοῦντες, λόγου ἠξίωνται. Propter ignorantiam locorum homines, ait, dignatos esse fabulas de Ripaeis montibus et Hyperboreis, quarum rationem haberent. Non habet hoc nomen pater geographiae et historiae, Homerus. Nam quod ex Hymno in Bacchum mox laudabimus, argumentum potius praebet, non esse illum Hymnum Homeri. Herodoti locum ponemus totum, (4, 32) Ἡσιόδῳ μέν ἐστι περὶ Ὑπερβορέων εἰρημένα. De his nihil hodie superest: ἔστι δὲ καὶ Ὁμήρου ἐν Ἐπιγόνοισι, εἰ δὴ τῷ ὄντι γε Ὁμήρου ταῦτα τὰ ἔπεα ἐποίησε. Dubium ergo, an Homero aliquid de Hyperboreis innotuerit: siquidem in his, quae haud dubie illius sunt, nullum eorum vestigium est, vbi autem id nomen habetur, ea dubia fide patri poeseos assignantur. Quid fuerit ab Hesiodo proditum, nescimus. Fabula ipsa, quatenus per ceteros poetas, historicos, geographos sparsa superest, tam multa habet vel cohaerentia male, vel

Digitized by Google

plane pugnantia, vt nihil in ea vel locis, vel ribus, vel alio charactere ita constans ac d sit, vt illam tanquam substantiam aliquam et quasi reliquorum attributorum assumere possis. liqua adstructa vel adficta videantur. Quod e Hecataeo memorat Schol. Apollon. 2, 677 μέχρι τοῦ αὐτοῦ χρόνου εἶναι φησὶ τὸ τῶν ὑπερβορείων ἔστι δὲ βιβλία αὐτῷ ἐπιγραφόμενα περὶ τῶν ὑπερ hoc parum valet ad fidem historiae in tanta nominibus vel libros, vel librorum titulos, vel subiiciendi licentia. Erit verò deinde §. 5 de taei Hyperboreis videndi opportunitas. Aliam viam huius disputationis placuit ingredi, et en ordine quodam, quibus aliis narrationibus vel haerescant et admisceantur Hyperborei, dum eo veniamus, vt illud ipsum explicetur, quod in e deatur esse maxime historicum.

§. 3.

Hyperborei cum Argonautis exstitisse videntu

Antiquissimum Graecorum facinus, in quo ce brando elaborarunt posteri, Argonautarum illa ex ditio, aut peperisse videtur Hyperboreos, aut ce vulgasse. Apud Diodorum Siculum (4, 51 p. 294 it. 46) Medea dissimulata forma sua, Peliam decep ra, fingit se adesse ἐξ ὑπερβορέων. Hyperboreos in expeditione adierunt Argonautae; sed eos iam du ci in genere: alios versus extremum septentrion et vltra origines [4]) velut boreae venti, habitantes

4) Imaginabantur quidam specum, polo vicinam, e qua erumperet aquilo. Sic certe Plin. 7, 2 s. 2. *Iuxta eos, qui sunt ad septentrionem versi, haud procul ab ipso aquilonis exortu, specuque eius dicto, quem locum Gesclithron* (γῆς κλεῖθρον, terrae claustrum) *appellant, produ Arimaspi*, quos Hyperboreo sodales mox videbimus. Idem P 4, 12 s. 26 *Gelida aquilonis ceptacula* cum Ripaeis monti coniunxerat, et *pone eos mo vltraque Aquilonem* locauerat g tem felicem Hyperboreos.

Digitized by Google

vagantes. Hos memorant Orphica illa Argonautica v. 1075 et 1080. Nempe in illo carmine ex vetuſtiore traditione (vid. Diſſ. 1) veniunt Argonautae per extremum, qui notus erat, ſeptentrionem in Germanicum Oceanum. Sed Apollonius breuiori via (Diſſ. I §. 4) illos Iſtro aduerſo ad ſinum Adriaticum et Eridani oſtia deducit. Itaque conſequens erat, vt in hac via poneret Hyperboreos, quos abeſſe ſua a fabula nollet. Manifeſto autem illos ad Eridani ripas collocat, et de electro, poſt narratam Heliadum Phaëthonta fratrem lugentium fabulam, addit, aliam quoque eſſe narrationem accolarum, quos Celtas appellat. 4, 611

— Κελτοὶ δ' ἐπὶ βάξιν ἔθεντο,
Ὡς ἄρ' Ἀπόλλωνος τάδε δάκρυα Λητοΐδαο
Ἐμφέρεται δίναις, ἅτε μύρια χεῦε πάροιθεν
Ἥμος Ὑπερβορέων ἱερὸν γένος εἰςαφίκανεν,
Οὐρανὸν αἰγλήεντα λιπὼν κ. τ. λ.

Apollinem, cum coelo relicto ad ſacram Hyperboreorum gentem veniſſet, hic multa millia lacrimarum (Aeſculapii a Ioue fulminati cauſa) fudiſſe. Nec illud alias inauditum. Memorat Scholiaſtes Apollonii (ad 2, 677) Poſidonio auctore, Hyperboreos οἰκεῖν περὶ τὰς Ἄλπεις τῆς Ἰταλίας, habitare ad Italiae Alpes. Quin illos Romae victores Gallos Heraclides Ponticus non multum ab illis temporibus remotus, ſi Plutarcho fides (in Camillo p. 140 A) Hyperboreos dixit. Non mirum eſt, incertas eſſe Hyperboreorum ſedes, cum nec certas ipſe Boreas habeat. Thrax eſt ille raptor Orithyiae Boreas, e Thrace ſpirat Aegei maris et Graeciae tyrannus. Hymnus Orphicus (79) in Boream, Κρυμοπαγὴς βορέα χιονώδεος ἔλθ' ἀπὸ Θρᾴκης, *Huc Aquilo glaciali relinquens ninguida Thrace*, vt conuertit Scaliger. Hic rapta Athenis Orithyia (apud Ouid. Met. 6, 709)

Non prius aërii curſus ſuppreſſit habenas,
Quam Ciconum tenuit populos, ſua moenia, raptor.

Digitized by Google

Cicones Thraciae populum, vrbem illorum Ismarum, docent Geographi. Si ergo Boreae domus est in Thracia, Hyperborei qui esse possint Eridani Italici accolae, apparet. Sed nec dissimulandum est, non deesse, qui Orithyiam multo abreptam longius diceret. Sophocles (apud Strabo. 7 p. 304, 13) latam esse canit

Ὑπέρ τε πόντου πάντ' ἐπ' ἔσχατα χθονὸς,
Νυκτός τε πηγὰς, ἐρανῆ τ' ἀναπτυχὰς,
Φοίβε τε παλαιὸν κῆπον.

Super mare vniuersum, ad vltima terrae, ad fontes noctis, ad coeli aperturas, et *veterem Phoebi hortum*, cum allusione quadam, credo, ad illam Phoebi cum Hyperboreis societatem, de qua deinde dicemus (§. 7). Hic illud adiiciemus, ne Thraciae quidem nomen non fluctuare. Sic Strabo (L. 7 p. 304, 30) Getas pro Thracibus a Graecis habitos, memorat.

§. 4.

Quam vagum esset Hyperboreorum nomen.

Quo minus mirandum, tam licenter vagatum Hyperboreorum nomen esse. Quo potius teste vtamur quam eodem Strabone? Hic igitur (L. 11 p. 349, 50) post mentionem veterum Graecorum (οἱ παλαιοὶ, dixerat, τῶν Ἑλλήνων) οἱ δὲ ἔτι παλαιότεροι, inquit, τὰς ὑπὲρ τῆ Εὐξείνε καὶ Ἴστρε καὶ Ἀδρίε κατοικοῦντας Ὑπερβορέας ἔλεγον, καὶ Σαυρομάτας, καὶ Ἀριμασπούς. Promiscue vsos vult Hyperboreorum et Sauromatarum et Arimasporum nominibus in his, qui supra Euxinum, Istrumque et Adriam habitarent. Auctor Hymni in Bacchum (inter Homericos 6, 29) Tyrrhenum praedonem Baccho minantem ita introducit:

Ἢ Αἴγυπτον ἀφίξεται, ἢ ὅγε Κύπρον,
Ἢ ἐς Ὑπερβορέας, ἢ ἑκαστέρω —

Aegyptum et Cyprum ad Austrum terminos suae navigationis indicat, ad septentrionem vero vel Hyper-

Digitized by Google

boreos, vel vltra hos. Eſt ergo aliquid in rerum natura etiam vltra Hyperboreos. Eadem ratione Pindarus (Iſthm. 6, 34) dum ait, Καὶ πέραν Νείλοιο πηγᾶν, vltra Nili fontes, Καὶ δι' Ὑπερβορέας, lineam ab intimo meridie ad ipſum extremum ſeptentrionem duxiſſe videtur. Sic quatuor plagas ſignat Callimachus (in Delum 280): Choros enim ducunt Apollini vrbes,

Αἵτε πρὸς ἠοίην, αἱ δ' ἑσπερον, αἵτ' ἀνὰ μέσσην
Κλήρας ἐσήσαντο, καὶ οἱ καθύπερθε βορείης
Οἰκία δινὸς ἔχουσι —

Vltimos nominat, qui ſuper boreum litus, ad Hyperboreum ergo mare, domus habent, de quorum in Delum legationibus deinde pergit canere. Eadem ratione Hyperboreum Oceanum Geographus Marcianus appellat (p. 56 pr. et 57 fin. Hudſon.). Sic Hyperboreos et Indos ſibi opponit tanquam extremos Lucianus (Hermot. c. 27 To. 1 p. 767, 48). Haec res forte mouit Theophilum Sigefridum Bayerum, vt (in Comm. Acad. Petrop. T. 3 p. 345 it. T. 1 p. 401) Hyperboreos coniiceret eſſe colonias Graecorum in ora Ponti ſeptentrionali, et hoc praeſertim referret ad eos, quorum in Delon legationes commemorantur, aſſentiente Cl. Weſſelingio (ad Diod. Sic. 2, 47. n. 14): quae vt ingenioſa eſt ſententia, et aliquid forte veri habet, ita illam cum reliquis, quae in hac ipſa diſputatione vera puto, conciliare nondum poſſum. Viderit lector.

§. 5.

Hyperborei tamen populus ob clima ſuum beatus.

Geographi Latini, vno pene ore hoc nomen ipſi velut cardini ſeptentrionum adſcribunt, (vt Mela, 3, 5 pr. vt Plin. 4, 12 ſ. 26, et 6, 13 ſ. 14, vt Soli. 16) iidem tamen felicitatis etiam alicuius, et felicitatis ab eo climate non exſpectandae, ac pendentis inde lon-

Digitized by Google

gaeuitatis portentoſae, velut charactera adiiciunt. Res eſt nota: ne hic plane abſit, ponamus modo verba antiquioris, Melae, *Hyperborei ſuper aquilonem Rhipaeosque montes ſub ipſo ſiderum cardine iacent: vbi ſol non quotidie, vt nobis, ſed primum verno aequinoctio exortus, auctumnali demum occidit, et ideo ſex menſibus dies, et totidem aliis nox vsque continua eſt. Terra auguſta, aprica, per ſe fertilis. Cultores iuſtiſſimi, et diutius quam vlli mortalium et beatius viuunt. Quippe feſto ſemper otio laeti, non bella mouere, non iurgia: ſacris operati maxime Apollinis*, de quibus deinde videbimus. *Habitant lucos ſiluasque, et vbi eos vivendi ſatietas magis quam taedium cepit, hilares, redimiti ſertis ſe ipſi in pelagus ex certa rupe praecipites dant. Id eis funus eximium eſt.* Sunt in hac deſcriptione, a qua non multum aliae Plinii et Solini abhorrent, γεωγραφήματα quaedam f. γεωμετρήματα ex hypotheſi illa, habitare homines ſub polo: alia, vt videtur, a mercatoribus et nautis conficta, qui mercium ſuarum commendandarum cauſa talia mentirentur. Ceterum ad illam longaeuae felicitatis fabulam pertinet, quod apud Strabonem (p. 15, 489 poſt med.) Oneſicritus ait, eſſe ſuos etiam Indis Hyperboreos, Περὶ τῶν χιλιετῶν Ὑπερβορέων τὰ αὐτὰ λέγειν Σιμωνίδῃ καὶ Πινδάρῳ καὶ ἄλλοις μυθολόγοις. Quin ſimpliciter felicitatis nomen eſſe videtur Aeſchylo (Choëphor. 371) Κρείσσονα χρυσᾶ Μεγάλης τε τύχης καὶ ὑπερβορέου Μείζονα. Ad ſeptentrionales illos pertinet, quod eſt apud Alexandrinum Clementem (Strom. 1 p. 359, 28 Pott.) Τὰς Ὑπερβορέους Ἑλλάνικος ὑπὲρ τὰ Ῥιπαῖα ὄρη οἰκεῖν ἱστορεῖ. διδάσκεσθαι δὲ αὐτὰς δικαιοσύνην, μὴ κρεωφαγεῖν, ἀλλ' ἀκροδρύοις χρωμένας. Τὰς ἑξηκοντατετεῖς ἔτει ἕξω τυλῶν ἄγοντας ἀφανίζεσιν. Obſeruemus tamen iungi ea, quae ad barbarum, qua vulgo notus erat, ſeptentrionem vix pertinent, *abſtinere carnibus*, ſolis *arborum fructibus* veſci: quod autem ſexagenarios educere extra portas dicuntur et interficere,

Digitized by Google

an alias de Hyperboreis illis iuſtis et felicibus memoretur, non memini. Differt quibusdam partibus a reliquis Diodori Siculi (2, 47) narratio, quam ille ſe ab Hecataeo dicit ſumſiſſe, ſed in hoc tamen conuenit, quod τὰ περὶ τῶν Ὑπερβορέων μυθολογούμενα vocat, et Hecataeum ſuum in numero τῶν τὰς ἀρχαίας μυθολογίας ἀναγεγραφότων ponit. Inſulam porro illis habitandam aſſignarat Sicilia non minorem Hecataeus, ἐν τοῖς ἀντιπέραν τῆς Κελτικῆς τόποις κατὰ τὸν ὠκεανόν: Britanniam ſignari putes: ſed non reſpondent cetera. Eſſe illam ait εὔγειον καὶ πάμφορον, ἔτι δὲ εὐκρασίᾳ διαφέρουσαν, duplices in anno ferentem fructus: quod cum illa certe facie Britanniae, quae fuit, cum Graecis Romanisque innotuiſſe eam conſtat, et cum climatis portione non conuenit. Sed quatenus Celtas etiam Hiſpaniae tribuunt veteres, illa Mauritaniae extrema, vbi Heſperidum horti ſunt et Atlas, illa appellatione poſſunt ſignari: aut, ſi vrgeas inſulae appellationem, vna alteraue earum, quae peculiariter Fortunatae vocantur. Haec de ſede Hyperboreorum vaga illa quidem, et valde incerta. Iam de illorum cum Apolline neceſſitudine dicamus.

§. 6.

Hyperborei Apollinis peculium.

Quae paſſim de Apolline ab Hyperboreis culto ſunt apud Poetas, iam ſtatim ordinanda, eorum vel primam originem, vel phyſiologiam adeo quandam, vberiorem certe, quam alias inuenias, declarationem habet ex Hecataeo et aliis Diodorus Siculus (2, 47): Μυθολογοῦσιν, inquit, ἐν αὐτῇ (in deſcripta modo inſula) τὴν Λητὼ γεγονέναι· διὸ καὶ τὸν Ἀπόλλω μάλιστα τῶν ἄλλων θεῶν παρ' αὐτοῖς τιμᾶσθαι. Eſſe illos quosdam velut ſacerdotes Apollinis, eo quod hunc Deum quotidie perpetuo cantu celebrent. Eſſe in inſula ſacrum Apollinis τέμενος μεγαλοπρεπὲς, et aedem, ναὸν ἀξιόλογον, donariis multis ornatam, forma rotunda, σφω-

Digitized by Google

ῥοσιδῆ τῷ σχήματι. Vrbem esse sacram huius Dei, eiusque incolarum plerosque citharistas, perpetuo psallere, hymnosque cantare Deo, quibus actiones illius ornent. Habere suam sibi propriam quandam dialectum Hyperboreos: Graecis in primis antiqua necessitudine quadam coniunctos esse, πρὸς τὰς Ἕλληνας οἰκειότατα διακεῖσθαι, maxime autem Athenienſibus atque Deliis. Fabulantur Graecorum quosdam ad Hyperboreos peruenisse, donariaque reliquisse magni pretii, Graecis inscripta literis. Deinde de Abaride. Aiunt porro (vt intelligamus μῦθον narrari), Lunam ex hac insula conspici omnino parum a tellure distantem, et in qua terreni quidam colles manifeste appareant. Dicitur vero etiam, sic pergit Diodorus, Deum interiectis vndeuicenis annis venire in insulam, δι' ἐτῶν ἐννεακαίδεκα καταντᾶν εἰς τὴν νῆσον. Cui hic non statim illa Graecorum a Metone et Phaino Enneadecaëteris in mentem veniat? non potest fieri profecto, vt non, qui primus huius partis fabulae auctor est, eam in mente habuerit. Res dubio omni carebit, si pergamus ad reliqua. De his enim nouendecim annis addit, ἐν οἷς καὶ αἱ τῶν ἄστρων ἀποκαταστάσεις ἐπὶ τέλος ἄγονται· καὶ διὰ τοῦτο τὸν ἐννεακαιδεκαετῆ χρόνον ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων μέγαν ἐνιαυτὸν ὀνομάζεσθαι. Iam, si ipsum Diodorum (12, 36) sequamur, ille nouendecim annorum cyclus, Enneadecaëteris illa a Metone producta est Apseude Archonte, Olymp. 86, circa tempora adeo postrema Herodoti, de qua Diodorus, pro vulgi nempe opinione et vsu Graecorum ciuili, dicit, intra eam astra ad eandem comparationem redire: ἀποκατάστασιν etiam hic vocat, et magnum s. Metonis annum. Ergo haec pars fabulae aut recentior est Metone et Herodoto, aut, quod fere est vt malim, diu ante Metonem obseruatum est, Lunae solisque cursum intra illos XIX annos ad idem velut principium commune redire. Tanto hoc est probabilius, cum ille annus non sit ita longus, vt obseruationem fugere diu potuerit. Et animaduersum iam a Theophrasto, (de signis aquarum

Digitized by Google

t ventorum principio) a Phaino accepiſſe ſuum annum Metonem. Cum igitur manifeſto hic Aſtronomi unt Hyperborei et ſic cognati Apollini, aſtrorum rincipi; quidni eodem referamus templi rotunditatem, ſphaericae figurae coeli et terrae ſymbolum, et bſeruatos Lunae montes, quam ἀντίχθονα et habitabilem eſſe, Orphicum Pythagoricumque dogma eſt. Supereſt illud apud Diodorum, quod non tantum citharis ſuorum Hyperboreorum colitur, ſed etiam, κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν ταύτην, in illo anfractu enneadecaëteridum, qua venit ad Hyperboreos, *praeſens* ipſe *Deus* ſua felicitate laetus pſallit, κιθαρίζει, et ſaltat pernox, χορεύει συνεχῶς τὰς νύκτας ἀπὸ ἰσημερίας ἐαρινῆς ἕως πλειάδος ἀνατολῆς, a verno aequinoctio ad Pleiadis ortum, quod Heſiodus (ἔργ. 383) meſſis initium facit, meſſem autem illius climatis in noſtrum Maium incidere, conſtat. Si quis cogitet caeleſtem Muſicam Pythagoreorum, et magnum illud Apollinis heptachordum [5]), ſi quis illam Pythagorae cum Abaride Hyperboreo amicitiam, facile videbit, etiam in hac parte fabulae eſſe aliquod φιλοσοφούμενον. Sed quod etiam per noctes ſaltat, illud forte eo pertinet, quod apud Hyperboreos, in quantum polo ſubiecti ſunt, ſol ab aequinoctio inde verno non occidit. Puto autem, AA. eſſe apud Diodorum hic aliquid vel ipſius feſtinatione et attentionis remiſſione peccatum, (quod fit in vocabulis contrariis etiam facilius) vel a librario, recurrentibus iisdem vocibus, omiſſum. Quisquis eſt fabulae auctor, hoc voluit, ſaltare noctibus Apollinem ab aequinoctio verno ad auctumnale, ſiue ab ortu Pleiadum vsque ad occaſum, quod παχυλῶς et poetice loquentibus idem eſſe apparet ex Virg. Ge. 4, 232. cf. Seruius hic et 4, 100, et ad vtrum-

5) Macrob. Sat. 1, 19 *Lyra Apollinis chordarum ſeptem tot caeleſtium ſphaerarum motus praeſtat intelligi, quibus ſolem moderatorem natura conſtituit.*

Digitized by Google

que locum la Cerda. Sic doctiſſimus Pontedera in tabula antiquiſſima anni ſolaris Graeci (Antiquitt. Latinarum Graecarumque enarratt. Tab. XII. p. 247) Vergiliarum ortum matutinum ponit Nonis Maiis, et occaſum matutinum IV Id. Nou. Haec poſui non immemor eorum, quae de illo interuallo XL aliquot dierum inter ortum et occaſum Pleiadum habentur apud Heſiodum Op. 283 et Varr. R. R. 1, 28, 2 et quae ad vtrumque locum diſputantur. Neque vero hoc negauerim, ſi cui id magis placeat, ipſum Diodorum de illo Heſiodeo interuallo cogitaſſe, et illud male huc transtuliſſe. Antiquam valde hanc de commeatu illo Apollinis fabulam eſſe, apparet ex Apollo. Rhodio, (2, 677), vbi verſantibus in meridiano Ponti Euxini litore Argonautis Λητοῦς υἱὸς ἀνερχόμενος Λυκίηθεν Τῆλ' ἐπ' ἀπείρονα δῆμον ὑπερβορέων ἀνθρώπων Ἐξεφάνη, in reditu e Lycia ſua ad Hyperboreos illis apparuit Apollo. Porro Hyperboreorum regionem *veterem Apollinis hortum* appellari a Sophocle, vidimus (§. 3).

§. 7.

Origo huius neceſſitudinis.

Origo mythiſtorica vel genealogica adeo neceſſitudinis Hyperboreorum cum Apolline videtur indicata a Pherenico Heracleote. Hic ſcriptor non valde notus cum ſit, et cum, quae de illo adhuc obſeruauimùs, ad hoc argumentum apprime conueniant, eá hic breuiter ſubiiciemus. V. Scholiaſtes igitur Pindari (ad Ol. Γ, 28) τοὺς Ὑπερβορέους τοῦ Τιτανικοῦ γένους Φερένικος φησὶν εἶναι, γράφων οὕτως,

Ἀμφὶ δ' Ὑπερβορέων, οἵτ' ἔσχατα ναιετάουσι
Ναῷ ὕπ' Ἀπόλλωνος, ἀπείρητοι πολέμοιο,
Τοὺς μὲν ἄρα προτέρων ἐξ αἵματος ὑμνήσουσι

Digitized by Google

(Non dubito quin legendum sit ὑμνείσι)

Τιτήνων βλαστόντας ὑπὸ δρόμον (leg. δόμον) αἰ-
θρήεντα
Νάσσασθαι Βορέαο γέαν· (sic leg. pro γῆν) Ἀριμα-
σπὸν ἄνακτα.

Loquitur poeta de Hyperboreis, qui extrema orbis terrarum habitant ad templum Apollinis, bellorum expertes, quos canunt ex veterum sanguine Titanum germinasse, sub serena domo Boreae terram inhabitare: Arimaspum illis fuisse regem. Primos duo versus laudat etiam Io. Tzetzes (Chili. 7, 144 v. 677) simpliciter Pherenicum appellans: ab Athenaeo (Deipnos. 3, 5 p. 78, B.) dicitur Φερένικος ὁ ἱστοριοξ, Ἡρακλεώτης τὸ γένος, in quo loco ipso quoque Titanum mentio est, vt forte opus suum Τιτανικὰ inscripserit. Iam vero Titanis nomine etiam Apollinem venire, superiore dissertatione ostensum §. 3 f. ad Argon. 1055, quod in hac re tanto minus dubitationis habet, cum in Titanibus etiam proprie dictis Hyperion h. e. Sol, Phoebus Apollo, fuerit. Apud Tzetzem l. c. etiam hoc video, citari ibi ex Simmiae Apolline, h. e. libro illius nominis, hos versus:

Τηλυγετῶν δ' ἀφνειὸν ὑπερβορέων ἀνὰ δῆμον,
Τοῖς δὴ καὶ τότ' ἄναξ ἥρως παρεδαίσατο Περσεύς·

per diuitem longinquorum Hyperboreorum populum, apud quos etiam Perseus Heros epulatus est. Ad hanc Apollinis et Hyperboreorum societatem pertinet etiam locus Cic. de N. D. (3 c. 23) vbi Apollo *tertius* memoratur *Ioue tertio natus et Latona, quem ex Hyperboreis Delphos ferunt adueniſſe.* Pausanias in Phocicis (s. 10, 5) laudat Boeonem indigenam mulierem, h. e. Delphicam. Haec Βοιὼ ἐπιχωρίη γυνὴ ποιήσασα ὕμνον Δελφοῖς, ἔφη, κατασκευάσασθαι τὸ μαντεῖον τῷ Θεῷ τὸς ἀφικομένους ἐξ Ὑπερβορέων τούς τε ἄλλους καὶ Ὠλῆνα. Olenem conditorem ora-

Digitized by Google

culi Delphici facit Boeo, et alios Hyperboreos, quorum etiam nomina plura fuisse in illo Hymno refert Pausanias, V. G. παῖδες Ὑπερβορέων Πάγασος καὶ Ὄλις Ἀγυιεύς. Graeca haec sunt nomina, alterum etiam Apollinis in vicis (ἀγυιαῖς) culti epitheton. Etiam Ilithyia ex Hyperboreis venit, si Pausaniam audimus (Att. s. 1, 18), qui post mentionem templi Ilithyiae s. Lucinae addit: ἦν ἐλθοῦσαν ἐξ Ὑπερβορέων ἐς Δῆλον γενέσθαι βοηθὸν ταῖς Λητοῦς ὠδῖσι. Τὰς δὲ ἄλλας καὶ αὐτῶν Φασὶ τῇ Εἰλειθυίᾳ Δήλιοι, καὶ ὕμνον ἄδουσιν Ὠλῆνος, Venisse ait Ilithyiam ad partum Latonae iuuandum in Delo: diuersam ergo ponit a Diana, quae cum Apolline tum nata est: diuersam etiam a Iunone, cuius tum iris vexabatur Latona, nomen Ilithyiae ab Hyperboreis allatum etc. hic enim modo Hyperboreorum cum Apolline necessitudinem persequimur. Ad hanc etiam illud pertinet, quod apud Diodorum (3, 59 p. 228, 86) aiunt quidam, Τὸν Ἀπόλλωνα τῇ Κυβέλης ἐρασθέντα συμπλανηθῆναι ταύτῃ μέχρι τῶν Ὑπερβορέων, Cybelen dum amore illius captus sequitur, cum illa ad Hyperboreos vsque oberrasse. Addamus et hoc, ipsum carum Apollini caput dici posse Orphea, sacrorum Eleusiniorum conditorem Hyperboreum; Thracem nempe, et ita praeterea Pythagorae, Apollini inter homines ἐπιδημοῦντι, et Pythagoreis coniunctum, vt his passim Orphica adscribantur. Haec forte sunt τὰ ἐκ τῶν Ὑπερβορέων, quae ab Atheniensibus recepta memorat Chrysostomus (in Epist. ad Tit. hom. 3 Tom. XI opp. p. 744, E. Montfaucon.). Sed non lubet euagari longius. Abaridem quidem, amicum Pythagorae, hic praetermittere non licet, quem Scytham fere vocant, qui eius mentionem faciunt, sed nempe Scythae etiam sunt Hyperborei, quod vel ex eo patet, quod Alexandrinus Clemens (Protrept. p. 25 Pott.) ὀνοσφαγίας illas, de quibus mox dicetur, illis tribuit: Hyperboreum quidem diserte appellat Plato in Charmide (p. 237, E),

Digitized by Google

Scythen vero ex Hyperboreis, Apollinis, qui ibi colitur (τῦ ἐκεῖ Ἀπόλλωνος) sacerdotem Iamblichus (c. 19 f. 90 sq.). Hic ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος ἀποστρέφων (malim ἀναστρέφων) εἰς τὰ ἴδια, ἵνα τὸν ἀγερθέντα χρυσὸν τῷ θεῷ ἀποθῆται εἰς τὸ ἐν Ὑπερβορείοις ἱερὸν, rediens domum e Graecia, vt corrogatum aurum in templum Dei apud Hyperboreos reponeret, obiter in Italia cum esset, videretque Pythagoram, illum agnovit suum esse Apollinem. Poenitet fabulosi huius Agyrtae Herodotum (4, 36), cuius verbis videtur vox vna temere addita, quam hic inclusi: Τὸν περὶ Ἀβάριος λόγον τῦ λεγομένυ εἶναι Ὑπερβορέω, ἐ λέγω, [λέγων] ὡς τὸν ὀϊστὸν περιέφερε κατὰ πᾶσαν τὴν γῆν ἐδὲν σιτεόμενος. Sed quid Apollini Delo sua carius? vbi vero frequentius Hyperboreorum nomen eodem Herodoto teste (qui frustra illos apud Scythas requisiverat) auditum, quam apud Delios? Parcimus illam annuam Hyperboreorum in Delum legationem ex Herodoto (4, 33 — 35) et Callimacho praesertim (H. in Delum 283 — 306) aliisque persequi, de qua πάντα περὶ πάντων dedit ad Callimachum Spanhemius, et per eam occasionem, quidquid fere vsquam est de Hyperboreis relatum, congessit. Ad consilium nostrum modo pertinet iter, quod huic sacrae legationi adsignatur, Callimacho consentiente, ab Herodoto. Sed hinc capiemus disputationis, propter quam omnem, nec illum perfunctorium de Hyperboreis quaerendi laborem sustinuimus, exordium.

§. 8.

Hyperborei in Hispaniae Libyaeue litore occidentali.

Cum dixisset Herodotus (4, 32) nihil Scythas eorumque vicinos memorare de Hyperboreis: addit, eo plura de iis narrare Delios, dicentes: ἱερὰ (Graece

Digitized by Google

enim ponemus, quae maxime ad rem pertinent) ἐξ Ὑπερβορέων φερόμενα ἀπικνέεσθαι ἐς Σκύθας, ἀπὸ δὲ Σκυθέων ἤδη δεκομένους ἀεὶ τοὺς πλησιοχώρους ἑκάστους πομίζειν αὐτὰ τὸ πρὸς ἑσπέρης ἑκαστάτω ἐπὶ τὸν Ἀδρίην. ἐνθεῦτεν δὴ πρὸς μεσαμβρίην προπεμπόμενα πρώτους Ἑλλήνων Δωδωναίους δέκεσθαι. ἀπὸ τούτων δὲ καταβαίνειν ἐπὶ τὸν Μηλιέα κόλπον, καὶ διαπορεύεσθαι ἐς Εὔβοιαν κ. τ. λ. Dicebant igitur Herodoti aetate Delii, sacra illa, quaecunque fuerint, ab Hyperboreis ad Scythas pervenire, ab his accepta vicinos quosque portare longissime versus occidentem ad Adriam, s. sinum Adriaticum: hinc versus meridiem deducta [6]) primos Graecorum excipere Dodonaeos, ab his ea ad Maliacum sinum descendere, traiici in Euboeam, perque vrbes illius ad extremam illarum versus Orientem Carystum, a Carystiis in Tenum insulam deferri, ab his denique in Delum. Haec via, ita designata accurate, ostendit, nisi fallor, Hyperboreos illos Delios et Apollinares, non venisse, certe directo itinere non venisse a septentrionibus Graeciae, e Scythia. Vidisse videntur hanc repugnantiam illi Prasienses (Atticae populus est, ne quis de Prasiensibus ad Argolicum sinum cogitet) apud Pausaniam (Att. s. 1, 31), qui ea de causa aliud iter illi pompae s. legationi assignarunt. Secundum hos enim ab Hyperboreis per Arimaspos et Issedonas, ad Scythas perueniebant, ab his Sinopen, et hinc per Graecos in Prasiense templum Apollinis, vnde Athenienses in Delum deferebant. Antiquior est et fontibus suis propior Herodotea Callimachoque consentiens narratio, quae in Adriam

6) Προπεμπόμενα significat comitatum aliquem et publicam deductionem, qualis in Germania supereſt, praesertim in insignibus imperii ad locum coronandi Imperatoris Francofurto et Aquisgrano deducendis, et praesidio tuto atque honorifico *conducendis*: hoc enim, puto, verbo vtuntur, cum nostrum *Geleit* vel *Gleit* exprimere volunt: sicut etiam *saluum conductum* vocant, qui forte iussius, monente etiam Cl. Wachtero nostro, *discoſſus ſalvus* diceretur.

Digitized by Google

ducit Hyperboreos, per quem rediſſe Argonautas canit Apollonius. Recordemur hic AA. quod modo de Abaride obſeruauimus, illum e Graecia cum rediret in patriam ſuam, obiter Italiam inuiſiſſe et Pythagoram. Cogitemus et illud, quod apud Halicarnaſſenſem Dionyſium (L. 1 p. m. 34 ſq.) narratur, Latinum ſuſcepiſſe Herculem ex Hyperborea puella, quam obſidem a patre acceptam ſecum duceret, ἔκ τινος Ὑπερβορίδος κόρης, ἣν πατρὸς εἰς ὁμηρίαν δόντος ἐπήγετο. Reliqua de hac puella, Palantho, qui deſideret, adire poterit Salmaſio ad Solinum (p. 10, b F) diſputata ex Scaligero, ad Feſtum (V. Palatium). Nunc ſeriem modo obſeruemus fabulae apud Dionyſium. Graeciam ſuam Hercules repetiturus et Argos, cum Hyperborea ſua venit in Italiam, grauidam ex ſe facit, nuptum dat Fauno, apud quem illa conceptum ex Hercule Latinum peperit. Qui iſta vel excogitarunt vel retulerunt ſacrorum ad Delium Apollinem legatorum, Abaridis, Herculis, itinera, illi non expertes ſenſus communis nugatores fuere; ſed qui locorum certe et regionum peritiam haberent eam, vt ſcirent, qui a Ponto Euxino Delum peterent, vel e Graecia ad Scythas iter pararent, his non eſſe Italia neque Adriatico mari opus. Quid igitur? Sunt Hyperborei, niſi me fallit animus, etiam in Oceani ſ. externi maris litore Occidentali: hoc volo, adeo late patuit, adeo fluctuauit nomen Hyperboreorum, cum homines longe remotos, felices tamen eosdem et DIs caros, regionis non ſatis notae incolas ſignaret, vt etiam de illis, quos Occidentalis Oceanus alluit, vel Africanis vel Iberis adhiberetur. Hoc ita ſe habere, iam Pindari vno alteroque loco demonſtrabimus. Incipiamus a fabula antiquiore. Tractans (Pyth. I, 46 ſqq.) locum de felicitate hominum ſuis circumſcripta terminis, quos egredi ac transire nemini liceat, Ναυσὶ τ' ἔστε πεζὸς ἰὼν ἂν εὕροις ἐς Ὑπερβόρεον ἀγῶνα θαυμασὰν ὁδόν. Po-

Digitized by Google

nit Hyperboreos vltra finem orbis terrarum, qui tum cognitus esset, vltra columnas Herculis, Neque nauibus, inquit, neque pedibus incedens admirabilem illam ad Hyperboreorum illos ludos (ad perpetuam quae apud illos celebratur festiuamque hilaritatem) viam inuenias. Deinde arripit occasionem ornandi oden suam descriptione gentis et actorum Persei: Παρ' οἷς ποτε Περσεὺς ἐδαίσατο λαγέτας, δώμασ' εἰσελθών, κλειτὰς ὄνων ἑκατόμβας ἑπιτόσσαις θεῷ ῥέζοντας. Apud Hyperboreos olim Perseus epulatus est, cum illos inueniret solemnes asinorum Hecatombas facientes Apollini. De his asinorum hecatombis non repetam alio tempore in hac Societate a me prolata (Comm. To. 2 p. 33 sq.). Vnum addam locum, in quem postea incidi, Antonini Liberalis, qui (c. 20) Boeo et Simmia (eodem puto, cuius paullo ante e Tzetze locum dedimus) auctoribus narrat fabulam Clinis cuiusdam Babylonii, qui cum in templo Hyperborei Apollinis vidisset ἱερουργουμένας illi θυσίας τῶν ὄνων, voluit ipse in vrbe sua, Babylone, eadem ratione sacrificare Deo, statuitque asinorum hecatomben ad altare: sed cum interminatus esset illi Apollo, ne faceret, dicens, sacrificium asinorum sibi illud solum placere, quod apud Hyperboreos fieret, destitit: persistentibus autem in conatu filiis, asini ab Apolline in furorem concitati etc. longior enim est, et nihil huc pertinet, fabula reliqua. Iam illud cogitemus, magno consensu negare cum Herodoto (4, 28 et 129) Aristotelem et ceteros, (quos videre licet ap. Plin. 8, 43 f. 68) esse asinum septentrionalium regionum, Scythiae et vltra incolam, quod etiam hodie ita se habere Sueci confirmant: non solent autem ita mentiri boni poëtae, qualis Pindarus, Callimachus, et quos illi auctores habent, Delphinum vt fluuis appingant, fluctibus aprum. Quam ferax vero nobilium asinorum sit extremus Africae et Hispaniae Occidens, notum est. Memorat, vt vno exem-

Digitized by Google

plo vtar, Plinius (8, 45 f. 68) *asinas in Celtiberia singulas quadringentena millia nummum enixas.* Columella meus, Gaditanus qui esset, vidit, quae scribit (7, 1, 2): *Huius animalis tam exiguae tutelae plurima et necessaria opera supra portionem respondent, cum et facilem terram, qualis in Baetica totaque Libye sit, leuibus aratris proscindat, et non nimio pondere vehicula trahat.* Sed non soli asini apud Hyperboreos Persei Pindaricos sunt, quos ad septentrionem frustra quaeras, verum dat illis poëta etiam laureas coronas (v. 61 Δάφνᾳ χρυσέᾳ κόμας ἀναδήσαντες) quae nusquam pulchriores quam in illis partibus: et cum hac apud beatam gentem commoratione proxime (v. 72) coniungit Gorgonum et Medusae capitis abscisi fabulam, cuius theatrum esse ad Atlantem et Libyam et Oceanum Atlanticum, Apollodorus (Bibl. 2, 4, 2 p. 85) et alii docent: nominatim, quos laudat scholiastes ad hunc ipsum locum (v. 72) ἐπὶ τῶν περάτων τῆς Λιβύης, ἃ ἐστι πρὸς δύσιν. Nec lauros tantum habent Pindarici Hyperborei; oleas ita habent, vt ea arbor inde in Graeciam et Pisas translata sit [7]). Pindarus in Originibus Olympiorum solemnium describendis (Ol. Γ, 55) oleam, de qua coronabantur ea tempestate victores, allatam dicit ab Hercule ex Hyperboreis. Sed propius considerandus est totus ille locus, non tantum propter hanc causam, in qua versamur, sed quod saepius in hoc poëta fieri obseruo, vt primum intuenti vel nihil dicere, vel alia omnia dicere, et plane nugari videatur, quam rem strenue adiuuant

7) Possis ad totam hanc disputationem contra Hyperboreos soli septentrioni assignatos accommodare illos Tzetzis versiculos (Chil. 7, 144 v. 710):

Τπερβορέοις τόποις δὲ καὶ τοῖς ψυχροῖς ὁ Τζέτζης
Μεγάλως ἰσχυρίζεται μὴ γίνεσθαι τοιαῦτα·
Ἐν γῇ τῇ Αἰθιόπων δὲ, Ἰνδίᾳ καὶ Λιγύπτῳ
Καὶ γαῖς ὁμοιοθέρμοις δὲ, φύσεις φησὶ τοιαύτας.

Digitized by Google

quidam interpretes; accuratius vero consideratus vel acutos, vel veros certe sensus, et constantis hominis phantasias habeat. Age, quas hic offerat, videamus. Oleam, ait (v. 25) Ἴστρος ἀπὸ σκιερῶν πηγῶν ἔνεικεν, ab vmbrosis Istri fontibus attulit, idque vt sibi liceret, persuasit Hyperboreorum populo, famulo cultorique Apollinis. Haec qui obiter legunt, qui cogitant exeuntia Istria in Pontum Euxinum ostia, possunt hic septentrionales cogitare Hyperboreos: oleam quidem ad totum, quam longus est, Istri decursum sua sponte non nasci, satis constat: quae res euertere videtur argumentum nostrum, quo mitiori Hispaniae Africaeque, vbi vicinae sunt, atque occidentem spectant, plagae transscribere Hyperboreos conamur. Sed illis tantum videri potest, qui non meminerunt veteris de Istro opinionis, quam satis fuerit ex Herodoto (2, 33) apponere. Differte ille Ἴστρος τε γὰρ ποταμὸς ἀρξάμενος ἐκ Κελτῶν καὶ Πυρρήνης πόλεως, ῥέει μέσην σχίζων τὴν Εὐρώπην. Οἱ δὲ Κελτοὶ εἰσὶ ἔξω τῶν ἡρακλείων στηλέων, ὁμορέουσι δὲ Κυνησίοισι, οἳ ἔσχατοι πρὸς δυσμέων οἰκέουσι τῶν ἐν τῇ Εὐρώπῃ κατοικημένων. Istri origines ponit apud Celtas (vtrum nomen propriorum Celtarum h. e. Gallorum, vt sit, extendit? an de illorum coloniis inaudiit?) et Pyrrhenae ciuitatem (Pyrenaeis hanc montibus cognatam et affinem, soni suadere similitudo videtur) porro Istrum flumine suo totam secare dicit Europam. Celtas illos ponit extra columnas Herculis, confines illis dat Cynesios, qui omnium Europae incolarum extremi ad Occidentem habitant. Constat sibi pater historiae, cum (4, 49) repetit, Ῥέει γὰρ, inquit, διὰ πάσης Εὐρώπης ὁ Ἴστρος, ἀρξάμενος ἐκ Κελτῶν, οἳ ἔσχατοι πρὸς ἡλίου δυσμέων μετὰ Κύνητας (iidem fine dubio, quod Stephano Byzantino etiam sic videtur, qui Κυνήσιοι) οἰκέουσιν ἐν τῇ Εὐρώπῃ. Meminerimus hic etiam illius opinionis, qua brachium Istri exonerari putabant veteres in Adriam, (Prael. 1, 4) et eo facilius videbimus, Pindaricos

Digitized by Google

Hyperboreos non esse ad frigidum septentrionem quaerendos. Sed videamus cetera Poëtae. Impulit (v. 45) Herculem animus, vt in *Istriam terram* (quam nunc Hispaniam intelligimus) cum Eurysthei imperio insignem aureis cornibus ceruam persequeretur: in quo venatu Apollodoro teste (Bibl. 2, 3) qui cursu solo vincere et viuam capere vellet, annum integrum consumsit. Hanc igitur persequens (v. 55) τῶν μεθέπων, ἴδε κἀκείνην χθόνα τνοιᾶς ὄπιθεν βορέα ψυχρᾶ, vidit illam terram post boream, vbi nihil amplius licet boreae: quo videtur interpretari illud ὑπὲρ, vt sit regio Hyperboreorum, *supra* vltraque vim ventorum nocentium elata ac remota, eo situ, vt ad eam pertinere boreas non possit. Τόθι δένδρεα θαύμαινε καθεὶς, τῶν νιν γλυκὺς ἵμερος ἔσχεν κ. τ. λ. Hic inquam consistens admiratus est arbores, quas cupiit in Olympiaco stadio suo serere ad vmbram et honorem certantium. Per has poeticas ambages cecinit Thebanus vates, quod paucis verbis indicat Pausanias (Eliac. 1, f. 5, 7 extr.) λέγουσιν Ἠλείων οἱ τὰ ἀρχαιότατα μνημονεύοντες — κομισθῆναι ἐκ τῆς Ὑπερβορέων γῆς τὸν κότινον ὑπὸ τῦ Ἡρακλέους εἰς Ἕλληνας. Antiquissima igitur apud Eleos memoria cum Herodoti narratione hactenus consentit, apportatam ab Hercule ex Hyperboreis oleam, ex iisdem, nisi fallor, regionibus, vnde etiam Hesperides attulit s. citros, qua de re videre licet Salmasium ad Solinum p. 760, b. Reuocemus, si videtur, huc etiam, quae supra (§. 5) de Hecataei regionibus Celticae oppositis dicta sunt. Commeatum aliquem inter extremam Hispaniam et loca vltra Pontum olim credidisse oportet, qui mentionem faciunt apud Strabonem (8 p. 42, 13) Ἰβήρων τῶν ἑσπερίων εἰς τὰς ὑπὲρ τὸν Πόντον καὶ τῆς Κολχίδος τόπους μετοικισμένων. Tractauit hunc locum Iac. Perizonius (Aegyptt. Origg. c. 24 p. 470 sqq.) et probabili admodum ratione ostendit, traductam a Nebucadnezare coloniam Ibe-

Digitized by Google

rorum Hiſpanicorum ab Herculis inde columnis in Aſiam. Fuit quidem poſterior aliquot ſaeculis Nebucadnezar Herculis et Argonautarum temporibus. At ea temporis intercapedo argumentationem noſtram non infirmat: nam illud certe relinquitur, quod vnum hic ſpectamus, non debere ἀδύνατον putari talem commeatum, ne improbabilem quidem videri, ſi quis diuerſam adeo ab hodierna et orbis terrarum faciem, et gentium viuendi agendique rationem in conſilio habeat. Ceterum in tantis Geographiae antiquiſſimae tenebris, quas ſtudioſe aliis obieciſſe videntur, qui ſoli fere nauigabant mercatores Phoenicii, eo minus mirandum eſt, fluctuare fabulas. Illud quidem manet, extra columnas Herculis in extremo Occidente vel Libyae vel Iberiae, vel vtriusque adeo, nauigatum Oceanum [8]), allatos inde in Graeciam, ne de aliis dicamus, fructus mitiores: Hyperboreos autem dictos notione obſcura et parum definita regionum remotiſſimarum et felicium incolas, a quorum praedicatione ſuas merces commendarent mercatores, religionem ſuis ſacris quaererent ſacerdotes Delii et Olympii, auctoritatem portentis ſuis quidam Pythagorei.

III. *De praedonibus Francis.*

Imperator Probus inter alias barbaras Germaniae nationes Francos iam ante imperium deuicerat, Fran-

8) Hunc ipſum Occidentalem Oceanum, hoc ipſum Atlanticum mare intellexiſſe videtur doctiſſimus poeta Claudianus (3 Conſ. Honorii 7, 54) de Theodoſio comite, Imperatoris Theodoſii patre canens,

Ille leues Mauros, nec falſo nomine Pictos
Edomuit, Scotumque vago mucrone ſecutus
Fregit Hyperboreas *remis audacibus vndas.*

Ex Mauritiana claſſe ſi petiit Britanniam, praeternauigat illos Hiſpaniae Hyperboreos.

Digitized by Google

cici inde cognomen meritus (Zosim. 1, 68. Vopiscus c. 11). Horum quidam sedes ab illo petierant atque impetrauerant in Thracia et locis Ponto Euxino vicinis. Reliqua iam ipsis Zosimi verbis dicemus in fine libri primi, Καὶ Φράγκων τῶν βασιλεῖ προσελθόντων, καὶ τυχόντων οἰκήσεως, μοῖρά τις ἀποσχοῦσα, πλοίων εὐπορήσασα τὴν Ἑλλάδα συνετάραξεν ἅπασαν. καὶ Σικελίᾳ προσχοῦσα καὶ τῇ Συρακοσίων προσμίξασα πολὺν κατὰ ταύτην εἰργάσατο φόνον. ἤδη δὲ καὶ Λιβύῃ προσορμισθεῖσα, καὶ ἀποκρουσθεῖσα, δυνάμεως ἐκ Καρχηδόνος ἐπενεχθείσης οἷά τε γέγονεν ἀπαθὴς ἐπανελθεῖν οἴκαδε. Iam eandem historiam referat Eumenius (Paneg. Constantii f. 4, 18, 3) *Recursabat in animos illa sub Diuo Probo et paucorum ex Francis captiuorum* (h. e. in sedes alias victoris arbitrio translatorum, vt Iudaei fuisse dicuntur in captiuitate Babylonica) *incredibilis audacia, qui a Ponto vsque, correptis nauibus, Graeciam Asiamque populati, neque impune* (sine poena ac damno eorum, quos inuaderent) *ipsas postremo naualibus nobiles ceperant Syracusas, et immenso itinere peruecti Oceanum, qua terras irrupit, intrauerant.* Qui nihil vellem praetermittere, quod ad memorabilem historiam pertineret, inspexi etiam Vopisci Probum. Ille rem ipsam, sed sine nomine Francorum, breuiter indicare videtur c. 18: *Facta pace cum Persis ad Thracias rediit, et C millia Bastarnarum in solo Romano constituit, qui omnes fidem seruauerunt. Sed cum et ex aliis gentibus plerosque pariter transtulisset, id est, ex Gepidis, Gautunnis et Vandalis,* (vtrum in his Franci etiam comprehendi potuerint, quaerere modo non possum) *illi omnes fidem fregerunt, et occupato bellis tyrannicis Probo, per totum pene orbem pedibus et nauigando vagati sunt, nec parum molestiae Romanae gloriae intulerunt. Quos quidem ille diuersis vicibus variisque victoriis oppressit, paucis cum gloria domum redeuntibus, quod Probi*

Digitized by Google

euaſiſſent, manus. His inter ſe collatis, apparet, Francos illos de Ponto poſt traiectum totum quam longum eſt internum mare, dextro flexu, lectis Hiſpaniae Galliaeque, tum Belgicae litoribus, in patriam ſuam Germaniam maritimam *(qua Océanus terras irrupit)* rediſſe, quam illis Leibnitius inter Rhenum et Albim aſſignauit. Hanc vero antiquam illorum patriam intelligendam eſſe, vel hoc ſatis indicat, quod reditus in Pontum ipſos Probi poteſtati non exemiſſet, ſed ſubieciſſet. Habemus nauigationem valde ſimilem Argonauticae illi, tumultuarie illam quidem et temerario auſu ſuſceptam, exitu tamen pro tam longo per Oceanum curſu inſperato. Neque enim praeſidiorum plus habuere Franci, quam illi Minyae, quin aliquanto forte minus, intermiſſis diu illis mercatoriis antiquorum nauigationibus. Breviſſima forte reſponſio quibusdam videbitur, etiam hoc de Francis conſictum vel nimis auctum eſſe. Sed eadem omnem licebit hiſtoriam vna plaga euertere, ſpongia vna delere. Hoc vero tanto fuerit audacius, importuniusque, quod haec non prima fuit Germanorum maritima expeditio. Iam ſub Gallieno, ſi Eutropio credimus (9, 6), *Germani vsque in Hiſpanias penetrauerunt et Tarraconem ciuitatem nobilem expugnarunt.* Oroſio (7, 22) teſte, *Germani vlteriores* (ab Italia remotiores quam Rhaeti et Alamanni) *abraſa potiuntnr Hiſpania.* Eodem reſpiciens (7, 41) *Irruptae ſunt Hiſpaniae — ſuſtinuere a barbaris — quod etiam ſub Gallieno Imperatore per annos prope duodecim Germanis euertentibus excepere.* Ne dubitemus Francos fuiſſe hos Germanos, facit Nazarius (Paneg. 9, 17). *Franci ipſi*, inquit, *praeter ceteros truces, quorum vis cum ad bella efferueſceret, vltra ipſum Oceanum* (ſuum in mare internum per columnas Herculis) *aeſtu furoris euecta, Hiſpaniarum etiam oras armis infeſtas habebat.* Nempe a ſuis inde Ger-

Digitized by Google

manici maris litoribus totam Belgicam Gallicamque oram, totam deinde Hiſpaniam a tribus oris circumvecti Tarraconem venere. Quo minus muto, quod modo dicebam, Francos praedones in antiquam patriam ſuam, quae tum erat maritima Germaniae inferioris, rediſſe, poſtquam vidi Io. Riuium in hiſtoria nauali media (lib. 2 p. 94) illum locum aliter accepiſſe: *Columnis egreſſi*, inquit, *omnia in aduerſo Africae et Hiſpaniae litore foedum in modum depraedabantur, ſpoliisque onuſti nemine interpellante in Pontum ad ſuos redierunt.* Eſtne vero probabile, eos vel tuto relegere curſum priorem per totum internum mare potuiſſe, vel praeteruectos poſt Hiſpaniam Galliamque oſtia Rheni et Albis, interiectamque inter ea patriam ſuam, per antiquas Argonautarum ambages in regionem, cui poenae cauſa, aut certe, vt obſeruari cuſtodirique poſſent, aſſignati fuerant, rediſſe? Vt fit, primus hic error peperit longe maiorem. Poſt verba, quae modo dedimus, addit ſtatim Riuius: *Cum his Carauſius tot coeli regionibus diſiunctis ſocietatem et foedus iniit. Itaque Franci (horum enim iam, non Getarum aut Scytharum nomen in ore hominum eſſe coeperat) ne foederato ſuo deeſſent, cum pari qua prius claſſe egreſſi* (ex Ponto ſcilicet, ſuperatoque quam longum eſt interno mari) *ad fretum Gaditanum veniunt, id vnum agentes, vt Carauſio iungerentur.* Mirificam deinde hiſtoriam narrat, et Conſtantium cum Francis, quibus in Oceano *extra fretum Gaditanum occurrit, claſſe facit congredi, eosque internecino praelio ſic deleri, nunquam vt deinceps Francorum nomen in regione Pontica, vnde tum veniebant, auditum fuerit.* Bene eſt, quod mox interfecit illos Ponticos Francos orbi terrarum graues bonus Riuius, ſed poterat illos non reducere in Pontum, quod breuius erat, et ſidei eorum, qui

Digitized by Google

proximi his temporibus fuere, Eumenii, Aur. Victoris, Eutropii et aliorum conuenientius. Non inauditum nec insolitum adeo fuisse saeculo quarto exeunte, e Germaniae fluuiis Rheno praesertim soluentes praeter Belgicam, Galliam, Hispaniam, superatis columnis Herculis legere hinc Hispaniae litora, hinc Africae, apparet etiam ex loco Claudiani B. Gildon. 372: *Germania cuncta feratur Nauibus, et socia comitentur classe Sicambri: Pallida translatum iam sentiat Africa Rhenum.*

Digitized by Google

DE AETATE
SCRIPTORIS ARGONAVTICORVM
DISSERTATIO

Digitized by Google

Digitized by Google

DE AETATE
SCRIPTORIS ARGONAVTICORVM.

His temporibus, quibus nos viuimus, tanti quum in omni litterarum genere, tum etiam in antiquitatis perueſtigatione facti ſunt progreſſus, vt, ſemel mota aliqua quaeſtione, non temere deſit certioris viae copia. Sed indicare viam plerumque facile eſt: perſequi, id vero et ei ſaepe, qui ducem ſe praebet, nec raro etiam comiti moleſtum eſt, praeſertim ſi in re ſterili atque exili verſatur disputatio. Quod equidem vti ipſe non ſine taedio expertus ſum in hac quaeſtione, quae eſt de antiquitate Argonauticorum Orphei, ita ne legentibus, quae de hac re ſcripſi, idem accidat, magnopere vereor. Sed eſt tamen his quoque rebus aliquod pretium, quas qui non contemnunt, (contemnunt autem tantummodo imperiti) hi, vt ſpero, non dedignabuntur mecum haec auia Pieridum peragrare loca, nullius ante trita ſolo. Quae etſi minime amoena ſunt, tamen, vt idem poeta ait,

iuuat integros accedere fontes,
atque haurire.

Praeuideo enim fore, vt haec, quae nunc a me dicentur, alio traducta maiorem ſint atque ampliorem habitura fructum.

Digitized by Google

Igitur neminem hac aetate tam in antiquis litte
ris rudem inueniri arbitror, qui cum Gesnero hae
scripta, quae Orphei nomen prae se ferunt, vel vniu
omnia scriptoris esse, vel dictionem habere Homer
cam sibi persuadeat. Hymni quidem, de quibus d
cte disputauit Tiedemannus in primis Graeciae ph
losophis, quin et Argonauticis et Lithicis antiqui
res sint, dubitari non potest: quamquam etiam i
hymnis sunt, qui recentioris aetatis non dubia co
tineant indicia. De Lithicis Tyrwhitti sententia
merito improbat Ruhnkenius in Bibl. crit. P. VIII.
87. qui dubitans, an Valentiniani et Valentis aet
carmen tam sani coloris proferre non potuerit, re
rendum putat hunc libellum ad tempus Domitian
qui, teste Dione Cassio LXVII. p. 1111. philosoph
partim vrbe et Italia eiecerit, partim poena capit
affecerit. Quam sententiam, qui hoc carmen dilig
ter legerit, iis, quae infra de epicorum versibus d
centur, egregie confirmari sentiet. Maior est de A
gonauticis disceptatio. Nam quum Schneiderus i
Analectis criticis, quorum tantummodo primus fasc
culus prodiit Traiecti ad Viadrum CIↃIↃCCLXXVII. no
solum Onomacrito et Cleoni, cui Toupius Em. i
Suid. T. II. p. 98. hoc carmen tribuendum putaba
Argonautica, et iure quidem, eripuisset, sed etia
poetae et recentissimi, et semibarbari opus esse con
tendisset: grauis huic sententiae aduersarius exstit
Ruhnkenius, qui in Ep. crit. II. p. 228. vetustissimu
esse Argonauticorum scriptorem ostendere conatus e
Ab Ruhnkenii sententia non plane alienus fuisse vi
detur Wolfius in prolegomenis ad Homerum p. 2
Schneiderus se ipse defendit in praefatione ad Arg
nautica. Ab vtraque parte, vt equidem existimo, co
pidius, quam par erat, pugnatum est. Sed cogno
scamus caussam, et perpendamus, quae pro vtraqu
opinione allata sunt argumenta. Quibus si compon
lis potest, bene est; sin minus, aliam tentemus viam
Ac primo ipsa ponam Ruhnkenii verba. Hic igitur

Digitized by Google

cuius sint carmina, inquit, *quae Orphei nomine circumferuntur, veterum dissensus incertum facit. Is, qui Argonautica et Hymnos Orpheo subiecit, sive Onomacritus fuerit, vt plures tradunt, sive alius, scriptor certe meo iudicio vetustissimus est; in quo, quamuis animum diligenter attenderim, ne leuissimum quidem recentioris aetatis vestigium reperi, contra proba omnia, et antiquitatem redolentia. Orationis forma Homericam refert, sic tamen, vt pauca singularia in ea notentur. Tale est ἐπεὶ pro ἔπειτα Argon.* 182. *et* 675. *vbi vide H. Stephanum. Abreschius quidem Dilucid. Thucyd. p.* 446. *id aliis etiam scriptoribus vsitatum dicit. Sed exempla magis certa et perspicua requiro. Tale quoque est οἱ pro particula expletiua, quod pluribus locis occurrit, nec semel ex Codice nostro restituetur. Quamquam illud οἱ non prorsus dissimilem vsum habet aliquot Homeri locis, quae Gesnerus laudauit Indice h. v. quibus adde Il. E.* 24. Ὡς δή οἱ μὴ πάγχυ γέρων ἀκαχημένος εἴη. *Erunt fortasse, qui inter singularia quoque referant formam Alexandrinam εἶδα vs.* 116. *et ἔπεσα vs.* 519. *Quibus locis vsus Valckenarius meus ad Herodot. VIII.* 68. *hoc iudicium addit:* Hic forex suis se saepe prodit indiciis. *At sint eae formae indicio, scriptorem Argonauticorum Alexandrinum fuisse; nihil impedio: modo ne ad carminis vetustatem elevandam trahantur. Nam alii quoque poetae, quorum antiquitatem nemo in dubium vocauerit, Alexandrinis formis vsi reperiuntur, tanquam Lycophron vs.* 21. ἐσχάζοσαν, *quo respicit Grammaticus MS. in Bibl. Sangermanensi:* Ἐλέγοσαν, ἐγράφοσαν, καὶ τὰ ὅμοια Ἀλεξανδρεῖς λέγουσι. Λυκόφρων Ἀλεξάνδρᾳ· Ναῦται λίαζον, κἀπὸ γῆς ἐσχάζοσαν. *Idem vs.* 252. πέφρικαν. *vbi vide Tzetzen. Posidippus Anthol. VII. p.* 614. τὴν δὲ, θαλάσσης Ψαύουσαν, περιεῖς εἴχοσαν αἰγιαλοί. *Verum, quem poetam nos ab*

Digitized by Google

antiquitate et elegantia commendamus, eum, ecce, in Germania exortus Orpheomastix recentiorem Graeculum, barbarum ac semilatinum versificatorem appellat, qui quod pingui ingenio concepisset, vix potuerit idoneis verbis efferre. In qua accusationis atrocitate, nescio, quid magis mirer, inscitiamne, an confidentiam. Fatendum quidem est, Argonautica rarius a veteribus, ne a Graecis quidem Apollonii interpretibus, laudari. Quamquam hi, si bene coniecit vir eximius, Io. Toupius Emend. in Suid. T. III. p. 75. quod vix putem, Argonautica sub Cleonis Curiensis nomine laudarunt. Sed ex hoc silentio, frustra sit, qui argumentum ducat ad vetustatis, quam habent, opinionem conuellendam. Etenim diserte laudantur ab antiquis et claris Grammaticis, Oro et Dracone Stratonicensi. Orus quidem apud Etymol. M. p. 787. l. 29. haec ex iis attulit: Τὸν δὴ καλέσσι Φάνητα, ὅτι πρῶτος ἐν αἰθέρι φαντὸς ἐγένετο. *Quae cum Sylburgius vnde sumta essent, ignoraret, sic corrigere instituebat:* τὸν δὴ καλέσσι Φάνητα, Τεῦνεκα πάντων πρῶτος ἐν αἰθέρι φαντὸς ἔγεντο. *Sed Orus de memoria, vt saepe solent Grammatici, laudauit Argonaut.* 13.

ὃν ῥα Φάνητα
ὁπλότεροι καλέσσι βροτοί· πρῶτος γὰρ ἐφάνθη.

Draconis locus est in libro inedito περὶ μέτρων ποιητικῶν, *quem in Bibliotheca Regia euoluimus:* οἱ ποιηταὶ δὲ ἢ προστιθέντες διὰ τὸ μέτρον, συςέλλεσι τὸ ῑ, ποταμηίδος, Παγασηίδος λέγοντες. ὅθεν καὶ Ὀρφεὺς ἐν Ἀργοναυτικοῖς· *(vs. 110.)*

Λαψηροῖσι πόδεσσιν, ὑπὲρ Παγασηίδας ἀκτάς.
ἀντὶ τῦ Παγασίδας. *Idem:* Φόρκυνος τὸ κυ ἐκτείνει· αἱ γὰρ γενικαὶ αἱ διὰ τῦ νος ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὑπάρχουσαι, εἰ παραλήγοιντο τῷ ῡ, ἐκτεταμένῳ

Digitized by Google

παραλήγονται, οἷον Φόρκυνος, πόλτυνος, τὴν δὲ ὀνομαστικὴν συγέλλεσθαι βέλεται Ἡρωδιανός. καὶ ἔτως εὑρήσεις παρὰ ποιηταῖς. Ὀρφεύς· (*Argon. vs.* 337.)

Πρωτέα, καὶ Φόρκυνα, καὶ εὐρυβίην Τρίτωνα.

Suidas, vtriusque Grammatici scripta recensens, nihil de aetate, qua vixerint, addit. Antiquos tamen esse, satis aliunde constat. Iam qui vel leuiter Grammaticos attigerit, ignorare non potest, recentiores quidem, velut Thomam Magistrum et Moschopulum, nullo discrimine veteres, nouitios scriptores laudare: at antiquos, quales Orus et Draco sunt, praecepta sua non nisi veterrimorum et classicorum scriptorum, de quibus in Histor. Crit. Orat. Gr. p. 95. *disputauimus, auctoritate confirmare. Et hanc antiquitatem omnes ita sequuntur, vt Euphorion et Parthenius poetarum recentissimi sint, quorum testimoniis vtantur. Ex his cogitur, nunquam Grammaticos, quos diximus, Orphei Argonautica laudaturos fuisse, nisi carminis vetustatem cognitam perspectamque habuissent. Huc accedit, quod Nonnus, seculi quinti poeta, nec nisi veteres imitari solitus, Argonautica manifesta imitatione expressit, vt ad vs.* 226. *demonstrabimus, non tantum auctoritatis huic carmini tributurus, nisi antiquitatis fides inter omnes constitisset.*

Haec Ruhnkenius. Schneiderus, qui ad haec respondit in praefatione ad Argonautica, praeterquam quod Thunmanni sententiam, quam infra commemorabimus, pro se affert, magis ambiguitatem, quae est in Ruhnkenii disputatione, carpit, quam argumenta ipsa labefactat. Non reputasse Ruhnkenium, quantum temporis spatium inter Onomacritum et Alexandrinos intercessisset; quod tantum esse, vt vix commode vtrique vetustissimorum appellatione comprehendi possint. Incertum esse, qua aetate Orus et Draco vixerint; Orum ne respexisse quidem videri Argonautica eo in loco, quem excitauerit Ruhnke-

Digitized by Google

nius. Nonni denique imitationem non magis certam esse. Itaque ipse Heynio accedit, cui scriptorem Argonauticorum Alexandrinae aetatis poetam videri ait. Quod ego in Heynio, qui pugnantes sententias conciliare volebat, non miror: tanto magis miror in Schneidero, qui Ruhnkenium refellere studebat. Nam qui Alexandrinae aetatis poetam fuisse Orpheum putat, is, nisi accuratius definiat, quo ille tempore vixerit, non video, qua ratione Ruhnkenio, non repugnanti, quo minus Alexandrinus fuerit Orpheus, contradicere queat.

Auctoritas Ruhnkenii metuo ne plus, quam pondus argumentorum, quibus est vsus, ad plurimorum assensionem valeat. Quamquam quum omnino nullius hominis apud eos, qui liberali sunt indole praediti, tanta debet esse veneratio, vt eius in verba iurare, quam ipsi rem cognoscere malint, tum in Ruhnkenio, quamuis egregiae sagacitatis critico, duo alia, eaque valde illustria exstant exempla, quae, ne quis temere iudicium eius in tali re sequatur, admoneant. Vnum, quod communi de Homero opinioni, quam a puero imbibisset, ita adhaerebat, vt, Wyttenbachio teste in vita eius p. 214. Wolfii disputationem de integritate Homericorum carminum probare non auderet. Qua quidem, vt accepimus, etiam perterreri se dicebat. Atqui exhorrescere talia, id est eius, qui a diu probatis opinionibus ne vult quidem abstrahi. Alterum exemplum, idque magis etiam memorabile, praebuit iudicio de carmine Maximi περὶ καταρχῶν· quod ille, vt refert Heynius in prima editione Virgilii vol. II. p. 236, a poeta Alexandrino, Callimachi et Apollonii Rhodii aequali scriptum censebat. Hoc quidem iudicium tanto magis equidem miror, quod ipsa sermonis ratio, in quo genere peritissimus iudex erat Ruhnkenius, aliquot saeculis post scriptum esse istud carmen euincit. Similiter idem errauit ad Lith. 267. carmen de lapidibus orationis cultu elegantiaque reliquis Orphicis cedere existimans. Sed nolo eleuanda

Digitized by Google

auctoritate Ruhnkenii praesidium parare contrariae sententiae. Illorum causa haec dixi, apud quos nimium valet clarorum virorum auctoritas. Quamquam his in Orpheo quidem etiam Valckenarii nomen obstat, quo nullum inueniri magis idoneum iudicem credo. Itaque ad ipsa nunc accedam argumenta, quibus opinionem suam confirmare conatus est Ruhnkenius. In quibus hoc non possum satis mirari, quod de Onomacrito vel cogitasse se indicauit. Hunc enim in omni antiquitate, qui Argonauticorum scriptorem perhiberet, nemo fuit. Sed, ne Onomacritus fecerit Argonautica, antiqua tamen, inquit, esse et orationis forma docet, et grammaticorum fides probat. De oratione mirum est ita sentire potuisse Ruhnkenium. De grammaticis quae dicit, partim cupidius disputavit, partim, si alia grauiora in contrariam partem argumenta accedant, non satis ab omni dubitatione tuta praestitit. Nam Ori quidem testimonium, quod Schneiderus quoque animaduertit, iniuria huc traxit, quum, quae Orus affert, non modo dissimillima sint iis, quae in Argonauticis leguntur, verum etiam in tali versentur argumento, quod non Argonauticorum sit proprium, sed ad sacra Orphica, quae aliis fuerunt in libris tractata, pertineat. Solus igitur pro antiquitate Argonauticorum testis exstat Draco Stratonicensis, cuius quidem fides vel ob id ipsum, quod solus est in tanto vniuersae antiquitatis ipsorumque Apollonii interpretum silentio, suspecta esse debet. Et praeterea in huius testimonio illud incommodum accidit, quod liber iste de metris poeticis, quippe ineditus adhuc, diligentiorem peruestigationem excludit. Quis enim ex iis, quae Valckenarius, Ruhnkenius, Brunckius ex isto libro attulerunt, definire ausit, vtrum ipsius sit Draconis iste commentarius, an epitome ab recentiore aliquo facta grammatico, et additamentis quibusdam deformata? Certe similes errores haud pauci aliis in scriptis grammaticorum inueniuntur: atque, vt aliquod certe exemplum afferam, inc-

Digitized by Google

ditum ſcholiaſten Hephaeſtionis olim ex codice Auguſtano deſcripſi, qui commentarius hunc habebat indicem: Ἡφαιςίωνος περὶ μέτρων. Quae quum ita ſint, equidem ita exiſtimo, Draconis Stratonicenſis auctoritatem, vt nunc quidem res eſt, neutram in partem aliquid probare poſſe. Quod ſi a teſtimoniis ſcriptorum nihil praeſidii eſt, omnis disputatio conſiſtere debebit in iis rebus, quibus ipſum carmen aetatem ſuam prodere videatur. Quo in genere duplicem eſſe conſtat rationem argumentorum, ex quibus coniecturam petere liceat. Etenim aut in rebus, quarum mentionem facit ſcriptor, aut in orationis forma, qua vtitur, aliquid inſit neceſſe eſt, quod aetatis, qua vixerit, indicium faciat.

Ac de illo genere, quod in rebus a ſcriptore commemoratis poſitum eſt, non poteſt non difficilis eſſe in Orphei Argonauticis quaeſtio. Nam et argumentum, in quo carmen iſtud verſatur, peruetuſtum eſt, et ſcriptor, antiquiſſimi poetae nomen mentitus, quae ab iſta aetate abhorrerent, vitare debuit. Praeterea vero, ſi aliquam hoc genus vim habet in aetate carminis inueſtiganda, ad antiquitatem ei detrahendam valebit, non etiam ad probandam. Etenim ſi nihil in rebus tractatis reperiatur, quod non a vetuſtiſſimo ſcriptore traditum videri poſſit, quis tanta erit confidentia, vt ſcriptorem non potuiſſe alios et fortaſſe antiquiſſimos auctores ſequi contendat, praeſertim in eo argumento, in quo exponendo plurimi ſua exercuerint ingenia? Facile vero intelligitur, ſi quid ſit in Argonautarum fabula, quod aetatem ſcriptoris prodere poſſit, id maxime in orbis terrarum notitia, quae a fabuloſis profecta initiis paullatim amplificari illuſtrarique coepit, debere poſitum eſſe. Nec praetermiſerunt hanc rem docti homines. Quamquam, quod ſane mireris, hoc ipſo in genere, quod longe clarius ac certius, quam aliae res, eſſe videtur, in diuerſiſſimas partes diſceſſum eſt. Nam de duobus

Digitized by Google

eruditiſſimis viris vnus, Thunmannus, ex orbis terrarum notitia, quam habuerit ille Orpheus, Ptolemaei Euergetae temporibus eum recentiorem eſſe contendit; alter, Mannertus, ex eodem argumentorum fonte eumdem poetam ante Herodotum collocare conatus eſt. Ac Mannertus in Geographia Graecorum et Romanorum T. IV. p. 25. ſeqq. hoc modo ſententiam ſuam probare ſtuduit. Herodoto quidem antiquiorem eſſe Orpheum propterea, quia minus claram Ponti Euxini notitiam habeat, nomenque Siciliae ignoret, quod non niſi paullo ante Herodotum in hominum ſermonem vſumque venerit. Eumdem vero recentiorem eſſe Homero, quia Pontum Euxinum vndique clauſum eſſe ſciat; quia multa commemoret nomina populorum circa haec loca incolentium; quia columnas Herculis, Tarteſſum, Sardiniam, littora Italiae, Siciliam, denique Aetnae montis incendia cognita habeat. Obſcuram illam Ponti Euxini notitiam deinde copioſius perſequitur. In his ea, quibus poſt Homerum vixiſſe Orpheum demonſtrat, ſi tali demonſtratione opus eſt, nemo dubitabit quin vera ſint. Multo minor, immo nulla vis illorum eſt argumentorum, quibus antiquitatem Herodoto maiorem euincere ſtuduit. Quae argumenta vt ſint vera, non poſſunt continuo ad ipſum Argonauticorum ſcriptorem trahi, ſed, niſi alia accedant, illud tantum efficiunt, vt auctores Herodoto priores ſequutus eſſe Orpheus videatur. Quid vero dicemus de eo, quod Alpium, quod Hiberniae mentionem facit hic idem Orpheus, de quibus nihil inaudiuerat Herodotus? Quod ſi haec res, vt videtur, poſtulat, vt Herodotum antiquiorem Orpheo cenſeamus, clarum eſt alios circumſpiciendos eſſe ſcriptores, quibuscum comparentur Argonautica, et eos quidem tales, qui antiquiores, non qui recentiores ſint: quia non ab illis, quae ignorare videtur Orpheus, ſed ab his, quae cognita ei ſunt, repeti rationes debent. Id autem fecit Thunmannus, ſucceſſu, vt par eſt, meliore. Is in epiſtola ad Schneide-

Digitized by Google

rum, quam hic publicauit in Noua Bibliotheca Philologica, Lipsiae 1778. vol. IV. p. 298—301. in hanc sententiam disputat. Primo post expulsos e locis circa Maeotidem paludem Scythas, quod circiter CCCLXXX annis ante natum Christum contigisse, item post Ephorum vixisse Orpheum. In his enim, v. 1064.

ἠδὲ Γελωνὸν ἔθνος, Βαθυχαίτων τ' ἄπλετα φῦλα,
Σαυρομάτας τε, Γέτας, καὶ Γυμναίους, Κέκρυφάς τε,

respexisse ea, quae ex Ephoro commemoret Scymnus Chius post Holstenii notas ad Stephanum p. 378.

εὐσημότατον εἶναι φησὶ τὸ
τῶν Σαυρομάτων τε καὶ Γελωνῶν καὶ τρίτον
τὸ τῶν Ἀγαθύρσων ἐπικαλούμενον γένος.

Herodoti enim Agathyrsos esse Dacos. Gymnaeos Orphei videri esse Ephori Limnaeos. Getarum cis Danubium habitantium ab Alexandri demum temporibus mentionem fieri. Ephoro male intellecto Agathyrsos ab recentioribus geographis, velut Ptolemaeo, in Asia collocatos esse. Deinde, post Alexandrum vixisse Orpheum, quia Pontum Euxinum et Maeotidem paludem cum septemtrionali Oceano continuari censeat. Tanain ex Araxe deriuatum (v. 753) ab Aristotele Meteor. I. accepisse videri, vbi hic dicat ex monte Parniso iam Oceanum cerni, ex eoque monte Bactrum fluere, et Choaspen, et Araxen, cuius partem esse Tanain. Eadem de Tanai esse apud Scymnum Chium p. 378. Quem fluuium Phasin poeta vocet, Hypanin esse, qui nunc vocetur Cuban, quemadmodum apud Plutarchum de fluminibus Hypanis sit Phasis: testemque affert Holstenium ad Steph. v. Φᾶσις. Porro Orpheum vixisse post Pytheam. Pytheam enim primum cognouisse Britanniam, non etiam Hiberniam, quam tamen commemoret Orpheus, iuxta ac Britanniam, quae ei prisca et indigena appellatione Λυκαία vocetur v. 1213. Pytheam ergo, qui ex

Digitized by Google

Oceano in Tanain penetraſſe ſe narrauerit, poſt Alexandrum, ſed ante Timaeum fuiſſe, qui ei Plinio teſte (H. N. XXXVII. ſ. 11, 1.) fidem habuerit. Hiberniae quidem nomen etiam in libro de mundo inveniri, ſed hunc librum non eſſe Ariſtotelis. Tum Orpheum recentiorem eſſe etiam Philemone, qui Ptolemaci Euergetae temporibus Periplum ſcripſiſſe videatur. Neque enim hunc eſſe comicum illum, quae Harduini et Schlözeri opinio fuerit, immemorum praefationis Ptolemaei. Hunc Philemonem, Celtarum fide nautarum, de Iuernia, immenſae magnitudinis inſula, ſcripſiſſe: ex eo Apollonium Κρονίην ἄλα et inſulam Ἠλεκτρίδα IV. 326. 506. Orpheum Κρόνιον Ὠκεανὸν et νεκρὴν θάλασσαν, de qua Plinius p. 467. ed. Hard. hauſiſſe. Dein, poſt Poſidonium fuiſſe Orpheum. Hunc enim primum Cimbros ac Cimmerios confudiſſe, idemque facere Orpheum, Cimmeriis ad mare mortuum collocatis; pariterque Philemonem, de quo eſt apud Plinium IV. 27. *Philemon Morimaruſam a Cimbris*, i. e. inde a Cimbris, *vocari, hoc eſt, mortuum mare, vsque ad promontorium Rubeas; vltrà deinde Cronium.* Noſſe etiam Orpheum Alpes montes, quos fluuium putauerit eſſe Herodotus. Quos montes non ante Graecis innotuiſſe, quam creſcente eorum cum Romanis commercio. Denique Orpheum poſt cognitum nomen Hermioniae, quam Germaniae eſſe appellationem, fuiſſe. Caeterum, qui Hermiones memoret, primum videri eſſe Melam.

Haec quidem Thunmannus. Quae ego neque amplius perſequi, nec, ſi quid forte in dubitationem vocari poſſit, veluti Λυκαία Britanniae nomen, aut Alpes cum Alpi fluuio permutatae, refellere volo. Nam et tanta eſt harum rerum obſcuritas, vt, niſi diligentiſſima perſcrutatione praegreſſa, vix tuto pedem promouere liceat, neque, etiam ſi haec ad liquidum perduci queant, multum lucri video. Certe Thun-

Digitized by Google

manni disputatio, quae quidem, vt puto, satis euincit Orpheum Herodoto multo recentiorem esse, non attingit tamen, nec per naturam rei potest attingere illam aetatem, cui, mea quidem sententia, aliae eaeque grauissimae rationes Orpheum vindicant. Eas autem rationes dico, quae ex oratione depromuntur: quibus nescio an nihil reperiri certius possit. Ac fortasse illud ipsum, quod hic scriptor se antiquum illum Orpheum, comitem Argonautarum mentitur, facilius etiam in Onomacriti, quam in Alexandrinorum aetatem quadrat: ita vt, si Alexandrinis non est antiquior Orpheus, his etiam aliquanto recentior putari debeat. Sed mittam hoc, quod est in coniectura positum. Ad illa me conferam, quae maiorem habent euidentiam. Ac satis mirari non possum Ruhnkenium, qui ne leuissimum quidem recentioris aetatis vestigium, contra proba omnia et antiquitatem redolentia in Orpheo se reperisse scribat. Quae si alius dixisset, cuius minor eruditio, minus subactum Graecorum lectione esset iudicium, eum profectó male versatum in antiquis scriptoribus esse crederem. In Ruhnkenio autem, qui, si quis alius, ista culpa vacuus est, quid aliud quam errorem agnoscam, quum haec primum scriberet, cupiditatem autem et, si dicere fas est, pertinaciam, quum iteraret? Quamobrem, ne nomen viri atque auctoritas nobis officiant, copiosius est atque enucleatius de oratione Orphei dicendum: quo id me consequuturum spero, vt errasse Ruhnkenium ostendam. Continetur autem oratio, in poeta quidem, duabus maxime rebus, numeris et dictione. De dictione post dicetur, et breuius: quoniam enim materia infinita est, satis erit praecipua commemorare, quae qui augere volet, semel monitus non quaeret frustra. Nunc numeros videamus, de quibus exponendum est explicatius illorum causa, qui ouum non putant ouo similius esse, quam, si modo sex pedes habeat, hexametrum hexametro. Et sunt hi satis multi.

Digitized by Google

Epica Graecorum poesis, quantum nobis quidem aestimare licet, originem ab Homero duxit. Huius exemplum sequuti sunt, qui postea in hoc genere elaborarunt, omnes; sed ita, vt, quae illum ausum esse viderent, sibi non omnia putarent concessa esse. Sic disciplina quaedam exstitit epicae poeseos, varias illa temporum successu experta mutationes. Ad quas qui diligenter attenderit, quasdam quasi sectas epicorum poetarnm deprehendet; vnde, qua quisque aetate vixerit, satis probabiliter poterit colligi. Sed in hac disputatione primam, eamque haud leuissimam difficultatem ipsa creant Homeri carmina, quae, ex quo praestantissima illa Wolfii prolegomena in lucem edita sunt, plurimam et praebuerunt iam dubitandi materiam, et posthac praebebunt. Scilicet praeclarum exemplum recte sequi, id est eius tantum, qui ipse in exemplis esse possit. Sed istas dissensiones qui excitauit, idem, vt speramus atque optamus, componet. Interim hoc iure nostro sumere nobis videmur, nec scriptoris vnius, neque aetatis eiusdem esse carmina ista, e quibus conflatae sunt Ilias et Odyssea. Quamquam in hac re vehementer dissentio a Schneidero, qui suam sententiam in praefatione ad Orphei Argonautica aperuit. Veluti quum decimum librum Iliadis fetum exsuccum et exsanguem ingenii languidi esse contendit, nihil in septimo, nihil in octauo, non in fine noni, non in obliuioso Achille haerens. Sed mittam haec. Illud contendo, in hac quaestione non negligendos esse numeros. Vt vno, sed eo luculento vtar exemplo, quis non mirum quantum interesse sentiat inter numeros, qui sunt in XIII. libro Iliadis, et eos, qui sunt in XXIII? Sed haec indicasse sat est. Progrediendum enim est ad ipsam epici versus historiam.

Ac prima omnium aetas epicae poeseos est, quam a principe poeta Homericam dicemus. Huius aetatis poetae primi sermonem metro accommodarunt: ii-

Digitized by Google

demque non modo epicae dictionis conditores exſtiterunt, ſed plurimarum etiam inuentores formarum, flexionum, menſurarum, quae ab heroico verſu deinde per omnem Graecae linguae copiam dimanarunt. Illi igitur quum ſermonem nullo dum metri vinculo ligatum, nullis dum menſuris, niſi quas in communi vſu aures notarent, diſtinctum, ſed obſequioſum adhuc et varie flectenti facile cedentem fingere et numerorum neceſſitati adſtringere inſtituerent, multa, vt par eſt, conati ſunt, quae quia non ſemper, ſed rarius admitterentur, inſequuta aetate, quae leges a priori accipiebat, vt licenter facta, quum regularum inſtar eſſe non poſſent, paullatim repudiata ſunt. Huius generis quum multae ſunt productiones breuium ſyllabarum in mediis vocabulis, longarumque correptiones, quae ab accentu potiſſimum habent originem, tum in primis haec duo, productiones ſyllabarum breuium in caeſura, et hiatus. Hiatum quidem ex Homero expellere nuper voluerunt. *Tamen vsque recurrit.* Praeterea illa aetate digamma Aeolicum, ſiue alio nomine vocare malis, in vſu fuiſſe videmus: quod quidem fruſtra conati nunc ſunt in Homero reſtituere. Nam quum Homerum a grammaticis, qui nihil de iſta littera cogitarunt, perpolitum habeamus, nihil aliud niſi indicare licet, vbi fuerit in Homero aut Heſiodo digamma, vel vbi expulſum ſit. Sed ne hoc quidem antea fieri poterit, quam quum huius litterae vis et ratio, quae non vbique eadem eſt, clarius fuerit expoſita.

Sequuta eſt hanc aetatem alia, quam Homeridarum vel rhapsodorum appellabimus. Habuit haec, pariter vt prior illa, vſum litterae Aeolicae: retinuit eadem hiatus quosdam et productiones breuium ſyllabarum in caeſura, ſed hiatu multo parcius, quam Homerica aetas, vtitur, et ſic fere, vt eadem exempla habeat, quae multo vſu prior illa poetarum aetas mollierat. Ab aliis licentiis abstinet. Huius generis

Digitized by Google

tum Iliadis et Odyſſeae quaedam partes ſunt, tum Hymni Homerici, praeter hymnum Mercurii et paucos e breuioribus: item ſcutum Herculis, Heſiodo adſcriptum. Prooemium Ἔργων Heſiodi, ne quis eo conturbari rationes noſtras putet, farrago eſt ſententiarum, e diuerſis diuerſarum aetatum ſcriptoribus concinnata.

Proxime locum tenent illi poetae, qui, quum digamma iam negligi coepiſſet, epos aggreſſi ſunt. Hi ab hiatu fere abstinent, ſed ſic vt, quos habent hiatus, plerumque in antiquioribus non fuerint hiatus, ſed facti demum ſint, quum digamma omiſſum eſſet. Quoniam enim antiquos imitantur, multa ab his transferunt, quae quum apud illos ob digamma carerent hiatu, nunc, neglecta iſta littera, hiatum habent. Productiones breuium ſyllabarum in caeſura eodem modo, vt Homeridae, vſurpant. Huic aetati adſcripſerim Homericum hymnum Mercurii.

Hinc paullatim ad maiorem quemdam cultum et ſtabilem diſciplinam progreſſa videtur epicae poeſeos tractatio. Eam diſciplinam in omnibus epicis, qui ad noſtram aetatem peruenerunt, ab Arato vsque ad Manethonem animaduertimus. Hi quum digamma prorſus ignorent, ita Homerum atque Heſiodum ſibi ſequendos duxerunt, vt productione breuis ſyllabae in caeſura, et hiatu vix aliter vterentur, quam in phraſibus et hemiſtichiis ex Homero Heſiodoue petitis. Vna tantum in re digamma, veluti ſi adhuc in vſu eſſet, vim ſuam retinuit; idque non modo apud hos, ſed etiam apud illos, qui hanc aetatem ſequuti ſunt. Pronomina dico οἵ et ἑ. Sed haec quoque aetas temporum ſucceſſu quaedam paullatim nouauit, donec ita deflecteret a veteri elegantia, vt, niſi inſigni quadam conuerſione, epica poeſis non poſſet ab interitu ſeruari.

Quae mutatio, etſi, quo auctore et duce facta ſit, non poteſt certo definiri, non dubitem tamen

Digitized by Google

cam ab Nonno repetere. Magno enim et illustri carmine viam praeire debuit is, quem omnes, veluti novum quemdam Homerum, exprimendum sibi ducerent. Ac tam manifesta est in his poetis, qui noua illa heroici versus forma vsi sunt, Nonni imitatio, vt hunc illis priorem fuisse certissimum videatur. Et, nisi fallor, huius Dionysiaca breui tantam consequuta sunt celebritatem, vt iam aequales eius carmina sua ad horum exemplum conformare studerent. Cuius rei nescio an documentum sit Proclus, quem numeri, quibus est in hymnis vsus, attigisse Nonni aetatem, et legisse Dionysiaca arguunt. Neque epici tantum, sed etiam epigrammatum scriptores Nonni hexametrum adsciuerunt, veluti Paullus Silentiarius, Leontius, Macedonius. Huius igitur sectae sunt Musaeus, Tryphiodorus, Colluthus, Christodorus, Ioannes Gazaeus, ab Rutgersio in Var. Lectt. II. 7. editus, Apollinaris. Eidem aetati quum alia quaedam, quae inter *σύμμικτα ἡρωϊκὰ* in Anal. Brunckii T. III. leguntur, tum fragmentum XXI. adscribi debent. Neque enim, vt Iacobsius, Nonnum ex isto poeta profecisse, sed versus istos ad Nonni exemplum factos existimo. Vsque ad hanc aetatem poetae epici, masculos Homeri numeros sequuti, caesuram fere vsurpauerant eam, quae est in prima tertii pedis syllaba. Sed haec caesura, nisi aliae accedant incisiones, quarum in Homero mira et ars et varietas est, dura sit atque aspera, praesertim si pluribus in sedibus hexametri similis incisio est; multoque magis corrumpitur versus, si trochaica in quarto pede caesura numeros frangit atque debilitat: quod etiam molestius est, si frequens alterum est caesurae genus, quod est in prima pedum syllaba. Hoc igitur modo quum virtus heroici versus paene extincta esset, ad eamque rem Attica illa correptio vocalium ante mutam cum liquida accederet, quae plane ab heroici versus dignitate abhorret: Nonnus, seu quisquis alius melioris disciplinae auctor fuit, spondeorum pondus cum dactylo-

Digitized by Google

rum volubilitate commutauit, caesuram introduxit trochaicam in tertio pede, trochaeum ex quarto pede expulit, Atticis correptionibus liberauit hexametrum, apostrophum, quantum potuit, remouit, hiatus non nisi in Homericis verborum formulis, atque in his quoque rarissime admisit, productiones denique brevium syllabarum in caesura plane eiecit. Ita etsi gravitatem antiquam amisit versus heroicus, numeros tamen recuperauit et rotundos et elegantes, tamque leveram accepit disciplinam, vt, nisi peritus, non posset epos moliri.

Sed quo certius de his rebus constet, diligentius dicemus de duabus postremis epicae poeseos aetatibus. Epicos autem non omnes vocamus, qui heroico versu scripserunt, sed illos tantum, qui Homerica dialecto vsi aut historias persequuti sunt, aut artes doctrinasque tradere instituerunt, qui vocantur didactici. Caeteros, vt bucolicos, et Callimachum, ab his excludimus. Nec de iis dicam, quorum nihil nisi fragmenta ad nos peruenerunt. Itaque ad hos maxime pertinebit nostra disputatio, ad Theocriti carmen XXV. Aratum, Apollonium Rhodium, Nicandrum, duo Moschi carmina, Dionysium Periegeten, Heroden Atticum, Orphei Lithica, Oppianum, Q. Smyrnaeum, Maximum, Manethonem, carmen de viribus herbarum, editum a Fabricio; tum ad Nonnum, et quos supra eiusdem sectae poetas commemorauimus. Atque Theocriti illud carmen vehementer ego miror fuisse qui ad Panyasin, vel, quod etiam incredibilius est, ad Pisandrum referrent. Quod carmen etsi Valckenario alienissimum ab Theocriti ingenio visum est, vereor tamen ne id propterea maxime sic videri possit, quod, vt idem Valckenarius pulcre intellexit, vbique manifesta est imitatio Homeri. Quare equidem quemadmodum illa dissimilitudine caeterorum Theocriti carminum, quae ne est quidem tanta, si comparentur, quae minus ab epico genere recedunt eiusdem poetae scripta, non

Digitized by Google

multum moueor, ita Wartono vt assentiar, qui diuinissimum hoc carmen Theocrito esse iudicat, has maxime caussas habeo, quod non modo prosodiae ratio bucolico generi propior est, sed quaedam etiam a scriptore isto vsurpata sunt, quae, epicis ignota, solis fere concessa erant poetis bucolicis: veluti θέλεις v. 53. οὐξ Ἐλίκηθεν v. 180. ποτὶ ταὔλιον v. 84. νασάμενος v. 265. ὥδε *hic*, v. 11. 14. *huc*, v. 35. 54. De prosodia infra dicetur, quum ad hoc disputationis nostrae caput peruenerimus. Etenim ordinem placet hunc sequi, vt primo de caesura, deinde de productionibus in caesura, tum de hiatu, denique de Atticis correptionibus vocalium ante mutam cum liquida exponamus.

Igitur caesuram supra diximus Homero et antiquis epicis hanc maxime placuisse, quae est in prima tertii pedis syllaba:

μῆνιν ἄειδε, θεά.

Qua illi quidem ita sunt vsi, vt non modo saepe trochaeum isto in loco ponerent:

ἄνδρα μοι ἔννεπε, Μοῦσα·

sed plurimas etiam alias admitterent incisiones. Quamquam illa prior caesura, quae in prima est tertii pedis syllaba, principatum obtinuit. Illam igitur morem seruarunt poetae omnes vsque ad Nonni aetatem. Hinc certo argumento colligimus, Orpheum, qui antiquam in caesura consuetudinem retinuerit, Nonno antiquiorem esse.

Sed in magna illa caesurarum varietate, quam habet versus heroicus, vna praecipue incisio est, quae quia vim et robur numerorum debilitat, a melioribus poetis improbata est. Eam dico, quae habet trochaeum in pede quarto:

Πηλεὺς δήν μοι ἔπειτα γυναῖκα γαμέσσεται αὐτῆς.

Hanc igitur non nisi rarissime admiserunt. In Homero haec exempla obseruaui: Iliad. IX. 394. XI. 686.

Digitized by Google

698. XXI. 483. 575. XXIII. 587. 760. XXIV. 526. Odyſſ. V. 400. 476. VI. 294. VII. 192. VIII. 554. XII. 47. 181. XVIII. 149. 322. XXII. 501. Aliis in locis, vbi haec caeſura eſt, curarunt poetae, vt variis eam modis tolerabiliorem redderent: ac primum ita, vt certe ſtatim ſequeretur caeſura in prima ſyllaba quinti pedis: vt Iliad. VI. 2.

πολλὰ δ' ἄρ' ἔνθα καὶ ἔνθ' ἴθυσε μάχη πεδίοιο.

Sic etiam XXIV. 60. 526. Odyſſ. XV. 277. Deinde ſic, vt vocabulum, quod illam caeſuram faceret, non eſſet amphibrachus, veluti in his, Iliad. IX. 482. X. 317.

μῆνον, τηλύγετον, πολλοῖσιν ἐπὶ κτεάτεσσιν.
αὐτὰρ ὁ μῆνος ἦεν μετὰ πέντε κασιγνήτῃσιν.

Ad quod genus pertinent etiam haec exempla, in quibus vocem, cuius menſura eſt amphibrachus, vocabulum vnius ſyllabae, quod cum illa voce proxime iungatur, praecedit, vt Odyſſ. XVIII. 139.

πατρί τ' ἐμῷ πίσυνος, καὶ ἐμοῖσι κασιγνήτοισιν.

Haec enim quis non ſentiat multo minus offenſionis habere, quam illud Iliad. XXIII. 760.

ἄγχι μάλ', ὡς ὅτε τίς τε γυναικὸς ἐϋζώνοιο.

Hae voces monoſyllabae, quae ad ſequentia trahuntur, ſi ſunt in ſecunda quarti pedis ſyllaba, hanc vim habent, vt prorſus non animaduertatur caeſura trochaica. Quamobrem haec minime rara ſunt exempla, vt,

ὡς ἔφατ'· ἔδδεισεν δ' ὁ γέρων, καὶ ἐπείθετο μύθῳ.
ποιμαίνοντ' ἐπ' ὄεσσι λαβών, καὶ ἔλυσεν ἀποίνων.
τῶν δ' ἅπαν ἐπλήσθη πεδίον, καὶ ἐλάμπετο χαλκῷ.
καὶ τρίποδ' ὠτώεντα φέρειν· ὁ δ' ἔλυεν ὕφ' ἵππους.
κήρυξ γάρ οἱ ἕπετο Μέδων, ὃς ἐπεύθετο βουλάς.

uae leguntur Iliad. I. 33. XI. 106. XX. 156. XXIII. 3. Odyſſ. IV. 677. Alii ſunt loci, in quos vitioſa ctio hanc caeſuram intulit, vt hi:

Digitized by Google

ἐν πόλει ὑμετέρῃ· ἐπεὶ ἐκ ἄρ' ἔμελλον ἔγωγε.
ὣπασαν· αὐτάρ οἱ Περῖτος κάκ' ἐμήσατο θυμῷ.
ἠνιόχοιο πόθῳ· θαλερὴ δὲ μιαίνετο χαίτη.
ἣ ῥ' ὑπὸ Τυνδαρέῳ κρατερόφρον' ἐγείνατο παῖδε

Qui exſtant Iliad. V. 686. VI. 157. XVII. 439. Odyſ. XI. 298. In his locis vix dubitari poteſt, quin poeta dederit ἐκ ἄρα μέλλον, κακὰ μήσατο, quod etiam Ariſtarcho placuit, θαλερὴ δ' ἐμιαίνετο, κρατερόφρο ν' γείνατο. In Heſiodo caeſurae trochaicae in quar to pede haec obſeruaui exempla: in Theogonia v. 2 74. 319. 435. in Ἔργοις v. 518. 751. 800. In Scut Herculis v. 222.

χάλκεον, ἐκ τελαμῶνος· ὁ δ' ὥστε νόημ' ἐπετᾶτ

legendum eſt

χάλκεον, ἐκ τελαμῶνος· ὁ δ' ἔπτατο, ὥστε νόημα

Ἔπτατο cum aliis codd. habet Vitebergenſis. Ne facile erit, puto, qui ſibi perſuadeat, turpem verſum qui ibidem eſt 373. a poeta eſſe profectum:

τῶν δ' ὑπὸ σευομένων κανάχιζε πίσ' εὐρεῖα χθών

Ex Homero, ex quo deriuata eſt corruptio, etiam emendatio petenda videtur, hunc in modum:

τῶν δ' ὕπο σευομένων κανακχὴν ἔχεν εὐρεῖα χθών.

Vide Iliad. XVI. 105. 794.

Patet ex his, antiquos epicos ſatis raro iſtam admiſiſſe caeſuram. Poſtea, quum in artem iam et diſciplinam redacta eſſet epica poeſis, quo quis praeſtantior fuit poeta, eo diligentius ab iſta caeſura abſtinuit; quo negligentior, hoc eam vſurpauit frequentius. Quo certius de hac re conſtet, ordine enumerabimus poetas, qui ſunt aetatis Nonnum praegreſſae. Horum primus Aratus plane iſtam caeſuram declinavit. Nam in Phaenom. 634. quod legitur,

καμπαὶ δ' ἂν ποταμοῖο καὶ αὐτὶς ἐπερχομέναι σκορπίε,

Digitized by Google

in eo exemplo ſcribendum videtur καὶ αὐτὸς ἐρχομένοιο. In Dioſemeis autem v. 291.

νύκτερον ἀείδουσα, καὶ ὀψὲ βοῶντα κολοιοί,

duplex parata eſt excuſatio, vna, quod ὀψὲ βοῶντα vnius vocabuli inſtar eſt; altera ab Homeri auctoritate Odyſſ. V. 272.

Πληϊάδας τ' ἐσορῶντι καὶ ὀψὲ δύοντα Βοώτην.

Eadem, quae Arati, etiam Apollonii Rhodii eſt, et Nicandri puritas, niſi quod apud hunc in Ther. v. 728. ita legitur,

ἐν δὲ κάρος κεφαλῇ, γένων δέ γ' ὑπέκλασε δεσμά.

Codd. δὲ γ'. Sed ſcribendum γένων δέ οἱ ἔκλασε δεσμά. Similiter v. 332. ἐπισίζουσί οἱ ἀλφοὶ reponendum pro ἐπισίζουσι μὲν ἀλφοί; et v. 758. pro παρέστραπται δὲ καὶ ὄσσε, legendum, παρέστραπται δέ οἱ ὄσσε. In Apollonio quidem I. 542. iure mireris vulgatam lectionem κελαινὴ κήκιεν ἄλμη a Brunckio augmenti adiectione corrumpi potuiſſe. Sequitur Dionyſius Periegetes, elegantiſſimus ſcriptor, immunis ab hoc vitio. Proximae ſunt hinc Herodis et Marcelli inſcriptiones, in quarum poſteriore bis caeſura eſt trochaica in quarto pede, v. 43. 45. In ſcriptore de Lapidibus nusquam inuenitur. Oppianus, diligens ſcriptor, hanc caeſuram habet Halieut. V. 58 Is vero, qui Cynegetica conſcripſit, imperitus homo, ſaepiſſime: I. 190. 395. II. 119. 120. 182. (qui quidem locus, ſi eſſet in alio ſcriptore, verborum collocatione mutanda cōrigi poſſet) 198. 265. 307. 505. 536. III. 85. 175. 237. 244. 266. 393. 495. 501. IV. 7. 28. 32. 120. 232. 234. 368. 399. 431. Diligentius ab hoc vitio ſibi cauit Q. Smyrnaeus, apud quem haec exempla inueni, I. 12. III. 67. V. 209. 272. 375. XI. 96. Alii in eodem ſcriptore bene multi ſunt loci, in quibus leui mutatione tolli caeſura iſta poteſt, vt augmenti omiſſione in his III. 28. 468. 713. IV. 46. XIII. 362. 368. 405. XIV. 609. Porro IV. 277. pro

Digitized by Google

δέ γ' ἐτέρπετο scribendum δέ τε τέρπετο; 426. ἐγγὺς pro ἔνεγγυς; VI. 474. δὲ κεῖνο pro δ' ἐκεῖνο; IX. 466. ἀμφὶ ἑ χεῖσαν pro ἀμφὶς ἔχεισαν; X. 241. ἐκ ἔτι μίμνε pro ἐκ ἔμιμνε, quod in ἐκέτ' ἔμιμνε mutabat Rhodomannus; XI. 161. δ' ἰαίνετο pro δ' ἄρ' ἰαίνετο. Apud Maximum hanc caesuram non reperi, sed apud Manethonem in his locis II. 173. III. 39. 42. 123. IV. 193. VI. 128. In Orphei Argonauticis inuenitur v. 184. 216. 672. 726. quibus quidem locis ad negligentiam poetae magis, quam ad aetatem indicandam vtar.

Ab Nonno inde plane alia heroici versus forma fuit. Ac caesura quidem, quae legitima habetur in hoc versu, trochaica est in pede tertio. Eam huius aetatis poetae ita frequentarunt, vt quibusdam in locis non ab ipsis poetis, sed ab librariis neglecta videatur, v. c. apud Tryphiodorum v. 119. 584.

χερσὶ μὲν ἀνδρομέῃς, αὐτὰρ βελῆσιν Ἀθήνης.
ἀνδράσι νηχομένοις καὶ ἐ φεύγεσιν ὁμοῖοι.

Scribendum:

χερσὶ μὲν ἀνδρομέῃσιν, αὐτὰρ βελῆσιν Ἀθήνης.
ἀνδράσιν οἰχομένοισι καὶ ἐ φεύγεσιν ὁμοῖοι.

Tanto diligentius ab trochaica caesura in quarto pede abstinuerunt. Apud Nonnum VI. 366. p. 198, 31. δ' ἐβιήσατο pro δὲ βιήσατο, et XLVII. 110. p. 1208, 17. δ' ἐβαρύνετο pro δὲ βαρύνετο scribendum. Apud eundem XVIII. 64.

Ἀττικὸν ἐνθάδε κῶμον ἔγειρον· ἀεθλοφόρῳ γάρ.

Scribendum:

Ἀττικὸν ἐνθάδε κῶμον ἐγείρετον· ἀθλοφόρῳ γάρ.

XXXVII. 212.

εἶπε, καὶ ἐ παρέπεισε· παῖς δὲ γενήτορα νίσσων.

Scribendum:

εἶπε, καὶ ἐ παρέπεισε· παῖς γενήτορα νίσσων.

Digitized by Google

Progredior ad alterum, quo numeros epicorum poetarum pro diuersis aetatibus differre dixi: productiones breuium syllabarum ob caesuram. His constat nihil apud Homerum atque Hesiodum esse frequentius. Sed haec ipsa nomina quum non vnam complectantur aetatem, in diuersis partibus diuersa ratio videtur obtinere, prouti quaeque pars maiorem habet licentiam. Nam quae sunt istius aetatis, quam Homeridarum appellauimus, in his iam non temere, sed sic, vt quamdam quasi disciplinae rationem animaduertamus, productiones istas videmus vsurpari. Sed haec amplius persequi non est huius loci. De illa enim aetate quaerimus, quae iam constitutam priorum exemplis atque auctoritate artem habuit. Haec igitur poetarum aetas quum longe parcius productionibus istis vteretur, his eas conditionibus admittendas putauit: si Homeri Hesiodiue aut hemistichium, aut colon, aut phrasin, in qua esset huiusmodi productio, suis carminibus intexerent; si ante idem verbum, licet alio in vocabulo, productionem haberet Homerus vel Hesiodus; si productio esset in fine coli Homerici vel Hesiodei, quamquam id colon apud hos poetas, aliis sequentibus verbis, non haberet istam productionem; si phrasin Homeri vel Hesiodi, leui mutatione facta, veluti casuum, vnde productione ob caesuram opus esset, reciperent; si similes Homeri vel Hesiodi loquutiones productionem haberent; si productio esset in vocabulo quatuor aut plurium syllabarum, in quo ipso genere antiquiores poetae viam monstrauerant; denique interdum in propriis nominibus, vel ante haec. Hoc igitur modo quum isti productionibus ob caesuram vterentur, sedulo tamen curarunt, vt vel sic, quantum fieri posset, iis abstinerent. Id quo clarius pateat, quaecumque huius generis exempla in recentioribus epicis notaui, ordine enumerabo, praesertim quum verendum sit, ne magna pars corruptorum versuum regulis istis, quas supra dixi obseruatas esse, repugnare existimetur. Illud

Digitized by Google

meminiſſe, qui haec legent, velim, me hanc rationem primis tantum lineis voluiſſe deſcribere. Erunt, quae addi; erunt fortaſſe etiam, quae corrigi poſſint. Id alii ſi fecerint, gratum mihi erit. Satis habebo, ſi via, quam indicaui, vera eſſe iudicabitur. Cuius ſi non alia, haec certe vtilitas erit, vt criticorum audaciae terminos ponat. Atque omnino haec pro additamento haberi velim ad ea, quae olim de metris ſcripſi. De quo libro quoniam diuerſiſſime viros doctos ſentire cognoui, ſemel ad haec reſpondebo, ſed ſic vt neminem domi ſuae ſecum loquentem introducam. *Domum reuertar mimus?* Igitur quum illum librum ſcriberem, fieri non potuit, quin in infinita materia, nullo duce, non idoneis praeſidiis inſtructus, timidior ob conſenſum omnium, qui plurimas licentias veteribus poetis concedebant, audacior alibi, vt in re deſperata, in plerisque verſuum generibus etiam ea ſibi indulſiſſe poetas putarem, quae eos diligenter cauiſſe poſtea intellexi. Sed quae tum poſui doctrinae metricae fundamenta, quasque his fundamentis ſuperſtruxi ſingulorum metrorum deſcriptiones, tantum abeſt, vt labefactatas a quoquam viderim, vt magis vel aliorum vel meis ipſius obſeruationibus confirmatas eſſe laeter. His ergo fretus, quae tum feci piacula, data opportunitate expiabo. Et ſi in tragicorum iambis et anapaeſtis, de quibus vnus omnium optime meritus eſt Richardus Porſonus, ſi in his igitur ſeueri et paene moroſi ſumus, cur eamdem diligentiam non transferamus etiam ad caetera antiquorum metra? cur verſus ſine offenſu toleremus, quales numquam audiuerunt Athenae, veluti,

οἰκτρότατα θοινάματα καὶ σφάγια γενναίων τεκέων,
τᾶς δυσάνω Κολχίδος?

cur vſitatiſſimum genus, dochmiacos, in lacera membra diſcerptum iacere patiamur? cur, ab ipſa earum appellatione, tamquam ab infelici nomine, abſtinen-

Digitized by Google

tes, malimus, quum breuiter dochmiacum possimus, talem versum, quales hic vel ille est, vocare? quasi tu dicas, Virgilium scripsisse metro tali,

versibus, quos olim Fauni vatesque canebant:

cur denique heroicum versum, nobilissimum omnium, omnique tempore celebratissimum, non eadem cura, qua alios, dignum habeamus, inprimisque perscrutemur? Hoc igitur agamus.

THEOCRITI CARMEN XXV.

In Theocriti carmine XXV. quod supra iam dixi medium quasi esse inter bucolicam et epicam dictionem, satis crebra exempla sunt productionum ob caesuram. Vs. 2.

παυσάμενος ἔργοιο.

Hoc etsi neque apud Homerum, neque apud Hesiodum legitur, tamen et in vocabulo quatuor syllabarum est productio, et verba eiusmodi, vt in iis antiquiorum carminibus, quae perierunt, facile reperiri potuerint.

vs. 69.

ἀμφότερον, ὀδμῇ τε χροός, δέπῳ τε ποδοῖιν.

Hoc quoque et quadrisyllabum vocabulum est, et simile multis antiquiorum locis, vt Iliad. III. 179. IV. 60. 145. VII. 418. XIII. 166. XVIII. 365. Od. XIV. 505. XV. 78.

vs. 73.

τὲς μὲν ὄγε λάεσσι.

Etsi hoc apud antiquissimos non inuenitur, simile tamen est ὄγε λιγέως Odyss. XI. 390. Praeter hoc comparari possunt πεδία λωτεῦντα Iliad. XII. 283. δὲ λίθος 459.

vs. 87.

ἐκ βοτάνης ἀνίοντα μετ' αὐλιά τε σηκά τε.

Vide infra ad Dionys. Perieg. 469.

Digitized by Google

vſ. 138. σθένεϊ ᾧ. Iliad. V. 71. πόσει ᾧ. Tum σθένεϊ μεγάλῳ XII. 224. XIII. 192. σθένεϊ τε XV. 108. XVII. 329.

vſ. 201. ποταμὸς ὥς. Sic αἰγύπιος ὡς Iliad. XIII. 531. ἠέλιος ὡς XIV. 185. Od. XIX. 234. ἀθάνατος ὡς VI. 309. θεὸς ὡς Iliad. III. 230. XI. 58. Od. XIV. 205. κασσίτερος ὡς Heſiod. Theog. 862.

vſ. 203.

οἱ ἔθεν ἀγχίμολοι ναῖον, ἄτλητα παθόντες.

Similia ſunt Iliad. XVII. 317. ἴαχον, ἐρύσαντο δέ. Nam vtrum hic digamma fuerit, an non, nihil ad rem, quiá Homeri imitatores eam litteram ignorabant. XVIII. 222. ἄϊδν ὄπα. Od. VII. 341. ὦτρυνον Ὀδυσῆα. Niſi corrupta eſt Theocriti lectio.

vſ. 211. ὅθι λῖς. Apud Homerum eſt ὥςτε λῖς Iliad. XI. 239. XVII. 109. XVIII. 318. τε λῖν XI. 480.

vſ. 222. πρὶν ἰδέειν, et 258. πάσεν δ' ὄγε, πρὶν ἔμ' ἰκέσθαι, et 263. in theſi, νωσάμενος, πρὶν αὖτις. In primo horum locorum eo minus mutari quidquam debet, quod credibile eſt verba πρὶν ἰδέειν ad exemplum antiqui cuiuspiam poetae, qui digamma adhuc vſurpabat, poſita eſſe. Talia ſunt apud Homerum Iliad. XVII. 5. πρὶν αἰδυῖα. XXI. 225. πρὶν ἕλσαι. XXII. 17. πρὶν Ἴλιον. Od. XIII. 113. πρὶν αἰθέρας. Sed in altero exemplo, πρὶν ἔμ' ἰκέσθαι, non eſt dubium, quin γὲ addi debeat, quod cum πρὶν ſaepiſſime iungitur. Apud Homerum πρὶν in arſi producitur his in locis: Iliad. II. 348. πρὶν Ἀργοςδ' ἰέναι. VII. 390. πρὶν ὤφελλ'. VIII. 474. πρὶν ὦρθαι. XVI. 839. πρὶν ἰέναι. XXI. 179. πρὶν Ἀχιλεύς. 340. πρὶν ἀνόπαυε. XXIV. 245. πρὶν ἀλαπαζομένην. 764. πρὶν ὤφελλον. Odyſſ. IV. 254. πρὶν Ὀδυσῆα. XI. 631. πρὶν ἐπί. XIII. 192. πρὶν ἄλοχος. XIV. 334. et XIX. 291. πρὶν ἀπέπεμψε. XV. 210. πρὶν ἐμέ. 393. πρὶν ὦρη. XVII. 105. et XVIII. 401. πρὶν ἰλθεῖν. XIX. 475. πρὶν ἔγνων. Sed horum quoque locorum neſcio an bona pars habuerit additum γέ: certe quin habere poſſit, non eſt dubium. In tertio, Theocritei

Digitized by Google

carminis loco ambiguum eſt, vtrum γὲ addiderit, an Homeri exemplo πρὶν etiam in theſi produxerit. Ita apud Homerum Iliad. VI. 81. πρὶν αὖτ'. IX. 403. XIII. 172. XXII. 156. πρὶν ἐλθεῖν. XVI. 322. πρὶν ἐπέσσαι, 840. πρὶν Ἕκτορος. Odyſſ. IV. 668. πρὶν ἡμῖν.

vſ. 235. ἀπὸ νευρῆς. Iliad. XI. 476. 664. XIII. 585. XV. 313. XVI. 773. XXI. 113. Reponi hoc debet in Scuto Herc. 409. pro ἀπαὶ νευρῆς.

vſ. 257. ἐπὶ λασίοιο. Non diſſimile ἐπὶ λιθέῳ Iliad. XXIII. 202. Ac ſaepius praepoſitio ἐπὶ vltimam in caeſura producit, vt ἐπὶ μελίης Iliad. XXII. 225. ἐπὶ λιγὺς Od. III. 176. ἐπὶ κακὸν XII. 209. ἐπὶ μελίνῃ XVII. 339.

ARATVS.

vſ. 577.

τὸν δὲ καὶ εἰς ὥμους κατάγει μογερὸν Ὀφιοῦχον.

Scribe μογερὸν κατάγει Ὀφιοῦχον.

vſ. 662. ὅ ῥ' ἐνὶ χειρὶ. Odyſſ. XXII. 327. Saepe Apollonius Rhodius, aliique. Haec, quae ante litteram ρ productionem habent, poſthac omittam. Neque enim per licentiam, ſed legitime producuntur.

vſ. 703. δυωδεκάδα μένει ἄλλην. In quo loco etſi aliam lectionem δυωδεκάδ' ἀμμένει e variis lectionibus codicum et ſchol. Vindob. eruere aliquis poſſit, retinenda tamen videtur vulgata. Nam et μ ſequitur, quae littera facile in pronunciando duplicatur, et vocabulum longius maiorem habet veniam. Exemplorum ex antiquis commemoratione ſemel defungar. Ac nunc quidem ea tantum proferam, quae in α exeunt. Iliad. I. 45. ἀμφηρεφέα τε. V. 576. Πυλαιμένεα ἐλέτην. VII. 462. et XII. 31. ἠϊόνα μεγάλην. VIII. 556. ἀριστρεπέα ὅτε. XV. 463. εὐσσελφέα νευρήν. XVI. 143. et XIX. 390. et XXI. 162. et XXII. 133. Πηλιάδα μελίην. XVI. 774. χερμάδια μεγάλ'. XXI. 243. εὐφυέα μεγάλην. XXII. 393. ἠράμεθα μέγα. XXIII. 240. ἀμφραδέα τε. Odyſſ. IX. 147. κυλινδόμενα ποτὶ. X. 42. νισσόμεθα πε-

Digitized by Google

νεάς. 353. πορφύρεα καθύπερθ'. XII. 396. ὀπταλέα τε. XIV. 343. ῥωγαλέα τά. XVIII. 76. δειδίστα σάρκας. Hymn. Apoll. 302. ζατρεφέα, μεγάλην. In Scuto Herculis quidem v. 166.

σίγματα δ' ὡς ἐπέφαντο ἰδεῖν δεινοῖσιν ὀράκεσσιν
κυάνεα κατὰ νῶτα,

quum edd. vett. et codd. Pal. Viteberg. habeant κυάνεοι, legendum puto σιγμαῖ κυάνεαι. Στιγμαὶ adhibuit in explicatione huius loci Io. Diaconus.

vs. 706. Ὠκεανοῖο νέον ἑπότε προγένοντα. Apud Hipparchum νέον δ', in cod. Mosc. νέον γ' est. Quod etsi ferri posset, retinendam tamen puto vulgatam. Hom. hymn. Merc. 371.

σήμερον ἠελίοιο νέον ἐπιτελλομένοιο.

vs. 852. περὶ νέφεα. Vide infra ad Quintum II. 222.

vs. 940. (Diosem. 208.)

ἣ διδύμη ἔζωσε διὰ μέγαν ἠερανὸν Ἶρις.

Ex ingenti multitudine locorum, in quibus ante μέγας, et quae inde composita sunt, breuis vocalis producitur, satis habeo διὰ μεγάθυμον Ἀθήνην, quod proxime ad Arati versum accedit, commemorare, Odyss. VIII. 520. XIII. 121.

vs. 983. (Diosem. 251.)

μηδὲ σύ γ' ἣ χύτρης ἠὲ τρίποδος πυριβήτεω,
σπινθῆρες ὅτ' ἔωσι περιπλέονες, λελαθέσθαι.

Etsi non dissimilis productio in his est, vel etiam digamma ignorantibus esse vita est, Iliad. XV. 351. κύνες ἐρύσσι. XVI. 569. et XVII. 254. Τρῶες ἑλικῶπας. XVI. 592. Τρῶες ὤσαντο. XVII. 730. Τρῶες εἶως. XVIII. 288. μέροπες ἄνθρωποι. XXII. 473. εἰνατέρες ἅλις. XXIV. 604. θυγατέρες ἧξε. Od. XI. 412. σύες ὦς. Hymn. Apoll. 491. 509. ἐτικαίοντες ἐπί. Hymn. Merc. 196. κύνες ὅ τε: tamen vereor ne scripserit Aratus, ἠὲ τρίποδος πυριβήτεω σπινθῆρων, ὅτ' ἔωσι περιπλέονες, λελαθέσθαι. Iliad. XVII. 65. pro κύνες ἄνδρες τε legi debere κύνες τ' ἄνδρες τε,

Digitized by Google

etiam si non suaderent v. 1110. 658. ipsa consuetudo poetarum monstraret.

vs. 1090. (Diosem. 358.)

ὄφρα τις εὐετὴς χαίρῃ ποτιδέγμενος ἀνήρ.

Scribe εὐεσσοῖ e codd.

vs. 1100. (Diosem. 368.) πολυγλαγέος ἐνιαυτῷ. Hoc habet excusationem longioris vocabuli.

vs. 1112. (Diosem. 380.)

τὰ δὲ παντόθι πολλὴς
δάκνωσιν πυκινῇσι κελευόμενα λιθάκεσσιν.

Sermo est de gregibus ouium. Cod. Vind. κελευόμεναι. Scribe κελευόμενοι. Vitium latet in glossa πολλῆς, cuius loco nomen fuit neutrius generis, ad quod τὰ pertineret, fortasse φύλλα.

APOLLONIVS RHODIVS.

I. 289. πολέος ἐμέγηρε τόκοιο. Factum hoc est ad similitudinem aliorum exemplorum producti huius genitiui. Iliad. XIV. 405. σάκεος ὁ δέ. XXI. 23. λιμένος εὐάρμιος. XXII. 282. μένεος ἀλκῆς τε. XXIV. 544. et hymn. Apoll. 37. Μάκαρος ἕδος. Odyss. X. 493. et XII. 267. μάντιος ἀλκῇ. XI. 321. Μίνως ὀλοόφρονος. Hes. Ἔργ. 430. δμῶες ἐν. Theog. 625. δυσηλεγέος ἀπό. Hom. hymn. Merc. ὑψηρεφέος ἄντροιο.

I. 383. μᾶλα μέγα. Iliad. XV. 321. XXII. 407. 435.

I. 464. ἐνὶ μέσσοισιν, et II. 879. ἐνὶ μέσσοις. Hoc non occurrit apud Homerum et Hesiodum. Nihilominus ab aliquo antiquorum acceptum puto.

I. 563. τότε μέγαν. Etsi haec ipsa verba non inveniuntur in reliquiis antiquorum epicorum, tamen apud eosdem plurima alia sunt simillima, ita vt ante μέγας et inde composita productiones habeantur legitimae. Quare in Scuto Herculis v. 437. damnari debet ἀπαὶ μεγάλῳ prae lectione cod. Vit. et quarumdam edd. ἀπὸ μεγάλῳ. Eodem modo in Q. Smyrn. I. 11. ὑπὸ μέγα scribendum pro ὑπαὶ μέγα.

Digitized by Google

I. 639. ἐπὶ δίος. Iliad. I. 515. Odyſſ. VIII. 563.

I. 670. πέρι δὲ μενέαιν' ἀγορεῦσαι. Iliad. XV. 104. Ζηνὶ μενεαίνομεν. XIX. 58. ἔριδι μενεήναμεν.

I. 810. et II. 1022. et III. 228. 305. 585. et IV. 1085. ἐνὶ μεγάροις. Iliad. I. 396. et ſaepiſſime.

I. 936.

ἔστι δέ τις αἰπεῖα Ποσειδάωνος ἔνοδοι νῆες.

Productio excuſatur eo, quod ἔστι δέ τις colon eſt Homericum:

ἔστι δέ τις προπάροιθε πόλεος αἰπεῖα κολώνη.
ἔστι δέ τις Θρυόεσσα πόλις, αἰπεῖα κολώνη.
ἔστι δέ τις ποταμὸς Μινυήϊος εἰς ἅλα βάλλων.
ἔστι δέ τι σπέος εὐρὺ βαθείης βένθεσι λίμνης.

Iliad. II. 811. XI. 711. 722. XIII. 32.

I. 1036. περὶ μέγα, et II. 576. περὶ μέγας. Iliad. XXI. 10. περὶ μεγάλ'.

I. 1096. ἀλκυόνος ἁλίης, quia longius vocabulum eſt.

I. 1191. ὐδὲ μέγα. Saepe, ſi non hoc, at certe δὲ μέγα apud antiquos. Iliad. II. 43. IX. 537. XIII. 366. XXI. 328. 519. XXII. 163. Odyſſ. V. 435. IX. 44. Scut. Herc. 364. 461. Hom. hymn. Cer. 240. Δὲ μέγας Iliad. II. 196. Δὲ μέγαν III. 152. Hymn. Ven. 26. Ὣς μέγα Iliad. XV. 381. Μηδὲ μέγα XXII. 57.

I. 1198.

ἠνορέῃ πίσυνος· ἐν δὲ παλαιτὸν ὦμον ἔρεισεν.

Non modo ἠνορέῃ πίσυνος eſt apud Hom. Iliad. VIII. 226. XI. 9. ſed productio etiam in hoc vocabulo occurrit Iliad. XXIV. 295. 313. τῷ πίσυνος ἐνὶ νηΐ.

I. 1297. et IV. 1145. πυρὸς ὥς. Vide ſupra ad Theocriti carmen v. 201.

I. 1360.

οἱ δὲ χθονὸς εἰσανέχυσαν
ἀκτὴν ἐκ κόλποιο μάλ' εὐρείαν ἐσιδέσθαι.

Digitized by Google

Beckius se dicit cum Brunckio γὲ post εὐρεῖαν inseruisse. At id iam in ed. Stephani exstat. Turpis versus, siue addatur γέ, siue omittatur. Apollonius scripsit λίην εὐρεῖαν ἰδέσθαι.

II. 111. κατὰ λαπάρην. Iliad. VI. 64. XIV. 447. 517.

II. 119. μάλα τεταγὼν haud dubie falsa lectio, quam Brunckius recepit. Versum corruptissimum non noui qui melius sanauerit Ruhnkenio.

II. 183.

τῷ καί οἱ γῆρας μὲν ἔπι δηναιὸν ἴαλλεν.

Δηναιὸς semel tantum apud Homerum est, ὅττι μάλ' ἐ δηναιός, Iliad. V. 407. Sed δὴν de more praecedentem vocalem longam reddit. Ita μάλα δήν, Iliad. I. 416. XIII. 573. Od. XXII. 473. ἔτι δήν, Iliad. VI. 139. XX. 426. XXIII. 690. Od. II. 36. 397. VI. 33. ὀδὲ δήν, Iliad. XVI. 736. Od. V. 127. Similiter ἐπὶ δηρὸν Iliad. IX. 415. ἔτι δηρὸν Odyss. I. 203.

II. 207. μάλα μόλις. Non inuenitur hoc in Homeri et Hesiodi, quae ad nos peruenerunt, carminibus. Sed potuit eodem iure poni, ac μάλα μέγα, praesertim quum vsitata loquutio sit.

II. 358.

Παφλαγόνων, τοῖσιν Ἐνετήϊος ἐμβασίλευεν.

Scribe: τοῖσίν θ' Ἐνετήϊος. Vulgo τοῖσίν τ'.

II. 360.

Ἔξι δέ τις ἄκρη. Vide supra ad I. 936.

II. 404.

Ἄλσος τε σκιόεν Ἄρεος.

At codd. σκιόειν, vt δακρυόειν IV. 1291. Schol. τὸ δὲ σκιόειν ἀντὶ τῦ σκιόεν, κατὰ Ἰωνικὴν πρόθεσιν τῦ ι. Hanc formam si ex Homero hausit Apollonius, locus Homeri fuerit necesse est Iliad. XXIV. 269. vbi nunc est ὀμφαλόεν, εὖ οἰήκεσσιν ἀρηρός. Nonnus XXV. 438. p. 668, 6. habet ἐρόειν. Θυόειν reponendum in Antipatri Sidonii epigr. 83, 10. Aliquanto enim diligentius, quam plerique existimant, curari, ne breuis syllaba in

Digitized by Google

caesura pentametri elegiaci sit, magna locorum copia, e quibus hoc vitium expelli debet, demonstrari potest.

II. 415.

ἀσπασῶς κε παρὰ σέο καὶ τὸ δαείην.

Inusitata haec productio. Ed. Steph. habet κεν. Aut ἀσπασίως κεν πὰρ σέο, aut κε παραὶ σέο scribendum.

II. 566. νέφος ὥς. Vide supra ad carmen Theocriteum v. 201.

II. 624. κατανtικρὺ Πελίαο. Ἀντικρὺ vltima producta saepissime apud Homerum. Id et hoc loco imitatus est Apollonius, et v. 979. IV. 127. 224. 459. 579. 1334.

II. 936.

ὦ ἔνι κῆρη
Λητωΐς, ἄγρηθεν ὅτ' ἐρανὸν εἰσαναβαίνει.

Excusatio productionis ab nomine proprio.

II. 966. Ἀρητιάδα Μελανίππην. Vide supra ad Aratum v. 703.

II. 1071. ἔπι δὲ λόφοι ἐσσείοντο. Iliad. XIII. 615. ὑπὸ λόφον. Od. XI. 595. ποτὶ λόφον.

III. 36. ἐπὶ μέγα. Odyss. V. 366. XIX. 53. Sic ἐπὶ μέγαν Iliad. I. 233. IX. 132. 274. Odyss. XX. 229. XXII. 2. ἐπὶ μεγάλῳ Iliad. X. 304.

III. 445. παρὰ λιπαρήν. Iliad. XXII. 406. δὲ λιπαρήν. Odyss. XV. 331. δὲ λιπαροί. XIX. 368. τὲ λιπαρά. Tum ὑπὸ λιπαροῖσιν Iliad. II. 44. X. 22. 132. XIV. 186. Od. II. 4. IV. 309. XIII. 225. XX. 126. Ἠγάγετο λιπαρήν, Hesiod. Theog. 901.

III. 458.

αὐδή τε μῦθοί τε. Vide infra ad Dionys. Perieg. 469.

III. 534. et IV. 754. ἀπὸ μεγάροιο. Odyss. XX. 343. XXIII. 43.

III. 865.

ἕσσευε δ' αὐτὸς
Ἰαπετοῖο πάϊς, ἐδύνῃ πέρι θυμὸν ἀλύων.

Digitized by Google

Noluit dicere Ἰαπετιονίδης. Heſiodus Theog. v. 746.

τῶν πρόσθ' Ἰαπετοῖο παῖς ἔχετ' ἠρανὸν εὐρύν.

III. 1124. θεὸν ὥς. Iliad. XXII. 434. Odyſſ. V. 36. VII. 71. XIX. 280, Heſiod. Theog. 91.

III. 1381.

ἕτα δὲ μίγδην
ἀμῴων, πολέας μὲν ἔτ' ἐς νηδὺν λαγόνας τε
ἡμίσεας ἀνέχοντας ἐς ἠέρα, τὼς δὲ καὶ ἄχρις
ὤμων τελλομένους, τὼς δὲ νέον ἐσηῶτας.

Priori productioni, quae longioris vocabuli veniam habet, ſimiles ſunt hae Iliad. V. 752. VIII. 396. κεντρηνεκέας ἔχον. XVIII. 589. κατηρεφέας ἰδέ. Od. II. 65. περικτίονας ἀνθρώπους. III. 6. παμμέλανας Ἐνοσίχθονι. XI. 364. πολυσπερέας ἀνθρώπους. Sed pro τὼς δὲ νέον ſcribendum videtur τὼς δ' αὖ νέον.

IV. 97.

κεριδίην σὲ δόμοισιν ἔνι θήσεσθαι ἄκοιτιν.

Ita e Pierſoni emendatione edidit Brunckius, quia Graece non dicatur ϛήσασθαι ἄκοιτιν. Nam vulgo ἐνιϛήσασθαι. Codd. omnes ἐνιϛῆσεσθαι. At haec vera eſt lectio, modo recte intelligatur. Hoc enim dicit: σέ, κεριδίην ἄκοιτιν ἔσαν, δόμοις ἐνιϛήσεσθαι.

IV. 125. βέβλητο, νεφέλῃ ἐναλίγκιον. Iliad. XIV. 350. ἔτι δὲ νεφέλην ἔσσαντο.

IV. 361. κλέα τε μεγάρων. Odyſſ. XVI. 341. XVII. 604. λίπε δ' ἔρκεά τε, μέγαρόν τε.

IV. 466. ἠὲ μέγα. Vide ſupra ad I. 1191.

IV. 526. ἐδέ σφιν, ὡς καὶ πρίν. Iliad. XXIV. 464. σφὶν ἄδε.

IV. 528. et 1548. et 1589. τρίποδα μέγαν. Iliad. XVIII. 344. XXII. 443. XXIII. 40. Odyſſ. VIII. 434. XIII. 13.

IV. 543. Νηϊάδα Μελίτην. Vide ſupra II. 966. et ad Aratum v. 703.

Digitized by Google

IV. 600.

τραύματος αἰθομένοιο βαρὺν ἀνεκήκιεν ἀτμόν.

Etsi Odyss. IX. 257. est φθόγγον τε βαρύν, αὐτήν τε τέλωρον, tamen productio excusationem habet ab similitudine hemistichiorum Homeri, Iliad. VII. 262. μέλαν δ' ἀνεκήκιεν αἷμα, et XXIII. 507. πολὺς δ' ἀνεκήκιεν ἱδρώς, praesertim quum XIII. 705. similis productio sit: πολὺς ἀνακηκίει ἱδρώς.

IV. 620.

ὣδ' ἐπὶ γηθοσύνας τράπετο νόος· ἀλλ' ἄρα τείγε.

Scribe νόος ἐτράπετ'. Iliad. XVII. 546. δὴ γὰρ νόος ἐτράπετ' αὐτῷ.

IV. 640. ἐπὶ μέγας. Vide supra ad III. 36.

IV. 829. νυκτίπολος Ἑκάτη, ob longius vocabulum et nomen proprium.

IV. 870. νύκτα διὰ μέσσην. Non est haec Homeri aut Hesiodi productio. Vide supra ad I. 464.

IV. 1171. εἶσιν ἐνὶ λεχέεσσι. Non est in antiquis. Sed ἐνὶ λέκτρῳ Od. XIX. 516. et ἀπὸ λέκτροιο XXIII. 52.

IV. 1229.

ἤδη Κερῆτιν ἔλιπον, χθόνα.

Lectio ed. Flor. et cod. Guelferb. Κρήτων, quae metro medetur, non praeferenda tamen videtur alteri. Sed, nisi fallor, λεῖπον scripsit Apollonius.

IV. 1284. ξόανα ῥέζ. Iliad. XII. 159. βέλεα ῥέον.

IV. 1398. χθόνιος ὄφις. Proprium hoc Apollonii est.

IV. 1534. νέκυν ἐλεεινὰ παθόντα. Iliad. XXIII. 110. νέκυν ἐλεεινόν.

IV. 1544.

σπινθαρύγεσσι πυρὸς ἐναλίγκια.

Non occurrit in antiquis.

IV. 1735. ὑπὸ λιβάδεσσι. Neque hoc in antiquis est.

Digitized by Google

NICANDER.

Ther. 101. νεοσφαγέος ἐλάφοιο. Sic recte cod. Aug. pro vulgato νεοσφαγέως. Vide ſupra ad Arat. 1100. ad Apollon. I. 289.

Ther. 282.

σῆμα δέ τοι δάκεος αἱμορῥόος αὐτίκ' ἐνίσπω.

Affertur apud Etym. M. p. 245, 37. et in Lexico MS. Vide ſupra ad Apollon. I. 289.

Ther. 468.

ἄλγεσιν ἐμβαρύθουσα κατὰ μέσον ὀμφαλὸν ἴζει.

Cod. Riccard. qui μέσον κατὰ habet, etſi, dum vni vitio medetur, alterum infert, labefactat tamen vulgatam lectionem. Scribe: κατ' ὀμφάλιον μέσον. Ὀμφάλιον Aratus 207. et alibi.

Ther. 591. παλαισταγέος οἴνοιο. Vide ſupra ad Arat. 1100. ad Apollon. I. 289.

Ther. 943.

ἴσα δὲ δαφνης
σπερμεῖα, κύτισόν τε.

Perrara productio eſt ante litteram κ, vt Odyſſ. VI. σπεῖρα καί. X. 42. νισσόμεθα κενεάς. 143. λιμένα καί. 353. πορφυρέα καθύπερθ'. XII. 209. ἐπὶ κακόν. Scut. Herc. 398. δὲ κέγχροισι. Quare vereor ne σπερμεῖον ſcripſerit Nicander. Eutecnius: καὶ δάφνης ἔτι μὴν τὸν καρπόν, καὶ ἧς τὸ ὄνομα βοτάνης κύτισος, verbum ἴσα per ἔτι μὴν interpretatus.

Alex. 397.

μηδέ σέ γ' ἐχθομένη λήθῃ πόσις, ἠ γὰρ ἄϊδρις,
Φαρικῆ, ἢ γναθμοῖσιν ἐπὶ βαρὺν ὤπασε μόχθον.

Praepoſitio ἐπί, praeterquam quod metro vitium infert, non modo inutilis, ſed etiam moleſta eſt. Scribe:

Φαριακῆ, γναθμοῖσιν ἐπεὶ βαρὺν ὤπασε μόχθον.

Digitized by Google

Alex. 504.

τὸ δὲ λαιμὸν ἀμείψῃ
νωδάλων ἀκροτάτοισιν ἐπιπλῶον ὑδάτεσσιν.

Productio haec, vt in verſu nón niſi ex longis vocabulis compoſito, nihil offenſionis habet. Quamquam quum diligentius vitare productiones ſoleat Nicander, fortaſſe non prorſus iniuria ſuſpiceris eum ſcripſiſſe: τὸ δὲ λαιμὸν ἀμείψῃ νωδάλων, ἀκροτάτοισιν ἐπιπλώεσ' ὑδάτεσσιν. Loquitur enim de hirudine.

MOSCHVS.

In Europa v. 34. ποτὶ δὲ λειμῶνας ἔβαινον. Non habeo exemplum ex antiquioribus.

159. πάλιν ἐτέρην. Iliad. X. 281. πάλιν ἐπὶ νῆας. Et alibi ſaepius, ſi locos commemorare vellem, in quibus digamma ſequebatur.

In Megara v. 22. ὄφις ἔτι. Heſiod. Theog. 334. ὄφιν, ὃς ἐρεμνῆς κεύθεσι γαίης.

24. μάλα λιγύ. Iliad. III. 214. μάλα λιγέως.

DIONYSIVS PERIEGETES.

V. 469. Πελωρίς τε Λιλύβη τε: 914. Ὀρθωσίδα τε Μάραθόν τε: 1019. Γηλοί τε Μάρδοι τε. Vſitatiſſima haec loquutio: quare ſaepe productionem habet. Iliad. XI. 265. 541. ἔγχεί τ', ἄορί τε, μεγάλοισί τε χερμαδίοισιν. XIV. 164. et Odyſſ. V. 268. ἀτημονά τε λιαρόν τε. Iliad. XVI. 767. Φηγόν τε μελίην τε. XX. 242. ὀφέλλει τε μινύθει τε. Odyſſ. VI. 152. et XI. 336. et XVIII. 248. et XXIV. 373. et hymn. Ven. 85. εἶδός τε μέγεθός τε. Odyſſ. IX. 293. ἔγκατά τε σάρκας τε. 426. καλοί τε μεγάλοι τε. XII. 436. μακροί τε μεγάλοι τε. XIII. 289. καλῇ τε μεγάλῃ τε. XV. 417. καλή τε μεγάλη τε. XVI. 341. et XVII. 604. ἔρκεά τε μέγαρόν τε. XVIII. 67. καλές τε μεγάλες τε. Heſiod. Theog. 218. et 905. Κλωθώ τε Λάχεσίν τε. 227. Λήθην τε Λιμόν τε. 320. δεινήν τε μεγάλην τε. Scut. Herc. 5. εἶδεί τε μεγέθει τε:

Digitized by Google

ne illud, μέγα τε δεινόν τε commemorem, quod apud antiquos quidem non per licentiam, sed legitime producitur.

V. 572. κατὰ νόμον. Hesiod. Theog. 417.

V. 751.

ἐ γάρ σφι Θέμις ἀνεμώλια βάλλειν.

Non est in antiquis.

V. 918. ἐνὶ μέσσῃσιν. Vide supra ad Apollon. I. 464.

V. 979. ἐπὶ Νότον. Odyss. XII. 427. ἦλθε δ' ἐπὶ Νότος ὦκα.

V. 998.

τοίη ἐπὶ κείνης ἄροσις πέλει.

Scribe τοίη τοι κείνης. Paraphrastes: ἐπεὶ τοιαύτη ὑπάρχει τῆς γῆς ἐκείνης ἡ ἄροσις.

V. 1147.

ὀρνύμενοι προρέεσσιν ἐπὶ Γαγγήτιδα χώρην.

Ob nomen proprium.

HERODES.

V. 37.

ὥναθ', ὅτε νηὸν Δημήτερος ἐξαλάπαξεν.

Similiter in Hom. hymn. Cer. 319. ἐνὶ νηῷ.

OPPIANVS.

Halieut. I. 297. et II. 24. περὶ μελέεσσι. Non occurrit in Homero et Hesiodo. Sed dictum eadem venia, qua quod sequitur.

Halieut. I. 539. ἀπὸ μελέων. Iliad. XIII. 672. XVI. 607. Odyss. XV. 353.

Halieut. I. 737. ἐνὶ λαγόνεσσιν. Melior lectio ἔσω.

Halieut. II. 70. οἷκ νέκυς. Praeferenda videtur lectio cod. Sylb. οἵη νέκυς.

Halieut. II. 433. ἄσιν ἀλός. Iliad. XXI. 321. τόσσην ἵ' ἄσιν καθύπερθε καλύψω. Ibi alii habent ἄσην, quam lectionem sequutus videtur Oppianus.

Digitized by Google

CYNEGETICORVM SCRIPTOR.

I. 355.

εἵματα πορφυρέα· ταὶ δὲ κλιδὸν ὄσσε βαλέσθαι.

Odyss. X. 353. πυρφυρέα καθύπερθ'.

I. 523. δαμασσάμενος ὀνύχεσσιν. Etsi ob longius vocabulum ferri potest productio, malim tamen cum Arnaldo legere τονύχεσσιν, praesertim quum etiam III. 232. idem vocabulum occurrat.

III. 247.

Ἀτθίδα καὶ Πρόκνην, καὶ Θρηϊκίην Φιλομήλην,
Κολχίδα τε Μήδειαν, ἀρίζηλόν τε Θεμιστώ.

Scribendum Ἀτθίδα τε Πρόκνην, et Κολχίδα καὶ Μήδειαν.

III. 389.

ἔνθα συὸς γενύων πέλασαν αἰθωνες ὀδόντες.

Scribe:

ἔνθα συὸς πέλασαν γενύων αἰθωνες ὀδόντες.

Q. SMYRNAEVS.

In hoc scriptore, quae ab L. Rhodomanno persanata sunt, praetereo.

I. 39. ὑπαὶ νεφέων. Scribendum ὑπὸ νεφέων ex Iliad. XV. 625. XVI. 275. XXIII. 874.

I. 132. 537. III. 95. V. 531. ἀνὰ μέθον. Vide ad II. 322.

I. 332. 744. ἀπὸ μελέων. Sic etiam scribendum III. 318. pro ἀπαὶ μελέων. Vide supra ad Oppian. Hal. I. 539.

II. 139.

Ζηνὶ μεγασθενέϊ· ὃ δ' ἄρ' ὤπασεν υἱέϊ δῶρον.

Ita Homerus Iliad. II. 116. IX. 23. ὑπερμενέϊ Φίλον. Hymn. Cer. 101. γρηῒ παλαιγενέϊ ἐναλίγκιος.

II. 195.

αἶψα δ' ἄρ' ἐπλήσθη πεδίον ἅπαν· τοὶ δ' ἐκέχυντο.

Digitized by Google

Infeliciter hic Rhodomannus οἱ δέ. Scribendum πεδίον πᾶν. Iliad. XXI. 348.

ὣς ἐξηράνθη πεδίον πᾶν, καὶδ' ἄρα νεκρούς.

II. 222. ἔτι νέφεα πτυπέωσι. Sic Iliad. V. 525. οἵ-τε νέφεα. XI. 305. ὁπότε νέφεα. XVII. 594. κατὰ νε-φέεσσι. XXII. 309. διὰ νεφέων. XXIII. 366. ὥςτε νέ-φος. Odyſſ. V. 293 IX. 68. XII. 314. δὲ νεφέεσσι. VIII. 374. XI. 591. ποτὶ νέφεα. XX. 114. ποθὶ νέφος. Hymn. Ven. 67. μετὰ νεφέεσσι.

II. 322. 516. V. 296. VI. 418. κατὰ μόθον. Iliad. XVIII. 159. 537. XXI. 310. Scut. Herc. 158.

II. 344. ἀπὸ μεγάλων. Vide ſupra ad Apoll. I. 563.

II. 542. ἀντικρὺ μέλαν. Vide ſupra ad Apoll. II. 624.

II. 606. IV. 128. 265. V. 3. ἐνὶ μέσσοισι. Vide ſupra ad Apollon. I. 464.

III. 218. ἀπὸ νέκυος. Non inuenitur in iis, quae nunc reliqua ſunt Homeri et Heſiodi.

III. 264. ἀμφὶ νέκυν Ἀχιλῆος. Ob nomen pro-prium. Caeterum νέκυν ἑτέρωσ' Iliad. IV. 492. νέκυν ἐρύοντο XVII. 277. νέκυν ὀλίγῃ 394. νέκυν ἐπὶ 692. νέκυν αἴροντες 724. νέκυν ἐλεεινὸν XXIII. 110.

III. 307. 600. 725. περὶ νέκυν. XIV. 399. περὶ νέ-κυας. Non eſt in Homero et Heſiodo.

III. 315. περὶ μελέεσσι. Vide ſupra ad Oppian. Halieut. I. 297.

III. 638. τε λιγέων. Iliad. XIII. 334. ὑπὸ λιγέων. XIX. 5. κλαίοντα λιγέως. 350. τανυπτέρυγι λιγυφώνῳ. Odyſſ. III. 176. ἐπὶ λιγύς. 289. ἐφράσατο λιγέων. X. 201. XVI. 216. hymn. Merc. 424. δὲ λιγέως. Odyſſ. XI. 390. ὅγε λιγέως. XXI. 56. μάλα λιγέως.

III. 733. σὺν μέλιτι λιαρῷ. Ὕδατι λιαρῷ Iliad. XI. 829. 845. XXII. 149.

IV. 182. ὑπὸ μαζοῖσιν. Od. XIX. 483. ἐπὶ μαζῷ.

IV. 386. ἀριπρεπέϊ Διονύσῳ. Vide ſupra ad II. 139.

V. 113. ἔσαν Ἀχιλῆϊ. Ob nomen proprium. Si-milia apud Homerum ſunt haec: Iliad. VII. 206. ἔφαν. Αἴας. XVIII. 347. et Odyſſ. VIII. 436. ἔχεαν ὑπό. IX.

Digitized by Google

413. ἔφαν ἀπιόντες. X. 47. λῦσαν, ἄνεμοι. XVI. 358. ἔβαν ἐπί. XVIII. 74. ἔφαν Ἶρῳ. XXII. 181. ἔσαν ἑπάτερθε. 449. τίθεσαν εὐερκέος. XXIV. 310. ἔσαν ὄρνιθες.

V. 521.

καί μιν ἀπάντων
τεῦξεν ἄναασσαν ἔμεν, ὅσσων ἀνὰ δῶμα γυναῖκες
ἔδνωταὶ μεδέεσι.

Scribe:

καί μιν ἄναασσαν
τεῦξεν ἁπάντων ἔμμεν, ὅσων ἀνὰ δῶμα γυναῖκες
ἔδνωταὶ μεδέεσι.

VI. 477. XIII. 385. ἐνὶ μυχάτοισιν. Non eſt in Homero atque Heſiodo.

VI. 611. κύνες ὥς. Iliad. XI. 172. βόες ὥς. Odyſſ. XI. 412. σύες ὥς.

VII. 317. ἐΦεζόμενος, ὁ δ'. Ob longius vocabulum. Iliad. V. 463. εἰδόμενος Ἀκάμαντι. IX. 327. μαρναμένος ὀάρων. XI. 547. ἐντροπαλιζόμενος ὀλίγον. XVII. 109. ἐντροπαλιζόμενος ὥςτε. 582. ἱσάμενος ὥτρυνεν. XIX. 345. ὀδυρόμενος ἔταρον. XX. 404. ἑλκόμενος Ἐλικάωνα. XXI. 63. καιόμενος ἀνά. XXIII. 89. ἑξάμενος ἐν. 137. ἀχνύμενος. ἔταρον. XXIV. 736. χωόμενος, ὦ. Odyſſ. VIII. 238. XI. 102. χωόμενος ὅτι. IX. 302. ἐτιμασσόμενος· ἕτερος. 339. ὀϊσσάμενος ἦ. 429. αἰνύμενος. ὁ μέν. XII. 52. τερπόμενος ὅτ'. 336. νιψάμενος, ὅθ'. XXIV. 284. ἀμειψάμενος ἀπέπεμψε.

VII. 518. XII. 62. ἐπὶ μόθον. Vide ſupra ad I. 132.

VIII. 49. δὲ νέΦος. Iliad. IV. 274.

VIII. 144. ἐσέα τε σάρκας τε. Odyſſ. IX. 293. ἔγκατά τε σάρκας τε: quem locum iam Doruillius comparauit. Vide ſupra ad Dionyſ. Perieg. 469.

IX. 184. ὑπὸ μελίῃ. Iliad. XX. 322. δὲ μελίην. XXI. 174. ἄρα μελίην. XXII. ἐπὶ μελίης.

X. 66.

τῶν δ' ὡς ἀνέμων ἰαχὴ πέλε λαίβρον ἀέντων
εἴαρος ἀρχομένοιο, ὅτε δένδρεα μακρὰ, καὶ ὕλη

Digitized by Google

Φύλλα φύει, ἠδ' ὡς τ' ἀνὰ ζαλέης ξυλόχοιο
πῦρ τρομέει αἰθόμενον, ἠδ' ὡς μέγα πόντος ἀπείρων
μαίνεται ἐξ ἀνέμοιο δυσηχέος.

Non hic ſolita felicitate vſus eſt Rhodomannus. Nihili eſt lectio cod. Vat. in primo verſu, τῶν δ' ὥς τε. Scribendum:

τῶν δ' ὡς ἢ ἀνέμων ἰαχὴ πέλε λάβρον ἀέντων,
εἴαρος ἀρχομένοιο, ὅτε δένδρεα μακρά, καὶ ὕλη
Φύλλα φύει· ἢ ὡς ὅτ' ἀν' ἀζαλέην ξύλοχον πῦρ
αἰθόμενον βρομέει· ἢ ὡς, μέγα πόντος ἀπείρων
μαίνεται ἐξ ἀνέμοιο.

X. 194. μέγας ἐνὶ ἀέρι καπνός. Scribe: μέλας ἐνὶ ἠέρι καπνός.

XI. 66.

ἀλλ' ἔ σφιν ἐπὶ πῆμα θαλάσσια ἤρκεσεν ἔργα.

Scribe σφῶν.

XI. 107. ποτὶ μόρον. Non habent Homerus et Heſiodus.

XIV. 39. ἀλλ' ἃ μὲν Ἑλένην γόος ἄμφεχεν. Scribe μάν.

MAXIMVS.

V. 185. ἐνὶ λέκτροισι. Odyſſ. XIX. 516. ἐνὶ λέκτρῳ.

vſ. 250. Τοίη γὰρ ἐπὶ μογερήν. Scribe, τοίῳ γὰρ ἐπὶ σμυγερὴν ἄγει ἄτην.

vſ. 286.

μηδέ τε μοι χρόα φωτὸς ἐπὶ μογεροῖσιν ἰάψει.

Scribe: μηδὰ τέμοι χρόα φωτός, ἐπεὶ μογεροῖσιν ἰάψει ἔσκα πόνοις.

vſ. 313. ἀπὸ διχομήνιδος. Si ita ſcripſit, ſimile eſt in Hom. hymn. Cer. 283. ἀπὸ δαπέδου.

vſ. 496. χοροιμανέος Ἰοβάκχου. Ob longius vocabulum. Et vide ſupra ad Apoll. I. 289.

Digitized by Google

MANETHO.

II. 109. ὃς μὲν γὰρ ὑψῦ. Scribe γάρ θ', vt alibi Manetho, v. c. III. 45. 59.

II. 272. χερσὶν ὀλέκεσιν. Iam Dorvillius χείρεσσ' emendauit.

II. 501. ἐπὶ πύλῃ. Verſus corruptus.

III. 330.

ὕβρεις τε λεχέων καὶ ἀλλοτρίων ὑμεναίων
γίγνονται.

Scribendum, ὑβρισαὶ λεχέων τε καί.

III. 390. παρὰ λεχέεσσι. Παραὶ λεχέεσσι in Homero legitur Odyſſ. I. 366. XVIII. 212. παραὶ λέχεσιν hymn. Ven. 126. quibus in locis fortaſſe παρὰ λεχέεσσι et παρὰ λέχεσιν inuenerunt poetae, qui Homerum ſectati ſunt.

III. 411. ἐπὶ μοίρῃσι: 418. περὶ μοίρῃσι. Sic legendum, miſſa Dorvillii barbarie. Apud Homerum eſt κατὰ μοῖραν Iliad. XVI. 367. Odyſſ. III. 331. 457. IV. 783. VIII. 54. 496. IX. 245. 309. 342. X. 16. XII. 35. et Ὀδυσσῆϊ μοῖραν XX. 281.

IV. 196. ἀβλαβέας εἴκων. Scribe ἀβλαβέως.

IV. 357.

πόρνας καὶ τριβάδας, ἀνδροσρόφα ἔργα τελέσας.

Hic verſus cum eo, qui praecedit, ſic ſcribendus videtur:

τηνίκα δὴ τεύχει μαχλάδας τ' αἰσεῖα φρονέσας,
πόρνας τε, τριβάδας τ'.

Verbum ἀνδροσρόφα vereor vt ſanum ſit.

IV. 374.

ἦμαρ ἐλευθέριον ἕξει ποιητὸς ὀθνείων.

Scripſit, puto,

ἦμαρ ἐλεύθερον ἕξει ἀνὴρ ποιητὸς ὀθνείων.

IV. 561.

αὐτόνομος, κακόθυμος, ἀθεσμοφάγος, ἀτραπέζος.

Digitized by Google

Hoc propter longiora vocabula ferri potest. Nisi vltimum vocabulum praecedenti versui addendum, et inde δολοεργὸς hic reponendum est.

VI. 295.

εἰ δ' ἄρα πὼς ἄεθλον κατ' ἀπείριτον οἶμον ἰόντων
ἀνδρὸς ἐνὶ γενέθλη, τοτ' ἀείκεα ἔργα τελεῦσιν.

Scribe, ἀνδρὸς ἔοι γενέθλη.

VI. 646.

κλῆρον ἢ ἐκ ἤμερσαν ἢ αὖδοντες ἀπάμερσαν.

Scribendum videtur:

κλῆρον ἢ ὤκ' ἤμερσαν, ἢ αὖτις δόντες ἄμερσαν.

POETA DE VIRIBVS HERBARVM.

Carmen illud de viribus herbarum, quod Fabricius in vol. II. Bibl. Gr. p. 630. seqq. edidit, vt mihi quidem videtur, etiam Manethone recentius est. In eo, si ab duobus locis discesseris, non aliam productionem in caesura inuenimus, quam, quod quis miretur, in particulis ὁπόταν et ὅταν. Sed hi loci emendatione indigent.

vs. 62.

εὖ δ' ὁπόταν ἐθέλῃς πόνον ὀφθαλμῶν ἀκέσασθαι.

Scribe:

εὖ δ' ὁπόταν πόνον ὀφθαλμῶν ἐθέλῃς ἀκέσασθαι.

vs. 77.

δικτάμνε γὰρ ὅταν αὖον δέμας ἐν παλάμαισι
τρίψας ἀλφιτοειδὲς ἐνισάξεις Διόνυσον.

Scribe:

δικτάμνοιο γὰρ αὖον ὅταν δέμας ἐν παλάμῃσιν
τρίψας ἀλφιτοειδὲς ἐνισάξῃς Διόνυσον.

Ἐνισάξῃς recte Aldus.

Digitized by Google

vſ. 134.

τῆς βοτάνης τὴν ῥίζαν, ὅταν ἀλγῇ τις ὀδόντα, λαμβανέτω.

Scribe:

τῆς βοτάνης τὴν ῥίζαν, ὀδόντα τις ὁπποταν ἀλγῇ, λαμβανέτω.

Praeter haec loci ſunt duo, quorum ſupra mentionem feci. Vnus in his v. 100.

πρός τε γυναικείας κόλπους καὶ πάντα λοχείης μωλυθεῖσα πυρὶ σμαλερῷ ἔμμηνα καθαίρει.

Ibi Rentorſius πυρὶ μαλερῷ ſcribendum eſſe ſatis probabiliter coniiciebat. Scholiaſtes nihil amplius habet, quam hoc: καὶ πρὸς πάντα ποιεῖ λόχεια γυναικός. Praeterquam, quod πρὸς δέ, *praeterea*, ſcribendum eſt, equidem in hoc ſcriptore malim πυρὸς μαλερῷ, *calore ignis*, quo vulgata lectio ducere videtur.

Alter locus, quem rei herbariae peritis expendendum relinquo, eſt in his v. 151.

ἣν πάντες καλέεσι θεοὶ μάκαρες γλυκυσίδην, ἀμβρόσιον βλάστημα καὶ ἡδεῖαν ἑκάτερθεν.

NONNVS.

Ad illam accedimus epicorum ſectam, in qua principatum tenet Nonnus. Haec a productione in caeſura ita abstinendum cenſuit, vt rariſſime eam admitteret. In Nonni Dionyſiacis vix alia, quam haec, exempla inueniri poterunt.

XL. 217. p. 1028, 32.

ἠράμεθα μέγα κῦδος, ἐπέφνομεν ὄρχαμον Ἰνδῶν.

Iliad. XXII. 393.

ἠράμεθα μέγα κῦδος, ἐπέφνομεν Ἕκτορα δῖον.

Digitized by Google

XL. 543. p. 1048, 28.

τῆτο βέλος, ὅπερ ἔσχεν ὅλη Φύσις.

Rhodomannus recte τόπερ.

XLIII. 422. p. 1136, 11.

νυμφοκόμε Διόνυσε, τί μέμφεαι εἰσέτι κεῖθι;

Rhodomannus emendauit νυμφοκόμες.

XLVIII. 398. p. 1270, 27.

τίς πάλιν Ὠρίων σε βιάζεται; εἰσέτι κεῖται
κεῖνος, ὃς ὑμετέροιο πάλιν ἔψαυσε χιτῶνος.

Πάλαι ſcribendum eſſe iam vidit vir doctus apud Villoiſon. in Epiſt. Vinar. p. 23. Et hoc etiam expreſſit interpres Gallicus.

TRYPHIODORVS.

V. 298.

εἶλκον ἐπὶ πεδίοιο θοῶν ἐπιβήτορα κύκλων
ἵππον.

Scribe ὑπὲκ πεδίοιο.

CHRISTODORVS.

V. 307.

Ἄρτεμις, ἀλλ' ἐ τόξον ἐκηβόλον ἐδὲ φαρέτρην
ἰοδόκον ἀνέχεσα κατωμαδόν.

Reponendum e cod. Vat. ἰοδόκην.

Redeo ad Orpheum. De quo quod ſupra diximus, eum eſſe Nonno antiquiorem, id confirmatur eo, quod more aetatis Nonnum praegreſſae productionibus quibusdam vtitur.

Vſ. 98. παραιφάμενος ἐρεείνεις. Hoc et longioris vocabuli veniam habet, et fortaſſe ex aliquo antiquo carmine ductum eſt, vt quod mox v. 767. memorabitur.

505. Αἰνῆος υἱός. Ob nomen proprium.

508. εἰλίποδας ἕλικας βῶς, ex Homero.

Digitized by Google

767. 774. 1098. παραιφάμενος ἑτέεσσιν, ex Hom. hymn. Cer. 336.

782. ἐνὶ μεγάροισιν: vide ſupra ad Apollon. I. 810.

811. κάλλος τε μέγεθός τε. Vide ſupra ad Dionyſ. Perieg. 469.

1195. μέγα νέφος. Vide ſupra ad Quintum I. 39. II. 222.

1264. κοίλῳ ἐνὶ λυγρῷ. Vide notas.

1340. δμωὶ δέμας εἰκυῖα. Odyſſ. VIII. 194. XIII. 222. ἀνδρὶ δέμας εἰκυῖα.

1367. περικτίονες ἄνθρωποι: vide notas.

1384. ἐνὶ λέκτροις: vide notas.

Videamus nunc hiatum. Vocamus autem hiatum non eodem modo in epicis, vt vulgo in Atticis poetis ſolent. Apud Atticos enim poetas hiatum dicunt, quotiescumque vocabulum in vocalem definens ante vocabulum a vocali incipiens collocatur. In epicis, pariterque in elegorum ſcriptoribus et lyricis, is tantum cenſetur hiatus, ſi vocabuli in vocalem exeuntis vltima ſyllaba ante vocalem, quo ſequens verbum incipit, non eſt in arſi, neque, ſi longa eſt, corripitur. Non ergo hi ſunt hiatus:

μῆνιν ἄειδε θεὰ Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος.
Φαίνετ' ἀριπρεπέα, ὅτε τ' ἔπλετο νήνεμος αἰθήρ.
τὸν δ' ἔτ' ἄρ τε γέφυραι ἐεργμέναι ἰσχανόωσιν.

Hoc quidem genus, in quo longa ſyllaba corripitur, etiam Attici poetae aliquoties in anapaeſtis et melicis verſibus admiſerunt; in iambis et trochaeis neutrum. Omnino enim bene tenendum eſt, magnam in hac re diuerſitatem eſſe numerorum trochaicorum et dactylicorum. Vtrosque numeros latiore ſignificatu dico, quam rationem in libro de metris II. ſatis firmaſſe mihi videor, ita vt trochaici iambos, Creticos, Baccheos, antiſpaſtos; dactylici anapaeſtos, choriambos, Ionicos comprehendant. In trochaicis igitur numeris neque Attici, neque alii vlli poetae, illud genus hiatuum,

Digitized by Google

quod longae ſyllabae correptionem habet, ferendum exiſtimarunt. Verſus Archilochi in Brunckii Analectis T. I. p. 44. fr. 19.

ζωοὶ ἀνθρώπων. κάκιστα δὲ τῷ θανόντι γίνεται.

ita a Grotio, quum emendare eum vellet, vna cum Steſichori fragmento, quod apud Stobaeum ſequitur, corruptus eſt. In Phalaeci verſu in Brunckii Anal. T. I. p. 421.

ἔμπη δὲ νίκης; Ἰσμοῖ. ἦ τὺ δ' ἔμπη;

codex Vat. praebet Ἰσθμόν. Diuerſa ratio eſt trium Pindari locorum Nem. VI. 25. Iſthm. I. 21. II. 64.

νῦν πέφανται οὐκ ἄμοιρος.

ἢ Καστορείῳ ἢ Ἰολά-

ου.

θνατῶν φρένας ἀμφικρέμανται ἐλπίδες.

De his non accurate disputaui in comment. de metris Pindari p. 203. Excuſatur hiatus eo, quod in his omnibus exemplis in fine ordinis eſt; nam ſequens ordo numerorum quaſi noui verſus inſtar habetur. In mediis ordinibus non ſibi indulſiſſet hoc Pindarus, veluti ſic,

νῦν μὲν οὖν πέ|φανται οὐκ ἄ|μοιρος.

Contra, quum ſyllaba longa in arſi producitur, eum hiatum lyrici ne in trochaicis quidem numeris deuitarunt, vt Pindarus Olymp. XIII. 164.

Ζεῦ, τέλει, αἰδῶ διδούς.

Et alibi. Archilochus:

ὡς Διωνύσου ἄνακτος καλὸν ἐξάρξαι μέλος.

Quo facilius, puto, tragicis concedi haec licentia poterit in numeris dactylicis et paeonicis, praeſertim quum in iisdem numeris diphthongum ante vocalem corripiant, quod tamen in trochaicis ne lyrici quidem faciunt. Quare non videtur mihi librorum lectio ſollicitanda eſſe in Euripidis Hecuba 471.

Digitized by Google

τᾶς καλλιδίφρε 'Αθαναίας.

Porsonus in secunda editione, vt hiatum vitaret, edidit,

τᾶς καλλιδίφρει' 'Αθαναίας.

Hunc Ionicum genitiuum elisa vltima equidem nusquam inueni, nisi vbi aut librariis, qui saepe epicas formas aliénis locis scribere consueuerunt, aut criticis deberetur. In Pindari Pyth. I. 74. recte Heynius e codd. edidit,

Λύκιε καὶ Δάλε ἀνάσσων,

quum antea pro vulgata lectione Δάλοιο ἀνάσσων critici dedissent Δάλοι' ἀνάσσων. Originem vitiosae lectionis Δάλοιο monstrat codex, quem contuli, in quo est Δά. λι'. In Pyth. XII. 23. legitur:

ἤτοι τό τε Θεσπέσιον Φόρκοι' ἀμαύρωσεν γένος.

Vnde quid aliud quam colligamus Pindarum scripsisse Φόρκοιο μαύρωσεν? Versum Archilochi, quem supra commemorauí, Porsonus ex emendatione Bentleii in diss. de Phalar. p. 165. ita scriptum affert ad Orestem v. 5.

ὡς Διωνύσοι' ἄνακτος καλὸν ἐξάρξαι μέλος.

Hic quoque, quod apud Athenaeum legitur, Διωνύσοιο ἄνακτος, librariis debetur, qui haec verba saepius hoc modo scripta apud epicos inuenissent. Quare ego in libro de metris p. 118. Διωνύσε scripsi. Ac tantum abest vt vltimam syllabam istius genitiui elisam esse vmquam putem, vt eam ne potuisse quidem elidi credam. Vehementer enim secum ipsi pugnassent Graeci poetae, si formas vocabulorum ob id ipsum inuentas, vt locum deficientis in versu syllabae explerent, rursus decurtare, quam communibus formis vti maluissent. Non dixit Homerus,

Digitized by Google

μῆνιν ἄειδε θεὰ Πηληϊάδαο Ἀχιλῆος,

non,

ὃς σέ' ἄνευθεν ἐὼν μέγα κήδεται ἠδ' ἐλεαίρει,

non,

τῶν δ' ἄλλων ὅτις ἔ' ἀκηδέσειν,

non,

νοσφίσας, Ἰθάκηνδε κιών, Ὀδυσῆ' ἐνὶ οἴκῳ εἴποιμ'.

non,

ἔρχε', ἐγὼ δὲ Πάριν μετελεύσομαι,

non,

εἰπέμεν Ἀτρεΐδησ', Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ,

vt quidam olim legebant; non,

πῶς δὴ ἔγωγ', ἢ φημι θεάων ἔμμεν' ἀρίζη,

quod nunc quoque in nuperrima, eaque omnium absolutissima editione relictum video, non dixerim consultone an, quod mihi in eodem vocabulo apud Orpheum accidit, oculis ad alia intentis. Mihi quidem non est credibile vltimam syllabam huius infinitiui elisam esse, quum sine elisione dicere posset poeta εἶναι, nisi, vt in fine versus, quam lenissimos numeros praetulisset. Ac propria est formae ἔμμεν sedes quinta hexametri apud Homerum, qui eam formam nullo alio in loco posuit. Non magis adducor, vt σεῖ Iliad. VI. 454. et ἐμεῖ' XXIII. 789. atque Odyss. VIII. 462. pro σεῦ, vt Clarkius edidit, et ἐμεῦ veras lectiones esse credam. Ex hoc genere sunt etiam illa, quod σφὶν ante vocalem dicitur, non σφίσ', vt recte monuit Erfurdtius ad Sophocl. Electr. 1066. (1070 ed. Brunck.) quod ἀταί, ὑταί, et similia numquam ante vocalem ponuntur, vltima correpta; quod αἰεί vltima producta, non αἰὲν dicitur, vnde corrigi debent Leon. Tar. 16. epigr. incert. 743. Eurip. Phoen. 346. ed. Porf. Nec dissimile est, quod in verbis ἦλθεν et ἤλυθ' obseruasse mihi videor. Ἤλυθ' ἀκωκὴ et alia huiusmodi apud Homerum satis frequenter occurrunt; saepius tamen

Digitized by Google

ἦλθεν, vt ἦλθεν Ὄνειρος. Quid ergo? an existimemus eum etiam ἦλθεν ἀκωκή, et sic caetera dixisse? Non puto. Antiquior enim forma est ἤλυθε, pro qua paullatim ἦλθε dici coepit, idque illo ipso tempore, vt videtur, quo facta sunt ista carmina. Sed postea, quum ἦλθε iam peruulgatum esset, rarius, nisi fallor, et fere tantum in Homericis hemistichiis ἤλυθ' adhibitum est a poetis: vt corrigendus videatur Apollonius Rhodius II. 491. In Simonidis certe epigr. 106. (112. Brunck.) ἦλθεν hoc magis legi debebit, quod ita habet Suidas. Illud vero Sophoclis in Oed. Col. 182. ἕπεο μάν, ἕπε' ὧδ', qua ratione sese tueatur, in promptu est. Sed redeo ad Ionicum illum genitiuum οιο. In hoc quidem tanto minus videtur vltima syllaba elidi potuisse, quod non modo antiqui, sed etiam recentiores epici tam crebro in hac genitiui forma hiatum habent, ea vt magis faciendo hiatui, quam vitando inseruiisse videatur. At quid epici ad Euripidem? Hoc, puto, quod tragici hunc genitiuum, quem ab epicis accepissent, non vsurpabant nisi ad horum exemplum, id est ad explendum versum. Sic alia quaedam ab epicis transtulerunt tragici, quae vix quisquam mutare ausit, vt hosce hiatus:

ἀλλ' ἄνα ἐξ ἑδράνων.
ἁ δέ οἱ φίλα δάμαρ.

Accedit, quod omnino rarissime ista genitiui forma vtebantur, vt Aeschylus in Persis 106. Euripides in Oreste 822. in Phoenissis 849. in Troadibus 844. in Hercule furente 121. in Electra 468. is, qui Rhesum scripsit, v. 912. Aliis enim in locis magnae dubitationi obnoxia est haec forma. In Aeschyli Prometheo v. 531. veteres edd. cum optimis quibusdam codd. Ὠκεανοῦ habent, quam vnice veram esse lectionem metrum docet. Versus in Alcestide Euripidis 465.

καὶ Κωκυτοῖο ῥεέθρων,

vt in Aldina et aliis edd. legitur, non modo frigidissimus est isto in loco, sed ne habet quidem in anti-

Digitized by Google

ſtropha, quod ei reſpondeat: quare eum aliunde illatum puto. Nec vitio caret in Iphigenia Aul. v. 1075. in quo, vt nunc quidem ſtrophica leguntur, Πριάμοιο vltimam ante κλεινὰν productam habet, quod fieri non poteſt. Denique in Iphigenia in Taur. v. 1155. in quo ſolo loco hunc genitiuum ante vocalem inueni, non minor eſt metrorum perturbatio. Vterque locus talis eſt, vt a codicibus ſalutem exſpectare videatur. Vti hunc genitiuum raro, ita formam ſimilem, αο, nusquam admiſerunt tragici. Male in Eurip. Alceſt. 470. quaedam edd. Ἀιδαο habent.

Sed longius, quam volebam, a propoſito digreſſus ſum. Igitur poſtquam, qui iure hiatus dici poſſint, oſtendi, ad epicos reuertar. Horum antiquiores hiatum, quem ab Homero acceperant, ita retinuerunt, vt eum et parcius, nec niſi in Homericis formulis admitterent. Atque in hoc genere illa quidem exempla, vbi ante ἔργα, ἕκαστος, αἶψα, δοιαί, ἄναξ, et alia quaedam, quae apud Homerum, qui digamma vſurpabat, vbique occurrunt, omittenda duxi. Haec enim etiam recentiores multum frequentarunt, digamma quidem ignorantes. Sed qui praeterea in his poetis hiatus ſunt, diligenter notaui, vt pateret, quo quis recentior eſt, eo magis eum ab hiatu abſtinuiſſe. Praecipue vero hiatus apud hos eſt in pronomine ὅ, pro οὗτος; in genitiuis in οιο exeuntibus; in tertia ſyllaba breui quarti pedis. Hic enim pes maiorem habet veniam, quia trochaicam caeſuram, quantum poterat, declinabant epici.

HOMERICVS HYMNVS IN MERCVRIVM.

V. 446.

τὶς τέχνη, τίς μῶσα ἀμηχανέων μελεδώνων.

Magnopere vereor ne ſcripſerit:

τίς δὴ μῶσ' ἥδ' ἐσὶν ἀμηχανέων μελεδώνων.

Heſychius μῶσα, τέχνη.

Digitized by Google

THEOCRITI CARMEN XXV.

In Theocriti carmine non ſunt, niſi tales hiatus, qui apud Homerum ob digamma nulli erant. V. 40. μέγα εἶδος. 45. παρὰ οἶσι πολίταις. 115. ὐδὲ ἐώλπει, 150. τε ἄναξ.

ARATVS.

Vſ. 223. αὐτὰρ ὃ ἵππος. Iliad. I. 333. VIII. 446. αὐτὰρ ὃ ἔγνω. II. 105. 107. αὐτὰρ ὃ αὖτε. V. 142. αὐτὰρ ὃ ἐμμεμαώς. XVIII. 421. αὐτὰρ ὃ ἔῤῥων. XXI. 33. αὐτὰρ ὃ ἄψ. Od. VII. 224. XIV. 1. αὐτὰρ ὃ ἐκ. XIX. 1. XX. 1. αὐτὰρ ὃ ἐν.

vſ. 377. ἐπὶ ἶσα. Iliad. XII. 436.

vſ. 379. γε ἐείσατο corruptum eſt ex οἱ ἐείσατο, vt eſt apud Hipparchum.

vſ. 951. (Dioſem. 219.) ποταμοῖο ἐβάψατο. Iliad. II. 625. Δουλιχίοιο Ἐχινάων. VII. 63. Ζεφύροιο ἐχεύατο. VIII. 479. πόντοιο, ἵν'. XI. 732. ποταμοῖο, ἀτάρ. XIV. 122. βιότοιο, ἅλις. 154. Οὐλύμποιο ἀπό. XVI. 127. δηΐοιο ἰωήν. 512. ὑψηλοῖο ἄρην. XVII. 667. Φόβοιο ἕλαρ. XIX. 73. πολέμοιο ὑπ'. XXIII. 73. ποταμοῖο ἐῶσιν. 224. ἑτάροιο ὀδύρετο. 252. ἑτάροιο ἐνηέος. XXIV. 318. ἀφνειοῖο, ἐϋκλῆϊς. 349. Ἴλοιο ἔλασσαν. 717. κλαυθμοῖο, ἐπήν. Odyſſ. I. 135. 405. ἀποιχομένοιο ἔροιτο. VIII. 251. οἷο, ἵν'. XVII. 73. ξείνοιο ἑκάς. XIX. 19. ἀποιχομένοιο. ἐγά. XX. 21. ἄντροιο ὀϊόμενον. XXI. 229. μεγάροιο, ἀτάρ. Heſiod. Theog. 605. γηροκόμοιο, ὃ δ'. 835. Οὐλύμποιο ἐπάλμενος. Hom. hym. Apoll. 459. πόντοιο ἐπὶ: haec vera lectio eſt. Hymn. Cer. 105. Κελεοῖο Ἐλευσινίδαο. Eadem in aliis ſimilibus genitiuis licentia. Iliad. XVII. 610. Μηριόναο ὀπάονα. XXII. 235. σεῖο ἕλοιμι.

vſ. 962. (Dioſem. 230.) ἐπὶ ὕδατι ὕδωρ. Prior hiatus excuſationem habet a quarto pede, alter ab dativo tertiae declinationis. Vtramque rem, vt ſemel hoc negotio defungar, idonea locorum copia firmabo.

Atque in fine quarti pedis hiatus ſunt in Homero Iliad. I. 38. τε ἶφι. II. 3. φρένα ὡς. V. 538. δὲ

Digitized by Google

εἵσατο. 542. τε Ὀρσίλοχον. 568. ἔγχεα ὀξυόεντα. VIII. 66. XI. 84. Od. IX. 56. ἀέξετο ἱερόν. Iliad. VIII. 105. ἐπιβήσεο, ὄφρα. IX. 690. κατελέξατο· ὣς. X. 70. πονεώμεθα· ὧδε. 93. περιδείδια, ἐδέ. 472. κέκλιτο εὖ. XI. 76. καθείατο, ἦχι. XII. 339. μέγα ἔθνος. XVII. 368. ἔπι, ὅσσοι. 680. κατὰ ἔθνος. XX. 113. ἀνὰ ἐλαμόν. 379. ἐδύσατο ἐλαμόν. 492. φλόγα εἰλυφάζει. XXI. 234. ἐτέσσατο οἴδματι. XXIII. 195. ὑπέσχετο ἱερά. 224. ὀδύρετο ὀσέα. 465. ἡνία, ἐδέ. XXIV. 100. καθέζετο, εἶξε. 207. ὅδε, ἕ σ'. 504. ἀπώσατο ἦκα. Odyſſ. I. 60. Ὀλύμπιε, ἔ. 263. νεμεσίζετο αἰέν. II. 57. XV. 499. τε αἴθοπα. 417. ἕζετο. ἄγχι. III. 8. ἑκαςόθι ἐννέα. 435. εἰργάζετο· ἦλθε. IV. 141. ἐοικότα ὧδε. 831. τε ἔκλυες. V. 153. ἐκέτι ἤνδανε. 255. ποιήσετο, ὄφρ'. 391. XII. 168. ἐπαύσατο, ἠδέ. VII. 6. τε ἔςφερον. IX. 159. δυώδεκα, ἑς. 215. εἰδότα ἔστε. 438. ἐξέσσυτο ἄρσενα. X. 403. ἐρύσσατε ἠπειρόνδε. 404. πελάσσατε, ὅπλα. 458. ἄλγεα ἰχθυόεντι. XI. 34. τε ἔθνεα. XII. 329. ἐξέφθιτο ἦϊε. XIII. 114. ἐπὶ ἥμισυ. XIV. 351. διήρεσα ἀμφοτέρῃσιν. 352. ἔα ἀμφίς. 432. ἀολλέα· ἂν δέ. XVII. 22. ὅδε, ὅν. 254. αὐτόθι ἦκα. XVIII. 393. εἵλετο· αὐτάρ. XIX. 233. κατὰ ἰσχαλέοιο. XX. 161. ξύλα· αἱ δέ. XXII. 249. κενὰ εὔγματα: niſi hic κενέ' εὔγματα fuit: non enim κενὸς habet Homerus. 426. ἀέξετο, ἐδέ. XXIV. 214. ἱερεύσατε, ὅστις. 272. ξεινήϊα, οἷα. 400. σὲ ἤγαγον. 465. τεύχεα ἐσσεύοντο. Heſiod. Ἔργ. 338. τε ἱλάσκεσθαι. 550. ἀπὸ αἰεναόντων. Theog. 182. ἐτώσια ἔκφυγε. 593. σύμφορα, ἀλλά. 706. ἅμα ἐσφαράγιζον. Scut. Herc. 108. ἀρήϊα, ὄφρα. Hom. hymn. Apoll. 190. ἄμβροτα, ἠδ'. Hymn. Cer. 54. ὠρηφόρε, ἀγλαόκαρπε. 241. δὲ ἄντα. Quaedam in his exemplis, in quibus digamma hiatum tollebat, ſciens poſui, quia certe illis, qui Homerum imitabantur, hiatum videbantur habere. Alia ex hoc genere plurima omiſi: item ea, in quibus dativus tertiae declinationis in quarta ſede hiatum facit, quoniam de his mox dicetur.

Caeterum, quae ſit quarti pedis vis in eo, vt remoueatur caeſura trochaica, ex eo poteſt intelligi, quod illo in

Digitized by Google

loco καὶ aliaque in diphthongum vel longam vocalem exeuntia ante vocalem producuntur. Vt Iliad. III. 392. καὶ ἤμασι. XXIV. 718. καὶ εἶξεν. Od. I. 230. καὶ ἤτιος. 232. καὶ αἴσιμα. V. 484. Ἀχαιοί, ἦ ῥα. X. 337. σοι ἤτιον. XX. 166. Ἀχαιοὶ εἰςορόωσιν. Ita etiam recentiores, vt Apollonius II. 762. καὶ ἔνθεμ', quod eſt etiam in Q. Smyrnaeo VII. 233. Idem Apollonius III. 529. καὶ εἴ ματ'. IV. 213. καὶ ἔργ'. Sic nomen Πολυπαίδη quartum pedem ante vocalem finit apud Theognidem v. 25. 57. 79. 129. (131) 143. (145) 1197. (1149). In aliis ſedibus ſi καὶ ita in theſi ante vocalem producitur, vix abeſt ſuſpicio vitii. Sic in Heſiodi Theogonia v. 250.

Δωρίς, καὶ Πανόπη, καὶ εὐειδὴς Γαλάτεια.

Non ita Iliad. XVIII. 45. ſed ſine metri vitio,

Δωρίς, καὶ Πανόπη, καὶ ἀγακλειτὴ Γαλάτεια.

At reſtituendum Πανόπεια, quae forma alibi occurrit, vt apud Nonnum XLIII. 264. In fragmentis Heſiodi negligentiſſima editio Lipſ. v. 83. exhibet:

Πυθὼ ἐς ἠγαθέην, καὶ ἔφρασεν ἔργ' ἀΐδηλα.

Schol. Pind. Pyth. III. 48. habet καί ῥ' ἔφρασεν. Non minus corruptus eſt alius in eadem Loeſneri ed. ex Melampodia verſus, 169.

ὤφειλες δῦναι, καὶ αἴσια μήδεα ἴδμεν.

Schol. Lycophr. ad v. 682. vnde hic locus ſumptus eſt, καὶ ἴσα, bene, quod ad καί, male quod ad quartum pedem, habet.

De Callimachi hymn. Apoll. v. 67. diſputauit R. Bentleius. Apud Ioannem Gazaeum 64. τὰ καὶ ſcribendum.

Antipater Sidonius epigr. 33.

ἢ λίθος ὡς Παφίη θωρήξατο, ἢ τάχα μᾶλλον
εἶδε λίθον Παφίη, καὶ ὤμοσεν· ἤθελον εἶναι.

Scribe καὶ ἐπώμοσεν. Stratonis 32, 1. ex cod. Vat. corrigere iam iuſſit Iacobſius. In problem. arithmet. ep. 17, 15.

Digitized by Google

δισσῶν ἔς τε πυρὴν καὶ ἄλφιτα καὶ τελαμῶνας,

adde ἐς. In epigrammate 77. apud Huſchkium p. 307.

Παλλὰς καὶ Βρόμιος κὰὴ ὁ κλυτὸς Ἀμφιγυήεις

ſcribe,

Παλλάς τε Βρόμιός τε καὶ ὁ κλυτὸς Ἀμφιγυήεις.

Contra idoneam excuſationem ab nomine proprio vel verbis, quorum par ratio eſt, habent haec: Hom. hymn. Cer. 424.

Παλλὰς τ' ἐγρεμάχη, καὶ Ἄρτεμις ἰοχέαιρα.

Leonidae Alexandrini in ep. 23.

μῆνιν ἄειδε θεὰ καὶ ἄνδρα μοι ἔννεπε Μῶσα.

Negligentiae denique tribuenda haec in epigr. incert. 590. 593.

καὶ Πέρσας ὀλέσεις καὶ αἰνομόρους Σαρακηνές.
σῶμ' Ἀσκληπιάδᾳ καὶ υἱέος ἐνθάδε Βήρυ.

Neutri excuſationi locum eſſe puto in his Theognidis verſibus 61. 191. (193)

μηδένα τῶνδε φίλον ποιεῦ Πολυπαΐδη ἀςῶν.
ἔστω μὴ θαύμαζε γένος Πολυπαΐδη ἀςῶν.

Priorem ex his verſibus aliter ſcriptum exhibuit Brunckius. Alterum intactum praetermiſit pariter atque alium turpiorem etiam, 627. (637) et rurſus alium in Moſchi Europa 97. aliumque in Theodorid. ep. 10.

Sed quoniam ſemel de venia, quam quartus pes habet, dicimus, non praetereunda videtur alia obſervatio. Quum caeſura eſt in fine huius pedis, dactylum ſpondeo praeferunt poetae. Hinc aliquot locis facienda emendatio eſt. Sic in Theognide v. 367. (359) quum olim legeretur,

ἐ δύναμαι γνῶναι νόον ἀςῶν, ὅντιν' ἔχουσιν,

recte Brunckius meliorem lectionem recepit,

ἀςῶν δ' ἐ δύναμαι γνῶναι νόον.

Digitized by Google

In Ptolemaei regis epigr. 2. in Brunckii Anal. T. II. p. 66. recipienda melior lectio,

ἐπ ἔτ' ἐπιψαύω γαίης ποσίν,

pro edito ποσὶ γαίης. Sic etiam in Neſtoris ep. 3. T. II. p. 344. vt bene monuit Iacobſius,

πᾶς δ' ἄρα Κηφισσὸς εἴσω ῥέεν,

pro ῥέεν εἴσω. In Paulli Silentiarii ep. 61. quod legitur,

πόντος ὑποκλύζει χθονὸς ἕδρανα· πλωτὰ δὲ χέρσῳ,

quum olim ita correxiſſem,

πόντος ὑποκλύζει χθονὸς ἕδρανα,

eam emendationem egregie confirmatam poſtea vidi lectione cod. Vat. ἄπλωτα. Non dubito fore, vt ex huiusmodi obſeruationibus, quae per ſe leues et parvi momenti ſunt, aliquando maior quidam fructus, praecipue in Homero, percipiatur. Veluti ſi in loco ob grauem cauſſam ſuſpecto non modo talia occurrant, vt,

ὃ δ' ἀγήνωρ ἐσὶ καὶ ἄλλως·
νῦν αὖ μιν πολὺ μᾶλλον ἀγηνορίῃσιν ἐνῆκας·
αὐτὰρ ἐπεί κε φάνη καλὴ ῥοδοδάκτυλος ἠώς:

ſed etiam numerus accedat, qualis hic eſt,

θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀνώγῃ, καὶ θεὸς ὄρσῃ,

quis non huic quoque argumento, cum aliis quidem coniuncto, aliquid tribuendum eſſe fateatur?

Sed exempla nunc afferam hiatum facientis datiui tertiae declinationis. Iliad. I. 24. Ἀγαμέμνονι ἥνδανε. 578. Διὶ ὄφρα. IV. 134. ζωστῆρι ἀρηρότι. VI. 422. ἥματι Αἴσης. VII. 292. ἀσπίδι ἐγχριμφθείς. VIII. 283. Τελαμῶνι, ὅ. IX. 238. Διΐ, ἐδέ. X. 285. πατρὶ ἅμ'. XI. 256. Κόωνι ἔχων. XII. 117. ἔγχει Ἰδομενῆος. V. 50. XIII. 584. XV. 536. 742. ἔγχει ὀξυόεντι. XIII. 821. Od. XV. 160. 524. εἰπόντι ἐπέπτατο. Iliad. XIV. 130. ἕλκει ἕλκος. XV. 674. μεγαλήτορι ἥνδανε. XVI. 522. παιδὶ ἀμύνει. 583. ὠκέϊ, ὅστ'. XVII. 196. παιδὶ ὅπασσε. 583.

Digitized by Google

Φαίνοπι Ἀσιάδῃ. XIX. 179. δαιτὶ ἐνί. XX. 22. πτυχὶ Οὐλύμποιο. 322. Ἀχιλῆϊ. ὁ. 385. νιφόεντι Ἴδης. XXII. 459. Od. XI. 514. ἐδενὶ εἴκων. Iliad. XXIII. 278. πατρὶ ἐμῷ Πηλῆϊ. ὃ δ'. 747. ἥρωϊ Ἰησονίδης. 751. λοισθῆϊ ἔθηκε. XXIV. 61. Πηλέϊ, ὅς. Male ſcribitur Πηλεῖ. 335. ἀνδρὶ ἑταιρίσσαι. Odyſſ. V. 125. Ἰασίωνι ἐϋπλόκαμος. 287. Ὀδυσῆϊ ἐμεῖο. VIII. 547. ἀνέρι, ὅςτ'. XII. 372. νηλέϊ ὕπνῳ. XIII. 143. XVIII. 138. κάρτεϊ εἴκων. 305. ἰόντι ἐμῇ. XIV. 336. βασιλῆϊ Ἀκάςῳ. XVII. 443. Δμήτορι Ἰασίδῃ. XXI. 195. Ὀδυσῆϊ ἀμυνέμεν. XXIV. 86. ἀγῶνι ἀριςήεσσιν. Heſiod. Ἔργ. 74. χρεὶ. ἀμφί. Theog. 435. ἀγῶνι ἀεθλεύουσιν. Scut. Herc. 345. πυρὶ ἠέ.

vſ. 1027. (Dioſem. 295.) ἐπὶ ὄψιον αὖλιν. Exculatio a quarto pede.

APOLLONIVS.

I. 322. ὅσσα τε νῆϊ ἐφοπλίσασθαι ἔοικεν. Ob datiuum. Niſi νηυσὶν ſcripſit. Certe ſupra v. 235. ὅσσα περ ἐντύνονται ἐπάρτεες ἔνδοθι νῆες.

I. 543.

δεινὸν μορμύρεσσα ἐρισθενέων μένει ἀνδρῶν.

Scribe περισθενέων.

I. 774.

βῆ δ' ἴμεναι προτὶ ἄεσυ, φαεινῷ ἀςέρι ἶσος,
ὅν ῥά τε νηγατέῃσιν ἐεργόμεναι καλύβῃσιν
νύμφαι θηήσαντο δόμων ὑπεραντέλλονται·
καὶ σφίσι κυανέοιο δι' ἠέρος ὄμματα θέλγει
καλὸν ἐρευθόμενος, γάνυται δέ τε ἠϊθέοιο
παρθένος ἰμείρουσα.

Qui in primo verſu ſunt hiatus, non attinet exemplis firmare, quum digamma habuerit apud Homerum et ἄεσυ et ἶσος. Sed qui eſt in his verbis, δέ τε ἠϊθέοιο, etſi ob quartum pedem ferri poſſe videtur, dubitari tamen poteſt an Apollonius aut γάνυται δὲ τῷ ſcripſerit ex Iliad. XX. 405. γάνυται δέ τε τοῖς Ἐνοσίχθων, aut γάνυται δ' ἄρα τ' ἠϊθέοιο ex Iliad. XIII. 493. γάνυται δ'

Digitized by Google

ἄρα τε φρένα ταμήν. Certe in hoc ipso Homeri loco γάνυται δέ τε φρένα habet Suidas in ἐγανώθην, et γάνυται δὲ φρένα schol. Aristoph. Acharn. 7.

I. 881. de apibus:

ταὶ δὲ γλυκὺν ἄλλοτε ἄλλον
καρπὸν ἀμέργουσιν πεποτημέναι.

Ita Brunckius e sex codd. pro vulgato ἄλλοτέ τ' ἄλλον edidit, damnata Rutgersii correctione ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλα. At vt hiatus ferri possit, quem in iisdem vocabulis habet Hesiodus Ἔργ. 713. et inde Theognis 157. (159) Solon fr. 13. quod in Theognide vulgo legitur v. 318. valde tamen otiosum et languidum videtur esse participium πεποτημέναι. Non ita Homerus in illo, αἳ μέν τ' ἔνθα ἅλις πεποτήαται, αἳ δέ τε ἔνθα. Quare nonnihil dubito, an Apollonius scripserit:

ταὶ δὲ γλυκὺν ἄλλοθεν ἄλλῃ
καρπὸν ἀμέργουσιν πεποτημέναι.

Caeterum hiatus minime suauis in formula ἄλλοτε ἄλλος etiam aliis in locis non videtur omni dubitatione vacuus esse. Sic in Solonis eleg. V. 76. qui versus vulgo in Theognideis 232. est, Brunckius corrigit ἄλλοτ' ἂν ἄλλος ἔχοι. In fragm. Phocyl. 6. in Analectis Brunckii T. I. p. 78.

ἀλλ' ἄρα δαίμονές εἰσιν ἐπ' ἀνδράσιν ἄλλοτε ἄλλοι

vide an scribendum sit,

ἀλλ' ἄρα δαίμονες ἄλλοτ' ἐπ' ἀνδράσιν ἄλλοι ἔασιν.

Vide infra ad Oppiani Halieutica.

II. 660. ὁμῶς δ' ἐπὶ ἦματι νύκτα. Etsi hoc est in quarta sede, tamen de lectione dubito, quia Homerus semper ἐπ' ἦματι dicit: Iliad. X. 48. XIII. 234. XIX. 110. 229. Od. II. 284. XII. 105. XIV. 105. Quare scribendum arbitror, ὁμῶς δέ τ' ἐπ' ἦματι νύκτα,

Digitized by Google

quod praecedenti μέν τε respondet. Similis locus mox memorabitur II. 945.

II. 779. ἐμὲ δ' εὗρε νέον χνοάοντα ἰάλυς. Ed. Flor. et quorumdam codd. lectio χνοάοντας ἰάλυς, nata ex v. 43. monstrare poterat veram lectionem: χνοάοντος ἰάλυ.

II. 945. πρόπαν ἦμαρ, ὅμως τ' ἐπὶ ἤματι νύκτα. Sic Brunckius edidit, quum duo codd. ὁμῶς ἐπ' ἤματι, quinque ὁμῶς ἐπὶ ἤματι haberent. Vulgo ὁμῶς καὶ ἐπ' ἤματι, quod genuinum est, modo distinguatur, πρόπαν ἦμαρ ὁμῶς, καὶ ἐπ' ἤματι νύκτα. Vide supra ad II. 660.

II. 955. Τρικκαίοιο ἀγαυοῦ. Vide supra ad Arat. 951.

II. 1270. III. 409, 495. 1270. πεδίον τὸ Ἀρήϊον. Iliad. VI. 201. πεδίον τὸ Ἀλήϊον.

III. 248.

ἄμφω, Χαλκιόπη Μήδειά τε. ἣ μὲν ἄρ' ἤγε
ἐκ Θαλάμης Θαλαμόνδε κασιγνήτην μετιοῦσα.

Lectionem aliorum librorum, τὴν μὲν ἄρ' οἴγε — μετιοῦσαν Brunckius e priore editione mansisse putat, ita vt dein versus exciderit, in quo ἴδον, ἐνόησαν vel simile verbum fuerit. Equidem vereor ne Brunckiana lectio librariis debeatur, qui mutilam orationem, postquam aliquid exciderat, aliquo certe modo resarcire studuerint. Apertum enim est, nexum esse nullum inter haec verba, quae posui, et ea, quae sequuntur: Ἥρη γάρ μιν ἔρυκε δόμῳ. Quae si quis diligentius considerabit, intelliget, puto, haec ipsa verba, Ἥρη γάρ μιν ἔρυκε δόμῳ, ne cum sequentibus quidem, πρὶν δ' ἔτι θάμιζεν ἐν μεγάροις, Ἑκάτης δὲ πανήμερος ἀμφεπονεῖτο κηδν, apte satis cohaerere, quia non praecedere illa de Innone, sed sequi debebant. Quare ipsa haec verba, Ἥρη γάρ μιν ἔρυκε δόμῳ, e priori editione seruata, caussam fuisse existimo, qua verba intercíderent, quae in secunda editione horum loco posita erant. Similiter alibi peccatum esse in Apollonio ostendit Ruhnkenius Ep. crit. p. 190. 191.

Digitized by Google

III. 263. Φρίξοιο ἐφημοσύνησιν. Vide ſupra ad Aratum v. 951.

III. 327. προτέρῳ ἐνὶ ἤματι in tertia ſede, et in quarta αὐτῷ ἐνὶ ἤματι IV. 236. 1502. Non habeo in hanc rem exemplum ex antiquioribus, quamquam non ſine illorum exemplo hunc hiatum ab Apollonio admiſſum exiſtimo. Quod ſi quis fortaſſe in tribus hisce locis εἰν ſcribendum putet, debebit is exempla huius formae in theſi poſitae proferre, quae quidem vix repertum iri puto.

III. 375.

αὐτίχ' ὁμαρτήσαντε ἐφ' Ἑλλάδα· οὐκ ἐπὶ κῶας.

Gloriatur de hac lectione Brunckius. At praeſtat cum Hemſterhuſio et Ruhnkenio p. 191. vulgatam, ὁμαρτήσαντες ἐφ' Ἑλλάδος, tenere, ſiue praecedentem verſum, vt e priori editione ſuperſtitem, delere, ſiue, vt in parentheſi dictum, ſeruare malis.

III. 421. ἀνέρι εἶξαι. Praeterquam quod hiatus eſt in datiuo, de quo ſupra dictum ad Arat. v. 962. etiam εἴκειν apud Homerum nonnumquam hiatum facit, vt Iliad. XXII. 459. Od. XI. 514. οὐδενὶ εἴκων. Od. XIII. 143. XVIII. 138. κάρτεϊ εἴκων. Iliad. XXIV. 100. καθέζετο, εἶξε.

III. 492. Αἰήταο ἀπηνέος. Vide ſupra ad Arat. v. 951.

III. 561. ἐρητύεσθε ἀέθλων. Aut totam phraſin ex quopiam antiquo hauſit, aut hiatum certe ex ſimilibus Homericis, vt Iliad. XVIII. 287. κεκόρησθε ἐελμένοι. Odyſſ. VII. 222. ὀτρύνεσθε ἅμ'. X. 425. ὀτρύνεσθε ἐμοί.

III. 736.

ἀλλ' ἴθι, κεῦθε δ' ἐμὴν σιγῇ χάριν, ὄφρα τοκῆας
λήσομαι ἐντύνουσα ὑπόσχεσιν.

Scribe λήσομεν ἐντύνουσαι.

III. 807.

φάρμακα λέξασθαι θυμοφθόρα, ὄφρα πάσαιτο.

Digitized by Google

Sic Brunckius edidit e quibusdam libris, ipse ad IV. 1487. vulgatam τόφρα retineri potuisse ratus. Quod ibi dicit, ὄφρα et τόφρα promiscue a poetis vsurpari, de recentioribus verum est, non de antiquis, Homero, Hesiodo, et qui praeter hos in hunc censum veniunt.

III. 849. πυρὶ εἰκάθοι. Ob datiuum, de quo supra ad Arat. v. 962. Vide etiam ad Apoll. III. 421.

III. 1112. ὅτ' ἐκλελάθοιο ἐμεῖο. Hunc hiatum duae tuentur caussae, vna, quod haec terminatio verbi in iis est, e quibus vltimam vocalem aegre elidunt epici, quemadmodum in datiuo tertiae declinationis; altera, quod ante casus obliquos pronominis primae personae, item ante adiectiuum ἐμός, non raro hiatus apud Homerum occurrit. Sic Iliad. I. 562. κάθησο ἐμῷ. IV. 412. ἧσο ἐμῷ. V. 896. ἐσσὶ ἐμοί. IX. 57. ἐσσί, ἐμός. 426. ἐφράσσαντο ἐμεῦ. XIX. 194. δῶρα ἐμῆς. XX. 20. Ἐννοσίγαιε, ἐμήν. 205. σὺ ἐμούς. XXIII. 278. πατρὶ ἐμῷ. 583. τὸ ἐμόν. Odyss. V. 287. Ὀδυσῆϊ ἐμεῖο. IX. 459. δὲ ἐμόν. X. 178. ὦκα ἐμοῖς. 425. ὀτρύνεσθε ἐμοί. XII. 199. ἕλοντο ἐμοί. 258. κεῖνο ἐμοῖς. 397. XIV. 249. ἔπειτα ἐμοί. XIII. 305. ἰόντι ἐμῇ. XX. 364. ἄνωγα ἐμοί. Hymn. Apoll. 537. ὅσσα ἐμοί.

III. 1126. κασίγνητοί τε ἔται τε. Iliad. XVI. 456. 674. Odyss. XV. 273.

III. 1134. μήδετο Ἥρη. Ob nomen proprium. Homeri πότνια Ἥρη non debebat quemquam mouere, vt digamma fuisse in hoc nomine putaret.

III. 1283. χρυσάορι Ἀπόλλωνι. Etsi hic hiatus et in datiuo tertiae declinationis, et in quarta sede est, tamen, quia praeter necessitatem admissus est, non dubitari debet quin praeferenda sit altera lectio χρυσαόρῳ.

III. 1333. κατὰ ὦλκας. Iliad. XIII. 707. κατὰ ὦλκα. Habuit enim haec vox digamma apud antiquos, vt patet ex Hesiodo Ἔργ. 443.

IV. 376. σχέτλιε, εἴ κεν. Sensus scribi postulat σχετλίη.

Digitized by Google

IV. 419. Brunckius τόδε γ' ἔργον edidit, quum codd. quidam τόδε τ' ἔργον haberent. Vulgatum τόδε ἔργον non puto damnandum esse, quia hunc quidem hiatum ex Homero receperunt recentiores. Sic IV. 794. τόδε ἔργα.

IV. 546. αὐτῇ ἐνὶ ἕλδετο νήσῳ. Sic recte Brunckius pro vulgato ἐνεέλδετο. Excusatio a quarta sede.

IV. 796.

ἀλλ' ἐμὲ αἰδομένη καὶ ἐνὶ φρεσὶ δειμαίνουσα.

Sic Brunckius dedit e quatuor codd. pro vulgato ἐμέ τ' αἰδομένη, quod seruari debebat.

IV. 908.

ὄφρ' ἄμυδις πλανέοντος ἐπιβρομέοιντο ἀκωκαί.

Sic Brunckius ex ingenio, quia verbum praeteriti temporis praecedit. Libri ἐπιβρομέωνται. Si voluisset Apollonius vsitatam syntaxin obseruare, poterat ἐπιβρομέοιεν scribere. Equidem vereor ne vera sit vulgata lectio. Nam Apollonius iam videtur, licet parcius, ab illa syntaxeos norma recessisse, quam Q. Smyrnaeus et qui huius aequales sunt, susque deque habuerunt. Clarum in hanc rem argumentum promi potest ex Apollonii I. 853. de quo loco fallitur Brunckius ad I. 17. vbi pariter atque in appendice ad I. 1005. falsa et repugnantia de particulis ὄφρα κε prodit. Si haec vera dixi, dubitari poterit de Brunckii emendationibus I. 17. quae aperte falsa est; 660. II. 1096. III. 1135. IV. 243.

IV. 1283.

ἄσπετον, ὅστε βοῶν κάτα μυρία ἔκλυσεν ἔργα.

Ob quartum pedem, nisi aliquid vitii in lectione est.

NICANDER.

Ther. 280. περὶ ἄψεα. Ob quartam sedem. Affert h. v. Etym. M. p. 183, 17.

Digitized by Google

Ther. 536.

πολλάκι δ' αὖ καὶ σπέρμα, ὅτε λοβὸς ἀμφὶς ἀείξει.

Codd. τό τε. Scripsisse videtur τό οἱ.

Ther. 854. πρὸ ἄλλης. Praepositio πρὸ veniam habet etiam maiorem, quam datiuus tertiae declinationis, et secunda persona optatiui, quae in οιο terminatur, quia ο ex πρὸ elidi nullo modo potest. Et habuit Nicander, quae respiceret, Homerica πρὸ ἄστεος, πρὸ Ἀχαιῶν.

Alex. 7. ἐνάσσαο, ἧχί τε. Ob quartam sedem. In eadem Homerus Iliad. XI. 76. καθείατο, ἧχι.

Alex. 79. ἀμφὶ δὲ ὀλκός. Scribendum ex MSS. ἀμφὶ καὶ ὀλκός, quae familiaris loquutio est Nicandro.

Alex. 358.

οἵη τ' ἐξ ὑμένων νεαλὴς ὑπὸ ἕδατι μόσχος
βρώττει ἀναπρέσσα χύσιν μενοεικέα θηλῆς.

Scribendum puto, νεαλὴς ὕπο ἕδατα μόσχος βράσσει. Hiatus in quarta sede eo facilius toleratur, quod ὕπο aduerbium est.

Alex. 564. ἐν δὲ ἑπαρκές. Scribe ἔν καὶ ἑπαρκὲς e codd. Vide supra ad v. 79.

MOSCHI MEGARA.

V. 4. ὅτι ἄλγεα, propter particulam ipsam.

85. ὑπὸ ἧπαρ' ἔχεσα, ob quartum pedem. In eodem carmine Homerica sunt haec, v. 16. κατὰ οἶκον, et v. 102. εἵματα ἕσο.

DIONYSIVS PERIEGETES.

Vs. 234. ἐπειρήσαντο ἀρότρῳ. Codd. recte ἐπειρήθησαν.

vs. 917. Ἀντιόχοιο ἐπώνυμος. Vide supra ad Arat. v. 951.

Digitized by Google

HERODES.

V. 30.

καὶ γὰρ Ἀθηναίη τε Ἐριχθόνιον βασιλῆα
νηῷ ἐγκατέθηκε.

Pro τὲ scribendum videtur οἵ, quod cum νηῷ coniungi debet.

In MARCELLI dedicatione v. 2. θυοσκόα ἱρά. Vera videtur emendatio Iacobsii θυοσκόοι. Ibidem v. 23. αὐτὰρ ὁ ἀτερόεντα. Vide supra ad Arat. 223.

OPPIANVS.

Nitidissimus scriptor Halieuticorum diligentissime vitauit hiatum, quem si quo in loco habet, non nisi talem admisit, in quo et Homerus et caeteri omnes poetae praeiuissent: vt I. 414. δὲ ἔκασα. III. 291. ζώστι ἐοικώς. IV. 194. περιτρομέοντι ἐοικώς. Nam IV. 180.

πᾶν δ' ἦμαρ ἐλίσσεται, ἄλλοτε ἄλλως
παπταίνων θαλάμους,

quod Schneiderus e quibusdam libris edidit, vereor ne cedere debeat vulgatae lectioni, ἄλλοτε δ' ἄλλως παπταίνει θαλάμους, modo sic corrigatur:

πᾶν δ' ἦμαρ ἐλίσσεται, ἄλλοτέ τ' ἄλλως
παπταίνει θαλάμους.

Τὲ quum excidisset, παπταίνει in παπταίνων mutatum fuit. Nimis enim asperum est, quod supra iam ad Apollonium I. 881. commemorauimus, ἄλλοτε ἄλλως, quam vt id placuisse Oppiano probabile sit. Quare etiam quae mox sequuntur v. 191. emendationis indigere puto:

ἀλλ' ὅτε κίχλαι
ὃν τόκον ὠδίνωσιν, ὃδ' ἄσχετα τῆμος ἀΐσσει
ἀμφιπεριτρομέων, ἔπι δ' ἔρχεται ἄλλοτε ἄλλην
εἰς ἅλοχον, μέγα δή τι περιτρομέοντι ἐοικὼς
ὠδίνων.

Digitized by Google

Displicet Schneidero vltimus verſus ob tautologiam. Hanc quidem ita tollere licet, vt ſimul ad hiatum expellendum aliquid momenti accedat, ſi ſcribatur:

οὐδ' ἄσχετα τῆμος ἀΐσσει
ἀμφιπεριδρομέων, ἔπι δ' ἔρχεται ἄλλυδις ἄλλην
εἰς ἄλοχον.

CYNEGETICORVM SCRIPTOR.

I. 252.

πᾶν δέμας εὐώδει, κηώδεϊ· ἔλπετο γὰρ δή.

Hic quidem hiatus quamquam et ob datiuum tertiae declinationis et ob quartam ſedem vitari poteſt, tamen in hoc quidem ſcriptore malim κηώδεί τ' ſcribi. Saepe hic duo epitheta per copulam coniungit, quod non fecerunt meliores poetae. Vide ad Orph. Lith. 81.

I. 407.

τὼ πρόσθεν δέ τ' ὀλιζοτέρω πόδε ἔχων.

Praeſtare videtur lectio cod. Ven. πόδες.

II. 400.

καὶ πόθον ἐ νοέοντα ἐν ἀλλήλοισι κεράσσαι.

Scribe σὺν ἀλλήλοισι.

II. 403.

ἀλλὰ καὶ ὀθνείοις ἐπεμήνατο ὑψόθι φίλτροις.

Pro inepto ὑψόθι Brunckius coniiciebat πολλάκι, quod ad ſenſum quidem accommodatiſſimum eſſet, ſi modo, qua ratione corrumpi potuiſſet, appareret. Leniori mutatione ſcriberetur νειόθι. Simile illud, νειόθεν ἐκ κραδίης.

III. 204.

ἄρσενα δ' εἴ μιν ἴδοι, τότε δή, τότε θυμὸν ὀρίνει
λευγαλέῳ ζήλῳ περὶ μητέρι ἀργαλέος θήρ.

Cod. Reg. πολεμήτορι. Etſi hiatus, vt in quarta ſede et datiuo tertiae declinationis, ferri poteſt, plus tamen

Digitized by Google

poetae eum vitantis consuetudini tribuendum puto. Omnino locus ita videtur refingendus esse:

τότε δή, τότε θυμὸν ὀρίνθη
λευγαλέῳ ζήλῳ πολεμήτωρ ἀργαλέος θήρ.

Sermo est de onagro.

IV. 353.

ὣς κεῖναι μάλα θῆρες ἐπ' ἀλλήλῃσι χυθεῖσαι
νόσφι πόνε κρατεροῖο ὑπ' ἀγρευτῆρσι γένοντο.

Scribe:

νόσφι πόνε κρατεροῖσιν ὑπ' ἀγρευτῆρσι γένοντο.

Q. SMYRNAEVS.

I. 20. μέγα αἰδομένη. Scribe μεγάλ'.

I. 31.

κεῖναι γὰρ ἀεὶ περὶ ποσσὶν ἀλιτρῶν
στρωφῶντ', οὐδέ νυ ἔστι θεὰς ἀλιτρόν θ' ὑπαλύξαι.

Nisi forte οἵ pro νὺ Quintus scripsit, reponendum est:

οὐδέ τιν' ἔστι θεὰς ἀλιτόνθ' ὑπαλύξαι.

Participium iam Rhodomannus reposuit.

I. 41. ἔνθ' ἄρα ἦν. Scribe, ἔνθ' ἄρ' ἔην.

I. 98. μάλα τοῖα ἑῷ προσελέξατο θυμῷ. Etsi in Homero talia vbique occurrunt, alia tamen est recentiorum consuetudo. Quare τοῖον malim.

I. 165.

ἦ δ' ἄρα κυδιάασκεν ἀάσχετα· ἔζετο δ' ἵππῳ.

Scribe ἀάσχετον.

I. 257. VI. 553. ἔγχει' ὀκρυόεντι. Simile est ἔγχει ὀξυόεντι, quae Homerica loquutio est Iliad. V. 50. XIII. 584. XV. 536. 742. fortasse etiam in Quinto reponenda.

I. 302. Σιπύλοιο ἀποῤῥώξ. Rhodomanni correctionem τὰ addentis firmarunt plurimi codd.

I. 460.

τῷ οἱ θηλυτέρην τιν' ἐριζέμεν οὔτι ἔοικεν.

Digitized by Google

Saepe apud Homerum ἐδὲ ἔοικεν. Οὔτι ἔοικεν non memini: quamquam hoc quoque facile ab antiquis accipere potuit Quintus, nisi forte hic maluit scribere ἐκ ἐπέοικεν.

I. 466.

ἰσὸν ἐπεντύνεσθε ἐῶν ἔντοσθι μελάθρων.

Scribe:

ἰσὸν ἐπεντύνεσθαι ἐῶν ἔντοσθε μελάθρων.

I. 527.

ἔνθ' Αἴας ἕλε Δήϊχον ἠδὲ Ἀρήϊον Ὄλλον.

Rhodomannus: Δηΐοχον ἰδ'. Addere etiam τ' debebat.

I. 556.

ἀλλά μοι ἆσσον ἵκεσθ' ἀνὰ κλίνον.

Rhodomannus ἵκεσθε ἀνὰ vel κατά. Scribendum ἵκεσθον. Duos alloquitur Penthesilea.

I. 617. περικαλλέϊ ἵππῳ. XII. 415. περιμήκεϊ ἵππῳ. Ob datiuum.

I. 622. ἐκικέκλιτο ἵππῳ. Aliquid quinta sedes momenti habet. Tum tertia persona verbi passiui saepe apud Homerum hiatum facit. Iliad. VIII. 66. XI. 84. Od. I. 56. ἀέξετο ἱερόν. Iliad. IX. 690. κατελέξατο, ὡς. 470. κέκλιτο εὖ. XIII. 300. ἔσπετο, ὅς. XIV. 285. σείετο ὕλη. XX. 379. ἐδύσατο ἐλαμόν. XXI. 234. ἐπέσσυτο οἴδματι. XXIII. 195. ὑπέσχετο ἱερά. 224. ὀδύρετο ὀξέα. XXIV. 94. ἔπλετο ἔσθος. 100. καθέζετο, εἶξε. 504. ἀτώσατο ἦκα. Odyss. I. 6. ἐρύσατο ἑέμενος. 265. νεμεσίζετο αἰέν. II. 417. ἔζετο ἄγχι. III. 435. εἰργάζετο· ἦλθε. V. 255. ποιήσατο ὄφρ'. 257. ἐπεχεύατο ὕλην. 391. XII. 168. ἐπαύσατο ἠδέ. VII. 217. ἔπλετο, ἦτ'. IX. 438. ἐξέσσυτο ἄρσενα. 553. ἐμπάζετο ἱρῶν. XII. 329. ἐξέφθιτο ἦϊα. XIV. 450. κτήσατο οἶος. XV. 326. ἔπλετο; ἦ. XVIII. 393. εἵλετο. αὐτάρ. XXII. 426. ἀέξετο ἐδέ.

I. 697. κυλινδομένοιο, ὃ δ'. Vide supra ad Arat. v. 951.

Digitized by Google

I. 725.

μέμβλετο, ὡς ἀλόχοιο πολύφρονος, ἣν τ' ἐπὶ ἔδνοις.

Scribendum μέμβλεται. Alter hiatus ex Homero eſt, niſi Quintus ſcripſit ἐφ' ἑέδνοις.

I. 732. ἐδέ τι οἶσθα. Hoc quoque, certe ἐδέ τι οἶδα, vel οἶδε, ex Homero notum.

I. 790.

καὶ τὴν μὲν κατέδαψε μένος μέγα Ἡφαίστοιο.

Scripſit, μέγα σθένος, vt alibi loquitur.

I. 792. αὐάδεϊ οἴνῳ. Ne hoc quidem exemplis firmare opus eſt.

II. 59. πείθεσθε ἑνὶ φρεσί. Scribe μετά.

II. 141. αὐτὰρ ὁ Ἰλῷ. Vide ſupra ad Arat. v. 225.

II. 148. ἀλλὰ ἔκηλον. Hom. h. Cer. 451. et ἀλλὰ ἔκηλος Iliad. XV. 194.

II. 174.

μηδὲν ἐλισσόμενος περὶ υἱέος ἠδὲ φίλοιο.

Scribendum:

μηδὲ ἑ λισσόμενος περὶ υἱέος ἠὲ φίλοιο.

Hiatus excuſatur praepoſitione, cuius vltima elidi non poteſt. Et habuit, quae ſimilia viderentur, Homeri exempla Quintus, quamquam in his omnibus digamma erat, πέρι οἶδε, περὶ ἴσης, περὶ ἄσυ, περὶ οἷσι.

II. 299. ἔτι πρόσω μεμαῶτ' ἔτι ἐλθέμεν. Scribe: ἔτ' ἐπελθέμεν.

II. 384. ἦ βόες, ἦέ τι ἄλλο. Τὶ eamdem veniam habet, vt περί.

II. 389.

ὦ Ἀχιλεῦ, μέγα ἔρκος ἐϋσθενέων Ἀργείων.

Μέγα ἔρκος non eſt in Homero, nec tamen quidquam mutandum, tum propter illud, ἔτ' ἄρα ἔρκεα ἴσχει, et ſimilia (nam digamma fuit in hac voce) tum inprimis, quia hoc Homeri ſpectauit Quintus: ὃς μέγα πᾶσιν ἔρκος Ἀχαιοῖσιν πέλεται πολέμοιο κακοῖο.

Digitized by Google

II. 486.

ϛείνετο δὲ κταμένων πεδίον μέγα ἱππόβατόν τε.

Videtur ſcripſiſſe *μέγα δ' ἱππόβατόν τε.*

II. 649. *Μέμνονι ἦρα Φέροντες.* Et III. 7. *Νέϛορι ἦρα Φέροντας.* Et V. 163. *ἔτινι ἦρα Φέροντες.* Odyſſ. III. 164. *Ἀγαμέμνονι ἦρα Φέροντες.*

III. 109. *τεῆς δ' ἐκελήσαο ἀρῆς.* Quae ad I. 622. de tertia perſona diximus, multo magis in ſecundam expetunt. Iliad. VIII. 105. *ἐκιβήσαο ὄφρα.*

III. 114. *σχέτλιε, ἔ νύ τοι οἶδας.* VI. 388. *σχέτλιε, ἠδ' ἐνόησας.* Vtroque in loco ſcribendum videtur *σχέτλιος.* Dubitari tamen poteſt, an poeta ſcripſerit *ὦ σχέτλι',* qua formula tragici vtuntur. *Σχετλίη* certe prima correpta auctoritatem Homeri habet Iliad. III. 414.

III. 167.

ἔγχος ἐμὸν Φεύξεσθε ἀμείλιχον, ἀλλ' ἅμα πάντες
τίσετε αἰνὸν ὄλεθρον Ἐριννύσιν ἡμετέρῃσιν.

Niſi in priore verſu vſus eſt duali, quia ad Troianos et Dardanos eſt oratio, excuſatio erit ab ſimilibus quibusdam Homeri locis, vt ſupra in Apollonio III. 561. In altero verſu ſcribendum *τίσαιτ',* etſi Homerus interdum in imperatiuo actiui verbi hiatum habet: vt Odyſſ. VIII. 251. *παίσατε ὡς.* X. 403. *ἐρύσσατε ἠπειρόνδε.* 404. *πελάσσατε ὄπλα.* XXIV. 214. *ἱερεύσατε, ὄϕις.*

III. 183.

ἀλλά ἑ, ὡς ζώοντα, νέκυν περιπεϕρίκασιν.

Scribe *ἀλλά οἱ.*

III. 189.

ὦ φίλοι, εἰ ἐτεόν μοι ἀρήγετε εὐμενέοντες.

Scribe *ἀρήγοιτ'.*

III. 197. *Ἕκτορι, εἶγε.* Ob datiuum.

III. 221. *αἴθ' ἐὸν περὶ σίμβλον.* Non *αἴτε ἑόν,* ſed *αἴ ῥά θ' ἑὸν* ſcribendum.

III. 325. *ἄλσεα ὑλήεντα* ob quartam ſedem, niſi etiam ob imitationem veteris cuiuspiam poetae, excu-

Digitized by Google

fari poteſt. Quamquam ſuſpicari licet, Quintum Homeri exemplo ἄλσεα ἀνθερέωντα ſcripſiſſe.

III. 385. ἀμφὶ νέκυν τανύοντο ἀπείριτον. Similia ſunt Homeri Iliad. I. 211. ἔζοντο, ἐρήτυθεν. V. 637. ἐξεγένοντο ἐπί. VI. 501. ἔφαντο ὑπότροπον. IX. 127. ἠνείκαντο ἀέθλια. 426. ἀφράσσαντο ἐμεῦ. XXI. 426. κεῖντο ἐπί. XXIII. 138. ἴκοντο ὄφι. Odyſſ. III. 388. ἵκοντο ἀγάλλεται. XII. 199. ἔλοντο ἐμοί. XVI. 176. ἐγένοντο ἀθεράπευτος. XIX. 542. ἠγερέθοντο εὐπλοκαμῖδες. XXII. 186. ἐλέλυντο ἱμάντων. Hymn. Ven. 228. κατέχυντο ἔθυρα. In Quinto tamen dubito an ſcribendum ſit τανύοντ' ἀπειρέσιον.

III. 475. στήθεα ἠδὲ χιτῶνας. Scribe στήθεά τ'.

III. 480.

ἐπεὶ νύ με θυμὸς ἰάπτει
λευγαλέον· τό με εἶδε καταφθίσειε γοῶντα.

Rhodomannus πένθος pro θυμὸς ponendum cenſet. Equidem ita ſcripſiſſe Quintum puto:

ἐπεὶ νύ με θυμὸν ἰάπτει
πένθος λευγαλέον· τὸ καταφθίσειε γοῶντα.

III. 612. ἀνέρι, ὅν. Potuit ſic ob datiuum: ſed mirum ni praetulit τόν.

IV. 103. ὦ φίλε, al. Scribe ὦ φίλος.

IV. 175. κακῷ περὶ ἕλκεϊ. Vide ad II. 174.

IV. 185. τῶν πέρι οἴδε ἀνέσαν. Scribe τοίδε γ'.

IV. 245.

πέλυς δ' ἐκ ϛομάτων χαμαιδὶς κατεχεύατο ἀφρός.

Quamquam hoc excuſari poteſt, vt ſupra I. 622. neſcio tamen an ſcripſerit κατεχεύατ' ἀφλυσμός. Vide ad Lith. Orph. 475.

IV. 297.

ἀλλ' ἄλλοι νέοι ἄνδρες ἐπεντύνεσθε ἄεθλον.

Scribe:

ἀλλ' ἄλλον νέοι ἄνδρες ἐπεντύνεσθον ἄεθλον.

Digitized by Google

V. 152.

ἀλλ' ἄγ' ἐμοὶ πείθεσθε, ἐπεί ῥα γεραίτερος εἰμί.

Potuit ſcribere ἐπειή ῥα, potuit etiam, quod paene malim, πείθεσθον. Duos enim alloquitur Neſtor: v. verſ. 139.

V. 168.

ὃς φὴς Ἀργείοισιν ἀνηλεγέως χαλεπῆναι
ἀνέρα, ὄντινα τῶνδε θεοὶ μετόπισθε βάλωνται.

Si quis ἀνδρῶν ſcribendum putet, facilis haec quidem correctio erit. Sed, niſi fallor, ita dedit Quintus:

ὃς φὴς Ἀργείοισιν ἀπηλεγέως χαλεπῆναι,
ὄντινά κεν τῶνδ' ἄνδρα θεοὶ μετόπισθε βάλωνται.

V. 280.

ἐς Τρώων πτολίεθρον ἐσήλυθον, ὄφρα πύθωμαι,
ὁππόσα μητιόωντο ὑπὲρ πολέμοιο ἀλεγεινοῦ.

Scribe μητιόωνται.

VI. 56. ἕζετο, ἧχι. Vide ad Nicandr. Alex. 7. et ad Quint. I. 622.

VI. 137. ἀταρβέϊ Ἡρακλῆϊ, et 371. ἐριαυχέϊ Ἡρακλῆϊ. Ob datiuum et nomen proprium.

VI. 194.

λαοὶ δ' αὐτίκα ἷσαν ἐν ἔντεσι μαιμώοντες.

Scribe αὐτίχ' ἕδυσαν.

VI. 296. τεύχεα ἠδὲ καὶ ἄνδρα. Adde τ'.

VI. 384.

τῷ δ' ἔπι Εὐρύπυλος μεγάλ' εὔχετο δῃωθέντι.

Scribe τῷ δ' ἄρ' ἔπ'.

VI. 418. ἦ ἔτι ἔλπῃ. Scribe ἦ ἔτ' ἐέλπῃ.

VI. 500. δὴ τότε Ἀργείων πολέες φύγον. Scribe δή ῥα τότ'.

VI. 629. ἀντικρὺ ἰσμένῃ. Quia vltima in ἀντικρὺ elidi non poteſt. Rhodomannus tamen ἄντικρυς: quod ex ſolo, vt puto, Suida firmari poterit: quamquam hic quoque praefert illorum ſententiam, qui diſcrimen ſtatuunt. Sic Etymologus, quo vſus eſt Brun-

Digitized by Google

ckius ad Apoll. Rhod. III. 493. Schol. Hom. ad Iliad. III. 359. vbi vide Heynium; Hesychius, Phrynichus p. 194. Ammonius p. 17. Eranius Philo p. 161. Thomas M. p. 83. Bona est Eustathii obseruatio p. 685, 30. 1915, 26. ἄντικρυς recentiorum esse, non Homeri.

VII. 263.

ἦχι πόλεις ὀλέκοντο ὑπ' ἀργαλέης ὑσμίνης.

Scribe κατ' ἀργαλέας ὑσμίνας. Ita κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας Iliad. II. 345. V. 200. 530. XII. 347. 360. XV. 562.

VII. 599.

πολλὰ κελεύων
ἐς μόθον Ἀργείοισιν ἀταρβέα θύναι, ἕνεκα πάντων.

Θύναι deleuit Rhodomannus cum optimis codd. Hiatus quarta sede excusatur.

VIII. 225. μεγάλοιο, ὃ δ'. X. 211. ἀκεσσυμένους· ἣ δ'. Vide ad Arat. 951.

IX. 122. μηδενὶ εἴκειν. XIV. 188. μηδενὶ εἴκων. Vide ad Apollon. III. 421.

IX. 483. Φάνεν δέ ἑ, οἷος ἔην περ. Insuauis hiatus, etsi in quarto pede et pronomine ἕ, quod elidi non potest. Quare Quintum τοῖος scripsisse puto, vti τοῖα pro οἷα dixit Nicander Ther. 762.

X. 171. κελάδοντι, ὅς. 204. Ἡρακλῆϊ· ὃ δ'. Ob datiuum.

XI. 24.

ὁππόθ' ἑοῖο
δάμναθ' ὑπ' ὠδίνεσσι πολυτλήτῃσιν ἀνίῃ
θεσπεσίῃ τοκετοῖο, ὅσην ὠδῖνες ἔγειρον.

Scribe:

ὁππόθ' ἑοῖο
δάμναθ' ὑπ' ὠδίνεσσι πολυτλήτῃσιν ἀνίης
θεσπεσίης τοκετοῖο, ὅσην ὠδῖνες ἔγειρον.

Hiatus, vt supra VIII. 225. Ἑοῖο quidem defendi potest simili loco XIV. 12. νηΐδας οἷο γάμοιο. Quamquam elegantius scripsisset, ὁππότε γυῖα δάμναθ'.

Digitized by Google

XI. 62.

ἄμφω ἐπιτάμενοι δόλον ἰχθύσι μητίσασθαι
αἰνὸν ὑπ' ἀγκίστροιο, βαλεῖν δέ τε εἰς ἅλα δῖαν
δίκτυα, καὶ —

Etsi in quarta sede hiatus est, tamen, quia non satis aptae videntur particulae δέ τε, scribendum puto βαλεῖν τ' εἴσω ἅλα δῖαν, nisi hic οἵ' oblitteratum est, de quo infra dicetur. Iliad. XXI. 125. εἴσω ἁλὸς εὐρέα κόλπον.

XII. 52. ἀλλὰ πίθεσθε ἐυπτολέμῳ Ὀδυσῆϊ. Si imperatiuo vti vellet, scribere poterat μενεπτολέμῳ. Quare infinitiuum praetulerim.

XII. 183. de rupibus, quas dii pugnantes vibrabant,

αἳ δὲ ψαμάθοισιν ὁμοῖαι
ξεῖαι διεσκίδναντο· θεῶν περὶ δ' ἄσχετα γυῖα
ῥηγνύμεναι διὰ τυτθά.

Ῥηγνύμεναι Rhodomannus. Δὲ delet Pauwius. Placere talis versus non potest. Quintum scripsisse puto:

ξεῖαι διεσκίδναντο, θεῶν ἀμφ' ἄσχετα γυῖα
ῥηγνύμεναι.

XII. 232. μίμνετε εἰςόκεν. Scribe μίμνειν vel μίμνετον.

XII. 297.

βελοίμην δ' ὑπ' Ἄρηϊ ἐϋκλειῶς ἀπολέσθαι.

Scribe:

βελοίμην κεν ὑπ' Ἄρει ἐϋκλειῶς ἀπολέσθαι.

XII. 308.

Ἀρτέμιδος περὶ νηὸν ἐλευθερίῳ ἐνὶ κήπῳ,
ἔρεϊ ἔτε λίην χθαμαλῷ, ἔθ' ὑψόθι πολλῷ.

Scribe ἔρεί τ'.

XII. 406. λευκαὶ δὲ ὑπὸ βλέφαρ' ἦσαν ὀπωπαί. Scribe γλαυκαὶ δ' ἄρ' ὑπό.

XII. 536. χείρετε ἀφραδέοντες. Quum alibi dualem pro plurali ponat Quintus, vt IX. 491. (vide et-

Digitized by Google

iam Rhodom. ad XI. 321.) ſcripſiſſe eum puto χαίρετον. Fortaſſe etiam alibi, vbi infinitiuum pro imperatiuo reponendum dixi, dualem poſuit.

XII. 562. λυγρῷ δ' ἐπεμαίνετο ἵππῳ. Vide ad I. 622.

XII. 575. ἀπέσσυτο ἀχνυμένη κῆρ. In quarta ſede: et vide ad I. 622.

XIII. 89. αἵματι· οἳ δ' ἐφύπερθε πίπτον. Scribe τοὶ δ'.

XIII. 395. ὄρεϊ ὑλήεντι. Ob datiuum et quartam ſedem.

XIII. 555. de Pleiadibus:

ἀλλ' αἳ μὲν μογεροῖσιν ἐπ' ὄψεϊ ἀνθρώποισιν
ἰλαδὸν ἀντέλλουσιν ἐς οὐρανόν.

Scribe ἐπόψιαι.

XIV. 104. ἐπεὶ μέγα ἤνυσαν ἔργον. Etſi hoc, vt in quarto pede, ferri poteſt, crediderim tamen Quintum ſcripſiſſe, ἐπεὶ μέγα ἔργον ἄνυσσαν, quia hic quidem hiatus frequens eſt.

XIV. 114. ὁππόσα ἔστι καὶ ἔσσεται. Scribe ὁππόσα τ'.

XIV. 170.

καί μιν ἀπ' ἄμφω
δάκρυ κατὰ βλεφάρων ἠλείβετο, ἡδὺ γοώντων.

Scribe καί σφιν ἅμ' ἀμφοῖν. Hiatus ab Homero ob digamma excuſationem habet; tum etiam ob quartam ſedem, et tertiam perſonam verbi, de qua ſupra ad I. 622.

XIV. 437. οὐδὲ ἔδεισεν. Ex iis, quae tentauit Rhodomannus, ſolum οὐδ' ἔδδεισεν verum eſt.

XIV. 494. βίη δέ τι ἄσχετος αἰὲν ψάμμον ἀναβλύεσκε. Scribe βίη δέ οἱ. *Vis eius;* vndam dicit.

XIV. 553. εὖτ' ἐπὶ ἄκρην. Scribe ἤϋτ' ἐπ' ἄκρην.

XIV. 637. ἐρικυδέϊ Ἐννοσιγαίῳ. Ob datiuum et quartam ſedem.

XIV. 653. κατ' ἔκτοθι. ἀλλά. Tychſenius κατεκτάθη correxit.

Digitized by Google

MAXIMVS.

Vſ. 150. εἰ δέ τε οἷς κεν. Ἐν δέ τε Doruillius. Scribe: ἓν δέ θ' ὅσοις κεν.

vſ. 237. μὴ μὲν ἔοι τημόςδε ἐπὶ πλευρῇσι μογῆσαι. Scribe περὶ πλευρῇσι.

vſ. 277. τομεὺς ἐπὶ ἄνδρα σίδηρος. Scribe ἐπὶ Φωτί, vt v. 299.

vſ. 321. οἵτε ἑὺς λείποντες. Scribe οἵ ῥά θ' ἑύς.

vſ. 346.

ἣν δὲ Νεμειήταο πέλη κατὰ ἄςρα λέοντος.

Hunc verſum accelſione interpretationis corruptum puto, poetam autem κατὰ ῥῶμα, vel ὄχοισι, vel aliud ſimile nomen poſuiſſe.

vſ. 471. πονέοιο ἕκαςα. Ante ἕκαςος inde ab Homero non rarus eſt hiatus. Quamquam hic requiritur πονέοιό χ' ἕκαςα.

vſ. 491. περὶ ἄλλα. Scribe περίαλλα.

MANETHO.

II. 67.

οἱ τένοι ἀκροτάτοισι Φαείνονται περὶ ποσσίν.

Doruillius οἵ τέ νυ. Scribe οἵ τέ οἱ.

II. 161. ἀμΦὶ ἕϑεν. Scribe ἀμΦί θ' ἕϑεν.

II. 163. ὅσσα τε ἐκτελέεσιν. Scribe ὁπόσα τ'.

II. 172. πρὸς δ' ἔτι ἀργαλέες καὶ εὐτόλμους. Scribe πρὸς δὲ καὶ ἀργαλέες τε καὶ εὐτόλμους.

II. 256.

ἢ δίΦρῳ ἑζομένους, ὅτι ἀργυρῷ ἐςὶν ἀμοιβή.

Scribe ὅϑι τ'.

II. 309. δίδυσι, ἅ. Scribe δίδυσι, τά. Mox v. 333. iam emendauit Doruillius.

II. 379. ἐνὶ οἴκῳ. Homericum eſt.

II. 393. βασιλῆα ἔϑηκεν. Scribe βασιλῆας.

II. 461. ἢ καὶ ἀΦ' Ἑρμείαο ἀποῤῥέῃ. Etſi hoc defendi poteſt iis, quae ſupra ad Arat. v. 951. de geni-

Digitized by Google

tiuo dicta sunt, tamen, nisi vitium est in verbo, Ἑρμάωνος praetulerim, saepius vsurpatam Manethoni formam. Mox v. 473. iam emendauit Doruillius.

III. 231. τὰ γὰρ ἄστεϊ ἄπειρά τε ἐσί. Scribe ἀτείριτά τ'.

III. 314. ἐπιμαρτυρίαις τάδε ἔρδει. Scribe ἐπιμαρτυρίῃσι τάδ'.

III. 386. ὁππότε ἴσν. Scribe ὁππόταν ἴσν et mox ἐρῶνται pro ὁρῶντο.

IV. 230.

Ἄρης δ' Ἑρμείαν διαλαμπάδα ἀκτίνι βάλλων.

Hiatum non tollunt Doruillii coniecturae. Versus interpretatione corruptus sic fortasse restituendus:

Ἄρης δ' Ἑρμείαν ἀκτίνων λαμπάδι βάλλων.

VI. 57. ἦν δὲ ὅλως. Lege ἦν δ' ἄρ' ὅλως.

VI. 122.

ἦν δὲ πέλῃ Φαέθοντι ἀριγνώτῳ ἰσόμοιρος.

Satis excusationis ab datiuo. Sed tamen scripsisse poetam puto:

ἦν δὲ πέλῃ ἰσόμοιρος ἀριγνώτῳ Φαέθοντι.

VI. 208.

ἐν συνοχῇσι γένοντο, ἰδ' αὖ καὶ δεσμὸν ἔτλησαν.

Scribe γένονθ', οἱ δ' αὖ.

VI. 439. σὺν δὲ Ἄρῃ Κύπρις. Scribe σὺν δ' Ἄρει.

VI. 495. δείκηλον κατὰ ταὐτὸ ἦ ἀντιπέρην. Videtur scribendum καὶ ἀντιπέρην.

VI. 685. θέςφατα εἰδώς. Hoc firmare exemplis non opus.

POETA DE VIRIBVS HERBARVM.

VI. 7.

Ῥάμνον ἔχει πανάκεια ἐν οἴκοισιν πάναρίστην.

Scripsit ἔχειν πανάκειαν.

vs. 33. αἷμα ἐπισμῥῶθέν. Adde δ' e scholiis.

Digitized by Google

vſ. 35. *σύγχρισ τὸν κάμνοντα ὅλων μέλλοντα ὑπνώττειν.* Scribe:

σύγχρισ τὲς κάμνοντας ὅλὲς μέλλοντας ὑπνώσσειν.

vſ. 57. *ἄλλοι δ' ἔρρενα, οἱ δέ.* Scribe *ἄρσενα, τοὶ δέ.*

vſ. 74.

Δίκταμνον βοτάνην αἴρειν ἐπιβάλλεο, κῶρε,
Φροντίδι ἀθανάτῃ ἣν αὐτοὶ θέσπισαν ἡμῖν.

Scribe *Φροντίσιν, ἀθάνατοι.*

vſ. 98.

πινόμενον μετὰ οἴνῳ λευκῷ ἰσοῤῥεπὲς ἄχθος.

Scribe:

πινόμενον, λευκῷ τ' οἴνῳ ἰσοῤῥεπὲς ἄχθος.

vſ. 104.

καρπὸν καλλιγένεθλον ὑπ' ἔμβρυα ἐκβάλλεσιν.

Legendum *ὑπέμβρυον.* Locis ad Heſychium citatis adde Lexicon MS. in quo: *ὑπέμβρυον, τὸ ἐπὶ τῇ θηλαζούσῃ νεογνόν. ἢ παρὰ τὸ ἔσω εἶναι βροτόν.*

vſ. 149. *Κρηταιεῖς δέ τε ὑςάτιοι* — Scribe *δ' αὖθ'.*

vſ. 159. *προλιπόντα σε, ἦν.* Scribe *τήν.*

NONNVS.

IV. 108. p. 118, 3. *ἀντὶ δὲ ἔδνων.* Scribe *δ' ἐέδνων.*

XII. 389. p. 349, 9.

χειρὶ ὀπισθοδότῳ ῥοδέων ἐπαφήσατο μηρῶν.

Scribe *χερσὶν ὀπισθοτόνοις.* Vide XV. 147. p. 420, 25. XXIX. 72. p. 744, 16.

XVII. 290. p. 480, 10. *καί ἑ ἔτι πνείοντα.* Vide ſupra ad Quint. IX. 483. In Nonno quidem non ferendus hiatus. Scribe:

καί οἱ, ἔτι πνείοντα καὶ ἀσπαίροντα δοκεύων,
Βάκχος ἄναξ ἀγόρευε.

Digitized by Google

XVII. 375. p. 484, 29.

μαρναμένων δὲ
ἤδη βαρβαρόφωνος ἐπαύσατο Ἰνδὶς Ἐνυώ.

L. Rhodomannus post ἐπαύσατο adscripsit λείπει τί, sequentem autem versum transpositum putat. Hunc quidem post v. 374. collocari debere apertum est. Sed reliqua non indigere videntur alio auxilio, quam vt pro Ἰνδὶς scribatur aliud vocabulum, v. c. Θυιάς, vt alibi loquitur Nonnus.

XIX. 127. p. 516, 24. λευκαίνετο ἀγκών. Requiritur praesens.

XX. 49. p. 532, 31. ὅτι μὴ κάμες ἄξια Ἥρης. Scribendum videtur ἄξιον.

XXI. 180. p. 566, 8.

μητροκασιγνήτην προσπτύξατο μητέρα Ἰνώ.

Scripsisse Nonnum puto:

αὐτοκασιγνήτην προσπτύξατο μητέρος Ἰνώ.

XXII. 329. p. 596, 8.

ἕτερος δ' ἐπὶ νηδύϊ πίπτων
μεσσατίῃ πεφόρητο ἀραιοσομένῳ κενεῶνος.

Recte Rhodomannus χαραξομένῳ.

XXIV. 71. p. 625, 14.

σήσας ἀμφὶ ῥέεθρα ἑὰς σίχας.

Idem ῥέεθρον correxit.

XXVIII. 312. p. 738, 22. Κορυβαντίδα, ἧς. Rhodomannus τῆς. Ibidem quod statim sequitur v. 314 ἔνθα ἐκείνη idem recte mutauit in ἔνθα ἑ κείνη.

XXX. 227. p. 776, 27. περιμηκέα, ὃς δέ. Idem Rhodomannus recte περιμήκετον.

XXXII. 293. p. 818, 14. ἀλλὰ Ἀμαδρυάδες. Idem recte ἄλλαι.

XXXIII. 354. p. 840, 14. εἰμὶ δὲ αὐτή. Rhodomannus recte εἰμὶ καὶ αὐτή.

XXXIX. 84. p. 996, 17. περὶ τόμα εἱμένα. Rhodomannus recte τόμαθ'.

Digitized by Google

XL. 309. p. 1034, 25. πυρὶ, τῷ pro eo, quod in prima ed. erat, πυρὶ ᾧ, receptum iam ex Ang. Politiani Misc. Syll. I. c. 12.

XLIV. 211. p. 1150, 21.

ὀψίγονον Τιτῆνα ἐμοὶ θώρηξε Λυαίῳ.

Rhodomannus Τιτῆνα νέῳ.

XLIV. 313. p. 1156, 24.

υἱέα κεφίζουσα ἐὰς φρένας ἰοχεαίρη.

Ita in secunda editione editum ex infelici emendatione Falckenburgii. Prima habet ἰοχεαίρης. Rhodomannus pro ἐὰς verissime τεῆς. Locus ita scribendus atque interpungendus:

ἀλλὰ θεὰ φυγόδεμνος ἐπὴν ποτε παῖδα λοχεύσῃ,
υἱέα, κεφίζουσα τεῆς φρένας ἰοχεαίρης,
πήχεϊ παιδοκόμῳ ζηλήμονι δεῖξον Ἀγαυῇ.

XLIV. 315. p. 1156, 26. κυνοσσέε, εἰ. Recte Rhodomannus scribit atque interpungit: τίς νέμεσίς ποτε τοῦτο, κυνοσσόος εἰ.

XLVI. 38. p. 1182, 2. πείθομαι ὡς ἓν ἔπεισα, ἑκών. Rhodomannus: πείθομαι, ὡς ἐνέπεσιν· ἑκών.

TRYPHIODORVS.

V. 113.

πρῶτα μὲν ἑστήκει κενεόφρονι ἀνδρὶ ἐοικώς.

Ante ἐοικὼς vsitatus est hiatus. Sed pro ἀνδρὶ scribendum φωτί ex Iliad. III. 219. quem locum manifesto imitatus est Tryphiodorus.

vs. 323.

κυδιόων ὑπέροπλα· βίη δ' ἐπέρεισεν Ἀθήνη,
χεῖρας ἐπιβρίσασα ἐϋγλυφέων ἐπὶ μηρῶν.

Quidquid tandem scripserit Tryphiodorus, hoc scribere non potuit. Fortasse:

χεῖρας ἐϋγλυφέεσσιν ἐπιβρίσασ' ἐπὶ μηροῖς.

Digitized by Google

Nisi duobus hemistichiis permutatis legendum:

κυδιόων ὑπέροπλον· ἐϋγλυφέων δ' ἐπὶ μηρῶν
χεῖρας ἐπιβρίσασα βίῃ ἐπέρεισεν Ἀθήνη.

vs. 399.

ποῖα δέ μοι δέσποινα καὶ αὐτῷ δῶρα ἄνακτι
ἀντὶ τόσων καμάτων Ἀγαμέμνονι δῶρον ὑφαίνει;

Loquitur Cassandra de Clytaemnestra. Δῶρα ex interpretatione natum, qua id nomen ad ποῖα intelligendum esse indicabatur. Tryphiodorus scripsit:

ποῖα δ' ἐμοὶ δέσποινα, καὶ αὐτῷ ποῖον ἄνακτι
ἀντὶ τόσων καμάτων Ἀγαμέμνονι δῶρον ὑφαίνει.

IOANNES GAZAEVS.

Vs. 55.

ἀντολίη γὰρ
πρωΐα ὠδίνουσα πυριτρεφέων ἀπὸ κόλπων
ξανθοφαὲς μαίωσε φάος νέον.

Scribe πρωΐη. Praeterea, si quis in hoc scriptore fuit elegantiae sensus, inuerso verborum ordine dixit νέον φάος. Idem v. 347.

καὶ πτερὰ κῆφα τιταῖνον ἀειρομένων ὑπὲρ ὤμων
Ἠῶον περὶ νῶτον ὀπίσερα. ἑβδομάτη δέ.

Sermo est de horis: quare ὀπίσειραι scribendum.

Reuertor nunc ad Orpheum, quem hiatus, quos habet, antiquiorem Nonno, ratio autem, qua iis vitatur, aetatis esse vsque ad Nonnum pertinentis monstrant. Atque Homerici hiatus in eo sunt hi: v. 100. ἐπὶ οἶνοπα πόντον. 119. δὲ εἶδα. 163. ἀγλαὰ ἔργ'. 233. ἐκέκλετο ἠδ' ἀγόρευεν in quarta sede. 392. ὄφρα ἴδωμεν. 526. ἔτι ἐκών. 549. γέρα ἠδ' ἐτίλοιβὰς in quarta sede. 607. ἀλέοιντο ἀνάσσης. 614. δωμήσατο οἶκον in quarta sede. 770. τὰ ἕκαστα. 843. ἐρίνετο ἴσος in quarta sede. 1268. λελίητο ἰδέσθαι. 1317. ἀνάπυστά τε ἔργα in quarta sede. De alio hiatu, v. 1198. μέγα ἄλσος dictum

Digitized by Google

in notis. Alium v. 789. ἐξέσσυτο ὕπνϐ emendatione ſuſtuli, quae quidem non plane neceſſaria videtur. Confer quae ſupra attuli ad Quintum I. 622. IV. 245.

Quae hactenus disputata ſunt, hanc maxime vim habent, vt ante Nonnum vixiſſe Orpheum oſtendant. Nunc illa videamus, quae in illa aetate, quae praegreſſa eſt Nonnum, certiorem locum ſcriptori Argonauticorum aſſignent. Haec vero tria ſunt: correptiones vocalium ante mutam cum liquida; vſus pronominum οἵ et σφίν; denique vniuerſa orationis conformatio.

Ac primo dicatur de Atticis correptionibus vocalium ante mutam cum liquida. Veteres epici carminis ſcriptores iſtam correptionem, qua grauitas heroici verſus mirum quantum imminuitur, tantopere reformidabant, vt peccare, ſi hoc peccare eſt, in contrariam partem mallent. Productiones enim brevium ſyllabarum tam in his ſcriptoribus frequentes ſunt, quam rarae correptiones: ita vt vix vllum certius ſit recentioris aetatis indicium, quam quod e crebro harum correptionum vſu depromitur. Quamquam hic quoque aliquid valet ipſa poetae ars, quum, quo quis imperitior erat poeta, eo plus ſibi licentiae indulgeret. Sed poetarum inſcitia non habet tantam vim, vt de aetate aut nullum, aut non idoneum praebeat indicium: quia recentiores etiam modum egredi in hoc genere poterant, veteres, niſi contemni vellent, abstinere a tali negligentia debebant. Non loquor autem de illis correptionibus, quae ſunt in nominibus propriis, aut omnino in eiusmodi vocibus, quas, niſi admiſſa correptione, non fert hexameter, vt Ἀφροδίτη, προκείμενα. In his enim aperta eſt correptionis neceſſitas. Quare nullam aut offenſionem, aut inſcitiae reprehenſionem habent haec, οἵ δὲ Ζάκυνθον ἔχον, ἱερῆς ἀπὸ ἄκρυ Ζελείης, ἐς πεδίον προχέοντο Σκαμάνδριον, ἀλλὰ Σκάμανδρος, atque alia huius-

Digitized by Google

modi. At vbi poterat vitari correptio, ibi eam tanta cura veteres declinarunt, vt vix pauca ex hoc genere exempla, quae quidem certa sint, proferri queant. In Homericis carminibus haec fere inueniuntur, ipsorumne poetarum negligentia, an criticorum mala sedulitate, non dixerim: Iliad. III. 414. σχετλὴ prima breui; XI. 69. δὲ correptum ante δράγματι; XXIII. 186. ante χρῖεν; XXIV. 324. τετράκυκλον prima breui; Odyss. V. 488. ἐνέκρυψε secunda correpta, vbi si ἔκρυψε legeretur, nemo praepositionem desideraturus esset; VIII. 92. vltima in κατὰ breuis ante κρᾶτα; item XII. 99. δὲ ante κρατί; XIV. 529. ante χλαῖναν. De aliis quibusdam locis aliquanto maior dubitatio est. Hos ordine commemorabo. Odyss. XI. 582.

ἑσαότ' ἐν λίμνῃ· ἣ δὲ προσέπλαζε γενείῳ.

XII. 330.

καὶ δὴ ἄγχιν ἐφέπεσκον.

XV. 443.

δεσμῷ ἐν ἀργαλέῳ, ὑμῖν δ' ἐπιφράσσετ' ὄλεθρον.

XXI. 138. 165.

αὐτῇ δ' ὠκὺ βέλος καλῇ προσέκλινε κορώνῃ.

XXIII. 110.

σήμαθ' ἃ δὴ καὶ νῶϊ κεκρυμμένα ἴδμεν ἀπ' ἄλλων.

Quae quidem tantopere ab Homerica consuetudine abhorrent, vt dubitari non possit, quin correptio criticis debeatur. Illud, quod est in Odyss. XVII. 375.

ὦ ἀρίγνωτε συβῶτα,

crasin habet. Aperte falsa lectio est in Odyss. XI. 143.

εἰπέ, ἄναξ, πῶς κέν μ' ἀναγνοίη τοῖον ἐόντα.

Quae ex codd. quibusdam et Apollonio ita emendari debet:

εἰπέ, ἄναξ, πῶς κέν με ἀναγνοίη τὸν ἐόντα.

Hesiodus in Theogonia v. 160. secundam in ἐκεφράσατο, et v. 632. primam in Ὄθρυος corripuit. In Ἔρ-

Digitized by Google

γρις v. 567. habet ἀκροκνέφαιος; 578. ἔργοιο τρίτην, nisi ibi ἔργε τριτάτην dedit; 588. αὐαλέος δέ τε χρώς, vbi τε sine detrimento deleri potest; 589.

εἴη πετραίη τε σκιή, καὶ βίβλινος οἶνος,

qui versus non vnam habet difficultatem; 605. ἀπὸ χρήμαθ'; 655. τὰ δὲ προπεφραδμένα πολλά; vbi cod. Aug. πεφραδμένα: sed veram lectionem seruauit cod. Viteberg. προπεφασμένα; 727. ἠελίοιο τετραμμένος: scribe ἠελίῳ. In Scuto Herculis ὑπὸ vltimam breuem habet ante τρυγητήρων v. 293, sed quod statim v. 294. sequitur βότρυας non habet primam syllabam correptam, sed duas postremas contractas. In Homeri hymno in Apollinem v. 387. ἐφράζετο prima breui est; ibidem v. 408. quod legitur, ὡς ἔπλεον, non primam correptam, sed extremas contractas habet. In eodem hymno v. 439. pro ἀμάθοισιν ἐχρίμψατο legendum est ἀμάθοις ἐχρίμψατο. In hymno Veneris v. 179. pro οἵην δή με τὸ πρῶτον legendum videtur οἵην δή με πρῶτον. Ἀτλήτων prima breui in hymno Cereris v. 344. omnes corruptum esse fatentur. Equidem sic scribendum puto:

ἣ δ' ἐπ' ἀλάοσις
ἔργοισιν μακάρων ὁλοὴν μητίετο βελήν.

Hesychius: ἄλαστα. ἄτλητα. Illum nihil moror, qui haec de Cerere intelligenda esse negat. In hymno Mercurii non haesserunt critici in hoc loco v. 293.

ὣς ἄρ' ἔφη, καὶ παῖδα λαβὼν φέρε Φοῖβος Ἀπόλλων.
σὺν δ' ἄρα φρασσάμενος τότε δὴ κρατὺς Ἀργειφόντης
οἰωνὸν προέηκεν.

At ipse sensus talem, si recte iudico, mutationem exigit:

Digitized by Google

ὣς ἄρ' ἔφη, καὶ παῖδα λαβὼν φέρε Φοῖβος Ἀπόλ-
λων,
σπάργαν' ἀφασσόμενος· τότε δὲ κρατὺς Ἀργει-
φόντης
οἰωνὸν προέηκεν.

Vide Apollon. Rhod. IV. 181. Praeterea in eodem hymno v. 557. μέλι vltima breui eſt ante χλωρόν.

Sed ſi ad illos ſcriptores animum aduertimus, qui recentiore vſi ſunt epicae poeſeos diſciplina, in his qui primus occurrit, THEOCRITVS, etſi is in carmine XXV. aliquot correptiones ante mutam cum liquida habet, nolim tamen hinc de aetate carminis dubitationem mouere. Nam quemadmodum alia, quae bucolicae poeſeos ſunt, ad epicum genus ab hoc ſcriptore traducta eſſe ſupra vidimus, ita eum has quoque correptiones, ex eodem fonte hauſtas, admiſiſſe crediderim. Et, quod non negligendum puto, quis auſit hoc carmen, quod non inepte bucolicum epos vocari poſſit, in iis, quae proprie dicuntur epica, numerare, praeſertim quum non ſit integrum? Vt paucis dicam, duae ſunt, ſi a didacticis discedas, epici carminis formae, vna grandior et ſublimior, altera tenuioris argumenti. Harum ſi quid vnam decet, non decet item alteram. Quod veteres bene intellexerunt; neque epici tantum, ſed caeteri quoque, qui hexametro verſu ſcripſerunt. Sic Callimachus in hymnis grauiorem illam ſpeciem conſectatus eſt; Theocritus in bucolicis alteram. In iſto igitur Theocriti carmine haec ſunt exempla: v. 2. πρόφρων; 47. τινὰ ante πρέσβυ; 51. ἀγρώτης, niſi ibi praeferenda eſt altera lectio ἀροτρεύς; 60. μάλα πρός; 74. δειδίσσετο τρηχύ; 144. et 176. ποτὶ et περὶ ante πλευρά; 145. ἐδράξατο; 174. τόδε τλήμεναι; 180. δέ σε φράζομαι; 183. Ἀπίδα κνώδαλον; 193. ὅττι με πρῶτον; 227. ἐκρύφθην; 232. αὐτὰρ ὁ κρᾶτα; 237. ὅθι πνεύμονος; 249. πυρὶ πρῶτον et κύκλα; 250. τανύφλοιος; 256. ἄνδιχα τρηχύν; 264. ἤλασα προφθάς.

Digitized by Google

Purus ab hac negligentia ARATVS est; nec minus APOLLONIVS: in quo quae in contrariam partem obseruaui exempla, vereor ne corrupta sint. Ac primum I. 1208.

δίζετο κρηναίης ἱερὸν ῥόον

Brunckius, quamuis e codicibus, dedit pro eo, quod vulgo sine prosodiae dispendio legebatur,

δίζητο κρήνης ἱερὸν ῥόον.

II. 126.

μαίονται δ' ὅ τι πρῶτον ἐπαΐξαντες ἕλωσιν.

Hic quidem vti correptio non valde placet, ita multum displicent verba μαίονται δέ, si cum praecedentibus coniuncta considerantur. Paene adducor, vt cultissimum poetam participio vsum putem, quo repositio nihil est, quod pulcerrimum locum deformet:

ὡς δ' ὅτ' ἐνὶ ϛαθμοῖσιν ἀπείρονα μῆλ' ἐφόβησαν
ἤματι χειμερίῳ πολιοὶ λύκοι, ὁρμηθέντες
λάθρη ἐϋῤῥίνων τε κυνῶν, αὐτῶν τε νομήων,
μαιόμενοι τί πρῶτον ἐπαΐξαντες ἕλωσιν,
πόλλ' ἐπιπαμφαλόωντες ὁμῶ.

In eodem poeta III. 226. θέρμετο Πληϊάδεσσιν et 357. Ἰήσονα Κρηθείδαο ab nominibus propriis excusationem habet: quamquam in priore loco suauiores essent numeri, si legeretur, Πληϊάδεσσιν ἐθέρμετ'. Ibidem v. 805. pro δακρύοισι legendum δάκρυσσι. Ibidem v. 1315. quod legitur, προπεφραδμένον, in προπεφασμένον mutandum est ex Hesiodo, quem imitatus est Apollonius, Ἔργ. 655. de quo loco supra dictum est. Deinde III. 1392. ἠΰτε κρηναῖαι ἀμάραι. Scribe εὖτε. Εὖτε, *veluti*, exstat Iliad. III. 10. reponendum etiam in Theocrito XXIV. 49. Denique apud Apollonium III. 1393. Brunckius ex Abreschii coniectura edidit:

πίπτον δ', οἱ μὲν ἀκλάξ, τετρηχότα βῶλον ἐδῆσι
λαζόμενοι πρηνεῖς,

Digitized by Google

quum antea legeretur ὀδάξ. Ac ſane intolerabilis iſta eſt tautologia, ὀδὰξ ὀδοῦσι, ſed quod hic vitium eſt, id mea quidem ſententia non eſt in ὀδάξ, verum in ὀδοῦσι, quod interpretationis cauſſa adiectum vltimam verſus vocem, fortaſſe ἀρύρης, expulit.

NICANDER, didacticorum, vt Parmenidis atque Empedoclis, exempla ſequutus, aliquoties correptionem admiſit, vt haec ſunt in Alexipharmacis: v. 226. ὀχλίζεις; 505. ὀχλιζομένας; 242. ἀκροσφαλές; 364. ἐπιθρομβωθῇ, atque alia. Vltimas autem vocabulorum ſyllabas ſequente muta cum liquida ſaepiſſime corripuit, vt v. 2. ἀνεδέγμεθα βλάστας. Vide v. 17. 34. 76. 91. 137. 190. 202. 214. 237. 246. 251. 252. 273. 286. 299. Didactici enim poetae hanc veniam habent ob eam cauſſam, quod multis vti coguntur vocabulis, quae ſine correptione non apta forent hexametro. Poſtea epici, quae Atticis itemque didacticis in vſu eſſe viderent, ſibi quoque putarunt concedenda eſſe.

MOSCHVS, ſiue quisquis ſcripſit nitidiſſimum carmen de Europa, raro ſibi aliquid in hoc genere indulſit, vt v. 68. ξανθοῖο κρόκου. v. 74. ἐβέβλητο. v. 125. ἀνέμοισι πέπλος. v. 147. κατιθύνοντα πλόον. Saepius, qui Megaram fecit, aliquanto recentior poeta: vt v. 3. τὸ πρίν. 34. ὀστέα κρωσσόν. 55. ἀνέρι θνητῷ. 59. δακρύοισι, niſi δάκρυσσι ſcribendum. 64. κέκλαυται. 73. λυγρῦ. 82. πυκινώτερα κλαίω. 120. μέχρι δή μοι, niſi ſcripſit μέχρις μοι.

DIONYSIVS Periegetes perpauca habet correptionum exempla: v. 52. οἶδμα προχεύων; 118. ἄχρις; 331. ἐπὶ τρισσήν; 465. ἀνδράσι Πλωταί; 1173. ἐκληρώσαντο.

In LITHICIS haec ſunt, in fine vocabulorum v. 70. 249. 252. 293. 412. 559. in mediis vocabulis 524. 545. 587. 730.

Raro etiam OPPIANVS hanc ſibi conceſſit licentiam, vt in Halieut. I. 133. αἴθοπι χροιῇ; 578. ὅπλων. Contra imperitus homo, qui CYNEGETICA ſcripſit, plurima habet exempla, quae quid com-

Digitized by Google

nemorem, quum idem ante litteram ζ finales syllabas corripiat, vt I. 92. μεδσόθι ζώνης; III. 56. ἀπαλύτατο ζώνην; IV. 238. υἱέϊ Ζηνός, quod nemo quisquam epicorum fecit, nisi Orpheus apud Macrob. Sat. I. 23. et is, qui libros I. et V. Apotelesmaticorum scripsit, a Manethone ille, vt bene vidit Tyrwhittus, diversissimus. Qui quum adeo rudis atque indoctus sit, vt vix in numero epicorum haberi possit, nec supra eius mentionem feci, et hic praetereundum duco.

Progredior ad QVINTVM Smyrnaeum. Hic vero iam frequentissime vocales breues ante mutam cum liquida corripuit. De plurimis exemplis quaedam saltem commemorabo. I. 122. ὕπνος: (sic etiam IX. 67.) I. 170. λυγραί. 191. τέτληκα. 197. κεκληγώς. 200. ἀθρήσειν. 785. ἀφνειῆ. 827. μέχρις. II. 231. ἰσμέθλων: (sic etiam III. 156.) II. 355. λύθρῳ (sic etiam III. 316.) II. 470. 474. ὁμίχλη. III. 130. πατρός. 502. τέκμωρ. III. 537. IV. 289. Πατρόκλοιο, quod ambas priores syllabas breues habet. III. 569. ὑποτλήσομ'. IV. 285. ἴδρις. V. 635. δὲ πνοιή. VI. 211. ἀφρός. 342. σταθμόν. 629. ἀντικρύ. IX. 300. ἐπέπνευσεν. 499. τετραμμέναι: sic etiam X. 488.

Similiter MAXIMVS: vt v. 32. πάτρην. 38. ἄτρηκτα. 134. διχομηνίδι πλείῃ. 302. ἄκμην. 326. ἐπιφρόζεο. 342. ἄλσεϊ ἐμῷα. 400. λυγρῇ. 439. τέχνης.

Eodem modo MANETHO: ex quo vt certe aliquid afferam, (iam enim taedet) habet ille ἀθνέων II. 248. ἐσαθρήσῃ III. 285. et IV. 184.

δείκνυσιν, μαχλικῶν τε λόγων θρασυγλωσσέας ὠδάς.

Nec minus scriptor DE VIRIBVS HERBARVM, vt v. 46. ὑπὸ γλῶσσαν. 86. κατάπλασσε. 88. κατακλάσσεται. 90. κατακλάσμασι. 110. ὕδρωπα. 134. παρυτεύκυκλος: et παραχρῆμα saepe.

Apertum est, quantopere grassata sit haec barbaries. Eam NONNVS ita expulit, vt vix aliqua apud eum inueniri possit istiusmodi correptio. Pauca, quae

Digitized by Google

quis fortaſſe proferat e Dionyſiacis exempla, facile eripiemus. XIX. 136. p. 516. vlt.

ὅστις ἀεθλεύσειε κυκλάμενος ἴδμονι ταρσῷ,
νικήσας τροχαλοῖο ποδὸς κρίσιν, ἔτος ἐλέσθω
καὶ χρύσεον κρητῆρα, καὶ ἡδυπότῃ χύσιν οἴνῳ.

Patet ſcribendum eſſe ἀεθλεύσει. XXIX. 208. p. 752, 20.

ἀκροτάτοις ὀνύχεσσι λίθον τινὰ ξαΐνεν ἀείρας.

Praeclare L. Rhodomannus λίθον τινὰ βαιόν. XXXIV. in fine:

καὶ εἶχε χιονέην ὀλέκων κυανόχροος ἀνὴρ
ἐνδόμυχον κύκλον εἶχε πολισσέχοιο κυδοιμῷ.

Pro κύκλον, quod ſenſu caret, ſcribendum κλέος. XLI. 97. p. 1056. vlt.

καὶ Φθαμένη Κύπριον καὶ Ἴσθμιον ἄσυ Κορίνθῳ
πρώτη Κύπριν ἔδεκτο Φιλοξείνῳ πυλέωνι.

Scribendum ſine haeſitatione:

καὶ Φθαμένη Κύπρον τε καὶ Ἴσθμιον ἄσυ Κορίνθῳ.

XLIV. 277. p. 1154, 21. ἐν σκοπέλοισι τεχνήσατο. Scribe σκοπέλοις. XLVII. 69. p. 1206, 9. vbi ex Falckenburgii et Rhodomanni correctionibus eſt,

πλάσσαι, βωθρῆσαί τε, βαλεῖν τ' ἐνὶ κύμασι γύρους,

etſi ἐν legi poteſt, neſcio tamen an ſeruanda ſit vulgata. Hoc enim genus correptionis, quod eſt in ſyllaba finali, admiſiſſe videtur, licet aegre, haec ſecta. Ita apud MVSAEVM eſt v. 194. Φάρεϊ κρύπτε: ſed apud eumdem v. 105.

πολλάκις ἱμερόεσσαν ἐὴν ἀπέκρυψεν ὀπωπήν,

corrigendum puto ἔκρυψεν. Etiam TRYPHIODORVS talia quaedam habet, veluti τρίχα χρυσῷ v. 65. ἀμαρύγμασι χροιῆς v. 70. COLVTHVS v. 208. αἶψα δὲ Θρηϊκίοιο. Vnde intelligitur, meliorem viam, quam Nonnus oſtenderat, a poetis hunc imitantibus eodem modo, vt ab iis, qui ante Nonnum fuerunt, Homeri

Digitized by Google

exemplum, paullatim deſectam eſſe. Quare non mirum, ſi et in hoc genere, et in aliis vitioſus eſt Apollinaris.

Erunt fortaſſe, qui mirentur, quod Batrachomyomachiae nullam fecerim mentionem. Quae quum non eſſe recentior expeditione Xerxis exiſtimetur, tot tamen correptionum exempla habet, vt ſententiam noſtram mirifice labefactare poſſit. At quae in hoc carmine reperiuntur correptiones, non modo excuſationem habent tum ab ludicro argumento, tum a poetae inſcitia, ſed, quod grauius eſt, tantum abeſt vt iis, quae ante diſputaui, repugnent, vt ea non mediocriter confirmare videantur. Etenim vel leuiter hoc carmen conſideranti planum eſſe debet, tot illud tantisque interpolationibus eſſe corruptum, vt penitus immutatum cenſeri oporteat. Tanto illud ſtudio lectitatum aliquando tractatumque eſt. Hanc ob cauſſam ab iſto carmine, vt a farragine verſuum diverſiſſimis aetatibus factorum, plane abstinet noſtra disputatio.

Iam vero ſi ad Orpheum nos conuertimus, quid aliud, quam aut magnopere ignoraſſe eum epicae poeſeos diſciplinam, aut aetate fere aequalem Quinto eſſe fatebimur? Ignorantiam, quemadmodum Cynegeticorum ſcriptori, non temere poſſumus ei obiicere, qui neque caeſuram trochaicam in quarto pede nimis frequentauerit, neque ante litteram ζ vocalem corripuerit, nec duo epitheta ornantia per copulam coniunxerit, quod ipſe tamen Quintus fecit. Quare correptiones vocalium ante mutam cum liquida non poſſunt aliud, niſi aetatem ſcriptoris haud longe a Quinti temporibus remotam arguere. Correptionum iſtarum exempla in fine vocabulorum exſtant v. 8. 19. 26. 31. 53. 54. 69. 201. 328. 342. 400. 405. 430. 538. 557. 587. 595. 640. 643. 657. 691. 763. 886. 900. 932. 999. 1035. 1051. 1080. 1130. 1197. 1226. 1381. in mediis vocabulis v. 6. 12. 21. 24. 29. 30. 32. 68. 87. 240. 266. 298. 309. 327. 398. 425. 434. 440. 443. 462.

Digitized by Google

467. 473. 662. 669. 727. 736. 744. 755. 772. 789. 855. 900. 954. 965. 981. 984. 1003. 1064. 1066. 1097. 1115. 1132. 1151. 1155. 1174. 1196. 1209. 1236. 1241. 1290. 1294. 1298. 1333. 1369. 1380.

De epicorum poetarum numeris satis explicatum est. Sed antequam ab hac disputatione ad aliam transgrediar, paucis ostendam, etiam in elegiacis poetis has quaestiones non sine fructu adhiberi. Nam quum poetae, qui elegiaco versu scripserunt, paene maiore, quam epici, seueritate vsi sint, diligenter cauendum est criticis, ne multa, quae excusari vulgo solent, patienter ferant, alia autem, quae excusatione opus habeant, inferre in hos scriptores conentur. In quo genere quum a multis peccatum videmus doctis hominibus, tum nescio an ab nullo saepius, quam a Brunckio. Sed ordine tangam, quae in hac re potissima sunt. Ac correptiones quidem breuium syllabarum ante mutam cum liquida ab iis, qui elegiaco metro vsi sunt, praecipue vero ab his, qui epigrammata scripserunt, aliquanto magis quam ab epicis vsurpari non est quod miremur, quum et breuia fere sint ista poematia, et grauitate multum cedant carmini epico. Tanto studiosius productionem breuis syllabae in caesura et hiatum isti fugiunt, quamquam hiatum quidem in quarta sede hexametri, item in fine dactyli, qui primus est in vtraque parte pentametri, aliquoties admittunt, in quam rem exemplo potest esse versus, qui est in epigr. incert. 565.

ἀμφί τε ἀθανάτες, ἀμφί τε ἠμιθέες.

Ad haec qui diligenter attenderit, non dubitabit, quin longe maxima pars exemplorum, in quibus aut productio ista, aut hiatus ab his poetis admissus esse creditur, correctione indigeat. De plurimis locis paucos afferre satis habeo. In Theognide, in quo Brunckius v. 187. (189) 256. (250) malam productionem Stobaei auctoritate remouit, quam tamen ipse in versum 11. intulit, merito ob eam rem reprehen-

Digitized by Google

ſus a Porſono in praefat. ad Hecub. p. 9. in hoc igitur poeta v. 329. (319) legitur:

καὶ βραδὺς εὔβελος εἶλεν ταχὺν ἄνδρα διώκων.

At ſcribendum eſt,

καὶ βραδύς, εὔβελος δ', εἶλεν ταχὺν ἄνδρα διώκων.

Ibidem v. 461. eſt,

μή ποτ' ἐπ' ἀπρήκτοισι νόον γ' ἔχε,

quod perinde eſt ac ſi νόον ἔχε legeretur, quum γὲ a poeta ſcribi non potuerit. Lege,

μή ποτ' ἐπ' ἀπρήκτοισι νόον σχέθε.

In Hermeſianactis elegia v. 23.

Ἀσκραῖον ἐσικέσθαι ἔχονθ' Ἑλικωνίδα κώμην.

Quo in loco quum acute animaduerſſe videatur Ilgenius, poetam contradicere Heſiodo, recepta eius emendatione ἐκόνθ', in quam primus Dalecampius, inde alii inciderunt, (v. Heinrichii obſſ. in auctt. vett. p. 31. ſeq.) ſcribendum puto,

Ἀσκραίων ἐσικέσθαι ἐκόνθ' Ἑλικωνίδα κώμην.

In Anthologia plerumque huic vitio medetur optimus codex Vaticanus, cuius lectiones pluris faciendas fuiſſe exquiſitis exemplis docuit Schaeferus, vir eruditiſſimus, ad Longum p. 416. ſeq. Sic exempli cauſſa in Philippi Theſſalonicenſis epigr. 67. vbi legitur,

ἠίόνι τόδε σῆμα βροτῆ παντλήμονος ἄθρει,

quod ego olim vitandae productionis cauſſa ex coniectura adſcripſeram, ἠόνιον, poſtea codicis illius auctoritate firmatum intellexi. Sic etiam in eiusdem Philippi ep. 4, 4. in Nicarchi ep. 35, 6. in epigr. incert. 98. 387. et alibi ſaepius. Idem vitium alii codd. tollunt in epigr. incert. 580. et alibi. Sed mittam haec, quae ex codd. corrigi poſſunt. In Eratoſthenis fragm. 2, 12. quod quidem epicum eſt, legitur:

καὶ γαῖαν ἄμπεσχε, περίψυχος δ' ἐτέτυκτο.

Scribendum videtur:

Digitized by Google

ὃς γαῖάν τ' ἄμπεσχε, περίψυχός τ' ἐτέτυκτο.

De prosodia nominis γαῖα dixi ad Orph. Argon. 1287. Recentillimi tantum, et in his vix alius, nisi aliquis imperitior, videntur γαίη dixisse, vt in epigr. incertorum 727. 729. b. Vitiosa haec forma tollenda est ex epigr. incerti poetae 174. vbi sic editum:

μῆτερ ἐμὴ, γαίη Φρυγίων, θρέπτειρα λεόντων,
Δίνδυμον, ὦ μύσαις ἐκ ἀπάτητον ὄρος.

Miror interpunctionem Brunckianam placere potuisse Iacobsio. Nam quid hoc est, γαίη Φρυγίων? Magis etiam miror, non animaduertisse criticos, quam inepte Phrygiam alloquatur poeta, quum Rheam debeat. Quid enim Phrygiae dedicet cymbala sua Gallus? An vero, vt cepisse videntur hunc locum, Rheam appellat terram Phrygiam? Dindymenen vocat Dindymum? Absit: immo scribendum est:

μῆτερ ἐμὴ Ῥείη, Φρυγίων θρέπτειρα λεόντων
Δίνδυμον ἂν μύσαις ἐκ ἀπάτητον ὄρος,

i. e. ἀνὰ Δίνδυμον. Codex Vat. Δινδυμόνης. In Alcaei Messenii ep. 21. ita legitur:

δίζημαι κατὰ θυμὸν ὅτε χάριν ὁ παροδίτας
δισσάκι ΦΙ μῆνον γράμμα λέλογχε πέτρος.

Non contradicam Schaefero ad Longum p. 408. παροδίτης cum aliis eiusmodi nominibus proprie adiectivum esse contendenti: sed ex Alcaei versu hoc colligi posse nego. Nam, vt productionem articuli taceam, non solum παροδίτης nusquam in Anthologia, si bene memini, adiectiuum est, sed, quibus in locis hoc nomen occurrit, hi in Alcaeo ὦ παροδῖτα scribendum esse arguunt. Inuenitur enim tantummodo in compellatione. Atque ὦ παροδῖτα est in Hippiae ep. T. II. Anal. Brunck. p. 57. in Q. Maecii ep. 10. in Lucillii 75. in epigr. incert. 706. 741. 753. Et simpliciter παροδῖτα in Carphylii ep. 2. in Agathiae 90. in epigr. incert. 714. Sic etiam ὦ παριὼν in epigr. incert. 756. In Dioscoridis ep. 7. optimam codicis lectionem cor-

Digitized by Google

rupit Brunckius, quum vitii veram ſedem non animaduertiſſet, quam tamen datiuus Ἔρωτ' vltima eliſa monſtrare poterat. Lege:

ὅρκῳ κοινὸν ἔρωτ' ἀνεθήκαμεν· ὅρκος ὁ πιςὴν
Ἀρσινόης θέμενος Σωσιπάτρῳ φιλίην.

In eiusdem poetae ep. 24, 3. legitur:

τερπνότατε Μέσσιν Ἀνάκρεον.

Corrige,

τερπνότατ' ἐν Μέσσιν Ἀνάκρεον.

In Antipatri Sidon. ep. 42.

δισσοὶ δὲ δισσὰς ἔκτανον ἑβδομάδας.

Scribe καὶ δισσοὶ δισσάς. Alphei ep. 8, 2. pariter vt Lucillii 43, 3. 117, 2. addito γὰρ ſanari debent. Apollonidae epigramma 31. quum aliis vitiis laborat, tum eo, quod περισεφέα ante σηκὸν vltimam productam habet. Id epigramma, cuius quartum verſum pulcre emendauit Iacobſius, ſic ſcribendum videtur:

Μητρὶ περισεφέας σηκῆ, Κυθέρεια, θαλάσσῃ
κερπίδας βυθίας οἴδματι πηξαμένη,
χαίρεις τ' ἀμφί σε πόντος ὑπὸ Ζεφύροιο πνοῇσιν,
ἀβρὸν ὑπὲρ νώτου κυανέου γελάσας,
εἵνεκά τ' εὐσεβίης, νηῒ θ', ὃν ἐδείματο, σοῖο
Πόσσιμος αὐχήσειν μείζονά φησι πάφου.

In Dionyſii epigr. 5. male legitur,

ἀλλὰ τί πωλεῖς;
σαυτὴν, ἢ τὰ ῥόδα, ἢ συναμφότερα;

Scribendum,

ἢ τὰ ῥόδ', ἢ σαυτήν, ἢ συναμφότερα.

In Erycii ep. 3, 3. vix poterit vulgata defendi exemplo Anytae 10, 2. Immo, niſi magis reconditum quid latet, ordo verborum, quamuis etiam Suidae auctoritate firmatus, ita mutari debebit:

Digitized by Google

ὁππότε μιν κατά τε κνημὲς λασίης τε χαραδρας.

In Luciani ep. 9. Brunckius edidit:

εὖτε δ' ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδεν χιονώδεα βόλβαν
σριφνὴν, τὸν πινυτὸν ἤδη ἔκλεπτε νόον,
ἤτησεν παρὰ προσδοκίαν.

Inconcinnam orationem simul cum metri vitio ita corrigendam puto:

εὖτε δ' ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδεν χιονώδεα βόλβαν,
σρυφνὴν, ἣ πινυτὸν δὴν οἱ ἔκλεπτε νόον,
ἤτησεν παρὰ προσδοκίαν.

Hoc dicit: *vbi vuluam vidit, quae iam diu tenebat exspectantem, popoſcit.* In Lucillii ep. 121. apertum est legi debere addita particula δέ,

πτωχὸς δ' ἐδὲ τὰ τέκνα φιλεῖ.

Eadem emendatione indiget Stratonis ep. 83. In Frontonis ep. 1. T. II. p. 346. legitur:

καί σε ποιήσουσιν αἱ τρίχες Ἀχυάγην.

Scribendum καὶ δέ σε ποιήσουσ'. Sic καὶ δὲ in Cerealii ep. 3. in problem. arithm. 10. In Palladae ep. 3.

ἔτε γὰρ Εὐρώπης, ἔτε Δανάης περικαλλὲς,

ſcribe ἔτ' ἦν. In problem. arithm. ep. 3. turpis versus est:

εἰπὲ πόσον δῶκαν, ὅπως δ' ἴσα πᾶσαι ἔχεσκεν.

Quem quis dubitet ita corrigere:

εἰπὲ δὲ πίσσον ἔδωκαν, ὅπως τ' ἴσα πασαι ἔχεσκεν.

Habent huiusmodi epigrammata aliquam veniam, quod non tam poeseos elegantia in iis spectatur, quam res, memoriae cauſſa vtcumque verſibus comprehenſa. Sunt tamen in his quaedam, quae vel sic non videantur ferenda esse. In epigr. incert. 289.

μὰ τὸν βαθοίναν Ἡρακλέα.

Scribe, ἐ τόν: et vide Schaeferum ad Longum p. 417. In epigr. incert. 465, 7. ſcribe Ἄιδεω. Male correctum verſum in epigr. incert. 743. ita lege:

Digitized by Google

συμφωνεῖν ἐρατοῖς δεξαμένα μέλεσιν.

Nec ſanus eſt verſus in epigr. incert. 620.

ὃν καὶ τῇδε θανόντα τάφος ὅδε ἀμφικαλύπτει,

ſi quidem genuinus eſt. Sed eum, ſi quid video, adiecit aliquis, qui hoc aenigma ſpeciem inſcriptionis ſepulcralis habere vellet. In Archelai ep. 1. T. II. p. 58.

Λύσιππος. τίν' ὁδὶ χαλκὸς ἔχει δύναμιν;

Atticum ὁδὶ non magis ferri poteſt, quam αὐτηὶ in Pancratis ep. 3. T. I. p. 259. aut ὦδὶ in problem. arith. 17, 9. Neque vero ὁδὲ ſcribendum, ſed τίνα δή.

Singulari conſideratione indigent vocatiui nominum maſculinorum primae declinationis, vt πλάσα, τεχνῖτα, qui quum non videantur produci poſſe, ſaepe tamen apud epigrammatum ſcriptores producti inveniuntur, vt in Poſidippi ep. 14, 1. 2. in Archiae ep. 30. in Gaetulici ep. 9. in Pantalei ep. v. vlt. T. II. p. 404. Pertinet ad hanc quaeſtionem etiam Zoſimi ep. 1, 1. T. II, p. 452. vbi iſta vocatiui forma, vt natura longa, ante vocalem corripitur.

Eadem cura, qua productionem breuis ſyllabae, etiam hiatum vitare hi poetae ſolent. Ex hoc quoque genere corrupta quaedam afferre placet. Eratoſthenes ep. 3, 11.

τοῖσδε δὲ ἐν πινάκεσσι μεσόγραφα μυρία τεύχοις.

Scribe τοῖςδά σύ γ' ἐν πινάκεσσι. In Archiae ep. 17. pro ἔποτε ἀντίβιος ſcribe ἔποτ' ἀνταντίβιος. In Tullii Laureae ep. 1. legitur:

εἰ δέ τι τῶν ὄντων τότε ἢ πλέον ἢ καὶ ἔλασσον
ἔλθοι ἔχων.

*Η ante πλέον abeſt in codice. Scribe:

εἰ δέ κε τῶν ὄντων τότε τι πλέον ἢ καὶ ἔλασσον
ἔλθῃ ἔχων.

Digitized by Google

In Philippi ep. 70. pro ἆρ' ἀτὸ Ἥρης ſcribendum videtur ἆρά γ' ἀφ' Ἥρης. In Theaeteti ep. 2. quod eſt in Crantorem philoſophum, vltimus verſus ita legitur:

ἦ ῥ' ὄγε καὶ ζώει κεῖθι ἐν εὐθυμίῃ;

Brunckii coniectura εὐτυχίῃ ſenſum nihil adiuuat, qui perineptus eſt. Apud Diogenem Laert. eſt ἦ ῥ' ὄγε. Scribe ſine interrogationis nota:

ἦ ῥ' ὄγε καὶ κεῖθι ζώει ἐν εὐρυθμίῃ.

In Satyrii Thyilli ep. 5.

σχοίνες μηρύεσθε, ἐφ' ὁλκάδα φορτίζεσθε ἀγκύρας.

Legè μηρύεσθ', ἐπ' ὁλκάδα. In Nicarchi ep. 24. pro σὲ ἔδει ſcribendum σ' ἔδεεν: in Agathiae ep. 80. σ' ἐφάμην pro σὲ ἔφην. Poſſem alia addere: ſed abſtineo. Illud adiicere, vt ſententiam meam confirmem, volo, ſcriptores epigrammatum ne illo quidem hiatu, quem ſyllaba longa in arſi facit, multum delectatos eſſe. Nam quum breuia ſint iſta carmina, curandum putarunt, vt quam nitidiſſima eſſent. Itaque ne hanc quidem negligentiam temere feremus. Eam codices ipſi remouent e Dioscoridis ep. 21, 3. e Crinagorae ep. 26. vbi pro ἔπειτ', vt in cod. Vat. et vulgatis legitur, ἔπεί τ' ſcribendum; ex Antiphanis ep. 9. 6. e Lucillii ep. 10, 4. e Iuliani Aegyptii ep. 3, 3. vbi veram lectionem aſſequutus eſt Iacobſius; ex ep. incert. 398, 5. vbi idem timidius, quam debebat, veram lectionem probat. Huc referendum eſt etiam Addaei ep. 8. vbi de Euripide haec dicuntur, vt quidem ex Reiskii coniectura edidit Brunckius:

σὺν δ' ἐ τᾶτον ἐγὼ τίθεμαι τάφον, ἀλλὰ τὰ Βάκχᾳ εἵματα, καὶ σκηνὰς σῇ ὀπὶ πειθομένας.

Cod. Vat. cum vulgatis habet ἵματα καὶ σκηνὰς ἔμβλης πειθομένας. Eleganter Iacobſius βήματα corrigit, quamquam de neceſſitate huius emendationis dubito. Caetera idem infeliciter tentauit. Scribe:

Digitized by Google

ἀλλὰ τὰ Βάκχε
ἤματα, καὶ σκηνὰς ἐμβάδι πειθομένας.

Tumulus, inquit, *tuus Dionysia sunt, et cothurno parentes scenae.* Paucos adiiciam locos, in quibus ex coniectura hiatum istum tollere conuenit. In Callim. ep. 31, 6. verae lectionis vestigia apud Athenaeum exstant, quibus quidem nuperrimus Athenaei editor adeo nescii vti, vt incredibilem metri imperitiam proderet. Totum distichon ita scribendum:

εἰ δὲ Γαληναίη, λίπαρὴ θεός, ἕλος ἐρέσσων
ποσσί νιν, ὥστ' ἔργῳ τὄνομα συμφέρεται.

Νἰν ad praegressum πελάγεσσι spectat. In Crinagorae ep. 22, 5. τριτοκεῖ mutandum videtur in nomen adiectiuum τριτόκεια, cuius vltima eliditur. In eiusdem ep. 41, 5. scribendum σοί γ' ὄνομ' ἔσκεν. In Lucillii ep. 26. est:

πῆ μοι χορτασίη ὀσρακίνων πινάκων;

Scribe, quod etiam ad sensum fortius est:

ὀσρακίνων πῆ μοι χορτασίη πινάκων;

In Stratonis ep. 79. lege:

ἤδη μοι πολιαὶ μὲν ἐπὶ κροτάφοισιν ἔθειραι.

Respondet καί, vt saepe. In Macedonii ep. 21. legitur e pessima correctione Ios. Scaligeri:

αὐτίκα δ' ἡμετέροιο πιὼν κρητῆρα Λυαίου
παισὶ Καναστραίοις μαρναμένας ἐθέλω.

Vat. codex: μαρναμένην ἐθέλῃς. Scribe μάρναμαι, ἣν ἐθέλῃς. Sed satis de his. Enimuero non sum nescius, aliquot exemplis, quae omnem emendationem excludant, hunc hiatum defendi posse. Verum his nihil commoueor. Videndum enim, qui scriptores tali hiatu vsi sint, et vbi, et quomodo: quae nunc persequi longum foret. Sed semel de hac re moniti lectores, si has res, leues illas quidem, sed ad emendationem veterum poetarum necessarias, non contempserint,

Digitized by Google

ſponte viam, qua incedendum ſit, inuenient. At nimirum plurimi, operae moleſtiam detrectantes, haec parui pendunt; in primis venuſtior illa philologorum ſecta. Nae illi haud reputarunt, venuſtatem in veterum ſcriptis latius patere, quam quoad obiter legendo percipi poteſt.

Redeo ad propoſitum. Ac poſteaquam de numeris expoſuimus, ſupereſt vt orationem Orphei conſideremus. Haec disputatio duas habet partes. Nam et omnis color orationis, et ſingulae verborum formulae indicium de aetate ſcriptoris facere poſſunt. Horum illud, quod priore loco poſui, paucis tantum attingam, quoniam magis ſenſu percipi, quam certa demonſtratione explicari poteſt. Atque antiquorum propria ſunt in primis haec duo, ſimplicitas orationis etiam in ſummo ornatu; grandis autem, elata, metaphoris ſplendens dictio non niſi in re actuoſa et plena commotionis animorum: qualis quidem dictio ab epici carminis natura abhorret. Contra recentem aetatem, corruptumque venuſtatis ſenſum arguit oratio moleſta, quaeſita, omnino grauior quam pro rei tractatae conditione. Multo autem recentioris, magisque corruptae aetatis indicium ea dictio eſt, in qua qui eſt ornatus, vim ſuam et virtutem nimio vſu iam amiſiſſe intelligitur. Cognoſcitur hoc ita, ſi ſcriptor praeſertim alienus a vano ornatu, exquiſitas verborum formulas ibi adhibet, vbi non voluit ornare orationem; vbi autem grandiore dictione opus eſt, ſe abstinet. Vt exemplo rem illuſtrem, moleſta dictione vſi ſunt Callimachus, Nicander, Lycophron, ſed perpetuo, vt pateat, gratiam hinc ſcriptis ſuis quaeſiviſſe. Multo poſt idem fecit Nonnus. Hic pariter atque illi habuit imitatores ſuos, qui, quae iſti multo vſu vulgaria reddiderant, pro vulgaribus adſciuerunt. Quo fieri non poteſt quin ſeriores aetate ſe eſſe prodant. Sic igitur etiam Orpheus. Hic, minime fecundo praeditus ingenio, quum breuitatem et ſimplicita-

Digitized by Google

tem magis neceſſitate, quam conſilio conſectaretur, multa tamen habet, quae quia altius aſſurgere videntur, ita ſunt ab huius oratione aliena, vt manifeſtum ſit, iis temporibus ſcripta eſſe, quibus iam erant vulgaria. Pauca afferam exempla: alia vbique ſe offerent legentibus. V. 35. ὀνειροπόλοισιν ἀταρτοῖς. 127. πολυμήτιδι τέχνῃ. 216. ὄρτηκας. 219. ϛάχυν, vbi vide notam. 240. πόρσυνεν ὀχλίζειν. 1330. πυρσὸν ἅρπτος. Vide etiam notam ad v. 263. Praeterea etiam in ipſa rerum tractatione quaedam apud Orpheum reperiuntur, quae longiſſime ab antiquorum conſuetudine recedunt. Haec in notis tetigi ad v. 207. 405.

Sed haec indicaſſe ſatis habeo. Diligentius quaerendum eſt de ſingulis verborum formulis, quae aliorum poetarum vſu adhibito certius demonſtrant, qua aetate vixerit Orpheus. In his formulis primarium locum obtinet pronomen οἵ, cuius quum plane ſingularis vſus in Orphei Argonauticis reperiatur, operae pretium eſt quaerere, quomodo ille, et quando potuerit oriri. Sed ante quam eo perueniemus, inchoatam a Dóruillio disputationem de pronunciatione huius pronominis, in Vanno crit. p. 391. ſeqq. amplius perſequamur, quam quaeſtionem quum omnino in hac materia declinare non poſſumus, tum ea hanc quoque praeſtabit vtilitatem, vt quasdam noſtras in Orpheo mutationes, ſi quis forte exſtiturus ſit aduerſarius, vindicet. Igitur Apollonius Dyscolus in Excerptis gramm. poſt Maittairii librum de dialectis p. 427. Αἰολεῖς, inquit, σὺν τῷ F. φαίνεται Foι κῆνος. Σαπφώ. Idem p. 425. σαφές, ὅτι καὶ τὸ Αἰολικὸν δίγαμμα ταῖς κατὰ τὸ τρίτον πρόσωπον προσενέμησαν, καθὸ καὶ αἱ ἀπὸ Φωνήεντος ἀρχόμεναι δασύνονται. Ἀλκαῖος· ὥϛτε θεῶν μηδὲν Ὀλυμπίων λῦσε ἄτερ γέθεν: i. e. Fέθεν. Is quidem vſus huius pronominis non Aeolenſium proprius, ſed communis omnium Graecorum fuit. Inde δαΐῃ οἱ Iliad. V. 4. non δαΐεν; inde εἴ τίς οἱ, οἵ κέν οἱ, et alia plurima, ſyllabam praecedentem productam habentia.

Digitized by Google

Eadem ratio reliquorum casuum pronominis tertiae personae, apud Homerum quidem est, ἕ, ἑο, ἕθεν, vnde ἑ ἕθεν ἐσὶ χαρείων. Apud recentiores tantum ἕ et οἵ semper ita vsurpantur, vt, si breuis vocalis praecedat, ea hiatum faciat, neque elidatur; sin syllaba breuis consonante terminata, ea producatur; sin vocalis longa, ea non corripiatur. Ἑο, ἕθεν apud hos iuxta atque aliae voces, in quibus non est digamma, ponuntur, vt υἱὸς ἕθεν in Theocri carm. XXV. 160. apud Apollon. I. 1032. ἰθὺς ἑεῖο. II. 6. πειρήσασθαι ἑεῖο. III. 1065. πολλὸν ἑεῖο. 1335. τῆλε δ' ἑεῖο. IV. 782. ὅσσον ἑεῖο. Non ita οἵ et ἕ: cuius rei caussam quaerenti apertum est, scriptores, qui dicendi normam ab Homero acceperunt, in datiuo et accusatiuo, qui casus vbique occurrunt, Homericam consuetudinem sequutos esse; in caeteris casibus, quod horum rarior vsus est, neglexisse. Admonebat enim, quod vbique legebatur; latebat, quod parcius.

Sed hoc ipsum quum contendimus, οἵ ita semper vsurpari, ac si digamma haberet, verendum est, ne litem nobis intendere videantur bene multi quum Iliadis et Odysseae, tum aliorum quoque poetarum loci. De iis quidem scripturibus, qui post Homericam aetatem vixerunt, habeo, quod respondeam; de Homero ipso difficilior est quaestio. Non loquor de locis huiusmodi, vt Iliad. XXIII. 540. καί νύ κέν οἱ πίρεν ἵππον, Odyss. IV. 174. καί κέν οἱ Ἀργεῖ νάσσα πόλιν, quorum similis est alius in posteriore parte Iliadis, et aliquot apud alios poetas, vt apud Callimachum h. Del. 150. fragm. 53. Nam hic quidem vnius litterae detractione communem vsum seruari patet: atque ita est Iliad. XXIII. in cod. Harl. Odyss. IV. in cod. Vespas. Sed alii sunt loci, qui non ita faciles emendaturo se praebeant. De his igitur quid censebimus? An ferendos existimabimus? Erunt fortasse, quibus hoc placeat, quum videant non paucos esse. At horum numerus si ad infinitam comparetur multitudinem illorum locorum, in quibus contraria ratio ob-

Digitized by Google

inet, paene euaneſcit. Et, quod grauius eſt, hic ipſe tam frequens vſus facit, vt δ' οἵ, μέν οἱ correpta particula μέν, et ſimilia, in epico, elegiaco, lyrico carmine plane inſolentia Graecis auribus et inaudita illa videantur. Nec noſtrum quemquam fore arbitror, qui quidem dictioni poetarum Graecorum ſatis ſtudueuerit, quin ei δ' οἵ non aliter ac δ' γάρ, μέν οἱ, correpta μέν, non aliter ac ſi in μὲν γὰρ corriperetur eadem particula, ſonare videatur. Luculentum in hanc rem documentum habemus Laurentium Rhodonanmum, qui etſi aliquando vſum poetarum neglexit, plerumque tamen in Quinto Smyrnaeo, ſolis auribus obſequutus, vbi iſtud pronomen occurreret, eam lectionem praetulit, quae ſecundum vulgarem quidem doctrinam hiatu vel trochaeo laborabat. Sed afferam locos omnes, in quibus οἵ ſine ſpiritu eo, qui conſonantis officio fungatur, reperi. Apud Homerum quidem hi inueniuntur. Iliad. II. 665.

ἀπείλησαν γάρ οἱ ἄλλοι
υἱὲες υἱωνοί τε βίης Ἡρακληείης.

V. 338.

ἀμβροσίῳ διὰ πέπλῳ, ὅν οἱ Χάριτες κάμον αὐταί.

VI. 90.

πέπλον, ὅς οἱ δοκέει χαριέστατος ἠδὲ μέγιστος.

101.

μαίνεται, ἐδέ τίς οἱ δύναται μένος ἰσοφαρίζειν.

289. Odyſſ. XV. 105.

ἔνθ' ἔσάν οἱ πέπλοι παμποίκιλοι.

Iliad. XI. 339.

ἐ γάρ οἱ ἵπποι
ἐγγὺς ἔσαν προφυγεῖν.

XIII. 561.

Ἀσιάδην, ὅς οἱ ἔτα μέσον σάκος ὀξέϊ χαλκῷ.

XVI. 735.

μάρμαρον, ὀκριόεντα, τόν οἱ πέρι χεὶρ ἐκάλυψεν.

Digitized by Google

XX. 282.

ἔσῃ, καὶδ' ἄχος οἱ χύτο μυρίον ὀφθαλμοῖσιν.

XXIII. 865.

ὄρνιθος μὲν ἅμαρτε· μέγηρε γάρ οἱ τότ' Ἀπόλλων.

XXIV. 53.

μή, ἀγαθῷ περ ἐόντι, νεμεσσηθῶμέν οἱ ἡμεῖς.

72.

ἦ γάρ οἱ αἰεὶ
μήτηρ παρεμέμβλωκεν ὁμῶς νύκτας τε καὶ ἦμαρ.

Odyſſ. I. 300. III. 198. 308.

Λίγισθον δολόμητιν, ὃς οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα.

V. 234.

δῶκε μέν οἱ πέλεκυν μέγαν, ἄρμενον ἐν παλάμῃσιν.

VI. 280.

ἤ τίς οἱ εὐξαμένῃ πολυάρητος θεὸς ἦλθεν.

IX. 360.

ὣς ἔφατ' αὐτάρ οἱ αὖτις ἐγὼ πόρον αἴθοπα οἴνον.

XI. 441.

μηδ' οἱ μῦθον πάντα πιφαυσκέμεν, ὃν κ' εὖ εἰδῇς.

XIII. 430.

κάρψε μέν οἱ χρόα καλὸν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσιν.

XV. 101.

ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἵκανον, ὅθ' οἱ κειμήλια κεῖτο.

XXI. 416.

εἵλετο δ' ὠκὺν ὀϊστόν, ὃς οἱ παρέκειτο τραπέζῃ.

His adde de accuſatiuo Iliad. XIV. 162.

ἐλθεῖν εἰς Ἴδην, εὖ ἐντύνασαν ἑ αὐτήν.

Odyſſ. XVIII. 109.

τοὶ δ' ἴσαν εἴσω
ἡδὺ γελώοντες, καί ἑ δειπανόωντ' ἐπέεσσιν.

Et de genitiuo Iliad. XIX. 384.

πειρήθη δ' ἕο αὐτῷ ἐν ἔντεσι δῖος Ἀχιλλεύς.

Digitized by Google

His igitur locis quid faciemus? Heyniani quidem rhapsodi nulla in re magis, quam in hac, mirabiles sunt, qui minus etiam, quam ipse Homerus, talem pronominis istius collocationem indulgere sibi potuerunt. Nec quidquam proficiet, siquis rariorem formam ἴν talibus in locis positam iudicabit. Nam in hac quoque forma digamma fuisse Hesychii γὶν ostendit. Neque vero imputari tales versus diasceuastis possunt, qui, vtcumque Aeolicae litterae ignari, vsum tamen epicorum omnium seruare debebant. Quamobrem ego quidem vnice de corruptione cogitandum existimo, quamquam non sic, vt continuo etiam emendatio consequi possit. Duplex enim genus corruptionum in Homericis carminibus est, vnum proprium huius poetae, quod in mutationibus grammaticorum est positum, alterum commune scriptorum omnium, quod debetur librariis. Horum prius tollere ex Homerico textu non licet, nisi aut alia itidem antiqua lectio exstet, aut aliis argumentis certo erui poetae verba possint; alterum tollere oportet. Grammaticos quidem latuit consonantis vicem tenens spiritus in pronomine οἷ. Quos etsi deflectentia illa a communi aliorum vocabulorum vsu, δαῖέ οἱ, οὐ ἔθεν, οὔ ἑ, praeteriisse non est credibile, tantum tamen aberat vt de Aeolica littera in Homero cogitarent, vt ne posse quidem de ea cogitari censerent. Neque enim hoc praeteriisset Hephaestio, quum p. 8. in versibus, quibus vna mora desit, etiam hunc numerat:

καὶ μὲν οἱ Λύκιοι τέμενος τάμον ἔξοχα πάντων.

Iliad. VI. 194. Quo facilius induci potuerunt grammatici, vt versus quosdam ad suam opinionem reformarent: cuius rei exempla quaedam vide in scholiis Ven. ad Iliad. XIX. 384. XXIII. 387. Nam quae vbique exempla exstant huius pronominis, versum, nisi consonans accedat, corrumpentis, quis ignorat, quibus grammaticorum commentis excusari defendique possint? Igitur grammaticorum lectiones pro Homericis

Digitized by Google

verbis in his puto verſibus eſſe ex illo, quem ſupra poſui, locorum numero. Iliad. II. 665. vbi genuina lectio videtur fuiſſe ἀπειλησαν δέ οἱ. V. 338. πέπλοι. ὅν οἱ. VI. 101. ἠδέ τίς οἱ. VI. 289. Odyſſ. XV. 105. ἔνθ' ἔσαν οἱ. Iliad. XI. 339. ἐ γὰρ οἱ ἵπποι, vbi aliam meliorem lectionem commemorat ſcholiaſtes Venetus, ἐ δὲ γὰρ ἵπποι. XVI. 735. ὀχριόεντα, τόν οἱ: vbi Bentleius videtur antiquam lectionem inueniſſe, ὀχριόεντ', ὅν οἱ. Similis eliſio eſt in Scuto Herculis v. 255. Τάρταρον ἐς κρυόεντ': quam propterea affero, quia rara eſt. Ita enim delicati ſunt Graeci, vt multa, quae dici poſſunt, non dixerint. Quare in hoc genere quam maxime opus eſt exemplis. Iliad. XX. 282. κὰδ δ' ἄχος οἱ, quae lectio, etiam ſi a pronomine diſceſſeris, difficultatem aliquam habet. Si tamen ἄχος a poeta eſt, hunc κὰδ δ' ἄρ' ἄχος χύτο dediſſe crediderim. XXIV. 53. νεμεσσηθῶμέν οἱ. Ariſtarchi νεμεσσηθέωμεν fortaſſe antiquae lectionis νεμεσσηθείομεν ἡμεῖς indicium eſt. Odyſſ. VI. 280. ἦ τίς οἱ, vbi credibile eſt poetam ἦ νύ οἱ dediſſe. Iliad. XIV. 162. εὖ ἐντύνασαν ἓ αὐτήν, vbi dubitari poteſt, an εὖ ἐντύνασα ἓ αὐτὴν ante grammaticorum emendationem fuerit, quod cum praecedentibus, ἥδε δέ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη Φαίνετο βουλή, recte iungitur, ſi ſenſus, qui idem eſt ac ſi dixiſſet ἐβουλεύσατο, ſpectatur. Sic XVII. 551. ὣς ἡ πορφυρέη νεφέλη τυκάσασα ἓ αὐτήν. Caeteros locos magis paene putem ab librariis corruptos eſſe, quam a grammaticis. Quod non improbabile videbitur comparanti quum illa, quae in indice ad Orpheum v. οἱ allata ſunt, tum quae mox ex aliis ſcriptoribus proferentur. Vt ex ipſo Homero certum exemplum commemorem, Odyſſ. V. 483. vbi eſt, φύλλων γὰρ ἔην χύσις ἤλυθα πολλή, in cod. Harleiano οἱ minoribus litteris inter γὰρ et ἔην adſcriptum eſt. Sed videamus locos, qui ſupra allati ſunt. Ac primo illi, in quibus eſt ὅς οἱ, Iliad. VI. 90. XIII. 561. Odyſſ. I. 300. III. 198. 308. XXI. 416. ſic videntur corrigendi eſſe, vt reponatur ὅ οἱ. Tum Iliad. XXIII. 865. μέγη-

Digitized by Google

ρα γάρ οἱ τότ' Ἀπόλλων, quod infeliciter a Bentleio et Heynio tractatum est, ita scribendum:

ὄρνιθος μὲν ἄμαρτε· μέγηρεν γὰρ τόγ' Ἀπόλλων.

Τόγε cod. Barocc. quod etiam sine codice reponendum erat: et reposuit nunc Wolfius. Iliad. XXIV. 72. ἦ γάρ οἱ αἰεὶ μήτηρ παρμέμβλωκεν. Poetam dedisse puto: ἦ τέ οἱ αἰεὶ μήτηρ παρμέμβλωκεν. Porro tres simillimi loci, in quibus par corruptionis origo fuit, parem ob caussam parique modo restituendi sunt. Hos dico: Odyss. V. 233:

καὶ τότ' Ὀδυσσῆϊ μεγαλήτορι μήδετο πομπήν.
δῶκε μέν οἱ πέλεκυν μέγαν, ἄρμενον ἐν παλάμῃσιν·

XI. 440.

τῷ νῦν μήποτε καὶ σὺ γυναικὶ περ ἤπιος εἶναι·
μηδ' οἱ μῦθον ἅπαντα πιφαυσκέμεν, ὃν κ' εὖ εἰδῇς.

XIII. 429.

ὣς ἄρα μιν φαμένη ῥάβδῳ ἐπεμάσσατ' Ἀθήνη·
κάρψε μέν οἱ χρόα καλὸν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσιν.

Multis Homeri exemplis firmari posset omissio particularum μὲν et δέ, sed recordanti illud Iliad. XVII. 50.

δέπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ·
αἵματί οἱ δεύοντο κόμαι, Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι·

non dubium erit, quin ob illud ipsum οἱ omissa sit particula δέ. Quare in superioribus locis scribendum: δῶκέν οἱ πέλεκυν, μή οἱ μῦθον ἅπαντα, κάρψεν οἱ χρόα καλόν. Pergo ad Odyss. IX. 360.

ὣς ἔφατ'· αὐτάρ οἱ αὖτις ἐγὼ πόρον αἴθοπα οἶνον.

Imperiti esset, ὣς φάτ'· ἀτάρ οἱ corrigere, nisi etiam ἐγὼν αὖτις scriberetur: sed delendum videtur ἐγώ. Od. XV. 101. vera lectio fuit:

ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἵκονθ', ὅθι οἱ κειμήλια κεῖτο.

Odyss. XVIII. 110. scribendum e cod. Harleiano:

ἡδὺ γελώοντες, καὶ δεικανόωντ' ἐπέεσσιν.

Digitized by Google

Denique Iliad. XIX. 384. *πειρήθη δ' ἕο αὐτῇ ἐν ἔντεσι* lectio est Aristarchea pro *πειρήθη δέ οἱ αὐτῇ*, quod alii grammatici tuebantur, datiuum pro genitiuo positum putantes. Hos refellebant Aristarchei eo, quod ita etiam *αὐτῷ* dicturus fuisset poeta. Veritas media inter vtrosque: construenda oratio sic: *πειρήθη αὐτῇ ἐν ἔντεσί οἱ.*

Sed progrediamur ad alios poetas. Atque in HESIODI Ἔργοις v. 526. vbi legitur,

ἐ γάρ οἱ ἠέλιος δείκνυ νομὸν ὁρμηθῆναι,

scribendum est *ἐδέ οἱ*, oratione cum praecedentibus continuata. In Theogonia 892.

τὼς γάρ οἱ ἐφρασάτην.

Recte quaedam vett. edd. *φρασάτην.* In Scuto Herculis v. 15.

ἐ γάρ οἱ ἦεν
πρὶν λεχέων ἐπιβῆναι ἐϋσφύρῳ Ἠλεκτρυώνης.

Scribe *ἐδέ οἱ ἦεν.* V. 125. *ὃν ῥ' οἱ ἔδωκε.* Recte cod. Viteb. et ed. Trincau. *ῥ'* omittunt.

Ex HYMNIS HOMERIDARVM hymnus in Venerem habet hoc exemplum v. 9.

ἐ γάρ οἱ εὐαδεν ἔργα πολυχρύσου Ἀφροδίτης.

Scribe *ἐ γάρ οἱ ἄδεν.* In hymno Cereris v. 207.

ἐ γὰρ θεμιτόν γ' οἱ ἔφασκε,

mala est Ruhnkenii correctio. Quod codex habet, *θεμιτόν τοι* mutandum erat in *θεμιτόν οἱ.* Eodem modo alii critici saepius errarunt, vt Salmasius in epigr. Phaniae 4. T. II. Anal. Brunck. p. 53. Piersonus in Verisim. p. 232. Ilgenius ad Hom. h. l. Apoll. v. 46. In hymno Mercurii v. 142.

Κυλλήνης δ' αἶψ' αὖτις ἀφίκετο δῖα κάρηνα
ὄρθριος, ἐδέ τίς οἱ δολιχῆς ὁδὸς ἀντεβόλησεν
ἔτε θεῶν μακάρων, ἔτε θνητῶν ἀνθρώπων.

Hic quoque scribendum videtur *ἔτις οἱ.* Omisit poeta *δὲ* ob ipsum pronomen, vt paullo ante ab Homero

Digitized by Google

factum ostendi, et infra Pindarum feciſſe demonſtrabo. In eodem hymno v. 400.

ἦχ' ἔ δὴ τὰ χρήματ' ἀτάλλετο νυκτὸς ἐν ὥρῃ.

Barneſius coniecit ἦχ' οἱ δή, quod non defuit qui elegans appellaret. Scribendum puto, ἦχί ῥά οἱ τὰ χρήματ'.

THEOCRITVS XI. 15.

ἔχθιστον ἔχων ὑποκάρδιον ἕλκος
Κύπριος ἐκ μεγάλας, ἃ οἱ ἥπατι πᾶξε βέλεμνον.

Non debebat ſummis viris probari haec lectio quorumdam librorum pro vulgata τό οἱ. Vrſinus in Virgilio cum Graecis ſcriptoribus collato p. 321. haec ſic ſcripta affert, τότε δ' ἥπατι πᾶξε βέλεμνον. Hinc leni transpoſitione litterarum corrigendum videtur: τὸ δέ θ' ἥπατι πᾶξε βέλεμνον. *Vulnere*, inquit, *a Venere accepto laborabat: et ipſum illa hepar ferierat.* Niſi poeta ſcripſit, ἕ οἱ, *quoniam.* — XV. 112.

πὰρ μέν οἱ ὥρια κεῖται, ἴσα δρυὸς ἄκρα φέροντι.

Scribe πὰρ μέν οἱ κεῖθ' ὥρι', ὅσα. Sic μὲν ante οἱ productum XVII. 82. Porro XXIV. 42.

δαιδαλέην δ' ὥρμησε μέτα ξίφος, ὅ ῥ' οἱ ὕπερθεν
κλιντῆος κεδρίνῳ περὶ πασσάλῳ αἰὲν ἄωρτο.

Scribendum ὅ οἱ: ſic τό οἱ Homerus Iliad. XXII. 307. producto τό. XXV. 270.

μέχρις οἱ ἐξετάνυσσα βραχίονας.

Scribe μέχρι οἱ e codd.

In BIONIS carm. II. 7.

χὠ παῖς ἀσχάλλων, ἔνεχ' οἱ τέλος ᾐδὲν ἀπάντη.

Brunckius recte edidit ὅτι οἱ, vt eſt VIII. 6.

In MOSCHI carm. I. 19.

τυτθὸν ἑοῖ τὸ βέλεμνον.

Scribe τυτθόν οἱ. IV. 25.

ᾐδ' ἄρ' ἔχει τέκνοισιν ἐπαρκέσαι· ἦ γὰρ οἱ αὐτῇ
ἆσσον ἴμεν μέγα τάρβος ἀμειλίκτοιο πελώρου.

Digitized by Google

Quod ſimplicitate commendabile eſſet, ὅττι οἱ αὐτῇ, longius tamen a vulgata recedit, neque apparet, cur mutatum fuerit. Quare poetam ſcripſiſſe puto, ἦ μάλα γάρ οἱ ἄσσον ἴμεν μέγα τόρβος. Similiter in Arriano οἱ αὐτῷ pro οἵ legi obſeruauit Koenius ad Greg. Cor. p. 34. Οἵ et αὐτῷ permutata etiam apud Herodotum VII. 8, 2. apud Pindarum Ol. XIII. 130. In Moſchi carm. IV. 42.

πολέων γάρ οἱ ἔργον ἐτοῖμον
μόχθων.

Corrige πολέων δέ οἱ.

In ARATI Phaen. 50.

ἄλλην δὲ σπείρῃ περιτέμνεται· ἡ μέν οἱ ἄκρη
ἐρὴ πὰρ κεφαλὴν Ἑλίκης ἀναπαύεται Ἄρκτῳ.

Scribe ἡ δέ οἱ: ſic etiam v. 485. vbi legitur:

τὸ μέν οἱ θέναρ ὑψόθι κεῖται.

Ibidem de ortu Andromedae v. 706.

ὠκεανοῖο νέον ὁπότε προγένωνται
ἰχθύες ἀμφότεροι· τὰ μέν οἱ κατὰ δεξιὰ χειρὸς
αὐτοὶ ἐφέλκονται, τὰ δ' ἀριστερὰ νειόθεν ἕλκει
κριὸς ἀνερχόμενος.

Hic ſi genuina eſt vulgata, mutato accentu τὰ μὲν οἱ ſignificabit *hi*. Sed e cod. Vind. in quo τὲς μὲν pro τὰ μὲν eſt, coniicias fuiſſe olim, τοὶ μέν οἱ δεξιὰ χειρός.

In APOLLONIO III. 1204.

ἀμφὶ δὲ φᾶρος
ἔσσατο κυάνεον, τὸ μέν οἱ πάρος ἐγγυάλιξεν
Λημνιὰς Ὑψιπύλη.

Scribe τό ῥά οἱ.

In HERODIS inſcriptione v. 15. dubitari non poteſt, quin vera ſit lapidis ſcriptura ἐπὶ οἵ, pro ἐπεί οἵ. In MARCELLI titulo v. 46.

σῆμα μέν οἱ νηῷ ἵκελον δήμῳ ἐν Ἀθήνης.

Digitized by Google

Scribe σῆμα δέ οἱ. Vitiosam scripturam μέν, etiam si in lapide est, non credam a poeta profectam esse. Originem debet illud μὲν sequenti δέ. Sed versus hic, quem posui, ad praecedentia tam aperte refertur, vt necessaria in eo sit particula δέ.

In OPPIANI Halieut. II. 142.

εὐρύτατος πάντεσσι μετ' ἰχθύσιν· ἦ γάρ οἱ εὖρος
πολλάκις ἐνδεκάπηχυ δυωδεκάπηχύ τ' ἐτύχθη.

Non melior alia lectio est ἐν γάρ οἱ. Scribe ἦ τέ οἱ.

Aliquoties hoc in genere corruptus est Q. SMYRNAEVS.

I. 142.

κνημῖδας χρυσείας, ἅς οἱ ἔσαν εὖ ἀρηρυῖας.

Χρυσέας legendum vidit Rhodomannus, qui non debebat malle χρυσείας κνημῖδας.

I. 158.

ἀμφίτυπον βεπλῆγα, τόν οἱ Ἔρις ὤπασε δεινή.

Scribe βεπλῆγ', ὅν οἱ.

I. 166.

καλῷ τ' ὠκυτάτῳ τε, τόν οἱ ἄλοχος Βορέαο
ὤπασεν Ὠρείθυια.

Scribe ὠκυτάτῳ θ', ὅν οἱ.

II. 288.

ἀπέπλαγχθεν γάρ οἱ αἰχμὴ
τῆλε χροός.

Scribe δέ οἱ.

V. 399.

ἣ δέ ἑ κύσσεν ἑλοῦσ', ἐπεί οἱ πέλε γαμβρὸς ἀμύμων.

Et similiter XII. 428.

ἀδ' ὅγε λυγρῆς
λῆγεν ἀτασθαλίης, ἐπεί οἱ φρένας ἄασε Κύπρις.

Vtroque in loco explicatio genuinam lectionem ὅτι οἱ vel ὅ ῥά οἱ expulit.

Digitized by Google

VI. 213. de hydra:

καρήατα δ' ἀλγινόεντα
ἄλλα μέν οἱ δέδμητο κατὰ χθονός, ἄλλα δ' ἄεξεν
ἐξ ὀλίγων μάλα πολλά.

Corrupta lectio ab librariis, qui μὲν appoſuerunt. Scribe ἄλλα ῥά οἱ δέδμητο. Simillimus error eſt in lib. XI. v. 80.

ἄμφω Κητείους· τὸν μὲν δέρατι, τὸν δ' ἀλεγεινῷ
ἄορι δηώσας.

Vbi optimi codd. prius μὲν omittunt.

VI. 392.

χωόμενος Νηρῆος, ὅς οἱ σχεδὸν αἶσαν ἀνέτλη.

Scripſit ὅ οἱ.

IX. 382.

ὡς τῷ ὑπίχνιον ἕλκος ἀέξετο πυθομένοιο
ἰῷ ἀπὸ συφελῆο, τόν οἱ ἀπομόρξατ' ὀδῶσιν
λυγρὸς ὕδρος.

Scribe συγερῆ, τόν οἱ ἐνομόρξατ'. Poſtremum verbum ita in optimis codd. ſcriptum.

XII. 53.

ἤ γάρ οἱ ἔσσετ' ἄπρηκτον ἐὔφρονέοντι νόημα.

Aut ἐχί οἱ ἔσσετ', aut ἤ γάρ οἱ ἄπρηκτον ſcripſit.

His denique addendi ſex loci in Orphei Argonauticis: de quibus vide notam ad v. 505.

Haec quidem exempla inueni in iis poetis, qui hexametro verſu ſcripſerunt. Nunc progrediar ad elegiacos et lyricos. Fateor, in his nullum me locum reperiſſe, in quo, niſi ex emendatione, οἵ praecedentem ſyllabam produceret, praeter vnum, qui eſt apud Pindarum, ſed ne hunc quidem omni dubitatione vacuum. De eo loco infra dicam. Nunc ſumam omnino nullum inueniri. An vero hinc concludamus, corripuiſſe hos poetas ſyllabam conſonante terminatam, ſi ſequeretur ϝ? Non puto. Facilius credam lyricos quidem talem poſituram verborum

Digitized by Google

vitasse: elegiacos ne hoc quidem fecisse probabile est. Quid enim? quum hiatum ante οἵ, si hic est hiatus, constanter seruauerint, adeone eos negligentes fuisse, vt productionem, quae cum hiatu isto coniunctissima est, contemnere, et hexametros facere, quos in epico carmine claudicare faterentur, non dubitauerint? Profecto hoc audere non poterant, nisi ab vniuersa Graecia rideri vellent. Initium faciam a Phanoclis elegia, quam cum epistolis criticis edidit Ruhnkenius. In eius elegiae v. 4.

ἐδ' ἦν οἵ θυμὸς ἐν ἡσυχίῃ,

restituendus hiatus ἐδέ οἱ ἦν. Bacchylides epigr. 20.

εὐξαμένῳ γάρ οἱ ἦλθε βοαθόος.

Videtur scripsisse εὐξαμένῳ ὅ οἱ ἦλθε βοηθόος. Hegesippus ep. 2. in Analectis Brunckii T. I. p. 254.

ἐφάνη γάρ οἱ αὐτά.

Scribendum puto ἐφάνη δέ οἱ αὐταί. Sermo est de Diana, cui Hegelochea, quod sibi apparuisset, statuam dicauerat. Nam εἵσατο in isto epigrammate pro ἔσσατο legi debere apertum est. In Phalaeci epigr. 6. T. I. p. 422.

ἔτις οἱ ἀνθρώπων ἤρισεν ἐδαμά πω.

Scribe ἔτίς οἱ ἀνητῶν. In Tullii Gemini epigr. 1. T. II. p. 279.

δεῖσε γάρ οἱ φρήν.

Scribe δεῖσε δέ οἱ φρήν. In Agathiae ep. 41. T. III. p. 48.

τήκεταί οἱ κραδίη.

Scribe τήκετο. Porro epigramma adesp. 188. hoc est:

Κλασθείσας πάτρας σεισμῷ ποτὲ Κάνταβριν ἐς γᾶν
Χαιρήμων ἔπτα, πατρίδα φυσόμενος,
Καίσαρι δ' εἰλιχθεὶς περὶ γόνασι, τὰν μεγάλαυχον

Digitized by Google

ὤρθωσεν Τράλλιν τὰν τότε κεκλιμέναν.
ἀνθ' ὧν συγγενές οἱ τοῦτο βρέτας, ὄφρ' ἐπὶ βωμῷ,
οἷά γε δὴ κτίςας, τάνδε φέροιτο χάριν.

Non commemorauit Iacobsius Vulcanii coniecturam, ἀνθ' ὧν συγγενέες τοῦθ' οἷ βρέτας, quae ne vsui repugnaret, certe scribendum erat τόδε οἷ. Sed non potuit omnino ita scribere poeta, quum Chaeremon, homo, vt Agathias testatur, humili loco natus, non videatur a cognatis suis impetrasse statuam. Et, quod grauius est, ciuitas ei, non priuati hunc honorem decernere debebant. Quare sublato vitio, quod e similitudine litterarum ω et ες, vt in codicibus scribi solent, ortum erat, reponendum puto:

ἀνθ' ὧν σύγγνω οἷ τοῦτο βρέτας.

Ciuitas ei decreuit hanc statuam. In epigr. incert. 211.

κρατὸς ἐπὶ σφετέροιο, καί οἱ κλέος οὐρανόμηκες.

Σφετέρου, vt ante correxeram, nunc in Athenaeo ex antiquissimo codice edidit Schweighaeuserus. Quidam loci inueniuntur, vbi οἷ vel syllabam praecedentem producens, vel hiatum faciens omissum ab librariis est. In epigr. incert. 146. Brunckius edidit:

Ἀμφιτρύων ὅτ' ἔμελλ' ἀγαγέσθαι δεῦρο γυναῖκα
Ἀλκμήνην, θάλαμόν γ' ἐκλέξατο τοῦτον ἑαυτῷ.
Ἀγχάσιος δ' ἐποίησε Τροφώνιος ἠδ' Ἀγαμήδης.

Suspecta fuit antiquitas huius carminis Wolfio vel ob solum ἑαυτῷ in prolegomenis ad Homerum p. 56. Firma manebit Wolfii sententia, etiam si illud argumentum, cuius mentionem feci, ei eripiatur. Certe qui ad ineptam particulam γέ, ad lectionem, quae apud Pausaniam est, θάλαμόν γ' ἐλλέξατο, ad illud, quod γὲ et οἷ saepissime permutantur, cuius rei exempla dedi in indice ad Orpheum, attenderit, eius assensionem facile me impetraturum spero, si hunc versum sic olim scriptum fuisse contendero:

Digitized by Google

Ἀλκμήνην, Θάλαμόν οἱ ἐλέξατο τᾶτον.

Quod in fine verſus legitur, ἑαυτῷ, aut, vt ſupra quibusdam exemplis oſtendimus, explicatio eſt pronominis οἵ, quae vocabulum, quod vltimum in verſu erat, expulit, aut corruptum eſt ex verbis ὃν αὐτῷ, vt oratio hoc modo continuata fuerit:

Θάλαμόν οἱ ἐλέξατο τᾶτον, ὃν αὐτῷ
Ἀγχάσιός τ' ἐποίησε Τροφώνιος ἠδ' Ἀγαμήδης.

Illud ἑαυτῷ etiam ex Theognidis v. 891. (875) expellendum eſt:

γνώμης δ' ἐδὲν ἄμεινον ἀνὴρ ἔχει ἔν γε ἑαυτῷ.

ſcribe ἔν γε οἵ αὐτῷ

Nunc dicam de lyricis, e quibus vnus, ſed inſtar omnium idoneus teſtis ſit Pindarus. In hoc enim propemodum ſolo de metris conſtat. Aeolici autem, vt Sappho, vel propterea praetereundi ſunt, quod hos digamma in iſto pronomine vſurpaſſe quum per ſe patet, tum Apollonii Dyscoli teſtimonio compertum habemus. Igitur Pindarus, apud quem ſaepiſſime pronomen οἵ occurrit, hiatum conſtanter ſeruavit: quod vt vno ſaltem loco confirmem, ἕ οἱ dixit Pyth. II. 153. Pauci tamen, ſed corrupti loci, in contrariam partem afferri poterunt. De his ergo videamus. Olymp. II. 74.

πέφνεν ἑοῖ σὺν ἀλλαλοφονίᾳ γένος ἀρήϊον.

Scribe ἔπεφνέ οἱ. Vtrumque vocabulum ita in codd. legitur. Pyth. II. 78.

ἄνευ δ' οἱ χαρίτων τέκεν γόνον ὑπερφίαλον.

Codex Auguſtanus, quem contuli, certe rectius ſcribit δέ οἱ, quamquam repugnante metro. Quod ſupra in Homero notauimus, eum particulam δὲ omittere, ne pronomini vis inferatur, id etiam in Pindaro obſeruare licet, in quo ἄνευ οἵ ſcribendum eſſe ſimilis locus docet, Pyth. IX. 148.

Digitized by Google

τέκε οἱ καὶ Ζηνὶ μιγεῖσα δαίφρων

et quae ſequuntur. Male ibi Mingarellius ſcribi volebat τέκε δ' οἱ. Nem. IV. 96.

φύτευέν οἱ θάνατον.

Recte cod. Aug. φύτευέ οἱ. Nem. VII. 32.

ἐπεὶ ψευδέεσσίν οἱ ποταναῖς μαχαναῖ.

Codex Aug. ψεύδεσσί οἱ. Scribe

ἐπεὶ ψεύδεσί οἱ ποταναῖς τε μαχαναῖς
σεμνὸν ἔπεσί τι.

Nem. X. 149.

Ζεὺς δ' ἀντίος ἤλυθέν οἱ.

Facile hic quoque deleri littera poſſet, quae metro repugnat, niſi cod. Aug. haberet ἄντια, vnde fortaſſe non male coniici poterit, Pindarum ſcripſiſſe, Ζεὺς δ' ἤλυθεν ἀντία οἱ. Iſthm. IV. 109.

τὰς Μεγάρα τέκεν οἱ Κρεοντὶς υἱές.

Scribe τέκε. Eadem ratio eſt illorum locorum, in quibus ἵν pro οἵ dixit Pindarus: Olymp. VI. 106. (vide ad Orph. Arg. 781) μεταλλάσαντί ἵν. Pyth. IV. 63. ἀπίθησέν ἵν. Nem. I. 99. φᾶσέν ἵν: vbi hoc probabilius eſt ν ἐφελκυστικὸν omittendum eſſe, quod vulgo ἀπίθησέ νιν, φᾶσέ νιν legitur. In Callimachi fragmento 146. quod Hephaeſtio p. 28. ſeruauit,

φιλωτέρα ἄρτι γάρ οἱ Σικελὰ μὲν Ἔννα.

ſcribi debet ἁ Σικελὰ μὲν Ἔννα. Οἱ enim ex ᾗ natum eſt, quod ſcholiaſtes Hephaeſtionis in hoc verſu habet p. 92. Reliquum eſt vt de loco Pindari dicam, cuius ſupra obiter facta eſt mentio. In quo loco ſi vera eſt vulgata lectio, exemplum habebimus ſyllabae brevis ante οἵ etiam in lyrico carmine productae. Verba Pindari ſunt in Nem. X. 23. de Ioue:

θρέψε δ' αἰχμᾶν Ἀμφιτρύωνος. ὃ δ' ὄλβῳ φέρτατος
ἵκετ' ἐς κείνᾱ γενέαν. ἐπεὶ ἐν χαλκέοις ὅπλοις

Digitized by Google

Τηλεβόας ἔναρεν, οἵ
ὄψιν ἐειδόμενος
ἀθανάτων βασιλεὺς αὐλὰν ἐςῆλθεν
σπέρμ' ἀδείμαντον φέρων Ἡ-
ρακλέος.

In hoc loco si illa, ὃ δ' ὄλβῳ φέρτατος ἶκτ' ἐς κείνα γενέαν, cum maiore parte interpretum de Ioue, qui se Amphitruonis genti immiscuerit, intelligimus, triplex in orationis conformatione vitium videtur esse. Nam et ὃ δὲ incommode ad Iouem refertur, quod vix aliter quam de Amphitruone dici potuit; et ὄλβῳ φέρτατος, quod de Amphitruone Iouis affinitatem nacto aptissimum est, inepte de Ioue praedicatur, et, quod statim sequitur, αὐλὰν ἐςῆλθεν, quum idem sit atque ἶκτ' ἐς γενέαν, mirum in modum friget. Quod si verba ista non de Ioue, sed de Amphitruone intelligimus, his quidem incommodis omnibus liberatur locus, sed relinquitur haec dubitatio, vtrum sana sit vulgata lectio, an vel τῷ pro οἵ scribi debeat, vt Mingarellius volebat, vel, vt ego olim conieci, ὃ δ' ὄλβῳ φέρτατος ἶκτ' ἐς κείνα γενέαν, ἐπεὶ ἐν χαλκείοις ὅπλοις Τηλεβόας ἔναρεν. τῷ δ' ὄψιν ἐειδόμενος ἀθανάτων βασιλεὺς αὐλὰν ἐςῆλθεν. In quam emendationem incideram eo, quod edd. Ald. et Rom. habent ἔναρεν. τί οἱ. Et post ea eamdem lectionem in cod. Aug. reperi, nisi quod in eo ἔναιρε scriptum est. Τί Ceporinum deleuisse tradit Heynius. Nihil pro certo affirmauerim: sed quamquam facillima mutatio est litterarum τίοἱ in τῷ, illud tamen ad defendendam vulgatam lectionem aliquantum momenti habet, quod οἵ perraro scripserunt librarii pro alia voce, id quod, vt alia grauiora taceam, coniecturae obstat, quam de Olymp. I. 91. nuper proposuit Eichstaedtius in nouo specim. quaestt. philolog. p. 25. quum contra pro οἵ saepissime nunc pronomen aliud, nunc particulam ponant. Τί autem dubitari potest an originem debeat copulae καί. Nam quum hic locus copula destitutus sit, alii post

Digitized by Google

γενεὰν plene interpunxiſſe videntur, vnde vulgata lectio ἐπεὶ καὶ ἐν χαλκέοις ὅπλοις eſt; alii poſt ἔναρεν, vnde τί οἱ, ortum ex καί οἱ. Certe codex Aug. qui τί οἱ habet, καὶ poſt ἐπεὶ omittit.

Deuenimus denique ad Atticos poetas. Hi, vt par eſt, quum Attica lingua vtuntur, hiatum in hoc pronomine iuxta ac productionem praecedentis ſyllabae ignorant. Euripides in Electra v. 928.

εἰ δοκεῖ τὸ σωφρονεῖν
ἐκεῖ μὲν αὐτὴν ὧδ' ἔχειν, παρ' οἷ δ' ἔχειν.

Ariſtoph. Nub. 1313. ed. Brunck.

εἶναι τὸν υἱὸν δεινόν οἱ
γνώμας ἐναντίας λέγειν.

Contra in melicis carminibus, vbi quum dictionem ad lyricorum exemplum conformare ſoleant, non dubitarunt, quod in Attico ſcriptore notabile eſt, hiatum admittere. Sophocles in Trachiniis v. 650.

ἃ δέ οἱ Φίλα δάμαρ τάλαινα.

Apud Aeſchylum in Agamemnone v. 1156. haec leguntur:

ἰὼ ἰὼ
λιγείας ἀηδόνος μόρον·
περιβάλοντο γάρ οἱ πτεροφόρον δέμας
θεοί, γλυκὺν τ' αἰῶνα κλαυμάτων ἄτερ.

Sic edd. Turn. Vict. Cant. Stanl. De caeteris περιβάλλοντο cod. Guelf. vnde Aldina περιβάλλοντο. Rob. παρεβάλοντο. Schützius in nuperrima ed. dedit παρίβαλον γάρ οἱ, quod impugnare, quum defendi nequeat, nihil attinet. Duo priores verſus dochmiaci ſunt. Ex quo, etiam ſi non admoneret ſtropha, in ſecundo verſu ſyllabam abundare intelligitur. Quid ergo? Num περίβαλον γάρ οἱ ſcribendum? At mirum profecto eſſet, ſi librarii mediam formam, quae longe hic quidem exquiſitior eſt, pro actiua ſcripſiſſent. Accedit, quod, ſi περίβαλεν γάρ οἱ ſcribitur, aliquot

Digitized by Google

loci e melicis tragicorum carminibus afferendi erunt, qui correptionem particulae γὰρ tueantur. Cuiusmodi locos qui quaerat, vereor ne frustra sit quaesiturus, praesertim si tales afferre velit, qui exceptione vacui sint. Neque vero quemquam fore puto, qui οἵ delere velit, quod tum ob eam caussam, quam paullo ante tetigimus, tum multo magis propterea fieri nequit, quod sine isto pronomine media forma περιβάλοντο ferri non posset. Haec si vere disputata sunt, quid aliud quam ita scripsisse Aeschylum existimabimus:

ἰὼ λιγείας μόρον ἀηδόνος·
περιβάλοντό οἱ πτεροφόρον δέμας
θεοί, γλυκύν τ' αἰῶνα κλαυμάτων ἄτερ.

Ita ergo quum tragici scribere non dubitauerint, quid est, quod de epicis et lyricis ambigamus, quibus tanto magis haec concedenda est venia, si tamen veniam quam necessitatem dicere malumus, quanto illi minus ab hiatu, quem tragici summopere reformidant, abstinendum duxerunt? At nimirum erunt fortasse, qui tantam locorum multitudinem vitiosam esse aegre sibi persuadeant. Hi vero reputent velim in plerisque illorum locorum, quos supra dixi emendandos esse, mutationem esse factam leuissimam, aliquoties etiam ne mutationem quidem omnino, quum melior lectio in antiquis esset codicibus; deinde illud cogitent, si qui loci paullo difficilius corriguntur, horum ad eos, in quibus hiatus vel productio optimo iure se tuetur, eamdem esse comparationem, ac duorum vel trium ad quingentos, vt minimum dicam. Quam comparationem si quis instituere volet, is eos conferat scriptores, qui omnium frequentissime isto pronomine vti sunt, Homerum dico, Aratum, Q. Smyrnaeum, eum denique, qui Orphica Argonautica scripsit. Sed satis de prosodia pronominis οἵ.

Iam vero vsum videamus et huius pronominis, et pluralis σφίν. Apud Homerum quidem οἵ semper sin-

Digitized by Google

gularis, σφὶν semper pluralis numeri est. Idemque pronomen quum datiui sit casus, inseruit tamen indicando genitiuo: τά οἱ ποτὲ πατρὶ φίλα φρονέων πόρε Χείρων, τὸν δέ σφιν ἄναχτα. Nec tamen propterea οἷ aut σφὶν per se genitiuum denotant, sed pariter ac μοὶ atque alia datiui sunt, quos commodi appellant. Illud obseruandum, in hac genitiui significatione in plurali σφὶν, non σφίσι, dici. Hunc vsum horum pronominum apud omnes inuenimus omnium temporum poetas, nisi quod σφὶν pro οἷ apud Sophoclem est in Oed. Col. 1490. Longe diuersa ratio in Orphei Argonauticis obtinet, tum communi vsu latius extenso, tum nouo addito. Exempla diligenter enumerani in indice. Nunc quaedam tantummodo promam, vt res clare perspici queat. Ac redit Orphicus vsus pronominum οἷ et σφὶν ad haec fere genera.

I. Primo vtrumque pronomen abundat additum nominibus, et quidem non modo ante nomina, quae ratio proxime accedit ad Homericum pronominis demonstratiui vsum, sed etiam post nomina, quamquam positura verborum fere alia, quam qua vti solet Herodotus, cuius quaedam exempla vide apud Gronovium p. 69. a. b. ed. Wessel. Afferam quosdam locos. V. 269.

ἦν οἱ ὑποτροπίην Ἄργος θέτο νηὶ μελαίνῃ.

Si modo οἷ hic non est cum verbo iungendum. Quanta enim huius pronominis ambiguitas multis in Orphei locis sit, infra patebit. Praeiuit Homerus, sed raro, ita vt hoc quoque ad inuestigandam singularum rhapsodiarum antiquitatem aliquid momenti habere videatur. Iliad. XIII. 600.

σφενδόνῃ, ἣν ἄρα οἱ θεράπων ἔχε ποιμένι λαῶν.

XIV. 423.

ἀλλ' ὅτις ἐ δυνήσατο ποιμένα λαῶν
ἐτάσαι.

Digitized by Google

Ita dixit, non ἐδυνήσατο. Redeo ad Orpheum. V. 170.

καὶ σφιν ἐν ἠνορέῃσι μετέπρεπεν ἡρώεσσιν.

Vſ. 582.

Πηλῆϊ δ' ἔδωκεν
θάσσονί οἱ ϛαδίοισι, ποδωκείης ἕνεκα σφῆς,
χλαῖναν πορφυρέην.

Et v. 678.

Φινεῖ δέ οἱ ὤπασαν ἄτην.

Idem etiam aliorum pronominum vſus eſt. Ac fortaſſe ſeruare debebam μὶν his in locis: v. 734.

ὃν δὴ Καλλίχορόν μιν ἐπωνυμίην καλέουσιν.

vſ. 941.

ὣς κέ μιν Ἀγροτέρην μειλιξάμενοι πεπίθοιμεν.

vſ. 1179.

ἦ μιν ἀποφθίσωσι καὶ ἰχθύσι κύρμα βάλωσιν
αἰνολεχῆ Μήδειαν.

vſ. 1199.

αὐτὰρ ἔπειθ' ὣς μιν Πλειτεὺς κυανότριχας ἵππους
ζευξάμενος κέρην ἐβιήσατο.

Ac σφὶν fortaſſe in μὶν mutari poterat v. 1258.

Λίτναίη τὸν φλόξ μιν ἐρητύει μεμαῶτα.

Quamquam non minora ſunt in his locis pro altera lectione argumenta. Similis vſus in poſſeſſiuo σφὸς eſt v. 868.

σφῆσιν ἀτασθαλίῃσι πολυφθόρε Αἰήταο.

II. Deinde pronomen οἱ etiam pro plurali tertiae perſonae ponitur, vt v. 687. de Cyaneis rupibus:

ἃ γάρ οἱ ὑπάλυξις ὀιζυροῖο πόνοιο.

Et ſequente nomine, vt v. 776.

ἀλλ' ἃ οἱ Μινύῃσιν ἐφήνδανε πᾶσι νέεσθαι,

vel participio, vt v. 497.

ἕνεκά οἱ πλώουσιν ἀνὰ πλατὺν Ἑλλήσποντον
εὖδιος ἀντεβόλησε μυχῷ ἔντοσθε γαλήνη.

Digitized by Google

III. Neque ſolum tertiae, ſed etiam primae perſonae eſt, vt v. 892.

δή τότε οἵ κατὰ θυμὸν ἐμηδόμεθ'.

Et ſecundae pluralis, vt v. 1242.

ἀλλά σφ' αὐτὸν ἐγὼ πρόφρων ξεινήϊα πέμψω.

Quae quidem perſonarum permutatio vt in hoc pronomine non ſit vſurpata ab aliis ſcriptoribus, non abhorret tamen a Graeci ſermonis natura, quandoquidem etiam μετὰ σφίσιν, *inter vos*, apud Homerum eſt. Nihilo minus iſta perſonarum permutatio in indiciis eſt aetatis recentioris. Nam, vt fieri ſolet, quae rara apud antiquos ſunt, quo facilius oculos mentemque in ſe conuertunt, eo magis placent recentioribus, ab iisque frequentantur, nunc tamquam lumina quaedam orationis, nunc etiam ob commoditatem. De pronominibus quidem potiora tetigit Wolfius in prolegomenis ad Homerum p. 247. ſeq.

IV. Porro quibusdam in locis, de quibus propter ambiguitatem non licet ſatis certam ferre ſententiam, dubitari poteſt, an οἵ pro genitiuo habendum ſit, et quidem alia ratione, atque apud antiquos. Et primum quidem nomine ſimpliciter addito, ſed eo aut tali, cui antiquiores vix adiecturi fuiſſent pronomen, aut longius remoto: v. c. v. 68.

ἤ οἱ ὑπ' εἰλατίνοις ἑρετμοῖς ἁλιμυρέα βένθη
πρώτη ὑπεξεπέρησε.

vſ. 178.

ἕνεκά οἱ Κύκλωπας ἀμαιμακέτοισιν ὀϊστοῖς
ἐν φθιμένοισιν ἔταξ'.

I. e. οἱ ἑρετμοῖς, οἱ ὀϊστοῖς. Ita intelligi poſſunt v. 305. 396. 411. 528. 532. 535. 591. 771. 791. 821. 1017. 1031. 1228. Et ſignificatione pluralis, v. 1279. χειρῶν δέ οἱ ἦκαν ἑρετμά. Aliis in locis ſequitur genitiuus nominis, ita vt praecedens οἱ eo genitiuo explicari, ipſumque genitiuo caſu dici videatur. Vt v. 224.

αὐτάρ οἱ Πελίαο Φεραιόθεν ἦλυθ' ἄνακτος.

Digitized by Google

vſ. 228.

σὺν δέ οἱ ἦλθεν ἕτης Ἡρακλῆος θείοιο.

vſ. 293.

ἀλλ' ἤ οἱ κάρτιστον ἀρειότερόν τε γενέσθαι
Ἡρακλῆος ἄνακτος ὀΐομαι.

Sic etiam v. 652. 683. 764. 773. 1167. 1182. 1314. 1319. Et pro plurali αὐτῶν v. 1166.

ἦ οἱ νῦν ἀνάπυσον ἀϊδρείην βασιλήων
νώνυμνος Φορέεσκον.

Quamquam, vt verum fatear, vix in vllo horum locorum οἵ genitiuum eſſe puto. Ita de his quoque ſentio v. 1217.

εἴ τίς σφι βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν
ναιετάει.

V. Sunt etiam loci, in quibus οἵ videri poſſit accuſatiuus eſſe, vt v. 659.

μολεῖν δέ οἱ ἔτι πέπρωτο
Φᾶσιν καλλίροον μένος ὄβριμον Ἡρακλῆος.

vſ. 680.

αὐτάρ οἱ ζαμενὴς Βορέης ϛροφάδεσσιν ἀέλλαις
ἁρπάξας ἐκύλινδε διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλας
Βιϛονίης.

vſ. 1316.

μή οἱ ἑλὼν ἀέκουσαν ἐὸν πέμψειε δομόνδε
Φαιήκων βασιλεύς.

Et pro plurali *nos* vel *eos*, v. 1360.

ὅς ῥά οἱ ἐκ εἴσα λιμένων ἔντοσθεν ἰκέσθαι.

Scio miram quibusdam viſum iri accuſatiui ſignificationem. Sed quare eam praeterire non debuerim, infra apparebit. In Orpheo tamen neſcio an hos locos, quos attuli, aliter interpretari oporteat.

VI. Etenim alius in Orpheo obtinet, isque certiſſimus vſus pronominis οἵ, qui quum creberrimus ſit,

Digitized by Google

merito videtur his quoque locis adhibendus esse. Coniungit enim Orpheus pronomen istud, et quidem fere cuiusuis personae et numeri significatione ita cum verbis, vt plane abundet. Vt v. 298.

ὅς ῥά οἱ ἤδη.

vs. 737.

τὴν οἱ παραίμενψε θέουσα
Ἀργὼ ὑπὲρ μέγα λαῖτμα.

Et pro prima personam v. 255.

καή οἱ ἀπὸ σηθέων ὄπα λείριον ἐξελόχευσα.

1166.

ἤ οἱ νῦν ἀπάπυσον αἰδρείην βασιλήων
νώνυμνος Φορέεσκον.

Deinde pro tertia pluralis v. 528.

αἶψα δέ οἱ Μινύαι κοίλης ἔντοσθεν ἔβησαν
νηὸς τευχήρεις.

839. 841.

ἠδέ τί οἱ νώνυμνοι ἐμοὶ ἐρίηρες ἑταῖροι.
ἠδέ τί οἱ πολέμων ἀδαήμονες ἔτε μόθοιο.

1038.

ἀλλά οἱ ἔτι λάθον Διὶ ἐπόψιον.

Vide v. 1179. 1279. 1284. 1341. 1380. Tum pro prima persona pluralis v. 892.

δὴ τότε οἱ κατὰ θυμὸν ἐμηδόμεθ'.

941.

ὥς κέ οἱ Ἀγροτέρην μειλιξάμενοι πεπίθοιμεν.

1214.

καή ῥά οἱ αἰγιαλοῖσιν ἐκέλσαμεν.

1270.

δὴ τότε οἱ πλώοντες ἐπέσχομεν ἐ μάλα τηλῦ
προβλῆτα σκόπελον.

Vide v. 764. 832. 939. Eodem modo σφίν, vt tertia persona pluralis, abundat v. 649.

Digitized by Google

αἳ δέ σφιν ἐσαθρήσασαι ἰόντας
κῆρον ἔτ' ἠΐθεον κατερύκακον.

1278.

ἐδέ σφι παραπλώσεσθαι ἔμελλον
φθογγὴν ἐλομένην.

Nisi hic σφὶ φθογγήν, *vocem Sirenum*, iungenda sunt. V. 1301. τὴν σφὶν ἴναον Φαίηκες. Et vt secunda pluralis v. 1241.

τοίῳ σφι λύθρῳ πεπαλαγμένοι ἐσέ.

Quin etiam σφὶν pro singulari οἵ positum abundare videtur v. 114. et v. 1217.

Tam varius et multiplex vsus pronominis οἵ facit, vt multis in locis non vno modo accipi possit. Quod etsi iam satis colligi potuit ex his exemplis, quae supra posui, iuuabit tamen rem vno alteroue exemplo clarius illustrare. V. c. v. 725.

ἔνθα καὶ αἰσά οἱ ἔσχε καταφθίσθαι δύο φῶτας.

Hic οἵ aut *iis*, i. e. Argonautis, significare, aut cum ἔσχε coniungi, aut cum καταφθίσθαι construi potest. Vel v. 791.

δμωσὶν δέ οἱ ὦκ' ἐπέτελλεν
ἵππους ἐντύνειν.

Vbi vel *suis ministris*, vel *suos equos* significare, vel cum ἐπέτελλεν vt abundans, vel eodem modo cum ἐντύνειν pro plurali coniungi potest.

Sed progrediamur iam eo, quo tendit nostra disputatio. Ac neminem fore arbitror, qui sibi persuadeat, nullo auctore, nullis aliorum exemplis tam singularem pronominis istius vsum ab Orpheo, quisquis ille fuerit, aut introduci, aut tantopere frequentari potuisse. Talia non nisi paullatim in sermonem inferuntur, et quosdam quasi gradus habent, quibus a priori consuetudine vsus deflectit. Quare si nullus exstaret scriptor, praeter Orpheum, in quo istius loquendi rationis vestigia reperirentur, potius interisse

Digitized by Google

illi, quos hic auctores habuit, existimandi essent, quam ipse princeps, qui hoc innouaret, exstitisse. Sed, nisi magnopere fallor, bono animo esse licet, quando, quos duces sequutus sit Orpheus, non temere indicat Q. Smyrnaeus, non ille quidem prorsus eadem, sed simili tamen ratione vsus. Etenim si nihil in Orpheo est, quod a Quinti aetate abhorreat; si plurima in eo reperiuntur, quae, vt infra ostendam, huius tantum aetatis propria sunt: si hic ipse pronominum vsus, quo nullum inueniri certius in tali causa indicium potest, illa ratione, quae apud Quintum est, tamquam fundamento nititur: quid aliud quam Orpheum, quem demonstrauimus antiquiorem Nonno esse, medium aetate inter hunc et Quintum fuisse censebimus? Quintum certe qui nimis prope admouerunt Nonno, orationis nescio qua morti similitudine, non attendisse ad dissimilitudinem, quae inter vtrumque poetam est, videntur.

Sed iam de vsu pronominum *οἵ* et *σφίν* apud Quintum dicamus. In qua disputatione ordinem sequemur eum, quem supra in Orphico pronomine instituimus, ita quidem, vt, si qua apud antiquiores similia exempla occurrunt, ea non praetereamus.

I. Ac primo quidem eodem modo, vt Orpheus, Quintus pronomen *σφίσιν* ante nomen posuit. VII. 474.

τῇ γὰρ σφίσιν ἔπλετο τεῖχος Ἀχαιῶν
ξυίτερον δηΐοισι μετὰ κλόνον ἐσσυμένοισιν.

Ita scribendum. Et post aliud pronomen II. 261.

τοῖς δὲ σφιν ἐπήλυθε νήδυμος ὕπνος.

Similiter IV. 445.

τὸν ῥά μιν Ἀγκαίοιο βίη ἐΐπτασκε πάροιθεν.

Prior hoc fecit Theognis v. 803. (783)

τόφνε καὶ σάθμης καὶ γνώμονος ἄνδρα θεωρὸν
εὐθύτερον χρή μιν, Κύρνε, φυλασσόμενον.

Digitized by Google

Sic enim rectius legitur vulgo, quam χρὴ μὲν, vt ex codd. et Ald. edidit Brunckius. Apollonius Rhodius I. 361.

εἴ κε θυηλαῖς
ἕ ἔθεν ἐξάρχωμαι ἀεθλεύων βασιλῆι.

IV. 1470.

μέμβλετο γάρ οἱ
ἕ ἔθεν ἀμφ' ἑτάροιο μεταλλῆσαι τὰ ἕκαστα.

III. 741.

τὴν δέ μιν αὖτις
αἰδώς τε συγερόν τε δέος λάβε μενοθεῖσαν.

Quem locum male distinxit Brunckius in appendice.

III. 1304.

τὸν δ' ἀμφὶ ἕ δηΐου αἴθος
βάλλεν ἅτε σεσοπή.

De quo loco vide not. ad Orph. Lith. 172. Ἕ μιν coniuncta commemorat Apollonius Dyscolus de syntaxi p. 185, 18. Et ita videtur vexatum illud οἵ αὐτῷ in Pind. Olymp. I. 91. intelligendum esse. Alia non dissimilia vide in Heinrichii obss. in auctt. vett. p. 6. 7. qui Callimacheum ὧν ὁ μὲν αὐτῶν non rara Nonni imitatione augere potuisset.

II. Pro plurali positum a Quinto esse οἵ non pro certo affirmauerim. Sunt tamen loci, qui huic suspicioni fauere videantur. Vt III. 730.

καὶ τὰ μὲν ἀμβροσίῃ καὶ ἀλείφατι πάγχυ δίηναν
κῦρα Νηρῆος, μέγ' Ἀχιλλέα κυδαίνουσαι·
ἐς δὲ βοῶν δημὸν θέσαν, ἀθρόα ταρχύσασαι
σὺν μέλιτι λιαρῷ· μήτηρ δέ οἱ ἀμφιφορῆα
ὤπασε, τόν ῥα πάροιθε Διώνυσος πόρε δῶρον,
Ἡφαίστῳ κλυτὸν ἔργον ἐϋφρόνως· ᾧ ἔνι θῆκαν
ὀστέ' Ἀχιλλῆος μεγαλήτορος.

Interpretes in hoc loco errant. Aut μήτηρ οἵ iungenda, *mater eius*, aut οἵ de Nereidibus intelligendum,

Digitized by Google

quae quidem interpretatio ad simplicitatem sermonis atque elegantiam optima foret. VIII. 342.

εἰ μὴ Ἀθήνη
ἔκποθεν Οὐλύμποιο θόρεν ποτὶ δάσκιον Ἴδην·
ἔτρεμε δὲ χθὼν δῖα· καὶ ἠχήεντα ἰδέσθαι
Ξάνθε, τόσσον ἔδεισε· δέος δ' ἀμφέκλασε θυμὸν
Νυμφάων· Φαβέοντο δ' ὑπὲρ Πριάμοιο πόληος·
δὴ γάρ οἱ μεγάλοιο Διὸς διεφαίνετο θυμός.

Nisi hic οἱ ad Mineruam spectat, quod quidem nescio an ex iis, quae sequuntur, refutari possit. In eodem loco, etsi repetitiones eiusdem rei amat Quintus, pro ἔδεισε coniicias ἄϋσε scribendum esse. Praeter hos alii loci, in quibus οἱ pluralem notare videatur, sunt III. 672. VII. 363. de quibus infra dicetur.

III. Οἱ primam vel secundam personam indicans non inuenitur in Quinto.

IV. Pro genitiuo autem, quam rationem nescio an vitauerit Orpheus, saepe οἱ est apud Quintum. Et primo quidem cum substantiuo remotiore V. 620.

ἠδέ οἱ ὠκυτάτοισιν ἀγαλλομένης ποσὶν ἵππης.

Deinde adiuncto genitiuo participii, quod prior fecerat Oppianus Hal. II. 66.

ἀλλά οἱ ἀλκὴ
ἤκα μαραινομένοιο παρίεται ἄφρονι νάρκῃ.

Et in secunda persona Lithicorum scriptor v. 169.

ὄφρα τοι εὐχομένοιο κλύοι θεός.

Si quidem in scriptore, qui alias non vtitur hac formula, lectio sana est. Quintus autem fecit saepissime, vt II. 244.

καί οἱ ἄμαρτε
τυτθὸν ἀλευαμένοιο.

III. 84.

ἐκ δέ οἱ αἷμα
ἔσσυτο τειρομένῳ.

Digitized by Google

139.

ἔτι γάρ οἱ ἀμαιμακέτοις ἐνὶ γυίοις
ἔζεεν αἷμα κελαινὸν ἐελδομένοιο μάχεσθαι.

Sic etiam 141. 152. 314. VI. 564. VII. 50. 208. 318. 584. VIII. 298. 316. XIII. 404. XIV. 575. 577. Idque imitatus est Nonnus I. 74. p. 12, 17.

καί οἱ ἀειρομένης ἐλελίζετο μυδαλέη χείρ.

XI. 375. p. 316, 32.

ἀπὸ βλεφάρων δέ οἱ αἰεὶ
κάλλος ὀϊζεύοντος ἑκηβόλος ἔρρεεν αἴγλη.

XXIX. 377. p. 762, 24.

καὶ ἐδείδιε, μή οἱ ὀπωπὴν
κάλλος ἀμαλδύνειε μελαινομένης Ἀφροδίτης.

Sed V. 156. p. 148, 22. in his:

καί οἱ ἑλισσομένης κεφαλῆς πολυδίνεϊ παλμῷ
ψευδαλέον σύριγμα διήρυγεν ἀνθερεῶνος,

Rhodomannus corrigebat ἑλισσομένῃ, quo non opus puto, si οἱ κεφαλῆς, *suo capite*, coniungantur. Quintus eodem modo etiam σφίν, σφίσι, νῶϊν construit. V. 492.

καί σφιν ὀδυρομένων γόος αἰθέρα δῖον ἵκανεν.

Scribe αἰθέρα δῖαν. XIV. 170.

καί σφιν ἄμ' ἀμφοῖν
δάκρυ κατὰ βλεφάρων ἡλείβετο ἡδὺ γοώντων.

333.

γήθεε δὲ σφιν
θυμὸς ἐελδομένων σφετέρην ἐπὶ γαῖαν ἱκέσθαι.

XII. 158.

δίχα δὲ σφίσι θυμὸς
ἔπλετ' ὀρινομένων.

X. 31.

νῶϊν δ' ἔσσεται ἄλγος ἀποφθιμένων ἐνὶ πάτρῃ.

Digitized by Google

Porro plane pro genitiuo, ne participio quidem aut nomine addito, Quintus vſurpauit οἷ. III. 216.

ἀλλά οἱ ἐκ ἀμέλησε θεοῖς ἐναλίγκιος Λΐας.

VII. 12.

Δαναοὶ δέ οἱ ἐκ ἀμέλησαν.

IX. 154.

ἀλλά οἱ ἐκ ἀμέλησε Μελάνθιος.

XII. 118.

οἱ δέ οἱ εἰσαΐοντες ἀπειρέσιον κεχάροντο.

XIII. 34.

οἵ ῥά οἱ ἔνδον ἐόντες ἐπέκλυον.

XIX. 242.

εἰ δέ οἱ ἐκ ἀλέγοντες ἐπιπλώοιτε θάλασσαν.

Sic etiam ſcriptor de viribus herbarum v. 126.

ὅτε οἱ πληξῆται ἅπαντα.

V. Interdum etiam οἷ apud Quintum accuſatiuus eſt, quod ſane vix eſſet credibile, niſi origo huius ſignificationis indicari poſſet. Atque haec pariter vt genitiui ſignificatio ab Homeri interpretibus repetenda eſt. Schol. Ven. ad Iliad. XIX. 384. *τὴν οἷ ἀντωμίαν περισπᾷ ὁ Ἀσκάλωνίτης, καὶ φησὶ κεῖσθαι δοτικὴν ἀντὶ γενικῆς. οἱ δὲ βαρυτονοῦσιν. ἔστι μὲν ἓν καὶ ἐγκλιτικὴν εὑρέσθαι τὴν οἷ ἀντὶ γενικῆς κειμένην, ὥσπερ ἐπὶ τῆ,* (Iliad. XXIII. 387.) *οἱ δέ οἱ ἐβλάφθησαν. ἔστι δὲ καὶ ὀρθοτονουμένην ἀντὶ αἰτιατικῆς, ὥσπερ ἐπὶ τῆ,* (Odyſſ. XVII. 330.) *νεῦσ' ἐπὶ οἷ καλέσας, καί,* (Iliad. XX. 418.) *πρσὶ οἱ δὲ λάβ' ἕνταρα.* Idem ad XX. 418. *περισπασέον τὴν οἷ· ἐκ γὰρ πρὸς ἑαυτόν.* Sic igitur Quintus III. 57.

ἀλλά οἱ ἔτι
ἔτ' αὐτὸς Κρονίδης ἔτ' ἀνέξεται, ἔτε τις ἄλλος
ἔτω μαργαίνοντα καὶ ἀντιόωντα θεοῖσιν.

131.

ἠδέ οἱ ὀφθαλμοῖσι κατανπίον εἰσοράασθαι
ἔσθενεν.

Digitized by Google

Nisi hic datiuus est, vt in hoc, ἐςέδρακον ἀλλήλοισιν IV. 300. Acculatiuus fortasse etiam intelligendus est in VII. 363.

τρομέεσι δὲ οἱ θεοὶ αὐτοί.

VI. Denique apud Orpheum vidimus οἵ et σφίν verbis coniuncta abundare, Cuius loquutionis antiquissimum exemplum fortasse proferat aliquis ex versibus Empedoclis, quos seruauit Simplicius lib. I. in Aristot. Phys. p. 34. a. extr.

ἄρτια μὲν γὰρ αὐτὰ ἑαυτῶν πάντα μέρεσσιν,
ἠλέκτωρ τε, χθών τε, καὶ ἠερανός, ἠδὲ θάλασσα,
ὅσσα φιν ἐν θνητοῖσιν ἀποπλαγχθέντα πέφυκεν.

Sed hic locus non immunis a vitio est. Nam quum sensus esse debeat, paria esse, quae ab elementis orta sint mortalia, apertum est, aut copulam deesse, aut, quod probabilius videtur, aliam obtinere corruptelam. Tolleret has difficultates, qui scriberet, τῶν θ' ὅσ' ἐνὶ θνητοῖσιν ἀποπλαγχθέντα πέφυκεν. Sed leniori mutatione videtur locus sanari posse:

ἄρτια μὲν γάρ τ' αὐτὰ ἑαυτῶν πάντα μέρεσσιν,
ἠλέκτωρ τε, χθών τε, καὶ ἠερανός, ἠδὲ θάλασσα,
ὁσσάκις ἐν θνητοῖσιν ἀποπλαγχθέντα πέφυκεν.

Paria, inquit, elementa sunt, quoties dispersa in rebus mortalibus inueniuntur. Herodoti locum, I. 196. in quo οἵ abundabat, praeclare sanauit Wyttenbachius in Ecl. hist. p. 354. Eodem iure etiam Nicandro eripietur abundans φίν. Hic in Alex. v. 124. ita scribit:

αὐτοὶ δ' ἀσχαλόωσιν, ἄλη δέ φιν ἤθεα φωτὸς
ἄψυχος πεδάει· ὃ δ' ἀελπέα δάμναται ἄτῃσι.

Scholiastes: τὸ σφὶ παρέλκει. περιφρασικῶς δὲ ἤθεα φωτός, ἀντὶ τῆ τὸν φῶτα, ὅ ἐςι τὸν ἄνδρα. Immo ἤθεα φωτὸς simpliciter significat ἤθεα, qualia vir habere solet, i. e. sanam mentem; quae loquutio deriuata videtur ex illo Homeri, quamquam dissimillimo, μήδεα

Digitized by Google

φωτός, vnde Nicander alibi μέζεα φωτός; φίν autem pertinet ad eosdem, quos antea ἀσχαλᾶν dixerat. Neque obstat pronomen ὅ, quod fraudem fecit scholiastae. Nihil enim vlitatius apud Nicandrum, quam haec singularis numeri et pluralis confusio. Non maior videtur auctoritas esse alius loci, qui est in Ther. 725.

ἀσέριον δέ φιν ἄλλο πιφαύσκει.

Vbi φίν, si lectio sana est, non modo singularem numerum, sed secundam quoque personam indicat. Quod equidem quum vix ferendum putem, vitium esse in hoc loco suspicor. Ac nisi forte in his ipsis vocabulis δέ φιν aliquid turbatum est, quorum loco apte diceretur δέ τοι, vel γὲ μέν, quibus saepe vtitur Nicander: πιφαύσκεο, vt aliorum locorum, veluti v. 637. recordatione natum, in πιφαύσκω mutandum duxerim. Ita φίν, negligentia quadam dictum, intelligetur de iis, qui phalangiorum morsu laesi fuerint. De his enim modo dixerat. Similiter loquitur v. 837.

οἷσιν ἐγὼ τὰ ἕκαστα διείσομαι ἄρκια νόσων.

Quod male interpretatum esse scholiasten ἐφ' οἷς, et res ipsa docet, et ex his v. 493. patet:

τῶν μὲν ἐγὼ θρόνα πάντα καὶ ἀλθητήρια νόσων
φύλλα τε, ῥιζότομόν τε διείσομαι ἀνθράσιν ὥρην.

Illud φίν, vt hoc obiter addam, vereor ne v. 789. reddendum sit Nicandro, vbi nunc corrupto metro est, βορεὴ δ' ἐσκλήκασι χηλαί, correpta tertia perfecti, quod quibusdam grammaticis placuit: v. canon. prosod. post librum nostrum de em. rat. Gr. gram. p. 444. Ibi igitur videtur Nicander scripsisse, βορεὴ δέ φιν ἐσκλήκασιν. Nam χηλαὶ speciem habet interpretationis. Eodem vitio liberandum Rufini epigr. 20.

ἀλλὰ τὸ σῶμα
κέκραγεν, ὡς βελέων δεξάμενον φαρέτρην.

Digitized by Google

Ibi est quod impediat, ne quis κέκραγ' emendare velit. Sed delendum ὡς. Participium pro infinitiuo positum.

Progredior ad Quintum, quando in aliis scriptoribus frustra est abundans οἵ vel σφίν quaerentis opera. Ac ne de Quinto quidem quidquam affirmauerim, apud quem σφίν nusquam abundat, οἵ autem etiam alias explicationes admittere videtur. Sic IX. 149.

ἔνθ' ἄρα Δηΐφοβος κρατερὸν κτάνεν ἡνιοχῆα
* * Ἱππασίδην· ὃ δ' ἀφ' ἅρματος αἰψηροῖο
ἤριπεν ἀμφὶ νέκυσσιν· ἄχος δέ οἱ ἔσχεν ἄνακτα.

Homerus ἄνακτά οἱ de rectore equi diceret; Quintus socium intelligit illius, qui occisus est, vt ex his patet XI. 447.

καὶ τότε οἱ θεράπων πολὺ φέρτατος ἐν δαὶ Λυκῆων,
Ἀλκιμέδων ἐρίθυμος, ἑῷ πίσυνος βασιλῆϊ.

Alio in loco, quem supra iam attuli, VII. 363.

τρομέεσι δέ οἱ θεοὶ αὐτοί,

οἵ potest accusatiuus esse. Non multo magis fauere videntur alii loci. III. 670.

καὶ τότε δὴ μεγάλοιο νέκυν Πηλῃϊάδαο
Ἀργείοι πυρὶ δῶκαν, ἀάσπετα νήσαντες
δῆρα, τά οἱ Φορέοντες ἀπ' ἔρεος Ἰδαίοιο
πάντες ὁμῶς ἐμόγησαν.

Hic certe non minus οἵ ad Achillem, quam ad eos, qui ligna congerebant, referri potest. VI. 143.

τῷ δ' ἄρα κύδιμον υἷα Πάρις μάλα πρόφρονι θυμῷ
ἤγεν ἐὸν ποτὶ δῶμα δι' εὐρυχόροιο πόληος,
σῆμα παρ' Ἀσσαράκοιο καὶ Ἕκτορος αἰπὰ μέλαθρα,
νηόν τε ζάθεον Τριτωνίδος, ἔνθα οἱ ἄγχι
δώματ' ἔσαν καὶ βωμὸς ἀκήρατος Ἑρκείοιο.

Vt haec nunc leguntur, Iouis Hercei aedes et ara intelligi debent, ita vt οἵ abundet. Sed probabilius est,

Digitized by Google

domum Paridis intelligi, et de Paride dici οἵ: quare ſcribendum videtur βωμὸν ἀμήρατον, ad quae verba repetendum ſit παρά. Comparari poteſt XIII. 435. ſeqq. Porro VII. 544.

ὣς δ' ὅτε παιπαλόεσσαν ὁδὸν κάτα ποσσὶν ἰόντες
ἀνέρες ἀθρήσωσιν ἀπ' ἔρεος αἰσσοντα
χείμαῤῥον, ναναχῇ δὲ περιβρομέει πέρι πέτρη,
ἐδδέ τί οἱ μεμάασιν ἀνὰ ῥόον ἠχήεντα
δύμεναι ἐγκονέοντες.

Ita ſcribendus hic locus. Sed οἵ pertinet ad ῥόον, et ſpectat ad χείμαῤῥον. X. 42.

εἰ δέ οἱ ἆρ κἀκείνῳ ἀπεχθόμενοι θανέωμεν.

Niſi ſcripſit, εἰ δέ κεν ἆρ κἀκείνῳ, certe οἵ ad Iouem referri videtur, addito alio pronomine, κἀκείνῳ. Similem locum addam Tryphiodori v. 198.

αὐτὸς δ' ἐν κεφαλῇ σκοπὸς ἔζετο· τὼ δὲ οἱ ἄμφω
Ἀτρεΐδαι ἐκέλευσαν ὑποδρηςῆρας Ἀχαιὸς
χῦσαι λάϊνον ἕρκος ἐϋγναμπτοισι μακέλλαις.

Hic οἵ, niſi abundat, cum ἕρκος coniungendum et ad equum Troianum referendum eſt.

Ipſe mihi, ne non ſat firmis praeſidiis muniri videatur mea disputatio, hos locos eripui. Sed non eſt tamen diſſimulandum, accidere Quinto potuiſſe, quod in Orpheo factum videmus, vt οἵ, vbi ſuperfluum eſſet, correctorum ſedulitate expelleretur. Ea ſuſpicio duplici nititur fundamento. Primum enim aliquot in locis, vbi communis ſignificatio obtinet, permutatum inuenitur cum aliis, et quidem iisdem vocibus, quae in Orpheo eius locum occuparunt, vt cum γέ, V. 585. cum ἕ, III. 183. cum τί, XIV. 494 cum μίν, I. 339. VI. 250. 411. X. 102. vbi ſemel introducto μίν etiam in ſequente verſu pro datiuis ſcripti ſunt accuſatiui. Similiter III. 350. vbi vulgo,

Digitized by Google

οἱ δὲ οἱ ὡς ἄθρησαν ὑπὸ σθεναρῇσι χέρεσσιν
πολλὰς ἐκπνείοντας,

cod. Caes. A. habet οἱ δ' ὡς εἰςάθρησαν. VII. 246. vbi vulgo,

τῷ δ' Ἄτροπος ἥντετο Μοῖρα,
ἣ ὑπέκλασε νόσον,

ἥ οἱ ὑπέκλασε est in codd. Ven. Neap. Vatt. A. B. Γ. ed. Ald. VII. 358.

οἷος Ἄρης ὅτε μῶλον ἐπέρχεται αἱματόεντα
χωόμενος δηΐοισι μέμηνε μέγα θυμός.

Hic cod. Matr. A. habet μέμηνε λίαν. Vat. Γ. rectè μέμηνε δέ οἱ μέγα θυμός. Alibi prorsus abest οἱ, vt V. 551.

ἐπεὶ πατρὸς ἓν ἔτ' ἐόντος
νηπίαχοι κομέονται ὑπ' ἀνδράσι μάλα πολλὸν
χειροτέροις.

Scribendum οἱ μάλα πολλὸν χειροτέροις. Quo magis dubitari potest, an non sit delendum cum codd. Caes. A. Vatt. A. B. in his IX. 464.

ἔνομαι πατρὸς ἑοῖο. θοῶς δέ οἱ ἰάχησαν Ἀχαιοὶ
πάντες κυδαίνοντες ὁμῶς Ἀσκληπιῷ υἷα.

Certe Quintus θοῶς δέ οἱ ἴαχε λαός, vel θοῶς δ' ἐπὶ οἱ ἰάχησαν, omisso nomine proprio, vel alia etiam ratione scribere potuit. Nec IV. 25.

αἰεὶ δὲ οἱ Φρεσὶν ἧσιν ἐμαίνετο λοίγιον ἔγχος,

οἱ, sed δέ, vt recte vidit Rhodomannus, expungi debet.

Deinde vero quibusdam in locis aut lacuna, aut particula non satis apta facit, vt οἱ abundans expulsum esse suspicari liceat. Sic I. 32.

ὐδὲ ΝΥ ἔσι θεὰς ἀλιτόνθ' ὑπαλύξαι.

In quo loco supra dixi τιν' emendandum videri, donec de οἱ certius constet. VI. 644.

καί νύ κεν * τότε Τρῶες ἐνέπρησαν πυρὶ νῆας,

Digitized by Google

VII. 393.

νῆυς δ' ἔθεεν κατὰ πόντον, ἐπισπομένου
τυτθὸν ἐπιψαύουσα πολυῤῥοίοιο θαλάσσης
πορφύρεον δ' ἑκάτερθε περὶ τρόπιν ἔβραχε
αἶψα δὲ * μέγα κῦμα διήνυσε ποντοπορεῦσα

VIII. 258.

οὐδέ οἱ ἶσον Ἄρηϊ πέλει σθένος, ὅς. ΜΙΝ ἀρ
ἡμῖν ἐλδομένοισι.

IX. 205.

οὐδὲ μὲν ἐσθλοῖς
Τρώων ἡγεμόνεσσι δέος πέλεν, ἀλλὰ καὶ αὐτ
ἐκ θυμοῖο μάχοντο, καὶ ἀνέρας αἰὲν ἔρυκον
χαζομένους· πολέες δέ ΓΕ οὐκ ἀλέγοντες ἀνάκ
ἐκ πολέμοιο φέβοντο, μένος τρομέοντες Ἀχαι

443.

οἱ δ' ΑΡ' ΕΣ Ἑλλήσποντον ἐπ' ἰχθυόεντ' ἀφίκοντ

516.

ὦ φίλος, οὔ τοι ἐγὼν ἔτι χώομαι, οὐδὲ μὲν ἄλλ
Ἀργείων, εἴ τις * ἔτ' ἤλιτεν εἵκεκ' ἐμεῖο.

Quamquam hic non contemnendam lectionem praebent codd. Ven. Neap. Caes. A. Vatt. A. B. Γ. τῶν ἔ τις. X. 224.

δὴ τότε ΔΗ Ποίαντος ἀμύμονος ὄμβριμος υἱὸς
ἐμμεμαώς, θοὰ τόξα τιταίνων οἷ μέγ' αὔτει.

XI. 62.

ἄμφω ἐπιστάμενοι δόλον ἰχθύσι μητίσασθαι
αἰνὸν ὑπ' ἀγκίστροιο, βαλεῖν ΔΕ ΤΕ εἰς ἅλα δῖα
δίκτυα.

Quem locum supra tractaui sic, vt οἷ euitarem. XII 353.

ἢ νῶϊν· νῦν γὰρ * ὀΐομαι ἐσσυμένως περ
ἀργαλέου πολέμοιο τέκμωρ εὔδηλον ἔσεσθαι.

Male hic legitur πολέμου. XII. 565.

Digitized by Google

ἀκηδέες ἐντύνοντο
εἵτας λυγρήν. μάλα γὰρ PA ἐπήϊεν ὑσατίη νύξ.
ἵν reponit Rhodomannus. XII. 576.
μάλα γὰρ * δέχνυτο πῆμα.
Caef. A. σφίσι addit. XIII. 233.
ὁππότ' ἄποινα περὶ κταμένοιο Φέρεσκον
Ἕκτορος, ὃν * ἔπεφνε πατὴρ τεός.
Caef. A. addit ῥά, quod parum prodeſt. XIII.

ὃ γὰρ δὴν ἐπὶ κῦδος ἀέξεται ἀνθρώποισιν
ἀλλ' ἄρα * καὶ ὄνειδος ἐπέσσυται ἀπροτίοπτον.
veterrimi codd. ἀλλ' ἄρα πὲ καί. Dausqueius καί.
III. 251.
οἳ δ' ΕΠΙ Ἀσυάνακτα βάλον Δαναοὶ ταχύπωλοι
πύργῳ ἀφ' ὑψηλοῖο.
Nolo, vt in re incerta, plures locos congerere. Ipero apertum eſſe, ſi hi loci, quos attuli, cum Orphicis, in quibus οἳ oblitteratum fuit, compatur, non leuem eſſe ſimilis corruptelae in Quinto icionem, praeſertim quum etiam pronomen poſuum abundet in his XIV. 12.
τὰς μὲν ἔτ' ἀδμήτας καὶ νηΐδας οἷο γάμοιο.
XI. 24.
ἐππόθ' ἑοῖο
δάμναθ' ὑπ' ὠδίνεσσι πολυτλήτῳσιν ἀνίης
θεσπεσίῳ τοκετοῖο.
de quo loco ſupra dictum. Laetabor, ſi ſuſpicionem meam confirmatam videro Tychſenii opera, quem in eo nunc eſſe accepimus, vt promiſſam olim Quinti editionem in publicum emittat. Quod ille gratiſſimum faciet doctis hominibus. Mittam igitur haec, quae nunc quidem non niſi coniectura nituntur: illa, quae certa ſunt, vrgebo. Haec quo redeant, non eſt obſcurum. Etenim Orpheus prono-

Digitized by Google

VII. 393.

νῆυς δ' ἔθεεν κατὰ πόντον, ἐπισπομένη ἀνέμοιο,
τυτθὸν ἐπιψαύουσα πολυχρόιοιο θαλάσσης·
πορφύρεον δ'-ἑκάτερθε περὶ τρόπιν ἔβραχε κῦμα·
αἶψα δὲ * μέγα κῦμα διήνυσε ποντοπορεῦσα.

VIII. 258.

ἠδὲ οἱ ἶσον Ἄρηϊ πέλει σθένος, ὅς. MIN ἀρήγει
ἡμῖν ἐλδομένοισι.

IX. 205.

ἠδὲ μὲν ἐσθλοῖς
Τρώων ἡγεμόνεσσι δέος πέλεν, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ
ἐκ θυμοῖο μάχοντο, καὶ ἀνέρας αἰὲν ἔρυκον
χαζομένους· πολέες δὲ ΓΕ ἐκ ἀλέγοντες ἀνάκτων
ἐκ πολέμοιο φέβοντο, μένος τρομέοντες Ἀχαιῶν.

443.

οἱ δ' ΑΡ' ΕΣ Ἑλλήσποντον ἐπ' ἰχθυόεντ' ἀφίκοντο.

516.

ὦ φίλος, ἤ τοι ἐγὼν ἔτι χώομαι, ἠδὲ μὲν ἄλλῳ
Ἀργείων, εἴ τις * ἔτ' ἤλιτεν εἰκεκ' ἐμεῖο.

Quamquam hic non contemnendam lectionem praebent codd. Ven. Neap. Caef. A. Vatt. A. B. Γ. τῶν εἴ τις. X. 224.

δὴ τότε ΔΗ Ποίαντος ἀμύμονος ὄμβριμος υἱὸς
ἐμμεμαώς, θοὰ τόξα τιταίνων οἷ μέγ' ἀὔτει.

XI. 62.

ἄμφω ἐπισάμενοι δόλον ἰχθῦσι μητίσασθαι
αἰνὸν ὑπ' ἀγκίστρου, βαλεῖν ΔΕ ΤΕ εἰς ἅλα δῖαν
δίκτυα.

Quem locum supra tractaui sic, vt οἷ euitarem. XII. 353.

ἦ νῶϊν· νῦν γάρ * οἴομαι ἐσσυμένως περ
ἀργαλέῳ πολέμοιο τέκμωρ εὔδηλον ἔσεσθαι.

Male hic legitur πολέμῳ. XII. 565.

Digitized by Google

ἀκηδέες ἐντύνοντο
δαῖτα λυγρήν. μάλα γάρ ΡΑ ἐπήϊεν ὑσατίη νύξ.

Hic σφὶν reponit Rhodomannus. XII. 576.

μάλα γὰρ * δέχνυτο πῆμα.

Cod. Caeſ. A. σφίσι addit. XIII. 233.

ὁππότ' ἄποινα περὶ κταμένοιο φέρεσκον
Ἕκτορος, ὃν * ἔπεφνε πατὴρ τεός.

Cod. Caeſ. A. addit ῥά, quod parum prodeſt. XIII. 248.

ὃ γὰρ δὴν ἐπὶ κῦδος ἀέξεται ἀνθρώποισιν
ἀλλ' ἄρα * καὶ ὄνειδος ἐπέσσυται ἀπροτίοπτον.

Tres veterrimi codd. ἀλλ' ἄρα πὰ καί. Dausqueius καί. οἱ. XIII. 251.

οἳ δ' ΕΠΙ Ἀσυάνακτα βάλον Δαναοὶ ταχύπωλοι
πύργῳ ἀφ' ὑψηλοῖο.

Nolo, vt in re incerta, plures locos congerere. Illud ſpero apertum eſſe, ſi hi loci, quos attuli, cum tot Orphicis, in quibus οἳ oblitteratum fuit, comparentur, non leuem eſſe ſimilis corruptelae in Quinto ſuſpicionem, praeſertim quum etiam pronomen poſſeſſiuum abundet in his XIV. 12.

τὰς μὲν ἔτ' ἀδμήτας καὶ νηίδας οἷο γάμοιο.

et XI. 24.

ὁππόθ' ἑοῖο
δάμναθ' ὑπ' ὠδίνεσσι πολυτλήτῳσιν ἀνίης
θεσπεσίῃ τοκετοῖο.

De quo loco ſupra dictum. Laetabor, ſi ſuſpicionem meam confirmatam videro Tychſenii opera, quem in eo nunc eſſe accepimus, vt promiſſam olim Quinti editionem in publicum emittat. Quod ille gratiſſimum faciet doctis hominibus. Mittam igitur haec, quae nunc quidem non niſi coniectura nituntur: illa, quae certa ſunt, vrgebo. Haec quo redeant, non eſt obſcurum. Etenim Orpheus prono-

Digitized by Google

men istud maxime verbis, ita vt abundet, solet adiungere: Quintus pro genitiuo et accusatiuo ponit. Vtriusque commune est hoc, quod istud pronomen suo quisque modo tantopere frequentant, vt paene fulciendis versibus inseruire videatur. Quod si quaerimus, vter hac ratione prior vsus sit, Quintum dicamus necesse est. Hic enim declinauit tantummodo ab antiquiorum consuetudine, non nouum vsum introduxit. Et declinauit quidem paullatim et gradibus quibusdam. Nam quum apud antiquos οἵ saepe ita collocaretur, vt, quamquam datiuus esset, genitiui loco poni videretur, primo genitiuum participii ei adiunxit; deinde etiam sine eiusmodi genitiuo ita vsurpauit, vt prorsus instar genitiui esset; denique, quum semel exuta datiui natura pro alio casu poneretur, eo progressus est, vt etiam accusatiui locum tenere posse crederet. Non ita, qui vsus apud Orpheum est, ab antiquis potest deduci. Atqui si hic aetate posterior fuit Quinto, origo Orphici vsus, quae aliter prorsus obscura esset, plana est atque aperta. Etenim si semel instar fulcri versuum frequentabatur οἵ; si saepe ambiguum erat, vtrum singularis an pluralis esset; si plurimis in locis dignosci vix poterat, vtrum pro genitiuo vel accusatiuo poneretur, an cum verbo coniunctum abundaret: quid mirum, si Orpheus lectores suos, iam satis simili licentiae adsuetos, non offensum iri abundante isto pronomine censuit? Ac profecto, qui locos vtriusque scriptoris, quos supra protulimus, comparare volet, non poterit non fateri, multos eorum tam inter se similes esse, vt nihil plane interesse videatur, vtrum aliquis οἵ Quinti more, an Orphei intelligat. Exempli caussa in hoc:

ἠδέ τί οἱ μεμάασιν ἀνὰ ῥόον ἠχήεντα
βήμεναι ἐγκονέοντες.

Vel in illo:

εἰ δέ οἱ εἰσαΐοντες ἀπειρέσιον κεχάροντο.

Digitized by Google

Cui quid poteſt eſſe ſimilius, quam Orphicum illud v. 695.

τῷ δέ οἱ εἰσαίοντος ἐπαχνώθη φίλον ἦτορ.

Caeterum illud non eſt praetereundum, quemadmodum οἱ apud Orpheum abundat, ita in orientalium populorum linguis pronomen ſuffixum abundare: vt Geneſ. II. 19. Exod. XVIII. 27. Deut. XXIII. 3. Iud. VII. 8. Iob. XII. 11. Prou. XIII. 13. Ieſ. XXXI. 8. Dan. XI. 8. Hoſ. VIII. 9. Et apud interpretem Syrum Marc. I. 14. Luc. II. 29. II. Cor. V. 10. Horum locorum omnium indicium debeo Io. Aug. Henr. Tittmanno. Viderint ergo, qui orientalium linguarum cognitionem cum Graecis litteris coniungunt, an peregrinam originem habeat abundans illud οἱ. Vtcumque res eſt, nihil, vt ſpero, detrahetur iis, quae ſupra disputata ſunt. Quum enim, quantum equidem exiſtimare poſſum, nihil in Orphei Argonauticis reperiatur, quod aut ingenium, quale eſſe hominum ſub oriente ſolet, aut dictionem ſimilem illorum ſermoni prodat, manebit illud, quod ſupra efficere operam dedi, vt niſi origo, certe vſus iſtius loquendi rationis e Graecis ſcriptoribus confirmari debeat.

Hactenus de his pronominibus. Nunc omnino orationem Orphei conſiderabimus. Quae, ſiue temporum modorumque conſequutio, ſiue formulae quaedam, ſiue flexiones nonnullae, ſiue denique ſingulorum vſus vocabulorum ſpectetur, egregie noſtram de Orphei aetate ſententiam confirmat. Haec igitur ſic perſequar, vt, quae potiſſima ſunt, ſecundum verſuum ordinem tangam, ſimulque locos quosdam non recte conſtitutos retractem.

V. 6. Πηκτὶς frequentatum Nonno vocabulum, vt I. 389. 431. 434. 444. II. 19.

13. Λοχεύειν vſitatum recentioribus verbum, vt Manethoni IV. 154. vbi λοχευομένοισι βροτοῖσι ſcribendum, et 417. Vlurpant et de muliere, vt iam ſcri-

Digitized by Google

ptor hymni Hom. in Merc. 230. Orpheus v. 130. Nonnus XXX. 270. XLI. 168. 412. XLIV. 171. 312. 316. XLVI. 319. XLVIII. 834. 844. 846. 897. et de viro, vt Orpheus v. 13. 137. 160. Nonnus VII. 79. XXIII. 317. XXVII. 289. XXXI. 85. XLVIII. 227. et metaphorice, vt Orpheus v. 255. Nonnus VII. 84. XXVI. 274. XXVII. 50. XXXI. 22. 23. XXXVIII. 246. 280. XLVII. 86. Coluthus 176.

57. Coniunctiuus poſt praeterita frequenter occurrit apud huius aetatis poetas. Lithicorum ſcriptor v. 3. 645. 646. Quintus II. 172. ſeqq. III. 306. IV. 208. 375. 484. V. 254. 273—277. 280. VI. 33—35. 320. VII. 153—155. 234. 236. 244. ſeq. 249—251. 404. 494. ſeq. 539. IX. 25. X. 99. ſeq. XI. 186. ſeq. 321. 335. ſeq. XII. 370—373. 417. ſeq. 518. ſeq. 562. ſeq. XIII. 24. ſeq. 30. ſeq. XIII. 545. XIV. 151. ſeq. 484—486. Nonnus XVI. 376. Ioannes Gazaeus 495. Orpheus v. 6. 57. 73. 74. 106. 252. 292. 410. 893. 946. 1179. 1180. 1379. Contra optatiuum poſt praeſens Lithicorum ſcriptor poſuit v. 169. 175. 371. et Quintus II. 314. XI. 494. Nonnus I. 383. et alibi ſaepiſſime. Ioannes Gazaeus 9. Itaque non debebat in Procli hymno Muſarum v. 24. γνοίην in γνώω mutari.

58. Fortaſſe ἠπερόπευεν mutandum eſt in ἠγεμόνευεν. Τρίβον δόλε dixit viam doloſam. Ac τρίβος quoque, quo vocabulo mox etiam v. 69. vtitur, non eſt antiquorum epicorum. Habent Hom. hymn. Merc. 447. Theocr. XXV. 156. Maximus 603.

74. Ἰδὲ multum ab recentioribus vſurpatum. Quintus I. 107. 375. II. 342. 498. III. 608. IV. 154. 502. IX. 31. XIV. 289. 527. Manetho II. 31. 33. 123. 151. 178. 231. 316. III. 73. 151. 179. 210. IV. 82. 96. 119. 127. 174. 211. 229. 232. 323. 439. VI. 14. 278. 361. 461. 695. Orphei locos index indicabit. Apud Homerum et reliquos antiquos plerumque hiatum facit, ita vt non dubitandum videatur, quin digamma in hac vo-

Digitized by Google

ce fuerit. In contrariam enim partem quae notaui, non videntur ſincera eſſe. Iliad. VI. 4.

μεσσηγὺς Σιμόεντος ἰδὲ Ξάνθοιο ῥοάων.

Ibi aliae olim erant lectiones, μεσσηγὺς ποταμοῖο Σκαμάνδρε καὶ τόμα λίμνης vel καὶ Σιμόεντος. Odyſſ. XXII. 3.41.

μεσσηγὺς κρητῆρος ἰδὲ θρόνε ἀργυρόηλε.

Heſiod. Theog. 887.

πλεῖσα θεῶν εἰδυῖαν ἰδὲ θνητῶν ἀνθρώπων,

vbi fortaſſe καί, quod in antiquis libris eſt, e veteri quadam lectione manſit. Aliis in locis antiqua lectio vnius litterae detractione reduci poterit, vt Iliad. XXIV. 166.

θυγατέρες δ' ἀνὰ δώματ' ἰδὲ νυοὶ ὠδύροντο.

et, vbi ν ἐφελκυστικὸν praecedit, Iliad. XIII. 432. XIV. 165. XXIV. 643. Odyſſ. IX. 186. XI. 430. 625. In Scuto Herculis caeſura carens verſus 199. ita corrigi debet:

ἔγχος ἔχεσ' ἐν χερσὶ ἰδὲ χρυσέην τρυφάλειαν.

84. Non eſt antiqua forma ἀκοή.

96. Ἐπεσσομένοισι defendi poſſet ex Nonno XLI. 179. vbi eſt αἰὼν μάντις ἐπεσσομένων, ſi ſana eſt lectio. Sed praeſtat ἐπ' ἐσσομένοισι et hic et infra v. 300. 630.

121. Σείριος ſol. Nicand. Ther. 779. et, ſi bene memini, etiam alio loco. Alios attulerunt interpretes ad Heſychium.

154. Ἐν δὲ ſaepiſſime Orpheus. Vide indicem. Quintus XII. 194. In eodem reponendum hoc VIII. 99.

179. Nihil proficeret, qui ad vulgatam tuendam afferret non prorſus diſſimilem locum Quinti VII. 674.

ἕνεκ' ἄρ' αὐτὸς

θαρσαλέως κατέτευξεν ἰὼν ἐπὶ δῆριν ἑτοίμως.

Equidem ſi aliquem habeo in hoc genere ſenſum, nihil dubito hunc verſum ſuppoſitum pronunciare. Alia

Digitized by Google

interpolationum in Quinto exempla codices a Schowio collati praebent.

216. 219. Nonnus τάχυν Ἰνδῶν dicit XVIII. 267. XXV. 71. 348. ἀνδρῶν XLI. 66. Ἑλλάδος is, cuius sunt versus in Anal. Brunck. T. III. p. 147. XXI. 25.

222. Ταρσὸς frequens apud recentiores vocabulum. De alis noster etiam v. 441. Vide ad Hesych. ταρσίους. In Moschi Europa II. 58. scribendum puto:

τοῖο δὲ φοινήεντος ἀφ' αἵματος ἐξανέτελλεν
ὄρνις ἀγαλλόμενος πτερύγων πολυανθέϊ χροιῇ,
ταρσὸν ἀναπλώσας, ὡσεί τε τις ὠκύαλος νῆυς·
ὡς χρυσέῃ ταλάροιο περίσκεπε χείλεα ταρσῖς.

250. Παχνώθη, acceptum ab Hesiodo Ἔργ. 360. τό τ' ἐπάχνωσεν φίλον ἦτορ, frequentarunt recentiores: Quintus V. 322. VII. 721. et noster aliquoties.

251. Νεῦσεν ἵνα. Similiter ὄφρα post verba iubendi, vt supra v. 99. infra v. 409. 946. Quintus XIV. 238. Nonnus XXXIII. 57. XXXVII. 753. p. 962, 29. Fortasse etiam XXXV. 150. p. 872, 33. dedit:

ἐκέτι βασσαρίδεσσι κορύσσομαι· εἴ με κελεύεις,
ὄφρα φίλοις ναετῆρσι μαχέσσομαι, Ἰνδὸν ὀλέσσω.

Similis loquutio est XXXIV. 84. ἤθελεν ὄφρα λάμψειε, cuius fundus est in Homerico, ἦ ἐθέλεις ὄφρ' αὐτὸς ἔχῃς γέρας.

261. Ἰκρία γομφώσαντες Nonnus XL. 447.

280. Ἡπλώσαντο. Hoc quoque verbum illi aetati in deliciis fuit. Noster v. 362. 627. 928. Nonnus XXIV. 336. XLVIII. 260. 345. Ioannes Gazaeus 63.

327. Στέφανος περίκυκλος Ἀριάδνης non modo in XLVIII. Nonni v. 971. p. 1306, 6. sed etiam XXV. 145. p. 650, 10. legitur.

337. Τηθὺς pro mari apud Quintum II. 116. V. 14. 398. XI. 418.

343. Seruandum erat ἀχλύα, quae forma saepius occurrit apud Quintum: ὀϊζύα II. 87. νηδύα IV. 259. XII. 136. XIII. 138. ὀφρύα IV. 361. ἰξύα XI. 201.

Digitized by Google

345. Τὰ poſt ſecundum vel tertium vocabulum non eſt antiqui vſus. In Heſiodi Theog. 682. pro *ποδῶν αἰπεῖά τ' ἰωὴ* legendum *ποδῶν τ' αἰπεῖα ἰωή*. Ibidem 692. in his *ἱερὴν Φλόγα θ' εἱλυφόωντες* prorſus omittenda copula. Apud Theocritum IV. 54.

ναὶ ναί, τοῖς ὀνύχεσσιν ἔχω τέ νιν· ἄδε καὶ αὐτά.

E cod. Med. notatum *τε νιν, ἴδε*. Scribendum videtur:

ναὶ ναί, τοῖς ὀνύχεσσιν ἔχω νιν, ἰδ'· ἄδε καὶ αὐτά.

Quintus quoque vitare hanc poſituram ſolet, in quo XI. 432. vbi legitur,

μάρναθ' ἀμφὶ πόληος, ἑῶν τεκέων τε, καὶ αὐτῶν,

ſcribendum eſt *τόληος ἑῆς, τεκέων τε*. Collocant *τε* poſt ſecundum verbum Cynegeticorum ſcriptor I. 141. 204. II. 416. III. 97. 163. 214. 267. 370. 411. IV. 411. Lithicorum ſcriptor v. 663. Manetho II. 99. 259. 274. ſcriptor de viribus herbarum 24. Orpheus v. 518. 716. 774.

358. Non debebam mutare *ἑῆς*. Eodem modo Quintus, *οἵ ἄνακτι, ἑῷ βασιλῆϊ, οἷο γάμοιο*, quorum ſupra mentio facta eſt.

360. Nonnus Dionyſ. IX. 170. XXXIV. 246. XXXIX. 366. XLI. 112. et in paraphr. Ioann. c. XXI. 7. *χεῖρας ἐρετμῶσαι*, et Dion. XLI. 114. *ςέρνον ἐρετμῶσαι* habet; *γαλήνην* Ioannes Gazaeus 427.

374. Nonnus III. 46. *ὕδωρ ἐχάρασσον ἐρετμοῖς*. XXVI. 180. XLIII. 200. *θαλάσσια νῶτα χαράσσων*. XL. 466. *χαρόξατε νῶτα θαλάσσης*. XLI. 114. *χαρασσομένην ἅλα ταρσῷ*. Orpheus 706.

383. Loquutionis Orphei aetate vſitatiſſimae, *διαστολὴ μέλεται*, exempla vide in notis ad h. v.

384. *Λύρην ἀράσσεις* Chriſtodorus 46. *ἑπτατόνῳ κιθάρῃς ἐπινίκιον ὕμνον ἀράσσων* Nonnus I. 488. *ἑπτατόνῳ κιθάρῃ Φιλοτήσιον ὕμνον ἀράσσων* idem V. 102. *τηκτίδι νυμφοκόμῳ θαλαμηπόλον ὕμνον ἀράσσων* idem XXVI. 206. Orpheus v. 400.

Digitized by Google

385. Formam Ἑρμάων primus habet Hesiodus apud Strabonem I. p. 72. Inde frequentarunt recentiores: Bio III. 8. inscriptio Marcelli 24. Maximus 263. 425. 541. 610. Manetho II. 291. III. 316. IV. 181. 206. 327. 359. IV. 425. V. 159. Nonnus V. 74. VIII. vlt. X. 302. XIII. 33. XVIII. 316. XXV. 56. XLVIII. 410. Coluthus 68. 76. 113. 120. Ioannes Gazaeus 197.

393. Vocabulum ἕξις apud nullum epicum puto occurrere. Ἦθος de indole dixit singulari numero Hesiodus Ἔργ. 67. 78. Manetho IV. 536. Nonnus XLII. 150. XLV. 317. XLVIII. 230. 918. Plurali vsi sunt Maximus 94. 140. Nonnus XX. 150. XXVI. 67. XLII. 275. Coluthus 268.

439. Ὑποκλάζειν occurrit etiam apud Nonnum XLIII. 47. XLVII. 627. apud Longum p. 82, 20. ed. Schaefer. Quare dubitari potest, an veram lectionem in Orpheo assequutus sit Ruhnkenius.

440. Κυκλῦσθαι a Callimacho h. Del. 250. acceptum frequentarunt noster; vide v. 749. 900. et Nonnus XIII. 138. XIV. 388. XVII. 330. XVIII. 118. XXII. 162. 180. 254. 358. XXVIII. 153. 172. 328. XXXIII. 63. XXXIV. 10. XXXVIII. 150. XLVI. 180. XLVII. 459. XLVIII. 914. 959. Et passiue XXII. 263. XXXVIII. 312. Ioannes Gazaeus 269.

459. Χεῖρας ἐφαπλῶσαι Nonnus dixit XII. 276. XL. 321. XLVIII. 170. Ioannes Gazaeus 46. Eodem verbo noster vtitur infra v. 1344. Nonnus II. 239. III. 400. XV. 9. XXI. 385. XL. 527. Ioannes Gazaeus 256. 433. 596. 608 Longi Pastor. p. 18. ed. Schaef. vbi Schaeferus verbum ἐφαπλῦν e Polluce attulit T. I. p. 569.

467. Κάμπτετο δ' ἄκρη Quintus XIV. 413.

471. Ὀφέλσιμος, quod ipsum est recentiorum temporum, ex Oppiano (Halieut. III. 429.) affert Eustathius ad Odyss. p. 1472, 33. memorans simul aliam formam ὀφέλλιμος, quae nunc quidem legitur apud Maximum v. 135.

483. Θελξίφρων de vino Nonnus XIII. 270. et, quod ad nostri locum apte comparari potest, παρηγο-

Digitized by Google

ρέεσσα θελξίφρονι μύθῳ XIX. 87. Ὕμνος quoque generatim pro carmine non eſt antiquorum. Non obſtant Heſiodi verſus Ἔργ. 657. 661. qui locus vt interpolationis ſuſpicione liberetur, certe in priore verſu vocabulum hoc proprie intelligi poteſt, in altero videndum eſt, ne legi debeat εἶμον.

496. Καλὸς prima breui erunt fortaſſe, qui ſi non antiquis, certe recentioribus epicis concedendum putent. At neutri ſic vſurparunt; certe ante Nonnum. Quae in contrariam partem afferri poſſunt, et pauca ſunt, neque vitio carentia. In Heſiodi Theog. 585.

αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῦξε καλὸν κακὸν ἀντ' ἀγαθοῖο.

Scribe, αὐτὰρ ἔπει τεῦξεν. In Ἔργοις v. 63.

παρθενικῆς καλὸν εἶδος ἐπήρατον.

Sic quidem etiam cod. Viteberg. cum gloſſa παρθένε. Sed non modo primae ſyllabae in καλόν, verum etiam vltimae correptio ante εἶδος verſum interpolatione vitiatum eſſe arguit. Scriptor de viribus herbarum v. 21.

θρέμματα γῆν νηάς τε καλὸν φυτόν ἐσι φορῆσαι,

quae etiam displicitura eſſent ſine correptione huius nominis, quae fortaſſe, vt in didactico poeta, eoque recentiore, ferri poteſt, quamquam producta ſyllaba eſt v. 43. Scribendum puto:

θρέμματα γῆν νηάς τε φυτὸν τόδε καλὰ φορῆσαι.

In illo quidem ſcriptore, qui libros I. et V. Apoteleſmaticorum ſcripſit, καλὸς prima correpta V. 46. 105. et καλόεργος I. 156. 354. non aegrius feremus, quam apud Gregorium Nazianzenum. Sed de Nonno nonnihil dubito. In Dionyſiacis quidem non memini καλὸς prima breui legiſſe niſi in hoc verſu,

Digitized by Google

βέτης καλὸς ὅλωλε, καλὴ δέ μιν ἔκτανε κέρη,

qui quater legitur in XV. 398. 402. 408. 413. Quo in loco quamquam κακὴ scribi posset, nescio tamen an Nonnus in illa operis sui parte, quae plane bucolica est, bucolicos poetas imitari voluerit. In paraphrasi Ioannis idem scriptor, vt Paull. Sil. Ἐκφ. II. 50. 240. primam in κακὸς corripuit cap. I. 47. X. 11. 32. Sed hoc carmen, quod vereor vt omni ex parte ad exemplum epicorum carminum exigi debeat, non adhibuerim ad Dionysiaca. Eamdem ob caussam supra, quum de epicorum versibus dicerem, nullam eius mentionem feci: quae quum sponte se nunc obtulerit, ne quis forte vitiosos versus in Dionysiacis auctoritate istius paraphraseos tueri velit, quosdam librariorum errores indicabo, omissis quidem, vt par est, illis versibus, quorum magnus numerus ab interpolatore additus est. Igitur caesura trochaica, quae est cap. IV. 53.

εὐσεβίης ἐς ὁδὸς ὅλον οἶκον ἀμεμφέος ἔλκων,

sic videtur corrigenda esse:

εὐσεβίης ὅλον οἶκον ὁδὸς ἐς ἀμεμφέας ἕλκων.

Productionem breuis syllabae XV. 12.

ἀπλανέος σοφὸς ἕτος ἐμὸς ὄρος ἐξὶν ἐφετμῆς,

nemo non videt tollendam esse scribendo ἐμῆς. VI. 69.

ὅττι θεῷ σὺ μόνος ἅγιος πέλες.

Scribe μόνος πέλας ἔκγονος. Ioannes: ὅτι σὺ εἶ ὁ Χριστὸς ὁ υἱὸς τοῦ θεοῦ τοῦ ζῶντος. Hiatus ἀμφὶ ἔθεν IX. 21. non sollicitandus. Sed I. 33. haec leguntur:

εἰς ὃν ἂν ἀθρήσειας ὑπηνέμιον καταβαῖνον
πνεῦμα θεῷ νοεροῖο, καὶ αὐτόθι ἔμπεδα μίμνει,
ἕτος ἀφωτίζοισι φάος μερόπεσσιν ὀπάσσει.

Sylburgius μίμνον coniicit. Scribendum videtur, καὶ ἔμπεδον αὐτόθι μίμνον. II. 9.

Digitized by Google

ἑ μὲν ἄνηρ πόθεν ἦεν ἐπίσατο· ὑδροφόρος δέ.

Ἐπίσατο vereor ne interpretis sit, Nonnus autem ἐπεφράσατ' scripserit. V. 25.

πάντες ἀλεξιμόροιο ἐμῆς αἰῶντες ἰωῆς
παιδὸς τηλυγέτοιο φερεζώοιο τοκῆος.

Scribe νέης. XIX. 3.

κοίρανον ἠσπάζοντο ἐνὶ ψευδήμονι κλήσει,
ἱκεσίης κήρυκι· καὶ ἤιεν ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ.

Verba ἐνὶ (Ald. ἐν) ψευδήμονι κλήσει ἱκεσίης κήρυκι ab interpolatore addita sunt. XIX. 14.

ἕκτη δ', ἣν ἐνέπουσι, περισάββατος ἔπλετο ἠώς.

Scribendum videtur ἔτρεχεν ἠώς, vt v. 42.

γείτονα νύκτα φέρουσα περισάββατος ἔτρεχεν ἠώς.

XXI. 14.

τοῦτο πάλιν τρίτον ἄλλο ἐφαίνετο πᾶσι μαθηταῖς
Ἰησοῦς.

Ald. φαίνετο. Scribe φασίνετο.

515. Ἀστροχίτων nomen Herculis est apud Nonnum XL. 369. 408. 413. 422. 423. 579. Πόλον ἀστροχίτωνα dixit Ioannes Gazaeus 192: χορείην Paull. Sil. Ἐκφρ. 8. Soph. I. 155.

537. Δαδικτότος etiam infra 1168. Vide Indicem. Ex Iliad. XXIII. 679. accepit hoc Apollonius I. 1304. IV. 557. Inde frequentarunt recentiores: Dioscorides epigr. 13. Quintus III. 192. et saepe alibi, Nonnus XI. 236. 327. XII. 118. XIV. 279. XV. 386. XVI. 300. XXV. 467. XXVII. 79. XXXIV. 332. XXXV. 371. XXXVI. 279. XXXVIII. 432. XXXIX. 4. XLVII. 185. Tryphiodorus 390. Et δάκησεν, *mortuus est*, Nonnus XXXII. 185.

Digitized by Google

543. Nonnus XIV. 90.

μαντιπόλαν σπέρμηνε θεηγόρε ἔμπλεον ὀμφῆς.

Ita maló, quam, ſeruato vulgato θεηγόρον, cum Rhodomanno μαντιπόλε.

558. Ἶσον οἴτῳ. Oppian. Hal. I. 565. θᾶσσον εἰσί.

562. Δὲ antiqui poſt primum vocabulum ponunt, niſi vbi praepoſitio cum nomine praecedit, vt περὶ οἷ δ' ἔλαβ' ἠνία. Itaque in Heſiodi Theog. 733. τεῖχος περιχεῖται δ' ἀμφοτέρωθεν vel hanc ob cauſſam vitioſum eſt. In antiqua lectione τεῖχος δὲ περοίκεται vel τεῖχος δέ περ οἴκεται latere videtur τεῖχος δὲ περοίχεται. Scholiaſtes per περιτρέχει explicat. Atque Heſiodus vltimam litteram in περὶ Aeolenſium more eliſit etiam in compoſito περίαχε Theog. 678. quod hinc duxit Quintus II. 604. III. 599. XI. 382. XIV. 415. 482. 533. In Ἔργοις 112. pro vulgata ὥς τε θεοὶ δ' ἔζωον recte Bruncius ὡς δὲ θεοὶ ζώεσκον edidit. Quo facilius dubitari poteſt, an etiam v. 46.

ἔργα βοῶν δ' ἀπόλοιτο καὶ ἡμιόνων ταλαεργῶν

emendatione indigeat. Neque in Theogonia v. 65. mutanda vett. edd. interpunctio, quantumuis incommoda; neque in Scuto Herculis v. 205. Eſt illa collocatio particulae δὲ et recentiorum et fere peiorum poetarum. Poſt ſecundum vocabulum poſuere ſcriptor Cynegeticorum I. 229. 276. 299. 392. II. 166. 255. 294. 317. 619. III. 51. 221. 353. 499. IV. 43. 54. 76. 103. 198. 199. 229. 275. Maximus 480. 484. 488. Manetho II. 425. III. 224. 409. IV. 77. Orpheus v. 984. 1036. 1328. Poſt tertium vocabulum Cynegeticorum ſcriptor I. 382. II. 83. III. 305. Maximus 27. 173. 245. 386. 608. Orpheus v. 460. 820. 894. 1129. 1264. Poſt quartum ſcriptor Cynegeticorum III. 82.

564. Contracte γῆνας dixit Quintus II. 352. XII. 127. 274. XIII. 64. et γῆσιν III. 4. 390. IV. 81. IX. 172. 433. XII. 348.

Digitized by Google

572. Ἐδωμήσαντο. Apollon. II. 531. Nonnus XIII. 365. XL. 534. Coluth. 280. 300. Paull. Sil. Ἐκφρ. I. 45. II. 139.

582. Πολυχανδές. Theocritus XIII. 46. Saepius hoc vocabulo vtitur Quintus, vt I. 525. IV. 475. Nec minus Nonnus, vt XI. 162. XV. 19. XVI. 257. XVIII. 194. XXVI. 305. XXXIV. 252. et alibi.

589. Νῖκος non eſt antiqui vſus. Nunc quidem non ſuccurrit ſtatim exemplum, niſi in Apoteleſmat. 358. et in epigr. 18. in columnas Athletarum Conſtantinop. in Brunck. Anal. T. III. p. 21. Par ratio eſt nominis λόχος v. 592.

614. Quae ad hunc verſum in notis dixi, ad antiquos pertinent. Itaque λάεσσι ſernandum videtur. Sic in epigr. incert. 370. 697. et in epigr. Agathiae 53. Neque in Orpheo v. 1122. παλάεσσιν eſt corrigendum. In Homero, praeter Odyſſ. XV. vlt. perpauci ſunt loci, qui ſententiae meae repugnare videantur: vt Odyſſ. X. 268. XXI. 93. In vtroque τοίχεσσι eſt: quod vereor ne grammaticis debeatur. Certe in poſteriore loco cod. Vind. CXXIII. habet τοῖσι δέ. In quibusdam nominibus tamen vſitata haec forma eſt, vt in χείλεσι. Sed χείρεσσι ſemel exſtat in Homero Iliad. XX. 468. non negligendum criticis. Recentiores in hoc genere non ita ſolliciti fuerunt. Θήρεσσιν ſcriptor Cynegeticorum habet I. 430. 447. III. 111. IV. 65. ῥίνεσσιν idem I. 476. χείρεσσι Lithicorum ſcriptor 372. Quintus III. 400. IV. 255. XII. 419. XIII. 184. 303. 533. Sed V. 469. pro χείρεσσ' ἐμαῖς ſcribendum χερσὶν ἐμαῖς. Paull. Sil. Ἐκφρ. I. 210. II. 348. Νήεσσιν Quintus III. 741. VIII. 362. IX. 412. XII. 166. XIII. 66. Ἀτὰρ μέγα Τρώεσσι πῆμα XII. 49. niſi ſcribendum ἀτὰρ Τρωσὶν μέγα πῆμα. παλάεσσιν XIII. 306. 514. Φώρεσσι Maximus 435. ῥίπεσσιν Nonnus XL. 461. Sed in Bacchylidis fragm. 6. in Anal. Brunck. ſcribendum πάντεσσι.

694. Πεφυλαγμένος. Maximus 5. 43.

Digitized by Google

722. Φερώνυμος recentiores dixerunt. Veteres, et in his Dionyſius Periegetes, etiam cum hiatu praetulerunt ἐπώνυμος. Primus, quem ſciam, Φερώνυμος habet Nicander Ther. 666. Inde ſcriptor de viribus herbarum v. 115. 150. Nonnus III. 276. V. 71. VIII. 75. X. 77. XIII. 69. 78. 436. XIV. 278. XVIII. 75. XX. 137. XXI. 88. XXIV. 45. XXXV. 143. XLI. 270. 342. 365. XLVIII. 581. Coluthus 242. Chriſtodorus 33. Epigr. 42. in Huſchkii Analect. crit. p. 276. Φερωνυμίην habent Oppian. Hal. I. 243. Nonnus XLI. 267.

744. Τιβάρηνά τ' ἔθνη, et infra Ἀριμασπά τ' ἔθνη, atque alia huiusmodi exempla pluralis per η formata, noſter cum recentioribus contra antiquorum conſuetudinem vſurpauit. Neque diuiſim haec in recentioribus ſcribi poſſunt, vt in Heſiodeo νείκεα καὶ δῆριν ὀφέλλοις, quo quidem in loco vereor ne legi debeat δῆριν καὶ νείκε' ὀφέλλοις. Sic apud Orpheum γένη v. 1143. Φάρη v. 968. Ad idem genus pertinent talia quoque, vt ὀξαῖ v. 611. Φινεῖ 678. χάρες 12. κέρδες 835. ῥεῖθρον 464. 804. ἐσμαράγευν 438. et alia.

757. Similiter Atticum νεὼν habet inſcriptio Marcelli v. 44.

772. Ἀνενείκατο φωνήν. Fundus huius loquutionis eſt in Iliad. XIX. 314.

μνησάμενος δ' αὐτῶς ἀνενείκατο, φώνησέν τε.

Inde ἀνενείκατο φωνὴν vſurpare coeperunt recentiores: Theocritus XXIII. 18. Moſchus II. 20. 130. Nonnus IV. 76. VI. 345. XI. 253. XVI. 146. XXI. 10. XXIV. 146. XXXVII. 403. vbi vulgatum ἀνενείκατο emendauit Schraderus ad Muſaeum p. 41. Muſaeus v. 121. 172. Coluthus ex Nonno (VI. 345) τόσην ἀνενείκατο φωνὴν v. 167. 259. 298. 322. Noſtri loca v. in indice.

794. Ἐνδατίαις. Nonnus XXIII. 131. Nicaenetus epigr. 3. Memorant Heſychius et Pollux III. 51.

Digitized by Google

796. Pro ἔλλῃξε antiquus ſcriptor dixiſſet ἐκάλεσσε.

821. Βριαρὴν ἀνενείκατο φωνήν. Nonnus XVI. 146. idem hemiſtichium habet.

824. Ἔκποθεν ἄτης Apollonius III. 262. Ἔκποθεν ἀπροφάτοιο Quintus III. 436. XII. 500. Ἔκποθεν Οὐλύμποιο idem IX. 257. Ἔκποθεν Ἰδαίων ὀρέων XI. 267. Ἔκποθεν Ἡφαίστοιο XIII. 446. Nudo ἔκποθεν idem vſus eſt VII. 306. VIII. 61. 253. 343. IX. 242. 419. XI. 230. XIII. 538. XIV. 74. et Chriſtodorus 129.

869. Φίλτρα, amor. Hoc quoque ab antiquorum ſermone abhorret. Ita ſcriptor Cynegeticorum II. 399. Nonnus XV. 399. XXX. 147. 153. Ioannes Gazaeus 697.

881. Neque ἔρωτες plurali numero antiquum eſt, nec μορφαί. De hoc quidem dixi in lib. de em. rat. Gr. gramm. p. 39.

894. Δοκεύειν, quod pro *obſeruare*, *videre* Nonnus fere ſingulis paginis vſurpat, tum etiam Manetho VI. 137. et Chriſtodorus 287. Iulianus Aegyptius ep. 38. in Brunckii Analect. T. II. p. 502. Irenaeus ep. 2. ibid. T. III. p. 10. Cometas 2. p. 15. Agathias 69, 9. p. 58. *putare* ſignificat apud recentiſſimos ſcriptores, vt apud Coluthum 258. apud Chriſtodorum 157. 161. 180. 336. 395. Et ita noſter hic et infra.

898. Περιμήκετος ex Iliad. XIV. 287. et Odyſſ. VI. 103. ductum valde in vſu fuit apud recentiores. Ita Quintus I. 545. VI. 519. VIII. 217. Nonnus XIV. 38. XXI. 211. XXIV. 69. XXVIII. 240. XXX. 227. ex emendatione Rhodomanni. XXXVI. 25. 309. XXXVII. 708. Ioannes Gazaeus 28. Πολυμήκετος exſtat apud Quintum II. 451.

900. Ἑπτὰ πέρι σταφύλοισι κυκλόμενον. Nonnus XXXVIII. 312. ἑπτὰ πέρι βότρυας κυκλόμενον.

Digitized by Google

913. Verissime Tyrwhittus in indice ad Lithica v. *τερίγληνοι*, observat recentioribus frequentatum esse vocabulum *τυρίγληνος*. Locis ab eo allatis adde Nonnum XXV. 566. XL. 413. Primus fortasse eo vsus Aratus Phaen. 476. vbi pariter, vt in Orphei Argonauticis et Lithicis v. 651. librariorum errore haec vox obscurata est.

928. De nomine *κλαδεῶσι* dictum in notis. Nescio an hoc quoque ad aetatem Orphei spectet. Suspicari liceret, fuisse hoc vocabulum in Leonidae Tar. epigr. 44. vbi nunc legitur,

ὁππόσα γὰρ κλάδοισι πεπαίνομεν, ἄλλος ἐφ' ἕλκει,

nisi hic etiam *κλαδόνεσσι* scribere potuisset.

930. *Ἀμφιδοκεύειν* dixit Bio II. 6.

934. Quodammodo comparari potest *χαμαίζηλος τράπεζα* apud Nonnum V. 27.

970. *Κανεὼν* vocabulum Nonno vbiuis vsitatum.

1018. Ad Heynii coniecturam adhiberi potuit Nonnus XXV. 518. *ἀμφὶ δὲ γαίῃ κεῖτο δράκων ἀτίναχτος ἕλιξ νέκυς.*

1028. Nonnus XLVI. 249. *μασεύεις σέο παῖδα.*

1047. Crediderim hic quoque poetam scripsisse, *βροτοὶ δέ οἱ ἀμφινέμονται.*

1051. Nonnus XXV. 371. *Καυκασίων δ' ἤλασνε πρὸ πρηῶνας ἐναύλων.*

1060. *Ὄντα*, quod in hoc versu est, antiquissimam auctoritatem habet in Odyss. VII. 94. qui quidem versus ob id ipsum dubito an non sit antiquus. Odyss. XIX. 230. *ὡς οἱ χρύσεοι ἑόντες* scribendum. In hymno Hom. Apoll. 330. scribe *τηλόθ' ἐοῦσα* pro *τηλόθεν ἐοῦσα*. In hymno Mercurii v. 106. pro verbis *ἀθρή-*

Digitized by Google

ας ὅσως reponendum esse ὑψιμέλαθρον, quia αὔλιον semper in hoc hymno illud epitheton adiunctum habeat, alibi dixi. Ὤν in hymno in Panem v. 32. et in Vestam atque Mercurium v. 10. est, quos multo recentiores esse apertum est.

1078. Ἄρεως vltimis contractis, quod Ἄρεος scribendum, est etiam in Scuto Herculis 450. et saepe apud Manethonem, vt II. 210. 304. IV. 366. VI. 163.

1086. Homerum atque Hesiodum non dixisse μέροπες subsantiue obseruauit Ruhnkenius Ep. crit. I. p. 85. Noster, vt hic, ita etiam v. 1132.

1122. Παλίδεσιν. Vide supra ad v. 614.

1164. Ὄφελόν με ὀλέσθαι. De hac minime antiqua loquutione ad hunc locum disseruit Schneiderus. A quo qui laudatur, Heynius ad Hom. vol. IV. p. 679. cum eo non dixerim Callimacheum vsum a Quinto frequentatum esse. Quintus enim ὡς ὄφελον ad instar particulae cum praeterito indicatiuo coniungit, I. 727. III. 570. IV. 30. V. 206. 419. 535. 575. VI. 14. VII. 655. X. 395. 405. 428. XII. 262. XIII. 231. XIV. 299. et αἴθ' ὄφελον V. 263. Quibus locis adducor, vt ad eorum similitudinem etiam, quod II. 61. legitur αἴθ' ὄφελεν, et III. 643. ὡς ὄφελεν, corrigendum censeam.

1172. Fortasse seruari debebat εἰ μὴ γάρ. Sic Nonnus XLIV. 75. Paullus Sil. prooem. Ἐκφρ. S. Soph. 116.

1188. Nonnus IV. 228. non de vento, sed de Cadmo, εἰαρινῷ κόλπωσεν ἀχείμονι λαῖφος ἀήτῃ.

1193. Ὄπωπε imperfecti significatione etiam Nonnus dixit XVIII. 176. 182. XX. 402. XXXIII. 61. et in paraphr. Ioann. cap. II. 14.

1234. Veteres epici κασίγνητος dixere. Κάσις, a tragicis ductum vocabulum, Nicander habet Ther. 345.

Digitized by Google

1294. In hymno LVII. 7. ὁπόταν μοίρης χρόνος εἰςαφίκηται. Nonnus XLIV. 55. ἐπεὶ λίνον ἤλυθε Μοίρης.

1331. Γὰρ post secundum vocabulum recentioris aetatis est. Cynegeticorum scriptor III. 199. Maximus 121. Manetho II. 454. III. 317. scriptor de viribus herbarum 109. 163. Post tertium vocabulum posuere Maximus 216. Manetho IV. 541.

1368. Ἔξαλος quoque in recentioribus vocabulis esse videtur. Vide Interpp. Hesychii ad ἐξ ἁλός.

Digitized by Google

INDICES

Digitized by Google

Digitized by Google

INDEX I
VERBORVM.

Numeri nudi Argonautica indicant secundum veterem editionem, cuius numeri in summa quaque pagina adscripti sunt. Vncis inclusi sunt nouae editionis numeri, qui adscripti sunt in margine ad ipsos versus. Etiam hymnorum numeri ad veterem editionem spectant, qui sunt in cuiusque hymni initio vncis inclusi. Numerus Romanus I. hymnum, qui primus est in hac editione, indicat.

A.

Ἀάσχετον L. 540
Ἀβαντιάδαι 147
Ἀβαντιάδης 139. 721
Ἄβαντος 185
Ἀβαρβαρέης L. 455
Ἀβαρνιάδαι 485. Vid. Steph. Byzant. et ad eum Holstenius. GESN.
Ἀβάσγων 749
ἀβλάπτως H. 63, 10
ἀβολεῖν 468
ἀβροκόμῃ H. 55, 2
ἁβρὸς 226
ἀβροχίτωνας 1058
Ἄβυδε 483
ἀγάᾳ H. 41, 11
ἀγαθὴ πραδίη L. 6
ἀγαθῶν L. 19
ἀγακλειτὴ 1316
ἀγακλειτοῖς 1368
ἀγακλειτὸς 69. 397
ἀγαλλόμεναι H. 23, 4
ἀγαλλομένην H. I. 4. 48, 2
ἀγαλλόμενον H. 5, 2
ἀγαλλόμενος L. 7
ἄγαλμα νυκτὸς H. 8, 9
ἀγανὰ L. 198
ἀγάννιφον L. 9
ἀγανόφρον H. 1, 3
ἀγανόφρονα L. 304
ἀγαπαζέμεν 386 Homeric. GESN.
ἀγάῤῥοος 45
ἀγαυαῖς 475
ἀγαυὴν H. 45, 5
ἀγαυῆς H. 43, 6
ἀγαυὸν L. 299
ἀγαυῷ H. 77, 3
ἄγγελε H. 27, 1. 85, 2
ἀγγελίαις H. 77, 3
ἄγγελοι πολύμοχθοι F. 3, 10
ἄγγελον ὀρανιώνων, Mercurium E. 22

Digitized by Google

ἄγγελος πάντων Ἑρμῆς F. 28, 1
ἀγὲ H. 88, 5
ἀγεῖραι 1022
ἀγέλας μυῶν L. 597
Ἀγελείη L. 572
ἀγέληθεν L. 153
(ἐκ δ') ἄγεν 1078 V. N.
ἀγέρωχοι H. 68, 6. L. 280
ἀγερώχων 1044
ἄγεσκεν L. 151
ἀγέτα κώμων H. 61, 7.
Ἀγηνορίδαο 678
ἀγήραον L. 406
ἀγήραος 646
ἀγητὰς ἀκτῖνας F. 8, 20
ἁγίας H. 51, 8. 78, 8
ἁγίοισι H. 54, 28
Ἀγκαῖον 196
Ἀγκαῖος 205. 1084. 1090. 1143. 1178. 1271
Ἀγκαίῳ 577. 725
ἀγκαλίδεσσι 384. 443
ἀγκὰς L. 369
ἄγκεα 431
ἄγκη 79
ἀγκυλομῆτα H. 12, 9
ἀγκύρας 495
ἀγκῶνα 752. 1127. v. Apoll. 2, 369. Ἀγκῶνα et κνήμην puto ad flexum aliquem montium valliumque referri, qui cum genu vel cubito conferri possit. GESN.
ἀγλαὰ 160. ἀγλαὲ Ζεῦ F, 7, 27
ἀγλαΐη H. 59, 3
ἀγλαόκαρποι H. 50, 11. F. 18, 7
ἀγλαόμορφε H. 13, 4. 28, 9. 55, 7. 78, 7.
ἀγλαομόρφου H. 61, 1
ἀγλαὸν 128. 202. H. 4, 5
ἀγλαότιμε H. 17, 17. 31, 11. 33, 2
ἀγλαότιμοι H. 59, 1
ἀγλαότιμον H. 11, 8. 66, 6
ἀγλαότιμος H. 39, 10
ἀγλαόφημοι H. 30, 4. 75, 2
ἁγναὶ H. 75, 10. 82, 5
ἁγναῖς μαινάσι H. 44, 3. Nempe ἁγνὸς vel ἀγνὸς ad ipsam naturae diuinae puritatem et simplicitatem refertur, vnde omnium, dearum tamen in primis, apud Orphea epitheton est. GESN.
ἀγνάμπτοισιν L. 583
ἄγναμπτον σθένος ἀνὴρ L. 27
ἁγνὴ H. 9, 8
Ἁγνιάδη 540
Ἁγνιάδην 120
ἁγνίζειν L. 211
ἅγνισμα H. 82, 6
ἁγνὸν μένος Ἡφαίστου E. 10. Igni purgantur omnia. GESN.
ἁγνοπόλον 38
ἁγνοπόλου H. 17, 12
ἁγνοτελῆ θέμιν 547
ἁγνοτελὴς H. 53, 4
ἁγνοὺς H. 6, 2
ἄγοι ἐκ κακότητος L. 165
ἀγόρευσα 330. L. 329
ἀγορὴν L. 321
ἀγοὺς δαίμονας caelum circumagentes stellas H. 6, 2. GESN.
ἄγουσα H. 73, 10. 77, 1
ἄγουσαι H. 75, 12
ἀγραύλων L. 257
ἄγριε H. 33, 5
ἀγριόθυμε H. 11, 4
ἀγριόμορφος 977. Commune nomen ad genus princeps videtur referri, Leonem. Porphyr. de abstin. l. 3 p. 287 med. Ἡ Ἑκάτη Ταῦρος, κύων, λέαινα ἀκούουσα μᾶλλον ὑπακούει. GESN.
ἄγριον H. 29, 3
ἀγρόθεν L. 94
ἀγροιῶται 1043

Digitized by Google

ἀγροιώτυ L. 239
ἀγροτέρη H. 35, 9
ἀγροτέρην 936. Dianae epitheton apud Ariſtophanem aliquoties. V. Schol. ad Equit. 657. GESN.
ἀγροτέρυς σύας 505
ἀγρῷ L. 592
ἀγρῶν L. 68. 104
ἀγυιαῖς 1135
ἀγχήρεα 1070
ἀγχίαλος 460
ἀγχιστεὺς 222
ἀγχόθεν 1353
ἀγχόθι 154
ἄγχος αἰόλον F. 16, 5
ἄγχυρος 122. Vicinum poteſt ſignificare. Sed vid. Not. GESN.
Ἄγχυσαν 960
ἄγων L. 93
ἀγῶνι L. 25
ἀγῶνος 575
ἀδαήμονος 836. F. 32, 11
ἀδαιδάλτοις 401
ἀδακρύτοιο L. 165
ἀδάμαντα L. 192
ἀδάμαστε H. 3, 7. 9, 3. 11, 2. 64, 2
ἀδείμαντος L. 543
ἀδελφειοῖο L. 353
ἀδελφειῶ 1302. L. 570
ἀδελφειὼ L. 320
ἀδευκέα 710. Οδ. Δ. 489. ὤλετ' ὀλέθρῳ ἀδευκέϊ. GESN.
ἄδην 767. diſerte, vt nihil deſit ad intelligentiam F. 8, 17. GESN.
ᾄδην H. 17, 9. L. 628
ἀδήριτον 844
ἀδηφάγον L. 131
ἀδιακρίτῳ H. 60, 7
ἀδίαντον L. 362
ἀδίαντος 913
ἀδιάστροφος H. 63, 9
ἀδίδακτοι L. 75
ἀδίκοις H. 61, 4
ἄδικος H. 86, 6
ἀδίκων H. 61, 9
ἀδμῆτα H. 54, 25
ἀδμήτοις 930
Ἄδμητος 173
ᾄδοντ' 410
Ἀδραστεία cuſtos vniuerſi F. 27. locus claſſ. GESN.
Ἀδρηστείαν E. 36
ἀδύτοιο 954
Ἀδωναίην 30
Ἄδωνι H. 55, 4
Ἀδώνιδος H. 55
Ἄδωνιν H. 54, 26
Ἄδωνιν ἁγνὸν E. 41
ἄεθλα 575
ἀέθλοις H. 41, 11
ἀειγνήτης 15. quae ſemper fuit, aeternae. Formatum nomen vt κασίγνητος. GESN.
ἀείδῃσιν L. 721
ἀειθαλέας H. 83, 4
ἀειθαλέες H. 42, 5. 59, 5
ἀεικέα L. 503
ἀείραντες 491
ἀείρας L. 368
ἀείρατο 411
ἀειρομένυς 845
ἀέκυσαν 1306
ἀέλλαις 123. 496
ἀέλλῃ 838
ἀελλοπόδεσσιν L. 122
ἀελλοπόδων 1275
ἄελπτον 890. 935
ἀέναοι H. 37, 22
ἀενάοιο H. 83, 2
ἀενάοις H. 56, 11
ἀέναον L. 160
ἀενάῳ H. 25, 9
ἀεξιτρόφοισι H. 50, 17
ἀέριοι H. 58, 15
ἀεροειδεῖς H. 37, 22
ἀερόμορφε H. 13, 10. 15, 1

Digitized by Google

ἀερόμορφοι H. 80, 6
ἄερος H. 20, 4.
ἀεροφεγγῆ H. 19, a
ἀερόφοιτος 47
ἀερτάζειν L. 617
ἀερτάζουσα L. 222
ἀζαλέαις 967
ἀζαλέης 328. 950
ἄζεο L. 677
ἀζόμενοι L. 194
ἀζομένοιο L. 599
ἀηδὲς 959
ἀῆναι 1258
ἀήταις 496. 1345
ἀήτης 627
ἀήττητος F. 3, 16
ἀθανάτοιο L. 638
ἀθανάτοισι L. 67
ἀθανάτοισιν 220
ἀθάνατον ἠητὸν μόνον ἀθανάτοισιν F. 3, 14
ἀθανάτω νόσμω H. 25, 4
ἀθανάτων γεννήτορας 5, 5
ἀθέριξεν L. 675
Ἀθηναίη L. 10. 673
Ἀθηνᾶς H. 31
Ἀθήνη 537
Ἀθήνης 31
ἄθλα H. 11, 12
ἀθλητῆρι L. 25
ἄθλοισι H. 11, 2
ἄθλον 831
ἀθλοφόρῳ 585
ἄθλων 346
ἄθραυστος H. 62, 5
ἀθρεῖτε 375
ἀθρῆσαι 976
ἀθρήσαντες L. 540
ἀθρήσας 1016
ἄθρησεν 397
ἀθρόος L. 481
Ἄθω 463
Αἰαῖον 1206
Αἰακίδην 128
Αἰακῷ 183
αἶαν 485
Αἴαντι L. 669
αἶγα 640
αἰγανέης L. 114
αἰγάρη 1278. V. N.
αἰγείρων 951
αἰγηχὲς F. 27, 1 leg. αἰγείρινες vel αἰγειηχές. GESN.
αἰγιαλοῖς H. 54, 23
αἰγιαλοῖσι H. 21, 4
αἰγιαλὸν L. 552
αἰγιαλόνδε L. 517
Αἰγιν' 184
Αἰγίνης 128
αἰγιόχοιο L. 257
αἴγλη Φωσφόρος 1244
αἰγλῆεν L. 639
αἰγλήεντα 1196
αἰγλήεντα σμάραγδον L. 608
αἴγλην 118. H. 18, 2. 69, 7
αἴγλης 1120. L. 171
αἰγομελὲς H. 10, 5
αἰγονόμοις H. 10, 8.
Αἰγυπτίων 32. 43
Αἰγύπτῳ H. 41, 10. 54, 19
Αἰγύπτῳ 43. 100
αἰγῶν L. 213
ἀΐδαο πύλαι H. 17, 15
ἀΐδαο πύλας H. 28, 4
αἰδέσσονται L. 224
ἀΐδεω H. 68, 8
ἀΐδηλα 17. 427. ἀφανιστικά, vt Il. B, 455. it. Od. X, 165. Sed L. 645. credo ἀφανῆ, ἄδηλα, vt apud Hesych. GESN.
ἀΐδην H. 2, 11. 40, 5
ἀΐδης H. 67, 6
αἰδήσιμον 1335
ἀΐδῖα H. 9, 21. 60, 3
ἀΐδις H. 11, 3. 83, 6
ἀΐδοι H. 69, 8
ἀϊδνοὶ κῆρες 1027. Hesych. Ἀϊδνόν, μέλαν καὶ ἀφανιστικόν. Vide quae ibi VV. DD. GESN.
αἰδοίων L. 668

Digitized by Google

αἰδομένη 1222
ἄϊδος 41. L. 53
ἀϊδρείῃ 1159
ἀΐδγιες L. 75
αἰειθαλέας H. 83, 4
αἰετὸν L. 124. 147
αἰζηὸς L. 253
αἰζηῷ L. 433
αἴης πάτερ F. 7, 27
Αἰήταο 768. 775. 858. 1213. 1298. 1301. L. 309. De genere illius V. N. ad 870
Αἰήτεω 987. 1362
Αἰήτης 54. 809
ἀϊθαλὴς H. 7, 13. 12, 1. 67, 7
Αἰθαλίδην 131
αἰθαλὶς H. 7, 13
αἰθαλόεις L. 470
αἰθαλόεντος H. 18, 12
αἰθαλόεσσα 969
αἴθει L. 172
αἰθέρα H. 33, 11. 79, 5. L. 10. 89
αἰθέρα δῖαν 312
αἰθέρι L. 172
αἰθερόπλαγκτον H. 5, 1
Αἰθέρος H. 4
αἰθέρος H. 57, 5. 88, 7. L. 642.
αἰθέρος ἐν γυάλοισι H. 18, 16
Αἰθὴρ H. 4, 4. 65, 6. ὃν τέφει αἰθὴρ F. 5, 16
αἴθρην L. 518
αἰθρία H. 79, 5
αἰθύσσα 899. Cognatum verbo αἰθύσσω. GESN.
αἰθύσσουσα 899
αἰθύσσουσαι 967
αἰθωνος L. 697
αἴκε L. 186
αἰκὴν H. 64, 8. impetum, insultum. GESN.
αἷμα 80. 252. L. 650. 655
αἵματι H. 44, 3
αἵματι H. 44, 3. 64, 4
αἱματόεις L. 656
αἱματόεντα L. 608
αἱματόεντα λᾶδν L. 678
αἱματοίσσας L. 710
αἵματος H. 71, 4. L. 559. 566.
αἵματος ἀμβροσίοιο L. 647
αἱμαχθέντα H. 38, 6
Αἰμονίης 78
αἰνὰ πονεῦντες L. 89. Simili plane phrasi vtitur Manetho, αἰνὰ μογεῦντες. L. IV. 271—7. et Maximus π. καταρχ. v. 248. αἰνὰ παθόντα. TYR.
Αἰνειάδης 138
αἰνέμεν L. 375. V. not.
Αἰνέος 521
αἰνὴ 593
Αἰνήτη V. Αἰνίπτη.
Αἰνῆος 501
Αἰνίπτη 502. Leg. Αἰνήτη. GESN.
αἰνόγαμος 669. 1337
αἰνόγαμος Μήδεια 865
αἰνοδότειραι 350. αἰνολέτ. coni. Ruhnk.
αἰνολίτην 424
αἰνολεχὴ 1173
αἰνολεχὴς 876. Medeae epitheton, infausti lecti, h. e. coniugii. GESN.
αἰνομόροις H. 56, 6
αἰνὸν L. 23. 116
αἰνόποτμος 1014
αἰνότερον F. 18, 2
αἴξαντα L. 117. 420
αἰόλε F. VIII. 28
αἰολίδικτε (f. δε GESN.) H. 7, 12
αἰολόδεικτα H. 7, 12
αἰολόμορφε H. 3, 7. 11, 3. 14, 10. 31, 11. 35, 12. 49, 5
αἰολόμορφοι H. 59, 5. 68, 8
αἰολόμορφον H. 38, 5
αἰολόμορφος 973
αἰόλον L. 332. 704
αἰόλου ἄγχος F. 16, 5
αἰόντες 434. L. 227
αἴουσιν L. 744

Digitized by Google

αἰπεινὰ 79. 578. F. 6, 37
αἰπεινὴν 30
αἰπολικαὶ H. 50, 11
αἰπολίοισιν L. 142
αἰπὺ 746
αἰπὺν ὄλεθρον 1065. 1081
αἰρεῖ L. 306
αἶσα πεπρωμένη H. 9, 26
αἶσαν L. 676
αἴσῃ 828. δαίμονος αἴσῃ V. N. 1193. L. 541
Αἰσήποιο 142. 193
Αἴσηπος 486
αἴσιμα 1116. H. 18, 20
αἴσιμον L. 551
Αἰσονίδα 56
Αἰσονίδη 95
Αἰσονίδῃ 825
Αἰσονίδην 944. 1358
Αἰσονίδης 81. 278. 611
Αἴσονος 64. 1014
Αἴσονος υἱὸς 1174
αἴσσοντα L. 480
αἴσσοντο 515
αἴσσουσαι 967
αἰστώσαντο 471. cf. ἠΐστωσε.
αἰτήσειας L. 621
αἴτιος L. 186
Αἰτναίη 1250
αἰτῶμαι H. 86, 11
αἰφνίδιον H. 18, 9
αἰχμητῇ L. 331
αἰώρηται F. 25, 1
αἶψα 569. 797. 925. L. 20. 62. L. 510
αἰώνιε H. 65, 5
αἰώνιον ὕπνον H. 86, 5
αἰῶνος E. 28. φίλης F. 1, 4
ἀκάκητα L. 150
ἀκαλαῤῥείτης 1050
ἀκαλαῤῥόου 1185
ἀκάμα H. 7, 3
ἀκάμαντα H. 17, 9
ἀκάμας H. 11, 9
ἀκαμάτοιο H. 65, 12
ἀκάματον H. 65, 1
ἀκαμάτου H. 10, 14
ἀκαμπέα 171. 997
ἀκάνθῃ L. 746.
ἄκαστος quidam legunt 221
ἀκάτοιο 489 de Argo naui.
ἄκατον 1261
ἀκάτου 627
ἀκάχητο 1222
ἀκειρεκόμης L. 508
ἀκέοιτο L. 347
ἀκέοντες 1229
ἀκερσεκόμης L. 394
ἀκέσασθαι L. 456
ἀκεσίμβροτον L. 8
ἀκέσμασι vid. ἀκεύμ.
ἀκεσσάμενος L. 465
ἀκεύμασι 379. f. ἀκέσμασι. GESN.
ἄκη 11
ἀκὴν 824. plane Homeric. GESN.
ἀκήρατα L. 657. Homericum, integra, in quae fato nihil licet, certe nihil dum licuit. GESN.
ἀκήρατον L. 6
ἀκηχεμένας L. 208
ἀκηχέμενοι 1087
ἄκικυν L. 140
ἄκικυς L. 22
ἀκλινῆ H. 63, 4
ἀκμὰς H. 86, 7
ἄκμητοι 362
ἀκμήτοις 930
ἀκοίμητον L. 386
ἀκοινώνητε H. 9, 9
ἄκοιτις 360
ἀκόνιτον 920
ἄκος H. 49, 6. L. 452. 668
ἀκουὰς 1267
ἀκουόντεσσιν L. 759
ἀκούσας 1016
ἀκούων L. 107
ἀκορέστους L. 731
ἀκραῆ 1148. venti surgentis, secundi epitheton Homericum,

Digitized by Google

vt Od. B, 421 et Apollo. 1, 605. GESN.
ἀκραὴς 483
ἄκραις δ' ἀμφὶ Διωνύσοιο 1242
ἄκρῃσι 1165
ἀκρήτοιο L. 602
ἄκρητον L. 340
ἀκρήτου βρομίοιο L. 604
ἀκρίδος L. 597
ἄκριτον H. 17, 9
ἀκρόδρυα L. 524. 730
ἀκροκόμοισι F. 40
ἀκρώρειαν 600. L. 94. 155. 767
ἀκρωρείας H. 31, 4
ἀκταινέμεν L. 375
ἀκταίους 342
ἀκτὰς 110. 332
ἀκτὴ 458
ἀκτῇ 666. ἀκτὴν 711
ἀκτῇσιν 371. Sed ἀκτὴ Δήμητρος ἀλφίτου 321. donum Cereris, mola salsa, plane Homericum, v. g. Od. Ξ, 429. GESN.
ἀκτῖνα L. 179
ἀκτῖνες L. 290
ἀκτίνεσσιν 1218. F. 7, 12
ἀκτῖσι H. 7, 15. 79, 6
ἀκτῖσιν 812
Ἀκτορίδης 136
Ἀκτορίων, Ἀκτορίωνος 177
ἀκυμάντοισι L. 39
ἀκωκαῖς L. 126
ἀκωκὴν σκορπίην L. 616
ἅλ' L. 39
ἅλα L. 575
ἀλάληντο L. 118
ἀλάλητο 1256
ἀλαπάζει L. 593
ἅλας L. 713
ἀλάστορα H. 72, 3
ἀλγεινῇ 1163
ἄλγεος H. 85, 15. L. 400
ἀλγεσίθυμον H. 64, 6
ἄλγη H. 35, 16
ἀλγινόεσσαν H. 32, 6
ἀλδήσσασκε L. 364
ἀλέαιντο 602
ἀλεγεινὰ L. 287
ἀλεγεινῆς L. 164
ἀλεγίζειν L. 61
ἀλεγίζων 348. L. 38. 415
Ἀλεκτορίδης 136
Ἀλεκτὼ 966
ἀλεξικάκοιο L. 1. 346
ἀλέοιντο 602
Ἀλέου 148
ἀληθείας H. 61, 5
Ἀλεξάνδροιο L. 348
ἀλητείης 101
Ἀλθαίη 157. 159
ἁλιανθέα 584
ἀλίγκιοι 1218
ἁλίδυπε H. 16, 4
ἁλίδυπος H. 57, 7
ἁλίη 234
ἁλικλύστοιο 331
ἁλικλύστους 204
ἁλικροκάλους 333
ἁλιμυρέα 67. 342. epitheton aquarum in mare, vel in mari fluentium. GESN.
ἁλιμυρέας 735
ἁλιμυρὲς 460
ἁλίοιο 1258
ἁλιπλάγκτοιο 1292. 1346
ἁλιῤῥόθιοι H. 23, 8
ἁλιῤῥοθίοιο 1286
ἅλις ἔπλετο θυμὸς ποτῦ 232. 404. quasi esset nomen adiectiuum, satur. GESN.
ἁλιστεφέας 1206
ἁλιστεφὲς 143
ἁλιστεφέος 184. ἁλιστρεφέος est sphalma Esch. V. Piers. Veris. p. 109. GESN.
ἀλιτημοσυνάων 1315. conf. ἠλιτοποινόν.
ἀλίτησεν 642. aberrauit. GESN.
ἀλιτροσύναις 1229

Digitized by Google

ἀλιτροτάτας H. 60, 12
ἅλκαρ L. 5. 400. 500
ἀλκείη 920
ἀλκὴν H. 64, 8
Ἀλκείδην 293
ἄλκιμε H. 12, 2. 64, 1
Ἀλκινόοιο 1304
Ἀλκίνοος 1294. 1313
Ἀλκινόου 1341
Ἀλκμήνη 117
ἄλκυα 920
Ἄλκωνος 142
ἀλλάσσεσθαι L. 571
ἀλλάσσουσα H. 60, 4
ἄλληκτον L. 56
Ἀλληκτὼ H. 68, 2
ἀλλοδαποῖσι L. 52
ἀλλοδαπὸς 285
ἀλλοπότοις H. 70, 7
ἀλλοκότοισι H. 85, 18
ἀλλοπροσάλλας H. 60, 12
ἀλλοπρόσαλλοι H. 62, 6
ἀλλοτριομορφοδίαιτε H. 9, 23
ἅλματι H. 54, 23
ἅλμη 362. 1066
ἅλμην 724. L. 212
ἅλμης L. 515
ἁλμυρὸν H. 16, 6
Ἀλόπη 132
ἅλυς f. ἅλυος 734
ἀλόχοιο 42
ἀλόχῳ L. 311
ἀλόχῳ L. 748
Ἄλπεις 1124
ἅλσεϊ 922
ἅλσος 1191
ἅλτο 272. 786. L. 11
ἀλυσκάζοντες 435
ἀλυσκάζων L. 109
Ἀλφειοῖο 211
ἅλφιτα L. 212
ἀλφίτου 521
ἁλωαία H. 59, 5
ἁλωὰς L. 262
ἁλώμενος L. 434
ἁλωμένῳ L. 434
ἁλώσιμον L. 382
ἅμα ἠῶθι φέρεν ἔρος 482 i. ἅμα ἠοῖ. GESN.
Ἀμαδρυάδες H. 50, 13
Ἀμαζονίδων 738
ἀμαιμακέτοιο L. 612
ἀμαιμακέτοισιν 175
ἀμαιμάκετον 855. E. 48. H. 18, 11
ἀμαιμακέτῳ 23
ἀμαλδύνειν L. 504
ἀμβλύζων 1128
ἀμβολίην 773
Ἀμβρακίῃ 1343
ἀμβροσίοιο αἵματος L. 646
ἀμβρόσιον 187
ἄμβροτα L. 12
ἄμβροτε H. 29, 7. νὺξ F. 10, 1
ἀμβροτέρῃ H. 35, 9
ἄμβροτοι L. 56
ἄμβροτον H. 54, 26
ἀμβρότῳ L. 171
ἀμέγαρτον 12. 1063
ἀμείβει 909. succedit, mutat faciem regionis. GESN.
ἀμείβειν 262. transire. V. ἀμείψαι. GESN.
ἄμειβεν 122. mutabat. GESN.
ἀμειβόμενοι 853. iter relegentes. GESN.
ἀμειβόμενος 94
ἄμειβον 1179
ἀμειδέα 1073
ἀμειδήτοιο 965
ἀμείλικτοι μοῖραι F. 3, 4
ἀμείλιχον F. 8, 28
ἀμείψαι 819. transire. GESN.
ἀμείψας 906. transgressus. GESN.
ἀμεμφεῖς H. 80, 5
ἀμεμφῆ H. 14, 10. 16, 10
ἀμεμφὼς H. 42, 11
ἀμενηνὰ 914
ἀμενηνὸν L. 342. 464
ἀμεργέες L. 73

Digitized by Google

ἀμέρσῃ αἰῶνος F. 1, 4
ἀμέρσω ἀμοιβῆς L. 167
ἀμετάτροποι H. 58, 17
ἀμετρήτων F. 7, 23
ἀμήχανα L. 757
ἀμήχανον L. 592
ἀμείαντε H. 7, 13. 12, 2
ἀμείαντον L. 362. φῶς H. 65, 6
ἄμμιγ' 1144. it. 565. in Var. Lect.
ἄμμιγα 355. L. 496
ἄμμιν 1326. pro ἀπ' μιν et hoc pro ἀπό μιν ἀγέσθω. GESN.
ἄμμοροι 1120
ἄμμορος 930
ἄμνης 315
ἀμόγητε H. 88, 3
ἀμοιβαδὸν L. 685
ἀμοιβὰς 1301
ἀμοιβήδην L. 685
ἀμοιβῆς ἀμέρσω L. 167
ἀμολγῷ H. 33, 12. Homericum τὸ νυκτὸς ἀμολγὸν, v. g. Il. Λ, 173. GESN.
ἀμὸν 102
ἄμοτον 468. Consideratis, quae de hac voce habent Grammatici, in primis vero inductione Homerica, mihi liquet verum esse, quod ait Phauorinus, Ἀποτελευτᾷ δὲ ὁ νῦς τῆς λέξεως εἰς τὸ λίαν. It. ἄμοτον, τὸ ἐντελὲς καὶ πληρέστατον. Homerus fere summam contentionem conantium vel irascentium eo nomine aduerbialiter posito exprimit. Vid. Not. GESN.
ἄμυσον δῆριν H. 64, 5
ἄμπαυσαν 1282
ἀμπαύσας 369
ἀμπέλαγος 685. 1167
ἀμπέλῳ 606
ἀμπέσχετο 199
ἄμπεχεν 1040
ἀμπλακίῃ 1038
ἀμπλίξαντες 1088
ἀμπλήσας 325
Ἀμπρακίῃ 1343
Ἄμπυκι 126
Ἀμπυκίδην 721. 946
ἀμυδρῷ πυρὸς F. 8, 18
ἀμύητε ὠδίνων H. 35, 4
Ἄμυκος 657
ἀμύμονες L. 224
ἀμύμονος 1338. L. 631. 668
Ἀμυμώνης 200
ἀμύνει L. 287
ἀμύντορα L. 151
ἄμυξιν 24
ἀμφαδὸν 474
ἀμφασίη L. 567
ἀμφαφάασθαι L. 187
ἀμφαφάεις L. 522
ἀμφαφόων L. 248
ἀμφ'-έδησαν 633
ἀμφέκλυεθεν 271
ἀμφέσχε 1221
ἀμφέχανεν L. 127
ἄμφεχεν 1040
ἄμφηκες L. 703
ἀμφήρισεν 1314
ἀμφ' ἰμᾶσιν ἔδησαν 633
ἀμφιάχων 817
ἀμφιβαλέσθαι F. 7, 13
ἀμφιβαλὼν L. 548
ἀμφιβεβῶσα L. 479
ἀμφιγύην, Vulcanum F. 23, 3
ἀμφιδοκεύει 925
ἀμφιελίξας F. 44
ἀμφιελισσῶν 1198
ἀμφίεσας L. 263
ἀμφίεσιν L. 273. (ἀμφιέσησι)
ἀμφιετῇ H. 52, 1
ἀμφιέτηρε H. 51, 10
ἀμφιθαλῆ H. 46, 2
ἀμφικύπελλον 577
ἀμφιμαιεῖσα 7, 21
ἀμφινέμονται 1042
ἀμφιπεριπλασθεῖσα L. 80

Digitized by Google

ἀμφιπετάσσας L. 643
ἀμφιπλακεῖσα 879
ἀμφιπλεκὲς 605
ἀμφιπολεύει 928
ἀμφιπολεύεις H. 54, 17. 56, 5
ἀμφιπόλοισι H. 41, 10
ἀμφίπολον L. 308. 497
ἀμφιπύλων 1021
Ἀμφιτρίτην 336
ἀμφιφορεῦσι 399
ἀμφιχυθέντες 566
ἀμφιχυθέντας 316
Ἄμφίων 214
ἀμφοτέρῃσιν L. 20
Ἀμφρύσῳ 187
ἀμώμητοι L. 13. domus vndique perfectae epith. GESN.
ἀμώμητος L. 432. ad pulchritudinem refertur, vt [GESN.]
ἄμωμον δέμας 194
ἀν'-ἔβαινεν 652
ἀν'-ἔπτατο 984
ὦ ἄνα F. 32, 1
ἀνὰ δ' ἔπτατο 984
ἀνὰ πρῶνα ἔβαινον 652
ἀναβλύζων L. 161
ἀνάγκαι L. 96
ἀνάγκαις H. 1, 9. 27, 9. 54, 13. 68, 6
ἀνάγκη 140. 877. H. 58, 18
ἀνάγκῃ H. 69, 5. κρατερῇ F. 3, 15
ἀνάγκην H. 3, 6. 85, 13
ἀνάγκης H. 38, 10. 56, 1
ἀνάγκης ἀπὸ θνητῆς H. 40, 8
ἀνάγκης μῆτερ H. 54, 3
ἀναγνίσοισιν 1229
ἀνάγωσι H. 42, 8
ἀνάγωσιν L. 102
ἀναδείξαις H. 83, 3
ἀναδύεσθαι 1255
ἀναιδέα 931
ἀναίθων H. 18, 4
ἀναιμάκτων L. 693
ἀναίξας L. 111
ἀναΐσσοντα L. 480
ἀνακλίναντες 760
ἀνακλίνας 312
ἀνακτίτιν L. 192
ἀνάκτορες H. 37, 20
ἀνάκτων H. 85, 11
ἀναλλάκτοισι F. 3, 8
ἀναμνήσαντ' L. 219
ἀνάπαυλαν H. 85, 10
ἀνάπαυμα H. 1, 10. 67, 7
ἀναπλεύσασαν L. 518
ἀναπλήσαιτε 1142
ἀναπλώσαντες 1142
ἀνάπαυσιν H. 80, 2. 84, 5
ἀναπλεύσεσθαι ὀλέθρῳ 1182
ἀνάπεμπ' H. 28, 17
ἀναπνεῦσαι κακότητος F. 45
ἀναπνεύσασαν L. 518
ἀνάπτων L. 367
ἀνάπυστα 1307
ἀνάπυστον 1159
ἀναρπάζει L. 704
ἀναρπάξαντα 782
ἀναῤῥώσασθαι 1255
ἀναῤῥώων 1202
ἀνάφοισι L. 40
ἄνασσαι H. 69, 6. 75, 6
ἄνασσαν E. 36. H. 18, 21. 21, 2. 39, 20. 41, 3
ἀνάσσειν 280
ἀνάσσεις H. 17, 7. 67, 11
ἄνασσεν 129
ἀνάσσων 77.
ἀνασήσαντος L. 119
ἀνασήσεσθαι 1147
ἀνάσχετον L. 540
ἀνασχίζουσιν L. 237
ἀνατλῆναι 171
Ἀναύρῳ 460. — 112. Nomen proprium fluuii docet Holst. ad Apollo. Hoeks. p. 363. 1. GESN.
ἀναφαίνει 382
ἀναφαίνῃ H. 74, 7
ἀνα-φαίνων 100

Digitized by Google

ἀναφάινων H. 33, 9. 53, 10
ἀναχωρήσει L. 24
ἀναψύχεις L. 754
ἀναψύχεσκε L. 556
ἀναψύχοντε 1089
ἀν δ' ἄρα τύμβον ἔχευαν 568
ἀνδάνει 280
ἀνδέχεται 1131
ἀνδρὸς L. 312
ἀνδροφόνῳ H. 64, 4
ἀνδροφόνω L. 539
ἀνεδείξατε H. 75, 7
ἀνέδραμε H. 46, 5
ἀνεῖσα H. 39, 9
ἀνεῖται τῇ Ἄτῃ ἡμέρᾳ F. 41 ad fi.
ἀνέμε L. 125
ἀνέμοις 338. E. 38
ἀνεμώλιον L. 506
ἀνέμων H. 15, 4. 33, 25. F. VI. 13
ἀνεμώνη 914
ἀνενείκατο 75. 767. 816. 841
ἀν-ἐπέβαλλον 956
ἀνεῤῥόχθησε 704. resonuit, de tumultu aquarum. Simplex ῥόχθει est de eadem re Od. E, 402. et Od. M, 60. Factum ex ipso sono, vt ῥόγχος. GESN.
ἀνερχομένην L. 699
ἀνερχομένοις L. 600
ἄνεσις 1137
ἀνεσοράχησαν 1284
ἀνεσύρατο F. 16, 1
ἀνέτρεχε 1202
ἀνέτρεψε 1202
ἀνευρὼν L. 689
ἀνεφαίνετο 891
ἀνεφάνθη F. 28, 16
ἀνέφηνας H. 78, 8
ἀνεχάσσατο 270
ἀνεψιὸς L. 431
ἀνεψύχεσκε L. 556
ἀνηέρθη 266
ἀνήμερα H. 11, 7
ἄνηπτον 240
ἀνηρείψασθε 288. rapuiſtis, rapere inſtituiſtis. Verbum Homericum illuſtratum ab Alberto ad Heſych. V. ἀνερίψαντο et ἀνηρείψαντο ex Il. υ, 234. et Od. α, 241. itemque Heſiodo et Apollonio. GESN.
ἄνθεα H. 37, 13
ἀνθεμοειδέσι H. 42, 4
ἀνθεμόεντα L. 80
ἀνθεμόεντι L. 233
ἀνθέων H. 42, 6
ἀνθήσουσι L. 252
ἄνθιμον L. 729
ἄνθος H. 33, 23. 49, 6. πόριμον F. 8, 16. χαλκοῦ F. 29, 3. ſplendor aeris politi. Sic ἄνθος μανίας Soph. Trach. 1017. GESN.
ἀνθῶν H. 42, 6
ἀνθρώποισι [96]
ἀνίαι H. 1, 11. I. 618
ἀνίαις H. 1, 4
ἀνίῃ H. 40, 3
ἀνίην H. 67, 13
ἀνιήσας L. 645
ἀνίκητον H. 18, 9. 19, 4
ἀνκαλέω H. 17, 19
ἀνομοῖα H. 61, 5
ἀνόμοις H. 63, 11
ἀνόμορος 857
ἄνορσε 398
ἀνορύσσων F. 7, 19
ἀντάντες 233
ἀντήσεσθαι 1147
Ἀνταῖα H. 40, 1
ἀνταίαις H. 70, 9
ἀνταυγεῖς H. 6, 5
ἀνταυγῆ H. 5, 9. 69, 7
ἀνταύγην i. φάνητα H. 5, 9. F. 7, 4
ἀντεβόλησα L. 93

Digitized by Google

ἀντεβόλησε 137. 494
ἀντέλλοντος L. 210
ἀντεπόρησε 137. occurrit, vltro venit. V. N. GESN.
ἄντην 893. L. 293
Ἀντιάνειρα 187
ἀντιάχων 817 et 826. Priori certe loco praepositio non vices significat, sed directionem, vt ἀντιβλέπειν etc. GESN.
ἀντιβίην L. 26
ἀντιβίοισι H. 88, 5
ἀντιθέοιο L. 436
ἄντικρυς L. 28
ἀντίλυτρον L. 587
Ἀντιοφήμου 306
ἀντιόφιν L. 414
ἀντιόωσα σελήνη F. 6, 26
ἀντιόωσιν L. 414
ἀντιπάλοισι H. 32, 3
ἀντίπαλον L. 272
ἀντίσκαστοι H. 20, 5
ἀντολίαις H. 77, 5
ἀντολίαισιν 1244
ἀντολίας 365. 562. 1122
ἀντολίην 562
ἀντολίης 1047
ἀντολιῶν H. 11, 12
ἀντομένοις 615
ἀντομένῳ L. 438
ἀντροδίαιτε H. 10, 5. 31, 3
ἄντρον 74. 108. 1372
ἄντρον Ἑρμείαο L. 18
ἀντροχαρεῖς H. 50, 5
ἀντροχαρὲς H. 10, 12
ἄντρῳ H. 58, 4. 68, 4
ἄντυγος H. 88, 8
ἀνυπότροφον H. 56, 1
ἄνωγα L. 695
ἀνώγει L. 17
ἄνωθεν F. 2, 23
ἀνωφελῆ H. 67, 8
Ἀξείνοιο 197. 714. 783. Sic et Apollo. 2, 550. GESN.
Ἄξεινον Φᾶσιν 223
Ἄξεινε 84
ἀξείνε 757
ἄξενα 52
ἀξένοις 1099
ἄξων μέσος ἡελίῳ F. 19, 10
ἄξων ἑσπέριον L. 168
ἀοιδαῖς L. 366
ἀοιδὴν L. 46
ἀοιδῆς L. 60. 462
ἀοίδιμον H. 71, 5
ἀοιδοὶ L. 658
ἀοιδῷ L. 60
ἀολλέες L. 700
ἄορ L. 676. 704
ἄορα 317. 978
ἄορι L. 73
ἀορσητῆρα L. 64. 65. 281
ἀπαλαὶ H. 50, 12
ἀπαλεξίκακε H. 66, 3
ἀπαλὴν 793
ἀπάνερθεν L. 589. V. N. TYR.
ἀπαορράπτοισι H. 69, 6
ἀπάσαις H. 27, 5
ἀπάτῃσι H. 70, 4
ἀπάτερθε L. 63
ἀπατηλὸν H. 88, 13
ἀπάτῳ H. 9, 10
ἀπειθὴς 245
ἀπείρατον F. 9, 1
ἀπειρεσίαις 1298
ἀπειρεσίην L. 485
ἀπειρεσίης L. 320
ἀπειρέσιοι H. 58, 1. L. 54
ἀπειρέσιον H. 10, 13. L. 403
ἀπειρήτοις κακότητος L. 16
ἀπείριτον 20. 99. 336. H. 53, 11. F. 6, 32. F. 19, 1
ἀπείριτος H. 11, 13
ἀπείρονα 1210. H. 58, 5. 68, 14
ἀπείρονος H. 58, 10
ἀπέκερσε 606
ἀπέκρυφθεν 458
ἀπενθὴς L. 73. V. Not. TYR.
ἀπενόσφισαν 674
ἀπέπαυτο 47. 587. 1236

Digitized by Google

ἀπεφύκει L. 196. 661
ἀπεφύκετε H. 37, 5
ἀπ-έφυξεν L. 473
ἀπεχθέα 963
ἀπεχθὴς L. 71
ἀπημαύρωσας H. 5, 6
ἀπήμοσι H. 88, 16
ἀπηνέες 971
ἀπηνέος 1311
ἀπήνην ὑποζεύξασθαι 787
ἀπηρήρειστο 393
Ἀπιδάνοιο 162
Ἄπιδος 45
ἄπιστα L. 759
ἀπίστει L. 350
ἄπιστον L. 532
ἀπλάτοις 928. Add. 991 no. GESN.
ἄπλατα L. 225
ἄπλατον 25. 1017. L. 597
ἄπλατος φύσει F. 25, 1
ἁπλῆεως H. 62, 7
ἄπληστον H. 3, 6
ἀπλήτοις 928
ἀπλήτοισιν 991. 1049
ἁπλῶσαι ἰσίαι 358. pandere.
ἁπλώτοισι 1049
ἄπο, fine 572. GESN.
ἀπὸ θυμὸν ὄλεσσε 595
ἀπὸ νῶτον ἐρύσαι L. 473
ἀποβλύει 1065
ἀποδοχμώσας F. 18, 4
ἀποθρίσματα 998
ἀποιχομένην 1021
ἀποκλείοις H. 22, 6
Ἀπόλλων L. 354. ἥλιος F. 28, 10
Ἀπόλλωνι 186. 1296. H. 23, 12
Ἀπόλλωνος H. 33, 66, 6
ἀπομινύθουσιν L. 618
ἀπονοσήσωμεν 938
ἀποπαύσομαι H. 38, 5
ἀπόπεμπε H. 11, 16. 57, 10. 76, 11
ἀποπέμπεσο H. 38, 9
ἀποπέμψας H. 46, 3
ἀποπλύνειε L. 553
ἀποπλώσει 506
ἀποπνεύσῃ L. 409
ἀποπροέηκε 1209
ἀπόπροθεν F. 41, 4
ἀπόπροθι L. 142. 732
ἀποπρολιπῶσα 261
ἀποπτύσοι L. 517
ἀπόρουσαν 703
ἀποῤῥίψεσθαι 1361
ἀπόῤῥοιαν L. 171. 658
ἀποῤῥύψεσθαι 1361
ἀποῤῥῶξ F. 2, 23
ἀποῤῥώσασθαι 1318
ἀποσείσῃς H. 77, 9
ἀποσπαδάν H. 17, 13. Malim ἀποσπαδὴν detractam. GESN.
ἀποστείχοι L. 21
ἀποτλᾶσα L. 284
ἀπότροφοι H. 69, 8
ἀποτροπίοις 479
ἀπο-φεύγειν L. 577
ἀποφθιμένοισι 1137
ἀποφθιμένῳ 792
ἀποφθινύθουσι H. 67, 3
ἀποφθίσειν 843
ἀποφθίσωσι 1172
ἀποψύχοντα L. 381. ἀποψύχοντε 1089
ἀπρονόητοι F. 32, 11
ἀπρόσμαχον H. 71, 4
ἀπροσόρατοι 971. de Pandora et Hecate. GESN.
ἀπροσόρατον H. 38, 2. Corybantis epith. GESN.
ἀπροφανὲς 785
ἀπροφάτως 621. 663. celeriter, q. d. non praedicto, vt alter cauere non possit. Sic Apollo. II. 268 sq. GESN.
ἀπώμοσα L. 761
ἀρᾷ L. 583
Ἀράξῃ 747. Erras f. Aras Persice fluuium notat — hinc

Digitized by Google

tot Araxae, ex Relandi diſſ. de Paradiſo c. 17, Weſſ. ad Diod. Sic. 14, 29 no. 93. GESN.
Ἀραξῶν 749. Accolae Araxis neſcio an memorati alias. GESN.
ἀρᾶσθαι L. 229. 722
ἀράσεων de lyra 380. Add. 396. GESN.
ἀράων L. 227. 744
ἀργαλέην L. 538
ἀργαλέος L. 71
ἀργαλέων 984
Ἀργάνθη 636
Ἀργειφόντα H. 27, 3
Ἀργειφόντης 135. L. 58. 601
ἀργενεὴς fuit 226 pro ἀργεννῆς.
ἀργενναῖς 649
ἀργεννῆς 226. 1163
ἀργενναῖο L. 175
ἀργεννὸς ἄλας L. 713
ἀργήεσσιν 123. Epitheton περσαυνῆ poeticum ap. Lucia. Timo. pr. GESN.
ἀργῆσιν ἀέλλαις 683. Spumoſas h. e. ſpumam efficientes intelligo. GESN.
ἀργῆτα H. 18, 17
Ἀργοναῦται Orphici recenſentur ab 116—227. quibus accedunt Iaſon ipſe et Orpheus, vt fiant quinquaginta memorati v. 298. Horum hic damus Catalogum, in quo ſingulis nominibus adſcripſimus verſus noſtri poetae numerum. Cui, quae ibi habentur, non ſufficiunt, ille πάντα περὶ πάντων inueniet in Catalogo Burmanniano praefationi in Valerium Flaccum intexto.
Acaſtus 221 (Anchiſteus)
Actorion 177
Admetus 175
Aethalides 131
(Alaus) Talaus 146
Amphion 214
Ancaeus I, 196. Ancaeus II, 205
(Anchiſteus) Acaſtus 221
Areius 146
Aſterion 161
Aſterius 214
Augeas 212
Butes 12. 138
Calais 220
Canthus 139
Caſtor et Pollux 125
Cepheus 195
Coronus 136
Echion 133
Eneus 168. omiſſus Burm.
Erginus 150
Erythus 133
Euphemus 203
Eurydamas 164
Hercules 116
Hylas 225
Idas 178
Idmon 185
Iphiclus I, 137
Iphiclus II, 158
Iphidamas 148
Iphitus 144
Laodocus 146
Lynceus 179.
Meleager 156
Menoetius 190
Mopſus 126
Nauplius 200
Oileus 191
Palaemonius 208
Peleus 128
Periclymenus 21
Phalerus 142
Pollux 125
Polyphemus 166
Talaus 146 (Alaus)

Digitized by Google

Telamon 182
Tiphys 120
Zetes 220
Graeca nomina suis locis in Indicem relata cum sint, hic denuo ponere nihil necesse fuit. GRAM.
Ἄργος 236. 265. 272. 604
Ἄργος ἐϋμμελίης 859
ἀργυροειδὲς 597. 1130
ἀργυρόπεζα 383
Ἀργυρότοξος L. 758
ἀργυφέαις F. 7, 12
ἀργυφέαν L. 284
ἀργὼ εὔλαλος 242. (vt λάλος τρόπις 707. Cf. 264. 487. 707. 1154) 257 γομφωθεῖσαν. 360 ἐπείγετο ἐς πλόον. 1289 παράμειψε πότμον.
ἀργώαισι 1165
ἀργώαν 1261
Ἀργώας 222
Ἀργώη 85
Ἀργώης 532
ἄρειης 31
ἄρειον L. 432
ἀρειοτέροισιν 280. ἀρειότερον 289
Ἄρες H. 64, 3. 88, 1
ἀρέσασθε 552
ἀρέσθαι 93. 451
ἀρεσσάμενος L. 365
ἀρέσσασθαι L. 685
ἀρετὴ H. 9, 10
ἀρετὴν H. 75, 4. L. 63
ἀρετῆς H. 59, 7. 62, 11. L. 81
ἀρηγόνα L. 189. 451
Ἀρηγονὶς 127
Ἀρήϊα 517. H. 37, 1
Ἀρήϊον H. 29, 4. 38, 2. 88, 11
Ἀρήϊος 146. Laodoci ac Talai frater.
ἀρηΐφατοι 512
ἀρηϊφάτοισιν 842
Ἄρην F. 41, 2
Ἄρηος 1072
ἀρηρότα 189. 273
ἀρηρότες 529
ἀρηρὼς 209
Ἄρης L. 301. πάλαμος F. 28, 4
ἄρησθε 288
ἀρῆσιν L. 365
ἀρήτειρα 903
Ἀρήτη 1312. 1316
ἀριδείκετε F. 10, 3
ἀρίδηλε H. 55, 3
Ἀριμασπὶ 1061
ἀριπρεπὲς 793. F. 8, 24.
ἀριστερέων 914
ἀριστῆες 563
ἀριστήων 111
ἀριφραδέως 934
Ἀρκαδίηθε 195
Ἀρκαδίης 196
ἀρκεύθοιο 950
ἄρκτε 199
ἀρκτῴοις 513. 1067
ἄρκυες 1043. populus ad Phasin.
ἅρμα H. 7, 19. 13, 2. 16, 5. 26, 3. 39, 14
ἅρμα πάγγεον H. 58, 8
ἅρμασι H. 54, 18
ἅρματι H. 54, 23. L. 90
ἁρμόζεις H. 33, 17
ἁρμονίαν H. 10, 6
ἁρμονίῃ H. 33, 20
ἁρνήσασθαι L. 162
ἀρνήσεται L. 174
ἀρνήσοιτο L. 625
ἀροτῆρα H. 39, 8
ἀροτρεύοντος L. 239
ἀρότρις H. 33, 3
ἀρύραις L. 267
ἄρυραν 150. L. 150. 237
ἀρύρας L. 266
ἀρύρης H. 62, 14. L. 589
ἁρπαγιμαῖα H. 28, 14
ἁρπάζουσα L. 305
ἁρπάξαις L. 187
ἁρπάξας L. 132

Digitized by Google

ἁρπαχθεῖσα 1068
ἅρπην L. 548
ἄρρενα καὶ θῆλυν H. 41, 4
ἄρρηκτ' H. 64, 1
ἄρρηκτα 465
ἄρρηκτοι 1140
ἀρρήκτοισιν ὁμοφροσύνῃσιν L. 255
ἄρρηκτον H. 18, 11. L. 139
ἀρρήκτυς H. 12, 4
ἄρρηκτα 465
ἄρρηκτ' H. 11, 4. 31, 3
ἀρρήκτοις λέκτροισι H. 29, 7
ἀρρήκτοισι H. 28, 7
ἄρρηκτον H. 5, 5. 29, 3. 41, 3. 51, 5. L. 729
ἀρρήκτυς 28
ἀρρήκτυς f. κτυς H. 12, 4
ἄρσενα H. 41, 4
ἀρσενόμορφε H. 35, 7
ἄρσην H. 9, 10
ἄρσην καὶ θῆλυς H. 8, 4. 31, 10. Cf. F. 6, 11
Ἄρσωπας 1061. ignorabile mihi vel populi nomen, vel Arimaſporum Arimaſthorumue epitheton. GESN.
Ἀρτακίῃ 492
ἀρτεμέεσσιν L. 349
Ἀρτέμιδος 981. H. 35
Ἄρτεμιν 900. 942. H. 34, 4
Ἄρτεμιν ἡγεμόνην (τύχην) H. 71, 3. F. 34
Ἄρτεμις H. 1, 12
ἀρτήσαντα F. 10, 10
ἀρτήσαντες 275
ἄρτήσαντο 1094
ἀρτήσας 238
ἀρτιγένεθλον 384
ἀρχαὶ H. 36, 4
ἀρχαίῃ 419
ἀρχὰς H. 24, 2
ἀρχὴ H. 14, 7. 22, 4. 33, 15
ἀρχὴ πόλυ H. 82, 7
ἀρχὴν E. 42
ἀρχῆς H. 58, 10
ἀρχιγένεθλε H. 13, 7. F. 6, 15
ἀρχικέραυνος Ζεὺς F. 6, 9
ἀρχὸς ἁπάντων F. 6, 16
ἀρχῷ 1176
ἀφωγὲ H. 11, 6
ἀφωγῇ L. 427
ἀφωγὴν L. 76. 346. 401
ἀφωγὸς F. 20
ἀχώματα L. 738
ἀσεβέντων H. 69, 4
ἀσθμαίνοντες L. 89
ἀσκηθεῖς 672. Vox Homerica, ἀβλαβὴς, ὑγιὴς. ἀσκηθέα νόσον dixit Apoll. 2, 692. GESN.
Ἀσκληπιὲ H. 66, 1
Ἀσκληπιοῖο 176
Ἀσκληπιὸν βασιλῆα μέγαν E. 37. F. 28, 12
ἄσμενοι 466
ἀσπασίως 114
ἄσπετος 362. 993. F. 7, 21
ἀσπίδα L. 506
ἀσπίδος L. 497. 603. 749
ἀσσ' ἐθέλησθα L. 286
ἄσσα L. 621
Ἀσσυρίηθεν L. 689
Ἀσσυρίων 752
ἀστασίας H. 62, 8
ἀστασίαστον H. 63, 4
ἄστατον H. 60, 4
ἄστατος H. 73, 5
ἄστεα συκνὰ 753
ἀστεμφῆ 660. Domus epitheton, quatenus opponitur σαθμοῖς. GESN.
Ἀστέριος 214
Ἀστερίων 161
ἀστεροόμματον H. 33, 13
ἀστεροπαῖς 813
Ἀστερόπη 1215
ἀστεροφεγγὲς H. 4, 5
ἀστεροφεγγὴς H. 2, 5
ἄστρα 339
ἀστραγάλοισι H. 9, 7
ἀστραπαῖε H. 14, 9. (ἀστράπτειε)

Digitized by Google

ἀτραπίως H. 19
ἀτραπτέα H. 19, 5
ἀτράπτοντα H. 19, 3. F. 23, 4
ἀτραύχη H. 8, 10
ἀτροδίαιτε H. 10, 5
ἀτροθέτην H. 63, 2
ἀτροχίτων 511. 1026
ἄτρων H. 6, 1. 25, 8. L. 491
ἄτυ 143. 155
ἄτυδ' L. 94
ἀτυφέλικτον F. 6, 32
ἀτυφέλικτος H. 11, 13
ἀσφόδελος 912
ἀσχαλαία L. 654
ἀσχαλόων 694. L. 440
Ἀσώποιο 183. 193
ἀταρβέα L. 580
ἀταρπιτὸν 113. L. 103. 574. 734. 768
ἀταρποῖς 35
ἀταρπὸν H. 6, 7
ἀταρπὸς 534
ἀταρτηρὴν L. 51. 345
ἄτας H. 11, 15
ἀτάσθαλα φάρμακα, noxia [GESN.] 582. Sic F. 8, 33
ἀτασθαλίης 414
ἀτασθαλίῃσι 863
ἀτάσθαλον 53. Horum locorum inductio docet, noxae et nocendi notionem, quam etymon suadet, esse principalem. GESN.
ἀτειρεῖς 822. H. 6, 9. 58, 17
ἀτειρέος L. 239
ἀτειρὲς H. 3, 1
ἀτέκμαρτον 1148
ἀτελῆς H. 9, 8
ἄτην L. 411. τῇ Ἀτῇ ἀνείτῃ ἡμέρᾳ F. 41 ad fi.
Ἄτην ἅπασαν 673
ἀτηρὴν L. 501. 591
ἄτιμοι 105
ἀτίῃσιν L. 62
ἀτιτάλλειν 386
ἀτίταλλεν 777. L. 368
Ἀτλαντικὸν 1167
Ἄτλαντος E. 28. L. 537. vid. F. 35. GESN.
ἄτλητον H. 3, 6
Ἀτραχηΐδα λίμνην 158
ἀτραπιτοῖο L. 332
ἀτραπιτῷ F. 1, 7
ἀτραπὸν L. 734
ἀτραπὸς 86. 262
Ἀτρεΐδῃσιν L. 382
ἀτρεκέες L. 56
ἀτρεκὲς L. 3. 337. 655
ἀτρεκέως 46. L. 397. 763
ἀτρέμας L. 314
ἀτρεμέεσσιν L. 349
ἀτρέϊε L. 766
ἄτρομε H. 9, 28
ἄτρομον F. 6, 33
Ἄτροπε H. 58, 16
ἀτρυγέτοιο 1031. et ἀτρυγέτῳ L. 513. maris epitheton, de cuius significatione fluctuant Grammatici, v. g. Eustath. ad Ιλ. α. 316. Auctorem carminis de Lapidibus accepisse pro sterili, vnde vindemia fieri non potest, ex ipsa oppositione apparet. GESN.
ἀτρύτῳ 183
Ἀτρυτώνῃ L. 540
Ἀτρυτώνης L. 711
ἀτρύτως F. 33
Ἀττίδος H. 17, 14
Ἄττυ E. 40
αὐαλέης 606
αὐαλέοις 244
αὐαλέων L. 177
αὐγάζοντες H. 6, 10. L. 178
αὐγαῖς H. 65, 2
Αὐγείας 212
αὐγὴ H. 46, 4. F. 7, 21
αὐγῇ H. 43, 4
αὐγὴν 340
αὐγήτειρα H. 8, 5
αὐδάχθης H. 26, 9

Digitized by Google

αὐδῇ H. 19, 3
αὐδήεντα L. 354
αὐδὴν πατρὸς F. 5, 2
αὔλαια L. 241
αὔλακι 869
αὐλὴν 391
αὔλιν 679. habitaculum, caſtra Il. I, 232. OESN.
αὔλιον 433
αὐλισθέντες 668. caſtra nocturna metati, pernoctaturi. OESN.
αὐλῶν E. 39
Αὐλῶναs 204
αὐλῶναs 1077
αὐλῶνες 745
αὐλωνιάδες H. 50, 7
αὐλώνων 1045
αὔξεις H. 12, 3
αὔξησιν H. 9, 30
αὐξητὰ H. 10, 11. 14, 8
αὐξιθαλὴς H. 25, 3. 39, 10. 55, 6. 66, 5
αὐξιτρόφοι H. 50, 12
αὐξίτροφος H. 9, 17
αὐξιτρόφων H. 9, 17
αὔξοις H. 77, 13
αὐξομένη H. 8, 4
αὔξουσα H. 76, 5
αὖον L. 130. 651
αὖραι H. 80, 1. L. 561
αὔραις 338. H. 65, 2
αὔραισι H. 79, 1
Αὐσονίας 1247
αὐτάρκεια H. 9, 13
αὐταυγεῖς vid. leg. H. 6, 5. OESN.
αὐτὴν L. 373
αὐτῆς L. 138
αὐτίκα 950. 968
αὐτις 351
αὐτμὴ φλογός 1219
αὐτμῇ L. 469
αὐτμὴν L. 701
αὐτογένεθλος F. 38, 1
αὐτογενὴς F. 1, 8
αὐτόθι 1254
αὐτοκασιγνήτην L. 341. 758
αὐτοκασίγνητος H. 84, 8
αὐτοκασιγνήτῳ L. 681
αὐτοκράτειραν H. 69, 8
αὐτολετῆρες H. 37, 14. Sed leg. αὐτ' ὀλετῆρες. OESN.
αὐτομάτῳ L. 157
αὐτοπάτωρ H. 9, 10
αὐτότελῆ 422
αὐτοτελὴς F. 2, 10
αὐτῇ 1305
αὐτοφόνῳ 873
αὐτοφυὴς H. 7, 5. 11, 9
αὔτως H. 37, 8
αὐχένα L. 119. 546
αὐχένας L. 137
αὐχένι H. 60, 5. L. 222
αὐχμὸ' H. 59, 8
αὐχμηρῇσιν L. 267
αὔχμης L. 268
αὐχμὸς L. 590
ἀφαιρέτιδες H. 58, 18
ἀφαμαρτήσαντος 641
ἄφανεῖς H. 50, 7. 58, 17. 68, 9. 80, 6
ἀφανὴς H. 1, 7. 54, 10
ἄφαρ 981. 1011. 1363
ἀφάρπασεν L. 546
ἀφάτῳ αἰθέρι F. 10, 3
ἀφελόντας L. 731
ἄφθεγκτον 1001. indiſertum, obſcurum, murmur magicum. OESN.
ἄφθιτα E. 21
ἄφθιτε H. 9, 5. 14, 1. F. 3, 5
ἄφθιτον H. 82, 1. L. 172. F. 3, 14. 16
ἄφθογγος 531
ἄφθονον 506
ἀφίκανε 173. ἀφικάνομεν 1058
ἀφικάνει H. 37, 12
ἀφίκανον 109
ἀφικέσθαι 833. L. 659
ἀφίκηται L. 57
ἄφιξιν L. 621

Digitized by Google

ἀφίξεται L. 37
ἀφιξομένοις 284
ἀφλοισμοῖο L. 475
ἀφνειοῖο L. 687
ἀφνειὸν 53. adiect. 155. proprium vrbis Phrygiae. V. Steph. Byz. OBSN.
ἀφνειῷ L. 83
ἀφορμηθέντες 665. 1126
ἀφραδέσι 1040
ἀφραδίῃσι 522
ἄφραστον L. 46
ἀφρισμοῖο L. 475
ἀφρογενὴς E. 11
Ἀφροδίτη 1320. H. 54, 1. L. 317. εἰρήνη F. 28, 4
Ἀφροδίτην 30
Ἀφροδίτης H. 45, 3. 56, 4. L. 463
ἀφρὸς 457
ἀφρῷ 363
ἀφύκτοις 528
ἀφύσσασθαι L. 263
ἀχαλινώτοισιν H. 54, 13
ἀχαλκεύτοισι H. 84, 4
ἀχάτῃ L. 234
ἀχάτην L. 605
ἀχάτῃ L. 235. 631
ἀχείματα 11
ἀχέοντας 1229
Ἀχέροντ' H. 17, 10
Ἀχέρων 1129. V. Apoll. 2, 354 sq. it. 730. 740. it. 903. OBSN.
ἄχθεα γῆς F. 32, 7
ἀχθεὶς H. 45, 7
Ἀχιλῆος L. 670
Ἀχιλλεὺς 412. 445
ἀχλύα 339
ἀχλὺς 1125
ἄχνην L. 449
ἄχος 853
ἄχραντος 1322
ἄψ L. 24
ἀψάμενοι 1295
ἀψαύστοιο L. 709
ἄψεα 737
ἀψεύστοιο L. 709
ἄψοῤῥος 858. 1236
ἄψοφον H. 9, 7
Ἄψυρτίδας 1032
Ἀψύρτοιο 1161. 1028
Ἄψυρτος 795
Ἀψύρτῳ 1022
ἄψυχον L. 356
ἄωτον 133. Vnice huc faciunt verba Eustathii ad Od. A. 444. vbi οἱὸς ἄωτον explicat τὸ ἐξ ἐρίων ὕφασμα, ὃ τὸ ἁπλῶς, ἀλλὰ τὸ ἀνθηρόν — οἷον τὸ ἀπὸ λίνου κάλλιστον ἔργον λίνοιο λεπτὸν ἄωτον λέγεται. Hoc igitur in loco tapetem ex auro textili, regii luxus supellectilem, accipio. OBSN.

B.

Βαδίζῃσιν L. 80
βάζουσ' L. 519
βαθείῃ 666
βάθρον H. 22, 5
βαθυδίνης H. 37, 17
βαθύκολπον H. 43, 2
βαθυκόλπῳ H. 59, 3
βαθυκύμονας H. 74, 2
βαθυπλόκαμον F. 8, 23
βαθύῤῥοον H. 10, 14
βαθύσκιον H. 17, 2
βαθυσκόπελοι 636
βαθυσκοπέλῳ 462
βαθύσπορον H. 19, 14
βαθύστερν' H. 25, 6
βαθυστέφανοιο H. 16, 3
βαθυστέφανε H. 73, 3
βαθυχαῖτα H. 55, 7
βαθυχαίτων 1059
βαιὰ 741
Βάκχαις H. 53, 6, 9
Βάκχε H. 44, 4. 49, 1. 3. 52, 8. 56, 3. 74, 1

Digitized by Google

Βακχεῖον H. 29, 2. 53, 8
Βακχεῦ H. 44, 2. 51, 1
βακχεύσας H. 23, 3
βακχεύσαν E. 47
βακχευτὰ H. 10, 5. 21. 46, 6
βακχευτὴς βρόμιος F. 3, 13
βακχεύων H. 51, 8
βακχεχόροιο H. 56, 3 et 74, 1
Βακχήϊον H. 52, 4
Βακχιαδᾶς H. 78, 9
Βάκχις H. 33, 7
Βακχιαὶ L. 742
Βάκχοιο 427. H. 23, 11. 50, 3. 53, 8. 54, 7
Βάκχοις H. 53, 6
Βάκχον H. 45, 2. 46, 1. 47, 2. 52, 1
Βάκχου 28. E. 34. H. 43, 8. 48, 1
Βάκχῳ 192. H. 50, 15. L. 496
βάλεν L. 539
βάλλεο L. 638
βαλόμην L. 753
βαπτίζετο 510
βάρβαρα 89
βάρβαρον L. 269
βαρυαλγεῖς H. 68, 7
βαρυβρεμέτειρα H. 9, 25
βαρυηχέϊ 1350
βαρυηχέος F. 6, 38
βαρύθυμε H. 8, 6
βαρύθυμον H. 18, 11
βαρύκτυπε H. 16, 4
βαρύμηνι H. 44, 5
βαρύμηνιν H. 19, 4
βαρύμηνις H. 10, 12
βαρὺν H. 18, 18
βασίλεια H. 8, 1. 31, 14. 54, 16. 70, 10
βασίλειαν E. 48
βασιλεὺς, κοίρανος, τύραννος differre, F. 36, 2 et 3
βασιλεῦσι L. 31
βασιλεύτατε H. 47, 5
βασιλεύτερος 849
ΒΑΣΙΛΕΩΣ Κρόνου καὶ βασιλίσσης Ῥέας Inscr. F. 5
βασιλῆα H. 19, 5. 38, 1
βασιλῆα μέγαν Ἀσκληπιὸν E. 37
βασιλῆες L. 224
βάσις F. 6, 39
Βάσσαρε H. 44, 2. 51, 12
Βαυβὼ F. 16, 3
βάψας L. 499
βέβαιον βίον H. 62, 9
βεβάρητο 243
βεβήλοις F. 1, 1
βεβολημένη 36
βεβολημένος 540
βεβολημένῳ L. 755
βέβριθε 1133
Βεβρύκεσσιν 657
Βεβρύκων 664
βέδυ, ὕδωρ F. 19, 9
βελέεσσι H. 18. 6
βελέμνοις L. 591
βελέμνῳ L. 114
βελέμνων L. 494
βέλος H. 18, 9. 12
Βένδις ad H. 8, 8
βένθεα 180
βένθεσσιν L. 516
βένθη 67
βένθρα 180
βερέθρῳ 965
βερέθρων 1369
Βέχειρες 739
βήματα H. 30, 1. 45, 4
βήσετ' L. 39
βήτην L. 156
βιαζομένη 1085
βιαίας H. 88, 17
βιᾶται 1264
Βιδυνῶν 666
βίη L. 579
βίην 116. 662. L. 572. 633
βίην Ἑλένοιο L. 360
βιησαμένη 1085. Passiue etiam alias poni hac forma, obseruatum in Lexicis. V. N. cxxv.

Digitized by Google

βιοδῶτι H. 28, 3. 54, 12
βιοδώτορα H. 72, 2
βιοθρέμμονα H. 33, 19
βιοθρέπτειρα H. 26, 13
βίον H. 18, 22. 37, 16. 39, 9. 69, 4
βίον βέβαιον H. 62, 9
βίον ἡδὺν πρόφαινε H. 7, 20
βιοτῆς H. 61, 11. 63, 7. 72, 9
βιότητα H. 88, 10
βιότοιο H. 19, 6
βίοτον H. 37, 16
βίοτον ἐργάσιμον H. 77, 12
βίοτος H. 71, 6
βιότῳ H. 12, 10. 24, 8
βίῳ L. 65. H. 59, 8
βιοφθορίην H. 72, 8
Βισονίῃ 77
Βισονίης 677
βίῳ H. 28, 19. 71, 9
βιωσέμεν L. 624
βλάστημα H. 4, 5. 11, 9. 12, 6. 78, 2
βλαστοῖς H. 28, 13
βλαψίφρονος H. 76, 3
βλεφάρων H. 77, 9. L. 664
βλοσυροὶ H. 69, 9
βλοσυρόννύχιαι H. 69, 9
βλύζεσ' 597
βοαύλια 436
βόεσσιν L. 237
βοὴ H. 37, 11
βόθροις 570. βόθροιο 952
βόθρον 949. 962. βόθρος 968
Βοιαντίδος 737. Leg. Δοιάν.
Βοιβηΐδα 164. Vid. Burm. ad Val. Fl. 1, 449. GESN.
βοοκλέπος 1055
βοὸς πόρον 1054
βοόωντος L. 138
Βορέα H. 79, 2
Βορέῃ 216
βόσκει H. 23, 5. 57, 6
βοσκομένοισι L. 142
βόσκων H. 10, 20
βοτάναισι L. 554
βοτάνας L. 410
βοτάνη L. 511
βοτάνης L. 523. 564. 565
βοτρυόκομε H. 51, 11
βοτρυοτρόφον H. 29, 5
βοτρυφόρον H. 29, 5
βυβώνεσσι L. 503
Βυκολίδης Εὔφορβος L. 457
βυκόλῳ E. 52. H. 30, 7
βυλαῖς H. 43, 5. 61, 7
βυλαῖσι H. 45, 6. 68, 5
βυλεύεσθαι L. 198
βυλῇ H. 58, 20. 69, 1. 73, 9. 78, 11
βυλομένοις τὸ πλέον H. 61, 7
Βυονόμαι 1043. Populus ad Phasin.
βῦς, ὁ μὴν F. 36 poſt 4
βύταις H. 10, 8
Βύτης 138
βυφάγος 136. πολυφάγος Heſych. GESN.
βοῶν H. 39, 8
βραβεύεις H. 60, 8. 62, 4
βραβευτὴς H. 17, 16
Βράγχιε H. 33, 7
Βράγχυ 150
βρασμὸς H. 46, 3
βρέγμα L. 252
βρέϊται 607
βρέφος L. 364
βριαραῖσι H. 62, 7
βριαρὸν δόμον ἐλύμποιο F. 3, 2
βριαρὸς 1298
βριαρῷ 1056
βρίθουσα H. 39, 18
βρίθουσι H. 57, 5
Βριμὼς 17. 427
βρίσαν' 254. Vrgete funes, nitimini. Grauem ſe ſtudet reddere, qui uititur. GESN.
βρισάρματε H. 88, 1
βρομέουσα 1180
βρόμι' H. 49, 8

Digitized by Google

βρομία H. 35, 2
Βρομίοιο L. 712
βρομίοιο ἀκρήτου L. 604
βρομίοιο H. 39, 10
βρόμιος F. 8, 1
Βρομίῳ L. 743
βρονταῖαι H. 20, 3
βρονταῖε H. 14, 9
βρονταῖσι H. 18, 3
βροντὰς E. 39
βροτείῃ L. 495
βροτέον H. 58, 6
βροτέῳ 1074
βροτοῖς 100. βροτῶν 1210. H. 88, 9
βροτοῖσιν H. 44, 6
βροτοκτόνε H. 64, 2
βροτοσσόε L. 750
βρόχῳ 595
βρύα L. 513
βρυάζων H. 52, 10. 72, 4
βρυάζων θαλίαισι H. 32, 7
βρύουσα H. 25, 3
βρύουσα ἄστροισι H. 8, 7
βρύουσα καρποῖσι H. 28, 10
βρυούσης H. 21, 8
βρύων H. 51, 13. 55, 2
βρύων ἄθλοισι H. 11, 2
βρωτήρων L. 593
Βύζηρας 754. Apoll. 2, 398
βύθιαι H. 23, 2
βυθὸν H. 23, 6
βυθὸν σαρδῶον 1246
βυθὸς 704
βυθῦ 1064. 1252
βυθὺς H. 74, 2
βυθῷ H. 54, 7
βύκταισι 123. et βυκτάων 1101. Ventorum epitheton Homericum Οδ. κ. 20. Videtur ὀνομαποιηθὲν, q. d. *mugientes*. GESN.
βύρσῃ 318
βυσσόθεν 708
βυσσὸν 1286
βώμιος 990
βώμων L. 693

Γ.

Γαγάτην L. 468. 486
γαῖα H. 13, 9. 14, 4. 18, 13. 25, 1. 62, 16. L. 399. 401
γαῖαν H. 20, 7. 37, 9. 81, 7. L. 145. 641
γαίηθεν L. 111
γαιήοχε H. 16, 1
γαιήοχον 1364
γαίης 1277. H. 17, 4. L. 708
γάλα L. 728
γαλαθηνοὶ L. 217
γάλακτι L. 374
γαλακτίδα L. 199
γάλακτος L. 190. 200
γαληνὰς H. 51, 8
γαληνιόων H. 53, 11
γαληνιόωσα H. 21, 5
γαλινοῖς 908
γάμος quid Theologis F. 36 post 5
γαμοστόλε H. 54, 8
γαμψώνυχα L. 146
γαμψώνυχον L. 547
γάμων L. 464
γάννυνται L. 484
γανόωντι H. 52, 9
γάνυται L. 101. 484
γὰρ videtur παρέλκειν 528 GESN.
γαστέρι L. 718
γαστέρος L. 500
γάστρης L. 718
γαστρὶ L. 482
γεγαῶτα 408. L. 638. F. 6, 7
γεγένητο 222
γέγηθας H. 1, 6
γεγηθότες 256
γεγηθυίαις H. 46, 6
γειναμένη H. 34, 4
γεινομένῳ L. 406
γελόων δακρυόεν 445
Γελωνὸν 1059

Digitized by Google

γενάρχα H. 12, 8. 81, 3
γενεᾶ H. 36, 6
γενεὴ 1062
γενεὴν L. 293
γενέθλην L. 677
γενέθλης 252
γένεθλον H. 56, 3
γενειάδας 881
γενέσεις καιρῶν H. 42, 11
γένεσιν H. 5, 3. 82, 2
γενέτειρα H. 54, 2
γενέτειραι H. 59, 4
γενέτειραν H. 2, 1
γενετῆρες H. 6, 5
γενέτης 149
γενέτως H. 7, 4. 10, 10. πρῶτος Μῆτις F. 6, 19
γίννα H. 12, 7
γένναν 130
γεννᾶς H. 54, 5
γεννήτορας ἀθανάτων F. 5, 5
γεννοδότειρα H. 54, 12
γένοιτο 1307
γένος 137. H. 54, 15
γένυν L. 116
γέρα 545
γεραιὸς, al. γεραὸς H. 53, 4
γέρας H. 81, 4. 86, 12
γεράσμια 624
γερῆρας 614
γέρων H. 67, 10
γέτας 1060
γεύειν 326
γηγενέων 18
γήθει H. 77, 10
γήθοντι H. 15, 10
γῆθος H. 44, 7
γηθόσυνοι L. 4
γηθόσυνος H. 26, 14
γηθῆσα H. 48, 7. 54, 16
γήραϊ 103
γηραιὸς 197
γηραιῇ 1227
γῆρας H. 28, 19. 86, 12. L. 256. 514
γηρυόεις 430
γηρύῃ 1266
γηρύσασθαι L. 60
γίγαντας F. 50
γιγάντων 18. 427
γιγάντων ἱππελάτειρα H. 31, 12
γίγασιν 514
γινέμεναι L. 18, 44
γλάγεος L. 662
γλάγος 315. L. 590
γλαγόφρονι L. 303. V. N. TYR.
γλαυκὴν 336. Amphitritae epith. GESN.
γλαυκώπιδα H. 21, 1
γλαυκώπιδι 490
γλαυκῶπις 692
γλαυκῶφ' H. 31, 14
γλήναισι L. 667
γλυκεῖα H. 9, 15
γλυκερώτατον H. 32, 5
γλυκερώτερον H, 85, 12
γλώσσης ὅπλου H, 27, 10
γλώσσῃσιν L. 434
γνάμπτει L. 193
γνάμπτων L. 135
γνάμψει L. 474
γνόντες L. 144
γνῷεν 1211
γνώμαις H. 57, 9. 61, 6. 10. 62, 4. 63, 9. 85, 17
γνώμαισιν H. 38, 7
γνώμας H. 60, 12. 85, 5
γνώμη H. 60, 6
γνώμην H. 76, 7
γνώμῃσι H. 85, 8
γνῶναι 1211
γνώσῃ βίης F. 8, 33. i. κατα-γνώσῃ. GESN.
γοερὸν L. 207
γομφωθεῖσα 257. clauis confixa et compacta. GESN.
γοναῖς H. 28, 7
γονίμην H. 34, 3
γονίμην ὠδῖνα H. 43, 8
γονιμώδεα H. 54, 19

Digitized by Google

γόνον 210
γόνυς 670
Γοργείην L. 533. 555
Γοργόνα L. 536
γοργοφόνε H. 31, 8
γυνασάμεσθα 616
γυνάσωνται 941
γύνατ' L. 447
γυνύμενος L. 389
Γρύνειε H. 33, 4
γυάλοισιν Homerica vox, concaua. H. 39, 6, 40, 4 GESN.
γυάλοισι αἰθέρος H. 18, 16
γυῖα L. 27. F. 2, 38. γυίοις L. 628
γυμνάζουσα H. 31, 7
γυμναίυς 1060
γυμνάσιν H. 27, 5
Γυμνοὶ 1043. nomen populi ad Phasin. Forte horum posteri habuere vrbem, quae Gymnias est Xenoph. Αναβ. p. 838, E, aut Gymnasia Diod. Sic. 14, 12. GESN.
γυμνώσῃ F. VIII. 33
γυναικὸς ὀ κύντερον ἄλλο F. 18, 1
γυναιξὶ L. 453. 619
γυρὸν L. 357
Γύρτωνος 143

Δ.

Δαδοῦχε H. 8, 3. 35, 3
δαείης L. 371
δαείς L. 678
δαημέναι L. 311
δαῆμον H. 9, 11
δαημοσύνην L. 62
δαημοσύνῃσι 726
δαήσεται L. 43
ὅτι δαητὸν 974. quod nec cognoscere velis, infandum. OE.
δαιδαλέων ἄστρων F. 7, 16
δαΐδων L. 177. 179
δάϊζε F. 12, 2
δαΐζειν L. 706
δαϊκτὸν 974
δαῖμον H. 1, 1. 9, 4. 11, 10. 16, 8. 22, 3. 33, 5. 55, 1
δαίμονα H. 72, 1. a quo εὐδαίμονες et κακοδαίμονες. GE.
δαίμονα ἠγάθεον E. 31
δαίμονα πήμονα θνητῶν E. 31
δαίμονας 341
δαίμονας ὀρανίυς, ἠερίυς, ἐνύδρυς, χθονίυς, ὑποχθονίυς, πυριφοίτυς E. 32. f.
δαίμονες H. 37, 14. F. 3, 3
δαίμονι L. 50
δαιμονίοιο L. 76. δαιμόνιος L. 163
δαίνυσθαι L. 727
δαῖτα L. 162
δαΐφρονι L. 669
δάκρυα quid Theologis F. 36 ad 4. GESN.
δακρυόεν 445
δακρυόεν γελόων 445
δακρυόεντα ἄλγεα F. 1, 12
δακρυότιμε H. 55, 6
δάκρυσι L. 282
δάμαρ H. 28, 3
δαμασθεὶς L. 655
δαμάσσατο 868
δαμάσσει L. 22
δαμῆναι 523. L. 141. 537
δάμνατ' L. 728. δάμναται L. 718
δαμνίππων 738
Δαναοῖς L. 352
δαπανᾶς H. 12, 3
δαπέδῳ H. 78, 5
Δαρδανίην 484
δασπλῆτις 867. Est et Od. O, 234. vbi Schol. δυσπροσπέλατος. GESN.
δάφναι 911
δαφοινὸν L. 612
δαφοινῷ L. 141
δαφοινῶν L. 425
δεδάασι H. 60, 5

Digitized by Google

δέδαεν 124 (δεδάει)
δεδάηκας 46
δεδίασι H. 60, 5
δέδοικεν F. 3, 3
δεδυπότος 533. 1161. Est Homericum. Il. Ψ. 679. Apollo. 1, 1304. Hesych. interpretatur τεθνηκότος, πεπτωκότος. Qui cadunt, solent sonum dare cadendo etc. GESN.
δεῖελος L. 188
δειδέμεν L. 335
δειδίσσετο 55
δείελον 1124
δειέμεν L. 335. V. N. TYR.
δεῖκτα H. 7, 16
δειλοὶ, πάνδειλοι F. 30, 4
δεῖμα 772. 775. 785. L. 124. 387. 540
δειμαίνοντες 352
δείματος L. 376
δεινόβιον 64
δεινοπάθεκτε H. 9, 6
δεινολεχὴς 904
δείξαι 85
δειρὴν L. 423
δειρῇς 594
Δελφικὲ H. 33, 4
Δελφικῷ H. 78, 4
δελφῖνες H. 23, 8
δέμας 48. H. 28, 13. 38, 7. 55, 11. L. 120. 236. 293. 305. 522. 564. 639
δέμνια L. 253. 313
δένδρεα H. 37, 8. L. 232
δένδρη H. 37, 18
δενδρήεντα 431
δενδρήεντι L. 234
δενδροφύτοιο L. 230
δεξαμένη γενεὴν F. 34, 4
δεξί' 484
δεξιὲ H. 7, 4
δέξο H. 17, 3. 83, 7
δέρας 888. 925
δέργμα L. 333. forte a δέρκω, spectaculum quod visum feriit. V. N. GESN.
δέρκεο L. 381
δέρκομαι F. 2, 18
δερκόμενοι L. 484
δέρμ' 938
δέρμα 199
δεσμὰ πεκρατημένα H. 86, 4
δεσμεύων H. 84, 4
δεσμοῖσι 528
δεσμὸς H. 46, 5
δεσμὺς H. 12, 4
δέσποινα H. 34, 6. 73, 8
δέσποτα H. 66, 1
δέσποτα κόσμω H. 7, 16
δευομένη L. 503
δεῦρο H. 71, 1. L. 690
δέχηται L. 480
δέχνυσθε L. 4
δέχνυσο L. 692
Δὴ τότε δὴ 1268. Forte etiam 1262. GESN.
δήεις L. 411. 587. 607. 610
δηθύνοντα ἅπασι L. 461
δηθύνοντι F. 26, 4
δήϊοι 565
δήϊος 47
δηλήεντα 921
δηλήσεται 348
Δήλι' H. 33, 8
Δήλῳ H. 34, 5
Δήμητερ H. 39, 2
Δημήτερι ξανθῇ L. 588
Δημήτερος H. 17, 12. ἀγλαοκάρπου F. 18, 7
Δημήτηρ L. 240. σῖτος F. 28, 2 et Ῥέα quid differant F. 34. GESN.
Δήμητρος 26. 321. 1188
Δημιουργὸς Ζεὺς F. 6 ad 1. F. 27
δῆμος civis 121
δῆμος ὀνείρων 1140
δήμου H. 17, 15
Δηοῖ H. 50, 15

Digitized by Google

Δηΐς H. 22, 5. 28, 5. 38, 7
Δηΐς ἔργα H. 64, 8
δήϊον ἄμυσον H. 64, 5
δηϊονθήκαι L. 670
δήϊσαν 416
δήϊσσαν 1275
δηΐσω 406
δηϊὸν L. 520
δῆσαι 357
Δηὼ H. 59, 1
δηωθεὶς L. 641
δηώσοι L. 747
Δί' 1035
δι' ἐκ μεγάρων ἦλθε 874
δῖα H. 8, 1. 31, 2
δίᾳ H. 54, 22
Δία μειλίχιον H. 72, 2
Δία, ὅτι διὰ τοῦτον F. 39, 3
διάγειε H. 31, 4
διαινόμενοι L. 568
διαινόμενον L. 260
διαΐσσειε H. 31, 4
δια-κλάζων 1274
διάκοσμε H. 51, 12
διάκοσμον H. 33, 18
διακρίνας H. 33, 22
διάκτορε H. 27, 3
δια-λελαθοῦσα 874
διαμείψαμεν 1064
διαμελεῖ L. 706
διαμπερὲς 1357
διάνας L. 663
διανθία τάπητα 584. floridum interpretor, non valde solicitus, quo sensu Nicander Ther. 533. ἀσφοδέλοιο διανθέος mentionem fecerit: hoc tamen video, quos nobis Asphodelos depinxere Dodonaeus et Bodaeus a Stapel, eos caulem habere totum floribus obsitum et sic διανθέα, vt hic tapes. ORSN.
διάνοιαν H. 60, 11
διανοίας H. 75, 5
διανοίας πατρικὰς F. 27, 3
διαπρ ἰσσοντες 1240
διαπρήσσω' 628
διαπρήσσουσα 1343
διαῤῥαισθεῖσαν 1157
διαῤῥήξας H. 18, 16
διασώζων H. 84, 7
διατρύψαντα L. 448
διαυγία L. 170
διδάσκηται L. 86
διδυματόκε H. 34, 1
Διδυμεῦ H. 33, 7
δίδυμοι H. 37, 25
διένεμεν F. 3, 13
διέποντες H. 6, 7
διέπτατο 592
διέρπων H. 11, 12
διερῶν H. 15, 4
διεσκέδασεν 1278
δίζεσθ' L. 624
δίζετο 207
δίζηται. Verbum et forma Homerica, *quaerit, requirit.* L. 84. ORSN. (δίζημαι)
διζόμεθ' 935
διζόμενος 1210
δι-ῆλθε 874
δίης L. 642
διϊκτὲς L. 724
δίκαι H. 60, 9
δίκαιοις H. 60, 3. 61, 9. 62, 2
Δικαιοσύνη H. 62, 3
Δικαιοσύνης F. 14
Δικαιοσύνης ὄμμα H. 7, 18
δικαιότατος 377. 1294
δικαιοτάτων H. 88, 5
δικαίων pen. corr. F. 2, 2
δικασπολίας 382
δικασπολίῃ 379
δικασπόλοι H. 68, 15
δίκεως H. 55, 6
δικέρωτ' H. 33, 25
δικέρωτα H. 29, 3
Δίκη 350. H. 9, 13. 42, 2. F. 20

Digitized by Google

Δίκην E. 25. H. 61, 8
Δίκης H. 58, 9. 68, 15
Δίκης ὅμμα H. 61, 1. 68, 15
δίκτα H. 7, 16
δίκταμνον 917
Δίκτυννα H. 35, 3
δικμάτῳ H. 49, 1. 51, 9
δίμορφον H. 29, 3
δίναις 1031. H. 39, 15
δίναισι H. 6, 4
δίναισιν H. 3, 4
δίναϊ 735
Δίνδυμον 551. 600. Δινδύμῳ 622
δινεῖται F. 7, 7
δίνεον 979
δινεύεσκε L. 705
δινεύμασι H. 18, 10
δινεύμασιν H. 7, 7
δινεῦντο 979
δινεύουσα H. 9, 22
δινεύων 992
δινήεις H. 5, 7
δινήεντα 789
δινηθεὶς H. 5, 7
δεννήθη 696
δίνης L. 642
δίνῃσι L. 209
δίνῃσιν L. 556. F. 7, 22
διογενὴς L. 569
Διόνυσε E. 9. H. 44, 1
Διόνυσον H. 29, 1. 45, 1. 47. 52, 1
Διόνυσον i. φάνητα F. 7, 3
Διόνυσον, f. σε H. 41, 1
διόνυσος οἶνος F. 28, 7
Διονύσῳ H. 73, 2. Cf. Διώνυσ.
Διὸς H. 19. 40, 7. 58, 14. 81, 4. L. 1. 13. 47. 146. 257
Διὸς χθονίοιο H. 69, 2
Διὸς ὅμμα H. 58, 13
διοτρεφέεσσιν L. 31
διοτρεφέος L. 765
δίπλακα ἥεσμὸν F. 2, 37
δισσὰ 1048. δισσαῖς 1054. δισσῆς 369. δισσοῖς 1264
δισσοὶ ἕλεθρα 1048
δισσῶν H. 38, 6
δισώματον H. 70, 5
διφθεντὰ H. 7, 6
διφυῆ 14. H. 5, 1. 29, 2. 38, 5. 41, 4. 57, 4
δίχα Fr. 4, 3
διώγμασιν H. 2, 9
διώκει H. 58, 8
διώκων H. 16, 5
διώκων μάστιγι ἅρμα H. 7, 19
διωλύγιον 406. Hesych. διωλ. ἠχεῖν ἐπὶ πολύ, καὶ σφοδρὸν, διατεταμένον. GESN.
Διωναίῃ 1320
Διώνην E. 19. F. 8, 24
Διωνύσοιο 1242. H. 56, 3
Διωνύσῳ H. 43, 3. 74, 1
Διώνυσος Fr. 4. F. 7, 6
δμῶες L. 41
δμωὶ 1329
δνοφερὴ 1040. 1180
δνοφεροῖο H. 38, 8
Δοιαντίδος 737 pro βσιαν. V. N. GESN.
δοιὼ 813. L. 238. 320
δόκεν 581 pro ἔδωκεν. V. N. GESN.
δοκεύει 925 obseruat. GESN.
δοκεύμενοι 1348
δοκεύομεν 889. intelligimus. GESN.
δοκεύσας L. 108
δοκεῦσθαι L. 108
δόκιμον H. 58, 6
Δολιέων 500
δολιχὴ 119. δολιχῆς 120. 569
δολιχὴν 712
δολιχὴν μήρινθα 1095
δολιχῶν L. 334
δολόδυπε H. 64, 3
δόλον L. 484. Sed leg. θόλον. GESN.
Δολόπεσσιν 129
δολοπλόκε H. 54, 3
Δόλοπος 459

Digitized by Google

Δολίπων 500
δόλος 1027. δόλε 57
Δόλωνα L. 681
δόμεν L. 88
δόμοισιν H. 52, 3
δόμον 102. H. 56, 5
δονακώδεος 798
δονέμενον H. 81, 2
δονεῖται F. 3, 5
δονῶν H. 79, 1
δόξα H. 58, 9
δόξαν H. 68, 17
δόξαν πλέτε H. 14, 11
δορᾴτεσσιν 1334
δόρποιο 404
δόρπον ἐφοπλισσάμεθα 668
δόρυ L. 576
δορυσθενὲς H. 88, 3
δορυσσόοι 822
δὸς H. 88, 9
δοῦλον H. 58, 6
δύρατ' 267
δυρατέαισι 237
δυρατέην 372
δυρικλυτῶ L. 433
δράκαινα H. 31, 11
δράκοντας L. 698
δρακοντείοισιν H. 39, 14
δρακοντείων 871
δρακοντοίθειραν L. 536
δράκοντος H. 38, 8. L. 48. 132. 333
δρακοντοφόνῳ L. 156
δρακόντων L. 425
δρεπάνοις H. 39, 11
δρέπησαν 1190
δρέψατο 998
δριμέος L. 493
δριμὺν L. 714
δρομάδες H. 50, 6
δρόμοισι H. 21, 5
δρόμον H. 6, 13
δροσεροῖο 225
δροσερὸς H. 42, 6
δροσοείμονες H. 20, 6. 50, 6
δρόσῳ F. 7, 21
δρυμὰ 676
δρυμονία H. 35, 12
δρυμοχαρεῖς H. 50, 12
δρυμὸς H. 35, 10. 45, 4
δρυὸς 309
δρυπτομένη 594
δρυσὶν 257
δύην 93. 1063. Laborem ac molestiam, s. quia subeunda est, notat. GESN.
δυναίμην H. 88, 11
δύνασθαι L. 458
δῦνεν 535
δυνησόμενος L. 323
δυομένη L. 503
δύσαγνος H. 40, 6
δυσαινήτοις 1337. V. N.
Δυσαύλε H. 40, 6
δύσεσθ' 1257
δῦσιν L. 89
δύσκριτα H. 61, 7
δυσμενέων 872. H. 88, 17. L. 25
δῶκεν L. 572
δῶμα L. 166. 312. 550
δώμασιν L. 66
δώματος 858
δωμήσατο 609
δῶρα L. 12
Δώριον H. 33, 18. 23
δῶρον L. 300
δώρῳ L. 7
δωτῖναι L. 55

E.

Pro 'Ε 1024 restituendum ὅς. 1110 abundat, refertur enim ad κείνην ἄλα. GESN.
ἑ pro σφᾶς f. αὐτὸς 803. GESN.
ἑᾷ 347
ἑανῷ 875. 1221. Velo. Penultima vtrobique correpta, quod Homero perpetuum in substantiuo esse, docet Clark. ad Il. Γ, 385. GESN.

Digitized by Google

ἀαροτρεφέος L. 611
ἀαρόχροον L. 264
ἔασι 20
ἐβιήσατο 1193
ἐβλάπτησε L. 525
ἔβραχεν 993
ἐγγίνετο F. 6, 8
ἔγγονε H. 31, 1. F. 1, 2
ἐγγυάλιξεν L. 406. 673
ἐγγυαλίξω L. 169
ἐγεγώνει 649. 817. 826
ἐγείρει H. 63, 7
ἐγείρεις H. 56, 9. 85, 4
ἔγειρεν 416
ἐγείροις H. 52, 5
ἐγέρηεν 503. 718
ἐγήθεε 114
ἐγήθει 271
ἐγήθεον 1018
ἐγκατέβηκεν H. 24, 6. F. 24, 5
ἐγκατέραψας H. 47, 3
Ἐγκελάδοιο 1249
ἐγκυκλία H. 2, 9
ἐγκύκλιαι 979
ἐγκυκλίοις H. 6, 4. 39, 15
ἐγχανία H. 9, 2
ἐγχεκύδοιμον L. 580
ἐγχεμάχην E. 38
ἔγχεο 541
ἐγχόμενον H. 52, 2
ἔγχεσι H. 64, 5
ἐγχριμφθεὶς L. 117
ἐγχριμφθεῖσα 243
ἐδάη 206
ἐδάην erat 33. L. 692. 742
ἐδάης 33. F. 37, 1
ἐδαμάσθη 864
ἐδάμασσεν 140. 477
ἐδαμνάμεθ' 1086
ἐδεύετο 1243
ἐδέχνυτο 562
ἔδησαν 274. 633
ἐδητύος L. 717
ἐδίδαξε H. 78, 6
ἐδίδασκεν 160
ἐδίηκον L. 111
ἔδνον 871
ἐδοκεύομεν 1081
ἔδος 551. H. 54, 17
ἕδραν H. 17, 7
ἕδρανα H. 16, 9
ἕδρανον H. 17, 7. 18, 3. 25, 4
ἕδρην H. 22, 1
ἐδριόωντας 802
ἔδυνον 517
ἐδωδῆς L. 715
ἐδωδῆς ἐμψύχοιο L. 362
ἐδωμήσαντο 568
ἐέλδωρ L. 327
ἐέλπετο 532
ἐεργομένης 626
ἑῇ 446
ἑὴν 938. 1282
ἐὴν 938 pro ἡμετέραν· in patriam quisque ſuam. GESN.
ἑῆς 354. 437
ἐήσθην 813
ἔησον 813 pro ἧσθον, quod an alias etiam inueniatur, neſcio. GESN.
ἐθάμβεε 438
ἔθειραι 1217. L. 291. F. 6, 22
ἐθείρας L. 294
ἐθείρεται 927 ornatur.
ἔθελγον 259
ἐθέλεσκε L. 491
ἐθέλησθα L. 202. 286
ἐθέλησι L. 43
ἔθεσθε H. 37, 6
ἔθηκαν 300
ἔθνεα H. 65, 8
ἐθρώσκοντο 433
εἰαρινὰ H. 42, 3. 80, 3
εἰαρινὴ H. 28, 12
εἰαρινὸν L. 154
εἰαροτερπεῖς H. 50, 14
εἰδ' ἄγε 253. Homericum eſt V. N. GESN.
εἶδα 116. vbi Homerus εἶδον, ἴδον, ἔϊσιδον. Illud εἶδα ſimi-

Digitized by Google

le τῷ εἶπα pro εἶπον. Forma nescio an alias obseruata, praeterquam apud τὸς ὁ. GESN.
εἶδας L. 729
εἶδει L. 432
εἶδησε vidit F. 16, 4
εἰδόμεναι 683
εἶδος H. 54, 27. L. 292. 299. 432. 509. 565. 612
εἰδότας L. 86
εἴδωλα τετυγμένα F. 32, 7
εἴκελα 513
εἴκελοι 220. L. 359
εἴκελον L. 161. F. 7, 13
εἴκελος L. 294
εἰκυῖα 1329
εἰλαπίναισιν 509
εἰλαπίνην L. 98
Εἰλατίδης 652
εἰλατίνοις 67
Εἰλείθυια E. 13. H. 1, 9. 12
εἰλεῖται H. 25, 9
εἰλιγμοῖς H. 37, 12
εἴλιξεν L. 641
εἰλίποδας 504
εἰλίσσουσα H. 9, 7
εἴλατο δεῖμα 785
εἰλυμένε leg. εἰλημένε F. 30, 7
εἴλυσσεν L. 641
εἶλυτο L. 134
εἵματος L. 126
εἰναετῆ L. 342
εἰνάλεος Ζεὺς H. 62, 16
εἰναλία H. 9, 14
εἰναλίαν E. 46
εἰναλίας 1279
εἰνάλιοι H. 37, 2
εἰναλίοις H. 16, 6
εἰνάλιον 29
εἰναλίης 341. E. 32
εἰναλίων H. 36, 5. 77, 11
εἰνοδίαν E. 45. F. 34, 1
εἰνοσίγαιον 1364
εἰνοσίφυλλον 385
εἶντο 369
εἰραφιώτην H. 47, 2
εἶργε 1204
εἴργεσθαι L. 665
εἰρεσίην 361
εἰρεσίης 1035
εἰρεσίῃσιν 370
Εἰρήνη H. 42, 2
εἰρήνῃ H. 28, 18. 39, 4. 62, 9
εἰρήνην H. 13, 12. 14, 11. 22, 7. 64, 9
εἰρήνης H. 88, 16. ὅπλον H. 27, 1
εἰρύσιμον 915
Εἷς Ζεὺς, εἷς αἰδὼς κ. τ. λ. F. 4
εἰσαΐοντος 690
εἰσαναβαίνεις L. 168
εἰσαναβάντες 551
εἰσαφίκανεν 153
εἰσαφίκηται H. 56, 7
εἴσεαι L. 266
εἰσέδραμον erat 463. Sed leg. εἰσέδρακον. GESN.
εἰσέδρακα 130
εἰσέδρακεν, pro εἰσέδραμεν 801 vid. legendum. GESN.
εἰσέδρακον reſtitutum 463
εἰσενόησα 125. 216
εἰσενόησεν 1186. L. 121
εἰσεπέρησα 1372
εἰσεπέρησαν 354. 466
εἰσεπέρησε 74. 905
εἰσιδέειν L. 294
εἴσιδον 40
εἰσόκε L. 553
εἰσοράᾳ F. 1, 10
εἰσοράας L. 103
εἰσοράασθαι L. 236
εἰσοραᾶται F. 2, 12
εἰσορόωντες 235
εἶχε 1221
εἴως L. 107
ἐκ δ' ἄγεσθαι 1340
ἐκ δ' ἀνέφυμε 1354

Digitized by Google

ἐκ δ' ἔκοψαν 1034
ἐκ δ' ἐτελεῖτο 1027
ἐκ νῦσον ἀλεσίνει L. 485
ἐκ δ' ὅπλα χέοντες 1151
ἐκ θεύθεν F. 2, 37
ἐκ πτολίων ἤλασαν L. 68
ἐκ φλόγα πέμπεις L. 271
ἐκάεργε H. 33, 7. F. 28, 11
ἔκασα 1153. 1339
ἕκατον 326. ἑκάσην L. 53
ἑκάτε 1175
ἑκάων L. 719
ἐκάτιεθεν 276. 1034
Ἑκάτη 975
Ἑκατηβόλε 1. L. 764
Ἑκατηβόλε ἥρως L. 398
Ἑκάτην E. 45. F. 34, 1
ἑκατόμβης L. 229
ἑκατονταετήρων 1106
ἐκβλύζοντα L. 484
ἐκγεγαῶσαν H. 71, 4
ἔκγονα F. 1, 8
ἐκδύνοντο 240
ἔκδυ 1260
ἐκδῦτο 1260
ἐκεβελέτην Φοῖβον F. 28, 11
ἐκεδάσθη 555
ἐκέδασσε 268
ἐκέκλετο 229. 356 852
ἐκέλσαμεν 469
ἐκέλσαμεν αἰγιαλοῖσιν 1207
ἐκέρασσ' 250. 1273
ἔκερσαν 697
ἔκευθε 903
ἔκευθεν 49
ἐκηβόλε H. 33, 6
ἐκηβόλος 1353
ἑκηλος F. 8, 35
ἔκητι L. 685
ἐκ-θάμβεον 1216
ἐκ-θέσθαι 358
ἐκίνησεν H. 46, 4
ἐκίχανε 71
ἔκιχεν 71. 1025
ἔκλαγε 1154
ἐκλελάθοντο 478
ἐκ-λιπὼν 156
ἔκλυε 264. L. 489
ἔκλυζε 791
ἐκλύης H. 86, 4
ἔκλυον 1311
ἐκ-λύοντ' 1341
ἐκ-λῦσαι πυρσὸν ἔρωτος 1319
ἐκμάξαντο 18
ἐκνεύσαντες 456
ἐκνίψησθε μύσος 1230
ἔκνομίην Φύσιν F. 8, 29
ἄκνομον 59
ἐκόμιζον 799
ἐκόμισσε 869
ἔκοψαν 1035
ἔκπαγλε H. 10, 7
ἐκπάγλως 1227
ἐκπέμπειν H. 70, 11
ἐκπέμπων H. 10, 23
ἐκπίνοντας L. 590
ἐκπλήκτε H. 38, 10
ἐκπροθορόντα 344
ἐκπροκαλέσμαι H. 6, 1
ἐκπρολιπόντος ὄλεθρον 699
ἐκπρολιπὼν 48. 151
ἐκπρομολόντες L. 700
ἐκπροπεσοῦσα L. 318
ἐκπροφέει L. 201
ἐκπροφαίνουσα H. 70, 7
ἐκπροφύγῃσι L. 391
ἐκπροχέων 573
ἐκραίσει L. 597
ἔκριθεν 413
ἐκρύφθην L. 149
ἑκταδίοις 357
ἐκτελέυσ' H. 41, 11
ἐκτελέσας L. 739
ἐκτέτακεν F. 1, 20
ἐκτετάνυσαι L. 74
ἔκτισεν 143
ἐκτοπίου H. 57, 10
ἐκτὸς H. 76, 3
Ἔκτορι L. 681. 684
ἐκυκλοῦντο 456

Digitized by Google

ἐκύλινδεν 676
ἐκφαίνει F. 2, 28
ἐκφαίνουσα H. 28, 13
ἐκ-χέοντες 1151
ἐκώκυεν 594
ἐλαίης 323. L. 731
ἐλαΐνης L. 130
ἐλαΐνον L. 711
ἐλαίῳ L. 250. 498
ἐλάσαι L. 52
ἐλάσσπε H. 2, 7. 7, 18
ἐλάσσαι 223. de nauigatione V. N. GESN.
ἐλάσσας H. 72, 7. L. 153. 444
ἐλάσσατο H. 43, 4
ἐλάτης 605
ἐλάτῃσι 170
Ἐλάτοιο 166
ἐλαύνει H. 63, 6. L. 317
ἐλαυνομένοισι L. 419
ἐλαυνόμενος 10
ἐλαύνων L. 487
ἐλαφηβόλε H. 35, 10
ἐλάφοιο L. 242. 245
ἐλάφοισιν H. I. 4
ἐλαφρὰ L. 513
ἐλαφρίζουσα 267
ἐλαφροτάτῳ H. 10, 17
ἔλαχ' 1340
ἐλδομέναις 473. ἐλδόμενοι 88
ἐλδομένοισι 819
ἐλεαίρειν L. 194
ἐλέγξαι L. 473
ἐλέειν L. 732
ἐλειονόμῳ 1052
ἐλειονόμως 155
ἐλείπετο 118
ἐλέλειπτο L. 130
Ἐλείνοιο βίην L. 360
Ἐλένῃ L. 352
Ἐλευσινίας H. 39
Ἐλευσῖνος H. 17, 15. 39, 6. 40, 4. 41, 5
ἐλίφαντος L. 51
ἑλθεῖν ἐπὶ μύτῃ H. 40, 10
ἔλθοιτ' H. 80, 5
ἕλικας 504
ἑλπαυγέα F. 7, 25
ἐλίκης 743. 1102
ἑλικοβλεφάρῳ H. 56, 4
ἑλικοδρόμε H. 8, 10
ἑλικώπιδας F. 8, 14
ἑλίκωπον H. 5, 9
ἐλιλαίετο 409
ἑλισσόμενοι H. 23, 7. F. 7, 22
ἑλισσόμενος H. 46, 2
ἑλισσομένῃ L. 136
ἑλίσσων H. 10, 15. 88, 6
ἑλιχθεὶς 991
ἑλιχθὲν πῦρ F. 23, 3
ἕλκει L. 439. 617
ἕλκει L. 337
ἑλκειν L. 359
Ἑλλήσποντον 482. 493
ἐλλισάμην 964. 1364
ἕλξατε 256
ἐλοχεύθη H. 26, 7
ἐλοχεύσατο H. 70, 2
ἐλόχευσε vir, 134. 157
ἐλόχευσεν vir 13. femina 182
ἔλπεσθ' 844
ἔλπετ' f. ἔκλ. GESN. L. 470
ἔλπετο 232. 404. L. 344
ἐλπίδι H. 58, 6
ἔλπομ' L. 183
ἐλπόμενοι 88
ἐλπωρὴ L. 409
ἑλὼν L. 95
ἕλῳ 671
ἐμβάδα 591. cothurni genus, sed humile, docet esse Pollux 7, 85 et vocat ῥᾳθύμου εὕρημα, quod pulchre ad h. l. conuenit. GESN.
ἐμβασίλευεν H. 78, 5
ἐμβύθιοι 332. ἐμβύθιαι H. 23, 2
ἐμέθεν L. 82
ἐμέμικτο 320
ἐμηδόμεθ' 887
ἐμήτιεν 303

Digitized by Google

ἐμίγη H. 70, 4
ἔμικτο 478
ἔμιμνεν 234
ἔμιμνον 854
ἐμμεμαὼς L. 85
ἔμολε 205
ἔμπαλι H. 72, 5
ἔμπαλιν H. 12, 3
ἔμπεδα 305
ἔμπεδον 345. 608. 708
ἐμπελάσσας F. 26, 3
ἔμπεσε 1079
ἐμπεφύασιν L. 290
ἔμπης L. 246
ἔμπνουν L. 266
ἔμπνοος L. 408
ἐμπυλίην 900
ἔμπυρον F. 23, 6
ἐμυθεόμην 115
ἐμυθήσαντο 1339
ἐμφερέες L. 359
ἐμφύλοιο 1161
ἐμψύχοιο L. 362. 694
ἔμψυχον L. 356
ἐν pro σὺν 153. 208
ἓν δὲ 153. (f. 158) 291. 309. 454. 617. 909. 927. 981. 1203
ἓν μὲν 1121
ἐναγώνια H. 27, 2
Ἐναγώνιον H. 32, 2
ἔναιεν 162
ἐναιρομένης L. 229. 551
ἐναλίγκιοι 514. F. 7, 12
ἐναντίον L. 542
ἐναργὴς H. 74, 6
ἐνάρισμος 107
ἐναρμόνιον H. 7, 9
ἐναύλῳ 460. V. N. Homericum nomen, quod torrentem, ſ. aquarum per anguſtum alveum decurſum notat. Proprie quidem ipſum alueum et quaſi canalem ſignificare videtur. Sic ἐναύλους ὑλήεντας 637. Cum eodem epitheto pqnitur Hymno Homer. in Bacch. ſ. 25, 8 et reciſſum anguſtum notat: σκιόεντας habemus Hy. Hom. in Ven. ſ. 4, 74 et 124. OESN.
ἔναυσμα H. 4, 3. 10, 16
ἐναυχενίαις L. 499
ἐνδαπίης 789
ἐνδάπιος 906
ἔνδοξον H. 72, 9
ἐν-εδήσαμεν 1208
ἕνεικα 308
ἐνεῖκαι 58
ἐν-εἴργυσι 1121
ἐνέκειτο F. 16, 5
ἐνέκλετο 229. Sed leg. ἐκέκλ.
ἐνέσπειρεν F. 38, 2
ἐν δ' ἅπεσ' 649
ἐνζεύξασα H. 54, 13
ἐνηέϊ L. 301
ἐνηὴς H. 29, 8
ἐνῆκα 308
ἐνήλλαξας H. 38, 7
ἐνημένη H. 15, 1
ἐνηρείσαντο 1088
ἔνθες H. 17, 17
ἔνθεο F. 2, 41
ἔνθρονε H. 9, 24
ἐνθρώσκων F. 8, 19
ἑνιαυτὸν E. 18. Deum i. Solem. H. 54, 25
ἐνιαυτῶν H. 17, 5
ἐνίκησε H. 46, 4
ἐνίοισιν H. 86, 6
ἐνιπῇ 860
ἐνιπλαγχθείς 643
ἐνιπλείοιο L. 273
ἐνίπλεον L. 190
ἐνιπτύξας L. 149. V. N. TYR.
ἐνισπεῖν L. 396. 762
ἔνισπεν 297. 559
ἐνίσπῃ H. 85, 10
ἐνίσπω 850
ἐνισσόμεθ' 715
ἐνιστήσασθε 1150

Digitized by Google

ἐνίσχανεν 443
ἐνισχρίμπτοιντο L. 417
ἐνισχρίμφθέντα L. 521. V. N. TYR.
ἐν-κόλπωσε 1181
ἔνεπε 539
ἐννεσίῃσιν 105. 266. 693. 1361
ἐννυίοντες H. 36, 3
ἐννοσίγαιε H. 16, 4
ἐννοσίγαιον 1364
ἐννοσιγαίῳ 201
ἐνοσίχθων F. 28, 3
ἐννύμενα H. 42, 6
ἐννυχία H. 8, 3. 9, 6
ἐννύχιοι H. 6, 11
ἐνοδῖτιν H. 71, 2
ἐνόησα 40
ἐνοπὴ F. 6, 29
ἐνοπῆς 258
ἐνόπλια H. 30, 1
ἐνόπλες E. 20
ἔντεα νηὸς 442
ἔντεσι L. 670
ἔντομα 569. 956. 1368. Vbique de inferiis et sacris mortuorum causa factis. Obtecutus Orpheus noster antiquis, a quibus Eust. ad Od. Λ, 23 p. 416, 49 reprehensum ait poetam, quod ἱερήϊα dixisset τὰ ἐν ᾅδου σφάγια ἐπὶ χοῇ νεκρῶν. Φασὶν οἱ παλαιοὶ ὐκ ὀρθῶς εἰρῆσθαι τοῦτο, ἐπὶ γὰρ νεκρῶν τόμια φασὶ καὶ ἔντομα. Quod medio loco epitheton dicit ἔντομα θύματα, intelligimus, sua natura adiectiuum esse, et vbi solum ponitur, θύματα subaudiri. GESN.
ἐντὸς 1332. L. 718
ἐντρίψαντας L. 339
ἔντυνε 302. 442
ἐντύνειν ἵππους 787
ἐντύνοντα 71
Ἐνυαλίοιο L. 576
ἐνυάλιον 871
ἐνύδρους δαίμονας E. 32
ἐνώμα 812. 997
ἐξ ἁλὸς ἔρξαι 1357
ἐξάγγελος H. 85, 14
ἐξ-άγεσθαι 1340
ἐξ-ἄγοι L. 165
ἐξαγορεύειν 1116
ἐξαγορεύσω 1344
ἐξάδα F. 36
ἐξαίεσασθαι L. 592
ἐξαλάωσε 670
ἅλον 1357
ἐξᾶλτο 1090
ἐξ-ανέφηνε 1354. F. 7, 2
ἐξανύοντα 113
ἐξάπαφοι 1191
ἐξαπίνης L. 113. 216. 518. 568. 683
ἐξαρύοντες 1112
ἐξὰς, ὁλομέλεια F. 36 post 4
ἑξαῦτις L. 738
ἐξεγένοντο 19
ἐξείης 232
ἐξ-έπεψαν 1034
ἐξελάσεις L. 590
ἐξέλασον H. 11, 15
ἐξελόχευσα genui, metaphor. 43. ὅπα ἀπὸ κηθέων 251. GESN.
ἐξελόχευσε 127 peperit. Cf. ἐλόχευσε.
ἐξενάριξεν 872
ἐξεπέρησε [51]
ἐξεραεῖνοι L. 86
ἐξερέῃ L. 379
ἐξερέω F. 1, 3
ἐξ-ἔρξαι 1357
ἐξεσάωσεν 1346
ἔξεσθ' 1167
ἐξέσυτο ὕπνου 784
ἐξ-ετελεῖτο 1027
ἐξετράφης H. 45, 7
ἐξεφύοντο F. 6, 35
ἐξήκεσε 641
ἐξ-ήλασαν L. 68

Digitized by Google

ἐξίκανε 192
ἔξικεν 390
ἐξίκετο 641. 1291
ἐξικόμεσθα 1054. 1104
ἔξιν 389
ἔξομαι 1164
ἐξονόμηναν 1279
ἐξόπιθεν L. 547
ἔξοχ' L. 301
ἔξοχα 63. 159
ἔξοχον 252
ἔξοχος πᾶσι 293
ἐξυπαλύξαι L. 578
ἐξυπάλυξις 682
ἐξώκειλαν 634
ἔοικας L. 385
ἔοικεν L. 657
ἑοῖσιν 1115
ἔολπα L. 532
ἑὸν 1306
ἔοντα H. 24, 4
ἑὸς 1325
ἐπ' ἀέθλοις τελέσσα H. 41, 11
ἐπ' εὐχαῖς κικλήσκω H. 45, 1
ἐπ' ἰκρίον χαλάσσαι 759
ἐπὶ λυγρὸν ὄλεθρον φέροι 1309
ἐπαγάλλειν H. 41, 8
ἔπαγεν 511
ἐπάγουσα H. 32, 9
ἐπάγωσαι H. 42, 11
ἔπαθον Μινύαισιν ὁμῶ ἀήταις 1345
ἐπακούεις H. 60, 8
ἐπακοῦσαι L. 370
ἐπακούσας L. 455
ἐπακτίῳ Ἀπόλλωνι 1296. ἐπάκτια πώεα Apoll. 2, 659 quae in litore paſcuntur. Sic ἐπάκτιος βωμὸς 2, 691. GESN.
ἐπάλξεις 897
ἐπάμειψε 420
ἐπαμπίξασθαι 317
ἐπαμύντορα L. 581
ἐπαντείνας 60. 330
ἐπαοιδὰς L. 585
ἐπαρῶν L. 227. V. N. TYR.
ἐπαρεσσάμενος L. 365
ἐπαχήγοις H. 21, 9
ἐπαχηγόνα 88. L. 671. 757
ἐπαχήγονες 346
ἐπαρτέες F. 31, 1
ἐπαρτήσαντο 1334
ἐπάρτια 273
ἐπαρωγὲ H. 1, 2. 4. 10, 7. 35, 4
ἐπαρωγὲ ἐργασίαις H. 27, 9
ἐπαρωγὸν H. 38, 4
ἐπαρωγὸς H. 1, 13. 47, 6. 73, 8
ἐπασσυτέροις L. 233
ἐπαυάζουσαι H. 68, 6
ἐπάφιε H. 49, 7. 51, 9
ἐπαχνώθη 690
ἐπεβήσατο 1193
ἐπέβρισεν 241
ἐπέγειρε H. 76, 9
ἐπεγείρεις H. 61, 8
ἐπεγείρουσα H. 76, 8
ἐπεδραμέτην L. 144
ἐπεζεύξαο H. 54, 4
ἐπέθηκα 961
ἐπέθηκεν 140
ἐπεὶ pro ἔπειτα 182. 322. 675. 678
ἐπείγετο 70. 360
ἐπείγομαι 105
ἐπειγομένη 268
ἐπειγομένοιο L. 274
ἐπειγομένοισι 1238
ἐπειγομένως 277
ἔπειθ' 455
ἔπειχεν 1203
ἐπεκέκλετο 60. 450
ἐπεκλώσαντο 709
ἐπέκραινε F. 26, 1
ἐπελάσθη 886. H. 36, 8
ἐπελθεῖν H. 40, 10
ἐπεμαίετο 119 inuaſerat, occupauerat. Heſych. ἐφήπτατο, quod forte ad hunc ipſum locum pertinet. GESN.

Digitized by Google

ἐπεμβαίνουσα H. 61, 8
ἐπεμβάτᾳ H. 30, 3
ἐπεμνήσαντο 481
ἐπενεισάμενθ' 715. V. νέεσθαι.
ἐπένησαν 724
ἐπενισσόμενθ' 724
ἐπένοιμον 325 f. ἐπένεικα.
ἐπέοικε L. 657
ἐπεπλώομεν 750 (ἐπεπλείομεν)
ἐπέρησα 108
ἐπεφνήσαμεν 656
ἐπέρησεν venit 139. 158. 161
ἐπεφράδεσθαι 292.
ἐπέρχεται L. 299
ἔπεσαν 519
ἐπεσμαράγει 968
ἔπεσθαι L. 438
ἐπέσπετο 365
ἐπεσσομένοισι 625 et ἐπεσσομένοισιν 296 leg. ἐπ' ἐσσ.
ἐπέσσυθεν 975
ἐπεσσύμεναι L. 561
ἐπεσσύμενον L. 115
ἐπέσσυτο L. 145
ἐπεσφίγξαιτο 275
ἐπέσχομεν 1248 seq. 1262
ἐπετείρετο 1089
ἐπετέλλετο 65. 1022. 1313
ἐπέτειλλον L. 699
ἐπευάζουσα H. 78, 9
ἔπεχον 361
ἐπῄεν 1183
ἐπήλυδα L. 714
ἐπὴν 1108
ἐπήνδανε 771
ἐπήνεον 291
ἐπήπυεν 526
ἐπήρανον 821
ἐπήρατον H. 54, 27
ἐπιβαινέμεν H. 88, 15
ἐπί-βαλεν 198. L. 539
ἐπι-βαλόντες 632
ἐπιβρίθουσα H. 61, 4
ἐπιβρομέωσα 264. 1154
ἐπιγνάμπτει L. 326
ἐπιγνάμψαντες 1165
ἐπιγράβδην L. 359
ἐπιδέξι' 484
ἐπιδεύεται 1074 indiget, h. e. implendus est. GESN.
ἐπιδρομάδην 559. H. 20, 5
ἐπειειμένον L. 605
ἐπιζαφελῶς 1359
ἐπιζείων 457
ἐπικήρανος 96. ἐπικήρανον 821
ἐπικήρατον 86
ἐπικαρσύνουσα 1015
ἐπι-θέσθαι 304
ἐπίθεσθε F. 1, 1
ἐπιθῆσθαι 843
ἐπιθρώσκει τεῖχος 897 et ἐπιθρώσκουσα 487. 1264. Metaph. vt Ouid. Fast. 4, 419. *Terra tribus scopulis vastum procurrit in aequor.* Sed proprie 487
ἐπιθρώσκουσι 736
ἐπίειμένη L. 36
ἐπι-καλέω H. 71, 1
ἐπικέκλιται 1122. 1125
ἐπικέκλομαι E. 17
ἐπί-κλασε 632
ἐπι-κλήσαιτο H. 45, 1
ἐπικλήζειν L. 707
ἐπίκλησιν L. 686. F. 4, 1
ἐπικοίρανον 292. Sed vid. Not.
ἐπίκυρσε H. 88, 9
ἐπίκυροι 345
ἐπίκυρον 51
ἐπικρέματ' 924
ἐπικροτέοντες 405
ἐπιλήνιε H. 49, 1
ἐπιλοιβὰς 545. H. 65, 10
ἐπιμαίεται 930
ἐπιμάρτυρα L. 254. 392
ἐπιμάρτυροι 349
ἐπινήχυτα 39. 310. Hesych. νήχυτον, πολύ. GESN.
ἐπιπάσσειν L. 618
ἐπιπασσέμεν L. 450

Digitized by Google

ἐπίπεμπε H. 22, 7
ἐπιπέμποις H. 56, 12
ἐπιπλήθυσαν H. 71, 10
ἐπιπλώοντα 1195
ἐπιπλώσαντες 741
ἐπιπλώσουσιν 284
ἐπιπνείοιτε H. 37, 25
ἐπιπνείσαι H. 80, 5. 83, 8
ἐπίπνευσον H. 29, 8
ἐπιπνοοὶ H. 37, 25
ἐπι-πόροι 639
ἐπιπροέηκε 359
ἐπιπροθέουσα 1078
ἐπισκήψαντες f. leg. 625. GESN.
ἐπισπεῖσαι L. 727
ἐπίσπεσε 261
ἐπισπέρχουσιν L. 96
ἐπίσπη 677. Homericum, vt Il. B, 359. vbi Schol. καταλάβῃ. GESN.
ἐπισπόμενος 642. L. 330
ἐπισσείων 439
ἐπισάμενὸς H. 24, 4
ἐπισαμένως 386. 1152. L. 300
ἐπισείβοντες 1118 vrgentes. GESN.
ἐπισείβωσι 941 vrgeant. GESN.
ἐπισέψαντες 625
ἐπισφωΦῶντες 828
ἐπιτάῤῥοθον 344
ἐπιτάῤῥοθος H. 60, 10. 67, 12
ἐπιτελέσσα H. 41, 11
ἐπιτέλλει F. 2, 13
ἐπιτέλλεο L. 208
ἐπιτιταίνεις H. 13, 2
ἐπί-τυπτον 455
ἐπίφασκον 10
ἐπιφαύσκων H. 49, 9
ἐπι-φέροι 1309
ἐπιφρίσσοντα 1147
ἐπίφρονα 194. F. 7, 29
ἐπι-χαλάσσαι 759
ἐπίχειρες 739.
ἐπιχθονίοις 38
ἐπιχθονίως L. 194
ἐπιψαύεσκεν L. 326
ἐπιψαύων L. 652
ἔπλεϑ' L. 684
ἔπλετ' L. 235. 470. 551
ἔπλετο 98. 404
ἐποιχτείρουσα 1225
ἐποίχεσθαι ἰσὸν F. 29, 2
ἐποιχόμενος L. 211
ἐπονεύμην 955
ἐποπιζέμεν L. 67
ἔπορε 188
ἐπόρευσε 164. venit: modo non legendum sit ἐπέρησε. GESN.
ἐπόρνυται F. 31, 2
ἐπόρευνεν 399
ἐπορσύνοντο 230
ἐποτρύνει 8
ἐποτρύνων L. 198
ἐπόψιον 1033
ἐποχέμενον F. 23, 5
ἐπρήϋναν L. 768
ἑπταπόροις H. 88, 7.
ἕπτατο 431. 984
ἑπταφαεῖς H. 6, 8
ἐπωνυμίαις H. 33, 24
ἐπωνυμίας μήνης F. 37, 2
ἐπωνυμίην 729. L. 72. 235. H. 33, 24
ἐπώνυμον L. 721
ἐπ-ῶρσεν 475
ἐραννοῖς 335
ἐραννὴ 989
ἐραννὴν E. 45
ἐραννὸν 84. 788. 923. 985
ἐραννὺ 892
ἐρασιπλοκάμῳ H. 55, 9
ἐράσμιαι H. 59, 4
ἐράσμιε H. 33, 5
ἐράσμιον H. 57, 1
ἐρατὸν H. 45, 3
ἐρατεινὰ L. 665
ἐρατεινὴ H. 62, 8
ἐρατεινὴν H. 39, 19
ἐρατὴν H. 35, 15
ἐρατοῖς 477
ἐρατοπλόκαμ' H. 54, 10

Digitized by Google

ἐρατοπλόκαμε H. 28, 5
ἐρατοπλόκαμον H. 43, 2
Ἐρατὼ H. 75, 9
ἔργα 470. 1110. 1307. 1321
ἔργ' ἀΐδηλα 17
ἔργα τὰ Δηῦς H. 64, 8
ἐργασίαις H. 39, 4
ἐργασίαις ἐπαρωγὲ H. 27, 9
ἐργάσιμον βίοτον H. 77, 12
ἐργασίμυ H. 68, 11
ἐργαστὴρ H. 65, 4
Ἐργῖνος 150
ἔργοις H. 24, 8. 32, 9. 61, 8. 65, 11. 84, 10
ἔργον 232. 283. 890. 941. L. 71. 78. 244
ἔργων H. 17, 16. 84, 6. 85, 14
ἕρδει L. 748
ἕρδειν L. 454
ἕρδεν L. 366
ἕρδων H. 84, 6
ἐρεβεννῶν H. 21, 7
ἐρεβώπιδα L. 538
ἐρεείνειν L. 378
ἐρεείνεις 95
ἐρεείνων 115
ἔρεζον 956
ἐρέθησι H. 88, 14
ἐρειδομέναις 318
ἐρεῖσαι 171
ἐρείσας 319
ἐρείσατε 254
ἐρεμνῆς 151 sed leg. ἐρυμνῆς.
ἐρεμνῦ L. 52 ἀΐδος.
ἐρέταισιν 298
ἐρετμοῖς 67. it. 298. V. L.
ἐρετμὺς 276
ἐρετμώσαντες 356
Ἐρεχθῆος 217
ἐρημοπλάναν H. 38, 4
ἐρητύει 1250
ἐρήτυεν L. 451
ἐρητύσει L. 223
ἐριαυγῦς F. 7, 11
ἐριβόμβων F. 49
ἐριβρεμέταο H. 48, 3
ἐριβρεμέτυ H. 28, 8
ἐρίβρομε H. 44, 4
ἐρίβρομοι H. 20, 3. 68, 1
ἐρίβρομον H. 29, 1. 47, 2
ἐριβώλακι L. 649
ἐριβώλυ L. 708
ἐριβώλῳ 129
ἐριγδύποιο H. 75, 1
ἐριγηθέα L. 24
ἐριδαινέμεν 410
ἐριδαίνοι L. 28
ἔριδος H. 32, 6. L. 320
ἐριήκοον L. 462
ἐρίηρας 1209
ἐρίηρες 834
ἐριθύμοις F. 31, 3
ἐρικλυτῦ 1028
ἐρικυδέος L. 297
ἐριλαμπέος σοφίας F. 29, 6
ἔριν λυσσῶσαν τῆσον H. 64, 6
Ἐριννύες 350. τοκήων F. 11, 5
Ἐριννὺν 1173
Ἐριννὺς 867. 1160
Ἐριννύσιν 1164. Sed vid. Not. L. 15, 80
ἐριούνιε H. 27, 8. Mercurii nomen, lucri et vtilitatis Dei. GESN.
ἐριούνιον L. 69. 197
ἐριούνιος L. 2
ἐρίσειε L. 652
ἐρισθενέες H. 68, 7
ἐρισθενέων 326
ἐρισμάραγον H. 19, 1
ἐρίτιμον L. 715
ἐρίφοισι L. 149. 204
ἔριψαν 495
ἕρκος H. 88, 3
Ἑρμάωνος 381
Ἑρμεία H. 27, 1
Ἑρμείαν E. 23
Ἑρμείαο 130. L. 54
Ἑρμείαο ἄντρον L. 18
Ἑρμῆ H. 56, 3

Digitized by Google

Ἑρμῆς ἑρμηνεὺς F. 28, 1
Ἑρμηνεῦ H. 27, 6
Ἑρμιονία 1134
Ἑρμοῦ H. 27. 56
ἐρνεσίπεπλον H. 29, 5
ἔρνος 605. H. 45, 3. 51, 6. 55, 8
ἔρξαι 1357. F. 52, 10
ἔρξεις L. 204
ἐρόεντας 323. Nomen Homericis hymnis familiare. ORIN.
ἑρπετὰ L. 385. 401. 413. 466. 487. 636
ἑρπετὸν H. 77, 10
ἑρπετοῦ L. 678
ἑρπυστήρων L. 49
ἕρπων L. 574
Ἐρραύων 1299
ἐρρίζοντο 708
ἐρρώοντο 433
ἕρσῃ 1112
ἐρυθαινομένη H. 77, 2
Ἐρυθείας 1046
ἐρύθην fuit 226, vbi restituimus ἐρύθηνε.
ἐρυθρή L. 595
ἐρυθρήν L. 566
ἐρύκειν L. 439
ἐρυκομένη 244
ἐρυμνῆς 151. 1314
ἐρυμνὸν 84. 762. 985
ἐρυμνοῦ 892. V. N.
ἐρυμνοὺς 462. Tutum ab situ, vel manu munitum. ORIN.
ἐρύξαι L. 473
ἐρύσαι 527
ἐρύσας 314
ἐρυσίβην L. 594
ἐρύσσει L. 35
ἐρύσσειν L. 439
Ἔρυτον 135
ἔρχεο H. 26, 11
ἔρχεσθαι L. 389
ἔρχευ L. 213
ἐρωδιὸς 693
ἔρως H. 51, 10. πολυτερπὴς F. 6, 19
ἔρωτα 422
Ἔρωτα H. 57, 1. F. 22
ἐρωτομανῶν H. 54, 14
ἔρωτος H. 55, 8
ἐρωτοτρόφη 866
ἐρωτοτρόφος 476
ἐρώτων μῆτερ H. 54, 8
ἐσαθρήσαντες 516
ἐσαθρήσας 784
ἐσαθρήσασαι 644
ἐσάντα 842
ἐσαφικάνομεν 1058
ἐσάωσε 101
ἐσέδρακεν 839. 1220
ἐσελθέμεν L. 18
ἐσημήναντο 352
ἔσθενεν L. 435
ἐσθλὸν H. 62, 11
ἐσκήψαντο L. 199
ἔσκηψεν 776
ἐσκομίσας L. 313
ἐσμαράγει 968. ἐσμαράγησε 994
ἐσμαράγυν 434
ἐσορᾷς H. 60, 8
ἐσορήσαις F. 2, 16
ἐσορῶσα H. 60, 2
ἔσπασε H. 70, 5
ἐσπέμπουσιν L. 717
ἕσπερ' 757. V. N.
Ἑσπερίδων F. 17, 2
ἑσπέριοι 1243
ἕσπεροι 668
ἕσπεσθαι L. 100
ἕσπετο L. 438
ἑσπομένω L. 143
ἑσσάμενοι L. 703
ἑσσάμενος 963
ἔσσεται H. 24, 5
ἐσσὶ H. 9, 28. 54, 16
ἐσσομένοις 608
ἐσσομένοισι [96]
ἐσσομένων L. 286
ἐσσυμένη 555

Digitized by Google

ἐσσύμενος L. 757
ἐσσυμένῳ L. 671
ἐσσυμένως 239
ἔσσυνται L. 420
ἔσσυντο L. 114
ἔσσυτ' 975
ἔσσυτο L. 145
ἐτάξαντο 18
ἔτευτο 431. Sed vid. leg. ἔσσυτο. GESN.
ἐτεφάνωται 45. 1188
ἐτεφάνωτο F. 10, 8
ἐτήρικται H. 10, 13. F. 1, 14. 17. F. 2, 29
ἐτήριξας θρόνον H. 17, 8
ἔτησε H. 46, 3
ἑτηῶτ' ἐπὶ νώτοις F. 23, 7
Ἑτία H. 83, 1
ἐτρέφθην L. 133
ἐσύθην 1370
ἐσύτερον 884
ἐσφίγγαντο 529
ἐσχατιαῖς 1185
ἔσχισε 1056
ἑταῖρος L. 684
ἔταξε 176. 831. H. 14, 5
ἕταρος 224. ἑταῖρος Herculis Hylas.
ἔτειρεν L. 446
ἐτέκνωσε F. 22
[ἐκ δ'] ἐτελεῖτο 1027
ἐτέμνετο 362
ἑτερήμερος L. 627
ἐτέρπετο 613
ἐτέτυκτο 932
ἔτευξ' 176
ἔτης 224
ἐτήτυμα L. 760
ἐτήτυμοι L. 290
ἐτήτυμον 932. L. 510
ἐτήτυμος L. 654
ἐτίετο 805
ἔτικτεν 131
ἐτίταινε 1178
ἔτλη L. 429
ἔτλην L. 105
ἐτράπετ' 554
ἐτράφη L. 525
ἐτυμηγόρον 4. 1176
ἐτώσιον 698. L. 533. 599
εὖ ἱεραῖς H. 6, 2
εὐαγνίτοις V. N. 601
εὐάδα H. 48, 1
εὐάζουσα H. 39, 15 (εὐαζόντων)
εὐάζων H. 44, 4. 52, 7. 53, 11
εὐάνθεια H. 9, 11
εὐανθῆ 589
εὐάντη H. 2, 13
εὐάντητε H. 1, 5. 35, 7
εὐάντητοι H. 30, 7
εὐάντητον H. 40, 10
εὐάντητος H. 35, 14
εὔασμα H. 53, 8
εὐάτειραι H. 50, 8. 68, 1
εὐάτερε H. 8, 3. 11
εὐατῆρα H. 29, 1
εὐατῆρες H. 30, 2
εὐατὴς H. 53, 5
Εὔβοιαν 1280
Εὐβοίηθεν 139
εὔβοτος 1134
εὔβυλ' H. 17, 12. de Plutone 29, 6. de Libero patre, qui idem Phanes. GESN.
εὔβυλε H. 55, 3. de Adonide.
εὐβυλεῦ H. 29, 6. 55, 3. — 51, 4 de Baccho, qui potest etiam intelligi 40, 8. GESN.
Εὐβυλῆα F. 7, 4. Phanetem. GESN.
Εὐβυλῆος H. 28, 8. de Baccho. 41, 2 de eodem. 71, 3 de Plutone: κατ' εὐφημισμὸν Sch. Nicandri Alex. 14. Quin mortuos consulere, euocare manes, antiquissima superstitio. Adiicio locum Pausa. Att. l. 1, 14. p. 34 Ἔπη ᾄδεται Ὀρφέως, οὐδὲ ταῦτα Ὀρφέως, ἐμοὶ δοκεῖν, ὄντα, Εὐβυλεῖ καὶ Τριπτολέ-

Digitized by Google

μφ Δυσαύλην πατέρα εἶναι. Hic igitur vnius de antiquissimis Eleusiniis nomen est. GESN.

Εὐβέλᾳ 24

εὐγνάμπτοις 495

εὐδεινοῖς H. 21, 5. Idem quod Εὐδιεινὸς ab Εὐδία. Vindicat Dorv. ad Charit. p. 292. GESN.

εὔδιε H. 7, 14

εὐδινοῖς H. 21, 5

εὔδιοι H. 37, 24

εὔδιον H. 4, 6

εὔδιος 494

εὐδόξοις H. 6, 13. 32, 9

εὐδόξῳ H. 32, 7

εὔδρομε H. 7, 6. 35, 6

εὔδρομον H. 16, 9. 57, 2

εὐδυνάτῃ H. 75, 10

εὐδυνάτοιο 17. H. 75, 6. 83, 2

εὐδύνατον H. 28, 20. 32, 1. 73, 2. 76, 5

Εὐδώρᾳ 502. Sed vid. Εὐσώρᾳ.

εὐειδεῖς an εὐωδεῖς F. 8, 21

εὐειδῆ 160. H. 43, 2. Vid. locus Eustathii ad 879 laudatus. GESN.

εὐεργέα 604

εὐζώνοισι H. 29, 9. 52, 6. 53, 5

εὐηγήτορα H. 72, 1

εὐήτορα 883

εὐθαλέες 746

εὐθαλέεσσι 910

εὐθαλὴς 741. H. 67, 7

εὐθαρσέος H. 88, 9

εὔθρονε H. 9, 24

εὐθυδρόμοις H. 21, 10

εὐθύμοισιν H. 18, 22

εὖτε H. 49, 3. 8

εὐτεραῖς H. 6, 2

εὐτέροις H. 10, 22. 52, 10. 74, 3

εὐτερον H. 41, 3. 43, 9. 70, 12

εὐτέρῳ H. 6, 12. 23, 11. 76, 10

εὐτέρως H. 65, 10. 78, 12

εὐτέρῳ H. 40, 10. 56, 8

εὔτον H. 29, 4

εὐκαμπὲς 586

εὔκαρπε H. 49, 4

εὐκάρπως H. 42, 11

εὔκλειαν H. 75, 12

εὐκταῖαι H. 59, 6

εὐκταιοτάτῃ H. 67, 7

εὐκτιμέναις 1135

ἐὐκτιμένην 1366

εὐκύκλως L. 135

εὐλαγέος 165

εὔλαλον 242

εὐλάς L. 594

εὐλιβάνῳ H. 54, 17

εὐλίθῳ H. 58, 4

εὐμενέας E. 43

εὐμενέοντα H. 74, 4

εὐμενέσσ' H. 41, 11

εὐμενέσσα H. 15, 10

εὐμενέσσαι H. 80, 5

εὐμενέσσαν E. 52. H. 71, 9

εὐμενὲς H. 63, 13

εὐμενέων H. 82, 8

εὐμενέως H. 84, 10

Εὐμενίδες H. 69, 1

Εὐμενίδεσσι F. 11, 4

Εὐμενίδων H. 28, 6

εὐμήκεις 911

εὐμήλῳ 24

εὐμμελίης 859. hasta bene vtens, Hesiodeum epitheton. GESN.

εὐνάζων 1009

εὐναίοισι L. 221

εὐνῇ 1333

εὐνηθεῖσα 201

ἐὐννήτως 507

Εὐνομίη H. 42, 2

εὐνομίην H. 39, 19

Εὐνομίης H. 59, 2

εὐνόμῳ H. 58, 10

Εὐξείνοιο 714

εὐξέσοισι 894

εὐοινίσοις 601

εὐόλβοις H. 71, 10

Digitized by Google

εὐόλβοισιν H. 9, 29
εὐόλβῳ H. 12, 10. 24, 8
εὐόλβῳ H. 28, 19
εὐπάλαμον H. 57. 4
εὐπατέρειαι H. 54, 10
εὐπατερείαι H. 58, 16
εὐπατερείαν H. 78, 1
εὐπελαγέος 165
εὐπέταλον L. 228
εὐπλοκάμοιο L. 433
εὐπλοκαμοῖσιν H. 52, 2
εὐπλόκαμον E. 19
εὔπνοοι H. 20, 6. 37, 24. 50, 10
εὐπολίμεια 131
εὐπολίμοιο H. 88, 4
εὐπολύβυλε H. 29, 6
εὐπύργοιο 145
εὔπωλον 59
εὐράστειραι H. 68, 1
εὐρεῖα H. 84, 2
εὐρεῖτεχνε H. 31, 14
εὔρηκε H. 5, 3. Sed vid. N.
εὑρήτη H. 31, 3
εὐροδίνε H. 18, 7
εὔῤῥειτο 781
εὐρὺ 1191
εὐρυβία 1259. Thetidos Epitheton, *late potens*. Vt εὐρυβίην Τρίτωνα 337. dixit poſt Heſiodum. GESN.
εὐρυβίης ἁλὸς F. 6, 35
Εὐρυδάμας 164
εὐρυμενὴς 1050
εὐρυμενῦς 985
Εὐρυνόμης H. 59, 2
εὐρύοπα L. 88. 695
εὐρύστερνος L. 54a. 639
εὐρυτέρνῳ 421
Εὐρυτίων 177
εὐσεβίσιν H. 85, 12
Εὐσεβίης E. 14. tanquam de Dea. GESN.
εὐσεβίῃσιν H. 26, 14. 85, 7
εὐσέλμοις H. 73, 9
εὐσέλμῳ 97
εὐσέμνη H. 1, 12
εὔσκοπε H. 10, 9
εὐσσέλμῳ L. 575
εὔσσαχυν 485
εὐστεφάνε H. 45, 3. 73, 2
εὐστεφάνῳ H. 41, 7
εὐστρέπτοισι 237
Εὐσύρῃ leg. pro εὐδύρῃ 502 ex Apollo. 1, 949 et Il. Z, 8. GA.
εὖτε H. 42, 7
εὔτεκνε H. 39, 13
εὔτεκνον H. 34, 3
εὐτερπέα 250
Εὐτέρπη H. 75, 8
εὐτοκίῃσι H. 1, 8
εὐτραφῆ H. 49, 4
εὔτροχα H. 21, 2
εὐτύκτοις 609
εὐύδροιο 154
εὐφεγγὴς H. 28, 11
εὐφήμοις H. 50, 16
εὐφήμοισι H. 30, 6
εὔφημος 203
εὐφήμως H. 42, 10
Εὐφόρβοιο L. 435. 442
Εὔφορβος L. 427
Εὐφορβος Βυκολίδης L. 457
Εὐφόρβῳ L. 430
Εὐφρήταο L. 260
εὔφρονα H. 45, 2
εὔφρονας H. 83, 4
εὐφρονες H. 6, 11. 59, 4
εὐφρόνη H. 8, 8
εὔφρονι H. 73, 9. 78, 11
εὐφροσύν' H. 59, 4. 8, 8
εὐφροσύνας H. 59, 9
εὐφροσύνη Noctis nomen H. 2, 5. Lunae nomen, V. ad H. 8, 11
Εὐφροσύνη H. 59, 3
εὔφρων H. 8, 11. 27, 3. 45, 3. 61, 9
εὐφρων H. 11. 3. 49, 8
εὐχαῖς H. 86, 9
εὔχαρι H. 68, 12

Digitized by Google

εὐχετάασθε 287
εὐχὴ L. 38
εὐχὴν E. 2
εὐχόμεθ' 837
εὐχομένοιο L. 169
εὐχομένῳ L. 37
εὖχος H. 32, 5. 71, 4
εὐχωλαῖς H. 85, 11. 86, 11
εὐχωλὰς 799
εὐχωλῆσιν 62. L. 174
εὐώδεα L. 283
εὐώδεις H. 50, 10. Cf. F. 8, 21
εὐώδης 913
εὐώνυμα H. 7, 4
ἐφ' ἵμερον ὄρσεν 475
ἐφ' ὑππόσον L. 408
ἔφαινεν 538
ἐφάνθη 16
ἐφαπλώσαντες 455. 1333
ἐφάπτος H. 49, 7. 51, 9
ἐφεζόμενος 1056
ἐφείπετο F. 20
ἐφέλκεται L. 326
ἐφεξείης 325
ἐφερπύζοντες L. 701
ἐφέσπετο 62. 144. 272. 365. 369. 890
ἐφεστηυῖα H. 69, 5
ἐφετμαῖς 6. H. 10, 18
ἐφημερίων 36
ἐφήμερον Venenum Medeae ap. Nic. Alex. 249. GESN.
ἐφήμισαν L. 195
ἐφημοσύναις 651
ἐφημοσύναισι 236. 1293. F. 3, 8
ἐφήνδανε 771
ἔφηνεν H. 24, 2
ἐφήσμοσα 999
ἐφίκηται L. 57
ἐφίλατο L. 302
ἐφίλησεν L. 301. v. Not. TYR.
ἐφόδοισι H. 70, 9
ἐφοπλισσάμεθα δόρπον 668
ἐφορᾷ F. XI. 1
ἐφορᾶτε H. 68, 15
ἐφορεύμεθα 1038
ἐφορμαίνουσα H. 32, 5. 73, 7
ἐφορμήσει L. 26
ἐφορμήσῃσι L. 34
ἐφρασάμην L. 120
ἐφύπερθε H. 9, 25
ἔφυσεν 423
ἐφ-ὦρσεν 475
ἐχαράσσομεν 1245
ἐχεπευκὲς L. 469. Homericum. GESN.
ἔχειν πέμψω 1235. Pleonasmus, si cum Latina vel nostra lingua compares. GESN.
ἔχευαν 568
ἔχεσθαι 1352
ἐχέφρονα L. 363
ἔχιδναν F. 8, 8
ἐχίδνης L. 387
ἐχίδνης πολιῆς L. 341
Ἐχίονα 153
ἐχολώσατο 549. f. ἐχολώσατε, vt Od. Φ, 205. GESN.
ἴαχεσα H. 76, 3
ἴαχεσα σὺν H. 25, 11
ἐχέσῃ L. 369
ἴαχυσιν H. 88, 8
ἔχων H. 65, 13
ἐψομένοισι L. 634. 725
ἐψύχωτο F. 26, 2
ἐῷ 1315

Z.

Ζαθέην' 29
ζάθεον 948
ζαμενεῖς 1006
ζαμενὴς 675. H. 7, 8
ζαφλεγέες H. 88, 8
Ζεῦ H. 7, 13. 14, 1. 17, 3. 18, 1
ζεύγλαισι 868
ζεύκτειρα H. 54, 3
ζευξάμενος 1193
ζεύξασα H. 39, 8. 54, 13

Digitized by Google

Ζεὺς L. 624
Ζεὺς ὁ κεραύνης H. 10, 12
Ζεὺς πόντιος εἰνάλιος H. 62, 16
Ζεὺς πρῶτος cum longo attributorum catalogo F. 6, 9
Ζεφυρίτιδες H. 80, 1
Ζέφυρος 483
Ζεφύρῳ H. 80
ζῆλον H. 75, 12
ζηλῶσα H. 62, 9
Ζῆνα H. 72, 3. F. 39, 2
Ζηνὶ 117
Ζηνὶ πανομφαίῳ 1296
Ζηνὸς 360. H. 37, 21. 59, 2. 61, 2. 75, 1. 76, 1
Ζηνὸς Κρονίοιο H. 70, 3
Ζήτης 220
ζοφερὴν H. 77, 4
ζοφοειδέα H. 6, 10. 17, 8. 70, 9
ζοφόεντα H. 77, 4
ζόφον 90
ζυγὸν 525. H. 60, 5. 62, 6
ζωάγρια L. 152
ζώειν L. 16
ζώεσκεν L. 150
ζωὴ H. 9, 27. 28, 15
ζωὴν H. 18, 21
ζωῆς H. 15, 5. 86, 10
ζώνας H. 6, 8
ζωοὶ 347
ζωογόνοι H. 37, 3
ζώνη μέσση F. 6, 38. F. 7, 23
ζωὸν 172
ζωοτάμνων 313. f. ζωοταμῶν, sed μν non necessario positionem faciunt. GESN.
ζωστῆρα F. 7, 17
ζώων H. 62, 15

H.

Ἡ 1172
ἦβη E. 13
ἥβης H. 59, 8. 88, 9
ἤγαγεν 102
ἠγάζετο 63
ἠγαθέην 44
ἠγάθεον E. 31. H. 47, 4
ἠγεμόνα 282
ἠγεμόνεια 907
ἠγεμονεύειν H. 56, 11
ἠγεμόνη H. 9, 12
ἠγεμονῆες F. 29, 6
ἠγεμόνην E. 50
ἠγεμόνην Ἄρτεμιν H. 71, 3
ἠγερέθοντο 111. 228
ἤγερθεν 114. 442. 560
ἠγέτα H. 51, 7
ἠγήτειρα H. 77, 6
ἠδ' 660. ἠδέ τε H. 9, 27. 10, 8. L. 729
ἠδεῖα L. 527
ἠδείῃ L. 698
ἤδη 294 sciebat, Homericum, ut statim Il. α, 70. GESN.
ἠδυέπειαν E. 36
ἠδύπνοοι H. 80, 2
ἠδυπνόοις H. 25, 7
ἠδυπνόοισι H. 21, 3
ἠδυπρόσωποι H. 42, 5
ἠελίοιο H. 79, 6. L. 178. 307. 707
ἠέλιον L. 90
ἠελίῳ H. 68, 10. L. 211. 288
ἠελίῳ L. 93, 152
ἦεν 293
ἠέρα H. 79, 1. 80, 4
ἠερέθονται F. 6, 23
ἠέρι H. 15, 6
ἠέριαι H. 59, 6. 80, 6
ἠέριον H. 19, 2
ἠερίοισιν H. 70, 6
ἠερίους δαίμονας E. 32
ἠεριφοίτους E. 53
ἠεροειδὲς F. 6, 1
ἠεροειδῆ 391. ἠεροειδεῖς H. 27, 22
ἠερόεντα 90. H. 55, 10
ἠερόεντι H. 68, 4
ἠερόμηκες 922
ἠερόμορφοι H. 80, 6

Digitized by Google

ἠερόπλαγκτοι H. 6, 8
ἦέρος H. 20, 4. 79, 3. 81, 1
ἠεροφεγγῆ H. 19, 2
ἠεροφοῖτα H. 80, 1. L. 45
ἠεροφοῖτι H. 8, 2
ἠερόφοιτοι H. 50, 5
ἠεροφοίτοις H. 2, 9
ἠερόφοιτον H. 81, 4
ἠερόφοιτος 47
ἠέρταζεν L. 137
ἤθεα sedes, habitationes 215. 1323. GESN.
ἤϊ' 1078
ἤϊε vt mox ἤϊον 1284. Sed E. 7 est epitheton Apollinis iaculatoris: nisi ob spiritum lenem potius ab εἶμι deriuare, et *Eanum* s. *Ianum* velis reddere. GESN.
ἠΐθεοι L. 53
ἠΐθεον 645. L. 304
ἤϊον 234
ἠϊόνεσσιν 308
ἠϊόνος 368
ἠΐσωσε 662. Cf. αἴτωσαντο.
Ἠια clam, vt non sentiatur. Schol. ad Il. Γ, 155 ἠρέμα, ἡσύχως. L. 547. GESN.
ἦκ' 1015
ἧκε 531. 587
ἤλασαν L. 68
ἠλεκτρὶς H. 8, 6
ἠλεύατο 174
ἦλθε δ' ἐκ μεγάρων λελαθοῦσα 874. i. διῆλθε.
ἠλίβατος 1199
ἠλιβάτῳ 2
ἠλιβάτων 260. 703
ἦλιον L. 695
ἦλιος H. 65, 6
ἠλιτόποινον 1362
ἤλπετο 1183
ἠλπόμεθα 1352
ἤλυθεν 143. 407. 1284
ἦμαρ H. 61, 11. 77, 1. L. 626
ἤματα H. 31, 14. L. 256. 360
ἤμειψε 630. 707. 1009
ἦμενοι 232
ἠμέτερος pro ἐμὸς, vt ἐγὼ μολπῆσι παρήπαφον ἠμετέρῃσι 702
ἠμιθέοις 107
ἠμιθέοισιν L. 70. 614
ἠμίθεος L. 57
ἠμιθέων [51]
ἠμιτελὴς H. 2, 8
ἦμος 1244
ἦμος ὅτε 118
ἤνασσε 145
ἤνδανεν L. 356. 614
Ἡνειὸς 168 inter Argonautas, omissus aliis, nec est in Catalogo Bur. GESN.
ἠνεμόεσσα 367
ἡνιοχεῖ F. 2, 27
Ἡνιόχων 749
ἤνοιγεν 365
ἠνορέην 202. 806
ἠνορέης H. 88, 5
ἠνορέῃσι 167
ἦντο 1177
ἤνυσα 952
ἤνυσσε 68
ᾠόνα 560
ᾠὸς 756
ὀπεδανοῖο L. 376
ὄπειγον 988
ὀπεροπεύει 57
ὀπεροπῆα L. 351
ὀπιόδωρε H. 66, 3
ὀπιοδώτην E. 37
ὀπιόθυμοι H. 58, 15
ὀπιόχειρ' H. 22, 8. 28, 18. 83, 8
ὀπιόχειρον H. 83, 8
ὁπλώθη 622
ὁπλώσαντο 276 protenderunt.
ὅπλωτα 923
ὀπύσω 6
Ὅρα H. 15, 2
ὥρα L. 755

Digitized by Google

ἤραρεν 982
Ἡρακλέεος 224
Ἡρακλεῆος τήλαισι 1241
Ἡρακλείης 637
Ἡρακλέος μένος ἠΰ E. 13
Ἥρακλες H. 11, 1
Ἡρακλῆα L. 10
Ἡρακλῆϊ 415. 581
Ἡρακλῆος 24. 116. L. 764
Ἡρακλῆος μένος 655
ἤρασσε 396. Sic ἀράσσων de lyra. GESN.
ἤρατο 873
ἠρείσατο 722
ἠρείσαντο 698
Ἥρη 360
Ἥρην 60
ἠρήρειται 1135
ἦρι L. 410
ἠριγένεια 365. 1183
Ἠρικαπαῖος F. 8, 3
ἤρικε παιὴ H. 51, 6. Sed V. N. ad H. 5, 4
ἠρμόσσατο 1155
ἠρύκακεν L. 443
ἤρωα 64. L. 567
ἠρώεσσιν 86. L. 452
ἥρως L. 412. 488. 552. 756
ἥρως Ἑκατηβόλε L. 398. 764
ἥρωσιν 1097
ἡρώων L. 63. 299
ἧσι 889
ἡσυχίᾳ H. 85, 3
ἡσυχίαισιν H. 35, 13
ἴσχυνεν 1325
ἦτορ 36. 114. H. 25, 11. 27, 2. 29, 9. 63, 13. L. 17. 172. 265
ἠΰ E. 13
ἠΰπωλον 70
ἠΰτε L. 190
Ἥφαιστ' H. 65, 1
Ἡφαίστοιο H. 65, 7. L. 697. γόνον 210
ἥφαιστος πῦρ F. 28, 2
Ἥφαιστε μένος E. 10
ἠχέτα 1248
ἠχῆς H. 10, 9
ἠχὼ H. 37, 19
ἠὼ μεσάτην 647. H. 11, 11
ἠῶϊ 656
ἠώρητο 1218
ἠώρητο 764
Ἠὼς H. 77, 2

Θ.

Θάλασσα H. 26, 8. 82, 4
Θαλάσσης H. 16, 7. L. 516. 553
Θαλίθοντα L. 154
Θαλίθουσα L. 407
Θάλεια H. 59, 3. 75, 8
Θαλερὴν E. 16
Θαλερόμματον H. 79, 5
Θαλίαισι H. 32, 7. 54, 8
Θαλίη H. 59, 3
Θαλίῃσιν H. 67, 9
Θάλλει H. 67, 4
Θαλλὴν 724
Θάλλοντα H. 18, 22
Θάλλουσα H. 28, 18
Θαλλῷ L. 215
Θελλῶν F. 19, 5. rancorum symbolicorum. GESN.
Θάλος H. 28, 5. 35, 11. 49, 3. 55, 4. 8. 66, 6
Θαλποφὴν L. 590
Θάμβεον 1217
Θάμβησαν 1282
Θαμβήτειρα 371
Θάμβος L. 289. 419. 530
Θαμίζων L. 627
Θαμινὰς 268
Θάμνοι L. 559
Θάμνοις L. 561
Θάμνοισι L. 147
Θανάτοιο H. 66, 4. L. 116
Θανάτου H. 17, 11. 84, 7. 8
Θανάτῳ L. 74
Θαρσαλέως L. 414
Θάρσος H. 88, 15

Digitized by Google

Θάσσονι 579
Θάσσοντι 579. Sed V. N.
Θαῦμα L. 185. 371. 568
Θαυμάζοιντο L. 78
Θεᾶ H. 39, 1. Θεᾷ H. 75, 10
Θεᾶ βόσιει H. 67, 6
Θεηγενὲς 1344
Θεηγενέων L. 14
Θεηγόρον 539
Θείαν F. 8, 23
Θείει 1129. currit.
Θείησι L. 628
Θεῖνε 628
Θεῖναι L. 506. 619. 681
Θεινόμενοι 496. 1350
Θεινόμενον 170
Θεινόμενος 1031
Θειοδάμαντι L. 94
Θείοιο 116
Θέλγει L. 198
Θέλγητρα L. 309
Θέλγητρον L. 528
Θέλγοντα L. 698
Θέλγων H. 66, 2
Θελεσκέμεν L. 491
Θέλησθα L. 202
Θελκτήρια H. 11, 14
Θέλξαι 942
Θέλξεις L. 322. 620
Θελξίμβροτον L. 315
Θελξίφρονι 479.
Θελχθέντες 480
Θέμεθλα H. 16, 3
Θέμενος 869
Θέμιδος H. 42, 1
Θέμιν 658. F. 8, 22
Θέμιν E. 23. H. 78, 1
Θέμις L. 416. 622. F. 28, 9
Θεμισκύρης 737. V. Apoll. 2, 371. ORSN.
Θέμισας 1033
Θέμιστος H. 88, 4
Θεμιστεύει F. 28, 9
Θεμιστεύεα H. 78, 4
Θεμιστοσύνας H. 78, 6
Θεοῖς L. 67
Θεοπροπίας L. 285
Θεοπροπίην L. 378
Θεοπροπίης L. 709
Θεότιμε H. 26, 1
Θευδέα L. 368
Θευδὴς 915
Θεοφραδὲς F. 37, 1
Θεὺς μειλιχίους E. 30
Θεράπνας 204. Locus Laconiae. Sed 1206. et Θεράπνην 948, lacum sacrum. V. Eschenb. ORSN. Vide Steph. Byz. qui per οἰκίαν explicat. Nicand. Ther. 486
Θεράποντα L. 680
Θεράποντας L. 713
Θεράποντι L. 766
Θεσείοις H. 39, 11. 18
Θέσεος H. 33, 21
Θέσμης H. 58, 3. Θέσμῃ F. XXIV. 3
Θεσμοῖσιν 734. 748. Apoll. 2, 370
Θέσις 34
Θέσκελα L. 324. 486. 750. F. 6, 42
Θέσκελε L. 750
Θέσκελον 87. L. 78
Θεσκέλῳ 263.
Θεσμοδότειραν E. 25
Θεσμοῖς 550
Θεσμὸν 883. *dipl.* F. 2, 37
Θεσμοφόρον f. - ρου H. 41, 1
Θεσμοφόρος 27
Θεσπεσιέων 121
Θεσπεσίην L. 77
Θεσπεσίοιο L. 190. 675
Θεσπεσίῳ L. 289
Θεσπίζειν L. 760
Θεσπίζουσιν 35
Θεσσαλίην 59
Θεσσαλὸς 81
Θέσφατα 55. 100
Θέσφατον 188

Digitized by Google

Θέτιδος 595
Θέτις 383
Θεωμένω L. 527
Θηγητὴρ H. 10, 9
Θηευμένω L. 530
Θηητὸν L. 242
Θηΐδν E. 26. H. 21, 1
Θῆκαν 273. 500 constituerunt.
Θῆκε L. 568
Θῆλυν καὶ ἄῤῥενα H. 41, 4
Θῆλυς καὶ ἄῤσην H. 31, 10
Θῆλύς τε καὶ ἄῤσην H. 8, 4
Θηλυτέραις 471
Θηλυτέρη L. 479
Θηλυτέρης L. 361
Θὴν L. 644
Θὴρ L. 127
Θῆρα 937. L. 205
Θῆρας L. 434
Θήρειον L. 546
Θῆρες H. 18, 14. 37, 10. L. 740
Θήρεσσιν L. 29. 75. 440
Θηρήσαιτο 639
Θηρητὴρ L. 427
Θηρί L. 141
Θηροκτόνε H. 35, 9
Θηρόπεπλοι H. 68, 7
Θηροτρόφε H. 21, 6
Θηροτύποις H. 23, 5. 53, 8
Θηροτύπω H. 38, 8
Θηρσὶν H. 16, 8. 50, 11
Θηρῶν H. 64, 14. L. 390
Θητείαν 21
Θητεύων 174
Θιάσου H. 53, 4
Θίγῃ L. 180
Θῖνα 453
Θῖνας H. 54, 23
Θῖνες 271
Θινὸς 650
Θλίψας L. 746
Θνητῆς ὑπ' ἀνάγκης H. 40, 8
Θνητῶν E. 31
Θύσμα H. 48, 6
Θοὴ 267
Θολὸν leg. pro ὄλον L. 484. V. N. onon.
Θοὸν 242
Θοὸς 156
Θόρυβος H. 37, 11
Θύριον 855
Θύριος L. 301
Θοῶν 340
Θοῶς 307. 571
Θοώτερον L. 114
Θρᾴκης H. 79, 2
Θρασύτητος H. 59, 7
Θραύει H. 86, 3. Θραύεσ 689
Θραύεις H. 62, 5
Θραύεσκον L. 140
Θραύεσ' H. 21, 4
Θραύεσα H. 62, 12
Θραύσας 314
Θρέπτειρα H. 39, 7
Θρέπτειραι H. 75, 5
Θρέπτειραν H. 73, 2
Θρῄκην 1370. Θρῄκης H. 79, 2
Θρήνοις 32
Θρόνον H. 26, 5. 39, 15. 61, 2
Θρόνον ἐκήριξας H. 17, 8
Θρύον 914
Θρώσκει F. 8, 18
Θυγατέρες H. 69, 2
Θύγατρες L. 560
Θυέεσσι 616. L. 365. Ad sufficienta maxime pertinet. cf.
Θύελλα 1180
Θυέων L. 744
Θυηλαὶς L. 193. 261. 737
Θυηλὴν L. 694
Θυηπολίην E. 1. 44
Θυηπολίης 468
Θυηπολίῃσι L. 278
Θυιὰς H. 54, 23
Θυμαίνει 1320
Θύματ' 956
Θυμὸν H. 18, 18. L. 320. 645
Θυμὸς 8. 246. Θυμῷ H. 88, 14
Θυμῷ 479. H. 70, 5

Digitized by Google

Θυνηΐδα 712. Sic Apollo. 2, 350 et 550. GESN.
θῦνε 628
θῦνον 1367
θυόεντι H. 41, 5
θυρσαχθὴς H. 44, 5
θυρσεγχὴς H. 44, 5. 51, 11
θυρσομανῆ H. 49, 8
θυρσοτινάκτα H. 51, 4
θυρσοφόροιο H. 43, 3
θύσθλα 902. 1073
θυσίαι L. 100
θυσίαις H. 85, 11. 86, 11
θυσσανόεσσαν 811
θυώδεος 954
θώκοισι 454. 619

I.

Ια 1137
ἰαίνεται L. 265
ἰαινόμεναι L. 215
ἰακχάζοντες L. 46
Ἴακχον H. 41, 4
Ἴακχος F. 16, 2. Ἰάκχου H. 48, 3
Ἰαπετὸν F. 8, 27
Ἰάσονος 246. 1170
ἴασπιν L. 264
ἴασπιν ὑάλωπιν L. 607
ἰαύων H. 52, 3
ἰαχὴν L. 113
ἰάχησε 995
ἰάχοισι H. 48, 3
ἰδ' restit. 73 ex 160. 214. F. 2, 15
Ἰδαίους θεοὺς E. 22
Ἰδαίων 25. V. N.
Ἴδας 178
ἰδὲ 74. 163. 217. 321. 455. 468. 573. 643. 759. 916. 961. 963. 965. 1194. 1322
ἰδέαις H. 24, 3. 70, 7
ἰδεῖν 974
ἰδέσθαι L. 470
ἴδηαι L. 203
Ἴδην 484
Ἴδης H. 48, 5. L. 426
ἴδῃσι L. 477
ἴδμεναι L. 43
ἰδμοσύνῃσι 607. 1231. 1295
Ἴδμων 185
Ἴδμωνα 721
ἴδριες 1292. F. 32, 11
ἴδριν 725
ἱδρύσαντο L. 129
ἱδρῷ 1089
ἱεῖ 461
ἱέμεθ' 1038
ἱέμενοι 701
ἱεμένοις 823
ἱέμενος L. 686
ἱέντα H. 33, 25
ἱερὰ H. 17, 3. 28, 2. 83, 7. L. 265
ἱερεύσας 957
ἱερὴ νηδὺς Iouis F. 6, 36
ἱερήϊα 307
ἱερήϊον L. 93. 168
ἱερνίδα 1179
ἱερνίσιν restituendum 1164
ἱεροθαλλεῖς H. 39, 17
ἱεροῖς H. 81, 6
ἱερὸν H. 68, 4. L. 428
ἱεροπρεπέες L. 100
ἱερὸς ὄρθρος 364
ἱεροσκόπον E. 23
ἱερότροχον H. 13, 2
ἱερῦ πόλοιο F. 7, 16. Solet in Orphicis ἱερὸν dici, quidquid naturae pars est. GESN.
ἱερώτατε H. 17, 17
ἵετο 1243
ἵζει H. 61, 2
ἰήϊε H. 33, 2
ἰήσασθαι L. 631
Ἰήσων 70. 271. 1208. 1310
ἰητῆρα L. 637. F. 28, 12
ἰθὺ 1204
ἴθυν' 1083
ἴθυνεν 1271

Digitized by Google

ἰθύντειρα 350
ἰθυντῆρος 536
ἰθύντορα 120
ἰθύντωρ 489. 1202
ἰθύνων F. 1, 6
ἱκάνειν H. 84, 9
ἱκάνω 78
ἴκελοι L. 75
ἴκελον 813. L. 471
ἴκελος 138. L. 148
ἰκέλυς 803
ἱκέσθαι L. 97
Ἱκεσίου 106. *Supplicium* forte Iouem, vt *Hospitalem*, dixeris. GESN.
Ἱκετάονος L. 435
ἱκέτας H. 8, 12
ἱκέτευες L. 205
ἱκετηρίδα H. 2, 13. 12, 9
ἱκετηρίδι H. 33, 27
ἵκετο 785
ἵκηαι L. 173
ἵκησθε L. 736
ἰκμάδες H. 82, 5
ἰκμάσι H. 79, 4
ἴκμενον 623
ἱκόμην 99
ἰκρίον 759
ἵκτ' 1004. 1017
ἵκτο 1180
ἵλασθαι 942
ἱλάσκονται 900
ἱλασμοῖς 562
ἱλασμὸς 39
ἱλεῖσθαι 942
Ἰλιόθεν L. 688
Ἴλιον 484
Ἰλισσῦ 218
Ἴλὺ 177
ἰλὺν L. 501
ἰλύος 1261. Turbidum mare videtur significare, quale ibi erat. GESN.
ἱμᾶσιν 275. 633. 663
ἱμείρων L. 705
ἱμερόεντα H. 39, 9. L. 484. 748
ἱμερόεντι L. 304
ἱμερόεσσ' H. 39, 7. 67, 1
ἱμερόεσσαι H. 59, 6
ἵμερον 866. L. 717
ἱμερόνυς H. 55, 8
ἵμερος L. 62
ἱμερτῇσιν L. 33
ἱμερτοῖσι 778
ἱμερτὸν L. 619
ἱμερτῦ L. 280
ἵνα *vbi* 162
ἶνες L. 358
Ἰνὼ E. 35
ἶξε 1010. L. 9
ἵξεσθ' 1167
ἵξομαι 106. 1164
ἵξομεν 1127. Homero frequens Aor. 2. GESN.
ἰοβόλοις H. 11, 16
ἰοειδὴς 915
ἴοι L. 241
ἴομεν L. 162
ἰὸν 867. L. 49. 445. 497
ἴυλος 226
ἴυς L. 335
ἰοχέαιρα H. 35, 6
ἰοχέαιραν H. 34, 4
Ἵππα, τῦ παντὸς ψυχὴ F. 43
Ἴππαν Bacchi nutricem H. 47, 4. 48, 1
ἱππασίης 582
ἱππελάτειρα γιγάντων H. 31, 12
ἵππιε H. 16, 2
ἱππόδαμον 125. 945
ἵπποι L. 651
ἵπποισιν H. 17, 14
ἱππότα 374. 443
ἵππυς ἐντύνειν 787
Ἴρυ 177
ἴσασ' L. 79
Ἴσιδι H. 41, 9
ἴσμεν H. 18, 19. L. 512
ἴσον H. 33, 21
ἰσοπαλὲς 1012

Digitized by Google

ἰσοῤῥοπίαισιν H. 62, 13
ἰσότητι H. 62, 10
ἰσότητος H. 61, 5. 62, 2
ἰσοφαρίζειν 408
ἰσάμενος L. 108
ἵσανεν 899. (ἰσάνει)
ἵσταμ L. 422
ἵστε 289
ἰσία H. 26, 9. f. ἐσία. 83, 1
ἰσὸν 274. ἐποίχεσθαι F. 29, 2
ἰσοπεραῖαν 694
ἰσχὺν 25
ἴφθιμος 149
ἴφι μάχεσθαι 823
ἰφιγενέτι πυρὸς F. 2, 28
Ἰφιδάμας 148
Ἴφιτος 137. 158
Ἴφιτος 144
ἰχθυόεντα 1037
ἰχθυόεσσαν 336. Amphitriten.
ἴχνεσι H. 30, 3
ἴχνεσι κῦφαι H. 50, 6
ἴχνια 254. L. 437
ἰχῶρ L. 201. 481
ἰχῶρι L. 663
Ἰωλκὸν 833. 1366

K.

Καβείρους E. 20
Καβείρων 27
καγχαλόων L. 437
καδδέ μιν ἥρει F. 18, 4
Καδμείοισι H. 46, 2
Καδμηΐδα H. 43, 1. 73, 1
Καδμηΐς H. 43, 10
καθάρματα 903
καθαρμοῖς 1230
καθαρμὸν 38
καθαρμῶν 1363
καθάρσια H. 14, 8
καθᾶψαι F. 7, 14
καθέλη 56
καθέξει L. 256
καθηγήτειραι H. 75, 6
καθήρας L. 461
καθῆται L. 596
καθίζανον 454
καθοδηγὲ H. 7, 8
καθορᾷ H. 58, 11
καθορᾶτε H. 69, 4
καθορῶσα H. 61, 3
καθυπέρτερον H. 77, 8
καίειν L. 184. 738
Καινῆος 168
καιρῶν γενέσεις H. 42, 11
κάκης H. 76, 3
κακὴν H. 62, 12
κακοῖς H. 85, 15
κακομήτιος L. 223
κακομῆτοι F. 8, 47
κακομήχανον L. 723
κακόποτμον H. 67, 13
κακότητα H. 63, 11. 88, 12. L. 400
κακότητι 1163
κακότητος L. 16. 77. 165. 196
κακῶν H. 85, 10
κάλ' H. 54, 27
κᾶλα 709
Κάλαϊς 220
καλεσιχόρῳ L. 712
καλέω σ' ἐπ' εὐχαῖς H. 71, 2
καλιῆς 437
καλλιέθειρε H. 49, 7
Καλλιόπεια 681
Καλλιόπη H. 75, 10
Καλλιόπη H. 23, 12
Καλλιόπης 76
καλλιπάρῃον H. 47, 4
καλλιπάρῃος 502
κάλλιπε L. 450
καλλιπλοκάμοιο H. 69, 3
καλλιπλόκαμον H. 35, 15
καλλιῤῥόῳ γάμοιο F. 14, 1. κτεινοῖο F. 44
καλλιτέκνοισι H. 22, 3
καλλίχορον 729
καλὸν H. 56, 4. 85, 8
καλύς τ' ἐς λιμένας 631
Κάλυκος 1121

Digitized by Google

ιλυδῶνα 156
ιυκώπιδα H. 78, 2. de Thenide. GESN.
ιυκώπιδες H. 23, 1. Nereides I. 59, 6. Charites. Florum iiantibus calycibus videtur comparare oculos. GESN.
ιυψάμεναι H. 58, 7
ιυψαμένη 875
ιωας 255
ιωες 621
ιωσι 237
ιάτοιο L. 87
ιάτυ H. 80, 2
ιάτων L. 581
ιης L. 372
ίνοντα L. 188
ιοι L. 85
ιπας L. 594
ιπεσίγυια παίγνια F. 17, 1
ιψαν 463
αχεῖ 1066 (καναχῇ)
αχηδὸν 1052
θὸν 931
ιθος 139
ιασον 920. quae herba esset, ec inuenio, nec diuinare ossum. GESN.
νὸν L. 181. 480
νῷ 969
πεσον L. 110
αμβιακὴν 733. Apoll. 2, 361. ESN. (Καραμβίην)
ιαμον 918
ι 992. H. 31, 7. 58, 12
ίατι L. 493
ιβαρέων 1013
ινα 50
ινον L. 139
ίνυ H. 88, 12
ιμι H. 7, 12. 10, 11. 52, 8
οῖς H. 39, 18
ὸν H. 49, 4. 62, 14
ὸς L. 408
οτρόφοι H. 20, 1. 50, 4
καρποτρόφυς H. 81, 7
καρπὺς H. 25, 10. 28, 17. 35, 14. 55, 11
καρποφόροιο L. 730
καρποφόρον L. 214
καρπῷ 438
καρτερὸς 185
καρτερόχειρ H. 11, 2. 65, 3
κάρτιστον 289
κάρτος H. 88, 11. L. 403
καρυηχία 1000
καρφαλέας L. 266
καρφαλέῃ L. 471
καρφαλέης L. 180
κασιγνήτην 1023. F. 14, 2
κασιγνήτῳ L. 544
κασιγνήτων H. 38, 6
κάσιος 1227
Κάσπιον 1075
Κασσάνδρην L. 759
Κάστορα 125. 945
Κάστορι 583
κατάγυσα H. 39, 19
κατάγων H. 66, 3
καταδέρκομαι 1148
κατάδεσμοι L. 582
κατάθηται H. 76, 7
καταθνήσκει L. 408
καταθύμια L. 226
καταθύμιον L. 258
καταιβάτα H. 14, 6. Est Burmanni peculiaris de eo disputatio. GESN.
καταιβάτυ H. 18, 12
καταΐγδην 1180. L. 502. Cf. αἴγδην.
κατακνώσσυσα L. 315
καταλείβεται L. 481. 529
καταλέξαι L. 323
καταντία 415
καταπαύσατε F. 13
κατάποσις τῦ φάνητος F. 6 ad 1
κατάσκιον 376. 910
κατάστικτος L. 614
κατάστιλψον H. 88, 10

Digitized by Google

κατασύρων F. 25, 3
κατάσχοι L. 623
καταυγάσειρα H. 8, 6
καταφθιμένοισι 847
καταφθίσθαι 720
καταχθονίων E. 12. H. 28, 6. 70, 10
κατέδαρδε L. 425
κατέδειξε H. 78, 3
κατειβόμεναι L. 646
κατείργοντες 530
κατειρυμέναι 683
κατειρύσαι 242
κατεκαίαθον 570
κατέκρυψε F. 28, 17
κατέλεξε 681. 934
κατέμαρψε 1011
κατεναντίον L. 210. 429
κατένευσαν 351
κατένευσε 1308. 1329
κατένυξαν 664
κατένωπα L. 132. 458. 749
κατέπαυσας H. 11, 7. 40, 4
κατέπεφνον 414
κατερήτυ' 1175
κατερήτυεν 1168
κατερυὲς 916
κατερύκακον 645
κατέσχεν 1254
κατευδὺ 1036. 1204
κατέφαινε 368. 636. 763
κατεφθίνετο 989
κατεχύσω L. 369
κατεχρήσατο F. 28, 17
κατηρεφέες 912. V. N.
κατ' ἰδὺ 1036
κατιδύνειν 124
κατισχέμεν H. 88, 14
κατυρανόθεν L. 430
κατόψεαι L. 232
Καυκάσιον 1046
καῦσιν H. 65, 13
καχλάζοντι 1253
κεάξαι 847. Od. M, 388 Τῶν δ' ἐγὼ - νῆα - κεραυνῷ - κέασαιμι. ORON.
κεάσσω 847
κεδάσθη 555
κεδνὴ H. 28, 3
κέδρῳ 950
κειμήλια L. 82
κείνην 1101
κεῖντο 269
κεῖτ' 104
κέκασαι 389
κέκλεισαι L. 483
κέκλεο L. 335. 617
κέκλετο L. 124. 544
κεκλήγασι L. 45
κεκλήγοντα L. 143
κεκληγότος L. 374
κεκλιμένοισι 499
κεκλιμένος 392
κέκλιται 1122
κέκλομαι L. 177
κεκλόμενος L. 2
κέκλυθι F. 7, 25
κεκμηκόσιν 248
κεκμηκότας 1144
κεκμηῶσιν 437
κεκραμένη H. 15, 6
κεκραμένον H. 4, 6. 48, 9
κεκρατημένα δεσμὰ H. 86, 4
Κέκροφας 1060
κελαδεῖ H. 37, 19
κελαδεινῦ L. 259
κελαδοδρόμον 900. Dimae epitheton. ORON.
κελαινὴ 1130
κελαινὴν 302
κελαινῆς L. 415
κελαινῆτ' ἀοηίδος L. 497. 749
κελαινοχρῶτα H. 77, 4
κελαρύζεται 1149. L. 161
κέλεται L. 15
κέλετο L. 545
κελεύθω L. 557
κέλσεν 1032
κέλσε δ' ἐπ' αἰγιαλῷ 632
κενεὴν L. 293
κενεῶνας 965

Digitized by Google

Κενταύροισι 169
Κενταύρων 377. 413
κέντρα L. 504
κέντρῳ 10
κέοντα L. 55
κέραα L. 238. (κέρα)
κεραὴ L. 478
κεραὴν 640
κεράμοιο L. 710
κέρας L. 247
κέρας ἐλάφοιο L. 243.
κεράσας H. 33, 20
κερασθεὶς L. 500
κεράσης Ζεὺς H. 10, 12
κερατὴς πάντων F. 28, 13
κερασφόρε H. 52, 8
κέρατα ταύρεα louis Oriens et Occid. F. 6, 24. GESN.
κεραύνιε H. 14, 9
κεραυνίη H. 18
κεραυνοὶ L. 598
κεραυνὸς H. 18, 5
κερδέμπορε H. 27, 6
Κερκυτικὸν 1044. Populus ad Phasin: memorat etiam Dion. v. 682. GESN.
Κέρκυραν 1291
κερόεσσα H. 28, 11
κέρως H. 51, 10.
κέ τις L. 720
κεύθεα 172. H. 28, 4
κεύθεσιν H. 50, 2. 68, 3
κευθμῶνα 91
κευθμῶνι H. 78, 4
κευθμῶσιν H. 22, 6
κεύθων L. 584. f. ov. GESN.
κεφαλὰς H. 35, 16
κεφαλὴν H. 14, 3. 15, 31. 51.
κεφαλῆς L. 245. 460
κεχαρημένη H. 78, 11
κεχαρημένον E. 43
κεχαρημένος H. 51, 13
κεχαρήστε H. 17, 19
κεχαρήστι 780. E. 52. H. 30, 7. 50, 16
κεχαρισμένα H. 28, 2. 45, 8 L. 184. 743
κεχαρισμένη H. 26, 14
κεχαρισμένος H. 82, 8. L. 684
κεχαρμένα H. 50, 5
κεχολωμένος L. 758
κεχορευμένα H. 45, 4
κέχυντο L. 559
κήδε' H. 72, 7
κηδομένη 62
κῆλα 10
κηλήϊη 445
κηλήσω 73
κῆμος 918
κήπῳ L. 232
κῆρ L. 556
κῆρα L. 538
κῆρας H. 11, 16. 13, 13. 66, 4 88, 17. L. 269
κῆρες 1027
κήρυκες 1304
κήρυξ L. 688
Κηφεὺς 195
κηφύσσειν L. 58
κίεν 1068
κίε νηὸς 1143.
κιθάρῃ H. 33, 16
κιθάρην 71
κικλήσκειν L. 200. 719
κικλήσκουσιν L. 681
κικλήσκω H. 19, 1. 23, 9
κικλήσκω ἐπ' εὐχαῖς H. 45, 1
κικλήσκων L. 393
Κικόνεσσι 77
Κιμμερίοισι 1118
κινδύνοις H. 37, 5
κίνημα F. 2, 25
κινησιφόρε H. 9, 21
κινῶν H. 52, 7
κίον L. 112
κιόντα L. 104
κιόντας L. 732
κιόντα L. 568
κιόντας L. 648
Κίρκην 1214

Digitized by Google

Κίρπης 1205
κίρνας H. 33, 19
κισσόβρυον H. 29, 4
κισσοχαρὴς H. 51, 12
κισσοχίτωνι L. 258
κισσοφόροισιν H. 53, 6
κίχαιμεν 1348
κίχω 103
κλάγξας 1000
κλαδεῶσιν 923
κλάδοι L. 524
κλάδοισιν L. 233
κλάδον H. 11, 15
κλάζουσιν L. 740
κλάζων διὰ ὕμνων 1274
κλειθῦχ' H. 1, 5
κλειθῦχον E. 49
Κλεινὴν 598 (Κλειτὴν)
κλεινοῖο 161. H. 26, 4
κλεῖον L. 193
κλείονται L. 278
κλεισία H. 35, 7
κλειτὴν 130
Κλειὼ H. 75, 8
κλέος [96] H. 32, 6, 9. L. 571, 599
κλῄζειν L. 695
κλῄζεσθ' H. 37, 23
κλῄζουσιν 16. H. 33, 24
κλῄζω πρὸς H. 65, 10
κληΐδας 1369. H. 17, 4. 24, 1. 57, 4
κληῖδες H. 72, 6. (κλῆῖδες)
κλήμασιν L. 262
κλῆξα 1002
κλῆξω E. 45
κλῆσαι 614
κλίμακα 372. 527. 634
κλιτῆναι 401
κλονέεις H. 22, 5
κλονέοι L. 333
κλύδωνος 686
κλύεν 59. 593
κλύζουσι 152
κλῦθι H. 1, 1. 13. 88, 9
κλύμενος 913
κλύοι L. 189
κλύουσα H. 2, 13
κλυτὴ 217. 472
κλυτὸς 217. 472
κλυτόφημος 214
Κλωθὼ H. 58, 16. L. 626
κναμὸς 635. V. N. (κνημὸς)
κνῆπον 959
κνήμης L. 444
κνημὸν 600. V. κναμός.
κνίσσης L. 705
κνίσσῃσι L. 468. 487
κνώσσα F. 2, 26
κνώσσοντι 537
Κοιαντὶς H. 34, 2
κοίλῳ 1256
κοιλώμασι F. 8, 19
κοιμίζει H. 52, 4
κοιμίσσας 1005 (κοιμήσας)
κοινὸς H. 86, 6
κοινωνεῖς H. 15, 6
Κοῖον F. 8, 26
κοίρανε H. 27, 2
κοίρανοι Μοῦσαι F. 21
κοίρανον 297. 300. L. 92
κόκκεον L. 714
κόλποις 13
κόλποισιν 778. H. 15, 1. 62, 15
κόλπον L. 241
κόλπῳ 745 de toto Ponto Euxino. GESN.
κόλπως Βαυβοῦς F. 16, 5
κόλπῳ H. 20, 4. L. 374
κόλπωσε 1181
Κόλχοισιν 842
Κόλχος 96
Κόλχων 58. 1299
κολῶναι βαθυσκόπελοι 636
κολώνας 155
κολώνη 367 de Pelio monte, quem mox κολωνὸν vocat 375, proprium Apollo. 2, 652. GESN.

Digitized by Google

κολώνῃ 259 f. κολωνῷ. GESN.
κολωνὸν 375. 1271. Eustath. ad Ιλ. N. p. 917, 20 Κολώνη καὶ κολώνεια, καὶ κολωνὸς, τὰ λήγοντα μὲν εἰς ὀξὺ, μὴ ἀκριβῶς δὲ ἀποξυμμένα. GESN.
κομήτυ 161
κομίζοι L. 221
κόμιζον 569
κομίζων L. 20. 620
κομίσαντος L. 55
κομίσας L. 28. f. νι. GESN. L. 314
κομίσσαι L. 352
κομίτρια H. 9, 16
κομόωντα L. 233
κοναβίζετε H. 37, 9
κονίαισιν L. 73
κονίη H. 37, 12
κονίῃ 564
κονίῃσι L. 275
κονισσαμένῳ L. 25. Respondet verbum Hebr. התעפר. GESN.
κόπρῳ μηλείῃ, ἱππείῃ, ἡμιονείῃ F. 30, 3
κόπων H. 84, 5
κόραι H. 23, 3. 68, 8. F. 1, 15
κόραισιν H. 22, 2
κόρε H. 55, 4. 66, 5. de Aesculapio, vt κύρη de Deabus vetulis. GESN.
κορέννυσθαι L. 726
κορέσαντο L. 558
κορεσθῆναι L. 530
κορέσουσιν L. 266
κορεσσάμενοι L. 217
κορέσσῃς L. 731
κόρη H. 31, 7
κόροι H. 37, 21
κόρον H. 31, 16
κόρσῃ L. 495
κορσήεντα L. 492
κόρσην L. 245
κορσιόεντα L. 492
Κορύβαντας E. 20
Κορύβαντες H. 37, 20
Κορύβαντος H. 38
Κορυβάντων 25
κορυνίτιδες H. 50, 9
κορυφήνδε L. 112
Κόρωνος 136
Κόσμε H. 3, 3
κοσμήτειρα H. 9, 8
κοσμήτορες H. 30, 4
κόσμοιο H. 12, 8. 26, 5. 65, 4
κοσμοκράτωρ H. 3, 3. 7, 11. 10, 11
κόσμον H. 10, 20. 12, 4. 18, 1. 20, 2
κόσμον ἀοιδῆς 250. 1273
κόσμος H. 67, 5
κόσμυ E. 39. H. 33, 14. 26. 79, 1
κόσμυ ἀθανάτυ H. 25, 4
κόσμυ δέσποτα H. 7, 16
κότεεν 1359
κοτέεσκε 533
κυραλίοιο L. 505. 579. 600
κυραλίυ L. 571
κῦρε 76. H. 33, 5
κύρη 217
κύρη de Deabus, credo, omnibus, nuptia etiam, vetulisque, vt de ipsa Rhea. GESN. H. 8, 12. 13, 3. 43, 10. 55, 4. 78, 12. L. 36. 310.
κύρην 22. 43, 1. 48, 1
κύρης L. 308
Κυρῆτες H. 30, 1. 37, 1. 20
Κύρητα H. 38, 3
Κυρῆτας E. 20
κύριμον ἄνθος F. 8, 16
κύριον 1336
κῦροι L. 702
κῦρος 228
κυροτρόφε H. 35, 8. 39, 2. 13
κυροτρόφον E. 50. H. 64, 9
κυροτρόφον ποθέων H. 11, 8
κῦφαι ἴχνεσι H. 50, 6
κύφῃ H. 58, 6

Digitized by Google

κύφοις H. 30, 3
κῦφον H. 80, 4
κυφόπτεροι H. 80, 6
κύφῳ H. 54, 23
κράατι L. 249. 559
κραδαινόμεν' 994
κραδαινόμενα 696
κραδίη L. 5
κραδίην 314. L. 333
κραῖνε 473. 717
κραῖνε - ἐπέκραινε F. 26, 1
κραίνει περὶ πάντα F. 2, 39
κραῖνεν 53
κραίνεσκε 473. 1294
κραίνοντα F. 2, 22
κραιπνοὶ L. 47. F. 26, 4
κραιπνὸς 648. κραιπνὸς H. 18, 6
κραιπνῷ 1030
κραναῇ H. 34, 5
κραναὴν 1355
κραναῆς 1354
κράντειρα 911
κράντειρα H. 9, 12. 86, 2. F. 29, 4 et 5
κράντειραν H. 71, 1
κραντῆρα 311
κρᾶσιν H. 7, 5
κραταιέ H. 65, 9. F. 32, 1
κραταιὴ νῆσος L. 450
κραταιὸν H. 83, 5
κρατέεια H. 15, 7. 32, 6. 67, 11. 84, 3
κρατέοντα H. 26, 8
κρατερῆς H. 88, 15
κρατερὸς H. 46, 3
κρατερόφρονι L. 545
κρατερόφρονα ἀρχὴν F. 10, 2
κρατὶ H. 11, 11
κρατίσῃ H. 9, 25
κράτος H. 18, 19
κρατὸς L. 73
κρατύνει H. 2, 11
κρατύνει οἶκα H. 63, 8
κρατύνεις H. 57, 8. 86, 1
κρατυνομένην L. 519
κρέα L. 718
κρεάεσσι L. 634. 725
κρεάτεσσιν L. 725
κρεῖα 402
κρείων L. 66. 164
κρέκων H. 10, 6
κρημνόθεν 995. V. N.
κρημνοῖσι L. 537
κρηπῖδα 1277
κρηπὶς 990
Κρήτη 1347
κρητῆρα 582
κρητῆρι L. 212
κριθὲν H. 9, 24. 86, 8
κρίναντες 849
κρίνας H. 33, 19
κριῶ 861
Κροῖον F. 8, 26
κροκάλαις 497
κροκάλῃσιν 184. 1099. 1231
κρακόπεπλον E. 46. H. 70, 1
κρόκος 918
Κρόνε H. 12, 5
Κρονίδαο L. 598
Κρονίδαο συγχεῦ L. 550
Κρονίδην 343
Κρονίδης L. 11. 88
Κρόνιε H. 14, 6
Κρονίης ἁλὸς nomine Apollo. 4, 510. Hadriaticum intelligere videtur, in quod exoneratur Eridanus. GESN.
Κρονίοιο H. 43, 5
Κρονίοιο Ζηνὸς H. 70, 3
Κρόνιον πόντον 1079
Κρονίωνε 117
Κρονίωνος F. 6, 30
Κρόνοιο L. 640
Κρόνον 13. 424. E. 26. V. F. 8, 27 it. F. 42
Κρόνος L. 645. ἐτέκνωσε πνεύματα F. 22
κρονότεκνος H. 3, 8. Caeli epitheton, quia ſuo motu facit Χρόνον, Κρόνον. GESN.

Digitized by Google

Κρόνυ H. 13, 4. 26, 12. 47, 1. 83, 1
ΚΡΟΝΟΥ βασιλέως Inscriptio F. 5
κροτάφυς L. 251
κρυσιλύραι H. 30, 3
κρυερὴν L. 573
κρυερὸς πυρετὸς L. 628
κρυμοπαγὴς H. 79, 2
κρυμοχαρεῖς H. 50, 12
κρυόεντα πόλεμον F. 1, 12
κρυπτάδια L. 44
κρύσταλλον L. 170. 293
κρύσταλλος L. 271
κρυφία H. 54, 9
κρύφιον H. 5, 5. 29, 3. 51, 5
κρυψίγονον H. 49, 3
κρυψίδομοι H. 50, 3
κτεάνων H. 71, 7
κτεάτεσσι H. 13, 12. 71, 2. 10
κτερέα κτερεΐξαι 544. vt Od. A. 291 parentare, iusta facere. GESN.
κτήματα H. 37, 16
κυαναυγεῖς H. 23, 8
κυαναυγέτιν H. 22, 1
κυαναυγέων L. 209
κυαναυγὴς H. 2, 3
κυανέαις 680. 1158
κυανέοις H. 15, 1. 54, 20
κυανόπεπλε H. 34, 1
κυανόπεπλον H. 21, 2
κυανότριχας 1192
κύανοχαῖτα 1276. E. 5. H. 16, 1
κυανοχαίτην 343
κυανοχετέων L. 209
κυανόχρως H. 3, 7
κυανόχρωτοι H. 69, 6
κυανώπισιν H. 54, 22
Κυβέλοις 22
κυβερνήτειρα H. 9, 3
κυκλίαισι H. 54, 21
κυδαίνεσκεν 61
κυδαίνων 239
κύδηνεν L. 310
κυδιάνειρα H. 9, 5
κύδιμε H. 33, 5. 47, 1
κῦδος 873. L. 673
κυδρὸν 14
Κυδωνιὰς Diana a loco cultus H. 35, 12. GESN.
Κύζικον 522. 567
Κύζικος 499
Κυζίκυ 593
Κυθερείῃ H. 41, 7
κυκεὼν F. 16, 5
κυκεῶνος 319. 325. Potus missi. Conf. Ιλ. Λ, 630. GESN.
κυκλάδες H. 59, 6
κυκλαμὶς 915
κυκλάσιν H. 52, 7. 55, 5
κυκλεῖται F. 6, 17
κυκλίοισι H. 42, 8. κυκλίαισι H. 54, 21
κυκλοέλικτε H. 7, 11
κύκλον H. 82, 3. 88, 6. F. 7, 25. ὠκεανοῖο F. 44
κυκλοτερὴς H. 9, 23. F. 2, 26
κυκλύμενον 895
κύκλυς 206. ὠκεανῦ F. 7, 24. Sed 323. intelligo *orbes*, quales intet σκεύη τραπεζῶν τὰ πρὸς τροφῆς ὑπηρεσίαν memorat Pollux 10, 82. GESN.
κυκλῦται 744
κύκλῳ L. 358
Κύκλωπας 175
κυκώμενον L. 578
κυκωμένυ L. 38. 276
κυλινδόμενοι L. 476
Κυλλήνης 135
Κυλληνίδα L. 548
κῦμα 1265
κυμαίνυσαν H. 21, 2
κύμασι H. 16, 8. 73, 4
κύματ' L. 517
κύματα H. 21, 4. κύματι 1030
κυμοθαλὴς H. 16, 5
κυναγεσίοις H. 55, 7
κύνε L. 143. 156

Digitized by Google

κύνεσσιν L. 437
κυνηγεσίαις H. 55, 7
κυνηγεσίῃσι L. 426
κυνηγέτι H. 35, 6
κύντερον F. 18, 1
κύπειρον 914
Κύπριδος H. 21, 7. 55, 8. 64, 7
Κύπριν H. 2, 2
Κύπρις 476
κυπρογενὲς H. 54, 15
Κύπρον 30. 1280
Κύπρῳ H. 41, 7. 54, 24
Κύρβαντ' H. 38, 2
κύρμα 1182
κύσεν 398. 880
κυτηΐασιν 904
κυτηΐδα 819. 1004. V. Apoll. 2, 401 it. 1271. GESN.
κύτος 354. κραδίης F. 1, 6
κῶας 58. 763. 832. 929. 1016
Κωκυτῷ H. 56, 1. 70, 2
κῶμα 541. κῶμ' 555. de somno naturali 1011. de medicato somno draconis. GESN.
κῶμον τριετῆ H. 52, 5
κώμους H. 64, 7
κώμων ἀγέτας H. 51, 7
κωπήεντα 317. 978
κωρυκιῶτα H. 27, 8. Mercurii epith. Corycaeus. Sed V.N. GESN.
κωφὰ 1101

Λ.

Λᾶαν L. 171. 189. 223. 225. 228. 248. 255. 347. 366. 488. 653. 682
λᾶας L. 656
λάασι 609
λάβεν L. 445
λαβὼν 541. κατὰ F. 2, 37
λαγωὸς L. 147
λᾶε L. 288
λάζεο L. 170
λάζετο 727. L. 676
λαζομένους (ποτι) 833
λάζοντο 1177
λάθεν L. 147
λαθέσθαι 141
λαθιπήμονες H. 1, 11. 58, 20
λάθρη 642
λαθριδίῃ 886
λᾶϊ L. 583. 413
λαίλαπας H. 18, 5
λαϊνέῃ L. 541
λαΐνεοι L. 541
λάϊνος L. 526
λαῖτμα 456. Homerica vox, cui respondere videtur *Aequor*. GESN.
λαίφεα 759
λαιψηροῖς 1290
λαιψηροῖσι 110
λαιψηρὸν H. 81, 1. L. 680
λαιψηρὸς 338
λαιψηρῷ L. 106
λάλα 492
λάλος τρόπις 707
λαμπάδα 327
λαμπαδόεσσ' H. 39, 11
λαμπετίῃ H. 8, 9
λαμπετόωσαι L. 291
λαμπετόωσαν L. 89
λαμπόμενε H. 65, 2
λαμπομένη H. 8, 12
λάμπεσαν H. 79, 6
λαμπροφαὴς H. 77, 2
λάμπων H. 55, 5
λαοβοτείρης L. 708
Λαοδόκος 146
Λαοθόῃ 134
Λαομεδοντιάδης L. 383
λαὸν 1061
λαοσσόον L. 10. Homeri scholiastae et conciatorem populorum et seruatorem interpretantur. Puto Herculem potius caelum ascendisse, quatenus seruator est. GESN.
λαοσσόος L. 58

Digitized by Google

Λαπίθαι 414
Λαπίθαις 169
λαρὸν μέθυ dulce. Homer. 1235
λασία σκιὴ L. 159
λασίαις L. 159
λασίης L. 236
λασίοισιν ὄρεσιν L. 436
λάσιον 199. L. 214
λασίων 75
Λατίνων 1246
λαφύξαι L. 120
λάχες 2
Λάχεσι H. 58, 16
λαχνήσεται F. 8, 15
λάχνην L. 249
λαῶν H. 33, 10
λέβης L. 710
λέβητα L. 275
λέβητος L. 273
λειβέμεν 546
Λειβηθρίαὶ vel Λειβηθρίδες F. 46
Λειβήθρων 50. 1371
λειμακίδων 644
λειμῶνα H. 17, 2. L. 81
λειμῶνες 746
λειμωνιάδες H. 42, 3. 50, 4. 80, 3
λειμωνιάδων H. 28, 12
λειμῶνος H. 17, 13
λειπομένη H. 8, 4
λείριον 251
λείψανα L. 727
λείψας a λείβω 315
λέπτρα 476
λέπτροις 1373. H. 70, 3
λέπτροισι H. 29, 7. 55, 9
λεπτροχαρὴς H. 54, 9
λέπτρων 1319. H. 40, 7
λελαθῦσα 874
λελάθεσθε 1225
λέλεπται L. 332
λελείψεσθαι L. 446
λελιημένοι 635
λελίητο L. 118
λελίητο 222. 1259. V. ἐλελίαστο 409
Λελίων 1071
λελογχὼς 80
λέοντα L. 29
λεοντοδέρην L. 613. V. not. tit.
λέοντος L. 612
λεόντων H. 26, 3
λεπιδωτὸν L. 284
λεπιδωτὸς L. 287
λεπταλέην L. 450
λεπταλέοι L. 207
Λέρνε 208
λευγαλέῳ θανάτῳ L. 74. ψύχει F. 31, 7. i. ὀλεθρίῳ, Homericum. ORSIN.
λευσανίησι L. 548
Λευκοθέαν H. 73, 1
Λευκοθέην E. 35
λευκὸν ὕδωρ H. 58, 3
λευκώλενος 772
λεύσειν H. 33, 11
λεύσοι 770
λευχείμονες H. 50, 10
λέχη H. 28, 14. λεχέεσσα 567
λεχοὶ H. 1, 10
λέχος L. 35. 312. 361
λεχῶν H. 1, 2
λεῶν 752. 821
λεῶν F. 728
λήγειν L. 629
Λήδαιον L. 195
λήθει H. 60, 6
λήθην H. 76, 11
λήθης H. 84, 8
ληθομέρίμν' H. 2, 6
λήθονται F. XXI. 1
λητῆρες 827. L. 40
λητήρων L. 577
Λημνιάδεσσι 475
Λήμνοιο L. 353
Λῆμνον 29
Λήμνῳ 470
ληναῖα H. 53, 9
ληναῖε H. 40, 5. 51, 2
λήτεται L. 473
Λητοΐδη L. 756

Digitized by Google

Λητοΐδην L. 592
Λητοΐδης L. 8
Λητῦς υἱὲ F. 32, 1
Λητώ E. 19. H. 34, 1
λιανθέα 584. Sed leg. vid. διανθέα. GESN.
λιβανομάνναν H. 19, 21
Λιβύῃ 100
λίγ' 594
λιγείαν 417
λιγνὺς 969. fuligo. GESN.
λιγὺν 359. 1100. ὄχον. Semper venti epitheton apud noſtrum. Euſtath. ad Ιλ. Ο. p. 1040. Λιγὺς ἁπλῶς ἐπὶ φωνῆς ὀξείας· ὅθεν καὶ λιγεῖς ἄνεμοι. GESN.
λιγυρὴ H. 50, 9
λιγὺς 1238
λιγύφωνον 5
λιγυφώνους H. 76, 2
λιγυφώνων ἑσπερίδων F. 17, 2
λιθάκεσσι 611. Homericum non minus quam λιθάδες. GESN.
λίθοι L. 404
λίθοιο L. 175. 212. 448. 483
λίθοισι L. 411
λίθον L. 428. 598
λίθος L. 247
λίθῳ L. 282. 675
λίθων L. 332. 402
λικνῖτα H. 51, 3
λικνίτην H. 45, 1
Λιλύβαιον 1248
λιμένας 270. 631
λιμένος 270. 358
λιμένος μυχῷ 1303
λιμένων 372
λιμὴν 1198
λιμνακίδων 644
λίμνη 1198
λίμνην 158
λίμνης ὑγαινίας H. 58, 2
λίνοιο L. 702
λίνον L. 626
λίπα L. 729
Λιπάξῳ 154
λιπαραῖον L. 686
λιπαρᾶς H. 59, 8
λιπαροῖσιν L. 365
λιπαροκρήδεμνος 623. Homeri ſunt λιπαρὰ κρήδεμνα Οδ. Α, 334 de velo Penelopes. Hic turritam Rheae vel Cybeles coronam indicat. Nempe etiam Οδ. Ν, 388 ſunt Τροίης λιπαρὰ κρήδεμνα. GESN.
λιπαρῷ H. 58, 4
λιπαυγῆ H. 17, 2
Λιπέζῃ 154
λιπέσθαι L. 442
λιπόπνοον H. 17, 9
λῖς H. 13, 2
λισσῇσι L. 160
λίσσοῖς 1264
λισσομένοις E. 51
λισσόμενος 51. 1175
λισσομένῳ 83
λίσσοντο 943
Λιταὶ 106 Preces, Deae Homericae Ιλ. Ι, 498 ſq. GESN.
λιταῖσι 616. H. 86, 9
λιτανεύων H. 86, 11
λιτῆς 91. γαίης, ſimplicis, nihil iam lapidum, metallorum etc. habentis. GESN.
λῖτι 875. 1221
λίτομαι H. 4, 6. 20, 6. 40, 9. 43, 10. 70, 10. 71, 9. 84, 9. 85, 16
λιτόμεσθα H. 81, 6
λυκοεργὲ 7
τὰ λόγια F. ſub 8, 16
λογισμοῖς H. 18, 22
λογισμὸν H. 76, 5
λόγοισιν H. 54, 28
λόγον 43
λοετρὰ L. 361
λοιβαῖς 573. H. 5, 10, 21
λοιβαῖσι H. 18, 20

Digitized by Google

λοιβὰς 545. 573. 962
λοιβῆς H. 18, 20
λοιβῶν H. 58, 19
λοιγὸν L. 353. 561
λοιμὸς F. 2, 15
λοξία H. 33, 7
λοτρὰ H. 54, 19
λοχεία H. 8, 7. 35, 3
λοχευθεὶς H. 55, 9
λοχίαις ὠδῖσι H. 25, 5
λόχον 43. 228
λόχος 111. 1298
Λυαῖος f. a H. 64, 7
Λυγκεὺς 179 locus de illo claſſicus. GESN.
λυγρὸν 18
λυγρῷ 103. 1233. vbi V. N.
λυδοῖσι H. 48, 6
λύε H. 79, 3
λύει H. 32, 2
λυθεὶς L. 11, 38
λύθεν 626
λύθρον 1358. L. 15, 50. 58
λύκαινα H. 54, 11
Λυκαῖον 1206. Nondum obſervaui, qui hic in Hiſpaniae ora occidentali Lycaeam terram, campum etc. poneret. GESN.
Λυκαονίην 1277
Λύκιοι 716. Apoll. 2, 726
Λύκιος 717
λυκτονίην 1277
Λυκωρεῦ H. 33, 1
λύματ' L. 585
λύματα H. 13, 13. Interdum ipſa mala, quibus ſolui et liberari volunt, homines: interdum corpora, quibus ad purgandum et expiandum vſi ſunt. Vtraque remouere a ſe ſolent etc. vtraque vocantur piacula. GESN.
λύοντ' ἐπ 1341
λύσα H. 1, 9
λύπης H. 72, 6. 84, 6
λυρορεγὲ 7. V. N.
λῦσαί τ' ἐκ πυρσὸν ἔρωτος 1319
λύσατε 1151
Λύσειον H. 41, 4. V. λύσα.
λύσεις 37. interpretationes. Signa, Prodigia, ſunt inſtar aenigmatum: haec, vt nodi, ſoluenda. GESN.
Λυσεῦ H. 51, 2
λύσις H. 49, 2. 8
λυσίζων' H. 1, 7
λυσίζωνε H. 35, 5
λυσιμελεῖς H. 69, 9
λυσιμέριμνε H. 26, 6. 35, 5. 84, 5
λῦσιν H. 85, 15
λυσικήμονες H. 1, 11. 58, 20
λυσίπονος H. 49, 6. var. lect.
λύσσαν 908
λυσσεῦ H. 51, 2
λυσσήρεις H. 68, 6
λυσσῶπις 977
λυσσῶσαι H. 65, 12
λυσσῶσαν ἔριν τῆσσον H. 64, 6
λύσωσιν H. 85, 11
λύτειρα H. 9, 17. 31, 13
λυτηρία H. 35, 7
λυτηριὰς H. 13, 7
λυτήριον μαστυρίαν τιθέμενοι H. 14, 2
λῦτο 592
λύτο 1305
λύτρα καθαρμῶν 1365
λύχνι L. 268
λύχνοισιν L. 367
λώβην L. 342
λώβης L. 416
λωβήσαιτο F. 8, 33
λωτὸς 1283

M.

Μάγνησιν L. 319
Μαγνήσσῃ L. 302
μαγνήτην L. 301

Digitized by Google

μάγοιο L. 72
μάγοισι L. 691. in Assyria. ex.
μαζοῖσι L. 217
μαζὸν L. 190
Μαῖα F. 10, 1
Μαιάδος H. 27, 1
Μαιάνδρῳ 152
Μαίης L. 2
μαίης L. 374
μαίμησε L. 133
μαιμώοντες 415
μαιμώωσα 880
μαινάσι θ' ὑγναῖς H. 44, 3
μαίνει θυητὸς H. 70, 6
μαινόλα H. 44, 4. 51, 1
Μαιώτας 1058
Μαιώτιδα 1062
Μαιῶτις 1052
μάκαιρα H. 1, 13
μάκαρ H. 72, 7
μάκαρες 332
μακάρων 426. L. 666
μακροβίων 1105
Μάκρωνες 742
μάλ' H. 54, 27. 75, 10
μαλαινείοισιν 1352
μαλακὴ L. 35
μαλακόφρονα H. 68, 17
μαλακόφρονες H. 58, 15
Μαλεήτιδας 1360
Μαλεήτιδος 203
μαλείης 1231
Μαλεώτιδας 1360
μανδραγόρης 917
μάνθανε E. 1. Scal. *praef.*
μανίαισι H. 31, 6
μανίαν H. 65, 12
μανίῃσι H. 45, 5
μανικαὶ H. 50, 14
μανικὲ H. 44, 5. 51, 1
μάνναν H. 77
μαντείας 33
μαντήϊον H. 78, 3
μαντοσύνας L. 395
μαντοσύνην 188
μαντοσύνῃσι 940
μάντι H. 11, 5. 33, 4
μάραγδον L. 608
μαραινομένη L. 514
μαρανθὲν L. 131
Μαριανδύνοισι 742. Apoll. 2, 725
μαρμαίρει H. 18, 15
μαρμαίρῃ F. 7, 22
μαρμαίροντες H. 37, 10
μαρμαρέων ἄτρων F. 6, 23
μαρμαρυγαῖς H. 6, 11
μαρμαρυγαῖσι 810
μαρναμένοις 843
μάρνασθαι L. 134
μάρπτεσι 1109
μάρπτων L. 628
μαρτυρίαν τιθέμεσθα λυτήριον H. 14, 2
μάρψαι L. 109
μασεύειν 1023
μασεύουσα H. 40, 2
μάσιγι H. 7, 19
μασσῶσι μαθόντα L. 221
μάχαισιν H. 32, 3
Μαχαονίης L. 343
μάχεσθαι L. 440
μαχλοσύνῃσιν L. 317
Μαῦροι f. Ταῦροι 742
μέγα δόρπον 668
μεγαβρεμέτᾳ 747
μεγάθυμε H. 34, 2
Μέγαιρα 966. H. 68, 2
Μέγαιραν L. 722
μεγαίρει L. 81
Μεγαίρης L. 2, 35
μεγαίροντες L. 586
μεγαλαυνηγήτορα H. 72, 1
μεγαλαυχὴς H. 62, 3
μεγαλήτορος 1373. H. 50, 1
μεγαλήφαλον 419
μεγαλόβρομον 461
μεγαλώνυμα E. 11. H. 11, 10. 22, 3. 31, 3. 35, 2
μεγαλώνυμοι H. 59, 1. 69, 1. 75, 2

Digitized by Google

μεγαλώνυμον H. 71, 3
μέγαν H. 72, 1
μεγάροισι L. 22
μέγαρον L. 735
μεγάρῳ L. 367
μεγασθενὲς H. 11, 1. 12, 2. 49. 5. 64, 1. 65, 1
μεγίστη H. 9, 10
μεδέοντα F. 1, 16
μεδέων 135
μέδοντα 89
μέδουσα H. 73, 3
μεθέηκαν 1029
μεθέμεν L. 306
μεθερπύζειν L. 421
μέθυ 399. L. 263. 713. 728
μέθυ λαὸν 1235
μεθυδώτην H. 46, 1
μεθύοντα μαστοῖσιν L. 221
μείδησ' F. 16, 4
μειδιάει L. 244
μειδιόωσα H. 83, 7
μειλίγματα 571. Placamenta, piamina, quibus DI inferi placantur. Od. K, 217 μειλίγματα θυμῷ sunt, offae canibus placandi cauſſa obiectae. Magis ad noſtrum facit Aeſchyli Eumenid. 107. χοαὶ δ' ἀοίνους, νηφάλια μειλίγματα. OESN.
μειλίξαιντο 601
μειλίξαιτο 788
μειλιξάμενοι 936
μειλίσσεσθαι L. 301
μειλιχίαις 83
μειλιχίαν H. 71, 2
μειλίχιον Δία H. 72, 2
μειλιχίους θεοὺς E. 30
μείλιχον 75
μείλιχος L. 144
μείωσι H. 12, 7
μελαγχροίην L. 715
Μέλαιναν ἄκτην 711
μέλαιναν γενέθλην ἐρπετῶ L. 677
μελαινομέναις L. 615
μελαναυγέα, μελαναυγέτις 511
μελανήφατον 419
μελανηφόρῳ Ilide H. 41, 9
Μελάνιππος L. 431
μελανόχροα L. 357
Μελαντίοισι 1352
μέλας ἰχὼρ L. 481
μέλας ὕδρος L. 443
Μελέαγρος 156. 160
Μελεάτιδος 203
μέλει H. 60, 6
μέλεται δικασπολίη iuſtitiae ſtudet 379. OESN.
μελίτην H. 84, 7
μέλη H. 65, 7
μελήσει 282
Μελιβοίης 165
μελιγλώσσοιο L. 59
μελίγηρυν 72
μελίγηρυν 418
μελιηδέ' 615
μελιηδέα 1111. L. 322
μελιηδέος 403
μελιηρήτοιο L. 219
μελίσσης L. 729
μελισσοξύστων 572
μέλτε L. 663
μέλτος L. 500
μελλόντων H. 85, 2
μέλουσα H. 33, 15
Μελπομένη H. 75, 8
μεμάασι 829. L. 424
μεμαῶτα L. 120. 134
μεμαῶτας 1250. L. 727
μέμνεο L. 603
μεμνήμεθα 498
μεμνημένος L. 387
μεμνῆσθαι L. 465
μεμνῆσθαι ὀδόντων L. 416. Gravida ſignificatione fere ſemper ponitur, vt etiam ipſum conatum agendi comprehendat. OESN.
Μέμνονα L. 688

Digitized by Google

Μέμφιν 44
Μεμφῖτ' H. 33, 2
μενεαίνει L. 316. 421
μενεαίνειν L. 26
μενέαινεν L. 440. 543
μενέδυπος 537. Ἀθήνη, numen Rheae tumultuosae Deae cognatum. GESN.
μενέει L. 468
μένει L. 274
μένειν H. 88, 16. L. 435
Μενετοῖο 134
μενεχάρμης 214
Μενίπη ead. forte quae Ἀβαρβαρέα L. 455. v. v. GESN.
μενοεικέα 1200
μενοινᾷ 281
μενοινήσει L. 85
μενοινῶν L. 642
Μενοίτιος 190
μένος H. 86, 9. 88, 14. L. 133. 272. 282. 505. 753
μένος αἰνὸν L. 23
μένος Ἡρακλῆος 655
μένος ἠὺ Ἡρακλέος E. 13
μένος Ἡφαίστυ E. 10
μένος λίθοιο L. 175
μένος ὀλοὸν L. 472
Μερετοῖο 134
μεριμνῶν H. 58, 9
μέρισμα H. 4, 2. 10, 16
μερμήριζε 766
μέρμιθα 1095
μερόπεσσι 452
μερόπων 63. H. 77, 7
μεσάταις 1111
μέσατον 534
μεσηγὺ 1045
μεσηγὺς adiect. F. 19, 12
μεσόδμῃ 1150
μεσόκρανον F. 36. extr.
μέσσα L. 415
μεσσάτιοι 1042
μεσσατίων 1355
μετὰ χερσὶ 249
μετάθεσθε H. 68, 17
μετασπόμενος L. 106. 112
μεταστρωφᾶσθαι L. 733
μετεκίαθον 570. 1138
μετέπρεπεν 167. 804
μετοπωρινὰ H. 28, 14
μέτρῳ L. 498
μηδαμὰ F. 32, 7. nihili, nauci. GESN.
Μήδεια 865. 987. 1014. 1337
Μήδειαν 793. 1021. 1173. 1220
Μηδείας 778
Μηδείης 1028. 1305
μηκάδος L. 191
μήκων μέλαινα 919
μῆλα 504. χρύσεα F. 17, 2
Μηλινόην H. 70, 1
μήλοιο L. 610
μήλοισι L. 148
Μήλυ 24
μήλων L. 203
Μῆνα E. 40
μήνη 511. H. 8, 2. L. 478
μήνην vocant homines, quam DI σελήνην F. 9, 1
μήνης 1107. E. 4. F. 2, 1
μῆνιν 174. H. 36, 7. 38, 9. 74, 8. μῆνιν, ἄειδε F. 18, 7
μηνύματα H. 85, 16
μηνυτῆρ' H. 40, 7
μηρία L. 184
μήρινθα 595
μήρινθα δολιχὴν 1095
μήρινθον 241
μηροτρεφὴς H. 51, 3
μηρύσαντο 633
μηρῷ H. 47, 3. L. 347
μήσαντο 1045. vid. leg. νήσαντο. GESN.
μήσατο F. 9, 1
μήσεται 1321
μῆτερ H. 25, 1. 26, 1. 40, 1
μῆτερ ἀνάγκης H. 54, 3
μῆτερ ἐρώτων H. 54, 8
μῆτερ χρόνυ H. 8, 5

Digitized by Google

μητέρα H. 20, 7. 81, 7. L. 390
μητέρα ἀθανάτων Ἄττιν E. 40
μητέρας L. 208
μήτης H. 13, 8. 15, 4. L. 406
μήτης χθονία H. 48, 4
μῆτι H. 31, 10
μῆτιν 194
μῆτιν ὑφαίνων 840
μήτιον 1330
Μῆτις F. 6, 19 et 8, 2
μητίσατο 22
μητροπάτωρ F. 3, 5
μητρὸς θεῶν H. 26
μητροτρεφὴς f. τραφὴς H. 51, 3
μηχανῶνται L. 44
Μήχε 24 an Μήλε V. N. GESN.
μιαιφόνον L. 353
μίγα 338. 789. 904
μίγα θυγατέρεσσιν 796
μιγαξομένας 341
μίγδην 740
μιγεὶς L. 148
μιγείσα 117. 218
μιγέντα L. 220. 716
μιγῆναι 476
μιγνύμενος L. 672
Μιλήτοιο 151
μιλτοπάρηος L. 609
μίμημα F. 7, 16
μίμνειν 608. L. 362
μίμνεσκεν L. 108
μίμνουσι 87
Μὶν in ὑμῖν mut. 1234. μιν iungendum cum praecedente ὀν 729. Vid. νιν. GESN.
Μινύαις 96. 1040. Gentis Boeoticae vel Theſſalicae nomen, vnde plerique Argonautae, qui hoc nomine apud noſtrum et reliquos ſcriptores ob eam rationem veniunt, tanquam proprio. De origine eius V. Steph. Byz. et Hoelzl. ad Apollo. 1, 229. GESN.
Μινύαισι 80. 93. 441 451. 767. 771. 1063. 1268. 1345. 1363
Μινύας 109
Μινύηας 277
Μινυήϊον 252
μινύης λόχος 588. per appoſitionem dictum videtur. GESN.
μινύθοντα L. 203
μινύθουσιν L. 618
μινυθάδιον L. 407
Μινυῶν 111
μὶξ 962. Eiusdem ſignificationis, cuius μίγα. Ἐπιμὶξ Homericum. GESN.
μίξας 962
μίξειεν L. 498
μίξῃ L. 498
μίσγειν L. 283
μισγόμενον 169
μίσγων 163. L. 588
Μίσην H. 41, 3
Μίσης H. 41
μῖσος F. 2, 14. contr. χάρις.
μιτρηφόρε H. 51, 4
μιχθεὶς L. 14, 1
μνήμην H. 63, 13. 76, 9
Μνήμης H. 76, 3. eius elogium F. 28, 18 ſq.
Μνημοσύνη F. 28, 16
Μνημοσύνην E. 17. H. 76, 1. F. 8, 23
Μνημοσύνης H. 75, 1
μνημοσύνῃσιν H. 27, 12
μνώεσθαι 553
μνώοντο 620
μόδον 517. 770. H. 88, 17
μοῖ' 140. L. 674
μοῖραι H. 42, 7. 68, 16. L. 649
μοῖραι ἀπειρέσιαι H. 58, 1
μοῖραι τάδ' ἐπεκλώσαντο 709
μοῖραν H. 33, 20. L. 127. κατὰ μοῖραν F. 37, 2. per partes ſingulas. GESN.
μοίρας L. 706. 724
μοιράων H. 58, 21

Digitized by Google

μοίρης H. 16, 7. 17, 6. 56, 7
μοιρίδιοι H. 6, 6
μοιρίδιον 1285
Μοιρῶν 105. H. 54, 5
μόλ' H. 61, 10
μόλε H. 24, 7
μολεῖν 172. 344. 654. H. 17, 19. 49, 10
μόλετ' H. 58, 16
μόλῃ 768
μόλοις H. 26, 2
μόλοιτε H. 75, 11
μολόντες 887
μολπῇ 248
μόνος H. 86, 9
μόρον H. 73, 6
μόρσιμον 523. L. 648
μόρσιμος L. 141
μορσίμῳ H. 58, 8
μορφαὶ H. 39, 17
μορφαῖς H. 23, 5
μορφὰς 879. V. N.
μορφὴν H. 38, 8
μορφῆς H. 70, 7
Μοσύνοισι 740. V. Apollo. 2, 379 it. 1019. GESN.
μόσχον L. 151. 153
μόσχος μηνόχεως primus dies menſis F. 36. poſt 4. GESN.
μητογένεια Proſerpina Cereris H. 28, 2. F. 34 extr. GESN.
μητογενὴς H. 31, 1. Pallas e ſolo Ioue nata H. 39, 16. F. 2, 23. GESN.
Μητυχίῃ 1074
μητυχίης 933. V. Callim. H. in Dianam 259. et ibi Spanh. Lunae epitheton videtur, quae μήνη νύχιος eſt, cum plena eſt: vt ſolem a ſolitudine quidam dictum volunt. GESN.
μητραγύρτα H. 33, 6
Μοῦσαι H. 75, 2
Μουσᾶϊς 306. E. 1. F. 1, 3
Μούσας H. 76, 2
Μούσας ἀγνὰς ἐννέα E. 17
μουσοπόλοις H. 17, 18
μουσῶν ἁρμονία F. 28, 15
μοχθίζοντες 1069
μόχθον L. 65
μόχθων L. 64
ſ. μοχλίζειν 236
Μόψον 126. 946. Maiores partes Mopſo videtur aſſignare, quam noſter, Pind. Pyth. Δ, 337 ſqq. GESN.
Μόψος 940
μύδροισιν 894
μυθεῖτ' L. 509
μυθίζοιτο 189
μῦθοι L. 768
μύθοισι L. 87. 620
μῦθον L. 396. 692. 762
Μυρμιδόνος 132
Μύσια 629
μύσος 1230. L. 584
μυταγωγία ἱεροπαράδοτος F. 23. pr.
μύταις 11. H. 17, 19. 22, 7. 23, 9
μύταισιν H. 43, 11
μύτας H. 74, 5. 83, 3. 84, 10
μύτῃ H. 40, 10
μυτήρια H. 43, 9. 78, 10
μύτῃσιν H. 35, 13
μυτικὸν L. 721
μυτιπολεύεις H. 41, 6
μυτιπολεύτυς H. 75, 7
μυτιπόλοις H. 24, 7. 67, 12
μυτιπόλοισιν H. 47, 6
μυτιπόλον H. 48, 2
μυτιπόλως H. 78, 12
μυτοπόλοις H. 17, 18
μύτις 903
μυχάταισιν 695
μυχάτοις 750
μυχάτῳ 1252
μύχιαι H. 68, 3
μυχίοις H. 22, 6
μυχὸν 745

Digitized by Google

μυχὸς 84
μυχῷ H 36, 3. 58, 4
μυχῷ λιμένος 1303
μυῶν ἀγέλας L. 597

N.

Ναίτας 753
ναὶ 213
ναίεις H. 12, 8
ναιετάοντες H. 37, 4
ναιετάουσιν H. 36, 5. 44, 6
Ναΐδι H. 53, 6
ναίων, 1353
νᾶμα H. 50, 17
νάμασι H. 18, 4
νάματα 492
νάματος F. 2, 28
νάπαισι H. 31, 5
Ναπάτας 753
ναρθηκοφόρον f. gen. H. 41, 1
νασμοῖσι liquoribus H. 21, 8. de aqua. GESN.
νασμῶν 572. de melle. GESN.
νάσσαντο 1045
Ναυβόλα 144
ναύλοιο 1137
Ναύπλιος 200
ναυσίδρομον H. 73, 10
ναυσὶν H. 21, 6
ναυτιλίης 726
νεάζων H. 53, 5
νεάταις H. 33, 22
νεάταισιν H. 31, 14
νεάτῃ L. 482
νεάτης H. 33, 17
νεάτοισιν L. 537
νεβρὴν 447. νεβρῆς F. 7, 17
νεβριδοσόλε H. 51, 10
νεβρίτιδο L. 742
νεβρίτης L. 748
νέβροιο F. 7, 14
νέεσθαι 359. 760. 1195. de navigatione vbique, praeterquam 771. De νόστῳ f. reditu in patriam Od. Δ, 88 et 701. sit. E. 19 nempe qui nauibus fit. Vidd. VV. DD. ad Hesych. ἐπανείσεται, ἐπελεύσεται. In orthographia syllabae primae fluctuant inter νε: et νει et νη. Vid. 724. et conf. Νόστος. GESN.
νεήνιδος L. 154
νείατα τάρταρα F. 6, 4
νείατον 91
Νεῖλος 45
νείοθεν 1252
νεκρῆς L. 409
νεκρὴν τε θάλασσαν 1080
Νέμεσι H. 60, 1
νεμεσίζεται F. 11, 4
νέμονται 1111
νεογιλῆ L. 373
νεογνὸς L. 105
νεοήλικας H. 86, 7
νεομύτους H. 42, 10
νεόπλυτα L. 702
νέος H. 8, 12
νεπόδων H. 54, 21
νέρθε H. 33, 14. L. 444
νέρτερα H. 2, 10. 56, 2. 77, 5. L. 502
νερτερίων 1369
νευρίτιδο L. 742
νευρίτης L. 748
νεύρων L. 288
νεῦσεν 247
νεῦσον H. 64, 7
νεφέεσσι H. 18, 7
νεφέλῃ H. 20, 1
νεφέλαις H. 81, 3. L. 266
νεφέλας H. 81, 5
νεφέλη L. 79
νεφέλην H. 37, 12
νεφέων H. 21, 7
νεφροῖσι L. 188
νέῳ H. 74, 4
νῆ' 1143
νηδύας 961
νήδυμος 536

Digitized by Google

νηδὺν L. 273
νηδύος L. 486. 502
νηδὺς ἱερὴ Iouis F. 6, 36. F. 8, 8
νήησα 952
νηΐ L. 575
νηϊάδεσσι L. 679
Νηλήϊος 153
νηλιτόποινον 1362
νημερτέα L. 248. 355. 379
νήνεμον ἀκτὴν 542. 1127
νηὸν L. 173
νηὸς 369. 641
νηὸς κίεν 1143
νηπιάχοισιν L. 123
νήπιον L. 369
νηπιτύοισι L. 6
Νηρέα 334
Νηρέως H. 22. 23, 1
Νηρῆα L. 578
Νηρηΐδων H. 23
νήσαντό 1045. vid. leg. pro μήσαντο. GESN.
νήσοισιν 1164
νήσῳ 1341
νηυσὶν H. 40, 4
νῆυς 234. 1098
νηυσὶν H. 73, 9
νήχεται L. 423. 517
νηῶν H. 73, 5
νικαυγεῖς H. 2, 14
νίκη H. 32, 7
Νίκην E. 36
νίκην L. 24
νίκης H. 32
νικηφόρε H. 31, 13
νῖκος 585
νὺν ἔδοξε 776. sibi videbatur videre. GESN.
νὺν pro αὐτὴν 936
Νῖσα F. 54
νίσσεται L. 423
νιφάργεσιν 667
νιφόεντος 1281. H. 58, 12
νοερὸν F. 1, 6. νοερῶς F. 38, 4
νόημα H. 68, 9
νοήματος L. 76
νοήσεις L. 292
νόθος 185. 208
νομάδας 1075
νόμιαι H. 50, 11
νομίμοις H. 63, 11
νομίῳ H. 53, 4
νόμοισιν H. 63, 4
Νόμον H. 63, 2
νόον H. 76, 4. 85, 4. L. 197
νόος H. 58, 14. 85, 7. L. 128. 231. 243. 270. πατρικὸς F. 38, 1
νόῳ H. 75, 6. L. 226
νοσήσωμεν 347
νόσοιο 51. Νόστον et νοστεῖν proprie, nominatim apud Homerum, dici de reditu in patriam, dubitatione caret. Sed de eo quaeritur, an etiam de alia profectione, itinere, nauigatione a bono auctore vsurpetur? Iam obseruauit Phauorinus, κεῖται παρ' Ὁμήρῳ καὶ ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς ἔλθειν. Vsus est Barnesius hac obseruatione ad Od. O, 119 (117) Κεῖσέ με νοστήσαντα. Clarckius ait, hic etiam locum habere νόστον proprie dictum, qui tamen in reditu suo domum versus apud Sidoniorum regem diuertisse potuerit. Argute ista dicuntur; et possent forte etiam ad h. l. accommodari, vt Iason boni ominis causa νόστου nomen adhibeat, vbi de στόλῳ et expeditione tota sermo erat. Verum Barnesius ex Euripide suo certus erat, quid νόστος et νοστεῖν significet. In Rheso 427 ex ipsius Rhesi persona dicitur, Μέλλοντι νόστον τὸν πρὸς Ἴλιον περᾷ. Hic nulla

Digitized by Google

ratione effugies, ne νόστος sit expeditio, quam Rhesus e patria sua Threce, ad Troianos iuuandos susceperat. Et in Helena, cuius fabulae scena est in Pharo Aegyptia, v. 481 narratur de Helena, Ἡ Τυνδάρου παῖς, ἣ κατὰ Σπάρτην ποτ' ἦν — Λακεδαίμονος γῆς δεῦρο νοστήσασ' ἄπο. Haec disertius ponere non poenituit, tum ad dictionem poematis nostri tuendam: tum ne Clarckii auctoritas, quam merito suo magnam habet, fraudi esset. Addere et hoc lubet, verbum νίεσθαι, vnde νόστος deriuant Grammatici, de alio etiam quocunque itinere, nauigatione praesertim, dici: Vid. Eust. ad Ιλ. Φ, 48 p. 1304, 27. et νοστεῖν latius patere, suspiceris quoque ex compositio περινοστεῖν, itemque ex eo, quod frequenter adeo Homerus ad νόστον et νοστεῖν adiicere οἰκόνδε, vel πατρίδα γαῖαν solet. Animaduerto, Ernestum, vt solet, ita hic etiam esse meliorum partium. OESM.

νόστον 1365
νόστον οἶκοιο 141. νόστε 481
νοσφίζετο 1336
νόσον L. 664
νόσων H. 66, 7
νοτεραῖς H. 79, 4
νοτίαις H. 81, 3
Νότε H. 81
νοῦ H. 75, 6
νῦσοι H. 67, 3
νῦσον L. 51. 345. 456. 473. 485. 754
νῦσος L. 22
νῦσος κραταιὴ L. 450
νύσῳ L. 622
νύσων H. 11, 14. 66, 2. 4. 67, 13
νόῳ L. 375
Νύπτα K. 24
νύπτα H. 11, 11. 70, 9
νύπτας 31. H. 31, 14
νυπτέρι' H. 51, 4
νυπτερία H. 54, 3
νυπτερίῃ H. 68, 3. 69, 10
νυπτερίην H. I. 5
νυπτερινὸν H. 38, 3
νυπτέριοι H. 58, 17
νυπτερίοισι H. 48, 3
νύπτερον 548
νυπτερόφοιτε H. 35, 6
νυπτιδρόμε H. 8, 2
νυπτιπόλευτε H. 77, 7
νυπτιφαῆ H. 53, 10
Νυπτὸς H. 2
νυπτὸς H. 33, 13. 58, 1. 77, 4
νυπτὸς ἄγαλμα H. 8, 9
νυπτὸς πέπλον H. 6, 10
νυπτὸς φίλα τέκνα H. 6, 3
νύμφαι H. 23, 1. 50, 1. ἰδὲ F. 28, 2
νύμφαις H. 52, 2. 54, 22 L. 679
νυμφευθεῖσα 126. H. 28, 14
νυμφεύσας H. 17, 13
νύμφῃ Ζεὺς F. 6, 11
νύμφῃ 133
νύμφην E. 50. H. 21, 1. 70, 1. L. 220
νύμφης L. 191
νυμφιδία H. 54, 11
νυμφιδίοις 1324
νυμφῶν 643. H. 21, 8. 45, 3
Νὺξ ἄμβροτε μαῖα F. 10, 1
Νύσιαι H. 50, 14
Νύσιε H. 51, 2
Νύσιον H. 45, 2
νυχαυγὴς H. 2, 7 et 14. 70, 8
νυχία H. 8, 6. νύχιαι H. 69, 9
νωμᾶτ' H. 37, 8

Digitized by Google

νώνυμοι 834
νώνυμον 1160
νῶτα H. 23, 4
νῶτον L. 214. 644

Ξ.

Ξανθῇ Δημήτερι L. 588
ξεινήϊα 1234
ξενίῃ 718
ξενίοιο Διὸς 990
ξέστε 607
ξεστοῖσι 1084
ξίφεσιν H. 44, 3. 64, 5
ξύμβληται L. 736. Συμβάλλεσθαι forte conuenire, in se invicem incidere. Sic ξύμβλητο. GESN.
ξυμβλῆτες 684
ξύμβλητο 654. vt ξύμβληται.
ξυνήϊα 1234
ξυνὴν 93. 767
ξυνὸν 88. 163
ξυστοῖς κροκάλοισιν 1099

O.

Ὁ pro σοῦτο vel ἐκεῖνο 851
ὁαροῖς 1324
ὀβριμόγυιον F. 6, 33
ὀβριμόθυμε E. 10. H. 11, 1. 13, 6. 14, 6. 17, 1. 31, 2. 64, 1. 65, 1
ὀβριμοθύμας H. 18, 7
ὀβριμοθύμων 413
ὄβριμον 655
ὀβριμοπάτρῃ L. 569
ὄγκον L. 503
ὀδεύει H. 63, 5. 85, 7
ὀδεύοι H. 62, 13
ὀδεύων H. 3, 4
ὁδηγητῆρα H. 40, 6
ὁδίτης L. 736
ὁδμῇ L. 699
ὁδοὶ θεῶν ortus et occasus F. 6, 25
ὁδὸν H. 56, 11
ὁδόντων L. 416
ὀδῶσι L. 536
ὀδύναισι L. 499
ὀδύνην L. 459
ὀδύνῃσι L. 490
ὀδυνήφατον L. 340
ὀδυνήφατος L. 747
Ὀδυσσῆος L. 18, 37
ὀδωδὴν L. 466
ὄζον L. 140
ὄθι 543
ὀθόνας 274. 627. 1151
ὀθόνῃσι H. 58, 7

οἱ particulam expletiuam esse huic scriptori, obseruat Cl. Ruhnk Epist. Crit. 2 p. 69. Studui vsum illius et vim adeo inuestigare penitius, et haec deprehendisse mihi videor.

I. οἱ cum redundantia quadam, reciproca tamen vel relatiua certe significatione, vt *hunc suo sibi gladio* etc. Sic 729. 247. οἱ lasoni i. e. in ipsius gratiam. Sic plane 251. 654. Il. Π, 531 Ὅττι οἱ ὦκ' ἤκουσε εὐξαμένοιο. illius gratia audivit, eo precante. 1254 Νῆα δ' ἄρ' αὐτόθι οἱ κατέσχεν ῥόος effugere conantem sibi, intra se seruauit. Vid. ad 531. Etiam pluraliter, pro σφι vel σφίσι. Sic refertur 682 οἱ ad πέτραις. 493 οἱ πλώουσι ipsis nauigantibus. Porro huc pertinent: 268 Καί οἱ ἐπειγομένῃ sibi instans, se vrgens Argo: huic plane similis 281 lectio Voss. ὄντινά οἱ κραδίη θυμός τε μενοινᾷ· cui simile illud Od. B, 92 νόος ἦέ οἱ ἄλλα μενοινᾷ· Et 294 οἱ ᾔδη, sibi, suo commodo sciebat. 269 Αἵ οἱ ὑπὸ κροπὶ κεῖντο, illi,

Digitized by Google

respectu illius: vt dexter mihi ibat.

II. pro ἑ (f. ex pronunciat. vt Boeotia) pro αὐτὴν 1306. σφᾶς, αὐτὰς (vt μιν) 1349.

III. Relatum ad substantiuum nomen expressum vt Orientt. Sic 243 οἱ-ψαμάθῳ: et 265 οἱ-νηΐ. Sic Vossiana lectio 673 Φινεῖ δέ οἱ.

IV. Est articulus nom. pl. 291 οἱ δ' ἄρα πάντες. 1275 V. N. Forte etiam 1262 οἱ πλώοντες.

V. Emendandum forte quibusdam locis, vt 1528 ἀλλ' ὅ οἱ (ἡ) βυλή. Henr. Stephanus tale οἱ in πρὸ mutandum censuit duobus locis v. 587 Τεινόμενος δὲ προῆκε βέλος. Et 531. v. v. ORSN.

Visum est locos, in quibus οἷ occurrit, plenius enumerare. Monemus autem lectores, vt numeros in hoc pronomine indicari meminerint eos, qui nostrae editioni in margine adiecti sunt.

Οἷ *ei, sibi:* singularis: 56. 63. 67. 269. 273. 500. 526. 416. 505. nisi hic abundat. 548. 580. 659. 810. 816. 864. nisi hic abundat. 871. 929. 980. 1205. 1206. 1228. 1318. 1341. nisi hic pluralis abundans. 1368.

Οἷ *suus:* 58. 791. 821. nisi in his duobus locis abundat. 1028. 1339.

Οἷ *ei, sibi:* singularis abundans: 68. 174. 178. 185. 224. 228. 247. 272. 285. 277. 293. 298. 301. nisi pluralis. 305. 396. 411. 505. nisi *ei.* 524. nisi hic pluralis abundans. 535. 536. 583. 590. 591. 659. 678. 680. 694. 695. 696. 725. nisi pluralis abundans. 737. 764. nisi *vobis.* 771. 773. 778. 781. 787. 791. nisi *suis.* 819. 821. nisi *suis.* 849. 864. nisi *ei.* 869. 930. 1017. 1029. 1031. 1107. 1167. 1182. 1186. 1199. 1208. 1230. 1251. nisi *nobis.* 1258. 1262. 1265. 1288. 1299. 1303. 1316. 1319. 1360.

Οἵ *mihi* abundans: 255. 1006. 1242. nisi *vobis.*

Οἵ *ille, ſibi:* pluralis: 251. 301. nisi singularis abundans: 476. 497. 509. 606. 687. 714. 868. 946. 1129.

Οἵ *sibi:* pluralis abundans: 234. 277. 475. 520. 524. nisi hic singularis abundans. 528. 532. 652. 688. 725. nisi singularis abundans. 734. 776. 839. 841. 846. 1038. 1068. 1121. 1145. 1146. 1179. 1277. 1279. 1284. 1289. 1314. 1341. nisi *ei.* 1380.

Οἵ *vobis:* 1242. nisi *mihi* abundans.

Οἵ *nobis:* 784. nisi singularis abundans. 892. 939. 941. 1251. nisi singularis abundans.

Οἵ *nobis:* abundans: 683. 720. 832. 1214. 1270.

Reliqua vide in indice in commentarios.

Οἰάγροιο 76. 1373
οἴακας 1178
οἶδα L. 510
οἰδαίνοντος 363
οἶδαν 1115
οἴδμα H. 23, 6. 54, 20. 74, 8
ἠέρος F. 24, 1
ὀιζὺν L. 21. 660
ὀιζύος L. 3
ὀιζυρῆς L. 196
ὀιζυροῖο 682. 935

Digitized by Google

οἰήϊα 369. 531. 727
οἰήϊον 1203
οἴηκα H. 57, 8. 86, 1
οἴηκα κρατύνει H. 63, 8
οἴηκας 274. 1178
οἰκί' H. 50, 2
οἶκοι L. 13
οἴκοις H. 36, 3. 8
οἶκον L. 42. H. 65, 8. 83, 2
οἴκονδε 141
οἰκοφθόρον L. 584
οἰκτείρων L. 447
οἰκτρὸν H. 73, 6
οἴκῳ 860
Ὀϊλεὺς 191
οἶμον 935. H. 7, 7. 56, 1
Οἰνεὺς 157
οἰνοπα 97
οἶνος 416
οἶνε L. 602. Elogium vini F. 28, 5
οἴνῳ L. 339
οἴομαι 289
οἰομένου L. 531
οἰόμενοι L. 41
οἷος L. 611
οἴσασθαι L. 562. 563
οἴσατο L. 123
οἰστεύων 521
οἰστοῖς 175
οἰσφομανεῖς H. 50, 14
οἶσφον H. 70, 11
οἶσφον Πανικὸν H. 10, 23
οἶσφος 47
οἴσφε 101
οἰσφῶσα H. 31, 6
οἴτῳ 554
οἶτον 1141. 1310
οἰχομένω 593
οἴω L. 489
οἰωνοὶ L. 47
ὀκριόεντα L. 521
ὀλβιοδῶτα H. 33, 2
ὀλβιοδώτην E. 35
ὀλβιοδώτι H. 39, 2
ὀλβιοδῶτιν H. 64, 9
ὀλβιόθυμον H. 18, 21
ὀλβιόμοιρε H. 25, 6. 35, 9. 62, 3. 66, 5
ὀλβιόμοιρον H. 33, 12. 38, 2
ὀλβιομοίρῳ H. 8, 8
ὄλβιος L. 57
ὀλβιόχειρον H. 22, 8
ὀλβοδότειρα H. 59, 7
ὀλβοδότης H. 67, 9
ὀλβοδότι H. 26, 9
ὄλβον H. 16, 10. 85, 8
ὄλβος L. 66
ὄλβε L. 166
ὀλέθριος L. 549
ὀλέθρε 1182
ὀλέκει L. 501
ὀλέσαντες 1227
ὀλέσθαι 1157
ὀλεσίμβροτον L. 444. V. etiam not. ad v. 77. Eodem verbo vtitur Proclus, Hym. ad Sol. v. 41. Ἀχλὺν ἀποσκεδάσας ΟΛΕΣΙΜΒΡΟΤΟΝ. τυα.
ὄλεσσε 595
ὀλέτειρα H. 31, 12
ὀλιγοδρανέων 428. Homericum.
ὀλισθηροῖο L. 677
ὀλκοῖς 13
ὀλκοῖσι 928. 991
ὁλκὸν H. 86, 3
ὄλλον H. 62, 11
ὀλλυμένης L. 565
ὀλλύντες H. 37, 16
ὀλοίτερος L. 445
ὀλολύγμασι H. 13, 5
ὁλομέλεια, ἑξὰς F. 36 post 4
ὀλοοῖο L. 557
ὀλοὸν μένος L. 472
ὀλοὸς L. 445
ὀλοῦ L. 132
ὀλοφυρόμενος L. 616
Ὀλύμπιον L. 682
Ὄλυμπον L. 9. H. 44, 4. 55, 11

Digitized by Google

Ὀλύμπῳ H. 58, 12. 88, 3
ὁμάδῳ L. 554
ὁμάδῳ 112
ὁμαλὴ 450
ὅμαρτεν 509
ὀμβρηγενὲς H. 79, 4
ὀμβριμόθυμε H. 88, 2
ὄμβροιο H. 81, 5
ὄμβρον L. 267
ὀμβροτόκοι H. 20, 2
ὀμβροτόκους H. 81, 5
ὄμβρους H. 18, 5. 20, 7. 81, 7
ὀμβροχαρὴς H. 25, 8
ὁμεύνῳ 1318
ὁμηλικίην 1113
ὁμηλικίης 508
ὁμιλαδὸν 374. 802. L. 414
ὁμιλεῖ L. 66
ὁμιλήσας κυλίκεσσιν L. 667
ὅμιλον 196. 1318. L. 19. 213
ὅμιλος θεῶν F. 3, 3
ὁμίχλην 519. H. 5, 6
ὁμογνήτη 1213
ὁμόσσαι L. 396
ὅμμα H. 7, 1. 33, 8. 68, 15
ὅμμα δικαιοσύνης H. 7, 18
ὅμμα δίκης H. 61, 1. 68, 15
ὅμμα πυρὸς H. 10, 17
ὅμμα τέλειον Διὸς H. 58, 13
ὄμμασι H. 32, 8
ὁμόκλεσεν 939
ὁμόκλεον 405
ὁμοκλήσας 817
ὁμοκλήσασα 539
ὁμομήτορα F. 14, 2
ὁμοῖοιδέοντες 254
ὅμοσαν 353
ὁμοφροσύνη 351
ὁμοφροσύνῃσιν ἀῤῥήκτοισιν L. 255
ὁμῷῇ 263
ὁμῷὴν 87. 188. 705. 999
ὁμώνυμ' L. 341
ὁμώνυμον L. 488
ὂν 1317
ὄνειαρ 38. E. 14. L. 6. 337. 675
ὀνείατα L. 20
ὄνειρε H. 85, 1
ὀνειρήεσσα H. 85, 14
ὄνειρον 774
ὀνειροπόλοισιν 35
ὀνειροπόλον 599
ὀνομήνας L. 613
ὀνόμηναν 1279
τῶν ΟΝΤΩΝ περὶ Inscr. F. 5
ὀξὺ H. 88, 14
ὅπα 251. L. 370
ὄπαζεν 296
ὀπάζοις H. 72, 9
ὀπάζων H. 27, 11. 66, 8
ὀπάλλιον L. 279
ὅπασον H. 10, 22
ὀπάσσαι L. 1. 579
ὀπάσσαις 3
ὀπάσσω L. 31. 189
ὄπατρον q. d. ὁμόπατρον 1025. Sic et Il. Λ, 257. et M, 371.
ΟΡΕΩΝ.
ὀρὶ 1274. L. 321
ὀρὶζομένη 878
ὀρίπτευεν 247
ὄπισθεν 55. postero tempore, aliquando. Eust. ad Il. α. 197 p. 61, 38. ὄπισθεν τὸ ἔσεσθαι μέλλοντα. ΟΡΕΩΝ.
ὅπλα 357. 1151. de funibus, ut Od. Ξ, 346. et Φ, 390. ΘΕΩΝ.
ὁπλόδυπε H. 64, 3
ὅπλον γλώσσης H. 27, 10
ὅπλον εἰρήνης H. 27, 7
ὅπλον πτηνὸν H. 18, 8
ὁπλότεροι 16
ὁπλοτέροις 107. 456
ὁπλοτέρων μακάρων 426
ὁπλοφόροι H. 50, 4
ὁπλοχαρὲς H. 31, 6
ὁπλοχαρὴς H. 64, 2
ὅπλων H. 64, 8
Ὀπόεντα 178
Ὀπόεντος 190
ὀπὸν L. 499

Digitized by Google

ὀππιζέμεν L. 67
ὀππόθ' 1184
ὀππόσον L. 408
ὄππως 1346
ὄπυιεν F. 14, 2. Honestum matrimonii verbum Od. B, 336. GESN.
ὀπώπεεν 181
ὀπώπεον 1020
ὀπωπὴ L. 549
ὀπωπότας 672
ὀπώρας F. 3, 13
ὁρᾶται F. 1, 10. videt.
ὄργανα Musica F. 28, 15
Ὄργια 11. 31
Ὄργια νυκτιφαῆ H. 53, 10
Ὄργιον H. 51, 5
ὀργιοφάνται H. 30, 5
ὀργιοφάνταις H. 5, 11
ὄρεα H. 31, 5
ὀρέγοντα L. 423. 447
ὀρειομανῦς H. 30, 5
ὀρειονόμυς 155
ὀρείτην L. 356. 451
ὀρεξάμενος L. 108
ὀρεσκῴοιο L. 139
ὀρεσκῴοισι L. 29
ὀρεσκῴυ L. 133
ὀρεσσιδρόμυ 21
ὀρέτεροι H. 30, 2
ὀρέων H. 18, 19. 35, 10. 16
ὀρέων ὄχθοι H. 14, 4
ὀρθία H. 35, 8
ὀρθοδότειραι H. 75, 5
ὀρθοέθειρον H. 18, 8
ὄρθυ F. 10, 4
ὄρθριοι 1245
ὄρθριον 756
ὄρθρος 364
ὅρια 149. fines.
ὄρινε L. 59
ὀρίνει L. 471
ὀρίνετο 838
ὀρίνῃ L. 377
ὀρινομένης 686
ὀρίνω 248
ὄρκια 11. 25. 304. 465
ὁρκίζω F. 5, 1 et 2
ὅρκον L. 395. 761
ὅρκον ὑπερβάσιον 349
ὁρμάδιον H. 29, 5
ὁρμαίνητε H. 37, 15
ὁρμαίνοντες 517
ὁρμαίνυσα H. 71, 8
ὁρμαίνυσαν 1082
ὁρμαίνωνται H. 37, 15
ὁρμὰς H. 57, 10
ὁρμάστειρα H. 31, 9
ὁρμὴ H. 9, 19. 73, 5
ὁρμῇ H. 18, 10. 57, 2. 60, 7
ὁρμηθεὶς 1370
ὁρμὴν H. 16, 9. 32, 2. 88, 13
ὁρμιὸν 915. (ὅρμινον)
ὅρμοις 750. H. 80, 3
ὅρμυς 33
ὁρμώντων H. 37, 11
ὄρνιθες L. 740
ὀρνίθων L. 118
ὄρνυε L. 220
ὀρνυμένῃσι L. 468
ὀρνυμένυ 1030
ὁρόειν 689
ὄροντες L. 113
ὄρυσ' 858
ὀρῦσαι L. 128
ὀρύσας L. 145
ὁρόω F. 2, 20
ὅρπηκες 213. surculi, de filiis. V. τάχυν. Tale Homericum ἔρνος. ὅρπηκος 925. GESN.
ὄρσαι L. 176
ὄρσει L. 182
ὄρσῃ L. 373
Ὀρτυγίῃ H. 34, 5
Ὀρφεῦ 76
Ὀρφεὺς H. 58, 21
Ὀρφέως 1231
ὀρφναίοιο 561
ὄρφνη 119. 1040
ὄρφνην 511. H. 33, 13

Digitized by Google

ὀρφνινα φάρη 963. nigra palla.
ὀρῶντες f. ὀρῦντες L. 113. GESN.
ὀσίας H. 76, 2. ὁσίην 27
Ὀσίριδος 32
ΟΣΙΡΙΣ Inſcr. F. 5
ὄσσα vox F. 6, 29
ὄσσε 807. L. 223. 530. 539. 661. 734
ὄσσοις 181. 536. F. 1, 15
ὄσσων H. 69, 6
ὀστράκεον 320
ὀστρίτην L. 339
ὄστρῳ H. 69, 9
ὅτις 1321. L. 186
ὀτραλέως 964
ὄας H. 18, 14
ὄασι δηϊόωντα L. 461
ὄατ' L. 37
ὄατίοις legebatur 219. Vid. ὑπσατ. GESN.
ὀϑαίοιο 392
ὄϑας 439. L. 377. 642
ὀϑὸν 986
ὄϑατα L. 203
ὄϑατι L. 154
ὀϑατόεσσαν L. 696
ὀϑατοίσσης L. 191
ὅλα πλάσματα 955. V. N. vbi de toto nomine. GESN.
ὅλε ὄνειρε H. 85, 1
ὁλομέλειαν F. 36
ὅλον ὄνειρον 774
ὁλοὸν L. 676
ὁλοπλάσματ' 955
Οὐλύμπῳ 462
ὄνομ' L. 107
ὄνομα L. 720
Οὐρανὲ H. 3, 1
οὐρανία H. 2, 8. 9, 2. 54, 1
Οὐρανίαν E. 41. 46
Οὐρανίας 206
οὐρανίας λίμνης H. 58, 2
οὐρανίδαι L. 745
Οὐρανίη H. 75, 9
οὐρανίην L. 659
οὐράνιοι H. 37, 2
οὐρανίους δαίμονας E. 32
οὐρανίωνας L. 279. F. 8, 40
οὐρανιώνων E. 22. L. 324. 721
οὐρανόθεν L. 638
οὐρανὸν H. 63, 5
οὐρανόπαι H. 26, 13
οὐρανόπαιδ' H. 78, 1
οὐρανόπλαγκτοι H. 20, 1
οὐρανὸς H. 13, 9. 14, 5. 18, 5
οὐρανῷ H. 12, 6. 18, 9
οὖρα 261. H. 50, 8
οὔρεσιν H. 13, 5
οὔρεσι λασίοισι L. 436
οὐρεσιφοῖτα H. 51, 10
οὐρεσιφοῖτιν E. 50
οὐρῆς 697
οὖρον 359. H. 21, 10. 73, 10
οὖρος 482
οὖρος λιγὺς 1100
Οὔρων 751
οὐταμένοις L. 452
ὀφείτην L. 356
ὄφελον 1157
ὀφίλσιμον 467
ὄφεων L. 49. 334. 458
ὀφθαλμοὶ L. 118
ὀφθαλμοῖσιν L. 281. 359
ὀφθαλμῶν L 380
ὀφιήτιδα πέτρην L. 335
ὄφιν L. 116. 704
ὀφιοπλόκαμοι H. 68, 16. 69, 10
ὄφιος L. 746
ὀφιοῦχε H. 27, 5
ὄφις 977
ὀφίτη L. 457. Vid. Not. ad L. 11 pr. [339.] GESN.
ὄφρα 1300. L. 193
ὀφρῦσιν 469
ὄχ' H. 53, 2. L. 14
ὀχέας 78. Recte, puto, *ſalius* redduntur. Euſt. ad Il. M, 121 p. 832, 13 ὀχεὺς ὁ μοχλός. Heſych. ὀχεῖς κλεῖθρα Κερκυραῖοι. Cum vectem ſ.

Digitized by Google

feram notaret, qua ianua clauditur, potuit facile transferri ad claustra, fauces, quibus transitus saltuum muniuntur. GESN.
ὀχεῖται H. 61, 6
ὀχῆες 983. V. ὀχέας.
ὄχθας 211
ὄχθῃσι 1065
ὄχθοι ὀρέων H. 14, 4
ὄχθοις H. 54, 20
ὄχθος H. 31, 4
ὀχλίζειν 236. Mouere tanquam vecti. Homericum est et Callimachi. GESN.
ὄχοισιν H. 23, 4. ὄχοις H. 54, 20
ὀχὸς 1198
ὀχοῦνται H. 72, 6
ὀψιανοῖο L. 282
ὄψιν H. 77, 8
ὄψις H. 85, 14

Π.

Παγασηΐδας 110
παγγενέτῃσι H. 19, 5. 72, 2
παγγενέτωρ H. 3, 1. 11, 6. 12, 5. F. 7, 28
πάγγεον ἅρμα H. 58, 8
πάγης 577. leg. πάλης.
παγκόσμιον H. 33, 20
παγκρατὲς H. 11, 5. 27, 2
παγκρατίοιο 581
πάγχυ L. 61. 372. 562
πάγχυ L. 520
πάθον 1345
Παιὰν 173. 1353. H. 5, 4. 7, 12. 10, 11. 33, 1. 51, 11. 66, 1
παίγνια καμπεσίγυια F. 17, 1
παιδείης H. 75, 4
παίδεσιν 1115
παιδοφίλη H. 39, 13
παιὴ H. 51, 6. V. Ἠρικαπαῖε.
παίκτειρα H. 2, 9
παιονίη 916
παιωνίδες H. 50, 14
Παιτῶν 1071
παλαιγενέες L. 182. 192
παλαιγονίης L. 182. V. N. TYR.
Παλαῖμον H. 74, 3
Παλαίμονα E. 34
Παλαιμόνιος 208
παλαιοτέρην L. 661
παλαιότεροι L. 129
παλαίφατε H. 9, 5
Παλαμήδαο L. 383. V. N. TYR.
παλάμῃσι 318. L. 34. 640
παλαμναίην L. 506
πάλης 577
πάλι H. 2, 10. F. 6, 42. F. 23, 6
παλιδερκέος H. 61, 1
παλίνορσα L. 421
παλίσσυτον L. 121
Παλλάδα E. 38
Παλλάδος 266
Παλλὰς H. 31, 1. L. 10
πάλλει H. 45, 4
Παλλήνη vid. Πελλ.
πάλλων L. 372
πελύοι L. 508
παμβασίλεια H. 9, 16. 13, 6. 15, 2. 9. 35, 11. 67, 1
παμβασίλειαν H. 43, 1
παμβασίλειαν χθόνα H. 10, 2. 17, 6
παμβασιλῆα H. 72, 3
πάμβυελος H. 24, 4. in V. L.
παμμακάρων H. 18, 3
παμμέλαν 570
παμμέλανας 967
παμμήτειρα Rhea 545. Natura H. 9, 1. Ceres 39, 1. GESN.
— γαῖα F. 6, 37
παμπείκιλος H. 71, 6
παμφάγε H. 11, 6. 65, 5
παμφάγον H. 18, 10
παμφαὲς H. 5, 5
παμφαῆ H. 7, 14

Digitized by Google

παμφανόωντα 779. F. 7, 18
παμφανόωσα H. 18, 13
παμφλέκτους H. 18, 7
Παὼν Fr. 7, 28
Παῶνα H. 10, 1. 33, 25
Παῶνα μέγιστον K. 15
παναίολε H. 3, 7. F. 7, 28
παναίολον 582
παναιόλε F. 7, 14
πάνακες 920
πανακπείρονες H. 58, 10
πανανγὴς H. 9, 3
πανδαμάτωρ H. 4, 5. 9, 3. 26. 26, 12. 65, 5. ὕπνος F. 18, 4
πανδερκίος H. 61, 1. L. 707
πανδερκὲς H. 3, 8. 7, 1. 33, 8. 60, 2. F. 32, 2
πανδότειρα Terra H. 25, 2
πανδώρην 972. idem significat, quod πανδώτειρα. Hesych. Πανδώρα ἡ γῆ, ὅτι τὰ πρὸς τὸ ζῆν πάντα ἐωρεῖται. GESN.
πανδώτειρα Natura H. 9, 16
πανείκελος L. 201
πανέξοχον 80.
πανετήτυμα 538
πανετώσιοι 1226. πανετώσιον 1226
πανεχθὲς H. 60, 11
πανημερίῃσι 1057
πανημερίοισιν 509
πανημερίων 1005
πάνθειον H. 52, 9. 53, 7
πάνθειον τελετὴν H. 54, 7
Πανὶ H. 50, 8
Πανικὸν οἶτον H. 10, 23
πανυφέλοις H. 18, 4
πανέφελον H. 79. 3
πανομφαίῳ 658. Iouis epitheton, quatenus vbique ὀμφὰς et oracula reddit. GESN.
πανομφαίῳ 1296. Cf. Apollo. 2, 691. GESN.
πανόπτης Ζεὺς Fr. 8, 1.
Παυὸς H. 10, 3
πάνυτε H. 9, 23
πάνσοφε H. 8, 10. 9, 16
πάντα H. 54, 4
πάντιμ' H. 13, 4. 78, 7
πάντιμε H. 62, 3. 63, 12
πάντιμοι H. 68, 1
πάντιμος H. 24, 4
παντογένεθλ' H. 14, 7
παντογένεθλε H. 15, 4
παντογενέθλα H. 57, 6
παντοδίαιτε H. 65, 5
παντοδότειρα H. 39, 3
παντοδότειραι H. 58, 18
παντοδυνάστα H. 11, 4. 44, 2
παντοθαλὴς H. 33, 16
παντοίην L. 605
παντοίων H. 26, 10
παντοκράτειρα H. 9, 4. 28, 10
παντοκράτωρ H. 17, 17
παντολέτειρα H. 25, 2
παντοτεχνὲς H. 9, 20
παντοτινάκτα H. 14, 8
παντοφυὴς H. 10, 10
παντόχροοι H. 42, 4
πάντροφε H. 9, 12. 25, 2
παυπέρτατε H. 3, 8. 7, 17. 9, 4. 11, 6. 60, 9. 65, 5
παυπέρτατον H. 18, 2
παυπέρφρονας H. 60, 12
παφὰ f. πέρα 1197
παφαδομάδην 856
παφαί σεο F. 32, 4
παφαῖσσουσι L. 598
παφαίφασιν L. 91
παφαιφαμένοιο L. 674
παφαιφάμενος 96. 758. 769. 1091
παφακέκλιται 743
παφακλιδὸν 557
παφάκοιτιν E. 16
παφάμειβε 1026
παφαμείβετο 629
παφαμειβόμενος 750
παφάμειψε 1288
παφαμύθιον H. 84, 6
παφαπλώσεσθαι 1269
παφαπλώσαντες 751

Digitized by Google

παράθυμοι H. 30, 3
παρασαίης L. 206
παρδαλέην 447
παρεγκλίναντες H. 62, 7
πάρεδρε H. 54, 7
παρειὰς 1121
παρεμβαίνω H. 76, 8
παρελέξατο 860
παρενήνοθε L. 628
παρέσσεται L. 202, 329
παρεσσῶσιν F. 3, 9
παρέσχε 720
παρευνηθεὶς 134
παρ-ἔφαινεν 538
παρήπαφον 702. Homericum, Il. Ξ, 360. Vt παράφαμενος.
παρθενίην 1325. virginitatem. Sic 1336. GESN.
παρθενίης 86. 262. θαλάσσης. V. παρθενίοιο. Cognatum f. Promuntorium Parthenium in Taurica Chersonneso, et oppidum in eadem apud Geographos. Vid. Cell. p. 408 et 410. An nomen a Diana Taurica? GESN.
παρθενικὴ L. 303
παρθενικῆς L. 731
Παρθενίοιο 728. Simpliciter pro mari eius nominis. GESN.
παρθενίοις 864
Παρθένιος Paphlagoniae fl. Apoll. 2, 937. V. Sch. GESN.
παρθένοι H. 50, 19. 54, 25
παρθένον L. 538
Πάρις L. 351
Πάρις L. 350
παρκατέθηκα 310
Παρνασσίδα 2
παρηωρίδος 226
πάρος 258
παρφαμένη 1317
πασιφαὴς H. 7, 14. 35, 3
πάσσε L. 337
πατάγεῖ 1131
παταγεῦσαι H. 20, 5
παταγοδρόμῳ H. 19, 3
πάταγον H. 20, 4
πατασσομένην H. 21, 5
πάτες H. 88, 4
πάτρην L. 382
πάτρησιν 1228
ΠΑΤΡΙ τῶν ὄντων Inscr. F. 5
πατρικὸς νόος F. 38, 1
πατροκασίγνητος 832
παῦσον H. 65, 12
παυσίπονος H. 49, 6
παύων H. 86, 7
Παφίης H. 56, 4
Παφλαγόνων 732. V. Apoll. 2, 358. GESN.
παφλάζει L. 276
παφλάζοντι 687
παφλάζοντος L. 722
πάχνη F. 31, 8
παχνώθη 246. Sic Apoll. 4, 1279. vbi Schol. ἀντὶ τῦ ἐπάγη, ὁ τρόπος εἴληπται ἀπὸ τῆς πάχνης. cf. 1169. vbi editum πυκνώθη. GESN.
παχνώθησαν 808
πεδηθεὶς 522
πέδησι H. 84, 4
πεδίοις H. 41, 8
πεδίῳ H. 58, 8
πέδον L. 158
πείδῃ H. 86, 9
πείθεο L. 764
πείθεται L. 5
πείθετο L. 442
πειθοῖ H. 54, 9
πειθομένοισι L. 82
πεῖθον 294
πειθὼ H. 9, 13. L. 322
πεῖρα L. 2, 14
πείρατα H. 33, 14
πειρασίην 162
πειρηθεὶς 850
πειρηθῆναι L. 328. 752
πειρῆτο L. 85

Digitized by Google

πείσματ' ἔκοψαν 1035
πείσματα 358. 627. 1208. 1239
Πεισματίην 626
πελάγει 88. πέλαγος 685
πελαγοδρόμος H. 73, 5
πέλαζε L. 242
πελάζειν H. 69, 11. 86, 10
πελάζεο F. 2, 40
πελάζῃς H. 85, 17
πελάσαι 85. 92
πελάσας 44
πελάσῃσι L. 630
πελασθεὶς 815
πελάσθη 195. 861. H. 36, 8
πελάσσαι L. 302
πελάσσας ὀφθαλμῶν L. 380
πέλεται ἡγήσασθαι L. 535. existimandus est. V. πέλοιτο. GESN.
Πελίαο 221
Πελίαν 55
Πελλήνην 215. 464
Πελλήνης 154. Apud alios fere Παλλ. Vid. Not. GESN.
πέλοιτο L. 570. necessitatem et fatum significat. Cf. πέλεται. GESN.
πελῶριοι 896
πελώριος L. 127
πέλωρον 775. 937. L. 205
πέμπε δ' ἐπὶ πραπίδεσσιν 4
πέμπε ἐπ' εἰρήνην H. 22, 7
πέμποις H. 12, 10
πέμποις τέλος ἐπ' ἔργοις H. 56, 12
πέμπον 1001
πενίην H. 71, 8
πεντήκοντ' 298. H. 22, 2
πεπαινομένην H. 9, 17
πεπαλαγμένοι 1233. L. 475
πεπαλαγμένον 564
πεπαλαγμένος H. 64, 3. L. 552
πεπαρμένος L. 336
πεπαρμένος ἀμφ' ὀδύνῃσι L. 490. Phrasin ἀμφ' ὀδύνῃσι docte illustrat Bruncknus, Vir Cl. in nupera et emendatissima *Apollonii Rhodii* editione, ad L. II. v. 96. TYR.
πεπηγὸς L. 653
πεπίδοιντο 305
πεπίδοντο F. 8, 34. parverant. GESN.
πέπλοις L. 732
πέπλον νυητὸν H. 6, 10. φοινίκεον F. 7, 13
πέπλος 955. H. 42, 6
πέπλῳ 310. V. N.
πέπλων 810
πεπυμένα 1116
πεπυμένον 294. L. 17
πεποθημένην H. 80, 3
πεποθημένου H. 45, 2
πεποθημένῳ H. 32, 8
πεπονημένος L. 70
πεποτημένην H. 68, 5
πεπότηντο 219
πεπότησθε H. 58, 5
πεπότητο 694
πεπρωμένα 104
πεπρωμένη αἶσα H. 9, 26
πεπρωμένον H. 61, 11
πέπρωτο 654
πεπυκασμένον F. 23, 6
πέπυσμαι L. 360
περᾷ 1197
περάᾳ L. 575
περάαν 650
πέρας 420. E. 42. H. 7, 13. 22, 4
περάσας 44
πέρατ' 757
περάτησεν L. 600
πέρδικι L. 106
περδίκεσσιν L. 122
περῆσε 532
περὶ-βαλὼν 541
περιβληθεὶς H. 5, 5
περιβρέμει 687
περιβρύσῃ F. 38, 2

Digitized by Google

περιγίγνεται F. 2, 9
περίγλυπος L. 651, V. not. TYR. Praeter *Oppianum* illum, quisquis fuerit, τῶν Κυνηγετικῶν scriptorem, plures (ex recentioribus, opinor, poetis,) epitheton πυρίγλυπος variis rebus adiunxerunt. Sic *Manetho* III. 182. Iouem *Stellam* vocat ΠΥΡΙΓΛΗΝΟΝ φαίοντα. *Ioannes Gazaeus*, Ἐκφρ. Κόσμ. Πιν. v. 81. [ap. Rutgerf. V. L. p. 101.] *Virtutem* describit *splendentem* ΠΥΡΙΓΛΗΝΟΙΣΙ προσώποις. Eadem vox, vt suspicor, restitui debet *Pseudo-Orpheo*, in loco conclamato, Argonaut. v. 908. Λύσσαν ἐπιπνείσασα ὑπὲρ γαλανοῖς σκυλάκεσσι. Libenter legerem, ΠΥΡΙΓΛΗΝΟΙΣ σκ. TYR.
περίδρομε H. 10, 4
περίδρομον H. 7, 14. F. 7, 25
περιέζεεν 1251
περὶ-ἐπήλυσεν 407. occupauit. GESN.
περιετεῖρον 876
περιετέτο 805
περιθρόνια H. 6, 4
περι-καλύπτοις F. 14, 5
περικαλλέος H. 59, 8
περικεχαμένη H. 15, 6
περικιόνιον H. 46, 8
Περικλύμενος 153
περικλυτὴ 131
περίκλυτον 64
περικλυτῷ 201
περικτίονες 598
περικτιόνεσσι 382
περικτιόνων 500. 659
περικυκλάδες H. 42, 5
περικυκλόμενον 895
περικυμαίνει H. 82, 3
περιμήκεα L. 423
περιμήκεϊ 969
περιμήκετα f. ea 969
περιμήκετον 893
περιμυκία 311 f. leg. περιμήκη.
περιμυκήσονται L. 207
περιναιετάει 1062
περινίσσεται F. 1, 9. 2, 11
πέρις 810. 979. H. 10, 15. F. 10, 4
περιπαχνωθεῖσα L. 520
περιπήγυιον L. 561
περιπτύξασα 879
περιπτύσσειν L. 34
περισμύχουσα L. 596
περισσαίνειν L. 424
περισσὸν 316. 566. 943. Est etiam Il. N, 551. GESN.
περισφοφάδην 1256
περιτέλλει F. 2, 25
περιτέρμονα H. 82, 3
περίφαντον H. 19, 1
περιφεγγέος 212. L. 172
περιφεγγὲς F. 6, 32
περίφημον 24
περιφθινύθουσιν L. 515
περιφραδέως 320
περίφρονι L. 94
περίφρων 681. H. 9, 21
περιώνυμοι 147
περιωπὴν 14
περιώσια 61
περιώσιον L. 507
Περκώτης 485
Περμησσοῖο 121
περόων L. 575
περσέπτολις L. 673
Περσεὺς L. 534
Περσεφόνειαν H. 40, 5
Περσεφονείης H. 29, 6. 43, 6
Περσεφόνη H. 28, 1
Περσεφόνῃ H. 42, 7
Περσεφόνης H. 52, 3. 56, 5
Περσῆι L. 536. 545
Περσηϊάδαο L. 505
περσίαν E. 48. Dianae epitheton.

Digitized by Google

Περσίδα L. 536. V. N.
πετάσαντα L. 116
πετεηνὰ 73
πέτηλα 400
πετράκεα L. 228
πέτρη L. 246. 750
πετρηέσσῃ 132
πετρηκία L. 228
πέτρην L. 200
πέτρην ὀφιώτιδα L. 335
πέτρης L. 160
πέτρον L. 363. 374. 498
πετρόφυτοι H. 50, 9
πετρῶσαι L. 511
πεύθετο legit Steph. 431
πεύκαις 967
πεύκαισι 170
πευκαλίμῃσιν 1171
πευκεδανοῖο L. 745
πευκεδανῦ L. 603
πευκεδανῶν L. 494
πεύκῃ L. 471
πευκήεσσαν 1187
πεύκης 328
πεύκῃσιν 257
πεύκῃ 49
πεφρίκασιν L. 65
πέφρικε H. 18, 23
πεφυκότες 513
πεφυλαγμένος 689. L. 413
πηγαὶ H. 36, 4
πηγαῖαι H. 50, 6
πηγάων L. 209
πηγῆς H. 21, 8
πήγνυον L. 562
πηγόῤῥυτον H. 82, 5
πηγυλίδες F. 31, 4. ſubſtant. frigora glacialia. Od. Ξ, 476. eſt νὺξ πηγυλίς, et Apoll. 2, 739. ἀϋτμή. GESN.
πηδαλίων οἰήϊα 727
πήδημα H. 81, 1
πηκτίδα 411. Pro ea eſt φόρμιγξ 417 et χέλυς 430. GESN.
πηκτίδι 6. Vid. Wolf. ad Sapph. fr. 32. p. 234. GESN.
πηκτῷ H. 38, 10
Πηλεΐ 128
Πηλεὺς 374
Πηλῆα 1259
Πηλῆϊ 578
Πήλιον 385
Πηλίῳ 368. 432
πῆμα L. 629
πήματα H. 66, 2. L. 478
πήμονα E. 31
Πηνειοῖο 165
Πηνειὸς 163
Πηρὼ 147
πῖα 504
πίδακας H. 10, 8
πίδακι L. 363
πίδακος 596
πίειρα H. 9, 17
πίειραν L. 696
Πιερίδες H. 75, 2
Πιερίην 50
πιθέσθαι L. 674
πιθήσας 1084. L. 383
πικρὰ H. 9, 15. πικρὴν H. 88, 12
πικρῇσιν ὀδύνῃσι L. 490
πιμπλάντες H. 37, 17
Πιμπληΐδας μῶσα F. 46
πινέμεν L. 602
πινέμεσθαι L. 220. 679
πινυτοῖο L. 91
πινυτοῖσιν L. 4
πίονος L. 180
πίπτοντα L. 50
Πισήτιδας 211
Πισιδάτιδας 211
Πισσαίη 458
Πίτυν E. 25
πίτυν ἐπι-θέσθαι 304
πιτυοφύλαξ H. 7, 17
πίσυνος fretus 42. Sed 263 parens, obſequens non ex fi-

Digitized by Google

gnificatione τοῦ πέποιθα, ſed vt ὁ πειθόμενος. Sic 705. GE.
Πιτύην 484
πίτυος L. 282
πιφαύσκειν H. 49, 9. L. 757
πιφαύσκω 10. L. 185. 384
πλαγκταῖς 401. niſi corruptum eſt, menſas ſignificare debet. GESN.
πλάζοντες H. 37, 17
πλακέεσσιν 567
πλακὶ 596. Locum planum tabulae inſtar intelligere licet, qui excipiat lacrimas, in ſontem colligendas. GESN.
πλακόεντι 949. Adiect. planus. GESN.
πλανήτας 206
πλάσμαθ' 955. figmenta maſſae fictae, ex diuerſis rebus compoſitae, vt trochiſci, pilae. GESN.
πλάστειρα H. 9, 20
πλάστιγξι H. 62, 7
πλατάνιστοι 911
πλατέεσσι 991
πλατὺς L. 470
πλείην L. 116
πλεῖον 1036
πλεκτοῖς 401. 955
πλεκτῷ 310
τὸ πλέον H. 61, 7. 62, 10
Πλευρώνιος 205
πλεύσας 97
πλῆθος H. 71, 7
πλήθουσαν ἐπὶ κτεάτεσσιν H. 71, 10
πληθύσης μήνης 1107
πλημμύρεται 713
πλημμύρουσα 881
πλημμύρουσαι 1051
πλημμύρουσιν 492
πλησίστιος 755
πλόκη H. 9, 11 (πλοκίη)
πλόον 197. 360
Πλουτῆος 180
πλουτοδότειρα H. 39, 5
πλουτοδότην H. 72, 4
πλουτοδοτῶν H. 17, 5
πλοῦτον H. 39, 20
Πλοῦτος H. 67, 9
πλούτου δόξαν H. 14, 11
Πλούτων H. 17, 4. 70, 4
Πλούτωνος H. 28, 3
πλώοντος 1262. 1366
πλώουσι 493
πλῶσαι 89
πλωτῆρσιν 468
πνεῦμα L. 296. 734
πνεύμασι συρίζων Ζεὺς F. 28, 14
πνεύμασιν H. 20, 5
πνεύματα H. 57, 6. πάντ' ἐτέκνωσε Κρόνος F. 22
πνοιαὶ H. 13, 10. 37, 3. 22
πνοιαῖς H. 42, 4
πνοιαῖσιν H. 20, 2
πνοιὰς 1006
πνοιὴν L. 125
πνοιῇς 755
πνοιῇσι H. 28, 12. L. 483
πόδεσσιν 110. L. 39
ποδωκείης 579
πόθεεν 232
ποθειναὶ H. 59, 5
ποθεινὴ H. 28, 11
ποθεινὴν H. 32, 1
ποθεινόταται H. 75, 3
ποθεινοτάτη H. 54, 12. 83, 6
ποθέων L. 433
ποθέων εἰρήνην H. 11, 8
πόθον H. 64, 7
πόθων 882
ποῖαι L. 158
ποίαις 1111
ποιάνθη 1048
Ποιάντιος L. 344. 351. 755
ποιήεσσαν L. 767
ποίης 1052
ποικιλόβουλ' H. 12, 2
ποικιλόβουλε H. 27, 3

Digitized by Google

ποικιλόμυθε H. 12, 5. 27, 8
ποιμένι L. 257
πολεμάτοκε H. 31, 10
πολεμιτὰ εἰδήσον L. 306
πολέμοις H. 32, 4
πολεμόκλονε H. 13, 6. H. 31, 2. 64, 4
πόληας 44. 99. πόληος 1139
πολιῆς ἐχίδνης L. 541. θαλάσσης F. 1, 21
πόλιν H. 65, 8
πολιοῖο εἰδήρυ L. 302
πολιὸν 917. L. 578
πολιὼν γένος L. 391
πολίσσοις H. 88, 2
πολλὰ L. 323
πολλὸν 735
πόλοιο F. 7, 16. caeli. Et sic vbique. ORSN.
πόλον H. 33, 16. 19
πόλε 561. H. 26, 4
πόλε ἀρχὴ H. 82, 7
πολὺ H. 54, 14
πολυαλγέα H. 66, 2
πολυάνθεμε H. 25, 7
πολυάνθεμοι H. 39, 17. 42, 3
πολυανθέσι H. 25, 7
πολύανθοι H. 50, 7
πολύβυλε H. 29, 6
πολύβυλος H. 24, 4
πολύγηθε H. 9, 10
πολυγηθέα H. 49, 4
πολυγηθεῖς H. 25, 10. 50, 3
πολυγηθὲς φάος F. 6, 41
πολυγηθὴς H. 67, 4
πολυγηθοῦς H. 43, 3. 74, 1
πολυδαίδαλον 71. 580
πολυδαίδαλος H. 25, 8
πολυδαιδάλε L. 244
πολυδαῖμον H. 17, 11
πολύδακρυν L. 21
πολύδεγμον H. 17, 11
Πολυδεύκεα 125. 945
Πολυδεύκει 585
Πολυδεύκης 662
πολυεθνέα 428
πολυεθνῶν H. 77, 11
πολυειδέα L. 604
πολυειδὴ H. 25, 5
πολυηγόρος loquax, Argûs epitheton 487. 1342. ORSN.
πολυήρατε H. 55, 6
πολυήρατον 74. L. 18
πολυηράτε H. 33, 23
πολυθάλμιε H. 67, 1
πολυθρέπτων H. 42, 6
πολυθρέμμονες H. 50, 12
πολυΐδμονος L. 709
πολυΐδμοσι L. 691
πολυΐτορας H. 6, 12
πολυκάρπῳ H. 54, 6
πολυκλαύτοισι βροτοῖσι L. 360
πολυκλαύτων 951. de populis ad Eridanum, Phaëthontа plorantibus: sic Eridanum ipsum vocat Aratus v. 360, vbi alii πολύκλαυτον. ORSN.
πολύκνημον 916
πολυκρέκτῳ H. 33, 16
πολύκριτα H. 10, 18
πολύκτιτε H. 9, 2
πολύκτιτι H. 9, 20
πολυλλίτη H. 31, 14. 34, 2. 40, 9
πολύλλιτε H. 11, 4
πολυμήλε 196
πολύμητι H. 5, 10. 9, 10
πολυμήτιδι 124
πολύμητιν 422
πολυμήτιος L. 54
πολύμητις L. 569
πολυμήχανε H. 9, 1
πολυμήχανος L. 310
πολύμικτε H. 9, 11
πολύμνητον H. 5, 4. 41, 2
πολύμνητον H. 49, 2
Πολύμνια H. 75, 9
πολύμορφε H. 55, 3
πολύμορφοι H. 68, 16. 75, 5
πολυμόρφοις H. 24, 3

Digitized by Google

πολύμορφον H. 38. 5
πολυμόρφῳ H. 13, 1. 28, 8
πολύμοχθοι ἄγγελοι F. 3, 9
πολυμόχθοις H. 28, 15. 39, 4
πολύμοχθος H. 67, 10
πολυμόχθων H. 36, 4. 72, 5
πολυξείνοιο 230
πολύοδμοι H. 42, 4
πολύολβε H. 31, 8. 42, 2. 59, 3. 62, 1. 65, 9. 82, 6
πολυόλβιε H. 2, 12
πολυόλβοι H. 37, 2
πολυόλβου H. 31, 15. 71, 7
πολυόλβῳ H. 83, 4
πολυόργιον H. 5, 4
πολυπάμονα 1061
πολυπάρθενε H. 51, 12
πολύπειρε H. 9, 6. 21
πολυπείρονας 33
πολύπειρος H. 11, 13. 63, 10
πολυπήμονα 1061
πολύπλαγκτον H. 71, 5. 72, 3
πολυπλάγκτῳ H. 40, 3
πολυπλανέος 152
πολυποίκιλε H. 25, 4
πολυποίκιλοι H. 75, 11
πολυποίκιλον H. 5, 11. 60, 4
πολυποικίλῳ ὕλῃ F. 8, 17
πολύποινος Δίκη F. 20
πολύποτμοι H. 69, 9
πολυπότνια H. 39, 16
πολύπυρον 150
πολυῤῥήνοισιν 77. pecorosis, agnorum diuitibus. GESN.
πολύσεμνε H. 1, 1. 21, 9. 60, 3
πολύσεπτε H. 25, 6
πολυσπερέεσσι 5
πολύσπορα H. 72, 7
πολύσπορε H. 5, 10
πολύσπορος H. 9, 19
πολυστέφανον L. 81
πολύστικτον δέρμα F. 7, 15
πολύστονα H. 72, 7
πολυστρέπτοισι 1094
πολυστροίβδιε 1092. V. N.
πολύτειρε H. 9, 6
πολύτεκνε H. 39, 16
πολυτερπὴς ἔρως F. 6, 19
πολυτεχνέω 583
πολύτιμε H. 14, 1
πολυτίμητε H. 14, 1
πολύτριχον L. 643. V. N.
πολυΰμνε H. 54, 1
πολυΰμνου H. 75, 12
πολυΰπνῳ H. 2, 4
πολυφάρμακον L. 479
Πολύφημος 166. 652
πολυφθόρε 863
πολυφλοίσβοιο L. 516
πολυφύλων H. 60, 2. 61, 3
πολυχανδὲς 578. q. d. multum hians, capax. GESN.
πολυώνυμε H. 1, 1. 9, 13. 10, 10. 15, 9. 26, 4. 35, 1. 39, 1. 49, 2. 51, 1. 55, 1
πολυώνυμοι H. 58, 2
πομπός H. 56, 6
πονείαθεν 765. 1153
πονείατο 1153. Vid. leg. ποσ. νήατο. Est enim pro πεπόνητο forma deponentis. GE.
πονεύμενοι 1057
πονήατο 765. vt Il. O, 447 ὃ μὲν πεπόνητο καθ' ἵππους.
πόνον H. 64, 6
πόνε L. 557
πόντιε H. 16, 8
πόντιος εἰνάλιος Ζεὺς H. 62, 16
ποντογενεῖς H. 80, 1
ποντογενὴς H. 54, 2
πόντοιο H. 16, 3. 73, 3. 74, 2. L. 38. 580
ποντομέδων H. 16, 4
ποντοπλανήτων H. 37, 5
ποντοπλάνοι H. 23, 8
ποντοπλάνοις H. 74, 6
ποντοπόρος 1098
ποντοπόρῳ 52
πόντος H. 13, 10. 14, 5. 37, 17. 57, 7

Digitized by Google

πόντε H. 10, 14. 18, 18. 22, 1. 24, 1. 57, 5. 63, 3
Πόντε 745
πόντῳ H. 54, 7. L. 512
ποπάνοισιν 314
πορείας 37. 205
πορείκῃ H. 77, 4
πορείης 779. ἄστρων F. 2, 24
πόρεν 581. L. 601. F. 28, 16
πορθμίδος 1139
πορθμὸν 1248
πορίζεις H. 77, 12
πόροι δ' ἐπὶ 639
πόρον H. 80, 4
πορόντος L. 689
πόρρωθεν H. 86, 2
πορσύναι 307
πορσύναμεν 1295
πόρσυνεν 236
πορσύνετο 1331
πορσύνοντες 273. 497
πόρτιν κεραὴν 640
πορφυρίοισι H. 58, 7. F. 3, 11
πορφύρων F. 8, 36
πορὼν L. 691
Ποσειδάον H. 16, 1
ποσειδάων θάλασσα F. 28, 3
πόσιν 1259
ποσὶν L. 349
πόσον L. 748
ποσσὶν H. 37, 9. L. 123. 125
ποσσίκροτοι H. 30, 2
ποτ-αμείβων 929
ποταμοὶ H. 26, 8. 82, 4
ποτᾶτ' ἐπὶ πάντα F. 6, 36
ποτέρωσε in vtram partem F. 8, 33. ORSN.
πότμος 1284
ποτὶ κῶας ἀμείβων 929
ποτι-λαζομένους 832
ποτινεύμενος F. 19, 11
ποτιπτύσσειν L. 317
ποτὶ σχεδὸν 1132. prope, vt παρὰ σχεδὸν, ἐπὶ σχεδόν. Forte etiam iunctim, omisso praepositionis accentu, efferebant. ORSN.
ποτιχρίμπτοιτο L. 55
πότνι' ἀνάγκη 877. Hesych. δέσποινα. ORSN.
ποτνίαν 60
πότνιε H. 16, 8
πραξιδίκη H. 28, 5
Πραξιδίκης 31
πραπίδας L. 529
πραπίδεσσιν 4. 57. H. 46, 6. L. 79
πράσοιο L. 751
πραύνοον H. 68, 17
πρέμνοιο 1015
πρέμνον 927
πρέσβα 826. L. 62
πρέσβειρα H. 9, 2. 26, 13
πρεσβίκη 1258
πρεσβίσκην E. 24
πρεσβυγένειλ' H. 3, 2
πρεσβυγενὴ 602
πρέσβυ L. 62
πρέσβυτον 334
πρεσβυτάτη L. 666
πρήσουσαι L. 56
πρηστὴς F. 8, 17
πρηστῆρας H. 18, 5
πρηστῆρος H. 18, 11. 46, 5
πρηστῆρσι F. 3, 8
πρηὺ 761. H. 88, 10
πρηΰνοον H. 43, 11
πρηῶνας 462
πρηῶνι 376
Πριαμίδαο L. 388
Πριαμίδῃ L. 684
Πριαμίδης L. 350
Πριάμοιο L. 441. 765
Πρίηπον H. 5, 9
προβλῆσι 670. 744. Sine Diphthongo scribendum, satis indicat alter casus προβλῆτι 731. 1263. 1271. Significat autem proiectam L. porre-

Digitized by Google

ctam partem terrae, vel litoris, promuntorium. GESN.
προβλώσκειν F. 31, 6. prodire, Homericum. GESN.
πρόγονοι H. 56, 2
προγόνοιο L. 650
προγόνων H. 36, 8
προδέδεσαν F. 23, 2
προδοξόντας 543
προδοξόντες 448
προδορῦσα 1330
Προθυραία H. 1, 4. 12
Προθυραίας H. 1
προΐκλλεν L. 465
προϊδόντες L. 115
προϊδύσης L. 547
προκάλυμμα H. 18, 17
προκεκλιμένος 392
προκύδανε 1223
προληφθεὶν H. 85, 8
προλιπόντα 149
προλιπὼν L. 24
Προμηθεῦ H. 12, 7
προμολῶσα L. 53
πρόμος post 50
πρόνεια H. 9, 27
προνοίαις H. 10, 19. 24, 7
πρόνοιαν E. 30
προπάντων H. 1, 14. 39, 7
προποδηγέτιν 340
πρόπολε H. 77, 6
προπρηνέας L. 474
προπροθέειν 1255
πρόῤῥιζοι 433
προσέδρευε F. 1, 5. 5, 4
προσέειπον 94
προσεκέλσαμεν 1048
προσεπέσιχε 536
προσέρχη H. 84, 3
πρόσευξιν H. 14, 2
προσηνεῖς H. 15, 3. 26, 6. 37, 24. 59, 7
προσηνὴς H. 1, 5. 39, 12
προσηύδα 278. c. Dat. L. 163
προσηύδανε 1223
προσηύδων L. 95
πρόσθε 809
προς-κλίζω H. 65, 10
προσμίμνει L. 274
πρόσοψι H. 1, 2. 7, 3
προσπεφύασι L. 524
προσπτύσσεται L. 305
προσφωνῶν H. 85, 4
προσωνυμίας F. 7, 8
πρόσωπα L. 665
πρόσωπον H. 70, 12
προσώπῳ H. 15, 10. 48, 7. 74, 4
προτὶ L. 661
προτιμυθήσασθαι L. 735
προτόνων 1151. 1290
προτροπάδην L. 64. 146
πρυδήκατο 574
πρύχοντα 375.
πρυχόσαις 497
πρόφαινε H. 7, 20
προφαίνει H. 65, 7
προφαίνων H. 85, 18
προφανέντα 418
προφανὴς H. 70, 8
προφερέστατος L. 611
προφερεστάτη F. 29, 1
προφερέστερα L. 83
προφερεστέρη E. 2
προφῆτα H. 27, 4
προφρόνως 346
πρόφρων 82. 1234. L. 682
προφύγεσκεν L. 109
προφυγόντα H. 88, 17
προφυγόντε L. 106
προφυγὼν L. 21
προφωνῶν f. φαῖ H. 85, 6
προχαρέντων H. 85, 9
προχέω 72
προχοαῖς 667. H. 70, 2
προχοαῖσιν 486
προχοὰς 1024. 1029
πρύμνην 689
πρυμνόθεν 238. 275. 995
πρῶνα 652. 1046. verticem et

Digitized by Google

cacumen montis vtroque loco notat. GESN.
Πρωτία 337
Πρωτέως H. 24
πρώτιστα 334
πρώτιστον 78
πρωτόγαμον L. 253
πρωτογένεια H. 9, 5
πρωτογενῆ H. 24, 2
πρωτογόν' H. 51, 6
πρωτογόνοιο H. 13, 1. F. 8, 5
πρωτογόνοις H. 11, 10
πρωτογόνου H. 5, 1. 29, 2
πρωτοτόκια L. 191
πταμένη L. 595
πτελέησιν L. 159
πτερόεντα H. 57, 2
πτέρυγες Dei F. 6, 35
πτερύγεσσιν ἀειρόμενος F. 32, 3
πτερύγεσσι 591. de corrigiis L. loris cothurni. H. 5, 2. 81, 2. GESN.
πτηνοῖς H. 11, 16
πτηνὸν ὅπλον H. 18, 8
πτηνοπέδιλα H. 27, 4
πτηνῶν H. 36, 5. 77, 11
πτήξας L. 149
πτήσσουσιν H. 18, 14
πτήσσουσι H. 37, 10
πτολίων L. 68
πτυχαῖ F. 2, 21
πυγμαχίης 584. 661
πυθέσθαι [96]
Πύθια H. 33, 3
Πυθίῃ H. 78, 5
πυθμένα 91. 421. L. 160
πυθμένας 421
πυθμὴν 891. H. 22, 4. F. 6, 12
Πυθοῖ H. 78, 5
πύθοιτο L. 347
πυθοκτόνε H. 33, 4
Πυθῶνος 1
πυκάσαντα F. 7, 10
πυκινοῖσι L. 147
πυκνὰ 753
πυκνὸν L. 357
πυκνώθη f. παχ. 1169
πύλαι αἰδαο 1140. H. 17, 15
πύλας ἀίδαο H. 28, 4
πύματον 1064
πῦρ H. 10, 3. 65, 1. L. 131. 181. 182. ἄελον F. 23, 1. ἀτύπωτον ibid. 2
πυράντες H. 6, 5
πυραυγέα H. 18, 1. 88, 6
πύργοισι 894
πυρετὸς L. 445
πυρετὸς πυρεκὸς L. 628
πυρῇ 313. 956
πυρὴν 952
πυρὶ L. 466
πυριβρεμέτοις H. 48, 3
πυρίβρεμον H. 19, 2. 57, 2
πυριβρόμε 1120
πυρίγληνοι L. 651
πυριγλήνοις 908
πυρίθρομε H. 7, 11
πυρίθρομοι H. 6, 9
πυρίθρομον H. 19, 2. 57, 2
πυριθρόμε 1120
πυρίπνοε H. 51, 3
πυρίπνοας H. 4, 3. 9, 26
πυριπόλε H. 51, 3
πυρίσπορε H. 44, 1. 51, 2
πυριφεγγέος L. 171
πυριφεγγὲς H. 51, 9. F. 6, 3
πυριφλεγέθων L. 627
πυριφοίτους δαίμονας E. 35
πυρκαϊῇ 527
πυρόεις H. 7, 6
πυρόεσσαν H. 20, 3
πυρόεσσαν L. 754
πυρὸς H. 65, 12. 83, 2. L. 176. 187. 274. 499
πυρὸς ὄμμα H. 10, 17
πυροφόροις H. 41, 8
πυρσαῖς 1218
πυρσαίσιν L. 615
πυρσαυγέα H. 18, 1.
πυρσωπέα 14

Digitized by Google

πυρφόρος H. 46, 4
πυρφόρῳ H. 43, 4
πύειν 599. 1268. Auditionem vtroque loco significat. GESN.
πῶλοι H. 88, 7. L. 90
πῶϋ L. 213

P.

Ῥάβδῳ H. 56, 8
ῥαδάμιγγες L. 647
ῥαΐγδην 1278. abrupte, celeri impetu. Sed leg. ἀΐγδην. V. N. GESN.
ῥαίνων L. 214
ῥαίσει L. 598
ῥάμνῳ 951
ῥᾶσα 889
ῥάχιν L. 135. 745
Ῥέα H. 13, 1. ac Δημήτηρ quid differant F. 34. GESN.
Ῥέας H. 12, 7
ῥεέθροισι 162
ῥέζειν L. 297
ῥέζοι L. 265
ῥέζοντας L. 738
ῥέζουσι L. 101
Ῥέη 545. 626
Ῥέης 551
ῥεῖα H. 14, 3. Sed vid. Not.
Ῥείαν E. 26
Ῥείη 533. 613
Ῥείην 607. F. 8, 25
Ῥείης 549
ῥεῖθρα 342
ῥεῖται 734. coni. Eschenbach.
ῥέξα 1364
ῥέξαι 283
ῥέξαν 613
ῥέξαντι L. 261
ῥέξει 283
ῥεύμασι H. 25, 9
Ῥηβανῦ 711. [Ῥηβαλυ] Cf. Apollo. 2, 349. 652. GESN.
ῥηγμῖνα 112. 1196. proprie locus, vbi franguntur fluctus. GE.
ῥηγνυμένοισι 686
ῥήγνυται H. 58, 4
ῥήξασαι 965
ῥῆξε L. 626
ῥηξίχθων H. 49, 5. 51, 9
ῥητὴ H. 31, 3
ῥίγιον F. 18, 1
ῥίζα L. 525
ῥίζαι L. 404. χθονὸς F. 6, 39
ῥιζαῖον Fr. 23, 3
ῥίζας H. 22, 2. 33, 14. L. 410
ῥίζης L. 404
ῥίζης γένος 287
ῥιζώματα H. 17, 10
ῥιζῶν H. 37, 18
ῥίμφα 1004. 1351. L. 56. 343
ῥῖνας L. 472
Ῥίπαιον 1121
Ῥιπαίοις 1077
ῥιπαῖς H. 5, 7
ῥιπίζων H. 79, 4
ῥίπτεσκε F. 16, 3
ῥοὰς 79
ῥοάων 142
ῥοδόεντι L. 498
Ῥοδόπης 79
ῥοδόπηχυς 158. 1312
ῥοῇσι 193
ῥόδιον L. 268
ῥοδίοις H. 18, 6
ῥοδίων L. 268
ῥόδος L. 422
ῥοιβδήσας 1252
ῥοιζαῖον πῦρ F. 43, 3
ῥοιζήμασι H. 37, 19
ῥοιζήτορα H. 5, 5
ῥοιζήτωρ H. 7, 6
ῥοίζοις H. 46, 5
ῥοίζοισι H. 15, 8. 16, 6
ῥοῖζον L. 48. 297
ῥοίζῳ H. 18, 10. 63, 6
ῥοίζῳ 1066
ῥοιζωτὴν H. 7, 6
ῥομβηταὶ H. 30, 2
ῥόμβος F. 17, 1

Digitized by Google

ῥόμβε H. 5, 4. 7, 7
ῥοπῇ σελήνης L. 50
ῥόπτρα χάλκεα F. 27, 1
ῥοχθίζων H. 49, 5
ῥύμα motus celer, fluxus H. 9, 22. GESN.
Ῥυνδακίδες 630
ῥυομένη H. 67, 13
ῥυόμενος H. 74, 8
ῥύσασθαι L. 51
ῥύσατ' 1260
ῥυσσοχίτωνα L. 715
ῥυτίδεσσι L. 359
ῥωγάδος 1285
ῥωγαλέαις 400
ῥώοντας L. 701

Σ.

Σαβάζιε H. 47, 1
Σάβυ H. 48, 2
Σαγγάριος 714. Apoll. 2, 724
σαῖνον 983
Σαλαμῖνος 184
Σαμοθρᾴκῃ H. 37, 21
Σαμοθρᾴκην 29. H. 37, 4
Σαμοθρήκην 464
σαόφρονος L. 388
σαοφροσύνης L. 61
σαόφρων L. 9
Σαπείρων 753. Gens memorata Apollo. 2, 597. 1247. GESN.
Σαράγγης 1050
σάρδια αἱματόεντα L. 608
Σαρδὼ 1280
Σαρδῶν βυθὸν 1246
σαρκοδακῆ βίον F. 12, 2
σαρκοφθόρον H. 69, 7
Σατύροις H. 53, 7
Σαυρομάτας 1060
σαωθῆναι L. 622
σαώσει L. 188
σβεννύμενε H. 55, 5
σβεννύμενον H. 7, 15
σβέσαι L. 49
σέβας L. 298
σεβάσηθε θανόντα 550
σεβάσμιε H. 78, 7
σεβάσμιον H. 27, 10
σεβασμοῖς H. 17, 18
σειραίην μήρυθον 241
σειρὴν χρυσείην F. 10, 10
σειρήνων 1269
σείριος ἠέλιος 118
σεισίχθονα 343
σεισίχθων H. 14, 8
σεισμὲς H. 22, 7
σέλας H. 19, 3. 88, 10. F. 2, 28
σελασφόρε H. 9, 6
σελασφόρον H. 4, 5
σεληναίης H. 4, 2
σελήνη H. 8, 1. 65, 6. ἀντώσει F. 6, 26. vid. Μήνη.
σελήνης H. 59, 6
σελήνης ῥοπῇ L. 50
Σεμέλην E. 34. H. 43, 2
σεμνῇ H. 54, 2
σεμνῷ H. 15, 6
σευάμενος L. 12
σευέμεναι L. 723
σεῦεν L. 348
σεύεσθαι H. 88, 12
σεύετ' L. 531
σηκὸς 948. L. 215
σηκῷ L. 206
σῆμα 929. L. 632. F. 7, 18
σημανέειν 283
σημάντορες H. 6, 6
σημάντωρ H. 7, 10
σήματ' L. 18, 54
σημεῖα H. 85, 18
σημείων 37
Σηπιὰς 458. Promuntorium Thessaliae: ἄκρη Apoll. 1, 582. GESN.
σθένος L. 385. 405
σθένος ἄγναμπτος ἀνὴρ L. 27
σῖγα 700
σιγαλέην 1001
σιγαλέως 1001

Digitized by Google

σιγηλὸς H. 85, 3
Σιγύμνων 754. Σίγυννοι ſunt Apoll. 4, 320. OESN.
σιγώσαις H. 85, 6
σιδηρίταὶ L. 384
σιδηρίτῃ L. 413
σιδηρίτην L. 355
σίδηρον πολεμικὰ L. 306
σιδήρῳ πολιοῖο L. 302
Σιληνοῖς H. 53, 5
Σιληνῶν H. 53, 2
Σίνδης 746
Σίνδων 1044
σίνετο 209
Σιντιακαῖς 469
Σιντῶν 1044
Σινώπης 752
Σιφάεσι 122. V. N.
σκαιὸν 1203
σκαλμοῖσι 1177
σκέδασεν 1278
σκευῇ ἱερᾷ F. 7, 11
σκηπτῦχε H. 14, 6. 17, 3. 51, 7. 88, 6
σκηπτῦχε θεῶν H. 54, 11
σκηπτυχῦσ' H. 9, 25
σκηπτύχων H. 9, 25
σκῆπτρον 812
σκίαθος 459
σκιερῷ H. 58, 4
σκιὴ λασία L. 159
σκιόεντα H. 31, 5
σκιρτηδὸν F. 24, 1
σκιρτηθμῶν L. 218
σκιρτηλὰ H. 10, 4. 44, 7
σκιρτητὰ H. 23, 7. 30, 1
σκιρτῶσα H. 50, 8
σκολιόδρομοι H. 50, 4
σκοπέλοισι 1352
σκοπιὰ 367
σκορόδοιο L. 493
σκορπήϊα L. 504
σκορπίε L. 488
σκορπίην ἀκωκὴν L. 616
σκορπιοῦσιν L. 755
σκορπίον L. 494
σκοτερὴ 1040
σκοτόεσσα H. 70, 8
σκοτόεσσαν 519
σκυζόμενος F. 8, 37
Σκύθας 1072
σκυλάκαινα 977
σκύλακες L. 424
σκυλάκεσσι 908
σκυλακῖτι H. 35, 12. Dianae venatricis epith. OESN.
σκυλακῖτιν E. 48
σμάραγδον αἰγλήεντα L. 608
σμαραγεῖ H. 18, 15
σμερδαλέην L. 534
σμερδνὸν 815. 839
Σμίλαξ 919
Σμινθεῦ H. 33, 4
σμύρναν H. 22
σμύρνην L. 283
Σολύμων 751. 1209
σοφίας H. 68, 11
σοφίην L. 69
σοφίης H. 59, 7. 62, 11
σπαρτῶν 872. Solenne epitheton primorum Thebanorum e ſparſis Draconis dentibus enatorum, quorum ſimiles hi ab Iaſone ſeminati. OESN.
σπεῖρον L. 588
σπένδοντας L. 693
σπέος 388. 643. F. 6, 1
σπέρμα H. 41, 2. 49, 2
σπερμείη H. 39, 5
σπέρμειος H. 33, 3
σπέρχει 1162
σπέρχε 262
σπερχόμενοι L. 700
σπήλυγγι 377. L. 55
σπήλυγξι H. 50, 5
σπιλάδεσσι L. 614
σπλάγχνοισιν 318. L. 480
σπόρον 869
σταθμὸς 660. Stabula reddidi. Vnice huc pertinet Euſt. ad

Digitized by Google

Ιλ. Ε. p. 402, 31 καθμοὶ, τὰ ἐν τοῖς ἀγροῖς ζωοστάσια· αἱ ἐπαύλεις, καὶ ὅλως κατοικίαι ἀγροτικαί Hinc apparet, cur opponatur οἶκος ἀτειμήτῳ. firma, solida. OESN.
στάσιν H. 32, 3. 79, 3
στᾶσιν ſtant F. 2, 21
σταχύεσσι L. 596
στάχυν 872. Boeſio 216 filium, vt ὄρπηκας.
σταχυοπλόκαμος L. 240
σταχυοτρόφε H. 39, 3
σταχύων L. 590
στεινόμενοι 1350
στείνου 112
στείρησι L. 453
στείχετε H. 58, 7
στείχοντες L. 417
στείχοντι L. 98
στείχων L. 557
στέργει 1162
στερεοῖσιν 253
στερέσαι 1319
στέρνοις 199. H. 76, 7
στέρνοισιν L. 531
στέρνῳ L. 304
στέρνων 46. 75
στέρξῃ 769
στέρξουσιν L. 42
στεροπὴν H. 18, 4
στεροπῆς H. 18, 2
στεῤῥοῖσιν 253
στεῦμαι L. 82
στεφάνην 811. corona capitis ſuſpenſa. OESN.
στεφάνοιο L. 28. de corona victoris. OESN.
στεφάνοισι κυκλώμενον 895. de muris ſ. moenibus. OESN.
στέφανον 762. ſ. leg. στεφάνην. στεφάνη τύμβῳ eſt Apoll. 2, 920. Schol. ἄκρα. OESN.
στέψαι L. 730
στεψάμενον F. 15
στέψασθαι 325
στήθεσσιν L. 322
στήθεσφιν L. 60
στήλαισι Ἡρακλεῖος 1248
στήριγμα H. 17, 7. 83, 5
στηρίξατο F. 5, 3
στῆσαι L. 48
στήσασθε 282
στῆσον ἔχειν λυσσώσαν H. 64, 6
στιβάδεσσι 400. Stragula eſſe debent, quia illis ſubiiciuntur folia. Euſtath. ad Ιλ. Α. p. 26, 12. Εὐστλὴς καὶ κατακεκατημένη στρωμνή. Et ad Ιλ. Λ. p. 805, 8 ἡ πεπλεγμένη καὶ κατακεκατημένη στρωμνή. Eſt igitur continuum quiddam, quod continet folia. OESN.
στιβαρὴν χεῖρα F. 2, 19
στιβαροῖς 198
στιβαρὸν L. 357
στίλβοντες 1113
στιχόωσιν L. 269
στοιχὰς 916
στοιχεῖον H. 4, 4. 65, 4
στόμα L. 110
στοναχεῖ H. 37, 17
στορέσαι 1319
στράπτων H. 18, 2
στράψας H. 11, 10
στρεπτοὶ 621
στροβιλοβλεφάρῳ L. 666
στρόφιον 958 (στρωθεῖον)
στροφάδεσσιν ἀέλλαις 675
στροφάλιγγι H. 9, 22
στροφάλιγξι F. 7, 26
στροφάλιγγος 529
Στρυμονίης 79
στρωφώμενος L. 509
στρωφῶντ' L. 476
συγερῷ Κρονίδαο L. 550
Στυγὸς E. 29. H. 68, 4
σύκα 922
σύραξ H. 29

Digitized by Google

συφελὸν 1010. 1127
σύγγαμος 593
σύγγονος 159
σύγχορε H. 10, 9
σύγχορτος 191. conuictor. GESN.
συθεὶς impetu latus vel delatus 775. GESN.
σύλλεκτρε H. 13, 4. 15, 2
σύλλεκτροι H. 76, 1
σύλλεκτρον H. 66, 7
Σύμης 746. De hoc monte nescio an quis alius. Plane aliud est Syme Insula Carica. GESN.
συμπαίζοντα H. 57, 3
συμπαίκτειρα H. 28, 9
συμπαίκτορες H. 42, 7
σύμπαν H. 10, 1
συμπάσχεις H. 1, 8
συμπλέκτειρα H. 28, 9
συμπροχέων 573
συνάγειρεν 69
συναγρομένους L. 321
συνάρωγε H. 88, 4
σύνδαιτι H. 54, 11
συνειδὸς H. 62, 5
συνέρχου H. 57, 9
συνεσσεύοντο 980
συνέστιος H. 39, 10
συνεύνους 471
συνευαστῆρας E. 34. vt Εὐαστῆρες, ab illa voce εὐοῖ. GESN.
συνεφέσπετο 182
συνεχὲς αἰεὶ 719
συν-έχουσα H. 25, 11
συνθεσιάων 304
συνθεσίης 348
συνθῆναι f. συθ. 778
σύνθρονε H. 10, 4
συννεχὲς 1133
σύνοικον H. 76, 4
συνοικῶν H. 63, 10
συνόμαιμοι 1191
συνόμευνε H. 26, 12
συνοπάονες H. 30, 5
σύντροφε H. 74, 1
συρίγμαθ' H. 33, 25
σύριξ 993
συρίζων L. 138. πνεύμασι Ζεὺς F. 28, 14
Σὺριηγενέος L. 259
Συρίης H. 54, 17
συρικτὰ H. 7, 11
σύρουσαι H. 80, 4
σύῤῥα πεφύκει F. 6, 8. V. N.
Σύρτιν 1345
σύσκιον 995
σφάζων 504
σφαιρηδὸν H. 3, 3
σφαίρης κίνημα F. 2, 25
σφ' 1040. 1318
σφετέρῃσι L. 623. pro ἑῇσι. TYR.
σφῇ ἄτῃ, nostro damno 1141. GESN.
σφῆς 414. L. 166. pro σῆς. TYR.
σφῇσιν 863. redundare videtur. 940. GESN.
σφίγξατ' 1152
σφὶν redundat 467. 909. 1269, vbi tamen ad ὀλομένην referas: it. 1291. σφὶν pro ἡμᾶς 1250. Vid. Ιλ. Κ, 398. μετὰ σφίσιν, *inter vos*. Cf. ἑήν. GE. σφὶ et σφὶν superfluum, vers. huius ed. 170. 471. 649. 1217. 1278. 1301. 1331. (nisi hic singularis). Singularis abundans 914. fort. etiam 1217. *vobis* 1241. permutatum cum μὶν aliquoties.
σφίσιν L. 45
σφράγιαι H. 23, 2
σφραγίδα H. 33, 26. 63, 2
σφυρὰ 209
σφωϊτέρων L. 491. pro ἑῶν. TYR.
σχεδόθεν 629. 1139
σχεδὸν 807. L. 467
σχερὸν 1132
σχῆμα L. 523

Digitized by Google

σχήσειν 1170
σχίζης L. 131
σχίζων F. 3, 7
σχισὴν 959
σχοίνοιο 269
σώζειν H. 74, 5
σώζοντ' H. 84, 10
σώζουσα H. 8, 12
σῶμα L. 313
σώμασιν H. 65, 13
σώματα H. 23, 5. 65, 9
σώματι ἀργῷ F. 24, 4
σώματος H. 86, 3. L. 649
σωρῖτι H. 39, 5
σώτειρα H. 1, 14. 13, 7. 35, 13. 73, 4
σώτειρα Φρυγίης H. 26, 12
σωτὴρ H. 66, 8. 74, 7
σωτῆρας μεγάλους E. 21
σωτῆρες H. 37, 3
σωτήριοι H. 37, 24
σωτήριος H. 13, 11. 73, 7. 9

T.

Ταθεῖσαι 269
Ταιγαριεὺς 203
Ταίναρον 41. 1367
ταλακάρδιον L. 84
Τάλαος 146
ταλασίφρονος L. 672
Τανάγρης 145
ταναηκέες 1124
ταναὴν L. 136
Τάναϊς 748
ταναοῖο 925
ταναὸν L. 11
ταναὺς L. 698
τανυηκέες 1124
τανύονται L. 359
τανύπεπλ' H. 8, 10
ταυύπτερον L. 124
τανύσαντες 255
τανύσης F. 10, 9
ταυυσίπτερε H. 85, 1
ταυυσσάμενος 394
τανύσσει L. 179
τανυφλοίοις 170
τανυφλοίου 605
τανυφύλλω 589
τάξις F. 3, 8
τάπητα 584
τάπηταs 507
ταρσοῖς 437
ταρσοῖσιν 219. 255
τάρταρα νείατα γαίης F. 6, 4. εὐρώεντα F. 6, 40
ταρταρίοισι H. 36, 3
ταρτάρων H. 17, 2
τάρταρον H. 55, 10. 56, 10
ταρταρόπαις Hecate 975
τάρταρος H. 57, 7
Ταρτησσοῖο 1240
τάρφεσιν L. 426
τάσσε 58
ταυροβόαν H. 5, 3
ταυρογενὴς Διόνυσος F. 28, 7
ταυροθύτου 612
ταυρόπεφυ H. 8, 2. 51, 2
ταυρομέτωπε H. 44, 1
ταυροπόλοι E. 49
ταύρους ἀνδροφόνους 1073
ταυροφόνος H. 13, 2
ταυροφόνων H. 26, 3
ταύρων L. 257
ταυρωπὸν H. 5, 3. 29, 4
ταχιναὶ φλόγες H. 59, 6
ταχύφρομον H. 26, 3
ταχύτητι H. 86, 7
Ταygέης 149
τεθεὶς L. 188
τέθηλεν H. 37, 13
τεθηπότες 513
τεθνειότες L. 541
τεθνειότος L. 52
τεινόμενος 587
τείρεα F. 10, 8
τείρεσιν H. 88, 7
τείρετο 1089
τείροντα L. 469
τειχεσιπλῆτα H. 64, 2

Digitized by Google

τεῖχος 762
τείως L. 107
τεκεῖν L. 453
τεκτόνος L. 309
τέκεν 117
τέκνα νυκτὸς ἀτέρες H. 6, 3
τέκνον L. 519
τεκνωθεὶς H. 29, 7
τέκνωσ' H. 76, 2
τεκνώσατο H. 28, 7. F. 8, 7
τέκος 306
τεκοῦσα H. 43, 5
τεκτήνατο 66
τεκτονόχειρες F. 8, 44
Τελαμὼν 182
τελέθουσιν L. 100
τελέθουσι f. ἐυσι GESN. L. 586. F. 26, 4
τέλειον H. 58, 13
τελεῖται F. 2, 10
τελέυσ' ἐπ' ἀέθλοις H. 41, 11
τελέυσιν L. 586
τελεῦται H. 86, 8
τελεσσιγόνοισι H. 52, 10. fructuum maturorum epitheton. GESN.
τελεσσίνοος μοῖρα 1308. quatenus sua decreta perficit. GE.
τελεσφόρα H. 53, 9
τελεσφόρε H. 8, 9. 25, 2
τελεταῖς H. 83, 3
τελεταῖς ὁσίαισι E. 51
τελεταῖσιν H. 43, 2. 74, 3
τελετάρχα H. 51, 3. 53, 4
τελετὰς 901. H. 42, 10. 75, 7. 77, 8
τελετὴν H. 23, 10. 34, 7. 37, 6
ὁ τῆς τελετῆς ποιητὴς F. 17
τελετῇσι L. 720
τελευτᾷ perficit F. 2, 34
τελευτὴ H. 9, 8. 14, 7
τελευτὴν H. 10, 22. 19, 6
τελεύτησαν 353
τελευτήσεσθαι 1327
τελευτήσουσιν L. 227
Τελμισσοῖο 121
τέλος L. 87. H. 12, 10. 63, 7. 66, 8. 85, 12.
τελῶσιν H. 43, 8
Τέμβριος 713. Videtur Ortelio idem esse, quem Thymbrin f. Thymbrium vocant alii, et cum Sangario coniungunt. Sed aliter Hard. ad Plin. 6, 1. GESN.
τέναγος 1092
τένοντα H. 39, 8
τέξασα H. 40, 8
τέρας L. 531. 535
τεράτων 37
τέρενα L. 280
τερενόχροες L. 33
τέρημνα 1196
τέρμα H. 58, 9. 82, 7. ὠκεανοῖο F. 1, 19
τέρματα fines H. 10, 23. 13, 13. 70, 11. Sed locum ipsum, in quo aliquid agendum est, notat 946. H. 33, 17. GESN.
Τερψησοῖο 1240
τέρπεις H. 31, 5
τέρπετο 613. L. 420
τέρπῃ H. 41, 5. 7
τερπικέραυνον 424
τέρποιτο L. 231
τερπομένη H. 54, 8. 73, 4
τερπομένοισιν L. 16
τερπωλαῖς H. 85, 9
τερπωλὴ L. 158. 527
τερπωλῆς L. 254
τερψίμβροτος 1047
Τερψιχόρη H. 75, 9
τέρψομαι L. 92
τετανύσσεται L. 318
τεταρταίης L. 629
τετελεσμένος H. 47, 3
τετιμένα H. 9, 4
τετιμένε H. 44, 5. 53, 2
τετιμένον 295
τετλάμεν 830

Digitized by Google

τετληόσι L. 206
τετληῶτες 1347
τετληῶτι L. 375
τετραβάμοσι H. 7, 5
τετράγυον 869. Est autem, vt videtur, apud Homerum Od. H, 113 et Σ, 373 nomen, quod modum ac mensuram certam agri significat, διάστημά τι, inquit Eust. p. 676, 44 ὅσον ἦν ἀροτριᾷν ὡς εἰκὸς δι' ἡμέρας τοὺς ἀγαθοὺς ἐργάτας, καὶ χρωμένους βουσὶν ὁμοίοις. Ceterum eodem nomine in hac Iasonis aratione vtitur Apollo. 3, 1343. GESN.
τετρακίονος E. 9
τετράορον H. 7, 19. 16, 5
τετράπεζοι L. 741
τετραπόδων H. 77, 11
τετριμμένον L. 496
τετρώροις H. 17, 14
τετυγμένα εἴδωλα F. 32, 7
τετυγμένος L. 710
τέτυκται 1137. F. 1, 8
τέτυκτο F. 6, 33. Germanice dicas, *ist so beschaffen*. GE.
τετύχθαι L. 281. 295. 510
τευξαμένη H. 43, 6
τεῦξαν fabricarunt F. 8, 43. OK.
τεύξῃ H. 18, 9
τεύξω L. 30
τεύξουσι L. 72
τεύχε' 355. H. 37, 1
τεύχεα 240. 1335
τεύχεις H. 9, 28. 71, 7
τευχήρεις 524
τεῦχος 319
τεύχων H. 79, 5
τέχναι H. 67, 5
τεχνοδίαιτε H. 65, 3
τεχνῶν H. 31, 8
Τηθὺν H. 21, 1. F. 8, 22. F. 14, 2
Τηθύος 333. 1102
τήκειν L. 698
τήκεται L. 635
τήκων αἰθέρα F. 7, 1
τηλεθάοντα 1132
τηλεπόρον H. 17, 9
τηλεπόρου δίνης F. 7, 25
τηλεσίφαντα 339
τηλεφανεῖς 745
τηλεφανῆ 535
τηλεφανὴς 1215
τήλιτα 179. τήλιστον 1186
τηλόσε 339
τηλῶπις 898
τηλωπὸν 1186
τῆμος 121
τηρῦντα H. 63, 4
Τιβαρηνὰ 739. V. Apollo. 2, 377. it. 1012. GESN.
τίεν 159
τίεσθαι L. 32
τιθέμεσθα μαρτυρίαν λυτήριον H. 14, 2
τιθήναις H. 29, 9. 41, 10. 52, 6. 53, 5
τιθηνὲ H. 53, 1
τιθηνεῖ H. 62, 15
τιθήνη L. 222
τιθηνὸς H. 9, 18
τιμαὶ H. 78, 16
τιμὰς H. 43, 6
τιμήεντος L. 690
τιμήεσσα H. 9, 24
τιμωροὶ H. 68, 7. 69, 5
τιμωρὸς H. 61, 4
τινασσομένη H. 15, 8
τινάσσων H. 16, 6. 18, 3
τίνων L. 152
Τισαίη 458
τίσειε 1315. ἀμοιβὰς 1301
Τισιφόνη H. 68, 2
Τισσιφόνη 966
τιταίνεις H. 13, 2
τιταινομένην 591
τιταινόμενος 1272
τιταῖνον F. 23, 1

Digitized by Google

Τιταν 510. 1055. H. 7, 2. 11, 1. de Hercule. 12, 2. 33, 3
Τιτανὶς H. 35, 2
Τιτᾶνος H. 77, 3
Τιταρῆδεν 126
Τιτᾶσι 514
τιτηγάμενος 249. 1272
Τιτῆνες 36, 1
Τιτῆνας dicta ἀπὸ τᾶ τίτασθαι F. 8, 41. Add. de illis 8, 43 sqq. GRAEV.
τιτυοκτόνε H. 33, 1
Τῖφυν 120. 722
Τῖφυς 272. 366. 369. 440. 488
τλῆτε 1146
Τμώλου H. 47, 4
Τμῶλος H. 48, 6
τόδι 626
τοίην 1224
τοῖιν L. 145
τοίχοιο 620
τοίῳ 1233
τοκῆας 1365
τοκῆες L. 327
τοκῆος 795
τόλμα L. 301. 378
τομαῖς 1155
Τομαριὰς 264. 1154
τόμον 1036
τρέλλῃ H. 57, 2
τοξευτῆρα L. 493
τοξοβέλεμνε H. 33, 6
τοξότι H. 35, 2
τοξοφόρε 1072
τόξῳ ὀιστεύων 521
τόπαζοι L. 278
τότε post participium 553
τόφρ' 937
τύφρα L. 558
τράπεζαν H. 43, 9
τραπέζῃς 230
τράπησδε L. 733
τραῦμα L. 592
τραφερὴν 298. L. 39. 647
τράφον 378
τρηχεῖαν L. 768
τρηχείην 178
τρίαιναν H. 16, 2
τριαίνῃ 1277
τρίβοις L. 251
τριβόμενον L. 251
τρίβον 57
τρίβυς 68
τριγίγαντα 1348
τριγλώχινα 1349
τριγλώχινας 638
τρίγονον H. 29, 2
τριετῆ H. 29, 5
τριετῆ κῶμον H. 52, 5
τριετῆρας H. 52, 4. V. N.
τριετηρίδας H. 43, 7. 51, 8.
τριετηρικῶ H. 51
τριετηρίσιν H. 53, 3
τριμόροισι 1954. V. N.
τριοδῖτιν E. 45. F. 34, 1
τρίποδος L. 718. 723. 727
τρισσὴν 118. 130
τρισσοκάρηνος 974
τρισσὸς 957
τρισσῶν H. 54, 5
τρίτριχον 949.
τριτάτης H. 16, 7. 88, 8.
Τριτογένημα H. 31, 13
Τριτογένειαν L. 580
Τριτογενείη 65. 490.
τριτοπάτορες F. 53. et addenda ad h. l.
Τρίτωνα 337. De hoc genere Deorum, an monstrorum maris, videor quaedam non plane peruulgata dixisse ad Claudianum. GRAEV.
Τριτώνιον H. 23, 6
Τριτώνων H. 23, 4
τριφυὲς H. 51, 5
τρίχες L. 252
τρίψαντι L. 200.
Τροίην L. 352
τρομέουσιν L. 554
τροπαιήχοισιν H. 32, 4

Digitized by Google

τρόπι 269
τρόπιν 363
τρόπις 707
ἐτρόπον H. 63, 6
τροφὰς H. 26, 6
τροφὲ H. 26, 1
τροφέες H. 37, 14
τροφεῦ H. 53, 1. 55, 5
τροφὴ H. 55, 3
τροφιῦχε H. 27, 5
τροφὸν H. 48, 1. L. 512. 696
τροφὸς H. 9, 18
τροφῷ H. 54, 24
τροχὸς L. 136
τρύσσιν F. 51, 5 f. τρύχεσι, vexant. GESN.
τρυφερὸν H. 80, 4
τρύφος L. 130. 230
Τρώεσσιν L. 348. 760
Τρώων L. 683
τυμβιδίαν E. 47. H. 71, 5
τυμβιδίῳ 575
τυμπανόδυπε H. 13, 3
τυμπανοτέρπη H. 26, 11
Τυνδαρίδαι 988
τύπον H. 70, 7. σώματος F. 16, 2
τύπτων L. 139
τυπωτὴν subſt. fictorem F. 2, 8
τυπωτὴν adi. expreſſam H. 33, 26. GESN. (τυπῶτιν)
τύραννε H. 88. 5. αἰθέρος F. 3, 1
Τυρῥηνὰς 1247
τύρσιν 151
τυτθὸν 370
Τύχη H. 71, 1

Υ.

Ὑαλοειδέες L. 277
ὑάλωπιν ἴασπιν L. 607
ὑβρίζοντες L 69
ὕβριος αἴσῃ 828
ὑγείαν H. 14, 10. 83, 8
Ὑγίεια H. 67, 2
ὑγιείᾳ H. 28, 18
ὑγίειαν H. 9, 30. 14, 10. 16, 10. 18, 21. 22, 8. 31, 16. 35, 15. 39, 20. 66, 3, 7. 83, 8
ὑγρὴν 298
ὑγροκέλευθε H. 21, 6. 82, 7
ὑγροκέλευθοι H. 20, 3. 23, 2. 50, 13
ὑγροκελεύθῳ H. 79, 3
ὑγροπόρευτον H. 81, 1
ὑγροπόροις H. 50, 2
ὕδασιν L. 260
ὕδατος L. 501
ὕδος 1130
ὑδροδρόμοι H. 23, 7 (ὑδρόδομοι)
ὑδροκέλευθοι H. 20, 3
ὕδρος μέλας L. 443
ὕδωρ 1130. H. 68, 4. 79, 4. L. 160. 274
ὕδωρ λευκὸν H. 58, 3
υἷα 15. 64
Ὕλας 225. 641
ὑλήεντι 259
ὑλήεντος 368
ὕλην H. 24, 3. L. 331. 501
ὕλης L. 180. 236
ὑλογενὴς F. 2, 36
ὑλονόμοι H. 50, 9
Ὑμέναιος F. 55
ὑμεναίοις 1337
ὕμμας 818
ὕμνοισι 573. de laude defuncti. GESN.
ὕμνοισιν L. 695
ὕμνον 419. 1274. H. 52, 6
ὕμνῳ 479
ὑμνῶ 3
ὑπ' εἰρεσίῃσιν 370
ὑπάγῃ H. 85, 9
ὑπαὶ L. 217
ὑπάκουσαν 964
ὑπάκουσον 83
ὑπαλύξαι 104
ὑπάλυξις 682
ὑπαντιάσαι L. 99
ὑπάρχεις H. 86, 2
ὑπάρχων H. 86, 6

Digitized by Google

ὑπάτας H. 33, 22
ὑπάτη θεῶν F. 10, 1
ὑπάτην H. 33, 18
ὑπάτης 1000
ἐξ ὑπάτε κραίνει F. 2, 39
ὑπεγκλίνας 1203
ὑπέδεκτο 717 sq.
ὑπέδραμον 371
ὑπεζεύξω H. 54, 4
ὑπεισέσῃσι 701. conf. ὑπό.
ὑπείροχε E. 12
ὑπεκπροφυγεῖν L. 205
ὑπέκπυρον L. 140
ὑπεκφεύξεσθαι L. 346
ὑπεναντίον L. 117
ὑπένερθ' 1102
ὑπεξεπέρησε 68
ὑπ-εξεσάωσε 1261
ὑπὲρ Λιβύης 141. in Libya.
ὑπὲρ μοῖραν L. 127
ὑπερβάσιον 349 (ὑπερβασίᾳ)
ὑπέρβιον ἦτορ F. 8, 47
ὑπερβλήδην 255
ὑπερβορέην 1080. Masculinum ad πόντον relatum: ὑπερβορέας vel -έης, vt αὐτοβορέας. GESN.
ὑπερβορέης 1075
ὑπερκήνορα θῆρα 942
ὑπερκήνορι θυμῷ 669
ὑπέρθυμος L. 310
ὑπερίων 1215. H. 7, 2
ὑπερίονα F. 8, 27
ὑπερμενέεσσιν L. 366
ὑπερμενέος F. 6, 30
ὑπερμενὲς F. 6, 33
ὑπερμενέτα H. 88, 1
ὑπέροπλον 806
ὑπερόπλῳ 661. F. 8, 39
ὑπεφαίνετο 985
ὑπερφιάλοισιν 657. Hic impios notare videtur. Vid. Euſt. ad Od. A. p. 33, 10. GESN.
ὑπερφρονέουσα H. 60, 7
ὑπηνῆοι 656
ὑπισχνεῦμαι L. 82
ὕπνε H. 84, 1
ὑπνοδώτιδι H. 56, 8
ὕπνον H. 77, 9
ὕπνον αἰώνιον H. 86, 5
ὕπνος H. 86, 3
ὕπνῳ H. 85, 3
ὕπνῳ ἐξέσσυτο 784
ὕπνως H. 85, 5
ὑπνῳ L. 315
ὑπνώοντας 557. H. 56, 9
ὑπ' εἰρεσίῃσιν 370
ὑπὸ δὲ ζεύξασθαι ἀκήνην 787
ὑπὸ μολπῇ 248
ὑποβρέμει 1265
ὑπογναμψαι H. 88, 13
ὑποδεξαμένη 596
ὑποδέχνυσο 82
ὑπνοδότειρα H. 2, 7
ὑπόδρομος 800
ὑποείκαθε 704
ὑπόεικε 174
ὑποζεύξασα H. 39, 8. 14
ὑπο-ζεύξασθαι 787
ὑποθημοσύνῃσι 466
ὑποθρώσκωσι 736
ὑποκλίνητε 846
ὑποκλινθεῖσα 193. ſuccumbens mulier viro, vt ὑποκυσσαμένη. GESN.
ὑποκόλπιε H. 51, 11
ὑποκυσσαμένη 186. idem quod ὑποκλινθεῖσα. GESN.
ὑπο-μέμνιε F. 31, 8
ὑπομνήσασα H. 76, 6
ὑπόνειον L. 99
ὑποπέμπειε H. 85, 5
ὑποτρέσσας L. 25
ὑποτρηχὺν L. 357
ὑποτρομέοντι L. 385
ὑποτροπίην 265
ὑπωπίοις ταφοῖς 219
ὑποφῆτα L. 47
ὑποφλοίσβοιο L. 516. V. N. TYR.
ὑποχθονίοιο 180

Digitized by Google

ὑποχθονίοις 546
ὑποχθόνιον H. 17, 1
ὑποχθονίους δαίμονας F. 33
ὑποχθονίων H. 28, 6
ὑπωρείῃσι 744. iugum et velut humeros montium notat, partes montium inferiores. ox.
ὑσμίνην L. 349
ὕστατον L. 256
ὑστερόπους 1162
ὑφαίνων 840
ὕφαν' H. 58, 21
ὑφασμένα F. 38, 4
ὑψαύχενας H. 31, 4
ὑψαύχενες H. 14, 4
ὑψηχέες H. 14, 4
ὑψίβρομον H. 18, 1
ὑψικάρην' H. 37, 18
ὑψίκομον L. 115
ὑψιμέλαθρον H. 4, 1
Ὑψιπύλεια 472
Ὑψιπύλη 576
Ὑψιπύλην 477
ὑψιφανὴς H. 4, 4
ὑψόθεν H. 88, 10
ὑψόθι L. 325
ὑψοκόμοισιν F. 49

Φ.

Φαέθοντα L. 90. 170
Φαέθων F. 7, 19 Sol.
Φαειναῖς H. 7, 15
Φαείνει F. 2, 9. declarat. ox.
Φάεος H. 69, 7
Φαεσίμβροτε H. 65, 2
Φαεσίμβροτον H. 33, 8. 77, 1. L. 77
Φαεσίμβροτος 1076. 1103. L. 164
Φαεσιμβρότῳ L. 129.
Φαεσσίρειθρον 122.
Φαεσφόρε H. 8, 1. 10, 11. 28, 9. F. 1, 2
Φαιδρωπὲ H. 7, 6
Φαίηκες 1293
Φαιήκων 1307
Φαινόμεναι H. 50, 7
Φαινομένη H. 39, 12. 54, 10
Φαινόμενος H. 74, 7
Φαίνουσα H. 70, 12
Φάλαγγας 268
Φάλαγξι 237
Φαλάρων 583
Φάληρος 142
Φάνην F. 23, 2
Φάνητα 15. H. 5, 8. F. 5, 8. Cf. F. 6 ad 1. F. 7, 3 sqq. F. 8
Φάνθη 459
Φαντὰ 339
Φαντασίας H. 38, 10
Φαντασιῶν H. 10, 7. 38, 4
Φαντάσμασιν H. 70, 6
Φάος H. 67, 13. L. 367. 459
Φάρεα L. 702
Φάρεσιν L. 364
Φάρη 963.
Φάρμακ' 953. L. 658
Φάρμακα L. 347. 458. 582. 750
Φασὶ 168
Φάσιδος 1037
Φᾶσιν 84. 262. 655. 757.
Φᾶσις 748. 1050
Φάσματα ὀνείρου 559
Φάτις L. 534
Φάτο 1329
Φατὸν 926
Φέγγη νοερῶς ὑφασμένα F. 38, 4
Φεραιόθεν 173. 221
Φέρασπι H. 88, 2
Φερβὰ 1111
Φερεγλαγέες L. 216
Φέρειν L. 435
Φέρεις H. 28, 16
Φερέκαρπε H. 8, 5. 25, 3
Φερέκαρποι H. 37, 25
Φερέκαρπον H. 49, 10. L. 241
Φερέσβιε H. 7, 12. 9, 12
Φερέσβιος 321. L. 296
Φερεσβίου 309. quercus epithe-

Digitized by Google

ion, quatenus illa cibum praebebat hominibus. GESN.
φέρεσθαι 584
φερεσαφύλοισιν L. 262
φέρισε H. 12, 9. 63, 13
Φερητιάδ 187
φερόλβια H. 63, 12. 67, 2
Φερσεφόνεια H. 28, 16. 56, 10
Φερσεφόνειαν H. 45, 6
Φερσεφονείης H. 23, 11
Φερσεφόνη H. 70, 3
Φερσεφόνην 23. 1190
Φερσεφόνης 26. H. 55, 9. 69, 3. 70, 5
φέρτατος L. 430
φέρτερον L 199
Φερώνυμος 717
φεύγειν ἀπὸ χόλον L. 577
φηγινέην 66
φηγοῖο 888. 922
φηγὸν 127. L. 115
φηγὸς 264. 989 φηγῷ 764
φήμας H. 33, 9
φήμην ἔνθεο τέρνοισι F. 2, 41
φθέγξατο F. 5, 2
φθέγξομαι L. 326. F. 1, 1
Φθίη 129
φθιμένης L. 549
φθιμένοισι 172
φθιμένων 39
φθίσθαι 141
φθιτοῖσιν 176
φθόγγον L. 60
φθόνον H. 63, 6
φιν, idem quod σφιν vel σφι, pro αὐτοῖς poni videtur 167. GESN.
φιάλην 324
φιλαγρότι H. 35, 6
φιλάγρυπνε H. 8, 7. 53, 5
φιλάγρυπνος H. 76, 6
φιλάλυπον H. 49, 7
φίλανδρε H. 27, 4. 54, 12
φίλατο 508. 719
φιλέηθεε H. 10, 5. 21. 31, 11
φιλέηκε H. 55, 2
φιλέηκον H. I. 4
φίλετο 508. 719
φιλία H. 9, 11
φίλιππε H. 8, 5
Φιλλυρίδης 450
φιλόδρομε H. 13, 10
φιλόθυρσε H. 53, 11
φίλοιτερ H. 26, 13. 31, 9. 35, 5
φιλοιτρομανὲς H. 13, 3
Φιλοκτήτεο L. 343
Φιλοκτήτης L. 387
φιλόκωμ' H. 62, 8
φιλομμειδὴς H. 54, 1
φίλον H. 82, 7. L. 556
φίλος H. 45, 7
φιλονάματε H. 7, 16
φιλοξενίᾳ 503
φιλοπαίγμονες H. 50, 13
φιλοπαίγμονι H. 10, 6
φιλόπαις H. 1, 3
φιλοπάννυχε H. 2, 5. 54,
φιλότητι 218
φιλότητος L. 36. 465
φιλότροφε H. 1, 5
φιλοφροσύνης L. 166
φίλτροις 477
φίλτρων 671. 882. 1170. H. 54, 14
Φιλύρας 753. Apoll. 2, 395. 1235. GESN.
Φινεῖ 673
Φινεὺς 669
Φινῆος 678
φιτροῖσιν 961
φιτρὸς 569. 950
φλεγέθουσαν H. 18, 4
φλεγεθοίων H. 31, 12
φλέγρη 1123
Φλίας 192
φλόγα L. 181. 471
φλόγα ἐκπέμπειε L. 271
φλόγας L. 176
φλογέαις 812. H. 65, 2
φλογερὸς H. 18, 6

Digitized by Google

Φλόγες E. 5
Φλόγες ταχιναὶ H. 59, 6
Φλογίαις H. 65, 2
Φλογόεντα H. 19, 2
Φλόγας L. 183
Φλογὸς L. 183. 186
Φλογὸς δ' ἀπέλαμπεν αὐτμὴ 1219
Φλοιὸς L. 526
Φλὸξ 528
Φοβερῶπες H. 69, 8. 10
Φοβερωπὸν F. 8, 8
Φόβος H. 45, 7
Φόβων H. 38, 3
Φοῖβε H. 33, 1
Φοίβην F. 8, 25
Φοιβήτορι L. 383
Φοῖβον H. 34, 4. 78, 6. L. 392
Φοῖβος L. 354. 508
Φοίβῳ H. 66, 6
Φοίβῳ 138
Φοινικέην 580
Φοίνιον H. 38, 6
Φολίδεσσιν 927. L. 283
Φολίδων 1013. H. 11, 10
Φολόη 416
Φονεύσεις H. 28, 16
Φονῆα L. 348
Φόνοις H. 64, 8
Φόνῳ L. 552
Φορβὰ 1111
Φορέεσκον 1160
Φορεύμεθα 1038
Φορεύμενος 928
Φορέωσι L. 300
Φόρκυν F. 8, 26
Φόρκυνα 337. Vid. Hes. Theog. 238. it. 270. ORAT.
Φόρμιγγα 381. 417
Φόρμιγγι 109
Φόρμιγγος 999
Φράδμονες F. 32, 9. gnari. OR.
Φρένα H. 31, 5. 76, 8. L. 477. 527
Φρεσὶ H. 88, 13. L. 44. 45. 198. 625. 638
Φρίκιαν H. 23, 2
Φρικτὰ 465
Φρικτὲ H. 64, 4
Φρικτοῖς H. 13, 5
Φρικτὸν H. 72, 1
Φρικτὸς Fr. 3, 16
Φρικώδεα 10
Φρικώδεας H. 18, 7
Φρικώδη H. 19, 4. 20, 4. 31, 7
Φρίξιο 792
Φρίξῳ 859
Φρίσσουσιν F. 3, 3
Φρόνησις H. 31, 9
Φρυγεῖτῃ 894
Φρυγὸν 981
Φρυγίῃ H. 41, 6. 48, 5
Φρυγίης H. 47, 5
Φρυγίης αὐτειρα H. 26, 12
Φυγέτην L. 77
Φυγόλεκτρε H. 31, 8
Φυὴ H. 12, 7. Φυῆς H. 12, 7
Φυκέεσσιν 244
Φύκι' L. 513
Φῦλ' L. 225
Φῦλα 89. H. 33, 19. 68, 14. 77, 10. L. 573
Φύλακες H. 30, 4
Φυλάκῃ 137
Φυλάξῃ L. 120
Φυλασσέμεναι L. 573
Φύλλα L. 515
Φύλλων H 37, 19
Φῦλον H. 54, 14
Φύλα Χαλδαίων F. 2, 23
Φυλόπιδος H. 88, 15
Φύξιν L. 573
Φίονται L. 507
Φύσεις H. 10, 19
Φύσεως H. 24, 2. 65, 3. 65, 13. 86, 3
Φύσι H. 9, 1
Φύσιν H. 15, 5. 68, 7
Φύσιος L. 244

Digitized by Google

φύσις H. 24, 6
Φυτάλιε H. 14, 9
Φυταλιῆς L. 261
Φυτάλμιε H. 14, 9
φύτλην 428
φυτοσπόρε ἀλκῆς F. 41, 5
φυτῶν L. 512
Φωκίδος 145
φωριαμῶ 954
φῶς L. 74. 163
φῶς H. 42, 8
φῶς ἀμίαντον H. 65, 6
φῶς ζωῆς H. 7, 18
φωσφόρε H. 7, 12. 33, 5. 65, 3
φωσφόρον ἦμαρ E. 24
φωσφόρος αἴγλη 1244
φῶτα L. 50. 84. 450. 463
φῶτας L. 297. 472
φῶτες L. 43. 234. F. 12, 1
φωτί L. 544
φωτὸς L. 297
φωτῶν H. 88, 5

X.

Χαβάζιε L. 752
χάεος 419
χαῖρ' 78
χαίρουσιν H. 65, 11
χαίρων H. 17, 18
χαῖτα serpentis F. 8, 9
χαιτήεις ἵππος 976
χαλαζαίη 764. Fagi epitheton.
χάλαζαν L. 268. 591
χαλάζιε L. 752
χαλᾷς H. 18, 17
χαλάσσαι 739
χάλασσαν 372
Χαλδαίων F. 2, 24
χαλινοῖς H. 39, 14
χάλκανθον 958
χάλκεα L. 27
χάλκειον 1348
χάλκιμον 960. Quid rei sit, non inueniebam. GESN.
Χαλκιόπη 860
Χαλκιόπην 792
χαλκοπόρυτα H. 88, 2
χαλκόκροτε H. 13, 3
χαλκόκροτοι H. 37, 1
χαλκὸν L. 609
χαλκοτόρευτον H. 16, 2
χαλκῷ L. 276
Χάλυβες 739. V. Apollo. 2, 375. it. 1003. GESN.
χαμαιζήλοιο 929
χαμαίμηλον 919
χαμεύνας 1332
χαμεύνης 892
Χαονίην 127
χάος 12
Χαραδραίων 751. 1045. 1299
χαρᾶς H. 72, 6
χαράσσειν κῦμα 370
κάρασσον 701
χαριδῶτι H. 54, 9
χαρίεντα H. 81, 6
χαρίεσσιν H. 45, 5
χαρίζῃ H. 26, 10
χαριζόμεναι H. 42, 9
χάριν H. 18, 20. 50, 15
χάρισιν H. 27, 12
Χάριτας E. 18
Χαρίτες H. 42, 8. 59, 1
Χαρίτων H. 9, 13
χαριτῶπα H. 16, 5
χάρμα H. 49, 7
χαρμοσύνης H. 59, 4
χαροδῶτι H. 8, 9
χαροπαίγμονες H. 23, 2
χαροπὴν 457
χαροποῖο θαλάσσης F. 1, 21
χαροπὸν χῦμα 256. 270
χαροπὸν κῦμα 1265. Apud nostrum semper maris et fluctuum epitheton: apud Homerum et Homeristas leonum: vt *ferum* mare non minus quam leones *feros* Latini dicunt. GESN.
Χάρυβδις 1252

Digitized by Google

χατέοντι L. 687
χέεται 734
χειῇ L. 467. de latebra ſerpentis, vox Pindarica. GESN.
χείλεσιν L. 314
χεῖλος 798
χειμερίοις H. 79, 1
χειμερίοισιν 496
χειμῶνος H. 33, 21. 74, 6
χεῖρ' L. 316
χεῖρα L. 95
χεῖρας ἐρετμώσαντες 356. pro χερσίν. GESN.
χείρεσσι L. 623
χειρὶ 438
χειρῶν L. 377
Χείρων 376. L. 11
Χείρωνι 406
χελυκλόνον 381. a teſtudine reſonantem. GESN.
χέλυν 71. 87. 1285
χέοντες 1151
χερσὶν L. 368. 521
χερσὶ δρέπουσαν 1190
χέρσῳ 244
χευάμενοι 724
χευάμενος L. 213
χεῦμα 187. 266. H. 15, 8. 16, 7. 41, 10. νάματος F. 2, 27
χεύμασιν 1049
χεύματ' 781
χηραμόθεν L. 701
χηραμόνεσσιν 1264
χήτει L. 76
χθαμαλὴ 1134
χθόνα L. 590
χθόνα παμβασίλειαν H. 17, 6
χθονὶ 1012
χθονία H. 2, 8. 35, 9. 39, 12
χθονία μήτηρ H. 48, 4
χθονίαι H. 50, 3
χθονίαν H. 70, 1
χθόνιε H. 17, 3
χθόνιοι inferi 973. H. 37, 2. terreſtres. GESN.
χθονίοιο Διὸς H. 69, 2
χθόνιον H. 52, 1
χθονίους δαίμονας E. 33
χθονὸς H. 79, 6
χθὼν H. 84, 2
Χιόναιων 751
χιονώδεα 1370
χιονώδεος H. 79, 2
χιτῶνα διαῤῥήξας H. 18, 16
χλαῖναν 198
χλαίνας 507
χλόαις H. 25, 7
χλοεραῖς L. 615
χλοερὸῖο L. 751
χλοερὸν L. 158
χλοόκαρπε H. 39, 5. 52, 8
χλοοκάρποις H. 28, 13
χλοόκαρπος H. 57, 6
χλόμορφε H. 83, 6
χλωρὸν 1222
χολάδας 962
χόλον H. 71, 8. 85, 11. L. 577
χόλον αἰνὸν L. 377
χολύμενοι H. 37, 15
χόλῳ L. 463
χολωσάμενος 1276
χορείαις H. 54, 21
χορευτὰ E. 9
χοροιμανὲς H. 51, 7
χοροῖο H. 56, 3. 74, 1
χοροῖς H. 22, 3. 42, 8
χοροῖσι H. 48, 3
χορὸν L. 156
χοροπαίγμονες H. 23, 2
χοροποιὲ H. 33, 6
χορὸς H. 52, 7. L. 102
χρησμῷ L. 756
χρησμὸς 28. H. 33, 9
χρησμῳδὲ H. 85, 2
χρίοις L. 251
χρόα L. 280
χροιὴ L. 781
χροιῇ L. 470
χροιὴν H. 70, 5. L. 566. 610
χρόνοις H. 86, 10

Digitized by Google

χρονοκάρδιαν H. 18, 8
χρόνον E. 29. H. 86, 2
χρόνῳ H. 11, 3
χρόνῳ μῆτερ H. 8, 5
χροοκάρπαις H. 28, 13
χρυσάορι 138. Epitheton Apollinis etiam Heſ. Εργ. 771. GESN.
χρυσαόρῳ L. 545. Perſei. GESN.
χρυσαυγὴς H. 7, 2
χρυσεγχὴς H. 51, 11
χρυσείην 324
χρυσεόμαλλον 1016
χρυσεοπήληξ H. 88, 1
χρυσεοτάρσαις 338
χρυσεοτεύκτοις H. 54, 18
χρυσεοφεγγὲς F. 7, 28
χρυσῆνι 1277
χρυσήνιος 561
χρυσοῖο L. 83
χρυσοκόμα H. 33, 9
χρυσόλιθος L. 295
χρυσολίθῳ L. 293
χρυσολύρη H. 7, 9. 33, 3
χρυσὸν L. 92
χρυσοπάτρῳ L. 546
χρυσορόας 1129
χρυσόῤῥαπις 135. L. 15. Mercurii epitheton ob virgam ſ. caduceum. GESN.
χρυσότριχε L. 288
χρυσῦ L. 690
χρυσοχίτωνα L. 715
χρώματ' L. 606
χρῶς L. 654
χύτλα 32. Oſiridis, piamina, ſpeciatim quae pingui ablutione conſtant. Sic de inferiis χύτλων μειλίγματα 571. Certe Schol. Od. Z, 8 Ariſtoph. Veſp. 1208 et Heſych. ac Suidas, τῶ μεθ' ὕδατος ἐλαίᾳ mentionem faciunt. Commodiſſime ad hunc locum Schol. Apollo. 1, 1075. χύτλα τὰ μεθ' ὕδατος ἔλαια· καταχρηστικῶς δὲ, ὡς ἐνταῦθα, τὰ ἐναγίσματα, καὶ αἱ χοαί. Agit autem Apollonius de annuis honoribus Cyzico eidem habitis, ἐτήσια χύτλα χέωντες. GESN.
χωομένη L. 477
χωρὶς H. 59, 9
χῶρον H. 28, 20

Ψ.

Ψαμάθοιο 233
ψαμάθῳ 112
ψαμαθώδεας 332. 631
ψαμμώδεσιν H. 54, 23
ψαφαραῖσιν ἠϊόνεσσι 308
ψαφαρὸν δίκταμον 917. Videtur tenuiſſimam lanuginem ſignificare, qua folia et flores quidam vt ſubtiliſſimo pulvere conſperſi ſunt. GESN.
ψεδνοκάρηνος L. 250
ψευδέα L. 762
ψευδομένη H. 13, 7
ψεῦδος L. 510
ψευσθεὶς H. 70, 4
ψιθυραὶ H. 80, 2
ψύλλιον 959 (ψυλλεῖον)
ψυχαῖς H. 56, 6. 11. 85, 4. 6
ψυχαῖσι H. 76, 4
ψυχὰς H. 56, 2. 84, 7
ψυχὴ H. 60, 7
ψυχῇ H. 54, 28
ἐν ψυχῇ νῦν F. 24, 4
ψυχὴν H. 86, 3. L. 52
ψυχῆς H. 70, 11. 75, 5. 88, 13
ψύχοντα H. 72, 5
ψυχοτρόφοι H. 37, 22
ψυχοτρόφως H. 15, 3
ψυχοφθόρος H. 67, 6
ψυχρῇσι L. 275
ψυχρὸς L. 187
ψυχῶσα τὰ πάντα ψυχὴ F. 24, 3

Digitized by Google

Ω.

Ὠγυγίῃ H. 58, 10
ὠγύγιος H. 63, 10
ᾠδαῖσι H. 55, 2
ᾠδῇ L. 161
ᾠδὴν L. 514
ᾠδῖνα H. 34, 3
ᾠδῖνα γονίμην H. 43, 8
ᾠδῖναι H. 43, 4
ᾠδίνων H. 1, 2. 35, 4
ᾠδῖσι λοχίαις H. 25, 5
ὦκα 441. 774. L. 186
ὠκεανοῖο E. 27. H. 50, 1
ὠκεανὸν H. 37, 8. 82, 1
Ὠκεανὸν Titanem F. 8, 27. 31
ὠκεανὸς H. 10, 15. γένεσις πάντεσσι F. 18, 6. ὠκεανὸς ἦρξε γάμοιο F. 14, 1
ὠκεανῷ 331. H. 21, 1
ὠκείαις H. 81, 2
ὤκτιρεν 1316
ὠκύαλον 469
ὠκύδρομοι H. 68, 9
ὠκυλόχεια H. 1, 4. 9, 19. 35, 8
ὠκυπέτης L. 535
ὠκυπόδεσσι 302
ὤλετο L. 70
ὠλίσθανε 267
ὠμάδιε H. 51, 7. Bacchi epitheton. ὠμάδιον H. 29, 5
ὠμάρτησε 1212
ὠμηστὴ L. 741
ὠμηστῆρος L. 640
ὤμοις 198
ὤμοισι L. 331
ὦμον L. 239
ὦναξ 1
ὠογενῆ H. 5, 2
ὤπασεν ἄτην 673
ὤπασε 446. 1224. L. 461. 687
Ὥρᾳ H. 42, 1. 5
ὥρᾳ L. 561
ὥραις H. 10, 4. 31, 14. 16. 50, 17. 52, 7. 53, 3. 55, 5
ὥραισι H. 25, 3. 55, 2
Ὥρας E. 18. H. 43, 7
Ὠρείθυια 217
ὤρεξεν 412
ὠρίαι H. 9, 19
ὠριόκαρπον H. 55, 11
ὤριον H. 33, 23
Ὠρίων L. 489
ὦρον F. 7, 2
ὠροτρόφε H. 7, 10
ὠροτρόφοι H. 37, 25
ὦρσεν 866. L. 99
ὦρτο L. 128
ὠρύονται L. 741
ὠρῶν H. 28, 9
ὥς τ' 858
ὥσασθαι 1318
ὠτειλῆϊσιν L. 647
ὤχρεις 1305 (ὤχραινε)

Digitized by Google

INDEX II
IN COMMENTARIOS.

A.

A forma accusatiui pr. decl. pro ην L. 307
α finale productum p. 701. 706. 707. 712
α vocat. pr. decl. a nominat. ης producitur p. 769
ἀβολεῖν Arg. 471
ἀγγελιαφόροι praefat. Tyrwh. not. 9
ἀγὸς Arg. 869
ἀγχήρης Arg. 1076
ἀγχισεὺς Arg. 224
ἀεὶ H. 62, 11
ἄελπτος Arg. 940
αἰεὶ et αἰὲν p. 723
αἴθ' ὄφελον p. 825
αἶθος L. 172
αις forma datiui Arg. 700
Αἴσηπος et Ἄσωπος Arg. 196
αἴσσειν Arg. 972
ἀκοὴ p. 813
ἄλλοτε ἄλλος p. 732. 738
ἀλύσκειν, ἀλυσκάζειν Arg. 439
ἀμφιδοκεύειν p. 824
Ἄμφρυσος quo accentu Arg. 190
αν tertia plur. verb. producta p. 713
ἂν μὲν L. 247. et add. ad h. l.
ἂν δ' ἄρ' et αὐτὰρ Arg. 728
Ἀνάγκη Arg. 12
ἀνάπυσος Arg. 1166
ἀναῤῥώεσθαι Arg. 1263
ἀνατρέχειν Arg. 1209
ἀνενείκατο φωνὴν p. 822. 823
ἀνὴρ et φὼς p. 749. 753
ἀνταυγὴς H. 7, 5
ἀντικρὺ vltima producta p. 706. 713
ἀντικρὺ et ἀντικρύς p. 745
ἀπαὶ non correpta vltima p. 723
ἀπελευθερία praef. Tyrwh. not. 9
ἄπλητος Arg. 933
ἁπλῶσαι p. 814
ἀποσπάδιον addend. ad Hymn. 18, 13
ἀράσσειν p. 815
Ἀρεία Ἀθήνη Arg. 31
Ἄρεως vltimis contractis p. 825
Ἄρης de prosodia Arg. 1078
Ἀριμάσπαι Arg. 1066
ας accus. tert. decl. product. p. 707
ἄσῃ, ἄσις p. 712
ἀτρυχίτων p. 819
Ἄσωπος et Αἴσηπος Arg. 196
αὐτὰρ et ἂν δ' ἄρ' Arg. 728
ἀφλοισμὸς L. 475
ἀχείματος Arg. 11

Digitized by Google

B.

Βαρὺν vltima producta p. 708
Βένδις H. 9, 8
βόθρος Arg. 957
Βρόγχιος H. 34, 7
βρίθειν Arg. 258
Βριμὼ terræ Arg. 17

Γ.

Γαῖαν de prosodia Arg. 1287
γαίη p. 766
γὰρ post duo et plura vocabula p. 826
γὰρ et δὲ permut. p. 778. 780 bis 782. 783. 785 bis.
γὰρ et ὃ permut. p. 785
γὰρ et τὲ permut. p. 779. 783
γομφοῦν p. 814
Γυμναῖος et Διμναῖος Arg. 1066

Δ.

Δὲ post duo et plura verba p. 820. et addend. ad h. l.
δὲ et γὰρ permut. p. 778. 780 bis. 782. 783. 785 bis.
δὲ et καὶ permut. p. 737 bis.
δεῖμα Arg. 934
δῆμος ciuis Arg. 125
διανδὴς Arg. 588
Διόνυσος H. 34, 7
δίμοιρον Arg. 1059
δισσὸς et δόλιχος Arg. 373
δοκεύειν Arg. 894. p. 823
δόλιος et δολιχὸς Arg 122
δολιχὸς et δόλιος Arg. 122. et δισσὸς Arg. 373
δόρπον μέγα Arg. 672
δυπῆσαι p. 819
δρύμα Arg. 681
δυσάντητος Arg. 1348
Δυσαύλης H. 41, 6
δωμήσασθαι p. 821

E.

E habet digamma p. 773. additum ab librariis p. 776. cf. p. 779
Ἔ μεν p. 799
ἑανὸς Arg. 864
ει datiu. pro ει p. 822
εῖ datiu. vltima producta p. 712. 713
εἰ μὴ γὰρ p. 825
εἰ δ' ἄγε Arg. 257
εἶδε cum infinit. Arg. 1166
εἶν p 734
ειν forma neutr. gen. pro ων p. 705
ἐκμάσσεσθαι Arg. 18
ἐκποθὲν Arg. 824. p. 825. et addend. ad h. l.
ἐλαύνειν Arg. 227
Ἕλλην opponitur Chriffiano Tyrwh. praef. not. 9
ἕλπετο et ἔπλετο Arg. 236
ἐλπίζω, ὦς Arg. 847
ἔμμεν p. 723
ἓν δὲ Arg. 156. 159. p. 815
ἐνδάπιος p. 822
ἔντεα νηὸς Arg. 446
ἕξαλος Arg. 1368. p. 826
ἕξις p 816
ἐὸς abundat p. 746. 809. 815
ἑπάφιος H. 50, 7
ἐπεὶ an pro ἔπειτα Arg. 185. 680
ἐπεὶ ὑ, ἐπεὶ ὥς contracta L. 442
ἐπείγειν pallim Arg. 1029
ἐπὶ vltima producta p. 701. 711
ἐπ' ἤματι, ἐπὶ ἤματι p. 732. 733
ἐπιήρανος Arg. 87
ἐπιθρώσκειν Arg. 491
ἐπικλώθειν Arg. 714. et in addendis ad h. v.
ἐπιπλεῖν Arg. 765
ἐπιφροσύνησιν et ἐφημοσύνησιν add. ad Arg. 1303
ἔπλετο et ἕλπετο Arg. 236

Digitized by Google

ἐποπίζω L. 67
ἔπω addend. ad Arg. 864
ἐραννὸς et ἐρυμνὸς Arg. 85. 928
ἐρετμῶσαι Arg. 360. p. 816
ἐριβρεμέτης Bacchus H. 49, 3
Ἑρμάων Arg. 385 p. 750. 816
ἐρύειν κραδίην Arg. 318
ἐρυμνὸς et ἐραννὸς Arg. 85. 928
Ἔρως διφυὴς Arg. 14
ἔρωτες p. 823
ες plural. productus p. 702. 720
εσι datiui forma Arg. 614. p. 821
έτις forma adiectiu. Arg. 515
έτα accus. adiectiu. fem. Arg. 515
εὖ Arg. 864
Εὐβουλεύς, Εὔβουλος Arg. 24
εὐθὺ et ἰθὺ Arg. 1041
Εὐνομίη et Εὐρυνόμη Gratia H. 60, 2
Εὐρυμεναὶ Arg. 990
Εὐρυνόμη et Εὐνομίη Gratia H. 60, 2
εὖτε *veluti* p. 759. et addend. ad p. 762
ἐφαπλῶν p. 816
ἐφάπτωρ H. 50, 7
ἐφετμῇ Arg. 6
ἐφημοσύνη Arg. 1303. ἐφημοσύνῃσιν et ἐπιφροσύνῃσιν add. ad Arg. 1303
εων gen. plur. contractus praecedente syllaba breui, add. ad Arg. 504

Z.

Ante ζ correpta vocalis p. 761

H.

H pro εα plural. p. 822
ἢ et καὶ permut. Arg. 289. p. 750
ἢ et ἦ cum seq. vocali contracta Arg. 847
ἦθος, ἤθεα p. 816
ἠλασκάζειν Arg. 439
ἦλθεν et ἤλυθεν p. 723
ἠπεροπεύειν, ἠπεροπεὺς Arg. 58
Ἠρικεπαῖος H. 6, 4
ῃσι datiuus Arg. 700
ᾐών, ᾐόνες Arg. 564. p. 820

Θ.

Θεηγόρος p. 820. addend. ad p. 820
θελξίφρων p. 816
θυιὰς H. 55, 23
θυρσεγχὴς add ad H. 45, 5
θυρσόλογχον add. ad H. 45, 5

I.

Ἰάχειν, de prosodia, Arg. 822
ἰδὲ p. 812
ἰθὺ et εὐθὺ Arg. 1041
ἰκρίον Arg. 768
ἱλεῖσθαι Arg. 947
ἵν Arg. 781. p. 788
ἵνα post verba iubendi p. 814

K.

Καὶ explicat Arg. 158. 605
καὶ et ἢ permut. Arg. 289. p. 750
καὶ productum ante vocalem Arg. 1117. p. 728. 729
καὶ δὲ p. 768
καλὸς prima breui Arg. 496. p. 817 seq.
κανθὸς Arg. 936
καρδιᾶσθαι Arg. 318
καρδιουλκεῖν Arg. 318
κάσις p. 825
καταντικρὺ vltima producta p. 706
κὲν ἂν L. 247
κὲν κὲν L. 247
κενεὼν p. 824
κέρως Bacchus H. 52, 10
κεύθειν passiue L. 584

Digitized by Google

κλαδεῶν Arg. 928. p. 824
κλυτὸς sem. Arg. 220. 476
κόλποι Arg. 13.
κολπῶν p. 825
κραίνειν Arg. 1303. et add. ad h. v.
κυδαίνειν, κυδάνειν Arg. 1230
κύπλος Arg. 209. 327
κυπλοῦσθαι p. 816. 823
Κυταιάς, Κυταιΐς Arg. 1009

Λ.

Λεύσσειν Arg. 775
λέχεα Arg. 571
λεὼς p. 822
λιπείτης H. 46
Λιμναῖοι et Γυμναῖοι Arg. 1065
λιτὸς prima breui Arg. 92. et in addend. ad h. v.
λιτὸς *longinquus* add. ad Arg. 92
λλ et μ Arg. 105
λοχεύειν p. 811. et addend. ad h. l.
λόχος p. 821
λύειν ὀδόνας Arg. 1158
λύειν et λύεσθαι πείσματα Arg. 1352. et addend. ad h. v.
Λυκαία p. 684. 685
λυσόεργος Arg. 7
Λυσεὺς Bacchus H. 52, 2
λύσιος Bacchus H. 50

M.

M. et λλ Arg. 105
μαινόλης H. 45, 4
Μαλεήτις Arg. 206
μέγα δόρπον Arg. 672
Μελάντιοι σκόπελοι Arg. 1363
μέλειν et μέλεσθαί τινι. Arg. 383. p. 815
μὲν omissum p. 784. permut. cum δὲ p. 782. cum γὰ p. 782. 784
μέροπες substantiue p. 825
Μήλιος Hercules Arg. 24
Μήλων Hercules Arg. 24
μήσασθαι add. ad Arg. 599
μηροραφὴς H. 52, 3
μηροτρεφὴς H. 52, 3
μηρύεσθαι Arg. 638
μὴν et σφὼν permut. p. 748. μὴν post ὃν p. 793. 799
Μινυεὺς, Μινυὰς etc. Arg. 592
Μίσα H. 42, 3
μισέλλην Tyrwh. praef. not. 9
μιτροφόρος Bacchus H. 52, 4
μορφὴ p. 823
Μόσσυνες, Μόσσυνοι Arg. 745
μυχὸς Arg. 85

N.

N ἐφελκυστικὸν praef. editoris.
ναὶ μὴν καὶ Arg. 216
ναυὸς Arg. 576
νεβρίτης L. 742
νέκυν vltima producta p. 708. 715
νεόξυτος penultima longa, addend. ad Hymn. 10, 22
νέποδες H. 55, 20
νεὼς templum p. 822
νηῆσαι Arg. 957
νῖκος p. 821
νυκτέλιος H. 49, 3
νῶϊν genitiuus p. 801

O.

Ὁ cum γὰρ permut. p. 785
οἷ habet digamma p. 773. de eo p. 773 seqq. οἷ pro genitiuo p. 801. pro accusatiuo p. 802
οἷ permutatur cum αἰ Arg. 1145
— ἀμφ Arg. 1228
— ἀπὸ Arg. 509
— ἄρα Arg. 285. 678. 764. 892. 1038
— ἄρ' ἐπ Arg. 980
— ἄρ' ἐς p. 808

Digitized by Google

οἵ permut. cum αὐτῷ p. 782
— γὰρ Arg. 532. 776
— γὲ Arg. 536. 1206. p. 726. 786. 806. 808
— γ' ὑπ p. 695
— δ' ἅρ Arg. 1314
— δ' ἅρα Arg. 1028
— δὲ Arg. 946
— δὴ Arg. 224. 293. 652. 737. 778. 839. 846 1277. p. 808
— ἕ Arg. 1029. 1107. p. 743 751. 806
— ἑοῖ p. 781
— ἐπ' Arg. 411. 720
— ἐπεὶ Arg. 185. 680. 685. 694. 1068
— ἔπειτα Arg. 680
— ἐπὶ Arg. 185. 326. 509. 680. p. 809
— ἢ Arg. 476. (Arat. Phaen. 169)
— Ϙ' ὑπ' p. 695
— κ' Arg. 301
— καὶ Arg. 68. 695. 1166. 1265. p. 695
— κατ Arg. 688
— μὲν Arg. 287. 475. 819. 849. 930
— μὲν p. 695
— μὴν Arg. 841
— μὶν Arg. 734. 773. 1179. 1199. 1242. p. 806. 808. 824
— νὶν Arg. 781. 941
— νοι p. 749
— νὺ Arg. 832. p. 740. 807.
— ὅς Arg. 1029
— παρ' Arg. 63. 725
— πυ p. 809
— πρὸ Arg. 396. 535
— πρὸς Arg. 652
— ῥᾳ Arg. 864. p. 809 bis.
— ῥᾴ ἑ Arg. 808
— ῥ' ἑξ Arg. 1289
οἵ permut. cum σφὶν Arg. 1258
— τάδ' Arg. 714
— τ' ἄρα Arg. 1380
— τὲ p. 738. 747. 808
— τὶ Arg. 832. p. 748. 806
— τὶν' Arg. 832
— τοι Arg. 178. 524. 1121. 1319
— τὸν Arg. 305
— τότ' Arg. 416. 520. 1031 1182. 1230
οἵ omissum Arg. 583. 771. 1129. 1262. 1288. 1299. Lith. 484. 618. p. 807 saepius. 808 ter. 809 bis. omissum verbis mutatis Arg. 590. 606. 869. 1017. 1251. 1303. αὖ οἱ mutatum in αἰὲν Arg. 787. νύ οἱ in νῦν Arg. 1167. ῥά οἱ in τότ' ἄρ' Arg. 1214
οἵ additum ab librariis p. 778. (v. addenda ad h. l.) 807. confer quae dicta sunt p. 789. 791
οιο genitiu. p. 722 seqq. raro ap. trag. p. 724
οἶτρος Arg. 47. 104
ὁλκὸς Arg. 13
ον particip. neutr. product. p. 710
ον tert. plur. verb. producta p. 700
ὀπίζω L. 67
ὁπόταν male producta vlt. p. 717. c. indicat. add. ad Arg. 9
ὄπωπε p. 825
ὀρᾷν Arg. 775
ὀρείτης L. 307
os genitiu. productus p. 703. 709. 715. 719
os particip. product. p. 714. 719. 720
ὅς *suus* abundat p. 746. 803. 815
ὅστε L. 299

Digitized by Google

ὅταν c. indicat. Arg. 9. male producta vltima, p. 717. 718
ὦ ἔθεν p. 799
ὦλος Arg. 960
ων pro εον p. 822
ως genit. pro εος p. 822
ὀφέλλιμος p. 816
ὄφελον p. 825. cum infinit. Arg. 1166
ὀφέλσιμος p. 816
ὄφις, ὄφιν vltimis productis p. 710
ὄφρα post verba iubendi p. 814
ὀχεαὶ Arg. 79

Π.

Πάϊς Arg. 864. et add. ad h. v. Vltima producta p. 706
πάλιν vltima producta p. 710
πανημέριος Arg. 1010
παννύχιος Arg. 1010
Πανόπεια p. 728
παρροδίτης p. 766
πατέρα et υἷα permut. Arg. 15
πίπλος Orphicus Arg. 314
πέπλῳ et πλεκτῷ perm. Arg. 314
περάσαι Arg. 85
περικιόνιος H. 47
περιμήκετος p. 823
πηκτὶς Arg. 6. p. 811
πίσυνος vltima producta p. 704
πλεκτὰ Arg. 314. πλεκτοὶ τάλαροι add. ad h. v. πλεκτῷ et πέπλῳ Arg. 314
πολυμήκετος p. 823
πολυχανδὴς p. 821
πονειάθω Arg. 770
Πραξιδίκη Arg. 31
πρηὼν p. 616. not.
πρὶν productum p. 700
προκυδαίνειν Arg. 1230
προρέειν Arg. 1137
πρὼν p. 616. not.
πυρῇ et πυρὶ Arg. 317
πυρίγληνος L. 651. p. 824
πυρὸς vltima producta p. 708

Ρ.

Ῥὰ et μὲν permut. p. 782. 784
ῥέειν actiue Arg. 1137
ῥεῖθρον p. 822
ῥύμα H. 10, 22. et addend. ad h. v.

Σ.

Σαυρωτὴρ p. 623. not.
σείριος p. 813
σημεῖον Arg. 37
Σῖφαι vrbs Arg. 125
στάχυς Arg. 219. p. 814
τείνειν Arg. 115
τέργειν orare Arg. 774
σύγχορτος Arg. 194
συνθεσίῃ, συνθεσίῃσι Arg. 352
σφὶν p. 773 seqq. pro οἷ p. 792. 797. productum p. 707. permut. cum μὶν p. 748
σχερὸν Arg. 1139
σχιστὴ Arg. 964

Τ.

Ταρσὸς p. 814. et addend. ad h. l.
τὲ explicat Arg. 158. 605. post duo et plura vocabula p. 815. productum p. 699. 706. 710 seq. 714. 720
τέναγος Arg. 1099
τέρας Arg. 37
Τηθὺς mare Arg. 337. p. 814
τὶς productum p. 704. 705
Τιτὰν βουκλόπος p. 616
τοῖος pro οἷος p. 746
τοῖς — σφὶν p. 798. 799
Τομαριὰς Arg. 268
τὸν — μὶν p. 798. 799
τόνοι λύρας H. 34, 17
τόφρα Arg. 349. pro ὄφρα p. 735

Digitized by Google

τρηχεινος add. ad Arg. 181
τρίβος p. 812
τρίμοιρον Arg. 1059
τρισσοὶ pro τρεῖς Arg. 121
Τύχη Diana H. 72, 3

T.

Τα accus. sing. ab nominat. υς p. 814
υἷα et πατέρα permut. Arg. 15
υἱεὺς Arg. 139
ὕμνος p. 817
ὕπατος Tyrwh. praef. not. 9
ὑπειρεσίη Arg. 670
ὑπέμβρυον p. 751
ὑπισχνῦμαι L. 82
ὑποκλάζειν Arg. 439. p. 816. et addend. ad h. l.

Φ.

Φάνης Arg. 15
Φερώνυμος, Φερωνυμίη p. 822
Φηγὸς Arg. 67
Φίλτρον Arg. 481. p. 823
Φὶν p. 803 seq.
Φυλάσσειν. πεφυλαγμένος p. 821
Φὼς et ὀνὴρ permut. p. 749. 753

X.

Χάλαζα, χαλαζαῖος, χαλαζήεις, χαλαζεπὴς Arg. 766
χαμαίζηλος p. 824
χαράσσειν p. 815
χθόνιος vltima producta p. 708
χιλίαρχος Tyrwh. praef. not. 9
χρόνον intelligitur H. 62, 11
χρυσόπατρος Perseus L. 544

Ω.

Ὠμάδιος H. 30, 5. 52, 7.
ὢν, ὄντος p. 824
ὡς ἂν H. 62, 11

Digitized by Google

INDEX III

RERVM.

A.

Abasgi populus Arg. 754
Accusatiuus post datiuum Arg. 824. primae declinationis cum genit. et datiuo permut. Arg. 631
Alectorides Arg. 139
Alexandrinae verborum formae p. 677
Anaphe inſ. Arg. 1366
Anaurus fl. Arg. 464
Ancorae Arg. 494
Apollinaris p. 763
Areſtorides Arg. 139
Aſtrologia Arg. 209

B.

Batrachomyomachia p. 763
Beatorum inſulae p. 642 ſeqq.
Britannia p. 684

C.

Cabiri Arg. 29
Caeſurae verſus heroici p. 692 ſeqq.
Chriſtodori numeri p. 690
Coluthi numeri p. 690
Coniunctiuus poſt praeteritum p. 736. 812
Correptiones breuium vocalium ante mutam cum liquida p. 755—764. ante ζ p. 761
Cypria ſacra Arg. 30

D.

Datiuus poſt accuſatiuum Arg. 824
Datiuus ſing. primae decl. cum gen. et accuſ. permut. Arg. 631
Datiuus pluralis primae decl. Arg. 700. tertiae decl. Arg. 614
Deorum ſexus duplex Arg. 14
Didacticorum poetarum numeri p. 760
Digamma Aeolicum p. 688 ſqq. ignorant in Homero grammatici p. 777. et addend. ad h. l.
Draco Stratonicenſis p. 678 ſeq. 681
Dualis pro plurali Arg. 823. L. 77. p. 747. oblitteratus Arg. 218. p. 696. 741. 743. 744. 745. 747
Dysaules H. 41, 6

E.

Elegiacorum verſus p. 764 ſeqq.
Epicae poeſeos aetates p. 687 ſeqq.
Epitheta ornantia per copulam iuncta L. 81. et add. ad h. v. et p. 739. 763
Euphorbus Lith. argum. II.

Digitized by Google

G.

Genitiuus primae decl. c. dat. et accuſ. permut. Arg. 631
Geographia Homeri, Orphei, Herodoti, p. 683
Gymnaei p. 684

H.

Hermionia p. 685
Heroica carmina quaedam in Anthologia p. 690
Hexameter heroicus quas formas habuerit ab Homero vsque ad ſectatores Nonni p. 687—691
Hexametri caeſurae p. 692 ſeqq. quarti pedis licentia p. 726—730. quinti pedis p. 741. 748
Heſiodi Ἔργων prooemium p. 689. Scutum Herculis p. 689
Hiatus p. 720 ſeqq. in recentioribus epicis p. 725 ſeqq. liciti in tragicis p. 724. 790. in fine quarti pedis p. 726 ſeq. in pentametro elegiaco p. 764
Hiatus admiſſus in
εσθε, ησθε terminat. verb. p. 734
ατε imperatiuo p. 743
ἄλλοτε ἄλλος p. 737. 738
ι datiui ſing. p. 730. 734. 735 bis. 741. 743 bis. 744. 745. 746. 748. 750
ἐνὶ ἤματι p. 734
περὶ p. 742. 744 bis.
τὶ p. 742
ὅτι p. 737
ὃ (in αὐτὰρ ὃ) p. 726. 738. 742
αο genit. p. 726. 734. 749
αο, εο ſec. perſ. verb. p. 743
ειο genitiu. p. 726
πρὸ p. 737
τὸ p. 733
Hiatus admiſſus in
ατο, ετο, υτο tert. perſ. verb. p. 741. 744. 745. 748
αντο, οντο, υντο tert. perſ. plur. p. 744
Hiatus ante ἄναξ p. 725
— εἴκειν p. 734. 746
— εἴκελος p. 725
— ἕκαστος p. 725
— ἕκηλος p. 742
— ἐμοῦ, ἐμὸς etc. p. 735
— ἔοικεν etc. p. 725. 740 ſeq.
— ἔργον p. 725. 736
— ἕρκος p. 742
— Ἥρη p. 735
— οἶδα p. 742
— οἶνος p. 742
— ὦλκα p. 735
Hibernia p. 684
Homeri carmina p. 687. 688. addend. ad Arg. 864. et ad p. 756. hymni p. 689. hymnus in Mercurium p. 689. in Panem p. 825. in Veſtam et Mercur. ibidem.
Homeri verba a librariis in Orpheum memoriae errore illata Arg. 442. 505. 515. 1251. 1304
Hyperborei p. 648 ſeqq.

I.

Ioannis Gazaei numeri p. 690
Iſis μελανηφόρος H. 42, 9

L.

Leontii numeri p. 690
Limnaei p. 684
Lycaonia Arg. 1287

M.

Macedonius: eius numeri p. 690
Manethonis lib. I. et V. Tyrwh. praef. not. 9

Digitized by Google

Masculinum epith. c. nom. fem. Arg. 263
Masculina adiectiua c. nom. fem. H. 78, 4
Maximus philosophus, Tyrwh. praef. not. 4
Maximus περὶ καταρχῶν Tyrwh. praef. not. 7. et p. 680. et praef. editoris.
Menetus Arg. 137
Minerua ἀρχεία Arg. 31
Moschi Megara et Europa p. 760
Musaei numeri p. 690

N.

Noctis oracula Arg. 28
Nonni numeri p. 690

O.

Onomacritus p. 681
Optatiuus post praesens p. 812. et addend. ad h. l.
Oratio recentiorum poetarum p. 772
Orphei Hymni p. 676. Lithica p. 676. Ἐφημερίδες, δωδεκαετηρίδες, γεωργία, Tyrwh. praef. not. 7. ἔργα καὶ ἡμέραι praef. editoris.

P.

Paulli Silentiarii numeri p. 690
Peplus Orphicus Arg. 314
Phasis p. 684
Pluralis et sing. permut. p. 751 bis 752 ter.
Praxidica dea Arg. 31
Productio breuis syllabae propter accentum Arg. 738. 1363
Productio breuis syllabae ob caesuram p. 697
ante δ p. 715
— δίος p. 704
Productio breuis syllabae ante δήν, δηναίος, δηρόν, p. 705
— ϰ p. 709
— λ p. 699. 701. 708
— λαπάρη p. 705
— λειμὼν p. 710
— λέπτρον p. 708. 715. 720
— λέχος p. 708
— λιαρὸς p. 713
— λιγὺς p. 710. 713
— λιπαρὸς p. 706
— λῖς p. 700
— λόφος p. 706
— λυγρὸς p. 720
— μαζὸς p. 713
— μέγαρον p. 704. 706. 707. 720
— μέγας et composita p. 702. 703. 704. 706. 707. 708. 713. 718
— μέλεα p. 711. 712. 713
— μελίη p. 714
— μενεαίνω p. 704
— μέσος p. 703. 708. 709. 713
— μόθος p. 712. 713. 714
— μοῖρα p. 716
— μόρος p. 715
— μύχατος p. 714
— νέκυς p. 713 bis
— νεφέλη p. 707
— νέφος p. 702. 712. 713. 714. 720
— Νότος p. 711
— ὦς p. 700. 704. 706. 707. 714
in κατὰ νόμον p. 711
— μάλα μόλις p. 705
Pronomen suffixum Hebraeorum p. 811
Pytheas Massiliensis p. 641

S.

Samothracia sacra Arg. 29

Digitized by Google

Scholiastes inedituus Hephaestionis p. 682
Sinda vrbs vel mons Arg. 751
Singularis et plur. permut. p. 751 bis 752 ter.
Siphae vrbs Arg. 125
Stobaeum interpolauit C. Gesnerus, Tyrwh. praef. not. 2
Superlatiuus pro comparat. Arg. 293

T.

Taurobolia Arg. 617
Theocriti carmen XXV. p. 691 seq. 758
Tryphiodori numeri p. 690

V.

Verbum compositum in repetitione praepositionem amittens L. 561

Digitized by Google

INDEX IV

SCRIPTORVM

A.

Addaeus p. 770
Aeſchylus Prom. p. 724. Agam. p. 790. addend. ad Hymn. 10, 22. Choeph. H. 78, 4. Suppl. H. 50, 7. 55, 23
Agathiae epigr. p. 770. 785
Alcaeus Meſſenius p. 766
Alpheus p 767
Anthologia: συμμικτ. ἡρωϊκ. addend. ad Arg. 9. 864. problem. arithm. p. 728 ſeq. 768. 769. Caeteros ſcriptores ſuis locis vide.
Antimachus Arg. 198
Antipater Sidonius p. 705. 728. 767
Antiphanes p. 770
Apollodorus Arg. 147. 164
Apollonides p. 767
Apollonius Rhodius Arg. 200. Lith. 172. p. 695. 703 ſeqq. 723. 731 — 736. 759 ſaepius. 782. 799
Aratus p. 695. 702 ſeqq. 726. 782 ter. 824
Archelaus p. 769
Archias p. 769 bis.
Archilochus p. 721 bis. 722
Ariſtophanes Veſp. Arg. 1176

B.

Bacchylides p. 785. 821
Batrachomyomachia Arg. 1041
Bion p. 781

C.

Callimachus Arg. 85. p. 728. 771. 774 bis. 788
Chaeremo Athenaei Arg. 527
Chriſtodorus p. 719
Crinagoras p. 770. 771 bis.

D.

Dioscoridis epigr. p. 766. 767. 770
Dionyſii epigr. p. 767
Dionyſius Periegetes Arg. 85. 681. 738. 1041. p. 648. 710 ſeq. 737
Draco Stratonicenſis p. 678

E.

Empedocles p. 805
Epigrammata incertorum p. 729. 765. 766. 768 ter. 769. 770. 785. 786 bis.
Epigramma ab Huſchkio editum p. 729
Eratoſthenes p. 765. 769
Erycius p. 767

Digitized by Google

Etymologicum Magnum Arg. 1076
Etymologicum MS. Arg. 37. 85
Euphorion Arg. 1009
Euripidis Hec. p. 721. Oreſt. Arg. 1176 bis. H. 45, 4. 71, 11. Phoen. Arg. 1176 bis. p. 723. add. ad Lith. 81. Medea ibidem. Alceſtis p. 724. 725. Iph. Aul. p. 725. Iph. Taur. ibidem. Bacch. L. 561
Euſtathius ad Dionyſ. H. 52, 5

F.

Fauorinus Arg. 967
Fronto p. 768

G.

Gaetulicus p. 769
Ioannes Gazaeus p. 728. 754

H.

Hegeſippus p. 785
Hermeſianax Arg. 1293. p. 765
Herodes p. 711. 738. 782
Herodotus p. 612. 629. 630. 632. 648. 803
Heſiodus Ἔργ. p. 757. 780. 817 bis. 820 bis. 822
Theogon. L. 544. p. 728. 756. 780. 813. 815 bis. 817. 820 bis.
Scut. Herc. Arg. 659. p. 616 not. 694 bis. 701. 702. 703. 757. 780. 817 bis. 820 bis. 822
fragm. 728 bis.
Heſychius Arg. 89. 92. 960. 965. 990. 1076. addend. ad Arg. 92
Homerus p. 687. 700. 774. addend. ad Arg. 864. ad p. 688
Iliad. II. p. 775. 778
III. p. 756
V. p. 694. 775. 778. addend. ad p. 778 bis.
Iliad. VI. p. 694. 723. 775 ter. 778 ter. 813
VII. Lith. 442. p. 687. addend. ad Arg. 864 et ad p. 756
VIII. p. 687. addend. ad Arg. 864. et ad p. 756
IX. p. 687. 730. addend. ad Arg. 864
XI. p. 756. 775. 778. addend. ad Arg. 864
XIII. p. 687. 775. 778. 813
XIV. p. 776. 778. 813. addend. ad Arg. 864
XV addend. ad p. 778
XVI. p. 775. 778. addend. ad p. 756. 821
XVII. p. 694. 702
XVIII. (v. 364) p. 725
XIX. p. 776. 780
XX. p. 776. 778. 821. addend. ad p. 756
XXI. add. ad Arg. 864. ad p. 774
XXII. Lith. 299
XXIII. p. 687. 723. 756. 774. 776. 778
XXIV. p. 705. 756. 776 bis. 778. 779. 813 bis.
Odyſſ. I. p. 716. 776. 778
III. p. 776 bis. 778 bis.
IV. p. 774. addend. ad Arg. 864
V. p. 756. 776. 778. 779. add. ad p. 778
VI. p. 776. 778
VII. p. 824. addend. ad Arg. 864
VIII. p. 723. 756
IX. p. 776. 779. 815
X. p. 821

Digitized by Google

Odyſſ. XI. p. 694. 756 bis. 776. 779. 813 bis. addend. ad Arg. 864
XII. p. 756 bis.
XIII. p. 776. 779
XIV. p. 756
XV. Arg. 614. p. 756. 775. 776. 778. 779. 821
XVII. p. 756
XVIII. p. 716. 776. 779. addend. ad Arg. 864
XIX. p. 824. addend. ad Arg. 864
XXI. p. 756. 776. 778. 821
XXII. p. 813
XXIII. p. 756
Hymn. Apoll. Arg. 190. p. 757. 780. 824
— Merc. Arg. 122. 1041. p. 725. 757. 780. 781. 824
— Ven. Arg. 497. p. 716. 757. 780
— Cer. H. 29, 13. p. 729. 757. 780

I.

Julianus Aegyptius p. 770

L.

Leonidas Tarentinus p. 725. 824
Lexicon MS. p. 709. 751
Luciani epigr. p. 768
Lucillius p. 767. 768. 770. 771

M.

Macedonius p. 771
Manetho p. 716 ſeq. 749 ſeq. 811. Tyrwh. praef. not. 9
Marcellus p. 782
Maximus περὶ κατοχῶν Lith. 247 bis. ad fragm. 36. 46. ad fragm. ined. 33. v. etiam 34. 35. p. 715. 749
Mimnermus Arg. 9
Moſchus p. 710. 729. 781 bis. 814
Muſaeus p. 762

N.

Neſtor p. 730
Nicander p. 695 ter. 709 ſeq. 736. 737. 746. 803. 804 bis.
Nicarchus p. 765. 770
Nonni Dionyſiaca Arg. 420. 606. 1287. p. 696 ſaepius. 718 ſeq. 751—753. 762 ſaepius. 801. 813. 814. 818. 820. 822. 823. addend. ad Arg. 92. 864. Paraphraſis Ioannis p. 818 ſeq.

O.

Oppiani Halieut. p. 711. 738 ſeq. 783. Cyneg. Arg. 681. p. 712. 739 ſeq.
Orphei Arg. p. 692. 719 ſeq. 754. 763 ſeq. 772 ſeq. 792—797. 811—826. Lithica p. 800
Orphicus ſcriptor apud Orum Arg. 16. apud Stobaeum, addend. ad fragm. 55
Orus p. 678

P.

Palladas p. 768
Pancrates p. 769
Pantaleus p. 769
Paulli Silentiarii epigr. p. 730. Ἔκφρ. S. Soph. addend. ad p. 696. ad p. 754 ter. ad p. 762 ſexies. ad p. 820. ad p. 823
Pauſanias H. 60, 2
Phalaecus p. 721. 785
Phanias p. 780
Phanocles p. 785

Digitized by Google

Philemon Stobaei ad fragm. 14
Philippus Theſſalon. p. 765 bis. 770
Phocylides p. 732
Photii lex. MS. addend. ad fragm. 53
Pindarus Arg. 781. p. 721. 722 bis. 787 bis. 788 quinquies. 789
Plato H. 78, 4. p. 636
Poeta de viribus herbarum p. 717 ſeq. 750 ſeq. 817
Poſidippus p. 769
Proclus in hymnis p. 812
Ptolemaeus rex p. 730

Q.

Quintus Smyrnaeus p. 695 ſaepius. 696 ſaepius. 703. 712 ſeqq. 740—748. 783 ſeq. 798—809. 813 bis. 815. 821 bis. 825. addend. ad p. 799

R.

Rufinus p. 804

S.

Satyrius Thyillus p. 770
Scymnus Chius p. 684
Simonides p. 724
Solon p. 732
Sophoclis Aiax p. 724. Electra p. 723. Oed. Tyr. Arg. 766. Antigona Arg. 934. Oed. Col. Hymn. 62, 11. p. 724. Trach. Arg. 1272. p. 724. 790
Steſichorus p. 721
Strato p. 768. 771
Suidas Arg. 310

T.

Theaetetus p. 770
Théocritus p. 699 ſeqq. 759. 781 quater. 815
Theodoridas p. 729
Theognis p. 729 quater. 764. 765 bis. 787. 798
Tryphiodorus p. 696 bis. 713. 753 ſeq.
Tullius Geminus p. 785
Tullius Laurea p. 769
Io. Tzetzae exegeſis MS. in Iliadem ad fragm. 32. 46. fragm. ined. 33—36. et in addend. ad Lith. 7. 11. 13. 48. 57. 63. 68. 91. 354. 360

Z.

Zoſimi epigr. p. 769

SCRIPTORES CITATI IN SCHOL. AD ORPH. ARG.

Homerus ad v. 63
Poeta incertus ad v. 63

Digitized by Google

INDEX V

FRAGMENTORVM.

Ἁβρὸς ἔρως ined. 15
Αἰθέρι πάντα sub 10, 3
Αἰθέρος ἠδ' ἀΐδυ 3
Ἀλλὰ θεοὶ sub 29, 6
Ἀν δὲ Φάνης sub 8, 7
Ἀνθρωποι δὲ ined. 23
Ἀργὼ 15
Ἄτλας δ' οὐρανὸν 35
Αὐτὰρ ἐπεὶ sub 10, 9
Αὐτὰρ ἔρωτα 22
Λύτη δὲ sub 35. ined. 12
Αὐτὸς ἑῆς sub 8, 16
Ἄφθιτον sub 3
Βάλλειν ἔρνεα sub 36
Βρόμιός τε μέγας sub 8, 1
Γαῖα δέ τοι sub 14, 4
Γῆ μήτηρ 51
Γλυκερὸν δὲ 24
Δάκρυα μὲν sub 36. 5
Δειλοὶ πάνδειλοι sub 30, 4
Δεινὴ γὰρ sub 29, 5
Δεῖξαί τ' ined. 7
Δεῦρό νυν sub 37
Δηθύνοντι sub 26
Εἰνοδίην Ἑκάτην 34
Εἰς δὲ λόγον sub 5
Εἷς Ζεὺς 4
Ἕκτη δ' ἐν γενεῇ 13
Ἕκτῃ ἐν ἠριγενεῖ ined. 33
Ἕκτον ἔτος ined. 33
Ἔνθεν ἄδην sub 8, 17
Ἐν ἤρεσσε λέοντες ined. 32
Ἐνθ' ἂν Ὠκεανὸς 8, 31
Ἑπτὰ δὲ πάντα sub 8, 46
Ἑπτὰ μὲν εὐειδεῖς sub 8, 14 et 21
Ἔργα νοήσας 58
Ἑρμῆς δ' ἑρμηνεὺς 28
Ἔς τ' ἂν Ῥείη p. 503
Ἕσαι δ' αὖτις sub 36, 2
Ἔσειν δὴ 39
Ἔστιν ὕδωρ sub 19, 2
Εὖτ' ἂν δὴ 49
Ζεῦ κύδιστε 30

Digitized by Google

Ζεὺς δ' ἐφορᾷ 11
Ζεὺς δέ τε πάντων sub 28, 13
Ζεὺς Κρονίδης ined. 33
Ζεὺς πρῶτος γένετο sub 6
Ζηνὸς δ' ἐνὶ 6, 8. ined. 11
Ζῶον δ' 40
Ἡ δὲ πάλιν 8, 13. p. 503
Ἡ μὲν γὰρ τείχησιν ined. 35
Ἥδε γὰρ ἀθανάτων 29
Ἥδ' ὕλην p. 504
Ἥλιος ὃν sub 4
Ἦν χρόνος 12
Ἡνίκα κόσμον p. 503
Θαλλῶ δ' ὅσσα sub 19, 5
Θῆρές τ' οἰωνοί τε sub 32
Ἰσὸν ἐποιχομένην ined. 33
Καὶ βέβυ sub 19, 9
Καὶ κρατεροὶ sub 8, 38
Καὶ Μῆτις sub 8, 2. ined. 15
Καὶ τὸ δικαιοσύνης p. 503
Καὶ τότε δὴ Ἑκάτην p. 503
Καὶ φύλαξ sub 25, 4
Καὶ φύσεως 19
Κεῖτ' ἀποδ. sub 18, 2
Κέκλυθι τηλεπόρου sub 7, 25
Κοῖόν τε sub 8, 26
Κύρης δ' ὠρανίωνας sub 8, 40
Κραῖνε μὲν 26
Κρίας, ταυρείης p. 503
Κύκλον ἀκαμάτε 44
Κύκλον τ' ἀέναον ined. 31
Κύκλε δ' ἂν 45
Κῶνος 17
Μαῖα θεῶν ὑπάτη 10
Μαντοσύνην ined. 6
Μετὰ δὴ πατρικὰς sub 24
Μῆνιν ἄειδε 18, 6. ined. 33
Μήσατο 9
Μῆτίς τε πέλομαι p. 503
Ναὶ μὴν ἀθανάτων sub 5
Νῦν δ' ἄγε 46
Νῶν μὲν ἐνὶ ψυχῇ sub 24
Νῶς δέ οἱ ἀψευδὴς ined. 26
Νώτοις 25
Οἱ δ' αὐτοὶ πατέρες ined. 22
Οὖ Ζηνὶ βροντὴν sub 8, 43
Οἵσιν ἐπεμβεβαὼς p. 503
Ὅπλοις λαμπομ. sub 29, 3
Ὄρθε δ' sub 10, 4. ined. 16
Ὅς δ' ἡμῶν ἀτέλεστος ined. 21
Οὐδ' ἦν Ἰφίκλοιο ined. 33
Οὐδέ τι λήθονται 21
Οὐρανὸν ὀρκίζω 6
Οὓς καλέουσι 50
Ὄφρ' αὐτῷ sub 29, 4
Ὄφρ' ἐν sub 9, 4
Παλάμῃσι δὲ ined. 9
Πάντ' ἐδάης 37
Πᾶσιν γὰρ θνητοῖς p. 503
Πατρὸς ἔχοντα νόον sub 7, 29
Ποιμαίνων ined. 14
Πολλαὶ δ' ὠρανόθεν 31
Πρώτισος 47
Πρωτόγονόν γε μὲν ined. 7
Πρῶτον μὲν 41
Πῦρ ἴκελον 23
Πῶς δέ μοι sub 10, 5
Ῥείη τοι νοερῶν sub 34
Ῥίπτε βαθὺν sub 8, 30
Σειρὴν sub 10, 10
Σκιάζειν ined. 33
Σμήνεα δ' ἐργάζοιο ined. 33
Σπέρμα φέροντα 8, 12
Ταῦτά γε πάντα τελεῖν sub 7, 10
Ταῦτα πατὴρ 6
Τετράσιν ined. 5
Τήκων αἰθέρα 7
Τιτῆνες sub 8, 47
Τὸ δ' ἀπειρέσιον 33
Τὸ πρὶν ἐὸν ined. 30
Τὸν δὴ καλέουσι 52
Τύνεκα σὺν τῷ παντὶ 6
Τύνη δ' ἐσσὶ 48
Τῷ δὲ Δίκη 20
Τῷ λαμπρῷ p. 504
Τῷ πυρὶ sub 26
Τὶὲ Διὸς 18, 8

Digitized by Google

Τλης ἀφανίης ined. 19
Τπνου ὃς ἀκ ined. 34
Τπὸ Ζηνὶ 42
Φθίγξομαι 1 et 2
Χάλκεα ῥήπτρα 27
Χειρῶν ὀλλυμένων ined. 29
Χρυσείαις ined. 4
Χωρὶς ἀπ' ἀθανάτων 19, 10
Ὦ ἄνα Λητῶς 32
Ὡδε γὰρ ἂν ined. 34
Ὠκεανὸς ὥσπερ sub 18, 6
Ὠκεανὸς πρῶτος 14
Ὡρμήθη δ' p. 504
Ὡς εἰποῦσα 16
Ὡς ἐνόησ' sub 8, 28
Ὡς ὁ πάντροον 18
Ὡς τότε sub 8, 5

LIPSIAE
EX OFFICINA DÜRRIA.

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

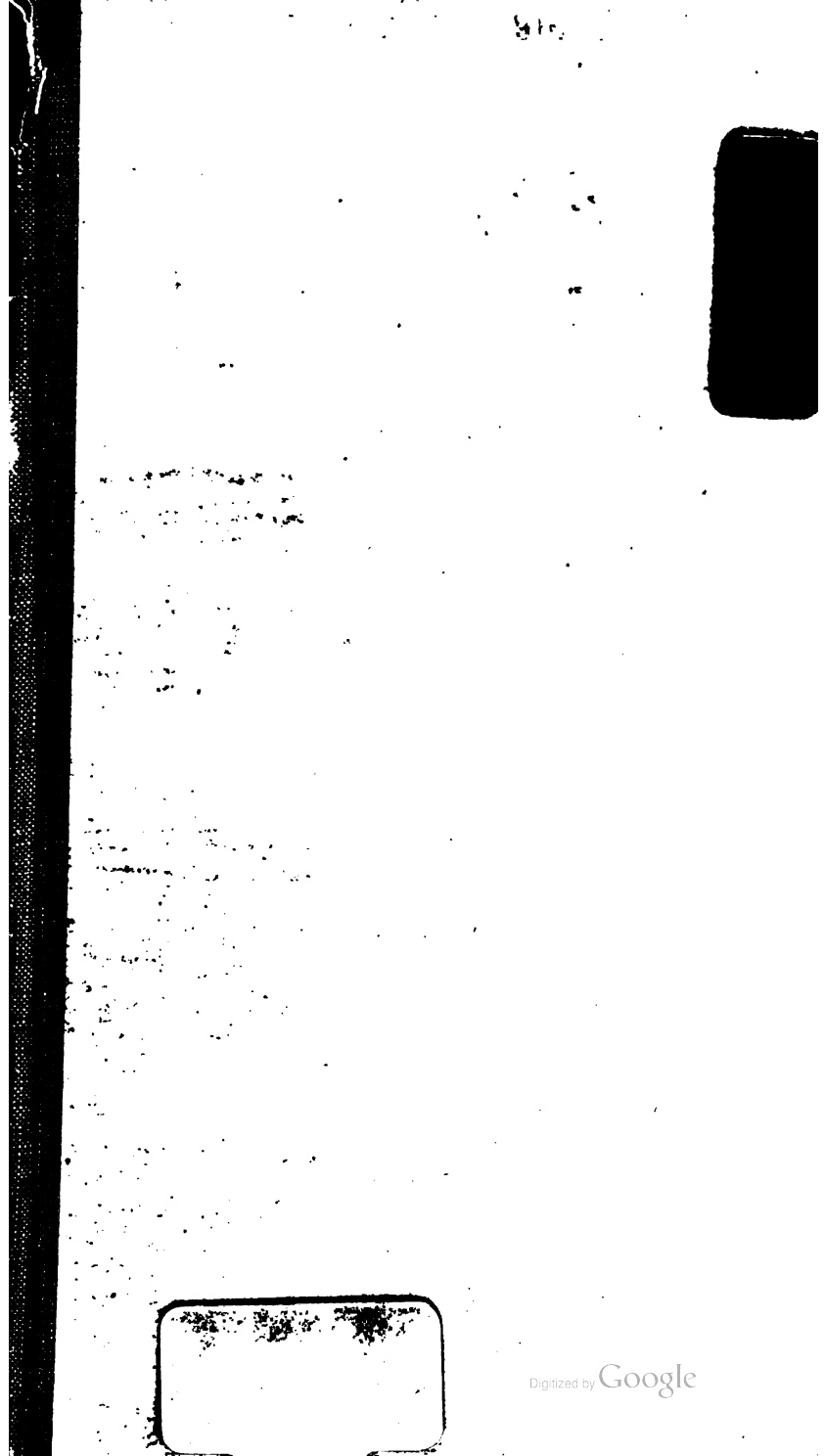
Digitized by Google

Digitized by Google